Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

ΜΕΓΑ ΛΕΞΙΚΟΝ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ
ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΑ
ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΗ
ΜΕΤΑΓΕΝΕΣΤΕΡΑ
ΑΡΧΑΙΑ

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

ΤΟΜΟΣ Ε'

«Τό πρῶτον βιβλίον παντός Ἕλληνος εἶναι τό Λεξικόν τῆς γλώσσης του».
Κοραῆς

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ
Χ. ΤΕΓΟΠΟΥΛΟΣ - Β. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ 3 - ΤΗΛΕΦ. 638.688 - Τ.Τ. 143

ΟΙ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΕΞΙΚΟΥ

1. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, Ἀρχιεπίσκοπος, Καθηγητὴς Πανεπ. Ἀθηνῶν, Ἀκαδημαϊκός.
2. ΧΑΤΖΙΔΑΚΙΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Ἀκαδημαϊκός.
3. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.
4. ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ, Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.
5. ΤΖΑΝΕΤΑΤΟΣ ΘΗΣΕΥΣ, Ὑφηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.
6. ΧΑΡΙΤΩΝΙΔΗΣ ΧΑΡΙΤΩΝ, Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, Ἀκαδημαϊκός.
7. ΦΑΒΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ, Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου.
8. ΣΥΚΟΥΤΡΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, Ὑφηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.
9. ΓΑΡΔΙΚΑΣ Γ., ἔκτ. Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.
10. ΑΝΔΡΙΩΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, Καθηγητὴς Γλωσσολογίας Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.
11. ΚΡΙΑΡΑΣ ΕΜ., Καθηγητὴς Βυζ. καὶ Νέας Φιλολογίας Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.
12. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ, Φιλόλογος, Ἀνώτατος Ἐκπαιδευτικὸς Σύμβουλας.
13. ΣΤΑΜΑΤΑΚΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.
14. ΤΖΑΡΤΖΑΝΟΣ ΑΧΙΛΛΕΥΣ, Φιλόλογος, Ἀνώτατος Ἐκπαιδευτικὸς Σύμβουλος.
15. ΜΠΑΞΕΒΑΝΑΚΗΣ ΝΙΚ., Γυμνασιάρχης ἐν Ἀθήναις.
16. ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Γυμνασιάρχης ἐν Ἀθήναις.
17. ΦΙΛΙΠΠΑΣ ΣΠΥΡ., Φιλόλογος, συγγραφεὺς (ἑλληνιστής)
18. ΣΟΥΛΙΑΣ ΝΙΚΟΛ., Καθηγητὴς Γυμνασίου ἐν Ἀθήναις.
19. ΑΣΒΕΣΤΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Καθηγητὴς Γυμνασίου Ρόδου.

Διευθυντὴς τῆς συντάξεως: Ι. ΖΕΡΒΟΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

'Α π ό σ π α σ μ α

τῆς ἐκθέσεως τοῦ γενικοῦ γραμματέως τῆς 'Ακαδημίας

'Ακαδημαϊκοῦ Δημητρίου Σ.Μπαλάνου

ἀναγνωσθεῖσα κατά τήν απηνηγυρικήν συνεδρίαν

τῆς 30ῆς Δεκεμβρίου 1953

....

....

'Απονέμεται βραβεῖον εἰς τόν ἐκδοτικόν οἶκον Δημητρίου Δημητράκου διά τό ἐννεάτομον " Μέγα λεξικόν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ", " διά τήν μεγάλην αὐτοῦ ἐπιστημονικήν ἀξίαν καί τήν ἐξ αὐτοῦ προκύπτουσαν μεγάλην ἐθνικήν ὠφέλειαν ", ὡς διετύπωσαν οἱ εἰσηγηταί εἰδικοί συνάδελφοι

....

....

'Ακριβές ἀπόσπασμα

'Εν 'Αθήναις τῇ 30ῇ Δεκεμβρίου 1953

'Ο Γενικός Γραμματεύς

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Σ.ΜΠΑΛΑΝΟΣ

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 1953

Εισήγησις

Τὸ ἀπὸ εἰκοσαετίας καὶ πλέον συντασσόμενον καὶ ἐσχάτως περατωθὲν καὶ κυκλοφορῆσαν **Μέγα Λεξικὸν** τοῦ Ἀρχαίου Ἐκδοτικοῦ Οἴκου Δημητρίου Δημητράκου, ἀποτελούμενον ἀπὸ **ἐννέα** μεγάλους καὶ καλοδεμένους τόμους, **εἶναι** ἔργον ὄχι μόνον εἰς ὄγκον, ἀλλὰ καὶ εἰς πραγματικὴν ἀξίαν **ἐπιβλητικὸν καὶ μνημειῶδες.** Ἐνῷ ἕως τώρα εἴχομεν Λεξικὰ τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης χωριστὰ κατὰ τὰς περιόδους αὐτῆς, ὅπως π.χ. διὰ τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν τὰ Λεξικὰ τοῦ PASSOW, τοῦ LIDDEL-SCOTT'S, τοῦ Κωνσταντινίδου, τοῦ Σακελλαρίου κλπ., διὰ τὴν μεσαιωνικὴν τὰ Λεξικὰ τοῦ Σοφοκλέους, τοῦ Δουκαγγίου, τώρα μὲ τὸ **Μέγα Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης** τοῦ Δημητρίου Δημητράκου ἔχομεν **πλῆρες** Λεξικὸν ὅλης τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης καὶ ὅλων τῶν περιόδων αὐτῆς, Ἀρχαίας, Μεσαιωνικῆς καὶ Νεωτέρας, τουτέστιν ὁλοκλήρου τοῦ λεξικολογικοῦ θησαυροῦ τῆς Ἑλληνικῆς γλωσσικῆς παραδόσεως τριῶν χιλιάδων ἐτῶν εἰς ἓν σῶμα.

Τὸ ἔργον ἀπήτησε καὶ κόπον πολὺν καὶ δαπάνας μεγάλας. Καταρτισθέντος εἰδικοῦ ἐκ φιλολόγων λεξικογράφων συνεργείου, **ἀπεδελτιώθη** ὅλη ἡ μακρὰ καὶ πλουσία ἑλληνικὴ παράδοσις, ὄχι μόνον ἡ συγγραφικὴ ἀλλὰ καὶ αἱ ἐκ τῶν **ἐπιγραφῶν** καὶ τῶν **παπύρων** προελθοῦσαι νέαι καὶ ἀθησαύριστοι εἰς τὰ παλαιὰ λεξικὰ λέξεις, αἱ περιλαμβανόμεναι εἰς τὰ λεξικὰ τοῦ HERWERDEN, τοῦ Κουμανούδη, τοῦ PREISICKE, ἐλήφθη δὲ ὑπ' ὄψιν καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Ἀρχείου τοῦ Ἱστορικοῦ τῆς ἡμετέρας Ἀκαδημίας συντελουμένη ἐργασία διὰ τὴν Νέαν Ἑλληνικήν. Διὰ τῆς μεθοδικῆς καὶ εὐσυνειδήτου ταύτης ἐργασίας **συνεκεντρώθη** εἰς **ἓν** σῶμα ὁλόκληρος ἡ γλωσσικὴ τῶν Ἑλλήνων κληρονομία καὶ δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ἐξεπληρώθη κάπως τὸ ὄνειρον τοῦ μεγάλου διδασκάλου Γεωργίου Χατζιδάκι, ὅστις εἰσηγούμενος πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν τὸ 1908 τὴν σύνταξιν Λεξικοῦ περιλαμβάνοντος ὁλόκληρον τὴν ἑλληνικὴν γλωσσικὴν παράδοσιν, ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, ἠναγκάσθη ὕστερον δι' ἔλλειψιν τῶν ἀπαιτουμένων χρηματικῶν μέσων νὰ περιορίσῃ τὴν προσπάθειάν του εἰς σύνταξιν Λεξικοῦ μόνης τῆς Νεοελληνικῆς, ὅπως περισώσῃ τὸν διὰ τοῦ χρόνου ἀλλοιούμενον καὶ ἀφανιζόμενον λεξιλογικὸν πλοῦτον τῆς λαλουμένης ἡμῶν γλώσσης. Αἱ **ὑποδείξεις** τοῦ Γεωργίου Χατζιδάκι, **συστήσαντος** ὅπως εἰς τὸ Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης **συνεξετάζηται** σύμπασα ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, λαλουμένη καὶ γραφομένη ἀρχαία, μέση καὶ νεωτέρα, **ἐφαρμόζονται** πλήρως καὶ εἰς τὸ Λεξικὸν τοῦ Δημητρίου Δημητράκου, εἰς τὸ ὁποῖον **περιέχονται πᾶσαι** αἱ λέξεις τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, **πασῶν** τῶν περιόδων, ἐξεταζόμεναι **σημασιολογικῶς, χρηστικῶς** καὶ **ἐτυμολογικῶς**, ὅπου τοῦτο εἶναι ἐφικτόν, συνεξετάζεται δὲ ἡ **συγγενὴς** σχέσις τῆς λέξεως πρὸς τὴν κατὰ περιόδους ἐμφάνισιν τοῦ τύπου, τῆς χρήσεως καὶ τῆς σημασίας αὐτῆς.

Προσδιορίζονται ΠΕΝΤΕ γλωσσικαὶ περίοδοι: Ἡ τῆς ἀρχαίας, τῆς μεταγενεστέρας, τῆς μεσαιωνικῆς, τῆς νεωτέρας καὶ τῆς δημοτικῆς. **Ἑρμηνεύονται** πᾶσαι αἱ διαδοχικαὶ τῶν λέξεων σημασίαι. **Παρατίθενται** αἱ συγγενεῖς ἔννοιαι καὶ οἱ νεόπλουτοι ὅροι καὶ οἱ λόγιοι τύποι.

Τὸ **Μέγα Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης** τοῦτο ἐκρίθη εὐμενέστατα, χαρακτηρισθὲν «**Ἡράκλειος ἆθλος**» ὑπὸ τοῦ μακαρίτου καθηγητοῦ τῆς Γλωσσολογίας Γεωργίου Ἀναγνωστοπούλου. Ὡς «**μοναδικὸν**» Λεξικὸν δυνάμενον νὰ **συγκριθῇ** πρὸ τὸ «Μέγα Λεξικὸν τῆς Γερμανικῆς Γλώσσης» ὑπὸ τοῦ ἐπιφανοῦς ἐν Βιέννῃ Γλωσσολόγου Παύλου KRETSCHMER. Ὡς «**ἀληθῶς γιγαντιαῖον**» ἔργον ὑπὸ τοῦ Ἰταλοῦ Γλωσσολόγου ROSTANI. **Ἐπῃνέθη** δὲ δημοσίᾳ ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ Βέλγου καθηγητοῦ κ. HENRI GRÉGOIRE καὶ τοῦ ἐν Σορβόννῃ καθηγητοῦ κ. MIRABEL.

Τὸ **Μέγα Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης** τοῦ Ἀρχαίου Ἐκδοτικοῦ Οἴκου Δημητρίου Δημητράκου, περιλαμβάνον ΟΛΑΣ τὰς ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης διὰ τῶν αἰώνων λαληθείσας καὶ γραφείσας λέξεις ΟΛΩΝ τῶν περιόδων ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου μέχρι σήμερον καὶ ἐξετάζον τὴν φωνητικήν, τὴν σημασίαν, τὴν χρῆσιν καὶ τὴν προέλευσιν αὐτῶν, ἂν ἔχῃ δι' ὅλον τὸν ἄλλον κόσμον τὸν ἀσχολούμενον μὲ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα ἐπιστημονικὴν ἀξίαν, δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας ἔχει σὺν τῇ ἐπιστημονικῇ καὶ **ἐθνικὴν** ἀξίαν, διότι ἀποδεικνύει διὰ τῆς γλώσσης τὴν ἱστορικὴν ἑνότητα τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, δικαίως δὲ συνιστῶσι τὸ Λεξικὸν τοῦτο αἱ ἑκάστοτε Κυβερνήσεις εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐκπαιδευτικούς.

Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, ἔχουσα ὑπ' ὄψιν τὴν ῥῆσιν τοῦ μεγάλου Κοραῆ εἰπόντος ὅτι «τὸ πρῶτον βιβλίον ἑκάστου ἔθνους πρέπει νὰ εἶναι τὸ Λεξικὸν τῆς γλώσσης του», πιστεύομεν ὅτι δὲν θὰ λείψῃ νὰ βραβεύσῃ τὸ Μέγα Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης τοῦ Ἀρχαίου Ἐκδοτικοῦ Οἴκου Δημητρίου Δημητράκου διὰ τὴν **μεγάλην** αὐτοῦ **ἐπιστημονικὴν** ἀξίαν καὶ διὰ τὴν ἐξ αὐτοῦ προκύπτουσαν **μεγάλην ἐθνικὴν** ὠφέλειαν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29ῃ Νοεμβρίου 1953

Ὁ Εἰσηγητής

ΣΩΚΡΑΤΗΣ Β. ΚΟΥΓΕΑΣ

Ἡ Ἐπιτροπή

Τὰ Μέλη

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΛΙΤΣΟΥΝΑΚΗΣ

ΦΑΙΔΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΕΣ

ΠΙΝΑΞ ΣΥΝΤΕΤΜΗΜΕΝΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

α.	=ἄλλως
αἰολ.	=αἰολικός,-όν
αἰτ.	=αἰτιατική
ἄκλ.	=ἄκλιτος,-ον
ἀλβ.	=ἀλβανική,-ικός
ἀλληλοπθ.	=ἀλληλοπαθής
ἀλχημ.	=ἀλχημιστής,-ικός
ἀμτβ.	=ἀμετάβατος,-ον,-ως
ἀμφ.	=ἀμφίβολον
ἀναγν.	=ἀναγνωστέον
ἀνατ.	=ἀνατομική,-ός
ἀνέκδ.	=ἀνέκδοτος,-ον
ἀντικ.	=ἀντικείμενον
ἀντικειμ.	=ἀντικειμενικός,-ή,όν,-ῶς
ἀντιδ.	=ἀντιδισστολή
ἀντίθ.	=ἀντίθετον,-ος,-ως
ἀντίστ.	=ἀντίστοιχος-ον
ἀντων.	=ἀντωνυμία
ἀνών.	=ἀνώνυμος-οι
ἀόρ.	=ἀόριστος
ἀπ.	=ἀπόσπασμα,-ματα
ἀπαρφ.	=ἀπαρέμφατον
ἀποθ.	=ἀποθετικὸν ρῆμα
ἀπόκρ.	=ἀπόκρισις
ἀπολ.	=ἀπολύτως
ἀπρόσ.	=ἀπρόσωπον
ἀραβ.	=ἀραβική,-ικός .
ἀραμ.	=ἀραμαϊκή,-ός
ἀρκ.	=ἀρκαδικός,-ή,-όν
ἀρσ.	=ἀρσενικόν
ἀρχ.	=ἀρχαῖος,-α,-ον
ἀρχ. λεξ.	=ἀρχαῖα λεξικά
ἀρχιτ κτ.	=ἀρχιτεκτονική,-ός
ἀσσίζ.	=ἀσσίζαι
ἀστρολ.	=ἀστρολογία,-ικός
ἀστρον.	=ἀστρονομία,-ικός
ἀσυν.	=ἀσυναίρετος,-ον
αὔξ.	=αὔξησις
αὐτοπθ.	=αὐτοπαθής
ἄχρ.	=ἄχρηστος
β.	=βίος
βιολ.	=βιολογία,-ικός,-ῶς
βλ.	=βλέπε
βλ. λ.	=βλέπε λέξιν
βλ. λς.	=βλέπε λέξεις
βοιωτ.	=βοιωτικός,-ή,-όν
βυζ.	=βυζαντινός,-ή,-όν
βοταν.	=βοτανική,-ικός
γαλλ.	=γαλλική,-ικός
γεν.	=γενικός,-ή,-όν,-ῶς
γενικ.	=πτῶσις γενική
γερμ.	=γερμανική, ός
γεωδ.	=γεωδαισια,-τικός
γεωλ.	=γεωλογία,-ικός,-ῶς
γεωμ.	=γεωμετρία,-ικός
γλωσσ	=γλωσσάριον,-α
γνωμ.	=γνωμικόν
γρ.	=γραφή
γραμμ.	=γραμματική,-ός,-ῶς
γρπ.	=γραπτέον
δ. ἀνάγν.	=διάφορος ἀνάγνωσις
δ.γρ.	=διάφορος γραφή
δεικτ.	=δεικτικός,-όν
δηλ.	=δηλαδή
δημ.	=δημοτική,-ός,-όν
διάθ.	=διάθεσις
δ. δίστ.	=δημοτικὸν δίστιχον
δ.ἑρμ.	=διάφορος ἑρμηνεία
δ. μυρ.	=δημοτικὸν μυρολόγι
δίγ.	=δίγεστον
διορ.	=διορισμός
διόρθ.	=διόρθωσις
δ.προφ.	=διάφορος προφορά
δ.τραγ.	=δημοτικὸ τραγούδι
δοτ.	=δοτική
δυϊκ.	=δυϊκός
δυν.	=δυνητικός
δωρ.	=δωρικός,-όν
ἑβρ.	=ἑβραϊκή,-ικός
ἐγκλ.	=ἐγκλιτικόν,-ός
εἰδ.	=εἰδικός,-ῶς
εἰκ.	=εἰκασία
εἰρων.	=εἰρωνικός,-ῶς
ἐκδ.	=ἔκδοσις
ἐκκλ.	=ἐκκλησιαστικός,-ῶς
ἐκφ.	=ἐκφορ
Ἔκφρ.	=Ἔκφρασις,-εις
ἐλεγ.	=ἐλεγεῖον,-εία,-ειακός
ἐμπρόθ.	=ἐμπρόθετος,-έτως
ἑν.	=ἑνικός
ἐνάρθρ.	=ἐνάρθρως
ἐνεργ.	=ἐνεργητικός,-ή,-όν,-ῶς
ἐνεστ.	=ἐνεστώς
ἐνν.	=ἐννοεῖται
ἔνν.	=ἔννοια
ἐντ.	=ἐντεῦθεν
ἐξορκ.	=ἐξορκισμός,-οί
ἐπ.	=ἐπικός,-όν
ἐπέκτ.	=ἐπέκτασις
Ἐπιγρ.	=Ἐπιγραφή
ἐπίγρ.	=ἐπίγραμμα
ἐπίθ.	=ἐπίθετον
ἐπιθετ.	=ἐπιθετικός,-ή,-όν,-ῶς
ἐπίρρ.	=ἐπίρρημα
ἐπιφ.	=ἐπιφώνημα
ἑρμ.	=ἑρμηνεία
ἐρώτ.	=ἐρώτησις
ἐσφ.γρ.	=ἐσφαλμένη γραφή
ἑτερόκλ.	=ἑτερόκλιτον
εὐκτ.	=εὐκτική
εὐφημ.	=εὐφημισμός
εὔχρ.	=εὔχρηστος,-ον
ἐφετ.	=ἐφετικόν
ζωολ.	=ζωολογία,-ικός
θ.	=θέμα
θεοδ.	=θεοδοσιανός
θηλ.	=θηλυκόν
θρησκειολ.	=θρησκειολογία,-ικός
ἰατρ.	=ἰατρική,-ικός,-ῶς
ἰδ.	=ἰδίως
ἰσπ.	=ἰσπανικός,-ή,-όν
ἱστ.	=ἱστορία,-ικός,-ῶς
Ἰταλ.	=ἰταλική,-ικός
Ἰων.	=ἰωνικός,-όν
κ.	=καί
κ.ἄ.	=καὶ ἄλλα
κ.ἀλλαχ.	=καὶ ἀλλαχοῦ
κατ.	=κατηγορούμενον
κατηγ.	=κατηγορηματικός,-ή-,όν
κρητ.	=κρητικός,-όν
κτ.	=κατά
κτλ.	=καὶ τὰ λοιπά
κττ.	=καὶ τὰ τοιαῦτα
κύρ.	=κύριος,-ον
κυρ.	=κυρίως
κῶδ.	=κῶδιξ, -ικες
κωμ.	=κωμικός-ῶς,
λ.	=λέξις
λ.τραγ.	=λαϊκὸν τραγούδι
λακων.	=λακωνικός,-ικῶς
λατ.	=λατινική,-ικός
λεγόμ.	=λεγόμενος,-ον
Λειτουργ.	=Λειτουργικὰ βιβλία
λόγ.	=λόγος, λόγιον
λυρ.	=λυρικός,-ή,-όν,-ῶς
μ.	=μόνον
μαγ.	=μαγικός
μαθημ.	=μαθηματικός,-ά
μγθ.	=μεγεθυντικόν
ΜΜ	=Μανιάτικα Μυρολόγια
μεθομ.	=μεθομηρικός,-ή,-όν,-ῶς
μέλλ.	=μέλλων
μέσ.	=μέσος,-ον
μετεωρ.	=μετεωρολογικός-ῶς
μετοχ.	=μετοχικός,-κῶς
μετων.	=μετωνυμία,-ός,-ῶς
μουσ.	=μουσική,-ικός,-ικῶς
μσν.	=μεσαιωνικόν,-ικός
μτ.	=μετά
μτβ.	=μεταβατικός,-ή,όν,-ῶς
μτγν.	=μεταγενέστερον,-ος
μτφ.	=μεταφορικῶς
μτφρ.	=μετάφρασις
μτχ.	=μετοχή
ναυτ.	=ναυτικός,-ή,-όν,-ῶς

νεώτ.	=νεώτερ -ος
νομ.	=νομική,-ικῶς
νομοκ.	=νομοκάνων
ὅθ.	=ὅθεν
οἰκογ.	=οἰκογένεια
ὅμ.	=ὅμοιος,-ὁμοίως
ὁμοιογ.	=ὁμοιογένεια
ὄν.	=ὄνομα
ὀνομαστ.	=ὀνομαστική
ὅρ.	=ὅρος
ὀρθότ.	=ὀρθότερον,-ος
ὁριστ.	=ὁριστική
ὀρυκτολ.	=ὀρυκτολογία,-ικός
οὐδ.	=οὐδέτερον
οὐσ.	=οὐσιαστικό
π.	=παρά
παθ.	=παθητικός,-ικῶς
Πάπ.	=Πάπυροι
παράγ.	=παράγωγον, -α
παραθ.	=παράθεσις,-ετικός
παρακ.	=παρακείμενος
παράλλ.	=παράλληλος,-ον
παρατ.	=παρατατικός
παρερμ.	=παρερμηνεία
παρισ.	=παρισινός
παροιμ.	=παροιμία
περίφρ.	=περίφρασις,-ικῶς
περσ.	=περσική,-ός
πιθ.	=πιθανός,-ῶς
πλάγ.	=πλάγιος
πληθ.	=πληθυντικός
ποι.	=ποιητικός,-ικῶς
πραγμ.	=πρᾶγμα,-ατα
πρβλ.	=παράβαλε
πρόσ.	=πρόσωπον,-α
προσηγ.	=προσηγορικός,-ῶς
προστ.	=προστακτική
πρότασ.	=πρότασις
ρ.	=ρῆμα
ρηματ.	=ρηματικός,-ή,-όν
ρηματ. π.	=ρημαικὰ παράγωγ*
ρητορ.	=ρητορικός,-ικῶς
ρίζ.	=ρίζα
σ.	=σελίς
σανσκρ.	=σανσκριτικός
σατυρ.	=σατυρικός,-ικῶς
σημ.	=σημασία
σημιτ.	=σημιτι ός
σκῶλ.	=σκώλιον
σλαβ.	=σλαβική,-ικός
σπαν.	=σπάνιος,-ως
στερ.	=στερητικόν
στρ.	=στροφή
στρατ.	=στρατιωτικός,-ῶς
συγγ.	=συγγενικός,-ῶς
συγκ.	=συγκοπή
συγκεκ.	=συγκεκομμένος,-ως
συγκρ.	=συγκριτικός,-ικῶς
συλλ.	=συλλαβή
Συναξ.	=Συναξάριον,-ιστής
σύνδ.	=σύνδεσμος
συνεκδ.	=συνεκδοχική,-ικῶς
συνεκφ.	=συνεκφορά
συνήθ.	=συνήθης,-ως
συνηρ.	=συνηρημένος
συνθ.	=σύνθεσις, συνθετικός
σύντ.	=σύνταξις
συχν.	=συχνάκις
σχόλ.	=σχόλιον,-α
Σχολ.	=Σχολιαστής
τ.	=τύπος
τμ.	=τμῆσις
τελικ.	=τελικός
τοπογρ.	=τοπογραφία,-ικὸς
τουρκ.	=τουρκική,-ικός
τροπ.	=τρ κός,-ῶς
Τυπικ.	=ΤυπικὸνΜοναστηρίων
ὑπερθ.	=ὑπερθετικόν,-ῶς
ὑπερσ.	=ὑπερσυντέλικος
ὑποθετ.	=ὑποθετικός
ὑποκ.	=ὑποκείμενον
ὑποκειμ.	=ὑποκειμενικός,-ῶς
ὑποκορ.	=ὑποκοριστικόν,-ῶς
ὑποτ.	=ὑποτακτική
φαρμακ.	=φαρμακολογία,-ικός
φαρμακευτ.	=φαρμακευτικός,-όν
φιλοσ.	=φιλοσοφία,-ικός
φρ.	=φράσις
φυσ.	=φυσικός,-ῶς
χειρόγρ.	=χειρόγραφον,-α
χημ.	=χημεία,-ικός
χρ.	=χρῆσις
χρν.	=χρόνος
χρησμ.	=χρησμός
χρον.	=χρονικός,-ῶς
Χρονογρ.	=Χρονογραφία,-φος,-οι
Ψ	=Ψευδο-
ψήφ.	=ψήφισμα
ὡσ.	=ὡσαύτως

* Τὰ ρηματ. π. τίθενται ἐν τέλει τοῦ ἑρμηνεύματος ὑπὸ ἴδιον ἀριθμὸν πρὸς εὐχέρειαν τῆς ἀναζητήσεως.

Αἱ λοιπαὶ ἐν τῷ κειμένῳ συντετμημέναι λέξεις εἶναι εὐδιάγνωστοι.

δυσεμπτώτως ἐπίρρ. μτγν. συνήθ. μτ. τοῦ **ἔχω,** δυσεμπτώτως **ἔχειν** δυσκόλως ἐμπίπτειν : Νικόμ. 'Αρμον.4.

δυσέμφατος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ δυσχεροῦς ἐκφράσεως, ἀσαφής : Δαμασκ. π. Θησ. Στεφ. ἐν λ. ἐπειδὴ δυσέμφατόν **ἐστι τὸ τῆς κακίας ὄνομα.**

δυσεμφάτως μτγν. κ. μσν. κατὰ τρόπον δυσέμφατον βλ.λ., ἀσαφῶς : Νικόμ.'Αρμον.9 **τὸ πνεῦμα ἐξίησιν εἰς τὸν πέριξ ἀέρα καὶ δυσεμφάτως** αὐτὸν πλήσσει καὶ κινεῖ.

δυσεμῶ-έω μτγν. δυσκόλως ἢ λίαν ταλαιπώρως ἐμῶ : Φιλούμ.π.'Αέτ.9,23.

δυσένδοτος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως ἐνδίδων, ὑποχωρῶν : 'Ιω.Χρυσ.Ι,33,4 **ὅταν ᾖ τὸ ἕλκος δυσένδοτον,** Εὐσ.Εὐαγγ.'Απ.9,430 D **τοὺς ἀπιστοῦντας καὶ πρὸς τὰ ἀληθῆ δυσχερεῖς καὶ δυσενδότους.**

δυσενέδρευτος-ον μτγν. ἐπὶ τόπου, δύσκολος εἰς ἐνέδραν, ἐν ᾧ δυσκόλως δύναταί τις νὰ στήσῃ ἐνέδραν ἢ νὰ παραμείνῃ ἐνεδρεύων : 'Αππ.'Ισπ.88 μακροτέραν **ἦγε (ὁδὸν) καὶ δυσενέδρευτον.**

δυσενέργεια (ἡ) μτγν. κόπωσις : Διοσκ.5,49.

δυσενέργητος-ον μτγν. νωθρός, ἀδρανής, δυσκίνητος : Σχόλ.'Αριστφ.Πλ.313 **μίνθος.. ἀνθρώπου κόπρος, ᾗ ἐκέχρηντο περιτρίβοντες οἱ ποιμένες ἐν τῷ δυσενεργήτῳ τῶν τράγων** **2)** ἐπὶ τροφῆς, ὁ δυσκόλως πεπτόμενος, δύσπεπτος, δυσκολοχώνευτος : Σωρ.Ι,34.

δυσεντερία (ἡ) κ. νεώτ. νόσος τῶν ἐντέρων χαρακτηριζομένη ὑπὸ συχνῶν βλεννοαιματηρῶν κενώσεων, δημ. λυσοντερία κ. δυσοντερία : 'Ηρ. 8,115 **ἐπιλαβὼν δὲ λοιμός τε τὸν στρατὸν καὶ** δυσεντερίη **κατ' ὁδὸν διέφθειρε,** 'Ιππ.'Αφορ.3,12, Πλάτ.Τίμ.86 Α **διαρροίας καὶ δυσεντερίας καὶ τὰ τοιαῦτα νοσήματα πάντα,** 'Αριστλ.Πρ.861 b,16,Γαλ. 7,407 **δυσεντερίας προηγεῖται τὰ τοιαῦτα.**

δυσεντερικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ πάσχων ἐκ δυσεντερίας : 'Ιππ.Κῳακ.451, Μνησίθων π.'Ορειβ.4,4,4· **2)** ὁ ἐπιρρεπής, ὑποκείμενος εἰς δυσεντερίαν : Πλούτ.'Ηθ.101 C **καὶ σιτία καὶ ὄψα κοιλιακοῖς ἑτοιμάζεις καὶ δυσεντερικοῖς·** **3)** ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν δυσεντερίαν : 'Επικ.ἀπ.138 **δυσεντερικὰ πάθη,** 'Αρρ.'Επικτ.2,21,22 **δυσεντερικὴ διάρροια γαστρός,- δυσεντερικὸς κατάρρους·** **4)** τὸ οὐδ. κατὰ πληθ.ὡς οὐσ.ἡ δυσεντερία : Διοσκ.Ι,51.

δυσεντέριον (τὸ) μτγν. δυσεντερία βλ.λ.· Μοῖρις 129 « δυσεντερία, θηλυκῶς, 'Αττικῶς· δυσεντέριον, 'Ελληνικῶς » : ΚΔ Πράξ.28,8 **πυρετοῖς καὶ δυσεντερίῳ συνεχόμενον.**

δυσεντεριῶ-άω μτγν. πάσχω ἐκ δυσεντερίας : 'Ιππιατρ.39 **δυσεντεριῶντος τοῦ ἵππου,** 'Αλέξ. Τραλλ.8,471 **τῶν κατὰ συμπάθειαν δυσεντεριώντων.**

δυσεντεριώδης-ους-ες ὁ νοσῶν ἐκ δυσεντερίας : 'Ιππ.'Επιδ.Ι,5 **κατὰ δὲ θέρος καὶ φθινόπωρον δυσεντεριώδεες·** **2)** ὁ ἔχων τὰ συμπτώματα δυσεντερίας βλ.λ. ἢ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς δυσεντερίαν : 'Ιππ.'Επιδ.3,17 **καὶ πάλιν δυσεντεριώδεα μετὰ πόνου,** 'Αρετ.Χρον.Παθ.2,9.

δυσέντερος-ον μτγν. ὁ πάσχων ἐκ δυσεντερίας, δυσεντερικὸς βλ.λ.Ι) : Νίκ.'Αλεξ.382, Γεώργ.Πισ. 'Εξαήμ.1503 **πηλὸς δὲ σωτὴρ γίνεται δυσεντέροις.**

δυσέντευκτος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ φυσικῶς ἀποκρουστικός : Θεόφρ.Χαρ.19 **ὥστε δυσέντευκτος εἶναι καὶ ἀηδής·** **2)** συνηθέστ. ὁ ἀποφεύγων τὰς συναντήσεις, ὁ δυσκόλως παρέχων ἑαυτὸν πρὸς ὁμιλίαν, ἀμίλητος, δυσπροσήγορος, ἀπροσπέλαστος : Πολύβ.5,34,4 **δυσέντευκτον αὐτὸν παρασκευάζων τοῖς περὶ τὴν αὐλήν,** Πλούτ.'Ηθ. 27 Ε **ὡς ὑπνώδους φύσει τοῦ 'Οδυσσέως γεγομένου καὶ δυσεντεύκτου,** Βασιλ.Ι,391Α **νῦν δὲ κατηφὴς εἶ καὶ δυσέντευκτος·** || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἡ ἰδιότης τοῦ δυσεντεύκτου : 'Ιώσ.ΑΙ 13,2,1 **διὰ τὴν ὑπερηφάνειαν αὐτοῦ** κ. τὸ δυσέντευκτον.

δυσεντευξία (ἡ) μτγν. ἡ ἰδιότης τοῦ δυσεντεύκτου : Διόδ.Σ 19,9 **ἔχων δὲ τηλικαύτην δυναστείαν, οὔτε διάδημα ἀνέλαβεν, οὔτε δορυφόρους εἶχεν, οὔτε δυσεντευξίαν ἐζήλωσεν,** Κάσσ.Προβλ.80.

δυσένωτος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως ἑνούμενος, δυσχερῶς συναπτόμενος : Μᾶρκ.Αὐρ.ΙΙ,8.

δυσεξάγγελτος-ον μσν. ὁ δυσκόλως ἐξαγγελλόμενος, δυσκόλως ἐκφραζόμενος, ἀνέκφραστος : 'Αλέξ.Μον.13 Β (ἐκδ. Grets.) **ὑπέρογκα καὶ δυσεξάγγελτα ἐν τοῖς συντάγμασιν αὐτοῦ ἐκληρήσας.**

δυσεξαγόρευτος (ὁ) μσν. ὁ δυσκόλως ἐκφραζόμενος, δυσκόλως ἐξομολογούμενος, δυσεξάγγελτος βλ.λ. : 'Ιω.Κλίμ.299,3 **οὐδεὶς γὰρ ἕτερος λογισμὸς οὕτως δυσεξαγόρευτος.**

δυσεξάγωγος-ον ὁ δυσκόλως ἐξαγόμενος ἢ ὁ οὐ δυσκόλως τις ἀπαλλάσσεται : 'Ιππ.'Εν.107 **εἰ δὲ ὁ ἥλιος τοιοῦτό τι πάσχει, ἰσχυρότερον τοῦτο ἤδη καὶ δυσεξαγωγότερον,** 'Αριστλ.Πρ.871 a,19.

δυσεξάκουστος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως ἀκουόμενος : Αἰλ.Τακτ.35,3 **τὰ διὰ φωνῆς (παραγγέλματα) δυσεξάκουστα.**

δυσέξακτος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως ἐξαγόμενος· προβλ. δυσεξάγωγος : Πλούτ.Ρωμ.28 **ἡ δὲ (ψυχὴ) σώματι πεφυρμένη.. δυσέξακτός ἐστι καὶ δυσανακόμιστος** (διορθ. ἀντὶ **δυσέξαπτος**).

δυσεξάλειπτος-ον κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως ἐξαλειφόμενος, ἀποβαλλόμενος, ἐν χρ. κ. μτφ. : Πολύβ.39,3,1 **ἐνεργάζεσθαί τινα δυσεξάλειπτον εὔνοιαν τοῖς εὖ παθοῦσι,** Διόδ.Σ 3,6 **ἀρχαίᾳ μὲν καὶ δυσεξαλείπτῳ συνηθείᾳ συντεθραμμένη,** Καρνοῦτ.Ρητ.353 **δυσεξάλειπτος ψυχῆς διάθεσις, - δυσεξάλειπτος θλῖψις - καταισχύνη.**

δυσεξάλλακτος-ον βλ. δυσεξάλυκτος.

δυσεξάλυκτος-ον 'Ησ. ὃν δυσκόλως ἀποφεύγει, διαφεύγει τις· 'Ησ. « δυσεξάλυκτα (κώδ. δυσεξάλ(λ)ακτα), δυσέκφευκτα ».

δυσεξανάλωτος-ον ὁ δυσκόλως ἀναλισκόμενος, δυσανάλωτος βλ.λ. : 'Ιππ.Τροφ.49 **ὑγρὴ τροφὴ δυσεξανάλωτος·** || ὁμ. μτφ. : Βασ.Ι,28 C **διὰ τὴν.. σοφίαν τοῦ τὴν ἀντίπαλον τῷ περὶ φύσιν δυσεξανάλωτον εἶναι οἰκονομήσαντος (θεοῦ).**

δυσεξάντλητος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως ἐξαντλούμενος, ἀνεξάντλητος : Εὐστ.Πον.230,44 **οἶνον καὶ ἔλαιον στέξαντα μέχρι πολλοῦ εἰς δυσεξάντλητον,-δυσεξάντλητος πηγή·** ||ὁμ.μτφ.ἀστείρευτος, ἄπειρος : **δυσεξάντλητοι πόροι πλούτου.**

δυσεξάνυστος-ον μσν. ὁ δυσκόλως κατορθούμενος, ὁ δυσκόλως ἀγόμενος εἰς πέρας, **δυσ**κολοκατόρθωτος : Παχυμ.ΓΜιχ.Παλ.170 Α.

δυσεξαπάτητος-ον κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως ἐξαπατώμενος : Πλάτ.Πολ.413 C **καὶ τὸν μὲν μνήμονα καὶ δυσεξαπάτητον ἐγκριτέον,** Ξεν.Αγησ.ΙΙ,12 **ἐχθροῖς μὲν δυσεξαπάτητος.**

δυσέξαπτος-ον μτγν. (ἅπτω· προβλ. **συν - ἅπτω**) ὁ δυσκόλως λυόμενος, ἐλευθερούμενος : Πλούτ. Ρωμ.28 (κ. διόρθ. **δυσέξακτος** βλ. **λ.**)· **2)** **ὁ** δυσκόλως ἀνάπτων, δυσκολοφλόγιστος : **Γαλ.**7,341 **δυσέξαπτος χυμός,** Στεφ.'Ιατρ.σχόλ.'Ιππ.Ι,284 D, Παλλάδ.'Ιατρ.Πυρετ.70 Α **δυσέξαπτος ὡς ἐπὶ τῶν ὑγροτέρων ξύλων τὸ πῦρ ἐστιν ἰδεῖν.**

δυσεξαρίθμητος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως ἐξαριθμούμενος, ὅθ. πολυάριθμος : Πολύβ.3,58,6 **πολλοὶ μὲν γὰρ ἦσαν οἱ κατὰ θάλατταν τότε κίνδυνοι καὶ δυσεξαρίθμητοι,** Πλούτ.'Ηθ.667 **Ε.**

δυσεξάτμιστος-ον κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως ἐξατμιζόμενος : Γαλ.14,776 **ὑγροῦ σύστασις δυσεξάτμιστος καὶ δυσδιαφόρητος.**

δυσεξείλητος-ον δ.γρ. δυσεξίλλητος **βλ.λ.**

δυσεξειλήτως ἐπίρρ.σχόλ. δυσαπαλλάκτως:**Σχόλ.** Θεοκρ.14,51 **λέγεται ἐπὶ τῶν εἰς ἀηδὲς πρᾶγμα ἐμπεσόντων καὶ δυσεξειλήτως ἀπαλλασσομένων.**

δυσεξέλεγκτος-ον **κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως ἀναι-**

ρούμενος, ἐλεγχόμενος, δυσέλεγκτος βλ.λ. : Πλάτ. Φαίδ.85 C **τὸν γοῦν βέλτιστον τῶν ἀνθρωπίνων λόγων λαβόντα καὶ δυσεξελεγκτότατον,** Πτολ.Τετράβ.164˙ **2)** μτγν. δυσκόλως ἀνακαλυπτόμενος : Διον.᾿Αλ.Ρωμ.3,5 **ἀφανῆ καὶ δυσεξέλεγκτα εὑρόντας φάρμακα διὰ τούτων τὸν ἄνδρα ἀνῃρηκέναι.**

δυσεξέλευστος-ον μσν. ὁ ἐξ οὗ τις δυσκόλως ἐξέρχεται, ἐκβαίνει : Τζέτζ.Χιλ.11,558 **καμπαῖς δυσεξελεύστοις.**

δυσεξέλικτος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως ἐξελισσόμενος, ἐκτυλισσόμενος, ποὺ δύσκολα ξεμπερδεύεται : Πλούτ.᾿Ηθ.968 C **κινήσεις δυσεξελίκτους ἀνακυκλεῖν,** Γρηγ.Θαυμ.62 D **ἀμήχανόν τινα καὶ δυσεξέλικτον πλοκήν˙** ‖ τὸ οὐδ. **δυσεξέλικτα** ὡς ἐπίρρ. διὰ δυσκόλων ἑλιγμῶν : Λουκ.Τραγῳδ.25 **ὅπου δυσεξέλικτα κυματούμενος σήραγξι πετρῶν σκολιὸς εἱλεῖται κλύδων˙** **2)** μτφ. ὁ δυσκόλως ἐξηγούμενος, δυσεξήγητος : Διον.᾿Αλ.Θουκ.29 **τά τε σκολιὰ καὶ πολύπλοκα καὶ δυσεξέλικτα,** Πλούτ. Βροῦτ.13 **κυκλεῖ τι παρ᾿ ἑαυτῷ δύσφορον βούλευμα καὶ δυσεξέλικτον˙** **3)** ὁ συνεστραμμένος : Αἰλ.ΙΖ 14,8 **ὀδόντες δυσεξέλικτοι.**

δυσεξελίκτως ἐπίρρ. σχόλ. δυσεξηγήτως, ἀσαφῶς : Σχόλ.Πίνδ.Ν 7,155 **ὅταν δυσεξελίκτως ἀναπολῶσιν τὰ αὐτὰ πολλάκις** | λέγοντες |.

δυσεξέργαστος-ον μσν. ὁ δυσκόλως ἐξεργαζόμενος : Εὐστ.1394,7 **ὁ ποιητὴς τὸ τερατωδέστερον ἐπελέξατο καὶ ἀληθῶς δυσεξέργαστον.**

δυσεξερεύνητος-ον κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως ἐξερευνώμενος : ᾿Αριστλ.Πολιτ.1330 b, 26 **δυσεξερεύνητος τοῖς ἐπιτιθεμένοις.**

δυσεξέταστος-ον κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως ἐξεταζόμενος˙ ‖ ὁ δυσκόλως διευκρινιζόμενος.

δυσεξεύρετος-ον |ἐξ εὑρίσκω| κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως ἐξευρισκόμενος, ἐξερευνώμενος : ᾿Αριστλ.ΖΙ 611 a, 26 **τόποις χαλεποῖς καὶ δυσεξευρέτοις˙** ‖ ὁ δυσκόλως ἀνακαλυπτόμενος, ἀνευρισκόμενος : Πλούτ.᾿Ηθ.407 F **ἡρῴων ἀπόρρητοι θῆκαι δυσεξεύρετοι, - δυσεξεύρετος ἡ τοποθεσία κτιρίων τινῶν τῶν ἀρχαίων ᾿Αθηνῶν˙** **2)** νεώτ. κ. ὁ οὗ ἡ εὕρεσις, ἡ ἐπινόησις εἶναι δύσκολος, δυσκατόρθωτος : **δυσεξεύρετοι εἶναι νέοι πόροι διὰ συμπλήρωσιν τῆς ἐθνικῆς ἀμύνης˙** ‖ κ. ὁ οὗ ἡ προμήθεια εἶναι δύσκολος, δυσκολοεύρετος, δυσκολοπρομήθευτος : **λόγῳ τῆς κρίσεως τὰ μεγάλα δάνεια εἶναι δυσεξεύρετα, - τινὰ τῶν ὀρχεοειδῶν φυτῶν εἶναι σπάνια καὶ δυσεξεύρετα.**

δυσεξήγητος(-η)-ο(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ δυσκόλως ἐξηγούμενος, ὁ δυσερμήνευτος, ἀντίθ. εὐεξήγητος : Διογ.Λ 9,13 **λόγον περὶ φύσεως δυσνόητόν τε καὶ δυσεξήγητον,** ᾿Ιουστ.᾿Απολ.1,44 **τὸ θεὸς προσαγόρευμα οὐκ ὄνομά ἐστιν, ἀλλὰ πράγματος δυσεξηγήτου ἔμφυτος τῇ φύσει τῶν ἀνθρώπων δόξα,- δυσεξήγητος σύμπτωσις,- δυσεξήγητο(ν) φαινόμενο(ν) - μυστήριο(ν).**

δυσεξηγήτως ἐπίρρ. νεώτ., δημ. -α κατὰ τρόπον δυσεξήγητον βλ.λ. : **δυσεξηγήτως ἐνήργησαν.**

δυσεξημέρωτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως ἐξημερούμενος : Πλούτ.᾿Αρτοξ.25 **τῶν θηρίων τὰ .. δυσεξημέρωτα φοβοδεῆ καὶ δειλά.**

δυσεξήνυστος-ον (ἐξ ἀνύω) ὁ δυσκόλως λυόμενος, ἄλυτος, ἀδιάλυτος : Εὐρ.᾿Ιππ.1237 **δεσμὸν δυσεξήνυστον ἕλκεται δεθείς.**

δυσεξίατος-ον ῾Ησ. ὁ δυσκόλως θεραπευόμενος˙ ῾Ησ. « δυσεξίατα, δυσθεράπευτα » | διορθ. ἀντὶ δυσεξίτητα |.

δυσεξίλαστος-ον | ἐξ ἱλάσκομαι) μτγν. ὁ δυσκόλως ἱλασκόμενος, πραϋνόμενος : Πλούτ.᾿Ηθ.609 E **πένθη δυσεξίλαστα.**

δυσεξίλλητος-ον μτγν. ἁ. δυσεξείλητος ὁ δυσκόλως ἐξελισσόμενος, ἀναπτυσσόμενος |ὁ.γρ. δυσεξίμητος βλ.λ. | : Κικ.᾿Αττ.5,10,3.

δυσεξίμητος-ον (ἱμάω) μτγν. ὁ δυσκόλως ἀντλούμενος, ἐκβαλλόμενος, δυσκολόβγαλτος : Κικ. ᾿Αττ.5,10,3 (ὁ γρ. ἀντὶ δυσεξίλλητος βλ.λ. |.

δυσεξίτηλος-ον | ἐξιέναι | μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως ἀφαιρούμενος, ἐκβαλλόμενος, ἀποσβεννύμενος, ἐξαλειφόμενος : Στράβ.11,8,7 **τὴν δ᾿ ἐσθῆτα ποικίλλουσιν ἐπιχρίστοις φαρμάκοις δυσεξίτηλον ἔχουσι τὸ ἄνθος,** Πλούτ.᾿Ηθ.696 Ι) **ὥστε παραμένειν δυσεξίτηλον** (τὸ ἔλαιον), **- δυσεξίτηλος κηλίς - βαφὴ - ἐπιγραφή˙** ‖ ἐν χρ. κ. μτφ. : Φίλ. Βιβλ. παρ᾿ Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.1,40 A **ἥτις** (μυθοποιία) **συνεργηθεῖσα χρόνῳ δυσεξίτηλον τὴν κατοχὴν αὐτῆς εἴργασται** (κτ. διόρθ. τοῦ δισεξίτητον)˙ ‖ νεώτ. μόνον περὶ κακῶν : **δ- στίγμα ἀτιμίας.**

δυσεξιτήλως ἐπίρρ. κ. νεώτ. δυσεξαλείπτως, κατὰ τρόπον δυσεξίτηλον βλ.λ.

δυσεξίτητος-ον μτγν. κ. μσν. ἐξ οὗ δυσκόλως τις ἐξέρχεται˙ ῾Ησ. « δυσεξίτητα˙ δυσκόλως ἐξοδευόμενα » : Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.40 A **δυσεξίτητον τὴν κατοχὴν αὐτῆς εἴργασται** | διορθ. δυσεξίτηλον |, ΕΜ 238,42 **Γοργύρα.. καθόλου δὲ ἔλεγον οὕτω τὰς δυσεξιτήτους κατασκευὰς καὶ μὴ ἐπὶ εὐθείας.**

δυσέξιτος-ον μτγν. δυσεξίτητος βλ.λ.˙ Σουΐδ. « δυσέξιτος τόπος˙ ἀδιόδευτος » : Διόδ.Σ 3,44 **σκολιὸν καὶ δυσέξιτον ἔχει τὸ στόμα.**

δυσεξιχνίαστος(-η)-α(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ δυσκόλως ἐξιχνιαζόμενος, ἀνακαλυπτόμενος˙ ‖ κ. μτφ. ὁ δυσκόλως κατανοούμενος, ἐξηγούμενος : **δυσεξιχνίαστοι αἱ βουλαὶ τοῦ ῾Υψίστου.**

δυσεξόδευτος-ον μτγν. δυσδιέξοδος βλ.λ. : Πρόκλ.Πτολ.153.

δυσέξοδος-ον ὁ δι᾿ οὗ δυσκόλως τις ἐξέρχεται : ᾿Αριστλ.Πολιτ.1330 b,26 **δυσέξοδος γὰρ ἐκείνη τοῖς ξενικοῖς,** Παυσ.2,31,1 **ἀλλὰ τό τε ἐκ τοῦ λαβυρίνθου δυσέξοδον˙** **2)** μτφ. περίπλοκος : Λουκ.Δραπέτ.10 **καὶ δυσέξοδοι καὶ λαβυρινθώδεις ἐρωτήσεις˙** **3)** δυσίατος, δυσθεράπευτος : ῾Ιππ.᾿Επιδ.4,30 **τοῖσι δὲ πολλοῖσι δυσέξοδον τοῦτο.**

δυσέξοιστος-ον (ἐκφέρω - ἐξοίσω) μτγν. ὁ δυσκόλως ἐκφερόμενος˙ ῾Ησ. « δυσέξοιστον˙ δυσεκκόμιστον »˙ **2)** μτφ. ὁ δυσκόλως ἐξηγούμενος, ἑρμηνευόμενος˙ ‖ τὸ οὐδ. **τὸ δυσέξοιστον** ὡς οὐσ. ἡ ἰδιότης τοῦ δυσεξοίστου, τὸ δύσκολον ἐξηγήσεως : Πορφ.Πύθ.48, Κύριλλ ᾿Αλ.᾿Ιουλιαν.1,19 **διὰ τὸ δυσπερινόητον αὐτῶν καὶ δυσέξοιστον.**

δυσέξοχος-ον (ἐξοχή) μσν. πλήρης κακῶν ἐξοχῶν, οἷον βράχων, ἀνώμαλος : Εὐστ.εἰς Διον.Περ. 389 **δυσράχιον γάρ ἐστιν ὅ ἐστι δυσέξοχον.**

δυσεξυβωτός-όν μτγν. ὁ δυσκόλως ἐκτοπιζόμενος, μετατιθέμενος, μετακινούμενος : Σωρ.1,102.

δυσεξώθητος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως ἐξωθούμενος : Σιμπλίκ.Φυσ.677,29.

δύσεο προστ. ἀορ. τοῦ δύω βλ.λ., συνηρ. **δύσου.**

δυσέπακτος-ον | ἐπάγω) μτγν. ὁ δυσκόλως ἐπισυρόμενος, ἐπὶ σχοινίου, ὁ δυσκόλως ἐκτεινόμενος, δυσκολοτέντωτος : Φίλ.Μηχ.Βελοπ.58,23 **ὁ γὰρ τοιοῦτος ἐν μὲν ταῖς ἀγωγαῖς δυσέπακτος.**

δυσεπανόρθωτος-ον μτγν. κ. νεώτ., ὁ δυσκόλως ἐπανορθούμενος, δυσκολοδιόρθωτος : Βέττ. Βάλ.194,27, Θέων Προγυμν.126 **μετάνοιαν φέρει καὶ δυσεπανόρθωτόν ἐστι,-δυσεπανόρθωτον ἀδίκημα.**

δυσεπέκτατος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως ἐπεκτεινόμενος ἢ διαστελλόμενος : Γαλ.8,288.

δυσεπήβολος-ον Σουΐδ. ὁ δυσκόλως κυριευόμενος, δυσκολοπολέμητος, δυσκολοπρόσβλητος, δυσκατάληπτος˙ **2)** μτφ. δυσκόλως καταληπτός, δυσνόητος : Σουΐδ. ἐν λ.᾿Αγάπιος **ἐθαυμάζετο ἐπὶ φιλομαθίᾳ καὶ ἀποριῶν ἀποβολῇ δυσεπηβόλων.**

δυσεπίβατος-ον (ἐπὶ βαίνω) μτγν. ὁ ἐφ᾿ οὗ δυσκόλως ἐπιβαίνει τις, δυσπρόσιτος, δυσκολοανέβατος : Διόδ.Σ 1,69 **καίπερ γὰρ τῆς χώρας τὸ παλαιὸν τοῖς ξένοις δυσεπιβάτου οὔσης.**

δυσεπίβλητος-ον ὁ δυσχερῶς ἐπιβλητός, ἀκολουθητός, ἀθ. κ. ὁ οὐ δύσκολος ἡ μίμησις : Ἐπιγρ. **παράδειγμα παρέχων δυσεπίβλητον ἑτέροις.**

δυσεπίβολος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως προσβαλλόμενος, δυσπρόσβλητος, δυσεπήβολος βλ.λ. : Αἰν. Τακτ.8,1 **τὴν χώραν δυσεπίβολον εἶναι τοῖς πολεμίοις·** 2) ὁ ἐπικίνδυνος νὰ τὸν ἐπιχειρήσῃ τις : Περίπλ.Ἐρ.Θαλ.39· || ὁ δυσκόλως ἐπιτυγχανόμενος, ἐπιχειρούμενος : Παῦλ.Ἀλεξ.Ἀποτέλ.52,19 **ἀργοπράκτους δὲ καὶ δυσεπιβόλους.**

δυσεπιβούλευτος-ον ὃν δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐπιβουλεύηται : Ξεν.Ἱππαρχ.4,11 **καὶ αὐτοὶ μὲν δυσεπιβουλευτότεροί εἰσιν ἀφανεῖς ὄντες·** || ὁ δυσκόλως βλαπτόμενος : Ἀπολλδ.Δαμ.Πολιορκ.139,7· 2) μσν. κ.μτφ. ὁ δυσκόλως κατανοούμενος : Ἰω.Κίνν.18 Α **τὰ τῇ προνοίᾳ.. δυσανάλυτα πάντη καὶ λογισμοῖς ἀνθρώπων δυσεπιβούλευτα**

δυσεπίβουλος-ον μσν. δυσεπιβούλευτος βλ.λ.: Εὐστ.Πον.354,62 **ὀπώραν οὕτω πως ἠσφαλίσατο καὶ δυσεπιβουλότατον εἰργάσατο τὸν καρπόν.**

δυσεπίγνωστος-ον (ἐπὶ γινώσκω) μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως ἐπιγιγνωσκόμενος, κατανοούμενος, καθοριζόμενος : Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.1,18 **τὸ τῶν πλουσίων ἀδίκημα καίπερ ὂν μέγα δυσεπίγνωστον ἦν,** Συνέσ.Ἐνύπνιον 152 C **δυσεπίγνωστον εἴδωλον.**

δυσεπίθετος-ον μτγν. ὁ καθ' οὗ εἶναι δύσκολος ἡ ἐπίθεσις, δυσπρόσβλητος, δυσκολοπολέμητος : Αἰν.Τακτ.Προοίμ.2 **φοβεροῖς τοῖς ἐναντίοις καὶ δυσεπιθέτοις εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον.**

δυσεπιθύμως μτγν. ἄνευ ἐπιθυμίας, ἄνευ εὐαρεσκείας, δυσαρέστως : Γρηγ.Ναζ.2,40 **τὴν ψυχὴν δυσεπιθύμως πρὸς τοὺς γέλωτας ἔχουσι.**

δυσεπικούρητος-ον ὁ δυσκόλως ἐπικουρούμενος, βοηθούμενος, ἐν χρ. κ. μτφ. : Ἀλκιδ.Σοφ.21 **δυσεπικούρητος ἀπορία.**

δυσεπικράτητος-ον μσν. ὁ δυσκόλως συγκρατούμενος : Μᾶρκ.Ἐρ.894Α **δ- γίνεται.**

δυσεπίκριτος-ον μτγν. ὁ περὶ οὗ δυσκόλως τις κρίνει : Ἀπολλ.Τυαν.Ἐπ.19 **τὸ δὲ ἄριστον δυσεύρετόν τε καὶ δυσεπίκριτον.**

δυσεπίληπτος-ον μτγν. δυσκατάληπτος, δυσνόητος : Ἰω.Χρυσ.6,652 **πολλὴ δυσκολία ἐν τῇ παλαιᾷ διαθήκῃ καὶ δυσεπίληπτα τὰ βιβλία·** 2) σχόλ. ὡς ἑρμ. τοῦ δυσεκπέρατος : Σχόλ.Εὐρ. Ἱππ.883 « δυσεκπέρατον δέ, . . δυσεπίληπτον ».

δυσεπιλόγιστος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως κατανοούμενος, δυσνόητος : Διογ.Οἰν.38.

δυσεπίλυτος-ον νεώτ. ὁ δυσκόλως ἐπιλυόμενος : **δ- διαφορά - ἀπορία - πρόβλημα.**

δυσεπίμικτος-ον (ἐπὶ μίγνυμαι) μτγν. ὁ δυσκόλως ἐρχόμενος εἰς ἐπιμιξίαν, ἀθ. ἀκοινώνητος, μτ. δοτ. : Στράβ.11,2,2 **ἄλλως τε οἱ νομάδες δυσεπίμικτοι τοῖς ἄλλοις ὄντες·** || ὁμ. ἀπολ. : αὐτ.3,3,8 **δυσεπίμικτοι δ' ὄντες ἀποβεβλήκασι τὸ κοινωνικὸν καὶ τὸ φιλάνθρωπον·** || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἡ ἰδιότης τοῦ δυσεπιμίκτου : Πλούτ.Ἠθ.917 C **τὸ ἄστοργον καὶ δυσεπίμικτον,** Πορφ.Ἀποχ.4,6 **σεμνοὺς δὲ αὐτοὺς παρεῖχε καὶ τὸ δυσεπίμικτον.**

δυσεπινόητος-ον μτγν. δυσδιάκριτος : Μᾶρκ. Αὐρ.6,17 **ὁδῷ δυσεπινοήτῳ·** 2) ὁ δυσκόλως ἐπινοούμενος, συλλαμβανόμενος ὑπὸ τοῦ νοῦ : Ἰουλ. Λόγ.1,12Β **σωτηρίας τρόπον δυσεπινόητον.**

δυσεπισημασία (ἡ) μτγν. ἡ δυσκόλως εὑρισκομένη ἢ ἑρμηνευομένη δευτέρα ἤτοι ὑποκεκρυμμένη σημασία : Ἑρμ.Τρισμ.1,394.

δυσεπισκόπητος-ον (ἐπὶ σκοπῶ) μσν. ὁ δυσκόλως ἐπισκοπούμενος, κατανοούμενος : Φώτ.Βιβλ. 156,30 **ἐξ ὧν αὐτῷ τῇ συγγραφῇ καὶ τὸ ἀσαφὲς καὶ δυσεπισκόπητον διατρέχει.**

δυσεπίστροφος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως στρεφόμενος : Ἀππ.Μιθ.42 **ἅρματα δυσεπίστροφα.**

δυσεπίσχετος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως συγκρατούμενος, ἀνακοπτόμενος, κυρ. **ἐπὶ ὑγρῶν:** Γαλ.19,457 **δ-** αἱμορραγία, Ἀρετ.Ὀξ.Νούσ.2,6.

δυσεπισχέτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον δυσεπίσχετον βλ.λ. : Γαλ.7,725 **τὸ αἷμα.. ἐξακοντίζεται δυσεπισχέτως.**

δυσεπίτευκτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως ἐπιτυγχανόμενος, δυσκατόρθωτος : Διόδ.Σ 17,93 **ὁρῶν δυσεπίτευκτον τὴν ἐπὶ τοὺς Γανδαρίδας στρατείαν οὖσαν, - δυσεπίτευκτον ἰδανικόν·** || ἀτελεσφόρητος : Βέττ.Βάλ.σ.43,12, Κατ.Ἀστρλ.Κ 1,164· 2) ὁ δυσκόλως θεραπευόμενος : Ἱππιατρ.26.

δυσεπιτεύκτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. **ἐν** δυσκολίᾳ ἐπιτυχίας : Βέττ.Βάλ.194,27.

δυσεπιτήδευτος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως τελειούμενος, οὗ δυσχερὴς ἡ πλήρης ἐπεξεργασία, δυσκατέργαστος : Κύριλλ.Ἀλ.Ὁμ.Πασχ.11,142 **εὐκατέργαστον δὲ κομιδῇ καὶ ὅπερ ἂν εἴη δυσεπιτήδευτον.**

δυσεπιτίμητος-ον μτγν. κ. μσν. οὗ δυσχερὴς εἶναι ἡ ἐπιτίμησις ἢ οὐ βορεῖα, κακὴ εἶναι ἡ ἐπιτίμησις· Φώτ.Ἐπιστ.68 ἐν Ἰω.Βαλσ.384 « βαρεῖαν ἔχων τὴν ἐπιτίμησιν » : Ἀλέξ.Ἀφρ.Τοπ.543,5.

δυσεπιχείρητος-ον κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως ἐπιχειρούμενος· || ἐπὶ προβλημάτων, ὁ δυσαπόδεικτος : Ἀριστλ.ΑΠρ.42 b,31 **τὸ μὲν γὰρ** (πρόβλημα) **ἐν πλείοσι σχήμασι.. ῥᾷον· τὸ δ' ἐν ἐλάττοσι, καὶ δι' ἐλαττόνων, δυσεπιχειρητότερον·** 2) δυσκόλως προσβαλλόμενος : Ἀριστλ.Τοπ.159 a,3 **οὔκουν λανθάνει ὅταν δυσεπιχείρητος ᾖ ἡ θέσις·** || ὁμ. κ. ἐπὶ προσ. : Ἰώσ.ΠΙ 4,3,10, Πλούτ.Ἠθ.281 Α.

δυσεπούλωτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως ἐπουλούμενος : Γαλ.13,268 **δυσεπούλωτα ἕλκη.**

δυσέραστος-ον μτγν., συγκρ. κ. **δυσεραστότερος** ὁ ἀτυχὴς εἰς τὸν ἔρωτα : Μάξ.Τύρ.3,5 **κἂν ταῖς τῶν πόνων ὁμιλίαις οὐδεὶς πονεῖ πόνου ἐρῶν· ἢ γὰρ ἂν εἴη δυσεραστότατος·** 2) ὁ δυσμενής, ὁ μὴ εὐνοῶν τὸν ἔρωτα : Μελέαγρ.ΑΠ 5,171 **ὄρθρε, τί μοι, δυσέραστε, ταχὺς.. ἐπέστης;**

δυσεργασία (ἡ) μτγν. ἡ περὶ τὴν ἐργασίαν δυσκολία : Ἀρτεμίδ.Δαλδ.1,67 **ὀδύνας σημαίνει καὶ δυσεργασίας, διὰ τὸ δύσπεπτον.**

δυσέργαστος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως τυγχάνων ἐπεξεργασίας, κατεργασίας : Ἰώσ.ΠΙ 5,92 **δυσέργαστα χώματα, - δυσέργαστον ξύλον·** 2) ἐνεργ. ὁ δυσκόλως ἐργαζόμενος, ὀκνηρός : Κύριλλ.Ἀλ.2,644 **ὀκνηροὶ ἦσαν καὶ δυσέργαστοι.**

δυσέργεια (ἡ) μτγν. κ. δυσεργία βλ. λ. δυσκολία, ἐμπόδιον εἰς τὴν ἐργασίαν, εἰς τὴν λειτουργίαν : Ἥρων Αὐτόμ.23,8 **τὰ παραχαλασμάτια αὐτῶν πρὸς τὸν ἄξονα προσκολλῶ, ἵνα μή τινα αὐτῶν ταραχθέντων δυσέργειαν παρέχηται·** 3) γεν. δυσκολία, δυσχέρεια : Σωρ.2,53, Ὀρειβ.45,18,14.

δυσέργημα-ατος (τὸ) μτγν. δυσκολία, ἐμπόδιον, πρόσκομμα : Διοσκ.Θηρ.422C **ἄλλων δυσεργημάτων ἧσσον ἢ μᾶλλον ὀχλούντων.**

δυσεργής-οῦς-ές μτγν. δύσκολος, δυσχερής : Ἀππ.Ἰβηρ.73 **μεθισταμένους δυσεργὲς ἡγούμενος εἶναι καταλαβεῖν,** Ὀρειβ.19 **δυσεργεστέρα.. ἡ χειρουργία·** 2) ὁ ἐπιφέρων δυσκολίαν εἰς τὴν ἐργασίαν, ὁ παρέχων δυσέργειαν βλ.λ. : Πλούτ.Ἠθ. 1129 C **δυσεργεῖς βαρύτητες.**

δυσεργία (ἡ) μτγν. ἡ δυσκολία **ἐν τῷ** πράττειν, δυσκολία εἰς τὴν ἐργασίαν, κωλυσιεργία : Φίλ.Μηχ. Βελοπ.56,42 **δυσεργίαν παρέχειν,** Πλούτ.Αἰμ.16 **διὰ μέσου δὲ ποταμοὶ ῥέοντες.. ἐδόκουν τινὰ δυσεργίαν ὅμως τοῖς Ῥωμαίοις παρέξειν·** || γεν. δυσκολία : Φιλόδ.Ποιήμ.2,42 **ἡ ἐν τῇ προφορᾷ δυσεργία·** 2) ἀνικανότης τοῦ κινεῖν ἑαυτόν : Ἱππ.Ἀρχ. Ἰητρ.10 **καὶ τὰ σπλάγχνα δοκεῖ οἱ κρέμασθαι σκοτοδινίη, δυσθυμίη, δυσεργίη** (δ.γρ. δυσεργείῃ)· 3) ἀνικανότης εἰς ἐνέργειαν, ἀδράνεια, ἀεργία : Ἀππ.Συρ.19 **ὑπὸ.. τρυφῆς καὶ δι' ὅλου τοῦ χειμῶνος εἰς δ- διεφθαρμένους·** || ἀθ. ὀκνη-

ρία : Κλήμ.'Αλ. Στρωμ.4,623 ὥσπερ ἀδύνατον δυσεργίᾳ γνῶσιν ἐπακολουθεῖν (δ.γρ.δυσεργείᾳ).
δύσεργος-ον μτγν. δυσκατέργαστος, οὗ δύσκολος ἡ κατεργασία, ἡ ἐπεξεργασία : Θεόφρ.ΦΙ 5,1,1 δύσεργος ὕλη· 2) ἀκατάλληλος πρὸς κατεργασίαν : Πλούτ.Λυκ.9 διαπύρου σιδήρου τὸ στόμωμα κατασβέσας.. ἀδρανοῦς καὶ δυσέργου γενομένου· 3) δύσχρηστος : Πλούτ.Φλσμ.8 βαρεῖ καὶ δ- ὁπλισμῷ..· || ὁμ. ἐπὶ προσ. : αὐτ.Τιμ.28 ὥσθ' αὐτοῖς μὲν εἰς τὸν ἀγῶνα χρῆσθαι βαρεῖς ἦσαν κ. δύσεργοι· 4) ἐπὶ πόλεως, δυσκόλως πολιορκουμένη : Πλούτ.Νικ.17 περιετείχισε Συρακούσας, πόλιν 'Αθηνῶν οὐκ ἐλάττονα, δυσεργοτέραν δὲ χωρίων ἀνωμαλίαις καὶ θαλάσσῃ γειτνιώσῃ· 5) δύσκολος : Πολύβ.28,8,3 διὰ τὸ δυσέργους ποιῆσαι τοῖς Δαρδανεῦσι τὰς εἰς τὴν Ἰλλυρίδα εἰσβολάς, 'Αππ.'Ιβηρ.63 τὸν Οὐριάτθου πόλεμον.. δυσεργότατον αὐτοῖς γενόμενον, Ἰώσ. ΠΙ 5,12,1 τὸ παραφυλάττειν τὰς ἐξόδους δυσεργότερον· 6) ἐνεργ. ὁ δυσκόλως ἐργαζόμενος, ὁ ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν : 'Αππ.Συρ.16 τοῦ στρατοῦ δυσέργου πρὸς ἅπαντα ὄντος· || ἀδρανής, ὀκνηρός : Πλούτ.'Αλέξ.33 ὅλως γὰρ αἰτιῶνται Παρμενίωνα κατ' ἐκείνην τὴν μάχην νωθρὸν γενέσθαι καὶ δύσεργον· 7) χεῖμα δύσεργον χειμὼν ἐπιφέρων ἀδράνειαν : Βίων ἀπ.15,5.
δυσεργῶ-έω μτγν. ἀμτβ ἐπὶ τῆς ἐμμήνου ροῆς, καθυστερῶ : 'Ιππ.'Επ.21 καταμήνια δυσεργοῦντα.
δυσέργως ἐπίρρ. μτγν. δυσκόλως : Πλούτ.Δημ.43 ἐπισφαλῶς καὶ δυσέργως ἐκινήθη (ἡ ναῦς).
δυσερεύνητος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως ἐρευνώμενος, ὁ δυσεξιχνίαστος : 'Ιώσ.ΠΙ 1,16,5 ποιούμενοι τὰς ἀναφυγὰς εἰς τὰ ἕλη καὶ τὰ δυσερεύνητα τῶν χωρίων.
δυσέρημος-ον μτγν. ὁ λίαν ἔρημος, κατάμονος, παντέρημος : Φίλιππ.ΑΠ 9,561 πάγος δυσέρημος.
δύσερις-ιδος-ι φιλόνικος, φίλερις : 'Ισοκρ.1,31 ὁμιλητικὸς δ' ἔσει μὴ δύσερις ὢν μηδὲ δυσάρεστος μηδὲ πρὸς πάντα φιλόνικος, 'Αριστλ.Ρητ. 1381 a,32 μὴ φιλόνικοι μηδὲ δυσέριδες, Μιχ.'Ατταλ. ἐν Σάθ.1,32 εἰ δέ τις εὑρεθῇ δύσερις καὶ φιλόνικος· || δύσερις λόγος φιλόνικος λόγος, ὁμιλία γινομένη μετὰ φιλονικίας. Πλάτ.Νόμ.864 Α ἡμῖν δὲ οὐκ ἔστι τὰ νῦν ὀνομάτων πέρι δύσερις λόγος· 2) ἐνεργ. ὁ προκαλῶν ἔριδα : Πλούτ.Πελ.4 οἷς ὁ χαλεπὸς καὶ δύσερις ἐμφύεται φθόνος, 'Αππ.'Εμφ.Πολ.1,54 τὸ δανείζειν δύσερι.
δυσεριστία (ἡ) μτγν. ἡ ἐριστικὴ διάθεσις : Πρόκλ. Παρμ.539· || τὸ ἀσυμβίβαστον : 'Ιάμβλ.Μυστ.1,2.
δυσέριστος-ον ὁ ἐν κακῇ ἔριδι γενόμενος, ὁ ἐκ κακῆς, ὀλεθρίας ἔριδος προερχόμενος : Σοφ.'Ηλ. 1385 τὸ δυσέριστον αἷμα φυσῶν Ἄρης (σχόλ. τὸ δι' ἔριν γιγνόμενον κακόν, διόρθ. Βερναρδ. « κακήν »), Κλεάνθ.Στωϊκ.1,122 δυσέριστος σπουδή.
δυσερμήνευτος-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως ἑρμηνευόμενος : ΚΔ'Εβρ.5,11 περὶ οὗ πολὺς ἡμῶν ὁ λόγος καὶ δυσερμήνευτος λέγειν, Κατ. 'Αστρλ.Κ 1,114,26, Μηναῖ.1,18 'Εσπερ. οὗ τὴν ἄρρητον καὶ δυσερμήνευτον ἕνωσιν παρέδωκαν ἡμῖν, - δυσερμήνευτον φαινόμενον· 2) ὁ δυσκόλως περιγραφόμενος : Διόδ.Σ 2,52 καὶ καθόλου πολυειδεῖς καὶ δυσερμηνεύτους ἀποτελεῖσθαι χρόας, Φίλ.1,649 δυσερμήνευτος θέα.
δυσερμία (ἡ) (Ἑρμῆς) ἀρχ. λεξ. ἡ ἀτυχία εἰς τὸ εὑρίσκειν, ἡ κακὴ τύχη· 'Ησ. «κακὴ εὐτυχία», Σουΐδ. « ἀποτυχία », ΕΜ 291,49 « δυσερμία ἡ δυστυχία, ἡ κακὴ ἐπιτυχία »· πρβλ. δύσερμος.
δύσερμος-ον Σουΐδ. ὁ μὴ εὐνοούμενος ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ, δθ. ὁ ἀτυχής.
δυσερνής-οῦς-ές μτγν. ἐπὶ φυτῶν, ὁ δυσκόλως ἐκβλαστάνων, προκόπτων, ἀναπτυσσόμενος αὐξάνων : Πολύβ.1,231 δένδρον δυσανθές, δυσερνές.

δύσερως-ωτος (ὁ,ἡ) κ. νεώτ. ὁ μετὰ πάθους, ἐμμανῶς, δθ. κακῶς ἐρῶν τινος : Εὐρ.'Ιππ.193 δυσέρωτες δὴ φαινόμεθ' ὄντες τοῦδ' ὅ,τι στίλβει κατὰ γῆν, Θουκ.6,13 δυσέρωτας εἶναι τῶν ἀπόντων· || 'Ιουλ.Λόγ.2,85 C δύσερως εἰς χρήματα· || ὁμ.ἀπολ. : Λυσ.418 ἀλλ' οὗτος ἐναντίως τοῖς ἄλλοις δύσερώς ἐστι, καὶ ἀμφότερα βούλεται, Μακεδόνιος ΑΠ 5,244 ὤμοσα τὴν δυσέρωτα κόρην· 2) κ. νεώτ. ὁ κακῶς, ἀτυχῶς ἐρασθείς, οὗ ὁ ἔρως εἰς ἀτυχίαν, εἰς ἀπώλειαν ἄγει : Θεόκρ.1,85 δύσερώς τις ἄγαν καὶ ἀμάχανος ἐσσί (δ.ἑρμ. δύσκολος, βραδὺς εἰς τὸν ἔρωτα)· || ὁμ. σημ. κ. ἐπὶ τῶν μελισσῶν : Λυρ.'Αλεξ.'Αδέσπ.7,16· 3) δύσερως ἔρως δυστυχὴς ἔρως, ἔρως ἐπιφέρων δυστυχίαν : Πλούτ.Περ.20 πολλοὺς δὲ καὶ Σικελίας ὁ δύσερως ἐκεῖνος ἤδη καὶ δύσποτμος ἔρως εἶχεν.
δυσερωτικός-ή-όν μτγν. δύσερως : Πολυδ.6,189.
δυσερωτιῶ-άω μτγν. ἐμμανῶς ἢ ἀτυχῶς ἐρῶ : 'Αχιλλ.Τάτ.5,1 πρὸς τὴν ὄψιν δυσερωτιῶν.
δυσέσβολος-ον ἀττ. τ. τοῦ δυσείσβολος βλ.λ. : Θουκ.3,101 ταύτῃ γὰρ δυσεσβολώτατος ἡ Λοκρίς.
δυσετηρία (ἡ) μτγν. δυστυχὲς ἔτος, κακὴ χρονιά : Πολυδ.1,52.
δύσετο ἐπ. ἀόρ. α' τοῦ ρ. δύω βλ.λ.
δυσετυμολόγητος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως ἐτυμολογούμενος : Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.20 τὸ δ' ὄνομα τῆς 'Αθηνᾶς δυσετυμολόγητον.
δυσευλογοῦμαι-έομαι μσν. κακῆς εὐλογίας τυγχάνω, εἶμαι κακοευλόγητος, ἀνευλόγητος : Πρόδρ. Σημ.Χειρ.6,541 χαλαζοβολεῖται μὲν γάρ μοι τὸ σῶμα.. ταύταις χαλάζαις ταῖς δυσευλογουμέναις.
δυσευνάτειρα (ἡ) δωρ. τ. τοῦ δυσευνήτειρα βλ.λ.
δυσευνήτειρα (ἡ) θηλ. τοῦ δυσευνήτωρ βλ.λ.
δυσεύνητος-ον (ὁ) (εὐνή) σχόλ.ἑρμ. τοῦ δυσευνήτωρ βλ.λ., ὁ ἔχων κακὴν εὐνήν, κλίνην.
δυσευνήτωρ-ορος (ὁ), δωρ. δυσευνάτωρ ὁ κακὸς σύνευνος, κακὸς σύγκοιτος : Αἰσχ.'Επτ.293 δράκοντας ὥς τις τέκνων ὑπερδέδοικεν λεχαίων δυσευνάτορας πάντροφος πελειάς.
δυσευπόριστος-ον (πορίζομαι) μτγν. ὁ ὃν δυσκόλως πορίζεται, προμηθεύεταί τις, δυσκόλως ἀποκτώμενος : 'Αλέξ.Τραλλ.1,76 ταῦτα μὲν πολυσύνθετα καὶ δυσευπόριστα.
δυσεύρετος(-η)-ο(ν) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ δυσκόλως ἀνακαλυπτόμενος, διακρινόμενος, ἀντιληπτὸς γενόμενος : Αἰσχ.Πρ.816 τῶν δ' εἴ τί σοι ψελλόν τε καὶ δυσεύρετον ἐπανδίπλαζε καὶ σαφῶς ἐκμάνθανε, Πορφ.π.Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.3,11 δυσεύρετος λόγος, Φιλ.1,234 δυσεύρετον τό τινων γένος· 2) κ. μαν., νεώτ. κ. δημ. ὁ οὗ ἡ εὕρεσις, ἡ προμήθεια, ἡ ἐξεύρεσις εἶναι δύσκολος, δθ. κ. ὁ σπάνιος : Ξεν.'Απομν.3,14,7 τὸ δὲ εὖ προσκεῖσθαι ἔφη ἐπὶ τῷ ταῦτα ἐσθίειν, ἃ μήτε τὴν ψυχὴν μήτε τὸ σῶμα λυποίη μηδὲ δυσεύρετα εἴη, Πλούτ.'Ηθ.97 Β διὸ καὶ σπάνιον καὶ δυσεύρετόν ἐστι φίλος βέβαιος,- βιβλίον δυσεύρετον,- στὸν ἀποκλεισμὸ τὰ τρόφιμα ἦταν δυσεύρετα· 3) ὁ δι' οὗ, ὁ ἐξ οὗ δυσκόλως εὑρίσκει τις δίοδον : Εὐρ.Βάκχ.1221 κοὐδὲν ἐν ταὐτῷ πέδῳ λαβών, ἐν ὕλῃ κείμενον δυσευρέτῳ.
δυσεύχωστος-ον δ. γρ. τοῦ δυσέγχωστος βλ.λ.
δυσέφικτος-ον κ. νεώτ. ὃν δυσκόλως φθάνει τις : Πλούτ.'Ηθ.65 Ε τῶν μὲν γὰρ τόπων τὰ ὑψηλὰ καὶ δυσπρόσοδα καὶ δυσέφικτα γίγνεται τοῖς ἐπιβουλεύουσι· || ὁ δυσκόλως ἐπιτυγχανόμενος, δυσεπίτευκτος : Πολύβ.32,11,3 ὧν δὲ μέγας οὗτος καὶ δυσέφικτος ὁ στέφανος, εὐθήρατος ἦν κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρόν, 'Απολλ.Δύσκ.Συντ.151 δυσέφικτον ἐγίνετο διαγνῶναι πότερον τίς τινος κήδεται, Μηναῖ.5,12 Συναξ. δυσέφικτον.. πάντα περιλαβεῖν τὰ θαυμάσια· 2) δυσνόητος· 'Ησ. « δυσέφικτον, δυσκατάληπτον » : Βέττ.Βάλ.272,8.

δυσέφοδος-ον μτγν. δυσπρόσβλητος, δυσκολοπρόσβλητος : Διόδ.Σ 1,57 **διὰ τὸ πλῆθος τῶν διωρύγων, δυσεφοδεστάτη γέγονεν·** || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ.ἡ ἰδιότης τοῦ δυσεφόδου: Φιλόδ.Ρητ.1,325.
δυσέφανος-ον Σουΐδ. ὁ δυσέφητος βλ.λ.· Σουΐδ. ἐν λ.ἔφανον,τέραμνον « ἀτέραμνον,τὸ δυσέφανον »
δυσέφητος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως ἑφόμενος, βράζων, κάκοφος, δυσκολόβραστος : Φρύν. ἐν ΑΒ 20,16 **τῶν δυσεφήτων ὀσπρίων.**
δυσζηλία (ἡ) μτγν. ἡ σφοδρὰ ζηλοτυπία : 'Αθήν 13,589 Α **ἀναιρεθῆναι φάσκων αὐτὴν.. ἐρασθεῖσαν.. κατὰ φθόνον καὶ δυσζηλίαν ταῖς ξυλίναις χελώναις τυπτομένην.**
δύσζηλος-ον εὐερέθιστος εἰς τὸν ζῆλον, ὀξύθυμος, ὁ ἐνοχλητικὸν τοῖς ἄλλοις ζῆλον δεικνύων : 'Οδ.Η 307 **δύσζηλοι γάρ τ' εἰμὲν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων**,'Απολλ.Ρ 4,1089 **δύσζηλοι ἐοῖς ἐπὶ παισὶ τοκῆες·** || **δύσζηλος ὁρμὴ** ὁρμὴ προερχομένη ἐξ ὑπερβολικοῦ ζήλου : 'Εμπ.114,3 **δύσζηλος.. πίστιος ὁρμή·** **2)** καθ' ὑπερβολὴν ζηλότυπος : Πλούτ.'Αλέξ.9 **ἃς ἡ τῆς 'Ολυμπιάδος χαλεπότης, δυσζήλου καὶ βαρυθύμου γυναικάς·** **3)** τὸ οὐδ. **τὸ δύσζηλον** ὡς οὐσ. ἡ ἰδιότης τοῦ δυσζήλου : Πλούτ.'Ηθ.471 Α **πολὺ τὸ δύσζηλον ἔχουσα φύσις·** **4)** ἐφάμιλλος εἰς κακουχίας, δυσχερείας : 'Ομ.'Επιγρ.8 **αἰθυίῃσι βίον δύσζηλον ἔχοντες.**
δυσζήλως ἐπίρρ. μτγν. ἐν συνεκφ. μετὰ τοῦ **ἔχω, δυσζήλως ἔχω** εἶμαι καθ' ὑπερβολὴν ζηλότυπος, ζηλοτυπῶ : Πλούτ.'Αλέξ.77 **δυσζήλως δὲ ἔχουσα πρὸς τὴν Στάτειραν ἐξηπάτησεν αὐτήν.**
δυσζήτητος-ον ὁ οὐ δύσκολος ἡ ἀναζήτησις, ὁ δυσκόλως ἀνιχνευόμενος, δυσεύρετος : Ξεν.Κυν.8,1 **ἰχνεύεσθαι δὲ τοὺς λαγῶς ὅταν νίφῃ ὁ θεὸς ὥστε ἠφανίσθαι τὴν γῆν· εἰδ' ἐνέσται μελάγχιμα, δυσζήτητος ἔσται,** Πολυδ.5,50 **ἐπιφανέστερα τὰ ἴχνη καὶ οὐ δυσζήτητα.**
δυσζωΐα (ἡ) μσν. κακὴ ζωή : Παλλάδ.Βραχμ.10.
δύσζωος-ον μτγν. ἄθλιος, δυστυχής, δυστυχισμένος : ΑΠ 9,574 **δύσζωος [κάβιοτος] βίοτος.**
δύση (ἡ) δημ. ἡ δύσις βλ.λ.
δυσήβολον 'Ησ. « δυσάν⟨τ⟩λητον » (διορθ.Herw. δυσ(επ)ήβολον).
δυσήκεστος-ον, δωρ. δυσάκεστος δυσίατος, δυσκολογιάτρευτος : 'Ιππ.'Αγμ.29 **οἱ τόποι οὗτοι.. ἐκτρίμματα δυσάκεστα ποιέουσι·** || όμ. κ. μτφ.: ΑΠ 3,19 **οἵ σε δυσηκέστων ἥρπασαν ἐκ καμάτων.**
δυσηκής-οῦς-ές δυσήκεστος βλ.λ.· 'Ησ. « δυσηκῆ, δυσακῆ, δυσίατον ».
δυσηκοΐα (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. βαρυκοΐα : Διοσκ. 5,17,Πλούτ.'Ηθ.1073 D **ὥσπερ ἡ ἀκοὴ νοσώδης ὑπὸ κενῶν ἤχων δυσηκοΐας καὶ ἀσαφείας ἐμπέπλησται·** **2)** ἀνυπακοή, ἀπείθεια : Πλούτ.'Ηθ.794 D **ἀπειθείας καὶ δυσηκοΐας**
δυσήκοος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ βαρέως ἀκούων, βαρυήκοος : Φίλ.2,35,ΑΠ παράρτ.304 **λουτρὸν.. ὤτων καθαίρει τοὺς πόρους δυσηκόους·** **2)** ὁ δυσπειθής, ὁ ἀπειθής : Πλούτ.'Ηθ.13 F **πειρατέον δὲ τοὺς τῶν ἡδονῶν ἥττους καὶ πρὸς τὰς ἐπιτιμήσεις δυσηκόους γάμῳ καταζεῦξαι·** **3)** παθ. ὁ φοβερός, τρομερὸς εἰς τὴν ἀκοήν : Σοφ.άπ.220· **4)** όμ. παθ. ὁ δυσκόλως ἢ δυσαρέστως ἀκουόμενος : Δημήτρ.Ρητ.48,Πολυδ.2,117 **δυσήκοος φωνή,** Φιλόστρ.Σοφ.1,12 **δυσήκοον καὶ βαρὺ φθεγγόμενον.**
δυσήκουστος-ον μσν. ὁ δυσάρεστος εἰς τὴν ἀκοήν : Νικ.Χων.Χρον.193 Β **ἀνοσιώτατον καὶ ὠσὶ δυσήκουστον τῶν πιστῶν.**
δυσηκοῶ-έω μτγν. εἶμαι ἀμβλὺς κατὰ τὴν ἀκοήν, βαριακούω : 'Αντυλλ.π.'Ορειβ.10,13,5.
δυσηλάκατος-ον μτγν. ποι. ἐπὶ τῆς μοίρας, ἡ κλώθουσα κακὰ ἤτοι ἐπάγουσα τὴν δυστυχίαν : Νόνν.Δ 1,367 **δυσηλακάτου λίνα Μοίρης.**
δυσήλατος-ον (ἐλαύνω) μτγν.κ.νεώτ. ὁ δυσκόλως διελαυνόμενος, ὁ δι' οὗ δυσκόλως διέρχεταί τις ὀχούμενος : Πολυδ.1,186 **δυσήλατα χωρία·** **2)** νεώτ. ἐπὶ μετάλλ ὁ δυσκόλως ἐκτεινόμενος διὰ σφυρηλατήσεως· πρβλ. σφυρήλατος
δυσηλεγής-έος-ές (ἄλγος) ἐπ. ἐπίθ. τοῦ θανάτου κ. τοῦ πολέμου, ὀδυνηρός, σκληρός, ἀσπλαγχνος : 'Ιλ.Υ 154 **ἀρχέμεναι.. δυσηλεγέος πολέμοιο,** 'Οδ.Χ 325 || όμ.πηγάδες δυσηλεγεῖς σκληροὶ πάγοι : 'Ησίοδ.'Εργ.506 **καὶ πηγάδας, αἵ τ' ἐπὶ γαῖαν πνεύσαντος Βορέαο δυσηλεγέες τελέθουσιν·** || όμ. δυσηλεγὴς δεσμὸς σκληρὰ δεσμά : 'Ησίοδ.Θ 652 **ὅσσα παθόντες ἐς φάος ἂψ ἀφίκεσθε, δυσηλεγέος ἀπὸ δεσμοῦ·** || όμ. ἐπὶ ἀνθρώπων : Θέογν. 795 **τὴν σαυτοῦ φρένα τέρπε δυσηλεγέων δὲ πολιτῶν ἄλλος τοί σε κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἐρεῖ,** Μάξιμ.87 **γείτοσιν χάρμα δυσηλεγέεσσιν.**
δυσηλεκτραγωγός-όν νεώτ ἐπὶ πραγμ. ὁ δυσκόλως ἄγων διὰ τῆς μάζης του τὸν ἠλεκτρισμόν: **δυσηλεκτραγωγὰ** σώματα.
δυσήλιος-ον κ. νεώτ.,δωρ. -άλιος ὁ κακῶς ἡλιαζόμενος, ὁ ἄνευ ἡλίου, ἀνήλιαγος, ἀντίθ. τῷ εὐήλιος : Αἰσχ.Εὐμ.396 **δυσάλιον κνέφας,** Πλούτ.Μάρ.11 **γῆν μὲν νέμεσθαι σύσκιον καὶ ὑλώδη καὶ δυσήλιον.. διὰ.. πυκνότητα δρυμῶν·** **2)** ὁ ὑπερβολικὸν ἥλιον ἔχων· Φρύν.ΑΒ 36,18 « δυσήλιον θέρος, τὸ καταφλέγον θέρος ἄκρως »· **3)** (ἅλς) τὸ οὐδ. **δυσάλιον** ὡς οὐσ. κακὴ θάλασσα, τρικυμία, θαλασσοταραχή : Εὐρ.Ρῆσ.246 **ὅταν δυσάλιον ᾖ ἐν πελάγει καὶ σαλεύῃ πόλις.**
δυσημέρημα-ατος (τὸ) σχόλ. ἀτυχία, κακοτυχία : Σχόλ.'Ιλ.Ζ 336 **διὰ τὴν λύπην τοῦ δυσημερήματος.**
δυσημερία (ἡ), δωρ. -αμερία ἡ ἀτυχὴς ἡμέρα, θθ. δυστυχία, ἀθλιότης : Αἰσχ.άπ.236 **δυσαμεριᾶν πρύτανιν,** Πλούτ.Εὐμ.9 **ὁ δὲ ἀληθῶς μεγαλόφρων καὶ βέβαιος ἐν τοῖς σφάλμασι μᾶλλον καὶ ταῖς δυσημερίαις ἀναφέρων γίνεται κατάδηλος,**
δυσήμερος-ον (ἥμερος) μτγν. ὁ δυσκόλως ἡμερούμενος, ἀτίθασος, ἄγριος· || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἡ ἰδιότης τοῦ δυσημέρου : Πτολ.Τετράβ. 56 **τὸ δυσήμερον τῶν ζῴων.**
δυσημερῶ-έω (ἡμέρα) διέρχομαι κακὰς ἡμέρας, εἶμαι ἀτυχής : Φερεκρ.98, Διον.'Αλ.Ρωμ.1,57 **δυσημερέω κατὰ τὰς μάχας.**
δυσήμετος-ον μτγν. δυσέμετος βλ.λ.
δυσημής-οῦς-ές μτγν. δυσεμής βλ.λ.:'Ιππ.'Αφορ.4,7.
δυσηνεμία (ἡ) μσν. ἡ πνοὴ ἐναντίων ἀνέμων : Μαν.Παλαιολ.Λόγ.εἰς Θεοδ.Δεσπ.1158 D **δυσηνεμίᾳ καὶ σάλῳ χρωμένην.**
δυσήνεμος-ον κ. νεώτ., δωρ. -άνεμος ἀνεμόεις, προσβαλλόμενος ὑπὸ κακῶν ἀνέμων, ἀνεμοτάραχτος : Σοφ.'Αντ.591 **κελαινὰν θῖνα καὶ δυσάνεμον** (σχόλ.« τὴν ὑπ' ἀνέμων ταραχθεῖσαν »), Διον.Π 759 **δυσήνεμος χθών,** 'Ορειβ.231 **δυσήνεμος καὶ πνιγώδης χώρα·** || τὸ οὐδ. ἐν χρ. κ. ὡς οὐσ.
δυσηνής-οῦς-ές μσν. τραχύς, ἀπροσάρμοστος, ἀποκρουστικός : Θεόγνωστ.Καν.44,5.
δυσηνίαστος-ον (ἡνία) μτγν. ὁ δυσκόλως δεχόμενος χαλινόν· || μτφ. ὁ δυσπειθής, ὁ δυσήνιος βλ.λ.2) : Τιμ.Γαζ.124,11.
δυσηνιάστως ἐπίρρ. μτγν. μετὰ δυσφορίας, μετὰ δυσπειθείας : Συνέσ.'Επιστ.57,195 Α **ἔφερον, ἀλλὰ δυσηνιάστως τὴν καινοτομίαν τοῦ βίου.**
δυσήνιος-ον (ἡνία) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως δεχόμενος χαλινόν, δυσχαλίνωτος : Φιλόστρ. 15 **οἱ καταφῶντες τοὺς δυσηνίους τε καὶ μὴ εὐαγώγους τῶν ἵππων·** **2)** μτφ. δυσπειθής, ἀπειθής: 'Επίκτ.Γνωμ.63, Μέν.803 **γυνὴ δυσήνιον ἐστί,** Μηναῖ.8,3 'Ωδ.7 **σάρκα δυσήνιον νηστείαις καθυπέταξας τῷ πνεύματι, - δυσήνιος καὶ ἀνυπότακτος φύσις·** || τὸ οὐδ. **τὸ δυσήνιον** ὡς οὐσ.ἡ ἰδιότης τοῦ δυσηνίου : Εὐστ.Πον.254,52 **τὸ κατ' ἐκείνους ἄστομον καὶ δ-·** **3)** (ἀνία) δ. τ. τοῦ δυσάνιος

βλ.λ., δύσθυμος, σκυθρωπὸς ἢ εὐκόλως καὶ διὰ μικρὰς ἀφορμὰς στενοχωρούμενος· Ἡσ. « δυσήνιοι.. ἐπὶ πολὺ σκυθρωποί, ἐπὶ μικροῖς μεγάλα ὀργιζόμενοι » : Ἱππ.Ἐπίδ.3.17Ι Α **ἐν Θάσῳ γυνὴ δυσήνιος ἐκ λύπης** (διορθ. δυσάνιος)· **3)** Γαλ.λεξ.Ἱππ. 458 « ὁ μὴ εὐκόλως ἀνιώμενος ».

δυσηνιόχητος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως ἡνιοχούμενος· || μτφ. ὁ δυσπειθής : Λουκ.Ἀποκ.17 **οἱ μεμηνότες δὲ.. δυσάγωγοι καὶ δυσηνιόχητοι.**

δυσηνίως ἐπίρρ.νεώτ. κατὰ τρόπον δυσήνιον βλ.λ.

δυσήνυκτος-ον Ἡσ. δυσήνυτος βλ.λ.

δυσήνυστος-ον δυσήνυτος βλ.λ.

δυσήνυτος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως κατορθούμενος, δυσεκτέλεστος, δυσκολοκατόρθωτος : Ἰώσ.ΠΙ 5,12,Ι **εἰ δὲ τῳ μέγα δοκεῖ καὶ δυσήνυτον τὸ ἔργον,** Ἀστερ.π.Φωτ.Βιβλ.500,14 **ἵνα μὴ βαρεῖαν ποιήσῃ καὶ δυσήνυτον τὴν ἐντολήν.**

δυσήρης-ους-ες Σουΐδ.δύσκολος,ἀντίθ.τῷ **εὐήρης.**

δύσηρις-ιδος-ι δύσερις βλ.λ. || : Πίνδ.Ο 6,19 **οὔτε δύσηρις ἐὼν οὔτ' ὦν φιλόνικος ἄγαν.**

δυσήριστος-ον ὁ ἐκ δεινῆς ἔριδος, ὁ ἐν δεινῇ ἔριδι, δυσέριστος βλ.λ.· **2)** Ἡσ. « ἀμφίβολος ».

δυσήροτος-ον μτγν. ἐπὶ γῆς, ὁ δυσκόλως ἀροτριούμενος, ὅθ. ὁ πετρώδης, ὁ ἄγονος, ὀάκαρπος : Καλλ.Δηλ.268 **αὕτη ἐγὼ τοιήδε δυσήροτος** (ἡ Δῆλος), Πολυδ.Ι,227 **δυσήροτος γῆ.**

δυσήττητος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως ἡττώμενος, δυσκολονίκητος : Πολυδ.Ι,157.

δυσήτωρ-ορος Ἡσ. βαρυκάρδιος, τεθλιμμένος· Ἡσ. « δυσήτορος· δυσθύμου ».

δυσηχαγωγός-όν νεώτ. ὁ δυσκόλως ἄγων διὸ τῆς μάζης του τὸν ἦχον,κακὸς ἀγωγὸς τοῦ ἤχου : **τὸ ἐλαστικὸν εἶναι δυσηχαγωγὸν σῶμα.**

δυσηχής-ές (ἦχος), δωρ. -αχής ὁ κακῶς, δυσαρέστως ἠχῶν : Φιλόδ.Ποιημ.2,16, Διον.Ἀλ.Συνθ.14 **δυσηχὲς τὸ σ·** || ἐπὶ μετάλλων, ὁ ὑποκώφως, βαρέως ἠχῶν : Πλούτ.Ἠθ.721 C **χρυσὸς μὲν καὶ λίθος ὑπὸ πληρότητος ἰσχνόφωνα καὶ δυσηχῆ,** Ἑρμ. 100,19 **ἰσθμοῖο δυσηχοῦς· 2)** ὃν δυσαρέστως ἀκούει τις, δυσάρεστος : Ὕμν.Ἀπόλλ.64 **αἰνῶς γὰρ ἐτήτυμον εἰμὶ δυσηχὴς ἀνδράσιν· 3)** ἐπ. (ἄχος) ὁ ἐπιφέρων ἄχη, λυπηρός, θλιβερός, ἐπίθ. τοῦ πολέμου καὶ τοῦ θανάτου : Ἰλ.Β 686 **ἀλλ' οἵ γ' οὐ πολέμοιο δυσηχέος ἐμνώοντο,** αὐτ.Π 442, Ἑρμ. 136,Ι **δυσηχὴς φόνος** (δ.ἑρμ. τῶν ἀνωτ. χωρίων ὁ δυσαρέστως ἠχῶν, ὁ δυσαρέστως ἀκουόμενος).

δυσηχία (ἡ) μτγν. τὸ ἀποδίδειν κακὸν ἦχον : Φιλόδ.Ποιημ.2,24, Πάπ.

δύσηχος-ον μτγν. κακόηχος, δυσαρμονικός, δυσηχὴς βλ.λ. : Ἑρμογ.Ἰδ.Ι,7· || ὁμ.μτφ. : Ἑρμογ. Ἰδ.Ι,7 **δύσηχος συνθήκη·** || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἡ ἰδιότης τοῦ δυσηχοῦς, ἡ δυσαρμονία, δυσαναλογία : Γρηγ.Νύσσ.2,340 C **τὸ τραχύ τε καὶ δύσηχον τῆς συντάξεως τῶν εἰρημένων ἐπανορθώσασθαι.**

δυσθαλάσσιος-ον μτγν. κ. δυσθαλάττιος κ. δυσθάλασσος κακοθάλασσος, ὁ ἔχων τρικυμιώδη θάλασσαν : Ἐπιφάν.Ι,806 Β **μόλις διεδράσαμεν τὸ δυσθάλαττον τοῦτο χωρίον· 2)** ὁ καταλαμβανόμενος ὑπὸ ναυτίας : Σωραν.Ι,109.

δυσθαλής-οῦς-ές μτγν. ὁ δυσκόλως ἀναπτυσσόμενος, αὐξάνων· Ἡσ. « δυσσυξής » : Κρατῖν.405, Ἀλέξ.Μύνδ.π.Ἀθην.9,393 Α **τὸ μέγεθος ἡλίκη τρυγών, σκέλη δὲ μακρά, δυσθαλὴς καὶ δειλή.**

δυσθαλία (ἡ) μτγν. ἀτυχία, δυστυχία : Σώφρ.82 **ἐκπέφαντι τέος ταὶ δυσθαλίαι.**

δυσθαλπής-οῦς-ές ὁ δυσκόλως θερμαίνων, παγερός : Ἰλ.Ρ 549 **τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο ἢ καὶ χειμῶνος δυσθαλπέος· 2)** μτγν. ὁ καθ' ὑπερβολὴν θερμός : Κόιντ.ΙΙ,156 **θέρευς δυσθαλπέος ὥρη.**

δυσθάνατος-ον ὁ κακόν, σκληρόν, θάνατον ἐπιφέρων : Εὐρ.Ἴων 1051 **δδωσον δυσθανάτων κρατήρων πληρώματα· 2)** ὁ δύσκολον, ἀργόν, ὀδυνηρὸν θάνατον ἀποθνήσκων· Γαλ.8,738 « τὸ δυσθάνατον σημαίνει μέν ποτε καὶ τὸ βραδυθάνατον, σημαίνει δὲ καὶ τὸ σὺν ὀδύνῃ θνήσκειν ».

δυσθανατῶ-άω μτγν. ἐπιτατ. τοῦ θανατάω βλ.λ. ἐπιθυμῶ διακαῶς τὸν θάνατον : Ἰώσ.ΠΙ 5,93, Ἀγαθ. 3,22,ΕΜ 442,48· **2)** συχν. συγχέεται μετὰ τοῦ δυσθανατέω βλ.λ. : Φιλ.2,390,Μοῖρις 356 **σφαδάζειν Ἀττικῶς, δυσθανατᾶν Ἑλληνικῶς,** Προκόπ. Ἱστ.612 Α **λιμῷ δὲ καὶ ψύχει καὶ τῇ ἄλλῃ κακοπαθείᾳ δυσθανατῶντες· 3)** δυσθανατῶσα γραῦς ὑπέργηρος καὶ ἐξηντλημένη : Χρυσ.Στωϊκ.3,50.

δυσθανατῶ-έω κακῶς, ἀθλίως, ἐν ὀδύνῃ ἀποθνήσκω ἢ δυσκόλως, βραδὺν θάνατον ἀποθνήσκω : Ἡρ.9,72 **καὶ δὴ οἱ μὲν ἐμάχοντο, ὁ δ' ἐξενηνειγμένος ἐδυσθανάτεέ τε καὶ ἔλεγε πρὸς Ἀρίμνηστον· 2)** παλαίω πρὸς τὸν θάνατον : Πλάτ.Πολ. 406 Β **δυσθανατῶν δὲ ὑπὸ σοφίας εἰς γῆρας ἀφίκετο,** Θεόφρ.ΦΙ 3,ΙΙ,3,Πλούτ.Ἀντ.77 **πεφυρμένος γὰρ αἵματι καὶ δυσθανατῶν εἵλκετο τὰς χεῖρας ὀρέγων εἰς ἐκείνην· 3)** μτφ. **περί τι** διακαῶς, μέχρι θανάτου ἐνδιαφέρομαι **περί τινος**, κατασκοτώνομαι γιὰ κάτι : Φίλ.2,167 **περὶ ἃς** (τῶν ὀρχηστῶν ἐπιδείξεις) **κηραίνουσι καὶ δυσθανατοῦσιν οἱ θεατρομανοῦντες· 4)** ὁμ. μτφ. ἐπιμένω μέχρι θανάτου διά τι : Φίλ.2,100· **5)** φοβοῦμαι θανασίμως : Φίλ.2,173 **πρὸς τὸ ἄπορον τῆς ἀνάγκης ἐπτόηνται δυσθανατοῦντες.**

δυσθανής-οῦς-ές μτγν. ὁ δύσκολον, κακόν, ἄθλιον θάνατον ἀποθανών, κακοθανατισμένος : Κοιν. ΑΠ 9,81 **τλήμονα δυσθανέα.**

δυσθέατος-ον κ. νεώτ. ἀπεχθὴς τὴν ὄψιν, ἀπαίσιος, τρομερός : Αἰσχ.Πρ.69 **ὁρᾷς θέαμα δυσθέατον ὄμμασιν· 2)** μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως ὁρώμενος, διακρινόμενος : Πλούτ.Ἠθ.966 Β **ἀμαυρὸν αἴθυγμα καὶ δυσθέατον,** Αἰλ.ΖΙ 9,61 **δύο κεντημάτων καὶ μάλα γε δυσθεάτων καὶ δυσθηράτων ὀφθέντων·** || νεώτ. ἐπὶ προσ.

δυσθεΐα (ἡ) μσν. ἀσέβεια, ἀθεΐα : Γερμ.Κωνστ. 255 Β **τύφου γὰρ ἐστι καὶ δυσθεΐας μεστή.**

δυσθενία περιοδική νεώτ.ἰατρ. ψυχοπάθεια ἧς οἱ παροξυσμοὶ χωρίζονται ὑπὸ περιόδων ποικιλλουσῶν κατὰ τὴν ψυχικὴν φυσιολογικὴν κατάστασιν

δυσθενῶ-έω εἶμαι ἀσθενής, ἀδύνατος : Ἱππ. Νούσ.2,54 **οὐκ ἀνέχεται οὔτε καθήμενος οὔτε κείμενος οὔτε ἑστηκώς, ἀλλὰ δυσθενέει.**

δύσθεος-ον ἀσεβής, ἄθεος : Αἰσχ.Ἀλ.1590 **ξένια δὲ τοῦδε δύσθεος πατήρ,** αὐτ.Χο.46 **μωμένα μ' ἰάλλει δύσθεος γυνά·** || **δύσθεον μίσημα** θεομίσητον : Σοφ.Ἠλ.289 **ὦ δύσθεον μίσημα σοὶ μόνῃ πατὴρ τέθνηκεν· 2)** Ἐπιγρ. ἄθλιος, εὐτελής, τιποτένιος : Ἐπιγρ. **μισθὸς εὐσεβίης δύσθεος.**

δυσθεραπευσία (ἡ) μτγν. ἡ δυσκολία εἰς τὴν θεραπείαν, δύσκολος θεραπεία : Κάσσ.Πρβλ.Ι.

δυσθεράπευτος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως θεραπευόμενος, δυσίατος, δυσκολογιάτρευτος : Ἱππ.Ἰητρ.10 **δυσθεράπευτον ἕλκος,** Σοφ.Αἴ. 609 **καί μοι δυσθεράπευτος Αἴας,** Εὐστ.1827,61 **οἱ δυσθεράπευτοι τὰ σώματα, - δυσθεράπευτος νόσος - πληγή·** || κ. μτφ. : Φίλ.Ι,334 **δυσθεράπευτος εὐήθεια, - ἡ δυσθεράπευτος ὀκνηρία του.**

δυσθερέας Ἡσ. « δυσαλθήτους ».

δυσθερμαγωγός-όν νεώτ. **ὁ δι' οὗ** δυσκόλως ἄγεται ἡ θερμότης : **δυσθερμαγωγὰ σώματα.**

δυσθέρμαντος-ον σχόλ. παγερός, ψυχρός : Σχόλ.Ἰλ.Ρ 549 **χειμῶνος δυσθερμάντου, ψυχροῦ.**

δύσθερος-ον μτγν. ὁ ἔχων ὑπερβολικὸν καύσωνα : Πολυδ.5,110 **δύσθερον χωρίον.**

δυσθεσία (ἡ) κακὴ κατάστασις, ἀδιαθεσία, παραξενιά : Ἱππ.Ἀγμ.33 **ἤν τε ἀσηρὸν ᾖ.. καὶ δυσθεσίην παρέχει** (δ.γρ. δυσαισθησίην).

δύσθετος-ον μτγν. ὁ εὑρισκόμενος εἰς κακὴν κατάστασιν, κακοδιάθετος : Φίλ.Ι,97 **ἄτοπος λέ-**

γεται εἶναι ὁ φαῦλος, ἄτοπον δὲ κακὸν δύσθετον· || τὸ οὐδ. τὸ δύσθετον ὡς οὐσ. ἡ κακὴ κατάατασις : Ἰώσ.ΑΙ 15,9,6 τοῦτο τὸ δύσθετον τῆς χώρας διορθούμενος· 2) δυσκόλως ἀποκαθιστάμενος, δυσέμβλητος : Ἱππ.Ἀγμ.38 δυσεμβολώτερα δὲ (τὸ ὀστέα) καὶ δυσθετώτερα.

δυσθετῶ-έω μτ. δοτ. εἶμαι δυσηρεστημένος διά τι : Πολύβ.ἀπ.128 ὁ δὲ Νάβας δυσθετήσας ταῖς συνθήκαις οὐ παρέσχε τοῖς γραφεῖσι· || εὑρίσκομαι εἰς στενόχωρον κοτάστασιν : Διόδ.Σ 14,113 ὄντος δ' αὐτοῦ καυματώδους, δυσθετοῦντες, ἔσπευδον μετοικῆσαι· 2) τὸ μέσ. ἀπολ. δυσαρεστοῦμαι, λίαν στενοχωροῦμαι, δυσανασχετῶ : Ξεν.ΚΠ 2,2,5 ὑπὸ τοῦ ἐκπεπλῆχθαί τε καὶ τῇ τύχῃ ὀργίζεσθαι δυσθετούμενος ἀνέτρεφεν· || ὁμ. μτ. δοτ. : Πολύβ.33,15,1 ὅτι οἱ Ῥόδιοι δυσθετούμενοι τοῖς συμβαίνουσι. εἰς παραλόγους τινὰς ἐνέπεσον ὁρμάς· 3) ὁμ. τὸ μέσ. εὑρίσκομαι εἰς δυσκολίας, εἰς δυσχερῆ θέσιν : Πολύβ. 8,7,4 ἕως ὁ Μᾶρκος δυσθετούμενος ἠναγκάσθη λάθρᾳ νυκτὸς ἔτι ποιήσααθαι τὴν παραγωγήν.

δυσθεώρητος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως θεωρούμενος, παρατηρσύμενος : Ἀριστλ.ΖΙ 511 b,13 αἴτιον δὲ τῆς ἀγνοίας τὸ δυσθεώρητον αὐτῶν, Ἀκάθιστ.Ὕμν. χαῖρε βάθος δυσθεώρητον, - ἀνῆλθεν εἰς δυσθεώρητα ὕψη· || μόλις ὁρατός : Ἥρων Πνευμ.1,31· 2) ὁ δυσκόλως κατανοούμενος ἢ ὑπαγόμενος εἰς θεωρητικοὺς κανόνας : Φίλ.Μηχ.Βελοπ. 49,19 δ- τέχνη, Πλούτ.Ἠθ.550 C τῶν ἀνθρωπίνων οὕτως ἡμῖν ὄντων δυσθεωρήτων, Πολύβ.3,31,7 ὥστε δυσθεώρητον εἶναι τὴν ἑκάστου προαίρεσιν καὶ λίαν ἐν πολλοῖς ἐπισκοτεῖσθαι τὴν ἀλήθειαν· 3) νεώτ. εἰδ. ἐπὶ ἐγγράφων, ὁ οὗ δύσκολος ἡ θεώρησις, ὁ ἔλεγχος ἢ ἡ διόρθωσις : δυσ- χειρόγραφα - λογαριασμοὶ - λογιστικὰ βιβλία.

δυσθήρατος-ον ὁ δυσκόλως θηρευόμενος, συλλαμβανόμενος : Ἀριστλ.ΖΙ 615 a,22 ἔστι δὲ τὸ ἦθος ὁ κίγκλος πανοῦργος καὶ δυσθήρατος, Πλούτ. Πομπ.38 τὸν Μιθριδάτην ἑώρα δυσθήρατον ὄντα τοῖς ὅπλοις· || ὁμ. κ. μτφ. : Φίλ.1,570,30 δυσθήρατον καὶ δυσπερινόητον, Πλούτ.Περ.13 χαλεπὸν εἶναι καὶ δυσθήρατον ἱστορίᾳ τἀληθές· || τὸ οὐδ. τὸ δυσθήρατον ὡς οὐσ. ἡ ἰδιότης τοῦ δυσθηράτου : Φίλ.1,234 τὸ δυσθήρατον τῆς φιλοσοφίας.

δυσθήρευτος-ον δυσθήρατος βλ.λ. : Πλάτ.Σοφ. 218 D χαλεπὸν καὶ δυσθήρευτον ἡγησαμένους εἶναι τὸ τοῦ σοφιστοῦ γένος.

δυσθηρία (ἡ) μτγν. τὸ ἀτυχὲς κυνήγιον : Πολυδ.5,13.

δύσθηρος-ον μτγν. ὁ δυσμενὴς διὰ τὴν θήραν, παρακωλυτικὸς τοῦ κυνηγίου : Ὀππ.Ἀλ.3,341 πτοίη δὲ πόνον δύσθηρον ἔθηκεν.

δυσθησαύριστας-ον ὃν δυσκόλως θησαυρίζει, ὁποθηκεύει τις : Πλάτ.Κριτί.115 B παιδιᾶς τε ὃς ἕνεκα ἡδονῆς τε γέγονε δυσθησαύριστος ἀκροδρύων καρπός, Ἀριστλ.Κόσ.401 a,5.

δύσθιος-ον Ἐπιγρ. δύαθεος βλ.λ.

δύσθλαστος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως θλώμενος, δύσθραυστος : Θεόφρ.ΦΙ 8,4,1 δυσθλαστότερον καὶ γλισχρότερον καυλόν.

δυσθνήσκω δυσθανατῶ-έω βλ.λ.1) μ. κ. μτχ. : Εὐρ. Ἠλ.843 ἤσπαιρεν ἐσφάδαζε δυσθνῄσκον φόνῳ (διόρθ. δυσθνητοῦν).

δυσθνητέω δυσθνήσκω βλ.λ. : Εὐρ.Ἠλ.843(διόρθ.), Νικ.Δαμασκ.36 D.

δύσθνητος-ον μσν. ὁ ἀποθανὼν διὰ κακοῦ θανάτου, δυσθανὴς βλ.λ., κακοθάνατος : Πάτρια Κωνστ.142 τί οὖν ὁ δύστυχος Θεόδωρος; ἠστόχησε τῆς ἀξίας, θανάτῳ ἀώρῳ δύσθνητος γεγονώς.

δύσθραυστος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως θραυόμενος : Διοσκ 4,154, Γαλ.Χρήσ.Μορ.11,17,

δυσθρήνητος-ον μτγν. ἐπὶ τοῦ θρήνου, ὁ δυσκόλως δυνάμενος νὰ θρηνηθῇ, νὰ θρηνολογηθῇ : Εὐρ.ΙΤ 144 δυσθρηνήτοις ὡς θρήνοις ἔγκειμαι, Σοφ.Ἀντ.1211 ἔπος ἵησι δυσθρήνητον.

δύσθρηνος-ον μτγν. ἑρμήνευμα τοῦ δυσηχὴς βλ.λ.· Ἀπολλ.Σοφ.Λεξ.61,7 « δυσηχέος.. θανάτου διὰ τὰς γινομένος οἰμωγὰς δυσθρήνους ».

δυσθρομβωσία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. διοταραχὴ περὶ τὸν σχηματισμὸν τῆς ζυμωτικῆς ἰνικῆς.

δύσθρους-ου-ουν κ. δύσθροος ὁ κακῶς, κακοφώνως ἠχῶν : Πίνδ.Π 4,63 δυσθρόου φωνᾶς ἀνακρινόμενον ποινὰ τίς ἔσται πρὸς θεῶν, Αἰσχ. Πέρσ.637 ἱέντος τὰ παναίολ' αἰανῆ δύσθροα βάγματα, αὐτ.1076 πέμφω τοί σε δυσθρόοις γόοις.

δύσθρυπτος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως θρυπτόμενος : Πλούτ.π.ΕΜ 104,1 δύσθρυπτος στερρότης, Ψ Χρυσ.7,383,11 τὸν δύσθρυπτον ἄρτον διαλύει.

δυσθυμαίνω μτγν. εἶμαι ἄθυμος, κακόκεφος : Ὕμν.Δήμ.362 μηδέ τι δυσθύμαινε λίην.

δυσθυμία (ἡ) κ. νεώτ. ἀθυμία βλ.λ., ἀδιαθεσία, μελαγχολία, κακοκεφιά : Ἱππ.Ἀρχ.Ἰητρ.10 καὶ τὰ σπλάγχνα δοκεῖ οἱ κρέμασθαι, σκοτοδινίη, δυσθυμίη, δυσεργείη, Πλάτ.Νόμ.666 B ἐδωρήσατο τὸν οἶνον φάρμακον, ὥστ' ἀνηβᾶν ἡμᾶς καὶ δυσθυμίας λήθην γίγνεσθαι, Καρκβ.Ζητ.133 δυσθυμία τὸν εἶχε κυριέψει· || δυσαρέσκεια, δυσανασχέτησις : Εὐρ.Ἱκ.696 πρὶν ἐλθεῖν ξυμμάχοις δυσθυμίαν, αὐτ.Μήδ.691· 2) ὀργή : Θεμίστ.Λόγ.13,172 C.

δυσθυμικός-ή-όν μτγν. ὁ ῥέπων εἰς δυσθυμίαν, ὁ μελαγχολικός : Ἀριστλ.Φυσιογν.813 a,33.

δύσθυμος-ον κ. νεώτ. ἄθυμος βλ.λ., μελαγχολικός : Σοφ.Ἠλ.218 σᾷ δυσθύμῳ τίκτουσ' ἀεὶ ψυχᾷ πολέμους, Ξεν.ΚΠ 5,2,34 ἐκ πολλῶν δὲ καὶ δυσθύμων τε καὶ ἐξεστηκότων προσώπων ἤθροισται, Ἀριστλ.Πρ.955 a,17, - ἡ κακοκαιρία μᾶς ἔκαμνε δυσθύμους καὶ κατηφεῖς· || ὁμ. μτ. δοτ. αἰτίου : Σοφ.Ἠλ.550 ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ εἰμὶ τοῖς πεπραγμένοις δύσθυμος· || τὸ οὐδ. τὸ δύσθυμον ὡς οὐσ. ἡ δυσθυμία βλ.λ. : Πλούτ.Περ.15 τὸ θρασυνόμενον αὐτῶν καὶ τὸ δύσθυμον ἀνιείς.

δυσθυμῶ-έω κ. νεώτ. εἶμαι ἄθυμος, κακόκεφος, στενοχωροῦμαι, δυσθυμαίνω βλ.λ.· Ἡσ. « δυσθυμεῖ· ἀθυμεῖ » : Ἡρ.8,100 μὴ δὲ δυσθύμεε, Ὀνήσανδρ.10,26· || ὁμ. μτ. δοτ. τοῦ αἰτίου : Πλούτ.Τιμ. 34 Μάμερκος δὲ δυσθυμῶν ταῖς ἐλπίσιν ἔπλει.. εἰς Ἰταλίαν· || ὁμ. τὸ μέσ.διατελῶ ἐν δυσθυμίᾳ βλ.λ., Εὐρ.Μήδ.91 καὶ μὴ πέλαζε μητρὶ -μουμένῃ.

δυσθύμως ἐπίρρ. κ. νεώτ. συνήθ. ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ ἔχειν, ἐν δυσθυμίᾳ, μετὰ δυσθυμίας, κακόκεφα : Πολύβ.1,87,1 παραδόξου τῆς περιπετείας αὐτοῖς φανείσης δυσθύμως καὶ δυσελπίστως εἶχον.

δύσι (ἡ) δημ. δ.γρ. τοῦ δύση δύσις βλ.λ.

δυσίατος-ον, ἰων. -ίητος κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως ἰώμενος, δυσκολογιάτρευτος : Ἱππ.Τέχν.14 κληῖς δυσίατος, Πλάτ.Νόμ.916 A νοσήματι μακρῷ καὶ δυσιάτῳ, Κάσσ.Πρβλ.1 δυσιατότερα ἕλκη, - δυσίατος πληγή· || ὁμ.μτφ. : Αἰσχ.Ἀγ.1103 ἐν δόμοισι.. μήδεται κακὸν ἄφερτον φίλοισι δυσίατον, Εὐρ. Μήδ.520 δεινή τις ὀργὴ καὶ δυσίατος πέλει· 2) ἐπὶ προσ., ἀδυσώπητος : Θεμίστ.Λόγ.15,192 C.

δυσιατῶ-έω μτγν. εἶμαι δυσίατος, δυσθεράπευτος : Παῦλ.Αἰγ.3,18.

δυσιάτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον δυσίατον βλ.λ. : Γαλ.18(2),273 μόριον πεπονθὸς δυσιάτως.

δυσίδρως-ωτος μτγν. ὁ δυσκόλως ἱδρώνων, ὁ μὴ ἐκ τοῦ ἱδρῶτος ἐνοχλούμενος : Θεόφρ.Ἱδρ.18 οἱ παῖδες δυσίδρωτες τῶν ἀνδρῶν μᾶλλον.

δυσιδρωσία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. πάθησις ὁμοία πρὸς τὸ ἔκζεμα ἐκδηλουμένη διὰ μικρῶν φυσαλίδων ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν.

δυσίδρωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. δυσιδρωσία βλ.λ.

δυσιερῶ-έω μτγν. λαμβάνω ἀπαισίους οἰωνοὺς ἐκ θυσίας, ἀντίθ. καλλιερῶ : Πλούτ.Καῖσ.63 ὡς δὲ καὶ πολλὰ καταθύσαντες οἱ μάντεις ἔφρασαν

αὐτῷ δυσιερεῖν, αὐτ.'Ηθ.587 C **δυσιερεῖν οὐ δημόσιον ἀλλὰ τῶν κρατούντων ἐστί.**

δυσιθάλασσος-ον, ἀττ. -ττος (δύω) ὁ βυθιζόμενος εἰς τὴν θάλασσαν : Φίλιππ.ΑΠ 38 **δίκτυά σοι μολίβῳ στεφανούμενα, δυσιθάλασσα.**

δύσικμος-ον (ἰκμάς) ὁ δυσκόλως ὑγραινόμενος, ὁ σπανίας ἐκκρίσεις ἔχων : 'Ιππ.Γυν.Ι,34 **ἦν δὲ ἡ ἐν τόκῳ οὖσα ξηρὸς καὶ δύσικμος,** 'Ορειβ.ἀπ.78 **δύσικμον πάθος·** || τὸ οὐδ. **τὸ δύσικμον** ὡς οὐσ. ἡ ἰδιότης τοῦ δυσίκμου, ἡ σπανία ἔκκρισις : Παῦλ.Αἰγ.37,31 **διὰ τὸ τῆς ἀρτηρίας δύσικμον.**

δυσικός-ή-όν Πάπ., μσν. κ. δημ. δυτικὸς βλ.λ. : Πάπ. **δυσικὸν [ἐν αἰγικέρω] μοιρῶν κε οἴκῳ Κρόνου,** Παχυμ.Γ Μιχ.Παλ.162 Β, Καταστ.Βολισσ. 1749 ἐν Πασπάτη Χιακ.Γλωσσ.ἐν λ. **ἀνατολικὰ τοῦ ποταμοῦ δυσικὰ Μιχάλης Λίβανος.**

δυσίμερος-ον μτγν. ἀνεπιθύμητος, δυσάρεστος, ἀπεχθής : 'Απολλ.Ρ 3,961 **κάματον δυσίμερον,** αὐτ. 4,4 **πῶμα δυσίμερον·** **2**) ὁ ὑπὸ ἔρωτος βασανιζόμενος : Νόνν.Δ 42,202 **κατεκλάσθη δὲ μενοινὴν (Πὰν) οἰκτίρων δυσέρωτα (Βάκχον) δυσίμερος.**

δυσίππαστος-ον μτγν. δύσιππος βλ.λ. : 'Ανών. 'Ιστ. ἐν Revue des Études Grecques 5,320, Σχόλ. Πλάτ.Μενέξ.240 C, Πολυδ.Ι,186.

δύσιππος-ον μτγν. ἐπὶ χώρας, ἀνεπιτήδειος εἰς ἱππασίαν : Πλούτ.Φιλοπ.14 **ὑλώδης δὲ καὶ περίβουνος ἦν πᾶσα καὶ δύσιππος ὑπὸ ῥείθρων καὶ φαράγγων·** || τὸ οὐδ. πληθ. **δύσιππα** ὡς οὐσ. (ἐνν. χωρία) τόπος ἀκατάλληλος διὰ τὸ ἱππικόν : Ξεν.'Ελλ.3,4,12 **πρὶν εἰς τὰ δύσιππα ἀφικέσθαι.**

δύσις-εως(ἡ) κ.νεώτ., δημ. **δύση** (δ.γρ. δύσι), πληθ. κ. **δύσιες** ἡ ὑπὸ τὸν ὁρίζοντα κατάδυσις τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης ἢ τῶν ἀστέρων, ἀντίθ.ἀνατολὴ βλ.λ. : 'Ηράκλειτ.120, Αἰσχ.Πρ.458 **ἀντολὰς ἐγὼ ἄστρων ἔδειξα τάς τε δυσκρίτους δύσεις,** Σοφ.ἀπ. 432,11 **Κυνὸς ψυχρὰν δύσιν,** Κλεομ.Ι,9 **δύσις χειμερινή, θερινή, ἰσημερινή,**'Απολλ.Ρ Ι,85 **'Ηελίοιο.. δύσιές τε καὶ ἀντολαί,** Στράβ.2,4,7 **ἄλλοτ' ἄλλοι τόποι καὶ δύσεών εἰσι καὶ ἀνατολῶν ἰσημερινῶν τε καὶ τροπικῶν,** Πάπ. **τὰς δύσεις καὶ τὰς ἀνατολὰς τῶν ἄστρων,** Κρυστ.Σκ.'Αδ.Ι,456 **τὴ νύχτα δὲν καρτέρησαν, φεύγουν στοῦ ἥλιου τὴ δύση·** || κατὰ προσωποποίησιν : Πάπ.· || μτφ. κατάπτωσις, παρακμή : Φίλ.Ι,511 **ἡ δύσις τοῦ λογισμοῦ, - ἡ δύσις τοῦ ἀρχαίου κόσμου·** **2**) ὁ χρόνος καθ' ὃν γίνεται ἡ δύσις : Αἰσχ.'Αγ.826 **πήδημ' ὀρούσας ἀμφὶ Πλειάδων δύσιν,** Δαμόξ.2,19 **περὶ δύσιν Πλειάδος, - ἐργάζονται ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς μέχρι τῆς δύσεως,** δ.τραγ. **γλυκοχαράζει ἡ ἀνατολὴ καὶ γλυκοφέγγει ἡ δύση·** **3**) συνεκδ. τὸ σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος, ἔνθα γίνεται ἡ δύσις, κ.κτ. πληθ.: Θουκ.2,96 **παρήκουσι πρὸς ἡλίου δύσιν μέχρι τοῦ 'Οσκίου ποταμοῦ,** 'Αριστλ.Κόσ.393 a, 18 **πρὸς δύσεις,** 'Επιγρ. **ἀπὸ δύσεως,** Πολύβ.Ι,42,5 **ὁρίζει μὲν τοῦ πορθμοῦ τὸ πρὸς δύσει μέρος, - ἡ κεντρικὴ πύλη τοῦ φρουρίου ἔβλεπε πρὸς τὴν δύσιν,** μοιρολ. **καλή σου μέρα, ἀνατολή, καλή σου μέρα, δύση·** **4**) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὡς κύριον ὄν. περιληπτ. αἱ πρὸς δυσμὰς χῶραι : Πολίτ.'Εκλ.Τραγ.Ι,Ι **τἀηδόνια τῆς 'Ανατολῆς καὶ τὰ πουλιὰ τῆς Δύσης,**Ρήγα Θούριος **σ' 'Ανατολὴ καὶ Δύση σὲ Νότο καὶ Βοριά·** || εἰδ. ἡ Εὐρώπη : **ὁ κινδυνεύων πολιτισμὸς τῆς Δύσεως,** Βαλαωρ. Μνημόσ.Κίτσ.κ.Γεράκι 43 **ἡ Δύση σὲ παράδωκε καὶ σὺ στὴ Δύση τρέχεις·** || φρ. **σ' 'Ανατολὴ καὶ Δύση** πρὸς δήλωσιν τῆς οἰκουμένης ἢ καὶ λίαν ἀπομεμακρυσμένων ἀπ' ἀλλήλων σημείων : 'Ερωτόκρ.Α 1274 **ἄμε γύρισε σ' 'Ανατολὴ καὶ Δύση·** **5**) καταφύγιον, κρύπτη : 'Οππ.'Αλ.Ι,330 **Στρόμβων δύσεις** (σχόλ.οἰκίαι, οἰκήσεις, δύσεις ἐν ὕδατι).

δυσίχνευτος-ον σχόλ. οὗ τὰ ἴχνη δυσκόλως εὑρίσκονται : Σχόλ.Σοφ.Αἶ.32.

δυσίωτος-ον (ἰὸς) μτγν. ὁ δυσκόλως ἰούμενος, ὀξιδούμενος : 'Ορειβ.49,3,5.

δυσκαής-οῦς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως καιόμενος : Πλούτ.'Ηθ.952 C **ὕλην δὲ καὶ πόαν νοτερὰν καὶ ξύλα βεβρεγμένα δυσκαῆ** *παρέχει,* **- δυσκαὴς ὕλη, - δυσκαὲς μεῖγμα.**

δυσκαθαίρετος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως καθαιρούμενος, καταρριπτόμενος : Πολυδ.Ι,170 **δυσκαθαίρετον τεῖχος,** Φίλ.2,82 **δυσάλωτον καὶ δυσκαθαίρετον ἐπιτείχισμα·** || νεώτ. ἐκκλ. κ. ἐπὶ προσ., οὗ ἡ ἀπὸ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ λειτουργήματος καθαίρεσις δύσκολος· **2**) μτφ. δυσκόλως νικώμενος, καταβαλλόμενος : Φίλ.Ι,61 **χαλεποὶ γὰρ ἀντίπαλοι καὶ δυσκαθαίρετοι,** 'Ιώσ.ΙΠ 2,17,4 **συνειδότες οὖν οἱ δυνατοί, τήν τε στάσιν ἤδη δυσκαθαίρετον ὑπ' αὐτῶν οὖσαν.**

δυσκάθαρτος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως καθαιρόμενος : Φίλ.Ι,239· || δυσκόλως ἐξαγνιζόμενος : Σοφ.'Αντ.1284 **δυσκάθαρτος "Αδου λιμὴν** (ἐπὶ τοῦ οἴκου τῶν Λαβδακιδῶν), Πλούτ.'Ηθ.991 B **δυσκάθαρτα πνεύματα·** **2**) ὁ δυσκόλως διὰ καθαρμῶν ἐξιλεούμενος : 'Αριστφ.Εἰρ.1250 **ὦ δυσκάθαρτε δαῖμον, ὥς μ' ἀπώλεσας.**

δυσκάθεκτος-ον κ. μσν. ὁ δυσκόλως συγκρατούμενος· 'Ησ. «δυσκάθεκτος, δυσκράτητος, δυσκόλως ἐπεχόμενος» : Ξεν.'Απομν.4,Ι,3 **εἰ δὲ ἀδάμαστοι γένοιντο (οἱ ἵπποι), δυσκαθεκτοτάτους καὶ φαυλοτάτους,** Πλούτ.Νουμ.4 **ὡς δυσκάθεκτα καὶ δυσάρεστα πλήθη χειρούμενος·** || ὁμ. μτφ. : Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.30 **δυσκαθέκτῳ ὁρμῇ,** Μηναῖ.Ι,6 'Ωδ.7 **κατευνάσας τὴν δυσκάθεκτον ἀχλύν,** Καισάρ.Δαπ.ἐν Σάθ.3,117 **ὡς δυσκάθεκτος, ὦ ἔρως, πόθος πέλεις·** || ἐπὶ τοῦ πλούτου, ὁ δυσκόλως συγκρατούμενος, διαφυλαττόμενος : Λουκ.Τίμ.29 **ὡς δὲ λεῖος.. ὦ Πλοῦτε, καὶ δυσκάθεκτος καὶ διαφευκτικὸς** (δ.γρ. δυσκάτοχος)· || μτφ ὁ δυσκόλως ἐν νῷ συγκρατούμενος : Πλούτ.'Ηθ.408 B.

δυσκάθοδος-ον μτγν. ὁ εἰς ὃν εἶναι δύσκολος ἡ κάθοδος, ἡ κατάβασις : Κόνων 35,Ι **ἔν τινι βαθεῖ καὶ δυσκαθόδῳ σπηλαίῳ.**

δυσκαμπής-οῦς-ές μτγν. ὁ δυσκόλως καμπτόμενος, δύσκαμπτος : Πλούτ.'Ηθ.953 D **ποιεῖ δὲ καὶ νεῦρα δυσκαμπῆ,** 'Αρετ.53,22 **δυσκαμπέες κατὰ ῥάχιν,** 'Ορειβ.242 **δυσκαμπέστερον δένδρον·** || ἐν χρ. κ. μτφ. : Πολυδ.2,117 **δυσκαμπὴς φωνή·** || ὁμ. μτφ. ὁ δυσκόλως καταβαλλόμενος, δυσήνιος, δυσπειθής : Πολυδ.Ι,219 **δυσκαμπὴς ἵππος.**

δύσκαμπτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως καμπτόμενος : Πλούτ.'Ηθ.650 D, Κάσσ.Προβλ.61 **δύσκαμπτος ῥάχις, - δύσκαμπτος σίδηρος·** || ὁμ. μτφ. ὁ μὴ εὔστροφος, ὁ μὴ εὐκόλως προσαρμοζόμενος : Βασ.Ι,1037 A **τὰ σκληρὰ καὶ δύσκαμπτα ἤθη, - δύσκαμπτος χαρακτήρ·** || ὁμ. μτφ. ὁ δυσκόλως καταβαλλόμενος : Βασ.Ι,713 **τὴν ζέουσάν τε καὶ δύσκαμπτον αὐτοῦ (τοῦ ἵππου) δύναμιν·** **2**) ὁ δυσκόλως παρακαμπτόμενος : Σχόλ. 'Αριστφ.Θεσμ.68 **δύσκαμπτοι αἱ στροφαί.**

δυσκάμπτως ἐπίρρ. μτγν. ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ **ἔχω** δυσκάπτως **ἔχω** εἶμαι δύσκαμπτος βλ.λ. : 'Αέτ.16,8.

δυσκαμψία (ἡ) νεώτ. τὸ εἶναί τινα δύσκαμπτον βλ.λ. : **ἡ δυσκαμψία τοῦ σιδήρου - τοῦ ξύλου·** **2** μτφ. δυσκολία εἰς τὴν προσαρμογήν, ἔλλειψις εὐστροφίας βλ.λ. : **δυσκαμψία πνεύματος - χαρακτῆρος** κττ.

δύσκαπνος-ον καθ' ὑπερβολὴν καπνισμένος, κατακαπνισμένος : Αἰσχ.'Αγ.774 **Δίκα δὲ λάμπει μὲν ἐν δυσκάπνοις δώμασιν·** **2**) ὁ ἀναδίδων δυσάρεστον καπνόν : Θεόφρ.ΦΙ 5,9,5 **δύσκαπνα ξύλα,** Χαιρήμ.39 **δύσκαπνος Φοίνιξ.**

δυσκαρτέρητος-ον μτγν. ὃν δυσκόλως ὑπομένει, ὑποφέρει τις : Φίλ.2,73, Πλούτ.Φωκ.4 **εἰ μὴ ψῦχος ὑπερβάλλον εἴη καὶ δυσκαρτέρητον.**

δυσκαρτερήτως ἐπίρρ. κατὰ τρόπον δυσκαρτέρητον : Πορφ.Μαρκ.8, Ἡρωδιαν.Ἰατρ.π.Ἀέτ.9,2.

δυσκατάγωγας-ον μτγν. ὁ δυσκόλως συρόμενος πρὸς τὰ κάτω : Φίλ.εἰς Παλ.μαθήμ.53 τὰ δὲ βαρυτονώτερα δυσκατάγωγά τε εἶναι.

δυσκαταγωγὸς-όν μτγν. ὁ παρέχων δύσκολον κατάβασιν : Σταδ.114 βράχη δυσκαταγωγά.

δυσκαταγώνιστος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως εἰς ἀγῶνα καταβαλλόμενος : Πολύβ.15,15,8 δύσμαχοι γίνονται καὶ δυσκαταγώνιστοι διὰ τὰς προειρημένας αἰτίας, Διον.Ἀλ.Ρωμ.3,7 ἰσχὺν δυσκαταγώνιστον, Καισάρ.Δαπ. ἐν Σάθ.3,121 χρόνιός ἐστι τρόπον τινά, καὶ δυσκαταγώνιστος ὑπὸ τῆς διοικούσης τὸ σῶμα φυσικῆς δυνάμεως· 2) ἀναφ. πρὸς ἐπιχειρήματα, ὁ δυσκόλως ἀναιρούμενος, ἀνασκευαζόμενος : Διον.Ἀλ.Ρητ.8,3 καὶ τὰ μὲν παρ᾽ αὐτοῦ εὐδιάλυτα προβάλλεσθαι, τὰ δὲ παρὰ τοῦ ἐναντιουμένου δυσκαταγώνιστα.

δυσκατάθετος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως συγκατατιθέμενος : Ἰάμβλ.Πυθ.31,194 οὕτως δυσκατάθετοι πρὸς τὰς ἐξωτερικὰς φιλίας ἦσαν, εἰ καὶ βασιλικαὶ εἶεν (δ.γρ. δυσσυγκάθετος).

δυσκατάκλαστος-ον ὁ δυσκόλως κλώμενος, κατατεμνόμενος θραυόμενος : Θησ.Στέφ.ἐν λ.

δυσκατακόμιστος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως μετακομιζόμενος, μεταφερόμενος : Ὀλυμπ.Κατ.2,929 Β κατακαύσας δηλονότι καὶ τὰ ἄλλα πάντα σκεύη τὰ ἱερὰ τὰ δυσκατακόμιστα.

δυσκάτακτος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως καταγνύμενος, θραυόμενος, δυσκολόσπαστος : Θεόφρ.Φ 3,7,4 προσεμφερὲς .. καὶ δυσκάτακτον, Εὐστ.1528,44 ἀκέανοι τὰ ἐν φακοῖς .. δυσκάτακτα ὄσπρια.

δυσκατάληπτος-ον κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως κατανοούμενος, ὁ δυσνόητος : Διόδ.Σ 1,3 δυσκατάληπτος γίνεται .. ἡ τῶν πεπραγμένων ἀνάληψις, Φίλ.2,216 δυσκατάληπτός ἐστιν ὁ πατήρ, - θεώρημα - βιβλίον δυσκατάληπτον.

δυσκαταλήπτως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον δυσκατάληπτον, δυσνοήτως.

δυσκατάλλακτος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως συνδιαλλαττόμενος : Ἀθήν.14,625 Β θυμοῦ πλήρεις, δυσκατάλλακτοι, φιλόνικοι· || τὸ οὐδ. τὸ δυσκατάλλακτον ὡς οὐσ. ἡ ἰδιότης τοῦ δυσκαταλλάκτου, ἡ δυσκολία περὶ τὴν συνδιαλλαγήν : Πλούτ.Ἠθ.13 Ε ὡς τό γε δυσμενὲς καὶ δυσκατάλλακτον μισοτεκνίας οὐ μικρὸν τεκμήριόν ἐστιν.

δυσκατάλυτος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως καταλυόμενος, καταργούμενος, παυόμενος : Στράβ.14,1,28 ἐν τοῖς δυσκαταλύτοις πολέμοις, Ἰωσ.Πἰ 4,5,5 δυναστεία τε ἐπιτετείχισται τῇ πόλει δυσκατάλυτος.

δυσκαταμάθητος-ον (μανθάνω) ὁ δυσκόλως καταμανθανόμενος, κατανοούμενος : Ἰσοκρ.10,11 διὰ πολλῶν ἰδεῶν καὶ καιρῶν δυσκαταμαθήτων εὑρίσκονταί τε καὶ λέγονται· || ἐν χρ. κ. παροθ. : Πλάτ.Πολιτ.303 D τούτου δέ γ᾽ ἕτερον ἔτι χαλεπώτερον .. καὶ δυσκαταμαθητότερον.

δυσκαταμαθήτως ἐπίρρ. συνήθ. ἐν φρ. δυσκαταμαθήτως ἔχειν εἶναί τινα ἤ τι δυσκαταμάθητον βλ.λ., δυσνόητον : Ἰσοκρ.2,33 ἐπειδὴ δὲ δυσκαταμαθήτως ἔχουσι (οἱ καιροί), ἐλλείπειν αἱροῦ καὶ μὴ πλεονάζειν.

δυσκαταμάχητος-ον (μάχομαι) κ. μον. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως καταβαλλόμενος, δυσκολοπολέμητος, δυσκολονίκητος : Διόδ.Σ 3,35 ὁ σαρκοφάγος ταῦρος ἀγριώτατός ἐστι καὶ .. δυσκαταμάχητος, Λιβάν.Λόγ.34,4 δυσκαταμαχήτῳ νόσῳ, πενίᾳ μαχόμενος, Θεοφύλ.Σ 113Α, - δυσκαταμάχητος ἀντίπαλος.

δυσκατανόητος-ον (κατανοῶ) μτγν. κ. νεώτ. δυσκόλως κατανοητός, ἀντιληπτός : Διόδ.Σ 5,14 διάλεκτον ἔχοντες ἐξηλλαγμένην καὶ δυσκατανόητον, Πλούτ.Ἠθ.47 C δυσκατανόητον μυστήριον.

δυσκατάνυκτος-ον (νύσσω) μον. ὁ δυσκόλως κατανυττόμενος, συγκινούμενος : Ἰσίδ.Πηλουσ.Ἐπιστ.1,460 καρδία δυσκατάνυκτος.

δυσκαταπάλαιστος-ον μον. ὁ δυσκόλως ἐν πάλῃ, ἐν ἀγῶνι νικώμενος, ἐν χρ. κ. μτφ. : Εὐστ.168,5 ἆθλον λόγου δυσκαταπάλαιστον.

δυσκατάπαυστος-ον (παύομαι) ὁ δυσκόλως καταπαυόμενος : Αἰσχ.Χο.470 δυσκατάπαυστον ἄλγος, ΠΔ Μακκ.3,5,7 δυσκαταπαύστῳ βοῇ· || ἐπὶ προσώπων, ὁ δυσκόλως ἀναχαιτιζόμενος : Πλούτ.Ἀλέξ.31 καὶ μέχρι λίθων καὶ ξύλων πολλοὺς καὶ δυσκαταπαύστους γεγονότας· || ψυχὴ δυσκατάπαυστος ἀνήσυχος : Εὐρ.Μήδ.109 τί ποτ᾽ ἐργάσεται μεγαλόσπλαγχνος δυσκατάπαυστος ψυχὴ δηχθεῖσα κακοῖσιν· || τὸ οὐδ. τὸ δυσκατάπαυστον ὡς οὐσ. ἡ ἰδιότης τοῦ δυσκαταπαύστου : Θεόφρ.Ἀν.35 διὰ τὸ δυσκινητότατον καὶ δυσκαταπαυστότερον (τῶν κυμάτων).

δυσκατάπειστος-ον (πείθομαι) νεώτ. ὁ δυσκόλως καταπειθόμενος.

δυσκατάπεπτος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως πεπτόμενος, δυσκολοχώνευτος : Θεόφρ.Φ Αἰτ.1,14,4 δυσκατάπεπτος γὰρ ὁ ξυλώδης (καρπός).

δυσκατάπληκτος (καταπλήττομαι) μτγν. ὁ δυσκόλως καταπλησσόμενος, δυσκολοτρόμακτος : Πολύβ.1,67,4 πρὸς μὲν τὸ μὴ ταχέως συμφρονήσαντας ἀπειθεῖν μηδὲ δυσκαταπλήκτους εἶναι τοῖς ἡγουμένοις ὀρθῶς στοχάζονται.

δυσκαταπολέμητος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως καταπολεμούμενος, καταβαλλόμενος διὰ πολέμου : Διόδ.Σ 2,48 οἱ .. Ἄραβες, ὄντες δυσκαταπολέμητοι, διατελοῦσιν ἀδούλωτοι.

δυσκαταπόνητος-ον (πονοῦμαι) μτγν. ὁ δυσκόλως ἐκτελούμενος : Μᾶρκ.Αὐρ.6,19 μὴ εἴ τι αὐτῷ σοι δυσκαταπόνητον, τοῦτο ἀνθρώπῳ ἀδύνατον ὑπολαμβάνειν, Ἀρρ.Ἐπικτ.3,12,8 μελετῶν μᾶλλον ἐν τοῖς δυσκαταπονήτοις· 2) ἰατρ. ὁ δυσκόλως πεπτόμενος : Σωρ.2,32.

δυσκαταποσία (ἡ) (πίνω) μτγν. κ. νεώτ. ἡ δυσκολία εἰς τὴν κατάποσιν : Ἡρωδιαν.Ἰατρ.ἐν Rh. Mus.58,86, Φιλούμεν.π.Ἀετ.8,48.

δυσκατάποτος-ον (πίνω) κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως καταπινόμενος : Ἀριστλ.Αἰσθ.443 b,12 δυσκατάποτος τροφή, Ἀρχιγ.π.Γαλ.12,976, Σουΐδ. ἐν λ. κύων δύσβρωτα γὰρ τῷ κυνὶ καὶ δυσκατάποτα.

δυσκαταποτῶ-έω μτγν. καταπίνω δυσκόλως : Ἡρωδιαν.Ἰατρ.π.Ὀρειβ.5,30,12.

δυσκατάπρακτος-ον ὁ δυσκόλως ἐκτελούμενος· κ. συγκρ.-ότερος : Ξεν.ΚΠ 8,7,12 δυσκαταπρακτοτέρων τε ἐρᾶν καὶ τὸ πολλὰ μεριμνᾶν.

δυσκατάρτιστος-ον μτγν. ἐπὶ ἵππων, ὁ δυσκόλως λαμβάνων τὴν ἁρμόζουσαν κατάρτισιν, ἤτοι θέσιν, στάσιν : Ἱππιατρ.14 ὅσοι δὲ δυσκατάρτιστοι ἐν τῇ ἐπιβάσει ἢ νωχελεῖς.

δυσκατάσβεστος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως κατασβεννύμενος, δυσκολόσβηστος : Διόδ.Σ 4,54 δύναμιν δ᾽ ἔχον, ἐπὰν ἐξαφθῇ, δυσκατάσβεστον· 2) μτφ. ὁ δυσκόλως ἐξαλειφόμενος : Πλούτ.Ἠθ.417 Β λείψανον δυσκατάσβεστον (τοῦ παθητικοῦ καὶ ἀλόγου).

δυσκατασκεύαστος-ον ἀρχ. λεξ. ὁ δυσκόλως κατασκευαζόμενος.

δυσκατάστατος-ον ὁ δυσκόλως ἀποκαθιστάμενος, τακτοποιούμενος ἢ ἐπαναφερόμενος εἰς ἡσυχίαν, συγκρ. -ώτερος : Ξεν.ΚΠ 5,3,43 τὸ ταραχθῆναι δὲ ἐν τῇ νυκτὶ πολὺ μεῖζόν ἐστι πρᾶγμα καὶ δυσκαταστατώτερον.

δυσκατάσχετος-ον μτγν. ἐπὶ αἱμορραγίας, ὁ οὗ δυσχερὴς ἡ ἐπίσχεσις : Ἀφρικαν.Κεστ.61 V.

δυσκαταφρόνητος-ον ὁ δυσκόλως καταφρονούμενος, ἀξιοσέβαστος, σημαντικός, συγκρ -ότερος : Ξεν.ΚΠ 8,1,42 πάντα δὲ ταῦτα ᾤετο φέρειν τι εἰς τὸ δυσκαταφρονητοτέρους φαίνεσθαι.

δυσκατεργασία (ἡ) μτγν. δυσκολία περὶ τὴν πέψιν, δυσπεψία : Ἀνών.Λονδ.6,10.

δυσκατέργαστος-ον (κατεργάζομαι) κ. νεώτ. ὁ δυσκόλου κατεργασίας ὤν : Στράβ.17,1,33 καὶ τῷ σκληρὸς εἶναι καὶ δυσκατέργαστος (ὁ λίθος) πολυτελῆ τὴν πραγματείαν παρέσχε, - δυσκατέργαστον μέταλλον - μάρμαρον - ξύλον· 2) ἐπὶ καρπῶν, ὁ βραδέως ὡριμάζων : Θεόφρ.ΦΑἰτ.1,14,4 δυσκατεργαστότεροι καρποί· 3) ὁ δυσκόλως πεπτόμενος : Διοσκ.2,93 δυσκατέργαστός ἐστι (ὁ τράγος) καὶ κοιλίας μαλακτικός, Φίλ 2,244· 4) ὁ δυσκόλως ἐκτελούμενος, δυσκατάπρακτος βλ.λ., συγκρ. -ότερος : Ξεν.Ἀπομν.4,2,7 τοσούτῳ ταῦτα ἐκείνων δυσκατεργαστότερα φαίνεται· 5) ὁ δυσκόλως δαμαζόμενος, ἐξημερούμενος, ὑπερθ. -ότατος : Ἀγαθαρχ.76 γένος ταύρων δυσκατεργαστότατον· ‖ ὁ δυσκόλως καταβαλλόμενος, πραϋνόμενος : Λουκ.Τυρανν.15 οὐ γὰρ δὴ αὐτός γε ὁ τύραννος μέγα καὶ δυσάλωτον καὶ δυσκατέργαστόν ἐστι· 6) μσν. ὁ δυσχείριστος, δθ. ὁ δυσχερῶς ἐν κατοχῇ τηρούμενος κ. ὁ δυσδιοίκητος : Δούκας Ἱστ.Βυζ.78 B δώσειν.. τὰ ποντικὰ μέρη.. καὶ ἄλλα τινὰ δύσδοτα καὶ δυσκατέργαστα δώματα (διόρθ. δόματα).

δυσκάτοπτος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως θεωρούμενος, κατονοούμενος· Ἡσ. « δυσθεώρητος » : Κύριλλ.Ἠσ.28,403 βαθὺ λίαν τὸ αἴνιγμα καὶ δυσκάτοπτος κομιδῆ τῶν προκειμένων ὁ νοῦς, Ὀλυμπ. 564,37 οὐδὲν ἐχόντων.. αἰνιγματῶδες ἢ -τοπτον.

δυσκατόρθωτος-ον κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως κατορθούμενος, ἐπιτυγχανόμενος, συγκρ. -ότερος : Δημήτρ.Ἑρμ.127 κινδυνώδει πράγματι καὶ δυσκατορθώτῳ, Φίλ.2,83, Γαλ.Χρήσ.Μορ.15,7, Χίων Ἐπ.15 δυσκατορθωτοτέραν ποιήσει τὴν τυραννίδα, Βασ. εἰς Ψ 14,153 δυσκατόρθωτον δὲ καὶ τοῦτο καὶ πολλῆς δεόμενον ἐπιμελείας, - δυσκ- ἔργον· 2) ὁ δυσκόλως ἐπανορθούμενος, θεραπευόμενος : Ἰώσ. ΑΙ 2,5,6 δυσκατόρθωτος σπάνις τῶν ἀναγκαίων.

δυσκατούλωτος-ον (οὐλή) μτγν. ὁ δυσκόλως σχηματίζων οὐλήν : Διοσκ.5,81, Ἀπολλών.Παράδ.42 δυσκατούλωτα ἕλκη.

δυσκάτοχος-ον κ. μσν. ὁ δυσκόλως συγκρατούμενος, δ.γρ. ἀντὶ δυσκάθεκτος βλ.λ. ἐν Λουκ. Τίμ.29 : Σιμ.μτφρ.Χρυσ.8,407,44 θερμὸς καὶ δυσκάτοχος τὰς ὁρμάς.

δύσκαυστος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως καιόμενος, δυσκολόκαυτος : Ἀπολλδ.Δαμ.Πολιορκ.139,8.

δύσκε γ΄ ἑν. πρόσ. παρατ. τοῦ δύω βλ.λ.

δυσκέλαδος-ον κ νεώτ. κακόηχος, κακόφωνος : Ἰλ.Π 357 οἱ δὲ φόβοιο δυσκελάδου μνήσαντο, Αἰσχ.Ἑπτ.867 τὸν δυσκέλαδόν θ' ὕμνον Ἐρινύος ἀχεῖν, Ζαλοκ.Σκιαὶ Φαλ.1,21 ἀντήχει δυσκέλαδον κῦμα· ‖ δυσκέλαδος ζῆλος φθόνος κακόγλωσσος, κακεντρεχής : Ἡσίοδ.Ἔργ.196 ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν ὀϊζυροῖσιν ἅπασιν δυσκέλαδος.

δυσκένωτος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως κενούμενος, ὑπερθ. -ότατος : Γαλ.18(1)1,580 πρόδηλον δ' ὅτι δυσκενωτότατός ἐστιν ὁ τοιοῦτος χυμός.

δυσκέραστος-ον (κεράννυμι) μτγν. ὁ δυσκόλως συγκιρνώμενος, ἀναμιγνυόμενος : Πλούτ.Ἠθ. 754 C δύσμικτα γὰρ τὰ νέα καὶ δυσκέραστα.

δυσκερατίασις-εως (ἡ) νεώτ. παθολογικὴ κερατοποίησις μαλπιγγιανῶν κυττάρων τῆς ἐπιδερμίδος.

δυσκερδής-οῦς-ές μτγν. ὁ φέρων κακὰ ἢ ὀλίγα κέρδη ἢ ὁ κακῶς κερδηθείς : Ὀππ.Ἁλ.2,417 δυσκερδῆ τε φέρων καὶ ἀνέστιον ἄγρην.

δυσκηδής-οῦς-ές (κῆδος) ἐπ. πλήρης κακῶν φροντίδων καὶ ἀγωνίας, φρικτός : Ὀδ.Ε 466 δυσκηδέα νύκτα φυλάσσω.

δύσκηλος-ον δυσίατος βλ.λ. : Αἰσχ.Εὐμ.825 μηδ' ὑπερθύμως ἄγαν θεαὶ βροτῶν στήσητε δύσκηλον χθόνα (σχόλ. « δυσθεράπευτον »).

δύσκημον Ἡσ. « ἄφρονα, δυσοιώνιστον ».

δυσκινησία (ἡ), ἰων. -ίη κ. νεώτ. κ. δημ. δυσκολία εἰς τὴν κίνησιν : Ἱππ.Ἀφορ.3,17, Ἀριστλ.ΖΓ 780 a,25 οὔτε γὰρ ὡς ὀλίγη οὖσα.. ἐμποδίζει τὴν τῶν χρωμάτων κίνησιν, οὔτε διὰ τὸ πλῆθος παρέχει δυσκινησίαν, - ἔχει δυσκινησίαν χελώνης· 2) νεώτ. μτφ. νωθρότης, νωχέλεια.

δυσκίνητα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον δυσκίνητον βλ.λ. 1), 2) κ. 4).

δυσκίνητος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ δυσκόλως κινούμενος, βραδυκίνητος, ὀκνός, παραθετ. -ότερος, -ότατος : Πλάτ.Τίμ.56 A ὕδατι δ' αὖ τῶν λοιπῶν τὸ δυσκινητότατον εἶδος, τὸ δ' εὐκινητότατον πυρί, Πολύβ.1,22,3 ὄντων δὲ πλοίων.. δυσκινήτων, - δυσκίνητον ἀτμόπλοιον, - δυσκίνητο ἁμάξι· 2) ὁμ. κ. ἐπὶ πνευματικῶν σχέσεων, βραδύς, δυσκόλως παρασυρόμενος : Πλάτ.Πολ.503 D καὶ ἐν τῷ πολέμῳ πρὸς τοὺς φόβους δυσκίνητα ὄντα, Ἀριστλ.Ἀρετ.1250 a,5 δυσκίνητος ὑπὸ ὀργῆς (= δυσκόλως ἐξαπτόμενος)· ‖ κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τοῦ νοῦ, ὁ βραδέως ἀντιλαμβανόμενος, νωθρός, νωχελής : Ἀριστλ.ΖΜ 686 a,30 τὸ γὰρ βάρος δυσκίνητον ποιεῖ τὴν διάνοιαν, - δυσκίνητος ὁ νοῦς του· 3) σταθερός, ἀμετάβλητος : Ἀριστλ. Κατ.9 a,10 ἕξις δυσκινητοτέρα διαθέσεως· ‖ τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ δυσκίνητον ἡ σταθερότης, τὸ ἀμετάβλητον : Πλούτ.Θησ.36 τὸ μόνιμον καὶ δυσκίνητον οἰκεῖον ἔχει τῆς τοῦ θεοῦ δυνάμεως· δθ. κ. ἐπιμονή, ἰσχυρογνωμοσύνη : Φιλόδ.Παρρ.55· 4) ὁμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἐπὶ τῆς γλώσσης, ἡ δυσκαμψία, ἡ ἔλλειψις εὐστροφίας : Φιλόδ.Ποιητ.994,35 τὸ ἄσχημον καὶ δυσκίνητον· 5) ἐπὶ τῆς ψυχῆς, ὁ δυσφυὴς πρὸς κίνησιν, ὁ μὴ εὐσυγκίνητος : Πλωτ. 1,4,8· ‖ ὁμ. μτφ. σκληρός, ἀμείλικτος, ἀδυσώπητος : ΑΠ 7,221 δυσκίνητος Ἅδης.

δυσκινητῶ-έω μτγν. μετὰ δυσκολίας κινοῦμαι : Ἡρωδιον.Ἰατρ.ἐν Rh.Mus.58,104.

δυσκινήτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἐν φρ. δυσκινήτως ἔχω εἶμαι δυσκίνητος βλ.λ. : Ἀριστλ.Οὐραν.294 b,17 δυσκινήτως ἔχειν πρὸς τοὺς ἀνέμους· ‖ νεώτ. ἀπολ. κατὰ τρόπον δυσκίνητον βλ.λ. 1)· 2) ὁμ. μτ. τοῦ ἔχω εἶμαι δύσνους, βραδύνους, νωθρός : Πλάτ.Πολ.503 D δυσκινήτως ἔχει καὶ δυσμαθῶς.

δυσκλεής-οῦς-ές, ποι. αἰτ. δυσκλέᾶ ἀντὶ δυσκλεέα, ἄδοξος : Ἰλ.Β 115 καί με κελεύει δυσκλέα Ἄργος ἱκέσθαι· 2) ἄτιμος, κατῃσχυμμένος (ἐπὶ προσ. κ. πραγμ.) : Αἰσχ.Πρ.243 ἀλλὰ νηλεῶς ὧδ' ἐρρύθμισμαι, Ζηνὶ δυσκλεὴς θέα, αὐτ.Πέρσ.444 τεθνᾶσιν αἰσχρῶς δυσκλεεστάτῳ μόρῳ, Εὐρ.Ἑλ. 270 πρῶτον μὲν οὐκ οὖσ' ἄδικος, εἰμὶ δυσκλεής, Ξεν.ΚΠ 3,3,53 τοὺς δὲ κακοὺς καὶ δυσκλεεῖς ἀθλιωτάτους ἁπάντων ἡγεῖσθαι, ΠΔΜοκκ.3,3,23.

δύσκλεια (ἡ) (κλέος) κακὴ φήμη, δυσφημία : Σοφ. Αἴ.143 μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς ἐπὶ δυσκλείᾳ, Εὐρ.Μήδ.218, Θουκ.3,58 ἐπίπονον δὲ τὴν δύσκλειαν αὐτοῦ ἀφανίσαι, Πλάτ. Νόμ. 663 A· 2) ἀδοξία : Δημ.1396 τῶν ἀνδρῶν ἀναιρεθέντων ἐν.. δυσκλείᾳ.

δυσκλεῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. δυσφήμως, κακοφήμως, αἰσχρῶς : Σοφ.Ἠλ.1006 βάξιν καλὴν λαβόντε δυσκλεῶς θανεῖν, Εὐρ.Ἑλ.993 κτεῖν' εἰ δοκεῖ σοι· δυσκλεῶς γὰρ οὐ κτενεῖς, Πλούτ.Ἠθ.169 A δυσκλεῶς ἀποθανεῖν.

δυσκληδόνιστος-ον (κλῆδων) μτγν. ὁ προμηνύων κακά, δυσοιώνιστος : Λουκ.Ἔρωτ.39 εἰ γοῦν ἀπὸ τῆς νυκτέρου κοίτης πρὸς ὄρθρον ἄν ἴδοι τις ἀνισταμένας γυναῖκας, αἰσχίω νομίσει θηρίων τῶν πρωίας ὥρας ὀνομασθῆναι δυσκληδονίστων.

δυσκλήρημα-ατος (τὸ) (κλῆρος) μτγν. ἀτύχημα, δυστύχημα : Πολύβ.30,20,9 πολλὰ γὰρ ὑπέμειναν δυσκληρήματα συμπλεκόμενοι τοῖς Δηλίοις, Διόδ. Σ 32,22 δυσκληρήματα τῆς πατρίδος.

δυσκληρία (ἡ) μσν. ἀτυχία, κακοτυχία, δυστυχία : Παχυμ.Γ Μιχ.Παλ.1465.

δύσκληρος-ον (κλῆρος) μτγν. ἀτυχής, δυστυχής· Φρύν.Σοφ.Παρ.61 B ἐν ΑΒ 34,25 « δύσκληρος ὁ ἐν κλήρῳ δυστυχής, ὁ δὲ ἐναντίος εὔκληρος ».

δυσκληρῶ-έω εἶμαι ἀτυχὴς εἰς τὸν κλῆρον, δὲν μὲ εὐνοεῖ ὁ κλῆρος, ἰδ. κατὰ τὴν ἐπιζήτησιν ἀξιώματος, ἀντιθ. **λαγχάνω** : Πλάτ.Νόμ.690 C **λαχόντα μὲν ἄρχειν, δυσκληροῦντα δὲ ἀπιόντα ἄρχεσθαι·** **2**) μτγν. γεν. εἶμαι ἀτυχής, δυστυχῶ, ἀντίθ. τῷ εὐδαιμονῶ : Γρηγ.Νύσσ.1,890 C **ἐν τοῖς κατὰ τὸν βίον τούτον εὐδαιμονοῦσιν, ἢ δυσκληροῦσιν.**

δυσκλής-έος ποι.τ.τοῦ δυσκλεὴς βλ.λ.: Σιμμ.Πελεκ.6.

δύσκλητος-ον μτγν. ὁ κακὴν φήμην ἔχων : Ἡρακλ.Ταρ.π.Ἀθην.3,120 D **δύσκλητος γὰρ εἰς τὴν πλείονα τῶν ὑγρῶν προσφοράν.**

δυσκλητῶ-έω (καλῶ, κλῆσις) μσν. δυσκόλως ἀνακαλοῦμαι ὀπίσω : Δημ.Πεπ.Ἱερακοσόφ.27 **εἰς δυσκλητοῦντα ἱέρακα.**

δύσκλιτος-ον ΕΜ ὁ δυσκόλως κλινόμενος, ἀνώμαλος, ἐπὶ ρημ. : ΕΜ 809,33 **περὶ τοῦ χεύσω καὶ πνεύσω μέλλοντος εὗρον ἐγὼ ἐν τοῖς Εὐλογίου τοῦ σχολαστικοῦ δυσκλίτοις ῥήμασιν.**

δυσκλυδώνιστον Σουΐδ. « δυσέκβατον »

δύσκλυτος Ἡσ. « ἄδοξος, ἄτιμος ».

δυσκοίλιος (-α)-ο(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπιφέρων δυσκοιλιότητα βλ.λ., ἀντίθ. τῷ εὐκοίλιος βλ.λ. : Διοσκ.1,105, Πλούτ.Ἠθ.137 A **τὸ γὰρ παρ' ἰατροῦ πυνθάνεσθαι τί δύσπεπτον ἢ εὔπεπτον αὐτῷ καὶ τί δυσκοίλιον ἢ εὐκοίλιον, - δυσκοίλιον φαγητόν, - τὰ ὄσπρια εἶναι δυσκοίλια·** **2**) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ δυσκόλως ἀποπατῶν : Παῦλ.Αἰγ.1,44.

δυσκοιλιότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἀνεπάρκεια ἢ σπανιότης τῶν κενώσεων τῶν ἐντέρων.

δυσκοινώνητος-ον (κοινωνῶ) κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως ἐρχόμενος εἰς ἐπικοινωνίαν μετ' ἄλλων, ἀκοινώνητος : Πλάτ.Πολ.486 B **(ψυχὴν) εἰ ἄρα δικαία τε καὶ ἥμερος ἢ δυσκοινώνητος καὶ ἀγρία,** Πλούτ. Δημήτρ.3 **οὕτως ἄρα πάντη δυσκοινώνητον ἡ ἀρχή,** Θεμίστ.Λόγ.21,258 B **οὐδεμία γὰρ μοχθηρία μᾶλλον δυσκοινώνητος ἀπιστίας.**

δυσκοιτία (ἡ) ἀρχ. λεξ. ἡ ἰδιότης τοῦ δυσκοίτου.

δύσκοιτος-ον μτγν. ὁ ποιῶν δυσάρεστον τὴν κλίνην εἰς τὸν κοιταζόμενον : Ἀρισταίν.2,7 **τὴν συνουσίαν ἀτερπὴς καὶ δύσκοιτος.**

δυσκοιτῶ-έω κακῶς καθεύδω, κακοκοιμοῦμαι : Ἱππ.Ἀρχ.Ἰητρ.10 **δυσκοιτέουσι καὶ ἐνυπνιάζουσι τεταραγμένα.**

δύσκολα ἐπίρρ. δημ. δυσκόλως βλ.λ.

δυσκολαίνω κ. νεώτ. κ. δημ., ἀττ. μέλλ. **δυσκολανῶ** εἶμαι δύστροπος, εἶμαι ἐκ δυσαρεσκείας ἢ ἀδιαθεσίας ἢ μερίμνης ἀνήσυχος, δείχνω στενοχώρια : Ἀριστφ.Νεφ.36 **ἐτεόν, ὦ πάτερ, τί δυσκολαίνεις καὶ στρέφει τὴν νύχθ' ὅλην** || ἐπὶ νηπίων, ἀνησύχως, δυστρόπως ἔχω, γκρινιάζω : Ξεν. Ἀπομν.2,2,8 **καὶ τῇ φωνῇ καὶ τοῖς ἔργοις ἐκ παιδίου δυσκολαίνων καὶ ἡμέρας καὶ νυκτὸς πράγματα παρασχεῖν,** Λυσ.1,11 **μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον τὸ παιδίον ἐβόα καὶ ἐδυσκόλαινεν·** **2**) μτ. δοτ. ἔχω δυσαρέσκειαν, δυσμένειαν ἐναντίον τινός : Δημ.970 **ἐπεὶ δ' ἔδει τὰ δίκαια ποιεῖν, ἐμοὶ πάλιν δυσκολαίνοντα·** **3**) εὑρίσκω, δοκιμάζω δυσκολίας : Πλάτ. Φίλ.26 D **καὶ μὴν τό γε πέρας οὔτε πολλὰ εἶχεν, οὔτ' ἐδυσκολαίνομεν ὡς οὐκ ἦν ἐν φύσει** || νεώτ. κ. δημ. ἐν τῇ σημ. ταύτῃ τὸ μέσ. **δυσκολαίνομαι** μτ. ἐμπροθ. διορ. (εἰς τὴν - ἐπάνω στὴ) ἢ ἀπολ. πρβλ. δυσκολεύω-ομαι : **δυσκολαίνομαι εἰς τὴν μελέτην μου ἀπὸ τὸν θόρυβον τῆς μηχανῆς, - τὸ χειμῶνα δυσκολαινόμαστε στὸ στέγνωμα, - ὅσο πάει καὶ δυσκολαίνεται·** **4**) ἐπὶ ἐπιχειρημάτων λόγου, εἶμαι σοφιστικός, στρεψόδικος, ἀμφίβολος τὴν ἔννοιαν ἢ τὴν διατύπωσιν, ἀοριστολόγος· Σουΐδ **«τὸ μὴ διὰ προσηκουσῶν ἀποκρίσεων φθείροντα καὶ κωλύοντα γίνεσθαι συλλογισμόν»** : Ἀριστλ.Τοπ. 160 b,3· **5**) γίνομαι μτ. δυσκολίας, δυσχερῶς, ἐπιπόνως, ὅθ. ἰατρ. γινόμενος προκαλῶ ἐνοχλήσεις : Ἱππ.Προρρ.1,109 **οὔρησις δυσκολαίνουσα·** **6**) νεώτ. κ. δημ. ὡς μεταβ. ἐπιφέρω, προκαλῶ δυσκολίας, παρέχω πράγματα, δυσκολεύω βλ.λ. 2) : **ἡ ἀμμουδιὰ μᾶς ἐδυσκόλαινε κατὰ τὴν πορείαν.**

δυσκολανέβατος-ο δημ. ἐφ' οὗ δυσκόλως ἀνέρχεταί τις, ποὺ δύσκολα τὸν ἀνεβαίνουμε : Παλαμ.Ἀσάλ.Ζ 63,21 **νύχτα ξεκινῶ, νύχτ' ἀνεβαίνω | τὴ δυσκολανέβατη κορφή.**

δυσκολάρμεχτος-η-ο δημ. ἐπὶ ζῴων, ὁ δυσκόλως ἀμελγόμενος· **2**) μτφ. ἐπὶ προσ., ὃν δυσκόλως ἐκμεταλλεύεταί τις.

δυσκόλεμα (τὸ) δημ., γεν. περιττοσύλλαβον εἰς **-ατος** ἢ **-άτου**, πληθ. **δυσκολέματα** τὸ κώλυμα, τὸ ἐμπόδιον : Ἐρωτόκρ.Δ 157 **εἶναι τὰ δυσκολέματα ποὺ μπαίνουν εἰς τὴ μέση.**

δυσκολεύω δημ. καθιστῶ τι δύσκολον, δυσχερές· ἀντίθ. εὐκολύνω : Σολωμ.Διάλογ.252 **δυσκολεύει τὴν ἐξάπλωσιν τῆς σοφίας, - ὁ βοριὰς θὰ μᾶς δυσκολέψῃ τὸ ταξίδι, - ἡ ζωοκλοπὴ δυσκόλεψε τὴν ἀνάπτυξη τῆς κτηνοτροφίας μας, - τὸ χάλασμα τοῦ δρόμου μᾶς εἶχε δυσκολέψει τὴ μετακόμιση·** || κ. παθ. ὑφίσταμαι δυσκολίας, δυσχερείας, δυσχεραίνομαι ὑπό τινος : **ἀπὸ τὴ διγλωσσία δυσκολεύθηκε πολὺ ἡ ἐκπαίδευση, - οἱ δουλειὲς ὅλες δυσκολεύονται ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴ κρίση·** || ὁμ. ἔχω δυσκολίας, δυσχερείας ἔκ τινος, κωλύομαι, ἐμποδίζομαι εἰς τὸ νὰ πράξω τι : **μὲ τὸ ξεπεσμένο νόμισμά μας καθένας δυσκολεύεται νὰ ταξιδέψῃ στὴν Εὐρώπη, - ἀπὸ τὸν περιορισμὸ τῶν εἰσαγωγῶν δυσκολεύθηκε πολὺ τὸ ἐμπόριο·** **2**) ἀπολ. παρέχω πράγματα, προκαλῶ δυσχέρειαν, γίνομαι ἐμπόδιον, ἐμποδίζω, δυσκολαίνω βλ.λ. 6) : **ἡ βροχὴ μὲ δυσκόλεψε νὰ ἔρθω στὴν ὥρα μου·** || κ. παθ. ὑφίσταμαι πράγματα, δυσχερείας, ἐνοχλήσεις, ἐμπόδια ὑπό τινος : **ἀπὸ τοὺς δικούς του δυσκολεύθηκε νὰ τὴν** *πάρῃ*, **- σὰν ἀποφασίσω κάτι, δὲ δυσκολεύομαι ἀπὸ κανένα** (κτ. ἐνεργ. ἔκφρ. **κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μὲ δυσκολέψῃ**)· || ὅθ. συνεκδ. ματαιοῦμαι : **μὲ τὰ παζάρια γιὰ τὴν προῖκα δυσκολεύτηκε ὁ γάμος·** || ὁμ. παθ. κτ. ἀπολ. ἐκφορ. δοκιμάζω, συναντῶ δυσκολίας, δυσχερείας, στενοχωρίας : **στὴν ἀρχὴ θὰ δυσκολευθῇς, μὰ κατόπι θὰ συνηθίσῃς, - δυσκολεύεται ν' ἀποτελειώσῃ τὸ σπίτι·** **3**) τὸ μέσ. δυσκολεύομαι, αἰσθάνομαι δυσκολίαν, ὀκνῶ, διστάζω : **σὰ νὰ δυσκολεύεται νὰ τὸ ἀποφασίσῃ, - δυσκολεύομαι νὰ τὸ πιστέψω·** **4**) εἰδ. τὸ μέσ. ἀπολ. ἔχω οἰκονομικὰς δυσχερείας, στενοχωροῦμαι οἰκονομικῶς, ἀντίθ. εὐκολύνομαι : **εἶναι φανερὸ πὼς δυσκολεύεται·** πρβλ. δυσκολαίνω.

δυσκολία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. κ. **δυσκολιά** δυσαρέσκεια, δυστροπία, παραξενιά : Ἀριστφ.Σφ. 106 **ὑπὸ δυσκολίας δ' ἅπασι τιμῶν τὴν μακράν,** Πλάτ.Πολ.411 C **ἀκρόχολοι οὖν καὶ ὀργίλοι ἀντὶ θυμοειδοῦς γεγένηνται, δυσκολίας ἔμπλεοι·** **2**) κ. νεώτ. κ. δημ. δυσχέρεια, ἀντίθ. εὐχέρεια, εὐκολία : Δημ 57 **ὁρῶ μέν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὰ παρόντα πράγματα πολλὴν δυσκολίαν ἔχοντα,** Ἀριστλ. Πολιτ.1281 a,14 **ἀλλὰ ταῦτα πάντα ἔχει φαίνεται δυσκολίαν,** Ἰωσ.ΑΙ 2,7,4 **δυσκολία ὀνομάτων, - δυσκολίαι τοῦ βίου, - πρόβλημα παρουσιάζον πολλὰς δυσκολίας, - βρῆκα πολλὲς δυσκολίες στὴ ζωή·** **3**) νεώτ.κ.δημ. συνεκδ. κώλυμα, ἐμπόδιον : **ὑπάρχουν ἀκόμη δυσκολίαι τινὲς διὰ τὴν ἐπίτευξιν τοῦ ζητήματος,** Ἐρωτόκρ.Δ 430 **ὁποὺ θωρῶ καὶ δυσκολιὲς μοῦ βάνεις σ' ἔτοιο γάμο,** Σολωμ. Λόρδ Μπάϊρ.71 **πάει στοὺς κάμπους, πάει στὰ κάστρο, χωρὶς νὰ 'βρῃ δυσκολιά**

δυσκόλλητος-ον μτγν. κ. νεώτ. δύσκολος εἰς συγκόλλησιν: Γαλ.11,124,133· **2)** κακῶς συγκεκολλημένος, κακῶς προσηρμοσμένος: Λουκ.'Ιστ. Συγκρ.11 **ὁρῶντες τὸ ἀσύμφυλον καὶ ἀνάρμοστον καὶ δυσκόλλητον τοῦ πράγματος.**

δυσκολο- νεώτ. κ. δημ. ὡς πρῶτον συνθ. **ρημάτων** κ. ἰδίως ρηματικῶν ἐπιθέτων δηλοῦν **δυσκολίαν** περὶ τὴν πραγματοποίησιν τῆς ὑπὸ τοῦ β' συνθ. σημαινομένης ἐνεργείας ἢ καταστάσεως, συνών. τῷ δυσ- βλ.λ., οἷον **δυσκολοδιαβάζω,** δυσ**κολοπαντρεύομαι, δυσκολογιάτρευτος, δυσκολοβάσταχτος, δυσκολοπαράδεκτον.**

δυσκολοβάσταχτος-η-ο δημ. ὃν δυσκόλως κρατεῖ, βαστάζει τις: **δυσκολοβάσταχτο φόρτωμα·** **2)** μτφ. ὃν δυσκόλως ὑπομένει τις: δυσ**κολοβάσταχτος πόνος - καημός·** || ὁμ. ὁ δυσκόλως συγκρατούμενος: Θεοτόκ.Κατάδ.123 **καὶ τὸ μυστήριο ἐκείνης τῆς ὥρας ἔκανε πιὸ δυσκολοβάσταχτη τὴν ταραχή τους.**

δυσκολόβρετας-η-ο δημ. ὁ δυσκόλως εὑρισκόμενος: Παλαμ.'Ασάλ.Ζ 149,24 **καὶ μέσα στὰ βουβὰ καὶ μέσ' στ' ἀσίγητα, στὰ πάντα δυσκολόβρετο κοιμᾶται ἕνα τραγούδι·** **2)** ὁ σπάνιος: **τώρα ποὺ γίνηκαν δυσκολόβρετα, ἀκρίβηναν.**

δυσκολογιάτρευτος-η-ο δημ. ὁ δυσκόλως ἰώμενος, δυσίατος, ποὺ δύσκολα γιατρεύεται: Σάρρ.μτφρ.Σοφ.Αἴ.607 **κι ἔχω δυσκολογιάτρευτο τὸν Αἴαντα κοντά μου.**

δυσκολογνώριστος-η-ο δημ. ὁ δυσκόλως ἀναγνωριζόμενος: **ἔτσι ποὺ ἄφησε τὰ γένεια ἔγινε** δυσκολογνώριστος

δυσκολοδιάβατος-η-ο ὁ δυσκόλως διαβατός: **δυσκολοδιάβατο βουνό- μονοπάτι - ποτάμι·** **2)** μτφ. ὃν δυσκόλως διάγει τις: Σάρρ.μτφρ.Εὐρ. 646 **κακοπερνώντας μιὰ πικρὴ δυσκολοδιάβατη ζωή·** **3)** ὁμ. ὅστις δυσκόλως παρέρχεται, ποὺ δύσκολα περνάει: **δυσκολοδιάβατος καημός.**

δυσκολοδιάκριτος-η-ο δημ. ὁ δυσδιάκριτος βλ.λ.: **ἀχνὸ σημάδι δυσκολοδιάκριτο.**

δυσκολοδούλευτας-η-ο δημ. ὃν δυσκόλως κατεργαζόμεθα: Ζερβ.μτφρ.'Ιλ.Λ 149 **χρυσάφι καὶ δυσκολοδούλευτο σίδερο.**

δυσκαλοδιάβαστος-η-ο δημ. ὁ δυσκόλως ἀναγινωσκόμενος: Λασκαρ.Μυστ.61 **δὲν τυπώνεται παρὰ σὲ χαρακτῆρες παλαιούς, ἀκολούθως** δυσκολοδιάβαστο.

δυσκολοεύρητος-η-ο μσν., δημ. δυσκολόβρετος βλ.λ.: Διγεν.'Ακρ.3522 **τὸ σπήλαιον ἦτο σκαπτόν..** δυσκολοεύρητον,**κρυμμένον εἰς τὰ δένδρα.**

δυσκολοθώρητας-η-ο ὁ δυσκόλως ὁρώμενος· δθ. ὁ σπανίως ὁρατός· πρβλ. ἀκριβοθώρητος: **γίνηκε δυσκολοθώρητος στὴ συντροφιά μας.**

δυσκολόκαμπτος-ον κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως καμπτόμενος, ποὺ τὸ λύγισμά του εἶναι δύσκολο, ὁ δύσκαμπτος βλ.λ.: 'Αριστφ.Νεφ.971 **οἵας οἱ νῦν τὰς κατὰ Φρῦνιν ταύτας τὰς δυσκολοκάμπτους** [ἐπὶ στροφῶν ᾄσματος].

δυσκολόκοιτος-ον ὁ καθιστῶν τὴν κοίτην, **δθ.** τὸν ὕπνον ἀνήσυχον: 'Αριστφ.Νεφ.420 **ἀλλ' ἕνεκέν γε ψυχῆς στερρᾶς δυσκολοκοίτου τε μερίμνης.**

δυσκολανόητος(-η)-ο(ν) μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ δυσκόλως γινόμενος νοητός, δυσνόητος: Καισάρ. Δαπ. ἐν Σάθ.3,84 **τὸ ἐγκώμιον, τὸ ὁποῖον εἶναι βαθὺ καὶ δυσκολονόη**τον, Λασκαρ.Μυστ.61 **καὶ** εἰς τὸ **ἑλληνικὸν** μόνον [τυπώνεται τὸ Εὐαγγέλιο], ἀκολούθως **δυσκολονόητο,** Καρκβ.Ζητ.7 **ν' ἁρπάξουν** δυσκολονόητη **φράση.**

δυσκολόνιωστος-η-ο δημ. δυσκολονόητος βλ.λ.

δυσκολοξάνοιχτος-η-ο δημ. ὁ δυσκόλως γινόμενος μακρόθεν ἀντιληπτός: **ἕνα σπιτάκι κρυμμένο** μέσα **στὰ φυλλώματα,** δυσκολοξάνοιχτο **ἀπὸ τὸ δρόμο.**

δυσκολοξήγητος-η-ο δημ. ὁ δυσκόλως ἐξηγούμενος, ἑρμηνευόμενος: Σάρρ.μτφρ.Σοφ.'Αντ. 255 **σ' ὅλους φάνηκε θᾶμα δυσκολο**ξήγητο.

δυσκολοπέραστος-η-ο δημ. ὁ δυσκόλως διαπερώμενος, ποὺ δύσκολα περνιέται: **κλωστὴ δυσκολοπέραστη ἀπὸ τὴ βελόνα·** **2)** ὃν δυσκόλως διαβαίνει τις, ποὺ δύσκολα περνιέται: **δυσκολοπέραστο ποτάμι·** **3)** μτφ. ἐπὶ τοῦ βίου, ὃν δυσκόλως διάγει τις: Σάρρ.μτφρ.Σοφ.'Ιπп.678 μ' αὐτό **τὸ πάθος πὄχω εἶναι** δυσκολοπέραστη ἡ ζωή **μου·** **4)** ὁμ. ὁ δυσκόλως παρερχόμενος: **δυσκολοπέραστη θλίψη.**

δυσκολοπίστευτος-η-ο δημ. ὁ δυσκόλως γινόμενος πιστευτός: **σὰ δυσκολοπίστευτα μοῦ φαίνονται ὅσα μᾶς εἶπε.**

δυσκολοπιστία [ἡ] δημ. ἡ δυσκολία περὶ τὴν πίστιν, δυσπιστία βλ.λ.: Καρκβ.Ζητ.75 **ἀλλ' ἀπὸ τὴ συνήθεια καὶ τὴ δυσκολοπιστία του ἔσυρε τὸ χέρι στὸ χῶμα.**

δυσκολόπιστος-η-ο δημ. ὁ δυσκόλως πιστεύων, δύσπιστος βλ.λ.: Καρκβ.Ζητ.89 **Μπᾶ! ἔκαμεν ἡ Παναγιώτα δυσκολόπιστη· δὲν τὸ δίνω.**

δυσκολοπλήρωτος-η-ο δημ. ὁ δυσκόλως τινόμενος, ποὺ δύσκολα πληρώνεται: Καρκβ.Ζητ.114 **νὰ δείξῃ στὴ γυναίκα τὴ δυσκολοπλήρωτη ἀξία τῶν φαρμάκων του.**

δυσκολοπλησίαστος-η-ο δημ. ἐπὶ προσ., ὃν δυσκόλως προσεγγίζει τις: Σάρρ.μτφρ.Σοφ.ΙΑ 345 **μέσα κλείστης κι εἶχες γίνει δυσκολοπλησίαστος**

δυσκολοπρόσβλητος(-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ δυσκόλως προσβαλλόμενος βλ.λ.: **ὕλη δυσκολοπρόσβλητος ὑπὸ τῆς ὑγρασίας,** Καρκβ.Ζητ.19 **σιδερένια εἶχαν καταντήσει καὶ δυσκολοπρόσβλητα στὶς ἐξωτερικὲς ἐπιρροές.**

δύσκολος (-η)-ο(ν) [κόλον] **κ. μσν., νεώτ. κ. δημ.** κυριολεκτ. ὁ χαλεπῶς, ἀηδῶς πρὸς κόλον, ἤτοι τροφὴν διακείμενος καὶ ὁ ἀηδὴς ὡς τροφή, ὁ σικχός, σιχασιάρης κ. ὁ σικχαντός, σιχαμερός· 'Αθήν. 6,262 A «κόλον γὰρ ἡ τροφή, ὅθεν καὶ ὁ βουκόλος καὶ ὁ δύσκολος, ὅς ἐστι δυσάρεστος καὶ σικχός» **2)** κ.νεώτ.κ.δημ. κυρ. ἐν χρ.μτφ. ἐπὶ προσ., γεν. ὁ δυσκόλως εὐχαριστούμενος, **δθ. κ.** ὁ δύστροπος, ὁ ἰδιότροπος, ὁ στριφνός, ὁ παράξενος: 'Αριστφ.Σφ.942 **οὐκ ἂν σὺ παύσει χαλεπὸς ὢν καὶ δύσκολος,** 'Αριστλ.Η Νικ.1108 a,30 **ὁ δὲ πᾶσι δυσχεραίνων εἴρηται ὅτι δύσερις καὶ δύσκολος, - δύσκολος χαρακτὴρ - γυνὴ - γέρων,** 'Ερωτόκρ.Β 327 **ἤτανε κακοσύβαστος καὶ δύσκολος περίσσα,** Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 67,2 **μὰ ὁ ὕπνος γέρος, δύσκολος, χωριάτης | στὸ ἔμπα της χολιᾶ·** || ὁμ. ἐπὶ ζῴων, ἀτίθασος, δυσπειθής, ἀνυπάκουος, δυσάγωγος, δυσχαλίνωτος: Πλάτ.Θεαίτ.174 D **δυσκολώτερον δὲ ἐκείνων ζῴων καὶ ἐπιβουλότερον ποιμαίνειν·** **3)** ὁμ. ἐπὶ ἰδιοτήτων ἢ καταστάσεων τοῦ ἀνθρώπου, ὁ δυσάρεστος, ὁ ἔχων πολλὰ μειο**νεκτήματα, ἐλλείψεις, κακίας**: Εὐρ.Βάκχ.1291 **ὡς δύσκολον τὸ γῆρας ἀνθρώποις ἔφυ,** Πλάτ.Νόμ. 649 E **δυσκόλου ψυχῆς καὶ ἀγρίας·** **4)** κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πραγμ. κ. ἐπὶ ἐνεργειῶν, ὁ ἐνέχων ἢ ὁ προκαλῶν δυσχερείας, ἐμπόδια, δυσκολίας, περιπλοκάς: Πλάτ.Φαῖδρ.246 B **χαλεπὴ δὲ καὶ δύσκολος ἐξ ἀνάγκης ἡ περὶ ἡμᾶς ἡνιόχησις,** ΚΔ Μᾶρκ.10,24 **δύσκολόν ἐστι** τοὺς πεποιθότας ἐπὶ **χρήμασιν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ εἰσελθεῖν, - δ- ἡ ζεῦξις τοῦ ποταμοῦ,** 'Ερωτόκρ.Α 215 **πολλὰ 'ναι δύσκολη δουλειὰ καὶ** μπερδεμένη τούτη, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 53,19 **κι ἔν' ἀκόμα γκρεμὸ θ' ἀνέβῃς δύσκολο·** || ὁμ. ὁ οὗ ἡ συντέλεσις ἢ ἀντιθ. ἡ ἐξαφάνισις ἐνέχει δυσχερείας, ὁ μετὰ δυσχερείας, ἐπιπόνως γινόμενος: **δύσκολος ἀναπνοὴ - τοκετὸς - ἀρρώστια·** || ὁμ. ὁ ἐπιφέρων πολλὴν ἐνόχλησιν, πόνους: 'Ιππ.Κωακ.39 πυρετοὶ **δύσκολοι.**

|| Ἐπιγρ., νεώτ. κ.δημ. φρ. **δύσκολοι καιροὶ** (δημ. κ. δ· **χρόνοι ἢ χρόνια**) ὡς χαρακτηρισμὸς χρονικῆς τινος περιόδου, καθ᾽ ἣν ὁ βίος, ἤτοι ἡ ἀσφάλεια, ἡ συντήρησις, ἡ ἄνεσις τῶν ἀνθρώπων ἀποβαίνει δυσχερής, δυσέφικτος, ἐπισφαλής, οἷον ἕνεκα κοινωνικῶν ἢ πολιτικῶν ἀνωμαλιῶν, πολέμων κττ.· **5**) κ. νεώτ. οὐδ. ἐνάρθρ. ὡς οὐσ. ἡ ἰδιότης τοῦ δυσκόλου, ἡ δυσχέρεια, ἡ ἰδιοτροπία, τό δυσκολοκατόρθωτον, τὸ δυσκολοσυμβίβαστο(ν), ἡ παραξενιά : Πλάτ.Νόμ.791 C **τό γε μὴ δύσκολον ἐν ψυχῇ καὶ τό δύσκολον οὐ σμικρὸν μόριον εὐψυχίας καὶ κακοψυχίας, - τὸ δύσκολον τοῦ χαρακτῆρός του - τῆς ἐπιχειρήσεως**· **6**) εἰδ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ λόγου, ἐννοίας, θεωρίας, προβλήματος κττ., ὁ δυσχερῶς ἑρμηνευόμενος, ἐξηγούμενος, δθ. ὁ περίπλοκος, ὁ στριφνός, ὁ δυσχερῶς ἀντιληπτός, ὁ δυσχερῶς ἐπιλυόμενος : Ἀριστλ.Μεταφ.1001 b,1 **ἓν ἅπαντα εἶναι τὰ ὄντα καὶ τοῦτο εἶναι τὸ ὄν, ἀμφοτέρως δὲ δύσκολον,- δύσκολος ἡ θεωρία τῆς σχετικότητος, - δύσκολο πρόβλημα - ζήτημα - κείμενο(ν)**· **7**) νεώτ. ζῳολ. τὸ ἀρσ. **δύσκολος** ὡς οὐσ. γέν. ἐντόμων τῆς οἰκογενείας τῶν **καραβιιδῶν**.

δυσκολοσίμωτος-η-ο δημ. ὁ δυσκόλως πλησιαζόμενος, ποὺ δύσκολα τὸν σιμώνει κανείς : Παλαμ.Ἀσάλ.Ζ Ἑκατ.Φων.3 **δυσκολοσίμωτη τοῦ κόσμου καὶ ἄχαρη.**

δυσκολοσκαλώνω δημ. δυσκόλως ἀναρριχῶμαι, σκαλώνω, σκαρφαλώνω : Καρκβ.Λ Πλώρ.147 **δυσκολοσκάλωνε στὰ πλάγια.**

δυσκολόφερτος-η-ο δημ. ὁ δυσκόλως φερόμενος, κομιζόμενος, μεταφερόμενος : Λασκαρ. Μυστ.61 (τὸ Εὐαγγέλιο) **δὲν ἐγδίδεται παρὰ εἰς τέταρτον καὶ μεγάλο τέταρτον, ἀκολούθως δυσκολόφερτο**· || οὗ ἡ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μεταφορά, εἰσαγωγὴ εἶναι δυσχερής, παρέχει δυσχερείας : **πολλὰ φροῦτα τῶν τροπικῶν χωρῶν εἶναι δυσκολόφερτα, γιατὶ σαπίζουν εὔκολα.**

δυσκολοχάλαστος-η-ο δημ. ὁ δυσκόλως καταστρεφόμενος, ἀφανιζόμενος, ποὺ δύσκολα χαλιέται : Παλαμ.Ἀσάλ.Ζ Ἑκατ.Φων.76 **δέσε το μὲ κάποιο βάθρο δυσκολοχάλαστο καὶ μεγάλο.**

δυσκολοχώριστος-η-ο δημ. ὁ δυσκόλως χωριζόμενος εἰς μέρη, ὁ δυσκόλως μοιραζόμενος : **δυσκολοχώριστη κληρονομιά, - δυσκολοχώριστο σπίτι**· **2**) ὁ δυσκόλως διαστελλόμενος, διακρινόμενος : Παλαμ.Ἀσάλ.Ζ Ἑκατ.Φων.81 **δυσκολοχώριστα πουλιά, ἀγόρια, ἄνθοί, κοράσια**· **3**) συνήθ. κτ. πληθ. ἀλληλοπαθῶς, οἱ δυσκόλως ἀποχωριζόμενοι ἀλλήλων : **δυσκολοχώριστα ἀδέρφια, - δυσκολοχώριστο ἀντρόγενο.**

δύσκολπος-ον μτγν. ἐν φρ. **δύσκολπος γαστὴρ** ἀτυχὴς κοιλία, ἐπὶ γυναικός, ἧς τὸ τέκνον ἀπέθανεν ἐν τῇ κοιλίᾳ της : ΑΠ 7,583 **γαστρὶ δὲ δυσκόλπῳ νεκρὸν ἔνεστι τέκος.**

δυσκόλως ἐπίρρ. κ. νεώτ. μετὰ δυσκολίας βλ.λ.1), μετὰ δυσαρεσκείας, ἀπεχθῶς, συνήθ. μτ. τοῦ **ἔχειν** ἢ διακεῖσθαι πρός τινα : Δημ.381 **δυσκόλως τ᾽ ἔχειν καὶ ὑπόπτως πρὸς τὸν Φίλιππον**, Ἰσοκρ.3,33 **τῶν τὴν νῆσον οἰκούντων δυσκόλως πρὸς ἡμᾶς διακειμένων**· || κ. συγκρ. **-ώτερον** : Πλάτ.Φαῖδρ. 84 E· **2**) κ. νεώτ. μὲ στενοχωρίας, μὲ ἀγῶνας, μὲ βάσανα : ΚΔ Μᾶρκ.10,23 **δυσκόλως οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελεύσονται, - δυσκόλως ἐπεράτωσα τὸ ἔργον, - οἱ εὔζωνοι δυσκόλως κατέλαβον τὸ ὀχύρωμα.**

δυσκόμιστος-ον κ. νεώτ. ὃν δυσκόλως ὑπομένει, ὑποφέρει τις : Σοφ.Ἀντ.1346 **πότμος δυσκόμιστος**, Εὐρ.Ἡρ.1422 **ἀλλ᾽ εἰσκόμιζε τέκνα δυσκόμιστα γῇ** **2**) νεώτ. ὁ δυσκόλως μεταφερόμενος : **δυσκόμιστον φορτίον**· || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. : **τὸ δυσκόμιστον τῶν βαρέων πυροβόλων.**

δυσκοπάνιστος-ον ΕΜ ἐπὶ τοῦ ἄρτου, ὁ δυσκόλως ἐψόμενος εἰς κλίβανον : ΕΜ 150,35 **ἄρτος δυσκοπάνιστος.**

δύσκοπος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως κοπανιζόμενος : Δαμοκράτ.π.Γαλ.13,693 **βοτάνη δύσκοπος.**

δυσκραής-οῦς-ές κ. νεώτ. ἐπὶ κλίματος, ὁ μὴ εὐκραής, ἤτοι ὁ λίαν θερμὸς ἢ λίαν ψυχρός, ἄ. δύσκρατος βλ.λ.: Ὀππ.Ἀλ.2,517 **ῥιπῇ ἐλαυνόμενος δυσκραεῖ, - δυσκραὲς κλῖμα**· **2**) νεώτ. εἰδ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ ἔχων κακὴν κρᾶσιν.

δυσκρανές Ἡσ. «αὐχμηρόν»· πρβλ.κ. **δυσχρανής.**

δυσκρασία (ἡ), Ἰων. **-ίη** μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ κλίματος, κακὴ ἀναλογία μεταξὺ θερμότητος καὶ ψύχους, τραχύτης καιρικῶν καταστάσεων ἔν τινι τόπῳ : Στράβ.6,4,1 **εὐκρασία δ᾽ ἀέρων καὶ δυσκρασία κρίνεται παρὰ τὰ ψύχη καὶ θάλπη καὶ τὰ μεταξὺ τούτων**, Πλούτ.Ἀλέξ.58 **τὴν δὲ πλείστην φθορὰν.. δυσκρασίαι τοῦ περιέχοντος ἀπειργάσαντο τῆς στρατιᾶς**· **2**) ἐπὶ τοῦ σώματος, ἡ κακὴ κρᾶσις, σύστασις : Φίλ.1,29 **δυσκρασία τῶν ἐν ἡμῖν δυνάμεων**· || δθ. ἡ κακὴ κρᾶσις τοῦ ὀργανισμοῦ, κακὴ διάθεσις, ἡ καχεξία : Στωϊκ.ἀπ.3,216 **δυσκρασία σώματος**, Μαν.4,543, - **δυσκρασία τοῦ ὀργανισμοῦ.**

δυσκρασίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. κ. **δισκρασίτης** βλ.λ. εἶδος ὀρυκτοῦ.

δυσκρατής-οῦς-ές μτγν. δυσκράτητος βλ.λ. : Στοβ.3,33,10 **δυσκρατέστατον πάντων ὁ λόγος.**

δυσκράτητος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως καταβαλλόμενος, δυσνίκητος : Διόδ.Σ 3,3 **διά τε τὴν εὐσέβειαν τῶν ἀνδρῶν καὶ τὸ δυσκράτητον τῆς ἐπιβολῆς**· **2**) ὁ δυσκόλως κυβερνώμενος, δυσκολοκυβέρνητος, δυσήνιος : Ἰώσ.ΑΙ 19,4,1 **τὰ δὲ ἡμέτερα, συγκλύδων ἀνθρώπων πλῆθος ἔσται καὶ.. δυσκράτητον**· || ὃν δυσκόλως συγκρατεῖ τις εἰς τὴν ἐξουσίαν του, κατοχήν του : Ἀππ.Συρ.61 **γηρῶντι ἤδη δυσκράτητον εἶναι** (τὴν ἀρχήν), Πισίδ.Γ Ματ. Βίου 254 **τὰ δυσκράτητα τῶν παθῶν κινήματα.**

δύσκρατος-ον μτγν. ἐπὶ ἀέρος, ὁ κακῶς συγκεκερασμένος, δυσκραής βλ.λ. : Στράβ.2,3,1 **ὁ μὲν μέσος (ἀὴρ) εὔκρατος ὢν καὶ φυτοῖς καὶ ζῴοις, ὁ δ᾽ ἐφ᾽ ἑκάτερα δύσκρατος ὑπερβολῇ καὶ ἐλλείψει τοῦ θάλπους**, Γαλ.9,212.

δυσκράτως ἐπίρρ. μτγν. μετὰ **δυσκρασίας, ἐν** δυσκρασίᾳ βλ.λ.,συνήθ. ἐν συνεκφ. μετὰ τοῦ **ἔχειν** ἢ διακεῖσθαι εἶμαι δύσκρατος : Γαλ.10,175 **ὥστε τὰ στερεὰ μόρια δυσκράτως ἔχειν**, Εὐστ.32,26 **δυσκράτως διακείμεναι** (αἱ ὧραι).

δυσκραῶς ἐπίρρ.νεώτ. **ἐν δυσκρασίᾳ, μετὰ δυσκρασίας** βλ.λ.

δυσκρινής-οῦς-ές μτγν. ὁ δυσκόλως διακρινόμενος : Πλούτ.Ἠθ.922 A **οὐκ ἔχουσαν** (τὴν σελήνην) **ἔξαψιν οὐδὲ αὐγὴν οἰκείαν, ἀλλὰ δυσκρινές τι σῶμα τυφόμενον ἀεὶ καὶ πυρίκαυστον.**

δυσκρίσιμος-ον μτγν. δύσκριτος **βλ.λ. : Σχόλ.** Ἱππ.2,272 D.

δύσκριτος-ον ὁ δυσδιάκριτος, δθ. κ. δυσερμήνευτος : Αἰσχ.Πρ.458 **ἀντολὰς ἐγὼ ἄστρων ἔδειξα τάς τε δυσκρίτους δύσεις**, αὐτ.486 **κληδόνας τε δυσκρίτους ἐγνώρισ᾽ αὐτοῖς**, αὐτ.Ἀγ.981 δυσκρίτων **ὀνειράτων**· **2**) εἰδ. ἐπὶ νόσων, ὁ δυσκόλως **καθοριζόμενος, ἀμφίβολος** : Ἱππ.Ἀφορ.3,8 **δύσκριτοι νοῦσοι**· || ὁμ. ἐπὶ νόσ. ὁ ἔχων ἐπικίνδυνον κ. ἀδήλου ἐκβάσεως κρίσιν : Ἱππ.Ἐπιδ.3,12 **δύσκριτα μὲν οὖν πᾶσι πάντα ἐγίνετο**· **3**) ὁ περὶ οὗ δυσκόλως κρίνει, ἀποφαίνεταί τις, ὁ δυσκόλου λύσεως : Πλάτ.Πολ.433 C **τί τὴν πόλιν ἡμῖν τούτων μάλιστα ἀγαθὴν ἀπεργάσεται .. δύσκριτον ἂν εἴη.**

δυσκρίτως ἐπίρρ. κατὰ τρόπον δύσκριτον, δυσερμήνευτον, ἀσαφῶς : Αἰσχ.Πρ.662 **χρησμοὺς ἀσήμους δυσκρίτως τ᾽ εἰρημένους**· || ἐν συνεκφ. μετὰ τοῦ **ἔχω**, εὑρίσκομαι ἐν δυσχερείᾳ περὶ τὴν κρίσιν, **δυσκολεύομαι νὰ κρίνω** : Ἀριστφ.Βατρ.

'Αριστφ.Βάτρ.1433 **δυσκρίτως γ' ἔχω· ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερος σαφῶς.**

δυσκρότως ἐπίρρ. μτγν. ἐν συνεκφ. μετὰ τοῦ **ἔχω** στεροῦμαι τῆς προσηκούσης συγκροτήσεως: Μένων Ἱστρ.13,20, οὐτ.9,16.

δύσκτητος-ον κ. νεώτ. ὁ οὗ δυσχερὴς εἶναι ἡ ἀπόκτησις: Πολύβ.3,32,1 **δύσκτητον εἶναι καὶ δύσγνωστον τὴν ἡμετέραν πραγματείαν διὰ τὸ πλῆθος καὶ τὸ μέγεθος τῶν βίβλων,** Φιλόδ.'Ηράκλ.1251,4 **δύσκτητον τἀγαθόν** (ἀμφ.), - **δύσκτητος εὐτυχία - θέσις.**

δυσκύαμος (ὁ) νεώτ. βοτον. τὸ φυτὸν ὑοσκύαμος ὁ λευκός.

δυσκυβῶ-έω μτγν. εἶμαι ἀτυχὴς ἐν τῇ παιδιᾷ τῶν κύβων: 'Αθήν.15,666 D **παιδιᾶς εἶδος παροίνιον τὸν κότταβον εἶναι ἀποδίδωσιν, ἐν ᾗ ἐξίσταντο καὶ τῶν σκευαρίων οἱ δυσκυβοῦντες.**

δυσκυλίστως ἐπίρρ. μτγν. ἐν συνεκφ. μετὰ τοῦ **ἔχω, δυσκυλίστως ἔχω** μετὰ δυσκολίας κυλινδοῦμαι, δύσκολα κυλάω: Φιλόστρ.Νεώτ.Εἰκ.10.

δυσκύμαντος-ον ὁ οὗ ἡ κύμανσις εἶναι κακή, ἐπιβλαβής, ἀντίθ. εὐκύμαντος· μτφ.: Αἰσχ.'Αγ.653 **ἐν νυκτὶ δυσκύμαντα δ' ὠρώρει κακά.**

δυσκωφία (ἡ) μτγν. βαρυηκοΐα: Διοσκ.Εὐπ.1,61.

δύσκωφος-ον ὁ δυσήκοος, βαρυήκοος: 'Ιππ.Κωακ.193, 'Αριστλ.'Ενύπν.459 b,21 **γίγνονται δὲ καὶ ἀπὸ τῶν μεγάλων ψόφων δύσκωφοι,** ΠΔ'Εξ.4,11 **καὶ τίς ἐποίησεν δύσκωφον καὶ κωφόν,** Στράβ.14,2,21 **ὡς δ' ὁ κώδων.. ἐψόφησε, καταλιπόντας ἀπελθεῖν ἐπὶ τὸ ὄψον πλὴν ἑνὸς δυσκώφου·** || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἡ δυσκωφία βλ.λ.: Πλούτ.'Ηθ.13 E **τὸ τοῦ γήρως ἀμβλυῶττον καὶ δύσκωφον.**

δυσκωφῶ-έω μτγν. εἶμαι δυσήκοος, βαριακούω: Λεων.ἐν ΑΠ 7,731 **δυσκώφει μὴ Γόργε,** Γολ.12,653.

δυσλαλία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. δυσχέρεια περὶ τὴν ἄρθρωσιν, τὴν προφορὰν τῶν λέξεων, τραυλισμός.

δύσλαλος-ον μσν. ὁ δυσκόλως ὁμιλῶν, βραδύγλωσσος: Εὐστ.Πον.95,27.

δυσλέαντος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως λεαινόμενος: 'Αρχιγ.π.'Αετ.3,184 **δυσλέαντοι ῥίζαι.**

δυσλείωτος-ον μτγν. δυσλέαντος βλ.λ., ἀντίθ. εὐλείωτος: 'Ασκληπιάδ.Πρ.π.Γαλ.13,677.

δύσλεκτος-ον κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως λεγόμενος, ἀνακοινούμενος, δυσκολοείπωτος, δθ. δυσάρεστος: Αἰσχ.Πέρσ.702 **δίεμαι δ' ἀντία φάσθαι, λέξας δύσλεκτα φίλοισιν·** || κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως ἐκφραζόμενος, προφερόμενος, δυσέκφραστος.

δύσλεκτρος-ον σχόλ. ὁ κακοῦ γάμου τυχών, ὁ κακοπαντρεμένος· Σχόλ.Σοφ.'Ηλ.492 « ἄλεκτρ' ἄνυμφα· δύσλεκτρα κακόνυμφα ».

δυσλεξία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ περὶ τὴν ἀνάγνωσιν διαταραχή, καθ' ἣν ὁ ἀναγινώσκων δὲν δύναται ν' ἀναγνώσῃ ἐν συνεχείᾳ ἐπὶ πολύ.

δυσλεπής-οῦς-ές μτγν. ὁ δυσκόλως ἐκλεπιζόμενος, ἀποφλοιούμενος, δυσκολοξεφλούδιστος: Νίκ.'Αλεξ.271 **δυσλεπέος καρύοιο.**

δυσλεχής-οῦς-ές γλῶσσ. τοῦ δυσηλεγὴς βλ.λ.: 'Ησ.

δύσληπτος (-η)-ο(ν) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ δυσκόλως συλλαμβανόμενος, δυσκολόπιαστος: Σωρ. 1,88, - **δύσληπτος ἰχθύς·** || ὁ δυσκόλως παρέχων λαβήν: Λουκ.'Ανάχ.27 **ἐδόκει σοι βαρὺ καὶ δύσληπτον ὑπὸ λειότητος·** **2)** νεώτ. ἐπὶ τροφῆς ἢ φαρμάκων, ὁ δυσκόλως λαμβανόμενος, ὁ δυσκόλως ἐσθιόμενος ἢ πινόμενος: **δύσληπτον φάρμακον, - ἄγευστος καὶ δύσληπτος τροφή·** **3)** μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ δυσκόλως γινόμενος νοητός, δυσνόητος: Στράβ.13,4,12, 'Απολλ.Δύσκ.Συντ.225,28, Μηναῖ.5,2 'Εσπ. **καὶ σαφηνίζων τῆς θείας δημιουργίας τὰ δύσληπτα, - δύσληπτα θεωρήματα - διανοήματα·** || δυσεξερεύνητος, δυσδιάκριτος, δυσεξιχνίαστος: Πλούτ.'Ηθ.17 D (ἡ ἀλήθεια) **εὖ μάλα δυσθήρατός ἐστι καὶ δύσληπτος.**

δυσλήπτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. δυσκόλως, δυσχερῶς εἰς κατανόησιν, δυσνοήτως: 'Ιούλ.'Αφρ. Κεστ.297,46 **ἀσαφῶς ἢ δυσλήπτως.**

δυσλίμενος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ εὐλίμενος βλ.λ.: Σχόλ.Αἰσχ.Πέρσ.448.

δυσλογία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. πᾶσα διαταραχὴ τοῦ λόγου, ἕνεκα ἐλαττωματικότητος τῆς διανοίας.

δυσλόγιστος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως ὑπολογιζόμενος, ἐξακριβούμενος, δυσκολολογάριαστος: 'Ανοξιμέν.π.Στοβ.2,8,17, Πλούτ.'Ηθ.981 E **ἡ δ' αἰτία δυσλόγιστος·** || δυσνόητος: Γαλ.18(2),631 **δύο μὲν εἰς ἅπαντα βιβλία 'Ιπποκράτους γράφοντες ὑπομνήματα, οὐκ εἰς πάντα δὲ Βακχεῖος καὶ 'Ασκληπιάδης (ἀλλὰ τὰ) δυσλόγιστα·** **2)** ἐνεργ. ὁ κακῶς ὑπολογίζων, ἀλόγιστος: Σοφ.Αἶ.40 **καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ὧδ' ᾖξεν χέρα;**

δύσλοφος-ον βαρὺς εἰς τὸν τράχηλον, δυσφόρητος: Θέογν.1024 **οὔποτε τοῖς ἐχθροῖσιν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα θήσω δύσλοφον,** Βακχ.12,46 **χεὶρ δύσλοφος·** || κ. μτφ.: Αἰσχ.Πρ.931 **καὶ τῶνδε γ' ἕξει δυσλοφωτέρους πόνους·** **2)** μτγν. ὁ μὴ ἀνεχόμενος, μὴ ὑποφέρων τὸν ζυγόν, ἀτίθασος: Αἰλ.ΖΙ 16,9 **δύσλοφοι ἡμίονοι.**

δυσλόφως μετὰ δυσφορίας: Εὐρ.Τρῳ.303 **δυσλόφως φέρει κακά.**

δύσλυτος(-η)-ο(ν) κ.νεώτ.κ.δημ. ὁ δυσκόλως λυόμενος: Αἰσχ.Πρ.19 **ἄκοντά σ' ἄκων δυσλύτοις χαλκεύμασιν προσπασσαλεύσω, - δύσλυτα δεσμά·** || **δύσλυτοι ὦμοι** συνεσπασμένοι ὦμοι: 'Αριστλ. Φυσιογν.811 a,4· || κ. μτφ. ὁ δυσκόλως ἐξαφανιζόμενος: Εὐρ.'Ανδρ.121 **ἄκος τῶν δυσλύτων πόνων·** **2)** κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προβλήματος, αἰνίγματος, ζητήματος, περιπλόκου καταστάσεως κττ., οὗ δυσκόλως εὑρίσκεται ἡ λύσις: Λουκ.Ζ Τραγ.12 **ἰδοὺ πάλιν ἄλλο δύσλυτον καὶ τοῦτο,** 'Αλέξ.'Αφρ. Μεταφ.223,2, Πλούτ.ἀπ.25,3, - **δύσλυτο(ν) αἴνιγμα - πρόβλημα - ζήτημα·** **3)** ὁ δυσκόλως ἀναιρούμενος, ἀνασκευαζόμενος: 'Αλέξ.'Αφρ.Τοπ.558,25.

δυσλύτως ἐπίρρ. ἐν δυσκολίᾳ λύσεως· συνήθ. ἐν συνεκφ. μετὰ τοῦ **ἔχω, δυσλύτως ἔχω** εἶμαι δύσλυτος βλ.λ.1): Ξεν.Οἰκ.8,13 (τὰ ἐμπορεύματα) **οὔτε ἀσυσκεύαστά ἐστιν οὔτε δυσλύτως ἔχει.**

δυσλώσων 'Ησ. « δυσχερῶν ».

δυσμαθαίνω μσν. εἶμαι δυσμαθής, δύσκολα μαθαίνω κάτι: Μιχ.'Ακομ.Β 347,24.

δυσμάθεια (ἡ) κ. δυσμαθία βλ.λ.: Πλάτ.'Επιστ. 315 C **βλάβην ἡδονὴ καὶ λύπη γεννᾷ, δυσμάθειαν καὶ λήθην.. τίκτουσα,** 'Ιάμβλ.Πυθ.20,95.

δυσμαθέω ποι. δυσκόλως ἀναγνωρίζω: Αἰσχ. Χο.225 **αὐτὸν μὲν οὖν ὁρῶσα δυσμαθεῖς ἐμέ.**

δυσμαθής-οῦς-ές ὁ ὃν δυσκόλως μανθάνει τις, ἐννοεῖ, δυσνόητος: Αἰσχ.'Αγ.1255 **καὶ μὴν ἄγαν γ' Ἕλλην' ἐπίσταμαι φάτιν· καὶ γὰρ τὰ πυθόκραντα· δυσμαθῆ δ' ὅμως·** || τὸ οὐδ. **τὸ δυσμαθές** ὡς οὐσ. ἡ δυσκολία περὶ τὴν γνῶσιν, ἡ δυσμαθία βλ.λ.: Εὐρ.ΙΤ 478 **ἡ γὰρ τύχη παρήγαγ' εἰς τὸ δυσμαθές·** **2)** ὁ δυσκόλως ἀναγνωριζόμενος, ὃν δυσκόλως ἀναγνωρίζει τις: Εὐρ.Μήδ.1196 **πλὴν τῷ τεκόντι κάρτα δυσμαθὴς ἰδεῖν·** **3)** κ. νεώτ. ἐνεργ. ὁ δυσκόλως μανθάνων, ἠλίθιος, χοντροκέφαλος: Πλάτ.Πολ.358A **ἀλλ' ἐγώ τις, ὡς ἔοικε, δυσμαθής** Πλούτ.'Ηθ.992 D, Φίλ.2,155, 'Ιουλ.Λόγ.7,225 B, - **βραδύνους καὶ δυσμαθής.**

δυσμαθία (ἡ) ἡ περὶ τὴν μάθησιν δυσκολία, δυσμάθεια: Πλάτ.Νόμ.812 E **τὰ γὰρ ἐναντία ἄλληλα ταράττοντα δυσμαθίαν παρέχει.**

δυσμαθῶς ἐπίρρ. ἐν συνεκφ. μετὰ τοῦ **ἔχω, δυσμαθῶς ἔχω** εἶμαι δυσμαθὴς βλ.λ. 2): Πλάτ.Πολ. 503 D **δυσκινήτως ἔχει καὶ δυσμαθῶς.**

δυσμαί (αἱ) κ. μσν. κ. νεώτ. ἡ δύσις βλ.λ.: Σοφ. ΟΚ 1245 **αἳ μὲν ἀπ' ἀελίου δυσμᾶν, αἳ δ' ἀνατέλλοντος,** 'Ιππ.'Επιδ.7,5, Πλάτ.Φαίδ.61 E τί γὰρ

ἄν τις καὶ ποιεῖ ἄλλο ἐν τῷ μέχρι ἡλίου δυσμῶν χρόνῳ», Πολυδ.Ι,62 δυσμαὶ πλειάδων· 2) ὁ χρόνος, ἡ στιγμὴ τῆς δύσεως : Ἡρ.3,104 ἐπὶ δυσμῇσι ἐὼν | ὁ ἥλιος |, Λυσ.Ι,39 περὶ ἡλίου δυσμὰς συνεδείπνει· || μτφ. μσν. κ. νεώτ. δυσμαὶ τοῦ βίου τὸ γῆρας· Ἡσ., Σουΐδ. «δυσμαῖς βίου· τῷ τέλει τῆς ζωῆς» : Ἀριστλ.Ποιητ.1457 b, 25 καὶ τὸ γῆρας ἑσπέραν βίου ἤ, ὥσπερ Ἐμπεδοκλῆς, δυσμὰς βίου, Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.9,90 ὀψὲ καὶ πρὸς ταῖς τοῦ βίου δυσμαῖς, - ἐδοκίμασε πικρίας εἰς τὰς δυσμὰς τοῦ βίου του· 3) συνεκδ. τὸ μέρος τοῦ ὁρίζοντος, εἰς ὃ δύεται ὁ ἥλιος, αἱ πρὸς τὴν δύσιν περιοχαί : Ἡρ.7,115 ἐνθαῦτα πρὸς ἡλίου δυσμέων ἐστὶ αἰγιαλός, Πάπ. γείτονες ἀπὸ δυσμῶν ὁ δεῖνα, - ἡ Ἤπειρος πρὸς δυσμὰς βρέχεται ὑπὸ τοῦ Ἰονίου· || αἱ πρὸς δυσμὰς χῶραι, ἐκτάσεις : Ἡρ.2,33 οἱ ἔσχατοι πρὸς δυσμέων οἰκέουσι.

δύσμαιναι ἢ δύμαιναι Ἡσ. «αἱ ἐν Σπάρτῃ χορίτιδες Βάκχοι»· || τίτλος ἔργου τοῦ Πρατίνο : Ἀθήν.9,392 F.

δυσμάλακτος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ δυσκόλως μαλασσόμενος, δθ. ὁ σκληρός : Ῥοῦφ.π.Ὀρειβ 8, 24,22 λίθος δυσμάλακτος· 2) μτφ. σκληρὸς τὴν ψυχήν, ἄτεγκτος, ἀμείλικτος : Ἰω.Διάκ.ἐν Ἡσίοδ.Α 122 θυμὸς ἄτεγκτος καὶ δυσμάλακτος.

δυσμᾰνής-οῦς-ές μτγν. μὴ ἀραιός, πυκνός· || εἰδ. ἐπὶ ὕδατος, τὸ ἔχον μέγαν βαθμὸν σκληρότητος : Θεόφρ.ΦΙ 7,5,2 τῶν δὲ ὑδάτων ἄριστα τὰ πότιμα καὶ τὰ ψυχρά, χείριστα δὲ τὰ ἁλυκὰ καὶ δυσμανῆ.

δυσμάραντος-ον ὁ δυσκόλως μαραινόμενος· 2) μτφ. ἄφθαρτος, ἀκατάπαυστος· Φρύνιχ.ἐν ΑΒ 35,8 «δυσμάραντον κακόν, τὸ ἄπαυστον κακὸν καὶ ἀειθαλές» : Τραγ.Ἀδέσπ.339.

δυσμαρής-οῦς-ές μτγν. δύσκολος, ἀντίθ. τῷ εὐμαρής : Φιλόδ.Ρητ.2,119 S δυσμαρὲς ἀποτέλεσμα.

δυσμᾰσητος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως μασώμενος : Γαλ.16,760 δυσμασήτοις κρέασι.

δυσμάτωρ δωρ. τ. τοῦ δυσμήτωρ βλ.λ.

δυσμάχητος-ον ὁ ζωηρῶς διαμφισβητούμενος, ὁ δι' ὃν διεξάγεται σφοδρὰ μάχη : Λυρ.Ἀδέσπ. 86 Β δῶρα Μοισᾶν δυσμάχητα, Βακχ.ἀπ.32.

δύσμαχος-ον ὁ δυσπολέμητος, κ. συνεκδ. ὁ ἀκαταμάχητος : Εὐρ.Ἑκ.1055, αὐτ.ἀπ.544 πάντων δυσμαχώτατον γυνή, Ξεν.Ἑλλ.4,2,11 προϊόντες δὲ πλείους τε καὶ δυσμαχώτεροι γίγνονται· || ὁμ. ἐπὶ πραγμ. : Αἰσχ.Πρ.921 δυσμαχώτατον τέρας, Πλάτ.Νόμ.863 Β ὁ θυμός, . . δύσμαχον κτῆμα, Ἡρωδιαν.3,3,8 ὀχυροῦ τε ὄντος καὶ -άχου· 2) γεν. δύσκολος : Αἰσχ.Ἀγ.1561 δύσμαχα δ' ἐστὶ κρῖναι.

δυσμαχῶ-έω πολεμῶ ἐπὶ ματαίῳ ἢ ἀσεβῶς | κατὰ τῶν θεῶν ἢ κατ' ἀνωτέρων δυνάμεων | : Σοφ.Τρ.492 θεοῖσι δυσμαχοῦντες, Πλούτ.Ἠθ.371 Α δυσμαχῶ πρὸς τὴν βελτίονα [δύναμιν]· 2) ἀπολ. ἀγωνίζομαι ἀπεγνωσμένως : Πλούτ.Ἠθ.661 C ποιότητες ὑπεναντιώσεις ἔχουσαι καὶ δυσμαχοῦσαι φθείρονται πρότερον, Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.3,86C ὅταν . . δυσμαχήσαντε | τὰ στοιχεῖα | λύσῃ τὴν κοινωνίαν.

δύσμεικτος-ον κ. νεώτ. κ. -μικτος -ον ὁ δυσκόλως μειγνύμενος : Πλάτ.Τίμ.35 Α τὴν θατέρου φύσιν δύσμικτον οὖσαν εἰς ταυτὸν ξυναρμόττων βίᾳ· 2) μτφ. ἀκοινώνητος, ὁ μὴ ἐρχόμενος εἰς ἐπικοινωνίαν, μ. ἐπιρρ. δυσμείκτως βλ.λ.

δυσμείκτως ἐπίρρ. μτγν. ἐν συνεκφ. μετὰ τοῦ ἔχω, εἶμαι δύσμ|ε|ικτος βλ.λ.2| : Πλούτ.Ἠθ.640 D.

δυσμείλικτος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ δυσκόλως μειλισσόμενος, καταπραϋνόμενος : Πλούτ.Ἠθ.553 Α πικρίαν τυράννου δυσμείλικτον, Νικ.Χων.ἐν Φαβρικ.Ἑλλ.Βιβλ.6,412 ἐμείλιξε |ἡ Ἑλένη| τοὺς -κτους· ||τὸ οὐδ.ὡς οὐσ.ἡ ἰδιότης τοῦ δυσμειλίκτου: Πλούτ.Ἀρτοξ.19 τὸ θηριῶδες αὐτῆς καὶ δυσμείλικτον.

δυσμελῴδητος-ον ὁ δυσκόλως μελῳδούμενος, ὃν δυσκόλως χρησιμοποιεῖ τις εἰς τὴν μελῳδίαν, ἐπὶ τῶν ἁρμονικῶν διαστημάτων, ὑπερθ. -ότατος : Θέων Σμ.56 Η ἔστι δυσμελῳδητότατον καὶ . . φιλότεχνον καὶ πολλῆς δεόμενον συνηθείας.

δυσμελῶς μσν. δυσαρμονικῶς : Εὐστ.Πον.227,24.

δυσμεναίνω εἶμαι δυσμενὴς πρός τινα, κακῶς, ἐχθρικῶς διάκειμαι πρός τινα : Εὐρ.Μήδ.874 τί μαίνομαι καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βουλεύουσιν εὖ, Δημ.300 δυσμεναίνων τοῖς κοινοῖς ἀγαθοῖς οἴκοι καθῆτο, Ἀππ.Λιβ.60 ἐπικείσονται δυσμεναίνοντες τῆς ποτὲ βίας· || ὁμ. ἀπολ. : Φίλ.1,145

δυσμένεια (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἰων -ίη ἐχθρική, κακὴ διάθεσις πρός τινα : Δημόκρ 191, Σοφ Ἠλ.619 ἀλλ' ἡ γὰρ ἐκ σοῦ δυσμένεια καὶ τὰ σὰ ἔργα ἐξαναγκάζει με ταῦτα δρᾶν βίᾳ, Ἀντιφ 4,1,3 τὴν τῶν ἀλιτηρίων δυσμένειαν, Πλάτ.Πολ.500 C φθόνου τε καὶ δυσμενείας ἐμπίμπλασθαι, - ἔπεσε στὴ δυσμένειά του· || ἐν δυσμενείᾳ εἶναι εἶμαι δυσμενὴς πρός τινα, δυσμεναίνω βλ.λ. : Σοφ Ἠλ 1124 δότε . . οὐ γὰρ ὡς ἐν δυσμενείᾳ γ' οὖσ' ἐπαιτεῖται· || δυσμένειαν ἄρασθαί τινι γίνομαι ἐχθρός τινος : Εὐρ.Ἡρακλ.991 ἐπεὶ δ' ἐκείνῳ δυσμένειαν ἠράμην κἄγνων ἀγῶνα τόνδ' ἀγωνιούμενος.

δυσμενέων μτχ. ἀπαντῶσα μ. κτ. ἀρσ. ὁ ἐχθρικῶς διακείμενος πρός τινα, ἐχθρός, δυσμενής : Ὀδ.Β 72 εἰ μή πού τι πατὴρ ἐμὸς ἐσθλὸς Ὀδυσσεὺς δυσμενέων κάκ' ἔρεξεν ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς.

δυσμενής-οῦς-έος-ές κ. μσν. κ. νεώτ. ἐχθρικῶς διακείμενος πρός τινα, ἐχθρικός, ἐναντίος : Ἰλ.Ε 488 ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένησθε, Ἡρ.3,82 σιγῷτό τε ἂν βουλεύματα ἐπὶ δυσμενέας ἄνδρας οὕτω μάλιστα, Αἰσχ.Ἑπτ.366 ἀνδρὸς εὐτυχοῦντος αἷς δυσμενοῦς ὑπερτέρου· κ.παραθ. : Σοφ.Αἴ.662 παρ' Ἕκτορος δώρημα δυσμενεστάτου· || ὁμ. κ. νεώτ. μτ. δοτ. κ. γεν. ἢ ἀναλόγου συντάξεως : Αἰσχ.Ἀγ.1193 τῷ πατοῦντι δυσμενεῖς, Σοφ.Φιλ.585 ἐγώ εἰμ' Ἀτρείδαις δυσμενής, Εὐρ. Ἱκ.429 οὐδὲν τυράννου δυσμενέστερον πόλει | πλέον ἐχθρός |, Φίλ.2,136, - ἐδείχθησαν δυσμενεῖς πρὸς ἡμᾶς· || ὁμ. κ. ἀπολ. ἐχθρός, πολέμιος : Ἰλ.Π 521 οὐδὲ μάχεσθαι ἐλθὼν δυσμενέεσσιν, Αἰσχ. Ἑπτ.234 δυσμενέων ὄχλος, Ξεν.Ἑλλ.5,2,33 ἑωρᾶτε γὰρ ἀεὶ τούτους τοῖς μὲν ὑμετέροις δυσμενέσι φιλικῶς ἔχοντας, τοῖς δ' ὑμετέροις φίλοις ἐχθροὺς ὄντας, Μηναῖ.1,3 Ἑσπ. κατείληφας τῶν δυσμενῶν τὴν πληθύν· || κ. νεώτ. ὁμ. ἐπὶ πραγμ. ἢ καταστάσεων : Σοφ.Ἠλ.440 τάσδε δυσμενεῖς χοάς, Ξεν.Ἀπομν.2,6,21 καὶ δυσμενὲς μὲν ὁ τοῦ πλεονεκτεῖν ἔρως, - δυσμενεῖς περιστάσεις - συνθῆκαι.

δυσμενίδης (ὁ) ὡς ἐπίθετον χαρακτηρισμοῦ κακοβούλων ἀνθρώπων : Αἰλ.ΠΙ 3,7 θεασάμενος καθεζομένους ἐν ἰατρείῳ φαγεροὺς καὶ κακῶς ἀγορεύειν ἐκ παντὸς τρόπου διψῶντας, τί φατε ὑμεῖς εἶπε δυσμενίδαι; τὸ ἦθος αὐτῶν ἅμα ἐκκαλύψας διὰ τούτου τοῦ ὀνόματος.

δυσμενικός-ή-όν μτγν. ὁ δυσμένειαν, ἐχθρότητα, ἐναντιότητα ἐνέχων : Πολύβ.6,7,8 ἐφ' οἷς δὲ μίσους ἐκκαομένου καὶ δυσμενικῆς ὀργῆς.

δυσμενικῶς ἐπίρρ. κατὰ τρόπον δυσμενῆ βλ.λ. : Πολύβ.8,10,1 ὁ δὲ Φίλιππος παραγενόμενος εἰς τὴν Μεσσήνην ἔφθειρε τὴν χώραν δυσμενικῶς.

δυσμενῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. ποι. δυσμενέως μετὰ δυσμενείας βλ.λ. : Πλάτ.Θεαίτ.168 Β ἐὰν οὖν ἐμοὶ πείθῃ . . οὐ δυσμενῶς οὐδὲ μαχητικῶς, Νόνν.Δ 21,65 δυσμενέως, - ἐξεφράσθη δυσμενῶς περὶ αὐτοῦ· || ἐν συνεκφ. μτ.τοῦ ἔχω ἢ διάκειμαι, δυσμενῶς ἔχω τινί εἶμαι δυσμενὴς πρός τινα : Ἰσοκρ. 3,5 ὥστ' οὐκ αἰσθάνονται τοιούτῳ πράγματι δυσμενῶς ἔχοντες, - διάκειται πρὸς αὐτὸν δυσμενῶς.

δυσμέριστος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως μεριζόμενος· || εἰδ. ἐπὶ τῶν τραγημάτων, ὁ δυσκόλως ὑπὸ τῶν ὀδόντων διαμελιζόμενος, δθ. δυσκόλως μασώμενος : Φιλούμ.π.Ἀετ.9,23 δυσμέριστα τραγήματα

δυσμεταβλησία (ἡ) μτγν. δυσκολία περὶ τὴν μεταβολήν : Σωρ.Ι,91.

δυσμετάβλητος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως μεταβαλλόμενος : Ἱππ.Τροφ.51 δυσμετάβλητα τὰ γεγυμνασμένα, Πλούτ.Ἠθ.952 C τὸ δὲ ἐναντίον δυσμετάβλητον, δυσμετάβλητος ρυμοτομία.

δυσμετάβολος-ον μτγν. δυσμετάβλητος βλ.λ. : Δαμοκράτ.π.Γαλ.13,1003.

δυσμεταβόλως ἐπίρρ. δυσμεταβλήτως, κατὰ τρόπον δυσμετάβολον : Δαμοκράτ.π.Γαλ.13,1004.

δυσμετάγωγος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως μεταφερόμενος· **2)** μτφ. δυσκόλως ἐξαλειφόμενος, δυσεξάλειπτος : Ἰούλ.Ἀφρ.Κεστ.292 a,38 οὕτω δὲ καὶ τόδε τὸ θρέμμα δυσμετάγωγον κακίας ἐγχρονισθείσης πρὸς τὰ τοιαῦτα πληγῇ καὶ ἀπειλῇ.

δυσμετάδοτος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως μεταδίδων, ἀνακοινῶν· || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἡ ἰδιότης τοῦ δυσμεταδότου : Βασ.Ι,384 A τὸ πικρὸν τοῦ ἤθους, ἡ μισανθρωπία, τὸ δυσμετάδοτον· **3)** ὁ ἐχέμυθος : Στράβ.17,1,29 μυστικοὺς δὲ καὶ δυσμεταδότους· **3)** ὁ δυσκόλως μεταδίδων ἤτοι διανεμόμενός τι μετ' ἄλλων : Φιλόδ.Ἡράκλ.1251,20.

δυσμετάθετος-ον μτγν. ἐπὶ προσ. ὁ δυσκόλως μετοβαλλόμενος, ἰσχυρογνώμων, ἐπίμονος : Πολύβ.12,26 d,5 δυσέριδες γίνονται καὶ φιλόνικοι καὶ δυσμετάθετοι· || ὁμ. ἐπὶ ἀφηρημ. : Πλούτ. Ἠθ.799 B προαίρεσιν ἄτρεπτον καὶ δυσμετάθετον· **2)** κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως μετατιθέμενος, μετακινούμενος : Γαλ.11,215· || νεώτ. τὸ οὐδ. τὸ δυσμετάθετον ὡς οὐσ. : διὰ νόμου πρέπει νὰ παγιωθῇ τὸ δυσμετάθετον τῶν διδασκάλων.

δυσμετακίνητος-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως μετακινούμενος : Πλούτ.Ἠθ.288 D γυνὴ δυσμετακίνητος, Εὐστ.1733,34 μεγέθους βαρέος καὶ δυσμετακινήτου· **2)** μτφ. ὁ δυσκόλως μεταβαλλόμενος : Ἰωσ.Ἀι 16,11,8 ψυχὴ δυσμετακίνητος ἀπὸ τῶν χειρόνων.

δυσμετακινήτως . ἐπίρρ. μτγν. ἐν συνεκφ. μετὰ τοῦ ἔχω, δυσμετακινήτως ἔχω εἶμαι δυσμετακίνητος : Ἀλέξ.Τραλλ.Ι,16.

δυσμετάκλαστος-ον σχόλ. ὁ δυσκόλως θραυόμενος· **2)** μτφ. ὁ δυσκόλως δυσωπούμενος, συγκινούμενος, ὁ σκληρόκαρδος : Σχόλ.Σοφ ΟΤ 12.

δυσμετάκλητος-ον μσν. ὁ δυσκόλως μετακολούμενος εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν, ὁ δυσκόλως θεραπευόμενος ἀπὸ ἕξεως ἢ πάθους τινός : Γεωπ.19,2,13 δυσμετάκλητοι γὰρ ἐκβαίνουσιν, ὅταν ἅπαξ ὠμοφαγήσωσιν.

δυσμετακόμιστος-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως μετακομιζόμενος, μεταφερόμενος : δυσμετακόμιστα ὀγκώδη μάρμαρα· **2)** μτφ. ὁ δυσκόλως μεταβαλλόμενος : Κύριλλ.Ἀλ.3 Ἔξοδ.339 δυσμετακόμιστοι πρὸς τὸ δεῖν ἑλέσθαι καὶ φρονεῖν τὰ εἰς σωτηρίαν χρήσιμα.

δυσμετάληπτος-ον μσν. δυσκολομετάβλητος : Εὐστ.1937,2 καιρία δὲ ἡ λέξις καὶ δυσμετάληπτος.

δυσμετανόητος-ον μσν. ὁ δυσκόλως μετανοῶν : Μάρκ.Ἐρ.879 D τῷ ἐκτὸς ἀνάγκης ἁμαρτάνοντι δυσμετανόητα γίνεται.

δυσμετάπειστος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως μεταπειθόμενος : Θησ.Στεφ.ἐν λ., - ἰσχυρογνώμων καὶ δυσμετάπειστος.

δυσμετάπεμπτος-ον μσν. ὁ δυσκόλως προσκαλούμενος, οὗ δύσκολος ἡ μετάπεμψις, ὡς ἑρμ. τοῦ δυσπέμφελος βλ.λ. : Εὐστ.1085,41 « δυσπέμφελος, ὅ ἐστι δύσκολος, δυσμετάπεμπτος ».

δυσμετάπτωτος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ δυσκόλως μεταπίπτων ἀπὸ θέσεως εἰς θέσιν· || τὸ οὐδ. τὸ δυσμετάπτωτον ὡς οὐσ. ἡ ἰδιότης τοῦ δυσμεταπτώτου : Βασ.2,192 D τῆς στερεότητος δηλονότι ἐπὶ τὸ δυσμετάπτωτον ἀπὸ τῆς τῶν ἀγαθῶν ἕξεων νοουμένης, Πρόδρ.ἐν Σημ.Χειρ.6,547 τὰς ἐπὶ τούτοις ἀσιτίας καὶ τὸ τῇ καὶ τῇ δυσμετάπτωτον καὶ τὰ βέλη τῶν πόνων.

δυσμετάστρεπτος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως μεταστρεφόμενος : Γαλ.19,489.

δυσμεταστρέπτως ἐπίρρ. γλώσσ. τοῦ ἀσκελέως βλ.λ.· Ἀπολλ.Σοφ.Λεξ.Ὁμ. « ἀσκελέως· σκληρῶς, δυσμεταστρέπτως ».

δυσμετάτρεπτος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως μεταστρεφόμενος, μεταβάλλων γνώμην, δυσμετάστρεπτος βλ.λ.· τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἡ ἰδιότης τοῦ δυσμεταστρέπτου : Εὐστ.1461,43 τὸ βαρύμηνι καὶ δυσμετάτρεπτον αὐτῆς εἰς τὸ ἄχολον.

δυσμεταχείριστος-ον κ. νεώτ. ἐπὶ προσ. ὃν δυσκόλως τις μεταχειρίζεται βλ.λ., οὗ δυσχερὴς ἡ ἀγωγή, ἡ μόρφωσις, ἡ συμμόρφωσις : Πλάτ.Νόμ. 808 D ὁ δὲ παῖς πάντων θηρίων ἐστὶ δυσμεταχειριστότατον, Πλούτ.Μάρ.37 αὐτὸν δὲ Μάριον βαρὺν ὄντα τῷ σώματι καὶ δυσμεταχείριστον, Αἰλ.ΖΙ 4,44 οὐ πάντη δυσμεταχείριστας (ἡ τῶν ζῴων φύσις), Συνέσ.Ἐπ.67 αἱ δὲ γυναῖκες πρᾶγμα δυσμεταχείριστον· || ὁμ. ἐπὶ πραγμ. οὗ δυσχερὴς ἡ χρῆσις : Ξεν.Κυν.2,6 τὰ δὲ δίκτυα δεκώρυγα, εἰκοσώρυγα, τριακοντώρυγα· ἐὰν δὲ ᾖ μείζω, δυσμεταχείριστα ἔσται· || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἡ ἰδιότης τοῦ δυσμεταχειρίστου : ΔίωνΚ 53,9 τὸ δυσμεταχείριστον τῶν πραγμάτων, Εὐστ.Πον. 285,40 διὰ τὸ ἐκ μεγέθους δυσμεταχείριστον οὐδὲ ἀνέλαμψέ τις ἐνέργεια· **2)** δυσκόλως προσβαλλόμενος, δυσκόλως εἰς τὴν κατ' αὐτοῦ δρᾶσιν ἐνδίδων : Ἡρ.7,236 ἀλὴς δὲ ἐὼν ὁ ναυτικὸς στρατὸς δυσμεταχείριστός τε αὐτοῖσι γίνεται, Ἱεροκλ.13 A (ἐπὶ τοῦ καλύμματος τῆς χελώνης).

δυσμέτρητος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως μετρούμενος : Ἀντιφ.Σοφ.106· **2)** ὁ δυσκόλως δισμετρούμενος βλ.λ., ἀθ. ὁ δυσπόρευτος βλ.λ. : Φιλόστρ. Ἀπόλλ.4,15 δυσμέτρητον πέλαγος.

δυσμετρία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἀνωμαλία, διαταραχὴ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν κινήσεων.

δυσμή (ἡ) ἐν χρ. μ. κατὰ πληθ. δυσμαὶ βλ.λ.

δυσμήν Ἡσ. « ἐχθρός ».

δύσμηνις-ιος-ι ὁ κακῶς μηνίων, ὁ πλήρης ὀργῆς : Παρμ.ΑΠ 9,69 μητρυιῆς δύσμηνις ἀεὶ χόλος, Πολυδ.Ι,39 δύσμηνις θεός.

δυσμηνίτης (ὁ) δύσμηνις βλ.λ. : Πτολ.Τετράβ. 159,5 ἐνεδρευτάς, δυσμηνίτας ἀδεήτους (ψυχάς).

δυσμήνιτος-ον μτγν. ὁ πάνυ ἀπεχθής : Ἀντίφιλ. ΑΠ 7,141 δένδρεα δυσμήνιτα (διόρθ.δυσμίσητα).

δυσμηνόρροια (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ δυσχέρεια ἢ τὸ ἀκανόνιστον περὶ τὴν ἔμμηνον ροὴν τῶν γυναικῶν.

δυσμήτηρ-ερος (ἡ) ἐπ. κακὴ μήτηρ, κακομάννα : Ὀδ.Ψ 97 μῆτερ ἐμὴ δύσμητερ, ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα, Λυκόφρ.1174 ὦ μῆτερ, ὦ δύσμητερ (σχόλ. « κακόμητερ »), Νόνν.Δ 46,194.

δύσμητις-ιος (ὁ) Σουΐδ. « κακόβουλος »· || Ἡσ. « κακότεχνος » (κῶδ. -ήτης).

δυσμήτωρ-ορος, δωρ. τ. δυσμάτωρ κακὴ μήτηρ, ἀ. δυσμήτηρ : Αἰσχ.Ἱκ.67 ὤλετο πρὸς χειρὸς ἕθεν δυσμάτορος κότου τυχών.

δυσμηχάνητος-ον μσν. ὁ δυσκόλως κατασκευοζόμενος, ἐκτελούμενος, δυσμήχανος βλ.λ.ΙΙ : Κ Μανασσ.Χρον.58 B δυσμηχάνητον σκιὰν σκευαζομένην ὑπὸ πτερύγων ἀετοῦ.

δυσμήχανος-ον μτγν. κ. ἀρχ. δωρ. τ. δυσμάχανος ὁ δυσκόλως κατασκευαζόμενος, ἐκτελούμενος : Ἐρατοσθ.ἀπ.35,7 Ἀρχύτεω δυσμήχανα ἔργα κυλίνδρων· || ὁ δυσκόλως ἐπιτυγχανόμενος, κατορθούμενος : Ἐπιμεν.π.Διογ.Λ Ι,113 δυσμάχανοι γὰρ ἀνθρώποις ἐλευθεριάξαντας ἐν τεθμοῖς ἀρίστοις,δούλως ἦμεν· **2)** ἐνεργ. ὁ εὑρισκόμενος ἐν ἀμηχανίᾳ πρός τι : Θεμίστ.Λόγ.10,137 B ὁ βασιλεὺς οὔτε πρὸς τὴν φύσιν τοῦ τόπου δυσμήχανος ἦν, ἀλλ' ἐπετείχισε φρούριον· **3)** ὁ

κακὰ μηχανώμενος, ἐπινοῶν : Νόνν.Δ 48,882 **μή μιν ὀλέσσῃ τολμηραῖς παλάμῃσιν ἐμὴ δυσμήχανος Αὔρη**· || κ. ἐπὶ ἐνεργειῶν ἢ ψυχικῶν ἰδιοτήτων ἢ διαθέσεων, ὁ κακῆς ἐπινοίας : αὐτ.35,273 **δυσμήχανος δόλος**· **3**) παθ. ὁ κακῶς ἐπινοηθείς : Ὀππ. Ἁλ.3,404 **δυσμήχανον ἔργον ἀνύσσαι.**

δυσμηχανῶ-έω εὑρίσκομαι ἐν ἀμηχανίᾳ, ἐν ἀδυναμίᾳ τοῦ πρᾶξαι : Αἰσχ.Ἀγ.1360 **ἐπεὶ δυσμηχανῶ λόγοισι τὸν θανόντ᾽ ἀνιστάναι πάλιν.**

δυσμικός-ή-ό(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. δυτικός : Στράβ.2,5,11 **ἀλλ᾽ οἱ πλεονάσαντες περὶ τὰ δυσμικὰ μέρη,** Ἡλιόδ.Αἰθ.8,15 **πλάγια δὲ καὶ ἀπὸ τῶν δυσμικωτέρων βάλλοντος,** Εὐστ.Πον.290,50 **αἱ δυσμικαὶ θύραι τῆς πόλεως**· **2**) δημ. ὡς οὐσ κατά πληθ. **δυσμικές** (οἱ) τὰ πνεύματα τῆς ἑσπέρας, γεν. ὀνομασία ἐξωτικῶν : Γρυπ.Σκαρ.Τερρ.Στὴ Δυσ. τῆς γεν.26 **κι οἱ Δυσμικὲς καλοῦν τὴ νύχτα νά ᾽ρθῃ**

δύσμικτος-ον δύσμεικτος βλ.λ.

δυσμίκτως ἐπίρρ. βλ λ. **δυσμείκτως.**

δυσμικῶς ἐπίρρ. νεώτ. · πρὸς δυσμὰς βλ.λ.

δυσμίμητος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὃν δυσκόλως μιμεῖταί τις, ὁ δυσκόλως μιμητός : Διόδ.Σ 1,61 **ὡς πρὸς τὴν φιλοτεχνίαν δυσμίμητον,** Λουκ.Ἀλέξ.20 **ἃ ἐγὼ πάνυ ἀσφαλῶς σημηνάμενος αὐτῷ ἔδωκα ὑπὸ σφραγῖσι δυσμιμήτοις**· || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἡ ἰδιότης τοῦ δυσμιμήτου : Πλούτ.Κάτ. Νεώτ.8 **τὸ δυσμίμητον αὐτῶν βαρυνομένους.**

δυσμιμία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. διαταροχή, ἀνωμαλία, ἀποτομότης περὶ τὴν χρῆσιν τῶν χειρονομιῶν.

δυσμίσητος-ον μτγν. ὁ λίαν μισητός, ἀπεχθής : Λυκόφρ.841 **φάλαινα δυσμίσητος.**

δυσμνημόνευτος-ον κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως ἀπομνημόνευτος, ὁ δυσχερῶς συγκροτούμενος ἐν τῇ μνήμῃ : Ἀριστλ.Ρητ.1416 b, 22 **διὰ δὲ τοῦτ᾽ ἐνίοτε οὐκ ἐφεξῆς δεῖ διηγεῖσθαι πάντα, ὅτι δυσμνημόνευτον τὸ δεικνύναι οὕτως,** Αἰν.Τακτ.24,2, Διόδ. Σ 1,3 **δυσπερίληπτος ἡ τούτων ἀνάληψις γίνεται καὶ δυσμνημόνευτος**· **2**) ὁ δυσκόλως ἀπομνημονεύων, συγκρατῶν ἐν τῇ μνήμῃ : Πλάτ.Τίμ.74E **δυσμνημονευτότερα . . τὰ περὶ τὴν διάνοιαν ποιοῖεν.**

δυσμνησία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ δυσχέρεια περὶ τὴν μνήμην, ἀσθενὲς μνημονικόν.

δυσμόθεν ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. ἐκ δυσμῶν : Εὐστ. Πον.284,40 **ἐκ τῶν δυσμόθεν πυλῶν,** Νικ.Χων. Χρον.95 D, Παπαδ:αμ.Χριστ.Διηγ.28 **καὶ τέταρτον σταυρὸν ἄνωθεν τῆς φλιᾶς τῆς εἰσόδου δυσμόθεν.**

δύσμοιρος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κακὴν τύχην ἔχων, ἀτυχής, κακότυχος : Σοφ.ΟΚ 327 **ὦ πάτερ δύσμοιρ᾽ ὁρᾶν, - δύσμ- γονεῖς - γυνὴ - ὀρφανά.**

δυσμοίρως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον δύσμοιρον βλ.λ., κακότυχο, δυστυχισμένα.

δυσμορία (ἡ) μτγν. κ. ἰων. -ίη κακοτυχία : Λεων. ΑΠ 9,351 **Ἀστυανακτείης ἤρχετο δυσμορίης.**

δύσμορος-ον δύσμοιρος βλ.λ. : Ἰλ.Χ 60 **πρὸς δ᾽ ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ᾽ ἐλέησον, δύσμορον,** Σοφ.ΟΚ 1109 **δυσμόρου γε δύσμορα** (σκῆπτρα), Ὀππ.Κυν.3,217 **δύσμορα κωκυούσῃ.**

δυσμορφία (ἡ) κ. νεώτ. ἀσχημία : Ἡρ. 6,61 **καὶ ἐλίσσετο τὴν θεὸν ἀπαλλάξαι τῆς δυσμορφίης τὸ παιδίον,** Φίλ.π.Εὐστ.Εὐαγγ.Προπ.392 A **τὴν δυσμορφίαν ἐσθῆτι καὶ χρυσῷ . . ἐπισκιάζουσα, - ἡ ἐγχείρησις ἐπέφερε δυσμορφίαν**· **2**) νεώτ. εἰδ. ἰατρ. πᾶσα παραλλαγὴ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἀπὸ τῆς φυσιολογικῆς μορφῆς αὐτοῦ.

δύσμορφος-ον κ. νεώτ. δυσειδής, ἄσχημος, ἐπὶ προσ. κ. πραγμ. : Εὐρ.Ἑλ.1204 **ὡς ἐσθῆτι δυσμόρφῳ πρέπει,** Λυκόφρ.692 **πιθήκων γένος δύσμορφον,** Πλούτ.Ἠθ.670 A **δύσμορφα μέντοι τἄνδον εἰσιδεῖν, ξένε**· **2**) νεώτ. ζῳολ. τὸ ἀρσ. **δύσμορφος** ὡς οὐσ. γένος μαργελιδῶν ἀκαληφῶν.

δυσμορφοφοβία (ἡ) νεώτ. νοσηρὸς φόβος πασχόντων τινῶν μήπως καταστῶσιν δύσμορφοι.

δυσμόρφως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον δύσμορφον, μὲ δυσμορφίαν, μὲ ἀσχημίαν.

δυσμόρως ἐπίρρ. μετὰ ἢ ἐκ κακῆς τύχης : Αἰσχ. Ἑπτ.834 **αἱμοσταγεῖς νεκροὺς κλύουσα δυσμόρως θανόντας** (κῶδ. **δυσφόρως**).

δύσμουσος-ον μτγν. οὐχὶ μουσικός, ἄμουσος· || ὁ μισητὸς εἰς τὰς μούσας, ὁ ἀπορριφθεὶς ὑπὸ τῶν μουσῶν : Ὀνέστος ΑΠ 9,216 **αὐλὸς δύσμουσος.**

δυσμόχλευτος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ δυσκόλως κ. διὰ μοχλοῦ ἐκτοπιζόμενος : Ἀέτ.3,34, Σιμπ. ἐν Κατ.236,27· **2**) μτφ. ἐπὶ ποθῶν, ὁ δυσκόλως ἐκριζούμενος : Νικηφ.Βλεμ.845 **δυσμόχλευτος ἕξις.**

δύσνευρος (ὁ) νεώτ. ἰατρ. ὀνομασία ὀργάνου τοῦ σώματος, οὗτινος ἡ περὶ τὴν ἐννεύρωσιν λειτουργία εἶναι διατεταραγμένη.

δυσνεφής-οῦς-ές μτγν. ὁ λίαν νεφελώδης, πολυνέφελος, κατασυννεφιασμένος· **2**) μτφ. ἀσαφής, σκοτεινός : Διογ.Λ 9,59 **δυσνεφῆ τάδε λέξει.**

δυσνίκητος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως νικώμενος, δυσκολονίκητος : Πλούτ.Συγκρ.Πελ.Μαρκέλλ. 2 **δόξειεν δ᾽ ἂν ἴσως τῷ δυσνικήτῳ πρὸς τὸ ἀήττητον ὑπὸ πλήθους τῶν κατορθουμένων ἐπανισοῦσθαι,** ΔίωνΚ 43,28 **δυσνίκητον αὐτὸν εἶναι νομίζων.**

δύσνιπτος-ον ὁ δυσκόλως διὰ πλύσεως ἐξαλειφόμενος, δυσεξάλειπτος : Σοφ.Τραχ.683 **ἀλλ᾽ ἐσῳζόμην χαλκῆς ὅπως δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφήν.**

δύσνιφος-ον μτγν. χιονοσκεπής, κατοχιονισμένος : Νόνν.Δ 2,685 **Ταύρου δύσνιφον ἀμφιτένοντα**· **2**) ψυχρός, παγετώδης : Νόνν.Δ 3,210 **δύσνιφον ὕδωρ,** αὐτ.13,533 **δύσνιφον οἶδμα.**

δυσνόητος(-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ δυσκόλως δυνάμενος νὰ κατανοηθῇ, δυσκολονόητος : Δαρεῖ. π.Διογ.Λ 9,13 **λόγον περὶ φύσεως δυσνόητόν τε καὶ δυσεξήγητον,** ΚΔ Πέτρ.2,3,16 **δυσνόητά τινα ἃ οἱ ἀμαθεῖς . . στρεβλοῦσιν,** Πρόδρ.2,25 **τῶν νοῦν ἐχόντων ἀκριβῆ δυσνόητον τὴν λύσιν**· **2**) ἐνεργ. ὁ δυσκόλως νοῶν : Βέττ.Βάλ.345,26.

δυσνοήτως μτγν. κατὰ τρόπον δυσνόητον, δύσληπτον : Ἀδαμ.1749 C.

δύσνοια (ἡ) δυσμένεια, ἐχθρικὴ διάθεσις· Ἡσ. « κακοβουλία » : Σοφ.Ἠλ.654 **δύσνοια μὴ πρόσεστιν ἢ λύπη πικρά,** Πλάτ.Θεαίτ.151 D **δυσνοίᾳ τοιοῦτον οὐδὲν ποιῶ,** Πλούτ.Δημ.3 **μεστὸν ἀπιστίας καὶ δυσνοίας,** Φιλόδ.Παρρ.29 O.

δυσνοϊκός-ή-όν μσν. δυσμενής, κακόβουλος : Θεόδ.Μετοχ.Σύμ.603 **πᾶν ὀχλῶδες καὶ δυσνοϊκόν.**

δυσνοϊκῶς ἐπίρρ. μσν. δυσμενῶς, κακοβούλως : Θεόδ.Μετοχ.Σύμ.419.

δυσνομία (ἡ), ἰων. -ίη κακὴ κατάστασις καὶ ἐφαρμογὴ τῶν νόμων, ἀνομία : Σόλ.4,32 **ὡς κακὰ πλεῖστα πόλει δυσνομία παρέχει**· || ὡς προσωποποίησις : Ἡσίοδ.Θ 230 **αὐτὰρ Ἔρις στυγερὴ τέκε . . Ἀμφιλογίας τε, Δυσνομίην Ἄτην τε.**

δύσνομος-ον μτγν. παράνομος, ἄνομος : Νικόδ. ΑΠ 6,316 **λείψανα δείπνων δυσνομα** (τὰ Θυέστου).

δυσνομοῦμαι νεώτ. διὰ κακῶν νόμων κυβερνῶμαι· || γεν. κακῶς κυβερνῶμαι.

δύσνοστος (ὁ) δύσκολος, ὑπὸ συμφορῶν συνοδευομένη ἐπιστροφή, κακὸς γυρισμός : Εὐρ.Τρῳ. 75 **δύσνοστον νόστον αὐτοῖς ἐμβαλεῖν θέλω** (δ.γρ. δύστηνον)· **2**) ὁ ἀφ᾽ οὗ δὲν δύναται νὰ ἐπιστρέψῃ τις : Παρ.Ἀνθ.4,54 **δύσνοστος ῥόος.**

δυσνουθέτητος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως δεκτικὸς νουθεσίας, δυσκολοδιόρθωτος· ἐν χρ. κ. μτφ. : Μέν.Γεωργ.78 **δυσνουθέτητον θηρίον** (πενία), Θεοφύλ.Σ᾽Ἱστ.208D **πλῆθος δυσνουθέτητον.**

δύσνους-ουν, ἀσυν. -οος -οον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐχθρικῶς διακείμενος πρός τινα, δυσμενής : Σοφ. Ἀντ.212 **τὸν τῇδε δύσνουν κοὐ τὸν εὐμενῆ πόλει,** Πλάτ.Θεαίτ.151 D **ὅτι οὐδεὶς θεὸς δύσνους ἀνθρώποις,** Ξεν.Ἑλλ.2,1,2 **δύσνοι πρὸς τὰ πράγματα**· || ὁμ. ἀπολ. : Εὐρ.ΙΤ 350 **δύσνουν με λήψεσθ᾽, οἵ-**

τινές ποθ' ἥκετε, Πλούτ.'Ηθ.176 Β **ὡς δύσνουν καὶ πολέμιον ἐκ προαιρέσεως**· || ὁμ. ἐπὶ καταστάσεων : Εὐστ.Πον.272,70 **δύσνουν ὑπόνοιαν**· **2)** νεώτ. ὁ δυσκόλως νοῶν, ὁ ἀσθενῆ ἔχων τὴν ἀντίληψιν.

δυσνοῶ-έω μτγν. δυσμενῶς διάκειμαι πρός τινα, ἐχθρεύομαι : ΠΔ Μακκ 3,3,24 **πεπεισμένοι, τούτους κατὰ πάντα δυσνοεῖν ἡμῖν τρόπον,** Πλούτ.Κικ.38 **λέγεις αὐτοὺς δυσνοεῖν Καίσαρι.**

δυσνύμφευτος-ον μτγν. ὁ πρὸς γάμον δυσάρεστος, ἀπεχθής : Κριναγ.ΑΠ 7,401 **δυσνύμφευτε χθών.**

δύσνυμφος-ον ἐπὶ γυναικός, ἡ δυστυχὴς ἐν τῷ γάμῳ : Εὐρ.ΙΤ 216 **νύμφαν δύσνυμφον.**

δύσνως ἐπίρρ. μτγν δυσμενῶς : Πολυϐ.2,230.

δύσξενος-ον μτγν ἀφιλόξενος : Πολυϐ.9,22.

δυσξήραντος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως ξηραινόμενος : Θεόφρ.Φ Αἰτ.1,4,3,Πλούτ.'Ηθ.627 Ι).

δυσξύμβλητος-ον ἀττ. κ. μτγν., μσν. **δυσσύμβλ**- ὁ δυσκόλως συμβαλλόμενος, συναρμολογούμενος, συναρμοζόμενος τοῖς ἄλλοις : Δίων Κ 56,29 **τέρατα δυσξύμβλητα**· || δθ. συνεκδ. ὁ δυσνόητος : Μάξ. Πλον.'Οβιδ.Μετ.7,759 **τὰ τῶν παλαιῶν ἔπη δυσσύμβλητα ὄντα.**

δυσξύμβολος-ον ἀττ. (ξυμβάλλω) κ. μτγν **δυσσύμβολος** ὁ δυσκόλως δυνάμενος νὰ ἔλθῃ εἰς συμβολὴν ἤτοι συναλλαγήν, εἰς σχέσεις : Πλάτ.Πολ 486 Β **ὁ κόσμιος καὶ μὴ φιλοχρήματος.. ἔσθ' ὅπη ἂν δυσξύμβολος ἢ ἄδικος γένοιτο,** Ξεν.'Απομν 2,6,3 **δυσξύμβολός ἐστι, καὶ λαμβάνων μὲν ἥδεται, ἀποδιδόναι δὲ μὴ βούλεται**· || ὁ δυσκόλως δυνάμενος νὰ ἔλθῃ εἰς κοινωνίαν, δυσκοινώνητος : Πλούτ.Φωκ.5 **δυσξύμβολος ἐφαίνετο καὶ σκυθρωπός**· || κ. ἐπὶ ζῴων : 'Αρτεμίδ.4,56 **τὰ βίαια καὶ τραχέα καὶ ἀσύμβλητα καὶ δυσσύμβολα** (ζῷα) (δ. γρ. δυσσύμβλητα, διόρθ. δυσσυμβούλευτα)· **2)** δυσνόητος, δυσκατάληπτος· Πολυϐ.5,150 « δυσσύμβολα, δυσείκαστα ».

δυσξύνετος-ον ἀττ., μτγν. **δυσσύν**- δυσνόητος : Εὐρ.Φοίν.1506 **δυσξύνετον ξυνετὸς μέλος ἔγνω Σφιγγός,** Ξεν.'Απομν.4,7,3 **μέχρι τῶν δυσξυνέτων διαγραμμάτων,** 'Ιάμβλ.Β Πορφ.35,252.

δυσξύνθετος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως συντεθειμένος, δύσκολος τὴν σύνθεσιν : Πλούτ.'Ηθ.975 F.

δύσογκος-ον μτγν. ὁ καθ' ὑπερβολὴν ὀγκώδης, βαρύς· **2)** δθ. μτφ. ὁ φορτικός, ὁ ὀχληρός Πλούτ.Αἰμ.12 **δύσογκος πλοῦτος.**

δυσόδευτος-ον μτγν. ὁ ἐφ' οὗ μετὰ δυσκολίας δύναται νὰ ὁδεύσῃ τις, δύσβατος : 'Απп.Συρ.21 **δυσόδευτον καὶ ἀπόκρημνον** (ὄρος).

δυσοδέω μτγν. δυσκόλως βαδίζω : Πλούτ.Πύρρ 32 **τοὺς τῶν ἱππέων δυσοδοῦντας ἐν τοῖς ὀχετοῖς**· || κατ' ἐπέκτ. ἐπὶ δυσκολίας τῆς ἀναπνοῆς ὡς κ. ἐπὶ τοκετοῦ : Φίλ.2,563,Σωρ.2,59· **2)** μτφ ἐπὶ δυσχερειῶν τῆς ζωῆς, κακῶς βαίνω, κακοστρατίζω, τὰ πηγαίνω κακά : 'Αρρ.'Επικτ.3,19,3 **ἔσθ' ὅταν δυσοδῶμεν, αὐτοὺς αἰτιάσασθαι.**

δυσοδία (ἡ) μτγν. κακὴ κατάστασις τῆς ὁδοῦ, κακοδρομιά· Σουΐδ. « κακὴ ὁδός » : 'Απп.Συρ.21, Πτολ.Τετράβ.197· **2)** μτφ. γεν. δυσκολία : Πλούτ 'Ηθ.448 Α **δυσοδίαν τῷ λόγῳ παρέχειν,** Φίλ 2,67 **μόνοις δ' ἡμῖν ἄβατος ἐρημία καὶ δυσοδία,** Δημήτρ.Λακ.1012,50 F **δυσοδία ἐντροχάζειν δοκεῖ.**

δυσοδμία (ἡ) ἡ δυσοσμία βλ.λ

δύσοδμος-ον δύσοσμος βλ.λ.

δυσοδοπαίπαλος-ον ἐπὶ πετρώδους ὁδοῦ, δύσβατος ἕνεκα τῶν βράχων, κ.μτφ. : Αἰσχ.Εὐμ.387 **λάχη θεῶν.. δυσοδοπαίπαλα δερκομένοισιν καὶ δυσομμάτοις ὅμως** (σχόλ. « δυσπαράβατα καὶ τραχέα ζῶσι καὶ τοῖς θνῄσκουσιν ».

δύσοδος-ον δύσβατος : Θουκ.1,107 **δύσοδός τε γὰρ ἡ Γεράνεια,** Πολυϐ.3,96 **δύσοδος ὁδός**· || ὡς οὐσ. Σουΐδ. « δύσοδος καὶ δυσόδης· **ὁδὸς** τραχεῖα, δυσχερῆ διάβασιν **ἔχουσα** ».

δυσοδόχυτος-ον μτγν. ὁ δυσβάτους ὁδοὺς ἀνοίγων : Ψ Χρυσόστ.7,312,34.

δυσοίζω λυποῦμαι, στενοχωροῦμαι : Εὐρ.Ρῆσ.724 **τί λάσκων; δυσοίζων**· || φοβοῦμαι· 'Ησ. « δυσοίζειν· φοβεῖσθαι, ὑποπτεύειν » : Αἰσχ.'Αγ.1316 **οὔ τοι δυσοίζω θάμνον ὡς ὄρνις φόβῳ** (σχόλ. « οὐ δυσχεραίνειν ὡς ὄρνις θέλουσα εἰς καλιὰν εἰσελθεῖν καὶ θῆρά τινα φοβουμένη »)· || ὁμ. κ. τὸ μέσ. : Εὐρ.Ρῆσ.805 **μηδὲν δυσοίζου πολεμίους δρᾶσαι τάδε** (δ.γρ. **μηδὲν δυσοίζ' οὐ**)· || ἀόρ. **ἐδύσοιξα**· 'Ησ. « ὑπενόησα ».

δυσοίκητος-ον ὁ ἐν ᾧ δυσκόλως δύναταί τις νὰ κατοικήσῃ, ἀκατοίκητος : 'Ιππ.'Αέρ.19,Ξεν.ΚΠ 8,6,21 **τὰ δὲ διὰ ὕδωρ, τὰ δὲ δι' ἀνυδρίαν δυσοίκητα,** Πολυϐ.10,21 **δυσοίκητος πόλις.**

δυσοικονόμητος-ον κ. νεώτ. δύσπεπτος : Δίφιλ. Σιφ.π.'Αθην. 2,70 Α **φησὶν εἶναι πάντα τὰ λάχανα.. δυσοικονόμητα,** Ξενοκρ.73· **2)** κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως ὑποκείμενος εἰς διεύθυνσιν : 'Αρτεμίδ. 2,58· || **νεώτ. ὁ** δυσκόλως συμβιβαζόμενος ταῖς περιστάσεσιν, ὁ ἀπαιτητικός.

δύσοικος-ον σχόλ. ὁ ἐν οἴκῳ **κακῷ βιῶν, ἑρμ.** τῆς λ. ἄοικος βλ.λ. : Σχόλ.Σοφ Φιλ.534.

δύσοικτος-ον 'Ησ. « δυσθρήνητος ».

δύσοιμος-ον 'Ησ. « δύσοδος, ἐπὶ κακῷ ἤκουσα » : Αἰσχ.Χο.945 **ὑπὸ δυοῖν μιαστόροιν δυσοίμου τύχας.**

δύσοινος-ον μτγν. ὁ παράγων κακῆς ποιότητος οἶνον : Πολυϐ.6,21.

δύσοιστος-ον ὃν δυσκόλως δύναταί τις νὰ ὑποφέρῃ, ἀνυπόφορος, ἀβάσταχτος· 'Ησ. « δυσυπομόνητος » : 'Ιππ.Γυν.2,181 **δ· ὁρμή,** Αἰσχ.Προμ.690 **δύσοιστα πήματα,** Σοφ ΟΚ 1688 **βίον δύσοιστον ἕξομεν τροφάν,** Στράβ 12,3,40 **δ· ἀήρ.**

δυσοίστως ἐπίρρ. : Πολυϐ.3,130 « δυσφόρως ».

δυσοιωνισμός (ὁ) οἰωνὸς ἀπαίσιος, κακοσημία, κακοσημαδιά· 'Ησ. ἐν λ. ἀπήχεια.

δυσοιωνιστικός-ή-όν μσν. ὁ κακὰ προοιωνίζων, δυσοίωνος : Σουΐδ. **ἐς κόρακας, ὡς τοῦ ζῴου .. δυσοιωνιστικοῦ τοῖς ἀνθρώποις ὄντος.**

δυσοιώνιστος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ κακὰ προοιωνίζων, δυσοίωνος βλ. λ. : Φίλ.2,542,Λουκ.Εὐν.6 **δυσοιώνιστόν τι ἀποφαίνων καὶ δυσάντητον θέαμα,** Δίων Κ 41,49 **δυσοιώνιστόν σφισι ἐς τὸ περαιοῦσθαι ἐς αὐτὴν ἔδοξεν.**

δυσοίωνος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ κακὰ προοιωνίζων, ποὺ ἔχει, δίνει, φέρνει κακὰ προμηνύματα : **ἐγεννήθη ὑπὸ δυσοιώνους περιστάσεις, - δυσοίωνη πρόβλεψη**· **2)** κ. νεώτ. ἐπὶ προσ. ὁ κακὰ προοιωνιζόμενος, ἀπαισιόδοξος.

δυσοιωνῶ-έω προοιωνίζομαι, προμαντεύω κακά· Φρύν.ΑΒ 35,2 « διιαοιωνεῖν τὸ δυσφήμως καὶ ἀπαισίως ἐπί τινι πράξει μελλούσῃ διαλέγεσθαι ».

δυσοιώνως ἐπίρρ.νεώτ. κτ .τρόπον δυσοίωνον βλ.λ.

δυσόκνως μτγν. λίαν νωθρῶς, ὀκνηρῶς : Μᾶρκ. Αὐρ.5,1 **ὄρθρου, ὅταν δυσόκνως ἐξεγείρῃ,** 'Ηρωδιαν.'Ιστ.6,7,1 **δυσόκνως καταλειπόντων τέκνα.**

δυσόλεθρος-ον δυσώλεθρος βλ.λ.

δυσόλισθος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως ὀλισθαίνων, ποὺ δύσκολα γλιστρᾷ : Παῦλ.Αἰγιν.3,76 **δυσόλισθον τὸ ἔμβρυον διὰ τῆς ξηρότητος γίνεται.**

δύσομαι μέλλ. τοῦ δύω βλ.λ.

δύσομβρος-ον ὁ κακόν, πολὺν ὄμβρον ἔχων, δθ. θυελλώδης, τρικυμιώδης· **2)** μτφ. ραγδαῖος : Σοφ.'Αντ.358 **δύσομβρα φεύγειν βέλη.**

δυσομίλητος-ον μτγν. ὁ μεθ' οὗ δυσκόλως δύναταί τις νὰ συναναστροφῇ, ἀκοινώνητος : 'Ιεροκλ. 59Α **σκαιὸς καὶ δυσομίλητος,** Δίων Χρ.40,27 **δυσομίλητος παροικοῦσα πόλις ἐχθρά.**

δυσομιλία (ἡ) μτγν. ἡ ἰδιότης τοῦ δυσομίλου βλ.λ., τὸ ἀκοινώνητον : Σάτυρ.Βί.Εὐρ.άπ.39χ5.

δυσόμιλος-ον ὁ μεθ' οὗ δυσκόλως δύναταί τις

νὰ ἔλθῃ εἰς συναναστροφήν, ἀκοινώνητος, ἀπρόσιτος : Δαμασκ.Φώτ.Βιβλ.347,13 **οὐκ ἦν τετυφωμένος.. οὔτε δυσόμιλος·** || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. : Πλούτ. Δημήτρ.42 | ἐθορύνοντο | **τὸ δυσόμιλον αὐτοῦ καὶ δυσπρόσιτον·** **2**) ὁ διὰ τῆς ἐπικοινωνίας φέρων κακόν : Αἰσχ.'Αγ.746 **δυσόμιλος.. Ἐρινύς.**

δυσόμματος-ον ὁ κακὰ ὄμματα ἔχων, ὅθ. ὁ ἀόμματος, τυφλός, συνεκδ. νεκρός : Αἰσχ.Εὐμ.388 **δερκομένοισιν καὶ δυσομμάτοις.**

δυσόμοιος-ον ἀνόμοιος, διάφορος· Ἡσ. « δυσόμοιος, ἀνόμοιος » : Στράττ.75.

δύσοναρ γλωσσ. ἀποίσιος (infaustus).

δυσόνειρος-ον μτγν. ὁ πλήρης κακῶν ὀνείρων : Πλούτ.'Ηθ.15 B **δυσόνειρον δ' ὕπνον ἐμποιεῖ·** **2**) ὁ φέρων κακὰ ὄνειρα : Πλούτ.'Ηθ.734 F **ἔστι τῶν βρωμάτων ἔνια δυσόνειρα καὶ ταρακτικά.**

δυσοπαίοντα Ἡσ. « δυστυχοῦντα, κακῶς ἔχοντα ».

δύσοπον Ἡσ. « δύσφωνον ».

δύσοπτος-ον | ὄψομαι | ὁ δυσκόλως ὁρώμενος, γινόμενος ἀντιληπτός : Γαλ.Ψυχ.Παθ.2,3· || **τὸ οὐδ. τὸ δύσοπτον** ὡς οὐσ. σκοτεινότης, σκοτεινιά : Πολύβ.18,21,2 **ἔλαθον διὰ τὸ δύσοπτον τῆς ἡμέρας·** **2**) ὁ διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ λάμψιν δυσκόλως προβλεπόμενος, ἀτενιζόμενος, ὁ ἐκθαμβωτικός : Πολυδ.1,117 **δύσοπτος ἀστραπή.**

δυσορασία (ἡ) μτγν. ἀμαύρωσις τῆς ὁράσεως : Ῥοῦφ.π. 'Ορειβ.7,26,15 (πληθ.).

δυσόρατος-ον κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως ὁρατός, ἀντιληπτός : Ξεν.ΚΠ 1,6,40 **δίκτυα δυσόρατα ἐνεπετάννυες,** Φίλ.1,570· || τὸ οὐδ. **δυσόρατον** ὡς οὐσ. μέρος ἀθέατον : Ξεν.'Ιππαρχ.4,18 (**οἱ λύκοι**) **τὰ ἐν τοῖς δυσορατοις κλέπτουσι·** **2**) ὃν δυσκόλως θεᾶταί τις, ἀτενίζει : Ἔκφαντ.π.Στοβ.4,7,64 **δι' ὑπερβολὰν λαμπρότατος δυσόρατος·** **3**) κατ' ἐπέκτ. ἀπαίσιος τὴν θέαν, ἀποκρουστικός, φρικτός : 'Απп.'Ιστ.97 **δυσάρατοί τε καὶ ἀλλόκοτοι πάμπαν ὀφθῆναι, οἷς τὰ μὲν σώματα ἦν ἀκάθαρτα·** **4**) συνεκδ. Ἡσ. « δυσόρατον· ἀσεβῆ, ἀπηνῆ ».

δυσοργησία (ἡ) παραφορά, ὀξυθυμία : Ἱππ.Χυμ.9.

δυσόργητος-ον κ. **δύσοργος** βλ.λ. . ὀξύθυμος, εὐέξαπτος : 'Αριστλ.Φυσιογν.811 a,13, Πολυδ.1,39 **θεὸν δύσμηνιν καὶ βαρύμηνιν καὶ δυσόργητον,** Μάξ. 'Αστρ.104 **ὑπερφίαλόν τε δυσόργητόν τε γυναῖκα.**

δυσοργήτως ἐπίρρ. μτγν. μὲ διάθεσιν ὀργίλην, κατὰ τρόπον ὀξυθύμου, μὲ ὀξυθυμίαν : Διον.'Αλ. Ῥωμ.6,47 **δυσοργήτως ταῖς τύχαις ὁμιλοῦντες.**

δυσοργία (ἡ) δυσοργησία βλ.λ. : Ἱππ.'Αρχ.'Ιητρ.10.

δύσοργος-ον κ. μσν. ὀξύθυμος, εὐέξαπτος· Σουΐδ. « ἀκρόχολος » : Σοφ.Τρ.1118 **μὴ τοσοῦτον ὡς δάκνει θυμῷ δύσοργος,** Φίλ.377 **καίπερ οὐ δύσοργος ὤν,** 'Ανν.Κομν.9,257 A **δύσοργος καὶ βαρύμηνις ὤν·** || ἐσφ. Ἡσ. « κακοεργός ».

δυσόρεκτος-ον μσν. ὁ κακά, ἐπιβλαβῆ ὀρεγόμενος : 'Ανδρ.Κρήτ.936 A **δυσόρεκτος ὄρεξις.**

δυσορεξία (ἡ) μτγν. ἔλλειψις ὀρέξεως, ἀνορεξία : Γαλ.7,128, 'Ισίδ.Πηλ.376 C.

δυσόριστος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ δυσκόλως δεκτικὸς περιορισμοῦ : 'Αριστλ.Μετ.378 b, 24, 'Ιω.Φιλόπ. Δημ.164,14 **τὸ ὑγρὸν δυσόριστον μὲν οἰκείῳ ὅρῳ, εὐόριστον δὲ ἀλλοτρίῳ·** **2**) ὁ δυσκόλως δεκτικὸς ὁρισμοῦ : Διον.'Αλ.Δειν.5 **δυσόριστος χαρακτήρ,** 'Αναστάσ.Σιν.'Οδ.53 A.

δύσορκος-ον μσν. ὁ δίδων κακόν, ψευδῆ ὅρκον, ψεύδορκος· || ὁ ἐπίορκος : ΚΜανασσ.Χρον.9,70.

δυσορκῶ-έω δίδω κακόν, ψευδῆ ὅρκον, ἐπιορκῶ : Φρύν.ἐν ΑΒ 36,27 « δυσορκῆσαι· τὸ κακῶς ὅρκῳ χρῆσθαι, οἷον ἐπιορκῆσαι ».

δυσόρμιστος-ον μτγν. ὁ ἐν ᾧ δυσκόλως γίνεται προσόρμισις, ὁ ἀκατάλληλος ν' ἀράξουν πλοῖα : Πολυδ.1,101 **δυσόρμιστος λιμήν.**

δύσορμος-ον ὁ ἔχων κακοὺς ὅρμους, κακὰ ἀραξοβόλια, μτ. δοτ. ἢ ἀπολ. : Αἰσχ.Πέρσ.448 **νῆσός τις ἐστί.. δύσορμος ναυσίν,** Πλούτ.Φάβ.6 **πρὸς αἰγιαλὸν κυματώδη καὶ δύσορμον·** || τὸ οὐδ. πληθ. ὡς οὐσ. **δύσορμα** μέρη πετρώδη καὶ δύσβατα, ποὺ δὲ μπορεῖ νὰ πατήσῃ κανένας : Ξεν. Κυν.10,7· **2**) ἐνεργ. ὁ κρατῶν τὰ πλοῖα εἰς τὸν λιμένα, ὁ ἐμποδίζων τὸν εἴσπλουν ἢ ἔκπλουν : Αἰσχ. 'Αλ.193 **πνοαὶ δ' ἀπὸ Στρυμόνος.. δύσορμοι.**

δύσορνις-ιθος (ὁ, ἡ) ὁ φέρων κακὸν οἰωνόν, ὁ κακὰ προμηνύων, δυσοιώνιστος : Αἰσχ.'Επτ.838 **δύσορνις ξυναυλία δορός,** Εὐρ.'Ιππ.759 **δύσορνις ἔπτατο** (ναῦς)· **2**) ὁ ὑπὸ κακοὺς οἰωνοὺς γινόμενος : Πλούτ.Μάρκ.4 **δυσόρνιθας γεγονέναι τὰς τῶν ὑπάτων ἀναγορεύσεις.**

δυσόρφναιος-α-ον ὁ λίαν σκοτεινός, κατάμουρος : Εὐρ.Φοίν.325 **δυσόρφναια τρύχη.. ἀμείβομαι.**

δυσοσμητικός-ή-όν σχόλ. ὁ παράγων δυσοσμίαν, δύσοσμος βλ.λς : Σχόλ.'Οππ.'Αλ.3,434 « δυσαέος· δυσόδμου, δυσοσμητικῆς ».

δυσοσμία (ἡ) κ. νεώτ., ἰων. **-ίη,** μτγν. κ. **-οδμία** ('Επιφάν.1,353 C) κακή, δυσάρεστος ὀσμή, ἄσχημη μυρουδιά, βρῶμα : Σοφ.Φιλ.876 **δυσοσμίας γέμων,** Λουκ.Τόξ.29 **τοῦ οἰκήματος ἡ δυσοσμία καὶ τὸ πνῖγος,** Σχόλ.'Αριστφ.'Αχ.817 **δυσοσμία τοῦ ὀχετοῦ·** || ἐν χρ. κ. μτφ. : Θεοδώρ.3,309 **δυσοσμίαν αἱρετικὴν ἐξήμεσεν,** Φιλῆς Ψυχ.1,27.

δύσοσμος-ον κ. νεώτ., ἰων. **-οδμος** ὁ ἔχων κακὴν ὀσμήν, δυσώδης, ποὺ μυρίζει ἄσχημα, ποὺ βρωμᾷ : 'Ηρ.3,112 **ἐν δυσοδμοτάτῳ** (**τόπῳ**) **γινόμενον εὐωδέστατόν ἐστι,** 'Αριστλ.Πρ.908 b,29, Λυκόφρ.849 **δυσόδμοις θηρσίν, - φυτὰ δύσοσμα·** **2**) ὁ δύσκολον καθιστῶν τὴν ὄσφρησιν, τὴν διὰ τῆς ὀσφρήσεως ἀνίχνευσιν : Ξεν.Κυν.5,3 **οἱ ὄμβροι.. ὀσμὰς ἄγοντες τὴν γῆν ποιοῦσι δύσοσμον·** **3**) παθ. ὁ δυσκόλως διὰ τῆς ὀσφρήσεως αἰσθητός : Πολυδ.5,12 « δύσοσμα δὲ (ἴχνη) καὶ εὔοσμα οὐ τὰ δυσχερὲς ἢ ἡδὺ ἀποπνέοντα λέγουσιν, ἀλλὰ τὰ εὐαίσθητα ἢ δυσαίσθητα πνεύματα τῶν ἰχνῶν » **4**) ἐνεργ. ὁ ἔχων κακήν, ἀσθενῆ ὄσφρησιν : 'Αριστλ.'Ενυπν.459 b,22· **5**) συνεκδ. τὸ οὐδ. **δύσοσμον** ὡς οὐσ. τὸ σκόροδον : Ψ Διοσκ.3,111.

δυσούλωτος-ον μτγν. δυσεπούλωτος βλ.λ., ἐπὶ πληγῶν : 'Αλέξ.Τραλλ.4,1, Πολυδ.4,196.

δυσουρητικός-ή-όν γλωσσ. κ. νεώτ. ἰατρ. **ὁ πάσχων** ἐκ δυσουρίας βλ.λ.

δυσουρία (ἡ) κ. νεώτ., ἰων. **-ίη** δυσκολία κατὰ τὴν οὔρησιν, στραγγουρία : Ἱππ.'Αφορ.3,31, ἀπ.486, Πλούτ.'Ηθ.733 C **ἐν δυσουρίᾳ τις γενόμενος.**

δυσουρίασις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. δυσουρία βλ.λ. : 'Αριστφ.Βυζ.'Επιτ.146,5, Σουΐδ.ἐν λ. τέτανος.

δυσουρικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν δυσουρίαν, ὁ τῆς δυσουρίας : Κικ.Οἰκ 7,26 πάθος **δυσουρικὸν** (ἡ δυσουρία)· **2**) νεώτ. ὁ πάσχων ἐκ δυσουρίας, ἅ. δυσουρητικός.

δυσούριστος-ον ὁ δι' ὀλεθρίου οὐρίου ἀνέμου ἐπελθών : Σοφ.ΟΤ 1315 **σκότου νέφος δυσούριστον** (σχόλ. « ὅρον μὴ ἔχον » ἐσφ.).

δυσουριῶ-άω μτγν. κ. **δυσουρῶ** βλ.λ. πάσχω ἐκ δυσουρίας βλ.λ. : Διοσκ.1,33 **ὠφελεῖ καὶ νεφριτικοὺς καὶ δυσουριῶντας,** 'Ιππιατρ.31.

δύσουρος-ον Ἡσ. « δύσουρον, δυσφύλακτον ».

δυσουρῶ-έω μτγν. πάσχω ἐκ δυσουρίας : Διοκλ. ἀπ.141, Διοσκ.1,6, 'Αρετ.Χρον.Παθ.2,4.

δυσοφάναρο (τὸ) δημ. φάρος : δ. τραγ. **νά 'μουν καὶ δυσοφάναρο στὸν μποῦντο τῆς Καλιάκρας** (ἐσφ.γρ. ἀντὶ **δισοφάναρο**).

δυσόφθαλμος-ον κ. μσν. δυσάρεστος εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, εἰδεχθής : Τελέατ.1,3 **δυσόφθαλμον αἶσχος,** Πρόδρ.'Επ.95.

δύσοφος-η-ο δημ. ἐπὶ προσ. ὁ ἔχων δυσάρεστον ὄψιν, κακόθωρος, ἄσχημος.

δυσπάθεια (ἡ) ἢ **-ία** βαρεῖα θλῖψις : Πλούτ. 'Ηθ.112 B **εἰ μὲν γὰρ ἀεὶ μενεῖς ἐπὶ τῇ δυσπα-**

θεία ταύτῃ· 2) ἱκανότης ἀντιστάσεως εἰς τὰς ἐξωτερικὰς ἐπιδράσεις, ἀντοχή, γεροσύνη : Πλούτ. Δημήτρ.21 δυσπάθειαν δὲ αὐτῶν καὶ ῥώμην ἐπιδεικνυόμενος ἐκέλευσεν ἀφεῖναι καταπελτικὸν βέλος· κ. κτ. πληθ. : αὐτ.'Ηθ.666 B τὰ μὲν γὰρ ἧττον ἰσχυρὰ δυσπαθείαις ἡ φύσις ἀμύνεται· 3) ἀναισθησία, ἀπάθεια : 'Αλέξ.'Αφρ.Προβλ.1,39 μέγα πέφυκεν ὅπλον πρὸς δυσπάθειαν ἡ συνήθεια.

δυσπαθής-οῦς-ές μτγν. ὁ καθ' ὑπερβολὴν αἰσθανόμενος, εὐπαθής, εὐαίσθητος : Πλούτ.'Ηθ.102C οὔτ' οὖν ἀπαθεῖς.. ἀξιοῖ γίγνεσθαι τοὺς εὐφρονοῦντας οὔτε δυσπαθεῖς· 2) ὁ δυσκόλως προσβαλλόμενος, ὑφιστάμενος ἐπίδρασιν, ὁ μὴ εὐπρόσβλητος : Πλούτ.'Ηθ.651 C τὸ ὅμοιον ὑπὸ τοῦ ὁμοίου δυσπαθέστερόν ἐστι· ‖ ἀπολ. ἀπαθής : Πλούτ.'Ηθ.454 C,Λουκ.'Ανάχ.24 δυσπαθέστερα γὰρ ..τὰ σώματα γίγνονται αὐτοῖς διαπονούμενα.

δυσπαθῶ-έω μτγν. πάσχω δεινῶς, ὑποφέρω βαριά : Μόσχ.4,84 οὐθὲν γὰρ νεμεσητὸν ὑπὲρ τέκνου γοάασθαι μητέρι δυσπαθέοντος· ‖ ἐπὶ ἀσθενείας : Νικ.Θηρ.381 ἡ δ' (ἀμφίσβαινα) ὀνίνησι ῥινῷ δυσπαθέοντας· ‖ εὑρίσκομαι εἰς κακὴν κατάστασιν : Πολύβ.29,7,4 θεωρῶν.. δυσπαθοῦντα καὶ συγκλειόμενον τὸν Περσέα· 2) βαρέως φέρω, δυσκόλως ὑποφέρω, ἀγανακτῶ (ἐπί τινι, πρός τι, ἔν τινι) : Πλούτ.Περ.33 τοὺς .. δυσπαθοῦντας πρὸς τὰ γινόμενα.

δυσπαθῶς ἐπίρρ. μσν. ἀπαθῶς : Φιλῆς 1,74,100.

δυσπαίπαλος-ον τραχὺς καὶ ἀπόκρημνος· 'Ησ. «δυσπαίπαλον· δύσβατον, σκολιόν, δυσανάβατον» : 'Αρχίλ.115 βήσσας ὀρέων δυσπαιπάλους, Βακχ.5,26 δυσπαίπαλα κύματα, Νίκ.Θηρ.145 δυσπαίπαλος "Οθρυς· ‖ δασύς, ἁδρός : 'Οππ.'Αλ.2,369 τοίη μιν λάχνη δυσπαίπαλος ἀμφιδέδηκεν.

δύσπαις-δος (ὁ) σχόλ. δυστυχὲς τέκνον, κακορρίζικο παιδί : Σχόλ.Σοφ.ΟΤ 1243 παῖδας δύσπαιδας (σχόλ. «δύστεκνον παιδουργίαν»).

δυσπάλαιστος-ον ὁ δυσκόλως ἐν τῇ πάλῃ καταβαλλόμενος κ. γεν. ἀκατανίκητος : 'Επίχ.254,Αἰσχ. Χο.692 δυσπάλαιστε τῶνδε δωμάτων ἀρά, Εὐρ. 'Ικ.1108 δυσπάλαιστον γῆρας, Θεοδόσ.Διάκ.'Ακρ. 4,131 δυσπαλαίστοις φροντίσι· 2) ὁ μὴ ἠσκημένος εἰς τὴν πάλην : Φιλόστρ.Γυμ.40.

δυσπάλαμος-ον (παλάμη) κ. μσν. ὁ πρὸς ὃν δυσκόλως δύναται νὰ παλαίσῃ τις, ὅθ. δυσνίκητος, δυσκατάβλητος : Αἰσχ.Εὐμ.846 δυσπάλαμοι.. δόλοι 2) ἀδέξιος : Τζέτζ.π.Σουίδ.ἐν λ.Λυκόφρων ἀνδρὶ δυσπαλάμῳ περὶ τὴν τέχνην· ‖ 'Ησ. «δυσπάλαμον· δυσχερές, κακότεχνον».

δυσπαλάμως ἐπίρρ. ἄνευ ἐπικουρίας, ἀρωγῆς, βοηθείας : Αἰσχ.'Ικ.867 δυσπαλάμως ὄλοιο.

δυσπαλής-ές δυσπάλαιστος βλ.λ.· Σουίδ. «δυσπαλές· δυσχερές, δυσκαταγώνιστον» : Αἰσχ.Εὐμ.559 καλεῖ δ' ἀκούοντας οὐδὲν ἐν μέσᾳ δυσπαλεῖ τε δίνᾳ· 2) μετ' ἀπαρφ. δύσκολος : Πίνδ.Ο 8,25 ὀρθᾷ διακρίνειν φρενὶ μὴ παρὰ καιρόν, δυσπαλές· 3) ἄκαμπτος, σκληρός : Νικόμ.'Αρμ.3· 4) ἐπιβλαβής : 'Απολλ.Ρ 4,52 δυσπαλέας ῥίζας χθονός.

δυσπάμφαλος-ον 'Ησ. «δυστάραχος, δυσκίνητος»· πρβλ. δυσπέμφελος.

δυσπαράβατος-ον σχόλ. ἑρμ. τοῦ δυσοδοπαίπαλος βλ.λ. : Σχόλ.Αἰσχ.Εὐμ.387.

δυσπαράβλητος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ πρὸς ὃν δύσκολον νὰ παραβληθῇ ἄλλος τις, ἀσύγκριτος : Πλούτ.'Αντ.27 αὐτὸ μὲν καθ' αὑτὸ τὸ κάλλος αὐτῆς οὐ πάνυ δυσπαράβλητον.

δυσπαραβοήθητος-ον ὁ πρὸς ὃν δυσκόλως δύναται νὰ παράσχῃ τις βοήθειαν : Πολύβ.5,22,7 ἀπελείπετο παρ' αὐτὴν τὴν παρώρειαν ὑπὸ τοὺς λόφους τὴν δύναμιν ἄγοντα δυσπαραβοηθήτους.

δυσπαράβουλος-ον ὁ δυσκόλως πειθόμενος : Αἰσχ.'Ικ.108 δυσπαραβούλοισι φρεσίν.

δυσπαράγγελτος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως ὑπαγόμενος εἰς κανόνα, εἰς παράγγελμα : Πολύβ.12,251,7 ἔστι μὲν οὖν ὁ καιρὸς ἐν πᾶσι δυσπαράγγελτος.

δυσπαράγραφος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως προσδιοριζόμενος : Πολύβ.16,11,10 ἐν παντὶ δυσπαράγραφός ἐστιν ἡ ποσότης, οὐ μὴν ἀπαράγραφός γε· 2) ἀναφ. πρὸς τὸν βίον, ὁ δυσκόλως τερματιζόμενος : Φιλόδ.ἐν 'Ηρακλ.1251,16.

δυσπαράγωγος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως τὴν κρίσιν παρασυρόμενος, παραπλανώμενος, ἐξαπατώμενος : Πολυδ.8,10 καὶ ἐπαινῶν μὲν ἂν δικαστὴν εἴποις δυσπαράγωγος, δυσπαράτρεπτος.

δυσπαράδεκτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως παραδεχόμενός τι, δύσπιστος : Κλήμ.'Αλ.1,764 Α δυσπιστία ἕξις πίστεως δυσπαράδεκτος· 2) κ. νεώτ. παθ. ὁ δυσκόλως παραδεκτός : Κύριλλ.'Αλ.'Ιω. 6,603 δυσπαράδεκτός πως εἰς πίστιν τὰ τῶν θαυμάτων ὑπερφερῆ, Οἶκοι Θεοτ.2 δυσπαράδεκτόν μοι τῇ ψυχῇ φαίνεται, 'Ιω.Χρυσ.2,360, - δυσπ- ὅροι.

δυσπαραδεκτῶ μτγν. δυσκόλως δύναμαι νὰ παραδεχθῶ τι, δυσπιστῶ, ἀμφιβάλλω : 'Ωριγ.4,165 Α.

δυσπαραδέκτως ἐπίρρ. μτγν. ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ ἔχω δυσπαραδεκτῶ βλ.λ. : Πολύβ.12,4,7 θαυμάζειν καὶ δυσπαραδέκτως ἔχειν, 'Ωριγ.2,89Α· ‖ ὁμ. μτ. τοῦ διάκειμαι : Βασίλ.Μ 1,1006 C τοῖς δυσπαραδέκτως περὶ τὴν θείαν οἰκονομίαν διακειμένοις.

δυσπαράθελκτος-ον ὁ δυσκόλως πραϋνόμενος, καμπτόμενος : Αἰσχ.'Ικ.386 μένει τοι Ζηνὸς ἱκτίου κότος δυσπαραθέλκτους παθόντος οἴκτοις.

δυσπαραίτητος-ον ὁ δυσκόλως διὰ παρακλήσεων συγκινούμενος, ἀδυσώπητος : Αἰσχ.Προμ.34 Διὸς γὰρ δυσπαραίτητοι φρένες, Πολύβ.30,31,13 δυσπαραίτητον ἔχειν τὴν ὀργήν, Πλούτ.Κάτ.Νεώτ.1 πρὸς ὀργὴν οὐ ταχὺς.. ὀργισθεὶς δὲ δυσπαραίτητος· 2) ὁ ὃν ἢ ὁ εἰς ὃν δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἀρνηθῇ : Πλούτ.'Ηθ.531 D.

δυσπαράκλητος-ον μτγν. κ. μσν. ἀδυσώπητος, δυσπαραίτητος βλ.λ. : Σχόλ.Σοφ.ΟΤ 334, Νικ.Εὐγεν. 3,232 ἀποστροφή σου δυσπαράκλητος τάχα πέτραν αὐτὴν συγκινήσει· ‖ τὸ οὐδ. τὸ δυσπαράκλητον ὡς οὐσ. ἡ ἰδιότης τοῦ δυσπαρακλήτου : 'Ιώσ.ΑΙ 16,5,4 τὸ.. δυσπαράκλητον τοῦ τρόπου (δ.γρ. δυσπαραίτητον), ΚΜανασσ.Χρον.70.

δυσπαρακολούθητος-ον κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως παρακολουθούμενος, ὅθ. δυσνόητος : Μέν.490 δυσπαρακολούθητόν τι πρᾶγμ' ἐστὶ τύχη, Κορν. Φύσ.Θε.7,'Αρρ.'Επικτ.2,12,10,- δυσπαρακολούθητος διδασκαλία· 2) ἐνεργ. ὁ βραδὺς εἰς τὴν παρακολούθησιν, εἰς τὴν κατανόησίν τινος, ὁ δυσκόλως κατανοῶν : Μᾶρκ.Αὐρ.5,5 βραδύτερος καὶ δυσπαρακολουθητικώτερος, 'Ιάμβλ.Βί. Πορφ.156 δυσκίνητος ἔτι τις καὶ δυσπαρακολούθητος εὑρίσκετο.

δυσπαρακόμιστος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως ὑποκείμενος εἰς μετακόμισιν : Πλούτ.Δημ.19 μεγέθει καὶ βαρύτητι σώματος μᾶλλον.. ἐπὶ τὰς στρατείας γεγονὼς δυσπαρακόμιστος· ‖ κατ' ἐπέκτ. ἀναφ. πρὸς πλοῦν, δυσχερής : δυσπαρακόμιστος πλοῦς (δύσκολο ταξίδι) : Πολύβ.3,61,2.

δυσπαραμύθητος-ον κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως καθησυχάζων : Πλάτ.Τίμ.69 D θυμὸν δυσπαραμύθητον, Πλούτ.Μάρ.45 δυσπαραμύθητος ἐκ φιλαρχίας καὶ ζηλοτυπίας ἔρως· ‖ κ. νεώτ. οὗ δύσκολος ἡ παρηγορία: 'Ιώσ.ΑΙ 2,9,2 δυσπαραμύθητοι συμφοραί, Πολυδ.3,101 δυσπαραμύθητον πάθος.

δυσπαράπειστος-ον ὁ δυσκόλως μεταπειθόμεμενος : 'Αριστλ.Φυσιογν.809 a,35 (πιθ.).

δυσπαράπλευστος-ον μτγν. ἐπὶ παραλίας, ὁ δύσκολος, ἐπικίνδυνος πρὸς παράπλουν βλ.λ.: Στράβ. 16,4,18 τραχεῖα καὶ δυσπαράπλευστος παραλία.

δυσπαράπλους-ουν μτγν. ὁ δυσπαράπλευστος βλ.λ. : Διόδ.Σ 3,44 αἰγιαλὸς παρήκει κρημνώδης καὶ δυσπαράπλους.

δυσπαραποίητος-ον μτγν. ὃν δυσκόλως δύναται νὰ ἀλλοιώσῃ, νὰ μετατρέψῃ ἢ νὰ παραποιήσῃ τις : Γαλ.14,52, 'Αμμών.74 **ἀντὶ σφραγίδων ἐχρῶντο, ὅτι ἦν δυσπαραποίητα.**

δυσπαραστάτως ἐπίρρ.μτγν. ἀνακριβῶς, πλημμελῶς : 'Ωριγ.4,500 D.

δυσπαρατήρητος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως παρατηρούμενος, γινόμενος ἀντιληπτός, ὁ ὃν δυσκόλως δύναται νὰ διακρίνῃ τις : 'Αντίγ.Κορ.Θαυμ.126 **δόξαι δ' ἀνεξέταστόν τι ἔχειν καὶ δυσπαρατήρητον ἡ ἐκλογή,** Πορφ.'Αποχ.3,4 **ὡς καὶ σφόδρα δυσπαρατήρητον τὴν παραλλαγὴν εἶναι,** Βασ.1,1058 A **τὸ γὰρ δυσπαρατήρητον τοῦ νόμου,** - **δυσπαρατήρητος** ἀρχιτεκτονικὴ πλημμέλεια - **ἔλλειψις.**

δυσπαράτρεπτος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως διαφθειρόμενος διὰ δωροδοκίας : Πολυδ 8,10.

δυσπαρευνία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. κατὰ τὴν συνουσίαν δυσχέρεια ἢ ἄλγος τῆς γυναικός.

δυσπάρευνος-ον ὁ πρὸς δυστυχίαν εἰς τὴν κλίνην τοῦ γάμου συνδεθείς : Σοφ.Τρ.791 **τὸ δυσπάρευνον λέκτρον ἐνδατούμενος.**

δυσπαρηγόρητος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως καθησυχάζων, δυσπαραμύθητος βλ.λ. 1)· ‖ ἐπὶ ἄλγους, ὁ δυσκόλως πραΰνόμενος : 'Ηρόδ.'Ιατρ.π. 'Αετ.9,2 **δυσπαρηγόρητον ἄλγημα,** 'Ιώσ.ΑΙ 16,7,4· **2)** κ. νεώτ. δυσκόλως παρηγορούμενος, ἀπαρηγόρητος : Πλούτ.'Ηθ.74 E **δυσανάκλητος αὖθίς ἐστι καὶ δυσπαρηγόρητος,** Φάλ. 'Επ. 144,1 **συμφορὰ δυσπαρηγόρητος καὶ βαρυτέρα.**

δυσπαρηγορήτως ἐπίρρ. μτγν. ἐν συνεκφ. μ. τοῦ **ἔχω** δυσκόλως δύναμαι νὰ παρηγορηθῶ.

δυσπαρήγορος-ον ὁ δυσκόλως πραΰνόμενος : Αἰσχ.Εὐμ.384 **σεμναὶ καὶ δυσπαρήγοροι βροτοῖς.**

δυσπάρθελκτος-ον δυσπαράθελκτος βλ.λ. : Αἰσχ.'Ικ.386 (δ.γρ. δυσπαράθελκτος).

δυσπάρθενος-ον μτγν. δυστυχὴς παρθένος Χριστόδ.ΑΠ 2,197 **Πολυξείνη δυσπάρθενε.**

δύσπαρις-ιδος (ὁ) κ. μσν. προσηγ. ὁ δυστυχιῶν πρόξενος Πάρις· 'Ησ. « Δύσπαρι δυσώνυμε, Πάρι ἐπὶ κακῷ ὠνομασμένε » : 'Ιλ.Γ 39 **Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναικομανές, ἠπεροπευτά,** Μαλάλ.I 92,4.

δυσπάριτος-ον ὃν δυσκόλως δύναταί τις νὰ παρέλθῃ ἢ διαβῇ : Ξεν.'Αν.4,1,25 **δυσπάριτον χωρίον.**

δυσπαρόδευτος-ον μσν. ὃν δυσκόλως δύναταί τις νὰ παρέλθῃ, νὰ περάσῃ: Νικ.Χων.ἐν Φαβρ.ΒΕ 6,411 **τὰ τῶν Σειρήνων δυσπαρόδευτα μελῳδήματα.**

δυσπάροδος-ον μτγν. ὁ εἰς ὃν δυσκόλως δύναται νὰ εἰσέλθῃ τις : 'Απολλδ.'Ιστ.π.'Αθην.15,682 D **συμπλεκόμενα περιβόλου παρέχεται δυσπάροδον ἀσφάλειαν**

δυσπαροξύνω μτγν. μ. παθ. ὑφίσταμαι ὀξεῖαν προσβολήν : 'Αλέξ.Τρολλ.Πυρ.2 **τελείως ἐκκόψαντες τοὺς πυρετούς, ὡς μηκέτι δυσπαροξυνθῆναι.**

δυσπάτητος-ον μτγν. ὁ ἐφ' οὗ δυσκόλως δύναται νὰ πατῇ τις, ὁ δυσκολοπάτητος : Λουκ.Τραγῳδ.227 **ὁδὸν δυσπάτητον ὀξέσι κέντροις λίθων.**

δύσπαυστος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως καταπαύων ἢ καταπραΰνόμενος : Γαλ.2,206 **ὀξύθυμος καὶ δύσπαυστος.**

δυσπαύστως ἐπίρρ. μτγν. ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ **ἔχω** δυσκόλως καταπαύω, καθησυχάζω : Εὐσ.'Εκκλ.'Ιστ. 5,1,23 **ὑπὸ γὰρ ἀγρίου θηρὸς ἄγρια καὶ βάρβαρα φῦλα ταραχθέντα δυσπαύστως εἶχε.**

δυσπείθεια (ἡ) μτγν. ἀπείθεια, ἀνυπακοή : 'Αππ. 'Εμφ.1,48 **ὠνείδισε μὲν αὐτοῖς τὴν.. δυσπείθειαν.**

δυσπειθής-ές κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως πειθόμενος : Πλάτ.Φαῖδρ.271 D **οἱ μὲν οὖν εὐπειθεῖς, οἱ δὲ.. δυσπειθεῖς·** **2)** ἰσχυρογνώμων, ἀπειθής, ἀνυπάκουος : Ξεν.'Απομν.4,1,3 **κύνες δυσπειθέσταται,** Ζηνόβ.Παροιμ.1,13 **τῶν δυσπειθῶν καὶ σκληρῶν·** ‖ ὁμ. μτφ. : Πολυδ.1,112 **δυσπειθεῖς τοῖς κυβερνήταις νῆες·** **3)** δύσπιστος : Φιλόδ.Θε. γ' 12.

δυσπειθῶ-έω μτγν. κ. μσν. εἶμαι δυσπειθής, δὲν ὑποτάσσομαι : Πάπ.,Εὐστ.Πον.135,1.

δυσπειθῶς ἐπίρρ. μτγν. ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ **ἔχω** δυσκόλως πείθομαι, δυσπιστῶ : Πλούτ.Γάλβ.25 **ὥστε καὶ τοὺς πάνυ πρὸς τὰ τοιαῦτα δυσπειθῶς .. ἔχοντας.. θαυμάζειν τὸ θεῖον,** Γρηγ.Νύσσ. 2,482 D· ‖ ὁμ. μτ. τοῦ **φέρω** : Πλούτ.Λύσ.15 **δυσπειθῶς δὲ καὶ τραχέως φερόντων·** **2)** κτ. ἐπέκτ. δυσκόλως: 'ΗρωνΒελοπ.75,9 **δυσπειθῶς κάμπτομαι.**

δυσπειρία (ἡ) δυσκολία κατὰ τὴν διὰ τῆς πείρας μάθησιν : 'Ιππ.Χυμ.1.

δύσπειστος-ον ὁ δυσκόλως μεταπειθόμενος, ἰσχυρογνώμων : 'Αριστλ.ΗΝικ.1151 b, 6 **εἰσὶ δέ τινες ἐμμενετικοὶ τῇ δόξῃ.. οἷον δύσπειστοι καὶ οὐκ εὐμετάπειστοι,** Δίων Χρ.12,71 **ὄμματα ἀκοῆς δυσπειστότερα·** ‖ τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. **τὸ δύσπειστον** ἡ ἰδιότης τοῦ δυσπείστου : Πλούτ.Κάτ.Νεώτ.1 **ἔοικε καὶ τὸ δύσπειστον ποιεῖν ἐργωδεστέραν τὴν μάθησιν·** **2)** ὁ μὴ ὑπακούων, ἀπειθής : Ξεν.'Ιππαρχ. 1,23 **εἰκὸς δὲ μὴ δυσπίστους εἶναι αὐτούς.**

δυσπειστῶ-έω μσν. δυσπιστῶ βλ.λ. :Τζέτζ.Χιλ.7,34 δυσπειστήσας.. **καὶ χρῄζων τὸ ἀτρεκὲς νοῆσαι.**

δυσπείστως ἐπίρρ. ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ **ἔχω** δυσπιστῶ, δυσκόλως πιστεύω, δὲν παραδέχομαι, δὲν πιστεύω : 'Ισοκρ.4,18 **τὴν μὲν οὖν ἡμετέραν πόλιν ῥᾴδιον ἐπὶ ταῦτα προαγαγεῖν, Λακεδαιμόνιοι δὲ νῦν μὲν ἔτι δυσπείστως ἔχουσι.**

δυσπέλαστος-ον ὁ δυσκόλως πλησιαζόμενος, ὁ ἀπλησίαστος : Σοφ.ἀπ.924 **ὡς δυσπέλαστόν ἐστι ἀμαθία κακόν** (διόρθ. δυσπόλαιστον).

δύσπεμπτος-ον ὁ δυσκόλως ἀποπεμπόμενος, ποὺ δύσκολα διώχνεται : Αἰσχ.'Αγ.1190 **κῶμος ἐν δόμοις μένει, δύσπεμπτος ἔξω, συγγόνων 'Ερινύων.**

δυσπέμφελος-ον ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ὃν δυσκόλως πλέει τις, ὁ ταραχώδης, τρικυμιώδης· 'Ησ. « ἐπὶ μὲν τῆς θαλάσσης ἡ δυσχείμερος καὶ τραχεῖα καὶ ταραχώδης, ἐπὶ δὲ τοῦ κολυμβητοῦ δυσάρεστος » : 'Ιλ.Π 748 **εἰ καὶ δυσπέμφελος εἴη** (πόντος)· ‖ κ. γεν. ὡς ἐπίθ. τῆς θαλάσσης : 'Ησίοδ. Θ 440 **οἳ γλαυκὴν δυσπέμφελον ἐργάζονται·** ‖ **δυσπέμφελος ναυτιλίη** ἐπικίνδυνος πλοῦς : 'Ησίοδ.'Εργ.618 **εἰ δέ σε ναυτιλίης δυσπεμφέλου ἵμερος αἱρεῖ·** **2)** μτφ. χαλεπός, δύσκολος, δυσάρεστος : 'Ηρόδικ.π.'Αθην.5,222 A **φεύγετ' 'Αριστάρχειοι ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.. οἷσι μέμηλεν τὸ σφὶν καὶ τὸ σφῶν καὶ τὸ μὶν ἠδὲ τὸ νίν· τοῦθ' ὑμῖν εἴη δυσπέμφελον·** ‖ ὁμ. μτφ. ἐπὶ προσ., χαλεπός, δύστροπος, ἄγροικος· Εὐστ. 1084,39 « χαλεπός, δυσάρεστος, μεμψίμοιρος » : 'Ησίοδ.'Εργ.722 **μηδὲ πολυξείνου δαιτὸς δυσπέμφελος εἶναι·** ‖ ὁμ ἐπὶ πραγμ. ἢ καταστάσεων, τραχύς, χαλεπός : Μάξιμ.Καταρχ.363 **πρηΰνέειν θυμὸν δυσπέμφελον·** ‖ **δυσπέμφελος εὐνὴ** δύστροπος σύζυγος : Μάξιμ.Καταρχ.88.

δυσπένθερος-ον μτγν. ὁ εἰς κακὸν πενθερὸν ἀνήκων ἢ ἐξ αὐτοῦ προερχόμενος : Νόνν.Δ 3,309 **παρωσαμένη δυσπένθερα θεσμὰ τοκῆος.**

δυσπενθής-ές ὁ ἐπιφέρων βαρὺ πένθος, βαθεῖον θλῖψιν : Πίνδ.Π 11,18 **τὸν.. ἐκ δόλου τροφὸς ἄνελε δυσπενθέος.** 'Επιγρ. **νυμφιδίου θαλάμοιο λιπὼν δυσπενθέα κόσμον·** **2)** ὁ βαρέως πενθηθείς, πολύκλαυστος : 'Οππ.'Αλ.4,261.

δυσπενθῶ-έω μτγν. βαρύ, ἀλγεινὸν πένθος ἄγω, ἔχω : Πλούτ.'Ηθ.106 A **ὁ δὲ παραμυθούμενος τὴν Δανάην δυσπενθοῦσαν.**

δυσπέπαντος-ον ὁ δυσκόλως ὡριμάζων, ἐν χρ. κ. μτφ. : Σχόλ.Σοφ.Αἴ.205 **δυσπέπαντον πάθος.**

δύσπεπτος-ον κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως πεπτόμενος, δυσκολοχώνευτος : 'Αριστλ.ΖΓ 776 a.12, Διοσκ.1,182 **δύναμιν ἔχει ὁ ὀπὸς διαφορητικὴν τῶν δυσπέπτων,** - **τὰ θαλασσινὰ εἶναι δύσπεπτα·** ‖ ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ἀφομοίωσιν : Πλάτ.Τίμ.83 A **ὅσον**

μέν **οὖν ἂν παλαιότατον ὂν τῆς σαρκὸς τακῇ, δύσπεπτον γιγνόμενον·** **2)** ὁ δυσκόλως ὡριμάζων, ἄωρος εἰδ. ἐπὶ φυμάτων, οἰδημάτων, ὁ δυσκόλως διαπυούμενος: Διοσκ.1,38 **διαχεῖ τὰ δύσπεπτα τῶν φυμάτων·** || ἐπὶ ᾠῶν, ὁ μὴ τελειωθείς, ἀσυντέλεστος : Νίκ.'Αλεξ.297 **δύσπεπτον ὑπὲκ γόνον ἔκχεε γαίῃ·** (σχόλ. « ἀμετάβλητον **ἔτι ἐν τῷ** ὑμένι ὄντα ἐκβάλλει »).

δυσπεπτῶ-έω μτγν. μετὰ δυσκολίας πέπτω, χωνεύω : Διοσκ.5,6· **κ. παθ.** : αὐτ.4,82.

δυσπεραίωτος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως διαβατός : ΨΚαλλισθ.3,10 **δυσπεραίωτος ποταμός.**

δυσπέρατος-ον ὁ δυσκόλως διαβατός, δυσκολοπέραστος: Στράβ.4,6,6 **τὰς ὑπερβολὰς τοῦ ὄρους πρότερον οὔσας ὀλίγας καὶ δυσπεράτους·** || συγκρ. **-ώτερος** : αὐτ.15,1,26· || **ἐν χρ. κ. μτφ.** : Εὐρ.Μήδ.646 **δυσπέραστον αἰῶνα.**

δυσπεριάγωγος-ον μτγν. ὃν δύσκολον εἶναι νὰ περιαγάγῃ τις, νὰ περιστρέφῃ : 'Αρρ.Τακτ.16,8 **αἱ γὰρ τετράγωνοι τάξεις δυσπεριάγωγοί εἰσιν.**

δυσπεριαίρετος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως ἀφαιρούμενος πέριξ, ποὺ δύσκολα ξεφλουδίζεται, πιθ. γρ. ἐν Θεοφρ.ΦΙ 5,1,1 ἀντὶ **δυσπερικάθαρτος.**

δυσπεριγένητος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως ὑπερνικώμενος, ὑπερτερούμενος: Φίλ.1,621, 'Ωριγ.1,456 B.

δυσπερίγραφος-ον μτγν. **κ. νεώτ.** ὃν δυσκόλως δύναται νὰ πραγματευθῇ τις κατανοητῶς : Σωρ. 1,78 **δυσπερίγραφος πραγμάτεια·** || **νεώτ. οὐ** δύσκολος εἶναι ἡ περιγραφὴ βλ.λ.

δυσπερικάθαρτος-**ον** μτγν. ὁ **δυσκόλως** καθαριζόμενος πέριξ : Θεόφ.ΦΙ 5,1,1 (διορθ. **δυσπεριαίρετος** βλ.λ.).

δυσπερίκτητος-ον **μτγν.** ὁ δυσκόλως κτώμενος, ἀποταμιεύων τι, πτωχός: Παῦλ.'Αλεξ.'Αποτελ. 37,26 **πένητας καὶ δυσπερικτήτους.**

δυσπερίληπτος-ον κ. νεώτ. ὃν δυσκόλως δύναταί τις νὰ περιβάλῃ, κυκλώσῃ : 'Αριστλ.Πολ.1330 b,3 **πόλις δυσπερίληπτος τοῖς ἐναντίοις,** Ποσειδ.π. 'Αθην.12,549 E **δυσπερίληπτος γαστήρ,** Στράβ. 15,1,21 **ὥστε πέντε ἀνθρώποις δυσπερίληπτα εἶναι τὰ στελέχη·** **2)** ὁ δυσκόλως διὰ τοῦ βλέμματος περιλαμβανόμενος, ὁ μὴ δεκτικὸς συνοπτικῆς πραγματείας : Διόδ.Σ 1,3 **ἐρριμμένων τῶν τε χρόνων καὶ τῶν πράξεων ἐν πλείοσι πραγματείαις . . δυσπερίληπτος ἡ τούτων ἀνάληψις γίνεται·** **3)** ὁ δυσκόλως λαμβανόμενος : Στράτ.ΑΠ 12,200 **δυσπερίληπτα φιλήματα** (ποὺ δύσκολα παίρνονται)· **4)** νεώτ. ἐπὶ ἐννοιῶν, θεωριῶν, ἱστορημάτων κτλ., ὃν δυσκόλως δύναταί τις ἐπαρκῶς νὰ περιλάβῃ, οἷον ἐν ἀφηγήσει, ἐν λόγῳ, ἐν συγγράμματι.

δυσπερινόητος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως περινοητός, κατανοητός : Φίλ.1,570 **ὁρῶν ὡς ἐστὶ δυσθήρατον καὶ δυσπερινόητον,** Πορφ.ΒΠυθ.202,28 **διά τε τὸ δυσπερινόητον αὐτῶν καὶ δυσέξοιστον.**

δυσπεριόδευτος-ον μτγν. ὃν δυσκόλως δύναταί τις νὰ περιέλθῃ, δυσκολοπεριήγητος, ὅθ. ἀπεριόριστος, ἄπειρος : Σχόλ.Σοφ.ΟΤ 1316 **δυσούριστον, ὅρον μὴ ἔχον, . . δυσπεριόδευτον.**

δυσπεριόριστος-ον μσν. ὁ δυσκόλως **δεκτικὸς** προσδιορισμοῦ : Εὐστ.Πον.261,30 **πλατὺς καὶ δυσπεριόριστος καὶ οὐ ῥᾷον περίγραπτος.**

δυσπερίτρεπτος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως **ἀνατρεπόμενος**, ποὺ δύσκολα ἀνοποδογυρίζεται : Γαλ. 4,253 **ἀσφαλὴς καὶ δυσπερίτρεπτος ἕδρα.**

δυσπεριτρέπτως δυσχερῶς ὡς πρὸς τὴν ἀνατροπήν : Γαλ.18(1),591.

δυσπερίφυκτος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως καταφυχόμενος πέριξ : Διοσκ.1,30 **δυσπερίφυκτον τὸ σῶμα φυλάσσει,** Σωρ.1,100.

δυσπέτημα-ατος μτγν. δυστυχὴς κατάπτωσις, συμφορά, δυστύχημα : ΠΔ Μακκ.2,5,20 **συμμετασχὼν τῶν τοῦ ἔθνους δυσπετημάτων γενομένων.**

δυσπετής-οῦς-ές ὁ **δυσκόλως** πίπτων, ὅθ. γεν ὁ δύσκολος, ἀντίθ. εὐπετής : **Σοφ.**Αἴ.1046 **μαθεῖν γὰρ ἐγγὺς ὢν οὐ δυσπετής.**

δυσπετῶ-έω μτγν. δυσανασχετῶ : Εὐσ. 2,1304C **κάμνοντας καὶ δυσπετοῦντας πρὸς τὰ δεινά,** 'Ιω. Χρυσ.6,926,34 **οὐκ ἐδυσπέτησεν ἐν τοσαύτῃ ἀνάγκῃ ὤν·** πρβλ. **ἀποδυσπετῶ·** **2)** δυστυχῶ· Σουΐδ. « δυσπετοῦντα· κακῶς πάσχοντα ».

δυσπετῶς, Ἰων. **-τέως ἐπίρρ.** δυσχερῶς, δυσκόλως : Αἰσχ.Προμ.752 **δυσπετῶς ἂν τοὺς ἐμοὺς ἄθλους φέροις,** 'Ηρ.3,107 **ταῦτα πάντα δυσπετέως κτέωνται,** 'Ιππ.Προγν.15 **δυσπετῶς φέρειν.**

δυσπεψία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. διαταραχὴ **τῆς** λειτουργίας τῆς πέψεως, δύσκολη, κακὴ χώνεψη : Μάχ.π. 'Αθην.8,341 B **ἁλόντα δ' ὑπὸ δυσπεψίας κακῶς σφόδρα σχεῖν,** Γαλ.7,66 **ὀνομάζεσθαι δυσπεψίαν τὴν πλημμελῆ μεταβολήν,** Διοσκ.5,45.

δυσπήμαντος-**ον** ὁ πρόξενος συμφορᾶς, ὀλέθριος : Αἰσχ.Εὐμ.481 **ἀμφότερα, μένειν πέμπειν τε, δυσπήμαντ' ἀμηχάνως ἐμοί** (διόρθ. ἀντὶ δυσπήματ').

δυσπινής-ές ἐπὶ πραγμ. καθ' ὑπερβολὴν ρυπαρός, ἀκάθαρτος : Σοφ.ΟΚ 1597 **ἔλυσε δυσπινεῖς στολάς,** 'Αριστφ.'Αχ.426 **τὰ δυσπινῆ θέλεις πεπλώματα·** || ὁμ. ἐπὶ *προσ.* : Φιλόστρ.Σοφ.2,3,567 **αὐχμηρὸς καὶ τραχὺς τὸ εἶδος καὶ δυσπινής.**

δυσπιστεύω μτγν. δυσπιστῶ βλ.λ. : ΨΧρυσ.7,292,7 **παντοδύναμος ὁ υἱὸς ὡς λέγει τῷ δυσπιστεύσαντι.**

δυσπιστία (ἡ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ δυσπίστου βλ.λ. : Κλήμ.'Αλ.Στρωμ.2,444 **ἡ δυσπιστία ἕξις δυσπαράδεκτος πίστεως, - ἡ δυσπιστία τῶν κεφαλαιούχων.**

δύσπιστος (-η)-ο(ν) μτγν., **νεώτ. κ.** δημ. **ὁ δυσ**κόλως πιστεύων τι, δυσκολόπιστος· 'Ησ. « ὁ δυσκόλως πιστεύων καὶ ἀβέβαιος καὶ ἄπιστος μένων »: **εἶμαι δύσπιστος πρὸς τὰς ὑποσχέσεις τῶν πολιτικῶν·** **2)** παθ. ὁ δυσκόλως δυνάμενος νὰ γίνῃ πιστευτός, ἀπίστευτος : Παλαίφ.30 **ὅπερ ἐστὶ καὶ δύσπιστον,** ΚΜανασσ.Χρον.58B **βλέπει καὶ πρᾶγμα δύσπιστον·** **3)** 'Ησ. «δεισιδαίμων, δυσσεβής ».

δυσπιστῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. δυσκόλως δίδω πίστιν εἴς τι, δυσκολεύομαι νὰ πιστέψω, ἀμφιβάλλω: Πλούτ.'Ηθ.593 A **τοῖς ὑπὸ Σιμίου λεγομένοις δυσπιστήσουσί τινες, - δυσπιστῶ εἰς τὰς μεγάλας ὑποσχέσεις·** || νεώτ. δυσκόλως παρέχω ἐμπιστοσύνην, δυσκολεύομαι νὰ ἐμπιστευθῶ, ὑποπτεύω: **δυσπίστει πρὸς τὰς ὑποσχέσεις - τὰς κολακείας.**

δυσπίστως κ. νεώτ. μετὰ δυσπιστίας, ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ **ἔχω,** δυσπιστῶ, δὲν πιστεύω : Πλάτ. 'Ερυξ.405 B **σφόδρα δυσπίστως εἶχε καὶ πρὸς τούτους τοὺς λόγους.**

δύσπλαγχνος-ον ἄσπλαγχνος, σκληρόκαρδος : Αἰσχ.Προμ.900 **δυσπλάγχνοις "Ηρας ἀλατείαις πόνων** (ἀμφιβ. δ.γρ. δυσπλάνοις).

δύσπλανος-ον ὁ ἐν δυστυχίᾳ, ἀθλιότητι πλανώμενος : Αἰσχ.Προμ.608 **φράζε τᾷ δυσπλάνῳ παρθένῳ,** αὐτ.900 (δ.γρ. δυσπλάγχνοις).

δυσπλασία (ἡ) κ. **-στία νεώτ. ἰατρ. ὀστεώδης** δυστροφία τῶν κάτω ἄκρων.

δυσπλαστικὰ φάρμακα (τὰ) **νεώτ. τὰ κατὰ** τῆς πολυσαρκίας **φάρμακα.**

δύσπληκτος-ον μτγν. ὁ **δυσκόλως πτοούμε**νος, ποὺ δύσκολα ταράσσεται, τρομάζει : Φίλ. 2,665, **δ- ὑπὸ φόβων,** 'Ανδρον.Ρ *575*· **2)** ὃν δυσκόλως δύναται νὰ πλήξῃ : Σιμπλ.Κάτ.247,7.

δυσπλήρωτος-ον ὁ δυσκόλως πληρούμενος : Πολυβ.9,21 **δυσπλήρωτος πόλις·** || μτφ. ὁ δυσκόλως ἐκπληρούμενος, τελειούμενος : Βροῦτ.'Επ.2 **δυσπλήρωτον ἐν ἀπορίᾳ τὸ πρόθυμον,** Σχόλ.Πινδ Ο 8,33 **δεινόν, δυσπλήρωτον.**

δυσπλῆτις-ιδος (ἡ) **ἐσφ.** γρ. ἀντὶ **δασπλ-** : Λυκόφρ. 1452 **νάπαι δυσπλήτιδες** (**Τζέτζ.** « δυσπλήτιδες, **αἱ** δυσκόλως πληττόμεναι »).

δυσπλοΐα (ή), ίων. **-πλοΐη** δυσχέρεια, έναντιότης κατά τόν πλοῦν : Στράβ.1,2,31 **ἀκούσιαι διατριβαί κατέσχον αὐτόν ὑπό δυσπλοΐας,** Φίλ.1,601.

δύσπλοκος-ον μσν. ό δυσχερή πλέξιν έχων : Μάν.Φιλ.1,21 **δύσπλοκος βρόχος.**

δύσπλους-**οῦν** μτγν. κ. ἀσυν. **-οος -οον** ὁ δύσκολος, ἐπικίνδυνος εἰς τούς πλέοντας : 'Επιφάν 1,275 D **δύσπλοον ζάλην.**

δυσπλοῶ-έω μτγν. κ. μσν. κάμνω δυσχερή πλοῦν, κακό θαλασσινό ταξίδι : Βασ.1,490 D **τῶν δυσπλοούντων ἐλεεινότεροι,**Θεόδ.Μετοχ.Σύμ.179 **δυσπλοοῦμεν καί χειμαζόμεθα καί ναυαγοῦμεν.**

δύσπλυτος-ον κ. μσν. ό δυσκόλως πλυνόμενος, διά τῆς πλύσεως καθαιρόμενος, δυσκολόπλυτος, δυσκολοκαθάριστος : 'Ιππ.Γυν.2,122 **ἐπειδάν ἐπιστάξῃ ἐπί τά ἱμάτια βάπτεται καί δύσπλυτα ἐμμένει·** 2) ὁ δυσκόλως διά τῆς πλύσεως έξολειφόμενος ‖ έν χρ. κ. μτφ. : 'Αμφιλόχ.74 C **τόν δύσπλυτον τῆς ἁμαρτίας ἀπέπλυνε ῥύπον.**

δυσπλωΐα (ή) μτγν. ἀντί δυσπλοΐα βλ.λ. : Κατ 'Αστρολ.Κ 2,178.

δύσπλωτος-ον μτγν. δύσπλους βλ.λ. : ΑΠ 7,699 **ἔρροις, ὦ δύσπλωτε, κακόξενε** (περί τοῦ Αἰγαίου).

δύσπνευστος-ον γλωσσ., 'Ησ. ό πνέων σφοδρῶς ἤ ἐναντίως : Σχόλ.'Οππ.'Αλ.4,524, 'Ησ.

δυσπνόητος-ον ό δύσκολον ἔχων τήν πνοήν, τήν ἀναπνοήν : 'Ιππ.Κρίσ.35 ἀμφ.γρ.

δύσπνοια (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. δυσχέρεια κατά τήν ἀναπνοήν, ταχεῖα καί ἐπίπονος ἀναπνοή : 'Ιππ. 'Αφορ.3,31,Ξεν.Κυν.9,20 **ὅτε δέ διά δύσπνοιαν πίπτουσι,** Νύμφ.π.'Αθην.12,549 B **ὥστε διά τό πάχος ἐν δυσπνοίᾳ αὐτόν συσχεθῆναι καί πνιγμῷ,** Καρκδ.Ζητ.55 **τό στῆθός του ἀνεβοκατέβαινε μέ συμπτώματα φοβερῆς δύσπνοιας·** 2) οἱ ἐναντίοι ἄνεμοι : Σχόλ.'Απολλ.Ρ 4,1 **Διός.. δυσπνοίᾳ θέλοντος ἀνατρέψαι τούς 'Αργοναύτας.**

δυσπνοϊκός-ή-όν κ. νεώτ. ό ἐκ δυσπνοίας πάσχων, ὑποφέρων : Διοσκ.4,134 (δ.γρ.), 'Ιππιατρ.27 **τῶν δέ δυσπνοϊκῶν ζῴων.**

δύσπνους-ουν, ἀσυν. **-οος-οον** ὁ δυσχερῶς ἀναπνέων, πού δύσκολα ἀνασαίνει : Σοφ.'Αντ.224 **τάχους ὕπο δύσπνους ἱκάνω,** Νικ.'Αλ.585 **ἄσθμα δύσπνοον ἐκφέρεται·** 2) ἐπί ἀέρος, ἀκατάλληλος πρός ἀναπνοήν : Θεόφρ.Πυρ.24 **ὁ παχύς ἀήρ δύσπνους·** 3) ἐπί ἀνέμου, ὁ ἐναντίος : Σοφ. 'Αντ.588 **δυσπνόοις ὅταν.. ἐπιδράμῃ πνοαῖς.**

δυσπνοῶ-έω, ίων. -πνοιῶ ἀναπνέω δυσχερῶς, πάσχω ἐκ δυσπνοίας : 'Αρετ.Χρον.Πσθ.1,11, Γαλ. 19,423 2) ἀποπνέω δυσοσμίαν, βρωμῶ : Ποῦλ. Σιλ.Θερμ.Πυθ.30 **ὀδμή μυδῶσα δυσπνοοῦσα.**

δυσπολέμητος-ον κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως καταπολεμούμενος : Αἰσχ.'Ικ.648 **Δῖον ἐπιδόμενοι πράκτορα πάνσκοπον δυσπολέμητον** (δ.γρ. δυσπόλεμον), Δημ.41 **εἰ δέ τις.. δυσπολέμητον οἴεται τόν Φίλιππον εἶναι,**Διον.'Αλ.3,23 **δυσπολέμητος ἰσχύς.**

δυσπόλεμος-ον ἀτυχής ἐν πολέμῳ : Αἰσχ.Πέρσ. 1013 **δυσπόλεμον δή γένος τῶν Περσᾶν·** ‖ δυσπολέμητος βλ.λ. : Αἰσχ.'Ικ.648 (δ. γρ.).

δυσπολιόρκητος-ον κ. νεώτ. ὅν δυσκόλως δύναται νά κυριεύσῃ τις διά πολιορκίας : Ξεν.'Ελλ. 4,8,5 **χωρίον δυσπολιορκητότερον,** Πολύβ.5,3,4 **πολισμάτιον δυσπολιόρκητον,**ΠΔ Μακκ.2,12,21 **χωρίον δ-·** ‖ νεώτ. οὗ ἡ πολιορκία εἶναι δυσχερής· ‖ τό οὐδ. τό **δυσπολιόρκητον** ὡς οὐσ. τό εἶναι (χωρίον τι) δύσκολον πρός ἅλωσιν διά πολιορκίας : Κορνοῦτ.Φύσ.Θε. 20.

δυσπολίτευτος-ον μτγν. κ. μσν. ἀκατάλληλος, ἀνίκανος διά τήν πολιτικήν δρᾶσιν : Πλούτ.Δίων 32 **τό σεμνόν τοῦ Δίωνος ὡς βαρύ καί δυσπολίτευτον ἀπεστρέφοντο,** Εὐστ.Πον.163,80.

δυσπονέως ἐπίρρ. μτγν. ἐπιμόχθως : Μάξιμ.194 **δυσπονέως γάρ μιν Παιήονος ἔργον σαώσαι.**

δυσπονής-ές κ. μσν. ἐπίπονος, κοπιαστικός : 'Οδ.Ε 493 **ἵνα μιν παύσειε (ὕπνος) τάχιστα δυσπονέος καμάτοιο,** Εὐστ.1548,9.

δυσπόνητος-ον ὁ ἐπιφέρων κόπον, πόνον : Αἰσχ. Πέρσ.515 **ὦ δυσπόνητε δαῖμον** (σχόλ. « δυστυχίας αἴτιε »)· 2) ὁ μετά κόπου προσκτώμενος : Σοφ. ΟΚ 1614 **δυσπόνητον ἕξετ' ἀμφ' ἐμοί τροφήν.**

δυσπονία (ή) μτγν. δυσχερής ἐργασία, μόχθος, κάματος : Μαν.4,260 **γαίης τε μεταλλευταί καί ὑπουργοί δυσπονίης.**

δύσπονος-ον ἐπίπονος, ἐπίμοχθος, κοπιώδης: Σοφ.'Αντ.1276 **πόνοι βροτῶν δύσπονοι.**

δυσπόρευτος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ δι' οὗ δυσκόλως πορεύεταί τις, ἀδιάβατος : Ξεν.'Αν.1,5,7 **πηλοῦ φανέντος ταῖς ἁμάξαις δυσπορεύτου,** Δίων Κ 53,22 **τάς ὁδούς.. δυσπορεύτους ὑπ' ἀμελείας ὁρῶν οὔσας,** Μηναῖ.7,5 Συναξ. **ὄρος δέ ἐστιν.. ὑψηλόν καί δυσπόρευτον.**

δυσπόρθητος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως διά πολιορκίας κυριευόμενος : Σχόλ.Αἰσχ.Προμ.166, Τζέτζ.'Ιλ.140,13, - **δυσπόρθητον φρούριον.**

δυσπορθμος-ον μσν. ὁ δυσκόλως διαπορθμευτός, διαβατός : Τζέτζ.Χιλ.11,203.

δυσπορία (ή) δυσχέρεια κατά τήν διάβασιν : Ξεν. 'Αν.4,3,7 **ὁρῶσι.. τοῦ ποταμοῦ τήν δυσπορίαν.**

δυσπόριστος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὅν δυσκόλως πορίζεται, προμηθεύεταί τις· 'Ησ. « δυσπόριστον· δυσεύρετον » : 'Επίκ.'Επιστ.3,63 U, Διον.'Αλ.1,37 **τούτων οὐδέν δυσπόριστον,** 'Ιώσ.ΑΙ 19,2,5 **δυσπόριστος ἡ ἀρετή τοῦ σωφρονεῖν,** Πλούτ.'Ηθ.156 F **οὐ νομίζεις τό νέκταρ αὐτό δυσπόριστον εἶναι καί σπάνιον·** ‖ τό οὐδ. ὡς οὐσ. δυσκολία περί τόν πορισμόν: Φίλ.1,19 **τό δυσπόριστον τῶν ἀναγκαίων.**

δύσπορος-ον ὁ δι' οὗ δυσκόλως διέρχεταί τις: Πλάτ.Κρατ.420 E **δύσπορα (τά ἄγκη).. ὄντα ἴσχει τοῦ ἰέναι,** Ξεν.'Αν.6,5,12 **ἐπεί ἐγεύοντο.. ἐπί νάπει μεγάλῳ καί δυσπόρῳ·** 2) δυσπόριστος βλ.λ. : Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.28 **δύσπορος τροφή,**Πολυδ.5,105.

δυσπορῶ-έω μτγν. ἐκτελῶ δύσκολον, κοπιώδη πορείαν : 'Ιώσ.ΠΙ 3,6 2 **ὡς μή ταλαιπωροῖτο δυσποροῦν τό στράτευμα.**

δυσποτμία (ή) μτγν. δυστυχία, ἀτυχία : Διον.'Αλ. Ῥωμ.9,28 **τῆς περί τόν ἀγῶνα δυσποτμίας.**

δύσποτμος-ον κ. νεώτ. ἐπί προσ., πραγμ. κ. καταστάσεων, δυστυχής, ἄτυχος, κακότυχος : Αἰσχ. Προμ.119 **ὁρᾶτε δεσμώτην με δύσποτμον θεόν,** Σοφ.ΟΤ 888 **δυσπότμου χάριν χλιδᾶς,**'Αριστφ.'Αχ. 419 **ὁ δύσποτμος γηραιός,** Διον.'Αλ.Ῥωμ.1,17 **δύσποτμοι τύχαι,** Πλούτ.Περ.20 **δύσποτμος ἔρως,** Μωραΐτ.Διηγ.1,143 **ἐνεδρεύοντες.. νά συλλάβωσι τήν δύσποτμον λείαν των.**

δυσποτμῶ-έω μτγν. εὑρίσκομαι ἐν δυστυχίᾳ, ἐν ἀπελπισίᾳ δι' ἐμαυτόν : Πολύβ.33,17,1 **εἰς παραπλησίαν διάθεσιν ἦλθον τοῖς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀρρωστίαις δυσποτμοῦσι.**

δυσπότμως ἐπίρρ. δυστυχῶς, κακομοιριασμένα, δυστυχισμένα : Αἰσχ.Πέρσ.272 **νεκρῶν δυσπότμως ἐφθαρμένων,** Πλούτ.Φάβ.18 **αἴσχιστα καί δυσποτμότατα πεπραχώς.**

δύσποτος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως, ἀηδῶς πινόμενος : Αἰσχ.Εὐμ.266 **πώματος δυσπότου.**

δυσποτῶ-έω μσν. δυσκόλως, ἀηδῶς πίνω τι : Σήθ.Τροφ.Δυνάμ.107.

δύσπους-οδος (ὁ,ἡ) μτγν. **βραδύς κατά τούς πόδας,** βραδύπους : Κολλ.ἀπ.1,63 P.

δυσπράγημα-ατος (τό) μσν. δυστύχημα, ἀτύχημα : Νικήτ.Εὐγ.4,261 **ἐρωτικῶν γέμει δυσπραγημάτων,** Νικ.Χων.ἐν Σάθ.1,76 **τοῖς αὐτοῖς οἷς καί πρότερον περιπέπτωκε δυσπραγήμασι.**

δυσπραγής-οῦς-ές μτγν. ὁ κακῶς ἔχων, ὑποφέρων : Βέττ.Βάλ.16,21.

δυσπραγία (ή) κ. νεώτ. **δυστυχία,** ἀτυχία, κα-

κοτυχία, ταλαίπωρος κατάστασις : Γοργ.'Ελ.9,'Αντιφ.1,4,9 **ἐπίδοξος ἡ δυσπραγία μεταβάλλειν αὐτῶν ἐστι,** Θωμ.Μ 390, - **οἰκονομικὴ δυσπραγία.**

δυσπραγμάτευτος-ον μτγν. δυσχείριστος, δυσκολομεταχείριστος : Πλούτ.'Ηθ.348 F **δορυφόρων δυσπραγμάτευτος λαός.**

δυσπραγῶ-έω κ. νεώτ. δυστυχῶ, ἀτυχῶ, εὑρίσκομαι ἐν δυσπραγίᾳ : Αἰσχ.'Αγ.790 **τῷ δυσπραγοῦντί τ' ἐπιστενάχειν πᾶς τις ἕτοιμος,** Πλούτ.'Αντ.63 **τὸ δὲ ναυτικὸν ἐν παντὶ δυσπραγοῦν.**

δύσπρακτος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως πραττόμενος, ἐκτελούμενος : Πολυβ.3,131.

δυσπραξία (ἡ) δυσπραγία, ἀτυχία, ἀποτυχία : Αἰσχ.Προμ.966 **τῆς σῆς λατρείας τὴν ἐμὴν δυσπραξίαν.. οὐκ ἂν ἀλλάξαιμ' ἐγώ,** 'Ισοκρ.6,102.

δύσπρατος-ον ὁ δυσκόλως πωλούμενος, τίτλος κωμῳδιῶν τοῦ 'Αντιφάνους κ. 'Επικράτους : 'Αθήν.6,262 C, αὐτ.6,262 D.

δυσπράϋντος-ον ὁ δυσκόλως πραϋνόμενος, καθησυχάζων· 'Ησ. « δυσγάργαλις· δυσπράϋντος, ὁ οὐχ ὑποτασσόμενος, δυσπρόσιτος ».

δυσπρέπεια (ἡ) μτγν. ἀπρέπεια, ἀπρεπὴς τρόπος : 'Ιωσ.ΑΙ 3,7,4 **ὑπὲρ τοῦ μὴ διελέγχεσθαι τῆς τομῆς τὴν δυσπρέπειαν.**

δυσπρεπής-ές ἀπρεπής, ἀναξιοπρεπής : Εὐρ.'Ελ.300 **κἀν τοῖσι δούλοις δυσπρεπὲς νομίζεται.**

δύσπριστος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως διὰ τοῦ πρίονος σχιζόμενος : Θεόφρ.ΦΙ 5,6,3.

δυσπρόκοπος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως προοδεύων, ποὺ δύσκολα προκόβει : Βέττ.Βάλ.76,24.

δυσπρόπτωτος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως καταπίπτων : Γαλ.10,387 **χρὴ γὰρ αὐτὸ** (τὸ μέλι) **μήθ' οὕτω γενέσθαι σκληρὸν ὡς δυσπρόπτωτον εἶναι, μήθ' οὕτως ὑγρὸν ὡς περιρρεῖν.**

δυσπρόσβατος-ον ὁ δυσχερῆ τὴν πρόσβασιν ἔχων, δυσπρόσιτος, δύσβατος : Θουκ.4,129 **τῷ λόφῳ ὄντι δυσπροσβάτῳ,** Πολυβ.3,96 **δυσπρόσβατος ὁδός,** Δίων Κ 56,12 **δυσπρόσβατος πέτρα.**

δυσπρόσβλητος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως προσβαλλόμενος, δυσπρόσιτος· ‖ ἐν χρ. κ. μτφ. : Κύριλλ.'Αλ.'Ιουλ.3,9Β **ἡ ζήτησις δυσπρόσβλητος κομιδῇ ταῖς ἡμετέραις ἐστὶ διανοίαις,** - **σῶμα δυσπρόσβλητον ὑπὸ τοῦ ψύχους.**

δυσπρόσδεκτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως γινόμενος ἀποδεκτός, ὁ δυσάρεστος : Πλούτ.'Ηθ.39D **ἀνιαρὰ καὶ ἀηδῆ καὶ δυσπρόσδεκτα ποιῶν τὰ ὠφέλιμα·** **2**) ἐνεργ. ὁ δυσκόλως ἀποδεχόμενός τι· ‖ δθ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἡ ἰδιότης τοῦ δυσκόλως ἀποδεχομένου τι : Μᾶρκ.Αὐρ.1,5 **παρὰ τοῦ τροφέως.. τὸ δυσπρόσδεκτον τῆς διαβολῆς.**

δυσπροσήγορος-ον μτγν. ὃν δυσκόλως δύναται νὰ προσαγορεύσῃ τις, ὁ μεθ' οὗ δυσκόλως δύναται νὰ ὁμιλήσῃ τις, δυσκολομίλητος : Πολυβ.5,138 **δυσπροσήγορος τύραννος,** Δίων Κ ἀπ.11,6.

δυσπροσηγόρως ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον δυσπροσήγορον : Πολυβ.1,139.

δυσπρόσιτος-ον κ. νεώτ. ὃν δυσκόλως δύναταί τις νὰ πλησιάσῃ ἢ προσβάλῃ : Διον.'Αλ.4,54, Διόδ.Σ 15,42,'Ιώσ.ΑΙ 4,10,5 **λιμὴν δυσπρόσιτος ναυσί,** Πολυβ.1,171 **δυσπρόσιτον χωρίον,** Δίων Κ 40,34 **τεῖχος δ-·** ‖ ὁμ. ἐπὶ προσ. : Εὐρ.ΙΑ 345 **δυσπρόσιτος ἔσω τε κλῄθρων σπάνιος,** Εὐστ.Πον.251,40 **ἀσκητὴς.. ἀπρόσιτος τοῖς πολλοῖς ἢ δυσπρόσιτος.**

δυσπροσίτως ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον δυσπρόσιτον : Πολυβ.5,139, Ζωναρ.Λεξ.586.

δυσπρόσκοπος-ον ἐσφ. γρ. ἀντὶ δυσπρόκοπος βλ.λ. · Βέττ.Βάλ.76,24.

δυσπρόσμαχος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως πολεμούμενος, προσβαλλόμενος : Πλούτ.Τιμ.21 **μέρεσι καρτεροῖς οὖσι καὶ δυσπροσμάχοις.**

δυσπρόσμεικτος-ον μτγν. κ. -μικτος ὁ ἀκοινώνητος, δθ. ἐπὶ λιμένος, ὁ εἰς ὃν δυσκόλως δύναται **νὰ** εἰσέλθῃ, **νὰ** προσορμισθῇ **τις** : Πολυβ.1,101 **δυσπρόσμεικτος λιμήν.**

δυσπρόσοδος-ον κ. μσν. ὁ δυσχερῆ τὴν πρόσοδον ἔχων, δυσπρόσιτος : Θουκ.5,65 **χωρίον ἐρυμνὸν καὶ δυσπρόσοδον,** 'Αριστλ.Πολ.1330 b,3 **πόλις τοῖς ἐναντίοις δυσπρόσοδος,** Μηναῖ.2,1 Συνοξ. **κατὰ δυσβάτων καὶ δυσπροσόδων χωρίων·** ‖ ὁ δυσκόλως προσβαλλόμενος : Πολύβ.1,26,10 **ἐπειρῶντο ποιῆσαι τὴν τάξιν ἀσφαλῆ καὶ δυσπρόσοδον·** ‖ ἐπὶ προσ., ἀπλησίαστος, ἀκοινώνητος : Θουκ.1,130 **δυσπρόσοδόν τε ἑαυτὸν παρεῖχε,** Πλούτ.Δημήτρ.42 (**ἐβαρύνοντο**) **τὸ δυσόμιλον αὐτοῦ καὶ δυσπρόσοδον.**

δυσπρόσοιστος-ον ὃν δύσκολον εἶναι νὰ πλησιάσῃ τις, νὰ προσεγγίσῃ : Σοφ.ΟΚ 1277 **πατρὸς δυσπρόσοιστον κἀπροσήγορον στόμα.**

δυσπρόσοπτος-ον ὁ πρὸς ὃν δυσκόλως δύναταί τις νὰ προσβλέψῃ, ἀτενίσῃ : Πολυβ.1,112 **δ-ἀστραπή·** ‖ δθ. εἰδ. ὁ φρικτὸς τὴν ὄψιν : Σοφ.ΟΚ 286 **μηδέ μου κάρα τὸ δυσπρόσοπτον ὁρῶν ἀτιμάσεις,** Πλούτ.Αἰμ.12 **κίνησιν ἔκφυλον οὖσαν καὶ δυσπρόσοπτον·** ‖ **δυσπρόσοπτ' ὀνείρατα** ὧν ἡ ὄψις σημαίνει δυστυχίαν : Σοφ.'Ηλ.460.

δυσπροσόπτως ἐπίρρ. μτγν. κ.μσν. κατὰ τρόπον παρέχοντα θέαν δυσπρόσοπτον βλ.λ. : 'Αγαθαρχ.26 **οὕτως ἐζωσμένας δυσπροσόπτως, ὥστε μόνον τὴν αἰσχύνην τοῦ σώματος κρύπτειν,** Εὐστ.630,6.

δυσπροσόρμιστος-ον μτγν. ὁ δύσκολον παρέχων τὴν προσόρμισιν, ὁ μὴ ἔχων καταλλήλους ὅρμους, λιμένας : Πολύβ.1,37,4 **διὰ τὸ πελαγίαν εἶναι καὶ δυσπροσόρμιστον** (ἐπὶ παραλίας), Διόδ.Σ 1,31 **δυσπροσόρμιστος ἀπόβασις** (δυσχερής).

δυσπρόσορμος-ον μτγν., μσν. ὁ δυσπροσόρμιστος βλ.λ. : Σκύμν.726.

δυσπροσπέλαστος-ον μτγν. ὁ εἰς ὃν δυσκόλως δύναταί τις νὰ πλησιάσῃ, νὰ εἰσέλθῃ : Πλούτ.Πομπ.28 **πόλεις καὶ νήσους.. χαλεπὰς βιασθῆναι καὶ δυσπροσπελάστους,** Σχόλ.Σοφ.ΟΚ 1277.

δυσπροσπόριστος-ον μτγν. ὁ δυσχερῆ παρέχων τὸν ἐπισιτισμόν : Αἰν.Τακτ.8,1 **τὴν χώραν.. δυσπροσπόριστον κατασκευάζειν.**

δυσπρόσπτωτος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως ἐφαρμοζόμενος ἐπί τινος ἐπιφανείας (περὶ ἀλοιφῆς) : Γαλ.11,134 (π.'Ορειβ.44,15,21).

δυσπρόσρητος-ον μτγν. δυσπροσήγορος βλ.λ. : Πολυβ.5,138.

δυσπρόσωπος-ον μτγν. ὁ ἔχων κακὴν ὄψιν, ἀποκρουστικὸν πρόσωπον : 'Αρτεμίδ.3,47, ἐσφ.γρ. ἐν Πλούτ.Μάρ.15.

δυσπρόφερτος-ον νεώτ. ἐπὶ γλώσσης, ἐπὶ λέξεων, ἐπὶ φθόγγων, ὁ δυσκόλως προφερόμενος, οὗ ἡ προφορά, ἡ ἀπαγγελία εἶναι δύσκολος.

δυσπρόφορος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως προφερόμενος, δυσπρόφερτος : Μορτιαν.5,514.

δυσπυρία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἐπιβράδυνσις τῆς ἐν τῷ ὀργανισμῷ καύσεως, συμβαίνουσα ἰδίως ἐν ὑψηλοῖς τόποις.

δυσραγής-οῦς-ές μτγν. ὁ δυσκόλως διαρρηγνυόμενος, σχιζόμενος : Λουκ.'Ανάχ.24 **τὰ μὲν σκύτη.. τῷ ἐλαίῳ μαλαττόμενα δυσραγέστερα.**

δυσραχῖτις-ιδος (ἡ) μτγν. ὀνομασία ἐμπλάστρου τινός : Κρίτ.π.Γαλ.13,797.

δύσρευστος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως ῥέων, **ὁ** πυκνόρρευστος : Σέξτ.'Εμπ.Μαθ.5,75 **ἰλυώδες καὶ δυσρευστότερον.**

δύσρηκτος-ον μτγν. ὃν δυσκόλως δύναταί τις νὰ διαρρήξῃ, διασπάσῃ : Δίων Κ 62,8 **ἐπύκνωσεν ἕκαστον τῶν μερῶν** (τοῦ στρατοῦ), **ὥστε δύσρηκτον εἶναι τὴν φάλαγγα.**

δύσρητος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως λεγόμενος (λόγῳ τῆς σημασίας του), ἀκατονόμαστος, ἐκεῖνος ποὺ δὲν λέγεται : Δημήτρ.Ρητ.302 **ἐπάν τις** αἰσχρὸ

καὶ δύσρητα ἀναφανδὸν λέγοι· || ὃν δυσκόλως δύναταί τις νὰ ὀνομάσῃ : Γαλ.12,501.

δυσρῑγής-οῦς-ές σχόλ. λίαν ῥιγηλός, εὐαίσθητος εἰς τὸ ψῦχος : Σχόλ.᾿Αριστφ.Πλ.313 (ἀμφ. γρ.).

δύσρῑγος-ον κ. μσν. ὁ λίαν ῥιγῶν, λίαν εὐαίσθητος εἰς τὸ ψῦχος, ποὺ τὸν πιάνει πολὺ τὸ κρύο· Πολυδ.4,186 **« τοὺς ἀεὶ ῥιγοῦντας οἱ παλαιοὶ ῥιγοσιβίους ἔλεγον, οὓς οἱ νῦν δυσρίγους »** : ᾿Ηρόδ.5,10 **τὰ γὰρ ζῷα ταῦτα φαίνεται εἶναι δύσριγα,** ᾿Αριστλ.ΖΙ 605 a,20. **δυσριγότατον ζῷον,** Μέν.1007, ᾿Ιώσ.ΑΙ 7,14,3, Πλούτ.᾿Ηθ.916 Α· || ὁμ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ εὐπαθὴς εἰς τὸ ψῦχος : Θεόφρ.ΦΙ 6,7,3, Γεωπ.18,9,4.

δυσρίγως ἐπίρρ. μτγν. λίαν ῥιγηλῶς, ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ **ἔχω** δὲν ἀντέχω εἰς τὸ ψῦχος : Ρούφ.π. ᾿Ορειβ.8,24,61, ᾿Αγαθῖν.π.᾿Ορειβ.10,7,17· || κ. συγκρ. **-οτέρως:** ᾿Αριστλ.Πρ.863 a,2 **δυσριγοτέρως διάγειν.**

δυσροητικός-ή-όν μτγν. ὁ ὁδηγῶν εἰς δυστυχίαν : ᾿Αρρ.᾿Επικ.4,1,58 **δόγματα δυσροητικά.**

δύσροια (ἡ) μτγν. κακὴ ῥοή, κυκλοφορία : ᾿Ανών.Λονδ.4,17· **2)** μτφ. ἐπὶ καταστάσεων ἢ γεγονότων, ἀτυχὴς τροπή, δυστυχία, κακοτυχία : ᾿Αρρ. ᾿Επικτ.2,17,18 **ἀπόδειξις δυσροίας κ. κακοδαιμονίας.**

δύσρους-ουν, ἀσυν. **-οος -οον** μτγν. ὁ μετὰ δυσκολίας ῥέων· **2)** δθ. μτφ. ὁ ὀκνηρός, ὁ νωθρός : ᾿Ορειβ.8,35,6 **δύσρους γαστήρ.**

δυσροῶ-έω μτγν. κακῶς ῥέω· || **ἐν χρ. κ.** μτφ. εἶμαι ἀτυχής : ᾿Αρρ.᾿Επικτ.1,28,30.

δύσρυτος-ον μσν. ὁ δυσκόλως ῥέων : Θεόφιλ. Σχόλ.᾿Ιππ.2,456 **παύει μὲν οὖν τὴν αἱμορραγίαν τὸ ψυχρόν,.. ποιοῦν.. δυσρύτους τὰς ὕλας.**

δυσσάρκωτος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως σαρκούμενος, θεραπευόμενος, ἐπὶ ἑλκῶν : Γαλ.12,188, ᾿Αέτ.2,187.

δυσσέβεια (ἡ) κ. μσν. κ. **δυσσεβία,** Ιων. **-ίη** ἀσέβεια, ἔλλειψις εὐλαβείας πρὸς τὸ θεῖον : Αἰσχ. Χο.704 **πρὸς δυσσεβείας ἦν,** Σοφ.᾿Ηλ.1383 **τἀπιτίμια τῆς δυσσεβείας,** Μηναῖ.7,13 ᾿Ωδ. **ἅπαν δυσσεβείας πρόβλημα·** **2)** συνεκδ. μέμψις, κατηγορία ἐπὶ δυσσεβείᾳ : Σοφ.᾿Αντ.924 **τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦσ᾿ ἐκτησάμην.**

δυσσέβημα-ατος (τό) μτγν. πρᾶξις δυσσεβής, ἀσέβημα : Διον.᾿Αλ.Ρωμ.7,4,4 **τοιούτων ἡμῖν δυσσεβημάτων εἰσηγητής,** ΠΔ Μακκ.2,12,3 **τηλικοῦτο συνετέλεσαν τὸ δυσσέβημα.**

δυσσεβής-οῦς-ές κ. μσν. ἀσεβής, ἀνευλαβὴς πρὸς τὸ θεῖον, ἐπὶ προσ. : Αἰσχ.᾿Επτ.598 **τοῦ ξυναλλάσσοντος.. δίκαιον ἄνδρα τοῖσι δυσσεβεστάτοις,** Εὐρ.᾿Ιππ.1050 **μισθὸς γὰρ οὗτός ἐστιν ἀνδρὶ δυσσεβεῖ,** ᾿Ακολουθ.Μ Πέμπτης Τροπ. **τότε ᾿Ιούδας ὁ δυσσεβὴς φιλαργυρίαν νοσήσας ἐσκοτίζετο·** || κ. ἐπὶ πράξεων : Αἰσχ.᾿Αγ.758 **δυσσεβὲς ἔργον,** Σοφ.᾿Αντ.514 **δυσσεβῆ τιμᾷς χάριν,** Εὐρ. Μήδ.1287 **φόνῳ τέκνων δυσσεβεῖ,** Λυκόφρ.1151 **δυσσεβῶν γάμων,** Γεωπ.11,15,2.

δυσσεβία (ἡ), Ιων **-ίη** δυσσέβεια βλ.λ. : Αἰσχ.Εὐμ. 533 **δυσσεβίας μὲν ὕβρις τέκος,** Νόνν.Δ 20,404.

δυσσεβοφρόνως ἐπίρρ. μσν. δι᾿ ἀσεβοῦς διανοίας : Συνεχ.Θεοφ.66, Μηναῖ.12,27 Στίχ.᾿Ιαμβ. **πράξαντες δεινά, αἰσχρὰ δυσσεβοφρόνως.**

δυσσεβῶ-έω κ. μσν. εἶμαι δυσσεβὴς βλ.λ., σκέπτομαι ἢ ἐνεργῶ ἀσεβῶς : Σοφ.Τρ.1245 **ἀλλ᾿ ἐκδιδαχθῶ δῆτα δυσσεβεῖν,** Πισίδ.Γ ᾿Ακροάσ.3,231,18 **τὴν πρὶν σεβαστὴν εἶχε δυσσεβουμένην.**

δυσσεβῶς ἐπίρρ. ἀσεβῶς : Εὐρ.ἀπ.822 **δῶμα πλούτῳ δυσσεβῶς ὠγκωμένον,** Κλήμ.᾿Αλ.Προτρ.24 **τὸν πατέρα δυσσεβῶς καταθύσασα.**

δύσσειστος-ον ὁ δυσκόλως σειόμενος· ᾿Ησ. « δύσσειστον· δυσχερῶς σειόμενον ».

δυσσημία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. διαταραχὴ κατὰ τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ λεκτικοῦ.

δύσσηπτος-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως σηπόμενος : Πλούτ.᾿Ηθ.725 Β **αἱ χιόνες τὰ κρέα δύσσηπτα τηροῦσι,** Μοσχόπ.᾿Ησίοδ.῎Εργ.143.

δύσσοος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως σῳζόμενος, ποὺ εἶναι γιὰ χαμό : Θεόκρ.3,24 **τί πάθω, τί ὁ δύσσοος;** || δθ. ἄθλιος, χαμένος : Θεόκρ.4,44 **τᾶς γὰρ ἐλαίας τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσοα** (μοσχία).

δυσστήρικτος-ον μτγν. δυστήρικτος βλ.λ.

δυσστόμαχος-ον μσν. ὁ ἔχων κακὸν στόμαχον, ὑποφέρων ἐκ τοῦ στομάχου.

δυσσυγκάθετος-ον μτγν. ὁ μετὰ δυσκολίας συγκατατιθέμενος : ᾿Ιάμβλ.Πυθ.31,194 **πρὸς τὰς ἐξωτερικὰς φιλίας δυσσυγκάθετος** (πιθ.)..

δυσσύληπτος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως συλλαμβανόμενος : Σωρ.1,41 **δυσσύληπτα σπέρματα.**

δυσσυλλόγιστος-ον μτγν. ὃν δύσκολον εἶναι νὰ συλλογισθῇ τις : Γαλ.8,882.

δυσσύμβατος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως συμφωνῶν, συμβιβαζόμενος πρός τι : Πλούτ.᾿Ηθ.661C **ἑκάστη ..δυσσύμβατος οὖσα πρὸς τὸ ἀλλόφυλον.**

δυσσύμβλητος δυσξύμβλητος βλ.λ.

δυσσύμβολος δυσξύμβολος βλ.λ.

δυσσυμβούλευτος-ον μτγν. ὃν δυσκόλως συμβουλεύει τις : ᾿Αρτεμίδ.4,56 (δ.γρ. δυσξύμβολος).

δυσσυμπτωσία (ἡ) μτγν. δυσκολία περὶ τὴν σύμπτωσιν, τὴν ἕνωσιν : Γαλ.19,401.

δυσσύμπτωτος-ον μτγν. ὁ μετὰ δυσκολίας ἑνούμενος : Γαλ.8,873.

δυσσύμφυτος-ον μτγν. ὁ δυσχερῆ ἔχων τὴν μετά τινος σύμφυσιν : Σωρ.1,38 **δ- τραύματα·** || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἡ ἰδιότης τοῦ δυσσυμφύτου : Γαλ. 10,336 **τὸ δυσσύμφυτον, οὐ παντάπασιν ἀσύμφυτον τοῦ σκληροῦ τῶν ἐν αὐτῇ χιτώνων.**

δυσσυναίσθητος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως ὡς σύνολον αἰσθητὸς γινόμενος : Σιμπλ.Φυσ.1272,13.

δυσσύνακτος-ον μτγν. ὃν δυσκόλως δύναταί τις νὰ συναθροίσῃ, συνάξῃ : ᾿Ιώσ.ΠΙ 4,4,6 **κατὰ τὴν πόλιν δυσσύνακτον πλῆθος.**

δυσσυνάλλακτος-ον μτγν. ὁ μεθ᾿ οὗ δυσκόλως δύναται νὰ ἔλθῃ τις εἰς συναλλαγήν, εἰς ἐμπορικὰς σχέσεις : Βέττ.Βάλ.115,9, Βασ.2,483 Α **τὰς τῶν δυσσυναλλάκτων.. συντυχίας.**

δυσσυνειδησία (ἡ) μτγν. ἡ κακὴ συνείδησις, ἀσυνειδησία : Κλήμεντ.᾿Ομιλ.643.

δυσσυνείδητος-ον ὁ ἔχων κακήν, οὐχὶ καθαρὰν συνείδησιν : Βέττ.Βάλ.37,29· || ἐπὶ πράξεων, μετὰ πονηρᾶς συνειδήσεως γινόμενος : ᾿Αποστ.Διατ.299 **φεύγετε τὰς δυσσυνειδήτους εἰς τὸ θυσιαστήριον τοῦ θεοῦ εἰσφοράς·** || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. δυσσυνειδησία βλ.λ. : Ψ᾿Ιουστ.1189Β **διὰ τὸ δυσσυνείδητον καὶ μὴ καθαρὸν τῆς γνώμης.**

δυσσυνειδήτως ἐπίρρ. μτγν. ἐν κακῇ συνειδήσει, ἀσυνείδητα : Κλήμεντ.᾿Ομιλ.2,38 **δυσσυνειδήτως βιώσεις,** Νικ.Γρηγ.᾿Ιστ.197 D.

δυσσυνεσία (ἡ) μτγν. ἔλλειψις συνέσεως, περισκέψεως φρονήσεως : Σιμπλ.Φυσ.1117,9.

δυσσύνοπτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως συνοπτικῶς θεατός, ἀντιληπτὸς γινόμενος, ἀντίθ. εὐσύνοπτος : Πολύβ.3,84,2 **δυσσυνόπτου τῆς κατὰ τὸν ἀέρα περιστάσεως ὑπαρχούσης·** || ὁμ. μτφ.: ᾿Ιάμβλ.Πυθ.30,152 **δυσθεώρητον καὶ δυσσύνοπτον τὴν τῆς ἀρχῆς φύσιν·** **2)** νεώτ. ἐπὶ θεωριῶν, ἀφηγήσεων, διδασκαλιῶν κττ., ὃν δυσκόλως δύναταί τις νὰ συνοψίσῃ ἤτοι ἐν μεγάλῃ συντομίᾳ νὰ εἴπῃ.

δυσσώστως ἐπίρρ. μσν. δι᾿ ὀλίγων, μετ᾿ ὀλίγων ἐλπίδων σωτηρίας : ᾿Ιππιατρ.71.

δύστακτος-ον ὃν δυσκόλως δύναταί τις νὰ ὑποβάλῃ εἰς τάξιν, ἀδιάτακτος· ᾿Ησ. « δύστακτον· κακότακτον » : Πλάτ.Νόμ.781 Α **τὸ θῆλυ.. δύστακτον ὂν ἀφεῖθη.**

δύστακτος-ον ᾿Ησ. ἀντὶ **δύσστακτος** ὁ μετὰ δυσκολίας στάζων· δθ. ἐπὶ δακρυόντων· ᾿Ησ. « δύστακτον· κακοδάκρυτον ».

δυστάλας-αινα-αν ὁ λίαν δυστυχής, τρισάθλιος συνήθ. τὸ θηλ. : Σοφ.ΑΙ.410 **ὦ δυστάλαινα, τοιάδ᾿**

ἄνδρα χρήσιμον φωνεῖν, Εὐρ.'Ιππ.1407 **ὦ δυστάλας σὺ τῆσδε συμφορᾶς,**Αἶ.410· || ὁμ. ἐπὶ πραγμ.: Εὐρ.'Ηλ.284 **τὴν δυστάλαινα δαῖτα.**

δύσταλτος-ον μσν. ὁ δυσκόλως στελλόμενος, δυσκολόσταλτος : 'Ιππιατρ.9.

δυσταμίευτος-ον ὁ δυσκόλως κυβερνώμενος, ταχτοποιούμενος, δυσκολοοικονόμητος : 'Αριστλ. 'Ακ.800 b,31 **δυσταμίευτον πνεῦμα.**

δύστανος δωρ. τ. τοῦ δύστηνος βλ.λ.

δυστάραχος-ον κ. μσν. ὁ λίαν τεταραγμένος, τρικυμιώδης· 'Ησ. «δυσήνεμον· δυστάραχον» : Κ Μανασσ.Χρον.131 **ἐξήγειραν δυστάραχον ἄνεμον.**

δυστατῶ-έω μτγν. εἶμαι ἄστατος, στεροῦμαι στάσεως, ἤτοι σταθερότητος : Πλούτ.'Ηθ.993 **ἰε ἄστρα θολερῷ καὶ δυστατοῦντι πεφυρμένα ὑγρῷ,** αὐτ.1124 B **δυστατούσαις αἰσθήσεσι.**

δυστέκμαρτος-ον κ. νεώτ. ὃν δυσκόλως δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ, νὰ διευκρινίσῃ ἐκ τῶν δεδομένων τεκμηρίων, δυσεξιχνίαστος : Αἰσχ.Προμ.497 **δυστέκμαρτος τέχνη** (ἡ μαντική), Σοφ.ΟΤ 109 **ποῦ τόδ' εὑρεθήσεται ἴχνος παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας** (σχόλ. « δυσεύρετον, δυσκατάληπτον »), Πλούτ.Κάτ.Νεώτ.72 **δυστέκμαρτον ἡγεῖτο τὴν γνώμην τοῦ ἀνδρός,** Μηναῖ.3,25·Ωδ.8 **καλῶς ἔφης τὸ πρᾶγμα δυστέκμαρτον.**

δυστεκνία (ἡ) μτγν. ἡ ἔλλειψις τέκνων : Μαν.2,179.

δύστεκνος-ον ὁ δυστυχὴς ὡς πρὸς τὰ τέκνα του ἢ ἐκ τῶν τέκνων του : Σοφ.ΟΤ 1248 **τὴν δὲ τίκτουσαν λίποι τοῖς οἷσιν αὐτοῦ δύστεκνον παιδουργίαν,** Βέττ.Βάλ.18,5, Κατ.'Αστρλ.Κ 1,149.

δυστέκτων-ονος μσν. ἀδέξιος τεχνίτης : Νικ Εὐγ.6,539 **ὦ τῶν ἐκείνων δακτύλων δυστεκτόνων.**

δυστελ(ε)ολογία (ἡ) νεώτ. φιλοσ. φιλοσοφικὴ θεωρία περὶ τῆς δημιουργίας τοῦ ζωϊκοῦ κόσμου μὴ παραδεχομένη τὴν ὕπαρξιν τελολογικῶν σκοπῶν.

δυστέρματος-ον 'Ησ. « δυστέρματον· δυσχερὲς τέλος ἔχον ἢ μὴ ἔχον τέλος » (δ.γρ. δυστέρμονον)

δυστέρμονος-ον 'Ησ. δυστέρματος βλ.λ.

δυστερπής-οῦς-ές ὁ δυσάρεστος : Αἰσχ.Χο.277 **ἔφασκε.. τείσειν μ' ἔχοντα πολλὰ δυστερπῆ κακά**

δυστερπῶς ἐπίρ.μσν.δυσαρέστως:Θησ.Στεφ.ἐν λ

δύστευκτος-ον μτγν. (τεύχω) ἀτυχής, ἀνεπιτυχής : Δωρόθ., Κατ.'Αστρλ.Κ 2,174.

δυστευξία (ἡ) μτγν. (τεύχω) δυσκολία συναρμογῆς, ἐπιτυχοῦς τεύξεως, καλοῦ συνδυασμοῦ 'Ηφαιστ.'Αστρ.2,28 **δυστευξία τῶν πραγμάτων.**

στηκτος-ον κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως τηκόμενος 'Ιππ.Τροφ.51, Πλούτ.'Ηθ.2,28.

δυστηνία (ἡ) 'Ησ. « μοχθηρία ».

δύστηνος(-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ., δωρ.-**στανος** ἐπὶ προσ. δυστυχής, ἀτυχής, ἄθλιος : 'Ιλ.Ζ 127 **δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόωσι,** Αἰσχ Πέρσ.909 **δύστηνος ἐγὼ στυγερᾶς μοίρας τῆσδε κυρήσας,** 'Εφταλ.'Οδ.Ζ 206 **ἂν ἦρθε αὐτὸς ὁ δύστηνος μέσ' στὰ πλανέματά του,-δ- ὀρφανά·** **2)** ἐπὶ πράξεων, παθημάτων, καταστάσεων, κτπ., ἄθλιος, ἐλεεινός : Αἰσχ.'Αγ.1655 **δύστηνον θέρος,** Σοφ.'Ηλ 511 **δυστάνοις αἰκίαις,** 'Αριστφ.Βάτρ.1333 **δύστανον ὄνειρον,** Διον.'Αλ.6,20 **δύστανον πάθος·** **3)** ἐν ἠθικῇ σημ. ἐλεεινός, ἄθλιος, ἐξώλης,χομένος : Σοφ. 'Ηλ.121 **παῖ δυστανοτάτας ματρὸς** (σχόλ. «ἐξωλεστάτης· οὐ γὰρ ἐπ' οἴκτου ἐστὶν ὁ λόγος»), Εὐρ.'Ηρ. 1346 **ἀοιδῶν οἵδε δύστηνοι λόγοι·** || σπαν. παρὰ πεζ. : Δημ.421,20 **λογάρια δύστηνα μελετήσας.**

δυστήνως ἐπίρρ. κ. νεώτ. δυστυχῶς,ἀθλίως : Εὐρ. 'Ικ.967 **ἄπαις ἄτεκνος γηράσκω δυστηνοτάτως.**

δυστήρητος μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως διατηρούμενος : Ψ Φωκυλ.217 **δυστήρητον κάλλος·** || ὁ δυσκόλως φυλαττόμενος, ἐπιτηρούμενος, συγκρατούμενος, περιοριζόμενος : Πλούτ.Κλεομ.36 **θηρίον . δυστήρητον ἀμελῶς φυλάττουσι.**

δυστήρικτος-ον μτγν. ὃν δύσκολον εἶνο νὰ ὑποστηρίξῃ τις : Νεῖλ.π.Φωτ.Βιβλ.514,26 **περιρρεπὲς ποιοῦσι τὸ σπαρὲν καὶ δυστήρικτον.**

δυστηρῶ-έω μσν. πλημμελῶς διατηρῶ, κακῶς φυλάττω : Καλλ.Χρυσ.1288.

δυστίβευτος-ον μτγν. (στιβῶ) ὁ δυσκόλως ἀνιχνευόμενος : Πλούτ.'Ηθ.917 E.

δυστίβητος-ον μσν. δύσβατος, ἀδιάβατος : Εὐφραίμ.Καισ.4687 **διὰ . . δυστιβήτων χωρίων.**

δυστιθάσευτος-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως τιθασευόμενος, ἐξημερούμενος:Στράβ.15,1,42 **σπάνιοι δ' οἱ δυστιθάσευτοι** (ἐλέφαντες), Πλούτ. 'Ηθ.529 B **φθόνον . . ἀγενὲς βλάστημα καὶ δυστιθάσευτον,** 'Αγαθ.267,13 **ἦν . . πρὸς τὸ ὑπήκοον ἀπηνὴς καὶ δυστιθάσευτος·** || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἡ ἰδιότης τοῦ δυστιθασεύτου : 'Αρτεμίδ.3,12.

δυστλήμων-ονος-ον (τλάω) πολυπαθής, δυστυχής: 'Υμν.'Απόλλ.532 **νήπιοι ἄνθρωποι δυστλήμονες.**

δύστλητος-ον (τλάω) ὃν δυσκόλως ὑποφέρει τις, καταθλιπτικός : 'Εμπεδ.116 **δύστλητος ἀνάγκη,** Αἰσχ.'Αγ.1571 **στέργειν, δύστλητά περ ὄντα,** 'Επιγρ. **δύστλητα τολυπεύειν.**

δυστόκεια (ἡ) (τίκτω) ἡ πρὸς δυστυχίαν γεννήσασα· 'Ησ. « ἐπὶ κακῷ τετοκυῖα ».

δυστοκεύς-έως (ὁ,ἡ) (τίκτω) ὁ ὑποφέρων κατὰ τὸν τοκετόν : Καλλ.Δήλ.242 **δειλαὶ δυστοκέες μογέουσιν ἀλετρίδες·** **2)** ὁ ἀτυχὴς γονεύς · 'Επιγρ **δυστοκέες τοκέες.**

δυστοκία (ἡ) κ. νεώτ. (τίκτω) δυσχέρεια κατὰ τὸν τοκετόν, κακὴ γέννα : 'Αριστλ.ΖΙ 587 a,10 **περὶ τὰς δυστοκίας τῶν γυναικῶν τῇ εὐχερείᾳ δύνασθαι δεῖ βοηθεῖν,** Θεόφρ.Φl 9,16,1· || **νεώτ. κ.δημ. ἡ δυσχέρεια περὶ τὴν τελείωσιν ἢ τὴν κατάρτισιν.** **2)** δυστεκνία βλ.λ. : Μαν.1,46.

δύστοκος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐπὶ κακῷ, πρὸς δυστυχίαν γεννηθείς : Εὐφ.ἀπ.855 **δύστοκον δάκος·** **2)** νεώτ. ὁ δυσκόλως, μετὰ πόνων γεννῶν : **αἱ παχύσαρκοι γυναῖκες εἶναι πολλάκις δύστοκοι.**

δυστοκῶ-έω κ. μσν. κ. νεώτ. δυσκόλως, μετὰ πόνων γεννῶ : 'Ιππ.'Αφορ.5,35, Πλάτ.Θεαίτ.149D **αἱ μαῖαι. . δύνανται. . πονεῖν καὶ τίκτειν τε δὴ τὰς δυστοκούσας,** 'Αριστλ.ΖΙ 587 a 4,Μόσχ.4,87 **ὧδε ἐ δυστοκέουσα κακὰς ὠδῖνας ἀνέτλην,** Μηναῖ.2,1 Συναξ. **δυστοκοῦσαν καὶ κινδυνεύουσαν τοῦ θανάτου ἐλυτρώσατο·** **2)** μτφ. εὑρίσκομαι εἰς δυσχερῆ κατάστασιν : 'Αριστφ.Βάτρ.1423 **ἡ πόλις γὰρ δυστοκεῖ·** πρβλ. 'Αριστείδ.Λόγ.31(1),11.

δυστόκως ἐπίρρ. μσν. ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ **ἔχω** δυστοκῶ βλ.λ. : Εὐστ.Πον.326,50 **δυστόκως ἔχει περὶ τὰς νοημάτων γονάς.**

δύστολμος-ον μσν. ἄτολμος : Μαν.Φιλ.2,185.

δυστομία (ἡ) (στόμα) μτγν. δυσκολία κατὰ τὴν προφοράν : Φιλόδ.Ποιημ.2,24.

δύστομος-ον (στόμα) μτγν. ἐπὶ ἵππων, ὁ ἔχων ἀπειθές, δυσκόλως διευθυνόμενον στόμα : ΑΠλ. 4,361 **οὔτε χαλινοῖς δύστομος ἱππείη σοῖς ἀπίθησε γένυς,** 'Ιππιατρ.Προοίμ.· **2)** ὁ μετὰ δυσκολίας προφερόμενος : Φιλόδ.Ποιημ.2,15 **δύστομος συλλαβή·** **3)** (τέμνω) μτγν. ὁ δυσκόλως τεμνόμενος : Θεόφρ.Φl 3,14,1

δυστομῶ-έω (στόμα) κακολογῶ, διαβάλλω : Σοφ.ΟΚ 986 **ἐξοιδα, σὲ μὲν ἑκόντ' ἐμὲ κείνην τε ταῦτα δυστομεῖν.**

δύστονος-ον ἀξιοθρήνητος,πολυστένακτος : Αἰσχ Χο.469 **δύστον' ἄφερτα κήδη.**

δυστοπάζω 'Ησ. « δυστοπάζοντες, δυσχερῶς ὑπονοήσαντες» .

δυστόπαστος-ον ὃν δυσκόλως δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ, συλλάβῃ διὰ τῆς διανοίας· 'Ησ. « δυσκατάληπτος, δυσυπονόητος » : Εὐρ.Τρῳ.885 **ὅστις ποτ' εἶ, σύ, δυστόπαστος εἰδέναι,** Φίλ.1,570 **δυστόπαστος κοσμοποιός,** Πλούτ.Ρωμ.21 **τὰ δὲ δρώμενα τὴν αἰτίαν ποιεῖ δυστόπαστον.**

δύστοπος-ον (τόπος) Σουίδ. «δυστοπώτατα, δυσχερέστατα».
δύστος-ον μτγν. δύστηνος βλ.λ.: Ἡρωδιαν.1,217.
δυστόχαστος-ον κ. νεώτ. οὗ δυσκόλως δύναταί τις νὰ εὕρῃ τὸν στόχον, δθ. γεν. ὁ δυσκόλως ἐπιτυγχανόμενος : Διοσκ.Θηρ.Προοίμ. **δυστόχαστον καὶ τελέως ἀναιτιολόγητον**· **2)** κ. νεώτ. ὃν δυσκόλως δύναταί τις νὰ στοχασθῇ, νὰ ἀναμετρήσῃ διὰ τῆς διανοίας, δυσκολοστόχαστος : Πλούτ.᾿Αντών.28 **δυστόχαστον γὰρ ὁ καιρός.**
δυστοχία (ἡ) μτγν. ἀνεπιτυχία εἰς τὴν εὕρεσιν τοῦ στόχου, σημαδιοῦ.
δυστράπεζος-ον ὁ κακήν, ἀθλίαν, ἀποτρόπαιον τροφὴν τρώγων: Εὐρ.῾Ηρ.385 **χαρμοναῖσιν ἀνδροβρῶσι δυστράπεζοι.**
δυστραπελία (ἡ) κ. -εία μτγν. τὸ ὀμετάτρεπτον τοῦ χαρακτῆρος, ἐπιμονή, δυσχέρεια κατὰ τὴν μεταχείρισιν : Διόδ.Σ 4,11· **2)** δθ. μοχθηρία· ῾Ησ. «κακοτροπία, κακοήθεια» : Πάπ.· **2)** ἐπὶ τόπου, δυσχωρία, κακοτοπιά : Διόδ.Σ 17,82 **τῇ συνήθει τόλμῃ καὶ καρτερίᾳ τῶν Μακεδόνων περιεγένετο τῆς τοπικῆς δυστραπελίας**,᾿Ιάμβλ.Πυθ.19,92.
δυστράπελος-ον κ. μσν. ὁ δυσκόλως μετατρεπτός, δυσμεταχείριστος : ῾Ιππ.᾿Οστ.16 **φλέβα πυκινόρριζον καὶ δυστράπελον**, Σωρ.2,15 **δυστράπελος ὀφθαλμία**· πρβλ. : Πλούτ.᾿Ηθ.419 Α, Εὐστ.Πον. 318,20· ‖ γεν. δύσκολος : ῾Ηνίοχ.4,4 **πρᾶγμά γ᾿ ἠρῶτα με δυστράπελον πάνυ**· **2)** ἐπὶ προσ., ἄκαμπτος, ἰσχυρογνώμων, ἐπίμονος, ἀντίθ. εὐτράπελος : Σοφ.Αἴ.914 **πᾶ κεῖται ὁ δυστράπελος.. Αἴας** (σχόλ. «ἀμετάτρεπτος»), ᾿Αριστλ.᾿Η Εὐδ.1234 a,5.
δυστραπέλως ἐπίρρ. ἀκαταλλήλως, ἀτάκτως : Ξεν.Οἰκ.8,16 **εἰ δυστραπέλως τι σύγκειται**· **2)** δυσμετατρέπτως, δυσκόλως : Γαλ.14,114.
δυστρατοπέδευτος-ον μτγν. ἀκατάλληλος, κακὸς πρὸς στρατοπέδευσιν: Αἰν.Τακτ.8,1 **δυστρατοπέδευτος χώρα.**
δυστραχηλῶ-έω μσν. εἶμαι σκληροτράχηλος, ἀπειθής, ἀνυπάκουος : Τζέτζ.Χιλ.1,427 **δυστραχηλῶν καὶ νόμους παρατρέχων.**
δύστρεβλος-ον μσν. δύστροπος : Κῶδ.Παρισ.3502.
δύστρητος-ον μσν. ὁ δυσκόλως τρυπώμενος ἢ κακῶς τρυπημένος, εἰδ. ἐπὶ μαργαριτῶν· Σουίδ. «δύστρητος· ὁ ἄχρηστος μαργαρίτης».
δύστριπτος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ δυσκόλως τριβόμενος ἢ κοπανιζόμενος : ᾿Αρτεμίδ.1,70 **τὸ δύστριπτον καὶ δύσπεπτον τῆς φακῆς**, ῾Ιππιατρ.1.
δύστροπα ἐπίρρ. δημ. μετὰ δυστροπίας.
δυστροπεύω μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ. εἶμαι δύστροπος βλ.λ. : Βασίλ.᾿Επιστ.3,435 **ὅσοι οἱ λοιποὶ τιμῶνται τὸ δυστροπεύειν**· ‖ ὁμ. τὸ μέσ. κ. νεώτ. προβάλλω δυστροπίαν : Φῶτ.᾿Επιστ.133 **δυστροπευόμενος.**
δυστροπία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ δυστρόπου, κακότροπος, στρυφνὸς χαρακτήρ· Σουίδ. «κακότροπος γνώμη» : Πολύβ.5,119.
δυστροπικός-ή-όν μτγν. δύστροπος βλ.λ. : Σχόλ. ᾿Αριστφ.Βάτρ.826 **δυστροπικοὶ εἰσιν ἐν τῷ παίζειν.**
δύστροπος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄκαμπτος τοὺς τρόπους, ὁ κακότροπος, ὁ στρυφνός· Σουίδ. «δύστροπον· δυσάρεστον, σκολιόν» : Εὐρ.᾿Ιππ.161 **φιλεῖ δὲ τᾷ δυστρόπῳ γυναικῶν ἁρμονίᾳ κακὰ** (εἰς τὰς δυστρόπους, ὑστερικὰς γυναῖκας) : Δημ. 73,4 **δύστροπος καὶ δύσκολός εἰμί τις ἄνθρωπος**, Πλούτ.᾿Ηθ.361 Β **δύστροποι καὶ σκυθρωπαὶ φύσεις**, ᾿Ιω.Κίνν.123 D **δύστροπος καὶ ἰσχυρογνώμων**, Βιζυην.Σοφ.44 **μά ᾿ναι δειλὸς ἢ δύστροπος μπροστά μου**, - **δύστροπη γυναίκα.**
δυστροπῶ-έω νεώτ. εἶμαι δύστροπος βλ.λ., φέρω δυσκολίας εἰς τὴν λύσιν ζητήματός τινος : **δυστροπεῖ νὰ πληρώσῃ** - **νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὰς διαταγὰς τοῦ προϊσταμένου του.**
δυστρόπως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον κακόν, στρυφνόν, ἀσυμβίβαστον : Πολύβ.3,132, Φιλόστρ.Σοφ.1,19,2 **τοὺς Σμυρναίους ἐλογίστευε πικρῶς καὶ δυστρόπως**, Κύριλλ.᾿Αλ.2,264 C.
δύστρος (ὁ) μήν ὄνομα μηνὸς ἐν Μακεδονίᾳ ἀντιστοίχου τῷ Μαρτίῳ· ῾Ησ. «ὑπὸ Μακεδόνων μήν» : Νίκαρχ.ΑΠ 11,243 **δωδεκάτῃ δύστρου μηνός.**
δυστροφία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. διαταραχὴ καὶ μείωσις τῆς θρέψεως ὀργάνου τινὸς τοῦ σώματος καὶ ἡ ἐκ ταύτης προκύπτουσα βλάβη.
δύστροφος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ δυσκόλως τρεφόμενος : Θεόφρ.ΦΑἰτ.1,8,4, Γεωπ.5,2,313.
δυστρύπητος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως διατρυπώμενος, δύστρητος : Θεόφρ.ΦΙ 5,63 **ἔστι δὲ δυστρυπητότερα λίαν χλωρά.**
δύστρωτος-ον μτγν. (τιτρώσκω) ὁ δυσκόλως τιτρωσκόμενος, τραυματιζόμενος: Πλούτ.᾿Ηθ.983 D **σιδήρῳ καὶ λίθῳ δύστρωτος**, ΕΜ 162,28· **2)** μτφ. ὁ δυσκόλως ἢ οὐδόλως ὑπὸ ἠθικῶν προσβολῶν πληγωνόμενος, ἐπὶ ἠθικῆς προσβολῆς.
δυστύχημα-ατος κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ δυστυχεῖν, ἡ ἀτυχία, ἡ κακοτυχία : Πλάτ.Κρατ.395 D **ζῶντι δυστυχήματα ἐγένετο πολλὰ καὶ δεινά**, Λυσ.24,3 **τὰ τοῦ σώματος δυστυχήματα**, - **εἶχε τὸ μέγα δυστύχημα νὰ χάσῃ τὸ φῶς του**· ‖ εἰδ. στρατιωτικὴ καταστροφή : Ξεν.᾿Ελλ.4,5,18 **τοὺς Μαντινέας ἐφηδομένους τῷ δυστυχήματι**· ‖ νεώτ. κ. δημ. λίαν ἀτυχὲς γεγονός : **αὐτοκινητικὸν δυστύχημα**· ‖ εἰδ. ὁ θάνατος : **ὕστερα ἀπὸ τὸ δυστύχημά τους ἔκλεισαν τὸ σπίτι τους.**
δυστυχής-οῦς-ές κ. νεώτ., δημ. κ. **δύστυχος-η-ο** ὁ ὑφιστάμενος δυστυχήματα, ὁ ἐν δυστυχίᾳ διατελῶν, ἀτυχής, κακότυχος, δυστυχισμένος : Πλάτ. Νόμ.832 Α **πῶς μὲν οὖν αὐτοὺς οὐ λέγοιμ᾿ ἂν τὸ παράπαν δυστυχεῖς**, Σολωμ.᾿Εθν.῞Υμν.5,1 **δυστυχής! παρηγορία** (μόνη σοῦ ἔμενε νὰ λές· ‖ δ- κόροι αἱ ᾿Ερινύες (αἱ φέρουσαι δυστυχίαν) : Αἰσχ. Εὐρ.791· ‖ κ. νεώτ. **δ- εἴς τι** : Εὐρ.Φοίν.1642 **ἀλλ᾿ εἰς ἅπαντα δυστυχὴς ἔφυς, πάτερ**, - **ὑπῆρξε πολὺ δυστυχὴς εἰς τὴν οἰκογενειακήν του ζωήν**· ‖ ὁμ. μτ. αἰτ. τῆς ἀναφ. : Εὐρ.᾿Ορ.604 **τά τ᾿ ἔνδον εἰσὶ τά τε θύραζε δυστυχεῖς**· ‖ ὁμ. ἐπὶ πραγμ. κ. καταστάσεων : Σοφ.᾿Ηλ.602 **δυστυχῆ τρίβει βίον**, Θουκ.7,87 **τοῖς τε κρατήσασι λαμπρότατον καὶ τοῖς διαφθαρεῖσι δυστυχέστατον**· ‖ δυστυχῆ πράσσειν δυστυχεῖν : Αἰσχ.᾿Επτ.339 **εὖτε πτόλις δαμασθῇ, αἰαῖ, δυστυχῆ τε πράσσει**· ‖ τὸ οὐδ. **τὸ δυστυχὲς** ὡς οὐσ. ἡ δυστυχία : Αἰσχ.Χο.913 **τεκοῦσα γάρ μ᾿ ἔρριψες εἰς τὸ δυστυχές.**
δυστυχία (ἡ) κ. νεώτ., δημ. κ. -χιά ἡ ἀτυχία, ἡ κακοτυχιά : Πλάτ.᾿Απολ.25Α **πολλήν γ᾿ ἐμοῦ κατέγνωκας δυστυχίαν**, ᾿Αριστείδ.1,376 **δυστυχία μὴ τοῦτον τὸν τρόπον αἱρεῖσθαι δημηγορεῖν**· ‖ **ἡ τοῦ πάθους δυστυχία** ἡ ἀτυχία, ἀποτυχία τοῦ πάθους, τὸ δυστυχὲς πάθος : Θουκ.6,55 **῾Ιππάρχῳ ξυνέβη τοῦ πάθους τῇ δυστυχίᾳ ὀνομασθέντα** (=συνέβη νὰ γίνῃ ὀνομαστὸς διὰ τὴν ἐρωτικήν του ἀτυχίαν)· ‖ εἰδ. ἐπὶ στρατ. καταστροφῆς : Ξεν. ᾿Ελλ.4,5,19 **διὰ τὴν τῆς μοίρας δυστυχίαν**· **2)** κ. νεώτ. ἡ κατάστασις τοῦ δυστυχοῦς, ἡ συμφορά : Εὐρ.Βάκχ.388 **ἀχαλίνων στομάτων ἀνόμου τ᾿ ἀφροσύνας τέλος δυστυχία**, ᾿Ισοκρ.4,169 **εἰ δυστυχίας ἀνδρῶν ὀδυροίμην**, Βαλαωρ.25η Μαρτ.12 **ἡ καταφρόνια, ἡ δυστυχιὰ σέπουν τὰ κόκκαλά της**· ‖ εἰδ. νεώτ. οἰκονομικὴ δυσπραγία, ἔνδεια : **ἄλλοτε ἦσαν πλούσιοι, ἀλλὰ μὲ τὴν κρίσιν περιῆλθον εἰς δυστυχίαν**· **3)** δυστύχημα βλ.λ. : Σολωμ. Λάμπρ.7,2 **πάντα θανάτοι, δυστυχιὲς καὶ θρῆνοι**, - **τὸν βρῆκαν πολλὲς δυστυχίες.**
δυστυχογράφημα-ατος (τὸ) μσν. ἡ δυστυχίαν προκαλοῦσα γραφή : Καλλιμ.Χρυσ.719.
δυστυχόκλωμα-ατος (τὸ) μσν. τὸ ὑπὸ τῆς δυστυχίας ἐπαγόμενον : Καλλίμ.Χρυσ.785.

δύστυχος-η-ο δημ. ὁ δυστυχὴς βλ.λ. : παροιμ. **ὁπού ἄρρωστος γεννήθηκε δύστυχη θά'χῃ ζήση, - δύστυχα νιάτα - γεράματα·** ‖ ὁ καθ' οὗ ἐπέσκηψε δυστυχία τις, ὁ ἀτυχήσας εἴς τι, ποὺ δυστύχησε σὲ κάτι : **στάθηκε δύστυχος στὸ γάμο του·** ‖ συνήθ. ἐν χρ. ὡς σχετλιαστ. ἐπίθ., ὁ λύπης ἄξιος· πρβλ. νεώτ. ταλαίπωρος, δημ. κακομοίρης : Σολωμ.Εὐρυκ.7 **καὶ δὲν ἠξέρει ὁ δύστυχος ὁπού φιλεῖ τὸ κῦμα | ἐκεῖνο ποὺ τῆς ἔδωσε καὶ θάνατο καὶ μνῆμα,** Κρυστ.Καλό/.10,4 **καὶ νὰ μποροῦσα ὁ δύστυχος νά σοῦ τὸν βαλσαμώσω·** **2**) εἰδ. ἐπὶ χώρας, πόλεως, ὁ ἐν ᾧ ἐπικρατεῖ δυστυχία, στέρησις, ὁ πενιχρά τὰ μέσα τοῦ βίου παρέχων· ἐπὶ γῆς, ἡ ἄφορος : **δύστυχο νησί, « δύστυχα χωράφια·** ‖ κ. ἐπὶ χρόνου, ὁ καθ' ὃν ἐπῆλθον δυστυχίαι, συμφοραί : δ. τραγ. **πέρασαν χρόνια δύστυχα·** πρβλ. δυστυχισμένος.

δυστυχῶ-έω κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. ἀσυναίρ. -άω, παθ. ἀττ. **δυστυχοῦμαι,** μέλλ. **δυστυχηθῶ,** οὐδ. μτχ. ἀορ. κτ. πληθ. **δυστυχηθέντα,** δημ. μτχ. παθ ἐν σημ. ἐπιθ. **δυστυχισμένος,** ἀπολ. εἶμαι δυστυχὴς βλ.λ., ἄτυχος, κακοδαιμονῶ, κακοτυχῶ, διατελῶ, περιπίπτω ἐν δυστυχίᾳ : Σοφ.ΟΤ 262 **εἰ κείνῳ γένος μὴ δυστύχησεν,** γνωμ. **τῶν μὲν εὐτυχούντων πάντες φίλοι, τῶν δὲ δυστυχούντων οὐδ' αὐτὸς ὁ γεννήτωρ·** ‖ ὁμ. μτ. δοτ. προσ. : Αἰσχ.'Επτ.982 **ἐπεύχομαι δὴ τάδε μέν σε τυχεῖν.. τοῖσι δὲ δυστυχεῖν·** ‖ ὁμ. μτ. αἰτ. προσδιορ. τοῦ κατά τι : 'Ηρ.8,105 **οὐ γὰρ τὰ πάντα ἐδυστύχεε ὁ Ἑρμότιμος** (καθ'ὅλα, ὁλοτελῶς)· νεώτ. ὁμ. μτ. τῆς προθ. **κατά : ἐδυστύχησε καθ' ὅλον τὸν βίον αὐτοῦ - κατὰ τὰς ἐπιχειρήσεις του·** ‖ ὁμ. μτ. δοτ. πράγμ. : Εὐρ.Φοίν.424 **εὐτυχεῖς οὖν τοῖς γάμοις ἢ δυστυχεῖς·** ‖ φρ. **δυστυχῶν τύμβος** (ἐστερημένος τῶν νομίμων τιμῶν) : Σοφ.ΟΚ 402· **2**) μτ. διορ. ἐμπροθ. (περί, ἐν, εἰς) αἰτιολογικοῦ ἢ εἰδικευτικοῦ, εἶμαι δυστυχὴς ἕνεκα, ἀτυχῶς ἔχω εἴς τι, κακοτυχῶ ἀπό κάτι ἢ σὲ κάτι, ὑφίσταμαι ἀτυχίαν : Εὐρ.'Ανδρ.731 **δυστυχῇ παίδων πέρι,** 'Αριστφ.Βάτρ.1449 **εἰ νῦν γε δυστυχοῦμεν ἐν τούτοισιν,** Πλάτ.Λάχ.183 C **οὕτω σφόδρα εἰς τοῦτο δεδυστυχήκασιν,** Πλούτ.Κάμ.11 **δυστυχήσαντος αὐτοῦ περὶ τὰ οἰκεῖα·** ‖ κ. νεώτ. κ. δημ. μτ. τῆς εἰς ἢ κατά : **ἐδυστύχησεν εἰς τὸ(ν) γάμο(ν) του·** τῆς προθ.ἐχούσης πολλάκις κ. χρον. σημ. : **ἐδυστύχησεν εἰς τὸν πόλεμον·** **3**) παθ. εὔχρ. κτ. μέλλ. κ.ἀόρ. καταλαμβάνομαι ὑπὸ δυστυχίας, ἀποβαίνω, καταντῶ δυστυχής : Πλάτ.Νόμ.877 E **ὅταν οὖν τις ἅμα δυστυχηθῇ καὶ ἀσεβηθῇ τῶν οἴκων·** εἰδ. ἡ μτχ. παθ. ἀορ. κτ. πληθ. οὐδ. **τὰ δυστυχηθέντα** τὰ ἀτυχῶς συμβάντα ἢ πραχθέντα : Λυσ. 2,70 **ἐπηνώρθωσαν δὲ τὰ ὑφ' ἑτέρων δυστυχηθέντα,** Πλούτ.Πύρρ.4 **τῶν δὲ κατ' ἐκείνους δυστυχηθέντων·** **4**) μτγν. κ. μσν. μτ. αἰτ. ἐπὶ δυστυχίᾳ τυγχάνω, ἔχω τὸ δυστύχημα νὰ ἔχω : Παλλάδ.ΑΠ 11,287 **ὁ τὴν γυναῖκα τὴν ἄμορφον δυστυχῶν,** Θεοφύλ.Σ 'Ιστ.8,3,6 **τὴν λίμνην ἀντιμέτωπον δυστυχήσαντες·** **5**) νεώτ. κ. δημ. μ. τὸ ἐνεργ. ὡς ἀνωτ. κ. εἰδ. ἐπὶ οἰκονομικῆς δυσπραγίας, διατελῶ ἐν ἐνδείᾳ, ἐν οἰκονομικῇ ἐξαθλιώσει, ταλαιπωροῦμαι ἐλλείψει ἐπαρκῶν πόρων, στεροῦμαι : **μετὰ τὸν πόλεμον πολλοὶ ἐδυστύχησαν, - δυστυχοῦνε τὰ ὀρφανά·** ‖ δημ. ἡ μτχ. παθ. τ. **δυστυχισμένος** ὁ δυστυχής, ὁ δύστυχος βλ.λ.

δυστυχῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κ. δημ. μετὰ δυστυχίας : Αἰσχ.'Αγ.1660 **δαίμονος χολῇ βαρείᾳ δυστυχῶς πεπληγμένοι,** Πλάτ.Νόμ.687 E **πρὸς τὸ δυστυχῶς τελευτήσαντα 'Ιππόλυτον·** ‖ νεώτ. κ. δημ. κατὰ δυστυχίαν, ἐκ δυσμενοῦς, ἀντιξόου περιστάσεως, κ. ἐν ἠπιωτέρᾳ σημ. οὐχὶ κατὰ τὸ ποθούμενον ἢ τὸ προσδοκώμενον : **δυστυχῶς δὲν κατώρθωσα νὰ τὸν συναντήσω.**

δύσυδρος-ον μτγν. ἄνυδρος : 'Ιώσ.ΑΙ 2,11,2 **χωρίων δυσύδρων.**

δυσυπέρβατος-ον μτγν.κ. νεώτ. ὃν δυσκόλως δύναται νὰ ὑπερβῇ τις : Φίλ.Μηχ.Βελοπ.82,35 **χάρακα δυσυπέρβατον, - δυσυπέρβατος δυσχέρεια.**

δυσυπέρβλητος-ον νεώτ. ὃν δυσκόλως δύναταί τις νὰ ὑπερβάλῃ, νὰ ξεπεράσῃ : **δυσυπέρβλητος βράχος** ‖ ὁμ. μτφ. **δυσυπέρβλητοι ἀγῶνες - ἀφοσιώσεις - θυσίαι.**

δυσυπερβλήτως ἐπίρρ. νεώτ κατὰ τρόπον δυσυπέρβλητον βλ.λ.

δυσυπνήτως ἐπίρρ. μτγν. ἐν συνεκφ. μετὰ τοῦ **ἔχω** ὑποφέρω ἐξ ἀϋπνίας : 'Αγαθιν.π.'Ορειβ.10,7,27.

δύσυπνος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως ἢ κακῶς κοιμώμενος : 'Αγαθιν.π.'Ορειβ.10,7,10 **παιδία δύσυπνα.**

δυσυπνῶ-έω δυσκόλως ἢ κακῶς κοιμῶμαι : Πλάτ.Νόμ.790 D **κατακοιμίζειν τὰ δυσυπνοῦντα τῶν παιδίων αἱ μητέρες,** Πολυδ.9,127.

δυσυποβίβαστος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως ὑποβιβαζόμενος, ὑποκείμενος εἰς ἐκκένωσιν, ὅθ. δυσκοίλιος : Δίφ.Σίφν.π.'Αθην.3,74 C **ὁ σικυὸς . . δυσοικονόμητός ἐστι καὶ δυσυποβίβαστος,** Γαλ.6,535.

δυσύποιστος-ον μτγν. κ. μσν. ὃν δυσκόλως δύναται νὰ ὑποφέρῃ τις, νὰ βαστάξῃ : Μελέαγρ.ΑΠ 5,162 **δυσύποιστον κέντρον ἔρωτος,** 'Ιώσ.ΑΙ 15,7 **δυσοίπιστον βίον,** 'Αρχιγ.π.'Αετ.13,120 **δυσύποιστον βάρος,** Μηναῖ.5,10 Συνοξ. **βασάνων . . δυσυποίστων ὄντων οὕτω.**

δυσυπομένητος-ον μτγν δυσυπομόνητος βλ.λ. : Σέξτ.'Εμπ.Μαθ.9,154.

δυσυπομόνητος-ον μτγν. κ. μσν. ὃν δυσκόλως δύναται νὰ ὑπομείνῃ τις, δυσκολοβάστακτος : Φίλ. 2,432 **πικρῶν καὶ δυσυπομονήτων ἀλγηδόνων,** Θεοφύλ.Σ 'Ιστ.157 D.

δυσυπονόητος-ον μτγν. οὗ ἡ φύσις δυσκόλως δύναται νὰ κατανοηθῇ· 'Ησ. « δυστόπαστος· δυσυπονόητος » : Φίλ.2,268, αὐτ.2,201 **δυσυπονόητον μῖσος** (δ.ἑρμ.ὁ λίαν φιλύποπτος,ὁ πλήρης ὑπονοιῶν).

δυσυπόστατος-ον μτγν. πρὸς ὃν δυσκόλως δύναται νὰ ἀντιστῇ τις : Διόδ.Σ 17,11 **δυσυπόστατον βίαν,** Πλούτ.Κοριολ.8 **φοβερὸς ἐντυχεῖν πολεμίῳ καὶ δυσυπόστατος.**

δυσυποχώρητος-ον Σουΐδ. ὡς γλῶσσ. τοῦ δυσύποιστος βλ.λ.

δυσφαγία (ἡ) νεώτ. ἰατρ ἡ κατὰ τὴν κατάποσιν τῶν τροφῶν δυσχέρεια ἕνεκεν παθήσεως τοῦ φάρυγγος.

δυσφαής-οῦς-ές (φάος) μτγν. ὁ δυσκόλως ὁρατός, ποὺ δύσκολα φαίνεται : Πλούτ.'Ηθ.431 F **φαίνεται (ὁ ἥλιος) ἐν ὁμίχλῃ δυσφαής.**

δύσφαλτος-ον ὁ δυσκόλως σαλευόμενος, πίπτων· ὅθ. 'Ησ. « δύσφαλτον· δύσμαχον ».

δυσφανής-οῦς-ές (φαίνομαι) μτγν. ἀμαυρός, σκοτεινός : Πλούτ.Λούκ.9 **νύκτα δυσφανῆ καὶ νοτερὰν ἔχων ἐκίνει·** ‖ ὁμ. μτφ. δυσδιάκριτος, ἀσαφής, οὐχὶ φανερός· ἐν χρ. κ. παραθ. : Θεμίστ.Λόγ. 1,2 C **σώματος ψυχὴ δυσφανέστερόν τι χρῆμα.**

δυσφάνταστος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως δυνάμενος νὰ φαντασθῇ τι:Πλούτ.'Ηθ.431 F **ταύτην ἔχουσαι τὴν δύναμιν ψυχαὶ . . ἀμυδρὰν καὶ δυσφάνταστον.**

δυσφασία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἕνεκεν βλάβης τῶν νευρικῶν κέντρων διαταραχὴ τοῦ λόγου.

δυσφατνία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἀνωμαλία κατὰ τὸν σχηματισμὸν τοῦ φατνιακοῦ τόξου.

δύσφατος-ον ὁ δυσκόλως λεγόμενος, ἀπαίσιος: Αἰσχ.'Αγ.1152 **τὰ δ' ἐπίφοβα δυσφάτῳ κλαγγᾷ μελοτυπεῖς·** **2**) δυσερμήνευτος, δυσεξήγητος : Λυκόφρ.10 **δυσφάτους αἰνιγμάτων οἴμας.**

δυσφεγγής-οῦς-ές μτγν. ὁ κακῶς φωτιζόμενος, σκοτεινός : Πολυδ.5,109 **δυσφεγγὲς χωρίον.**

δυσφερής-οῦς-ές 'Ησ. ὃν δυσκόλως ὑποφέρει τις· 'Ησ. «δυσφερές· δυσάνεκτον, ἀφόρητον ».

δύσφευκτος-ον μτγν. κ. μσν. ὃν δυσκόλως δύναται ν' ἀπαφύγῃ τις : Μέν.Γεωργ.12, Φίλ.2,268, Θεοφύλ.Σ'Ἱστ.167 C **ἐπεὶ δὲ δύσφευκτος τοῖς βαρβάροις ἐπῆν ἡ συνάντησις.**

δυσφήμημα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. δυσοίωνος, κακὸς λόγος, βλασφημία : Πλούτ.'Ηθ.1065 E **τί πρὸς τὰ τοιαῦτα δυσφημήματα λέγειν ἕξομεν·** **2)** νεώτ. ὡρισμένη δυσφήμησις βλ.λ.

δυσφήμησις-εως (ἡ) νεώτ.κ -μισις, δημ. -ιση ἡ κακοβούλως γινομένη διάδοσις μὴ ἀποδεδειγμένου γεγονότος προσβάλλοντος τὴν ὑπόληψίν τινος : **ἀνήγαγεν εἰς σύστημα τὴν δυσφήμησιν τῶν πολιτικῶν του ἀντιπάλων·** ‖ νομ. τὸ ἀδίκημα τῆς τοιαύτης πράξεως : **τὸν κατήγγειλεν ἐπὶ δυσφημήσει.**

δυσφημία (ἡ) κ. μσν διάδοσις λόγων ἀπαισίων, κακόν τι προσημαινόντων, δθ. μεμψιμοιρία, θρηνῳδία : Σοφ.Φιλ.10 **κατεῖχ' ἀεὶ πᾶν στρατόπεδον δυσφημίαις.** 'Ιάμβλ.Πυθ.360 **δυσφημίας δὲ πάσης καθαρεύει·** **2)** κτ. πλ. ἀραί, κατάρες : Πλούτ. 'Ηθ.587 E **τρέπεται πρὸς δυσφημίας ἀποτροπαίους ἐπαρώμενος·** **3)** βλασφημία, ὕβρις : Οἰκουμεν.Πράξ.22 **ἔθος ἐστὶν 'Ιουδαίοις ἐπὶ ταῖς κατὰ Θεοῦ δυσφημίαις περιρρηγνύνοι τὰ ἱμάτια,** Μηναῖ.7,9 'Ωδ. **ἔτεμες δυσφημίας, ὅσιε, ἄκανθαν·** **4)** κακὴ φήμη, κακὸ ὄνομα : Σοφ.ἀπ.178 **καὶ μή με πλείους τῶν ἔχειν δυσφημίας,** Πολυδ.5,160· **6)** ἀηδεῖς λόγοι, πρβλ. ἀηδίες : Δημήτρ.Ψαλ.'Ερμ. 326 **τὴν λεκανίδα .. καὶ τὴν φίαθον .. καὶ πολλήν τινα τοιαύτην δυσφημίαν ἑταιρῶν.**

δυσφημίζω νεώτ. κ. δημ. δυσφημῶ βλ.λ.2)

δυσφήμισις-εως (ἡ) νεώτ. βλ. δυσφήμησις.

δυσφήμιστος-ον μσν. δυσοίωνος, ἐπὶ λόγοι Σουΐδ. ἐν λ. δυσκληδόνιστος.

δυσφημοειδής-ές μτγν ὁ φαινόμενος δύσφημος : 'Ωριγ.3,409· ‖ τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἡ ἰδιότης τοῦ δυσφημοειδοῦς · Κύριλλ.'Αλεξ.'Ιερεμ.175,16.

δύσφημος-ον, δωρ. **-αμος,** κ. νεώτ. δυσοίωνος, ὁ κακὰ προαναγγέλλων, ἀπαίσιος : 'Ησίοδ.'Εργ.735 **ἀπὸ δυσφήμοιο τάφου ἀπονοστήσαντα,** Εὐρ. 'Ανδρ.1144 **κραυγὴ δ' ἐν εὐφήμοισι δύσφημος δόμοις,** Πλάτ.'Ιππ.Μ 293 A **οὐ πάνυ δύσφημον,** 'Απολλ. P I,1137 **Ιωὴ δύσφημος,** Κάλβ 6,125 **διασκορπίσατε ἄνεμοι τοὺς δυσφήμους λόγους·** **2)** κακολόγος, ὑβριστικός : Θέογν.307 **ἔπη δύσφημα καὶ ὕβριν,** Μέν.715 **δυσφήμῳ λόγῳ,** Πλούτ.Λουκ.18 **οὔτε δύσφημόν τε φθεγξαμένη οὔτ' ἀγεννές·** ‖ βλάσφημος : Μηναῖ.7,13 Θεοτοκ. **ἐμφράττοντες δύσφημον Νεστορίου στόμα·** **3)** ὁ ἔχων κακὴν φήμην, κακὸ ὄνομα : Πίνδ.Ν 8,37 **θανὼν ὡς παισὶ κλέος μὴ τὸ δύσφαμον προσάψω**

δυσφημοσύνη (ἡ) μτγν. κακή, φαύλη, ἀχρεία ὁμιλία : Φιλόδ.Στωϊκ.339,20

δυσφημῶ κ. νεώτ. κ. δημ λέγω κακοὺς λόγους, κυρ δυσοιώνους, ἀπαισίους : Αἰσχ.'Αγ.1077 **δυσφημοῦσα τὸν θεὸν καλεῖ,** Σοφ.'Ηλ.905 **δυσφημῶ μὲν οὔ, χαρᾶς δὲ πίμπλημι,** Πλούτ.Κικ.22 **οἱ δυσφημεῖν μὴ βουλόμενοι τὸ τεθνάναι σημαίνουσιν·** **2)** μετθ. λέγω κακά, δυσάρεστα περί τινος, δθ κακολογῶ τινα : Σοφ.'Ηλ.1183 **οὔτοι ποτ' ἄλλην ἢ 'μὲ δυσφημεῖς,** Εὐρ.'Εκ.181 **τί με δυσφημεῖς,** αὐτ 'Ηρ.600 **δυσφημεῖν γὰρ ἅζομαι θεάν,** Θεμίστ.Λόγ 13,178 A ‖ **νεώτ. κ. -φημίζω** κακοβούλως διαδίδω τι προσβάλλον τὴν ὑπόληψίν τινος· ὁμ. κ. παθ. : **ἐδυσφημήθη ὅσον οὐδεὶς ἄλλος.**

δυσφήμως ἐπίρρ. μτγν. διὰ λόγων δυσφήμων βλ.λ. : Φρύν.AB 36,12 **δυσοιωνεῖν.. δυσφήμως διαλέγεσθαι** ‖ ὑπὸ κακοὺς οἰωνούς : Ζηνόβ.4,95 **δυσφήμως ἱερουργεῖν** **2)** κακολόγως, ὑβριστικῶς : Οὐλπ.Δημ.22,105 **μὴ δυσφήμως χρὴ .. μνησθῆναι τῶν προγόνων.**

δύσφθαρτος-ον μτγν. κ. νεώτ ὁ δυσκόλως φθειρόμενος : Σέξτ.'Εμπ.Μαθ.9,19, **- τὰ εὐγενῆ μέταλλα εἶναι δύσφθαρτα·** ‖ δύσπεπτος : Δίφιλ.π 'Αθην.3,121 C **τῶν ταρίχων ᾠὰ δύσφθαρτα.**

δύσφθεγκτος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως προφερόμενος : Πολυδ.3,129.

δύσφθογγος-ον δυσπρόφερτος: Δημ.Φαλ.'Ερμ.246.

δυσφιλής-οῦς-ές μισητός : Αἰσχ.'Αγ.1232 **δυσφιλὲς δάκος** (περὶ τῆς Κλυταιμήστρας), αὐτ.Χο.624 **ὁ καιρὸς δὲ δυσφιλὲς γαμήλευμ' ἀπεύχεται δόμοις,** Σοφ ΟΚ 1258 **δυσφιλὴς γέρων** κ. ἀλ.

δύσφιμος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως δεχόμενος χαλινόν· 'Ηρωδιαν.178 « δύσφιμος ἵππος, ὁ δυσχαλίνωτος ».

δυσφόρητος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὃν δυσκόλως δύναται νὰ ὑποφέρῃ τις· 'Ησ. «δυσβάστακτος» : Εὐρ.Κύκλ.344 **λέβητά γ', ὃς ζέσας σὴν σάρκα δυσφόρητον ἀμφέξει καλῶς** (διόρθ. **διαφόρ-**), Νεῖλ. 'Επιστ.3,340 **σοδομουμένη ψυχὴ .. ἀπολακτίζει λοιπὸν καὶ δυσφόρητός ἐστιν.**

δυσφορήτως ἐπίρρ. μσν. ἐν συνεκφ. μετὰ τοῦ ἔχω ἢ διάκειμαι δυσφορῶ : 'Ιωσ.Γενέσ.45 B **ὁ βασιλεὺς δυσφορήτως εἶχε καὶ ἠνιᾶτο,** αὐτ.56 A **δυσφορήτως διέκειντο.**

δυσφορία (ἡ) (φέρω) κ. νεώτ. οἴσθημα στενοχωρίας, ἐνοχλήσεως, ἀνησυχία, δυσαρέσκεια : 'Ιππ. Διαίτ.54 **δυσφορίην τε καὶ ῥιπτασμὸν τῶν μελέων ἐμποιεῖ, - μόλις ἠδυνήθη νὰ κρύψῃ τὴν δυσφορίαν ἐκ τῆς παρουσίας του·** **2)** ἀδημονία, ἀγωνία : 'Επίκ.ἀπ.445, Σιμπλίκ.'Επίκτ.117 D.

δυσφορικός-ή-όν μτγν. ὁ δυσφορίαν σημαίνων : Εὐστ.1581,22 **αἰαῖ, ἐπίρρημα δυσφορικόν.**

δυσφόρμιγξ-γγος (ὁ,ἡ) ὁ παράφωνος, ἀνάρμοστος πρὸς συνοδείαν φόρμιγγος, δθ. ὁ θρηνώδης : Εὐρ.IT 225 **δυσφόρμιγγα ἄταν.**

δύσφορος-ον ὃν δυσκόλως δύναται νὰ ὑποφέρῃ τις, ὀχληρός, βαρύς· 'Ησ. « δύσφορον· χαλεπόν » : Ξεν.'Απομν.3,10,13 **οἱ γὰρ ἀνάρμοστοι (θώρακες) .. δύσφοροι καὶ χαλεποὶ γίγνονται·** ‖ συνήθ. ἐπὶ παθῶν : Πίνδ.Ν 1,55 **θάμβει δυσφόρῳ,** Αἰσχ.859 **ἐμαυτῆς δύσφορον λέξω βίον,** Σοφ.Αἶ.51 **δυσφόρους ἐπ' ὄμμασι γνώμας βαλοῦσα** (ψευδεῖς, ἀποτυφλούσας φαντασίας)· ‖ συγκρ. **-ώτερος** : Ξεν.'Απομν 2,2,7 **οἴει θηρίου ἀγριότητα δυσφορωτέραν εἶναι·** ‖ τὸ οὐδ. πληθ. **δύσφορα** ὡς οὐσ. θλίψεις, δυστυχήματα, κακά : Σοφ ΟΤ 87 **καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν·** **2)** ἐπὶ τροφῆς, ὁ ἐπιφέρων βάρος εἰς τὸν στόμαχον, βαρυστόμαχος, δύσπεπτος : Ξεν. ΚΠ 1,6,17 **πειρῶμαι μηδέποτε ὑπερπίμπλασθαι· δύσφορον γάρ·** **3)** ὁ μετὰ δυσκολίας κινούμενος, ὁ βραδυκίνητος : Ξεν.'Ιππ.1,12 **δυσφορώτερον αὐτὸν τὸν ἵππον παρέχεται,** Πλάτ.Τίμ.74 E **δύσφορα τὰ σώματα ἀπεργάζοιντο,** Πολυδ.1,198· **4)** ἐνεργ. ὁ φέρων κακὴν ἔσοδείαν, ὁ μὴ εὔφορος, λυπρός : Μέν.Ρήτ.345 S **δύσφορος χώρα.**

δύσφορτος-ον 'Επιγρ. ὁ δυσκόλως φερόμενος, μεταφερόμενος, κομιζόμενος.

δυσφορῶ-έω (φέρω) κ. νεώτ., παρατ. **ἐδυσφόρουν** δυσκόλως δύναμαι νὰ ὑποφέρω τι, αἰσθάνομαι στενοχωρίαν, ἐνόχλησιν, δυσαρεστοῦμαι· 'Ησ. « δυσφορεῖν· βαρύνεσθαι, σιαίνεσθαι » : 'Ηρ.5,19 **ἀτρέμας εἶχε, καίπερ δυσφορέων,** Αἰσχ.'Ικ.513 **οὔτοι τι θαῦμα δυσφορεῖν φόβῳ φρενός,** Φερεκρ. 22 D, 'Αριστφ.Θεσμ.73 **τί στένεις ; τί δυσφορεῖς ;·** ‖ φέρω βαρέως, δυσανασχετῶ διά τι, μτ. δοτ. : Εὐρ.'Ανδρ.1234 **τοῖς παρεστῶσιν κακοῖς μηδέν τι λίαν δυσφορεῖν·** ‖ κ. ἐμπροθ. (**ἐπί τινι**) : Αἰσχ. 'Επτ.780 **ἐπ' ἄλγει δυσφορῶν,** 'Ιώσ.ΑΙ 1,10,4 **δυσφορῶν δ' ἐπὶ γυναικὶ μὴ κυούσῃ,** 'Ηρωδ.3,9,7 **δυσφοροῦντα ἐπὶ τῶν μὴ .. προκεχωρηκέναι·** (**διά τι**) : Διόδ.Σ 4,61 **διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς κόρης δυσφοροῦντες ἰσχυρῶς, - οἱ συγγραφεῖς δὲν πρέπει νὰ δυσφοροῦν διὰ τὰς παρατηρήσεις τῶν κριτικῶν·** ‖ ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Ξεν.ΚΠ 2,2,8 **ἐδυσφο-**

ρουντο καὶ ἔλεγον (δ.γρ. ἐδυσφόρουν), Προκ. Ἀνέκδ.31 Β οὐδεὶς τὸ αἶσχος τοῦτο.. ὁρῶν δυσφορεῖσθαί τε καὶ ἀπειπεῖν ἔγνω· || παθ.: Σοφ. Ἰχν.329· **2)** κ. νεώτ. είδ. ἐπὶ ἀσθενῶν, αἰσθάνομαι δυσφορίαν, στενοχωρίαν, ἀνησυχίαν: Ἱππ.Ἐπιδ. 3,1 γ΄ ἐδυσφόρει περὶ τὰς ἀναστάσιας (ᾐσθάνετο δυσφορίαν, ὅταν ἐσηκώνετο), Ἀριστλ.ΖΓ 4,6 τῶν δὲ γυναικῶν πολλαὶ δυσφοροῦσι περὶ τὴν κύησιν, Πλούτ.Θησ.20 φαύλως διακειμένην ὑπὸ τοῦ σάλου καὶ δυσφοροῦσαν.

δυσφόρως ἐπίρρ. ἐν δυσφορίᾳ, μετὰ δυσφορίας βλ.λ.: Ἱππ.Ἐπιδ.5,95 νύκτα διήγαγε δυσφόρως τὴν πρώτην· || δυσφόρως ἄγω ἢ φέρω τι δυσφορῶ, δυσανασχετῶ ἐπί τινι: Σοφ.ΟΤ 783 οἱ δὲ δυσφόρως τοὔνειδος ἦγον· || κ.ὑπερθ.-ώτατα: Ἱππ.Ἀφορ.1,18 δυσφορώτατα φέρων· **2)** ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ ἔχω, δυσφόρως ἔχω προκαλῶ δυσφορίαν, στενοχωρίαν, στενοχωρῶ: Σοφ.ΟΤ 770 μαθεῖν κἀγὼ τά γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντα.

δυσφράδεια (ἡ) μσν. δυσχέρεια κατὰ τὴν προφοράν: Εὐστ.852,28 πολλὴν δυσφράδειαν εἶχε.

δυσφραδής-οῦς-ές μσν. ὁ μετὰ δυσχερείας προφερόμενος, μ. ἐπίρρ. δυσφραδῶς βλ.λ.

δυσφραδῶς δυσχερῶς κατὰ τὴν προφοράν: Εὐστ.Πον.23,95 διαρθρῶν εἴ τί που δυσφραδῶς ἔχει.

δύσφρακτος-ον μσν. ὁ ἔχων συνοχήν, συνεκτικός, συμπαγής: Στέφ.Ἱππ.1,298D.

δυσφρασία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἕνεκα δυσλογίας πλημμέλεια κατὰ τὴν προφοράν· πρβλ. δυσφράδεια.

δύσφραστος-ον ὃν δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐκφράσῃ ἢ ἑρμηνεύσῃ, δυσέκφραστος, ἀπερίγραπτος, μυστηριώδης: Πλάτ.Τίμ.50 C τρόπον τινὰ δύσφραστον καὶ θαυμαστόν, Ζηνόδ.1,57 ἐπὶ τῶν δυσφράστων καὶ δυσνοήτων· **2)** γεν. δύσκολος: Ὀππ.Ἁλ.2,60 μάλα γὰρ δύσφραστα κέλευθα· **3)** ἐνεργ. ὁ μετὰ δυσκολίας ὁμιλῶν: Ἐζεκ.Ἐξ.114.

δυσφράστως ἐπίρρ. μτγν. μετὰ δυσκολίας κατὰ τὴν ἔκφρασιν, κατὰ τὴν ὁμιλίαν: Λυκόφρ.1466 κωτίλλουσα δυσφράστως ἔπη, Σχόλ.Ἀριστφ.Ὄρν. 1677 βαρβάρως καὶ δυσφράστως.

δυσφρόνη (ἡ) στενοχωρία, θλῖψις, κτ. πληθ.: Ἡσίοδ.Θεογ.102 ὅ γε δυσφρονέων ἐπιλήθεται, Πίνδ. Ο 2,57 τὸ δὲ τυχεῖν πειρώμενον ἀγωνίας παραλύει δυσφρονᾶν (σχόλ. « τῶν δυσκόλων φροντίδων τῶν ἐπὶ τῇ νίκῃ ἀπολύει »), διόρθ. δυσφροσυνᾶν.

δύσφροντις-ιδος (ὁ,ἡ) μσν. ὁ πλήρης φροντίδων: Εὐστ.1546,41 δυσκηδέα δὲ νύκτα λέγει τὴν δυσφύλακτον καὶ δυσφρόντιδα.

δυσφρόντιστος-ον γλῶσσ. τοῦ δυσαρεής· Ἡσ.

δυσφρόνως ἐπίρρ. ἀνοήτως, ἄνευ περισκέψεως, κακοκέφαλα: Αἰσχ.Πέρσ.552 πάντ' ἐπέσπε δυσφρόνως βαρίδεσσι ποντίαις.

δυσφροσύνη (ἡ) κ. δυσφρόνη βλ.λ. στενοχωρία, θλῖψις, φροντίς: Ἡσίοδ.Θεογ.528 ἐλύσατο δυσφροσυνάων, Σιμων.86 οἶνον ἀμύντορα δυσφροσυνάων, Εὐρ.Τρῳ.597 ἐπὶ δ' ἄλγεσιν ἄλγεα κεῖται δυσφροσύναισιν θεῶν, Φιλ.2,75.

δύσφρων-ονος-ον δύσθυμος, λίαν θλιβερός, μελαγχολικός: Αἰσχ.Ἀγ.547 πόθεν τὸ δύσφρον τοῦτ' ἐπῆν στύγος, Σοφ.ΟΚ 202 δύσφρονος ἄτας, Εὐρ. Ἀνδρ.1043 δύσφρονες λῦπαι· **2)** ὁ κακὴν διάθεσιν ἔχων, κακόβουλος, ἐχθρικός: Αἰσχ.Ἱκ.511 δρακόντων δυσφρόνων, Εὐρ.Ἀνδρ.288 ὑπερβολαῖς λόγων δυσφρόνων· **3)** μωρός, ἀνόητος, ἄφρων: Αἰσχ.Ἑπτ.874 ἰὼ δύσφρονες, Σοφ.Ἀντ.1261 φρενῶν δυσφρόνων ἁμαρτήματα.

δυσφυής-οῦς-ές μτγν. ὁ δυσκόλως, βραδέως φυόμενος: Θεόφρ.ΦΙ 7,1,3 κορίαννον δυσφυὲς· οὐ γὰρ ἐθέλει βλαστάνειν τὸ νέον, ἐὰν μὴ βρεχθῇ.

δυσφυΐα (ἡ) μτγν. δυσκολία, βραδύτης κατὰ τὴν βλάστησιν, ἀντίθ. ταχυβλαστία: Θεόφρ.ΦΑ 4,8,2.

δυσφύλακτος-ον κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως φυλασσόμενος, δυσκολοφύλακτος: Ἀλεξ.339 δυσφύλακτον οὐδὲν ὡς γυνή, Πολύβ.2,55,2 τὴν δὲ πόλιν ταύτην εἰδὼς δυσφύλακτον οὖσαν, Στράβ.9,3,8 ἐπίφθονος δ' ὢν ὁ πλοῦτος δυσφύλακτός ἐστι, Πλούτ.Περ.7, Δίων Κ 56,33· **2)** ὁ ἀφ' οὗ τις δυσκόλως δύναται νὰ (προ)φυλαχθῇ: Εὐρ.Φοίν.924 δυσφύλακτ' αἰνεῖ κακά· || ὃν δυσκόλως δύναταί τις ν' ἀποφύγῃ, δύσφευκτος: Στράβ.11,4,2 τενάγη ποιεῖν ἀνώμαλα καὶ δυσφύλακτα, Λογγῖν. Ὕψ.3,3 τὸ οἰδεῖν ἐν τοῖς μάλιστα δυσφυλακτάτατον· || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἡ ἀδυναμία προφυλάξεως ἐκ κακοῦ τινος: Πολύβ.8,22,10 τὸ δυσφύλακτον.. τῶν ἐκ τῆς τύχης συμβαινόντων.

δυσφυλακτῶ-έω μσν. ὡς ἑρμ. τῆς λέξεως δυσωρεῦμαι βλ.λ.: Εὐστ.797,28.

δύσφυσις-εως (ἡ) Ἡσ. « κακὴ φύσις ».

δυσφωνία (ἡ) μτγν. κ. μσν. τραχύτης τῆς φωνῆς, κακοφωνία: Δημήτρ.Ἑρμ.48, Πολυδ.2,112, Θεοφύλ. Σ Ἰστ.144C κωλύσων τῆς δυσφωνίας τὴν ἄνθρωπον· || νεώτ. ἰατρ. δυσχέρεια κατὰ τὴν ἐκβολὴν τῆς φωνῆς ἐκ τοῦ λάρυγγος.

δύσφωνος-ον μτγν. ὁ ἔχων τραχεῖαν φωνήν, κακόφωνος, συγκρ. -ότερος: Δημήτρ.Ἑρμ.69 οὐδέν τι δυσφωνότερα τῶν ἄλλων ἐστὶ ταῦτα, Πολυδ. 2,111, Βάβρ.33,4 κολιοὶ δύσφωνοι.

δυσφώρατος-ον μτγν. ὃν δυσκόλως φωρᾷ τις, ἀνακαλύπτει: Πλούτ.Ἠθ.51D ἔστι μὲν οὖν διὰ ταῦτα δυσφώρατος ὁ ἀνὴρ (περὶ τῶν κολάκων).

δυσφωράτως ἐπίρρ. μτγν. διὰ δυσχεροῦς ἀνακαλύψεως: Βασίλ.1,416 Β.

δυσχαλής-οῦς-ές Ἡσ. « δυσχαλέα· ἄκρατον .. λίαν» || αὐτ. «δυσχαλέες· βλάσφημοι, χαλεποί».

δυσχάλινος-ον μτγν. κ. μσν. κ. δυσχαλίνωτος βλ.λ. ὁ δυσκόλως δεχόμενος χαλινόν, δυσήνιος, δυσπειθής: Ἰω.Χρυσ.2,6 Β, Νικ.Χων.Ἱστ.366 Α ἵππος θρασαύχην τε καὶ δυσχάλινος.

δυσχαλίνωτος-ον μτγν. ὃν δυσκόλως δύναται νὰ χαλινώσῃ τις, δυσχάλινος, δυσήνιος: Γαλ.19,94.

δυσχάριστος-ον ὁ τὴν πρὸς αὐτὸν χάριν λησμονῶν, ἀγνώμων· Ἡσ. « ἀχάριστος », μτ. γεν.: Αἰσχ.ἀπ.135 ὦ δυσχάριστε τῶν πυκνῶν φιλημάτων.

δυσχειμερινός-ή-όν μτγν. ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ δυσχειμέρου βλ.λ.)· || τὸ οὐδ. πληθ. μετ' ἄρθρ. ὡς οὐσ. χωρία, κλίματα ἐκτεθειμένα εἰς βαρεῖς χειμῶνας: Θεόφρ.ΦΙ 8,8,1.

δυσχειμέριος-ον μτγν. ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ δυσχειμέρου βλ.λ.): Κλήμ.Ἀλ.1,909 Β.

δυσχείμερος-ον κ. μσν. ὁ ἐκτεθειμένος εἰς βαρεῖς χειμῶνας, σφοδροὺς ἀνέμους, λίαν ψυχρός (οὐδέποτε ἐν Ὀδ.): Ἰλ.Β 750 περὶ Δωδώνην δυσχείμερον, Ἡρ.4,28 δυσχείμερος δὲ αὕτη ἡ καταλεχθεῖσα πᾶσα χώρη, Αἰσχ.Προμ.15 δῆσαι βίᾳ φάραγγι πρὸς δυσχειμέρῳ, Ἀριστλ.ΖΙ 606 b,5, Ἡρωδ.3,6,10 διὰ τῶν δυσχειμέρων καὶ ὑψηλοτάτων ὀρῶν, Γεωπ.2,23,12 ἐν τοῖς δυσχειμέροις (ἐνν. τόποις), Μηναῖ.2,23 Συναξ. ῥαχίαν δὲ καταλαβὼν πάνυ δυσχείμερον· || μτφ.: Αἰσχ. Προμ.746, αὐτ.Χο.271 δυσχειμέρους ἄτας· **2)** ὁ δυσκόλως ὑποφέρων τὸν χειμῶνα, τὸ ψῦχος: Ἀριστλ.ΖΙ 596,b,5 δυσχείμεροι δὲ καὶ αἱ οὖλαι (οἶες,) Γεωπ.19,2,6 δυσχείμερον δέ ἐστι καὶ ῥᾳδίως ὑπὸ ψύχους κακοῦται.

δυσχείμων-ονος-ον μτγν. δυσχείμερος βλ.λ.): Ἀπολλ.Ρ 4,635 λίμνας εἰσέλασεν δυσχείμονας.

δύσχειρος-ον μτγν. δυσχείρωτος βλ.λ.: Διόδ. Σ 5,34 δυσχειρότατον (πιθ. ἐσφ. γρ. ἀντὶ δυσχειρωτότατον)· **2)** νεώτ. ζῳολ. γένος καραβιδῶν ἐντόμων κολεοπτέρων.

δυσχείρωμα-ατος (τό) (χειρῶ-όω) δυσχερὴς χείρωσις, δύσκολος κατάκτησις: Σοφ.Ἀντ.126 ἀντιπάλου δυσχείρωμα δράκοντος.

δυσχείρωτος-ον κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως χειρού-

μενος, ὑποτασσόμενος : Ἡρ.7,9 β,Δημ.1412,21 **διὰ μὲν ἀργίας καὶ ῥαθυμίας καὶ τὰ παντελῶς ἐπιπολῆς δυσχείρωτ' ἐστί**, Πλούτ.Ἀλκ.4 **τοῖς δ' ἄλλοις ἐρασταῖς χαλεπὸν ὄντα καὶ δυσχείρωτον**, ΔίωνΚ 53,25 **ὅπως μὴ δυσχειρωτότεροι γένωνται.**

δυσχεραινόντως ἐπίρρ. ἐκ μτχ. **δυσχεραίνων** τοῦ δυσχεραίνω βλ.λ., δυσαρέστως : Ἀριστλ. Ρητ.1408 a,17 (δ. γρ. **-ραίνοντος**).

δυσχεραίνω κ. νεώτ., παρατ. **ἐδυσχέραινον**, ἀόρ. **ἐδυσχέρανα**, παθ. ἀόρ. **ἐδυσχεράνθην** μτβ. δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω, νὰ ὑπομείνω τι, μοῦ εἶναι δυσάρεστον, τὸ ἀποστρέφομαι, μτ. αἰτ. : Ἰσοκρ.14,46 **ἀποροῦντες, ὅποι τραπώμεθα, καὶ πάσας τὰς οἰκήσεις δυσχεραίνοντες**,Πλάτ.Θεαίτ. 195 C **τὴν ἐμαυτοῦ δυσμαθίαν δυσχεράνας**, Δημ. 376,18 **δυσχεραίνειν ἔφη ἕν τι τῆς εἰσαγγελίας**, Πλούτ.Ἠθ.101 C **τῶν βρωμάτων τὰ καθαρώτατα.. -ραίνουσι**, Αἰσχ.1,54 **ταῦτα οὐκ ἐδυσχέραινεν ὁ μικρὸς οὑτοσὶ** (δὲν ᾐσθάνετο τύψεις συνειδήσεως)· || μετ' αἰτ. κ. μτχ. : Αἰσχ.1,158 **τίς τῶν πολιτῶν οὐκ ἐδυσχέραινε Κηφισόδωρον.. ἀκλεέστατα διεφθαρκότα·** **2)** κυρ. ἀμτβ. αἰσθάνομαι δυσαρέσκειαν, ἀηδίαν, στενοχωροῦμαι, δυσανασχετῶ διά τι ἢ ἕνεκά τινος, μτ. δοτ. : Δημ.1274 **δυσχεραίνοντος ὅλως τοῖς τόποις·** || **δυσχεραίνειν ἑαυτῷ** εἶμαι δυσηρεστημένος κατ' ἐμαυτοῦ : Ἀριστλ.Μετφ. 984 a,29 **οὐδὲν ἐδυσχέραινον ἑαυτοῖς·** || κ.ἔμπροθ. **περί τινος** : Ἀνδοκ.3,35· **ἐπί τινι** : Ἰσοκρ.1,26 **μὴ μόνον τοὺς ἐπὶ τοῖς κακοῖς δυσχεραίνοντας**, Πολύβ. 2,8,9 **δυσχεραίνειν ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις**, Μηναῖ.12,12 Συναξ. **τοῦ ὁσίου δυσχεραίνοντος ἐπὶ τούτῳ·** **περί τι** : Πλάτ.Πολ.475 C **τοὺς ἄρα περὶ τὰ μαθήματα δυσχεραίνοντας·** **πρός τι** : Διον.Ἀλ.Θουκ. 34,Πλούτ.Πύρρ.21 **δυσχεράνας πρὸς τὴν ἀδικίαν τῶν ἀνθρώπων·** **κατά τινος** : Λουκ.Εὐχ.10 **ἢ δυσχεραίνει καθ' ἡμῶν ἢ ἐκκεκώφωται·** || κ. ἀπολ. : Πλάτ.Ἐπιστ.325 A· || παθ. εἶμαι ἀπεχθής, μισητός : Πλούτ.Ποπλ.1 **δυσχεραινομένου δὲ τοῦ τῆς μοναρχίας ὀνόματος·** **3)** μετ' ἀπαρφ. ἀποξιῶ νὰ πράξω τι : Πλάτ.Πολ.388 A **ἵνα ἡμῖν δυσχεραίνωσιν ὅμοια τούτοις ποιεῖν·** **4)** μετ' ἐνεργ.σημ. προξενῶ, παρέχω στενοχωρίαν : Σοφ.ΟΚ 1282 **ῥήματ' ἢ τέρψαντά τι ἢ δυσχεράναντα·** παθ. εἶμαι δυσάρεστος : Ἀριστλ.Ρητ.Ἀλεξ.1432 b,19 **δυσχεραίνομαι τοῖς ἀκούουσι**, Σχόλ.Ἀριστφ.Βάτρ. 1469· **5)** κ. νεώτ. μτβ. φέρω δυσκολίας, καθιστῶ τι δύσκολον : Ἀππ.Ἰλλυρ.18 **ἐδυσχέραινον τὴν ὁδὸν δένδρα κόπτοντες·** παθ : Δημ.142 **ποῦ συντρίβεται τὸ πρᾶγμα καὶ ποῦ δυσχεραίνεται** (ποῦ ἀρχίζουν αἱ δυσκολίαι),- **ἡ πολλὴ τριβὴ δυσχεραίνει τὴν λειτουργίαν τῆς μηχανῆς,-ἡ ἀκρίβεια δυσχεραίνει τὰς ἐμπορικὰς συναλλαγάς·** **6)** δ- **ἐν τοῖς λόγοις** φέρω δυσκολίας εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῆς συζητήσεως, εἶμαι στρεψόδικος : Πλάτ.Γοργ. 450 E **εἰ βούλοιτο δυσχεραίνειν ἐν τοῖς λόγοις.**

δυσχέρανσις-εως (ἡ)μτγν.δυσαρέσκεια, στενοχωρία : Ἀνδρόν.Ρόδ.570Μ,Πλωτῖν.1,9, Σιμπλ.Ἐπίκτ.45D.

δυσχεραντικός-ή-όν μτγν. ὁ φέρων δυσχερείας· τὸ οὐδ. **δυσχεραντικὸν** ὡς οὐσ. ἡ δημιουργία δυσχερειῶν :Μᾶρκ.Αὐρ. 1,8 **τὸ ἐν ταῖς ἐξηγήσεσι μὴ δυσχεραντικόν**, Ἱεροκλ.Χρυσ.Ἔπ.11,444 Μ.

δυσχεραντικῶς ἐπίρρ μτγν. δυσκόλως, μετὰ δυσχερειῶν, κατὰ τρόπον δυσχερῆ, στενόχωρα : Σιμπλίκ.Ἐπίκτ.35 D **δυσχεραντικῶς ζῆν.**

δυσχέρασμα-ατος (τὸ) κατὰ πληθ. αὐστηραί, μεμψίμοιροι κρίσεις : Πλάτ.Φίλ.44 D **σκεψάμενος ἔτι καὶ τὰ ἄλλα αὐτῶν δυσχεράσματα·** **2)** ἀπρέπεια : Δομάσκ.Ἰσιδ.66.

δυσχερασμός (ὁ) μτγν. δυσανασχέτησις, ὀργή, θυμός : Φιλόδ.Παρρ.8 Ο.

δυσχέρεια (ἡ) (**δυσ-χειρίζω**) κ. νεώτ. δύσκολος χείρισις προσ. ἢ πράγμ., τὸ νὰ παρέχῃ τις ἤ τι δυσκολίας περὶ ἢ κατὰ τὴν χρῆσιν, τὴν μεταχείρισιν αὐτοῦ· ἀντίθ. εὐχέρεια : Πλάτ.Νόμ.967 C **δυσχερείας τῶν τοιούτων ἅπτεσθαι·** || ὅθ. κ. νεώτ. γεν. δυσκολία ἔν τινι ἢ πρός τι· μτ. γεν. : Πλάτ.Πολ. 602 D **τήν τε τῶν γυναικῶν τῆς κτήσεως δυσχέρειαν**, - **δυσχέρεια ἐκτελέσεως - ἐκλογῆς - εἴσπλου - ἀναβάσεως - κατεργασίας**, φρ. **δυσχέρειαι τοῦ ἐδάφους** (ἀνωμαλίαι)· ὁμ. μετ' ἔμπροθ. (κατά, περί, νεώτ. κ. πρὸς) αἰτ. : Φιλόδ.Ποιημ.994,8 δ- **κατὰ τὴν προφορὰν - κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν - περὶ τὴν ἐκλογὴν - πρὸς ἀντίκρουσιν·** || κ. ἀπολ. ἡ δυσκολία, τὸ πρόσκομμα, ἡ ἐνόχλησις, τὸ ἐμπόδιον, ἡ ἀναποδιά : Πολύβ.1,20,10 **πολλὴν αὐτοῖς παρεῖχε τοῦτο τὸ μέρος δυσχέρειαν**, - **κατὰ τὴν ἀποβίβασιν προέκυψαν πολλαὶ δυσχέρειαι·** ||νεώτ. συνήθ. εἰδ. ἐπὶ χρημάτων, οἰκονομικὴ δυσπραγία, ἔλλειψις ἐπαρκείας χρημάτων : **εὑρίσκεται εἰς οἰκονομικὰς δυσχερείας**, - **ταμειακὴ δυσχέρεια·** || γεν. νεώτ. κατάστασις δύσκολος, δυσχερής· **2)** ἐν χρ. κ. ἐπὶ τῶν ἀφορώντων εἰς τὴν νόησιν, τὸ δύσλυτον, τὸ δυσευκρίνιστον, τὸ δυσέκφραστον, τὸ δυσπροσδιόριστον, τὸ πρὸς ἀντίληψιν κώλυμα : Ἀριστλ.Μεταφ.995 a, 33 **τὰς δυσχερείας δεῖ τεθεωρηκέναι πάσας πρότερον**, αὐτ.1005 b,22 **πρὸς τὰς λογικὰς δυσχερείας**, - **τὸ πρόβλημα παρουσιάζει δυσχερείας·** || μειονεκτικὴ ἰδιότης ἢ κατάστασις : Ἰσοκρ.5,12 **ἀλλ' ὅμως ἐγὼ ταύτας τὰς δυσχερείας ὑπεριδὼν·** **3)** συνεκδ. στενοχωρία, δυσαρέσκεια ἔκ τινος, μτ. γεν. : Σοφ.Φιλ.479 **δυσχέρεια μὲν .. πολλὴ τοῦδε τοῦ φορήματος·** || ὅθ. κ. ἀηδία, ἀποστροφή, σιχασιά : Πλάτ.Πρωτ.334 C **τὴν δυσχέρειάν κατασβέσαι τὴν ἐπὶ ταῖς αἰσθήσεσι**, ΔίωνΚ 68,31 **μυῖαι τοῖς βρώμασι .. καθιζάνουσαι δυσχερείας ἅπαντα ἐνεπίμπλων·** **4)** ἐπὶ προσ., ἡ ἀηδίαν, ἀποστροφὴν προκαλοῦσα ἀτημελησία τοῦ σώματος, τὸ ἀποκρουστικῶς ἀπεριποίητον, ἡ ρυπαρότης, ἡ βρωμιά· Θεόφρ.Χαρ.19,1 «**ἔστιν ἡ δυσχέρεια ἀθεραπευσία σώματος, λύπης παρασκευαστική**»· πρβλ. δυσχερής 4)· || κ. ἐπὶ ἠθικῆς ἀτημελησίας, ὅθ. κ. δυστροπία, ἰδιοτροπία ὀχληρὰ τοῖς ἄλλοις, τζοναμπετιά : Πλάτ.Φίλ.44 C **οὐ τέχνῃ, ἀλλά τινι δυσχερείᾳ φύσεως οὐκ ἀγεννοῦς.**

δυσχερής-οῦς-ές (δυσ - χειρίζω) κ. νεώτ. **ὃν** δυσκόλως δύναταί τις νὰ χειρίσῃ, νὰ μεταχειρισθῇ· **2)** ὅθ. συνεκδ. ἐπὶ πραγμ. ὁ ἐπιφέρων στενοχωρίαν, δυσφορίαν, δυσαρέσκειαν, ὁ ἐνοχλητικός : Αἰσχ.Προμ.802 **ἄλλην δ' ἄκουσον δυσχερῆ θεωρίαν**, Δημ.236,18 **οὐ βούλομαι δυσχερὲς εἰπεῖν ἀρχόμενος τοῦ λόγου·** || ἐπὶ πράξεων, ὁ γενικῆς ἀποστροφῆς τυγχάνων, μισητός : Ἰσοκρ.12,63 **διεξιέναι τὰς δυσχερεστάτας τῶν πράξεων·** || δυσάρεστος : Πλάτ.Νόμ.779 C **τοῦτο ἔτι ἐκείνων τῶν πολλῶν δυσχερέστατον ἀποδέχεσθαι τῷ πλήθει·** || τὸ οὐδ. **τὸ δυσχερές** ὡς οὐσ. ἡ δυσχέρεια : Εὐρ.Φοίν.390 **τί φυγάσιν τὸ δυσχερές·** || **δυσχερὲς ποιοῦμαι** δημιουργῶ, παρέχω, **φέρω** δυσκολίας : Θουκ.4,85 **δυσχερὲς ποιούμενοι .. εἰμὴ δέξασθαι·** **3)** ἐπὶ προσ., ὁ τρέφων ἐχθρικὰ αἰσθήματα, δυσμενής, ἐχθρικός : Εὐρ.Ἴων 398 **τὸ γὰρ τῶν γυναικῶν δυσχερῆ πρὸς ἄρσενας**, Δημ. 439 **ἀτόπους τινὰς ἐν τῇ πόλει καὶ δυσχερεῖς ἀνθρώπους εἶναι**, Πολύβ.3,11,8 **ἕως ἂν δυσχερὲς βουλεύηται κατὰ Ῥωμαίων·** || ἰδιότροπος, μεμψίμοιρος : Πλάτ.Πολ.475 C **τὸν περὶ τὰ σιτία δυσχερῆ οὔτε πεινῆν φαμεν οὔτε φιλόσιτον**, πρβλ. Ἀριστλ.ἨΕὐδ.1221 a, 3· **4)** δύσκολος : Πλάτ.Ἱππ.Ἐλ.369 B **ἀπολαμβάνων, ὃ ἂν ᾖ δυσχερέστατον τοῦ λόγου**, Λυσ.24,6 **κινδυνεύσαιμ' ἂν ὑπὸ τῇ δυσχερεστάτῃ γενέσθαι τύχῃ**, Δημ.1396,16 **δυσχερὴς καὶ χαλεπὸς πᾶς ὁ λειπόμενος βίος·** || Ἐπιγρ. **καιροὶ δυσχερεῖς·** **5)** ὁ προξενῶν **ἀηδίαν, ἀηδής, ἀποκρουστικός, σιχα-**

μερός, βρωμιάρης : Θεόφρ.Χαρ.19,1 ὁ δὲ δυσχερὴς τοιοῦτός τις, οἷος λέπραν ἔχων καὶ ἀλφὸν.. περιπατεῖν, Πολυβ.3,110 χυμοὶ δυσχερεῖς, ἀηδεῖς, ΔίωνΚ 68,31 ὕδωρ δυσχερές· 6) ἐπὶ ἐπιχειρημάτων, ὁ ἀντιφατικός, ὁ φέρων ἐνστάσεις : Πλάτ. Πρωτ.333 D τὸν λόγον ᾐτιᾶτο δυσχερῆ εἶναι, Δημ. 491,17· || τὸ οὐδ. κτ. πληθ. τὰ δυσχερῆ δυσκολίαι κατὰ τὴν ἐπιχειρηματολογίαν : Ἀριστ.Μεταφ. 1867 b,35 ταῦτα τε δὴ συμβαίνει δυσχερῆ, καὶ εἰ πᾶν τὸ κινούμενον ἐν τόπῳ· 7) νεώτ. δύσκολος : ἀντιμετωπίζομεν δυσχερεῖς περιστάσεις, - ἡ διάκρισις τοῦ ἀληθοῦς εἶναι πάντοτε δυσχερής, - δυσχερὴς λύσις τοῦ προβλήματος.

δυσχερῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. μετὰ δυσχερείας βλ.λ : Ἱππ.Ἀφορ.1,25 δυσχ- φέρειν, Πλάτ.Εὐθφρ.6 Α δυσχερῶς πως ἀποδέχομαι, - δυσχερῶς συνῆλθε· || ὁμ. ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ ἔχω ἐνοχλοῦμαι, στενοχωροῦμαι : Πλάτ.Πρωτ.332 Α ἐπεὶ δυσχερῶς δοκεῖς μοι ἔχειν πρὸς τοῦτο, Πολύβ.1,68,12 || δυσχερῶς ἀκούειν μετὰ δυσαρεσκείας ἀκούειν : Δημ.70

δυσχημάτιστος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως σχηματιζόμενος : Θησ.Στεφ. ἐν λ.

δυσχιδής-οῦς-ές ὁ δυσκόλως σχιζόμενος: Θεόφρ Φl 3,10,1 φύλλον δυσχιδὲς |δ.γρ. δισχιδές|.

δυσχιδώτερον Ἡσ. «κακοτροπώτερον, Ταραντῖνοι».

δύσχιμος-ον |ἀμφ. ἡ σχέσις του πρὸς τὸ χεῖμα, χειμὼν ὡς ὁ Σχολ.Αἰσχ.Ἑπτ.509 «ὤφειλε δὲ τὸ δύσχιμον διὰ διφθόγγου γράφεσθαι ἀπὸ τοῦ χειμῶνος, νῦν δὲ ἠναγκάσθη διὰ τὸ μέτρον καὶ συνέστειλεν αὐτό»|· ὁ ταρσχώδης, τρικυμιώδης : Αἰσχ Χο.186 σταγόνες.. δυσχίμου πλημμυρίδος, Εὐρ.Ἰκ. 962 πνευμάτων ὑπὸ δυσχίμων ἀΐσσω, αὐτ.Βάκχ.15 τήν τε δύσχιμον χθόνα Μήδων· 2) ἐπὶ δράκοντος, ἄγριος, φοβερός, ἐπικίνδυνος : Αἰσχ.Ἑπτ.503 δράκοντα δύσχιμον.

δύσχιστος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως σχιζόμενος Θεόφρ.ΦΑἰτ.5,16,4 διὸ καὶ δύσχιστα τῷ κολλώδη τὴν ὑπόστασιν ἔχειν.

δυσχλαινία (ἡ) πενιχρὰ περιβολή, ἐνδυμασία: Εὐρ. Ἑκ.240 δυσχλαινίᾳ τ' ἄμορφος· κ. κτ. πληθ. : Εὐρ. Ἑλ.416 τὰς ἐμὰς δυσχλαινίας κρύπτων ὑπ' αἰδοῦς.

δύσχλαινος-ον σχόλ. ὁ πενιχρῶς ἐνδεδυμένος, κακοντυμένος· Σχόλ. «δυσείμων, κακοείμων».

δυσχονδροπλαστία |ἡ| νεώτ. ἰατρ. παθολογικὴ διαταραχὴ ὡς πρὸς τὸν σχηματισμὸν τῶν περὶ τὴν ὀστέωσιν συνδετικῶν χόνδρων

δυσχορήγητος-ον μτγν. ἐπὶ δραμάτων, ὁ δι' ὃν δυσκόλως χορηγεῖ τις διὰ τὸ δαπανηρόν· τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἡ ἰδιότης τοῦ δυσχορηγήτου : Πλούτ.Ἠθ.712Ε διὰ τὰ μήκη τῶν δραμάτων καὶ τὸ δυσχορήγητον.

δύσχορτος-ον ὁ ὀλίγον χόρτον, τροφὴν παρέχων, δθ. ἐπὶ οἴκου ἄξενος Εὐρ.ΙΤ 219 δυσχόρτους οἴκους ναίω.

δυσχραής-ές Ἡσ. «δυσχερής».

δυσχρανής-ές Ἡσ. «αὐχμηρός»

δυσχρήστημα-ατος (τὸ) μτγν. ἀνεπιτηδειότης, ἔλλειψις κατσλληλότητος : Στωϊκ.3,23.

δυσχρηστία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἀκαταλληλότης, ἀνεπιτηδειότης, μειονέκτημα : Πολύβ.5,46,5 τοιαύτης.. τῆς περὶ τοὺς τόπους δυσχρηστίας· πληθ. : Πολύβ.1,53,13, Στράβ.2,5,17 ἄλλων δ' ἄλλας ἀρετὰς τε καὶ κακίας καὶ τὰς ἀπ' αὐτῶν χρείας ἐπιδεικνυμένων ἢ δυσχρηστίας, ἀντίθ. πλεονέκτημα· 2) δυσχέρεια, δύσκολοι περιστάσεις : Πολύβ.11,25,1 οὐδέποτε μᾶλλον εἰς ἀπορίαν ἧκε καὶ δυσχρηστίαν· || στενοχωρία : Φιλόδ.Ὀργ.52· 3) εἰδ. δυσκολία περὶ τὴν λῆψιν δανείων, στενότης χρήματος : Κικ.Ἀττ.16,7,6· 4) νεώτ. τὸ εἶναί τι δύσχρηστον βλ.λ.ΙΙ κ.2|.

δύσχρηστος-ον κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως χρησιμοποιούμενος, ἀκατάλληλος, ἀντίθ. εὔχρηστος : Ἱππ. Ἀφορ.2,54, Ξεν.ΚΠ 3,3,26 ἱππικὸν στράτευμα ἐν νυκτὶ ταραχῶδές ἐστι καὶ δύσχρηστον, Πολύβ. 18,32,9 ἡ μὲν Μακεδόνων ἐστὶ σύνταξις δύσχρηστος, ποτὲ δ' ἄχρηστος, - δύσχρηστος ἔκδοσις διὰ τὸν ὄγκον της· || δ- κύνες ὡς δύσκολος ἡ χρῆσις ἐν τῇ θήρᾳ, ἀκατάλληλοι διὰ θήραν : Ξεν. Κυν.3,11 τὰ δὲ ἡγμέναι ἀνεπιστημόνως δύσχρηστοί εἰσιν |οἱ κύνες|· || δ- ἵππος δυσήνιος : Πλούτ. Ἀλέξ.6 ἐδόκει τε χαλεπὸς εἶναι καὶ κομιδῇ δύσχρηστος οὔτε ἀναβάτην προσιέμενος οὔτε φωνὴν ὑπομένων |ὁ ἵππος|· || δ- ἐξουσία ἣν δυσκόλως δύναται νὰ μεταχειρισθῇ τις καλῶς : Ἰσοκρ. 8,13 οὐ γὰρ ᾔδεσαν τὴν ἐξουσίαν.. ὡς δύσχρηστός ἐστι· || τὸ οὐδ. κτ. πληθ. ὡς οὐσ. ἄτοπα : Διόδ.Σ4,8 πολλὰ δύσχρηστα συμβαίνει τοῖς ἱστοροῦσι τὰς παλαιὰς μυθολογίας· 2) κ. νεώτ. ὁ οὐ σπανίως γίνεται χρῆσις : Σχόλ.Εὐρ.κῶδ.Βατ.1135 φύλλ.2 Β θεόλογος δέ, ὅπερ ἐστὶ δύσχρηστον, θεῖος λόγος, - ὅροι δύσχρηστοι· || νεώτ. κ. ὁ οὐ ἡ χρῆσις παρέχει δυσχερείας· 3) ὃν δὲν πρέπει νὰ μεταχειρίζεταί τις, οὗ τὴν χρῆσιν πρέπει νὰ ἀποφεύγῃ τις : Μηναῖ.3,31 Εἱρμ. τὸν τρόπον τὸν ὕπουλον ὡς δύσχρηστον φυγών· 4) Σουΐδ. «κακόμαντις».

δυσχρηστῶ-έω μτγν. κ. μσν. εἶμαι δύσχρηστος, παρέχω δυσχερείας κατὰ τὴν χρῆσιν : Πολύβ.2,10,4 ὅτε δὲ τρώσαντα καὶ δεθέντα.. ἐδυσχρήστουν τὰ τῶν ἀντιπάλων σκάφη· || ὁμ. μέσ. εἶμαι ἀκατάλληλος, ἄχρηστος : αὐτ.16,3,5 τοῖς ὅλοις ἐδυσχρηστεῖτο (ἡ ναῦς) καὶ δυσκίνητος ἦν πρὸς πᾶν· || εὑρίσκομαι εἰς δυσχερείας ἢ στενοχωρίαν : αὐτ.4,60,8 ὅταν δὲ δυσχρηστῶν ἀπογνῷ· μτ. δοτ. : αὐτ.16,4,10· διά τι : αὐτ.1,51,6· περί τι : αὐτ.1,75,7· κ. νεώτ. : Σέργ. Μακρ. Ἐκκλ. Ἱστ. ἐν Σάθ. ΜΒ 3,284 δυσχρηστήσας παρῆκε· μέσ.: Πολύβ.1,87,7 δυσχρηστησαμένους ἐν τοῖς κατὰ μέρος κινδύνοις· || παθ. περιέρχομαι εἰς ἀμηχανίαν : Πολύβ.8,6,5 δυσχρηστούμενος ἐν τῇ Συρακουσῶν πολιορκίᾳ ὑπὸ τῶν Ἀρχιμήδους κατασκευασμάτων, Διόδ.Σ 18,39 οἱ μὲν περὶ τὸν Πύθωνα δυσχρηστούμενοι |ὄντες στενοχωρημένοι|· πρβλ. Δημ.Σκήψ.π.Ἀθην.3,91 D δυσχρηστούμενος οὖν τῇ βρώσει |ἐνοχληθεὶς ἐκ τοῦ ἀκαταλλήλου πρὸς βρῶσιν|.

δυσχρήστως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ὥστε δυσχερῆ τὴν χρῆσιν εἶναι : Πολύβ.1,61,4 αἱ μὲν γὰρ νῆες γέμουσαι δυσχρήστως διέκειντο πρὸς τὸν κίνδυνον |δυσκόλως ἐκυβερνῶντο|· πρβλ.αὐτ.4,64,7· 2) ἀμηχάνως βλ.λ. : αὐτ.16,2,1 ἠπορεῖτο καὶ δυσχρήστως διέκειτο περὶ τοῦ μέλλοντος |εὑρίσκετο ἐν ἀμηχανίᾳ|· || ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ ἔχω εὑρίσκομαι εἰς δυσχερῆ κατάστασιν : Πλούτ.Αἰμ.19· 3) οὐχὶ χρησίμως, δθ. ἐπιβλαβῶς : Στράβ.17,2,4 χρησίμως μέν.. δυσχρήστως δὲ ὅ τι παμφάγον καὶ ἀκάθαρτον.

δύσχριστος-ον μσν ὁ ἐχθρὸς τοῦ Χριστοῦ : Πρ.Μαξ.Ὁμολ.1,85.

δύσχροια (ἡ) μτγν. κακὸν χρῶμα : Διοσκ.Θηρ.6, Γαλ.17(2),215 δύσχροιαι περὶ τὸ πάμπαν γίγνονται σῶμα, Γρηγ.Νύσσ.1,518D τῇ διὰ τοῦ πυρὸς χωνείᾳ θεραπεύειν τὴν δύσχροιαν.

δύσχρους-ουν, ἀσυν. -οος-οον ὁ ἔχων κακὸν χρῶμα : Ἱππ.Ἀφορ.5,42, Ἀθήν.3,94 Α ἡ μὲν οὖν ἐμβύθιος πῖνα διαυγεστάτην ποιεῖ.. μαργαρῖτιν, ἡ δ' ἐπιπολάζουσα.. δύσχρους καὶ ἥσσων.

δυσχρωματοψία (ἡ) νεώτ. ἀνωμαλία τῆς ὁράσεως συνισταμένη εἰς δυσχέρειαν πρὸς διάκρισιν ὡρισμένων χρωμάτων.

δυσχρωμία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. νοσηρὰ ἀνωμαλία τῆς χρωστικῆς τοῦ δέρματος.

δύσχρως-ωτος (ὁ,ἡ) ὁ κακὸν χρῶμα ἔχων, κακῶς κεχρωματισμένος, δθ. ἀσθενὲς ἔχων χρῶμα, ξέθωρος : Ἱππ.Κφακ.136 ὑπνώδεες, δύσχρωτες.

δυσχυλία (ἡ) δυσχυμία βλ.λ. : Θεόφρ.Φ Αἰτ.6,12,12 (ἐσφ.γρ. ἀντὶ δυσχυμία).

δύσχυλος ον μτγν. ὁ ἔχων κακὸν χυλόν, ἀηδῆ γεῦσιν : Ξενοκρ.12,ἐν Θεοφρ.ΦΑἰτ. 6,12,4 (ἐσφ γρ. ἀντὶ δύσχυμος).

δυσχυμία (ἡ) μτγν. τὸ ἔχειν κακὸν χυμόν, κακὴν γεῦσιν : Θεόφρ.Φ Αἰτ.6,12,12 **οὐδὲν ἅπτεσθαι δοκεῖ ζῷον διὰ τὴν πικρότητα καὶ δυσχυμίαν.**

δύσχυμος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων κακὸν χυμόν, δθ. ὁ κακὴν γεῦσιν ἔχων, ἄνοστος : Ἀριστλ.ΖΓ 776a,30 **ἀνάγκη τὸ λοιπὸν ἁλμυρὸν γίνεσθαι καὶ δύσχυμον,** Θεόφρ.Φ Αἰτ.6,12,4· **2)** νεώτ. ὁ νοσηροὺς τοὺς χυμοὺς τοῦ σώματος ἔχων, κακόχυμος.

δύσχωλος-ον ὁ λίαν χωλός : Θησ.Στεφ.ἐν λ.

δυσχώρητος-ον δι' οὗ δυσκόλως δύναται νὰ χωρήσῃ τις, ἀδιέξοδος : Πολύβ.24,1,13 **ποικίλη τις ἦν ἀκρισία καὶ δυσχώρητος ἐκ τῶν κατηγορουμένων** (δ. γρ. **-ριστος**)· **2)** ὁ δυσκόλως πεπτόμενος : Ἀέτ.9,30 **δυσχώρητος τροφή.**

δυσχωρία (ἡ) ἀνώμαλον ἔδαφος κακοτοπιά : Ξεν. ΚΠ 1,6,35,Ἰσοκρ.6,20 **περὶ τὰς αὐτὰς δυσχωρίας ἡμῖν ἀντιστρατοπεδεύοντας,** Διόδ.Σ 14,101 **διά τε τὸ μέγεθος τοῦ στρατοπέδου καὶ τὴν τῶν τόπων δυσχωρίαν·** **2)** ἔλλειψις χώρου, θέσεως : Πλούτ. Ἠθ.563, Ἀθήν.4,129 C **ὁρῶν οὖν τὴν δυσχωρίαν ὁ Κάρανος κελεύει σπυρίδας ἡμῖν καὶ ἀρτοφόρα.. δοθῆναι·** **3)** δυσκολία: Ἀλέξ.Ἀφροδ.Εἱμαρμ.200,23.

δυσχώριστος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως χωριζόμενος,δυσκολοχώριστος, δυσκολομέριστος : Γαλ.2,700· **2)** μτφ. ὃν δυσκόλως δύναται νὰ διακρίνῃ τις, νὰ ξεχωρίσῃ : Πλούτ.Ἠθ.51 A **οὕτως ἡ κολακεία τῆς φιλίας δυσχώριστός ἐστιν.**

δυσχῶται Ἡσ. « δυσχωρῇ, διακωλύεται ».

δύσφυκτος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως ὑπὸ τοῦ φύχους προσβαλλόμενος : Γαλ.1,346.

δυσφυχῶ-έω μτγν., μσν. εὑρίσκομαι ἐν ἐνδοιασμῷ, ἐν δισταγμῷ : Παλλάδ.Λαυσ.1011 D.

δυσώδης-ους-ες κ. νεώτ. ὁ κακὴν ὀσμὴν ἀναδίδων, βρωμερός·Ἡσ. « κάκοσμος, ἀκάθαρτος » : Ἡρ.2,94 **καρπὸν φέρει πολλὸν μέν,δυσώδεα δέ,** Σοφ.Φιλ.1032 **πῶς.. νῦν οὐκ εἰμί σοι χωλός, δυσώδης,** Θουκ.2,49 **πνεῦμα ἄτοπον καὶ δυσῶδες ἠφίει,** Ἀριστλ.ΖΙ 627 a,27,- **ἡ ὑπόνομος ἀναδίδει δυσώδεις ἀναθυμιάσεις·** || κ. παραθ. **-ωδέστερος -έστατος** : Πλούτ.ἀπ.ἀθέβ.149.

δυσωδία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. κακὴ ὀσμή, βρῶμα : Ἀριστλ.Πολ.1311 b,34 **εἰς δυσωδίαν τοῦ στόματος,** Πλούτ.Ἠθ.90 Β,Ἐπιφάν.1,293 D **αὕτη ἡ κόπρος καὶ δυσωδία,** Ἀνδρ.Κρ.69 D **ἵνα καὶ τῆς δυσωδίας ἀντιλάβοιτε,** Βαλαωρ.Στιχ.4,128 **τῶν καμένων σπλάγχνων των μ' ἔπνιγ' ἡ δυσωδία,** φρ. **βρῶμα καὶ δυσωδία** (πρὸς δήλωσιν ὑπερβολικῆς δυσωδίας· κ. μτφ. ἐπὶ ἀνηθίκου ὑποθέσεως κ. ὡς ἐπιθετισμὸς φαύλου προσ.)· **2)** μτφ. ἀνηθικότης χαρακτηρίζουσα ὑπόθεσίν τινα.

δυσώδινος-ον μτγν. ὁ προξενῶν λίαν κακάς, ἰσχυρὰς ὠδῖνας : Πέρσ.ἐν ΑΠ 6,272 **δυσωδίνοιο γενέθλας ἀργαλέον.. φυγοῦσα βάρος.**

δυσωδῶ-έω μτγν. κ. μσν. ἀποπνέω δυσωδίαν,βρωμῶ : Φίλ.2,563,49· **2)** μτφ. προκαλῶ ἀηδίαν, ἀποστροφήν : Β Ἰσαακ.Ὁμολ.ἐνASS 7,249,29 **τὸν δυσωδήσαντα ἐν ταῖς κατὰ Χριστοῦ βλασφημίαις.**

δυσωδῶς ἐπίρρ.νεώτ. κατὰ τρόπον δυσώδη βλ.λ.

δυσώλεθρος-ον μτγν. δυσκόλως καταστρεφόμενος, ἀποθνήσκων : Θεόφρ.ΦΙ 3,12,5 **ἡ κοκκυμηλέα βαθύρριζον καὶ δυσώλεθρον ξύλον.**

δυσώμοτος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως, δυσαρέστως ὁρκιζόμενος : Πολυδ.1,39.

δυσώνης-ου (ὁ) ὁ προσπαθῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν νὰ ἐπιτύχῃ χαμηλὴν τιμήν, νὰ φωνίσῃ φτηνά, ποὺ πολὺ παζαρεύει : Λυγκ. παρ' Ἀθην.6,228 C **τέχνην ὀφωνητικὴν συνέγραφε πρός τινα δυσώνην,** Κωμ. Ἀδέσπ.277 **οὐδεὶς δυσώνης χρηστὸν ὀφωνεῖ κρέας,** Πολυδ.3,126.

δυσώνητος-ον σχόλ. ὁ ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ πωλητοῦ ἠγορασμένος : Σχόλ.Ἀριστφ.Ἱππ.367.

δύσωνος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ ἐπὶ κακῇ τιμῇ, ἀκριβὰ ἠγορασμένος : Ἡρωδιαν.Ἐπιμ.213 **εὔωνος καὶ δύσωνος ἐκ τοῦ ὠνῶ τὸ ἀγοράζω.**

δυσώνυμνος-ον Ἐπιγρ. δυσώνυμος βλ.λ.

δυσώνυμος-ον κ. νεώτ. ὁ φέρων κακόν, μισητὸν ὄνομα, μισητός, κατηραμένος· Ἡσ. « κακώνυμος » : Ἰλ.Ζ 255 **δυσώνυμοι υἷες Ἀχαιῶν,** Ὀδ. Τ 571 **ἥδε δὴ ἠὼς εἶσι δυσώνυμος, ἥ μ' Ὀδυσῆος οἴκου ἀποσχήσει,**Σοφ.ΟΚ 528 **δυσώνυμα λέκτρα,** Ἀπολλ.Ρ 2,258 **δυσώνυμος ἥ μ' ἔλαχε κήρ,**Ἀποστ. Διατ.347 **δυσώνυμοι αἱρετικοί·** **2)** εἰδ. ὁ φέρων δυσοίωνον, γρουσούζικο ὄνομα : Σοφ.Αἴ.914 **δυσώνυμος Αἴας** (Εὐστ. « ὡς δοκοῦντα παρὰ τὸ αἶ ἢ παρὰ τὸ αἰάζειν ὀνομασθῆναι »)· **3)** νεώτ. ὁ κακόφημον ὄνομα ἔχων : **δυσώνυμοι οἶκοι** (τὰ χαμαιτυπεῖα)· **4)** ὁ κακῶς ὁμιλῶν, κακῶς μεταχειριζόμενος τὴν γλῶσσαν : πιθ.Σοφ.ἀπ.88,9 **(ὁ πλοῦτος) δυσώνυμον γλώσσῃ σοφὸν τίθησιν**

δυσωνυμῶ-έω μτγν. κ. μσν. ἔχω μισητὸν ὄνομα· Ἡρωδιον.Ἐπιμερ.203· || ὁμ. σημ. κ. μέσ. Κ Μανασσ.Χρον.95 A **Λέοντι τῷ δυσωνυμουμένῳ·**

δυσωνύμως ἐπίρρ. νεώτ. διὰ κακοῦ ὀνόματος.

δυσωνῶ-έω, παρατ. **ἐδυσώνουν** προσπαθῶ νὰ ἐπιτύχω χαμηλὴν τιμήν, ν' ἀγοράσω φθηνά, παζαρεύω : Πλάτ Κωμ.224 **παῦσαι δυσωνῶν,** Νίκαρχ. ἐν ΑΠ 11,169 **ἐδυσώνει εὔωνον ζητῶν ἄλλον ἴσως θάνατον** (ἐπὶ φιλαργύρου θέλοντος νὰ αὐτοκτονήσῃ)· || ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Ἀριστλ. παρ' Ἀθην. 8,348 Β **ὅτε.. δυσωνοῖντό τι τῶν πωλουμένων.**

δυσώπημα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. μέσον, δι' οὗ κάμνει τις τὸν ἄλλον νὰ ἐντροπῇ, δθ. τρόπος, μέσον διορθώσεως, ἐξευμενισμοῦ, ἐξιλεώσεως : Ἰώσ.ΠΙ 1,25,5 **δυσώπημα τῶν ἡμαρτημένων,**ΔίωνΧρ. ἀπ.8 **μέγα γὰρ δυσώπημα σωφροσύνης τέκνωσις.**

δυσωπήσιμος-ον μτγν. μσν. ἄξιος σεβασμοῦ, σεβαστός : Παλλάδ.Λαυσ.1027 A.

δυσώπησις-εως (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. σεβασμός : Ἐπιφάν.2,401Β, Νεῖλ.Νεωτ.112C **τῇ δυσωπήσει τῆς αὐτοῦ ἀρετῆς·** **2)** κ. νεώτ. ἐπίμονος παράκλησις, καθικέτευσις : Κωνστ.Ἀκροπ.Ἐγκ. Θεοδ.ἐν ASS7,75,11 **τῶν πρὸς δυσώπησιν ἱκανῶν,** Ἰω.Ἱεροσ. Β Δαμασκ.ἐν ASS 2,745,36 **δυσώπησιν ἀφόρητον·** **3)** νεώτ. κ. ἡ ὑπὸ καθικετεύσαντος πράϋνσις ὠργισμένου, ἡ ἐπίτευξις συγγνώμης παρὰ τούτου.

δυσωπητικός-ή-όν μτγν. κ. μσν. ὁ μετὰ φορτικότητος ἱκετεύων, ὁ ἱκετευτικός, δθ. κ.ὁ φορτικός : Ὠριγ.1,816 Β, Εὐσ.5 389 D,Β Νεῖλ.Νεωτ.112 C, Εὐστ.105,15 **δυσωπητικώτερον τὸ λίσσομαι.**

δυσωπητικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. μσν. ἱκετευτικῶς, μετὰ σεβασμοῦ : Σχόλ.Ἀριστφ.Πλ.21 (δ. γρ. **-πικῶς**), Ὠριγ.4,65 C,Β Νεῖλ.Νεωτ.117 C.

δυσωπία (ἡ) μτγν. ὑπερβολικὴ αἰδώς, ντροπή· Πλούτ.Ἠθ.528 Ε « τὴν αἰσχυντηλίαν μέχρι τοῦ μηδὲ ἀντιβλέπειν τοῖς δεομένοις ὑπείκουσαν, δυσωπίαν ὠνόμασαν » : Φιλόδ.Παρρ.24 Ο,Φίλ.2,603 (πληθ.)· **2)** αἰτία, ἀφορμὴ αἰσχύνης : Πλούτ.707 Ε,Κικ.Ἀττ. 13,33,2· **3)** δυσειδὴς ὄψις : αὐτ.16,15,2.

δυσωπικός-ή-όν σχόλ. σκληρός, ἄκαμπτος, ἀμφ.

δυσωπικῶς ἐπίρρ. σχόλ., δ γρ. δυσωπητικῶς βλ.λ.: Σχόλ.Ἀριστφ.Πλοῦτ.21 **ἔπαιξε δὲ ἅμα χαριέντως καὶ δυσωπικῶς ὁ Κορίων.**

δυσωπῶ-έω μτγν. κ. μσν., ἀόρ. **ἐδυσώπησα,** παρὰ δοκίμ. μ. μέσ. **δυσωποῦμαι,** παρατ. **ἐδυσωπούμην,** ἀναγκάζω τινὰ νὰ χαμηλώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς, καταισχύνω, καταντροπιάζω: Φίλ.1,291,Πλούτ.Ἠθ.418 Ε **τί μάλιστά σε δυσωπεῖ τῶν ὑπὸ Κλεομβρότου τιθεμένων,** Ξεν.Ἐφέσ.4,5 **οὐδὲν αὐτὴν ἐδυσώπει·** || μτ. ἀπαρφ. καταισχύνω διά τινα πρᾶξιν : Ἰώσ.

ΠΙ Ι,6,5· **2**) ἀναγκάζω τινὰ νὰ μὴ ἀρνηθῇ τὸ αἰτούμενον, ἱκετεύω : Λουκ.῞Ον.38 **ὥστε με μὴ ἀποκτεῖναι, δεινῶς αὐτοὺς ἡ θεὸς ἐδυσώπησε,** Σχόλ.᾽Απολλ. Ρ 3,694 **παρακαλέσειε, δυσωπήσειε,** Κύριλλ.Σκύθ.ΒΣάβ.226 C **ἐδυσώπει ἀπολυθῇ** (ἐνν. ἵνα . .), Μηναῖ.Ι,3 ᾽Ωδ. **λυτρωθῆναι τῶν πταισμάτων νῦν δυσώπει,** Διγεν.᾽Ακρ.4535 **δυσώπει τὸν θεὸν ἐκ βάθους τῆς καρδίας·** **3**) ἀπολ. γίνομαι φορτικός, ἐνοχλητικός : Πλούτ.᾽Ηθ.532 D **αἰσχυνόμενοι ἀντιλέγειν τοῖς ἀγνωμόνως δυσωποῦσιν, ὕστερον δυσωποῦνται τοὺς δικαίως ἐγκαλοῦντας·** ‖ προξενῶ δυσαρέσκειαν : Πλούτ. Λυκ.9 **τὰ δυσωποῦντα τὴν ὄψιν** (τῶν ὑδάτων) **ἀπεκρύπτετο·** **4**) ἐκφοβίζω, τρομάζω, ἀναστατώνω : Προκόπ.᾽Ανέκδ.2 **πάθος δ- τινα·** **5**) παθ. ὑποκύπτω εἰς ἐνοχλητικὰς παρακλήσεις : Πλούτ. Βρούτ.6 **τὴν ὑπὸ τῶν ἀναισχύντως λιπαρούντων ἧτταν, ἣν ἔνιοι δυσωπεῖσθαι καλοῦσι·** ‖ βιάζομαι νὰ παραδεχθῶ : ᾽Ιουλ.᾽Επιστ.189 **θεὸν εἶναι τὴν ἠχὼ δυσωποῦμαι·** **6**) ὅθ. δυσκολεύομαι νὰ δεχθῶ, ἔχω ὑποψίας, διστάζω : Διον.᾽Αλ.Λυσ.ΙΙ **δυσωπῶ καὶ ὑποπτεύω μή ποτ᾽ οὐ Λυσίου ᾖ ὁ λόγος,** πρβλ.Φρύν.166, Θεμίστ.Λόγ.26,330 Β **᾽Ομήρου ὑφορᾷ καὶ δυσωπεῖ τὴν γοητείαν·** ‖ ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Πλούτ.Σόλ.14 **εἰ διὰ τοὔνομα δυσωπεῖται τὴν μοναρχίαν·** **7**) ἀμτβ. μετὰ δυσκολίας βλέπω : Λαυκ.Λεξιφ.4 **ἐγὼ δὲ καὶ δυσωπῶ· καὶ γὰρ τὰ κόρα μοι ἐπιτεθόλωσθον·** **8**) μέσ. χάνω τὴν ἠρεμίαν τῆς ὄψεως, θορυβοῦμαι, ταράττομαι : Πλάτ.Πολιτ.285 Β **μὴ δυνατὸν εἶναι δυσωπούμενον παύεσθαι·** ‖ κ. ἐμπροθ. (**πρός τινα**): αὐτ.Νόμ.933 Α **δυσωπουμένους πρὸς ἀλλήλους περὶ τὰ τοιαῦτα οὐκ ἄξιον ἐπιχειρεῖν πείθειν** (ἐπί τινι) : Φίλ.Ι,939· (περί τινος) : Φιλόδ.Ρήτ.Ι,297 S· ‖ μτ.δευτ. προτάσεως διὰ τοῦ εἰ : Φίλ.2,423· ‖ ἐπὶ ζῴων, εἶμαι περίφοβος, πτοοῦμαι : Ξεν.᾽Απομν.2,Ι,4 **ἔνια** (ζῷα) **δυσωπούμενα, ὅμως τῇ ἐπιθυμίᾳ τοῦ φαγεῖν πρὸς τὸ δέλεαρ ἀγόμενα ἁλίσκεται,** Πολυδ.Ι,197 **ἵππος δυσωπούμενος·** **9**) μετ᾽ αἰτ. αἰσχύνομαι, ντρέπομαι : Πλούτ.Κορ.15 **πολλὰς ὑποφαίνοντος ὠτειλὰς ἐκ πολλῶν ἀγώνων ἐδυσωποῦντο τὴν ἀρετήν,** Λιβ.Μελ.37,19 **δ- τὴν χάριν,** ᾽Αθαν.Ι,256 D, ᾽Ιουλ.᾽Επιστ.184 **τὴν ἀντίδοσιν δ-·** ‖ μτ. ἀπαρφ. εἶμαι κατησχυμμένος διότι, ντρέπομαι πού : ΔίωνΧρ.327 **δ- εἰπεῖν·** **10**) προσβλέπω μετ᾽ ἀποστροφῆς, ἀποστρέφομαι : ᾽Αριστλ.ΖΜ 645 a,22 **πρὸς τὴν ζήτησιν περὶ ἑκάστου τῶν ζῴων προσιέναι δεῖ μὴ δυσωπούμενον,** Αἰλ.ἀπ.182 **δυσωπεῖσθαι ὄψα·** ‖ ἀποδοκιμάζω : Φιλόδ.῞Ομηρ.55 Ο.

δύσωρος-ον μτγν. ἀκατάλληλος, ἀπρόσφορος : Πολυδ.5,109 **δύσωρον χωρίον.**

δυσωρῶ-έω φυλάττω ἐπίπονον φυλακήν, κακοπαθῶ, καταπονοῦμαι κατὰ τὴν φυλακήν : ᾽Ιλ.Κ 183 **ὡς δὲ κύνες δυσωρήσωσιν ἐν αὐλῇ** (ἡ γρ. ἐν ᾽Απολλ.Σοφ.Λεξ.᾽Ομ.· συνήθ. γρ. **-ήσονται**)· ‖ ὁμ. σημ. κ. μέσ.· ῾Ησ. « δυσωρήσονται· κακὴν νύκτα διαγάγωσι φυλάσσοντες ».

δυσωχεῖν ῾Ησ. « δυσχεραίνειν ».

δύτη (ἡ), δωρ. **-τα** ᾽Επιγρ. κιβώτιον (ἀμφ.).

δύτης (ὁ) κ. νεώτ. κολυμβητὴς καταδυόμενος ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης πρὸς ἀνέλκυσιν ἀντικειμένων ἐκ τοῦ βυθοῦ, βουτηχτής : ῾Ηρ.8,8 **δύτης . . , ὃς καὶ ἐν τῇ ναυηγίῃ . . πολλὰ μὲν ἔσωσε τῶν χρημάτων,** Πολυδ.Ι,97 **δύτης βύθιος, - ἡ ἁλιεία τῶν σπόγγων ἐνεργεῖται διὰ δυτῶν.**

δυτικά ἐπίρρ. δημ. πρὸς δυσμάς, ἀπὸ δυσμῶν.

δυτικός-ή-ό(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ἱκανός, ἐπιτήδειος εἰς καταδύσεις : ᾽Αριστλ.ἀπ.496 **δυτικὸν ζῷον·** ‖ τὸ θηλ. ὡς οὐσ. **δυτική** (ἐνν. τέχνη) ἡ τέχνη τοῦ καταδύεσθαι : Πολυδ.7,139· **2**) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἀντὶ **δυσμικός** ὁ πρὸς τὸ μέρος τῆς δύσεως κείμενος ἢ ἐξ αὐτῆς προερχόμενος : ᾽Ιώσ.ΑΙ 20,8,ΙΙ **δυτικὴ στοά,** Νόνν.Δ 12,Ι **δυτικὸς ὠκεανός, - δυτικαὶ χῶραι,** Ψυχ.Ταξ.Ι **στῆς δυτικῆς Γαλλίας τὰ παράλια·** ‖ συγκρ. **δυτικώτερος** ὁ ἀπώτερον πρὸς τὴν δύσιν κείμενος : Πτολ. Μαθ.2,13· **3**) ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Δύσιν, τὴν Εὐρώπην, ὅθ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. **οἱ δυτικοὶ** οἱ καθολικοὶ Χριστιανοὶ τῆς Δύσεως : Βασίλ. 4,785 Β, **- δυτικὸς πολιτισμός·** ‖ νεώτ. **δυτικὴ ἐκκλησία** ἡ καθολική· **4**) εἶδος φυτοῦ, τὸ κλύμενον : ΨΔιοσκ.4,13· ‖ κ. ὁ φοῖνιξ : αὐτ.43.

δυτικόφρων-ονος (ὁ,ἡ) νεώτ. ὁ φρονῶν τὰ τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας, ὀπαδὸς αὐτῆς ἐν ὀρθοδόξοις χώραις : Σέργ.Μακρ.᾽Εκκλ.᾽Ιστ.ἐν Σάθ.3,314.

δυτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. πρὸς τὸ μέρος τῆς δύσεως, πρὸς δυσμάς, δυσμικά.

δυτῖνος (ὁ) ὀνομασία ἀγνώστου εἴδους θαλασσίου πτηνοῦ : Διον.Φυσ.Πτην.2,13.

δυτισκίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. οἰκογέν. **σαρκοφάγων** ἐντόμων κολεοπτέρων ὑδροβίων.

δύω διάφ. γρ. τοῦ ἀριθμ. δύο βλ.λ. ἐν χρ. π. ποι. κ. ἐν ᾽Επιγρ. παλαιότερον δὲ κ. π. νεωτ.

δύω, συνήθ. **δύνω,** ἐπ. παρατ. **δῦνον,** ἀόρ. **ἔδῡνα,** μτχ. **δύνας** κ. **ἔδῡσα,** συνήθ. μέσ. **δύομαι,** ἐπ. **δύοντο,** μέλλ. **δύσομαι,** ἀόρ. **ἐδῡσάμην,** ἐπ. γ´ πρόσ. πληθ. **δύσαντο,** εὐκτ. **δυσαίατο·** π. πεζ. κ. κωμ. πάντοτε ἐν συνθέσει, π. ᾽Ομ. συνήθ. ἐν χρ. οἱ ἐπ. τύποι **ἐδύσεο, ἐδύσετο,** προστ. **δύσεο,** μτχ. **δυσόμενος** (μτ. σημ. ἐνεστ.), συνήθ. ἀόρ. **ἔδυν** ὡς ἐκ ρ. ***δῦμι,** γ´ πρόσ. δυϊκοῦ **ἐδύτην,** α´ πληθ. **ἔδῡμεν,** β´ **ἔδῡτε,** γ´ **ἔδῡσαν,** ἐπ. **ἔδυν,** ἰων. γ´ ἐν. **δύσκεν,** προστ. **δῦθι, δῦτε,** ὑποτ. **δύω,** αὐτ.Ζ 340, Χ 99 (ἀλλὰ **δύῃ** ἐν ῾Ησίοδ. ῎Εργ.728), ἐπ. εὐκτ. **δύη** (ἀντὶ **δυίη**), ἀπαρφ. **δῦναι** (᾽Ιλ. κ. π. ἀττ.) ἐπ. **δύμεναι, ἐκ-δῦμεν,** μτχ. **δύς, δῦσα,** παρσκ. **δέδῡκα,** δωρ. ἀπαρφ. **δεδυκεῖν,** παθ. μέλλ. **δῠθήσομαι,** ἀόρ. **ἐδῠθην,** παρακ. **δέδῠμαι,** μ. ἐν συνθέσει μτ. τῶν προθ. **ἀπό, ἐκ, ἐν** (τὸ υ τοῦ **δύω** βραχὺ εἰς τὸν ἐν., παρατ., ἐνεργ. κ. μέσ., ἀλλὰ μτ. μακροῦ υ **δύομαι, δύετο** π.᾽Απολλ.Ρ Ι,581, **δυόμενος** οὐτ.Ι,925, Καλλ.᾽Επιγρ.22, **δύεται** Νόνν.Δ 7,286· εἰς τοὺς λοιποὺς χρόνους μακρόν, ἀλλὰ μτ.βραχέος ἐν **ἐκδέδυκας** ΑΠ 5,72) κάμνω τινὰ νὰ βυθισθῇ, βυθίζω, βουτῶ : σχεδ. μ. π. Θεόφρ.Φἱ 5,4,8 **ταριχεύουσι γὰρ οὐκ ἐν ἴσῳ βάθει πάντα δύοντες τῆς θαλάσσης·** συνήθ. ἐν συνθέσει μτ. τῶν προθ. **ἀπό, ἐκ, ἐν, κατά·** **2**) ἀναφορ. πρὸς τόπους ἢ χώρας ἐκφερομ. κτ. αἰτ., εἰσέρχομαι, εἰσχωρῶ, μπαίνω, ἐν συνήθ. χρ. π. ᾽Ομ. : ᾽Ιλ.Χ 99 **εἰ μέν κε πύλας καὶ τείχεα δύω** (ὑποτ. ἀορ. β´), αὐτ.Λ 63, ᾽Οδ.Η 18 **ἀλλ᾽ ὅτε δὴ ἄρ᾽ ἔμελλε πόλιν δύσεσθαι·** ‖ γεν. εἰσδύω, εἰσχωρῶ, χώνομαι, βυθίζομαι : ᾽Ιλ.Σ 140 **ὑμεῖς μὲν δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον·** ‖ **γαῖαν ἢ χθόνα δ-** χώνομαι εἰς τὴν γῆν, ὅθ. ἀποθνήσκω : αὐτ.Ζ 19 **τὼ δ᾽ ἄμφω γαῖαν ἐδύτην·** ‖ κτ. ἐπέκτ. **πόλεμον** ἢ **ἀγῶνα δ-** κατέρχομαι, μετέχω : αὐτ.Ξ 63 **πόλεμον δ᾽ οὐκ ἄμμε κελεύω δύμεναι,** αὐτ.Η 298 **θεῖον δύσονται ἀγῶνα·** ‖ σπαν. π. τραγ. : Σοφ.Αἴ.1192 **ὄφελε πρότερον αἰθέρα δῦναι,** Εὐρ.᾽Ηλ.1271 **θεαὶ . . χάσμα δύσονται χθονός·** ‖ μτ. προθ. σπαν. π. ἐπικ. : ᾽Οδ.Ε 352 **ἐς πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα,** ᾽Ιλ.Ζ 136 **δύσεθ᾽ ἁλὸς κατὰ κῦμα,** αὐτ.Σ 145 **ὑπὸ κῦμα θαλάσσης αὐτίκ᾽ ἔδυσαν,** αὐτ.Γ 36 **καθ᾽ ὅμιλον ἔδυ Τρώων·** ‖ σπαν. **δ- κατά τινος** : ᾽Οδ Μ 93 **μέσση μέν τοι κατὰ σπείους κοίλοιο δέδυκε·** ‖ π. πεζ. κ. τραγ. συνήθ. μτ. προθ. : ῾Ηρ.8,8 **δὺς ἐς τὴν θάλασσαν,** Εὐρ.῾Ηρ.573 **εἰς δόμους δ᾽ ἡμεῖς ἄφαντοι δυσόμεσθ᾽,** Πλάτ.Νόμ.905 Α **δύσει κατὰ τὸ τῆς γῆς βάθος,** Πλούτ.Κράσσ.25 **ἐξέλκειν ἠγκιστρωμένας ἀκίδας καὶ δεδυκυίας διὰ φλεβῶν·** ‖ ἀπολ. ᾽Ιλ.Π 340 **πᾶν εἴσω ἔδυ ξίφος,** αὐτ.Ρ.392 **δύνει δέ τ᾽ ἀλοιφὴ** (εἰσδύει)· ‖ ὁμ. σημ. κ. μέσ. : ᾽Αριστφ. Σφ.148 **δύου πάλιν,** Θουκ 7,25 **τούτους κολυμβη-**

ται δυνόμενοι ἐξέπριον μισθοῦ (καταδυόμενοι, βουτώντας)· ‖ κ. ἐν μτφ. χρ. : Πλούτ.'Αρτοξ.8 **δῦναι προπετῶς εἰς μέσα τὰ δεινά·** ‖ π. Ὀμ. κ. σπαν. π. τραγ. ἐπὶ ψυχικῶν παθῶν, εἰσχωρῶ, εἰσδύω εἴς τι, τὸ περονιάζω : 'Ιλ.Ε 811 **κάματος πολυάιξ γυῖα δέδυκε,** 'Οδ.Σ 348 **ὄφρ' ἔτι μᾶλλον δύῃ ἄχος κραδίην,** Εὐρ.Ρῆσ.569 **κάμέ τοι.. ἔδυ φόβος·** **3**) κ. νεώτ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου κ. τῶν ἀστέρων, βυθίζομαι ὑπὸ τὸν ὁρίζοντα, βασιλεύω : 'Ιλ.Σ 241 **ἠέλιος μὲν ἔδυ,** 'Οδ.Ε 272 **Βοώτης ὀψὲ δύων,** Σαπφ.55 **δέδυκε μὲν ἁ σελάνα·** ‖ ὁμ. σημ. κ. μέσ. : 'Οδ.Β 388 **δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί,** Εὐρ.Ρῆσ 529 **δύεται σημεῖα καὶ ἑπτάποροι Πλειάδες,** Πλάτ.Πολιτ.269Α **εἰς τοῦτο τότε τὸν τόπον ἐδύετο** (ὁ ἥλιος), Πλούτ.'Αρατ.7, Νόνν.Δ 7,286 **φθονερὴ τότε δύεται Ἠώς,** Τρυφιόδ 452 **ἤδη γὰρ καὶ φέγγος ἐδύετο·** ‖ πρὸς δήλωσιν χρονικοῦ προσδιορισμοῦ : 'Ηρ.7,149, Δημ.197 **ἂν μὴ πρὸ ἡλίου δύντος ἀπαλλάττωνται** (πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου), Ξεν.'Ανάβ.2,2,3 **ἡλίου δύνοντος συγκαλέσας στρατηγούς,** Παυσ.2,11,7 **μετὰ ἥλιον δύναντα ἐναγίζουσι·** ‖ πρὸς δήλωσιν τοπικοῦ προσδιορισμοῦ : 'Οδ.Α 24 **δυσόμενος Ὑπερίων** (τὸ σημεῖον τῆς δύσεως), Αἰσχ.'Ικ.255 **πᾶσαν αἶαν,.. τὸ πρὸς δύνοντος** ἡλίου, **κρατῶ** (πρὸς δυσμάς)· ‖ κ. ἐπὶ τόπων βυθιζομένων ἐντὸς τῆς θαλάσσης : Πλάτ.Κριτ.108 Ε **νῦν δὲ ὑπὸ σεισμῶν δῦσαν** (τὴν 'Ατλαντίδα), 'Αριστείδ.1,271 **πόλεις κατὰ γῆς ἔδυσαν·** **4**) κ. νεώτ. μτφ. ἀφανίζομαι, σβήνω, παρακμάζω : Αἰσχ.'Αγ.1123 **βίου δύντος αὐγαῖς, - ἔδυσεν ἡ δόξα του, - τὸ μεγαλεῖον τῆς Ρώμης·** **5**) ἀπομονοῦμαι, ἀποτροβιῶμαι ἀπὸ τὴν ζωήν : Πλάτ.Νόμ.781 C **εἰθισμένον γὰρ δεδυκὸς καὶ σκοτεινὸν ζῆν·** **6**) ἀναφ. πρὸς ἐνδυμασίας καὶ ὅπλα, εἰσέρχομαι εἰς.., δθ. ἐνδύομαι, περιβάλλομαι, φορῶ : 'Ιλ.Ζ 340 **ἀρήϊα τεύχεα δύω·** ‖ σπαν. ἀπολ. μτ. προθ. : 'Ιλ.Κ 272 **ἐπεὶ ἂν ὅπλοισιν ἔνι δεινοῖσιν ἐδύτην,** 'Οδ.Χ 201 **τὼ δ' ἐς τεύχεα δύντε·** ‖ κ. μτφ. : 'Ιλ.Ι 231 **εἰ μὴ σύ γε δύσεαι ἀλκήν·** πρβλ. **ἐπιειμένος ἀλκήν·** ‖ κ. ἄνευ προθ. : Αἰσχ. 'Αγ.218 **ἐπεὶ δ' ἀνάγκας ἔδυ λέπαδνον** (εἰσῆλθεν εἰς τὸν ζυγὸν τῆς ἀνάγκης).

δυωβολιαῖος-ον μτγν ὁ ἔχων βάρος δύο ὀβολῶν : Γαλ.13,92 κ. ἀλ.

δυώδεκα ἰων., π. ἐπ., λυρ., ἀττ. δώδεκα βλ.λ. : 'Ιλ.Β 637 **τῷ δ' ἅμα νῆες ἕποντο δυώδεκα,** 'Ηρ.1,16 **καὶ ἐβασίλευσε ἔτεα δυώδεκα,** Πίνδ.Ν 4,28.

δυωδεκάβοιος-ον ὁ ἔχων ἀξίαν δώδεκα βοῶν : 'Ιλ.Ψ 703 (**τρίποδα**), **τὸν δὲ δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τῖον Ἀχαιοί.**

δυωδεκαδικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν δυωδεκάδα βλ.λ.ΙΙ : Δαμάσκ.'Αρχ.276.

δυωδεκάδρομος-ον ὁ διατρέχων ἢ ὁ δυνάμενος νὰ διατρέξῃ τὸν ὁρισθέντα δρόμον δωδεκάκις : Πίνδ.Ο 2,56 **τεθρίππων δυωδεκαδρόμων.**

δυωδεκάεθλος-ον ποι. δωδεκάεθλος, νικητὴς εἰς δώδεκα ἀγῶνας : Νόνν.Δ 35,335

δυωδεκαϝέτης 'Επιγρ. δωδεκέτης βλ.λ.

δυωδεκαΐς-ΐδος ἀττ., ἰων. **δωδεκηΐς-ΐδος κ. -ῄς -ῆδος** μτγν. θυσία δώδεκα ζῴων· 'Ησ. « δωδεκηΐδα· θυσίαν τὴν ἐκ δώδεκα ἱερείων » : 'Επιγρ., Πορφ.'Αποχ.1,22· ‖ ὁμ. ὡς ἐπίθ. : Εὐστ.1386,48 **δωδεκῆδες θυσίαι·** **2**) 'Επιγρ. ὡς ὄνομα τῆς ἱερᾶς ἀποστολῆς εἰς Δελφούς.

δυωδεκάμηνος δωδεκάμηνος βλ.λ. : 'Ησίοδ. ῎Εργ.752 **παῖς δυωδεκάμηνος.**

δυωδεκάμοιρος-ον μτγν. ὁ εἰς δώδεκα μέρη διῃρημένος : 'Αντίφιλ.ΑΠ 7,641 **σῆμα δυωδεκάμοιρον ἀφεγγέος ἠελίοιο** (ἡ νύξ).

δυωδεκάπηχυς-υ μτγν. ὁ ἔχων μῆκος δώδεκα πήχεων : 'Οππ.'Αλ.2,143 **δυωδεκάπηχυ εὖρος.**

δυωδεκάπλους-ουν 'Επιγρ. δωδεκαπλοῦς βλ.λ.

δυωδεκάπολις-ιος (ὁ,ἡ) ἰων. ὁ περιλαμβάνων δώδεκα πόλεις ὁμοσπόνδους : 'Ηρ.7,95 **δυωδεκαπόλιες** ῎Ιωνες.

δυωδεκάς-άδος (ἡ) μτγν. ὁ ἀριθμὸς δώδεκα, ἡ δωδεκὰς βλ.λ. : Πρόκλ.Εὐκλ.174 F· ‖ εἰδ. ἡ ὁμὰς τῶν δώδεκα θεῶν, τὸ δωδεκάθεον : Δαμάσκ.'Αρχ. 348· ‖ τὸ δωδέκατον μέρος, ἐπὶ τῶν σημείων τοῦ ζῳδιακοῦ : ῎Αρατ.Φαιν.555· ‖ ἐπὶ τῆς ὥρας : Παῦλ.Σιλ.ΑΠ 9,782 **ὡράων ἀμφὶ δυωδεκάδι.**

δυωδεκαταῖος-ον δωδεκαταῖος βλ.λ. : 'Ησίοδ. ῎Εργ.751 **παῖδα δυωδεκαταῖον.**

δυωδεκατειχής-οῦς-ές ὁ περιλαμβάνων ἢ ὁ ἔχων δώδεκα τετειχισμένας πόλεις : Τιμόθ.Πέρσ.247 **δυωδεκατειχέος λαοῦ.**

δυωδεκατεύς-έος 'Επιγρ. ὁ δωδέκατος μήν.

δυωδέκατος-ον δωδέκατος βλ.λ. : 'Ιλ.Α 493 **ἀλλ' ὅτε.. δυωδεκάτη γένετ' ἠώς.**

δυωδία (ἡ) νεώτ. δ.γρ. τοῦ διωδία βλ.λ.

δυωκαιεικοσίμετρος-ον ὁ ἔχων χωρητικότητα εἰκοσιδύο μέτρων βλ.λ. : 'Ιλ.Ψ 264 **τρίποδα δυωκαιεικοσίμετρον.**

δυωκαιεικοσίπηχυς-υ ὁ ἔχων μῆκος εἰκοσιδύο πήχεων : 'Ιλ.Ο 678 **ξυστὸν δυωκαιεικοσίπηχυ,** Εὐστ.644,39.

δυωνυμία (ἡ) μσν. κ. **διωνυμία** βλ.λ. : Εὐστ. Πον.57,89.

δυώνυμον (τὸ) νεώτ. δ. γρ. τοῦ διώνυμον βλ.λ.

δῶ (τὸ) συγκεκ. ἐπ. τύπος ἀντὶ δῶμα βλ. λ. οἰκία, κατοικία, π. Ὀμ. ὀνομ.κ. αἰτ. : 'Ιλ.Α 426 **εἶμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ,** 'Οδ Α 392 **αἶψά τέ οἱ δῶ ἀφνειὸν πέλεται·** ‖ κ. πληθ. ἀντὶ δώματα : μ. π. 'Ησίοδ.Θ 933 **ναίει χρύσεα δῶ.**

δῶ ὑποτ. ἀορ. β' τοῦ ρ. δίδωμι.

δωά μακεδ. τ. τοῦ θωὰ βλ.λ.

δωαί 'Ησ. « δωαί· δικαίως, ὁσίως ». (δ. γρ. δωᾶι)· πρβλ. κ. 'Ησ. « δοιαί, δίκοι » (διόρθ. δωαί).

δωβρεελίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν συγκείμενον ἐκ θειούχου σιδήρου μετὰ θειούχου χρωμίου.

δωβρεΐτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτὸν συγκείμενον ἐξ ἁλάτων τοῦ βισμουθίου μετ' ὀξιδίου αὐτοῦ.

δώδεκα κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἀριθμητικὸν ἀπόλ. ἐκφράζον ποσότητα ἐκ δέκα καὶ δύο μονάδων : 'Ιλ.Ζ 248 **δώδεκ' ἔσαν τέλεοι θάλαμοι,** ΚΔ Ματθ. 19,28 **ἐπὶ δώδεκα θρόνους κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλὰς τοῦ 'Ισραήλ·** ‖ συν. μετὰ τοῦ ἄρθρου **οἱ δώδεκα θεοί** : 'Αριστφ.῎Ορν.95· **οἱ δώδεκα ἀπόστολοι** κ. ἁπλῶς **οἱ δώδεκα** : ΚΔ 'Ιω.20,24 **Θωμᾶς δὲ εἷς ἐκ τῶν δώδεκα·** **οἱ δώδεκα** (ἐνν. προφῆται) : 'Ωριγ.3,1009 C· **τὰ δώδεκα Εὐαγγέλια** τὰ κατὰ τὴν Μ. Πέμπτην ἀναγινωσκόμενα· παροιμ. **οἱ δώδεκα ἀπόστολοι, καθένας μὲ τὸν πόνο του·** ‖ νεώτ. **πυροβόλον τῶν δώδεκα** πυροβόλον διαμέτρου δώδεκα ἑκατοστομέτρων· ‖ ὁμ. **στοιχεῖον τῶν δώδεκα** τυπογραφικὸν στοιχεῖον δώδεκα στιγμῶν βλ.λ.· ‖ νεώτ. εἰδ. **δώδεκα ὄγδοα** τετράχρονον μουσικὸν μέτρον· **2**) νεώτ. κ. δημ. ὡς τακτικὸν συνήθ. ἐπὶ χρονολογιῶν ἢ κατὰ παράλειψιν οὐσ.χρόνου σημαντικῶν : **στὶς δώδεκα τοῦ μηνὸς** (τὴν δωδεκάτην ἡμέραν), **- ἀκριβῶς στὶς δώδεκα** (τὴν δωδεκάτην ὥραν), **περπατεῖ στὰ δώδεκα** (ἄγει τὸ δωδέκατον ἔτος) **- στὸ δώδεκα δωμάτιον·** ‖ **δώδεκα** ἡ δωδεκάτη ὥρα, ἡ μεσημβρία ἢ τὸ μεσονύκτιον : **ἀκριβῶς στὶς δώδεκα, - στὶς δώδεκα τὰ μεσάνυχτα - τὸ μεσημέρι.**

δωδεκα- α' συνθ. λέξεων, ἰδίως ἐπιθέτων, δηλοῦν ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ β' συνθ. σημαινόμενον ὑπάρχει ἢ γίνεται δωδεκάκις, οἷον **δωδεκάβωμος, δωδεκάδελφος, δωδεκάτομος, δωδεκάπολις** κτλ

δωδεκαακτιονίκης-ου (ὁ) 'Επιγρ. ὁ δωδεκάκις νικήσας εἰς τὰ ῎Ακτια.

δωδεκάβιβλος-ον μσν. ὁ ἐκ δώδεκα βιβλίων συνιστάμενος : Ψελλ.925 Α (Μί).

δωδεκάβοιος-ον Ἐπίγρ. ὁ ἐκ δώδεκα βοῶν, δυωδεκάβοιος βλ.λ. : **δωδεκάβοιος θυσία.**

δωδεκάβωμος-ον μτγν. ὁ ἔχων δώδεκα βωμούς : Ἰω.Λυδ.Μην.4,2 **δωδεκάβωμος ναός.**

δωδεκάγναμπτος-ον ὁ δωδεκάκις κεκαμμένος : Πίνδ.Ο 3,33 **δωδεκάγναμπτον περὶ τέρμα δρόμου** (περὶ ὃ δωδεκάκις κάμπτει τις).

δωδεκαγυνία (ἡ) νεώτ. φυτολ. ἡ περίπτωσις, καθ' ἣν ὁ ὕπερος θηλέων ἀνθέων ἀποτελεῖται ἐκ δώδεκα καρποφύλλων.

δωδεκαγώνιος-ον μτγν. δωδεκόγωνος βλ.λ. : Ἱππολ.Αἱρετ.186,1.

δωδεκάγωνος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δώδεκα γωνίας ἔχων· || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. γεωμετρικὸν σχῆμα ἔχον δώδεκα γωνίας : Πλούτ.Ἠθ.363 **A.**

δωδεκάδα (ἡ) δημ. δωδεκὰς βλ.λ. : **μιὰ δωδεκάδα πουκάμισα·** || συμβούλιον ἐκ δώδεκα μελῶν, οἷον τῶν βασιλέων λαϊκῶν παραμυθιῶν : δ. τραγ. (περὶ τῶν συμβούλων τοῦ Ὄθωνος) **καὶ παρευθὺς ὁ βασιλιὰς κράζει τὴ δωδεκάδα·** || εἰδ. τὰ κοινοτικὰ συμβούλια ἐπὶ τουρκοκρατίας,συνήθ. ἐκ 12 μελῶν ἀποτελούμενα.

δωδεκαδακτυλικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ δωδεκαδάκτυλον βλ.λ.: **δωδεκαδακτυλικοὶ ἀδένες.**

δωδεκαδακτυλῖτις-ιδος (ἡ) νεώτ. ἰατρ. νόσος τοῦ δωδεκαδακτύλου.

δωδεκαδάκτυλος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος δώδεκα δακτύλων : Ἀπολλόδ. Πολιορκ.178,3, Ἡρόφ.π.Γαλ.2,572 **δωδεκαδάκτυλος ἔκφυσις·** || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. νεώτ. ἡ πρώτη μετὰ τὸν στόμαχον μοῖρα τοῦ λεπτοῦ ἐντέρου μήκους 12 δακτύλων· **2)** νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων δώδεκα δακτύλους· πρβλ. (ἐ)ξαδάκτυλος.

δωδεκάδαρχος (ὁ) ὁ ἀρχηγὸς ὁμάδος ἐκ δώδεκα στρατιωτῶν : Ξεν.ΚΠ 3,3,11.

δωδεκάδελτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀποτελούμενος ἐκ δώδεκα δέλτων, πινάκων· || εἰδ. **ὁ δ- νόμος ἢ** κ. ἁπλῶς **ἡ δωδεκάδελτος** ὡς οὐσ. ἡ πρώτη κωδικοποίησις τῆς ρωμαϊκῆς νομοθεσίας : Ἰω. Λυδ.Ρωμ.1,42, Ψελλ.928 **B** (**Mi**).

δωδεκαδικός-ή-όν νεώτ. μαθημ. ὁ ἐκ δώδεκα μονάδων συγκείμενος ἢ ὁ ἔχων ὡς βάσιν τὸν ἀριθμὸν δώδεκα : **δωδεκαδικὸν σύστημα.**

δωδεκάδραχμος-ον κ. νεώτ. ὁ τιμώμενος δώδεκα δραχμῶν : Δημ.1045,5 **πωλῶν . . τὸν οἶνον δωδεκάδραχμον· 2)** πάπ. ὁ ἔχων τὸ προνόμιον πληρωμῆς ὡς φόρου μόνον δώδεκα δραχμῶν.

δωδεκάδωρος-ον μτγν. ὁ ἔχων μῆκος δώδεκα δώρων ἤτοι παλαμῶν : Ἐρύκ.ΑΠ 6,96 **δωδεκάδωρα κέρα . . ποτὶ πλατάνιστον ἔπαξαν.**

δωδεκάεδρος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων δώδεκα ἕδρας, δθ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. στερεὸν σῶμα ὁριζόμενον ὑπὸ δώδεκα ἑδρῶν : Ἀριστλ.Οὐρ.307 **a**, 16.

δωδεκάεθλος-ον μτγν. ὁ νικητὴς εἰς δώδεκα ἀγῶνας, περὶ τοῦ Ἡρακλέους : ΑΠλ.4,99 **ὁ παρ' ἀνδράσι δωδεκάεθλος μελπόμενος.**

δωδεκαετηρίς-ίδος μτγν., μσν. κ. νεώτ. χρονικὴ περίοδος δώδεκα **ἐτῶν** : Ἐπιγρ.Γεωπ.1,12 **δωδεκαετηρὶς τοῦ Διός·** || κτ. πληθ. τίτλος ὀρφικοῦ ἔργου : Τζέτζ.Λυκόφρ.523.

δωδεκαετής-ές κ. **-αέτης-ες** μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων διάρκειαν δώδεκα ἐτῶν : Ἰώσ.ΑΙ 15,9,6 **δωδεκαετὴς χρόνος· 2)** ὁ ἔχων ἡλικίαν δώδεκα ἐτῶν : Πλούτ.Λυκ.Νομ.Σύγκρ.4 **τῶν δὲ Ῥωμαίων δωδεκαετεῖς (τὰς παρθένους) . . ἐκδιδόντων.**

δωδεκαετία (ἡ) κ. νεώτ. χρονικὸν διάστημα δώδεκα ἐτῶν : Πτολ.Τετράβ.206 **ἐπὶ τὴν τῆς ἰδίας περιόδου δωδεκαετίαν·** || τίτλος λόγου τοῦ Δημάδου· **2)** ἡλικία δώδεκα ἐτῶν : Ἐπιγρ.

δωδεκαζῴδιος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ περιλαμβάνων δώδεκα ζῴδια : Ἰω.Λυδ.Μην.4,67 **τὸν δωδεκαζῴδιον διαφεύγειν οὐρανόν,** ΨΚωδ.160,5.

δωδεκάζωδον (τὸ) μσν. τὰ δώδεκα σημεῖα τοῦ ζῳδιακοῦ : ΨΚωδ.201,20.

δωδεκαήμερος-ον μσν., νεώτ., δημ. ὁ ἔχων διάρκειαν δώδεκα ἡμερῶν : Εὐστ.128,13 **δωδεκαήμερον ἀποδημίαν Διός· 2)** τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. συνήθ. κτ. πληθ. **τὰ δωδεκαήμερα,** δημ. **δωδεκά(η)μερα** τὸ χρονικὸν διάστημα μεταξὺ τῶν Χριστουγέννων καὶ Θεοφανίων : Μηναῖ.4,18 Συναξ.**ἐν ταῖς τοῦ δωδεκαημέρου ἡμέραις, - οἱ καλικάντζαροι βγαίνουν τὰ δωδεκάημερα.**

δωδεκάθεος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ εἰς τοὺς δώδεκα θεοὺς ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος : Σουητ. Βλασφ.70· **2)** τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ναὸς τῶν δώδεκα θεῶν : Ἐπιγρ.· **3)** ὁμ. τὸ οὐδ. **τὸ Δωδεκάθεον** ὡς οὐσ. περιληπτικῶς οἱ δώδεκα ὀλύμπιοι θεοί : Πλίν. ΝΗ 25,4· **4)** ὁμ. φάρμακον, ἀποτελούμενον ἐκ δώδεκα συστατικῶν : Παῦλ.Αἰγ.7,11· **5)** ὁμ. ὡς οὐσ. εἶδος ἄνθους, τὸ ἠράνθεμον ἄκαυλον, πασχαλοῦδες, δρακάκι : Πλίν.ΝΗ 25,28· || νεώτ. βοταν. γένος **ἠρανθοειδῶν** φυτῶν.

δωδεκάκις ἐπίρρ. κ. νεώτ. δώδεκα φοράς : Ἀριστφ.Πλ.853 **καὶ τρὶς κακοδαίμων . . καὶ δωδεκάκις καὶ μυριάκις,** Ἀριστλ.ἀπ.347 **ἐν Αἰγύπτῳ δὲ δωδεκάκις** (τίκτουσι).

δωδεκακακίστη δωδεκάκις κακίστη : Herw. ἐν **λ.**

δωδεκάκλινος-ον μτγν. ὁ περιλαμβάνων, χωρῶν δώδεκα κλίνας : Ἀναξανδρ. 41,11 **τοὺς δὲ λέβητας . . εἶναι μείζους λάκκων δωδεκακλίνων.**

δωδεκάκλωνος-ον μτγν. ὁ ἔχων δώδεκα κλῶνους, δθ.μτφ. παῖδας : Ἰω.Χρυσ.6,460 **ὁ τὴν δωδεκάκλωνον τεκνογονίαν τοῦ Ἰακὼβ χαρισάμενος.**

δωδεκάκρουνος-ον μτγν. ὁ ἔχων δώδεκα κρουνούς· || τὸ θηλ. ὡς οὐσ. ἡ δωδεκάκρουνος παραδίδεται ὡς ὄνομα τῆς ἄλλως ἐννεακρούνου **ἐν Ἀθήναις· Ἡσ.·** || ὁμ. μτφ. **δωδεκάκρουνον στόμα** ἐπὶ φλυάρου : Κρατῖν.186 **καναχοῦσι πηγαὶ δωδεκάκρουνον στόμα,** Φιλόστρ.Σοφ.1,22,4.

δωδεκάκυκλος-ον μτγν. ὁ διαγράφων δώδεκα κύκλους:Σχόλ.Πίνδ.Ο 6,134**δωδεκάκυκλον δρόμον.**

δωδεκακώδωνος-ον μσν. ὁ δώδεκα κώδωνας φέρων· || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ποδήρης χιτὼν τῶν Ἰουδαίων ἀρχιερέων ἔχων ἐπερραμμένους δώδεκα κωδωνίσκους : Κλήμ.Ἐπ.1,155.

δωδεκάκωλος-ον μτγν. ὁ ἐκ δώδεκα κώλων ἀποτελούμενος : Σχόλ.Ἀριστφ.Ἱππ.821 **περίοδον ἀναπαιστικὴν δωδεκάκωλον.**

δωδεκάκωπος-ον νεώτ. ἐπὶ πλοίου, **ὁ** κινούμενος **διὰ** δώδεκα κωπῶν.

δωδεκάλινος-ον ὁ ἐκ δώδεκα κλωστῶν συνιστάμενος : Ξεν.Κυν.2,5 **τὰ δὲ ἐνόδια δωδεκάλινα.**

δωδεκαμελής-οῦς-ές μτγν. κ.νεώτ. ὁ ἐκ δώδεκα μελῶν ἀποτελούμενος : Ἐπιφάν.1,241 **D** **σώματος δωδεκαμελοῦς, - δωδεκαμελὴς ἐπιτροπή.**

δωδεκάμερα (τά) δημ. ὡς οὐσ. τὸ οὐδ. τοῦ δωδεκαήμερος βλ.λ. 2).

δωδεκαμερής-οῦς-ές μτγν. ὁ εἰς δώδεκα μέρη διῃρημένος : Ἰουστ.Μάρτ.507 **D** **πᾶν τὸ δωδεκαμερὲς καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀπαγγελλόμενον δρᾶμα.**

δωδεκάμηνος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων διάρκειαν δώδεκα μηνῶν : Πίνδ.Ν 11,10 **δωδεκάμηνον τέλος περᾶσαι** (**κώδ. δυω-**), Κλήμ.Ἐπ.763 **δώδεκα μαθηταὶ τὸν τοῦ ἡλίου δωδεκάμηνον φέροντες ἀριθμὸν** (ἐκ δώδεκα μηνῶν ἀποτελούμενον)· || νεώτ. ὁ ἔχων ἡλικίαν **δώδεκα** μηνῶν· || **πάπ.** κ. νεώτ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. χρονικὴ περίοδος ἑνὸς ἔτους.

δωδεκαμήχανος-ον ὁ γνωρίζων δώδεκα μηχανάς, τρόπους, τεχνάσματα : Εὐρ.ἀπ.755 **ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον ἄστρον,** Ἀριστφ.Βάτρ.1327 **ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον** Κυρήνης μελοποιῶν (σχόλ. διὰ τὸ **ιβ'** σχήματα ἐν τῇ συνουσίᾳ ποιεῖν)· || κατ' ἐπέκτ. ὁ πολυμήχανος· Σουΐδ. « ἐπὶ τῶν παντοδαποῖς καὶ ποικίλοις ἤθεσι χρωμένων » : Πλάτ.Κωμ.134

δωδεκάμισυ δημ. δώδεκα καὶ ἥμισυ : δ. πήχες· || ἐπὶ τῆς ὥρας, ἡ δωδεκάτη καὶ ἡμίσεια.

δωδεκαμν(α)ιαῖος-ον ὁ ζυγίζων δώδεκα μνᾶς· Ἡσ. « πέλεκυς.. σταθμίον ἑξαμνιαῖον ἀρχαῖον, οἱ δὲ δωδεκαμνιαῖον ».

δωδεκάμορφος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων δώδεκα μορφάς : Ὀλυμπ.Φαίδ.199 Ν.

δωδεκάμοχθος-ον μτγν. κ. μσν. ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους, ὁ δώδεκα ἐπίπονα ἔργα, ἄθλους, ἐπιτελέσας : Ἰω.Λυδ.Μην.4,67.

δωδεκανδρία (ἡ) νεώτ. τὸ φαινόμενον συνυπάρξεως δώδεκα στημόνων ἐπὶ ἀνθέων ἑρμοφροδίτων.

δωδέκανδρον (τὸ) νεώτ. βοταν. ἄνθος ἑρμοφρόδιτον φέρον δώδεκα στήμονας.

δωδεκανησιακός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰς τὴν Δωδεκάνησον ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος : **δωδεκανησιακόν ζήτημα, - δωδ- προφορά.**

δωδεκανήσιος-α νεώτ. ὁ ἐκ τῆς Δωδεκανήσου ἤτοι ἐκ μιᾶς τῶν δώδεκα παρὰ τὴν Ν. Μικρὰν Ἀσίαν ἑλληνικῶν νήσων καταγόμενος.

δωδεκανησιώτης-ισσα δημ. δωδεκανήσιος βλ.λ.

δωδεκανησιώτικος-η-ο δημ. ἐπὶ πραγμ., ὁ ἐκ τῆς Δωδεκανήσου προερχόμενος· || ὁ εἰς Δωδεκανήσιον ἢ -ησίους ἰδιάζων βλ.λ.

δωδεκάνθι (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν ὄζυγος ἢ χαμαίπιτυς· || ὁμ. τὸ λάμιον τὸ ἑλιξίκαυλον.

δωδεκαόργυιος-ον μτγν. ὁ ἔχων μῆκος δώδεκα ὀργυιῶν : Ἥρων Γεωμ.4,12.

δωδεκάπαις-αιδος (ὁ,ἡ) μτγν. κ. μσν. ὁ ἔχων δώδεκα τέκνα : ΑΠλ.4,132 **δωδεκάπαιδα λοχείην,** Τζέτζ.Χιλ.4,417 **Νιόβη .. μήτηρ δωδεκάπαις.**

δωδεκάπαλαι ἐπίρρ. δωδεκάκις πάλαι, πρὸ πλείστου ὅσου χρόνου (κωμικ.) : Ἀριστφ.Ἱππ.1154 **δεκάπαλαί γε καὶ δωδεκάπαλαι καὶ χιλιόπαλαι.**

δωδεκαπέταλος-ον νεώτ. βοταν. ἐπὶ ἀνθέων, ὁ ἔχων δώδεκα πέταλα.

δωδεκάπηχυς-υ κ. **δυωδ-** ὁ ἔχων μῆκος ἢ ὕψος ἢ πλάτος δώδεκα πήχεων : Ἀπολλ.4,16 **δωδεκάπηχυς ἐφάνη μοι τὸ μέγεθος.**

δωδεκαπλασιάζω μτγν. κ. νεώτ. πολλαπλασιάζω ἐπὶ δώδεκα : Ἡφαιστ.Ἀστρ.2,2.

δωδεκαπλασιασμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. πολλαπλασιασμός ἐπὶ δώδεκα : Κατ.Ἀστρλ.Κ 4,44.

δωδεκαπλάσιος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δωδεκάκις πλείων ἢ μείζων τινός : Πλούτ.Ἠθ.1028 Β.

δωδεκαπλασίων-ονος-ον μτγν. δωδεκαπλάσιος βλ.λ. : Ὀρειβ.ἀπ,102.

δωδεκαπλασίως ἐπίρρ. νεώτ. δωδεκάκις περισσότερον ἢ μεγαλύτερόν τινος.

δωδεκάπλευρον (τὸ) μτγν. σχῆμα ὁριζόμενον ὑπὸ δώδεκα πλευρῶν : Γαλ.Ψυχ.Παθ.2,3 (δ.γρ.).

δωδεκαπλοῦς-οῦν μτγν. κ. νεώτ. δωδεκαπλάσιος βλ.λ. : Πάππ.609· **2)** ὁ ἐκ δώδεκα ὁμοίων μερῶν συγκείμενος ἢ δώδεκα ὄψεις παρουσιάζων : **δωδεκαπλοῦν ἄνθος** - σύστημα.

δωδεκάπολις-εως (ἡ) σχόλ. κ. νεώτ. ὁμοσπονδία δώδεκα πόλεων : Σχόλ.Πλάτ.50 **Νηλεὺς τῆς δωδεκαπόλεως Ἰωνίας κτίστης ἐγένετο.**

δωδεκάπους-ουν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων μῆκος δώδεκα ποδῶν : Μέν.364 **κληθείς ποτε εἰς ἑστίασιν δωδεκάποδος** (Ἡσ. « στοιχείου ἡ σκιᾶς »), Γαλ.10,33· **2)** νεώτ. ὁ ἔχων δώδεκα πόδας.

δωδεκαπρόφητον (τὸ) μτγν. τὸ βιβλίον τὸ περιλαμβάνον τὰς προφητείας τῶν δώδεκα ἐλασσόνων προφητῶν : Ἐπιφάν.1,213 Α, πρβλ.ΠΔΣοφ.Σειρ. 49,10· **2)** νεώτ. οἱ δώδεκα ἐλάσσονες προφῆται.

δωδεκαπτέρυγος-ον νεώτ. ὁ ἔχων δώδεκα πτέρυγας.

δωδεκάπυλος-ον μσν. ὁ ἔχων δώδεκα πύλας : Μαλάλ.1 49,5 **κτίζει πόλιν δωδεκάπυλον·** || τὸ οὐδ. **δωδεκάπυλον** (τὸ) ὡς οὐσ. οἰκοδόμημά τι ἔχον δώδεκα πύλας : Πασχ.Χρον.254 Α.

δωδεκάπυργος-ον μσν. ὁ ἔχων δώδεκα πύργους : Στέφ.π.χρυσοπ. π.Κουμαν.Ἀθησ. ἐν λ.

δωδεκάρα (ἡ) δημ. δωδεκὰς βλ.λ., δωδεκάδα· **2)** δωδεκαμελὲς ἐκ προυχόντων διοικητικὸν συμβούλιον, δωδεκάδα βλ.λ. : Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.295,10 **εἶχε σύνοδον Ρωμαίους δωδεκάραν.**

δωδεκάρης-α-ικο δημ. συνήθ. ἐπὶ ζῴων, δένδρων, ἀμπέλων, ὁ ἔχων ἡλικίαν δώδεκα ἐτῶν.

δωδεκάρι (τὸ) δημ. δωδεκὰς βλ.λ.· || πληθ. οἱ κατὰ τὸ δωδέκατον περίπου ἔτος τοῦ παιδὸς φυόμενοι ὀδόντες.

δωδεκαριά (ἡ) μ. ἐν φρ. **καμιά δωδεκαριά** δώδεκα περίπου, πλέον ἢ ἔλαττον.

δωδεκαρίτης (ὁ) δημ. ἐν χρ. κατὰ πληθ. **-ες** ὁ κατὰ τὸ δωδέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας τοῦ παιδὸς φυόμενος ὀδούς.

δωδεκάρχης (ὁ) κ. νεώτ. δωδεκάδαρχος βλ. λ. : Ξεν.ΚΠ 2,4,4 τοὺς **δὲ δωδεκάρχας ἐν μετώπῳ καθιστάναι** (δ.γρ. -άρχους).

δωδεκαρχία (ἡ) νεώτ. ἡ εἰς δώδεκα ὁμόσπονδα κράτη ὑπὸ ἰδίους ἡγεμόνας διαίρεσις χώρας τινός,κυρ.ἐπὶ τῆς Αἰγύπτου, κατὰ τοὺς πρὸ τοῦ Ψαμμητίχου χρόνους· **2)** ἡ ἐξουσία τοῦ δωδεκάρχου.

δωδέκαρχος (ὁ) δωδεκάδαρχος βλ.λ. : Ξεν.ΚΠ 2,4,4 (δ.γρ. -άρχας).

δωδεκάς-άδος (ἡ) κ. νεώτ., δημ. **-άδα** σύνολον ἢ ἄθροισμα δώδεκα ὁμοίων μονάδων, δημ. ντουζίνα : Πλάτ.Νόμ.756 Β **βουλὴν δ᾽ εἶναι μὲν τριάκοντα δωδεκάδας, - μία δωδεκὰς ἀποφασισμένων ἀνθρώπων·** **2)** δυωδεκαΐς βλ.λ.· Ἡσ. « δωδεκάδες· θυσίαι ἐκ δώδεκα ζῴων ».

δωδεκάσειρος-ον μτγν. ἐπὶ ἁλύσεων, ὁ ἔχων δώδεκα κρίκους : Ψ Χρυσ.7,514,6 **οἱ τὴν δωδεκάσειρον ἅλυσιν τῆς ἀδελφότητος.. διαρρήξαντες.**

δωδεκασέληνος-ον σχόλ. ὁ ἔχων δώδεκα σελήνας, δθ. κ. μῆνας, δωδεκάμηνος : Σχόλ.Εὐρ.Τρῳ. 1075 **δωδεκασέληνος ἐνιαυτός.**

δωδεκασέλιδος-ον νεώτ. ὁ ἔχων δώδεκα σελίδας : **δωδεκασέλιδον περιοδικόν.**

δωδεκάσημος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐκ δώδεκα χρόνων συγκείμενος, ἐν τῇ μετρικῇ καὶ τῇ μουσικῇ: Ἀριστείδ.Κ 1,14,Σχόλ.Ἀριστφ.Ὄρν.456κῶδ.Ἐνετ.

δωδεκάσκαλμος-ον μτγν. ὁ ἔχων δώδεκα σκαλμούς, κώπας, δωδεκάκωπος : Πλούτ.Καῖσ. 38 **εἰς πλοῖον ἐμβὰς τὸ μέγεθος δωδεκάσκαλμον.**

δωδεκάσκηπτρον (τὸ) μτγν. αἱ δώδεκα φυλαὶ τοῦ Ἰσραήλ, τὸ δωδεκάφυλον βλ.λ. : Κλήμ.Ρωμ.1,31.

δωδεκάσκυτος-ον ὁ ἐκ δώδεκα σκυτῶν ἤτοι τεμαχίων δέρματος κατεσκευασμένος : Πλάτ.Φαίδ. 110 Β **δωδεκάσκυτος σφαῖρα,** Πλούτ.Ἠθ.1003 D.

δωδεκαστάδιος-ον μτγν. ὁ ἔχων μῆκος δώδεκα σταδίων : Ποσειδών.18 J **φράγμα τε ποιεῖν δωδεκαστάδιον·** || ὁμ. ἐπὶ διαστήματος : Στράβ.13, 1,36 **εἰ δωδεκαστάδιόν ἐστι νῦν τὸ μεταξύ.**

δωδεκαστάσιος ον ὁ ζυγίζων δωδεκάκις περισσότερον, ἔχων δωδεκαπλάσιον βάρος : Πλάτ. Ἵππαρχ.231 D **ἀντὶ δωδεκαστασίου γὰρ διστάσιον αὐτῷ καθίσταται τὸ χρυσίον.**

δωδεκάστεγος-ον μτγν. ὁ ἔχων δώδεκα στέγας, ὀρόφους : Ψ Καλλισθ.2,18 **δωδεκάστεγος πύργος.**

δωδεκαστέλεχος-ον μσν. ὁ ἔχων δώδεκα στελέχη, κορμούς· || δθ. μτφ. ὁ ἔχων δώδεκα τέκνα : Β Νικολ.Στουδ.948 C **ἡ ἐκ τῆς ὀσφύος δωδεκαστέλεχος τῶν τέκνων εὐημερία.**

δωδεκάστιχος-ον νεώτ. ὁ ἐκ δώδεκα στίχων συγκείμενος : **δωδεκάστιχον ἐπίγραμμα·** **2)** ζῳολ. τὸ ἀρσ. **δωδεκάστιχος** ὡς οὐσ. γένος **κεραμβυκιδῶν** ἐντόμων κολεοπτέρων.

δωδεκάστοιχος (ὁ) νεώτ. ὁ δωδεκάστιχος βλ.λ.2).

δωδεκάστυλος-ον Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ἐπὶ κτιρίων, ὁ ἔχων κιονοστοιχίαν ἐκ δώδεκα στύλων : Ἐπιγρ. **δωδεκάστυλος οἶκος.**

δωδεκασύλλαβος-ον μτγν. ὁ ἀποτελούμενος ἐκ δώδεκα συλλαβῶν : Ἡφαιστ.10,3 **ἀλκαϊκὸν δωδεκασύλλαβον** (ἐνν. **μέτρον**), Σχόλ.Ἰλ.Ε.500, -**στίχος δωδεκασύλλαβος τροχαϊκός**.

δωδεκάσχοινος (ἡ) μτγν. ἐπίθ. περιοχῆς τινος ἐν Αἰγύπτῳ : Ἐπιγρ., Πτολ.Γεωγρ.4,5,74.

δωδεκαταῖος-ον ὁ τὴν δωδεκάτην ἡμέραν γινόμενος : Πλάτ.Πολ.614 Β **μέλλων θάπτεσθαι.. δωδεκαταῖος ἀνεβίω**, Θεόφρ.Φ1 7,13 **γήθυον δὲ δεκαταῖον ἢ δωδεκαταῖον διαφύεται**· **2**) ὁ ἡλικίας δώδεκα ἡμερῶν : Ἀριστλ.Ζ1 567 a,5 **ἄγει δὲ περὶ -καταῖα ὄντα τὰ τέκνα εἰς τὴν θάλατταν**.

δωδεκάτειχος-ον μσν. ὁ ὑπὸ δώδεκα τειχῶν περιβαλλόμενος· ὅθ. ἀσφαλής : Μηναῖ.7,17 Θεοτ. **δωδεκάτειχε πόλις** (μτφ. περὶ τῆς Θεοτόκου).

δωδεκατημόριον (τὸ) κ. νεώτ. τὸ δωδέκατον μέρος τινός, τὸ ἓν δωδέκατον : Πλάτ.Νόμ.848 C **δώδεκα κώμας εἶναι χρή, κατὰ μέσον τὸ δωδεκατημόριον ἕκαστον μίαν** (ἐνν. **χώρας**), Φίλ. 1,673, Ἐπιγρ. **δωδεκατημόριον ὥρας**· || νεώτ. τὸ ἓν δωδέκατον τῶν ἐτησίων πιστώσεων τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ κράτους : **ἐψηφίσθη τὸ δωδ- τοῦ Ἰουνίου**· **2**) ἕκαστον τῶν σημείων τοῦ ζῳδιακοῦ : Ἵππαρχ.2,1,7, Πτολ.Τετράβ.93· πρβλ. Εὐστ.Πον. 315,40· **3**) κ. νεώτ. κ. -**μορία** (ἡ) ὡς ἐπίθ. -**μόριος-ον** ὁ ἐκ δώδεκα μερῶν συγκείμενος : Μαν.4,167.

δωδεκατήμορος-ον Ἐπιγρ. δωδεκατημόριος βλ.λ.

δωδεκάτοξος-ον νεώτ. ὁ ἔχων δώδεκα τόξα, ἀψῖδας : **δωδεκάτοξος γέφυρα**.

δωδέκατος (-η)-ο(ν) κ.νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων τὴν θέσιν, τὴν τάξιν τοῦ ἀριθμοῦ δώδεκα : Ἰλ.Ω 781 **πρὶν δωδεκάτη μόλῃ ἠώς**, Σοφ.Τρ.825 **δωδέκατος ἄροτος**, - **ἐπέτυχε δωδέκατος**· || **δωδέκατος τόκος** ὁ εἰς τὸ ἓν δωδέκατον τοῦ κεφαλαίου ἀνερχόμενος ἤτοι 8$^{1}/_{3}$ % : Ἐπιγρ.· || τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. **ὁ δωδέκατος** ὄνομα μηνὸς ἐν Λοκρίδι κ. Καρίᾳ· || νεώτ. ἡ **δωδεκάτη ὥρα** ἢ κ. ἁπλῶς ἡ **δωδεκάτη** ἡ μεσημβρία ἢ τὸ μεσονύκτιον : **ἡ ἐργασία παύει τὴν δωδεκάτην**· || νεώτ. μτφ. **ἡ δωδεκάτη ὥρα** τὸ ἔσχατον χρονικὸν ὅριον ἐπιτελέσεως ἔργου, ὑποχρεώσεως κττ., ἡ κρίσιμος στιγμή : **ἐπερίμεναν νὰ ἔλθουν τὴν δωδεκάτην ὥραν**· πρβλ. Ἀθαν.Παρθ.1054 **μνημόνευε τὴν δωδεκάτην ὥραν, ὅταν ἐν αὐτῇ καταβέβηκεν ὁ κύριος ἡμῶν εἰς τὸν Ἅδην**· || **ἡ δωδεκάτη** ὡς οὐσ. ἡ δευτέρα ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τῶν Ἀνθεστηρίων ἄ. **χόες**· Ἡσ. « ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἣν χόας ἔλεγον »· || νεώτ. **ἡ δωδεκάτη νὺξ** π. τοῖς βορείοις εὐρωπαϊκοῖς λαοῖς ἡ παραμονὴ τῶν Θεοφανίων· || νεώτ.μουσ. ὁμ. τὸ θηλ. ὡς οὐσ. ὁ δωδέκατος φθόγγος τῆς κλίμακος, ἄ. **ἡ διπλασία πέμπτη ἢ ὀγδόη τῆς πέμπτης**· || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ **δωδέκατον** τὸ κλάσμα τῆς μονάδος διὰ τοῦ 12 διαιρουμένης : Στράβ.2,5,42 **ἀπέχει ἀπὸ τοῦ ὁρίζοντος ἑνὸς ζῳδίου ἥμισυ καὶ δωδέκατον**· || νεώτ. τυπογρ. **τὸ δωδέκατον σχῆμα** ἢ ἁπλῶς **δωδέκατον** ὡς οὐσ. τὸ καθ' ὃ ἕκαστον τυπογραφικὸν φύλλον διπλοῦται εἰς δώδεκα φύλλα, ἔχον 24 σελίδας.

δωδεκάτροπος (ἡ) μτγν. καθωρισμένος κύκλος ἐκ δώδεκα διαιρέσεων, περὶ ὃν ὑπετίθετο ὅτι ἐστρέφετο ὁ ζῳδιακός : Βέττ.Βάλ.179,33 Κατ Ἀστρλ.Κ 5(3)89 κ. ἀλ.

δωδεκαφάρμακον (τὸ) μσν. ἀλοιφὴ ἐκ δώδεκα φαρμάκων, ἄ. **ἀλοιφὴ τῶν δώδεκα Ἀποστόλων** ὡς δῆθεν ὑπ' αὐτῶν ὑποδειχθεῖσα.

δωδεκάφορος-ον μτγν. ὁ δωδεκάκις τοῦ ἔτους καρποφορῶν : Λουκ.Ἀλ.Ἱστ.2,13 **αἱ μὲν γὰρ ἄμπελοι δωδεκάφοροί εἰσι**· πρβλ. **δίφορος**.

δωδεκάφυλλος(-η)-ο(ν) κ. πάπ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων δώδεκα φύλλα : Πάπ. **δωδεκάφυλλος κλάδος**· || εἰδ. ἐπὶ ἄνθους, ὁ ἔχων δώδεκα πέταλα : Θεόφρ.Φ1 6,6,4 **δωδεκάφυλλα ῥόδα**.

δωδεκάφυλος-ον μτγν. ὁ διῃρημένος εἰς δώδεκα φυλάς : Χρησμ.Σιβ.3,365 **ἡνίκα δ' Αἴγυπτον λείψει.. λαὸς ὁ δωδεκάφυλος**· || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. αἱ δώδεκα φυλαὶ τοῦ Ἰσραήλ : ΚΔ Πράξ.26,7 **εἰς ἣν** (ἐλπίδα) **τὸ δωδεκάφυλον ἡμῶν..** **ἐλπίζει καταντῆσαι**.

δωδεκάφωτος-ον μσν. ὁ δώδεκα φῶτα ἔχων, ὅθ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. **τὸ δωδεκάφωτον** πολύφωτον ἐν ἐκκλησίᾳ ἐκ δώδεκα φώτων ὡς σύμβολον τῶν 12 ἀποστόλων : Συμ.Θεσσ.Π.ναοῦ **τὰ δὲ δωδεκάφωτα διὰ τὴν τῶν ἀποστόλων χορείαν**.

δωδεκαχαλκέα (τὰ) πάπ. φόρος τις ἐν Αἰγύπτῳ ἐπὶ Πτολεμαίων, πιθ. ἐπὶ ἐγγράφων συναλλαγῶν.

δωδεκάχορδος (-η)-ο(ν) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ μουσ. ὀργάνων, ὁ ἔχων δώδεκα χορδάς.

δωδεκάχους-ουν πάπ. ὁ ἔχων χωρητικότητα δώδεκα χοῶν βλ.λ.

δωδεκάχρονος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων διάρκειαν δώδεκα ἐτῶν : **δωδεκάχρονος ἀπουσία**· **2**) ὁ ἔχων ἡλικίαν δώδεκα ἐτῶν : **δωδεκάχρονο ἀγόρι**· **3**) ὁ εἰς δώδεκα χρονικὰ ἐπάλληλα διαστήματα ἐκτελούμενος : **δωδεκάχρονον γεμίσατε** (παλαιὸν στρατιωτικὸν παράγγελμα).

δωδεκαχῶς ἐπίρρ. μτγν. κατὰ δώδεκα τρόπους : Θεόγν.ἐν Ἀν.Ὀξων.2,3,1 **λέγεται γὰρ δωδεκαχῶς**.

δωδεκαωρία (ἡ) νεώτ. δωδεκάωρον βλ.λ.

δωδεκαώριον (τὸ) μσν. τὸ δωδεκάωρον βλ.λ. : Στουδ.Θεόδ.917 C.

δωδεκάωρος (-η)-ο(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων διάρκειαν δώδεκα ὡρῶν : Σεκοῦνδ.Γνῶμ.4 **δωδεκάωρος διαδρομή**, Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.10,182 **ἡμέρα.. ἡ κατ' ἰδιαίτερον νοουμένη καὶ δωδεκάωρος**· || τὸ θηλ. ὡς οὐσ. **ἡ δωδεκάωρος** κύκλος δώδεκα ζῳϊκῶν μορφῶν παριστάνων τὰς διπλᾶς ὥρας τοῦ χαλδαϊκοῦ νυχθημέρου βλ.λ. : Τεῦκρ.ἐνΚατ.Ἀστρλ. Κ 7,195· || κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. χρονικὸν διάστημα δώδεκα ὡρῶν : Σχόλ.Παρισ.Κῶδ. Ἀπολλ.Ρ 4,901 **τὸ διάστημα τῆς ἐαρινῆς ὥρας.. τὸ δωδεκάωρον**, - **ὡδεύσαμεν δωδεκάωρον**.

δωδεκέμβριος (ὁ) ὄνομα μηνὸς καθιερωθὲν ὁ ; ὑπὸ τοῦ Λικινίου : Δίων Κ 54,21.

δωδεκέτης-ις κ. -ετής μτγν. ὁ ἔχων ἡλικίαν δώδεκα ἐτῶν, δωδεκαετὴς βλ.λ. : Καλλ.Ἐπιγρ.21, Πλούτ. Αἰμ.35 **ὁ δὲ δωδεκέτης.. ἐπαπέθανεν**.

δωδεκεύς-έως (ὁ) Ἡσ. « χοεὺς » ἔχων χωρητικότητα δώδεκα κοτυλῶν.

δωδεκηΐς-ΐδος (ἡ) δυωδεκαῒς βλ.λ.: Πορφ.Ἀποχ.1,22.

δωδεκήμερος (ἡ) Ἐπιγρ. χρονικὸν διάστημα δώδεκα ἡμερῶν.

δωδεκήρης-ους (ἡ) μτγν. πλοῖον ἔχον δώδεκα σειρὰς ἐρετῶν, κωπηλατῶν : Καλλίξ.1 **τὰ γοῦν μέγιστα τῶν πλοίων ἦν παρ' αὐτῷ.. δωδεκήρεις δύο**.

δωδεκόμφαλος-ον ὁ ἔχων δώδεκα ὀμφαλούς, ἤτοι μικρὰς καμπύλας προεξοχάς : Ἐπιγρ. **πόπανον χοινικιαῖον δωδεκόμφαλον**.

δωδεχέτης Ἐπιγρ. δωδεκέτης βλ.λ.

δωδωναῖος-α-ον ὁ εἰς τὴν Δωδώνην ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος, ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὡς ἐκεῖ λατρευομένου : Ἰλ.Π 233 **Ζεῦ ἄνα, Δωδωναῖε**, Αἰσχ.Ἱκ.258 **ὄρη Δωδωναῖα**, Κρατῖν.5· || παροιμ. φρ. **Δωδώναῖον χαλκεῖον** (ἐπὶ φλυάρων ἀνθρώπων) : Εὐστ.335,45.

δωδωνεύς βλ. δωδωναῖος· Ἡσ. περὶ τοῦ Διός.

δωδωνίς-ίδος (ἡ), θηλ. δωδωναία βλ.λ. : Ἡρ.2,53 **τούτων τὰ μὲν πρῶτα αἱ Δωδωνίδες ἱρεῖαι λέγουσι**, Σοφ.ἀπ.456 **τὰς.. ἱρίας Δωδωνίδας**.

δώει κ. **δώῃ** Ἐπιγρ. εὐκτ. ἀορ. τοῦ ρ. **ζῶ** βλ.λ.

δώῃ-σι ὑποτ. ἀορ. τοῦ ρ. **δίδωμι** βλ.λ.

δῴη Ἐπιγρ. εὐκτ. ἀορ. τοῦ ρ. **δίδωμι** βλ.λ.

δῶθε ἐπίρρ. κ. -**θενε** κ. -**θες** δημ. ἀντὶ **ἐδῶθε** πρὸς τὰ ἐδῶ, ἀπὸ ἐδῶ, ἁπλ. ἐδῶ : Σολωμ.[illegible] Μπάορ.64 **ἀπὸ δώθενε μακριά**, Βαλαωρ.Κατ[illegible] **νὰ πάγω κεῖ ψηλὰ - ψηλά, νὰ φύγω δώθ**[illegible]

Βάρν. 'Απολ. Σωκρ. 30 κρύφτηκε δῶθες ἀπ' τὸν κάδο Μαλιά· παροιμ. φρ. δῶθε πᾶν οἱ ἄλλοι (ἐπὶ διαφυγῆς ἀπὸ ἀνεπιθυμήτου περιπετείας).

δωία 'Ησ. « ὁμοία ».

δῶλα 'Ησ. « ὦτα, Κρῆτες ».

δωλέννετος 'Ησ. « ὑπόβλητος ».

δωλοθομεῖς δοῦλοι οἰκογενεῖς· 'Ησ.

δῶλος (ὁ) δωρ. δοῦλος βλ.λ. : Θεόφρ 5,5 δῶλε Σιβύρτα, 'Επιγρ.Γόρτυν.

δῶμα-ατος (τὸ) (δέμω) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. γν. κ. -άτου οἶκος, οἰκία, σπίτι ἐν χρ. συνήθ. περὶ οἴκου μεγάλου καὶ ἀνήκοντος εἰς πρόσ. σημαντικόν· ἐν τῇ σημ. ταύτῃ π. ποι. κ. μτγν., οὐχὶ δὲ π. ἀττ. πεζοῖς : 'Ιλ.Φ 44 πατρώιον ἵκετο δῶμα, 'Οδ.Δ 46 δῶμα καθ' ὑψηρεφὲς Μενελάου, Αἰσχ.'Επτ.479 λαφύροις δῶμα κοσμήσει πατρός· || φρ. κατὰ δῶμα = οἴκοι· || κτ. πληθ. ἐν χρ. κ. ἐπὶ τῶν τόπων διατριβῆς τῶν θεῶν : 'Ιλ.Β 13 'Ολύμπια δώματ' ἔχοντες ἀθάνατοι· || εἰδ. δῶμ' 'Αΐδαο τὸ τοῦ Πλούτωνος, τοῦ Χάρου τὰ παλάτια, ὁ κάτω κόσμος : 'Οδ.Μ 21 ζώοντες ὑπήλθετε δῶμ' 'Αΐδαο, Σοφ.'Ηλ.110 ὦ δῶμ' 'Αΐδου καὶ Περσεφόνης· **2)** συνεκδ. ναός : Πίνδ.Π 4,53 πολυχρύσῳ ποτ' ἐν δώματι Φοῖβος· κ.κτ. πληθ. : 'Ηρ.2,62 λύχνα καίουσι.. περὶ τὰ δώματα κύκλῳ, Σοφ.ΟΤ 71 ἐς τὰ Πυθικὰ ἔπεμψα Φοίβου δώματα· **3)** διαμέρισμα, ἰδίως τὸ κύριον, τὸ κεντρικὸν οἰκίας, ἐν ἀντιδιαστ. πρὸς τὸν θάλαμον, τὸν κοιτῶνα : 'Ιλ.Ζ 316 ἐποίησαν θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν, Καλλ. Δήμ.69 δῶμα.. ᾧ ἔνι δαῖτας ποιησεῖς· || κτ. πληθ. περιληπτ. ἅπαντα τὰ μέρη οἴκου τινός, ἤτοι τὸ σύνολον τῶν κτισμάτων καὶ παραρτημάτων κατοικίας : 'Οδ.Β 259 ἐς δώματ' ἴσαν θείου 'Οδυσῆος, Αἰσχ.'Αγ.607 γυναῖκα πιστὴν.. δωμάτων κύνα· **4)** εἰδ. μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ἐπίπεδος στέγη οἰκίας, ταράτσα : ΚΔ Λουκ.12,3 ὃ πρὸς τὸ οὖς ἐλαλήσατε ἐν τοῖς ταμείοις, κηρυχθήσεται ἐπὶ τῶν δωμάτων, Πάπ. βουληθεὶς ἀπὸ τοῦ δώματος παρακύψαι.. ἔπεσεν, 'Ερωτόκρ.2,110 γέμουν τὰ δώματα λαό, - τὸ δῶμα τοῦ σπιτιοῦ· || μσν. κ. δημ. μτφ. οὐράνιο δῶμα ὁ οὐράνιος θόλος, ὁ οὐρανός· **5)** νεώτ. εἰδ. ἐν τῇ κρυσταλλογραφίᾳ τὰ ὁριζοντίως διακείμενα πρίσματα.

δωματερός-ά-όν μσν. κ. δημ. ἐπὶ οἰκιῶν, ὁ ἔχων δῶμα βλ.λ.4) ὡς στέγην : Νικ.Χων.π.Θησ Στεφ.ἐν λ. ἐπάνω τῶν δωματερῶν ὀσπιτίων.

δωμάτιο(ν) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. ὑποκορ. τοῦ δῶμα βλ.λ. κατοικία : 'Αριστφ.Βάτρ.100 αἰθέρα Διὸς δωμάτιον, 'Ιούλ.Θεμίστ.263 Α· **2)** διαμέρισμα οἰκίας, κυρ. δι' ὕπνον προωρισμένον, κοιτών· Φρύν. « τὸ μὲν κοιτὼν ἀδόκιμον, ἐπεὶ δωμάτιον τὸν κοιτῶνα (λέγουσιν οἱ ἀττικοί) » : 'Αριστφ.Λυσ.160 ἐὰν λαβόντες δ' ἐς τὸ δωμάτιον βίᾳ ἕλκωσιν, Πλάτ. Πολ.390 C μηδ' εἰς τὸ δωμάτιον ἐθέλειν ἐλθεῖν, 'Αχιλ.Τάτ.1,6 δωμάτιον.. ἔνθα μοι καθεύδειν ἔθος· || νεώτ. κ. δημ. γεν. πᾶν διαμέρισμα τῆς οἰκίας : πωλεῖται οἰκία ἐκ τεσσάρων δωματίων, - τὸ δωμάτιον αὐτὸ θὰ κάνω γραφεῖον· || νεώτ. εἰδ. ναυτ. μέγας θάλαμος πλοίου χρησιμεύων ὡς κοινὸς κοιτὼν κατωτέρων βαθμοφόρων· **3)** μτγν. κ. μσν. κτ. πληθ. τὰ δώματα βλ.λ.4), οἱ ταράτσες σπιτιοῦ : 'Ηρωδιαν.'Ιστ.1,12,8 ἔς τε τὰ δωμάτια ἀναβάντες λίθοις.. ἔβαλλον τοὺς ἱππεῖς.

δωματίτης (ὁ) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ δῶμα, τὴν οἰκίαν, οἰκιακός, ἐπίθ. θεῶν : Παυσ.3,14,7 Ποσειδῶνός ἐστιν ἱερόν, δωματίτην δὲ ἐπονομάζουσιν, Σχόλ. Πίνδ.Ν 5,81· || ὁμ. τὸ θηλ. -τῖτις : Αἰσχ.'Αγ.968 σοῦ μολόντος δωματῖτιν ἑστίαν (= στὴ σπιτικὴ γωνιά).

δωματοφθορῶ-έω φθείρω, καταστρέφω τὴν οἰκίαν : Αἰσχ.'Αγ.948 πολλὴ γὰρ αἰδὼς δωματοφθορεῖν ποσὶν (διόρθ. ἀντὶ σωματο-).

δωματῶ-όω (δῶμα) μ. μέσ. -τοῦμαι οἰκοδομῶ δι' ἐμαυτὸν οἰκίαν, κτίζω σπίτι δικό μου : Αἰσχ.'Ικ. 958 δεδωμάτωμαι οὐ σμικρᾷ χερὶ (ἔκτισα οἰκίαν διὰ πολλῶν χειρῶν, μεγάλην).

δώμημα-ατος (τὸ) 'Επιγρ. κτίριον ἐξ ἑνὸς δωματίου, ἑνὸς θαλάμου : 'Επιγρ. δωμήματι τύμβου.

δώμησις-εως (ἡ) 'Ησ. « οἰκοδομή».

δωμητύς-ύος (ἡ) οἰκοδομή· 'Ησ. «κατασκευή ».

δωμήτωρ-ορος (ὁ) μτγν. κτίστης : Μαν.6,415 ἐχυρῶν δωμήτορας οἴκων.

δῶμος (ὁ) πάπ. ἀντὶ τόμος βλ.λ.

δωμός (ὁ) δωρ. ζωμός βλ.λ. : ΕΜ 316,56.

δωμῶ-άω (δῶμα) μτγν. οἰκοδομῶ, κτίζω : 'Απολλ. Ρ 2,531 δωμήσαντες βωμόν, ΑΠ 7,142· || συνήθ. μέσ. ἐν ὁμ. σημ. : Λουκ.ΑΠ 11,400 νηὸν περικαλλέα δωμήσασθαι, Κόλουθ.287· || ὁμ. παθ. κτίζομαι : 'Αντυλλ. π. 'Ορειβ.9,13,6 δ- ἐκ λίθων· **2)** ἐπὶ ἀγάλματος, ἱδρύω, στήνω· κ.παθ. ἱδρύομαι: Παράρτ.'Ανθ.2,534· **3)** μτφ. ἐπαναφέρω τινὰ εἰς τὴν ζωήν, ἀνιστῶ : Λυκ.48.

δῶναι πάπ. δοῦναι ἀπαρφ. τοῦ δίδωμι βλ.λ.

δῶναξ-κος (ὁ) δωρ. τ. τοῦ δόναξ βλ.λ., αὐλὸς ἐκ καλάμου : Θεόκρ.20,29 κἢν αὐλῷ λαλέω, κἢν δώνακι, κἢν πλαγιαύλῳ.

δωνατικά (τὰ) (λατ. donus) Σουΐδ. « ἡ διάδοσις, ἡ διδομένη παρὰ τοῦ βασιλέως τοῖς στρατεύμασι».

δώνω δημ. ἀντὶ δίδω βλ.λ.

δωός 'Επιγρ.δωρ. ἀντὶ ζωὸς βλ.λ. : 'Επιγρ.Γόρτυν.

δωράκινον (τὸ) μτγν. κ. μσν. (ἐνν. μῆλον) τὸ λατ. duracinum, τὸ περσικὸν μῆλον, δ. ροδάκινον : Γρηγ.Νύσσ.3,1084 Α, Γεωπ.3,14.

δῶραξ 'Ησ. « σπλὴν ὑπὸ Μακεδόνων».

δωρεά (ἡ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., 'Ιων. -εή, ἐν ἀττ. παλαιαῖς 'Επιγρ. -ειά, πᾶν τὸ διδόμενόν τινι ἄνευ πληρωμῆς ἢ ἀμοιβῆς ἢ ἀνταποδόσεως ὠφέλιμον πρᾶγμα, δῶρον, χάρισμα· 'Αριστλ. « δόσις ἀναπόδοτος » : 'Ηρ.2,140 ἐς τὴν δωρεὴν κελεύειν σφέας καὶ σποδὸν κομίζειν, Σοφ.Αἴ.1032 ἐκείνου τήνδε δωρεὰν ἔχων, 'Ισοκρ.6,31 προσέταξε δέχεσθαι τὴν δωρεήν, Διγεν.'Ακρ.4071 ἔστελλεν καθ' ἑκάστην μεγίστας τοίνυν δωρεάς, - τὸ ἵδρυμα συντηρεῖται ἐκ τῶν δωρεῶν φιλανθρώπων· || ὁμ. εἰρων. : 'Αντιφ.5,34 τὸν θάνατον τῷ μηνυτῇ τὴν δωρεὰν ἀπέδοσαν· || φρ. δωρεὰν διδόναι - λαβεῖν - δέχεσθαι - πέμπειν κτπ. ὡς δῶρον διδόναι, λαβεῖν, δέχεσθαι : 'Ηρ.6,130 τάλαντον ἀργυρίου ἑκάστῳ δωρεὴν δίδωμι, Λυσ.7,4 ὁ Μεγαρεὺς δωρεὰν παρὰ τοῦ δήμου λαβών, Πλούτ.'Ηθ.331 C ἑκατὸν τάλαντα δωρεὰν αὐτῷ πέμψαντος· **2)** δθ. κ. νεώτ κ. δημ. ἡ αἰτ. δωρεὰν ὡς ἐπίρρ. ὡς δῶρον, ἄνευ ἀμοιβῆς ἢ συμφέροντος, χάρισμα, προῖκα βλ.λ. : 'Ηρ.5,23 ἔτυχε μισθὸν δωρεήν, Πολύβ. 18,34,7 τῆς δωροδοκίας ἐπιπολαζούσης καὶ τοῦ μηδένα μηδὲν δωρεὰν πράττειν, Μαλαλ.1 302,11, - ἀποστέλλεται δωρεάν· || ὁμ. κ. ἔμπροθ. κατὰ δωρεάν, ἐν δωρεᾷ : 'Επιγρ. κατὰ δωρεάν, Πολύβ. 23,3,4 τοῖς δὲ Ροδίοις χαριζόμενοι προσένειμαν ἐν δωρεᾷ τοὺς Λυκίους, Πάπ. ζῶν ἀμπελῶνα ἐν δωρεᾷ ἔχειν (διὰ δωρεᾶς τοῦ βασιλέως)· **3)** ὁμ. ἡ αἰτ. ὡς ἐπίρρ. κτ. ἐπέκτ. ἀναιτίως, ἀσκόπως, ἄνευ λόγου, τοῦ κάκου : ΠΔ'Ιὼβ 1,19 μὴ δωρεὰν 'Ιὼβ σέβεται τὸν κύριον, ΚΔ'Ιω.15,25 ἐμίσησάν με δωρεάν, - παιδευόμαστε δωρεάν· || ἐν ὁμ. σημ. κ. ἔμπροθ. εἰς δωρεάν : ΠΔ'Ιεζ.16,10 οὐκ εἰς δωρεὰν λελάληκα· **4)** ὁμ. εἰδ. ὡς νομικὸς ὅρος, ὁρισμ. νεώτ. ἡ σύμβασις, δι' ἧς ἐξ ἐλευθεριότητος μεταβιβάζεταί τινι περουσιακὸν στοιχεῖον : Δημ. 834,11 καὶ δωρειὰς παρ' ἡμῖν προσλαβόντες, ἵνα δικαίως ἐπιτροπεύσωσι, Πάπ. ἡ πρὸ γάμου δωρεά, - προγαμιαία δωρεά, - οἱ δωρεαὶ μεταξὺ συζύγων εἶναι ἄκυροι· **5)** ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ οὐσ. χάρις : Δημ.568 ἐν χάριτος μέρει καὶ δωρεᾶς παρεῖχον· || ὁμ. συχν. ἐπὶ θεῶν, τὸ θεῖον

δώρημα, τὸ ἐκ τῆς χάριτος τοῦ θεοῦ δωρούμενον ἡμῖν : Πλάτ.Νόμ.844 D **διττάς ἡμῖν δωρεάς ἡ θεός ἔχει χάριτος αὕτη·** || θθ. εἰδ. ἐκκλ. ἡ θεία χάρις : ΚΔΡωμ.5,17 **οἱ τὴν περίσσειαν τῆς χάριτος καὶ τῆς δωρεᾶς τῆς δικαιοσύνης λαμβάνοντες·** || θθ. **ἡ δωρεά τοῦ ἁγίου Πνεύματος** ἡ ἐπιφοίτησις, ἡ χάρις τοῦ ἁγ. Πνεύματος : ΚΔ Πράξ.2,38 **λήψεσθε τὴν δωρεὰν τοῦ ἁγίου Πνεύματος,** Μυστ. Βαπτ. σφραγίς **δωρεᾶς πνεύματος ἁγίου·** || κ. μσν. κ. νεώτ. **ἡ ἁγία δωρεά** ἡ μετάληψις, ἡ θεία εὐχαριστία : Θεοφάν.617, - **ἡ ἑορτὴ τῆς ἁγίας δωρεᾶς** (ἑορτὴ τῆς θείας εὐχαριστίας π. καθολικοῖς)· **6**) εἰδ. τὰ χορηγούμενα προνόμια καὶ ἀτέλειαι ἐν ἀντιθ. πρὸς τὰ **δῶρα** συνιστάμενα εἰς εἶδος ἢ χρῆμα : Φιλόστρ.Σοφ.2,10,4· **7**) πάπ. θμ. εἰδ. περιοχή, κτῆμα ὡς δωρεὰ ὑπὸ τοῦ βασιλέως παραχωρούμενον εἰς ἀνωτάτους ὑπαλλήλους: Πάπ.· **8**) νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ δωρεῖν : **προσπαθεῖ νὰ δημιουργήσῃ ἀγαθὴν ἐντύπωσιν δι' ἐπιδεικτικῶν δωρεῶν·** **9**) πάπ. τὸ ἔγγραφον δι' οὗ ὁμολογεῖται ἡ δωρεά : Πάπ. **ἐδωρήσατο ἡμῖν ὁ δεῖνα κατ' ἔγγραφον δωρεάν.**

δωρεαῖος-α-ον πάπ. ὁ παραχωρηθεὶς ὡς δῶρον : Πάπ. **δωρεαία γῆ** (κτῆμα παραχωρηθὲν ὑπὸ τοῦ βασιλέως εἰς ἀνώτερον ὑπάλληλον).

δωρεακός (ὁ) πάπ. πιθ. ὁ ἔχων ἐκ βασιλικῆς δωρεᾶς κτῆμα· || κ. τὸ ἐκ δωρεᾶς βλ.λ. 7) κτῆμα.

δωρεάν ἐπίρρ. κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἡ αἰτ. τοῦ δωρεά βλ.λ.2) κ.3).

δωρεαστικός-ή-όν πάπ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν δωρεάν· εἰδ. ἐπὶ ἐγγράφου, ὁ δι' οὗ ὁμολογεῖται ἡ δωρεά : Πάπ. **δωρεαστικὸν γράμμα.**

δωρεαστικῶς ἐπίρρ. μσν. ὡς δωρεάν, σὰ χάρισμα : Ἀχμ.Ὀνειροκρ.131,31 **τοῦτο ἔλαβε δωρεαστικῶς παρὰ τοῦ βασιλέως.**

δωρειά (ἡ) παλαιότ. ἀττ. ἡ δωρεὰ βλ.λ.

δωρεοδόχος (ὁ,ἡ) νεώτ. νομ. ὁ δεχόμενος τὴν δωρεάν, ὁ πρὸς ὃν γίνεται αὕτη, ἀντίθ. δωρητής.

δώρημα-ατος (τὸ) κ. μσν. κ. νεώτ. τὸ ἀντικείμενον τῆς δωρεᾶς, δῶρον : Ἡρ.7,38 **ἐπαερθεὶς τοῖσι δωρήμασι·** || ὁμ.μτ. δοτ. προσ. : Αἰσχ.Πέρσ.523 **φθιτοῖς δωρήματα ἥξω λαβοῦσα·** || σπαν. π. ἀττ πεζοῖς : Ξεν.Ἱέρ.8,4 **αἱ ἀπὸ τῶν δυνατωτάτων ἡμίσειαι χάριτες πλέον ἢ ὅλον τὸ παρὰ τοῦ ἰδιώτου δώρημα δύνανται,** Ἀριστλ.Η Νικ.1099 b,11 **εἰ μὲν οὖν ἄλλοτε θεῶν ἐστι δώρημα ἀνθρώποις·** || συνήθ. π. μτγν., μσν.κ. νεώτ. : Στοβ.2,30 **τῆς τῶν μελισσῶν δωρήμασι γλυκάζοντα τὴν κατάποσιν,** ΚΔ Ἰακ.1,17 **πᾶν δώρημα τέλειον ἄνωθέν ἐστι,** Διγεν. Ἀκρ.4169 **θεοῦ γὰρ πᾶν τὸ δώρημα τοῦ πάντα δυναμένου,** Πρόδρ.2,630 **τῶν σῶν ἐπαπολαύοντες μεγάλων δωρημάτων.**

δωρηματικός-ή-όν μτγν. ὁ παρέχων, δίδων δωρεάς, ὁ γενναιόδωρος : Διον. Ἀλ.Ρωμ.8,60 **μεγαλόφρων τε καὶ δωρηματικός,** Βέττ.Βάλ.41,3 κ. ἀλ.

δωρητήρ-ῆρος μτγν. ὁ δίδων τὸ δῶρον, δωρητής, χαριστής : Λεων.ΑΠ 6,305 **σὺ δὲ ταῦτα κακοῦ κακὰ δωρητῆρος δεξαμένα νεύσαις.**

δωρητήριο(ν) (τὸ) νεώτ., δημ. τὸ ἔγγραφον, δι' οὗ ὁμολογεῖται δωρεά.

δωρητής (ὁ) Ἐπιγρ., νεώτ. κ. δημ., θηλ. -**τρια** ὁ παρέχων τὴν δωρεάν, ὁ δωρούμενος : Ἐπιγρ., - **ἀναγράφονται εἰς τὴν στήλην τῶν δωρητῶν.**

δωρητικός-ή-όν κ. μσν. ὁ εἰς τὴν δωρεὰν ἀναφερόμενος ἢ ἰδιάζων : Πλάτ.Σοφ.223 C **τῆς τοίνυν ἀλλακτικῆς δύο εἴδη λέγωμεν, τὸ μὲν δωρητικόν, τὸ δὲ ἕτερον ἀγοραστικόν·** **2**) μτγν., μσν.κ. δημ. ὁ ἔχων τάσιν πρὸς τὸ δωρίζειν, θθ. γενναιόδωρος : Φίλ.1,254,Πρόδρ.Ἀν.Βοασσ.4,440.

δωρητός-ή-ό(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ δεχόμενος δῶρα, διὰ δώρων καμπτόμενος : Ἰλ.Τ 526 **δωρητοί τ' ἐπέλοντο παράρρητοί τ' ἐπέεσσιν·** **2**) κ. δημ. ἐπὶ πραγμ., ὁ ἐλευθέρως ὡς δῶρον διδόμενος ἢ ὁ ἐκ δωρεᾶς προερχόμενος : Σοφ.ΟΤ 384 **δωρητόν, οὐκ αἰτητὸν εἰσεχείρισεν,** Πλούτ.Κορ.16 **σῖτος.. πολὺς μὲν ὠνητὸς ἐξ Ἰταλίας, οὐκ ἐλάττων δὲ δωρητός,** Λογγῖν.Ὕψ.9,1 **εἰ δωρητὸν τὸ πρᾶγμα** (τὸ μεγαλοφυές) **μᾶλλον ἢ κτητόν,** - **δωρητὸ τὸ 'χω τὸ πανωφόρι** (ἐκ δωρεᾶς)· **3**) νεώτ. ὃν δύναται, ἐπιτρέπεται νὰ δωρήσῃ τις.

δωριά (ἡ) Ἐπιγρ. δωρεὰ βλ.λ. : Ἐπιγρ.Γόρτυν.

δωριάζω μιμοῦμαι τοὺς δωριεῖς, δωρίζω βλ.λ. : Ἀνακρέοντ.10,6 **ὁ δ' εἶπε δωριάζων,** Φιλόστρ Σοφ.1,24,2· **2**) ἐπὶ γυναικῶν, ἐνδύομαι κατὰ τὸν τρόπον τῶν κορῶν τῶν Δωριέων, δηλ. φορῶ ἁπλοῦν χιτῶνα σχιστὸν εἰς τὰ πλάγια· Μοῖρ. « δωριάζειν· τὸ παραγυμνοῦσθαί τινα μέρη » : Ἀνακρ. 59 **ἐκδῦσα χιτῶνα δωριάζειν,** Εὐστ.975,37.

δωριακός-ή-όν ποι. τ. τοῦ δωρικός βλ. λ. : Χρησμ. π. Θουκ.2,54 **ἥξει Δωριακὸς πόλεμος καὶ λοιμὸς ἅμ' αὐτῷ.**

δωριανά ἐπίρρ. μσν. δημ. δωρεάν, εἰς μάτην, τοῦ κάκου, εὔκαιρα.

δωριανός-ή-ό μσν. δημ. ὁ μάταιος, ψευδής, ἀβάσιμος, ἀσύστατος, ὁ ἄνευ λόγου, ὁ ἀσκόπως γινόμενος : Χρον.Μορ.4799 Η **λόγια.. φεματινὰ καὶ δωριανὰ μαντᾶτα.**

δωριαρχῶ-έω Ἐπιγρ. κατέχω, ἀσκῶ τὴν ἀνωτάτην ἀρχὴν ἐν Δωρίδι : Ἐπιγρ. **δωριαρχέοντος Φιλοκρατέος.**

δωρίεια (τὰ) κ. **δώρεια** ἢ **δωρεῖα** Ἐπιγρ. ἑορτὴ μετ' ἀγώνων ἐν Κνίδῳ.

δωριεύς-έως συνήθ. κτ. πληθ. -**ριεῖς**, ἰων. -**ιέες**, ἀττ. -**ιῆς** οἱ ἀπόγονοι τοῦ Δώρου, υἱοῦ τοῦ Ἕλληνος, μία τῶν τεσσάρων ἑλλην. φυλῶν : Ὀδ.Τ 177· **2**) ἐν χρ. κ. ὡς ἐπίθ. δωρικὸς βλ.λ. : Πίνδ. Π 8,20 **Δωριεῖ τε κώμῳ.**

δωρίζω (1) μτγν., δωρ. -ίσδω μιμοῦμαι τοὺς Δωριεῖς κατὰ τὰ ἤθη, τὴν γλῶσσαν κλπ., ὁμιλῶ δωριστί : Θεόκρ.15,93 **δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι,** Στράβ.8,1,2 **κατὰ πόλεις ἄλλοι ἄλλως διαλέγονται, δοκοῦσι δὲ δωρίζειν ἅπαντες,** Πλούτ.Ἠθ.421 b· || Ἡσ. « δωρίζει· ὡς οἱ Δωριεῖς ᾄδει »· **2**) παθ. εἶμαι γεγραμμένος εἰς δωρικὴν διάλεκτον : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.279,25 **δωρίζεται δὲ τὰ Ἀλκμᾶνος** (ποιήματα).

δωρίζω (2) δημ. δωρῶ, ποιοῦμαι δωρεὰν ἢ δωρεάς, χαρίζω : παροιμ. **σὰ σκορπᾷς καὶ σὰ δωρίζῃς, βιὸς κι ἂν ἔχῃς δὲν τ' ὁρίζεις.**

δωρικά ἐπίρρ. δημ. δωρικῶς βλ.λ.

δωρικός-ή-ό(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰς τοὺς Δωριεῖς ἀναφερόμενος ἢ ἰδιάζων, ὁ ὑπὸ τῶν Δωριέων ἐν χρήσει ὤν : Αἰσχ.Πέρσ.183 **ἡ μὲν πέπλοισι Περσικοῖς ἠσκημένη, ἡ δ' αὖτε Δωρικοῖσι,** - **δωρικὴ διάλεκτος,** - **δωρικὲς κολῶνες·** || ἐπὶ τόπου, ὁ εἰς Δωριεῖς ἀνήκων, ὁ ὑπὸ Δωριέων οἰκούμενος κ. ἐπὶ λαοῦ, ὁ ἐκ Δωριέων ἀποτελούμενος : Ἡρ.Β,93 **ἐόντες οὗτοι πλὴν Ἑρμιονέων Δωρικὸν τε καὶ Μακεδνὸν ἔθνος,** Θουκ.3,95 **ἐλθὼν.. ἐς Κυτίνιον τὸ Δωρικόν·** || ἐν χρ. κ. τὸ συγκρ. -**ώτερος** : Ἀπολλ.Δύσκ.Ἐπίρρ.157,27.

δωρικῶς ἐπίρρ.μτγν.κ.νεώτ., δημ. -**ά** κατὰ τρόπον δωρικόν, ἰδιάζοντα εἰς τοὺς Δωριεῖς : Ἀπολλ.Δύσκ. Ἀντων.48,27,Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.1,78,Σχόλ.Λυκόφρ.9,502· || συγκρ.-**ώτερον** : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.159,16.

δωριμαῖος-α-ον μτγν. ὁ ἐκ δωρεᾶς προερχόμενος, δωρηθείς : Γλωσσ.Κυρίλλ.Ἱεροσ.139.

δώριος-α-ον κ. -ος -ον δωρικός βλ.λ. : Πίνδ Ο 3,5 **Δωρίῳ φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλῳ,** Πλούτ.Λυσ.5 **τῷ τρόπῳ τῆς ἡγεμονίας ἁπλοῦν τι καὶ Δώριον ἐχούσης·** || εἰδ. ἐν τῇ μουσικῇ : Ἀριστλ.Πολ. 1290 a,22 **τὰ δ' ἄλλα συντάγματα τὰ μὲν Δώρια, τὰ δὲ Φρύγια λέγομεν,** Παυσ.9,12,5 **Δώριον αὔλημα,** - **δώριος τρόπος.**

δωρίς-ίδος (ἡ) ἐν χρ. ὡς ἐπίθ. ἡ δωρική : Ἡρ. 5,88 **ἐφόρεον.. αἱ τῶν Ἀθηναίων γυναῖκες ἐσθῆτα Δωρίδα,** Θεόκρ.2,156 **ἐτίθει τὴν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν·** ‖ ὁμ. ἐπὶ προσ. ὁ ἐκ δωρικοῦ γένους : Εὐρ.Ἑκ.934 **λέχη δὲ φίλια μονόπεπλος λιποῦσα, Δωρὶς ὡς κόρα·** ‖ ὁμ. ἐπὶ τόπων, ὁ ὑπὸ Δωριέων οἰκούμενος, ὁ ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν, τὴν κυριότητα τῶν Δωριέων : Πίνδ.Ν 3,3 **ἵκεο Δωρίδα νᾶσον Αἴγιναν,** Σοφ.ΟΚ 695 **οὐδ' ἐν τῇ μεγάλα Δωρίδι νάσῳ Πέλοπος·** ‖ μτ. τοῦ οὐσ. χώρα,γῆ ἤ κτ.παράλειψ. τούτου ὡς οὐσ., ἡ μία τῶν χωριστῶν περιοχῶν τῆς Β (νῦν Στερεᾶς) Ἑλλάδος : Ἡρ.8,31 **τὴν Δωρίδα γῆν οὐκ ἐσίναντο ἐσβαλόντες οἱ βάρβαροι,** Πλούτ.Θεμ.9 **Ξέρξου δὲ διὰ τῆς Δωρίδος ἄνωθεν ἐμβαλόντος·** **2**) ὁμ. ὡς οὐσ. κτ. παράλειψ. τοῦ κοπὴ εἶδος μαχαίρας ἐν χρ. κατὰ τὰς θυσίας· πρβλ. δημ. λάζος, δαμασκί : Εὐρ.Ἠλ.819 **δωρίδ' ἀνασπάσας χεροῖν** (διορθ.δορίδ')· **3**) ὁμ. ὡς οὐσ. τὰ φυτὰ ἔχιον καὶ λεοντοπέταλον βλ.λς. : Διοσκ.4,25,Ψ Διοσκ.3,96.

δωριπτερίς-ίδος (ἡ) μτγν. τὸ φυτὸν λεοντοπέταλον, ἀ. δωρίς : Ψ Διοσκ.3,96.

δωρίσδω δωρ. ἀντὶ δωρίζω βλ.λ.

δωρισμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ὁμιλεῖν εἰς τὴν δωρικὴν διάλεκτον : Δημ.Ἑρμ.177 **πλατύτητα διὰ τὸν δωρισμόν,** Σχόλ.Ἀριστφ.Ὄρν.931 **τῶν διθυραμβοποιῶν τὸν συνεχῆ ἐν τοιούτοις δωρισμόν·** ‖ νεώτ. εἰδ. ἡ χρῆσις δωρικῶν λέξεων ἢ τύπων.

δωριστί ἐπίρρ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν Δωριέων : Πλάτ.Ἐπιστ.336 C **Δωριστὶ ζῆν κατὰ τὰ πάτρια·** ‖ εἰδ. ἐν τῇ μουσικῇ κατὰ τὸν δωρικὸν μουσικὸν τρόπον : Πλάτ.Πολ.399 A **δωριστὶ λείπεσθαι καὶ φρυγιστί,** Ἀριστλ.Πολιτ.1340 b,4 **οἷον δοκεῖ ποιεῖν ἡ δωριστὶ μόνη τῶν ἁρμονιῶν·** ‖ ὅθ. κ. ἁπλῶς ἡ **Δωριστί** ἡ δωρικὴ ἁρμονία : Ἀριστφ.Ἱππ.989 **τὴν Δωριστὶ μόνην ἂν ἁρμόττεσθαι θαμὰ τὴν λύραν** (λογοπαικτικῶς πρὸς τὴν λ. **δῶρον**)· **2**) εἰς τὴν ἢ κατὰ τὴν δωρικὴν διάλεκτον : Καλλ.Ἴαμβ.1,354 **δωριστὶ λαλοῦσι.**

δωρίτης (ὁ) μτγν. ἐπὶ ἀγώνων, ὁ εἰς ὃν δίδεται δῶρον ὡς βραβεῖον : Πλούτ.Ἠθ. 820 D **οὐκ ἀργυρίτην οὐδὲ δωρίτην ἀγῶνα πολιτείας ἀγωνιζομένοις, ἀλλὰ.. στεφανίτην.**

δωροβόρος-ον δωροφάγος βλ.λ.:Θησ.Στεφ.ἐν λ.

δωρογραφία (ἡ) Ἐπιγρ. ἀμφ. σημ.

δωρόδειπνος (ὁ) μτγν. ὁ δωρῶν, προσφέρων τὸ δεῖπνον,ἡ λ. μ. παρ' Ἀθην.15,701 B **ὁ Κύνουλκος.. τῷ Οὐλπιανῷ ἀντικορυσσόμενος ἔφη, ἐμοὶ δέ, παῖ δωρόδειπνε, ἀσσαρίου κανδήλας πρίω.**

δωροδέκτης (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ πρὸς μεροληψίαν δεχόμενος δῶρα, δωροδοκούμενος : ΠΔ Ἰὼβ 15,34 **πῦρ δὲ καύσει οἴκους δωροδεκτῶν·** ‖ νεώτ. γεν. ὁ δέκτης, ὁ ἀποδοχεὺς δώρου.

δωροδόκημα-ατος (τό) κ. νεώτ. ἡ ἀποδοχὴ τοῦ ἐπὶ δωροδοκίᾳ διδομένου, ἡ διὰ δώρων διαφθορά, τὸ ἀποτέλεσμα δωροδοκίας βλ.λ. I) : Δημ.236,3 **τὸ μὲν τοίνυν ἐν τῇ πρεσβείᾳ πρῶτον κλέμμα μὲν Φιλίππου, δωροδόκημα δὲ τῶν ἀδίκων τούτων·** **2**) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δωροδοκεῖν βλ.λ. 2)· **3**) κ. νεώτ. τὸ πρὸς δωροδοκίαν λαμβανόμενον δῶρον : Πλάτ.Κωμ.119 **δωροδόκημα καταλαβεῖν.**

δωροδοκητί ἐπίρρ. δ.τ. τοῦ δωροδοκιστὶ βλ.λ.

δωροδοκία κ. νεώτ. ἡ ἀποδοχὴ δώρων πρὸς παράβασιν τοῦ καθήκοντος : Ἀνδ.4,30 **ὥστε τοὺς Ἕλληνας τῆς παρανομίας καὶ τῆς δωροδοκίας μάρτυρας κεκτημένος,** Λυσ.22,21 **μὴ καταγνῶναι δωροδοκίαν ἐμοῦ,** Πολύβ.5,43,6 **ἠσφαλισμένος .. διὰ τῆς τῶν προεστώτων εὐνοίας καὶ δωροδοκίας,** Πλούτ.Ἀρτοξ.22 **διὰ τὴν δωροδοκίαν Ἀθηναῖοι θάνατον κατέγνωσαν·** **2**) μτγν. κ. νεώτ. ἡ παροχὴ δώρων, διαφθορὰ διὰ τῶν δώρων, δεκασμός· Ἀμμών.46 « δώρων δόσις », Ἡσ. « δωροδοκία· τὸ λαβεῖν ἢ δοῦναι δῶρα » : ΔίωνΚ 39,55,Μηναῖ.7,30 Συναξ.**ψευδομάρτυσι καὶ δωροδοκίοις τῶν δικαζόντων ἐπερειδόμενος, - ἐπέτυχε τὴν σύμβασιν διὰ δωροδοκιῶν.**

δωροδοκιστί ἐπίρρ. διὰ δωροδοκίας : Ἀριστφ.Ἱππ.996 **τὴν ἁρμονίαν ὁ παῖς οὗτος οὐ δύναται μαθεῖν, ἢν μὴ δωροδοκιστί** (λογοπαίγνιον ἐπὶ τοῦ ἐπιρρ. **δωριστί** βλ.λ.).

δωροδόκος (ὁ) κ. νεώτ. ὁ δεχόμενος δῶρα, διὰ δώρων διαφθειρόμενος : Πλάτ.Πολ.390 D **οὐ μὲν δὴ δωροδόκους γε ἐατέον εἶναι τοὺς ἄνδρας οὐδὲ φιλοχρημάτους,** Δημ.245,15 **φορὰ προδοτῶν καὶ δωροδόκων,** Λογγῖν.Ὕψ.44,9 **ἀνάγκη γὰρ τῷ δωροδόκῳ** (κριτῇ) **τὰ οἰκεῖα μόνον φαίνεσθαι καλὰ καὶ δίκαια·** ‖ ἐν χρ. κ. κτ. μτφ. κωμ. : Ἀριστφ.Ἱππ.403 **δωροδόκοισιν ἐπ' ἄνθεσιν ἵζων·** **2**) ὁ δίδων δῶρα, ἐνεργῶν δωροδοκίαν βλ.λ. 2)· Λέξ.Ρητ.ΑΒ 242,32 « δωροδόκος καὶ ὁ διδοὺς καὶ ὁ λαμβάνων », Σχόλ.Πλάτ.Ἀλκ.2,149 A· **3**) ἁπλῶς ὁ δίδων δῶρα, ὁ χαριστής : Ἀρετ.Χρον.Παθ.3,12 **ἁπλοῖ, εὔθυμοι καὶ δωροδόκοι.**

δωροδοκῶ-έω κ. νεώτ., δημ. -άω δέχομαί τι ὡς δῶρον, λαμβάνω, δέχομαι δῶρο· Ἡσ. « δωροδοκεῖν· δῶρα λαμβάνειν » : Λεων.ἐν ΑΠ 9,335· **2**) κυρ. ἀθεμίτως δέχομαι δῶρον ἢ δῶρα κ. εἰδ. λαμβάνω δῶρόν τι πρὸς παράβασιν τοῦ καθήκοντός μου, πρβλ. δεκάζομαι : Ἡρ.6,72 (Λευτυχίδης) **ἐδωροδόκησεν ἀργύριον πολλόν,** Ἀριστφ.Σφ.669 **οὗτοι μὲν δωροδοκοῦσι κατὰ πεντήκοντα τάλαντα,** Λουκ. Δημ.Ἐγκ.44 **μὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν παρ' Ἀντιπάτρου δεδωροδοκηκέναι·** ‖ κ. ἐν ἀμτβ. σημ. διατελῶ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν δωροδοκίας, πράττω ἢ παραλείπω τι ἕνεκα δωροδοκίας μου : Ἡρ.6,82 **φάμενοί μιν δωροδοκήσαντα οὐκ ἑλεῖν τὸ Ἄργος,** Δημ.240 **τῶν μὲν τῷ πολιτεύεσθαι καὶ πράττειν δωροδοκούντων·** κ. μτ. ἐμπροθ. διορ. πρὸς δήλωσιν τοῦ σκοποῦ : Λυσ.21,22 **ἐπὶ δὲ τῷ τῆς πόλεως σκοπῷ παρὰ τῶν ἄλλων δωροδοκοίην·** **3**) μτγν., νεώτ. κ. δημ. μτβ. μτ. αἰτ. προσ. δίδω δῶρα εἴς τινα ὅπως παραβῇ τὸ καθῆκόν του, ὅπως μεροληπτήσῃ ὑπὲρ ἐμοῦ ἢ κατὰ τὴν θέλησιν ἐμοῦ· πρβλ. δεκάζω· Σχόλ.Ἀριστφ.Ἱππ.66 « δωροδοκεῖ· δῶρα λαμβάνει· τίθεται ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τοῦ διδόντος » : Διόδ.Σ 13,64 **πρῶτος Ἀθηναίων δοκεῖ δικαστήριον δωροδοκῆσαι,** Διογ.Λ 4,9 **τοὺς μὲν γὰρ ἤδη ἐδωροδόκησεν ὁ Φίλιππος, - ἐδωροδόκησε τοὺς ἐνόρκους·** **4**) τὸ παθ. ἐπὶ προσ. διαφθείρομαι διὰ δώρων, πρβλ. δεκάζομαι : Κρατῖν.128, Πολύβ.6,56,2 **οὐδὲν αἴσχιον τοῦ δωροδοκεῖσθαι** αὐτ.26,3,14 **πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς καὶ δωροδοκηθείς,** Διον.Ἀλ.4,55 δ.γρ., - **ἀπελύθη τῆς θέσεώς του ὡς δωροδοκηθείς·** ‖ ἐπὶ πραγμ. κατόπιν δωροδοκίας ἐκτελοῦμαι, γίνομαι : Δημ.446,21 **ὅτι γὰρ ταῦθ' ἁπλῶς δεδωροδόκηται,** Αἰσχ.3,221 **τὰ περὶ τὴν Εὔβοιαν δωροδοκηθέντα.**

δωροδοσία (ἡ) μσν. ἡ δόσις, παροχή, διανομή, μοίρασμα δώρων : Ἀναστ.Σιν.Ἐρωτ.132,12.

δωροδότης (ὁ) μτγν. ὁ δίδων δῶρα, χαριστής: Μελεαγρ.ΑΠ 12,49 **λάθας δωροδότης Βρόμιος.**

δωροδοτῶ-έω μτγν. δίδω δῶρα εἴς τινα, μετ' αἰτ. : Ἀκύλ.Ἰεζεκ.16,33.

δωροδοχεῖον (τό) λεξ. δοχεῖον, κυτίον ἐν χρ. ὅπως ρίπτωνται ἐν αὐτῷ δῶρα, ἑκούσιαι προσφοραὶ χρηματικαί : Ζωναρ.Λεξ.ἐν λ. κορβωνᾶς.

δωροδόχος (ὁ) νεώτ. ὁ δεχόμενος δῶρα, δεκαζόμενος, δωροδόκος βλ.λ. 1).

δωροκοπία (ἡ) μτγν. ἡ διὰ δώρων διαφθορά, δεκασμός, δωροδοκία βλ.λ. : Ἀκύλ.Δευτ.10,17.

δωροκόπος (ὁ) γλωσσ. ὁ δίδων δῶρα, δωροδοκῶν δωροδόκος βλ.λ. 2).

δωροκοπῶ-έω μτγν. διαφθείρω τινὰ διὰ δώρω

δωροδοκῶ βλ.λ. 2) : ΠΔΣοφ.Σειρ.32(35),14 μὴ δωροκόπει, οὐ γὰρ προσδέξεται· || παθ. δωροδοκοῦμαι : ΠΔΜακκ.3,4,19 ἀπειλήσαντος.. ὡς δεδωροκοπημένοις εἰς μηχανὴν τῆς ἐκφυγῆς.

δωρολήπτης (ὁ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ λαμβάνων δῶρα· || ὅθ. συνεκδ. ὁ ἄπληστος διὰ κέρδος κ.εἰδ. ὁ δωροδοκούμενος : ΠΔ Παροιμ. 15,27 ἐξόλλυσιν ἑαυτὸν ὁ δωρολήπτης, ὁ δὲ μισῶν δώρων λήψεις σῴζεται, Νεῖλ.Νεωτ.146,17 ἅτε δωρολήπτου καὶ μισευλαβοῦς.

δωροληπτῶ-έω μσν. κ. νεώτ. λαμβάνω δῶρα πρὸς ἢ κατὰ παρόβασιν τοῦ καθήκοντός μου, δεκάζομαι, δωροδοκοῦμαι : Εὐστ.91,17 τὸ κακὸν τοῦ δωροληπτεῖν· ὁμ. κ. παθ. ὑπόκειμαι εἰς, διαφθείρομαι διὰ δωροληψίας βλ.λ. : ΚΜανασσ Χρον.102B οὐδὲ λαμβάνει πρόσωπον, οὐδὲ δωροληπτεῖται.

δωροληψία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ λῆψις, ἀποδοχὴ δώρων πρὸς τὸ χορίζεσθαι τῷ δίδοντι, ἡ δωροδοκία βλ.λ. (ι· Φρύν.ἐν ΑΒ «δωροληψία· σημαίνει δὲ δωροδοκία» : Δίων Κ 39,55,'Αποστ.Διατ.22,227· || νεώτ. ἰδίως ἡ μὴ ὑποκειμένη εἰς ποινικὸν κολασμόν : κατεκρίθη ἐπὶ δωροληψίᾳ.

δῶρο(ν) (τό) (δίδωμι, δώς) κ.μσν., νεώτ. κ. δημ.τὸ ἄνευ ἀμοιβῆς ἢ ἀνταλλάγματος αὐτοπροαιρέτως διδόμενον ὑπό τινος εἰς ἄλλον ἀγαθὸν ὡς δεῖγμα τιμῆς, φιλίας, εὐαρεσκείας, τὸ χάρισμα : 'Ιλ.Α 213 τρὶς τόσσα παρέσσεται ἀγλαὰ δῶρα, ΚΔ'Αποκ. 14,10 οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ γῆς δῶρα πέμψουσιν ἀλλήλοις, - πρωτοχρονιάτικα - νυφιάτικα δῶρα, παροιμ. στὸ δῶρο πρέπει ἀντίδωρο· || μτ. γεν. δηλούσης τὸν δωρητήν : Σοφ.Αἴ.665 ἐχθρῶν δῶρα ἄδωρα κοὐκ ὀνήσιμα, - δῶρον τοῦ προϊσταμένου - τῶν γονέων· περιφρ. δῶρον τοῦ ποταμοῦ (ἐνν. Νείλου) = ἡ Αἴγυπτος· **2)** τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν, ὅθ. γεν. κ. τὰ ὑπὸ τῆς φύσεως πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἀπονεμόμενα ἀγαθά, σωματικά, πνευματικά, ψυχικὰ ἢ ὑλικά : 'Ιλ.Υ 265 θεῶν ἐρικυδέα δῶρα, Αἰσχ.'Επτ.625 θεοῦ δὲ δῶρον ἐστὶν εὐτυχεῖν βροτούς, Εὐρ.'Ελ.363 τὰ δ' ἐμὰ δῶρα Κύπριδος, Πλάτ.Νόμ. 796E τὰ τῶν Μουσῶν καὶ τοῦ 'Απόλλωνος δῶρα (ἡ μουσική), - ἡ ἐλευθερία - ἡ ὡραιότης εἶναι δῶρον τῆς φύσεως, Σημηρ.Μ Κρ.80,2 θρήνησε τῆς 'Ανοιξης τὰ δῶρα· || ὁμ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς διαθέσεις ἢ καταστάσεις : 'Ιλ.Η 482 κοιμήσαντ' ἄρ' ἔπειτα καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο, - ἡ ἀφροντισία δῶρον τῆς νεότητος, 'Ερωτόκρ.Α 750 ποιὰ 'ν' τῆς τιμῆς τὰ κέρδητα καὶ τσῆ εὐγενειᾶς τὰ δῶρα· || νεώτ. κ. δημ. εἰδ. οἱ ἐκ φύσεως ἐξαίρετοι πνευματικαὶ ἰδιότητες, ἡ ἰδιοφυΐα, τὸ τάλαντον, τῆς ἰδιότητος ἐκφερομένης κτ. γεν. : ἔχει τὸ δῶρο(ν) τῆς φαντασίας - τῆς εὐγλωττίας· || μτγν. κτ. πληθ. μτ. γεν. προσ. οἱ ἀγαθαὶ ἰδιότητες, αἱ ἀρεταί, αἱ ἱκανότητες : Λιβάν.'Επιστ.19 τὰ βασιλέως δῶρα (προσόντα)· **3)** κ. ἀντιστρ. τὰ πρὸς θεὸν ἢ θεοὺς προσφερόμενα εἰς ἔνδειξιν λατρείας ἢ ἐξ εὐγνωμοσύνης ἢ πρὸς ἐξιλασμόν, τὸ ἀφιέρωμα, ἡ προσφορὰ ἢ θυσία : 'Ιλ.Ζ 293 τῶν (πέπλων) ἕνα.. φέρε δῶρον 'Αθήνῃ, Αἰσχ.'Αγ.91 βωμοὶ δώροισι φλέγονται, ΠΔ Γεν.4,4 ἐπεῖδεν ὁ Θεὸς ἐπὶ 'Αβελ καὶ τοῖς δώροις αὐτοῦ, ΚΔ Ματθ.23,19 τὸ δῶρον ἢ τὸ θυσιαστήριον τὸ ἁγιάζον τὸ δῶρον· ἐκκλ. ἅγια ἢ τίμια δῶρα τὰ ἐκ τῆς προσκομιδῆς βλ.λ. ἀποτεμνόμενα διὰ τὴν θείαν εὐχαριστίαν μερίδια τοῦ ἡγιασμένου ἄρτου κ. γεν. ἡ θεία εὐχαριστία, ἤτοι ὁ μετὰ τῶν μεριδίων τούτων οἶνος τῆς ἁγίας μεταλήψεως : Εὐσ.344B, Κ Πορφ.'Εκθ.16,11· **4)** εἰδ. κτ. πληθ. εἰσφοραὶ ὑπηκόων πρὸς ἡγεμόνα, ὡς φόρος ἀκανονίστως ἀλλ' ἀναγκαστικῶς καταβαλλόμενος : 'Ιλ.Ρ 225 δώροισιν κατατρύχω καὶ ἐδωδῇ λαούς· **5)** κτ. πληθ. εἰδ. τὰ πρὸς δωροδοκίαν βλ.λ. διδόμενα ἢ λαμβανόμενα : Δημ.747 οὐδὲ δῶρα δέξομαι τῆς ἡλιάσεως ἕνεκα· ὅθ. δώρων γραφὴ = μήνυσις ἐπὶ δωροδοκίᾳ· Λεξ.Ρητ.237,2 «ὁπότε κρίνοιτό τις ἢ δῶρα δοὺς ἢ λαβών»· κ. δώρων δίωξις = ποινικὴ κατά τινος δίωξις ἐπὶ δωροδοκίᾳ : Πλούτ.Περ.32 δώρων εἴτ' ἀδικίου βούλοιτό τις ὀνομάζειν τὴν δίωξιν· κ. δώρων κριθῆναι = δικασθῆναι ἐπὶ δωροδοκίᾳ· κ. δώρων ἁλίσκειν ἢ ἑλεῖν τινα = ἐπιτυχεῖν τὴν καταδίκην τινὸς ἐπὶ δωροδοκίᾳ· κ. δώρων ὀφλεῖν = (ἐπὶ δικαστῶν) ἀποφήνασθαί τινα ἔνοχον δωροδοκίας : Αἰσχίν.2, 232 τοὺς μὲν τὰς τῶν δώρων γραφὰς ἁλισκομένους ἀτιμοῦτε, Λυσ.27,3 καὶ πρότερον ἤδη δώρων ἐκρίθησαν, 'ΑριστφΝεφ.591 ἢν Κλέωνα τὸν λάρον δώρων ἑλόντες καὶ κλοπῆς, 'Ανδοκ.1,74 ὁπόσοι κλοπῆς καὶ δώρων ὄφλοιεν· **6)** μσν. κ. δημ. κ. τὸ ὡς βραβεῖον ἀγῶνος τιθέμενον, τὸ ἔπαθλον : 'Ερωτόκρ.Γ 62 ἂν ἐκονταροχτύπησε καὶ κέρδισε τὰ δῶρα· **7)** δημ. τὸ εἰς ὑπηρέτην ἢ ἄ.. παρασχόντα ὑπηρεσίαν τινὰ διδόμενον φιλοδώρημα, πουρμπουάρ, μπαχτσίσι· **8)** νεώτ. εἰδ. ἐν τῷ χρηματιστ. χρηματικὴ καταβολὴ εἰς χρηματιστηριακὰς ἐπὶ προθεσμίᾳ συμβάσεις, ἥτις εἰς περίπτωσιν ἀκυρώσεως τῆς συμβάσεως ὑπὸ τοῦ ἑνὸς τῶν συμβαλλομένων περιέρχεται εἰς τὸν ἕτερον : ἀγοραπωλησία ἀξιῶν ἐπὶ δώρῳ· **9)** τὸ ἐσωτερικὸν τῆς παλάμης : Πολυδ.2,144· || συνηθέστ. τὸ πλάτος τῆς παλάμης ὡς μέτρον μήκους, ἡ παλαιστὴ βλ.λ.· Σουΐδ. «δῶρον, παλαιστή» : Νικ.Θηρ. 398 ἐπὶ τρία δῶρα φέρειν μῆκός τε καὶ ἰθύν.

δωροξενίας γραφή (ἡ) καταγγελία κατὰ ξένου, ὅστις διὰ δωροδοκίας τῶν δικαστῶν ἀνεγνωρίζετο 'Αθηναῖος πολίτης· 'Αριστλ.'Ηθ.59,2 «(γραφαὶ) δωροξενίας, ἄν τις δῶρα δοὺς ἀποφύγῃ τὴν ξενίαν» : Λυσ.ἀπ.196 S, 'Υπερ.ἀπ.20.

δωροτελῶ-έω δίδω δῶρα, προσφορὰς πρὸς ἐκπλήρωσιν εὐχῆς, ξεπληρώνω τάξιμο : Χρησμ.π.Δημ. 1072,26 ἥρῳ ἀρχαγέτᾳ.. θύειν καὶ δωροτελεῖν κατὰ πάτρια.

δωροφάγος-ον ὁ καταβροχθίζων δῶρα, ἄπληστος διὰ δῶρα : 'Ησίοδ.'Εργ 264 βασιλῆες δωροφάγοι, αὐτ.221,Πολύβ.6,9,7 ὅταν ἅπαξ δωροδόκους καὶ δωροφάγους κατασκευάσωσι τοὺς πολλούς.

δωροφορία (ἡ) μτγν. κ. μσν. προσφορὰ δώρων : 'Αλκίφρ.1,6 ὑπερβαίνειν τὰς ἁλιευτικὰς δωροφορίας, Πολυδ.4,47, Γρηγ.Νύσσ.1,725A δωροφορίας ἐπαγγελία, Δουκ.'Ιστ.193B.

δωροφορικός-ή-όν ὁ προσφέρων δῶρα : Πλάτ. Σοφ.222D τῆς ἰδιοθηρευτικῆς τὸ μὲν μισθαρνητικόν ἐστι, τὸ δὲ δωροφορικόν· **2)** ὁ ὡς δῶρον προσφερόμενος : Αἰλ.ΠΙ 1,22 δωροφορικὴν στολήν· πρβλ. 'Ησ. «δωροφορικὴ ἐσθής· οὕτω λέγεται, ἣν βασιλεὺς Περσῶν δωρεῖται».

δωροφόρος-ον κ. μσν. ὁ δῶρα φέρων, προσφέρων : Πίνδ.Π 5,86 τὸ δ' ἐλάσιππον ἔθνος ἐνδυκέως δέκονται θυσίαισιν ἄνδρας οἰχέοντάς σφι δωροφόροι, 'Επίγρ. παρ' 'Αθην.5,209E (πιθ. ἐσφ.γρ.), Μηναῖ.1,11 'Ωδ. τῶν Μάγων σε ἀοίδιμον ἄντρον δεξάμενον δωροφάρον ἔδειξε· **2)** φόρου ὑποτελής, ὑπόφορος, εἰδ. ἐπὶ τῶν ὑποτεταγμένων εἰς τοὺς 'Ηρακλεώτας τοῦ Πόντου ἰθαγενῶν ὡς δουλοπαροίκων : Εὔφορ.78 δωροφόροι καλεοίαθ' ὑποφρίσσοντες ἄνακτας, Πολυδ.3,83.

δωροφορῶ-έω κ. μσν. φέρω, προσφέρω δῶρα, μτ. δοτ. : Πλάτ.Φαῖδρ.266C οἳ ἂν δωροφορεῖν αὐτοῖς ὡς βασιλεῦσιν ἐθέλωσιν· || μτ. αἰτ. προσ. : Αἰλ.ΠΙ 1,32· **2)** μτ. δοτ. κ. αἰτ. δίδω τι ὡς δῶρον ἢ ἐπὶ δωροδοκίᾳ : 'Αριστφ.Σφ.675 τούτοισι δὲ δωροφοροῦσιν ὕρχας, οἶνον (διόρθ. ἀντὶ δωροδοκ-), Πολυδ.2,46 τὸ ἧπαρ καὶ ἡ καρδία τῷ ἐγκεφάλῳ δωροφοροῦσι τὴν τροφήν, Εὐστ.Πον.360,70 θάλαττα.. ἰχθύας δωροφορήσει.

δωρύττομαι δωρ. ἀντὶ δωροῦμαι βλ.λ. : Θεόκρ. 7,43 τάν τοι, ἔφα, κορύναν δωρύττομαι.

δωρῶ-έω κ. νεώτ., δημ. κ. δωρίζω, μέλλ. -ρήσω, άόρ. ἐδώρησα, ποθ. ἐδωρήθην, παροκ. δεδώρημαι δίδω, παρέχω δῶρον βλ.λ., χαρίζω : Ἡσίοδ. Ἔργ.82 πάντες Ὀλύμπια δώματ᾽ ἔχοντες δῶρον ἐδώρησαν, - σοῦ δωρίζω τὴν εἰκόνα μου· κ. ποθ.: Πλάτ.Πολιτ.274 C τὰ πάλαι λεχθέντα παρὰ θεῶν δῶρα ἡμῖν δεδώρηται, - τὸ δῶρον δὲν δωρεῖται,-μοῦ ἐδωρήθη τὸ βιβλίο ἀπὸ τὸν συγγραφέα του· || κ. καθόλου παρέχω, δίδωμι, ἐπιτρέπω τινὶ, παραχωρῶ : ΚΔ Μᾶρκ.15,45 καὶ προσκαλεσάμενος τὸν κεντυρίωνα ἐπηρώτησεν αὐτὸν εἰ πάλαι ἀπέθανε· καὶ γνοὺς ἀπὸ τοῦ κεντυρίωνος ἐδωρήσατο τὸ σῶμα τῷ Ἰωσήφ· **2)** τινά τινι προσφέρω τι ὡς δῶρον εἴς τινα : Πίνδ.Ο 6,78 ἐδώρησαν θεῶν κάρυκα λιταῖς θυσίαις· || νεώτ. τί τινι ἢ εἴς τινα : τῷ ἐδώρησα τὰ ἔργα μου· || παθ. ἐπὶ πραγμ. προσφέρομαι ὡς δῶρον : Ἡρ. 1,87 εἴ τί οἱ κεχαρισμένον ἐξ αὐτοῦ ἐδωρήθη, Ἰσοκρ.4,26 τὰ παρὰ τῆς τύχης δωρηθέντα, Ἐπιφάν. 1,402 B μισθὸν ἀφθόνως δωρηθησόμενον· || ὁμ. παθ ἐπὶ προσ. μετὰ δοτ. λαμβάνω τι ὡς δῶρον : Ἡρ.8,85 εὐεργέτης βασιλέος ἀνεγράφη καὶ χώρῃ ἐδωρήθη πολλῇ, Σοφ.Αἴ.1029 Ἕκτωρ μὲν ᾧ δὴ τοῦδ᾽ ἐδωρήθη πάρα· **3)** συνήθ. τὸ μέσ. δωροῦμαί τι ἢ τί τινι παρέχω ὡς δῶρόν τι (εἴς τινα): Ἰλ.Κ 557 θεός γ᾽ ἐθέλων καὶ ἀμείνονας.. ἵππους δωρήσαιτ᾽, Πίνδ.Ο 7,4 φιάλαν ὡς εἴ τις.. δωρήσεται νεανίᾳ γαμβρῷ, Ἡρ.5,37 τῷ Δαρεῖος Μυτιλήνην ἐδωρήσατο, Αἰσχ.Προμ.251 μέγ᾽ ὠφέλημα τοῦτ᾽ ἐδωρήσω βροτοῖς, Ἐπίχ.άπ.284 ἁ δὲ μελέτα φύσιος ἀγαθᾶς πλέονα δωρεῖται φίλοις, Ξεν.Ἀν. 7,3,20 ὅσῳ ἂν μείζω τούτῳ δωρήσῃ, Πλάτ.Τίμ.46Ε δι᾽ ὃ ταῦθ᾽ ἡμῖν θεὸς δεδώρηται, Πλάτ.Εὐθφρ. 14 C οὐκοῦν τὸ θύειν δωρεῖσθαί ἐστι τοῖς θεοῖς, ΚΔ Πέτρ.2,1,3 πάντα ἡμῖν τῆς θείας δυνάμεως.. δεδωρημένης, Μηναῖ.1,1 Ἀπολυτ. ἱκέτευε δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος· || κ. μετὰ τῆς εἰς κ. αἰτ. : Ξεν.Ἑλλ.6,3,6 εἰς πρώτην τὴν Πελοπόννησον σπέρμα δωρήσασθαι· || ὁμ. νεώτ., κυρ. κατ᾽ ἐνεστ.: διὰ τῆς διαθήκης δωρεῖται τὴν περιουσίαν του εἰς τὸ κράτος· || ὁμ. μετ᾽ αἰτ. προσ. ἢ τοπ. κ. δοτ. τοῦ ὀργ. προσφέρω δωρεὰν ἢ ἀφιερώνω διά τινος : Ἡρ.1,54 Δελφοὺς δωρέεται.. κατ᾽ ἄνδρα δύο στατῆρσι ἕκαστον χρυσοῦ, Αἰσχ. Προμ.778 δυοῖν λόγοιν σε θατέρῳ δωρήσομαι, Πλάτ.Ἀλκ. 2,149C ἀναθήμασι δωρούμενος τοὺς θεούς, Πλούτ. Ὄθ.3 τῇ δ᾽ ὑστεραίᾳ δωρησάμενος ἅπαντας κατ᾽ ἄνδρα χιλίαις καὶ διακοσίαις καὶ πεντήκοντα δραχμαῖς· || μ. μετ᾽ αἰτ. κάμνω δῶρα εἴς τινα : Ἡρ.1,55 δωρησάμενος δὲ τοὺς Δελφούς.. ἐχρηστηριάζετο· **4)** ὁμ. κατ᾽ ἐνεστ.κ.παρατ. προσφέρω : Εὐρ.Ἱκ.875 φίλων δὴ χρυσὸν πολλάκις δωρουμένων· **5)** ὁμ. μέσ. δωροῦμαι ἐν εἰρων. σημ. εἰδ. παρέχω τι κακόν, ἐπιρρίπτω κατά τινος : Σοφ.Ἠλ.1383 τἀπιτίμια τῆς δυσσεβείας, οἷα δωροῦνται θεοί· **6)** κατ᾽ ἐπέκτ. τελῶ πρὸς τιμήν τινος, προσφέρω : Πλάτ.Ἀλκ.2,148 Ε πομπὰς πολυτελεστάτας ἐδωρούμεθα τοῖς θεοῖς.

δωρώνιον (τὸ) τὸ φυτὸν σίον βλ.λ. : Ψ Διοσκ.2,127.

δώς (ἡ) δόσις βλ.λ. μ. ὀνομαστ. : Ἡσίοδ.Ἔργ.356 δὼς ἀγαθή, ἅρπαξ δὲ κακή, θανάτοιο δότειρα.

δωσείω ἐφετ. τοῦ δίδωμι, ἀρέσκομαι, εἶμαι πρόθυμος νὰ δώσω· Ἡσ.

δωσιάραις Ἡσ. «κακὰ διδούσαις».

δωσίβιος-ον Ἐπιγρ. ὁ δίδων τὴν ζωήν.

δωσιδικία (ἡ) Ἐπιγρ. ἡ ἀπονομὴ τῆς δικαιοσύνης· **2)** νεώτ. νομ. ἡ ὑπαγωγὴ τοῦ διαδίκου ἢ ὑποδίκου εἰς τὸ κατὰ νόμον ἁρμόδιον δικαστήριον : εἰδικὴ δωσιδικία δικηγόρων - στρατιωτικῶν - κληρικῶν.

δωσίδικος-ον κ. νεώτ. ὁ παραδίδων ἑαυτὸν εἰς τὴν δικαιοσύνην καὶ μὴ προσφεύγων εἰς αὐτοδικίαν : Ἡρ.6,2,2 συνθήκας ποιέεσθαι, ἵνα δωσίδικοι εἶεν καὶ μὴ ἀλλήλους φέροιέν τε καὶ ἄγοιεν· **2)** κ. νεώτ. ὁ ὑποκείμενος εἰς ἐνέργειαν τῆς δικαιοσύνης, ὑπόλογος : Πολύβ.4,4,3 ἐὰν μὴ δωσιδίκους παράσχῃ τοὺς ἠδικηκότας, - εἶναι ἀκόμη δωσίδικος διὰ παλαιὰν ὑπόθεσιν.

δωσίλογος-ον νεώτ. ὁ ὑπόχρεος νὰ δώσῃ λόγον περὶ τῶν ὑπ᾽ αὐτοῦ πεπραγμένων, ὑπόλογος : εἶναι δωσίλογος διὰ τὴν διαχείρισιν τοῦ ταμείου.

δωσίπυγος-ον Σουΐδ. ὁ δίδων τὴν πυγὴν αὐτοῦ πρὸς παρὰ φύσιν ἀσέλγειαν : Σουΐδ. ἐν λ. ἀφέλεια (δ. γρ. δοσίπυγος).

δωσίω Ἐπιγρ. μέλλ. κρητ. τοῦ δίδωμι βλ.λ.

δωσοληψία (ἡ) πάπ. τὸ δοῦναι καὶ λαβεῖν, δοσοληψία.

δωσοληψία (ἡ) νεώτ. ἐσφ. γρ. ἀντὶ δοσοληψία βλ.λ.

δώσων-οντος μτχ. μέλλ. τοῦ δίδωμι, ὁ μέλλων νὰ δώσῃ, ὁ διαρκῶς ὑποσχόμενος ὅτι θὰ δώσῃ· || ὀθ.σκωπτ. Δώσων-ος ἐν χρ. ὡς ἐπίθετον τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Ἀντιγόνου Β´ : Πλούτ.Κορ.11.

δωτήρ-ῆρος, θηλ. -τειρα, κλητ. δῶτερ ὁ δίδων, δωρητής : Ὀδ.Θ 325 θεοί, δωτῆρες ἑάων (οἱ παρέχοντες τὰ ἀγαθά), Ἐπιγρ. δῶτερ ὑγείης.

δώτης (ὁ) ὁ δωτήρ, ὁ δωρητής, ὁ χαριστής· Ἡσ. «δώτην· παρεκτικόν» : Ἡσίοδ.Ἔργ.355 δώτῃ μέν τις ἔδωκεν, ἀδώτῃ δ᾽ οὔτις ἔδωκεν.

δωτίνα (ἡ) Ἐπιγρ. δωρ. τ. τοῦ δωτίνη εἰσόδημα εἰς εἶδος ἐκ μισθώματος : Ἐπιγρ. πράξαντες τὰν δωτίναν ἐκ τοῦ χωρίου θυσοῦντι.

δωτινάζω δέχομαι ἢ ζητῶν λαμβάνω, συλλέγω εἰθισμένα δῶρα, εἰσφοράς : Ἡρ.2,180 πλανώμενοι δὲ οἱ Δελφοὶ περὶ τὰς πόλεις ἐδωτίναζον.

δωτίνη (ἡ), δωρ. -τίνα βλ.λ. δῶρον, δωρεά, χάρισμα : Ἰλ.Ι 155 οἵ κέ ἑ δωτίνῃσι θεὸν ὣς τιμήσουσι, Ὀδ.Ι 268 εἴ τι πόροις ξεινήιον ἠὲ καὶ ἄλλως δοίης δωτίνην, Ἡρ.1,61· || δωτίνην δίδωμι δίδω τι ὡς δῶρον, ἄνευ πληρωμῆς : αὐτ.1,69 Κροῖσος δέ σφι ὠνεομένοισι ἔδωκε δωτίνην· || ὀθ. ἡ αἰτ. ὡς ἐπίρρ. δωρεάν, χάρισμα : Θεμίστ.Λόγ. 21,260 D δωτίνην τὰ φάρμακα ἐπαλείφουσι.

δῶτ(τ)ις (ἡ) Ἡσ. «δώς, φερνή».

δωτύς-ύος (ἡ) ἰων. τροφή· Σουΐδ. (διόρθ. ἐδητύς).

δώτωρ-ορος (ὁ) δωρητής, δωτὴρ βλ.λ., ἐπὶ θεῶν : Ὀδ.Θ 335 Ἑρμεία.. δῶτορ ἑάων, Ὕμν.Ὀμ.18,12, Θέογν.134 θεοὶ τούτων δώτορες ἀμφοτέρων, Καλλ. Δία 91, Λουκ.Κρον.14 Ἑρμῇ δώτορι.

δωῶ λακων. μέλλ. τοῦ δίδωμι βλ.λ.· Ἡσ. «δώσω»

E

E, ε (ἒ ψιλόν) τὸ πέμπτον κατὰ τάξιν γράμμα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου καὶ δεύτερον τῶν φωνηέντων, προελθὸν ἐκ τοῦ παρὰ Σημίταις συμφωνικοῦ φθόγγου He (σημαίνοντος ἀρχικῶς παράθυρον) καὶ ὁμαλυνθὲν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων εἰς φωνῆεν, ἔχον ὁτὲ μὲν μακρὸν φθόγγον (ε̄), ὁτὲ δὲ βραχὺν (ε̆), τιθέμενον δὲ ἐνιαχοῦ καὶ ἀντὶ τῆς νόθου εἰ. Παρ' ἀρχ. ἐκαλεῖτο εἶ, πιθ. κ. ἀναλυτικῶς ἀπαγγελλόμενον (εἶ): Πλάτ.Κρατ.437 Α **τὴν ἐπιστήμην.. ὀρθότερόν ἐστιν ὥσπερ νῦν αὐτοῦ τὴν ἀρχὴν λέγειν μᾶλλον ἢ ἐκβάλλοντας τὸ εἶ πιστήμην, ἀλλὰ τὴν ἐμβολὴν ποιήσασθαι ἀντὶ τῆς ἐν τῷ εἶ ἐν τῷ ἰῶτα**, Ἰω.Ἀλεξ.Τόν.παραγγ. **τὰ μονοσύλλαβα τῶν στοιχείων ὀνόματα εἶ, μῦ**. Ἀπὸ τοῦ ἄρχοντος Εὐκλείδου (403 π. Χ.), ὅτε κατὰ τὸ ἐν Σάμῳ ἐν χρ. καθωρίσθη ἐν Ἀθήναις τὸ ἰωνικὸν ἀλφάβητον προσληφθέντος τοῦ μακροῦ ε (ἤτοι Η, η), τὸ ε παρίστα μόνον τὸν βραχὺν φθόγγον, ἀποκληθὲν ὑπὸ τῶν γραμματικῶν ἒ ψιλὸν (ὑπὸ τῶν βυζαντινῶν βραδύτερον κ. ἒ μονόν, ἀ. κ. ἒ ἁπλοῦν)· || γεν. ἡ προφορὰ τοῦ ε ἦτο κατὰ τὰς διαφόρους διαλέκτους διάφορος, κυμαινομένη μεταξὺ τῶν α κ. ι, ἀλλαχοῦ μᾶλλον ἀνοικτή, τείνουσα πρὸς τὸ α (προσομοία τῷ γερμανικῷ ä), ἀλλαχοῦ δὲ μᾶλλον κλειστή, πλησιάζουσα πρὸς τὸ ι· **2)** κ. μσν. κ. δημ. ὁ φθόγγος ε ἀναπτύσσεται (παρεντίθεται) πολλάκις μεταξὺ δύο συμφώνων, οἷον ἀφένος (ἀφνειός), τέμενος (τέμνω), ἀνεπενιὰ (ἀναπνιά), βεζενὲς (βεζνές)· **3)** κ. μσν. κ. δημ. ὁμ. τὸ ε τίθεται καὶ ὡς προθεματικὸν ἐξ ἀναλογικῶν σχηματισμῶν καὶ κατὰ τάσιν εὐφωνίας ἢ ἐκ παρετυμολογίας, οἷον ἐνέρτεροι (κτ. τὸ ἔνεροι), ἐσὺ (κτ. τὸ ἐγώ), ἐλόγου σου (κτ. τὸ ἐσύ), ἐτοῦτος (κτ. τὸ ἐκεῖνος), ἐμυαλὸς (ἀντὶ μυελός)· || ἀλλ' ἐν πολλαῖς ἀρχ. λ. τὸ ε φαινόμενον ὡς προθεματικὸν ἀνήκει πράγματι εἰς τὸ ἔτυμον τῆς λ., ἀρχικῶς μετὰ τὸ ε καὶ πρὸ ἑτέρου ε ἐχούσης F ἀποσιωπηθὲν εἶτα ἐν τῇ χρ., οἷον ἔ(F)εδνα, ἐ(F)είκοσι, ἐ(F)έλδωρ, ἐ(F)ερσίς· **4)** δημ. τὸ ε ἐμφονίζεται κ. ὡς ἐπίθημα τῶν ἀντωνυμιῶν **μᾶς, σᾶς, τόν**, ὅταν ἀκολουθῇ ῥῆμα ἀρχόμενον ἀπὸ συμφώνου, ἐκ παρετυμολογικοῦ συμφυρμοῦ ἀλλὰ καὶ κατὰ τάσιν εὐφωνίας, οἷον μᾶς(ε) φωνάζουν, σᾶς(ε) τιμοῦν, τόν(ε) κράζει (κτ. τὰ μᾶς ἐφώναζαν, σᾶς ἐτιμοῦσαν, τὸν ἔκραζαν)· **5)** τὸ ε προτίθεται εἰς τὰ ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμενα ῥήματα ἐν τῇ ὁριστικῇ τοῦ παρατατικοῦ, τοῦ ἀορίστου κ. τοῦ ὑπερσυντελίκου, ἀποτελοῦν τὴν λεγ. συλλαβικὴν αὔξησιν, οἷον ἔλεγον (λέγω), ἔπραξα (πράττω), ἐπεποιήκειν (ποιῶ - πεποίηκα)· || ἐν τῇ δημ. τὸ ε τοῦτο τῆς συλλαβικῆς αὐξήσεως πολλάκις παραλείπεται κατὰ τάσιν εὐφωνίας, ἰδίως ἑπομένης λ. φωνηεντολήκτου, οἷον ἔτσι πέθαναν, τέτοια γινήκαν· || ὁμ. ἐν τῇ δημ. τὸ ε τῆς συλλ. αὐξήσεως προφέρεται ἐνίοτε ἰδιωματικῶς ὡς ι, οἷον ἴκαμα, ἴλεγε, ἴβγαλες, ἴφτιαξε· **6)** κ. μσν. κ. δημ. τὸ ἀρκτικὸν ε λέξεών τινων ἀποβάλλεται κατὰ συναλοιφήν, οἷον οὐ 'γὼ 'λεγον (οὐ ἐγὼ ἔλεγον), ὁ ντόπιος (ὁ ἐντόπιος)· **7)** δημ. ἀποβάλλεται κ. ἐκ μέσου πολυσυλλάβου σχηματισμοῦ ῥημ. ἐν τῷ β' πληθ. προσ. τῆς προστακτ., ὁμ. δὲ κ. ἐν τέλει δισυλλάβου σχηματισμοῦ ῥημ. ἐν τῷ β' ἑν. προσ. τῆς προστακτ., ὅταν ἀκολουθῇ γεν. ἢ αἰτ. (ἀντικειμ.) τοῦ συγκεκομμένου τύπου τῆς ἀντων. αὐτός, οἷον φέρ(ε)τε, βάλ(ε)τε, φτιάξ(ε)τε, ξολοθρέφ(ε)τε, συγυρίσ(ε)τε, κ. βάλ' τον, κάμ' το, φέρ' την (τῶν προκειμένων τοῦ ἀποβληθέντος ε συμφώνων ἀντικαθισταμένων εὐφωνικῶς ἤτοι τοῦ ξ διὰ τοῦ χ, φτιάχτε, τοῦ φ διὰ τοῦ φ, ξολοθρέφτε, τοῦ μ διὰ τοῦ ν, κάν' το)· **8)** δημ. ἐν τοῖς βορείοις ἰδιώμασι τὸ ἄτονον ἐν ταῖς λ. ε, πολλάκις μετατρεπόμενον εἰς ι (βλ. κατωτ. 10) οὐχὶ σπανίως κ. ἀποβάλλεται πρὸ τῶν ὑγρῶν καὶ τῶν ἐνρίνων, οἷον γελῶ - γιλῶ - γλῶ, γεμάτος - γι(ο)μάτος - γμάτο(υ)ς, γεννῶ - γιννῶ - γνῶ **9)** λόγῳ τῆς διαφ. κτ. διαλέκτους προφορᾶς ὁ φθόγγος ε ὑπέστη ποικίλας τροπάς· οὕτω ἐν τῇ λοκρικῇ κ. ἠλειακῇ διαλέκτῳ ἐτράπη εἰς α παρὰ τὸν φθόγγον ρ, οἷον φάρειν, ἐλεύθαρος, πατάρα, Fεσπορίων, Fάργον, ἀντὶ φέρειν, ἐλεύθερος, πατέρα, ἑσπερίων, Fέργον· || ὁμ. ἐν ταῖς αὐταῖς διαλέκτοις παρὰ τὸ τελικὸν ν, οἷον μάν, ἀποτίναιαν, γνῶμαν, ἀντὶ μέν, ἀποτίναιεν, γνῶμεν (γνῶναι)· || ἐν τῇ λακωνικῇ, ἀργείᾳ, κρητικῇ κ. ἡρακλεωτικῇ διαλέκτῳ ἕνεκεν τῆς κλειστοτέρας προφορᾶς του ἐτράπη εἰς ι πρὸ τῶν φωνηέντων α - ο - ω - η - ου, οἷον ἴωντι, φωνίοι, ἀδελφιός, σιόρ, ἀντὶ ἔωντι (ὦσι), φωνέοι, ἀδελφεός, θεός· || ἐν ταῖς αὐταῖς διαλέκτοις διατηρεῖται ἀμετάβλητον, ἂν μεταξὺ τοῦ ε καὶ τοῦ ἑπομένου φωνήεντος ὑπῆρχεν ἀποβληθὲν F, οἷον ἐννέα, κλέος κ. οὐχὶ ἐννία, κλίος διὰ τὰ ἐννFέα, κλέFος· || ἐν τῇ βοιωτικῇ διαλέκτῳ τὸ ε ἐτράπη εἰς ι πρὸ τῶν φωνηέντων α, ο, ω καὶ μετὰ τὴν μεταξὺ αὐτῶν ἀποβολὴν τοῦ F, οἷον βορίας, Κλίων, νίος, ἀντὶ βορέας, Κλέων, νέος· || ὁμ. ἐν τῇ ἀρκαδικῇ διαλέκτῳ κ. τῇ κυπριακῇ τὸ ἄτονον ι, σπαν. δὲ κ. τὸ ἔντονον ἐξεφωνεῖτο ὡς ι, ἰδίως ἑπομένου ἐνρίνου συμφώνου, οἷον ἀπιχόμενος, ἴνδικος, Ἰμπεδοκλῆς, ἔτικε· **10)** δημ. ἐν τοῖς βορείοις ἰδιώμασι γεν. ὁ φθόγγος ε (αι) ὅταν εἶναι ἄτονος πολλάκις τρέπεται εἰς ι, οἷον πιδεύομι, κρέμιτι, περίμινι, ἰγώ, ἀντὶ παιδεύομαι, κρέμεται, περίμενε, ἐγώ· **11)** δημ. γεν. ὁ φθόγγος ε (αι) πολλάκις τρέπεται εἰς ι κατὰ τὴν συνίζησιν τῶν εἰς -εος, -αιος, -εα, -αια, -εο(ν), -αιό, -εας, οἷον νιός, ἀπιδιά, μηλιά, παλιό, βασιλιάς, Μυτιληνιός, Σιφνιός, ἀντὶ νέος, ἀπιδέα, μηλέα, παλαιό, βασιλέας, Μυτιληναῖος, Σιφναῖος· **12)** δημ. τὸ ε πολλάκις τρέπεται εἰς ο παρὰ τὰ χειλεοπρόφερτα σύμφ., οἷον γιόμα, γιοφύρι ἀντὶ γεῦμα, γεφύρι· **13)** π. ἀρχ. τὸ ε τρέπεται ὁμ. εἰς ο κατ' ἀφομοίωσιν πρὸς ἑπόμενον ο ἢ ω, ἂν μεταξὺ ὑπῆρχε λ, κ, μ, δ, F, ρ, οἷον ὀβολός, ἔβδομος, Ἀπόλλων, ὀρογυιᾶς, ἀντὶ ὀβελός, ἔβδεμος, Ἀπέλλων, ὀρεγυιᾶς· || ὁμ. κ. ἐν τῇ νεωτ. κ. δημ. τὸ ε ἀφομοιοῦται πρὸς ἑπόμενα ἢ κ. προηγούμενα φωνήεντα, οἷον κάλαντα, ὄροξη, Μονοβασιά, μούσπουλο, θαραπεύω, ἀντὶ κάλεντα, ὄρεξη, Μονεβασιά, μέσπουλο, θεραπεύω· **14)** π. ἀρχ. κ. νεωτ. κ. δημ. προκύπτει ὁ φθόγγος ε διὰ τροπῆς ἄλλων φωνηέντων παρὰ τὰ ὑγρὰ λ, ρ, οἷον ὕελος, Ἐρέτρια, βέρεθρον, τέσσερα, ἀλέτρι, ἀντίδερο, Ἔλυμπος, ξερός, νερό, ἀντὶ ὕαλος, Ἀρότρια, βάραθρον, τέσσαρα, ἄροτρον, ἀντίδωρον, Ὄλυμπος, ξηρός, νηρόν· **15)** ὁμ. ὁ φθόγγος ε προκύπτει ἐξ ἄλλων φωνηέντων κατ' ἀφομοίωσιν, οἷον μέγεθος, ἐρετή, ἑτέρου, ἀντὶ μέγαθος (πρβλ. μέγας), ἀρετή, ἀτέρου· **16)** ὁμ. πρὸς τὸν φθόγγον ε ἐταυτίσθη, ἀπὸ τοῦ β' αἰ. π. Χ., ἡ δίφθογγος αι, τῆς ταυτίσεως πλήρως συντελεσθείσης ἐν τῇ μσν., τῇ νεωτ. κ. τῇ

δημ.· 17) ὡς ἀριθμητικὸν ὀξυτονούμενον ἄνωθεν ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸν ἀριθμὸν πέντε |5| κ. τὸ τακτικόν πέμπτος κ. ἐπίρρ. πεντάκις· || ὀξυτονούμενον κάτωθεν, ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸν ἀριθμ. 5000 καὶ τό τακτικὸν αὐτοῦ πεντακισχιλιοστὸς κ. ἐπίρρ. πεντακισχιλιάκις· 18) νεώτ. μουσ. διὰ τοῦ Ε παρίστατο ὁ πέμπτος φθόγγος τῆς ἀρχαίας μουσικῆς κλίμακος· 19) νεώτ. ναυτ. ὁμ. τὸ κεφ. Ε χρησιμοποιεῖται ὡς διεθνὲς σύμβολον τοῦ Ἀπηλιώτου κατ' ἐπίτμησιν ἀπὸ τοῦ **Est** ἢ **East** = Ἀνατολή.

ἒ ἒ ἡ ὀρθότ. ἐέ ἢ (ὁσάκις τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ ἴαμβον) ἐή ἐπιφ. ὀδύνης καὶ θλίψεως : Αἰσχ.Ἀγ.1114 **ἐὲ** (δ.γρ. **ἐή**), **παπαῖ παπαῖ, τί τόδε φαίνεται ;**, Σοφ.ΟΚ 149 **ἐή, ἀλαῶν ὀμμάτων.**

ἔ! δημ. ἐπιφώνημα ἐκφράζον ἐνόχλησιν, δυσαρέσκειαν : **ἔ! πάψε πιά, μὲ ζάλισες, - ἔ! παράτα με ἐπὶ τέλους**· 2) ἐπιφώνημα ἐκφράζον ἐπιθυμίαν, εὐχήν : **ἔ! καὶ νὰ κέρδιζα τὸ λαχεῖο!**

ἕ κ. ἐγκλιτ. ἑ, κ. ἑέ (δὶς ἐν Ἰλ.Υ 171, κ.Ω 134) γ' πρόσ. αἰτ. ἐπὶ αὐτοπαθείας, ἑαυτόν, ἑαυτήν : Ἰλ.Ξ 162 **ἐλθεῖν εἰς Ἴδην εὖ ἐντύνασαν ἓ αὐτήν**· || ὡς ἐγκλιτ. ἑ κ. ἑέ ἐν χρ. ἀφηγηματικῇ : Ἰλ.Α 236 **περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψεν**, αὐτ.Ω 134 **ἑὲ δ' ἔξοχα πάντων ἀθανάτων κεχολῶσθαι**· || σπαν. ἐν οὐδ. : Ὑμν.Ἀφρ.268· πρβλ. σφε, μιν, νιν.

ἐ Ἐπιγρ. πρὸ συμφ. ἀντὶ τῆς **ἐκ** : **ἐ Πανάκτω**, ὁμ. **ἐ θαλάσσας**· 2) ὁμ. ἀντὶ τῆς **ἐν** : Ἐπιγρ. **πρόσθ' ἄρ' ἐ Μαντινέαι Κρίνιος υἱὸς ἔναιεν.**

ἔ δημ. συγκεκ. τ. τοῦ εἶναι, γ' ἑν. πρόσ. τοῦ εἶμαι ἢ τοῦ ἔχω, σπαν. ἐν χρ. : Ἐρωτόκρ.Α 272 **ὁ πόθος ὄντε βουληθῇ καὶ θέλῃ νὰ νικήσῃ, (γνώσῃ δὲν ἔ οὐδὲ δύναμη νὰ τόνε πολεμήσῃ, - δὲν ἔ σωστό.**

ἔᾶ ἐπιφ. ἐκπλήξεως ἢ δυσαρεσκείας, ὢ ! ἄχ !· εἰδ. πρὸ ἐρωτήσεων : Αἰσχ.Πρ.298 **ἔα, τί χρῆμα ;**, Εὐρ. Ἑκ.501 **ἔα, τίς οὗτος.. ;**, Ἀριστφ.Πλ.824 **ἔα, τίς ἔσθ' ὁ προσιὼν οὑτοσί ;**· || ἐνίοτε ἐκτὸς τοῦ στίχου : Εὐρ.Ἑκ. 1116, αὐτ.Μηδ.1005· || σπαν. π. πεζοῖς : Πλάτ.Πρωτ.314 D **ἔα, ἔφη, σοφισταί τινες**, ΚΔΛουκ.4,34 **ἔα, τί ἡμῖν καὶ σοί, Ἰησοῦ Ναζαρηνέ ;**· || ἐνίοτε κτ. διπλῆν ἐκφορὰν ἔα ἔα : Αἰσχ.Πρ.688 **ἔα ἔα, ἄπεχε, φεῦ**, Σοφ.ΟΚ 1477 **ἔα ἔα, ἰδοὺ μάλ' αὖθις ἀμφίσταμαι**·. 2) **ἔᾶ** ἐπ. κ. Ἰων. τ. τοῦ ἦν παρατ. τοῦ εἰμὶ βλ.λ : Ἰλ.Δ 321 **εἰ τότε κοῦρος ἔα, νῦν αὖτέ με γῆρας ὀπάζει.**

ἔα ! νεώτ. (προστατ. τοῦ ἐῶ) ναυτ. ναυτικὸν κέλευσμα πρὸς ἄφεσιν τοῦ λελυμένου καὶ ἑτοίμου πρὸς ἐκπέτασιν ἱστίου ἢ πρὸς ἀπόλυσιν σχοινίου καὶ δὴ κάλω πρυμνησίου, δημ. (ἀ)μόλα : **ἔα ἠρέμα** (μόλ' ἀγάλια, ἐπὶ βαθμιαίας ἐκτελέσεως τῆς παρεάσεως βλ.λ.), - **ἔα ἐξ ἀπολαβῆς** (μόλα μὲ σοκάρο), - **ἔα παρὰ χεῖρα !** (μόλα χέρι παρὰ χέρι).

-εα (ἐξ -αα) Ἰων. κατάληξις πληθ. οὐδετέρων οὐσ. εἰς -ας : **γέρεα, - τέρεα, - κέρεα.**

ἐάαν ἀπορφ. ἐξ εἰκασίας ἀναγόμενον εἰς τὸ ἀχρ. ἄω (χορτάζομαι) : Ὀδ.Ε 290 **ἀλλ' ἔτι μέν μίν φημι ἅδην ἐάαν** (δ.γρ. **ἐλάαν**) **κακότητος.**

ἔᾶγα κ. ἐάγην παθ. ἀόρ. τοῦ ἄγνυμι βλ.λ.

ἔᾶδα, μτχ. **ἑᾱδώς-ότος,** παρακ. τοῦ ἁνδάνω βλ.λ.

ἔακεν Ἡσ. « ἀλγεῖ ».

ἐάλη παθ. ἀόρ. β' τοῦ εἴλω βλ.λ.

ἑαλόν Ἡσ. « λυπηρόν, λυτήριον ».

ἑάλωκα παρακ. τοῦ ἁλίσκομαι βλ.λ.

ἐάν κ. νεώτ. κ. δημ., Ἐπιγρ. **εἰάν,** συνηρ. **ἤν** κ. **ἄν** βλ.λς κ. διὰ κράσεως μετὰ τοῦ καί, **κἄν,** σύνδεσ. ὑποθετ. προελθὼν ἐκ συναιρέσεως (εἰ - ἄν), μόνον μεθ' ὑποτ. εἰσάγων ὑπόθεσιν ὑποθ. λόγου σημαίνοντος τὸ προσδοκώμενον· ὅταν δὲ ἡ ἀπόδοσις ἔχῃ μέλλοντα, τὸ **ἐάν** μεθ' ὑποτ. ἐμφαίνει ὑπόθεσιν ἐν τῷ μέλλοντι, ζωηροτέραν μὲν τῆς τοῦ **εἰ** μετ' εὐκτ., ἀλλ' ἧττον ζωηρὰν τῆς τοῦ **εἰ** μεθ' ὁριστ. μέλλοντος : Σοφ.ΟΚ 1407 **ἐὰν αἱ τοῦδ' ἀραὶ πατρὸς τελῶνται .. μή μ' ἀτιμάσητέ γε,** Ἀριστφ. Σφ.228 **ἐὰν ἐγὼ λίθους ἔχω, πολλῶν δικαστῶν σφηκιὰν διασκεδῶ,** Πλάτ.Γοργ.503 D **ἐὰν ζητῇς καλῶς, εὑρήσεις,** Ξεν.ΚΠ 5,3,27 **ἢν οὖν ἴῃς νῦν, πότε ἔσῃ οἴκοι ;**· 2) εἰς δήλωσιν προσδοκωμένης ἀορίστου ἐπαναλήψεως, ὁπότε ἡ ἀπόδοσις ἐκφέρεται κατ' ἐνεστ. ὁριστ. : Σοφ.Φιλ.1322 **ἐάν τε νουθετῇ τις εὐνοίᾳ λέγων, στυγεῖς,** Πλάτ.Πολ.473D **ἐὰν μή, ἦν δ' ἐγώ, ἢ οἱ φιλόσοφοι βασιλεύσωσιν .. οὐκ ἔστι κακῶν παῦλα**· 3) νεώτ. κ. δημ. ἰσχυρότερον συνήθ. τοῦ **ἄν** ἐν ὑποθέσει ὑποθ. λόγου σημαίνοντος τὸ πραγματικόν : **ἐὰν λάβω χρήματα θὰ σὲ δανείσω, - ἐὰν δὲν δεχθῇς συμβιβασμόν, θὰ μετανοήσῃς**· 4) νεώτ. κ. δημ. ἀντὶ τοῦ **ἄν** ἐν τῇ ὑποθέσει ὑποθ. λόγου σημαίνοντος τὸ μὴ πραγματικόν : **ἐὰν εἶχες μυαλό, δὲν θὰ μπερδευόσουν**· 5) νεώτ. κ. δημ. ὡς κ. τὸ **ἄν** εἰσάγει πλαγίας ἐρωτηματικὰς προτάσεις εἰς δήλωσιν ἀπορίας : **ρώτησέ τον ἐὰν ἔκαμε τὴ δουλειὰ ποὺ τοῦ εἶπα**· 6) ἐν συνδέσει μετ' ἄλλων μορίων **ἐάν τε .. ἐάν τε** εἴτε .. εἴτε : Πλάτ.Πρωτ. 323 B **καί φασι πάντας δεῖν φάναι εἶναι δικαίους, ἐάν τε ὦσιν ἐάν τε μή** (καὶ ἐν ᾗ περιπτώσει δὲν εἶναι δίκαιοι)· || καὶ συχνὰ **ἐάν τε .. καὶ** : Σοφ.Ἀντ.327 **ἀλλ' εὑρεθείη μὲν μάλιστ'· ἐὰν δέ τοι ληφθῇ τε καὶ μή** (καὶ ἐν περιπτώσει καθ' ἣν δὲν ..)· 7) ἐν τῇ ΠΔ κ. ΚΔ ὡς κ. τοῖς μτγν. τὸ **ἐάν** εὕρηται μετὰ ἀναφορικὰς ἀντωνυμίας καὶ συνδέσμους, ἀντὶ τοῦ δυνητικοῦ **ἄν** βλ.λ. : ΠΔΓεν. 15,14 **τὸ δὲ ἔθνος, ᾧ ἐὰν δουλεύσωσι, κρινῶ ἐγώ,** ΚΔΜατθ.5,19 **ὃς ἐὰν οὖν λύσῃ μίαν τῶν ἐντολῶν τούτων**· **ὅστις ἐάν** : Φίλ.1,220,Μᾶρκ.Αὐρ.9,23· **ὅπου ἐάν** : ΚΔΜατθ.8,19 **ἀκολουθήσω σοι ὅπου ἐὰν ἀπέρχῃ**· **ὅθεν ἐάν** : Γεωπ.1,3,3· **ὅσος ἐάν** : Πάπ. || συντάσσ. κ. μεθ' ὁριστ. ἐν ΠΔΒασ.1,2,14.

ἐϝάνασσε ἀντὶ ἤνασσε παρατ. τοῦ ἀνάσσω βλ.λ. : Ἀλκ.ἀπ.64.

ἑάνδανον Ἰων. παρατ. τοῦ ἁνδάνω βλ.λ.

ἑᾱνηφόρος-ον ὁ φέρων, φορῶν ἑανόν, ἤτοι λεπτὸν ἔνδυμα : Ἀντίμ.84 **ἑανηφόρος ἠώς.**

ἑᾱνός-ή-όν ἐπ.ἐπὶ φορεμάτων ἢ ὑλικῶν ἐνδυμασίας, λεπτός, ὡραῖος, κομψὸς (οὐδέποτε ἐν Ὀδ.) : Ἰλ. Σ 352 **ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν,** αὐτ.Ε 734 **πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει** (ὡραῖον καὶ λεπτὸν πέπλον), αὐτ.Σ 613 **τεῦξε δέ οἱ κνημῖδας ἑανοῦ κασσιτέροιο** (Ἡσ. « εὐδιοχύτου »)· 2) τὸ ἀρσ. **ἑᾱνός** ὡς οὐσ. λεπτὸν φόρεμα, μ. περὶ γυναικείων ἐνδυμάτων : Ἰλ.Φ 507 **ἀμφὶ δ' ἄρ ἀμβρόσιος ἑανὸς τρέμε,** Ὑμν.Δήμ.176 **ἑᾱνῶν πτύχας ἱμερόεντων,** Ἀπολλ.Ρ 4,169 **λεπταλέῳ ἑᾱνῷ,** Ὑμν.Ἰσ. 109 **ἑανοῖς χρυσειδέσι**· 3) ὁμ. τὸ ἀρσ. **ἑᾱνός** ὡς οὐσ. τὸ ἱστίον πλοίου : Λυρ.Ἀλεξ.Ἀδέσπ.20,9 **λῦε ἑᾱνοῦ πτέρυγας** (λῦσε τὸ ἱστίον τοῦ πλοίου).

ἐάνπερ τὸ ἐάν ἐν συνθέσει μετὰ τοῦ μορίου **περ** (ἐάν - περ) ἐὰν βεβαίως : Σοφ.Ἠλ.593 **αἰσχρῶς ἐάνπερ καὶ λέγῃς,** Δημ.1483 **ἐάνπερ ἐγὼ ζῶ.**

ἐᾶντι, δωρ. τ. τοῦ **ἐῶσι,** διορθ. ἀντὶ ἐώντι, γ' πληθ. ἐνεστ. ὁριστ. τοῦ ἐῶ βλ.λ. : Ἀριστφ.Λυσ.1005 **ταὶ γὰρ γυναῖκες οὐδὲ τῶ μύρτω σιγῆν ἐᾶντι.**

ἔαντο Ἡσ. « ἦσαν ».

ἔαξα ἀόρ. τοῦ ἄγνυμι βλ.λ.

ἑαοτῶν Ἐπιγρ. ἀντὶ **ἑαυτῶν** βλ.λ. ἑαυτοῦ.

ἔᾰρ-ος (τό) ((ἰ) κ. νεώτ., ἀττ. κ. πιθαν. ἰων. συνηρ. **ἦρ,** γεν. **ἦρος,** δοτ. **ἦρι,** ποι. γεν. **εἴαρος,** δοτ. **εἴαρι,** μία τῶν τεσσάρων ἐποχῶν τοῦ ἔτους, ἡ μετὰ τὸν χειμῶνα καὶ πρὸ τοῦ θέρους, λογιζομένη ὡς διαρκείας ἐνενήκοντα δύο ἡμερῶν καὶ εἴκοσι μιᾶς ὡρῶν (ἀπὸ 20ῆς Μαρτίου - 21ης Ἰουνίου), ἄνοιξις· Ἡσ. « ὁ μετὰ τὸν χειμῶνα τριμηνιαῖος καιρός » : Ἰλ.Ζ 148 **ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη,** Ὀδ.Τ 519 **ὡς δ' ὅτε .. Ἀηδών, καλὸν ἀείδῃσιν ἔαρος νέον ἱσταμένοιο,** Ἡσίοδ.Ἔργ.462 **ἔαρι πολεῖν,** Ἡρ.5,31 **ἅμα τῷ ἔαρι** (κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀνοίξεως), Ἱππ

Ἐπιδ.1,1 **ἔαρ δὲ νότιον ψυχεινόν,** Σοφ.ΟΤ 1137 **ἐξ ἦρος εἰς ἀρκτοῦρον ἐκμήνους χρόνους,** Κρατῖν. 33 (παροιμ.) **μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ** (ὡς τὸ δημ. ἕνας κούκκος δὲ φέρνει τὴν ἄνοιξη), Θουκ. 6,8 **τελευτῶντος τοῦ χειμῶνος πρὸς ἔαρ ἤδη,** Ξεν.Ἑλλ.4,8,7 **ἅμα δὲ τῷ ἔαρι . . ἔπλευσεν . . εἰς Μῆλον·** ὁμ. συνήθ. π. ἀττ. **ἅμα ἦρι·** **2)** ἐν χρ. ἐπὶ παντὸς πράγμ. ἐν ἀρχῇ ἀκμῆς εὑρισκομένου : Δημάδ.ἀπ.4 S (π.Ἀθην.3,99 D) **ἔφηβοι . . ἔαρ τοῦ δήμου·** || κ. ἐπὶ πράγμ. ἱλαροῦ, ἁπαλοῦ, εὐαρέστου : Θεόκρ.13,45 **ἔαρ θ' ὁρόωσα Νύχεια** (ἡ φιλικῶς βλέπουσα, σχόλ. « ἱλαρὸν καὶ ἡδὺ βλέπουσα »)· || **γενύων ἔαρ** (ὁ πρῶτος χνοῦς τῶν γενείων, ἐπὶ τῶν ὡραίων νεανίου) : Κριναγ.ἐν ΑΠ 6,242· | **ὕμνων ἔαρ** (οἱ νεώτατοι καὶ λαμπρότατοι τῶν ὕμνων) : Λουκ.Οἰκ.11 **ὁ δὲ ταὼς . . ἐπιδείκνυται . . τὸ ἔαρ τῶν πτερῶν,** Ἐπιγρ. **ἔαρ χαρίτων·** || νεώτ. **ἔαρ τοῦ βίου** ἡ καλυτέρα ἐποχὴ τοῦ βίου.

ἔᾰρ (2) ἢ **εἶᾰρ** π. Ἡσ. ἦαρ, ἴαρα (τό), αἷμα· Ἡσ. « αἷμα, Κύπριοι », Σχόλ.Ἰλ.Τ 87 « ἐγκειμένου τοῦ εἴαρ, ὅπερ ἐστὶ παρὰ Σαλαμινίοις αἷμα » : Καλλ. ἀπ.ἀνων.20 **λύθρῳ τε καὶ εἴαρι πεπλήθασι,** αὐτ. ἀπ.247 **τὸ δ' ἐκ μέλαν εἶαρ ἔλαπτεν,** Εὐφ.39,3 **Αἰακίδαο εἴαρος,** Ὀππ.Ἁλ.2,618 **φόνοιο θερμὸν ἔαρ λάπτειν·** πρβλ. εἰαροπότης, εἰαροπῶτις· **2)** ὀπός, χυμός : Καλλ.ἀπ.201 **ἐκ λύχνου πῖον ἔλειξαν ἔαρ,** Νίκ.Ἀλεξ.87 **εἶαρ ἐλαίης** (ἔλαιον).

ἐαρβάλη Ἡσ. « ἐπλησίασεν ».

ἐαρέτιδες ὧραι μσν. ἐαρινὴ ἐποχή, ἔαρ, ἄνοιξις : Θεοφύλ.Σ Ἱστ.89,13.

ἐαρίδας Ἡσ. « τὰς κανθαρίδας ».

ἐᾰρίδρεπτος-ον, δ.γρ. **ἐᾰρίδροπος** ὁ κατὰ τὸ ἔαρ δρεπόμενος : Πίνδ.ἀπ.75,6 **ἐαρίδρεπτοι λοιβαί.**

ἐᾰρίδροπος-ον δ.γρ. ἀντὶ ἐαρίδρεπτος βλ.λ.

ἐᾰρίζω, μέλλ. ἐαριῶ, διέρχομαι τὸ ἔαρ· πρβλ. χειμάζω : Ξεν.Ἀν.3,5,15 **ἔνθα ἐαρίζειν λέγεται βασιλεύς** (δ. γρ. θερίζειν)· **2)** ἀνθῶ, θάλλω, χλοάζω ὡς ἐν τῷ ἔαρι : Φίλ.2,99· || ὁμ. σημ. κ. μέσ. **ἐαρίζομαι** : Πλάτ.Ἀξ.371C **παντοῖοι δὲ λειμῶνες ἄνθεσι ποικίλοις ἐαριζόμενοι·** **3)** ὁμοιάζω πρὸς ἔαρ, μὲ ἄνοιξιν : Φίλ.1,19 **ἢ ἔαρος μετοπωρίζοντος ἢ μετοπώρου ἐαρίζοντος.**

ἐᾰρινός-ή-ό(ν) κ. νεώτ. κ. δημ., ἐπ. εἰαρινός κ. ἠαρινός κ. **ἠρινός** ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἔαρ, ὁ κατὰ τὸ ἔαρ γινόμενος : Ἰλ.Β 89 **βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν,** Ἡσίοδ.Ἔργ.678 **ἄλλος δ' εἰαρινὸς πέλεται πλόος ἀνθρώποισιν,** Σόλ. 13,19 **ἄνεμος ἠρινός,** Πίνδ.Π 9,46 **ὅσσα τε χθὼν ἠρινὰ φύλλ' ἀναπέμπει,** Εὐρ.Ἱκ.448 **λειμῶνος ἠρινοῦ,** Ἀριστφ.Ὄρν.683 **ὦ καλλιβόαν κρέκουσ' αὐλὸν φθέγμασιν ἠρινοῖς,** Πάπ. **μῆλα ἐαρινὰ** (βερίκοκκα), Φίλ.2,163 **ἐαριναὶ τροπαί,** Παλαμ. Περ.Χαιρ.14,5 **εἶστε σὰν ἀγεράκια ἐαρινά·** || εἰδ. νεώτ. ἀστρον. **ἐαρινὴ ἰσημερία** ἐξίσωσις τῆς διαρκείας τῆς ἡμέρας πρὸς τὴν τῆς νυκτός, συμβαίνουσα τὴν 21ην Μαρτίου· **ἐαρινὸν σημεῖον** τὸ σημεῖον τῆς οὐρανίου σφαίρας, ἔνθα τὸ κέντρον τοῦ φαινομενικῶς κινουμένου Ἡλίου διατέμνει τὸν ἰσημερινὸν κατὰ τὴν ἐαρινὴν ἰσημερίαν, ἄ. πρῶτον σημεῖον τοῦ Κριοῦ· || νεώτ.ὁ κατὰ τὸ ἔαρ χρησιμεύων : **ἐαρινὴ ἐνδυμασία·** || τὸ οὐδ. ἐν. **ἐαρινὸν** ἢ **ἠρινὸν** κ. πληθ. **ἠρινὰ** ὡς ἐπίρρ. κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἔαρος, τὴν περίοδον τῆς ἀνοίξεως : Εὐρ.ἀπ.316,3 **γῆ ἠρινὸν θάλλουσα,** Ἀριστφ.Εἰρ.800 **ὅταν ἠρινὰ μὲν φωνῇ χελιδὼν ἡδομένη κελαδῇ.**

ἐαρινῶς ἐπίρρ. Ἡσ., μσν. κ. νεώτ. κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἔαρος : Ἐπιφάν.2,253 C **ἐν ταῖς αὐλαῖς αὐτοῦ ἐαρινῶς ἐξανθοῦντες.**

ἐάριον Ἡσ. « ῥόδον ».

ἐαρίτιδες ὧραι μσν. ἀντὶ ἐαρέτιδες βλ.λ. ὧραι.

ἔαρον (τό) Ἐπιγρ., Ἡσ. ἐαρόν, προχόη, ποτιστήρι.

ἐαροτρεφής-οῦς-ές μτγν. ὃν τὸ ἔαρ τρέφει, ὁ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἔαρος ἀκμάζων, θάλλων : Μόσχ.2,67 **λειμώνων ἐαροτρεφέων.**

ἐαρότροφος-ον ἀρχ. λεξ. ἐαροτρεφὴς βλ.λ.

ἐαρόχρους-οος-ουν ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἔαρος, χλοερός, ἀνθηρός : Ὀρφ.Λιθ.267.

ἐάρτερος-α-ον μτγν. ποι. τ. ἐαρινός, ἀνοιξιάτικος· Ἡσ. « ἐάρτερα· ἐαρινά, λεπτά, ἁπαλά, πυκνά, χρόνια » : Νίκ.Θηρ.380.

ἐᾶσα Ἐπιγρ. Ἰταλο- δωρ. τ. τοῦ οὖσα, θηλ. μτχ. ἐνεστ. τοῦ εἰμὶ βλ.λ. : Ἐπιγρ. **ἐλευθέρας ἐάσας νόμωι πόλεος.**

ἔασθεν Ἡσ. « ἐχάρησαν »· πρβλ. ἐφέασθεν.

ἔᾱσι ἐπ. γ' πλ. προσ. τοῦ εἰμὶ βλ.λ. ἀντὶ εἰσί.

ἔασκον Ἰων. κ. ἐπ. παρατ. τοῦ ἐῶ (-άω) βλ.λ.

ἔασσα δωρ. θηλ. μτχ. ἐνεστ. τοῦ εἰμὶ βλ.λ.

ἑασφόρος Ἡσ. « ἑωσφόρος ».

ἕᾰται Ἰων. γ' πληθ. πρόσ. ἐνεστ. τοῦ ἧμαι βλ.λ.

ἐᾱτέος-α-ον ρημ. ἐπίθ. τοῦ ἐῶ (-άω), ὃν πρέπει τις ν' ἀφήσῃ, νὰ ἐπιτρέψῃ, ἐπιτρεπτέος, ἀνεκτός : Ἡρ.8,108 **ἐατέον ὦν εἶναι φεύγειν,** Εὐρ.Φοίν.1210 **τοῦτ' εἰς ὕποπτον εἶπας· οὐκ ἐατέον·** **2)** ὃν πρέπει τις νὰ ἐγκαταλείψῃ, νὰ περιφρονήσῃ : Εὐρ. Ἑλ.905 **ἐατέος δ' ὁ πλοῦτος ἄδικός τις ὤν·** **3)** **ἐατέον** πρέπει τις νὰ ἀνεχθῇ : Εὐρ.Ἡρ.173 **κακῶς γάρ σ' οὐκ ἐατέον κλύειν·** **4)** ὁμ. **ἐατέον** πρέπει τις ν' ἀποβάλῃ, ν' ἀπορρίψῃ, νὰ παραιτήσῃ : Πλάτ.Νόμ.969 C **τὴν πόλιν ἐατέον τῆς κατοικίσεως,** αὐτ.Γοργ.512 E **τόν γε ὡς ἀληθῶς ἄνδρα ἐατέον ἐστὶ καὶ φιλοψυχητέον** (πρέπει νὰ ἀποβάλῃ τις ἐκ τῆς διανοίας του)· || πρέπει ν' ἀφήσῃ τις κατὰ μέρος, νὰ παραμερίσῃ : Στράβ. 2,5,18 **τὰς δ' ἄλλας ἐν μικρῷ διαφορὰς ἐατέον.**

ἕατο Ἰων. γ' πληθ. πρόσ. παρατ. τοῦ ἧμαι βλ.λ.

ἑατόν, ἑατοῦ, ἑατῷ, ἑατᾶς, ἑατῆς, ἑατήν, ἑατῶν, Ἐπιγρ. τ. τῆς αὐτοπαθοῦς ἀντων. ἑαυτοῦ βλ.λ.

ἑαυτάδελφος (ὁ) πάπ.ἐσφ.τ.ἀντὶ αὐτάδελφος βλ.λ.

ἑαύξησας Ἐπιγρ. ἀντὶ ηὔξησας ἀόρ. ὁριστ. τοῦ αὐξάνω βλ.λ.

ἑαυτάδελφος (ὁ) πάπ.ἐσφ.γ.τοῦ αὐτάδελφος βλ.λ.

ἑαυτότης-ητος (ἡ) μτγν. ἡ ἀτομικότης : Πρόκλ. Θεολ.Πλάτ.5,37.

ἑαυτός μου (ὁ), **ἑαυτός σου, ἑαυτός του,** μσν. κ. δημ. βλ.λ. ἑαυτοῦ.

ἑαυτοῦ-ῆς-οῦ κ. νεώτ., δοτ. **ἑαυτῷ-ῇ-ῷ, ἑαυτόν, ήν-ό,** πληθ. **ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς-αῖς-οῖς, ἑαυτούς-άς-ά,** Ἰων. **ἑωυτοῦ, ὠὑτῆς** κ. **ὠὑτέου,** ἀττ. συνηρ. **αὑτοῦ,** κρητ. **Ϝιαυτοῦ,** δωρ. **αὑταυτοῦ, αὑσαυτοῦ,** θεσσ. **εὑτοῦ** (δοτ.), πάπ.**ἑατοῦ,** π.Ὁμ.πάντοτε χωριστὰ **ἕο αὐτοῦ,** ἀντωνυμ. αὐτοπαθὴς γ' προσώπ. (λατ. sui, sibi, se) : Θουκ.1,141 **ὅταν . . τὸ ἐφ' ἑαυτὸν ἕκαστος σπεύδῃ·** || φρ. **αὐτὸ ἐφ' ἑαυτὸ** ἢ **ἐφ' ἑαυτοῦ** ἢ **καθ' ἑαυτὸ** ἢ **πρὸς ἑαυτὸ** ἀσχέτως πρὸς ἄλλα, δθ. ἀπολύτως : Πλάτ.Θεαίτ.152 B **αὐτὸ ἐφ' ἑαυτὸ τὸ πνεῦμα ψυχρὸν ἢ οὐ ψυχρὸν φήσομεν,** αὐτ.160 C **αὐτὸ δὲ ἐφ' αὑτοῦ τι ἢ ὂν ἢ γιγνόμενον,** αὐτ.157 A **οὐδὲν εἶναι ἓν αὐτὸ καθ' αὑτό,** αὐτ.154 E **βουλησόμεθα θεάσασθαι αὐτὰ πρὸς αὑτά·** || κ. νεώτ. **ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀφ' ἑαυτῶν** ἐκ μέρους του, μόνος του, ἐκ μέρους των, μόνοι των, ἄνευ παρακινήσεως, ἐπιβολῆς, προτροπῆς ἄλλου : Θουκ.5,60 **οἱ μὲν ταῦτα εἰπόντες τῶν Ἀργείων ἀφ' ἑαυτῶν καὶ οὐ τοῦ πλήθους κελεύσαντος εἶπον·** || κ. νεώτ. **παρ' ἑαυτῷ** ἐν τῇ ἑαυτοῦ οἰκίᾳ, σπίτι του : Ξεν.Ἀπομν.3,13,3 **ὅτι θερμὸν εἴη παρ' ἑαυτῷ τὸ ὕδωρ ὃ πίνοι,** Πλούτ. Βροῦτ.15 **ἐκείνην μὲν ἀναλάμψασαν . . παρ' ἑαυτῇ γενομένην αἱ γυναῖκες ἐθεράπευον·** || ὁμ. σημ. πάπ. **ἐπὶ ἑαυτοῦ·** || **ἐν ἑαυτοῦ** ἢ **ἐντὸς ἑαυτοῦ εἶναι** εἶμαι ἀτάραχος, δὲν τὰ χάνω, εἶμαι στὰ λογικά μου : Ἀριστφ.Σφ.642 **οὗτος ἤδη σκορδινᾶται κἄστιν οὐκ ἐν αὑτοῦ·** || **ἐντὸς ἑαυτοῦ** ἢ ἐν

αὐτῷ) γίγνεσθαι συνέρχομαι, ἐπανευρίσκω ἢ διατηρῶ τὴν ψυχραιμίαν μου : Ἡρ.1,119 ἰδὼν δὲ οὔτε ἐξεπλάγη, ἐντός τε ἑωυτοῦ γίνεται, Πολύβ.1,49,8 ταχὺ δ' ἐν αὑτῷ γενόμενος (συνελθών)· || ἐφ' ἑαυτοῦ ὡς πρὸς ἑαυτόν : Μέν.631 οὐδεὶς ἐφ' αὑτοῦ τὰ κακὰ συνορᾷ· || ἐφ' ἑαυτῶν καθ' ἑαυτούς, κατ' ἰδίαν, χωριστά : Ἡρ.2,2 ἐν στέγῃ δὲ ἐρήμῃ ἐπ' ἑωυτῶν κέεσθαι, Θουκ.Β,8 ὕστερον ἐφ' ἑαυτῶν διενοοῦντο ἄλλῳ στόλῳ πλεῖν, Ξεν.'Αν. 2,4,10 αὐτοὶ ἐφ' ἑαυτῶν ἐχώρουν ἡγεμόνας ἔχοντες· || εἰδ. μετὰ συγκρ.κ.ὑπερθ. ὡς β' ὅρ.συγκρ. περισσότερον ἢ ὅσον ἦτο (ἢ ἦσαν) κατὰ τὸ παρελθόν : Ἡρ.8,86 καὶ ἐγένοντο ταύτην τὴν ἡμέραν μακρῷ ἀμείνονες αὐτοὶ ἑωυτῶν, Θουκ.1,8 πλουσιώτεροι ἑαυτῶν γιγνόμενοι, Πλάτ.Πρωτ.350 A οἱ ἐπιστήμονες τῶν μὴ ἐπισταμένων θαρραλεώτεροί εἰσι, καὶ αὐτοὶ ἑαυτῶν, Πλούτ.'Ηθ.413 B βελτίστους ἑαυτῶν γίγνεσθαι τοὺς ἀνθρώπους ὅταν πρὸς τοὺς θεοὺς βαδίζωσιν· || ὁμ. μτ. ὑπερθ. τὸ ἀνῆκον, τὸ ὅπερ ἔχει τις ἴδιον : Ἡρ.2,8 τῇ δὲ αὐτὸ ἑωυτοῦ ἐστὶ μακρότατον (ὅπου ἔχει τὸ μέγιστον μῆκος)· 2) π. ἀττ. αὑτοῦ κτλ. οὐχὶ σπανίως ἀντὶ τοῦ α' ἢ β' προσ. κ. ἰδίως ἀντὶ τοῦ ἐμαυτοῦ : Αἰσχ.Χο.221 αὐτὸς καθ' αὑτοῦ τἄρα μηχανορραφῶ· ἀντὶ τοῦ σεαυτοῦ : αὐτ.'Αγ.1297 εἰ δ' ἐτητύμως μόρον τὸν αὑτῆς οἶσθα, Πλάτ.Φαίδ.101 C παρεὶς ἀποκρίνασθαι τοῖς ἑαυτοῦ (δ.γρ. σεαυτοῦ) σοφωτέροις, Φίλ.Βελοπ.59,16· ἐν τῷ πληθ. : Θουκ. 1,82 καὶ τὰ αὑτῶν ἅμα ἐκποριζώμεθα (τὰ ἡμῶν αὐτῶν), 'Επίκ.Δόξ.47 δώσομεν ἑαυτούς, ΚΔ Κορ. 2,7,1 καθαρίσωμεν ἑαυτούς, Πάπ. ἑαυτῶν (ὑμῶν αὐτῶν)· 3) ὁ πληθ. ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς κτλ. ἐν χρ. ἐνίοτε ἀντὶ ἀλλήλων, ἀλλήλοις : Ἡρ.3,49 εἰσὶ ἀλλήλοισι διάφοροι ἐόντες ἑωυτοῖσι, Σοφ.'Αντ.145 καθ' αὑτοῖν δικρατεῖς λόγχας στήσαντο (ἐναντίον ἀλλήλων), Δημ.231 πάντας συνέκρουε καὶ πρὸς αὑτοὺς ἐτάραττεν· 4) νεώτ. μετὰ προθέσ. ἐν ἐπιρρ. σημ., οἷον μετὰ τῆς ἀπό : κανεὶς δὲν τὸν προσεκάλεσεν, ἦλθεν ἀφ' ἑαυτοῦ (αὐτοπροαιρέτως, ἀπὸ λόγου του)· μετὰ τῆς κατά, καθ' ἑαυτόν : ὁμιλεῖ καθ' ἑαυτὸν (ὁμιλεῖ μόνος πρὸς τὸν ἑαυτόν του ἢ ἀπὸ μέσα του)· μετὰ τῆς ἐκτός κ. γεν., ἐκτὸς ἑαυτοῦ (ἔξω φρενῶν) : τὸν ἔκαμε νὰ γίνῃ ἐκτὸς ἑαυτοῦ μὲ τὰ λόγια του· || ἀπαντᾷ καὶ ὡς ἀντικείμενον ἀναλελυμένων αὐτοπαθῶν ρημάτων : διὰ τῶν πράξεών των ἔβλαψαν ἑαυτοὺς (ἐβλάβησαν)· 5) ἐν τῇ μσν. κ. δημ. ἐκφέρεται ἐνάρθρως εἰς ὅλας τὰς πτώσεις μετὰ τῆς γεν. τῶν προσωπικῶν ἀντων. (μου, σου, του, μας, σας, τους) πάντοτε κατ' ἄρσεν. γένος : ὁ ἑαυτός μου, σου, του, τοῦ ἑαυτοῦ μου, σου, του,- οἱ ἑαυτοί μας,-σας, τους, καὶ σημαίνει, τὸ ἄτομόν μου, σου κλπ., ἤτοι ἐγώ, σὺ κλπ. : Πρόδρ.1,276 παπᾶς γραμματικὸς εἶσαι, τρέφε τὸν ἑαυτόν σου, 'Ερωτόκρ.Ε 991 τὸν ἑαυτό μ' ἀρνήθηκα, καὶ μετὰ σένα ἤμουν· φρ. τρώγεται μὲ τὸν ἑαυτό του (εἶναι γκρινιάρης), νιώθω καλὰ τὸν ἑαυτό μου (εἶμαι καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν μου), ἔρχομαι στὸν ἑαυτό μου (συνέρχομαι. ἀναλαμβάνω, ἐπανευρίσκω τὴν φυσιολογικὴν κατάστασιν ἢ τὴν πνευματικήν μου διαύγειαν), ὁμ. βρίσκω τὸν ἑαυτό μου (ἐπανέρχομαι εἰς τὴν προτέραν καλὴν κατάστασιν)· || ἐπιρρ. καθ' αὑτοῦ ἢ καθ' αὑτὸ βλ. καθαυτοῦ, καθαυτό.

ἑαυτούλης (ὁ) δημ. ὑποκορ. τοῦ ἑαυτός ἐν συνεκφρ. μτ.τῶν σου, του, σκωπτικῶς ὑπὸ τὴν ἔννοιαν στενῆς ἐγωϊστικῆς ἀντιλήψεως : σὲ (τὸν) ἐνδιαφέρει μόνον ὁ ἑαυτούλης σου - του.

ἑάφθη παθ. ἀόρ. μόνον ἐν Ἰλ., ἐτινάχθη, ἔπεσεν: Ἰλ.Ν 543 ἐκλίνθη δ' ἑτέρωσε κάρη, ἐπὶ δ' ἀσπὶς ἑάφθη καὶ κόρυς, αὐτ.Ξ 419 χειρὸς δ' ἔκβαλεν ἔγχος, ἐπ' αὐτῷ δ' ἀσπὶς ἑάφθη καὶ κόρυς· 2) Ἡσ. «ἐκάμφθη, ἐθλάσθη».

ἑάων ἐπ. γεν. πληθ. τοῦ ἐΰς βλ.λ.

ἐβαδίαστον Ἡσ. «μελανόβροχον».

ἐβάθη Ἡσ. «ἐγεννήθη».

ἔβαλε γ' ἑν. προσ. ἀορ. β' ὁριστ. τοῦ βάλλω βλ.λ.

ἐβάμωσεν Ἡσ. «ἡττήθη».

ἔβαν δωρ. ἀόρ. β' ὁριστ. τοῦ βαίνω βλ.λ.

ἔβασσον καθ' Ἡσ.,Σουΐδ.κ.ΕΜ 308,27 «ἔασσον· Συρακόσιοι καὶ Λάκωνες».

ἔβγα μσν. κ. δημ. προστακτ. ἀορ. τοῦ βγαίνω βλ.λ.: δ.δίστ. ἔβγα στὸ παραθύρι νὰ 'δῇς τί γίνεται· 2) ἔβγα (τὸ) ὡς οὐσ. ἔξοδος, ἀντίθ. ἔμπα: 'Ερωτόκρ.Δ 1724 (οἱ ἄνεμοι) εἰς τὰ 'βγα ντως πολλὲς φορὲς σεισμὸ μεγάλο κάνου, δ.τραγ. στὸ ἔμπα χίλιους ἔκοψε, στὸ ἔβγα δυὸ χιλιάδες, Παλαμ.'Ασάλ.Ζ 163,2 γυρίζω .. ἀπὸ τόπους | π' ὅλο τὸ ἔμπα ξέρουνε καὶ ποῦ ποτὲ τὸ ἔβγα, φρ. τὸν ἔχει στὰ ἔμπα καὶ στὰ ἔβγα (τοῦ ἐπιτρέπει νὰ εἰσέρχεται καὶ ἐξέρχεται ἐλευθέρως, τοῦ ἔχει ἐμπιστοσύνη), τὸ ἔβγα τοῦ δρόμου - τῆς καλύβας, - στὸ ἔβγα τοῦ καλοκαιριοῦ, - στὰ ἔβγα τοῦ μηνὸς (κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας αὐτοῦ).

ἐβγάζω μσν. (ἐκ τοῦ ἐκβιβάζω) βγάζω βλ.λ.

ἐβγαίνω μσν. κ. δημ. (ἐκ τοῦ ἐκβαίνω), ἀόρ. ἐβγῆκα βγαίνω βλ.λ. : 'Ερωτόκρ.Α 307 κι ὡσὰν ἀπὸ μικρὸν ἀβγὸ μικρὸ πουλλὶν ἐβγαίνει | τρεμουλλιασμένο κι ἄφαντο.

ἐβγάνω μσν. (ἐκ τοῦ ἐκβιβάζω) βγάνω βλ.λ.: Πρόδρ.1,375 καὶ βάνω τὸ χερίτζιν μου, συντρίβω καὶ τζακίζω, | ἐβγάνω τ' ὁλοκόκκινον.

ἐβγάλλω δημ. (ἐκ τοῦ ἐκβάλλω) βγάλλω βλ.λ.

ἔβγαλμα (τὸ) ἡ ἐνέργεια κ.τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐβγάλλω, βγάλλω βλ.λ. : Λασκαρ.Μυστ.94 δὲν ἠβλέπω νὰ ἔχῃ λιγώτερη σχέση μὲ τὴ θρησκεία τὸ ἔβγαλμα ἀπὸ τὸ ἔμπασμα τοῦ φαγητοῦ στὴν κοιλιά.

ἐβγαμένος-η-ον μσν.,δημ. βγαλμένος κ. βγαρμένος μτχ.παθ.παρακ.τοῦ ἐβγαίνω,βγαίνω βλ.λ.: Φορτ ἐκ τὸ σημάδι τό 'δαμε κρίνω νά 'ναι ἐβγαμένοι.

ἐβγατόν (τὸ) μσν. κ. ἐκβατόν (ἐκβαίνω) τὸ ἐξάνθημα : Κορ.''Ατακτ.1,165.

ἑβδεμαῖος δωρ. 'Επιγρ. ἑβδομαῖος βλ.λ.

ἑβδέματος-ον 'Επιγρ. ἕβδομος.

ἑβδεμήκοντα δωρ.'Επιγρ. ἀντὶ ἑβδομήκοντα βλ.λ.

ἕβδεμος 'Επιγρ. ἀντὶ ἕβδομος βλ.λ.

ἑβδομᾰγενής-οῦς-ές ὁ κατὰ τὴν ἑβδόμην ἡμέραν τοῦ μηνὸς γεννηθείς, ὡς ἐπίθ. τοῦ 'Απόλλωνος (ἑβδομαγένης) : Πλούτ.Συμποσ.8,2.

ἑβδομαγέτης (ὁ) ἐπίθ. τοῦ 'Απόλλωνος, εἴτε διότι ἐτελεῖτο εἰς αὐτὸν θυσία τὴν ἑβδόμην ἑκάστου μηνός, εἴτε διότι κατὰ τὰς ἑορτὰς αὐτοῦ ἑπτὰ νέοι καὶ ἑπτὰ νεάνιδες ἡγοῦντο τῆς πομπῆς: Αἰσχ.'Επτ.800 τὰς δ' ἑβδόμας ὁ σεμνὸς ἑβδομαγέτης ἄναξ 'Απόλλων εἵλετο· πρβλ.Ἡρ.6,57.

ἑβδομαδάριος ὁ ἐκ περιτροπῆς ἐπὶ ἑβδομάδα ἐκτελῶν ὑπηρεσίαν, ἰδίως εἰς μοναστήριον, ὁ τῆς ἑβδομάδος : Κορ.''Ατακτ.5 A,57.

ἑβδομαδιαῖος-αία-ον νεώτ. κ. δημ. ὁ καθ' ἑβδομάδα τελούμενος ἢ ἐμφανιζόμενος,βδομαδιάτικος : ἑβδομαδιαῖον περιοδικόν· 2) ὁ διαρκῶν ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα : ἑβδομαδιαία ἄδεια - ἐκδρομή.

ἑβδομαδικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἕβδομον ἀριθμόν : ''Αντυλλ.π.'Ορειβ.9,3,1 ἑ- ἀριθμός, Γαλ.9,914 ἑ- περίοδος, Θεολ. 'Αριθμ.45· 2) ὁ ἀνὰ ἑπταετίαν τελούμενος : Πρόκλ. Τίμ.3,108 D, Δαμάσκ.'Αρχ.264,265.

ἑβδομαδικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. μσν. ἑβδομαδιαίως, καθ' ἑβδομάδα : Στεφ.ἰατρ. εἰς Ἱππ.1,198 D, Βαλσ.Συντ.Καν.3.484 ἑβδομαδικῶς μή, ἀλλὰ καθ' ἑκάστην ἱερουργοῦντες· 2) ἀνὰ ἕκαστον ἕβδομον ἔτος, ἀνὰ ἑπταετίαν : Δαμάσκ.'Αρχ.263.

ἑβδομάζω μτγν. κ. μσν. φυλάττω, τηρῶ, ἑορτάζω τὸ Σάββατον : ΠΔ 'Ιεζ.21,23(28), Τζέτζ.Χιλ.10,675.

ἑβδομαῖος-α-ον κ. νεώτ. ὁ κατὰ τὴν ἑβδόμην

ἡμέραν λαμβάνων ὕπαρξιν, ἐπιφαινόμενος : Ἱππ. Ἀφορ.4,36 **ἑ- ἱδρώς,** αὐτ.Ἐπιδ.1,24 **πυρετοὶ . . ἑβδομαῖοι** (πυρετοὶ ἐπανερχόμενοι καθ' ἑκάστην ἑβδόμην ἡμέραν)· ‖ μτ. ῥήμ. κτ. τὴν ἑβδόμην ἡμέραν : Θουκ.2,49 **διεφθείροντο οἱ πλεῖστοι ἐναταῖοι καὶ ἑβδομαῖοι ὑπὸ τοῦ ἐντὸς καύματος,** Πλούτ.Γάλβ.7 **βραχὺ πρὸ δείλης ἧκεν ἀπὸ Ῥώμης Ἴκελος ἀνὴρ ἀπελεύθερος ἑβδομαῖος·** **2**) πάπ. ἕβδομος : **ἑβδομαία ἡμέρα·** **3**) ὁ πάσχων ὑπὸ ἑβδομαίου πυρετοῦ : Λουκ.Ἱστ.Συγγρ.1 **μεστὴ ἦν ἡ πόλις ὠχρῶν . . τῶν ἑβδομαίων ἐκείνων τραγῳδῶν·** **4**) ὁ ἔχων ἡλικίαν ἑπτὰ ἡμερῶν : Ὡραπ. 1,48 **ἑ- τράγος·** **5**) τὸ οὐδ.**ἑβδομαῖον** ὡς οὐσ. μηνιαία ἑορτὴ πρὸ τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος : Ἐπιγρ.

ἑβδομάκις μτγν. ἐπίρρ. ἑπτάκις : Καλλ.Δῆλ.251.

ἑβδομάριος (ὁ) μσν. ἕτ. τ. τοῦ ἑβδομαδάριος βλ.λ. : ψ Κωδιν.167,12,15,Μιχ.Κηρουλλάρ.π.Θησ.Στεφ. **ἐν λ.τῶν ἑβδομαρίων πάντων διακόνων·** **2**) εὐγενεῖς νέοι ἐπιβλέποντες ἀνὰ πᾶσαν ἑβδομάδα τὸν κοιτῶνα τοῦ ἡγεμόνος : Δουκάγγ.

ἑβδομάς-άδος (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **(ἑ)βδομάδα** (ἡ) ὁ ἀριθμὸς ἑπτά : Φίλ.1,21, Δαμάσκ.Ἀρχ. 264· **2**) σύνολον ἐξ ἑπτά : ΑΠλ.4,131· **3**) χρονικὴ περίοδος ἑπτὰ ἡμερῶν, ἰδίως ἡ ἀπὸ τῆς Κυριακῆς μέχρι τοῦ Σαββάτου, ἢ ἀπὸ τῆς Δευτέρας μέχρι τῆς Κυριακῆς συμπεριλαμβανομένης : Ἱππ. Ἀφορ.2,24, ΠΔ Ἔξ.34,22 **καὶ ἑορτὴν ἑβδομάδων ποιήσεις μοι, ἀρχὴν θερισμοῦ πυροῦ,** Πάπ. **τοὺς νηστίμους ἑβδομάδας τρεῖς,** - **Καθαρὰ ἑβδομὰς** (ἡ πρώτη τῆς Μεγάλης Τεσσαροκοστῆς, ἡ ἀπὸ τῆς Καθαρᾶς Δευτέρος ἀρχομένη), - **Μεγάλη ἑβδομὰς** (ἡ τελευταία ἑβδομὰς τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἡ προηγουμένη τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα), ἄ. **ἑβδομὰς τῶν Παθῶν,** - **ἑβδομὰς τῆς Διακαινησίμου** (ἡ ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα μέχρι τῆς Κυριοκῆς τοῦ Θωμᾶ)· ‖ χρονικὴ περίοδος ἑπτὰ ἐτῶν : Σόλ.27,7 **τῇ δὲ τετάρτῃ πᾶς τις ἐν ἑβδομάδι μέγ' ἄριστος** ἰσχύν, Ἀριστλ. Πολιτ.1336 b,40 **οἱ γὰρ ταῖς ἑβδομάσι διαιροῦντες τὰς ἡλικίας ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λέγουσιν οὐ κακῶς,** Πλούτ.Ἀρέσκ.Φιλοσ.4,11,4 **κατὰ τὴν πρώτην ἑβδομάδα** ‖ **ἑβδομὰς ἐτῶν** (παρὰ τοῖς Ἑβραίοις περίοδος ἑπτὰ ἐτῶν, ἧς κατὰ τὸ ἕβδομον ἔτος, τὸ καὶ σαββατικὸν καλούμενον, ἡ γῆ ἔμενεν ἀγεώργητος) : ΠΔ Λευΐτ.25,8 **καὶ ἔσονταί σοι ἑπτὰ ἑβδομάδες ἐτῶν ἐννέα καὶ τεσσαράκοντα ἔτη,** Ἰώσ.ΑΙ 3,12,3 **ἐτῶν ἑβδομάς·** **4**) ἡ ἑβδόμη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος, καθ' ἣν τελεῖται ἑορτή, παρ' Ἑβρ.τὸ Σάββατον : ΠΔ Μακκ.2,6,11 **συνδραμόντες εἰς τὰ σπήλαια, λεληθότως ἄγειν τὴν ἑβδομάδα.**

ἑβδομᾰτικός-ή-όν μτγν. δ. γρ τοῦ ἑβδομαδικὸς βλ.λ. : Φίλ.2,206, Ἰώσ.ΑΙ 11,8,9.

ἑβδόμᾰτος-ον ποι. ἀντὶ ἕβδομος βλ.λ. : Ἰλ.Η 248 **ἐν τῇ δ' ἑβδομάτῃ ῥινῷ σχέτο** (τὸ ἔγχος), Ὀδ.Κ 81 **ἑβδομάτῃ** (ἡμέρᾳ) **δ' ἱκόμεσθα Λάμου αἰπὺ πτολίεθρον.**

ἑβδομείκοντα βοιωτ.Ἐπιγρ.ἀντὶ ἑβδομήκοντα βλ.λ.

ἑβδόμειος (ὁ) Ἐπιγρ. ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ λατρευόμενος, τιμώμενος τὴν ἑβδόμην ἡμέραν ἑκάστου μηνός· πρβλ. ἑβδομαγέτης.

ἑβδομεύομαι ἐπὶ νηπίων, λαμβάνω τὸ ὄνομα κατὰ τὴν ἑβδόμ. ἡμέραν μετὰ τὴν γέννησιν, κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν παρ' ἀρχ. Ἕλλησι συνήθειαν: Λυσ.ἀπ.95S.

ἑβδόμη (ἡ) κ. νεώτ. θηλ. τοῦ ἕβδομος βλ.λ.

ἑβδομηκονθεβδομᾰδος-ον μσν. ὁ ἐξ ἑβδομήκοντα ἑβδομάδων ἀποτελούμενος, ἐπὶ χρόνου : Τζέτζ.Χιλ.8,54 **ἑ- χρόνος.**

ἑβδομηκόνθεκτος-ον μτγν.. ὁ ἑβδομηκοστὸς ἕκτος : Γέμιν.Ἀστρον.8,59 **ἡμέρας ἑβδομηκόνθεκτον** (ἐνν. μέρος).

ἑβδομήκοντα (οἱ, αἱ, τὰ) ἄκλ. κ. νεώτ., δημ. **ἑβδομήντα,** βοιωτ. **ἑβδομείκοντα** (ἀριθμητ. ἀπόλυτον) ἑπτάκις δέκα, παριστάμενον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἑλληνικῇ γραφῇ διὰ τοῦ Ο', ἐν δὲ τῇ ῥωμαϊκῇ διὰ τοῦ LXX : Ἡρ.1,32 **ἐς γὰρ ἑβδομήκοντα ἔτεα οὖρον τῆς ζόης ἀνθρώπῳ προτίθημι,** Ξεν.Ἀν.4,7,8 **μετὰ τοῦτο οὖν ἀπῆλθον ὑπὸ τὰ δένδρα ἄνθρωποι ὡς ἑβδομήκοντα,** ΚΔ Πράξ.23,23 **ἑτοιμάσατε. . ἱππεῖς ἑβδομήκοντα,** Πάπ. **οἱ ἑβδομήκοντα ἔτη βεβιωκότες·** ‖ εἰδ. ὡς οὐσ. μετὰ τοῦ ἄρθρου **οἱ ἑβδομήκοντα** οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μεταφράσαντες τὴν Παλαιὰν Διαθήκην· ‖ οἱ ἑβδομήκοντα μαθηταὶ ἢ ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ : ΚΔ Λουκ.10,1,17 **ὑπέστρεψαν δὲ οἱ ἑβδομήκοντα μετὰ χαρᾶς λέγοντες.**

ἑβδομηκοντάβιβλος (ἐνν. **πραγματεία**) μσν. ἔργον ἐξ ἑβδομήκοντα βιβλίων : Παῦλ.Αἰγ.Προοίμ.

ἑβδομηκονταετηρίς-ίδος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. χρονικὴ περίοδος ἐξ ἑβδομήκοντα ἐτῶν : Εὐστ.Εὐαγγ. Ἀπόδ.396 Α· **2**) νεώτ. ἑορτὴ ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἑβδομήκοντα ἐτῶν ἀπό τινος γεγονότος.

ἑβδομηκονταετής-οῦς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἡλικίαν ἑβδομήκοντα ἐτῶν : Κλήμ.Ἀλ.403· ‖ ὁ ἔχων διάρκειαν ἑβδομήκοντα ἐτῶν : **ἑ- εἰρήνη.**

ἑβδομηκονταετία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. χρονικὴ περίοδος ἑβδομήκοντα ἐτῶν, ἑβδομηκονταετηρίς : Ἀφρικαν.ἐν Εὐσ.Εὐαγγ.Ἀπόδ.389 D.

ἑβδομηκοντακαιεκᾰτονταπλᾰσίων-ονος-ον μτγν. κατὰ ἑκατὸν καὶ ἑβδομήκοντα φορὰς μεγαλύτερος : Πρόκλ.Ὑποτ.4,104.

ἑβδομηκοντάκις μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἐπίρρ. ἀριθμητ. ἑβδομήκοντα φορὰς : ΠΔ Γεν.4,24 **ὅτι ἑπτάκις ἐκδεδίκηται ἐκ Κάϊν, ἐκ δὲ Λάμεχ, ἑβδομηκοντάκις ἑπτά,** ΚΔ Ματθ.18,22 **οὐ λέγω σοι ἕως ἑπτάκις, ἀλλ' ἕως ἑβδομηκοντάκις ἑπτά.**

ἑβδομηκοντάπηχυς-εως-υ μτγν. ὁ ἔχων ὕψος ἑβδομήκοντα πήχεων : Φίλ.Βυζ.Θαυμ.4,3.

ἑβδομηκοντάρουρος-ον πάπ. ὁ ἰδιοκτήτης ἑβδομήκοντα ἀρουρῶν βλ.λ.4ι γῆς.

ἑβδομηκοντάς-άδος (ἡ) μσν. κ. νεώτ. σύνολον ἑβδομήκοντα μονάδων, μονὰς ἀποτελουμένη ἐξ ἑβδομήκοντα μονάδων κατωτέρας τάξεως, ἑβδομηντάρα, ἑβδομηνταριά : Τζέτζ.Χιλ.1,974.

ἑβδομηκοντastάδιος-ον μτγν. ὁ ἔχων εὖρος ἑβδομήκοντα σταδίων : Στράβ.9,5,13 **ἑ- πορθμῷ.**

ἑβδομηκοντούτης (ὁ) μτγν. κ. νεώτ., θηλ. **ἑβδομηκοντοῦτις**-ιδος (ἡ), ὁ ἔχων ἡλικίαν ἑβδομήκοντα ἐτῶν, ἑβδομηκονταετής : Λουκ.Ἀλέξ.34 **ὁ δὲ ἑβδομηκοντούτης ἀπέθανε μελαγχολήσας, οὐ περιμείνας τὴν τοῦ θεοῦ ὑπόσχεσιν,** - **ἑβδομηκοντούτης γέρων·** ‖ τὸ θηλ. **ἑβδομηκοντοῦτις** : Λουκ.Ῥητ. Διδ.24 **γυναικὸς ἑβδομηκοντούτιδος τέτταρας ἔτι λοιποὺς ὀδόντας ἐχούσης,** Δίων Κ 46,18.

ἑβδομηκοστοδεύτερον μέρος (τὸ) μτγν. μέρος κατέχον τὴν κατ' ἀριθμητικὴν σειρὰν διὰ τοῦ ἑβδομήκοντα καὶ δύο ἀριθμουμένην θέσιν : Ἀφρικαν.ἐν Κουμαν.Ἀθησ.90.

ἑβδομηκοστόδυος-ον μτγν. ἑβδομηκοστὸς δεύτερος : Πλούτ.Ἠθ.932 Α **ἑβδομηκοστόδυον μόριον.**

ἑβδομηκοστόμονος-ον μτγν. ἑβδομηκοστὸς πρῶτος, τὸ οὐδ. τὸ **ἑβδομηκοστόμονον** τὸ ἓν ἑβδομηκοστὸν πρῶτον μέρος, $^1/_{71}$: Ἀρχιμ.Κύκλ.3.

ἑβδομηκοστόπεμπτος-ον μσν. ἑβδομηκοστὸς πέμπτος : Τζέτζ.Χιλ.12,908.

ἑβδομηκοστός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ κατ' ἀριθμητικὴν σειρὰν κατέχων τὴν διὰ τοῦ ἑβδομήκοντα ἀριθμουμένην θέσιν : Ἱππ.Ἐπιδ.7,7, ΠΔ Ζαχ.1,12 **καὶ τὰς πόλεις Ἰούδα, ἃς ὑπερεῖδες τοῦτο ἑβδομηκοστὸν ἔτος,** - **διατρέχει τὸ ἑβδομηκοστὸν ἔτος** τῆς ἡλικίας της· ‖ μτ. τῶν οὐσ. μέρος, μερίς, μοῖρα, μόριον κττ. ἢ κ.ἁπλῶς **τὸ ἑβδομηκοστὸν** ὡς οὐσ. ἓν ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα ἴσων μερῶν, ἐξ ὧν ἀποτελεῖται ἢ εἰς ἃ διαιρεῖται τὸ ὅλον.

ἑβδομηκοστότριτος-ον μσν. ἑβδομηκοστὸς τρίτος : Τζέτζ.Χιλ.13,439.

ἐβδομήντα δημ. κ. **βδομήντα** ἀριθμητ. ἀπόλυτον. ἄκλιτον, ἑβδομήκοντα βλ.λ. : **ὅταν φθάσῃς καὶ σὺ στὰ ἐβδομήντα μου χρόνια.**

ἐβδομηντάρης-α-ικο δημ. ἑβδομηκοντούτης, ἑβδομηκονταετὴς βλ.λ.˙ || ὁ περιλαμβάνων ἑβδομήκοντα μονάδας : **βαρέλι - σακκὶ ἐβδομηντάρικο.**

ἐβδομηνταριά (ἡ) δημ. πάντοτε μτ. τοῦ **καμιὰ** εἰς δήλωσιν τοῦ ὡς ἔγγιστα, σύνολον ἑβδομήκοντα μονάδων, ἑβδομηκοντάς : **καμιὰ ἐβδομηνταριὰ ἄνθρωποι** (περίπου ἑβδομήκοντα).

ἑβδομοιρία (ἡ) πάπ. τὸ ἕβδομον μέρος, τὸ ἓν ἕβδομον : Πάπ. **τῆς τιμῆς τῆς ἑβδομοιρίας τοῦ σίτου˙** πρβλ. **δωδεκακίστη, ἡμέδιμνος.**

ἕβδομος-η-ον (ἑπτὰ) κ.νεώτ., βοιωτ. **εὔδομος** ὁ κατ' ἀριθμητικὴν σειρὰν κατέχων τὴν διὰ τοῦ ἑπτὰ ἀριθμουμένην θέσιν : Ἰλ.Τ 117 **ὁ δ' ἕβδομος ἑστήκει μείς,** Ὀδ.Μ 399 **ἀλλ' ὅτε δὴ ἕβδομον ἦμαρ ἐπὶ Ζεὺς θῆκε Κρονίων,** ΚΔ Ἰω.4,52 **εἶπον αὐτῷ ὅτι χθὲς ὥραν ἑβδόμην ἀφῆκεν αὐτὸν ὁ πυρετός˙** || τὸ θηλ. **ἡ ἑβδόμη** (ἐνν. ἡμέρα) ὡς οὐσ. : Ἡρ. 6,57 **νεομηνίας δὲ ἀνὰ πάσας καὶ ἑβδόμας ἱσταμένου τοῦ μηνός,** Ἀριστλ.ΖΙ 588 a,8 **τὰ πλεῖστα δὲ ἀναιρεῖται πρὸ τῆς ἑβδόμης˙** || ἡ ἡμέρα ἡ ἑβδόμη κ. ἁπλῶς ἡ ἑβδόμη τὸ Σάββατον : Φιλ.Ι, 675, ΚΔ Ἑβρ.4,4 **εἴρηκε γάρ που περὶ τῆς ἑβδόμης οὕτω˙ καὶ κατέπαυσεν ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ˙** || νεώτ. μουσ. ὁμ. τὸ θηλ. **ἡ ἑβδόμη** ὡς οὐσ. κ. ὁ ἕβδομος τόνος τῆς διατονικῆς κλίμακος˙ || κ. νεώτ. τὸ οὐδ. **ἕβδομον** ὡς οὐσ. κτ. παράλ. τοῦ **μέρος, μόριον** κτ. τὸ ἓν ἐκ τῶν ἑπτὰ ἴσων μερῶν, εἰς ἃ διῃρέθη ὅλον τι : Μητροδ.ΑΠ 14,19,4 **δύ' ἕκτα καὶ ἕβδομον, - ἐτελείωσα τὰ δύο ἕβδομα τοῦ ἔργου˙** **2**) κ. νεώτ. τὸ οὐδ. **τὸ ἕβδομον** ἢ κ. ἄνευ τοῦ ἄρθρου **ἕβδομον** ὡς ἐπίρρ. δι' ἑβδόμην φοράν : Ξεν.ΚΠ 8,7,1 **ὁ Κῦρος ἀφικνεῖται εἰς Πέρσας τὸ ἕβδομον ἐπὶ τῆς αὐτοῦ ἀρχῆς,** Δίων Κ ἀπ.112 **ὕπατον ἕβδομον ἀποδειχθῆναι** (τὸν Μάριον)˙ **3**) ὡς ἀπολ. ἑπτά : Αἰσχ.Ἑπτ.125 **ἑπτὰ δ' ἀγάνορες πρέποντες στρατοῦ δορυσσοῖς σαγαῖς πύλαις ἑβδόμαις προσίστανται,** Ἐπιγρ. **ἐν κύκλοισιν ἑβδόμοις˙** **4**) τὸ οὐδ. κτ. πληθ. **ἕβδομα** ὡς οὐσ. ἔργον ἑπτὰ ἐτῶν : ΠΔ Γεν.29,27 **συντέλεσον οὖν τὰ ἕβδομα ταύτης, καὶ δώσω σοι καὶ ταύτην ἀντὶ τῆς ἐργασίας, ἧς ἐργᾷ παρ' ἐμοί.**

ἐβέβλις Ἡσ. « θήκη ἀργυρίου, καὶ κίστη ».

ἐβένη (ἡ) ὁ ἔβενος βλ.λ. : Θεόφρ.ΦΙ 4,4,6.

ἐβενικά (τὰ) νεώτ. βοταν. τάξις δικοτυληδόνων, περιλαμβάνουσα φυτὰ ξυλώδη μεθ' ἁπλῶν φύλλων.

ἐβένινος-η-ον Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ὁ ἐκ ξύλου ἐβένου κατεσκευασμένος : Ἐπιγρ. **ἐ- δίφρος,** Στράβ. 15,1,54 **διὰ σκυταλίδων ἐβενίνων λείων ἐξομαλίζονται τὰ σώματα,** Πάπ. **ἐβένινα ἔπιπλα.**

ἐβενῖτις-ιδος (ἡ) μτγν. τὸ φυτὸν πόλιον βλ.λ. τὸ ὀρεινόν : Ψ Διοσκ.3,110.

ἐβενοειδής-οῦς-ές νεώτ. ὁ πρὸς ἔβενον ὁμοιάζων˙ || τὸ οὐδ. πληθ. **ἐβενοειδῆ** ὡς οὐσ. βλ λ.

ἐβενόξυλον (τὸ) νεώτ. τὸ ἐκ διαφόρων δένδρων τῆς οἰκογ. τῶν ἐβενοειδῶν λαμβανόμενον ξύλον.

ἔβενος (ἡ κ. ὁ) κ. νεώτ. τὸ δένδρον ἔβενος : Ἡρ. 3,97 **δύο χοίνικας ἀπύρου χρυσίου καὶ διηκοσίας φάλαγγας ἐβένου˙** || τοῦ ἐβένου δύο εἴδη ἡ μέλαινα ἔβενος Αἰθιοπικὴ καὶ ἡ πολύχρωμος Ἰνδική : Θεόφρ.ΦΙ 1,5,4, Ἀριστλ.Μετ.384 b, 17, Διοσκ.1,98˙ || νεώτ. εἰδ. βοταν. γένος **ἐλλοβοκάρπων** φυτῶν˙ **2**) τὸ ξύλον τοῦ ἐβένου μέλαν, σκληρὸν καὶ ἐπιδεκτικὸν στιλβώσεως, ὁ ἀμπανός, τὸ ἀμπανόζι : Θεόκρ.15,123 **ὦ ἔβενος, ὦ χρυσός,** Παυσ.1,42,5 **ἐβένου δὲ πάντα ὁμοίως πεποίηται,** Παπαδ.Χριστ. Τεμπ.106 **ἡ προσφιλής του γάττα Μπαμπή, μαύρη ὡς ἔβενος˙** || ξύλον πολλῶν εἰδῶν δένδρων τῆς οἰκογ. τῶν ἐβενοειδῶν˙ || συνεκδ. διάφορα εἴδη βαθυχρόων καὶ βαρυτέρων τοῦ ὕδατος ξύλων ἐν χρήσει εἰς τὴν ἐπιπλοποιΐαν κ. τὴν λεπτουργίαν.

ἐβενότριχον (τὸ) μτγν. τὸ ἀδίαντον βλ.λ. : Ψ Διοσκ. 4,134˙ **2**) ὁμ. τὸ καλλίτριχον βλ.λ. : Ψ Διοσκ.4,134.

ἐβενουργική (ἡ) νεώτ. κ. **ἐβενουργία** (ἡ) ἡ τέχνη τοῦ κατεργάζεσθαι τὸν ἔβενον βλ.λ.

ἐβενουργός (ὁ) νεώτ. τεχνίτης κατεργαζόμενος τὸν ἔβενον βλ.λ.

ἐβέρθειος σηψαιμία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ διὰ τοῦ αἵματος γενίκευσις τῆς τυφικῆς λοιμώξεως, ἄ. τυφοειδὴς σηψαιμία.

ἔβην-ης-η ἀόρ. β' τῆς ὁριστ. τοῦ βαίνω βλ.λ.

ἐβῆνοι Ἡσ. « ἀλωπεκίδες », πρβλ. εἴβηνος.

ἔβησα ἀόρ. α' τοῦ βαίνω βλ.λ.

ἐβήσετο μέσ. ἀόρ. α' τοῦ βαίνω.

ἐβίβα δημ. (ἰταλ. evviva) κ. **βίβα** ἐπιφώνημα δι' οὗ ὁ πίνων εὔχεται ὑγείαν εἰς τοὺς συμπότας αὐτοῦ = στὴν ὑγειά σας, στὴν ὑγεία μας.

ἐβίσκος (ἡ) μτγν. κ. **ἰβίσκος** τὸ ποῶδες φυτὸν ἀλθαία βλ.λ. : Γαλ.11,867, Ἀέτ.1,96.

ἐβίων ἀόρ. β' τοῦ βιῶ (-όω) βλ.λ.

ἐβιώσατο μέσ. ἀόρ. τοῦ βιῶ (-όω) βλ λ.

ἐβκάφιον (τὸ) (ἀραβ. ἐβκάφ, πληθ. τοῦ βάκφ) ἀφιέρωμα˙ **2**) συνεκδ. ἐν Τουρκίᾳ κ. Αἰγύπτῳ, ἡ κεντρικὴ διοίκησις τῶν βακουφικῶν κτημάτων, πρβλ. **βακούφι(ον).**

ἔβλαβον ἀόρ. β' τοῦ βλάπτω βλ.λ.

ἐβλανίνη (ἡ) νεώτ. χημ. λιπαρὰ χημικὴ οὐσία λαμβανομένη διὰ διασπάσεως τοῦ λίπους τῶν ἐρίων.

ἔβλητο ἐπ.μέσ.ἀόρ.β' τοῦ βάλλω βλ.λ. ἐν παθ. σημ.

ἐβλόν Ἡσ. « ἀπόπληκτον ».

ἐβολιχρώματα (τὰ) νεώτ. χημ. ἀπ' εὐθείας βάπτουσαι ἀζωχρωστικαὶ τῶν βομβακερῶν.

ἐβολυσιονισμός (ὁ) νεώτ.φιλοσ. (λατ. evolutionisimus) ἡ φιλοσοφικὴ δοξασία ἡ βάσιν ἔχουσα τὴν θεωρίαν τῆς ἐξελίξεως βλ.λ.

ἐβονίτης (ὁ) νεώτ. χημ. εἶδος ἀπεσκληρυμμένου καουτσούκ.

ἐβουρίνη (ἡ) νεώτ. χημ. βιομηχανικὴ οὐσία σκληροτάτη, παραγομένη διὰ συμπιέσεως καὶ θερμάνσεως ὀστεαλεύρου μετὰ λευκώματος ἢ αἵματος.

ἑβραΐζω μτγν. κ. νεώτ. μιμοῦμαι τοὺς Ἑβραίους κατὰ τὴν γλῶσσαν ἢ τοὺς τρόπους : Ἰώσ.ΠΙ 6,2,1˙ || φρονῶ τὰ τῶν Ἑβραίων, διάκειμαι συμπαθῶς πρὸς τοὺς Ἑβραίους.

ἑβραίικα ἐπίρρ. δημ. ἑβραϊστί, εἰς ἑβραϊκὴν γλῶσσαν : **μιλάει ἑβραίικα˙** **2**) γεν. κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ἑβραίων, ὅθ. συνεκδ. ἐμφόβως, δειλῶς : Παλαμ.Τρισεύγ 60 **πές τα καθαρά, παλληκαρήσια, ὄχι ἑβραίικα.**

ἑβραίικος-η-ο δημ. ἑβραϊκὸς βλ.λ. : **ἑβραίικη γλῶσσα, - ἑβραίικα μαγαζιά, -** φρ. **ἑβραίικα παζάρια** (αἱ καθ' ὑπερβολὴν ἐπίμονοι καὶ μικρολόγοι διαπραγματεύσεις περὶ τὴν τιμὴν ἐμπορεύματός τινος)˙ **2**) τὸ οὐδ. ἐν τῷ πληθ. **ἑβραίικα** (τὰ) ὡς οὐσ. ἡ γλῶσσα τῶν Ἑβραίων˙ || ὁμοίως **τὰ ἑβραίικα** ἡ συνοικία ἢ τὰ καταστήματα τῶν Ἑβραίων, ἡ Ὀβριακή : **πᾶμε μιὰ βόλτα στὰ -ικα.**

ἑβραϊκός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Ἑβραίους, ὁ ἐξ αὐτῶν προερχόμενος, Ἰουδαϊκός : ΚΔ Λουκ.23,38 **ἦν δὲ καὶ ἐπιγραφὴ γεγραμμένη ἐπ' αὐτῷ γράμμασιν Ἑλληνικοῖς καὶ Ρωμαϊκοῖς καὶ Ἑβραϊκοῖς˙** || τὸ θηλ. **ἑβραϊκή** (ἡ) ὡς οὐσ. ἡ γλῶσσα τῶν Ἑβραίων˙ || ἡ συνοικία ἐν ᾗ κατοικοῦσιν ἢ ἔχουσι τὰ καταστήματα αὐτῶν οἱ Ἑβραῖοι, ἄ. Ὀβριακή.

ἑβραιολογία (ἡ) νεώτ. ἐπιστήμη ἀσχολουμένη περὶ τὴν ἱστορίαν, τὴν γλῶσσαν, τὰ ἤθη, τὴν τέχνην καὶ καθόλου τὸν βίον τῶν Ἑβραίων.

ἑβραιολόγος (ὁ,ἡ) νεώτ. ἐπιστήμων ἀσχολούμενος περὶ τὴν ἑβραιολογίαν, ἄ. ἑβραϊστής.

ἑβραιόπουλο (τὸ) δημ. κ. **ὀβριόπουλο,** θηλ. ἑ-

βραιοπούλα παῖς Ἑβραΐας, μικρὸς Ἑβραῖος : δ. τραγ. **ἔρχεσ' ἑβραιοπούλα νὰ γίνῃς Χριστιανή | καὶ νὰ μεταλαβαίνῃς Πάσχα καὶ Λαμπρή ;**

ἑβραῖος-α-ον μτγν. κ. νεώτ., δημ. κ. **ὀβραῖος** -αία κ. **ὀβραίισσα,** κ. **ὀβριός -ιά** Ἰουδαῖος, Ἰσραηλίτης : ΚΔ Κορινθ.2,11,22 **Ἑβραῖοί εἰσι,** αὐτ.Φίλ. 3,5 **Ἑβραῖος ἐξ Ἑβραίων, κατὰ νόμον Φαρισαῖος,** Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.2,71,Παυσ.1,5,5 **Ἑβραίους δὲ τοὺς ὑπὲρ Σύρων ἐχειρώσατο ἀποστάντας·** || παροιμ. **ἔχει κι ὁ Ὀβριὸς σπαθὶ καὶ στὸ κοῦρσος θὰ νὰ βγῇ** (ἐπὶ δειλῶν προσποιουμένων τοὺς ἀνδρείους)· | ἀντίθ. τοῦ **ἑλληνιστής** δηλ. Ἰουδαίου ὁμιλοῦντος τὴν Ἑλληνικήν : ΚΔ Πράξ.6,1 **ἐγένετο γογγυσμὸς τῶν Ἑλληνιστῶν πρὸς τοὺς Ἑβραίους·** **2**) ὡς ἐπίθ. ὁ ἰουδαϊκός, **ἑβραϊκὸς** βλ.λ. : Ὠριγ. 11,396 **ἑβραίοις χαρακτῆρσι κεῖται τὸ ὄνομα·** **3**) μτφ. ἄνθρωπος ἔχων τὰ ἐλαττώματα τὰ ἀποδιδόμενα εἰς τοὺς ἑβραίους ἤτοι ὁ ἄγαν συμφεροντολόγος, ἀνελεήμων, σκληρός, μικρολόγος, δειλός, ἰδίως φιλάργυρος, τσιγκούνης : **σ' αὐτὸν τὸν ὀβριὸ βρῆκες νὰ ζητήσῃς ἐλεημοσύνη ;**

ἑβραιοσύνη (ἡ) δημ. κ. **ὀβραιοσύνη** (ἡ) κ. **ὀβριοσύνη** τὸ ἔθνος, ἡ φυλὴ τῶν Ἑβραίων· **2**) ἡ ἰδιότης, τὸ γνώρισμα τοῦ Ἑβραίου.

ἑβραΐς-ίδος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. θηλ. τοῦ Ἑβραῖος βλ.λ. ἡ Ἑβραία γυνή, πρβλ. Ἑλληνίς, Γαλλὶς κττ. : Ἰώσ.ΑΙ 2,9,5 **ἑ- γυναῖκες·** || **ἑβραῒς διάλεκτος** - φωνή ἡ ἑβραϊκὴ γλῶσσα : ΚΔ Πράξ.21,40 **προσεφώνησε τῇ Ἑβραΐδι διαλέκτῳ λέγων.**

ἑβραϊσμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἀφῃρημένη ἔννοια τοῦ ἑβραΐζω βλ.λ.· || ἰδιωματισμὸς τῆς ἑβραϊκῆς γλώσσης· πρβλ. γαλλισμός· **2**) τὸ ὅλον ἑβραϊκὸν ἔθνος πρβλ. ἑλληνισμός.

ἑβραϊστής (ὁ) νεώτ. κ. ἑβραιολόγος βλ.λ.

ἑβραϊστί ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἐν τῇ ἑβραϊκῇ γλώσσῃ, ἑβραίικα βλ.λ.ΙΙ : ΠΔ Σοφ.Σειρ.Πρόλ. **οὐ γὰρ ἰσοδυναμεῖ αὐτὰ ἐν ἑαυτοῖς ἑβραϊστὶ λεγόμενα,** ΚΔ Ἰω.19,13 **ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ βήματος εἰς τόπον λεγόμενον Λιθόστρωτον, Ἑβραϊστὶ δὲ Γαββαθᾶ·** **2**) γεν. κατὰ τὸν ἑβραϊκὸν τρόπον.

ἑβρατάγησεν Ἡσ.« ἐφόφησεν »· πρβλ. ῥαθαγέω.

ἕβραχε κ. **βράχε** γ' ἑν. πρόσ. τοῦ ἀόρ. α' ἐν ἀπαρφ. βραχεῖν βλ.λ.

ἕβρος (ὁ) Ἡσ. ὁ τράγος

ἔβρων ἐπ.ἀόρ.β' τοῦ βιβρώσκω βλ.λ. : Ὑμν.Ἀπόλλ. 127,Καλλ.Δία 49 **ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔβρως.**

ἐβωλάσετυ παμφύλ. τ. ἀντὶ ἐβουλήθη ἀόρ. τοῦ βούλομαι βλ.λ

ἐγ ἀντ' τῆς προθ. **ἐν** ἐν συνθέσει πρὸ τῶν συμφώνων γ, κ, χ, ξ, ἀντὶ τῆς ἐμ πρὸ τοῦ β : **ἐγβάτης, ἐγβιβάζει·** || ἀντὶ τῆς προθ. **ἐκ** ἐν Ἐπιγρ. κ. Παπ. πρὸ τῶν συμφώνων δ, λ, μ, F, οἷον Ἐπιγρ. **ἐγδοτήρ, ἐγδόμεν,** πρὸ τοῦ λ : **ἐγλεγόντω,** πρὸ τοῦ F : **ἐγFηληθίωντι.**

ἔγαν Ἡσ. « ἐγένετο ».

ἐγβάτης (ὁ) Ἐπιγρ. ἐκβάτης βλ.λ. : Ἐπιγρ.

ἐγγαγὶς πέτρα (ἡ) μτγν. γαγάτης βλ.λ. λίθος.

ἐγγαέω Ἐπιγρ.ἐνοικῶ : Ἐπιγρ. **ἐγγαέω ἐν τᾷ πόλι.**

ἔγγαιος-α-ον (γαῖα) κ. νεώτ. συνήθ. **ἔγγειος-ον** ὁ ἐν τῇ χώρᾳ ἢ ἐκ τῆς χώρας, ἐντόπιος, ἐγχώριος : Αἰσχ.Πέρσ.922 **γᾶ δ' αἰάζει τὰν ἐγγαίαν ἥβαν Ξέρξᾳ κταμέναν Ἅιδου σάκτορι Περσᾶν,** αὐτ. Ἱκ.59 **εἰ δὲ κυρεῖ τις πέλας οἰωνοπόλων ἔγγαιος οἶκτον ἀΐων** (δ.γρ. **ἐγγάῖος**)· **2**) ὁ ἐντὸς τῆς χώρας, ἀντίθ. ὑπερόριος : Ξεν.Συμπ.4,31 **νῦν δ' ἐπειδὴ τῶν ὑπερορίων στέρομαι καὶ τὰ ἔγγαια οὐ καρποῦμαι,** Ἐπιγρ. **καὶ ἔγγαια καὶ ὑπερπόντια·** **3**) ἐπὶ ἰδιοκτησίας, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ γαιῶν : Λυσ.ἀπ.91 **ἐ- οὐσία,** Δημ.945 **ἡ μὲν γὰρ ἔγγειος ἦν οὐσία Πασίωνι μάλιστα ταλάντων εἴκοσιν,** Ἐπιγρ. **κτήσεις ἔγγειοι καὶ οἰκίαι,** Πολύβ. 6,45,3, - **ἔγγειος ἰδιοκτησία·** || νεώτ. εἰδ. **ἔγγειος πρόσοδος** τὸ σύνολον τῶν ἐντὸς ἑνὸς οἰκονομικοῦ ἔτους ὑπὸ τοῦ ἐδάφους παραγομένων ἀγαθῶν· || νεώτ. εἰδ. **ἔγγειος φόρος** ὁ φόρος ὁ ἐπιβαλλόμενος ἐπὶ πάσης φύσεως ἐγγείου προσόδου· || **τὰ ἔγγεια** τὰ ἐντὸς τοῦ κτήματος ἀκίνητα πράγματα : Δημ.872 **ἡ δὲ γεωργία ἐξεσκευάσθη μετὰ τὴν δίκην πλὴν τῶν ἐγγείων·** || **ἔγγειον συμβόλαιον** συμβόλαιον μετὰ κτηματικοῦ ἐνεχύρου : Δημ.893 **ἄλλου δὲ συμβολαίου οὐκ ὄντος ἐμοὶ πρὸς τοῦτον, οὔτε ναυτικοῦ οὔτ' ἐγγείου·** || **ἔγγειος τόκος** τόκος ἐπὶ ὑποθήκῃ ἐγγείων κτημάτων : Δημ. 914 **στατῆρας Κυζικηνούς.. δανεισάμενος ἐγγείων τόκων·** **4**) ὁ ἐν τῇ γῇ ἢ τῆς γῆς, ὁ εἰς τὴν γῆν εὑρισκόμενος : Πλάτ.Πολ.491 D **παντός, ἦν δ' ἐγώ, σπέρματος πέρι ἢ φυτοῦ, εἴτε ἐγγείων εἴτε τῶν ζῴων,** Πλούτ.Ἠθ.701 C **λίθων τὰ ἔγγαια μέρη·** **5**) ὁ χθόνιος, ὁ ὑπὸ τὴν γῆν : Λεων.ΑΠ 7,480 **ἐ- Ἀϊδωνεύς,** Πλούτ.Ἠθ.953 A **χθόνιον καὶ ἔγγαιον σκότος·** || ἀντίθ. ἐναέριος : Θεμίστ.Λόγ.13,168 B.

ἐγγαλακτοῦμαι-όομαι γίνομαι γαλακτώδης : Θεόφρ.ΦΙ 8,6,1 **ἀπόλλυται γὰρ καὶ ἐγγαλακτοῦται τὰ σπέρματα** (δ.γρ. ἐκγαλακτοῦται).

ἐγγαληνίζω μτγν. εἶμαι γαλήνιος, διάγω ἡσύχως : Ἐπίκ.Ἐπιστ.1,4 U **ἐγγαληνίζω τῷ βίῳ.**

ἔγγαλος-ον Ἡσ. ὁ ἔχων, παρέχων γάλα· Ἡσ. « ἔγγαλον· πρόβατον γάλα ἔχαν ».

ἐγγαμίζω μον. δίδωμι γυναῖκα πρὸς γάμον, ὑπανδρεύω : Εὐστ.758,54 **τοῦτο δὲ** (τὸ γυναῖκα δοῦναι) **ἐγγαμίζειν οἱ ὕστερον λέγουσιν.**

ἐγγάμιος-ον ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς γάμον : Πρόκλ.Ὕμν.4,9 **ἐγγαμίων ὀάρων.**

ἐγγαμιστή Ἡσ. « ἑδνωτήν, ἐγγαμιστὴν νυμφίῳ ».

ἔγγαμος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐλθὼν εἰς γάμου κοινωνίαν, ὁ διὰ γάμου συνδεδεμένος, νυμφευμένος, παντρεμένος : Ἰω.Χρυσ.Κορινθ.3,408 **ἥ τε παρθένος, ἂν ὑβρίσῃ τὴν ἔγγαμον·** || **ἔγγαμος βίος** ἡ ἐν γάμῳ διαβίωσις, ὁ βίος τῶν ἐγγάμων.

ἐγγαμβρ-έω μτγν. διὰ γάμου εἰσέρχομαι εἴς τινα οἰκίαν ἢ οἰκογένειαν, γίνομαι γαμβρός· κτ. ἐπέκτ. βινῶ : Αἰσωπ.21C **μαχομένων.. τῶν ἀλεκτόρων διὰ τὴν ὄρνιν, τὸ τίς αὐτὴν ἐγγήμῃ.**

ἐγγανᾶται Ἡσ. « διέφθαρται ».

ἐγγαρεύω πάπ. ἀγγαρεύω βλ.λ. : Πάπ. **κτήνη ἐγγαρεύειν ἐπί τι τῶν ἰδίων,** Πάπ. **μηδενὶ ἐξέστω ἐγγαρεύειν τοὺς ἐπὶ τῆς χώρας.**

ἐγγαρέω Ἐπιγρ. ἀμφιβ σημ. : Ἐπιγρ.

ἐγγαρία (ἡ) πάπ. ἀγγαρεία βλ.λ.2) : Πάπ. **Ἑρμένου κυβερνήτου οἴνου ἐγγαρίας.**

ἐγγάστρι (τὸ) δημ. γγάστρι βλ.λ.

ἐγγαστριά (ἡ) νεώτ. δημ. κ. **γγαστριά** (ἡ) ἡ κατάστασις τῆς ἐγκυμονούσης, ἡ ἐγκυμοσύνη.

ἐγγαστρίζω Φώτ. « ἐν τῇ γαστρὶ θέτω ».

ἐγγαστρίμαντις (ὁ,ἡ) μτγν. ὁ διὰ τῆς γαστρὸς μαντευόμενος : Πολυδ.2,168· πρβλ. Σουΐδ. ἐν λ. **ἐγγαστρίμυθος.**

ἐγγαστριμάχαιρα (ἡ) μτγν. κωμ. ὄνομα λαιμάργου ἀνθρώπου : Ἱππῶν.80 **Μοῦσά μοι Εὐρυμεδοντιάδεα, τὴν ποντοχάρυβδιν, τὴν ἐγγαστριμάχαιραν, ὃς ἐσθίει οὐ κατὰ κόσμον, ἔννεπε.**

ἐγγαστριμυθία (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐγγαστριμύθου βλ. λ.

ἐγγαστριμυθικῶς νεώτ. ἐγγαστριμύθως βλ.λ.

ἐγγαστριμυθομαντεία (ἡ) μαντεία προερχομένη, διδομένη ὑπὸ τοῦ ἐγγαστριμύθου βλ.λ.

ἐγγαστρίμυθος-ον κ. νεώτ. ὁ ὁμιλῶν ἐκ τῆς γαστρός, ὁ δυνάμενος νὰ ὁμιλῇ χωρὶς νὰ κινῇ τὰ χείλη, τὸ πλεῖστον ἐπὶ γυναικῶν χρησμοδοτουσῶν ἐκ τῆς κοιλίας, ὅθ. ἐγγαστρίμαντις βλ.λ. : Ἱππ. Ἐπιδ.5,63,Φιλόχ.192,ΠΔ Λευϊτ.19,31 **οὐκ ἐπακολουθήσετε ἐγγαστριμύθους, καὶ τοῖς ἐπαοιδοῖς οὐ προσκολληθήσεσθε,** Φίλ.1,654,Πλούτ.Ἠθ.414 E,Λουκ. Λεξιφ.20 **πείθομαι καὶ πίομαι. φεῦ, τί τοῦτο ; πο-**

λύς ὁ βορβορυγμός. **ἐγγαστρίμυθόν τινα ἔοικα πεπωκέναι·** || ὁ ἐξ αὐθυποβολῆς ἢ ὑποβολῆς διαγιγνώσκων, προλέγων, προφητεύων : ΠΔ Βασ. I,28,8 **καὶ ἔρχονται πρὸς τὴν γυναῖκα νυκτός, καὶ εἶπεν αὐτῇ. μάντευσαι δή μοι ἐν τῷ ἐγγαστριμύθῳ, καὶ ἀνάγαγέ μοι ὃν ἐὰν εἴπω σοι.**

ἐγγαστριμύθως νεώτ. ἐπίρρ. κατὰ τόν τρόπον τοῦ ἐγγαστριμύθου.

ἐγγάστριος-ον μτγν. ὁ ἐν τῇ γαστρί, ἐν τῇ κοιλίᾳ, ἐν τῇ μήτρᾳ : Μαν.I,189.

ἐγγαστρίτης (ὁ) σχόλ. ὁ ἐγγαστρίμυθος βλ.λ.

ἐγγαστρόπονος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὠδίς, πόνος ἐγγαστριᾶς : Σάρρ.μτφρ.Εὐρ.'Ιππ.166 **κι ἀπὸ τὴ φκιάση τὴ στραβὴ τῶν γυναικῶν δὲ λείπει** | **σὰν τύχουν σ' ἐγγαστρόπονους, παραξενιὰ καὶ λύπη.**

ἐγγαστρόχειρ-ειρος (ὁ) σχόλ. ἐγχειρογάστωρ βλ.λ. : Σχόλ.'Απολλ.Ρ I,989.

ἐγγαστρῶ-όω μσν., δημ. **γγαστρώνω** καθιστῶ γυναῖκά τινα ἔγγυον : Μαλάλ.I.

ἐγγάστρωμα-ατος (τὸ) νεώτ.,δημ. **γγάστρωμα**(τὸ) ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐγγαστρῶ, ἡ διὰ τῆς γονιμοποιήσεως τοῦ ὠαρίου ἔναρξις τῆς ἐγκυμοσύνης, σύλληψις, κύησις.

ἐγγαστρώνω νεώτ.δημ.γγαστρώνω,ἐγγαστρῶ βλ.λ.

ἐγγαυριῶ-άω μτγν. ὑπερηφανεύομαι, καυχῶμαι διά τι : 'Ιππόλ.'Αντίχρ.80 Α **ἐ- ἔν τινι.**

ἔγγαυρον 'Ησ. « νοτερόν, ὑγρόν »· || δθ. αὐτ. « ἄωρον, πρόσφατον ».

ἐγγαυροῦμαι-όομαι μσν. ὑπερηφανεύομαι, ἀλαζονεύομαι διά τι : Τζέτζ. : 'Εξήγ.'Ιλ.6,21.

ἔγγαυσον 'Ησ. « ἔνσκαμβον »· πρβλ. γαυσός.

ἐγγέαβλος 'Ησ. « νεωκόρος ».

ἐγγεγάασι γ' πληθ. πρόσ. ἐπ. παρακ. τοῦ ἐγγίγνομαι βλ.λ.

ἐγγεγωνώς 'Ησ. « βοήσας ».

ἐγγείνωνται γ' πληθ. ἀορ. α' ὑποτ. τοῦ ἀπαρφ. **ἐγγείνασθαι** τοῦ ἐγγίγνομαι ἐν μτβ. σημ. | ἢ ἐνεστ. ὑποτ. τοῦ ἀχρ. **ἐγγείνομαι** | γεννῶ ἐντός τινος : 'Ιλ.Τ26 **μή μοι τόφρα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν μυῖαι καδδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλὰς εὐλὰς ἐγγείνωνται** (μήπως γεννήσωσιν ἐντὸς τῶν πληγῶν σκώληκας).

ἔγγειος-ον κ. νεώτ. ἑτερ. τ. τοῦ ἔγγαιος βλ.λ.

ἐγγειότοκος-ον κ. **ἐγγεότοκος-ον** ὁ γενόμενος, φυόμενος, αὐξανόμενος ἐντὸς τῆς γῆς : Θεόφρ. ΦΙ I,6,9 **ἡ τῶν ἐγγεοτόκων τούτων γένεσις ἅμα καὶ φύσις, οἷον τοῦ τε ὕδνου καὶ τοῦ φυομένου περὶ Κυρήνην ὃ καλοῦσι μίσυ.**

ἐγγειόφυλλος-ον ὁ ἔχων φύλλα πλησίον τῆς γῆς, τοῦ ἐδάφους : Θεόφρ.ΦΙ 6,6,7.

ἐγγείσωμα-ατος (τὸ) μτγν. εἶδος κατάγματος τῶν ὀστῶν τοῦ κρανίου, καθ' ὃ τμῆμα θραυσθέντος ὀστοῦ ὑποχωρεῖ ὑπὸ τὸ κρανίον ὡς γεῖσον : 'Ηλιόδ.'Ιατρ. π.'Ορειβ.46,15,1, Σωρ.Κατ.5, Γαλ.14,782.

ἐγγελαστής (ὁ) ὁ περιγελῶν, ἀκώπτων, ἐμπαίζων : Εὐρ.'Ιππ.1000 **οὐκ ἐγγελαστὴς τῶν ὁμιλούντων.**

ἐγγελῶ-άω, μέλλ. **ἐγγελάσομαι** μτ. δοτ. προσ. περιγελῶ, σκώπτω, ἐμπαίζω, χλευάζω : Σοφ.'Ηλ.277 **ἀλλ' ὥσπερ ἐγγελῶσα τοῖς ποιουμένοις·** || ὁμ. κτ. τμῆσιν : Σοφ.'Αντ.551 **κεἰ γέλωτ' ἐν σοὶ γελῶ·** || ὁμ. ἐμπροθ. **κατά τινος, εἴς τινα** : αὐτ.ΟΚ 1339 **ὁ δ' ἐν δόμοις τύραννος, ὦ τάλας ἐγώ, κοινῇ καθ' ἡμῶν ἐγγελῶν ἁβρύνεται,** 'Ηρώνδ.I,77· || ὁμ. κτ. παράλ. τῆς δοτ. προσ. ἀπολ. : Εὐρ.Μήδ.1362 **λύει δ' ἄλγος, ἢν σὺ μὴ 'γγελᾷς·** || τὸ παθ. **ἐγγελῶμαι** περιγελῶμαι, ἐμπαίζομαι : Λουκ.'Απαιδ.15 **οὗτος τοίνυν πυθόμενος ὡς ἐγγελᾶται·** **2)** μτφ. ἐπὶ τῆς αὔρας, γελῶ ἐντός ἢ μεταξύ, ἤτοι ἡδέως ἐνηχῶ ὡς γέλως : Σωσικρ.Κωμ.2 **λεπτὴ δὲ κυρτοῖς ἐγγελῶσα κύμασιν αὔρα.**

ἐγγενέτης (ὁ) μτγν. ὁ ἐντὸς γεννηθείς, ἐγχώριος, ἰθαγενής : 'Απολλ.Ρ 4,1549 **δαίμονες ἐγγενέται.**

ἐγγενεύς-έως 'Επιγρ. ἐγγενής βλ.λ.

ἐγγενής-οῦς-ές κ. μσν. ὁ ἐντὸς γεννηθείς, ἐγχώριος, ἐντόπιος, ἰθαγενής, αὐτόχθων : 'Ηρ.2,47 **τοῦτο δὲ οἱ συβῶται ἐόντες Αἰγύπτιοι ἐγγενέες ἐς ἱρὸν οὐδὲν τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἐσέρχονται·** | ἀντίθ. μέτοικος : Σοφ.ΟΤ 452 **οὗτός ἐστιν ἐνθάδε, ξένος λόγῳ μέτοικος, εἶτα δ' ἐγγενὴς φανήσεται Θηβαῖος,** Πάπ. **δούλων σωμάτων ἐγγενῶν 'Αλεξανδρείας·** || **ἐγγενεῖς θεοί** οἱ θεοὶ τῆς φυλῆς ἢ τῆς χώρας : Αἰσχ.'Επτ.582 **πόλιν πατρῴαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς πορθεῖν·** || **ἐ- νόμος** νόμος ἐπιχώριος : 'Ιώσ.ΑΙ 15,7,10· **2)** τοῦ αὐτοῦ γένους, συγγενής : Σοφ.ΟΤ 1168 **ἢ δοῦλος ἢ κείνου τις ἐγγενὴς γεγώς,** Εὐρ.'Ικ.134 **οὐκ ἐγγενῆ συνῆψα κηδείαν δόμοις** (δὲν συνῆψα συγγενικὴν σχέσιν), Νικ.Χων.ἐν Σάθ.I,88 **ὁ μηδὲ καθαρῶς ἐγγενής, ἀλλ' οἰκογενὴς ὡς πάλαι καὶ 'Ισμαὴλ τοῦ γνησίου καὶ ἐννόμου τῆς βασιλείας ὅρπικας·** **3)** ἐπὶ ἰδιοτήτων, ὁ ἐμπεφυκώς, σύμφυτος εἰς τὸ γένος τινός, οἰκογενειακός : Πίνδ.Ν 10,51 **οὐ θαῦμα σφίσιν ἐγγενὲς ἔμμεν ἀεθληταῖς ἀγαθοῖσιν** (εἶναι ἴδιον τοῦ γένους αὐτῶν νὰ εἶναι καλοὶ ἀθληταὶ), Αἰσχ.Χο.466 **ὦ πόνος ἐγγενὴς καὶ παράμουσος ἄτας αἱματόεσσα πλαγά,** Σοφ.'Ηλ.1328 **ἢ νοῦς ἔνεστιν οὔτις ὑμὶν ἐγγενής·** **4)** ὁ ἐκ τοῦ ἀναφερομένου καλοῦ γένους, δθ. ὁ εὐγενής : Πάπ. **'Ρωμαία ἐγγενής.**

ἐγγενικός-ή-όν 'Επιγρ. ὁ δικαιώματι γένους, κληρονομικός : 'Επιγρ. **ἱερεὺς ἐγγενικός.**

ἐγγέννησις-εως (ἡ) κ. **ἐγγένησις** (ἡ) ὁ τόπος τῆς γεννήσεως, ἔνθα γεννᾶταί τις : Πλάτ.Νόμ.776 Α **οἷον νεοττῶν ἐγγέννησιν καὶ τροφήν.**

ἐγγεννῶ-άω γεννῶ ἢ παράγω ἐντός τινος : Πλούτ.'Ηθ.132 Ε **καὶ γὰρ ὥς λέγουσιν ἔνιοι τῷ σώματι τὴν ἀσιτίαν δριμύτητας ἐγγεννᾶν καὶ πικρότητας·** || ὁμ. ἀπολ. : Θεμίστ.Λόγ.13,166 D.

ἐγγενῶς ἐπίρρ. ὡς ἐγγενής, ὡς συγγενής, δθ. γνησίως, πραγματικά : Σοφ.ΟΤ 1225 **εἴπερ ἐγγενῶς ἔτι τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων.**

ἔγγεαν 'Ησ. «ἰοῦγον»· πρβλ. λατ. jugum.

ἐγγεότοκος-ον κ. ἐγγειότοκος βλ.λ.

ἐγγεύομαι μτγν. παθ. γεύομαι : Πολύβ.7,13,7 **καθάπερ ἂν ἐγγευσάμενος αἵματος ἀνθρωπείου.**

ἐγγεωργῶ-έω μτγν. γεωργῶ πλήρως, καλλιεργῶ ἐξ ὁλοκλήρου· || δθ. μτφ. διαπλάσσω τι ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, παρασκευάζω τελείως : Γρηγ. Νύσσ.Κατηχ.23,44 **ἕτοιμος ἄρτος ταῖς χερσὶ τῶν διακονούντων ἐγγεωργούμενος.**

ἐγγηῖσταί (οἱ) 'Επιγρ. οἱ μονίμως ἔν τινι περιοχῇ γῆς κατοικοῦντες.

ἐγγήναλοι 'Ησ. « ὑπογράμματοι ».

ἐγγήραμα-ατος (τὸ) μτγν. ἐνασχόλησις τοῦ γήρατος : Πλούτ.Κάτ.Πρεσβ.24 **κάλλιστον αὐτὸς ἐγγήραμα τὴν πολιτείαν ποιησάμενος ἀναπαύσεσιν ἐχρῆτο καὶ παιδιαῖς.**

ἐγγηράσκω κ. νεώτ.,μέλλ. **ἐγγηράσομαι** γηράσκω ἔν τινι : 'Ιππ.'Αφορ.2,54 **ἐγ- μεγέθει σώματος,** Πολύβ.6,7,4 **ἐνεγήρασκαν ταῖς βασιλείαις οἱ κριθέντες ἅπαξ καὶ τυχόντες τῆς ἐξουσίας ταύτης,** - **ἐγγηράσας ἐν τῇ διδασκαλίᾳ·** **2)** ἀπολ. γηράσκω, φθίνω, μαραίνομαι, τείνω νὰ ἐκλείψω, ἐν χρ. κ. μτφ. : Θουκ.6,18 **τρίψεσθαί τε αὐτὴν περὶ αὑτὴν ὥσπερ καὶ ἄλλο τι καὶ πάντων τὴν ἐπιστήμην ἐγγηράσεσθαι,** Πλούτ.Νικ.14, **πρὶν.. ἐγγηράσαι.. τὴν ἀκμὴν τῆς ἐλπίδος.**

ἐγγηροτροφῶ-έω μτγν. συνεχῶς, ἐπὶ μακρόν, ἐξ ὁλοκλήρου γηροτροφῶ βλ.λ. : Πολύβ.2,13.

ἔγγηρυς 'Ησ. «ἡ γῆ, παρὰ 'Αττικοῖς».

ἔγγιγμα-ατος (τὸ) νεώτ. δημ. ἄγγιγμα βλ.λ.

ἐγγίγνομαι, ἰων. κ. μτγν. **ἐγγίνομαι,** μέλλ. **ἐγγενήσομαι,** ἐπ. παρακ. γ' πληθ. **ἐγγεγάασι** γεννῶμαι ἔν τινι, ἀναφύομαι, ὑπάρχω ἔν τινι : 'Ιλ.Ζ 493 **τοὶ 'Ιλίῳ ἐγγεγάασιν,** 'Οδ.Ν 233 **τίνες ἀνέρες**

ἐγγεγάασιν· || όμ. ἐπὶ παρασίτου ζωΰφίου, ἀναπτύσσομαι ἐν τῷ δέρματι : Ἡρ.2,37 **ἵνα μήτε φθεὶρ μήτε ἄλλο μυσαρὸν μηδὲν ἐγγίνηταί σφι θεραπεύουσι τοὺς θεούς**· || όμ. ἐπὶ πυρῆνος καρπῶν : Ἡρ.2,92 **ἐν τούτῳ τρωκτά, ὅσον τε πυρὴν ἐλαίης, ἐγγίνεται συχνά**· **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ἰδιοτήτων, καταστάσεων κτ., ὑπάρχω ἐκ φύσεως, εἶμαι ἔμφυτος : Ἡρ.8,83 **ὅσα δὲ ἐν ἀνθρώπου φύσι καὶ καταστάσι ἐγγίνεται**, Εὐρ.ΙΑ 1244 **αἴσθημά τοι κἀν νηπίοις γε τῶν κακῶν ἐγγίγνεται**· | όμ. μτ. δοτ. ἀπλ. : Εὐρ.Ἴων 1524 **μὴ σφαλεῖσ' ἃ παρθένοις ἐγγίγνεται νοσήματα εἰς κρυπτοὺς γάμους**, Θουκ.2,62 **αὔχημα μὲν γὰρ καὶ ἀπὸ ἀμαθίας εὐτυχοῦς καὶ δειλῷ τινι ἐγγίγνεται**· || όμ. ἐπὶ προσ. μεταξὺ πολλῶν ἢ ἐκ πολλῶν ἀναφαίνομαι : Πλάτ.Γοργ.526Α **οὐδὲν μὴν κωλύει καὶ ἐν τούτοις ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγγίγνεσθαι**· **3)** ἐπὶ γεγονότων, γίνομαι, συμβαίνω ἔν τινι : Ἡρ.3,1 **τοῦτο δὴ τὸ ἔπος καὶ αὕτη ἡ αἰτίη ἐγγενομένη ἤγαγε Καμβύσεα ἐπ' Αἴγυπτον**, Πλάτ.Ἀξ.371 D **οὔτε γὰρ χεῖμα σφοδρὸν οὔτε θάλπος ἐγγίγνεται**· **4)** ἔρχομαι μεταξύ τινος, παρεμπίπτω, μεσολαβῶ, ἐπὶ συνομιλίας Ἡρ.2,121,4 **ὡς δὲ λόγους τε πλέους ἐγγίνεσθαι**· όμ. ἐν συνεκφ. μτ. χρόν. παρέρχομαι ἐν τῷ μεταξύ, παρεμπίπτω : Ἡρ.1,190 **Κῦρος δὲ ἀπορίῃσι ἐνείχετο ἅτε χρόνου τε ἐγγινομένου συχνοῦ**, Θουκ.1,113 **χρόνου ἐγγενομένου μετὰ ταῦτα**, Πλάτ.Πρωτ. 339 Ε **ἵνα μοι χρόνος ἐγγένηται τῇ σκέψει τί λέγοι ὁ ποιητής**, Πολυβ.22,1,8· όμ. Πάπ. κ. κτ. παράλειψιν τῆς λ. χρόνος **ἐγγίνεσθαι πρὸς τῇ εἰσαγωγῇ τῶν ὀφειλόντων**· **5)** ἐγγίγνεται ἀπροσ. ἐπιτρέπεται, εἶναι δυνατόν, μτ. ἀπαρφ. : Ἡρ.1,132 **ἑωυτῷ μὲν δὴ τῷ θύοντι ἰδίῃ μούνῳ οὔ οἱ ἐγγίνεται ἀρᾶσθαι ἀγαθά**, Πλάτ.Φαίδ.66 C **οὐδὲ φρονῆσαι ἡμῖν ἐγγίγνεται οὐδέποτε οὐδέν**, Διον.Ἀλ Συνθ.144,6 R **ἐμοὶ δ' ἀποχρῆν ἐδόκει ταῦθ', ἵνα ἐγγένηταί μοι καὶ περὶ τῶν ἄλλων εἰπεῖν**· || όμ. ἡ μτχ. κτ. αἰτ. **ἐγγενόμενον ἡμῖν** ἐξόν, ἐνόν : Ἰσοκρ.16,36 **πολλάκις ἐγγενόμενον** [δ.γρ. **ἐκγενόμενον**] **αὐτῷ μὴ μόνον μετ' ὀλίγων τῶν ἄλλων ἄρχειν**, (ὅσαῖ.5,19 **ἐγγενόμενον ἡμῖν** [ὅτε ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν ἡμῶν] **6)** δι' ἀπαρφ. ἀορ. **ἐγγείνασθαι** βλ. ἐγγείνωνται

ἐγγιγνώσκω δ. ἰων. μτγν. **ἐγγινώσκω** γνωρίζω, διακρίνω τι ἔν τινι, ἀναγνωρίζω : Ἀρετ.Χρον.Παθ.1,5.

ἐγγίζω κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. (ἀ)γγίζω κ. γγιάζω, ἀόρ. **ἤγγισα**, δημ. **ἄγγιξα** κ. **ἄγγιαξα**, παρακ. **ἤγγικα**, δημ. παθ. ἀόρ. (ἀ)γγίχτηκα κ. μτχ. παθ. παρακ. (ἀ)γγιγμένος κ. γγιγμένος ἀμτβ. εἶμαι, διατελῶ, εὑρίσκομαι, κεῖμαι ἐγγύς, πλησίον : Ἀριστλ. Θεσμ.845 a, 20 ἐν συντάξει μετὰ γεν. ἢ δοτ., μτγν. κ. νεώτ. κ. μετ' ἐμπροθ. διορ. (πρός τινα, εἴς τι) : Διόδ.Σ 2,19 **ὡς ἤγγισαν ἀλλήλοις τὰ στρατόπεδα** (εὑρέθησαν ἐγγὺς ἀλλήλων), ΠΔ Ἰὼβ 33,22 **ἤγγισε δὲ εἰς θάνατον ἡ ψυχὴ αὐτοῦ** (διετέλει ἑτοιμοθάνατος), ΚΔΛουκ.24,28 **ἤγγισαν εἰς τὴν κώμην** (ἦσαν ἐγγύς), - **ἡ γνωμολογία του ἐγγίζει (εἰς) τὴν παραδοξοφάνειαν**· || ἔρχομαι, φθάνω ἐγγύς, βαίνω, τείνω πρὸς τὸ πλησιάσαι· ἐν συντάξει ὡς ἄνωτ. κ. μτγν. μετὰ διορ. διὰ τῶν προθ. ἕως ἢ μέχρι : Διόδ.Σ 13,77 **ὡς ἤδη τῆς Μυτιλήνης ἤγγιζον** (ἐπλησίαζον πρὸς τὴν Μυτ-), ΠΔ Ἔξ.24,2 **καὶ ἐγγιεῖ Μωυσῆς μόνος πρὸς τὸν Θεόν**, ΚΔΦιλ.2,30 **διὰ τὸ ἔργον τοῦ Χριστοῦ μέχρι θανάτου ἤγγισε**· **2)** όμ. χρονικῶς μτ. ἀπαρφ. εἶμαι ἕτοιμος, πλησιάζω, κοντεύω νά : Ἐπιγρ. **ναοῦ ἐγγίζοντος συμπεσεῖν**· || όμ. ἐπὶ χρόν., ἀπολ., συνήθ. κτ. παρακ. γ' προσ.ἑν. **ἤγγικεν** ἐπίκειται, ὅπου νά 'ν' ἔφτασε, κοντὰ εἶναι, κοντεύει : ΠΔ Ἰεζ.7,7 **ἤγγικεν ἡ ἡμέρα**, ΚΔΜάρκ.1,15 **ἤγγικεν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ**, αὐτ. Λουκ.21,8 **ὁ καιρὸς ἤγγικε**, αὐτ.Πέτρ.1,4,7 **πάντων δὲ τὸ τέλος ἤγγικε**, - **ἐγγίζει ἡ ὥρα τῆς ἐκδικήσεως**· **3)** μτγν. εἶμαι συγγενής, συγγενεύω : ΠΔ Λευϊτ.21,3 **ἐπ' ἀδελφῇ παρθένῳ τῇ ἐγγιζούσῃ αὐτῷ**, αὐτ.Βασ.2,19,42 **διότι ἐγγίζει πρός με ὁ βασιλεύς**, ΔίωνΧρ.Λόγ.3,1,138 **καὶ τοὺς μὲν ἐγγίζοντας μάλιστα πάντων ἀγαπᾷ καὶ φίλους ἀναγκαίους νενόμικεν**· **4)** δημ. ἀνήκω, εἶμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός : Χιακ.Γλωσσ. ἐν λ. **καὶ ἔλαβεν ὁ κύρις του τὴν κληρονομίαν ὁποὺ τοῦ ἤγγιζεν ἀπὸ τὸν ἀνεψιόν αὐτοῦ**· πρβλ. κ. Κορ.Ἄτ.4 Α ἐν λ.· **5)** νεώτ. κ. δημ. φέρω τὴν χεῖρα ἐγγύς τινος, ὥστε νὰ ἐφάπτηται αὐτοῦ, θιγγάνω, ψαύω : Σολωμ.Ἐθν.Ὕμν.56 **καὶ τὰ στήθια τους ἐγγίζουν | μὲ τὰ χέρια τὰ ψυχρά**, Βαλαωρ.Κυρ.Φροσ.2,283 **τὸ χέρι ὡστόσο τοῦ φονιᾶ εἶναι σιμὰ κι ἐγγίζει**, - **μὴν ἐγγίζετε τὰ ἄνθη**· || ὅθ. εἰδ. ἅπτομαι ἐρωτικῶς, ψαύω, χαϊδεύω : **δὲν ἀφήνει νὰ τὴν ἐγγίζῃ ὁ μνηστήρ της**· **6)** συνεκδ. νεώτ. κ. δημ. ἐπιλαμβάνομαί τινος, ἀναλαμβάνω τι, χρησιμοποιῶ, δοκιμάζω : **οἱ κυβερνῆταί μας φοβοῦνται νὰ ἐγγίσουν τὰ μεγάλα δημοσιονομικὰ προβλήματα τῆς χώρας**· **7)** δημ. μτφ. ἐνοχλῶ, πειράζω διὰ λόγου ἢ ἔργου, λυπῶ τινα, προσβάλλω, τὸν θίγω : **τὰ λόγια του μ' ἐγγίζουν στὴν καρδιά**· **8)** εἰδ. τὸ παθ. δημ. προσβάλλομαι ὑπὸ κακῶν πνευμάτων, φαντασμάτων, δαιμονίων : **(ἐ)γγίστηκε ἀπ' τὰ στοιχειά** ἢ κ. ἀπλῶς **(ἐ)γγίστηκε** (παρεμορφώθη ἢ ἔπαθε παράκρουσιν φρενῶν, ἕνεκα προσβολῆς κακῶν πνευμάτων), - **αὐτὴ εἶναι (ἐ)γγισμένη**· **9)** μτβ. φέρω τι ἐγγύς, πλησιάζω τι εἴς τι, μτ. δοτ. ἢ διορ. ἐμπροθ. (πρός, εἰς) : Πολύβ.8,6,7 **ἐγγίσαντες τῇ γῇ τὰς ναῦς**, ΠΔ Γεν.48,10 **καὶ ἤγγισεν αὐτοὺς πρὸς αὐτόν**, Ἀχιλλ. Τάτ.2,37 **ἐ- τὰ φιλήματα τοῖς χείλεσι**.

ἐγγικτικός-ή-όν νεώτ. δημ. ἀγγιχτικός βλ.λ.

ἐγγίνομαι ἰων. μτγν. τ. τοῦ ἐγγίγνομαι βλ.λ.

ἔγγισμα-ατος (τὸ) δημ. κ. **ἄγγισμα** (τὸ) κ. **ἄγκιαγμα** ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐγγίζω, ψαῦσις, ἐπαφή : Σολωμ.Ἐθν.Ὕμν.57 **ἐκεῖό τὸ ἔγγισμα πηγαίνει | βαθιὰ μέσ' στὰ σωθικά**· **2)** πείραγμα.

ἔγγιστα κ. μσν. κ. νεώτ. ἐπίρρ. ὑπερθ. τοῦ **ἐγγύς**, ἐπὶ τόπου, λίαν πλησίον, πλησιαίτατα, ἐγγύτατα : Ἱππ.Δι 1,35.αὐτ.2,44,ψήφισμ.π.Δημ.282 **πρὸς τοὺς ἔγγιστα τῆς Ἀττικῆς παραγίγνεσθαι τόπους**, Λουκ. Κυν.7 **ἐν δὲ τῶν ἔγγιστα κειμένων ἐπιλεξάμενος**, Πάπ. **ἔγγιστα τῆς διώρυγος**, Μηναῖ.8,2,Συναξ. **ἔγγιστα τούτου καταθέμενος**, Μιχ.Ἀτταλ.ἐν Σάθ.1,32 **ἔγγιστα τῆς ἀγορᾶς τὸ φροντιστήριον**, Βέλθανδρ. κ. Χρυσ. (σ.131)1226 **θωροῦσιν πλοῖον κι ἤρχετον κι εἰς ὥραν ὀλιγούτζικη ἔγγιστα πᾷ καὶ ράσσει**· || νεώτ. όμ. σημ. ἐν φρ. **ὡς ἔγγιστα**· **2)** ἐπὶ συγγενείας, **οἱ ἔγγιστα** οἱ πλησιέστατοι συγγενεῖς : Ἀντιφ.4,4,11 **τὸν δὲ μιαρὸν τῷ χρόνῳ ἀποδόντες φῆναι τοῖς ἔγγιστα τιμωρεῖσθαι ὑπολείπετε**, ΠΔ Λευϊτ.21,2 **ἐν τῷ οἰκείῳ τῷ ἔγγιστα αὐτῶν**, Πάπ. **οἱ ταύτης ἔγγιστα γένους ὄντες**· || όμ. ἐπὶ λίαν προσφιλῶν φίλων : Πολύβ.9,24,2 **ἐχρήσατο καὶ φίλοις ταῖς ἔγγιστα**· **3)** περίπου, κατὰ μεγάλην προσέγγισιν : Πλούτ.Νομ.19 **ἡ λέξις ἔγγιστα τοῦτο σημαίνει**· || εἰδ. ἐπὶ ἀριθμῶν, ὁ κατὰ τὸ δυνατὸν πλησιέστερος πρὸς τὸ ἀκριβές : Αὐτόλ.1,6, Ἀρχιμ.Κων.Σφαιρ.Προοίμ. **αἱ ἔγγιστα τᾶς τοῦ ἀμβλυγώνου κώνου τομᾶς** [μαθηματ. αἱ ἀσύμπτωτοι τῆς ὑπερβολῆς], Διον.Ἀλ.Ρωμ.6,63 **ἐκ τῆς ἔγγιστα γενομένης τιμήσεως**· **4)** όμ. ἐπὶ χρόνου, ὁ πρὸ μικροῦ γενόμενος : Διον.Ἀλ.Ρωμ.7,21 **ὑπατείαν αὐτῷ μετιόντι ταῖς ἔγγιστα γενομέναις ἀρχαιρεσίαις**, Δίων Χρ.Λόγ.31,1,625· **5)** πάπ. κ. ὁ προσεχής : Πάπ. **ἡ ἔγγιστα ἀρίθμησις τῶν δημοσίων**.

ἐγγιστάριος (ὁ) κ. **ἐγγιστιάριος** τίτλος τῶν ἐπιμελουμένων τὰ τῆς βασιλικῆς τραπέζης ἀξιωματούχων κατὰ τοὺς βυζαντιακοὺς χρόνους.

ἔγγιστος-η-ον κ. νεώτ. ὑπερθ. ἐπίθ. ἐγγύτατος, πλησιέστατος : Ἐπιγρ. **ἔτη δέκα τὰ ἔγγιστα**· || ὁ πληθ. τοῦ οὐδ. **ἔγγιστα** ὡς ἐπίρρ. βλ.λ.

ἐγγιῶ-άω μτγν. εἶμαι στενὸς συγγενής τινος, ἔχω στενὴν συγγένειαν πρός τινα : ΠΔ Νε.13,4 **Ἐλιασὶβ ὁ ἱερεὺς.. ἐγγιῶν Τωβίᾳ.**

ἐγγίων-ονος-ον συγκρ. ἐπίθ. ἐσχηματισμένον ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἐγγύς ἐγγύτερος, πλησιέστερος : Ἀρρ. Ἐπικτ.4,6,11 **ἐμοὶ δ' οὐδείς ἐστιν ἐγγίων ἐμοῦ·** || τὸ οὐδ. **ἔγγιον** ὡς ἐπίρρ. πλησιέστερον: Ἱππ.Δι.2,356,32 **ἔγγιον τοῦ πυρὸς καὶ τῆς ἐργασίης εἰσί,** Πολύβ.16,17,3 **ᾧ πλανηθεὶς ἔγγιον ὑπέλαβε τὴν Τεγέαν εἶναι Μεσσηνίων.**

ἐγγλαβή (ἡ) μσν. κ. δημ. ἀπόληψις, παραλαβή· **2)** δημ. καταπακτὴ βλ.λ.

ἔγγλαυκος-ον μτγν. ὁ ἔχων γλαυκὴν ὄψιν : Διόδ.Σ 1,12 **ἀπὸ τοῦ τὸν ἀέρα τὴν πρόσοψιν ἔχειν ἔγγλαυκον.**

ἐγγλαυκῶσαι Ἡσ. «ἐμβλέψαι».

ἐγγλαύκωσις-εως (ἡ) Ἡσ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐγγλαυκῶσαι, ἡ ἔμβλεψις.

ἐγγλάφω ΕΜ ἐγγλύφω, παθ. **ἐγγλάφομαι·** ΕΜ 311,52 «ἐγγλαφῆναι, ἐγγλυφῆναι».

ἐγγλεζάκι (τὸ) δημ. ἀγγλόπαις· || εἰδ. ἄγγλος ναύτης : **γέμισ' ἐγγλεζάκια ὁ Περαίας.**

ἐγγλέζικα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τὸν ἀγγλικὸν τρόπον, ἀγγλοπρεπῶς· **2)** εἰς τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν.

ἐγγλέζικος-η-ο δημ. ὁ τῶν ἄγγλων ἢ τῆς Ἀγγλίας, ἀγγλικὸς βλ.λ. : Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.12,4 **σέρνει τουφέκι σισανὲ κι ἐγγλέζικα κουμπούρια,** Καρκβ. Λ' Πλώρ.14 **ἐγγλέζικη φρεγάδα·** || ὁ πληθ. τοῦ οὐδ. ἐγγλέζικα ὡς οὐσ. ἡ ἀγγλικὴ γλῶσσα : **μιλᾷ καλὰ τὰ ἐγγλέζικα·** || φρ. **μᾶς ἔγινες ἐγγλέζικος** (ἄ. τσάμικος | ταμπάκος ἐνοχλητικός· || **ἐγγλέζικο χόρτο** (τὸ) τὸ φυτὸν ροκέλλη ἢ φύκοψις βλ.λ.

ἐγγλεζομαθημένος-η-ο δημ. ὁ λαβὼν ἀγγλικὴν ἀνατροφήν, ὁ ἔχων ἀγγλικὰς συνηθείας, τρόπους.

ἐγγλεζόπουλο (τὸ) δημ. ὁ μικρὸς ἄγγλος, τὸ θηλ. **ἐγγλεζοπούλα** (ἡ). ἀγγλὶς κόρη, νεαρὰ ἀγγλίς.

ἐγγλεζορωμιός (ὁ) δημ., θηλ. **ἐγγλεζορωμιά** (ἡ) ὁ ἐξ ἄγγλου καὶ ἑλληνίδος γεννηθείς· || συνεκδ. ὁ ἕλλην ὁ ἐν πολλοῖς ἔχων ἀνατροφήν, συνηθείας, τρόπους, ἀντιλήψεις ἄγγλου.

ἐγγλέζος (ὁ) δημ., θηλ. **ἐγγλέζα** (ἡ), τὸ οὐδ. ὑποκορ. **ἐγγλεζόπουλο** (τὸ) κ. **ἐγγλεζάκι** ὁ κάτοικος τῆς Ἀγγλίας, ὁ ἄγγλος· **2)** συνεκδ. ὁ σταθερὸς εἰς τὸν λόγον του, συνεπὴς εἰς τὴν ὑπόσχεσίν του, ἀκριβὴς εἰς τὴν ὥραν του : **σ' ὅλες του τὶς δουλειὲς εἶν' ἐγγλέζος.**

ἐγγλεζοφέρνω δημ. κ. ἰγγλ- ἀγγλοφέρνω βλ.λ.

ἐγγλοσφούμενα Ἡσ. «ἔνωχρα, ἄχροα».

ἐγγλυκάζω Ἡσ. εἶμαι ἔγγλυκυς, ὑπόγλυκος, γλώσσ. τοῦ ἐγγλύσσει.

ἐγγλυκαίνω μτγν. γλυκαίνω, ποιῶ τι γλυκύ, μαλακύνω : Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ.5,1.

ἐγγλυκοθέατος-ον μσν. ὁ οὗ ἡ θέα, ἡ μορφὴ παρέχει γλυκύτητα, γλυκοθώρητος : Κ.Πορφ. Ἐκθ. 221 **A χαρὰ εἰς τὰ κάλλη αὐτῶν τὰ ἐγγλυκοθέατα.**

ἔγγλυκυς-υ μτγν. κάπως γλυκύς : Διοσκ.5,6.

ἔγγλυμμα-ατος (τὸ) Ἐπιγρ. μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐγγλύφω, κοσμητικὸν χάραγμα, γλυφή : Ἐπιγρ.· **2)** συνεκδ. τὸ γεγλυμμένον ἔργον, τὸ ἐγχαραχθέν : Θεμίστ.Λόγ.4,62 Β.

ἐγγλύσσω Ἰων. ἔχω γλυκεῖαν γεῦσιν, εἶμαι κάπως γλυκός· Ἡσ. «ἐγγλυκάζειν» : Ἡρ.2,92 **ἔστι δὲ καὶ ἡ ῥίζα τοῦ λωτοῦ τούτου ἐδωδίμη καὶ ἐγγλύσσει ἐπιεικέως.**

ἐγγλύφανον (τὸ) νεώτ. ἰατρ. κ. **ἐγγλυφίς** (ἡ) ὀδοντιατρικὸν ἐργαλεῖον πρὸς ἀπόξεσιν τῆς τερηδονισμένης κοιλότητος τοῦ ὀδόντος, φραῖζα.

ἐγγλυφή (ἡ) μτγν. ἐγχάραγμα : Φιλόδ. Ποιημ.1676,5.

ἐγγλυφίς-ίδος (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἐγγλύφανον βλ.λ.

ἔγγλυφος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ γεγλυμμένος οὕτως, ὥστε οἱ γλυφοὶ νὰ εἰσέχωσιν ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ, ἀντίθ. ἀνάγλυφος : Πρίσκ. Ἱστ.311 D. **ἐγγλ. σφραγίς.**

ἐγγλύφω κ. νεώτ., ἀόρ. **ἐνέγλυψα,** μτχ. παθ. παρακ. **ἐγγεγλυμμένος** γλύφω οὕτως, ὥστε τὰ εἰκονιζόμενα σχήματα νὰ εἰσέχωσιν ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ, ἐγχαράττω, σκαλίζω, ἀντίθ. ἀναγλύφω : Ἡρ.2,4 **ζῷα ἐν λίθοισι ἐγγλύψαι·** κ. παθ. : αὐτ.124 **ζῴων ἐγγεγλυμμένων,** Ἰωσ.Αρ.19,2,3 **λίθος εἰκόνα ἐγγεγλυμμένος·** **2)** γεν. κοιλαίνω· || παθ. ἔχω αὔλακα : Γαλ.2,255 **ὀστοῦ ἐγγλυφέντος.**

ἐγγλωττογάστωρ-ορος (ὁ, ἡ) γλωσσογάστωρ βλ.λ. : Ἀριστφ. Ὀρν.1695 **πανοῦργον ἐγγλωττογαστόρων γένος·** πρβλ. ΕΜ 309,51.

ἔγγλωττος-ον π. Σουΐδ. γλώσσ. τοῦ κατεγλωττισμένος· πρβλ. σχόλ. Ἀριστφ.Θεσμ.138.

ἐγγλωττοτυπῶ-έω διὰ τῆς γλώσσης φωνασκῶν οἱονεὶ τοὺς ἄ. τύπτω, δθ. κομπορρημονῶν ἐνοχλῶ : Ἀριστφ. Ἱππ.782 **καὶ νικήσας ἡμῖν μεγάλως ἐγγλωττοτυπεῖν παρέδωκας.**

ἐγγνάμπτω ἐπ. κάμπτω ἐντός, λυγίζω, ἐγκάμπτω : Ἰλ.Ψ 731 **ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν** (ἐνέκαμψε τὸ γόνυ).

ἐγγοητεύω μτγν. εἰσάγω ἔν τινι διὰ γοητείας, ἐπιφέρω τι διὰ γοητείας, μαγεύω τινά : Φιλόστρ. Ἀπολλ.3,8 **ὕπνον ἐγγοητεύειν τοῖς γράμμασιν.**

ἔγγομος (-η)-ο(ν) Ἐπιγρ., πάπ. κ. δημ. ὁ πλήρης φόρτου, φορτωμένος : Ἐπιγρ. **ἔγγομοι κάμηλοι·** **2)** δημ. ἐπὶ προσ., νοσηρῶς παχύς, σωματώδης· || εἰδ. ἐπὶ γυναικ. ἔγκυος.

ἐγγομφῶ-όω μτγν. κ. νεώτ. κ. **ἐγγομφώνω,** ἀόρ. **ἐνεγόμφωσα** συνδέω, συνάπτω διὰ γόμφων, προσαρμόζω τι, ἐμπηγνύω, καρφώνω εἴς τι, σφηνώνω : Γαλ.2,336· τὸ παθ. **ἐγγομφοῦμαι** ἐπὶ τῶν ὀδόντων : Γαλ.2,754 (π.Ὀρειβ.25,6,4).

ἐγγόμφωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐγγομφοῦν, ἡ προσαρμογὴ τῶν ὀδόντων ἐντὸς τῶν φατνίων : Γαλ.12,851.

ἔγγονας (ὁ) δημ. κ. **ἄγγονας,** θηλ. **ἀγγόνα** κ. **ἀγγόνη** (ἡ) ὁ ἔγγονος βλ.λ. : Ζερβ.μτφ. Ἰλ.Ε 709 **ζύγωσαν ὁ γυιὸς κι ὁ ἔγγονας τοῦ Δία.**

ἐγγόνασιν (ἐν γόνασιν) (ὁ, ἄκλ.) μτγν. εἰκὼν γονυκλινής, ὀνομασία τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Ἡρακλέους ἐν τῷ βορείῳ ἡμισφαιρίῳ : Γαλ.9,936.

ἐγγονεῖν π. Ἡσ. ἀντὶ ἐκγονεῖν βλ.λ.

ἐγγόνη (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. κ. **ἐγγονή** (ἡ) κ. **ἔγγονος** (ἡ), θηλ. τοῦ ἔγγονος (ὁ) θυγάτηρ τοῦ υἱοῦ ἢ τῆς θυγατρός τινος ὡς πρὸς αὐτόν· Ζωναρ.1061 «θυγατριδῆ, ἐγγόνη» : Ἀρτεμίδ.4,69 **καὶ θυγάτηρ καὶ ἐγγόνη καὶ μήτηρ καὶ μάμμη τὸν αὐτὸν ἔχουσι λόγον,** Ἐπιγρ. **ἡ γεγονυῖα ἐγγονὴ τοῦ ἁγίου Φιλαρέτου,** Ἰω.Λυδ.Ρωμ.21, Προκ.3,1,5,33.

ἀγγόνι (τὸ) δημ. κ. ἀγγόνι βλ.λ. : παροιμ. **ὁ Θεὸς παιδιὰ δὲ μοῦ ἔδωκε, μὰ 'γγόνια χόρτασέ με** (ἐπὶ τῶν ἰδιοποιουμένων τὰς ξένας φροντίδας διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἰδίας), Ζερβ. μτφρ. Ἰλ.Β 693 **τοῦ Ταλαϊοῦ τοῦ βασιλιᾶ ἐγγόνι.**

ἔγγονος (ὁ) κ. νεώτ., δημ. κ. **ἀγγονός** κ. **ἄγγονας,** θηλ. **ἔγγονος** (ἡ) κ. **ἐγγόνη** βλ.λ., δημ. **ἐγγονή** κ. **ἀγγόνη,** οὐδ. -ον (μ. κτ. πληθ. **ἔγγονα**), δημ. κ. **ἐγγόνι** (τὸ) κ. **ἀγγόνι** βλ.λ. τὸ τέκνον τοῦ υἱοῦ ἢ τῆς θυγατρὸς τινος ἐν σχέσει πρὸς αὐτόν : Διον. Ἀλ. Ρωμ.6,37 **γονεῦσι τοῖς τούτων ἄχρι καὶ πάππων καὶ παισὶν ἕως ἐγγόνων,** Ἐπιγρ. **Διονύσιον καὶ τοὺς υἱεῖς καὶ ἐγγόνους,** Ἐπίγρ.ἐν.Πουσ.5,25,10 **ἔγγονοι ἀντιθέου Ταντάλίδα Πέλοπος·** τὸ θηλ. **ἔγγονος** (ἡ) : Πλούτ.Περ.3 **Ξάνθιππος.. ἔγημεν Ἀγαρίστην Κλεισθένους ἔγγονον·** || Ἡσ. κ. νεώτ. τὸ οὐδ. πληθ. **ἔγγονα** τὰ τέκνα τῶν τέκνων, ἀδιακρίτως φύλου, τ' ἀγγόνια· Ἡσ. «ἔγγονα· τὰ τέκνα τῶν τέκνων», ΕΓουδ.157,1 «ἔγγονα διὰ τῶν δύο γγ σημαίνει τὰ τέκνα τῶν τέκνων· ὅτε δὲ διὰ τοῦ κ γράφεται ἔκγονα τὰ ἴδια τέκνα» : Παπαδ.Χριστ. Διηγ.3 **ἀνέτρεφε τὰ δύο ὀρφανὰ ἐγγονά της, μετερχομένη ποικίλα ἐπαγγέλματα·** **2)** ἔκγονος, ἀπόγονος : Αἰσχ. Ἀγ.374 **πέφανται δ' ἐγγόνους ἀ-**

τολμήτων Ἄρη πνεόντων μεῖζον ἢ δικαίως, Πλάτ. Πολ.364 E **Μουσαίου καὶ Ὀρφέως, Σελήνης τε καὶ Μουσῶν ἐγγόνων**) ἐν πλείστοις χωρίοις διωρθώθη ἤδη εἰς ἔκγονος, ὡς ἐν Ὀδ.Γ 123, Ἡρ.7,106, Δημ.73 κτλ.)· || τὸ οὐδ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Ἀριστλ. Πολιτ.1335 a, 13 **ἐν γὰρ πᾶσι ζῴοις ἀτελῆ τὰ τῶν νέων ἔγγονα** (δ.γρ. ἔκγ-), Πλούτ.Ἠθ.228 B **ὅπως.. τὰ ἔγγονα ἐρρωμενέστερα παρέχωσι,** Συμμ.ΠΔ Ἰὼβ 31,8 **τὰ ἔγγονά μου ῥιζωθείη·** **3**) μτφ. ὁ παραγόμενος, ὁ προερχόμενος ἔκ τινος : Θεοφάν. Νόνν.1,294 **οἱ ἦχοι φυσωδῶν πνευμάτων εἰσὶν ἔγγονοι·** **4**) παραγωγικός : Καλλίστρ.10.

ἐγγονύκροτος Ἰων. γονύκροτος, βλαισός· πρβλ. Φώτ.Λεξ.ἐν λ. βλαισός.

ἐγγοργῶν Ἡσ. « φοβερῶς βλέφας ».

ἐ(γ)γοργώφατο Ἡσ. « γοργὸν καὶ φοβερὸν ἔβλεψεν »· πρβλ. γοργώφοτο κ. ἐγγοργῶν.

ἔγγος (ὁ) μσν. τ. συγκεκομ. τοῦ ἔγγονος βλ.λ. : μσν. Ποίημ.π.Κορ.Ἀτ.2,112 **αὐτίκα ἥρπαξεν αὐτὸν ὁ ἔγγος Ταμυρλάγγος.**

ἔγγουος (ὁ) βοιωτ. Ἐπιγρ. ἔγγυος βλ.λ.

ἔγγραμμα-ατος (τό) νεώτ. ἰατρ. (ἐκ μτφρ. τοῦ γερμ. Engramm) ἴχνη ἢ ὑπόλοιπα καταλειπόμενα ὑπὸ πάσης φυσιολογικῆς διεγέρσεως καὶ ἐγχαραττόμενα ἐν τῇ ὀργανικῇ οὐσίᾳ τοῦ ἐγκεφάλου, ἤτοι διάθεσις πρὸς ἀνανέωσιν ψυχικῶν γεγονότων, ἀντιστοιχούντων πρὸς τὰ πρῶτα τὰ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ ἀποτυπώσαντα τὰ ἴχνη ταῦτα.

ἐγγραμματεύω Ἐπιγρ. ἐγγράφως σημαίνω τι.

ἐγγράμματος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ δυνάμενος νὰ παρασταθῇ διὰ τῆς γραφῆς, ὅθ. γεν. γραπτός, ἔγγραφος, ἀντίθ. προφορικός : Πλάτ.Ὅρ. 414 D **λόγος φωνὴ ἐγγράμματος, φραστικὴ ἑκάστου τῶν ὄντων,** Ἀρρ.Ἐπικτ.1,20,4, Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ. 1,100· **2**) ὁ περιγράφων τὰ σημεῖα τῆς γραφῆς : Ἀθην.10,454 B **Εὐριπίδης δὲ τὴν ἐν τῷ Θησεῖ τὴν ἐγγράμματον ἔοικε ποιῆσαι ῥῆσιν** (περιγραφὴν τῶν σημείων τῆς γραφῆς)· **3**) κ. νεώτ. ὁ γνωρίζων γράμματα, ἤτοι ἀνάγνωσιν καὶ γραφήν : Πάπ.· || νεώτ. κτ. ἐπέκτ. ὁ πεπαιδευμένος, ὁ μορφωμένος, γραμματισμένος.

ἔγγραμμος-ον μτγν. ὁ διὰ γραμμάτων ἢ σημείων διαιρούμενος, διευθετούμενος, εἰδ. ἐπὶ μουσικῆς ὁ διὰ γραμμάτων ἢ σημείων παρασημαινόμενος : Φίλ.π.Εὐσ.Εὐαγγ.Πρόπ.328 D **ἵνα τὸ ὅλον ὥσπερ ἐπὶ τῆς ἐγγράμμου μουσικῆς συνηχήσῃ.**

ἔγγραπτος-ον μτγν. ἔγγραφος βλ.λ. : Πολύβ.12,9,3 **τοὺς δὲ πρῶτον μὲν ἐπιδεικνύειν αὐτῷ συνθήκας ἐγγράπτους,** Διόδ.Σ 1,94 **πεῖσαί φασι πρῶτον ἐγγράπτοις νόμοις χρήσασθαι τὰ πλήθη,** Πάπ. **μήτε περὶ οὐδενὸς ἁπλῶς πράγματος ἐγγράπτου καὶ ἀγράφου,** Πολυδ.27,15 **ἐ- τιμαί** (ἀντιθ. πρὸς τὰς ἀναθηματικάς)· || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ ἔγγραφον βλ.λ. : Πάπ. **δοῦναί μοι τὰς πίστεις δι᾽ ἐγγράπτων.**

ἐγγραύλης (ὁ) σχόλ. ἐγγραυλὶς βλ.λ.

ἐγγραυλίς-ίδος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ., πληθ. **ἐγγραύλεις** εἶδος μικροῦ ἰχθύος, ἁ. ἐγκρασίχολος : Αἰλ.ΖΙ 8,8, Ὀππ.Ἁλ.4,470· || εἰδ. νεώτ. ζῳολ. κ. **ἐγκραυλίς** (ἡ), γένος **κλυπειδῶν** ἰχθύων.

ἐγγραυλοπαστοφάγος (ὁ) μσν. ὁ τρώγων ἀλιπάστους ἐγγραύλεις : Πρόδρ.2,98 **σκουμπροπαλαμυδόπαστου ἐγγραυλοπαστοφάγου.**

ἐγγραφεύς-έως (ὁ) γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ ποιῶν, ἐνεργῶν ἐγγραφὴν βλ.λ. 2).

ἐγγραφή (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ., δωρ. **-ά** τὸ γράφειν ἐντός τινος· || ἡ ἐγχάραξις ἐπιγραφῆς : Ἐπίγρ.· **2**) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ γράφειν, καταχωρίζειν ἐν βιβλίῳ ἢ καταλόγῳ τὸ ὄνομα προσώπου ἢ πρᾶξιν ἢ γεγονός· πρβλ. καταγραφή· || εἰδ. ἐν ἀρχ. Ἀθήναις, εἶτα κ. ἀλλαχοῦ, ἡ τῶν δικαιουμένων καταγραφὴ εἰς τὰ δημόσια ἀρχεῖα ὡς πολιτῶν : Ἀριστλ.Ἀθ.43,1 **τὰ μὲν οὖν περὶ τὴν τῶν πολιτῶν ἐγγραφὴν .. τοῦτον ἔχει τὸν τρόπον,** Λουκ.Ἑρμότ.24 **τὸν γὰρ δὴ νόμον αὐτοῖς οὐκ ἀπὸ τιμημάτων ποιεῖσθαι τὴν ἐγγραφὴν οὐδ᾽ ἀπὸ σχημάτων·** κ. κτ. πληθ. **ἐγγραφαί**=ἡ ἐτησίως καθ᾽ ὡρισμένον χρόνον ὁμαδὸν ἐν τοῖς δημ. ἀρχείοις καταγραφὴ τῶν δεκαοκταετῶν Ἀθηναίων ἐφήβων ὡς πολιτῶν· πρβλ. Ἀριστλ.Ἀθ.42,1 κ. ἐφεξῆς : Δημ.996 **συμβάσης δὲ τῷ πατρὶ τελευτῆς πρὶν τὰς εἰς τοὺς δημότας ἐγγραφὰς γενέσθαι·** || κ.νεώτ. κ.δημ. ἡ ἐπὶ τῇ βάσει προσαγωγῆς τῶν νομίμων πιστοποιητικῶν καταγραφή τινος ὑπ᾽ αὔξ. ἀριθ. εἰς τοὺς δημοτικοὺς καταλόγους, ὡς πολίτου ἔχοντος τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι· || ὁμ. ἐν ἀρχ. Ἀθήναις **ἐγγραφὴ θεσμοθετῶν** ἡ εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἀτίμων ὑπὸ τῶν θεσμοθετῶν βλ.λ. καταγραφή τινος : Δημ.778 **ἀπεσχοινισμένος .. γνώσεσι δικαστηρίων τριῶν, ἐγγραφῇ θεσμοθετῶν, ἑτέρᾳ πρακτόρων·** || ὁμ. **ἐγγραφὴ πρακτόρων** ἡ ὑπὸ τῆς ἐν Ἀθ. οἰκονομικῆς ἀρχῆς τῶν πρακτόρων βλ.λ. καταγραφή τινος ὡς ὀφειλέτου τοῦ δημοσίου ἐκ προστίμων : Δημ. ἔνθ᾽ ἀνωτ.· || κ. ἁπλῶς **ἐγγραφὴ** ἢ **-αί** ἡ ἐπὶ τῶν ἐν τῇ Ἀκροπόλει εἰδ. πινάκων καταγραφὴ τῶν εἰς πρόστιμον καταδικασθέντων : Ἀριστλ.Πολιτ. 1322 a, 1 **ἡ περὶ τὰς πράξεις τῶν καταδικασθέντων καὶ τῶν προτιθεμένων κατὰ τὰς ἐγγραφάς·** || ὁμ. **ἐγγραφὴ πρὸς τὸ δημόσιον** ὁ ὑπὲρ τοῦ δημοσίου καταλογισμὸς καὶ ἡ καταγραφὴ ὀφειλῆς εἰς βάρος τινὸς ἐκ φόρων καὶ τελῶν : Δημ.968 **τότε δ᾽ αὐτὸν αἴτιον ἑαυτῷ πρὸς τὸ δημόσιον γενέσθαι τῆς ἐγγραφῆς·** **3**) μτγν. κ. μσν. εἰδ. ἡ ἔγγραφος καταγγελία, μήνυσις, γραφὴ βλ.λ. 20) : Πολυδ.8,291 **καὶ δίκης μὲν λῆξις εἴη ἂν ὁ νῦν καλούμενος τύπος .. γραφῆς δὲ ἐπὶ τῶν δημοσίων ἀδικημάτων, ὅπερ ἂν εἴη ἡ νῦν ἐγγραφή,** Ψελλ. Σύν.Νόμ.969 **κινοῦσι δὲ τὸ μοιχικὸν ἀνήρ, πατὴρ καὶ θεῖος .. μετ᾽ ἐγγραφὴν οἱ σύμπαντες·** **4**) μσν. ἐκκλ. εἰδ. ἡ ἔγγραφος ὑπὸ τῶν κληρικῶν ὁμολογία ὀρθοδόξου πίστεως, ἡ ἀνάλογος τῷ πρακτικῷ ὁρκωμοσίας : Δουκάγγ.Γλωσσ.342 **ὁ ἱερομνήμων .. δεχόμενος καὶ τὰς ἐγγραφὰς τῶν ἀρχιερέων·** **5**) κ. νεώτ. μαθημ. τὸ ἐγγράφειν ἐν κύκλῳ εὐθύπλευρόν τι σχῆμα ἐφαπτομένως πρὸς τὴν περιφέρειαν ἢ κύκλον ἐν εὐθυπλεύρῳ σχήματι ἐφαπτομένως πρὸς τὰς πλευρὰς τούτου : **ἐγγραφὴ τετραγώνου εἰς κύκλον - κύκλου εἰς κανονικὸν ὀκτάπλευρον·** **6**) νεώτ. κ. δημ. γεν. ἐπὶ προσ. τὸ ἐγγράφεσθαι εἴς τινα κατάλογον, πίνακα, βιβλίον πρὸς βεβαίωσιν συμμετοχῆς εἰς ὁμαδικόν τι ἔργον, οἷον εἰς πολιτικὸν λειτούργημα, κοινωνικὸν ἵδρυμα, σχολεῖον, σύλλογον, κοινὴν εἰσφορὰν κττ.: **ἐγγραφὴ εἰς τοὺς στρατολογικοὺς καταλόγους - εἰς τὸ μητρῷον ἀρρένων - εἰς τὸ σωματεῖον τῶν πολυτέκνων - εἰς τὸ ἐργατικὸν κέντρον - εἰς τὸ πανεπιστήμιον - τὸ γυμνάσιον, - ἐγγραφὴ συνδρομητῶν** (ἡ ἐνέργεια πρὸς πρόσληψιν συνδρομητῶν δι᾽ ἐγγραφὴν ἐν εἰδ. καταλόγῳ)· || ὁμ. ἐπὶ πράξεων ἢ ἐγγράφων, τὸ καταγράφειν, καταχωρίζειν ἢ καταγράφεσθαι, καταχωρίζεσθαι ἐν εἰδ. βιβλίῳ ἢ πίνακι πρὸς οὕτω βεβαίωσιν δικαιώματος ἢ σειρᾶς χρονολογικῆς : **ἐγγραφὴ εἰς τὸ πινάκιον** (δίκης πρὸς συζήτησιν), **- ἐγγραφὴ ὑποθήκης - προσημειώσεως** (εἰς τὸ βιβλίον ὑποθηκῶν διὰ τὴν κατὰ νόμον βεβαίωσιν βάρους ὀφειλῆς ἢ ἀξιώσεως ἐπὶ ἀκινήτου)· || ὁμ.λογιστικῶς **ἐγγραφή,** ἐν χρ. συνηθέστ. κτ. πληθ. **-αί** ἡ καταχώρισις ἐμπορικῆς ἢ τραπεζιτικῆς πράξεως (δοσοληψίας) ἐν τοῖς λογιστικοῖς βιβλίοις : **ὑπάρχουν εἰς τὸν ἰσολογισμὸν ψευδεῖς ἢ εἰκονικαὶ ἐγγραφαί.**

ἐγγραφής-οῦς-ές μτγν. ὁ γραπτῶς γενόμενος, βεβαιούμενος : Ἀνών. εἰς ΗΝικ.245,30.

ἐγγραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ

ἀνήκων εἰς ἐγγραφὴν βλ.λ. 6), ὁ δι' ἐγγραφὴν ἢ ἐξ ἐγγραφῆς: **ἐγγραφικὰ τέλη - διατυπώσεις.**

ἔγγραφο(ν) (τὸ) Ἐπιγρ., πάπ., νεώτ., κ. δημ. ὡς οὐσ. τὸ οὐδ. τοῦ ἔγγραφος βλ.λ 5).

ἔγγραφος (-η)-ο(ν) Ἐπιγρ. μτγν., νεώτ. κ. δημ., δωρ. **ἔγγροφος,** πάπ. **ἔνγραφος** ὁ γεγραμμένος, ὁ γραπτός, ἀντίθ. προφορικός: Λουκ.Νιγρ.20 **τὴν ἀναλγησίαν ἔγγραφον ὁμολογοῦσιν, - ἔγγραφος ἀπολογία, - ἔγγραφη βεβαίωση·** **2)** Ἐπιγρ. ὁ καταγεγραμμένος, ἐγγεγραμμένος ἐν δημοσίῳ καταλόγῳ· **3)** εἰδ. **ἔγγραφοι πατέρες** = οἱ συγκλητικοὶ ἐν Ρώμῃ (**patres conscripti**) : Διον.'Αλ.2,12· .**4)** πάπ. ὁ ἐν ἐπισήμῳ γραπτῷ πρακτικῷ διατετυπωμένος: Πάπ. **πᾶσα κυρία ἔνγραφος συναλλαγὴ πίστιν καὶ ἀλήθειαν ἔχει·** ‖ δθ. ὁ νομίμως βεβαιούμενος, ὁ νόμιμος: αὐτ. **γυναῖκας ἐξ ἐνγράφων γάμων γεγενημένας·** **5)** κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. **ἔγγραφο(ν)** ὡς οὐσ. γεν. πᾶν γραπτὸν ἀναφέρον, ὁμολογοῦν, βεβαιοῦν ἢ ἀποδεικνύον γεγονὸς ἢ πρᾶξιν ἢ συμφωνίαν: Πολύβ.3,21,4 **ἐν αἷς** (συνθήκαις) **περὶ μὲν Ἰβηρίας οὐκ ἔφασαν ὑπάρχειν ἔγγραφον οὐδέν, - σῴζονται πολλὰ ἔγγραφα τοῦ Ἀγῶνος, - ἀπὸ τὰ ἔγγραφα αὐτὰ δὲν ἀποδεικνύεται·** ‖ εἰδ. Ἐπιγρ., πάπ., νεώτ. κ. δημ. γραπτὴ σύντομος καὶ περιληπτικὴ διατύπωσις, συνήθως καθ' ὡρισμένους τύπους συντεταγμένη, δι' ἧς βεβαιοῦται, ὁμολογεῖταί τι ἢ διατάσσεται ἢ ἀνακοινοῦταί τι : Ἐπιγρ. **ἔγγραφον ἀποτίθενται εἰς τοὺς ἄρχοντας διὰ τοῦ συνεδρίου,** Πάπ. **ἱκανὰ ἔγγραφα παρασχεῖν** (γραπτὰ ἀποδεικτικά), Καλλιγ.Θαν.Βλ.284 **πρέπει ὁ δανειζόμενος νὰ ὑποβάλῃ τὰ ἔγγραφα τῆς ἰδιοκτησίας του** (τοὺς τίτλους)· ‖ **τὸ ἔγγραφον τῆς πίστεως** παρὰ Γραικορρωμαίοις, ἡ ὑπὸ τοῦ βασιλέως κατὰ τὴν στέψιν αὐτοῦ διδομένη εἰς τὸν Πατριάρχην ἔγγραφος ὁμολογία πίστεως : Κορ.'Ατ.4 **a,** 110· ‖ νεώτ. κ. δημ. **δημόσιο(ν) ἔγγραφο(ν)** τὸ ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας κρατικῆς ἀρχῆς ἐκδιδόμενον καὶ ἀπευθυνόμενον πρὸς ἄλλας ἀρχὰς ἢ τοὺς πολίτας ἐν συνόλῳ ἢ πρὸς ἰδιώτας· ‖ ὁμ. **ἐπίσημο(ν) ἔγγραφο(ν)** τὸ ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας κρατικῆς ἀρχῆς ἐκδοθὲν καὶ πιστοποιοῦν γεγονός, πρᾶξιν ἢ κατάστασιν· ‖ ὁμ. **ἰδιωτικό(ν) ἔγγραφο(ν)** τὸ οὐχὶ κατὰ τοὺς ὑπὸ τοῦ νόμου ὡρισμένους τύπους πρὸς πλῆρες τοῦ ἐγγράφου κῦρος συντεταγμένον καὶ ἐκδεδομένον ὑπὸ ἰδιώτου· ‖ ὁμ. **πρωτότυπο(ν) ἔγγραφο(ν)** τὸ πρῶτον κ. ἐνυπογράφως ὑπὸ τοῦ ἐκδόντος ἐκδοθέν· ἀντίθ. ἀντίγραφον· ‖ ὁμ. **δικαιολογητικὰ ἔγγραφα** κ. συνηθέστ. ἁπλῶς **δικαιολογητικὰ** τὰ δικαιολογοῦντα ἀξίωσίν τινα τοῦ ὡς ὑπολόγου ὑποβάλλοντος ταῦτα ἢ δαπάνην αὐτοῦ ἢ ἐνέργειαν ἢ διαχείρισιν· ‖ ὁμ. **διπλωματικὰ ἔγγραφα** τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὰς διεθνεῖς σχέσεις τοῦ κράτους κ. εἰδ. τὰ πρὸς ἄλλα κράτη διὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν ἢ ὑπὸ ἄλλων κρατῶν πρὸς τὸν ὑπουργὸν τοῦτον ἀποστελλόμενα· ‖ ὁμ. νεώτ. τὸ σύνολον τῶν ἐγγράφων ἅτινα κατὰ νόμον ὀφείλει ὁ πλοίαρχος νὰ ἔχῃ ἐν τῷ πλοίῳ πρὸς νόμιμον ἔκπλουν, πλοῦν καὶ κατάπλουν.

ἐγγράφω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. χαράττω ἐντός, ἐγχαράττω, ἐντέμνω, κάμνω ἐντομάς· πρβλ. **γράφω** 1) : Θεόφρ.Φ1 5,1,2 **ὑπὸ τὸν φλοιὸν ὑποδυόμενοι σκώληκες, ἐπιπολῆς ἐγγράφουσιν·** **2)** δθ. διὰ γραμμῶν, χαραγμάτων ἐντός τινος ὕλης εἰκονίζω, κ. γεν. σχεδιάζω, ζωγραφῶ, ζωγραφίζω ἐντός τινος, ἢ ἐπί τινος· πρβλ. **γράφω** 2) : Ἡρ. 1,203 **τὰ τρίβοντάς τε καὶ παραμίσγοντας ὕδωρ ζῷα ἑωυτοῖσι ἐς τὴν ἐσθῆτα ἐγγράφειν,** Πλάτ. Πολ.501 B **καὶ τὸ μὲν ἄν, οἶμαι, ἐξαλείφοιεν, τὸ δὲ πάλιν ἐγγράφοιεν·** ‖ ὁμ. τὸ παθ. : Δίων K 67,12 **τὴν οἰκουμένην ἐν τοῖς τοῦ κοιτῶνος τοίχοις εἶχεν ἐγγεγραμμένην·** ‖ ὁμ. τὸ μέσ. : Πολύαιν.1,24 **οἰκέτην πιστὸν ἀποξύρας τὰς τρίχας στίγματα ἐνεγράψατο τῇ κεφαλῇ,** Κλήμ.'Αλ. Προτρ.66,18 **οἴκοι ἐγγράφοντας τοὺς τῶν δαιμονίων πασχητιασμούς·** **3)** κ. νεώτ. εἰδ. μαθ. γράφω, σχεδιάζω σχῆμά τι ἐντὸς ἑτέρου, ποιοῦμαι ἐγγραφὴν βλ.λ.5) : Εὐκλ.4,14 **ἐγγράφω τετράγωνον εἰς κύκλον·** ‖ ὁμ. τὸ παθ. : Ἀρχιμ.Σφαιρ.Κυκλ. 1,13,**-τρίγωνον ἐγγεγραμμένον εἰς κύκλον·** **4)** ἐντός τινος ὕλης ἐγχαράττω γράμματα, ἐπιγραφήν : Ἡρ.2,102 **τούτοισι δὲ ἐνέγραφε ἐν τῇσι στήλῃσι,** Εὐρ.'Ικ.1202 **λαιμοὺς τρεῖς τριῶν μήλων τεμὼν ἔγγραφον ὅρκους τρίποδος ἐν κοίλῳ κύτει,** Αἰν. Τακτ.31,96 **εἰς τὸν κηρὸν ἐνέγραφεν·** **5)** γεν. κ. νεώτ. γράφω τινὰ ἤ τι ἐντός τινος οἷον ἐπιστολῆς, συγγράμματος κ. γεν. ἐγγράφου : Ξεν.ΚΠ 8,2,17 **δοῦναι τὴν ἐπιστολὴν τῷ Κροίσου θεράποντι φέρειν.. ἐνέγραφε δὲ πρὸς πάντας καὶ Ὑστάσπαν,** Δίων K 64,6 **καὶ διὰ τοῦτό γε καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐνέγραψα, ὅτι ἀξιώτατός ἐστι μνημονεύεσθαι,- ἐνέγραψα τὸν λογαριασμὸν εἰς τὰ βιβλία μου·** ‖ μτγν. κ. τὸ μέσ. ἐν ὁμ. σημ. : Διον. 'Αλ.Ρωμ.5,10 **οἱ δ' ἐγγραψάμενοι ταῖς συνθήκαις ταῦτα πρόβουλοι.. ἀπὸ τούτων τῶν πόλεων ἦσαν ἄνδρες·** ‖ κ. νεώτ. τὸ παθ. **ἐγγράφομαι** γράφομαι εἰς, ἐντός : Αἰσχ.'Ικ.946 **ταῦτ' οὐ πίναξίν ἐστιν ἐγγεγραμμένα,** Εὐρ.ΙΑ 324 **οὔ, πρὶν ἂν δείξω γε Δαναοῖς πᾶσι τἀγγεγραμμένα,** Θουκ.1,128 **ἐνεγέγραπτο δὲ τάδε ἐν αὐτῇ** (τῇ ἐπιστολῇ), Λιβάν.Λόγ.59,72 **πολλοῖς τροπαίοις ἐγγέγραπται,** Πάπ. **τὰ ἐν τῇ διαθήκῃ ἐγγεγραμμένα·** ‖ τὸ παθ. μτ. αἰτ. ἐγγράφομαί τι, περιέχω ἐγγεγραμμένον τι : Σοφ.Τρ.157 **τότ' ἐν δόμοις λείπει παλαιὰν δέλτον ἐγγεγραμμένην ξυνθήματα·** **6)** ὁμ. μτφ. οἱονεὶ γράφω ἐν τῷ νῷ ἢ τῇ ψυχῇ, ἐντυπῶ, κ. τὸ παθ. ἐντυποῦμαι : Ξεν.ΚΠ 3,3,52 **εἰ μέλλουσι τοιαῦται διάνοιαι ἐγγραφήσεσθαι ἀνθρώποις καὶ ἔμμονοι ἔσεσθαι,** ΚΔ Κορινθ.2,3,2 **ἡ ἐπιστολὴ ἡμῶν ὑμεῖς ἐστε, ἐγγεγραμμένη ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν,** Πλούτ.'Ηθ.779 **B** **οἱ λόγοι τῶν φιλοσόφων, ἐὰν ψυχαῖς ἡγεμονικῶν καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν ἐγγραφῶσι βεβαίως,** Μηναῖ.3,24 Ὠδ.3, **τόμος ὁ θεῖος.. ἐγγραφήσεται ἐν σοί·** ‖ ὁμ. τὸ μέσ. ἐν χρ. κ. μτφ. : Αἰσχ.Πρ.789 **ἣν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν·** **7)** εἰδ., ἰατρ. περιλαμβάνω, γράφω τι ἐν συνταγῇ : Ἀρετ.Χρον.Νούσ.1,2 **οἶνος λευκός, λεπτός, γλυκὺς μὲν ἐγγεγράφθω·** **8)** εἰδ. κ. νεώτ. καταγράφω τινὰ σὺν ἄλλοις, μεταξὺ ἄλλων εἰς δημόσιον ἀρχεῖον ἢ μητρῷον ἢ εἰς πίνακα ἢ κατάλογον ἢ βιβλίον κοινοῦ ἱδρύματος, οἷον νεώτ. δήμου, σχολείου, σωματείου, εὐαγοῦς ἱδρύματος κττ. : Αἰσχ.Χο.699 **ἧπερ ἦν δόμοισι βακχείας καλῆς ἰατρὸς ἐλπὶς παραπεσοῦσαν ἔγγραφε,** Ἀλεξ.276 **ἱερὰν ἐ- τὴν οὐσίαν,** Δημ.412 **ὁ μὲν τὸν υἱὸν ἔπεμψε Φιλίππῳ πρὶν εἰς ἄνδρας ἐγγράψαι,** Πλούτ.Θεμ.6 **καὶ τοῦτον εἰς τοὺς ἀτίμους καὶ παῖδας αὐτοῦ καὶ γένος ἐνέγραψαν,** Ἀρρ. Ἐπικτ.3,16,9 **εἴ τινα ἐν τῇ σχολῇ ἐγγράφετε, - σὲ ἐνέγραψα συνδρομητήν,- ἐνέγραψε τὸν υἱόν του εἰς τὸ γυμνάσιον·** ‖ ὁμ. τὸ παθ. ἐγγράφομαι : Ἀντιδ.2 **πρὶν ἐγγραφῆναι καὶ λαβεῖν τὸ χλαμύδιον,** Δημ.314 **ἐπειδὴ δ' εἰς τοὺς δημότας ἐνεγράφης ὁπωσδήποτε,** Ἀριστλ.Πολιτ.1275 **a,**15 **παῖδας τοὺς μήπω δι' ἡλικίαν ἐγγεγραμμένους,** Ψ Πλούτ.Β Δέκα Ρητ.833 **A** **σὺν τοῖς ἐκγόνοις ἄτιμος ἐνεγράφη,** Δίων K 45,38 **ἐς τοὺς ἐφήβους ἐγγεγραμμένον·** ‖ ὁμ. τὸ παθ. **ἐγγράφομαι** μτ. κυρίου ὀνόματος, γράφομαι εἴς τινα κατάλογον ὑπὸ τὸ ὄνομα : Δημ.995 **Μαντίθεος δ' ἐνεγεγράμμην ἐγὼ** (= μὲ τὸ ὄνομα Μ.)· **9)** ἐπὶ τῶν ὀφειλετῶν τοῦ δημοσίου, ἐγγράφω τινὰ ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν πρὸς τὸ δημόσιον χρεῶν· κ.παθ. : Πλάτ.Νόμ.784 **D** **μὴ ἑλὼν ἐν δικαστηρίῳ τοὺς ἐγγράψαντας,** νόμ.π.Δημ.1074

ἐγγραφόντων οἱ ἄρχοντες.. τοῖς πράκτορσιν, αὐτ.771 **ὀφείλοντα τῷ δημοσίῳ τοῦτον καὶ ἐγγεγραμμένον ἐν ἀκροπόλει·** πρβλ. ἐγγραφὴ 2| κ. εἰδ. **ἐγγ- πρακτόρων κ. ἐγγ- πρὸς τὸ δημόσιον:** 'Αριστλ.'Αθ.48,1 **κἄν τις ἐλλίπῃ καταβολήν, ἐνταῦθ' ἐγγέγραπται,** Πολυδ.8,61 **τὸ ἐγγεγραμμένον ὤφλε** |=τὸ ὀφειλόμενον|· **10**) ἐγγράφω τινὰ ὡς κατηγορούμενον ἐν τοῖς καταλόγοις τῶν δικαστηρίων, ὅθ. καταγγέλλω, κατηγορῶ : 'Αριστφ.Εἰρ.1180 **τοὺς μὲν ἐγγράφοντες ἡμῶν, τοὺς δ' ἄνω τε καὶ κάτω ἐξαλείφοντες δὶς ἢ τρίς,** Δημ.973 **συκοφαντεῖν δὲ βουλόμενος, ὡς προσέταξα ἐνέγραφεν·** || ὁμ. τὸ μέσ : Αἰσχίν. 2,148 **λιποταξίου καὶ τὸν ἐγγραφάμενον Νικόδημον.. χρήμασι πείσας ἐσώθης·** **11**) μτγν. προσαριθμῶ τινί τι, συγκαταριθμῶ, καταλογίζω, ὅθ. χαρακτηρίζω : Αἰλ.ΖΙ 15,16 **Ἡρόδοτον δὲ ἀξιῶ μή μοι μηνίειν, εἰ μύθοις ἐγγράφω ὅσα ὑπὲρ τῆς τῶν ἔχεων ὠδῖνος λέγω.**

ἐγγράφως ἐπίρρ. 'Επιγρ. μτγν., νεώτ. κ. δημ. δι' ἐγγράφου, γραπτῶς : 'Επιγρ , Πάπ. **ἐγγράφως ἠθέλησας ἡμᾶς αὐτὸ τοῦτο προσφωνῆσαι, - θέλω νὰ μοῦ τὸ δώσῃς καὶ ἐγγράφως.**

ἐγγριμᾶσθαι Ἡσ. « ἐναγίσαι ».

ἐγγρισμός Ἡσ. « παροξυσμός »· πρβλ. ἀγγρίζειν.

ἐγγύα ἐγγύη βλ.λ.· || καθ' Ἡσ. « ἐγγύαν, ἀφωνίαν ».

ἐγγυάζων Ἡσ. « ἀντιφωνῶν ».

ἐγγυαλίζω ἐπ. κ. λυρ., μέλλ. **ἐγγυαλίξω,** ἀόρ. ἐγγυάλιξα δίδω εἰς τὴν χεῖρα, θέτω ἐν τῇ παλάμῃ, ἐγχειρίζω, βάζω μέσα στὸ χέρι : 'Οδ.Π 66 **ἐγὼ δέ τοι ἐγγυαλίξω** |Εὐστ. « ἐν γύοις, ὅ ἐστι χερσὶ θήσω, καὶ ὡς εἰπεῖν ἐγχειρίσω »|, 'Ησίοδ.Θ 485 **τῷ δὲ σπαργανίσασα μέγαν λίθον ἐγγυάλιξεν Οὐρανίδῃ μέγ' ἄνακτι·** **2**) ὅθ.γεν. παραδίδω : 'Ιλ.Ψ 278 **Ποσειδάων δὲ πόρ' αὐτοὺς** |τοὺς ἵππους| **πατρὶ ἐμῷ Πηλῆι, ὁδ' αὖτ' ἐμοὶ ἐγγυάλιξεν·** || γεν. κ. ἐπὶ ἀφηρ. ἰδιοτήτων, παρέχω, ἀπονέμω : 'Ιλ.Α 353 **τιμήν πέρ μοι ὄφελλεν 'Ολύμπιος ἐγγυαλίξαι,** Πίνδ.Ι 7(8),43 **μηδὲ Νηρέος θυγάτηρ νεικέων πέταλα δὶς ἐγγυαλιζέτω.**

ἐγγύαλον 'Ωρίων 51,2 « κοῖλον ».

ἐγγυβαθής-οῦς-ές Σουίδ. **ἐγγύβαθος,** μτγν. ἀγχιβαθὴς βλ.λ. : Διον.Βυζ.Ι.

ἐγγύβαθος Σουίδ. κ. Ζωναρ. ἐγγυβαθὴς βλ.λ.

ἐγγύδιον Ἡσ. « ἔγγιον. πλησίον. προσῆκον ».

ἐγγυεύω 'Επιγρ. ἐγγυάομαι : 'Επιγρ. **τὸν ἔρανον τὸν Βρομίου, οὗ ἐγγυεύει 'Ιατάδας.**

ἐγγύη (ἡ) |ἐν - γύαλον, πρβλ. ἐγγυαλίζω| κ. μσν. κ. νεώτ. σπαν. **ἐγγύα** (ἡ) κυρίως τὸ ἐν τῇ χειρὶ τιθέμενον ὡς ἐνέχυρον, ὅθ. ἐγγύησις, ἀσφάλεια Ἡσ. « ἀναδοχή », Σουίδ. « ἀσφαλῆ καὶ σταθηρὰν ἀντποίησιν » : 'Οδ.Θ 351 **δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι,** Αἰσχ.Εὐμ.898 **καί μοι πρόπαντος ἐγγύην θήσει χρόνου,** 'Επίχ.268 **ἐγγύας ἄτα 'στι θυγάτηρ, ἐγγύα δὲ ζαμίας,** 'Αντιφ.2,2,12 **μεγάλας δὲ ὑπὲρ πολλῶν ἐγγύας ἀποτίνοντα,** παροιμ.π.Πλάτ.Χαρμ.165 Α **ἐγγύη πάρα δ' ἄτη** |ἡ ἐγγύησις φέρει ὄλεθρον|, Μιχ.'Ατταλ.ἐν Σάθ.Ι,15 **οὔτε τι τῶν ἀφιερωθέντων αὐτῷ κληροδοτεῖν, ἢ εἰς ἐγγύην ὑποτιθέναι·** || ἐγγύην ὁμολογεῖν δίδειν ἐγγύησιν : Διον.'Αλ.Ρωμ.11,32 **ἀπάγεσθαι οὖν τὴν κόρην, καὶ τὴν ἐγγύην ὁμολογεῖτε περὶ αὐτῆς εἰς τὴν αὔριον ἡμέραν·** **2**) συνεκδ. τὸ πρὸς ἐγγύησιν καταβαλλόμενον : Δημ.900 **προσελθεῖν αὐτὸν μοι ἔχοντα μάρτυρας καὶ ἀπαιτῆσαι τὴν ἐγγύην,** Πάπ. **περισπῶμαι ὑπὸ τῶν τελωνῶν καὶ εἰσπράττομαι τὴν ἐγγύην·** **3**) μνηστεία ἐν 'Αθήναις, καθ' ἣν ὁ πατὴρ τῆς νύμφης παρεῖχε ταύτην εἰς τὸν γαμβρὸν ἐπισήμως ἐνώπιον μαρτύρων· Εὐστ. 'Οδ.1600,6 « ἡ γάμου ἀπογραφή » : Πλάτ.Νόμ.774 Ε **ἐγγύην δὲ εἶναι κυρίαν πατρὸς μὲν πρῶτον,** Δημ. 1134 **σκέψασθε τοίνυν καὶ τοὺς νόμους, παρ' ὧν κελεύουσι τὰς ἐγγύας ποιεῖσθαι,** Πλούτ.Κάτ. Πρεσβ.24 **καταβάντες εἰς ἀγοράν, εὐθὺς ἐποιοῦντο τὴν ἐγγύην·** **4**) Ἡσ. « σημεῖον ἐν θυτικῇ ».

ἐγγύημα-ατος (τό) παθ. ἐγγύησις βλ.λ. : Πάπ. **δι' ἐγκλήματος καὶ ζητήματος καὶ ἐγγυήματος.**

ἐγγύησις-εως (ἡ) 'Επιγρ. κ. νεώτ., δημ. ἐγγύηση-ης ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγγυᾶσθαι : 'Επιγρ., Δημ.724 **μὴ εἶναι τὴν ἐγγύησιν αὐτοῖς** |δ.γρ. διεγγύησιν|, Πάπ. **ἀντίγραφον ἐγγυήσεως,** Φιλήντ.Βουν.Χαλκιδ.52 **τοὺς ξαναρώτησε, ἂ δίνουνε γιὰ μένα ἐγγύηση, πὼς εἶμαι καλὸς ἄνθρωπος·** || χρηματικὸν ποσὸν ἢ οἱαδήποτε ἄλλη ἐξασφάλισις παρεχομένη ὑπό τινος πρὸς ἕτερον ἕνεκα ὑποχρεώσεώς τινος ἀναλαμβανομένης ὑπὸ τοῦ πρώτου, ἐνέχυρο, ἀμανάτι· || εἰδ. νεώτ. νομ. σύμβασις, δι' ἧς ὁ εἷς τῶν συμβαλλομένων, ὁ ἐγγυητής, ἀναλαμβάνει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ καταβάλῃ εἰς τὸν ἕτερον τῶν συμβαλλομένων, τὸν πιστωτήν, τὸ ὑπὸ τοῦ πρωτοφειλέτου ὀφειλόμενον, ἂν οὗτος δὲν καταβάλῃ ἐγκαίρως αὐτό· **2**) μνηστεία : 'Αλκίφρ.3,1 **κατ' ἐγγύησιν.**

ἐγγυητήριος-ον νεώτ., τὸ θηλ. κ. **ἐγγυητηρία** ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἐγγύησιν : **ἐγγυητήριον ἔγγραφον·** || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἡ πρᾶξις ἢ τὸ ἔγγραφον, δι' οὗ ἐγγυᾶταί τις, ἄ. ἐγγυητικόν.

ἐγγυητής (ὁ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., τὸ θηλ. **ἐγγυήτρια,** ὁ ἐγγυώμενος, παρέχων ἐγγύησιν : 'Ηρ.1,196 **οὐδὲ ἄνευ ἐγγυητέω ἀπαγαγέσθαι τὴν παρθένον πριάμενον, ἀλλ' ἐγγυητὰς χρῆν καταστήσαντα ἦ μὴν συνοικήσειν αὐτῇ, οὕτω ἀπάγεσθαι,** 'Αντιφ 5,17 **ἐθέλοντος γάρ μου ἐγγυητὰς τρεῖς καθιστάναι κατὰ τὸν νόμον,** Ξεν.Προσ.3,14 **καὶ ταύτας** |τὰς ὁλκάδας| **ἐκμισθοῦν ἐπ' ἐγγυητῶν ὥσπερ καὶ τἆλλα δημόσια,** Δημ.894 **χρώμενος δ' 'Ηρακλείδῃ τῷ τραπεζίτῃ ἔπεισα αὐτὸν δανεῖσαι τὰ χρήματα λαβόντα ἐμὲ ἐγγυητήν,** 'Αριστλ. Πολιτ. 1280 b, 11 Θεόφρ.Χαρ.18,6 **ὅταν ᾖ ἄξιος ἐγγυητὴς τοῦ κναφέως,** Πολύβ.12,16,3 **καὶ φάναι δεῖν κύριον αὐτὸν εἶναι διδόναι τοὺς ἐγγυητάς,** Πάπ. **ἐγγυητὴς εἰς ἔκτισιν τοῦ ἀργυρίου,** Βέλθ.Χρυσ.91,189 **ἠμᾶς δέξον ἐγγυητὰς θλίψι ποτὲ μὴ εὕρῃς,** δ.τραγ. **βάζω τὸν Θιὸν ἐγγυητὴ καὶ τοὺς ἁγιοὺς μαρτύρους,** παροιμ. **ἐγγυητὴς καὶ πλερωτὴς** |συνήθ. ὁ ἐγγυητὴς καταβάλλει τὸ χρέος|.

ἐγγυητικά ἐπίρρ. δημ. δι' ἐγγυήσεως, κατὰ τρόπον ἐγγυήσεως, ὡς ἐγγύησιν.

ἐγγυητικός-ή-όν μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐγγύησιν : 'Ηφαιστ.'Αστρλ.2,28,30 **πράγματα, πρόσωπα, ἐγγυητικά·** || τὸ οὐδ. **ἐγγυητικὸν** ὡς οὐσ. τὸ ἔγγραφον, δι' οὗ ἐνυπογράφως ὁμολογεῖται ὑπὸ τοῦ ἐγγυητοῦ ἡ ἐγγύησις.

ἐγγυητικῶς ἐπίρρ. μσν. δι' ἐγγυήσεως, μὲ ἐγγύησιν : Συντίπ.ἐν Fab.roman.ἔκδ.Eberth 1,104.

ἐγγυητός-ή-όν πάντοτε ἐπὶ γυναικός, μνηστή, νόμιμος σύζυγος, **ἐγγυητὴ γυνή,** ἀντίθ. ἑταίρα : 'Ισαῖ. 3,77 **ταύτην ἐπιχειρήσει τις ὑμᾶς πείθειν ὅτι ἐγγυητὴν γυναῖκα ὁ ἡμέτερος θεῖος ἔσχεν.**

ἐγγυήτρια (ἡ) πάπ. κ. νεώτ., δημ. κ. **ἐγγυήτρα** θηλ. τοῦ ἐγγυητὴς βλ.λ.

ἐγγύθεν ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ. ἐκ τοῦ πλησίον, ἀπὸ κοντά : 'Ιλ.Ν 562 **ὁ οἱ οὔτα μέσον σάκος ὀξέι χαλκῷ ἐγγύθεν ὁρμηθείς,** Σοφ.Φιλ.467 **καιρὸς γὰρ καλεῖ πλοῦν μὴ 'ξ ἀπόπτου μᾶλλον ἢ 'γγύθεν σκοπεῖν,** Θουκ.3,13 **τὴν ὠφελίαν αὐτῷ ἐγγύθεν παρέξει,** Πλάτ.Πολιτ.289 D **ἴθι δὴ σκεψώμεθα τοὺς λοιποὺς προσελθόντες ἐγγύθεν** |ἀφ' οὗ ἔλθωμεν πλησίον|· **2**) μτ. ρημ. στάσεως, ἐγγύς, πλησίον, κοντά : 'Ιλ.Κ 508 **'Αθήνη ἐγγύθεν ἱσταμένη προσέφη Διομήδεα δῖον·** || ἐκ πλησιοχώρου τόπου : 'Οδ.Ζ 279 **οὔ τινες ἐγγύθεν εἰσίν·** **3**) μτ.δοτ. πλησίον τινός : 'Ιλ.Ρ 554 **ὁ γάρ ῥά οἱ ἐγγύθεν ἦεν,** αὐτ. Τ 409 **ἀλλά τοι ἐγγύθεν ἦμαρ ὀλέθριον·** || ὁμ. σημ. κ. μτ. γεν. : 'Ιλ.Λ 723 **ἔστι δέ τις ποταμὸς Μινυήιος εἰς ἅλα βάλλων ἐγγύθεν 'Αρήνης,** Αἰσχ.

Χο.852 **εἶτ' αὐτός ἦν θνῄσκοντος ἐγγύθεν παρών,** Πάπ. ἐγγύθεν τοῦ ὀργάνου· || ὁμ. σημ. κ. ἀπολ.: Σοφ.ΟΤ 1259 **οὐδεὶς γὰρ ἀνδρῶν, οἳ παρῆμεν ἐγγύθεν,** Μηναῖ.9,6 Συναξ. **τὸν παραρρέοντα ἐγγύθεν ποταμὸν ἐβουλεύσαντο κατὰ τοῦ ναοῦ στρέφαι· 4)** **ἐγγύθεν εἰμί τινι** εἶμαι συγγενής τινος: Ὀδ.Η 205 **σφίσιν ἐγγύθεν εἰμέν· 5)** φρ. **ἐγγύθεν ἔχειν** = πρόχειρον ἔχειν : Ἰώσ.ΑΙ 14,218.

ἐγγύθετος Σουΐδ. «ὁ προσεδρεύων τόπος».

ἐγγυθήκη (ἡ) μτγν. κιβώτιον ἢ θήκη πρὸς φύλαξιν πραγμάτων : Πάπ.· **2)** βάθρον, ὑπόβλημα, ἐφ' οὗ ἐτίθεντο ἀγγεῖα, λέβητες, τρίποδες : Ἐπιχ. κ. Σιμων.π.'Αθην.5,210 Β **ἐγγυθήκη καὶ ἐπ' αὐτῆς κύπελλον,** Λυσ.ἀπ.34(π.'Αθην.5,210 Α) **καὶ χαλκῆ ἦν ἡ ἐγγυθήκη, σαφῶς παρίστησιν.. λεβήτων αὐτάς ὑποθήματα εἶναι·** πρβλ. ἐγγυοθήκη.

ἐγγύθι ἐπίρρ. ἐγγύς, πλησίον, κοντά, ἀπολ. : Ἰλ. Η 341 **ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ὀρύξομεν ἐγγύθι τάφρον,** Ἡσίοδ."Εργ.238 **ὀλίγη μὲν ὁδός, μάλα δ' ἐγγύθι ναίει·** || π.ἐπ.συνήθ. μετὰ γεν. : Ὀδ.Η 29 **πατρὸς ἀμύμονος ἐγγύθι ναίει,** Ἡσίοδ."Εργ.343 **τὸν δὲ μάλιστα καλεῖν, ὅστις σέθεν ἐγγύθι ναίει,** Θεόκρ.21,8 **ἐγγύθι δ' αὐτοῖν κεῖτο τὰ τᾶς θήρας ἀθλήματα·** || σπον. μετὰ δοτ. : Ἰλ.Χ 300 **ἐγγύθι μοι θάνατος κακός· 2)** ἐπὶ χρόνου, πλησίον : Ἰλ.Κ 251 **μάλα γὰρ νὺξ ἄνεται, ἐγγύθι δ' ἠώς.**

ἐγγύιος πάπ. ἠγγυημένος, ἐξησφαλισμένος : Πάπ. **Δανίου ἐγγυίου ἀκινδύνου.**

ἐγγυιῶ-όω μτγν. ἐκτείνω τὰ μέλη μου ἐπί τινος : ΠΔ Βασ.4,4,35 **καὶ ἀνέβη καὶ ἐνεγυίωσεν** (δ.γρ. **συνέκαμψεν) ἐπὶ τὸ παιδάριον ἕως ἑπτάκις·** || Ἡσ. «ἐγγυιώσεται· συμπλοκήσεται, ἐναγκαλισθήσεται».

ἐγγυμνάζω γυμνάζω, ἐξασκῶ εἴς τι : Λουκ. Ὀρχησ.6 **ὡς ῥυθμίζει τῶν ὁρώντων τὰς ψυχὰς καλλίστοις θεάμασιν ἐγγυμνάζουσα,** Πολύαιν.3, Προοίμ. **ἐγγυμνάζειν τὴν γνώμην ἐνθυμήμασιν·** || συχνότερον ἐν τῷ μέσ. τ. **ἐγγυμνάζομαι** : Πλάτ. Φαῖδρ.228 Ε **ἐκκέκρουκάς με ἐλπίδος .. ἣν εἶχον ἐν σοὶ ὡς ἐγγυμνασόμενος,** Πλούτ.Κοῖσ.28 **τοῖς Κελτικοῖς ἐγγυμνασάμενος πολέμοις ἐπήσκησε μὲν τὴν δύναμιν** (ἀσκηθεὶς ἐν . .), Μηναῖ.1,3 Ἑσπεριν. **πολλοῖς δὲ πόνοις ἐγγυμνασάμενος·** || τὸ παθ. ἐγγυμνάζομαι ἀσκοῦμαι, μορφοῦμαι : Ἱππ.Δι.2,63, Λουκ.Ἱππ.2 **τοῖς λόγοις μόνοις ἐγγεγυμνασμένοι,** Βέττ.Βάλ.353,5 **ἐγγυμνασθέντες περί τι.**

ἐγγύμνασμα-ατος (τὸ) μτγν. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐγγυμνάζω, γύμνασις, ἄσκησις : Γρηγ.Ναζ.2,5Β **ταῦτ' ἦν ἀγώνων ὥσπερ ἐγγυμνάσματα.**

ἐγγυμναστήριον (τὸ) μτγν. γύμνασμα, ἐξάσκησις : Θεμίστ.Λόγ.4,51.

ἐγγυοδοσία (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ παρέχειν εἴς τινα ἐγγύησιν· || εἰδ. ὡς νομ. ὅρος ἡ ὑπὸ τοῦ ἑνὸς διαδίκου παροχὴ ἐγγυήσεως πρὸς τὸν ἕτερον διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως.

ἐγγυοδότης (ὁ) νεώτ. ὁ διδων, παρέχων ἐγγύησιν, ἐγγυητής.

ἐγγυοδοτῶ-έω νεώτ., ἀόρ. **ἠγγυοδότησα,** δίδω, παρέχω ἐγγύησιν, ἐγγυῶμαι ὑπὲρ ἄλλου· || καταβάλλω ὡς ἐγγύησιν τὸ δι' ἐγγυοδοσίας βλ.λ. ὁρισθὲν ποσόν.

ἐγγυοθήκη (ἡ) μτγν. τ. τοῦ ἐγγυθήκη βλ. λ. : Λουκ.Λεξιφ.2 **ἔχεις δὲ χσμάζε παρὰ τὴν ἐγγυοθήκην** (δ.γρ. ἐγγυθήκην) **δύ' ὀβολώ.**

ἔγγυος-ον ἠγγυημένος, ἐξησφαλισμένος, ὑπὸ ἐγγύησιν ἀξιόχρεων: Ἡσ. «ἔγγυον.. ἀσφαλές» : Λυσ. 32,15 **ἑκατὸν μνᾶς κεκομισμένον ἐγγύους** (δ.γρ. **ἐγγείους) ἐπὶ τόκῳ δεδανεισμένας· 2)** ἀσφαλής, συγκ. **-ώτερος** : Θεμίστ.Λόγ.15,197 C **τὰ τῆς ἀρετῆς ὅπλα . . ἐγγυώτερα εἶναι· 3)** τὸ ἀρσ. **ἔγγυος** ὡς οὐσ. ἀντὶ τοῦ ἐγγυητής, βλ.λ.: Μοῖρ.160 «ἔγγυον Ἀττικῶς, ἐγγυητὴν Ἑλληνικῶς» : Θέογν. 286 **μηδ' εἰ Ζὴν' ἐθέλῃ παρέχειν βασιλῆα μέγιστον ἔγγυον,** Ξεν.Πρόσ.4,20 **τῷ δημοσίῳ ἔστι λαμβάνειν ἐγγύους παρὰ τῶν μισθουμένων,** Ἀριστλ.Οἰκ.1350 a,19 **καθιστάναι τοὺς ἐγγύους εἴκοσι ταλάντων,** Ἐπιγρ. **ἔνγυος τᾶς πράξιος Πολυμνίας,** ΚΔ'Εβρ.7,22 **κατὰ τοσοῦτον κρείττονος διαθήκης γέγονεν ἔγγυος Ἰησοῦς,** Ἐπιγρ. **ἔγγυος τῆς προξενίας** (παρέχων ἐγγύησιν διὰ . .)· || ὁμ. τὸ θηλ. **ἔγγυος** ὡς οὐσ. : Αἰσχίν.Ἐπιστ.11,12 **τὴν Ἀθηνᾶν ἔγγυον δίδωσι τοῦ πολέμου.**

ἐγγύς ἐπίρρ. κ. νεώτ., συγκρ. **ἐγγυτέρω κ. ἔγγιον κ. ἐγγύτερον,** ὑπερθ. **ἐγγυτάτω κ. ἔγγιστα κ. ἐγγύτατα** ἐπὶ τόπου, πλησίον, εἰς μικρὰν ἀπόστασιν (ἀπό τινος), κοντά, ἀπολ. : Ἰλ.Ε 611 **στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών,** Ἡσ.Α 464 **εὔτροχον ἅρμα καὶ ἵππους ἤλασαν αἶψ' ἐγγύς·** || ὁμ. μτ. ρ. στάσεως ἢ κινήσεως σημαντικῶν : Αἰσχ.Ἑπτ.59, Σοφ.Φιλ 788 **προσέρχεται τόδ' ἐγγύς,** Θουκ.3,55 **πρὸς Ἀθηναίους ἐκέλευε τραπέσθαι ὡς ἐγγὺς ὄντας,** ΚΔ'Ιω. 19,42 **ὅτι ἐγγὺς ἦν τὸ μνημεῖον,** Πάπ. **ὁ δεῖνα καταμένων ἐγγύς·** || ὁμ. μετὰ γεν. : Ἰλ.Κ 274 **τοῖσι δὲ δεξιὸν ἧκεν ἐρωδιὸν ἐγγὺς ὁδοῖο Παλλὰς Ἀθηναίη,** Θουκ.3,107 **ἐγγὺς τῆς Ὄλπης ἐστρατοπεδεύσατο,** ΚΔ'Ιω.19,20 **ἐγγὺς ἦν τῆς πόλεως ὁ τόπος ὅπου ἐσταυρώθη ὁ Ἰησοῦς,** Πάπ. **ἐγγὺς τῆς ἅλω,** Βιζυην.'Εαρινὴ Ἑσπέρα 22 **ἡ λέμβος ἐγγύς μου περᾷ·** || ὁμ. μετὰ δοτ. : Ἰλ.Λ 340 **οὐδὲ οἱ ἵπποι ἐγγὺς ἔσαν προφυγεῖν,** Εὐρ.Ἡρακλ. 37 **τοῖσδ' ἐγγὺς ὄντας,** ΚΔ 27,8 **εἰς τόπον τινὰ .. ᾧ ἐγγὺς ἦν πόλις Λασαία,** Παυσ.6,24,4 **τῇ στοᾷ δὲ .. ἔστιν ἐγγὺς ἄλλη στοά· 2)** ἐπὶ χρόνου, **ἐγγύς εἰμι** ἐπίκειμαι, ἔρχομαι προσεχῶς, πλησιάζω: Ἰλ.Χ 453 **ἐγγὺς δή τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσιν,** Ξεν.ΚΠ 2,3,2 **ὁ μὲν ἀγὼν ἐγγὺς ἡμῖν,** ΚΔΛουκ.21,31 **ἐγγύς ἐστιν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ,** αὐτ.'Ιω.7,2 **ἦν δὲ ἐγγὺς ἡ ἑορτὴ τῶν Ἰουδαίων· 3)** ἐπὶ ἀριθμῶν, σχεδόν, περίπου, ὡς ἔγγιστα, πάνω - κάτω : Ἱππ.'Επιδ.7,1217 D **ὑπὲρ δὲ τὰς μ', ἐγγὺς οἶμαι τῶν ἑξήκοντα,** Θουκ.6,5 **Κασμέναι δ' ἐγγὺς εἴκοσι** (ἔτεσι) **μετὰ Ἄκρας,** Πλάτ.Μέν.91 Ε **αὐτὸν ἀποθανεῖν ἐγγὺς καὶ ἑβδομήκοντα ἔτη γεγονότα,** Πάπ. **μετ' ἐνιαυτὸν ἐγγύς,** Τζέτζ.Χιλ.4,570· || ὁμ. γεν. πλησίον, σχεδόν, περίπου, κατὰ προσέγγισιν : Σοφ. Ἰχν.301 **ἐγγὺς ἔγνως,** Πλάτ.Συμπ.198 Β **οὐχ οἷός τ' ἔσομαι οὐδ' ἐγγὺς τούτων οὐδὲν καλὸν εἰπεῖν,** Πλούτ.Σερτ.19 **Πομπήιος ἐγγὺς ἐλθὼν ἀποθανεῖν·** || ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, συνήθως : Ἱππ.Μοχλ.34· **4)** ἐπὶ ποιοτήτων, ἰδιοτήτων, ὁμοίως πρός, ὡς : Πλάτ.Γοργ.520 Α **ἐστὶ σοφιστὴς καὶ ῥήτωρ, ἢ ἐγγύς τι καὶ παραπλήσιον,** Θεόφρ.Φ! 6,6,6 **ὥστε ἐγγὺς εἶναι τῶν παππωδῶν σπερμάτων,** Δίων Χρ. Λόγ.69,2,367 **καὶ οὓς ἂν ἡγῶνται τοιούτους εἶναι ἢ γεγονέναι ἢ ἐγγύς,** Λουκ.Συμπ.21 **ἡμεῖς τοιοῦτον ᾠήθημεν, ἀλλ' οὐδ' ἐγγὺς ἦν τούτου· 5)** **οἱ ἐγγὺς** (τὸ γένος) οἱ συγγενεῖς : Αἰσχ.ἀπ 162 **οἱ Ζηνὸς ἐγγύς,** Αἰν.Τακτ.10,34 **τοὺς ἐγγὺς τὰ γένη· 6)** πάπ. **ἐγγύς τινος** πρός τινο, παρά τινι : Πάπ. **λυποῦμαι ὅτι οὐκ ἀπῆλθα ἐνγὺς τοῦ ἀδελφοῦ καὶ αὐτός λυπεῖται ὅτι οὐκ ἀπῆλθα ἐνγὺς αὐτοῦ.**

ἔγγυσθα πάπ. δ. γρ. τοῦ ἔγγιστα βλ.λ.

ἐγγυστομίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. **οἰκογένεια ἀκέρκων** βατράχων.

ἐγγύτατα ἐπίρρ. **κ. νεώτ. ὑπερθ. τοῦ ἐγγύς, ὅ.** ἐγγυτάτω βλ.λ.

ἐγγυτάτη ἡ ἐγγυτάτη **ἐκ κεραίας** ὡς οὐσ. ἡ ἱστιοφορία ἡ μᾶλλον πρὸς τὴν κοίτην τοῦ ἀνέμου προσάγουσα τὸ ἐπίμηκες ἐπίπεδον ἱστιοφόρου πλοίου, οὕτως, ὥστε νὰ σβέννυνται τὰ ἱστία, ὅταν τὸ ἀκρώνηον πλησιάσῃ περισσότερον τὴν κοίτην τοῦ ἀνέμου, δημ. τόκα μπουρίνα : **ἔπλευσε τὴν ἐγγυτάτην.**

ἐγγύτατος-η-ον κ. νεώτ. ὑπερθ. ἐπίθ. ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἐγγύς, πλησιέστατος, ἐπὶ τόπου : Θουκ.8,96

μάλιστα δ᾽ αὐτοὺς καὶ δι᾽ ἐγγυτάτου ἐθορύβει (= ἐγγυτάτω), Αἰν.Τακτ.28,86,5 τὰς ἐγγυτάτας πύλας, αὐτ.3.20,2 τὰς ἐγγυτάτας ῥύμας, ΠΔ Ἰὼβ 6,15 οὐ προσεῖδόν με οἱ ἐγγύτατοί μου· **2**) εἰδ.νεώτ. ναυτ. τὸ θηλ. ἐγγυτάτη βλ.λ.

ἐγγυτάτω ἐπίρρ. ὑπερθ. τοῦ ἐγγύς, ὁ. ἐγγύτατα πλησιέστατα, παραπολὺ κοντά, ὅλως διόλου κοντά, ἐπὶ τόπου : Θουκ.5,74 ἡ μὲν μάχη ἐγγύτατα τούτων ἐγένετο, Λυσ.24,20 ὡς τοὺς ἐγγυτάτω τῆς ἀγορᾶς κατεσκευασμένους, Πλάτ.Φαίδ.65 E οὗτος ἂν ἐγγύτατα ἴοι τοῦ γνῶναι ἕκαστον, Ξεν. ΚΠ 5,4,42· **2**) ἐν χρόνῳ πλησιεστάτῳ, ἐπικειμένῳ : Πλάτ.Πολιτ.273 C τὸν ἐγγύτατα χρόνον ἀεὶ τῆς ἀφέσεως κάλλιστα πάντα διάγει· **3**) ἐπὶ ἰδιοτήτων, καταστάσεων κττ., ὁ λίαν πλησίον ὤν, ὁ πάρα πολὺ προσομοιάζων : Σοφ.Ἀντ 933 θανάτου τοῦτ᾽ ἐγγυτάτω τοὔπος ἀφῖκται, Θουκ.1,13 ἐγγύτατα τοῦ νῦν τρόπου, Δημ.404 ἔστι μὲν ἐγγυτάτω μανίας· **4**) ἐπὶ στενῆς συγγενείας ἐγγύτατα ἢ ἐγγυτάτω γένους ἢ γένει : Αἰσχ.Ἱκ.388 φάσκοντες ἐγγύτατα γένους εἶναι, Ἀριστφ.Ὄρν. 1666 τοῖς ἐγγυτάτω γένους μετεῖναι τῶν χρημάτων, Πλάτ.Σοφ 264 D τοῖς ἐγγυτάτω γένει τῆς τοιαύτης μεθόδου πεφυκόσιν, αὐτ.Ἱππ.Μ 304 D καὶ γάρ μοι τυγχάνει ἐγγύτατα γένους ὤν, Αἰν. Τακτ.10,34 ἐὰν δὲ μὴ ᾖ τέκνα, τῷ ἐγγυτάτω γενομένῳ· ‖ κ. ἁπλῶς ὁ ἐγγυτάτω ὁ πλησιέστερος συγγενής : Δημ.1067 τὸν πρὸς πατρὸς ἐγγυτάτω κύριον εἶναι· **5**) ἐπὶ ἀριθμῶν, σχεδόν : Θουκ.6,4 ἔτεσι δὲ ἐγγύτατα ὀκτὼ καὶ ἑκατόν.

ἐγγύτερον ἐπίρρ. κ. νεώτ. συγκρ. τοῦ ἐγγύς, κ. ἐγγυτέρω ἐπὶ τόπου, περισσότερον πλησίον, πλησιέστερον : Ἴων Χ π.Ἀθην.13,604 C ἐγγυτέρω τὴν κύλικο τοῦ ἑωυτοῦ στόματος ἦγε, Θουκ.4,73 ἐχώρουν ἐγγυτέρω τῆς θαλάσσης, Ξεν.Ἀν.1,8,8 ὅτε δὲ ἐγγύτερον ἐγίγνοντο, Αἰν.Τακτ.39,114,11 προσπελάζουσι τῷ τείχει ἐγγύτερον τοῦ προσήκοντος, ΚΔ Ῥωμ.13,11 νῦν γὰρ ἐγγύτερον ἡμῶν ἡ σωτηρία, ἢ ὅτε ἐπιστεύσαμεν· **2**) ἐπὶ ἰδιοτήτων, καταστάσεων κττ., περισσότερον ὁμοιάζων, πλησιάζων : Σοφ.ΟΚ 1215 πολλὰ μὲν αἱ μακραὶ ἁμέραι κατέθεντο δὴ λύπας ἐγγυτέρω, Δημ.305 οὗτοι παρεσκευάκεσαν τοὺς περιχώρους πάντας ἔχθρας ἢ φιλίας ἐγγυτέρω· **3**) ἐπὶ συγγενείας ἐγγυτέρω γένει = ἐκ στενωτέρας συγγενείας ἢ κατὰ στενωτέραν συγγένειαν : Πλάτ.Ἀπ.30 A μᾶλλον δὲ τοῖς ἀστοῖς, ὅσῳ μου ἐγγυτέρω ἐστὲ γένει.

ἐγγύτερος-α-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ἐπίθ. συγκρ. ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἐγγύς, πλησιέστερος, ὁ εἰς μικροτέραν ἀπόστασιν εὑρισκόμενος ἢ ἐκεῖνος πρὸς ὃν γίνεται ἡ σύγκρισις : Ξεν.ΚΠ 8,7,21 ἐγγύτερον μὲν τῶν ἀνθρωπίνων θανάτῳ οὐδέν ἐστιν ὕπνου, Ἰουλ.Ἐπιστ.1,4 ἐγγυτέρας τὰς τοῦ σε πάλιν ἰδεῖν ἡγοῦμην ἐλπίδας, Φωτ.κώδ.258,484,11 τῆς ἀληθείας ἐγγύτερος λόγος· ‖ τὸ οὐδ.ὡς ἐπίρρ.βλ.λ.

ἐγγυτέρω ἐπίρρ. ἐγγύτερον βλ.λ.

ἐγγύτης-ητος (ἡ) μτγν.,μσν. κ. νεώτ. ἡ κατ᾽ ἀπόστασιν σχέσις προσώπου τινὸς ἢ ἀντικειμένου πρὸς ἕτερον κείμενον ἐγγὺς αὐτοῦ, πλησίασις, γειτνίασις : Στράβ.8,6,19 διὰ δὲ τὴν ἐγγύτητα τὰς δύο πόλεις ὡς μίαν οἱ τραγικοὶ συνωνύμως προσαγορεύουσιν, Ἀπολλ. Δύσκ. Ἀντων.24,4, Ἀλέξ. Ἀφρ Πρ.2,35 ἡ διὰ τόπου γειτνίασιν καὶ ἐγγύτητα Εὐστ. Πον. 144,33 **2**) μτφ. ὁμοιότης, συγγένεια, συγγενικὴ σχέσις : Πτολ.Μαθ.4,3 ἀπὸ τῆς ἐγγύτητος τῆς περὶ τὰς.. ἀπαθεῖς οὐσίας, Μηναῖ.9,4,(Ὠδ.) τῆς πρὸς Θεὸν ἐγγύτητος.

ἐγγύφωνος ον πάπ ὁ ἐγγύς, πλησίον ᾄδων : Πάπ. ξουθὰ δ᾽ ἐγγύφων᾽ ὄρνεα (διορθ. λιγύφ-).

ἐγγυῶ-άω κ. νεώτ. τὸ μέσ. ἐγγυῶμαι, δημ. ἐγγυοῦμαι, παρατ. ἠγγύων, μέλλ. ἐγγυήσω, ἀόρ. ἠγγύησα, παρακ. ἠγγύηκα, ὑπερσυντ. ἠγγυήκει, μέσ. μέλλ. ἐγγυήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἠγγυησάμην, παθ. ἀόρ. ἠγγυήθην, παρακ. ἠγγύημαι, ἐν μτχ. ἠγγυημένος· ἐν χειρογρ. συχνάκις τὸ ρ. ὡς σύνθετον, παρατ. ἐνεγύων, ἀόρ. ἐνεγύησα, παρακ. ἐγγεγύηκα, παθ. παρατ. ἐνεγυᾶτο, παρακ. ἐγγεγύημαι, ὑπερσυντ.ἐνεγεγύητο δίδω, ἐγχειρίζω τι ὡς ἐνέχυρον, ἐνεχυριάζω· AB 187,12 « ἐγγυῆσαι, ὅταν τις κρινόμενος παράσχῃ δοῦλον ἀνθ᾽ ἑαυτοῦ τιμωρηθῆναι »· **2**) ἐπὶ πατρὸς ἐκδίδοντος θυγατέρα εἰς γάμον, μνηστεύω, ἀρραβωνίζω : Ἡρ.6,57 πατρούχου δὲ παρθένου πέρι,.., ἥν μή περ ὁ πατὴρ αὐτὴν ἐγγυήσῃ, Δημ.1363 ξένης θυγατέρα ἠγγυηκέναι· ‖ τὸ μέσ. ἐγγυῶμαί τινα μνηστεύομαι, λαμβάνω ἢ δέχομαι γυναῖκα ὡς σύζυγον : Δημ.1311 ἐγγυᾶται ὁ πατὴρ τὴν μητέρα τὴν ἐμὴν παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Τιμοκράτους· ‖ τὸ ἐνεργ. κ. μέσ. ἀντιτιθέμενα ἀλλήλοις ἐν Ἡρ. 6,130 τῷ δὲ Ἀλκμέωνος Μεγακλεῖ ἐγγυῶ παῖδα τὴν ἐμὴν Ἀγαρίστην.. φαμένου δὲ ἐγγυᾶσθαι Μεγακλέος ἐκεκύρωτο ὁ γάμος· ‖ τὸ παθ. ἐγγυῶμαί τινι ἐπὶ ἀνδρῶν, μνηστεύομαι, ἀρραβωνίζομαι : Πλάτ.Νόμ.923 D θυγατρί τε ὡσαύτως, ᾧ μὲν ἂν ἐγγεγυημένος ὡς ἀνὴρ ἐσόμενος ᾖ· **3**) τὸ μέσ. ἐγγυῶμαι κ. νεώτ. δίδω ἐγγύησιν, παρέχω ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ ἐκτελεσθῶσιν αἱ ὑποχρεώσεις τρίτου τινός : Ὀδ.Θ 351 δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι (κακὸν εἶναι νὰ παρέχῃ τις ἐγγύησιν διὰ κακούς), Ἀνδοκ.1,73 ἐγγύας ἐγγυησάμενοι πρὸς τὸ δημόσιον, Λυσ.23,9 ἐπὶ τούτοις ἐγγυησάμενοι παρέξειν εἰς ἀγοράν, Πλάτ.Νόμ.953 E ἐγγύην, ἣν ἂν ἐγγυᾶταί τις, διαρρήδην ἐγγυάσθω, - ἐγγυῶμαι διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ χρέους του· ‖ νεώτ. διαβεβαιῶ ὑπευθύνως περὶ τῆς ἱκανότητος ἢ ἐντιμότητος προσώπου τινὸς ἢ περὶ τῆς καλῆς ποιότητος ἀντικειμένου τινός : ἐγγυῶμαι περὶ τῆς τιμιότητος τοῦ νέου αὐτοῦ - διὰ τὴν ἀντοχὴν τοῦ χρωματισμοῦ αὐτοῦ· **4**) μετ᾽ αἰτ. κ. ἀπαρφ. μέλλ. ὑπισχνοῦμαι ἢ διαβεβαιῶ ὅτι : Πίνδ.Ο 11 (10),16 ἐγγυάσομαι ὔμμιν,.. φυγόξεινον στρατὸν μηδ᾽ ἀπείρατον καλῶν, ἀκρόσοφον δὲ καὶ αἰχματὰν ἀφίξεσθαι, Ἀριστφ. Πλ.1202, Λυσ.13,23 ἠγγυῶντο.. παράξειν εἰς τὴν βουλήν, Πλάτ.Πρωτ.336 D ἐπεὶ Σωκράτη ἐγὼ ἐγγυῶμαι μὴ ἐπιλήσεσθαι· **5**) μετ᾽ αἰτ. πράγμ. εἶμαι ὑπεύθυνος διά τι : Δημ.292 τίς ἐγγυᾶσθαι τὰ μέλλοντ᾽ ἔσεσθαι ; ‖ μετ᾽ αἰτ. προσ. παρέχω ἐγγύησιν ὑπέρ τινος εἰς ἕτερον : Πλάτ.Νόμ.855 B ἐὰν ἄρα μή τινες ἐθέλωσιν αὐτὸν τῶν φίλων ἐγγυᾶσθαι, Πολύβ.6,17,4 οἱ δ᾽ ἐγγυῶνται τοὺς ἠγορακότας, Πάπ. ὁμολογῶ ἐγγυᾶσθαι εἰς ἔκτισιν τὸν δεῖνα· ‖ ὁμ. ἐγγυᾶσθαί τινά τινι : Δημ.901 εἰ γὰρ ἠγγυησάμην ἐγὼ τούτῳ τὸν Παρμένοντα· ‖ ὁμ. σημ. ἐν φρ. ἐγγύην ἐγγυᾶσθαί τινα πρός τινα : Πλάτ.Φαίδ.115 D· ‖ πάπ. ὁμ. σημ. ἐν φρ. ἐγγύην ἐγγυᾶσθαί τινα : Πάπ. ἐπράθη ἡμῶν ἡ γῆ πρὸς ἐγγύην, ἣν ἐνεγυησάμεθα εἰς ἔκτισιν τὸν δεῖνα· ‖ Ἐπιγρ. ἐγγυᾶσθαι τὰ μετέωρα (παρέχειν ἐγγύησιν ἄνευ ἀσφαλείας)· ‖ ὁ παρακ. τῆς παθ. μτχ. ἠγγυημένος ὡς ἐπίθ. βλ.λ.

ἔγγων μσν. τ. τοῦ ἔγγονος : Ψ Κωδιν.251,13.

ἐγγωνιάζω μσν. ἐν γωνίᾳ διάγω, ἡσυχάζω, ἀποσύρομαι ἐκ τῆς τύρβης τοῦ βίου : Εὐστ.Πον.250,24.

ἐγγώνιος-ον ὁ σχηματίζων γωνίαν, ἰδίως ὀρθήν : Ἱππ.Ἄρθρ.22 ἐ- σχῆμα, Θουκ.1,93 ξυνῳκοδομημένοι μεγάλιθοι καὶ ἐντομῇ ἐγγώνιοι (πελεκημένοι σὲ ὀρθὴν γωνίαν)· ‖ ἐγγώνιος πῆχυς ὁ τοῦ ἀνθρ. ὁ καμπτόμενος κατὰ τὸν ἀγκῶνα καὶ σχηματίζων γωνίαν μετὰ τοῦ βραχίονος : Ἱππ.746 B οἷον τὸ ἐγγὺς τοῦ ἐγγωνίου πήχεος πρὸς βραχίονα· ‖ ἐγγώνιοι χεῖρες αἱ κεκαμμέναι κατὰ τοὺς ἀγκῶνας χεῖρες, τὰ σταυρωμένα χέρια : Γαλ.741 (... ἢ ὡς τὸ στῆθος ἐπὶ γούνασιν ἔχειν ἄκρας [illegible]

ρας ἐγγωνίους πρὸς τὸν βραχίονα ἔχοντα, Ἰώσ. Πι 7,8,3 πύργοι ἐ- ὁ εἰς γωνίας τετμημένος, γωνιώδης, Θεόφρ.ΦΙ 3,15,4 φύλλον.. ἐγγωνιώτερον τῆς ὄης (ἐπὶ τῶν φύλλων τοῦ κισσοῦ).

ἐγγωνίως μτγν. ἐπίρρ. κατὰ γωνίαν, ἰδίως ὀρθήν : Παῦλ.Αἰγ.6,115.

ἐγγωνοειδής-οῦς-ές ἐγγώνιος βλ.λ. : Θεόφρ.ΦΙ 3,12,5 φύλλον.. σελινοειδές, τὸ δ' ἐπὶ τῶν παλαιοτέρων πολυσχιδὲς σφόδρα καὶ -νοειδές.

ἔγγωνος-ον μτγν. ἐγγώνιος βλ.λ.· ‖ ἔγγωνος πῆχυς ἐγγώνιος πῆχυς· Ἐρωτιον.58 « ἔγγωνος πῆχυς λέγεται, ὅταν καμφθεὶς γωνιοποιηθῇ κατὰ τὸν ἀγκῶνα »· ‖ τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ ἔγγωνον γωνιῶδες μέρος γῆς : Ἡρακλεωτ.Πίν.2,107 Ϝέκτα μερὶς τὸ ἔγγωνον τὸ πὰρ τὰς ἀμπέλως.

ἐγδ- ὡς πρῶτον συνθετ. μέρος συχνάκις ἀντὶ ἐκδ- ἐνίοτε κ. ἐνδ- ἐν Ἐπιγρ. κ. Παπ.

ἐγδάκτυλος Ἐπιγρ. ἀντὶ ἐξαδάκτυλος βλ.λ.

ἐγδαμείτω Ἐπιγρ. ἀντὶ ἐκδημείτω ἀποδημείτω· πρβλ. κ. ἐγδραμεῖν ἀντὶ ἐκδραμεῖν.

ἐγδανείζειν Ἐπιγρ. παθ. ἐγδανείζεσθαι ἀντὶ ἐκδανείζειν βλ.λ.

ἐγδέχομαι μσν. ἀντὶ ἐκδέχομαι βλ.λ. : Κορ.Ἄτ. 2,202 ἐν λ. κόρακας, ὡσὰν κοράκοι κάθονται τριγύρου τοῦ κραβάτου | καὶ κράζουσιν καὶ ἐγδέχονται τὸ πότε νὰ φοφήσῃ.

ἐγδεχομένην Ἐπιγρ. ἀντὶ ἐνδ- τοῦ ἐνδέχομαι βλ.λ.

ἐγδιδαξάτω Ἐπιγρ. ἀντὶ ἐκδιδαξάτω.

ἐγδίδω δημ. τ. τοῦ ἐκδίδω βλ.λ. : Λασκαρ.Μυστ.61 δὲν ἐγδίδεται παρὰ εἰς τέταρτον.

ἐγδικάζεσθαι Ἐπιγρ. ἀντὶ ἐκδικάζεσθαι βλ. ἐκδικάζω : Ἐπιγρ. καὶ ἐγδικαζέσθωσαν περὶ αὐτοῦ οἱ ἄρχοντες, Ἡρακλεωτ.Πίν.1,49 ἐγδικαξάμενοι.

ἐγδίκησις-εως (ἡ) μσν., δημ. ἐγδίκηση (ἡ) ἐκδίκησις βλ. λ. : Κορ.Ἄτ.2,60 ἐν λ. ἀπόκοτα, ἐγδίκησιν νὰ ποίσετε τῆς ταπεινῆς τῆς πόλις, Λασκαρ. Μυστ.91 ἐκεῖ.. σχεδιάζονται ὅλες οἱ ἐγδίκησες.

ἐγδικητής (ὁ) δημ. προφ. τοῦ ἐκδικητής βλ.λ.

ἐγδικία (ἡ) Ἐπιγρ. ἐκδικία βλ.λ.

ἐγδικιοῦμαι δημ. κ. συνήθ. (ἐ)γδικιέμαι δημ. τ. τοῦ ἐκδικοῦμαι βλ.λ.

ἐγδοτήρ-ῆρος (ὁ) Ἐπιγρ. « ὁ ἐκδιδοὺς ἔργα δημόσια », ὁ ἐπιστάτης ἢ ἐργολάβος οἰκοδομῶν.

ἐγδοχεύς-έως (ὁ) Ἐπιγρ. δ.τ. τοῦ ἐκδοχεύς βλ.λ.

ἐγδραμεῖν Ἐπιγρ. ἀντὶ ἐκδραμεῖν, ἀόρ. ἀπαρφ. τοῦ ἐκτρέχω βλ.λ. : Ἐπιγρ. καὶ ἐγδραμείτω οἷς κα θέλῃ, κατοικείτω δὲ ἐν Δελφοῖς.

ἐγεγώνει ὑπερσυντ. τοῦ παρακ. γέγωνα βλ.λ.

ἐγείλασαν Ἡσ. « συνήλωσαν ».

ἔγειρα (ἡ) νεώτ. κ. ἔγιρα κ. ἐγίρα βλ.λ.

ἐγείρημι δ. τ. τοῦ ἐγείρω βλ.λ. : Ἴβυκ.ἀπ.7.

ἐγειρόφρων-ονος-ον ὁ διεγείρων, ἐπαίρων τὰς φρένας, γλῶσσ. τοῦ ἀεραίφρων· ΕΜ 20,47.

ἐγείρω κ. μσν. κ. νεώτ., αἰολ. ἀπαρφ. ἐγέρρην, ἐπ. παρατ. ἔγειρον, μέλλ. ἐγερῶ, ἀόρ. ἤγειρα κ. ἐπ. ἔγειρα, παρακ. ἐγήγερκα, ὑπερσυντ. ἐγηγέρκειν, παθ. μέλλ. ἐγερθήσομαι, μέσ. μέλλ. ἐγεροῦμαι, παθ. ἀόρ. ἠγέρθην, ἐπ. γ΄ πληθ. πρόσ. ἔγερθεν, γ΄ πληθ. ποι. μέσ. ἀόρ. ἐγείρατο, παθ. παρακ. ἐγήγερμαι, κ. μτχ. ἐγηγερμένος, ὑπερσυντ. ἐγήγερτο, ὁμ. ἐν παθ. σημ. ποι. ἀόρ. ἠγρόμην, γ΄ ἐν. πρόσ. ἔγρετο, προστ. ἔγρεο, β΄ ἐν. ὑποτ. ἔγρῃ, εὐκτ. ἔγροιτο, ἐν ἀπαρφ. ἐγρέσθαι (συνήθ. ἔγρεσθαι, ὡς εἰ ἐξ ἐνεστ. ἔγρομαι, πρβλ. ἔγρω), μτχ. ἐγρόμενος, ἀμτβ. παρακ. ἐν σημ. ἐνεστ. ἐγρήγορα, ὑπερσυντ. ἠγρηγόρη, γ΄ ἐν. πρόσ. ἐγρηγόρει, γ΄ πληθ. πρόσ. ἐγρηγόρεσαν, γ΄ πληθ. πρόσ. ἐπ. παρακ. ἐγρηγόρθασι, προστ. ἐγρήγορθε κ. ἀπαρφ. ἐγρήγορθαι, ἐξεγείρω τινὰ ἐκ τοῦ ὕπνου, ἀφυπνίζω, ξυπνῶ τινα : Ἰλ.Ε 413 μὴ.. ἐξ ὕπνου γοόωσα φίλους οἰκῆας ἐγείρῃ, Αἰσχ.Εὐμ.140 ἔγειρ', ἔγειρε καὶ σὺ τήνδ', ἐγὼ δὲ σέ, Εὐρ.Ἡρ.1050 ὑπνώδεά τ' εὐνᾶς ἐγείρετε, Αἰν.Τακτ.22,66 ἅμα δὲ καὶ τὸν φύλακα.. ἐγεροῦσι, ΚΔ Ματθ.8,25 αὐτὸς δὲ ἐκάθευδε. Καὶ προσελθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἤγειραν αὐτὸν λέγοντες· 2) μτφ. προάγω, φέρω πρὸς τὰ ἐμπρός : Θεόκρ.21,1 ἁ πενία,.., μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει· 3) ὁμ. μτφ. διεγείρω, ἐρεθίζω, κινῶ, παροξύνω : Ἰλ.Β 440 ὄφρα κε θᾶσσον ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα (ἵνα ταχύτερον ἀνάψωμεν τὸν πόλεμον), Ἡσίοδ.Θ 666 μάχην δ' ἀμέναρτον ἔγειραν, Ὑμν.Ἀπόλλ.408 ἔγειρε νῆα, Αἰσχ.Ἀγ.299 πρὸς Κιθαιρῶνος λέπας ἤγειρεν ἄλλην ἐκδοχὴν πομποῦ πυρός· 4) ὁμ. μτφ.ἐγείρω ἀοιδάν - λύραν - μέλος - θρῆνον κτΤ. διεγείρω, σηκώνω : Πίνδ.Ν 10,21 ἀλλ' ὅμως εὔχορδον ἔγειρε λύραν, Σοφ.ΟΚ 1778 μηδ' ἐπὶ πλείω θρῆνον ἐγείρετε, Πλάτ.Πολιτ.272D οὐδ' ἕνεκα τὸν μῦθον ἠγείραμεν, Ξεν.Συμπ.2,24 τὰς δὲ φιλοφροσύνας ὥσπερ ἔλαιον φλόγα ἐγείρει, Χαρίτ.8,3 ἤγειρε θρῆνον ἐπὶ τούτοις, Ἀπολλδ. Δαμ.Πολιορκ.20,18 ἐγείρουσι τὸ πῦρ, Πτολ.5,1,12 τὸ οὖς ἐ- (τείνω προσεκτικὸν οὖς), Νόν.Δ 4,154 ὥς κε ἐγείρω οἶκτον ὁμοῦ καὶ ζῆλον, - ἐγείρει τὸν φθόνον πάντων τῶν συναδέλφων του· 5) ἀνεγείρω, ἀνορθώνω, σηκώνω τι (ἐκ τοῦ ἐδάφους) ὑψηλὰ ἢ ὄρθιον : ΚΔ Μᾶρκ.1,31 καὶ προσελθὼν ἤγειρεν αὐτὴν κρατήσας τῆς χειρός, αὐτ.Λουκ.1,69 ἤγειρε κέρας σωτηρίας, - ἐγείρω τὸν τραυματίαν· ὁμ.κ.παθ. : Πάπ. ἐγερθεὶς ἐκάλουν βοηθούς· 6) ἀνίστημί τινα ἐκ νεκρῶν, ἀνασταίνω : ΚΔ Ματθ. 10,8 λεπροὺς καθαρίζετε, νεκροὺς ἐγείρετε· ὁμ. τὸ παθ. ἀνίσταμαι ἐκ νεκρῶν, ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ζωήν : ΚΔ Μᾶρκ.16,6 Ἰησοῦν ζητεῖτε.. ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· 7) μτγν. ἐπὶ ἀσθενῶν, συντελῶ ὥστε νὰ ἀναλάβῃ ὁ ἀσθενής, τὸν κάμνω καλά : ΚΔ Ἰακ. 5,15 ἡ εὐχὴ τῆς πίστεως σώσει τὸν κάμνοντα, καὶ ἐγερεῖ αὐτὸν ὁ Κύριος· 8) κ. νεώτ. ἱδρύω, οἰκοδομῶ, κτίζω, κατασκευάζω : Καλλ.Ἀπόλλ.64 ὧδ' ἔμαθεν τὰ πρῶτα θεμείλια Φοῖβος ἐγείρειν, ΚΔ Ἰω.2,19 λύσατε τὸν ναὸν τοῦτον, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν, Λουκ.Ἀλέξ.10 καὶ νεὼν αὐτίκα ἐψηφίσαντο ἐγεῖραι, Πολυδ.7,125 ἔργον δὲ τοῦ οἰκονόμου καὶ τὸ ὑπερῷα ἐγεῖραι, Δίων Κ 42,12 πύργους ἑκατέρωθεν.. ἐγείραντος, Πάπ. οἱ ἐγείροντες τὴν οἰκοδομὴν τοῦ πυλῶνος, - ἤγειραν μεγαλοπρεπὲς μνημεῖον· ὁμ. κ. παθ. : Βίτ.66,5 στῦλος ἐγηγερμένος, Λουκ.Ἀλέξ.19 ἤδη γὰρ ὁ νεὼς ἐγήγερτο· 9) τὸ παθ. ἐγείρομαι μετὰ ἐνεργ. παρακ. ἐγρήγορα ἐξυπνῶ, σηκώνομαι ἀπ' τὸν ὕπνο· Ἡσ. « ἐγείρεο, ἐγέρθητι, ἀνάστηθι », Θωμ.Μ « ἐγείρομαι καὶ ἄγρομαι οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν » : Ἰλ.Β 41 ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου, Ὀδ.Υ 100 φήμην τίς μοι φάσθω ἐγειρομένων ἀνθρώπων, Ἡρ.4,9 ὡς δ' ἐγερθῆναι τὸν Ἡρακλέα, Πλάτ.Πολ.330 Ε ἐκ τῶν ὕπνων.. θαμὰ ἐγειρόμενος δειμαίνει· ‖ ὁμ. μτφ. : Πτολ.4,8,1 ἐγειρόμενος εἰς ἐμαυτὸν ἐκ τοῦ σώματος· 10) κτ. ἀόρ. φυλάττω φυλακήν, ἔχω φρουράν, ἀγρυπνῶ : Ἰλ.Η 434 τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἤγρετο λαὸς Ἀχαιῶν· ‖ ἐν τῷ παρακ. ἐγρήγορα εἶμαι ἔξυπνος, μένω ἄγρυπνος : Ἰλ.Κ 419 οἱ δ' ἐγρηγόρθασι φυλασσέμεναί τε κέλονται ἀλλήλοις, Ἀριστφ.Σφ.774 κἂν ἔγρῃ μεσημβρινός, οὐδείς σ' ἀποκλείσει θεσμοθέτης τῇ κιγκλίδι, Πλάτ.Πρωτ.310 Β ἐγρήγορας ἢ καθεύδεις· ‖ ὁμ. ἐπαγρυπνῶ, εἶμαι προσεκτικός, ἔχω τὸ νοῦ μου : αὐτ. Νόμ.809 D ζῶσαν τὴν πόλιν καὶ ἐγρηγορυῖαν παρεχόμεναι, Ξεν.ΚΠ 1,4,20 καὶ ἐφρόνει καὶ ἐγρηγόρει (ἦτο ἔξυπνος, προσεκτικός)· ‖ ὁμ. ἐπὶ καταστάσεων : Ἡρ.7,49 ὅστις ἐγειρομένου χειμῶνος.. φερέγγυος ἔσται διασῶσαι τὰς νέας (ὅταν σηκώνεται τρικυμία)· 11) ὁμ. μτφ. : αὐτ.148 πυθέσθαι γὰρ αὐτίκα κατ' ἀρχὰς τὰ ἐκ τοῦ βαρβάρου ἐγειρόμενα ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, Αἰσχ.Εὐμ.706 εὑδόντων ὕπερ ἐγρηγορὸς φρούρημα γῆς καθί-

σταμαι· (2) διεγείρομαι, ἐξεγείρομαι, ἐξάπτομαι: Ἡσίοδ.Α 176 **τοὶ δ' ἔτι μᾶλλον ἐγειρέσθην,** Δημ. 439 **ἐγείρεται ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις·** ‖ ὁμ. μετ' ἀπορφ.: Θουκ.7,51 **τοῦτο πυθόμενοι πολλῷ ἐγηγερμένοι ἦσαν μὴ ἀνιέναι τὰ τῶν Ἀθηναίων·** (3) ἀνεγείρομαι, σηκώνομαι ἀπὸ τὴν θέσιν μου: ΚΔ Λουκ. 21,10 **ἐγερθήσεται ἔθνος ἐπὶ ἔθνος,** αὐτ.Ἰω.14,31 **ἐγείρεσθε ἄγωμεν ἐντεῦθεν,** Μηναῖ. 9,5 Ὠδ.1 **θραῦσον υἱοὺς τοὺς τῆς Ἄγαρ.. ἐγειρομένους καθ' ἡμῶν,** Πρόδρ.2,184 **πολλάκις μὲ παρέτρυνεν ὁ λογισμός νὰ γέρθω | νὰ μπῶ στὴν μέσην καὶ νὰ βγῶ** (ἀντὶ ἐγερθῶ = νὰ σηκωθῶ), Σαχλ.ἐν Κορ. Ἀτ 2,240 ἐν λ. μαχεύγω, **ἀπὸ τὰ ζάρια ἐγέρθησαν ἔρημοι καὶ μισεύσαν, - ἠγέρθησαν πρὸ τοῦ γέροντος·** ‖ νεώτ. ἡ προστ. τοῦ παθ. ἀορ. **ἐγέρθητε** (στρατ. παράγγελμα, ὅπως ἀνορθωθῶσιν οἱ στρατιῶται ἐκ πρηνοῦς ἢ γονυπετοῦς στάσεως· (4) εἰδ. νεώτ. ναυτ. τὸ ἐνεργ. μτβ. **ἐγείρω ἀτμόν** σηκώνω ἀτμόν, βιάζω τὰ πυρὰ τῶν ἑστιῶν, ἵνα ἐπιτύχω μείζονα πίεσιν εἰς τοὺς λέβητας· ὁμ. **ἐγείρω τὰ πυρά** ὠθῶ τὰ πυρὰ τῶν ἑστιῶν τῶν ἀτμολεβήτων πρὸς ἐπίτευξιν ταχείας καύσεως· (5) τὸ ἐνεργ. ἀμτβ. ἀνεγείρομαι, ὀρθώνομαι, σηκώνομαι (ἐκ τῆς θέσεως, κλίνης, ὕπνου): Εὐρ.ΙΑ 624 ἔγειρ' **ἀδελφῆς ἐφ' ὑμέναιον,** Αἰσώπ.Μῦθ.16 B **ἔγειρε, καὶ τεύξῃ τῆς ὑγιείας.**

ἐγέλα Ἡσ. «χαλινοῖ».

ἐγέλαξα δωρ. ἀντὶ ἐγέλασα, τοῦ γελῶ βλ.λ.

ἐγελι(ανι)σμός (ὁ) νεώτ. φιλοσ. τὸ φιλοσοφικὸν σύστημα τοῦ Ἐγέλου, ἀ. ἀπόλυτος ἰδεαλισμός.

ἐγελιανός (ὁ) νεώτ. ὁ ἀσπαζόμενος καὶ ἀκολουθῶν τὰς φιλοσοφικὰς θεωρίας τοῦ Ἐγέλου.

ἐγέλωτοι Ἡσ. «ἀστέρες».

ἐγενήθην μτγν. τ. ἀντὶ ἐγενόμην, μέσ. ἀόρ. τοῦ γίγνομαι βλ.λ.

ἐγέννατ(ο) μέσ. ἀόρ. τοῦ γεννῶ, ἐγείνατο, ἔτεκεν: Ἀλκ.ἀπ.13 b, 2.

ἐγένονθο Ἐπιγρ. μέσ. ἀόρ. ἀντὶ ἐγένοντο.

ἔγεντο ἀντὶ ἐγένετο, μέσ. ἀόρ. τοῦ γίγνομαι βλ.λ.. Ἡσίοδ.Θ 199 **Κυπρογενέα δ', ὅτι γέντο πολυκλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ,** Θεόκρ.1,88 **τάκεται ὀφθαλμώς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο.**

ἐγεργεῖ Ἡσ. «γρηγορεῖ».

ἔγερθεν ποι. ἀντὶ ἠγέρθησαν, γ' πληθ. πρόσ. παθ. ἀορ. τοῦ ἐγείρω βλ.λ.

ἔγερμα-ατος (τὸ) μσν. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐγείρω: Πολεμ.Τρωαδ.457· 2) δημ. ὁ θόλος, ἡ ἀψίς.

ἐγέρρην αἰολ. τ. τοῦ ἐγείρειν βλ.λ.: ΕΓουδ.157,48.

ἐγερσιβόης (ὁ) ὁ βοήν, φωνὴν ἐγείρων, ὁ μεγαλόφωνος Ἐπιγρ.Ἑλλ.3,82 **ἐγερσιβόαι κοῦροι.**

ἐγερσιβόητος-ον μτγν. ὁ διὰ τῆς βοῆς ἐγείρων, ἐξυπνίζων Νόνν.Εὐαγγ.Ἰω.13,160.

ἐγερσίβροτας-ον μτγν. ὁ τοὺς βροτοὺς ἐγείρων: Πρόκλ.Ὕμν.7,18 **ἐγερσιβρότων ἀρετάων.**

ἐγερσίγελως-ωτος (ὁ,ἡ) ὁ διεγείρων γέλωτα, ὁ ἐγερτικὸς γέλωτος: ΑΠ 11,60, Ὀρφ.ἀπ.183 **ἐγερσίγελως Ἀφροδίτη.**

ἐγερσιθέατρος (ὁ) ὁ ἐξεγείρων τὸ θέατρον: ΑΠλ.5,361 **οὗτος ἐγερσιθέατρε, τεὸς τύπος, ὃν τοι ἐγείρει ἔμπυος ἀριζήλων, Καλλιόπα, στεφάνων.**

ἐγερσιμάχας-ου μτγν. ὁ τὴν μάχην διεγείρων: ΑΠ 7,424,4 **θοῦρος ἐγερσιμάχας·** ‖ ὁμ. κ. τὸ θηλ. **ἐγερσιμάχη** ἡ τὴν μάχην διεγείρουσα: ΑΠ 6,122 **τίς νύ σε θῆκε θεῷ δῶρον ἐγερσιμάχᾳ;**

ἐγερσιμαχῶ-έω μσν. ἐγείρω μάχην, παροτρύνω εἰς πόλεμον: Τζέτζ.Χιλ.12,654 **μὴ πειθομένους μηδαμῶς συμβούλοις τῆς εἰρήνης, τοῖς ἐγερσιμαχοῦσι δὲ καὶ θορυβωδεστέροις.**

ἐγερσίμοθος ον μτγν. ὁ ἐγερσιμάχας βλ.λ.: Ὀππ.Κυν.1,207 **ἦχον ἐγερσίμοθον δολιχῶν πολεμήιον αὐλῶν.** Νόνν.Δ 3,39 **ἐγερσιμόθου φάος Ἠοῦς.**

ἐγέρσιμος-ον κ.μσν. ἐπὶ τοῦ ὕπνου, ὁ ἐξ οὗ δύναταί τις νὰ ἐγερθῇ: Θεόκρ.24,7 **εὕδετ' ἐμὰ βρέφεα γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον,** Εὐστ.Πον.212,79 **ὑπνοῖ τὸν μακρὸν μέν, μακαρίως δὲ αὖθις ἐγέρσιμον.**

ἐγερσιμότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐγερσίμου, τὸ ἐγέρσιμον· 2) νεώτ. φυσιολ. ἡ ἱκανότης τῶν ὀργανισμῶν ὅπως ἀπαντῶσιν εἰς τοὺς ἔξωθεν ἐρεθισμοὺς δι' αἰσθημάτων καὶ κινήσεων.

ἐγερσίνους-οος-ουν-οον μτγν. ὁ διεγείρων τὸν νοῦν, τὴν διάνοιαν: Νόνν.Δ 12,376 **ἐγερσίνοος μέθη,** αὐτ.37,673 **ἐγερσίνοος φωνή,** Πρόκλ.Ὕμν.3,4 **ἐγερσίνοοι βίβλοι.**

ἔγερσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐγείρειν κ. ἐγείρεσθαι ἐκ τοῦ ὕπνου, τὸ ξύπνημα, τὸ σήκωμα: Ἱππ.Κωσκ.82, Ἐμπ.123,1, - **ἔγερσις στρατιωτῶν - πληρωμάτων·** ‖ ὁμ. κ. ἐν τῷ πληθ.: Φιλόδ.Ρητ.2,206 S, Πολύαιν.2,2,6· ‖ ὁμ. κ. μτφ.: Πλάτ.Τίμ.70 C **ἡ τοῦ θυμοῦ ἔγερσις,** Ἀριστλ.ΗΝικ. 1116 b, 30· ‖ **ἔγερσις πολεμική** νεώτ. εἰδ. ναυτ. ἑτοιμασία διὰ τὴν μάχην πολεμικοῦ πλοίου· 2) μτγν. ἡ ἀπὸ τῶν νεκρῶν ἀνάστασις: ΚΔ Ματθ.27,53 **καὶ ἐξελθόντες ἐκ τῶν μνημείων, μετὰ τὴν ἔγερσιν αὐτοῦ εἰσῆλθον εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν,** Μηναῖ.1,5 Ἑσπερ.Ὠδὴ 7 **τῇ τριημέρῳ ἐγέρσει κοινωνοῦντες καὶ βοῶντες Χριστῷ·** 3) ἀνάκτησις τῆς ὑγείας, ἀνάρρωσις: Ἀρετ.Χρον.Παθ.2,11 **ἔγερσις ἐκ τοῦ πάθεος·** 4) ἀνέγερσις, ἀνοικοδόμησις, εἰς ὕψος αὔξησις: Ἡρωδιαν.8,5,4 **ἔγερσις τειχίων.**

ἐγερσιφαής-ές ὁ τὸ φῶς διεγείρων, ὁ φῶς ἐκβάλλων: ΑΠ 6,5 **ἐγερσιφαὴς πέτρος** (ὁ πυρίτης).

ἐγερσιχαρής-οῦς-ές μτγν. μσν. ὁ χαρὰν ἐγείρων, παρέχων: Ἀνών.Ὕμν.εἰς τὴν Ἀειπάρθ 6.

ἐγερσίχορος ον μτγν. ὁ τὸν χορὸν ἐγείρων, προκαλῶν, ὁδηγῶν: Ὀππ.Κυν.4,236.

ἐγερτήριο(ν) (τὸ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. μέσον διεγέρσεως. ὅθ. προτροπή, παρακίνησις: Αἰλ.ΠΙ2,44 **μέλος διάτορόν τε καὶ γεγωνὸς ὅτι μάλιστα καὶ οἷον εἰς τὴν μάχην ἐγερτήριον,** αὐτ.ΖΙ 13,14 **τὰ ὦτά ἐστι ῥώμης συνθήματα καὶ ἐγερτήρια δρόμου·** 2) νεώτ. κ. δημ. εἰδ. πρωινὸν ἤχημα σάλπιγγος πρὸς ἔγερσιν τῶν στρατιωτῶν ἀπὸ τοῦ ὕπνου, ἀ. διάνα· 3) νεώτ. ὡρολόγιον τῆς τραπέζης, κανονιζόμενον οὕτως, ὥστε εἰς ὡρισμένην ὥραν ἰσχυρῶς ἠχοῦν ν' ἀφυπνίζῃ τὸν κοιμώμενον, δημ. ξυπνητήρι.

ἐγερτήριος-ον νεώτ. ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ἢ ἱκανότητα νὰ ἐγείρῃ, νὰ ἀφυπνίζῃ· ‖ μτφ. ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ ἐρεθίζῃ, νὰ παρακινῇ πρὸς ἐνέργειαν· 2) τὸ οὐδ. **ἐγερτήριον** ὡς οὐσ. βλ.λ.

ἐγερτί ἐπίρρ. ἐνθέρμως, προθύμως: Σοφ.Ἀντ. 413 **ἐγερτὶ κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιρρόθοις κακοῖσιν** 2) ἀγρύπνως, προσεκτικῶς: Ἡρακλ.63, Εὐρ. Ῥῆσ.524 **φρουρεῖν ἐγερτὶ καὶ νεῶν κατάσκοπον.**

ἐγερτικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ διεγείρων, ὁ συντελῶν πρὸς ἔγερσιν, πρὸς διέγερσιν: Πλάτ.Πολ.523 E **τό γε τοιοῦτον νοήσεως οὐκ ἂν παρακλητικὸν οὐδ' ἐγερτικὸν εἴη·** 2) π. Γραμμ. **ἐγερτικὰ** τὰ ἐγκλιτικά, ὡς μεταβάλλοντα τὴν βαρεῖαν τῆς προηγ. λέξεως εἰς ὀξεῖαν: ΑΒ 1147 **ἐγερτικὸν ἐπίρρημα.**

ἐγερτός-ή-όν ὁ ἐγέρσιμος βλ.λ.: Ἀριστλ.Ὕπν. 454 b,14 **διὸ ἀναγκαῖον ὕπνον πάντα ἐγερτὸν εἶναι.**

ἐγήγαρτος Ἡσ. «ἐπίχαρτος, ἐπιχαρής».

ἐγήγερκα κ. **ἐγήγερμαι** παρακ. τοῦ ἐγείρω βλ.λ.

ἐγϜήλασαν Ἡσ. «συνείλησαν· Λάκωνες»· πρβλ. **Ϝηλέω** = εἰλέω, ἔλλω, ἴλλω.

ἐγϜηληθίωντι Ἐπιγρ. (ἐξειλέω) ἐξειληθῶσιν, ἐκβληθῶσιν.

ἔγημα ἀόρ. α' τοῦ γαμῶ -έω βλ.λ.

ἐγήρα παρατ. τοῦ γηράσκω βλ.λ.

ἔγια παρακελευσματικὸν ἐπιφών. συνήθ. ἐν φρ. **ἔγια μόλα, ἔγια λέσα** ἐκφωνούμενον κατὰ τὴν σπάδην ἕλξιν βαρέος ἀντικειμένου καὶ τὴν ἐν ῥυθμῷ ἐρεσίαν πολυκώπου λέμβου

ἐγκαγχάζω ἐγγελάω, γελῶ ἐντός· Σουΐδ. **ἐν λ.** καγχάζω ὁ **δὲ κατὰ θυμὸν ἐνεκάγχαζε.**

ἐγκαθαιρῶ Ἡσ. «ἐγκαθελεῖν· κατοβαλεῖν».

ἐγκαθαρμόζω ἁρμόζω ἐντὸς (ἄλλου πράγματος): Ἀριστφ.Λυσ.682 **ἐγκαθαρμόσαι λαβόντας τουτονὶ τὸν αὐχένα.**

ἐγκάθεδρος (ὁ) γλωσσ. σύνεδρος, πάρεδρος.

ἐγκαθέζομαι, μέλλ. **-εδοῦμαι** καθίζω, τοποθετῶ ἐμαυτὸν ἐντός τινος, βάνω τὸν ἑαυτόν μου νὰ καθίσῃ, τοποθετοῦμαι: Ἀριστφ.Ἐκκλ.23 **δεῖ τὰς ἑτέρας πως κἀγκαθεζομένας λαθεῖν,** Ἀρρ.Τακτ.15,5 **ἐγκαθέζομαι εἰς ἐνέδραν·** ‖ ὁριστικῶς, μονίμως μένω που, ἐγκαθίσταμαι: Ἰώσ.ΑΙ 6,11,2 **τῶν δαιμονίων ἐγκαθεζομένων·** **2)** στρατοπεδεύω εἴς τι μέρος: Θουκ.3,1 **καὶ ἐγκαθεζόμενοι ἐδῄουν τὴν γῆν.**

ἐγκαθειργνῦμι μτγν., νεώτ. κ. **-γνύω ἢ -είργω** ἐγκλείω, κλείω ἐντός, περιορίζω ἐν κλειστῷ χώρῳ, φυλακίζω: Ἰώσ.ΑΙ 5,1,2, Πλούτ.Ἠθ.456 C **ἐ- φορβείᾳ τὸ ῥαγδαῖον·** κ. παθ.: Ἰουλ.Λόγ.1,206 B, **- ἐγκαθειργμένος εἰς τὸν οἶκόν του οὐδένα δέχεται.**

ἐγκαθείργω νεώτ. ἐγκαθείργνυμι βλ.λ.

ἐγκάθειρκτος-ον κ. νεώτ. καθειργμένος, ἐγκεκλεισμένος ἔν τινι οἰκήματι ἢ φυλακῇ, φυλακισμένος: Αἴσωπ.40, **- εἶναι ἐγκάθειρκτος.**

ἐγκάθειρξις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἔγκλεισις ἔν τινι οἰκήματι ἢ ἐν φυλακῇ, φυλάκισις: Εὐστ.188,93.

ἐγκάθετος-ον (ἐγκαθίημι) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπίτηδες κρυφίως τοποθετηθείς που, ὅπως ἐν καταλλήλῳ στιγμῇ ταχθῇ ὑπὲρ ἢ ἐναντίον τινός, πληρωμένος, βαλμένος, βαλτός: Πλάτ.Ἀξ.368 E **προέδρους ἐγκαθέτους ὑφέντες,** Πολύβ.13,5,1 **τὸν Ἡρακλείδην ὑπώπτευον ἐγκάθετον εἶναι,** ΚΔ Λουκ.20,20 **ἀπέστειλαν ἐγκαθέτους ὑποκρινομένους ἑαυτοὺς δικαίους εἶναι,** Ἰώσ.ΑΙ 11,27 **ἐγκαθέτους ὑποπέμψας τοὺς περιθήσοντας αὐτῷ τὸ διάδημα,** Προκόπ.Γαζ.2,9,126, **- οἱ ἐγκάθετοι ἐχειροκροτοῦσαν·** **2)** εἰδ. θετὸς υἱός: Ὑπερ.ἀπ.56.

ἐγκαθέτως ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τὸν τρόπον ἐγκαθέτου βλ.λ.1), κατόπιν ἐξαγορᾶς, ἀπατηλῶς, φεύτικα: Διόδ.Σ 16,68 **ἐγκαθέτως δημηγορεῖν.**

ἐγκαθεύδω, μέλλ. -ευδήσω κοιμῶμαι, ἀποκοιμῶμαι μεταξύ: Ἀριστλ.ΖΙ 610 b,31 **ἐγκαθεύδειν δὲ ψυχρότεραι αἱ ὄϊες αἰγῶν·** ‖ κοιμῶμαι ἐπί, ἐπάνω σὲ κάτι: Στράβ 15,1,57 **ποδήρη τὰ ὦτα ἔχοντας ὡς ἐγκαθεύδειν,** Αἰλ.ΖΙ **6,42 στιβάδα ἐγκαθεύδειν τινὶ παρασκευάσαι·** **2)** γεν. κοιμῶμαι: Ἀριστφ.Λυσ.614 **οὐκ ἔτ' ἔργον ἐγκαθεύδειν, ὅστις ἔστ' ἐλεύθερος·** **3)** Ἐπιγρ. εἰδ. κοιμῶμαι ἐντὸς ναοῦ πρὸς θαυματουργικὴν θεραπείαν μου, κοιμῶμαι ἐν ἀσκληπιείῳ· πρβλ. ἐγκοιμῶμαι 1).

ἐγκαθέψω ἕψω, βράζω τι ἔν τινι: Ἱππ.Γυν.2,133.

ἐγκαθηβῶ-άω διέρχομαί που τὴν ἥβην, τὴν νεότητά μου, περνῶ κάπου τὰ νιάτα μου: Εὐρ.Ἱππόλ.1096 **ὦ πέδον Τροιζήνιον, ὡς ἐγκαθηβᾶν πόλλ' ἔχεις εὐδαίμονα.**

ἐγκαθηδύνω μσν. καθιστῶ τι ἡδύ, γλυκύ, γλυκαίνω: Νικήτ.Εὐγ.Α,347.

ἐγκαθηλῶ-όω νεώτ. κ. **ἐγκαθηλώνω** καρφώνω κάπου, παθ.: Ἡλιόδ.π.Ὀρειβ.49,4,25· **2)** μτφ. νεώτ. κρατῶ τινα ἀκίνητον εἰς τὴν θέσιν του.

ἐγκαθήλωμα-ατος (τό) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐγκαθηλοῦν βλ.λ.2), ἐγκαθήλωσις, ἀκινησία· **2)** νεώτ. κτηνιατρ. τραυματισμὸς ἵππου ἐκ παρεκκλίσεως τοῦ ἥλου κατὰ τὴν πετάλωσιν.

ἐγκαθήλωσις·εως (ἡ) τὸ ἐγκαθήλωμα βλ.λ.

ἐγκάθημα-ατος (τό) μτγν. τὸ εἰσερχόμενον καὶ μένον που, ἐπὶ ξένου σωματιδίου εἰσερχομένου εἰς τὸν ὀφθαλμόν: Ὀρειβ.Εὐπόρ.4,31.

ἐγκάθημαι κ. νεώτ. κάθημαι ἐντὸς ἢ ἐπί τινος: Ξεν.Ἱππ.1,11 **ῥάχις γε μὴν ἡ διπλῆ τῆς ἁπλῆς καὶ** ἐγκαθῆσθαι **μαλακωτέρα καὶ ἰδεῖν ἡδίων·** ‖ κ. μτφ.: Πλάτ.Παρμ.156 D, Πολύβ 2,23,7 **ἐγκαθημένου ταῖς ψυχαῖς τοῦ φόβου,** Πλωτ.6,9,7 **ἐμπόδιον ἐγκαθήμενον·** **2)** ἐνεδρεύω: Ἀριστφ.Ἀχ.343 **ἀλλ' ὅπως μὴ 'ν τοῖς τρίβωσιν ἐγκάθηνταί που λίθοι,** Αἰσχίν.3,206· ‖ ἐπὶ φρουρῶν, κάθημαι ἔν τινι τόπῳ: Πολύβ.18,11,6 **ἐν Κορίνθῳ βασιλικῆς φρουρᾶς ἐγκαθημένης·** ‖ κάθημαι ἐγκεκλεισμένος που: Πλάτ.Θεαίτ.184 D **ὥσπερ ἐν δουρείοις ἵπποις αἰσθήσεις ἐγκάθηνται·** **3)** μτφ. μένω πιστὸς εἴς τι: Μιχ.Ἐφ.Η Νικ.68,31 **ἐγκάθημαι τῷ ῥητῷ.**

ἐγκαθίδρυσις-εως (ἡ) νεώτ. ἐγκατάστασις, τοποθέτησις· ‖ μτφ. ἐπὶ πολιτευμάτων, θεσμῶν, τρόπων κυβερνήσεως κττ., τὸ θέτειν ἐν ἰσχύϊ, ἐν χρήσει: ἐγκαθίδρυσις **βασιλείας - δικτατορίας - τρομοκρατικῆς διοικήσεως.**

ἐγκαθιδρύω κ. νεώτ. ἱδρύω ἔν τινι χώρῳ, ἐγείρω, στήνω, ἐγκαθιστῶ, τοποθετῶ: Εὐρ.ΙΤ 978 **ἄγαλμ' Ἀθηνῶν τ' ἐγκαθιδρῦσαι χθονί,** Ἀθήν.473 B **τοὺς κτησίους Δίας ἐγκαθιδρύουσι,** Ἰώσ.ΠΙ 2,13,7· κ. παθ.: Ἀριστλ.Κόσμ.397 b,27· ‖ τὸ παθ. ἐν χρ. κ. ὡς μέσ.: Ἡλιόδ.5,13 **καὶ δύναμις αὐτῇ γνησιωτέρα τῶν ἐκ δύσεων ἐγκαθίδρυται,** Δροσ.Βοτάν.152 **ὑπαίθριοι πωληταὶ εἶχαν ἐγκαθιδρυθῆ.**

ἐγκαθιδών Ἐπιγρ. **ἀντὶ ἐγκατιδών** μτχ. ἀορ. **τοῦ** ρ. ἐγκαθορῶ βλ.λ.

ἐγκαθίζω κ. νεώτ., Ἰων. **-κατίζω,** καθίζω, βάζω τινὰ νὰ καθίσῃ ἔν τινι τόπῳ ἢ ἐπάνω εἴς τι: Πλάτ.Πολ.553 C **εἰς μὲν τὸν θρόνον ἐκεῖνον τὸ.. φιλοχρήματον ἐγκαθίζειν·** ‖ **ἐγκαθίζω στρατιὰν ἐν τοῖς τόποις** τοποθετῶ δύναμιν στρατιωτικὴν ἔν τινι τόπῳ: Πολύβ.16,37,4· **2)** ὁθ. ἐν μέσ. ἀορ. α' ἱδρύω, ἐγείρω: Εὐρ.Ἱππ.31 **γῆς τῆσδε ναὸς Κύπριδος ἐγκαθείσατο** (δ.γρ. **καθίσατο**)· **3)** εἰδ. ἐκτελῶ εἴς τινα ἀτμόλουτρον τῶν κάτω ἄκρων: Σωρ.1,64, Ἡρωδ.Ἰατρ.π.Ὀρειβ.6,20,18· κ. παθ.: Ἱππ.Γυν.1,35· **4)** καθίζω, ἀφήνω νὰ κατακαθίσῃ, νὰ πέσῃ τι ἐπί τινος, ἐπάνω εἴς τι: Ἰω.Λυδ.Διοσ.53 **ἐ- τοῖς κοιλώμασι τὴν ὑπερκειμένην γῆν·** **5)** ἀμτβ. κάθημαι ἐντὸς ἢ ἐπί τινος: Πίνδ.Π 4,272 **ἐγκαθίζων ἱππόταις εὔθυνε λαοῖς δίκας·** ‖ ὁμ. σημ. κ. μέσ.: Ἡρ.5,26 **ὁ Ὀτάνης ὁ ἐγκατιζόμενος εἰς τοῦτον τὸν θρόνον·** **6)** νεώτ.ἱππολ. **ἐγκαθίζω τὸν ἵππον** κάμνω τὸν ἵππον νὰ καλπάζῃ μὲ τοὺς γλουτοὺς χαμηλότερον τῶν ὤμων· ‖ **ἐγκαθίζω τὸ πέταλον** τὸ προσαρμόζω ἐπὶ τῆς ὁπλῆς.

ἐγκαθίημι καταβιβάζω, ἀφήνω κάτω: Ἀριστφ.Λυσ.308 **τῆς ἀμπέλου δ' ἐς τὴν χύτραν τὸν φανὸν ἐγκαθέντες·** **2)** ἀποστέλλω ὡς πράκτορας: Πλούτ.Πύρρ.11 **τινὰς.. ἐγκαθίει προσποιούμενος εἶναι Μακεδόνας·** **3)** παθ. ἐπὶ καθετῆρος, διαβιβάζομαι, περνῶμαι: Ῥοῦφ.Νεφρ.Κύστ.7,11· **4)** ἐμπιστεύω, ἀναθέτω, παρέχω: Αἰσχ.ἀπ.86 **Ζεὺς ἐγκαθίει** (ἀντὶ ἐγκαθίησι) **Λοξίᾳ θεσπίσματα.**

ἐγκάθισις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐγκαθίζω βλ.λ.: Στουδ.Θεόδ.94,241· **2)** νεώτ. κοιλότης, ἐφ' ἧς ἐγκαθίζεται, προσαρμόζεται ἕτερον σῶμα: **ἐγκάθισις τοῦ καφυλλίου - τοῦ ἐλατηρίου·** **3)** ὁμ. νεώτ. ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ἵππου, ἡ κάμψις τῶν ὀπισθίων ποδῶν του, ὅταν ἀρχίζῃ νὰ τρέχῃ.

ἐγκάθισμα-ατος (τό) μτγν. ἀτμόλουτρον τῶν κάτω ἄκρων: Διοσκ.2,11, Γεωπ.12,23,5· **2)** ἀνακοπὴ ἐν τῇ προφορᾷ συλλαβῆς: Διον.Ἀλ.Συνθ.20,22.

ἐγκαθισμός (ὁ) μτγν. τὸ ἐγκάθισμα βλ.λ.: Διον.Ἀλ.Δημ.43. **2)** ἐνέδρα· πρβλ. ἐγκάθημαι 2).

ἐγκαθίστημι κ. νεώτ. κ. **ἐγκαθιστῶ** καθιστῶ, τοποθετῶ, διορίζω: Εὐρ.ΙΤ 982 **σέ.. Μυκήναις ἐγκαταστήσω πάλιν,** Θουκ.1,4 **τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας ἡγεμόνας ἐγκαταστήσας,** Δημ 214 **Χαίρωνα δὲ τὸν παλαιστὴν τύραννον ἐγκατέστηκεν, - ἐγκαθιστῶ κληρονόμον τὸν ἀδελφόν μου·** ‖ ἐπὶ πολιτεύματος, ἐγκαθιδρύω: Ἀρρ.Ἀν.1,18,2 **δημο-**

κρατίας ἐγκαθιστάναι καὶ τοὺς νόμους τοὺς σφῶν ἑκάστοις ἀποδοῦναι· ‖ ὁμ. μέσ. ἱδρύω δι' ἐμαυτόν : Ἑλλάνικ.79 **ἐγκαθίστημι βασιλείην**· ‖ **παθ. μ.** ἀόρ. β', παρακ. κ. ἐνεργ. ὑπερσ. ἐγκαθίσταμαι : Λυσ.2,59 **δουλεύουσι πόλεις τῶν Ἑλλήνων, τύραννοι δ' ἐγκαθεστᾶσιν,** Θουκ.1,122 **τύραννον ἐῶμεν ἐγκαθεστάναι πόλιν**· ‖ τοποθετοῦμαι διὰ νόμου : Θουκ.5,10 **καὶ αὐλητῶν πολλῶν νόμῳ ἐγκαθεστώτων**· ‖ τοποθετῶ : Δημ. 114 **στρατιώτας ἐξέβαλλεν, οὓς ὁ ὑμέτερος στρατηγὸς ἐγκατέστησεν,** Πλούτ.'Αλκ.30 **χρήματα λαβὼν καὶ φρουρὰν ἐγκαταστήσας ἀπῆλθεν**· ‖ κ. **νεώτ.** τοποθετῶ ἐμαυτόν, τοποθετοῦμαι: **ἐγκαθίσταται ὁριστικῶς εἰς Ἀθήνας.**

ἐγκαθορμίζω κ.μσν. φέρω εἰς τὸν λιμένα, ἐν χρ. κ.μτφ.:Μηναῖ.8,25 Ἑσπερ.**τοὺς νηχομένους τῷ βυθῷ τῆς ἀθείας σὺ ἐγκαθώρμισας**· ‖ συνήθ. μέσ. **ἐγκαθορμίζομαι** κυρ. ἐπὶ πλοίων εἰσέρχομαι εἰς τὸν λιμένα, ἀγκυροβολῶ : Θουκ.4,1 **καὶ αἱ πληρούμεναι** (νῆες) **ἔμελλον αὐτόσε ἐγκαθορμισάμεναι τὸν πόλεμον ἐντεῦθεν ποιήσεσθαι,** Δίων Κ 48,49· ‖ ὁμ. **παθ.** κτ. ἀόρ. : 'Αρρ.'Αν.2,20,8 **ὡς μὴ ἐς τῶν λιμένων τινὰ ἐγκαθορμισθῆναι τῶν πολεμίων τὸν στόλον.**

ἐγκαθόρμισις-εως (ἡ) μτγν. ἡ καθόρμισις πλοίου εἰς τὸν λιμένα, ἀγκυροβόλησις : 'Αρρ.'Αν.1,18,5 **οὐ τῶν νεῶν μόνον τῇ ἐγκαθορμίσει.**

ἐγκαθορῶ-άω μετὰ δοτ. ἢ ἐμπροθ. βλέπω ἐντὸς ἐκ τοῦ πλησίον, παρατηρῶ : Πλούτ.Δημήτρ.38 **ἐγκαθορᾶν τε τῷ προσώπῳ,** 'Επιγρ. **ἐγκαθορᾶν εἰς τὸ ὕδωρ**· ‖ ὁμ. ἀπολ. : Πλάτ.'Επιν.990 Ε **ὁ δὲ θετόν τ' ἐστι καὶ θαυμαστὸν τοῖς ἐγκαθορῶσί τε καὶ διανοουμένοις**· **2)** παρατηρῶ, βλέπω **ἐν τῷ** ἀνθρώπῳ ἢ πράγματι : Πλούτ.Βροῦτ.16 **ἐγκατιδὼν τῷ τοῦ Λαίνα σχήματι δεομένου σπουδήν.**

ἐγκαθυβρίζω ἀτιμάζω, καταισχύνω : Εὐρ.Τρ.997 **μέλαθρα τοῖς σαῖς ἐγκαθυβρίζειν τρυφαῖς.**

ἐγκαθυφαίνω μτγν. καθυφαίνω, ὑφαίνω ἐντέχνως : ΠΔ 'Εξ.28,17 **καὶ ἐγκαθυφανεῖς ἐν αὐτῷ ὕφασμα κατάλιθον τετράστιχον** (δ.γρ. καθυφανεῖς).

ἐγκαθωπλισμένος μσν. μτχ. τοῦ ἐγκαθοπλίζομαι, ὡπλισμένος ἐντός : Χοῦμν.Ν 1484.

ἐγκαίνια (τὰ) (καινὸς) μτγν., νεώτ. κ.δημ. ἑορτὴ ἀνανεώσεως ἢ καθιερώσεως ἱεροῦ ἱδρύματος ἢ ἄλλου σεπτοῦ πράγμ. : ΠΔ Δαν.3,2 **ἀπέστειλε συναγαγεῖν τοὺς ὑπάτους.. ἐλθεῖν εἰς τὰ ἐγκαίνια τῆς εἰκόνος**· νεώτ. δημ. ἰδίως **ἐπὶ** νεοκτίστου ναοῦ· ‖ **εἰδ.** ἡ ὁρισθεῖσα ἑορτὴ ὑπὸ Ἰούδα τοῦ Μακκαβαίου κατὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ ναοῦ : ΚΔ 'Ιω.10,22 **ἐγένετο δὲ τὰ ἐγκαίνια ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις καὶ χειμὼν ἦν**· **2)** νεώτ. κ.δημ. εἰδικὴ τελετὴ ἢ ἑορτασμὸς ἐπὶ τῇ ἐνάρξει ἐργασίας δημοσίου ἢ κοινωφελοῦς ἢ κοινοχρήστου ἰδιωτικοῦ καταστήματος : **τὰ ἐγκαίνια τοῦ σχολείου - τῆς τραπέζης - τοῦ νέου καφφενείου.**

ἐγκαινιάζω νεώτ. κ. δημ. τελῶ τὴν ἑορτὴν τῶν ἐγκαινίων, κάμνω τὰ ἐγκαίνια βλ.λ.: **ἐγκαινιάζουν τὴν νέαν ἐκκλησίαν**· **2)** κτ. ἐπέκτ. ἄρχομαι χρησιμοποιῶν πρᾶγμά τι ἢ μεταχειρίζομαι διὰ πρώτην φορὰν καινουργὲς πρᾶγμα : Βάρν.Σκλάβ.Πολ.Καμπ. ἤτοι ἡ 'Ελευθ.2(80) **ἄντρες, γυναῖκες, παιδιὰ ἔχουνε μαζευτῆ μὲ τὰ γιορτινά τους, γιὰ νὰ ἐγκαινιάσουνε τὴν καινούργια καμπάνα, - ἐγκαινίασε τὸ καινούργιο γραφεῖο**· **3)** ὁμ. νεώτ. θέτω τὸ πρῶτον εἰς ἐφαρμογήν : **ἐγκαινιάσας ἄλλας μεθόδους διοικήσεως**· ‖ γεν. ποιοῦμαι χρῆσιν τρόπου ἢ μεθόδου ἢ συστήματος κττ.· πρβλ.δημ.γκαινιάζω.

ἐγκαινίασις-εως (ἡ) νεώτ. κ. δημ. κ. **ἐγκαινίασμα,** δημ. **-η** τὸ ἐγκαινιάζειν, ἡ τέλεσις τῶν ἐγκαινίων, τὰ ἐγκαίνια : **ἡ ἐγκαινίασις τοῦ ναοῦ.**

ἐγκαινίασμα-ατος (τὸ) νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐγκαινιάζω βλ.λ., τὰ ἐγκαίνια βλ.λ.

ἐγκαινιασμός (ὁ) νεώτ.κ.δημ. εἶδ. **ἐπὶ** ἐκκλησίας, ἡ τελετή, ἡ πρᾶξις τῆς ἐγκαινιάσεως βλ.λ.

ἐγκαινίζω μτγν. κ. μσν. ἀποκαθιστῶ εἰς τὴν προτέραν καλὴν κατάστασιν, ἐπανορθῶ : ΠΔ 'Ησ.16,11 **καὶ τὰ ἐντός μου ὡς τεῖχος ἐνεκαίνισας,** αὐτ. Βασ.1,11,14 **πορευθῶμεν.. καὶ ἐγκαινίσωμεν τὴν βασιλείαν**· ‖ ἀνακαινίζω : ΚΔ 'Εβρ.10,20 **ἣν ἐνεκαίνισεν ἡμῖν ὁδὸν πρόσφατον**· **2)** κ. νεώτ. καθιερῶ, ἐγκαθιδρύω· πρβλ. ἐγκαινιάζω : ΠΔ Βασ. 3.8,63 **καὶ ἐνεκαίνισε τὸν οἶκον κυρίου ὁ βασιλεύς,** Μηναῖ 1,11 'Ωδ.5 **τὸν καινὸν ἐγκαινίζει τάφον, - ἐγκαινίζει νέας συνηθείας**· ‖ ὁμ.κ.παθ. : ΚΔ 'Εβρ.9,18 **ὅθεν οὐδ' ἡ πρώτη χωρὶς αἵματος ἐγκεκαίνισται**· **3)** καινοτομῶ, ἀνανεώνω : Πάπ. (ἀμφ.), Εὐστ.Πον.277,84.

ἐγκαινίς-ίδος (ἡ) μτγν. ἀμφ. σημ., πιθ. ἐπηγκενίς βλ.λ., μέρος τι τοῦ πλοίου : 'Αγαθ.5,21 **ξύλα ἰθυτενῆ καθά που ζυγὰ καὶ ἐγκαινίδας ὕπερθεν κατὰ τὸ ἐγκάρσιον ἐνθέντες.**

ἐγκαίνισις-εως (ἡ) μτγν. καθιέρωσις, ἀφιέρωσις : ΠΔ 'Αριθ.7,88 **ἡ ἐγκαίνισις τοῦ θυσιαστηρίου**· δ. γρ. ἐγκαίνωσις· **2)** ἀνανέωσις, ξεκαινούργεμα.

ἐγκαίνισμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἐγκαινίασμα βλ.λ. : 'Ιωσ.Γενέσ.Κωνστ.4,61 Β **γηροκομείων τε καὶ πτωχοτροφείων πολυειδῶν ἐγκαινίσμασιν.**

ἐγκαινισμός (ὁ) μτγν. ὁ ἐγκαινιασμός βλ.λ. : ΠΔ Μακκ.1,4,56 **καὶ ἐποίησαν τὸν ἐγκαινισμὸν τοῦ θυσιαστηρίου ἡμέρας ὀκτώ**· **2)** ἀνανέωσις : Βασιλ.'Ομ.28,619 **τί μετὰ ταῦτα ἐπιφέρει, δοὺς τόπον ἐγκαινισμοῦ.**

ἐγκαίνωσις-εως (ἡ) τὸ καθιστάναι τι ἢ γίνεσθαί τι αὖθις καινόν, καινουργές, ξεκαινούργεμα : ΠΔ 'Αριθμ.7,88 (δ.γρ. ἐγκαίνισις).

ἔγκαιρα ἐπίρρ. δημ. ἐγκαίρως βλ.λ.

ἐγκαιρία (ἡ) ὁ ἁρμόδιος, κατάλληλος καιρός, ἐπικαιρότης, ἀντίθ. ἀκαιρία : Πλάτ.Πολιτ.305 D **γιγνώσκουσαν τὴν ἀρχήν τε καὶ ὁρμὴν τῶν μεγίστων ἐν ταῖς πόλεσιν ἐγκαιρίας τε πέρι καὶ ἀκαιρίας,** 'Αρετ.'Οξ.Νούσ.1,1 **ὅπως μὴ.. διόλλυται τῆς τροφῆς ἡ ἐγκαιρίη.**

ἐγκαίριος-ον πάπ. ἐσφ. γρ. **ἐγκαίρειος** ὁ ἔγκαιρος βλ.λ. : Πλάτ.Τίμ.51 Α **τοῦτο.. ἐγκαιριώτατον γένοιτ' ἄν,** Πάπ. **σὺν θεῷ εὑρίσκω ἐγκαίρειον.**

ἐγκαιριότης-ητος (ἡ) ἡ ἰδιότης τινὸς τοῦ εἶναι αὐτὸν ἔγκαιρον βλ.λ.:Σχόλ.Εὐρ.Φοίν.471 **ἔχει γὰρ αὐτὰ καιρὸν τὰ δίκαια· ἔχει ἰσχὺν καὶ ἐγκαιριότητα.**

ἔγκαιρος (-η)-ο(ν) . κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν καταλλήλῳ χρόνῳ λαβὼν ὑπόστασιν, ὁ ἐν καιρῷ προσήκοντι, ὁ ἐπίκαιρος, ὅθ. ὁ πρόσφορος, ὁ ἁρμόδιος : Πλάτ.Πολιτ.282 Ε **ἴσως γὰρ ὁ διορισμὸς ἔγκαιρος ἄν σοι γένοιτο,** αὐτ.Νόμ 928 Α **ἔτι δ' ἀπειλή τις ἂν τοιάδε εἴη μάλα ἔγκαιρος,** Θεμίστ. Λόγ 26,331 Α **ἔγκαιρος δήλωσις - ἐπέμβασις - ἐγχείρησις**· ‖ ὁμ. κ. ὑπερθ. **ἐγκαιρότατος** : Πλάτ. Νόμ.717 Α **τοῖσι δὲ ὁσίοις ἐγκαιρότατος ἅπασι**· ‖ δημ. εἰδ. ἐπὶ καρπῶν κ. ὁ ὥριμος, ὁ γενωμένος, **ποὺ εἶναι στὴν ὥρα του**· ‖ ὁμ. ὁ πρόσφατος, ὁ νωπός : **ἔγκαιρο σταφύλι - μῆλο - σῦκο.**

ἐγκαιρότης-ητος (ἡ) νεώτ. τὸ γνώρισμα ἢ ἡ ἰδιότης τοῦ ἐγκαίρου, τοῦ ἐν καταλλήλῳ χρόνῳ : **ἡ ἐγκαιρότης τῆς δηλώσεως - τῆς ἐπεμβάσεως.**

ἐγκαιροφλεγής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἐγκαίρως, εἰς κατάλληλον χρόνον ἀναφλεγόμενος : **ἐγκαιροφλεγεῖς βολίδες** (αἱ ἀναφλεγόμεναι εἰς ὡρισμένον σημεῖον τῆς τροχιᾶς των).

ἐγκαιρόφλεκτος-ον νεώτ. ἐγκαιροφλεγὴς βλ.λ.: **ἐγκαιρόφλεκτοι πυροσωλῆνες** (οἱ ρυθμίζοντες τὴν στιγμὴν τῆς ἐκρήξεως χρονομετρικῶς ἢ ἄ.).

ἐγκαίρως ἐπίρρ. μτγν κ. νεώτ. εἰς κατάλληλον χρόνον, τὴν ὥρα ποὺ ἔπρεπε ἢ ποὺ πρέπει : 'Αρισταίν.1,15, - **ἦλθεν ἐγκαίρως**· ‖ ὁμ. κ. ὑπερθ. **ἐγκαιρότατα** : Θεμίστ.Λόγ.9,120 C.

ἐγκαίω κ. νεώτ., μτχ. ἀορ. α' ἐγκέας κ. ἐγκαύσας καίω, θερμαίνω· κ. ποθ. : Εὐρ.Κύκλ.393 ὀβελοὺς τ' ἄκρους μὲν ἐγκεκαυμένους πυρί· 2) χαράττω δι' ἐγκαύσεως, στιγματίζω : Λουκ.'Αλ.46 καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου στίγματα ἐπιβαλέτω ἢ ἐγκαυσάτω κατὰ τὸ μεσόφρυον· κ παθ. : 'Αρρ.'Αν.5,3,4 βοῦς ἐγκεκαυμένας ῥόπαλον· 3) ἐπὶ τοῦ ἡλίου, φρύγω, καψαλίζω : Γεωπ.18,17,1· 4) ζωγραφίζω διὰ τῆς ἐγκαυστικῆς, ἤτοι διὰ χρωμάτων ἀνομείκτων μετὰ κηροῦ : 'Επιγρ. ἐγκέας ., ΠΔΜακ.2,2,29 τῷ δὲ ἐγκαίειν καὶ ζωγραφεῖν ἐπιχειροῦντι τὰ ἐπιτήδεια, Πλίν.35,122· 5) παθ. ἰατρ. εἶμαι ὑπέρθερμος, ὑπερθερμαίνομαι : Γαλ.2,870, 'Αρετ.Χρον. Παθ.1,5· 6) ἀνάπτω τι, βάνω φωτιὰ σὲ κάτι : Πλούτ.'Αλέξ.24 ἐγκαύσαντες πῦρ πολὺ τοὺς μὲν ἐφόβησαν ὥστε φυγεῖν· ‖ οἶκοι ἐγκαιόμενοι = θερμαινόμενα δωμάτια : Λουκ.'Αλ.'Ιστ.2,11· 7) κ. μτφ. ἐπὶ πάθους, φλογίζω : Σύμμ. ΠΔ Ψαλμ. 38,4· 8) ἀπολ. προσφέρω θυσίαν : Παυσ.1,42,6 τηνικαῦτα δὲ ὁ πατὴρ οἱ τῷ 'Απόλλωνι ἐνέκαιεν.

ἐγκακοπαθῶ-έω μτγν. πάσχω ἐκ κακῶν ἐν ἐμοὶ ὄντων : Γρηγ.Νύσσ.1,461.

ἐγκᾰκῶ-έω μτγν. κακῶς φέρομαι εἴς τι πρᾶγμα, παραλείπω νὰ πράξω τι ἐκ κακίας : Πολύβ.4,19,10 τὸ μὲν πέμπειν τὰς βοηθείας κατὰ τὴν διάταξιν ἐνεκάκησαν, Σύμμ.ΠΔΓεν.27,46· κ. παθ. : Πάπ. ἐγκακηθέντα τὸν ἐμὸν πατέρα· ‖ κ. μετὰ μτχ. : ΚΔ Γαλ.6,9 τὸ καλὸν ποιοῦντες μὴ ἐγκακῶμεν· ‖ κ. ἀπολ.:ΚΔΛουκ.18,1· 2)'Ησ. «ἐγκακοῦμεν· ὑφοῦμεν».

ἐγκαλείμενος 'Επιγρ. ἀντὶ ἐγκαλούμενος μτχ.τοῦ ἐγκαλῶ βλ.λ. : 'Επιγρ. τὠγκαλειμένωι τὰν δίκαν δόμεν τὸν ἀρχὸν ἐν τριάκοντ' ἁμάραις.

ἐγκάλεσμα-ατος [τὸ] νεώτ. ἐν παλαιοτ. χρ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐγκαλῶ βλ.λ., μήνυσις, καταγγελία.

ἐγκαλεστής [ὁ] νεώτ. νομ. ἐν παλαιοτ. χρ. ὁ ἐγκαλῶν, μηνύων, καταγγέλλων.

ἐγκαλημένων 'Επιγρ. ἀντὶ ἐγκαλουμένων, μτχ. τοῦ ἐγκαλῶ βλ.λ.

ἐγκᾰλινδοῦμαι-έομαι μτγν. περικυλινδοῦμαι, κυλίομαι ἐντός τινος : 'Αρετ.'Οξ.Νούσ.1,2 ἐ- τῇσι ψάμμοισι· 2) μτφ. κακοπαθῶ : 'Ιππ.'Επ.17 ἐ- πολλῇσι συμφορῇσι, 'Αγαθ.4,27 ἐ- ταραχαῖς καὶ κινδύνοις· 3) ἀναμειγνύομαι εἴς τι : 'Αθήν.6,262 Β τεθαύμακα τὸ τῶν δούλων γένος ὡς ἐστιν ἐγκρατὲς τοσαύταις ἐγκαλινδούμενον λιχνείαις.

ἐγκαλλύνομαι μσν. λίαν κοσμοῦμαι, στολίζομαι : 'Ιω.Φωκ.π.'Αγ.Γῆς 14.

ἐγκαλλωπίζομαι μτγν. κ. νεώτ. ὑπερηφανεύομαι, σεμνύνομαι, καυχῶμαι ἐπί τινι : Πλούτ.'Αντών.36 ἀγαθὸς ὢν ἐγκαλλωπίσασθαι τοῖς αἰσχροῖς, 'Αγαθ.1,13 βωμολοχίαις ἐγκαλλωπίζεσθαι· ‖ θεωρῶ τι ὡς ἔπαινον, ὡς ἐγκαλλώπισμα, στολίδι : 'Ιώσ.ΑΙ 18,3,4 ἐγκαλλωπίζεσθαι ταῖς φίλαις τῇ ἀξιώσει· 2) κομπάζω, ἐναβρύνομαι, καμαρώνω : Φίλ.2,28.

ἐγκαλλώπισμα-ατος [τὸ] κ. νεώτ. κόσμημα, στολίδι : Θουκ.2,62 οὐ κηπίον καὶ ἐγκαλλώπισμα πλούτου, Πλωτῖν.3,5,9, Θεμίστ.Λόγ.6,83C. ‖ κ. ἐπὶ προσ., τὸ δι' ὃ τις σεμνύνεται : 'Αγαθ.135 D ἐγκαλλώπισμα γένους, Μηναῖ.1,3'Ωδ.9 Γόρδιε, μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα, - τὸ ἐγκαλλώπισμα τῆς οἰκογενείας.

ἐγκᾰλοσκελής-οῦς·ές ὁ οὗ οἱ πόδες εἶναι βασανιστικῶς δεσμευμένοι ἐντὸς ξύλων, ὡς ἐγίνετο ἕνεκα καθυστερήσεως χρέους· 'Ησ. « ἐγκαλοσκελεῖς· οἱ μὴ ἀποδιδόντες τὰ χρέα ἐν κάλοις (= ξύλοις) ἐδεσμεύοντο » : Κωμ.'Αδέσπ.988.

ἐγκάλυμμα-ατος [τὸ] μσν. κ. νεώτ. τὸ καλύπτον τι, κάλυμμα, σκέπασμα πρὸς ἀπόκρυψιν πράγματός τινος : Θησ. Στεφ. ἐν λ.

ἐγκᾰλυμμός [ὁ] περιτύλιξις, περικάλυψις, σκέπασμα· ‖ κ. τὸ περικεκαλυμμένον : 'Αριστφ.'Ορν.1496 τίς ὁ ἐγκαλυμμός; (δ.γρ. συγκαλυμμός).

ἐγκᾰλυπτήρια [τὰ] μτγν. ἑορτὴ περικαλύψεως, ἀντίθ. ἀνακαλυπτήρια : Φιλόστρ.Σοφιστ.2,25,4.

ἐγκαλύπτω κ. νεώτ. περιβάλλω, περικαλύπτω, σκεπάζω καλῶς : 'Αριστφ.Βάτρ.911 πρώτιστα μὲν γὰρ ἕνα τιν' ἂν καθῖσεν ἐγκαλύψας· ‖ κ. παθ. περικαλύπτομαι, σκεπάζομαι καλῶς : 'Αριστφ. Πλούτ.714 οὐ ἐγκεκαλύφθαι φῄς; ‖ ὁμ. παθ. σκεπάζομαι ὡς δι' ὕπνον : Ξεν.'Αν.4,5,19 ἐπὶ τῆς χιόνος τοῖς στρατιώταις ἐγκεκαλυμμένοις, Πλάτ. Πρωτ.315D κατέκειτο ἐγκεκαλυμμένος ἐν κωδίοις τισὶ καὶ στρώμασι· 2) μτφ. ἐγκεκαλυμμένος λόγος σόφισμα, καθ' ὅ τις φωρᾶται ἀγνοῶν ὅ,τι γνωρίζει : Στωϊκ.2,8,90, Σχόλ. Λουκ.'Ερμοτ.55 τὸν ἐγκεκαλυμμ- λόγον,.. ἐπ' οὐδενὶ καταστρέφων χρησίμῳ ἀναλαμβάνει· 3) μέσ. σκεπάζομαι, σκεπάζω ἐμαυτόν : 'Ανδοκ.1,17 ἐγκαλυπτόμενος καθεύδειν· ‖ ὁμ. ἐπὶ ἀποθνήσκοντος : Ξεν.ΚΠ 8,7,26 ὅταν ἐγὼ ἐγκαλύψωμαι.. μηδεὶς ἔτ' ἀνθρώπων τοὐμὸν σῶμα ἰδέτω, Πλάτ.Φαίδ.118 Α καὶ ἐγκαλυψάμενος ἀνεκαλύπτετο.. ὃ δὴ τελευταῖον ἐφθέγξατο· ‖ ὁμ. μέσ. σκεπάζω τὸ πρόσωπόν μου, ὅθ. κρύπτομαι : 'Αριστφ.Πλ.707 μετὰ ταῦτ' ἐγὼ μὲν εὐθὺς ἐνεκαλυψάμην δείσας· ‖ ὁμ. μέσ. σκεπάζω τὸ πρόσωπόν μου ἐξ αἰδοῦς ἢ αἰσχύνης : Δημ.1485 τῆς 'Αριστογείτονος κρίσεως ἀναμνησθέντες ἐγκαλύψασθε· 4) κ. μτφ. κρύπτω τὰ αἰσθήματά μου· μ. μτχ. : 'Απп.'Εμφ.Πολ.2,69 νεμεσῶν ἐνεκαλύπτετο· 5) ὁμ. μτφ. αἰσχύνομαι : Νικηφ.Γρηγ.21,5 ἐφ' οἷς ἐγκαλύπτεσθαι ἔδει, τούτοις ἐγκαλλωπίζεσθαι οἱ θεομισεῖς οὐκ αἰδούμενοι· ‖ μ. αἰτ. προσώπου, αἰσθάνομαι ἐντροπὴν ἐνώπιόν τινος : 'Απп. 'Εμφ.Πόλ.1,16 θεοὺς ἐγκαλυπτόμενος ὧν ἔμελλε δράσειν· ‖ κ. μετ' ἀπαρφ. αἰσχύνομαι, ἐντρέπομαι νὰ πράξω τι : Πάπ.ἐγκαλύπτομαι λέγειν· 6) ἐγκαλυπτόμενος σφυγμὸς ὁ μὴ εὐδιάκριτος, ὅρος πλασθεὶς ὑπὸ τοῦ 'Αρχιγένους : Γαλ.8,662.

ἐγκάλυψις-εως [ἡ] μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐγκαλύπτειν βλ.λ. : Στράβ.10,2,12 τοῦτο δὲ οὐ δύσεως καὶ ἀνατολῆς ἐγκαλύψεις ποιεῖ, ἀλλὰ μεσημβρίας καὶ ἄρκτου, Πλούτ.'ΗΒ.266 Β ἐγκαλύψεις τῆς ψυχῆς ὑπὸ τοῦ σώματος· 2) ἐν ἐγκαλύψει εἶναι εἶναί τι ἐν ἀσαφείᾳ, ἐν σκοτεινότητι : Μᾶρκ.Αὐρ.5,10 τὰ μὲν πράγματα ἐν τοιαύτῃ τρόπον τινὰ ἐγκαλύψει ἐστίν, ὥστε φιλοσόφοις.. ἔδοξε παντάπασιν ἀκατάληπτα εἶναι.

ἐγκαλῶ-έω κ. νεώτ., δημ. ἀγκαλῶ κ. ἀγκαλένω ἀπαιτῶ, ζητῶ δικαστικῶς χρέος : 'Ισοκρ.17,44 ὅτι τὰς μὲν τριακοσίας δραχμὰς ἐνεκάλεσεν, Ξεν. 'Αν.7,7,33 οἱ στρατιῶται ἀπολαβόντες ἃ ἐγκαλοῦσιν, Δημ.877 τὰς ὀγδοήκοντα μνᾶς ἐνεκάλεις· 2) γεν. ἀπαιτῶ, ζητῶ τι ὡς ὀφειλόμενον : Λυσ.3,26 ἀπειληφέναι προσποιεῖται, διότι φανερός ἐστιν ἐγκαλέσας· 3) μτ. δοτ. προσ. κ. αἰτ. πράγμ. μηνύω, καταγγέλλω τινὰ διά τι : Σοφ.'Ηλ.778 ἐγκαλῶν δέ μοι φόνους πατρῴους δείν' ἐπηπείλει τελεῖν, Πλάτ.'Απολ.26 C οὐδὲ ταύτῃ ἀδικῶ.. ἀλλ' ἑτέρους καὶ τοῦτ' ἔστιν ὅ μοι ἐγκαλεῖς· ‖ ὁμ. ἐπομ. ἐξηρτημένης προτάσεως : Ξεν.'Αν.7,5,7 οἱ μὲν στρατιῶται Ξενοφῶντι ἐνεκάλουν ὅτι οὐκ εἶχον μισθόν· ‖ κ. μετ' ἀπαρφ. : Θουκ.4,123 ἐνεκάλει τοῖς 'Αθηναίοις παραβαίνειν τὰς σπονδάς· ‖ κ. μετὰ μτχ. : Πλάτ.Πρωτ.346 Α ἵνα αὐτοῖς ἀμελοῦσιν αὐτῶν μὴ ἐγκαλῶσιν οἱ ἄνθρωποι μηδ' ὀνειδίζωσιν ὅτι ἀμελοῦσιν· ‖ ὁμ. μ. μετὰ δοτ. προσ. κατηγορῶ : 'Αντιφ.4,2,2 οἶμαι μὲν οὖν ἔγωγε οὔτε δίκαια τούτους οὔθ' ὅσια δρᾶν ἐγκαλοῦντας ἐμοί· ‖ ὁμ. κ. μσν μετ' ἐμπροθ. προσδ. τοῦ προσ. ἢ τῆς κατηγ. : Σοφ Φιλ.348 χόλον ἐγκαλῶ κατ' αὐτῶν, 'Επιγρ. ἐγκαλῶ περί τινων, αὐτ. ἐγκαλῶ ἐπὶ τοῖς διῳκημένοις, Κ Πορφ.Βασ.Μακεδ.63 πρόσοδον ἀρκοῦσαν ἀφώρισεν, ἀφ' ἧς οἱ ἐγκαλοῦντες κατά τινων ἀπεστρέφοντο· ‖ μ. μετ·

αἰτ. πράγμ. εἰσάγω ὡς καταγγελίαν ἢ κατηγορίαν: Θουκ.5,46 **εἴ τέ τι ἄλλο ἐνεκάλουν πάντα ἐπιστείλαντες ἀπέπεμψαν.. πρέσβεις·** ‖ ἐπιρρίπτω τὴν αἰτίαν: Σοφ.ΟΤ 702 **εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν ἐρεῖς·** ‖ ὁμ. κ. ἀπολ.: Ἀριστλ.Ρητ.Ἀλεξ.1437a,17 **οἱ ἐγκαλέσαντες·** ‖ σπαν. μετάγεν. πράγμ.: Πλούτ. Ἀριστ.10 **τῆς βραδύτητος αὐτοῖς ἐνεκάλει·** ‖ ὁμ. μσν., νεώτ. κ. δημ. μετὰ αἰτ. προσ. **ἐ- τινα** κατηγορῶ τινα: Πρόδρ.2,504 **ἡμεῖς νὰ σ' ἐγκαλέσωμεν στὸν ἅγιον βασιλέαν,** φρ. δημ. **νὰ μ' ἀγκαλέσῃς στὸν κατὴ νὰ βρῇς τὸ δίκιο σου·** ‖ παθ. κατηγοροῦμαι: Φιλόδ.Εὐσ.93 C **ἐνίων ἐγκληθέντων ἐπὶ τῷ βίῳ,** Διον.Ἀλ.7,46 **δικαστὴν τὸν δῆμον ὑπὲρ ὧν ἐνεκαλοῦντο ὑπομένειν·** ‖ κ. μτχ. **ἐγκαλείμενος** ἀντὶ ἐγκαλούμενος, ὡς μέσ. κ. παθ. ἐν Ἐπιγρ.· ‖ ὁμ. τὸ παθ. τριτοπροσώπως, ἀποδίδεται κατηγορία εἴς τινα: Ἀριστλ.ΗΝικ.1120b,17 **διὸ ἐγκαλεῖται τῇ τύχῃ, ὅτι οἱ μάλιστα ἄξιοι ἥκιστα πλουτοῦσι·** **4)** ὡς δικανικὸς ὅρος, ἐνάγω εἰς δικαστήριον: Δημ.907 **οὐδεμίαν πώποτε δίκην πρὸς ὑμᾶς εἰσήλθομεν οὔτ' ἐγκαλοῦντες οὔτ' ἐγκαλούμενοι·** ‖ ὁμ. κ. ἀπολ.: Ἀριστφ. **καλεσάμενος, κἀτ' ἐγκεκληκὼς ἐνθαδί·** **5)** φέρω, ἀντιτάσσω ἀντίρρησιν, μετ' αἰτ. κ. ἀπαρφ.: Φιλόδ. Σημ 29· **6)** ἐπικαλοῦμαι: Στράβ.14,1,44 **οὗτοι δ' εἰσὶ καὶ οἱ ἐγκαλοῦντες τὴν τῶν θεῶν ἰατρείαν.**

ἐγκάμνω καταπονοῦμαι, κουράζομαι: Ἀρετ. Χρον.Πάθ.1,15 **ἂν οὖν, ὡς ἕκαστον ἔργον τὸ θερμὸν ἐγκάμῃ·** **2)** μτφ. βαρύνομαι: Ἰώσ.ΑΙ 2,15 **οὔτ' αὐτὸς ἐνέκαμνε τῇ περὶ αὐτοὺς προνοίᾳ,** αὐτ. ΙΠ 3,10,2 **δεινόν.. ἡμᾶς ταῖς εὐτυχίαις ἐγκάμνειν.**

ἐγκαμπής-οῦς-ές ἐπικαμπής· Ἡσ. « ἐγκαπή· ἐπικάρπια. ἐγκομπή· ἐπικαμπή ».

ἐγκάμπτω κάμπτω πρὸς τὰ ἐντός, λυγίζω: Ξεν. Ἱππ.1,8 **οὐ γὰρ ἐγκάμπτοντες ἀλλ' ἐκτείνοντες τὸν τράχηλον καὶ τὴν κεφαλήν.**

ἐγκᾰνάσσω ἐγχέω, χύνω ἐντὸς μτ. φόφου, μτ. καναχῆς· πρβλ. **ἐγκαναχῶμαι**: Εὐρ.Κύκλ.152 **φέρ' ἐγκάναξον, ὡς ἀναμνησθῶ πιών,** Ἀριστφ.Ἱππ.105 **ἄκρατον ἐγκάναξόν μοι πολὺν σπονδήν,** Ἀλκίφρ. 3,36 **ἐγκάναξον κύλικα.**

ἐγκαναχῶμαι-άομαι ἀποθ. ποιῶ καναχήν: Θεόκρ. 9,27 **ἐγκαναχῶ κόχλον** (ἠχῶ φυσῶν κόχλον).

ἐγκάνθιος-α-ον μτγν. ὁ ἐν τῷ κανθῷ ἢ ὁ ἐκ τοῦ κανθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ: Διοσκ.Εὐπ.1,8,Γαλ.19,437.

ἐγκανθίς-ίδος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ρίζα τοῦ κανθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ· Πολυδ.2,71 « τὰ ἑκατέρωθεν τῶν βλεφάρων ἄκρα, κανθοί, ὧν αἱ ρίζαι, ἐγκανθίδες ἢ ἐπικανθίδες »· **2)** ἀσθένειά τις τῶν ὀφθαλμῶν: Γαλ.357,39 « ἐγκανθίς.. παρὰ φύσιν μέν τις ὄγκος ἐν τοῖς μεγάλοις γίνεσθαι κανθοῖς ».

ἐγκαπή Ἡσ. « ἐπικάρπια ».

ἐγκάπνισμα-ατος (τό) γλωσσ.κάπνισις,θέρμανσις.

ἔγκαπνος-ον μσν. ὁ ἔχων, ἐκπέμπων καπνόν: Ἀχμ.Ὀνειρ.134,12 **τὸ πῦρ ὅσον ἐστὶν ἄνευ καπνοῦ καὶ φλογός.. τὸ δ' ἔμφλογον καὶ ἔγκαπνον.**

ἐγκάπτω, παρακ. **ἐγκέκᾰφα** καταβροχθίζω, καταπίνω λαιμάργως, χάφτω: Ἀριστφ.Εἰρ.7 **ἐξαρπάσας ὅλην ἐνέκαψε περικυλίσας τοῖν ποδοῖν,** Ἀλεξ. π.Ἀθην.3,76 E **ἐγκάψας τὸ κέρμ' ἐς τὴν γνάθον ἐρίν' ἀπέδοτο σῦκα πωλεῖν ὀμνύων·** ‖ φρ. **ἐγκάπτω αἰθέρα γνάθοις** κρατῶ τὴν ἀναπνοήν μου ἐντὸς τῶν γνάθων, κρατῶ τὴν ἀνάσα: Εὐρ.Κύκλ.629 **σιγῶμεν ἐγκάψαντες αἰθέρα γνάθοις·** **3)** Ἡσ. « ἐγκάπτει· ἐκπνεῖ ».

ἐγκᾰρ-ᾰρος (ὁ) μσν.: Εὐστ.757,27 « φθείρ ».

ἐγκάρδια ἐπίρρ. δημ. ἐγκαρδίως βλ.λ.: Ζερβ. μτφρ.Ἰλ. Η 180 **εἶναι δικός μου ὁ κλῆρος κι ἐγκάρδια χαίρω.**

ἐγκαρδιαῖος-α-ον μτγν ὁ ἐγκάρδιος βλ.λ.: Ἰάμβλ.Μυστ.2,7 **ἐγκαρδιαῖον φῶς.**

(ἐ)γκαρδιακά ἐπίρρ. δημ. κ. **γκαρδιακά** ἐγκαρδίως, εἰλικρινῶς, ἀπὸ καρδιᾶς: Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.280,16 **ἀναστενάζω ἐγκαρδιακά,** Βαλαωρ. Θάν. Ἀντων. Κόνδαρ.14 **κι ἐγκαρδιακὰ φιλιῶνται.**

ἐγκαρδιακός-ή-ό(ν) δημ. κ. **γκαρδιακός** ὁ ἐκ καρδίας, ἐγκάρδιος βλ.λ., εἰλικρινής: **φίλος ἐγκαρδιακός, - ἀγάπη ἐγκαρδιακή·** ‖ εἰδ. ἐπὶ τέκνων, ὁ γνήσιος ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ νόθον ἢ θετόν: Σάρρ. μτφρ.Εὐρ.Ἱππ.963 **πῶς φυσικὰ τὸ νόθο στέκει ἐχτρὸς στὰ ἐγκαρδιακὰ παιδιά·** ‖ ἐπὶ ἀδελφῶν, ὁ ἀμφιθαλής: **εἶναι ἐγκαρδιακὰ ἀδέλφια.**

ἐγκάρδιος (-α)-ο(ν) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν τῇ καρδίᾳ ὑφιστάμενος ἢ ἐκ τῆς καρδίας προερχόμενος, εἰλικρινής, θερμός: Δημόκρ.262 **ἐγκάρδιόν ἐστι,** Διόδ.Σ 1,45 **ἐγκάρδιον αὐτῷ τὴν μεταβολὴν γενέσθαι,** Φιλοδ.Παρρ.140 **τἀγκάρδιά τιέρει,** Μηναῖ.1,21 Ὠδ.9 **τὸ πῦρ τὸ ἐγκάρδιον,** Παπαδ.Χριστ.Διηγ.85 **ὑπεσχέθη τὴν ἐγκάρδιον συνδρομήν του,** Σολωμ.εἰς Μοναχὴν 12 **καὶ λόγια ἐτραγουδοῦσανε ἐγκάρδια καὶ θερμά, - ἐγκάρδια συγχαρητήρια·** ‖ **ἐγκάρδιος φίλος** λίαν πεφιλημένος· **2)** ἐν τῇ καρδίᾳ κεκρυμμένος, ἀπόκρυφος: Φώτ.π.Οἰκουμ.1,614 **ἐγκάρδιον καὶ ἀπόκρυφον τοῦ Θεοῦ βούλημα·** ‖ τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. συνήθ. κτ. πληθ. **τὰ ἐγκάρδια** τὰ ἐν τῇ καρδίᾳ ἐναποτεθειμένα, τὰ ἀπόκρυφα: Κλήμ.Ἀλ.Παιδ.1,3,9 **ὀξὺ δὲ ὁ βλέπων καὶ διορῶν τὰ ἐγκάρδια λόγος·** ‖ ὁμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ **ἐγκάρδιον** τὸ ἐσωτερικόν, ἡ καρδιά: Ἐπιγρ.· **3)** εἰδ. **τὸ ἐγκάρδιον** τὸ ἐσωτερικὸν μέρος κορμοῦ δένδρου, ξύλου, ἡ ψίχα: Θεόφρ.ΦΙ 3,8,5 **φασὶ δέ τινες οὐδ' ἐγκάρδιον εἶναι μόνη,** Διοσκ.1,109,5 **ἐγκάρδιον τοῦ πρέμνου,** Γεωπ.12,25,3 **τοῖς ἁπαλοῖς ἐγκαρδίοις τοῦ πηγάνου εἴ τις τὰ ὦτα βύσειεν.**

ἐγκαρδιότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐγκαρδίου, εἰλικρινοῦς, ἡ εἰλικρίνεια.

ἐγκαρδιῶ-όω νεώτ., δημ. **(ἐ)γκαρδιώνω** δίδω θάρρος εἴς τινα, ἐμψυχῶ.

ἐγκαρδίως ἐπίρρ. πάπ. κ. νεώτ. ἐκ καρδίας, εἰλικρινῶς, ὁλοψύχως: Πάπ. **ὅταν γεννηθῇς ἐγκαρδίως, - συγχαίρω ἐγκαρδίως.**

ἐγκαρδίωσις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἐγκαρδιοῦν, ἐνθαρρύνειν, ἡ ἐνθάρρυνσις.

ἐγκαρδιωτής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐμψυχωτής.

ἐγκαρδιωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα, τὴν δύναμιν νὰ ἐγκαρδιώνῃ, ὁ ἐνθαρρυντικός: **ἐγκαρδιωτικοὶ λόγοι.**

ἔγκᾰρος (ὁ) (κάρ-κάρα) ὁ ἐντὸς τῆς κάρας, κεφαλῆς, μυελός: Ἀλκ.ἐν ΑΠ 9,519,3 **ὡς ὤφελόν γε καὶ ἔγκαρον ἐχθροῦ ἀράξας, βρέγμα Φιλιππείης ἐξέπιον κεφαλῆς,** Λυκόφρ.1104 **τιβῆνα καὶ κύπελλον ἐγκάρῳ ρανεῖ.**

ἐγκαρπασθέντας Ἡσ.« ἐγκριθέντας,ἐντυχόντας ».

ἐγκαρπία (ἡ) μσν. εὐκαρπία, γονιμότης κ. μτφ. ἀποδοτικότης, ὠφελιμότης: ΕΜ 797,27, **- ἐντεῦθεν οἱ δίκαιοι εἰς τοῦτο παρεικάζονται διὰ τὸ λόγοις ἐγκαρπίας καὶ σωφροσύνης ὀξύνειν.. τὸν νοῦν.**

ἐγκαρπίζω μτγν. ποιοῦμαί τινα νὰ ἔχῃ καρπόν: Συνέσ.135 B **τοὺς δὲ ὑπνώοντας ἐῆς ἐνεκάρπισεν ἀλκῆς·** **2)** ἀμτβ. ἀποφέρω καρπὸν κ. μτφ. εἰμὶ ἀποδοτικός, ὠφέλιμος, εὐεργετικός: αὐτ.135 B **τὸ γὰρ ἐγκαρπίσαι καὶ πλέον ἐστὶ τοῦ διδάξαι.**

ἐγκάρπιος-ον ἐπὶ καρπῶν, ὁ περιέχων σπόρους· ὅθ. ὁ ὥριμος, ἀκμαῖος, ὁ μεστωμένος: Ἱππ.360,11 **τὰ μὲν ἐγκάρπια διαχωρητικώτερα.**

ἔγκαρπος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων, φέρων ἐν ἑαυτῷ καρπόν: Σοφ.ΟΤ 25 **κάλυξιν ἐγκάρποις χθονός, - κάλυκες ἔγκαρποι·** **2)** καρποφόρος: Πλάτ. Φαῖδρ.276 B **σπερμάτων κήδοιτο καὶ ἔγκαρπα βούλοιτο γενέσθαι,** Πλούτ.Ἠθ.2 E **δένδρα τυχόντα ὀρθῆς παιδαγωγίας ἔγκαρπα γίνεται καὶ τελεσφόρα·** ‖ ὁμ. κ. ἐπὶ ἐδάφους: Θεόφρ.ΦΙ

ἐγκαταθάπτω θάπτω ἐν τῇ γῇ: Ἀθηναγ.Νομ 30,135.

2,4,2· **3**) προϊόν, καρπός : Ἐπιγρ. **γᾶν ἔγκαρπον φέρειν**· **4**) ἡ δεκάτη, τὸ δέκατον τῆς παραγωγῆς τοῦ καρποῦ τοῦ τεμένους ἀφιεμένη ὡς προσφορὰ πρὸς τὸν Δία : Σοφ.Τρ.238 **ἔνθ' ὁρίζεται βωμοὺς τέλη τ' ἔγκαρπα Κηναίῳ Διί**· **5**) μτφ. καρποφόρος, χρήσιμος : Πλούτ.Ἠθ.776 B **χρήσιμον καὶ ἔγκαρπον**· ‖ ὁμ. κ. ὑπερθ. : Λουκ. Μισθ.Συν.39 **καὶ τὸ ἐγκαρπότατον τῆς ἡλικίας καὶ τὸ ἀκμαιότατον τοῦ σώματος**· **6**) εἰδ. **ἔγκαρπα** (τὰ) συμπλέγματα ἢ στέφανοι ἐκ καρπῶν ἐπὶ ζῳοφόρων ἢ κιονοκράνων : Βιτρούβ.4,1,7· ‖ ὁμ. κ. νεώτ. **ἔγκαρπον** (τὸ) γλυπτὴ ἢ γραπτὴ διακόσμησις ἐπιφανειῶν ἐκ πλέγματος καρπῶν ἢ φύλλων, γιρλάντα· ‖ ὁμ. κ. κέντημα τῶν ἄκρων γυναικείων ἐνδυμάτων· **7**) **ἔγκαρπα** ἢ **ἔγκαρτα** Φρύν.Τραγ.4 « τοὺς κεκουρευμένους πυρσούς ».

ἐγκάρπως ἐπίρρ. καρποφόρος, μὲ καρποφορίαν : Αἰν.Τακτ.7,1 **ἐγκάρπως διακεῖσθαι.**

ἐγκάρπωσις-εως (ἡ) μτγν. τὸ γίνεσθαί τινα ἢ τι ἔγκαρπον βλ.λ. : Γαλ.13,570.

ἐγκάρσιος-α-ον κ. νεώτ. πλάγιος, λοξός : Θουκ. 2,76 **δοκοὺς μεγάλας . . ὑπὲρ τοῦ τείχους ἀνελκύσαντες ἐγκαρσίας,** Ἡλιόδ.3,2 **ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀχθοφοροῦσαι πρὸς χορὸν στιχήρη καὶ ἐγκάρσιον ἀλλήλων εἴχοντο,** Μηναῖ.9,14, Ὠδ.1 **καὶ ξύλῳ τύπῳ Σταυροῦ ὄφιν προσέδησεν ἐγκάρσιον ἐν τούτῳ**· ‖ ὁμ. κ. ἐπὶ τῆς ἐκλειπτικῆς : Ἀριστλ.Κόσ.392 a, 12· ‖ ὁμ. νεώτ. κ. ὁ τέμνων τὸ μῆκος ἢ τὸ πλάτος : **ἐγκαρσία ὁδὸς - τάφρος - λίθος - τομή, - ἐγκάρσιον διάγραμμα.**

ἐγκαρσιῶ-όω νεώτ.κ.**ἐγκαρσιώνω** θέτω, τοποθετῶ τι λοξῶς, διαγωνίως, ἐγκαρσίως· ‖ νεώτ. ναυτ. κερουλκῶν εὐθετίζω κεραίαν ἢ ἱστίον καθέτως πρὸς τὸ διάμηκες, παραλλήλως πρὸς τὸ ἐγκάρσιον διάγραμμα τοῦ πλοίου.

ἐγκαρσίως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ λοξήν, διαγώνιον, ἐγκάρσιον βλ.λ. διεύθυνσιν.

ἐγκαρτέρησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ διάθεσις τοῦ ἐγκαρτερεῖν, ἀδιαμαρτύρητος ὑπομονή : Παπαδ. Χριστ.Τεμπ.47 **τὸ πρόσωπόν της ἦτο εἰκὼν πραότητος καὶ ἐγκαρτερήσεως, - ἐγκαρτέρησις εἰς τὴν συμφοράν - τὴν πεῖναν.**

ἐγκαρτερία (ἡ) μσν. καρτερία, ὑπομονή, ἐγκαρτέρησις βλ.λ. : Ἄννα Κομν.3,72.

ἐγκαρτερικός-ή-όν μσν. ὁ ἐγκαρτερῶν, ὑπομονητικός : Βίος Ἁγ.Ποσειδ. ἐν Κώδ.Παρ.1532 φύλλ. 285 **ἐγκαρτερικώτατος ἀσκητής.**

ἐγκαρτερῶ-έω κ. μσν. κ. νεώτ. ἔχω καρτερίαν εἴς τι, ἐπιμένω ἢ ἐμμένω ἔν τινι πράγματι : Θουκ. 2,61 **ἐγκαρτερεῖν ἃ ἔγνωτε,** Ξεν.Ἀπομν.2,6,22 **καὶ τοῖς τῶν ὡραίων ἀφροδισίοις ἡδόμενοι ἐγκαρτερεῖν,** Πλούτ.Ἠθ.987 E **ἐγκαρτερεῖν πρὸς δίψαν**· **2**) ὑπομένω τι σταθερῶς : Εὐρ.Ἡρ.1351 **ἐγκαρτερήσω θάνατον**· **3**) μετὰ δοτ. σταθερός, ἀνθεκτικός, ἀτάραχος ἐν τοῖς παθήμασι : Πλούτ.Πομπ.79 **ἐγκαρτερεῖν ταῖς πληγαῖς,** Λουκ.Ἀνάχ.38 **ἐπὶ μήκιστον διαρκέσαι πρὸς τὸν πόνον καὶ ἐγκαρτερῆσαι τοῖς δεινοῖς**· ‖ γεν. ὑπομένω, ἀνέχομαι : Πλούτ.Λυκ.19 **ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν ἐγκαρτερῶν ἀποθανεῖν,** Πάπ. **οὐ δυνάμενος ἐγκαρτερεῖν,** Μηναῖ. 3,18 Συναξ. **4γενναίως ἐγκαρτεροῦντες, προσηύχοντο . . καὶ τῷ Θεῷ εὐχαριστοῦντες.**

ἐγκάς ἐπίρρ. ἐν βάθει· πιθ. γρ. ἐν Ἱππ.Κεφ.Τρωμ.5, Γαλ.19,94.

ἔγκᾰτα (τὰ) κ. μσν. κ. νεώτ. τὰ ἔσω, τὰ ἐντός, τὰ ἐντόσθια, τὰ ἔντερα· π. Ὁμ. πάντ. κτ. αἰτ. πλὴν τῆς δοτ. **ἔγκασι** : Ἰλ.Λ 438 **Παλλὰς Ἀθηναίη μιχθήμεναι ἔγκασι φωτός,** Ὀδ.Ι 293 **ἔγκατά τε σάρκας τε καὶ ὀστέα μυελόεντα,** Μηναῖ. 3,29 Ὄρθρ.Συναξ. **τὴν γαστέρα αὐτοῦ ἀνατεμόντες καὶ τὰ ἔγκατα ἐξαγαγόντες, θέαμα τοῖς ὁρῶσιν ἐδείκνυον**· ‖ γεν. τὰ ἐσωτερικά, τὰ μύχια, τὰ κατάβαθα : ΑΠ 15,40 **ἐν ἐγκάτοις Ἅδου;** ΠΔΨαλμ. 50,12 **καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου**· ‖ τὸ ἐσώτατον τῆς γῆς, τὸ βάθη τῆς γῆς : **τὰ ἔγκατα τῆς γῆς**· ‖ ὁμ. κ. τὸ **ἔγκατον** τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ σώματος : ΠΔ Βασ.3,17,22 **καὶ ἐπεστράφη ἡ ψυχὴ τοῦ παιδαρίου πρὸς ἔγκατον αὐτοῦ καὶ ἔζησε,** Λουκ.Λεξ.3 **καὶ τοῦ βοὸς τὸ πολύπτυχον ἔγκατον.**

ἔγκατον (τὸ) μτγν. τὰ ἔγκατα βλ.λ.2) τοῦ σώματος.

ἐγκαταβαίνω καταβαίνω εἴς τι, ἐμβαίνω, ἐντίθεμαί που μετὰ αἰτ. : Πίνδ.Ν 1,58 **κροκωτὸν σπάργανον ἐγκατέβα**· ‖ ὁμ.σημ. μετὰ δοτ. : Διόδ.Σ 14,28 **ταῖς οἰκίαις ἐγκαταβαίνουσι** (ἀμφ.)· ‖ ὁμ. μετ' ἐμπροθ. διορ. (**εἴς τι**) : Γαλ.2,15.

ἐγκαταβάλλω κ. μσν. ῥίπτω τι ἐντός τινος : Ἀπολ.Ρ 1,1239 **μέσσῃ δ' ἐνικάββαλε δίνῃ**· πρβλ. κτ. χωριστ. γραφ. ἐν Ἰλ.Μ 206 **μέσῳ δ' ἐνὶ κάμβαλ' ὁμίλῳ**· ‖ κ.μετ' ἐμπροθ. διορ. (**εἰς,ἐν**) : Ἀλέξ.Ἀφρ. Πρ.2,67, Μηναῖ.3,20 Ὠδ.3 **γεωργήσαντες σπόρον τὸν ἐν ὑμῖν, ὅσιοι, ἐγκαταβληθέντα λόγου . .**· **2**) μσν. ἀναφορ. πρὸς χρήματα, καταβάλλω, πληρώνω, παθ. : Θεοφύλ.Σ Ἱστ.45,11 **ὀγδοήκοντα χιλιάδας χρυσῶν καθωμολόγουν ἀν' ἔτος ἕκαστον τοῖς βαρβάροις ἐγκαταβάλλεσθαι.**

ἐγκαταβιῶ-όω μτγν. διάγω τὸν βίον, περνῶ τὴν ζωήν μου εἴς τι : Πλούτ.Ἠθ.783 D **ἐκεῖ . . ἄχρι γήρως ἐγκαταβιῶσαι,** αὐτ. Ἆγις 17 **δεῖ με . . ἐγκαταβιῶναι ταύταις ταῖς συμφοραῖς,** Λογγῖν.44,11.

ἐγκαταβρέχω μτγν. μσν. καταβρέχω ἐσωτερικῶς, ἐντός, ἐμποτίζω ἐξ ὁλοκλήρου : Γεωπ.13,1,7.

ἐγκαταβυσσοῦμαι-όομαι βαθέως εἰσχωρῶ ἐντός τινος : Δημόκρ.π.Πλουτ.Ἠθ.735 A **ἐγκαταβυσσοῦσθαι τὰ εἴδωλα διὰ τῶν πόρων εἰς τὰ σώματα.**

ἐγκαταβύω μσν. κρύπτω, ἀποκρύπτω, ἐγκλείω· ‖ παθ. κρύπτομαι ἐντός, τρυπώνω : Παχυμ.Γ Ἀνδρόν.7,32,444 B **τοῖς φρουρίοις ἐγκατεβύοντο.**

ἐγκαταγγίζω μσν. χύνω ἐντὸς ἀγγείου τινός, παθ. : Παλλάδ.Λαυσ.8,352 **τῷ λέβητί σε ἐνκαταγγισθῆναι** (sic) **κελεύω.**

ἐγκαταγηράσκω γηράσκω ἔν τινι : Ἀριστλ.Πολ. 17,1 **Πεισίστρατος μὲν οὖν ἐγκατεγήρασε τῇ ἀρχῇ,** Πλούτ.Φωκ.30 **ὡς ἀρετὴν ἐπεδείκνυτο τὴν πενίαν ἐν ᾗ . . ἐγκατεγήρασε**· **2**) συνεκδ. παλαιοῦμαι : Δείναρχ.2,3 **πονηρίᾳ ἐγκαταγεγηρακυῖα.**

ἐγκαταγηράω μτγν. ἐγκαταγηράσκω βλ.λ. : Θεμίστ.Λόγ.19,232 C **ἐ- ταῖς μοναρχίαις.**

ἐγκατάγομαι μτγν. καταλύω εἴς τι μέρος, ἐνδιαιτῶμαι : Πολυδ.1,73.

ἐγκατάγραφος-ον μσν. ὁ ἐντὸς γεγραμμένος, καταγεγραμμένος : Ἐφραίμ.π. Κουμαν.Ἀθησ.ἐν.λ.

ἐγκαταγράφω μτγν. καταγράφω μεταξύ : Αἰλ. ἀπ.67· **2**) περιγράφω, ἀπεικονίζω : Αἰν.Γαζ.Ἐπ.12.

ἐγκαταδᾰμάζω δαμάζω ἐξ ὁλοκλήρου, καταστρέφω τελείως, ἐν χρ. τὸ παθ. : Ἱππ.Ἐπιδ.7,79 **ὑπὸ κωνώπων ἐγκαταδαμασθεὶς** (ἀμφ.).

ἐγκαταδαρθάνω μτγν. κοιμῶμαι ἔν τινι : Πλούτ. Ἠθ.647 F· **2**) ἀπέρχομαι πρὸς ὕπνον πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπό τινος : Πλούτ.Ἠθ.688 F **ἐγκαταδαρθάνειν τῷ δίψῃ.**

ἐγκαταδέχομαι μτγν. δέχομαι ἐντός : Ἐπιφάν. 2,110 A **πείθετε . . τὰ πάντα ἐγκαταδέξασθαι ὑμῶν.**

ἐγκαταδέω δέω στερεῶς εἴς τι, δένω στερεὰ μετὰ δοτ. : Πλάτ.Φαίδ.84 A **καὶ λύπαις ἑαυτὴν πάλιν αὖ ἐγκαταδεῖν,** Ὀππ.Ἁλ.3,201 **πολλοὺς δὲ . . αἴσχεσιν ἐγκατέδησε**· ὁμ. κ. παθ. : Θεμίστ.Λόγ. 23,297 A **ὑπὸ ἀγνοίας αὐτοῖς** (τοῖς βρόχοις) **οἱ ἄνθρωποι ἐγκαταδοῦνται.**

ἐγκαταδυναστεύω μσν. δυναστεύω, βασιλεύω : Χοῦμν.Ν ἐν Ἀν.3,396 **καὶ ἄρχεται ἤδη ἐγκαταδυναστεύειν καὶ κρατεῖν.**

ἐγκαταδύνω, ἀόρ. **-κατέδυν** ἐπὶ τοῦ ἡλίου, δύω εἴς τινα τόπον : Ἱππ.Ἀέρ.6 **τὸ δὲ λοιπὸν ἥλιος ἐγ-**

καταδύνων ὡς τὰ μάλιστα διέφει τοὺς ἀνθρώπους· 2) εἰσέρχομαι, εἰσδύω, καταδύω ἔν τινι : ΑΠ 7,532 ἐγκατοδύνω ὕδασιν, 'Οππ.'Αλ.1,153 ἐγκαταδύνω εἰς μυχόν· 3) ἀπολ. βυθίζομαι, ἀπορροφοῦμαι ἔν τινι : 'Αρχιγ.εἰς 'Αέτ.3,167, Γαλ.7,217· || ὁμ. σημ. κ. μτφ. : Δομ.'Αρχ.10· || ὁμ. κ. μέσ. : Προκ. Μυστ.1 καταδύνομαι τοῖς οἰκείοις ἐπιτηδεύμασι.

ἐγκαταζεύγνυμι ζευγνύω καλῶς, συνδέω, συναρμόζω, ἐν χρ. κ. μτφ. : Σοφ.Αἴ.736 νέας βουλὰς νέοισιν ἐγκαταζεύξας τρόποις.

ἐγκαταθάπτω θάπτω ἐν τῇ γῇ : 'Αθηναγ.30,135.

ἐγκατάθεσις-εως (ἡ) σχόλ. ἡ διάθεσις τῆς ψυχῆς : Σχόλ.π.Θηο.Στεφ.ἐν λ. τὰς τῆς σαρκὸς ὀρέξεις, καὶ τὴν ἐγκατάθεσιν αὐτήν, ἥτις ἀρχὴ τῆς πράξεώς ἐστιν.

ἐγκατάθετος-ον μτγν. κίβδηλος, νόθος, φεύστης : Βασίλ.1,1121 C οὐκ ἀληθινῶς ἐπιστρέφοντας, ἀλλ' ἐγκαταθέτους.

ἐγκαταθήκη (ἡ) νεώτ. ὀχυρωμ. εἰδικὸν ὄρυγμα πρὸς τοποθέτησιν τῶν ἀναγκαιούντων ἐργαλείων ἢ ὑλικῶν ὀργανώσεώς τινος.

ἐγκαταθνῄσκω μτγν., ἀόρ. ἐνικάτθανε, ἀποθνῄσκω ἔν τινι : 'Απολλ.Ρ 2,834.

ἐγκατακαίω μτγν. ποιῶ ἐπί τινος σημεῖον δι' ἐγκαύματος : Λουκ.'Αλκ.52 κύκλῳ ἐπὶ πάντας αὐτοὺς ἰόντες ἢ στεφανοῦτε ἢ ἐγκατακαίετε, ὡς ἔφην (δ.γρ. ἐγκάετε).

ἐγκατάκειμαι κεῖμαι ἔν τινι, μετὰ δοτ. : Θέογν. 1191 κλισμῷ βασιληΐῳ ἐγκατακεῖσθαι· || κεῖμαι ἐπὶ τῆς κλίνης, ὅθ. κοιμῶμαι : 'Αριστφ. Πλ.742 οἱ δ' ἐγκατακείμενοι παρ' αὐτῷ πῶς δοκεῖς· 2) εἰδ. περὶ τῶν ἐν στήλαις γραμμάτων τοῦ ἀλφαβήτου : Πολυδ.5,149 ἐρεῖς δὲ.. ἐντετυπωμένα, ἐναποκείμενα, ἐγκατακείμενα, ἐμπεποιημένα.

ἐγκατακενῶ-όω μτγν.κενῶ τι ἐν ἄλλῳ:'Ιππιατρ.74.

ἐγκατακεράννυμι μσν., μέλλ. -κεράσω, μειγνύω, ἀνακατώνω τι μετ' ἄλλου : Εὐστ.ἐν Θησ.Στεφ. ἐν λ. ἐγκατακεράννυμι οἴνῳ ὕδωρ.

ἐγκατάκλεισις-εως (ἡ) μτγν. ἔγκλεισις, κάθειρξις : 'Ηροδ.ἰατρ.ἐν Μουσ.Ρην.49,553.

ἐγκατάκλειστος-ον ὁ ἐντός τινος κεκλεισμένος : Εὐρ.ἀπ.1132,39,'Επιφάν.1,657 Α τὴν ψυχὴν φάσκει τὴν.. ἐγκατάκλειστον.. ἐν σώμασιν.

ἐγκατακλείω κ. μσν. κατακλείω, κλείω τινὰ ἐντελῶς ἐντός τινος : "Αλεξ π.'Αθην.13,606 λιθίνης ἐπεθύμησεν κόρης ἄνθρωπος ἐγκατέκλεισε θ' αὑτὸν τῷ νεῷ, Δίων Κ 79,11 λέοντα καὶ πίθηκον καὶ ὄφιν τινὰ ζῶντα ἐγκατακλείσας, Μονασσ.Χρον. 84 D τοῖς Νικαέων τείχεσιν αὐτοὺς ἐγκατακλείει· κ. παθ. : 'Ιππ.Διαίτ.16 ὁκόσοισι σῖτος ἐγκατακέκλεισται, 'Αριστλ.Μετ.378 a,29 ὅσα δ' ἐν αὐτῇ τῇ γῇ ἐγκατακλειομένη τοῖς τῆς γῆς μέρεσιν (ἡ ἔκκρισις) ἀπεργάζεται, Μηναῖ.3,27 ἐν ἀφεγγέσι τόποις ἐγκατακλειομένη· || ὁμ. κ. μέσ. ἐγκλείω που ἐμαυτόν : Εὐστ.Πον.203,83 τῷ βιβλίοις ἑαυτὸν ἀφιέναι ἐγκατακλείεσθαι.

ἐγκατακλίνω κατακλίνω τινὰ ἔν τινι τόπῳ : 'Αριστφ.Πλοῦτ.621 τὸν θεὸν ἐγκατακλινοῦντ' ἄγωμεν ἐς 'Ασκληπιοῦ· κ. παθ. : αὐτ. "Ορν.122 ὥσπερ σισύραν ἐγκατακλιθῆναι μαλθακήν,'Υπερείδ. Εὐξ.14 ἐγκατακλιθῆναι εἰς τὸ ἱερόν.

ἐγκατακλώθω ἐμπλέκω, ὑφαίνω ἐντός, ἐγκατασπείρω εἰς τὴν ὕφανσιν· 'Ησ. « ἐνκατακλώσαντες· ἐνείραντες »· || ἐν χρ. κ. μτφ. : Κύριλλ.'Ιουλ.7 L (σοφοὺς) κεκλοφότας τὰ ἐκείνου καὶ τοῖς ἰδίοις λόγοις ἐγκατακλώσαντας.

ἐγκατακνηκομίγής-οῦς-ές μτγν. ὁ ἀνάμικτος ἐξ ἐγκάτων καὶ κνάκου βλ.λ. : Φιλόξ.3,11.

ἐγκατακοιμῶμαι-άομαι κοιμῶμαι ἐντός : 'Ηρ. 8,134 διὰ τοῦτο μὲν οὐκ ἔξεστι Θηβαίων οὐδενὶ αὐτόθι ἐγκατακοιμηθῆναι.

ἐγκατακρίνω μσν. κρίνω, λογίζομαι, θεωρῶ τινα μεταξὺ ἄλλων τινῶν : Ψελλ.ἐν Σάθ.5,255 τοῖς γνησιωτάτοις ἐγκατακρίναιμί σε καὶ μετὰ τῶν ἄγαν φιλοσοφησάντων καταριθμήσαιμι.

ἐγκατακρούω ἐντός τινος πρὸς τὰ κάτω κρούω : 'Αριστφ.Βάτρ.330 θρασεῖ δ' ἐγκατακρούων ποδὶ τὰν ἀκόλαστον.. ὁσίοις μύσταις χορείαν (χτυπᾷς μὲ τὸ πόδι σου τὸ χρόνο στὴ χορεία τῶν θείων μυστῶν)· 2) ἐπὶ ἥλων, ἐμπηγνύω : Κλήμ.'Αλ.Παιδ.3,11,116 ἀλλὰ καὶ τοὺς ἥλους ἑλικοειδῶς τοῖς καττύμασιν ἐγκατακρούειν ἀξιοῦσιν.

ἐγκατακρύπτω μτγν. κατακρύπτω ἐντός τινος : Λυκόφρ.1231 ἐγκατακρύψεις ζόφῳ,Γαλ.2,305,'Επιγρ. ἐγκατακρύπτω ὄνομα βυθοῖς.

ἐγκαταλαμβάνω καταλαμβάνω, περικλείω ἔν τινι τόπῳ,περικυκλώνω : Θουκ.4,116 τὸ τείχισμα λαμβάνει, καὶ ὅσους ἐγκατέλαβε διέφθειρεν, Λιβάν. Λόγ.59,130· || κ.παθ. καταλαμβάνομαι ἔν τινι τόπῳ : Θουκ.3,33 ὅτι οὐδαμοῦ ἐγκαταληφθεῖσαι ἠναγκάσθησαν στρατόπεδόν τε ποιεῖσθαι καὶ φυλακὴν σφίσι καὶ ἐφόρμησιν παρασχεῖν· 2) συλλαμβάνω, πιάνω : Αἰσχίν.3,60 ἐὰν λογισμὸς ἐγκαταλαμβάνῃ αὐτόν· 3) ὅθ. περιορίζω δι' ὅρκου : Θουκ.4,19 καὶ ἐπικρατήσας τὰ πλείω τοῦ πολέμου κατ' ἀνάγκην ὅρκοις ἐγκαταλαμβάνων μὴ ἀπὸ τοῦ ἴσου ξυμβῇ· 4) συνεκδ. ἀκολουθῶ ἐν ἀμέσῳ διαδοχῇ : 'Αριστείδ.Λόγ.47,6 παννυχὶς ἐγκαταλαμβάνει ἑορτήν· 5) ὁμ. προσβάλλω ἀμέσως κοτόπιν : 'Αριστείδ.Λόγ.47,60 ἡ ἐπὶ τῷ ἐμέτῳ ἀσιτία (τινὰ) ἐγκαταλαμβάνει.

ἐγκαταλέγω συναθροίζω, τοποθετῶ ὁμοῦ μετ' ἄλλων ἔν τινι τόπῳ, ὅθ. ἐπὶ οἰκοδ. ὑλικοῦ συνοικοδομῶ : Θουκ.1,93 πολλαί τε στῆλαι ἀπὸ σημάτων καὶ λίθοι εἰργασμένοι ἐγκατελέγησαν· 2) γεν. συγκαταλέγω, λογαριάζω, συναριθμῶ μετ' ἄλλων : Λουκ.Παρασ.3 καὶ ταύτην ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐγκαταλέγομεν, Δίων Κ 43,47 τινὰς εἰς τοὺς εὐπατρίδας ἐγκαταλέξομεν· || ὁμ. εἰδ. ἐπὶ στρατολογίας, συγκατολέγω, συναριθμῶ εἰς τοὺς στρατιώτας : ΑΠ 11,265 Γάϊε καὶ σὺ φοβοῦ μή σέ τις ἐγκαταλέξῃ· || ὁμ. παθ. συναριθμοῦμαι, συγκαταλέγομαι, λογίζομαι : Θεμίστ.Λόγ.19 C ὅταν τις ὑμῖν ἐγκαταλέγεσθαι μέλλῃ· 3) ὁμ. τὸ παθ. κεῖμαι ἐντός τινος ἢ ἐπί τινος : 'Απολλ.Ρ 4,431 τοῦ δὲ καὶ ἀμβροσίη ὀδμὴ πέλεν ἐξέτι κείνου, ἐξ οὗ ἄναξ αὐτὸς Νυσήϊος ἐγκατέλεκτο.

ἐγκατάλειμμα-ατος (τὸ) τὸ ἔκ τινος καταλειπόμενον, τὸ ὅπερ ἔκ τινος ὑπελείφθη, τὸ ἀπομεινάρι : 'Αριστλ.ἀπ.13,ΠΔ Ψαλμ.85,12 καὶ ἐγκατάλειμμα ἐνθυμίου ἑορτάσει σοι· 2) τὸ ἀπομένον ἔκ τινος ἴχνος : 'Επίκουρ.'Επ.1,12 μορφὴ δέ ἐστιν αὕτη τοῦ στρεμνίου γενομένη κατὰ τὸ ἑξῆς πύκνωμα ἢ ἐγκατάλειμμα τοῦ εἰδώλου· || μτγν. ἐν χρ. κ. ἐπὶ προσ. ἀναμνηστικὸν ἴχνος, ἐνθύμιον : ΠΔ 'Ιερ.11,23 καὶ ἐγκατάλειμμα οὐκ ἔσται αὐτῶν (τῶν ἀνδρῶν 'Ανανώθ)· 3) παθ. τὸ ὑπόλειμμα, ἡ ὑποστάθμη, ὅθ. κ. ὁ βόρβορος : Πάπ. τῆς ἐξαγωγοῦ, ἣν ἐσκάφαμεν πέρισυ ἐγκατάλειμμα γέγονεν· 4) μτγν. συνεκδ. θέσις, δοχεῖον, σκάφη πρὸς ἀπόθεσιν πλεονασμάτων προϊόντων, οἷον σίτου, ἀλεύρου, καρπῶν : ΠΔ Δευτ.28,5 εὐλογημέναι αἱ ἀποθῆκαί σου καὶ τὰ ἐγκαταλείμματά σου.

ἐγκαταλείπω κ. νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. ἐγκατέλιπον,παρακ. ἐγκαταλέλοιπα, παθ. μέλλ. ἐγκαταλειφθήσομαι, ἀόρ. ἐγκατελείφθην, παρακ. ἐγκαταλέλειμμαι, δημ. ἀόρ. ἐγκατάλειψα, παθ. ἐγκαταλείφθηκα κ. μτχ. παθ. παρακ. ἐγκαταλειμμένος καταλείπω πού τινα ἢ τι ἐντελῶς, ἀπομακρυνόμενος ἀφήνω τινὰ ἢ τι ἐκεῖ ὅθεν ἀπῆλθον : 'Ησ."Εργ. 378 γηραιὸς δὲ θάνοι ἕτερον παῖδ' ἐγκαταλείπων, Θουκ.3,51 ὕστερον δὴ καὶ ἐν τῇ νήσῳ τεῖ-

χος ἐγκαταλιπὼν καί φρουρὰν ἀνεχώρησε, Ἀντιφ.5,69 ἐγκαταλιπὼν τὴν μάχαιραν ἐν τῇ σφαγῇ, Πλάτ.Φαίδ.91 C ὥσπερ μέλιττα τὸ κέντρον ἐγκαταλιπὼν οἰχήσομαι· ἡ παρομοίωσις ἐν χρ. κ. περὶ τοῦ Περικλέους: Εὐπ.94,7 τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις, - φεύγοντες τοὺς αἱμοχαρεῖς ἐπιδρομεῖς ἐγκατέλειψαν ὡς καί τά σκεύη των· || πάπ. καταλείπω, ἀφήνω τί που ἐκ λησμοσύνης ἢ ἀπροσεξίας, ξεχάνω κάτι : Πάπ. πλεῖον ἐγκαταλιπεῖν ἐξιόντες ἐκ τῆς ὠνῆς· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀφήνω τινὰ ἀβοήθητον, ἀπροστάτευτον ἐν κινδύνῳ ἢ ἐν ταλαιπωρίᾳ διατελοῦντα, τόν παραιτῶ στὴν τύχη του : Δημ.1316 ἀνθρώπων ἀπόρων, ὧν τοὺς υἱεῖς ἐγκαταλείπουσιν, ΚΔΜατθ. 27,46 Θεέ μου, Θεέ μου, ἱνατί μὲ ἐγκατέλιπες; - σὰ φάνηκαν οἱ ληστές, οἱ ὁδηγοί μᾶς ἐγκατάλειψαν· || νεώτ. κ. δημ. ἐν χρ. κ. τὸ παθ. : περιπεσὼν εἰς πενίαν ἐγκατελείφθη ὑφ' ὅλων, - ὁ χολεριασμένος ἐγκαταλείφθηκε στὴν τύχη του· ||κ. νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἐπὶ νεκρῶν ἢ τραυματιῶν μάχης : Θουκ.4,44 ἔχοντες . . τοὺς ἑαυτῶν νεκροὺς πλὴν δυοῖν οὓς ἐγκατέλιπον, οὐ δυνάμενοι εὑρεῖν, - οἱ ἐχθροὶ ἐγκατέλειψαν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης πολλοὺς νεκροὺς καὶ τραυματίας· || ὁμ. κ. ἐπὶ τόπων κ. ἐπὶ πραγμ. κτ. ἀναφ. πρὸς πολεμικὴν ἐνέργειαν: Ξεν.Ἑλλ.5,4,13 τὸν ἁρμοστήν, τόν ἐγκαταλιπόντα τὴν ἀκρόπολιν, Δείναρχ.104 οὐκ ἐγκαταλέλοιπα τὴν πόλιν, - ἐγκατέλειψαν τὰ ὅπλα καὶ τὰς ἀποσκευάς - τὰ πλοῖα· 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσ., ἀφήνω παρὰ τὸ πρέπον, παρὰ τὸ καθῆκον ἄνευ προστασίας, ἄνευ περιθάλψεως, ἀστόργως : Ἡρ.3,119 τόν ἄνδρα τε καὶ τὰ τέκνα ἐγκαταλιποῦσα, Ξεν.ΚΠ 8,8,4 τοὺς τῶν φίλων παῖδας ὁμήρους παρὰ τῷ Αἰγυπτίῳ ἐγκαταλιπών, - ἐγκατέλειψε τὴν γυναῖκά του - τὰ παιδιά του· || νεώτ., δημ. κ. εἰδ. ἐπὶ τῆς πατρίδος ἢ τοῦ γενεθλίου τόπου, ἀπομακρύνομαι ὁριστικῶς, φεύγω, μισεύω γιὰ πάντα : ἔχει ἐγκαταλείψει τὴν Ἑλλάδα - τὸ χωριό του· || κ. γεν. δὲν προστατεύω, παύω τοῦ νὰ εἶμαι ἀρωγός, ἀντιλήπτωρ : ΠΔΨαλμ.15,10 οὐκ ἐγκαταλείψεις (Θεέ μου) τὴν ψυχήν μου εἰς ᾅδου, Μηναῖ.1 Ἀκολ.Μεγ.Ὡρῶν Ψαλμ.26 μὴ ἐγκαταλίπῃς με ὁ Θεός ὁ Σωτήρ, - ἀντιληφθεὶς τὴν ἀχαριστίαν του τὸν ἐγκατέλειψε· || ὁμ. νεώτ. δημ. κ. ἐπὶ πραγμ. παύω τοῦ νὰ ἐπιμελοῦμαι : ἐγκατέλειψε τὸν ἀγρόν του ἀκαλλιέργητον - τὴν οἰκίαν του ἑτοιμόρροπον - τὴν περιουσίαν τῶν ὀρφανῶν ἕρμαιον τῶν ἁρπάγων· || ὁμ. ἐπὶ ἐργασίας : Ἐπιγρ. πολλῶν ἐργωνῶν ἐγκαταλιπόντων τὰ ἔργα· νεώτ. κ. δημ. κ. παθ. : αἱ παρὰ τὸν Ἀξιὸν ἀποξηράνσεις ἐγκατελείφθησαν, - ἐγκατελείφθη ἡ προσπάθεια ἀνελκύσεως τοῦ πλοίου· || μτγν. κ. μέσ. ἀφήνω ἐμαυτὸν ἀπροστάτευτον: ΚΔΚορινθ.2,9 διωκόμενοι ἀλλ' οὐκ ἐγκαταλειπόμενοι· 4) μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀφήνω, ἀποβάλλω ἀπ' ἐμαυτοῦ, παραιτοῦμαι ἀπὸ σκέψεως, συναισθήματος κττ. : Πολύβ.2,38 οὐδ' ἐγκατέλιπον τὰς ἐν αὐτοῖς ἐλπίδας, - ἐγκαταλείπω τὴν αἰσιοδοξίαν - τὰ νεανικὰ σχέδια· 5) παθ. ὑπολείπομαι, μένω ὀπίσω : Ἡρ.8,59 οἱ δέ γε ἐγκαταλειπόμενοι οὐ στεφανοῦνται· 6) ἀφήνω ἴχνη ὄπισθεν : Ἐπίκουρ.Φυσ.1420· 7) ἰατρ. ἀφήνω ὑπολειμματικὰ συμπτώματα ἢ ἐπακολούθους ἀσθενείᾳ τινὶ παθήσεις : Ἱππ.Ἐπιδ.6,2,6.

ἐγκατᾰλείφω χρίω, ἀλείφω πανταχόθεν : Ἱππ. Διαίτ.33 ἀλείφειν δὲ σκέλεα καὶ ὀσφῦν θερμῷ καὶ λίπος ἐγκαταλείφειν.

ἐγκατάλειψις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκαταλείπειν βλ.λ.· || παραμέλησις, ἀδιαφορία περί τινος : ἐγκατάλειψις συζύγου - τέκνου.

ἐγκαταληπτικός-ή-όν μτγν. ὁ συμπεριλαμβανόμενος : Γαλ.19,235.

ἐγκατάληπτος-ον μσν. ὁ κατειλημμένος, ὁ κυριευμένος : Ἰω.Γενέσ.70,5 ἐγκατάληπτον πνεύματι Πύθωνος γύναιον.

ἐγκατάληψις-εως (ἡ) τὸ καταλαμβάνειν ἢ καταλαμβάνεσθαι ἔν τινι τόπῳ, αἰχμαλώτισις : Θουκ.5,72 μὴ φθῆναι τὴν ἐγκατάληψιν· 2) εἰδ. ἰατρ. ἡ ἐπίσχεσις τῶν οὔρων : Ἱππ.Ἐπιδ.6,2,7.

ἐγκαταλιμπάνω ἐγκαταλείπω βλ.λ. : Ἱππ.Ἀφ.2,12 τὰ ἐγκαταλιμπανόμενα μετὰ κρίσιν ὑποστροφώδεα, Ἀριστλ.Ρητ.1358 b, 19 τοὺς κινδυνεύοντας ἐγκαταλιμπάνουσι διὰ τὸν φόβον.

ἐγκαταλογίζομαι συγκαταλογίζομαι, λογαριάζομαι : Ἰσαῖ.11,45 κἀγὼ μὲν ἐγκαταλογίζομαι καὶ τὰ τοῦ υἱέος τοῦ ἐκποιηθέντος εἰς ταῦτα.

ἐγκαταλοχίζω μτγν. διαιρῶ, κατανέμω εἰς λόχους : ΠΔΠαραλ.2,21,18 ἀπὸ εἰκοσαετοῦς καὶ ἐπάνω ἐν διατάξει ἐγκαταλοχίσαι ἐν πάσῃ ἐπιγονῇ υἱῶν αὐτῶν καὶ θυγατέρων αὐτῶν.

ἐγκαταλύω μσν. καταλύω ἐντός τινος : Θεοφύλ. Βουλγ.3,694 A οἰκίδιον ἡμῖν ἐστιν, ἐν ᾧ ἐγκαταλύομεν καὶ τὰ χρειώδη ἐναποτίθεμεν.

ἐγκαταμεμιγμένως ἐπίρρ. σχόλ. κατὰ τρόπον ἀνάμικτον : Σχόλ.Σοφ.ΟΤ 95 ἐγκαταμεμιγμένως ταῦτά φησι.

ἐγκαταμένω ἐμμένω ἐντός τινος : Θεόφρ.ΦΙ 1,3,4 τά τε λαχανώδη πάντα . . ὅταν ἐγκαταμείνῃ λαμβάνει τινὰς ὥσπερ ἀκρεμόνας, Ἡλιόδ 1,33 ἑσπέρας ἤδη προσιούσης καὶ φόβον ἐγκαταμεῖναι τῇ νήσῳ παρεχούσης· 2) συνεχίζω τὴν χρῆσίν τινος: Ἀντυλλ. εἰς Ἀέτ.9,42 ἐγκαταμένω τισί.

ἐγκαταμείγνυμι κ. ἐγκαταμειγνύω μετά τινος ἀνακατώνω : Λουκ.Ἱστ.Συγγρ.13 καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαταμείξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ, Ἀχ.Τάτ.4,15 ἐγκαταμείγνυμι φάρμακον πότῳ, Διον.Ἁλ.6,2 ἐ- τινὰς λόχοις, Ἡρωδιαν.7,12,7 ἐ- ἑαυτοὺς τοῖς στρατιώταις· || ὁμ. κ. μτφ. : Φίλ.2,570 ἐ- κέντρον τωθασμοῖς, Πλούτ. Ἠθ. 414 F ἐ- θεὸν ἀνθρωπίναις χρείαις· || ὡσ. κ. ἐπὶ γλύπτου : ΑΠλ.4,57 ἐ- μανίην λίθῳ· || παθ. μιγνύομαι μετά τινος : Ἱππ.Ἀέρ.6 ἐγκαταμειγνύμενος ὕδασι, Ἰσοκρ.15,10 ἐγκαταμεμιγμένα τοῖς λεγομένοις, Διον.Ἁλ.Συνθ. 25 ὀνόματα ἐγκαταμιγέντα τῇ λέξει.

ἐγκατάμιξις-εως (ἡ) μτγν. μσν. ἡ μετά τινος ἀνάμιξις : Ἀλέξ.Ἀφρ.Αἰσθ.74,26, Ὀλυμπ.Μετ.157,29, Ἀνών.εἰς Ἀριστλ.κῶδ.384 φύλ.60.

ἐγκαταμίσγω μτγν. ἐγκαταμείγνυμι βλ.λ. Διον. Ἁλ.7 ἐ- τῇ διηγήσει τὰς θεατρικὰς γοητείας· κ. παθ. : Διον.Ἁλ.Δημ.22· πρβλ. ΕΜ 770,52.

ἐγκαταμυκτηρίζω Ἡσ. γλώσσ. τοῦ ἐγκατιλλῶψαι βλ.λ. : Ἡσ.

ἐγκατάνα Ἡσ « κατὰ γνώμην, κατὰ νοῦν ».

ἐγκαταναίω μτγν., ἀόρ. α' -ένασσα θέτω τινὰ ἐντός, κάμνω τινὰ νὰ κατοικῇ ἐντός : Ἀπολλ.Ρ 3,116 ἐγκαταναίω οὐρανῷ τινα, Μοῖρ.π.Ἀθην.11,491 B ἀθάνατον ποίησε καὶ οὐρανῷ ἐγκατένασσεν.

ἐγκατανέμω μτγν. δίδω τι, ἀπονέμω ἐντός : Ἰουλ.Λόγ.5,179 B ἐγκατανέμειν τί τινι.

ἐγκατάντλησις-εως (ἡ) ἐπίχυσις ὕδατος : Ἱππ. Εὐσχημ.8.

ἐγκαταντλῶ-έω μτγν. ἀντλῶ ἐντός τινος, χύνω . Ἱππιατρ.87 εἶτα ἐγκατάντλει ὕδατι θερμῷ.

ἐγκατανωτίζομαι μσν. εἶμαι, φέρομαι ἐπὶ τῶν νώτων κυρίως ἵππου· ὅθ. εἶμαι ἔφιππος : Τζέτζ.Χιλ. 6,965 μέρεσι ἱππείοις ἐγκ-.

ἐγκατάξηρος-ον μτγν.,μσν. ὁ ξηρὸς ἐντός, κατάξηρος : Γεωπ.2,13 ἐγκατάξηρος γῆ.

ἐγκαταπαίζω μτγν. ἐμπαίζω, παθ. · ΠΔ Ἰὼβ 40,14 ἀρχὴ πλάσματος κυρίου πεποιημένον ἐγκαταπαίζεσθαι ὑπὸ τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ.

ἐγκαταπάλλομαι μτγν., ἐπ. ἀόρ. β' ἐγκατέπαλτο πάλλομαι ἐντός τινος, πηδῶ : Ὀππ.Ἁλ.4,661 πόντῳ ἐγκατέπαλτο.

ἐγκαταπείρω ἐμπήγω : Δημ.Ἱερακ.6.

ἐγκαταπήγνῦμι ἐμπήγω στερεῶς ἐντός τινος, χώνω : Ὀδ.Λ 98 **ξίφος ἀργυρόηλον κουλεῷ ἐγκατέπηξεν** ‖ ὁμ. κτ. τμῆσιν : Ἰλ.Ι 350 **ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ εὐρεῖαν μεγάλην, ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξεν** ‖ θέτω εἰς τὸν κουλεόν, τὴν θήκην, τὸ ξίφος : Πλούτ.Ἠθ.313 E **ἐγκαταπήγνυμι ξίφος** ‖ στερεῶ ἔν τινι ἐμπήξας : Ἡρωδιαν.1,13,4 **τὴν κεφαλὴν δόρατι ἐγκαταπήγνυμι.**

ἐγκαταπίμπρημι πυρπολῶ, καίω : Φάλαρ.Ἐπ. 122,4 **ἐγκαταπίμπρημί τινά τινι.**

ἐγκαταπίνω μτγν. καταπίνω ἐντός· συνήθ. παθ. ἐγκαταπῖνομαι, παρακ. **-πέπομαι,** ἀόρ. **-επόθην** καταπίνομαι ἐντός τινος, ἐπὶ πλοίου, καταβυθίζομαι ἐντὸς τῆς θαλάσσης : Φίλ.1,670· ‖ ὁμ. κ. μτφ. ἐπὶ προσ. : Φίλ.2,300 **προσῆκον εὐχαριστεῖν ὅτι καίτοι κατακλυζόμενος οὐκ ἐγκαταπίνομαι βύθιος** ‖ ἀπορροφοῦμαι : Δαμ.Ἀρχ.67.

ἐγκαταπίπτω μτγν. κ. μσν., ποι. ἀόρ. **ἐνικάππεσον** πίπτω ἐντός τινος, καταπίπτω : Ἀπολλ.Ρ 3,655 **λέκτροισιν πρηνὴς ἐνικάππεσεν,** ΑΠ 9,82 **ἐνικάππεσεν ὄρμῳ,** Γρηγ.Νύσσ.2,820 A **ὑδάτων ἀπείρων ἐπιρροαί, ἐκ τῶν ἄνωθεν καταρρακτῶν τῷ ὑποκειμένῳ ἐγκαταπίπτουσαι.**

ἐγκαταπλέκω πλέκω ἐντός, ἐνυφαίνω, συμπλέκω: Πλούτ.Ἠθ.494 A **ἐγκαταπλέκειν ἀκάνθας δι' ἀλλήλων·** κ. παθ. : Ξεν.Κυν.9,12 **τοὺς ἥλους ἐναλλὰξ σιδηροῦς τε καὶ ξυλίνους ἐγκαταπεπλεγμένους ἐν τῷ πλοκάμῳ.**

ἐγκαταπνῖγω μτγν. πνίγω ἐντός, καταπνίγω : Γαλ.7,673· ‖ ὁμ. κ. παθ. **-ομαι,** ἀπαρφ. ἀορ. **-πνῖγῆναι** : Διοκλ.ἀπ.55.

ἐγκαταποντῶ-όω μσν. καταποντίζω ἐντός : Ἀνών. εἰς Ἀριστλ.π.Κουμαν.Ἀθησ. ἐν λ.

ἐγκατάποσις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἐντὸς ὁλοσχερὴς πόσις, κατάποσις, ἡ ἀναρρόφησις : Φίλ.1,116.

ἐγκαταριθμῶ-έω κ. νεώτ. ἀριθμῶ, μετρῶ ἐν ἄλλοις ἢ μεταξὺ ἄλλων, συγκαταριθμῶ, συγκαταλέγω : Ἑρμογ.Προγ.10 **ἐ- τὴν ἔκφρασιν τοῖς γυμνάσμασιν·** κ. παθ. : Ἀριστλ.Σοφ.Ἔλ.167 b, 24.

ἐγκαταρράπτω, ποι. ἀόρ. **-έραφα** καταρράπτω ἐντός, ῥάπτω πλήρως ἐντός : Ὀρφ.Ὕμν.47,3 **Βάκχον μηρῷ ἐγκατέραφας,** Αἰν.Τακτ.31,4· κ. παθ. Ξεν.Κυν.6,1 **ἐγκατερραμμέναι δὲ ἐγκεντρίδες, ἵνα τὰ γένη φυλάττωσιν.**

ἐγκαταρριζῶ-έω κ. **-όω** μτγν. ῥιζώνω τι καλῶς ἐντός τινος, ὅθ.μτφ. ἐμπεδῶ, ἑδραιώνω : Βασίλ.2,217 ἣν (παράδοσιν).. **διὰ μακρᾶς τῆς συνηθείας ἐγκατερρίζωσαν.**

ἐγκαταρρίπτω μτγν. καταρρίπτω ἐντός : Ἡλιόδ.9,5 **μεταπύργιον ἐγκαταρρίπτεται** (πιθ.).

ἐγκατάρχομαι μσν. ποιοῦμαι, κάμνω ἀρχήν, ἀρχίζω :Τζέτζ.Ἐξήγ.Ἰλ.50,17 **τὸ ἀπὸ Μούσης ἢ θεᾶς ἐγκατάρχεσθαι.**

ἐγκατασβέννῦμι μτγν. κ. **-ύω** κατασβήνω τι ἐντός τινος, παθ. : Πλούτ.Ἠθ.975 C **τὸ λογικὸν ἐγκατέσβεσται τῆς ψυχῆς.**

ἐγκατασείω μσν. διασείω τι ἰσχυρῶς, καλῶς: Πρόδρ. ἐν σημ.χειρ.8,2,140.

ἐγκατασηκῶ-όω μσν. ἐμβάλλω ἐντὸς σηκοῦ: Μιχ.Ἀτταλ.37.

ἐγκατασήπομαι σήπομαι ἐξ ὁλοκλήρου ἐντός τινος : Ἱππ.Γυν.1,63, Εὐρ.π.Στοβ.3,41,6.

ἐγκατασκάπτω μσν. κατασκάπτω, καταστρέφω ἄρδην : Τζέτζ.Χιλ.1,787 **Ἀννίβας κατημέλησε ταύτην** (τὴν Ῥώμην) **ἐγκατασκάψαι.**

ἐγκατασκεπάζω ἐντελῶς σκεπάζω, καλύπτω τι ἐντός τινος (δ. γρ. π. Σχολ.Εὐρ.Ἱππ.191).

ἐγκατασκευάζω μτγν. κατασκευάζω, παρασκευάζω ἔν τινι τόπῳ : Διόδ.Σ 16,54 **ἐγκατασκευάζειν ἐν ταῖς πόλεσι προδότας** ‖ ἡ πρόθ. πολλάκις πλεοναστικῶς : Διόδ.Σ 14,91 **συμμαχίαν πρὸς ἀλλήλους ἐποιήσαντο καὶ συνέδριον ἐγκατεσκεύαζον.**

ἐγκατάσκευος μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ ὕφους, τεχνιέντως ἐξειργασμένος, ῥητορικῶς κεκοσμημένος, ἀντίθ. **ἁπλοῦς** : Διον.Ἀλ.Συνθ.8 **ἐγκατάσκευος λέξις** ‖ κ.νεώτ.ῥητ. **ἐγκατάσκευος** λόγος γλαφυρός, ῥητορικὸς λόγος : ΨΠλούτ.Βί.Ὁμ.15.

ἐγκατασκευῶς ἐπίρρ. μτγν. τεχνικῶς : Σέξτ. Ἐμπ.Μ 2,56.

ἐγκατασκηνῶ-όω μσν. κατασκηνῶ ἔν τινι : Μεθόδ.Συμπ.166,4 **καὶ ἐγκατεσκήνωσεν ἐνανθρωπήσας εἰς αὐτήν.**

ἐγκατασκήπτω ἐπὶ κεραυνοῦ, ἐμπίπτω, ἐπιπίπτω: Δίων Κ 49,15 **κεραυνὸς ἐς αὐτὸν ἐγκατέσκηψε·** ‖ ὁμ. ἐπὶ ἐπιδημιῶν, ἐνσκήπτω : Θουκ.2,47 (ἡ νόσος) **πολλαχόσε ἐγκατασκῆψαι·** ‖ ὁμ. κ. μτφ. : Φίλ.2,471, Αἰλ.ἀπ.348· **2)** μτβ. ἐκσφενδονίζω, ἐξακοντίζω ἐπί τι ἢ ἐναντίον τινός : Αἰσχ.Πέρσ.514 **κακῶν ἃ Πέρσαις ἐγκατέσκηψεν θεός,** Σοφ.Τρ.1087 **παῖσον, ἔνσεισον, ὦναξ, ἐγκατάσκηψον βέλος.**

ἐγκατάσκηψις-εως (ἡ) μτγν. αἰφνίδιος προσβολή, ἀπότομο ξέσπασμα : Φιλούμ.4,5, Διοσκ.7,4 ἐγκατάσκηψις **πάθους ὑδροφόβου.**

ἐγκατασκιροῦμαι-όομαι παθ. ἀποσκληρύνομαι : Ἱππαρχ.π.Στοβ.4,44,81 **κηλῖδας ἐγκατεσκιρωμένας.**

ἐγκατασπαράσσω μσν. κατασπαράσσω : Πρόδρ.Ροδ.1,21 **τὴν παρειὰν ἐγκατεσπαραγμένος.**

ἐγκατασπείρω μτγν.κ.νεώτ. σπείρω, διασπείρω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, διασκορπίζω· ‖ κ. μτφ. ἐμβάλλω, διαδίδω : Φίλ.2,673 **ἐγκατασπείρειν ἐλπίδα τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων,** Ἡρωδιαν.2,1,3 **ἐγκατασπείρειν φήμην, - λόγους - διαβολάς·** κ. παθ. : Πλούτ. Κικ.14 **πλεῖστοι ..ταῖς Τυρρηνικαῖς ἐγκατεσπαρμένοι πόλεσιν,** Αἰν.Γαζ.Θεόφρ.69 B **ὅπλα ἐγκατεσπαρμένα εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης.**

ἐγκατασπορά (ἡ) μτγν. τὸ ἐγκατασπείρειν βλ.λ., ἡ διάδοσις : Κλήμ.Ἀλ.Στρωμ.7,202 **τὴν τῶν δογμάτων ἐγκατασποράν.**

ἐγκατάστασις-εως (ἡ) (ἵστημι) νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκαθίστημι βλ.λ., τοποθέτησις, ἐγκαθίδρυσις : **ἐγκατάστασις ἀρχῶν-μηχανημάτων-ἠλεκτρικοῦ, - ἔξοδα ἐγκαταστάσεως·** **2)** ἡ ἔν τινι τόπῳ μόνιμος διαμονή τινος, ἐγκατοίκησις : **ἀπὸ τῆς ἐν Ἑλλάδι ἐγκαταστάσεώς του·** **3)** νομ. ἐγκατάστασις **κληρονόμου** ὁ ὑπὸ τοῦ διαθέτου ἐν τῇ διαθήκῃ διορισμὸς κληρονόμου.

ἐγκατάστατος-ον νεώτ. ὁ ἐγκατεστημένος εἴς τι δικαίωμα ἢ ἀξίωμα.

ἐγκαταστεγάζω μσν. στεγάζω περίκλειστον χῶρον : Ψελλ.ἐν Ἀν.Βοασσ.3,214.

ἐγκαταστηρίζω μτγν. στηρίζω στερεῶς, καταστηρίζω, παθ. : Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.6.

ἐγκαταστοιχειοῦμαι-όομαι μτγν. ἐμφυτεύω ὡς στοιχεῖον, ὥς τι ἑδραῖον καὶ ἀμετακίνητον : Πλούτ.Λυκ.13 **ἐν.. ταῖς ἀγωγαῖς τῶν πολιτῶν ἐγκατεστοιχειωμένα μένειν ἀκίνητα καὶ βέβαια.**

ἐγκαταστράπτω μσν. ἀστράπτω ἐντός : Μιχ. Μον.Βί. Θ.Στουδίτ.244 (ἔκδ.Mi.).

ἐγκαταστρέφω ἐντός τινος περιστρέφω : Ἀντιφάν.π.Ἀθην.1,15 A **σφαῖραν.. ἐγκαταστρέφει.**

ἐγκαταστρώννυμι μσν. στρώννυμι, στρώνω ἐντός τινος : Εὐστ.Πον.37,45.

ἐγκατασυφράζω, δ. γρ. **-συρφάζω** κ. **-συρβάζω** Ἡσ. «ἐνυβρίζω».

ἐγκατασφάζω μτγν. κ. **ἐγκατασφάττω** βλ λ. : Διόδ.Σ 36,12 **ἐ- γονέων ἐν .. κόλποις τέκνα.**

ἐγκατασφάττω μτγν. **σφάζω** ἐντός τινος, ὅ. ἐγκατασφάζω : Πλούτ.Δημητρ.31 **ἐγκατέσφαξεν αὐτοῦ τῷ κόλπῳ τὸν υἱόν.**

ἐγκατασχάζω μτγν. ἐγχαράττω, κ. παθ. ἐγχαράττομαι : Διοσκ.Θηρ.19.

ἐγκαταταράσσω μτγν. καταταράσσω ἐντός τινος ἢ μεταξύ τινων, παθ. : Πλούτ.᾿Ηθ.592 Β ἐγκατατεταραγμένην καὶ ἀνώμαλον.

ἐγκαταταρταρῶ-άω μσν. ρίπτω εἰς τὰ τάρταρα : ᾿Ανών.εἰς Ψαλμ.κῶδ.παρισ.371 Α φύλλ.94.

ἐγκατατάσσω μτγν., ἀττ. -ττω κατατάσσω ἢ τοποθετῶ εἰς ἢ μεταξύ : Λογγῖν.10,7,Μαρκελλῖν. ᾿Ιστρ.Σφυγμ.474· κ. παθ. : ᾿Ονήσανδρ.10,3,Διον.᾿Αλ. Συνθ.25 ῥυθμοὶ ἐγκατατεταγμένοι ἀδήλως.

ἐγκατατέμνω κ. νεώτ. κατατέμνω, κατακόπτω, τεμαχίζω τι ἐντὸς ἄλλου· εἰδ. ἰατρ. ἐπὶ τοῦ ἐμβρύου χειρουργικῶς κατακοπτομένου ἐν τῇ μήτρᾳ πρὸς ἐξαγωγήν : ῾Ιππ.᾿Εγκατ.914 C· ‖ κατατέμνων, τεμαχίζων τι ἀναμειγνύω ἔν τινι : Πλάτ.Πολ. 8,565 ἐν ἄλλοις ἄλλων ἱερείων ἑνός (ἀνθρωπίνου σπλάγχνου) ἐγκατατετμημένου.

ἐγκατατίθημι, παρατ. ἐγκαταθήσω,ἀόρ. -έθηκα, παρακ. -τέθεικα, μέσ. παρατ. ἐγκατετιθέμην, ἀόρ. -εθέμην, παρακ. -τέθειμαι καταθέτω, τοποθετῶ τι ἔν τινι : ᾿Ορφ.῞Υμν.24,6 πάντα ἐν Πρωτεῖ φύσις ἐγκατέθηκεν· ‖ κ. μέσ. καταθέτω τι ἐν ἐμοὶ ἢ ἐπ' ἐμοῦ ἐσωτερικῶς, κατακρύπτω ἐπ' ἐμοῦ : Σιμων. 85,5 στέρνοις ἐγκατέθεντο· παρ' ῾Ομ. μ. τὸ μέσ. : ᾿Ιλ.Ξ 219 ἱμάντα τεῷ ἐγκάτθεο κόλπῳ ποικίλον· ‖ ἀποθέτω,ἀφήνω ἐντὸς ἄλλου, ἐπὶ ἄλλου : Μουσ. 271 δεῦρο τεοὺς ἱδρῶτας ἐμοῖς ἐνικάτθεο κόλποις· 2) δθ. ἐγκατατίθεμαι τέχνῃ ἐμβάλλω, τοποθετῶ ἐν τῇ τέχνῃ, κατὰ τέχνην ποιῶ, ἐντέχνως δι' ἐπεξεργασίας σχεδιάζω, ποικίλλω τι : ᾿Οδ.Λ 614 κεῖνον τελαμῶνα ἑῇ ἐγκάτθετο τέχνῃ· 3) μτφ. ἐν φρ. ἐγκατατίθημι θυμῷ ἢ φρεσὶν ἢ εἰς τὸν νοῦν τίθημι ἐν νῷ τι, βάζω στὸ νοῦ μου ἢ μὲ τὸ νοῦ μου : ῾Ησ.῎Εργ.27 σὺ ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ, Θεόκρ.17,14 ὅκα φρεσὶν ἐγκατάθοιτο βουλάν, Δίων Κ 45,33 τὴν ἔφεσιν ταύτην, ἣν ἅπαξ εἰς τὸν νοῦν ἐγκατέθετο· 4) μσν. μέσ. κατὰ κρίσιν μου ἀποθέτω, ἀπονέμω, ἀποδίδω, προσαρμόζω τι εἴς τινα : Εὐστ.᾿Επιστ.316,5 ὃς καὶ τοὔνομα ἐγκατατίθεται τῷ μηνὶ εἰπὼν εἶναι τὸν ᾿Ιανουάριον ᾿Ιάνου ἐπώνυμον.

ἐγκατατίλλω ξαίνω μοτόν, κάμνω ξαντὸν διὰ πληγάς : ῾Ιππ.Γυν.2,205.

ἐγκατατομή (ἡ) κ. νεώτ. ὁ τεμαχισμὸς τοῦ ἐμβρύου ἐν τῇ μήτρᾳ, ἐμβρυοτομία : ῾Ιππ.τίτλ.ἔργ. περὶ ἐγκατατομῆς ἐμβρύου· 2) νεώτ. ἡ ἐντὸς ἢ ἐν τῷ μεταξὺ γινομένη τομή.

ἐγκατατρίβομαι μτγν. κατατρίβομαι, ἀσχολοῦμαι, καταγίνομαι ἐνδελεχῶς εἴς τι : Συνέσ. ᾿Επιστ.121 ἐγκατατετριμμένος ἐν πράγμασιν.

ἐγκαταυγάζω μτγν. λάμπω ἐντός, καταλάμπω, φωτίζω πλήρως· ‖ ἐν χρ. κ. μτφ. : ᾿Επιφάν.2,106 Β τοῖς ἰδίοις φιλοσόφοις ἐγκαταυγαζόμενοι.

ἐγκαταφλέγω μτγν.κ.μσν. καταφλέγω,καίω, πυρπολῶ ἐντός : Γεωπ.9,6,3 ἐγκαταφλέγειν βόθροις.

ἐγκαταφρουρῶ μσν. φρουρῶ ἐντός : Πρόδρ. ἐν ᾿Αν.Βοασσ.373.

ἐγκαταφυσῶ-άω μτγν. φυσῶ ἐντός, ἐμφυσῶ : ῾Ιππιατρ.26 ἐ- οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ.

ἐγκαταφυτεύω μτγν. ἐντός τινος φυτεύω· κ. μτφ. : Κλήμ.᾿Αλ.Προτρ.13 σπέρμα κακίας.. ἐγκαταφυτεύσαντας τῷ βίῳ, αὐτ. ἐγ- τινί τι.

ἐγκαταφύω μτγν. φύω καλῶς, ῥιζοῦμαι ἐντός τινος, δθ. μτφ. προσκολλῶμαι, προσηλοῦμαι στερεῶς εἴς τι : Γαλ.19,102 « ἠγκυροβόληται· ἐγκαταπέφυκεν ἀγκύρᾳ ὁμοίως »· αὐτ.γλωσσ.῾Ιππ.478 « ἠγκίστρευται· ἐγκαταπέφυκεν ».

ἐγκαταχέω μτγν. ἐγχέω, χέω ἐντὸς ἐν χρ. κ. μτφ. : ᾿Επίγρ.Πλουτ.Μαρκ.30 ἐγκατέχεε φόνον.

ἐγκαταχρίω μτγν. ἐντός τινος χρίω : Διοσκ. Εὐπορ.1,118.

ἐγκαταχώννυμι μτγν. κ. μσν. διὰ χώματος ἢ ἄλλου ἐντός τινος κατακαλύπτω : Διον.᾿Αλ.9,21 ἐγκαταχώννυμί τινα τῷ πλήθει τῶν βελῶν· 2) ἐντός τινος κοτοχώννυμι, θάπτω, δθ. κρύπτω : Γεωπ. 4,33 ἐγκαταχῶσαι τὸ δεύτερον τοῦ κλήματος μέρος, Μηναῖ.3,5 Συναξ. καὶ κατὰ γῆν πρὸς τοὺς θεμελίους τοῦ οἴκου αὐτοῦ ἐγκαταχῶσαι (τοὺς δαίμονας)· ‖ ὁμ. μτφ. κ. παθ. : ἐγκαταχώννυμαι κρύπτομαι : Μᾶρκ.Αὐρ.7,10 καὶ παντὸς μνήμη τάχιστα ἐγκαταχώννυται τῷ αἰῶνι.

ἐγκαταχωρίζω μτγν. καταχωρίζω, τοποθετῶ ἔν τινι : ᾿Ωριγέν.Φιλοκ.25,92· ‖ ὁμ. κ. παθ. : Διον. ᾿Αλ.Δημ.50 ῥυθμοὶ ἐγκατακεχωρισμένοι ἀδήλως.

ἐγκατειλέω ἐντός τινος ἐμπλέκω, περιπλέκω, κ. παθ. ἐμπλέκομαι, περιπλέκομαι : ᾿Αριστλ.Κόσμ. 395 b, 33 πνεῦμα ἐγκατειλήθη τῆς γῆς κοιλώμασι, Φίλ.2,504 ᾧ τὸ πῦρ ἐγκατειλεῖσθαι συμβέβηκεν.

ἐγκατείργω ἐγκαθείργω βλ.λ.

ἐγκατερείδω μτγν. ὑποστηρίζω στερεῶς ἐντός τινος : Φιλόστρ.Γυμν.31 ἐγκατερείδω ἰσχίον τῇ βάσει.

ἐγκατεφάλλομαι μτγν. ἀποθ., ἐπ. ἀόρ. β' ἐγκατέπαλτο εἰσπηδῶ, εἰσορμῶ πρὸς τὰ κάτω : ᾿Οππ.Κυν.3,120 κίρκον ὑπὲρ τέγεος ἐγκατεπάλμενον (δ. γρ. κατεπάλμενον).

ἐγκατέχω μτγν. ἐντός τινος κρατῶ, περιέχω, περικλείω : ᾿Επιγρ. : σῶμα κόρης.. τύμβος ὅδ' ἐγκατέχει· ‖ ὁμ. τὸ παθ. περικλείομαι, περιέχομαι : Πλούτ.᾿Ηθ.691 F ἅμα τε οὖν τὸ ψυχρὸν ἐγκατέχεται περιστελλόμενον τῷ ἱματίῳ· ‖ πάπ. εἰδ. εὑρίσκομαι περιωρισμένος ἐντὸς τοῦ ναοῦ ὡς ἐγκάτοχος βλ.λ. : Πάπ. ᾿Ασταρτεῖον, οὗ ἐγκατέχομαι· 2) συγκροτῶ, διατηρῶ, διαφυλάττω : Σωρ.1,46,Ρουφ.π.᾿Ορειβ.8,24,8· κ. παθ. : Παῦλ. Αἰγ.6,75 μετὰ τὴν τοῦ ἐμβρύου κομιδὴν ἐγκατέχεται κατὰ τὴν ὑστέραν τὸ χόριον· 3) πάπ. τὸ παθ. ἀνήκω εἴς τινα, κατέχομαι ὑπό τινος : Πάπ. καὶ ὑποδοχεῖον,ὅ φησιν ἐγκατεσχῆσθαι ὑπ' αὐτοῦ.

ἐγκατηρά (ἡ) μτγν. κ. μσν. ἔδεσμα ἁλμυρὸν ἐξ ἐγκάτων ἰχθύων ἀλιπάστων παρασκευαζόμενον, παρεμφερὲς πρὸς τὸν γάρον βλ.λ., συγγ. πρὸς τὸ χαβιάρι ἢ τὸ ἀβγοτάραχο· πρβλ. Κορ.῎Ατ.4 Α,110 : ᾿Αλέξ.Τράλλ.1,12 ὥσπερ καὶ τάριχος καὶ ἐγκατηρὰ λεγομένη καὶ κορίαξ, αὐτ.12,7 ἁλμυροῖς.. οἷον τῇ καλουμένῃ ἐγκατηρᾷ.

ἐγκατίλλω ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἐγκατατίλλω βλ.λ.

ἐγκατιλλώπτω ἐμπαίζω, σκώπτω, κοροϊδεύω : Αἰσχ.Εὐμ.113 ὑμῖν ἐγκατιλλώψας μέγα, αὐτ.ἀπ.226 σὺ δ' ὁ σταθμοῦχος ἐγκατιλλώψας ἄθρει (ἀμφ.).

ἐγκᾰτόεις-εσσα-εν μτγν. (ἔγκατα) ὁ περιέχων ἢ περικλείων ἔγκατα, ἐντόσθια : Νίκ.Θηρ.580 ἐγκατόεις κεκρύφαλος.

ἐγκατοίκησις-εως (ἡ) νεώτ. κατοίκησις, ἐγκατάστασις ἔν τινι τόπῳ.

ἐγκατοικίζω μτγν., ἀττ. μέλλ. -ιῶ τοποθετῶ, κάμνω τινὰ νὰ κατοικίσῃ ἔν τινι : Λουκ.῎Ον.25 τὴν ἀγαθὴν παρθένον τῷ ὄνῳ ἐγκατοικίσωμεν· ‖ ὁμ. κ. μτφ. : Δαμ.᾿Αρχ.257 ἐ- τῇδε τῇ τάξει τὸ φρουρητικόν· 2) ὁμ. μτφ. ἐμφυτεύω κ. παθ. ἐμφυτεύομαι : Πλούτ.᾿Ηθ.779 F ὁ ἐκ φιλοσοφίας τῷ ἄρχοντι πάρεδρος καὶ φύλαξ ἐγκατοικισθεὶς λόγος.

ἐγκατοικοδομῶ-έω οἰκοδομῶ ἐντός τινος, ἐπί τινος, κτίζω ἐπάνω : Θουκ.3,18 φρούρια δ' ἔστιν οἷ ἐπὶ τῶν καρτερῶν ἐγκατοικοδομεῖται· 2) ἐγκλείω ἐντὸς οἰκοδομήματος : Αἰσχίν.1,182 ἐγκατῳκοδόμησεν αὐτὴν μεθ' ἵππου εἰς ἔρημον οἰκίαν· ‖ ὁμ. κ. μτφ. ἐν παθ. : ᾿Αριστλ.Ψυχ.420 a,9 ὁ (ἀήρ) ἐν τοῖς ὠσὶν ἐγκατῳκοδόμηται.

ἐγκάτοικος (ὁ) νεώτ. ὁ κατοικῶν ἔν τινι τόπῳ, ὁ κάτοικος, ὁ ἐγκατεστημένος : Λασκαρ.Μυστ.151 οἱ ἐγκάτοικοι δὲν ἠμποροῦνε πλέον νὰ ἔχουνε πίστη στοὺς νόμους, -ἐγκάτοικος οἰκίας.

ἐγκατοικῶ-έω κατοικῶ ἐντός : ῾Ηρ.4,204 βασιλεὺς δὲ ἔδωκε τῆς Βακτρίης χώρης κώμην ἐγκατοικῆσαι, Εὐρ.ἀπ.188 κενοῖσιν ἐγκατοικήσεις δό-

μοις· ‖ κατοικῶ ἐν μέσῳ ἄλλων, μὲ ἄλλους μαζί : ΚΔ Πέτρ.2,2,8 βλέμματι γὰρ καὶ ἀκοῇ ὁ δίκαιος, ἐγκατοικῶν ἐν αὐτοῖς.

ἐγκατολισθαίνω μσν. ὀλισθαίνω, γλιστρῶ ἐντός : Χοῦμν.Ν 1484.

ἐγκατομβρέω μσν. ὑγροίνω, ποτίζω, ῥαντίζω : Ἰωσ.Γενέσ.134,4,61 B ὥστε πλείστοις μὲν ὕδασι, δαψιλέσι δὲ οἴνοις, πρὸς δὲ ταῖς ἐκ ῥόδων σταγόσιν ἐγκατομβρούμενον.

ἔγκατον (τὸ) ἑν. τοῦ ἔγκατα βλ.λ.

ἐγκατοπτεύω κατοπτεύω ἐντός : Ἀνών.λεξ.π. Κουμαν.Ἀθησ.ἐν λ.

ἐγκατοπτρίζομαι μτγν. κ. νεώτ., ἀόρ. -ίξασθαι κατοπτρίζομαι ἐντός, βλέπω τὴν μορφήν μου ὡς ἐν κατόπτρῳ : Ἐπιγρ. ἐγκατοπτρίξασθαι εἰς τὸ ὕδωρ, Ἀρτεμίδ.Δσλδ.3,30 ἐ- λεκάνῃ· **2)** θεωρῶ, παρατηρῶ ὡς ἐν κατόπτρῳ : Φίλ.Βυζ.Κατ.2 ἐ- τὸ τῆς τέχνης ἔργον· ‖ νεώτ. ὑποδηλοῦμαι, διαφαίνομαι : εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ἐγκατοπτρίζεται μέγας ἑλληνικὸς ἀποικισμός.

ἐγκατοπτρισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ὡς ἐν κατόπτρῳ ἐμφάνισις τῆς μορφῆς τινος· **2)** συνεκδ. ἡ ὑποδήλωσις, ἡ ἐμφάνισις οὐσιωδῶν χαρακτηριστικῶν ἐνεργείας τινὸς ἔν τινι ἄλλῃ.

ἐγκατορύσσω μτγν., ἀττ. -ττω θάπτω, κρύπτω ἐντός τινος, κατοχώνω· παθ. : Διον.Ἀλ.Ρητ.6,5 ἐγκατωρύχθαι τὴν ψυχὴν ἐν τῷ σώματι.

ἐγκατοχέω Ἐπιγρ. εἶμαι ἐγκάτοχος βλ.λ. : Ἐπιγρ. ἐγκ- τῷ κυρίῳ Σαράπιδι.

ἐγκάτοχος (ὁ) μτγν. ὁ ἔγκλειστος, ὀνομασία τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἱερέων, ὧν ἀπηγορεύετο ἡ ἐκ τῶν ἱερῶν ἔξοδος : Πτολ.Τετράβ.163 ἐγκάτοχος ἱερῶν, Βέττ.Βάλ.63,20 ἐγκάτοχοι ἐν ἱεροῖς.

ἐγκαττύω ἐνράπτω κάττυμα, πέλμα, σόλαν εἰς τὸ ὑπόδημα, παθ. : Ἀλεξ.98,8.

ἐγκἄτώδης-ους-ες σχόλ. ὁ ὅμοιος πρὸς ἔγκατα, ἐντόσθια : Σχόλ.Ἀριστφ.Ἱππ.1176.

ἐγκαυλῶ-έω σχηματίζω, ἐκφύω καυλόν : Ἀριστλ. Πρ.926 a, 26, Θεόφρ.Φl 1,2,2 ὅταν γὰρ σπερμοφορεῖν μέλλωσι, τότε ἐγκαυλοῦσι.

ἔγκαυμα-ατος (τὸ) (ἐγκαίω) κ. νεώτ. σημεῖον, κάκωσις γινομένη ἐκ τῆς ἀμέσου ἐπενεργείας ἐπὶ τῶν ἱστῶν τοῦ σώματος ὑψηλῆς θερμοκρασίας ἢ χημικῶν οὐσιῶν : Λουκ.Θε.Δ 13,2 σοῦ τὰ ἐγκαύματα ἰασάμην, - ἔγκαυμα χειρός· **2)** ζωγραφία δι' ἐγκαύσεως βλ.λ. : Πλάτ.Τίμ.26 C ἐγκαύματα ἀνεκπλύτου γραφῆς ἔμμονάμοι γέγονε, Πλούτ.Ἠθ.759C· **3)** εἰδ. ἕλκος, κάκωσις ἐν τῷ ὀφθαλμῷ : Ἀέτ.7,27.

ἔγκαυσις-εως (ἡ) κ. νεώτ., δημ. ἔγκαψη ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκαίω βλ.λ.2), ἡ διά κηρῷ ἀναμείκτων χρωμάτων ζωγραφία ἢ χρωματισμός : Ἐπιγρ. τὴν γραφὴν τῶν τε τοίχων καὶ τῆς ὀροφῆς καὶ τὴν ἔγκαυσιν τῶν θυρῶν· **2)** φλόγωσις, καῦσις : Διοσκ. 5,13, Γαλ.12,504, Πλούτ.Ἠθ.127 B καὶ διὰ κόπους πυρέττουσιν ἄνθρωποι καὶ δι' ἐγκαύσεις.

ἐγκαυστήρια (τὰ) Ἐπιγρ. ἐργαλεῖα ἐν χρ. εἰς τὴν ἐγκαυστικὴν (βλ. ἐγκαυστικός) τέχνην.

ἐγκαύστης (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. κ. ἐγκαυστής ὁ ἐγκαίων, ὁ δι' ἐγκαύσεως ζωγραφῶν : Πλούτ.Ἠθ. 348 F ἐγκαυστὴς ἀγαλμάτων.

ἐγκαυστικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἔγκαυσιν βλ.λ. : ἐγκαυστικὰ χρώματα· ‖ τὸ θηλ. ἐγκαυστική (ἐνν. τέχνη) ὡς οὐσ. ἡ τέχνη τοῦ ζωγραφεῖν δι' ἐγκαύσεως : Πλίν.Φl 35,122· **2)** ὁ φλογιστικός, ὁ ἐπιφέρων φλόγωσιν : Ἡροδ.Ἰατρ. εἰς Ἀέτ.5,129 ἐγκαυστικὸς πυρετός.

ἔγκαυστος-ον μτγν. ὁ ἐγκαυθείς, ὁ δι' ἐγκαύσεως ζωγραφηθείς : Μαρτ.4,47· ‖ τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. εἰκὼν δι' ἐγκαύσεως γενομένη : Πλίν.Φl 35,149· **2)** ὁμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. πορφυρᾶ μελάνη, δι' ἧς οἱ Ῥωμαῖοι αὐτοκράτορες ὑπέγραφον τὰ διατάγματα αὐτῶν : Κώδ.Ἰουστιν.

ἐγκαύτης (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐγκαυστής βλ.λ., ὁ ἐγκαίων, ὁ κατασκευάζων ἐγκεκαυμένας ζωγραφίας : Πλούτ.Ἠθ 348.

ἐγκαυχῶμαι-άομαι μτγν., μσν. κ. νεώτ. καυχῶμαι ἔν τινι, ὑπερηφανεύομαι : ΠΔ Ψαλμ.73,4 καὶ ἐνεκαυχήσαντο οἱ μισοῦντές σε ἐν μέσῳ τῆς ἑορτῆς σου, Μηναῖ.1,27 Ὠδ.9 καὶ ἐγκαυχωμένη ἐπὶ τοῖς σοῖς λόγοις τὴν οἰκουμένην συγκαλεῖ, ἐγκαυχώμενος διὰ τὴν σοφίαν του.

ἔγκἄφος-ον (ἐγκάπτω) φωμός, χαψιά : Εὔπολ.330.

ἐγκαφικίδαλος-ον μτγν. ὁ κρόμμυα καταπίνων, κρεμμυδοχάφτης : Λουκ.Λεξ.10 ἐν τοῖς σκιραφείοις ἐγκαφικίδαλος ἄνθρωπος τῶν αὐτοληκύθων καὶ αὐτοκαβδάλων (πιθ. ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἐγκαφιπήδαλος· πρβλ. καφιπήδαλος).

ἔγκειμαι κ. νεώτ., μέλλ. -κείσομαι ἐν χρ. κ. ὡς παθ. παρακ. τοῦ ἐντίθημι, κεῖμαι ἐντός τινος· ὅθ. περιβάλλομαι ὑπό τινος : Ἰλ.Χ 513 οὐδὲν σοί γ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεαι αὐτοῖς (τοῖς εἵμασι), Ἡρ.2,73 οὕτω δὴ κοιλήναντα τὸ ᾠόν, τὸν πατέρα εἰς αὐτὸ ἐντιθέναι.. ἐγκειμένου δὲ τοῦ πατρὸς γίγνεσθαι τὠυτὸ βάρος (δ.γρ. ἐσκειμένου)· ‖ ἁπλ. κεῖμαι ἔν τινι, ἐπί τινος : Ἡσίοδ.Θ145 ἕεις ἐνέκειτο μετώπῳ, Νίκ.Θηρ.292 τοῦ μὲν ὑπὲρ νιφόεντα κεράατα δοιὰ μετώπῳ ἔγκειται· ‖ ὅθ. ἀναφ. πρὸς καταστάσεις, ἐμπεριέχομαι, ἐνυπάρχω, εὑρίσκομαι : Ἀρχίλ.84 ἐγκεῖσθαί τινι πόθῳ, Σοφ.Φιλ.1318 ὅσοι δ' ἑκουσίοισιν ἔγκεινται βλάβαις, Εὐρ.Ἴων 181 οἷς δ' ἔγκειμαι μόχθοις, αὐτ.Ἑλ. 269 ἡμεῖς δὲ πολλαῖς συμφοραῖς ἐγκείμεθα, Πολύβ.14,9,5 συνεχῶς τε ἐγκείμενα ταῖς κακοπαθείαις, Ἄρατ.138 τόσσος μὲν μεγέθει, τοίῃ δ' ἐγκείμενος αἴγλῃ· ‖ ὁμ. κ. μετ' αἰτ. : μελεδῶνας ἔγκειμαι ἔχω πολλὰς φροντίδος ἐπάνω μου : Ἀπολ. Ρ 2,627· ‖ ὁμ. εἶμαι ἐντεθειμένος, ἐμπέφυκα, εὑρίσκομαι εἴς τι : Πλωτ.6,7,3 ἔγκειται τὸ αἰσθητικὸν εἶναι ἐν τῷ εἴδει· ‖ νεώτ. ἁπλ. εὑρίσκομαι, εἶμαι ἐν : ἐδῶ ἔγκειται ἡ δυσκολία τοῦ ζητήματος· ‖ ἀπολ. γραμμ. παρεμβάλλομαι, παρεντίθεμαι : Πλάτ.Κρατ.402 E τὸ δὲ εἶ ἔγκειται ἴσως εὐπρεπείας ἕνεκα· ‖ ὁμ. γραμμ. συνήθ. ἐπὶ μερῶν συνθέτου λέξεως, ὑπόκειμαι : Ἀμμών.97 νεαρὸν μὲν γάρ ἐστι τὸ νεωστὶ κομισθὲν ὕδωρ· ἔγκειται γὰρ τῇ λέξει τὸ ἀρύειν, Σχόλ.Ἀριστφ.Βάτρ.1181 ἀνθοσμίας δὲ ὁ εὐώδης, ἐγκειμένου τοῦ ἄνθους καὶ τῆς ὀσμῆς· **3)** ἐπίκειμαι, διώκω ἐπιμόνως, ἐπιτίθεμαι, ἰδίως ἐπὶ στρατευμάτων στενοχωρούντων τὸν ἐχθρόν : Θουκ.1,49 ἡ τροπὴ ἐγίγνετο λαμπρῶς καὶ ἐνέκειντο οἱ Κορίνθιοι· ‖ εἰδ. ἐπὶ προσ. ἐν συζητήσει, ἀντιφέρομαι, ἀντιγνωμῶ : Θουκ.2,59 πανταχόθεν τε τῇ γνώμῃ ἄποροι καθεστηκότες ἐνέκειντο τῷ Περικλεῖ· ‖ συχν. μετ' ἐπιθ. οἷον πολλὸς ἐγκεῖσθαι πολὺ ἐπιμένειν ἀντιτιθέμενος : Ἡρ.7,158 πολλὸς ἐνέκειτο λέγων· ‖ ἁπλῶς ἐπιμένω : Θουκ.4,22 πολὺς τοῖς συμβεβηκόσι ἔγκειται· ‖ ὅλος ἐγκεῖσθαί τινι ὅλος ἀφοσιοῦσθαί τινι ἐρωτικῶς : Θεόκρ.3,33 οὕνεκ' ἐγὼ μὲν τὺν ὅλος ἔγκειμαι· ‖ ὁμ. μετ' ἐπιρρ. οἷον ἄγαν ἐγκεῖσθαί τινι εἶναι σφόδρα ἐναντίον τινός : Ἀριστφ. Ἀχ.309 οἶδ' ἐγὼ καὶ τοὺς Λάκωνας, οἷς ἄγαν ἐγκείμεθα, Δημ.294· **4)** εἶμαι ἢ γίνομαι ἐνοχλητικός : Ἡρώνδ.4,47 πανταχῇ δ' ἴσ' ἔγκεισαι· **5)** τείνω, ῥέπω πρός τι : ΠΔ Γέν.8,21 καὶ ἔγκειται ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου ἐπιμελῶς ἐπὶ τὰ πονηρά· ‖ ἐπὶ σανδαλίου, προσαρμόζομαι : Ἐπιγρ.

ἐγκείρω ποι. κείρω, κουρεύω ἐντός, μ. κτ. μτχ. παθ. παρακ. : Εὐρ.Ἠλ.108 πηγαῖον ἄχθος ἐν κεκαρμένῳ κάρᾳ φέρουσαν.

ἐγκεκαλυμμένος-η-ον μτχ. παρακ. τοῦ ἐγκαλύπτω βλ.λ.· ‖ τὸ ἀρσ. ὁ ἐγκεκαλυμμένος ὡς οὐσ. κτ. παράλ. τοῦ λόγος παγιδευτικὸν σόφισμα τῶν ἀρχαίων Μεγαρικῶν φιλοσόφων : Στωϊκ.2,8,90.

ἐγκεκαροῦται Ἡσ. « ἐγκατοβλέπει ».
ἐγκεκαυμένως ἐπίρρ. μσν. μετὰ ἐγκαύσεως, δι' ἐγκαύσεως βλ.λ. : Μ 'Ακομ.1,263,20.
ἐγκεκλιμένη σφαῖρα (ἡ) νεώτ. ἄστρον. ἡ ὄφις, ἣν παρουσιάζει ἡ σφαῖρα τοῦ οὐρανοῦ εἰς παρατηρητὴν τῶν μέσων πλατῶν.
ἐγκεκλῖμένως ἐπίρρ. σχόλ. μὲ τὸν τόνον ἐγκεκλιμένον, κατ' ἔγκλισιν : Σχόλ.'Ιλ.Α 277.
ἐγκεκριμένως ἐπίρρ. μσν. μετ' ἐγκρίσεως, δι' ἐγκρίσεως : Στουδ.Θεόδ.1524.
ἐγκεκρυμμένως ἐπίρρ. κ. μσν. κρυφίως : 'Ιω. Χρυσ.560 Ε περὶ **Χριστοῦ τοῦτο εἴρηται.. ἐγκεκρυμμένως.**
ἐγκεκύμβωται Ἡσ. « ἐνείληται ».
ἐγκέλᾰδος (ὁ) σχόλ. κ. νεώτ. ὁ θόρυβον ποιῶν: Σχόλ. 'Αριστφ Νεφ.158 **ἐγκέλαδος βομβύλιος·** || εἶδ. ὡς ἐπίθ. τῆς 'Αθηνᾶς : ΕΜ 310,35.
ἐγκελαρύζω μσν. ἐντός τινος κελαρύζω, ἠχῶ: Νικήτ.Εὐγεν.4,365 πηγαὶ.. **ἐγκελαρύζουσί σοι.**
ἐγκέλευμα-ατος (τό) κ. **ἐγκέλευσμα** προτροπή, ἐνθάρρυνσις, παρακίνησις : Ξεν.Κυν.6,24 **μεταθεῖν χρώμενον τοῖς αὐτοῖς ἐγκελεύμασιν,** Φιλ.ΙΠ 2,19,8 **ἀντήχει δὲ αὐτοῖς τὸ παρὰ 'Ιουδαίων ἐγκέλευσμα.**
ἐγκέλευσις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ἐγκέλευμα βλ.λ. : Στράβ.13,1,35 **τὴν ἐγκέλευσιν ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως ποιοῖτο,** Πάπ. **ἐξ ἐγκελεύσεως τοῦ ἐπιστρατήγου,** Θεμίστ.Λόγ.19,232 Β **οἶδά σου καὶ τὴν ἱεράν ἐγκέλευσιν, ὦ βασιλεῦ.**
ἐγκέλευσμα-ατος (τό) τὸ ἐγκέλευμα βλ.λ.
ἐγκελευσμᾰτικός-ή-όν ὁ ἐγκελευστικὸς βλ.λ.· ΕΜ 115,27 « ἐγκελευσματικὸν ἐπίρρημα ».
ἐγκελευσμός (ὁ) ἡ ἐγκέλευσις βλ.λ. : 'Αρρ.'Αν. 2,21,9 **ξὺν βοῇ τε πολλῇ καὶ ἐγκελευσμῷ ἐς ἀλλήλους.. ἐπεφέροντο.**
ἐγκελευστικός-ή-όν μτγν. παρακελευστικός, ἐνθαρρυντικός, προτρεπτικός : 'Απολ.Δύσκ.Συντ. 258,11 **ἐγκελευστικὸν ἐπίρρημα·** || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. : Μάξ.Τύρ.23,5 **καλὸν μὲν ἐν διώξει τὸ ἐγκελευστικόν,καλὸν δὲ ἐν φυγῇ τὸ ἀνακλητικόν.**
ἐγκέλευστος-ον ἐγκελευσθείς,διαταχθείς, προσταγμένος, βαλμένος : Ξεν.'Αν.1,3,13 **ἀνίσταντο οἱ μὲν ἐκ τοῦ αὐτομάτου λέξοντες ἃ ἐγίγνωσκον, οἱ δὲ καὶ ὑπ' ἐκείνου ἐγκέλευστοι·** || ὁμ. κ. ὀξυτον. **ἐγκελευστός** : Διον.'Αλ.Ρωμ.4,12 **ἐγκελευστοί τινες διειληφότες τὴν ἀγοράν.**
ἐγκελεύω προτρέπω,παρακινῶ : Αἰσχ.Πρ.72 **δρᾶν ταῦτ' ἀνάγκη, μηδὲν ἐγκέλευ' ἄγαν,** Ξεν.Κυν.9,7 **ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ ἐγκελεύειν ταῖς κυσὶ καὶ χρῆσθαι τοῖς ἀκοντίοις·** || ὁμ. κ. μέσ. : Διον. 'Αλ.3,20 **τῶν 'Αλβανῶν τοῖς σφετέροις ἐγκελευομένων,** Μηναῖ.1,2 'Ωδ.7 **καὶ βαπτισθῆναι ὑπ' αὐτοῦ ἐγκελευόμενον** (αὐτόν)· || δθ. **τὸ πολεμικὸν ἐγκελεύεσθαι** παροτρύνειν διὰ σάλπιγγος, σαλπίζειν ἔφοδον : Πλούτ.'Αριστ.21 **προηγεῖται μὲν ἅμ' ἡμέρᾳ σαλπιγκτὴς ἐγκελευόμενος τὸ πολεμικόν·** 2) ἐν τῷ μέσ. διατάσσω, παραγγέλλω : 'Επιγρ. ἐγκελεύεσθαι **τοῖς στραταγοῖς·** || ὁμ. κ. μετ' αἰτ. : Πλάτ.Τίμ.Λοκρ.104 Α **ῥωννύουσι γὰρ διὰ προτροπᾶν ἐγείροισαι τὰν ὁρμὰν καὶ ἐγκελευόμεναι τὰ ποτίφορα ποττὰ ἔργα.**
ἐγκελ(έ)φωνος Ἡσ. « ἐρεθιστής ».
ἐγκέλλω, ἀόρ. α' **ἐνέκελσα** ἐνερείδω, ἐντὸς στηρίζω, ἐντὸς ὠθῶ, ἀκουμβῶ : 'Ιππ.'Αγμ.771 **ἐπιμελεόμενος ὅκως τὰ ἄκρα τῶν ῥάβδων μὴ ἐς τὸν χρῶτα, ἀλλ' ἐς τὰ ἄκρα τῶν σφαιρέων ἐγκέλσῃ** (σχόλ.Γαλ.12,447 F « ἐνερείσῃ, ἐνστηρίξηται) ».
ἐγκελυφούμενον (τό) μσν. τὸ εὑρισκόμενον ἐντὸς κελύφους : Γ Τορνίκ.ἐπ. ἐν Μ 'Ακομ.2,424 **ἐγκελυφούμενον ᾠὸν ἀσπίδος βασιλίσκον.**
ἐγκέντρια (τά) (κέντρον) οἱ πτερνιστῆρες· Ἡσ. « οἷς οἱ ἵπποι κεντρίζονται ».
ἐγκεντρίζω κ. μσν. κ. νεώτ. ἐντόνως κεντρίζω, δθ. μτφ. νορακινῶ : ΠΔ Σοφ.Σολ.16,11 **εἰς γὰρ ὑπόμνησιν τῶν λογίων σου ἐνεκεντρίζοντο,** Γρηγ. Νύσσ.10,161 **ἀλλὰ σέ γε τοῦτο ἐγκεντριζέτω πρὸς τὸ φιλάνθρωπον·** 2) κ. νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ἐνοφθαλμίζω, ἐμβολιάζω, μπολιάζω· Γεωπ.10,75, «ἐγκεντρίζειν· ἐμφυλλίζειν, ἐνοφθαλμίζειν» : Θεόφρ. ΦΙ 2,2,5 **διὸ καὶ αὐξηθεῖσαν ἐγκεντρίζειν κελεύουσιν·** || κ. ἐπὶ τῶν Κενταύρων : Α Πλ.4,116 **ὃν φύσις ἐνεκέντρισεν ἵππῳ·** || ἐν χρ. κ. μτφ. : ΚΔ Ρωμ.11,17 **σὺ δὲ ἀγριέλαιος ὢν ἐνεκεντρίσθης ἐν αὐτοῖς·** 3) (κέντρον) συγκεντρῶ : Δαμ.'Αρχ.74· κ. παθ. συγκεντροῦμαι : Δαμ.'Αρχ.263.
ἐγκεντρίς-ίδος (ἡ) κ. νεώτ. (κέντρον) τὸ κέντρον τῶν ἐντόμων, τὸ κεντρί : 'Αριστφ.Σφ.427 **ὡς ἔγωγ' αὐτῶν ὁρῶν δέδοικα τὰς ἐγκεντρίδας·** 2) τὸ βούκεντρον, κέντρον πρὸς παρόρμησιν εἰς ἐργασίαν : Ξεν.Κυν.6,1 **ἐγκατερραμμέναι ἐγκεντρίδες, ἵνα τὰ γένη φυλάττωσιν·** || κ. νεώτ. ὁ πτερνιστήρ : Φερεκρ.48 **ἐγκεντρίδας δὲ τοῖς ποσὶ κατὰ τὰς πτέρνας οἱ ἱππεύοντες περιεδοῦντο·** 3) εἶδος ἀρχ. γραφίδος ληγούσης εἰς ὀξύ : Πολυδ.8,16· 4) ὀξύαιχμον σιδήριον, ὅπερ ἐφαρμοζόμενον εἰς τὸν πόδα διημκόλυνε τὴν ἀναρρίχησιν : 'Αριστφ. ἀπ.84 **περιθέμενον.. ἐγκεντρίδας ἀναδραμεῖν εἰς τοὺς τοίχους·** 5) νεώτ. γεωργικὸν ἐργολεῖον ὀξύ, χρησιμεῦον εἰς τὸν ἐγκεντρισμὸν βλ.λ.
ἐγκέντρισις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐνοφθαλμισμός, ὁ ἐμβολιασμὸς τῶν δένδρων, μπόλιασμα : Κολουμ.3,9,6, 'Ιουλ.'Επ.180 (πληθ.)· 2) νεώτ. κ. ἡ διὰ τῆς ἐγκεντρίδος, τοῦ σπιρουνιοῦ, νύξις τοῦ ἵππου, σπιρούνισμα.
ἐγκέντρισμα-ατος (τό) γλωσσ. ἡ ἐγκέντρισις βλ.λ.
ἐγκεντρισμός (ὁ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἡ ἐγκέντρισις βλ.λ. : Γεωπ.4,12,2, Πάπ. **ἐγκεντρισμὸς τῶν ἀμπέλων·** || νεώτ. ἡ διὰ συγκολλήσεως ἕνωσις δύο φυτῶν ἢ τμημάτων αὐτῶν, εἶδος ἐμβολιασμοῦ βλ.λ. : **γλωσσοειδὴς ἐγκεντρισμός, - ἐγκεντρισμὸς δι' ἐπαφῆς - δι' ἐπικολλήσεως.**
ἔγκεντρος-ον ὁ ἔχων κέντρον, κεντρί : 'Αριστλ. ΖΙ 627 b,27 **σφῆκες ποικίλοι καὶ ἔγκεντροι·** 2) ἐπὶ τῶν ἀστέρων, ὁ εὑρισκόμενος εἰς ἓν τῶν τεσσάρων σημείων τοῦ ὁρίζοντος : Βέττ.Βάλ.57,30, Σχόλ. Πτολ.Τετράβ.148· 3) **ἔγκεντρος κύκλος** ὁ ὁμόκεντρος ἄλλῳ· ἀντίθ. **ἔκκεντρος** : Θέων Σμ.162 Η.
ἐγκεντροτέρως ἐπίρρ. μσν. σαφέστερον, ἐναργέστερον : Θησ.Στεφ.ἐν λ.
ἐγκεντρῶ-όω σχόλ. ἐμβάλλω κέντρον, στερεῶ, ἀσφαλίζω· Ἡσ. « ἐγκεντρωθείς· ἀσφαλισθείς »· || παθ. φέρω κέντρον : Σχόλ.'Αριστφ.Σφ.1069.
ἐγκεντῶ-έω μσν. ἐγκεντρίζω βλ.λ. : Εὐστ.1308,62 « ὥσπερ ἐγκεντρίζειν ἐστὶ τὸ ἐγκεντεῖν ».
ἐγκεράννυμι, σπαν. κ. νεώτ. -ύω, ἀόρ. **ἐνεκέρασα,** παθ. μέλλ. **ἐγκραθήσομαι,** ἀόρ. μέσ. **ἐνεκερασάμην,** παθ. **ἐνεκεράσθην** κ. **ἐνεκράθην,** παρακ. **ἐγκέκραμαι** ἀναμειγνύω· ἰδ. ἐπὶ οἴνου, ἀναμειγνύω μεθ' ὕδατος : 'Ιλ.Θ 189 **οἶνον τ' ἐγκεράσασα πιεῖν,** Εὔβουλ.94,1 **τρεῖς μόνους κρατῆρας ἐγκεραννύω·** || κ. ἀπολ. ἀναμιγνύω, συναφῶς τίθημι : Πλάτ.Κρατ.427 C **τοῦτο πλεῖστον αὐτῷ εἰς τὸ ὄνομα ἐνεκέρασε·** 2) μέσ. ἀναμειγνύω τι μετ' ἄλλου πρὸς χρῆσίν μου ἢ κατ' ἀρέσκειάν μου : Πλάτ.Πολιτ.268 D **παιδιὰν ἐγκερασαμένοις,** Λουκ.'Ερωτ.19 **κοινὸν ἀμφοτέρῳ γένει πόθον ἐγκερασαμένη συνέζευξεν ἀλλήλοις·** 3) ὁμ. μέσ. μτφ. μηχανοπλοκῶ, δολορραφῶν ἐν χρήσει τίθημι, ἐντέχνως διοργανώνω, σκαρώνω : 'Ηρ.5,121 **ταράξας τὴν 'Ιωνίαν καὶ ἐγκερασάμενος πράγματα μεγάλα.**
ἐγκέραστος-ον μτγν. ἐγκεκραμένος, μεμιγμένος, ἀνακατωμένος : Πλούτ.'Ηθ.660 C.
ἐγκεραύλης Ἡσ. « ὁ τοῖς Φρυγίοις αὐλῶν· ἔχει γὰρ ὁ ἀριστερὸς προκείμενον κέρας ».

ἐγκεραυλῶ-έω παίζω τὸν φρυγικὸν αὐλὸν·'Ησ.

ἐγκερτομῶ-έω ἐμπαίζω, περιγελῶ, κοροϊδεύω : Εὐρ.ΙΑ 1006 **μάτην ἐγκερτομῶν θάνοιμι.**

ἐγκέρχνω καθιστῶ, κάμνω βραχνόν : 'Ιπп.Διαίτ. 58 εἰ γὰρ ἀναγάγοι **μὲν τὰ ἐγκέρχνοντα.., παρηγορήσειεν ἂν τι τὸν πνεύμονα.**

ἐγκεφάλαίωμα-ατος (τὸ) Πάπ. τὸ κεφαλαίωμα.

ἐγκεφαλαλγία (ἡ) νεώτ. ἄλγος τοῦ ἐγκεφάλου.

ἐγκεφαλαλγικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἄλγος τοῦ ἐγκεφάλου.

ἐγκεφαλιακός-ή-όν μον. ἐγκεφαλικὸς βλ.λ. : Θησ.Στεφ. ἐν λ. γεμιζομένων **τῶν ἐγκ- φλεβῶν.**

ἐγκεφαλικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐγκέφαλον, ὁ τοῦ ἢ ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου : ἐγκεφαλ- **διατάραξις - αἱμορραγία-νεῦρα - ἀγγεῖα**· **2)** συνεκδ. ἐπὶ ἀνθρ. ὁ οὐδόλως συναισθηματικός, ἀλλὰ ψυχρῶς λογικός.

ἐγκεφαλικῶς ἐπίρρ. νεώτ. ὡς πρὸς τὸν ἐγκέφαλον· ‖ ἰδ. διανοητικῶς.

ἐγκεφάλιον (τὸ) 'Επιγρ. ὑποκορ. τοῦ ἐγκέφαλος βλ.λ., ὁ μικρὸς ἐγκέφαλος.

ἐγκεφαλίς-ίδος (ἡ) μτγν. μικρὸς ἐγκέφαλος, ἐσφ. γρ. ἀντὶ παρεγκεφαλὶς βλ.λ. : Γαλ.Χρ.Μορ.8,6.

ἐγκεφαλισμός (ὁ) νεώτ. θεωρία τοῦ Μπέρξον, καθ' ἣν ὁ ἐγκέφολος ὡς ὄργανον εἶναι ἁπλῆ ἐξέλιξις τῆς κινητικῆς μηχανῆς τῆς σπονδυλικῆς στήλης.

ἐγκεφαλίτης (ὁ) μτγν. ὁ εἰς τὸν ἐγκέφαλον ἀνήκων : Γαλ.Χρ.Μορ.4 **ἐγκεφαλίτης μυελός.**

ἐγκεφαλῖτις-ιδος (ἡ) νεώτ. φλεγμονὴ τοῦ ἐγκεφάλου ἐμφανιζομένη ὡς σύμπτωμα λοιμώδους τινὸς νόσου : **ληθαργικὴ ἐγκεφαλῖτις.**

ἐγκεφαλογλοιώματα (τὰ) νεώτ. ἰατρ. διάφορα γλοιώματα ἀναπτυσσόμενα ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ.

ἐγκεφαλοειδής-οῦς-ές νεώτ. ἰατρ. ὁ ὁμοιάζων πρὸς τὸν ἐγκέφαλον κατὰ τὴν σύστασιν καὶ τὸ σχῆμα : **ἐγκεφαλοειδὴς ὄγκος** (καρκινώδης).

ἐγκεφαλοκαρκινώματα (τὰ) νεώτ. ἰατρ. καρκινώματα ἀναπτυσσόμενα ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ.

ἐγκεφαλοκήλη (ἡ) νεώτ. ἰατρ. μετατόπισις καὶ πρόπτωσις τοῦ ἐγκεφάλου διὰ μέσου σχισμῆς τινος τοῦ κρανιακοῦ σκελετοῦ.

ἐγκεφολοκίνητος-ον νεώτ. ὁ κινούμενος τῇ ἐπιδράσει τῶν ἐγκεφαλικῶν ἀνασταλτικῶν κέντρων· **2)** ἐπὶ ἀνθρώπ., ὁ μετὰ ψυχροῦ ὑπολογισμοῦ, μετὰ περισκέψεως δρῶν.

ἐγκεφαλόλιθος (ὁ) νεώτ. τιτανῶδες σύγκριμα ἢ λίθος παραγόμενος ἐν τῇ ἐγκεφαλικῇ οὐσίᾳ.

ἐγκεφαλομαλάκυνσις (ἡ) νεώτ. ἰατρ. μαλάκυνσις τοῦ ἐγκεφάλου βλ.λ.

ἐγκεφαλονωτιαῖος-αία-αῖον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐγκέφαλον ὁμοῦ καὶ τὸν νωτιαῖον μυελόν : **ἐγκ- μηνιγγῖτις - ὑγρὸν - σύστημα**· ‖ **ἐγκεφαλονωτιαῖος ἄξων** φυσιολ. ὁ ἐγκέφαλος καὶ ὁ νωτιαῖος μυελὸς ὡς ἡ κυρία καὶ κεντρικὴ μοῖρα τοῦ ὅλου νευρικοῦ συστήματος.

ἐγκεφαλοπάθεια (ἡ) νεώτ. ἰατρ. πᾶσα νόσος τοῦ ἐγκεφάλου προκαλουμένη ἔκ τινος βλάβης.

ἐγκέφαλος-ον κ. νεώτ. (κεφαλή) ὁ ἐντὸς τῆς κεφαλῆς· τὸ ἀρσ. **ἐγκέφαλος** ὡς οὐσ. (ἐνν. μυελὸς) ὁ μυελός, τὸ μυαλό : 'Ιλ.Γ 300 **ὧδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι,** 'Αριστφ.Νεφ.1276 **τὸν ἐγκέφαλον ὥσπερ σεσεῖσθαί μοι δοκεῖς,** Πλάτ.Φαιδ. 96 Β· ‖ νεώτ. κ. μτφ. ὁ ἰθύνων νοῦς, τὸ πνευματικὸν κέντρον : **αἱ 'Αθῆναι εἶναι ὁ ἐγκέφαλος τῆς 'Ελλάδος**· **2)** ἡ ἐδώδιμος ἐντεριώνη, φίχα τῶν νεαρῶν φοινίκων : Ξεν.'Αν.2,3,16 **ἐνταῦθα καὶ τὸν ἐγκέφαλον τοῦ φοίνικος πρῶτον ἔφαγον οἱ στρατιῶται,** Θεόφρ.ΦΙ 2,6,2· ‖ νεώτ. βοτον. ὁ κατὰ τὴν κορυφὴν τοῦ κλάδου ὀφθαλμὸς φυτῶν κ. εἰδ. ὁ τοῦ δένδρου **φοίνιξ ὁ δακτυλοφόρος**· **3) Διὸς ἐγκέφαλος** παροιμ. ἐπὶ σπονίας καὶ πολυδαπάνου τροφῆς, βασιλικὸς μεζές : 'Εφιππ.13,7, Κλέαρχ.π. 'Αθην.12,529 D **τοῦτο γάρ ἐστιν ὁ λεγόμενος οἶμαι Διὸς ἅμα καὶ βασιλέως ἐγκέφαλος.**

ἐγκεφαλοσαρκώματα (τὰ) νεώτ. ἰατρ. σαρκώματα ἀναπτυσσόμενα ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ.

ἐγκεφαλοσκοπία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἐξέτασις τῆς καταστάσεως τοῦ ἐγκεφάλου.

ἐγκέχοδα παρακ. τοῦ ἐγχέζω βλ.λ.

ἐγκεχρημένος-η-ον μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ἐγχράω βλ.λ.

ἐγκέχωμαι παρακ. τοῦ ἐγχώννυμι βλ.λ.

ἐγκηδεύω μτγν. κηδεύω, θάπτω ἔν τινι τόπῳ : ΠΔ Μακ.4,17,9 **γέρων ἱερεύς, καὶ γυνὴ γηραιά, καὶ ἑπτὰ παῖδες ἐγκεκήδευνται.**

ἐγκηρίς-ίδος (ἡ) μτγν. βῶλος πεπιεσμένου κηροῦ : 'Ανδρόμ.π.Γαλ.13,693 (δ.γρ. ἀγκηρίς).

ἔγκηροι (κήρ) 'Ησ. « θνητοί ».

ἔγκηρος-ον μσν. ὁ ἀνάμεικτος διὰ κηροῦ : Μαρτυρολ.Παγκρ.π.Θησ.Στεφ.ἐν λ. **ἐγκ- χρώματα.**

ἐγκηρύσσω πάπ. προκηρύσσω δημοπρασίαν.

ἐγκηρῶ-όω μτγν., μσν. ἐπιθέτω κηρόν, μὲ κηρὸν περιβάλλω : Γεωπ.10,21,5.

ἐγκιβωτίζω νεώτ. θέτω καὶ κλείω τι ἐντὸς κιβωτίου, ἀμπαλλάρω· **2)** εἰδ. ἀποκλείω τὸ ὕδωρ ἀπὸ χώρου τινὸς διὰ στεγανοῦ περιφράγματος πρὸς θεμελίωσιν τεχνικοῦ ἔργου, κασσονιάζω.

ἐγκιβώτισις (ἡ) νεώτ. ὁ ἐγκιβωτισμὸς βλ.λ.

ἐγκιβωτισμός (ὁ) νεώτ. κ. **ἐγκιβώτισις** ἡ ἔνθεσις ἐντὸς κιβωτίου πράγματός τινος, ἀμπαλλάρισμα, κασσονάρισμα· **2)** ὁ διὰ στεγανοῦ περιφράγματος ἀποκλεισμὸς ὕδατος πρὸς θεμελίωσιν ἔργου, κασσονάρισμα.

ἐγκιθαρίζω παίζω κιθάραν ἐν μέσῳ ἄλλων : **'Υμν.** 'Απόλλ.201, 'Υμν.'Ερμ.17 **ἐγκιθαρίζειν μέσῳ ἤματι.**

ἐγκίκρημι δωρ. προστ. **ἐγκίκρα,** ἐγκεράννυμι βλ.λ., ἀναμειγνύω : Σώφρ.ἐν ΕΜ 423,25 « ἐγκίκρα ὡς εἴω, κίρνα ὅπως πορευθῶ ».

ἐγκιλικεύομαι Σουΐδ. ἐγκιλικίζω βλ.λ. : Σουΐδ. ἐν λ. Κιλίκιος τράγος.

ἐγκιλικίζω (Κίλιξ) φέρομαι πρός τινα ὡς Κίλιξ, ἤτοι ἀπατῶ : Φερεκρ.ἐν ΕΜ 310,55 « **ἐγκιλικίζειν τὸ** πονηρεύεσθαι, ἀπὸ τῆς τῶν Κιλίκων πονηρίας. **Κίλικες** γὰρ ἔθνος ἐπὶ πονηρίᾳ διαβαλλόμενον ».

ἐγκιλικίστρια 'Ησ. « περιαγνίστρια ».

ἐγκίλλαφον ἢ **ἔγκιλλον** 'Ησ. « οὐρά ».

ἐγκινδῡνεύω μτγν. ἔν τινι κινδυνεύω, διακινδυνεύω : Κῶδ.'Ιουστιν.1,3,39.

ἐγκινοῦμαι-έομαι μέσ. ἐνοχλῶ : 'Αριστφ.ἀπ.69.

ἐγκῑνῦμαι παθ.ταράττομαι,ἐνοχλοῦμαι:Κόϊντ.13,245.

ἐγκίρνημι ποι. ἀντὶ **ἐγκεράννυμι** βλ.λ. μειγνύω ἐγχέων : Πίνδ Ν.9,120 **ἐγκιρνάτω τίς νιν, γλυκὺν κώμου προφάταν,** 'Αλκ.34,4 **ἐν δὲ κέρναις οἶνον** (αἰολ. ἀντὶ **ἐγκιρνάς**)· κ. παθ. : Κωμ.'Αδέσπ.1203,3 **ἐν δ' ἐκίρνατο οἶνος**· ‖ κ. μτφ. : Λύσις εἰς 'Ιάμβλ. Πυθ.17,77 **ἐγκ- ἤθεσι θεωρήματα,** Δαμ.'Αρχ.412 **ἐγκ- τῇ μεταβολῇ τὸ ἀμετάβλητον.**

ἔγκιρρος-ον μτγν. ὠχροκίτρινος : Διοσκ.1,13.

ἐγκισσεύομαι ἑλίσσομαι δίκην κισσοῦ ὅθ. μτφ. σχηματίζω πλέγμα, πλέκομαι : 'Ιππ.'Οστ.14 **φλεβίοις ἐς τὸν νωτιαῖον μυελὸν ἐγκισσεύεται.**

ἐγκίσσημα-ατος (τὸ) μτγν. τὸ ἔμβρυον, γέννημα : 'Επιφάν.1,1065.

ἐγκίσσησις-εως (ἡ) μσν.ἡ ἐγκυμοσύνη : Ζωναρ.602.

ἐγκισσῶ-άω μτγν. θέλω νὰ ἐγκυμονήσω· 'Ησ. « ἐγκισσῶσιν, ἐπιθυμοῦσι συλλαμβάνειν » : ΠΔ Γέν.30,38 **ἐλθόντων αὐτῶν εἰς τὸ ποιεῖν, ἐγκισσήσωσι τὰ πρόβατα εἰς τὰς ῥάβδους**· **2)** μτφ.μ. αἰτ. κυοφορῶ : 'Επιφάν.Αἱρ. 1,619 Β **ἐνεκίσσα ἐν τῇ αὐτοῦ διανοίᾳ ὁ διάβολος.. τὸ δεινὸν φρόνημα.**

ἐγκίσσωσις-εως (ἡ) ἡ ἐγκίσσησις βλ.λ. : Ζωναρ. 602 « ἐγκίσσωσις, ἡ ὄχευσις ».

ἐγκλαστρίδια (τὰ) μτγν. ἐνώτια, σκουλαρίκια : Πολυδ.5,97.

ἐγκλάω, ἐπ. **ἐνικλάω,** ἀόρ. **ἐνέκλασα,** ματαιῶ, ἐμποδίζω : Ἰλ.Θ 408 **αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν ὅττι κεν εἴπω,** Ἀπολ.Ρ 3,307 **ἧε τίς ἄτη σωομένους .. ἐνέκλασεν·** **2)** θραύω, ρηγνύω : Ἱππ. Γυν.2,133 **σιλφίον ἐγκλάω·** || κ. παθ. **φωνὴ ἐγκεκλασμένη** ἡ οὐχὶ σταθερά, ἀσθενής, σπασμένη : Φιλόδ.Μουσ.80 Κ· **2)** παθ. κλίνω, κύπτω, γέρνω, χαμηλώνω : Ἀπολ.Πολιορκ.187,16· || εἰδ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ χοίρου : Πλούτ.Ἠθ.671 Α· || κ. ἐπὶ διαδήματος : Ἡράκλειτ.Ἐπ.8,1.

ἔγκλεισις-εως (ἡ) μσν. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκλείω, τὸ κλείσιμο : Στουδ.Θεόδ.ἐν Σάθ.1,162 **σίτων ἔγκλεισις καὶ ποτῶν συμβαίνει,** Παχυμ.Γ 2,412,16.

ἐγκλείσματα-ων (τὰ) νεώτ. ὀρυκτολ. ξένα μικροσκοπικὰ σωμάτια ἐμπερικλειόμενα ἐντὸς τῶν κρυστάλλων τῶν διαφόρων ὀρυκτῶν : **ὁ χαλαζίας φέρει πλῆθος ἐγκλεισμάτων.**

ἐγκλεισμός (ὁ) πάπ., μσν. ἔγκλεισις βλ.λ. : Πάπ. **ἐγκλεισμὸς οἴνου,** Εὐστ.1391,63 **ὅτι δὲ τὸ σιγᾶν ἐγκλεισμῷ λόγου ἔοικε δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς, εἰπὼν εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλείσοι φόβος.**

ἐγκλειστήριος στῦλος (ὁ) μσν. στῦλος ἐν ᾧ ἐνεκλείοντο ἑκουσίως οἱ στυλῖται καλούμενοι μοναχοί : Ἰω.Φωκ.π.Θησ.Στεφ.ἐν λ.· || τὸ οὐδ. **ἐγκλειστήριον** ὡς οὐσ. κελλίον ἐγκλείστου βλ.λ. : Κύριλλ. Σκυθοπ.Βί.Σάβ.π.Θησ.Στεφ. ἐν λ. **διὰ πολλῶν χρόνων ἐξελθὼν τοῦ ἑαυτοῦ ἐγκλειστηρίου.**

ἐγκλειστικός-ή-όν μσν. ὁ ἐγκεκλεισμένος, ὁ ἔγκλειστος : Στουδ.Θεόδ.836 **ἐγκλειστικὴ ζωή.**

ἔγκλειστος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐγκεκλεισμένος ἔν τινι τόπῳ ἢ χώρῳ, ὁ περιωρισμένος : Πρόδρ. 2,249 **τὸν ἔγκλειστον οὐκ εἶδά τον νὰ φάγῃ παλαμύδα, - ἔγκλειστος οἰκοτροφείου - φρενοκομείου·** || ὁμ. ἐπὶ μοναχῶν, οἱ διάγοντες τὸν βίον εἰς μοναχικὰ κελλία (δ. γρ. **ἐγκλειστός**) : Φώτ. Ἐρωτήμ.π.Θησ.Στεφ.ἐν λ.· ἐν χρ.κ. ἐπωνυμικῶς **Ἰωάννης ὁ Ἔγκλειστος·** **2)** νεώτ. ἐπὶ ἐπιστολῶν, ὁ ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ φακέλου μετὰ τῆς ἐπιστολῆς ἐγκλειόμενος : **ἔγκλειστος ἀναφορὰ - ἐπιταγή.**

ἔγκλειστρα (ἡ) μσν. κελλίον τῶν ἐγκλείστων βλ.λ. μοναχῶν : Δημήτρ.Ἱερακ.π.Θησ.Στεφ.ἐν λ. **ἐσθίειν δὲ ἐν τῇ ἐγκλείστρᾳ κρέας θερμόν.**

ἔγκλειστρον (τὸ) μσν. ἢ **ἐγκλειστήριον** βλ.λ. κ. **ἔγκλειστρα** (ἡ) βλ.λ. μικρὸν δωμάτιον χρησιμεῦον ὡς ἀσκητήριον τῶν ἐγκλείστων μοναχῶν : Βί. Ἀγ.Στεφ. νέου π. Θησ.Στεφ. ἐν λ. **στυλοειδὲς μικρὸν ἔγκλειστρον ἐν τῷ τόπῳ οἰκοδομήσας.**

ἐγκλείστως νεώτ. ὁμοῦ μετὰ τῆς ἐπιστολῆς, ἐν τῷ αὐτῷ κλειστῷ φακέλῳ, ἐσωκλείστως.

ἐγκλείω κ. μσν. κ. νεώτ., Ἰων. **ἐγκληΐω,** ἀττ. **ἐγκλῄω,** ἐπ. **ἐνικλείω** κλείω, κλειδώνω : Ἡρ.4,78 **ὅκως ἔλθοι ἐς τὸ τεῖχος καὶ τὰς πύλας ἐγκληΐσειε,** Πλάτ.Πρωτ.314 D **ἐγκεκλῃμένης τῆς θύρας ἀποκρινόμενος εἶπεν·** **2)** κλείω ἐντός, περιορίζω ἔν τινι τόπῳ ἢ χώρῳ, φυλακίζω : Σοφ.Τρ.579 **δόμοις γὰρ ἦν κείνου θανόντος ἐγκεκλῃμένον καλῶς,** Μηναῖ.1,5 Συναξ.Γρηγ. **στενωτάτῳ πάνυ κελλίῳ ἑαυτὸν ἐγκλείει, - τὸν ἐνέκλεισαν εἰς φρενοκομεῖον·** || ὁμ. μτφ. περιορίζω : Σοφ.Ἀντ.505 **εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλῄοι φόβος·** κ. παθ. : Παπ. **τὸν δεῖνα ἐγκλεισθέντα ὑπὸ τοῦ δεῖνα, - ἐνεκλείσθη εἰς τὰς φυλακὰς - εἰς φρενοκομεῖον·** || μέσ. κλείω ἐμαυτὸν ἔν τινι τόπῳ : Ξέν.Ἑλλ.6,5,9 **καὶ ἐγκλεισάμενοι ἡσυχίαν εἶχον·** || μέσ. κλείω τινά, περιορίζω πρὸς χρῆσίν μου : Λουκ.Ἀλέξ.41 **οὓς ἐγκλεισάμενος ὥσπερ ἀργυρωνήτοις ἐχρήσατο·** **3)** νεώτ. ἐπὶ ἐπιστολῶν καὶ ταχυδρ. δεμάτων, θέτω τι ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ φακέλου ἢ δέματος : **ἐγκλείω εἰς τὴν ἐπιστολὴν τὸ πιστοποιητικόν·** **4)** ὁμ. νεώτ. μτφ. : περιέχω, περιλαμβάνω : **ἐγκλείει εἰς τὴν ψυχήν της εὐγενῆ συναισθήματα·** ρηματ.παρ. ἔγκλεισις, ἔγκλεισμα ἔγκλειστος.

ἐγκλεπίς Ἡσ. « ἐπιθυμία ».

ἐγκλεφές Ἡσ. « ἐπιθυμητικόν ».

ἐγκλέφωνος κ. **ἐγκελέφωνος** Ἡσ. « ἐρεθιστής, διεφθαρμένος ».

ἔγκλημα-ατος (τὸ) (ἐγκαλῶ) κ. νεώτ. κ. δημ. κατηγορία, ἐνοχοποίησις : Σοφ.Φιλ.323 **ἦ γάρ τι καὶ σὺ τοῖς πανωλέθροις ἔχεις ἔγκλημ' Ἀτρείδαις, ὥστε θυμοῦσθαι παθών;,** Ἀντιφ.3,2,9 **ἀμφοῖν ἀπολύεται τοῖν ἐγκλημάτοιν·** || κ. ἐν φρ. **ἔγκλημα ποιεῖν τι** ποιεῖν τι ἀφορμὴν μομφῆς, κατηγορίας : Θουκ.3,53 **δέδιμεν οὐχὶ μὴ προκαταγνόντες ἡμῶν τὰς ἀρετὰς ἥσσους εἶναι τῶν ὑμετέρων ἔγκλημα αὐτὸ ποιῆτε·** || ὁμ. **ἐγκλήματα ποιεῖσθαι** φέρω κατηγορίας, αἰτιάσεις : Θουκ. 1,126 **ἐν τούτῳ δὲ ἐπρεσβεύοντο τῷ χρόνῳ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἐγκλήματα ποιούμενοι·** || **ἔγκλημα ἔχειν** τινὸς ἐγκαλεῖν, κατηγορεῖν διά τι : Θουκ.1,26 **πάντων οὖν τούτων ἐγκλήματα ἔχοντες οἱ Κορίνθιοι** (σχόλ. « ἐγκαλοῦντες ἕνεκα πάντων τούτων »)· || **λύειν ἔγκλημα** ἀναιρεῖν, ἀνασκευάζειν κατηγορίαν : Πολύβ.2,52,4 **ἔλυσε μὲν τὸ γεγονὸς ἔγκλημα πρὸς τὴν οἰκίαν·** || ὁμ. **ἐγκλήματα διαλύεσθαι** ρυθμίζειν, ἐξομαλίζειν, καταργεῖν, ἀνακαλεῖν τὰς ἀμοιβαίας κατηγορίας, αἰτιάσεις· πρβλ. φρ. δημ. **λύνομε τὶς διαφορές μας** : Θουκ.1,140 **βούλονται δὲ πολέμῳ μᾶλλον ἢ λόγοις τὰ ἐγκλήματα διαλύεσθαι,** Πάπ. **ὁμολογοῦσιν διαλελύσθαι πρὸς ἀλλήλους πάντα τὰ ἐγκλήματα περὶ ὧν ἐνεκάλεσαν ἀλλήλους·** || **γίγνεταί ἢ ἔστιν ἔγκλημά μοι πρός τινα** ἔχειν ἢ λαμβάνειν ἀφορμὰς παραπόνων ἢ κατηγοριῶν ἐναντίον τινός : Λυσ.10,23 **τίνος ὄντος ἐμοὶ πρὸς ὑμᾶς ἐγκλήματος;,** Ξεν.ΚΠ 1,2,6· || **ἐν ἐγκλήματι γίγνομαι** : Δημ.311 **μηδεπώποτε δ' ἐξελεγχθεὶς ἀδικῶν ἐν ἐγκλήματι γίγνοιτ' ἂν διὰ τοῦτο δικαίως·** || ὁμ. **ἔγκλημα γίγνεταί μοι** ἐνοχοποιοῦμαι : Λυσ.16,10 **οὕτω βεβίωκα ὥστε μηδεπώποτέ μοι μηδὲ πρὸς ἕνα μηδὲν ἔγκλημα γενέσθαι·** **2)** εἰδ. π. τοῖς ρήτορσι ἔγγραφος κατηγορία εἰσαγομένη εἰς δικαστήριον ἐπὶ κατηγοριῶν ἀναγομένων εἰς ἰδιωτικὰς ὑποθέσεις· συνήθ. ἐν φρ. **ἔ- λαγχάνειν τινὶ** εἰσφέρειν κατηγορίαν ἐναντίον τινός : Δημ.912 **λαβὲ δή μοι καὶ τὸ ἔγκλημα ὃ ἔλαχον αὐτῷ πέρυσιν·** **3)** ἀντικείμενον μομφῆς, κατηγορίας : Πλούτ.Δίων 58 **οὐ μὴν πολὺν ὁ Κάλλιππος ἔγκλημα τῆς τύχης καὶ τῶν θεῶν περιῆν·** **4)** ὄνειδος, πρᾶξις ἢ κατάστασις ἐπισύρουσα κατηγορίαν, καταισχύνην : Ξεν.Οἰκ.11,3 **καὶ τὸ πάντων δὴ ἀνοητότατον δοκοῦν εἶναι ἔγκλημα πένης καλοῦμαι,** Παλαίφ. 49,1 **ἔγκλημα δὲ οὐδὲν παρ' οὐδενὸς ἐνομίζετο·** **5)** κ. νεώτ. κ. δημ. βαρεῖα παράβασις τοῦ θείου ἢ τοῦ ἀνθρωπίνου νόμου : ΚΔ Πράξ.25,16 **ὁ κατηγορούμενος.. τόπον τε ἀπολογίας λάβοι περὶ τοῦ ἐγκλήματος,** Γρυπ.μτφρ.Αἰσχ.Εὐμ.40 **ἀθῶος βγῆκε αὐτὸς ἀπ' τὸ ἔγκλημα τοῦ φόνου·** || δημ. ποι. κτ. προσωποποίησιν : Βαλαωρ.Φροσ.2,473 **παλεύουνε τὰ δυὸ στοιχειά, ἔγκλημα κι ἀθωότης·** || γεν. ἡ εἰς μέγιστον βαθμὸν κακὴ πρᾶξις : **θεωρῶ ἔγκλημα τὴν ἀδιαφορία σου, - ἔκαμε ἐγκλήματα κατὰ τῆς πατρίδος.**

ἐγκληματίας (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ διαπράξας ἔγκλημα, ὁ κακοῦργος : **εἶναι τύπος ἐγκληματίου.**

ἐγκληματίζω πάπ., μσν. ἐγκαλῶ βλ.λ., κατηγορῶ τινα, παθ. : Ἰωσ.Γενέσ.18,13 **ὁ δὲ ἐγκληματιζόμενος ἀνωμολόγει τὸ ἔγκλημα.**

ἐγκληματικός-ή-όν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πρὸς τὴν κατηγορίαν ἔχων κλίσιν, φιλόδικος, φιλοκατήγορος : Ἀριστλ.Πολιτ.1335 a,4 **καὶ περὶ τὴν οἰκονομίαν ἐγκληματικὸν τὸ πάρεγγυς,** Πάπ. **αἰτία ἐγκληματική·** **2)** κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἔγκλημα: Κώδ.Ἰουστιν.4,20,16

ἐγκληματική **δίκη**· ‖ νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἔγκλημα· **ἐγκληματικὸς τύπος** τύπος ἀνθρώπου ἐγκληματίου.

ἐγκληματικότης-ότητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐγκλήματος ἢ τοῦ ἐγκληματίου, ἡ ῥοπή, ἡ τάσις πρὸς τὸ ἔγκλημα : **ἡ ἐγκληματικότης τῶν λῃστῶν - τῶν ἀλητῶν**· **2)** ἡ ἀναλογία τῶν τελουμένων ἐγκλημάτων : **ἡ ἐγκληματικότης μετὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον ηὔξησε.**

ἐγκληματικῶς μτγν. κ. νεώτ. ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἐγκληματικὸν βλ.λ. : Βέττ.Βάλ.293,35,Βασ. 2,607 C **ἐκ τῶν ἐγκληματικῶς εἰρημένων.**

ἐγκλημάτιον (τὸ) πάπ. ὑποκορ. τοῦ **ἔγκλημα** βλ.λ.2), ἔγκλησις ἐπὶ πλημμελήματι.

ἐγκληματογραφία (ἡ) νεώτ. ἡ περιγραφὴ καὶ κατάταξις τῶν ἐγκληματικῶν πράξεων.

ἐγκληματογραφικὸς-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐγκληματογραφίαν βλ.λ.: **ἐγκληματογραφικὴ ὑπηρεσία.**

ἐγκληματογραφικῶς νεώτ. ἐπίρρ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν ἐγκληματογραφίαν ἢ ἀπὸ ἀπόψεως ἐγκληματογραφικῆς βλ.λς.

ἐγκληματογραφῶ-έω πάπ. γράφω ἔγκλησιν κατά τινος, ὑποβάλλω μήνυσιν ἐναντίον τινός.

ἐγκληματολογία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐπιστήμη ἡ ἐρευνῶσα τὴν ἐγκληματικότητα καὶ τὰ αἴτια αὐτῆς.

ἐγκληματολογικὸς-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐγκληματολογίαν : **διεθνὴς ἐγκληματολογικὴ ἕνωσις, - ἐγκλ- μελέται.**

ἐγκληματολογικῶς νεώτ. ἐπίρρ. ἀπὸ ἀπόψεως ἐγκληματολογικῆς βλ.λ.

ἐγκληματολόγος (ὁ) νεώτ. ὁ εἰδικῶς περὶ τὴν ἐγκληματολογίαν βλ.λ. ἀσχολούμενος ἐπιστήμων.

ἐγκληματοῦμαι-όομαι μτγν. πληροῦμαι κλημάτων : Θεόφρ.Φἱ 3,15,4 (δ. γρ. **ἐκκληματοῦμαι**).

ἐγκληματῶ-έω νεώτ. κ. δημ. διαπράττω ἔγκλημα : **ὁ προδότης ἐγκληματεῖ κατὰ τῆς πατρίδος**· ‖ κατ᾽ ἐπέκτ. διαπράττω βαρεῖαν, κακὴν πρᾶξιν : **ἐγκληματεῖ κατὰ τῆς ὑγείας του.**

ἐγκλήμων-ονος-ον μτγν. ὁ ἐνοχοποιῶν : Λεωνίδ. Ταρ.ἐν ΑΠ 5,187 **ἐγκλήμων δ᾽ ἔσσομ᾽ ἀλεξόμενος.**

ἐγκληρονομῶ-έω μτγν. κληρονομῶ τινί τι : ΠΔ Δευτ.3,28 **ἐγκληρονομήσει αὐτοῖς πᾶσαν τὴν γῆν** (δ. γρ. **κατακληρονομήσει**).

ἔγκληρος-ον κ. σχόλ. ὁ ἔχων κλῆρον ἢ μερίδιον εἴς τι, σύγκληρος, μέτοχος, ἐν χρ. κ. μτφ : Σοφ.᾽Αντ.837 **καίτοι φθιμένῳ τοῖσι θεοῖσιν ἔγκληρα λαχεῖν μέγ᾽ ἀκοῦσαι**· ‖ (σχόλ. « τῆς αὐτῆς μοίρας τυχεῖν, λαχεῖν ὅμοια »)· **2)** ὁ ἔν τινι κλήρῳ ὤν, ὁ κληρονόμος, ἐπίκληρος : Εὐρ.ΙΤ 682 **ἔγκληρον ὡς δὴ σὴν κασιγνήτην γαμῶν**· ‖ μτφ. ὁ πλούσιος : Εὐρ.᾽Ιππ.1011 **ἢ σὸν οἰκήσειν δόμον ἔγκληρον εὐνὴν προσλαβὼν ἐπήλπισα** (σχόλ. « μονοκληρονόμον »· πρβλ. **ἐπίκληρος σύζυγος**)· **3)** ὁ ἐκ κληρονομίας εἰς τὴν κυριότητά τινος εὑρισκόμενος : Εὐρ.᾽Ηρ.468 **ἔγκληρα πεδία τἀμὰ γῆς κεκτημένος**· **4)** μτγν. ἀστρολ. ὁ κατέχων κλῆρον βλ.λ. ἐν εἰδ. ἀστρολ. σημ. : Σεραπίων ἐν Κατ.᾽Αστρλ.Κ 8(4),225.

ἐγκληροῦμαι-όομαι μτγν. ἀπονέμομαι διὰ κλήρου εἴς τινα, δθ. φύσει ἀνήκω, ἰδιάζω τινί : Αἰλ.ΠἹ 8,1 **φωνὴν ὁσίαν πομπῆς ἐγκεκληρωμένην αὐτῷ.**

ἐγκλησία (ἡ) μτγν. μσν. μομφή, ἐπίκρισις, κατηγορία πρὸ δικαστηρίου : ᾽Ανών.Βί.᾽Αριστλ.14.

ἔγκλησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. κατηγορία, καταγγελία : Πάπ. **τὴν ἐσομένην ἔφοδον ἢ ἔγκλησιν ἄκυρον εἶναι,** Μαν.1,221 ἐγκλήσεις **μεγάλαι περὶ χρήματος**· ‖ νεώτ. εἰδ. νομ. ἡ ἐκ μέρους τοῦ παθόντος μήνυσις διαπραχθείσης κατ᾽ αὐτοῦ ἢ τῶν οἰκείων ἀξιοποίνου πράξεως : **ἀδικήματα διωκόμενα κατ᾽ ἔγκλησιν**· **2)** φόγος : Κλήμ.᾽Αλ. Παιδ.1,9 **ἔγκλησις δέ ἐστι φόγος ἀδικούντων.**

ἐγκλητεύω μτγν. κ. μσν. ἐγκαλῶ βλ.λ. : Δούκ. 482 B **ἕνεκα ὑποθέσεώς τινος νομισμάτων χιλιάδων τεσσαράκοντα, ἣν ἐνεκλήτευσαν.**

ἐγκλητήριον (τὸ) νεώτ. ἔγγραφον ἐν τῷ ὁποίῳ ἐκτίθεται συνοπτικῶς ἡ ἀποδιδομένη εἴς τινα κατηγορία, κοινοποιούμενον πάντοτε εἰς τὸν κατηγορούμενον πρὸ τῆς δίκης.

ἐγκλητικὸς-ή-όν νεώτ. **ὁ ἀναφερόμενος εἰς** τὴν ἔγκλησιν, κατηγορικός.

ἐγκλητικῶς ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. κατηγορικῶς.

ἔγκλητος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐγκληθείς, ὁ μηνυθείς : Πλούτ.᾽Ηθ.1051 B· ‖ ᾽Ησ. **ἔκκλυτος.**

ἐγκλῄω ἀττ. ἐγκλείω βλ.λ.

ἐγκλιδὸν ἐπίρρ. κατὰ τρόπον **κλίνοντα, κύπτοντα,** πρὸς **τὰ** πλάγια : ῞Υμν.᾽Ομ.23,3 ᾽Απολλ. 3,1008 **ἐγκλιδὸν ὄσσε βαλοῦσα** (κοιτάζω πλαγίως), Παῦλ.Σιλ.ἐν ΑΠ 5.249.

ἔγκλιζε ᾽Ησ. « τὰ ἑτέρων ἑτέραις ἐδίδου ».

ἔγκλιμα-ατος (τὸ) μτγν. κλίσις, κατωφέρεια : Πολύβ.9,21,8 **διὰ τὸ τὰς οἰκίας τῶν οἰκοδομιῶν μὴ τοῖς ἐγκλίμασι τῶν ἐδάφων, ἀλλὰ τοῖς ὑποκειμένοις ἐπιπέδοις οἰκοδομεῖσθαι πρὸς ὀρθάς**· ‖ ὁμ. ἀστρον. ἐπὶ τοῦ κόσμου, ἡ ἐπικλινὴς θέσις : ῞Ιππαρχ.1,3,5,Γέμιν.6,24 **ἔγκλιμα κόσμου**· ‖ ἐπὶ μηχανῶν, ἡ ἐπικλινὴς στάσις ἢ τοποθέτησις : Βίτ. 55,10· **2)** μτφ. ἐπὶ στρατοῦ, ἧττα, ὑποχώρησις : Πολύβ.1,19,11 **γενομένου δὲ ἐγκλίματος ὁλοσχεροῦς οἱ μὲν πλεῖστοι διεφθάρησαν αὐτῶν**· **3)** πλάτος, ἔκτασις ἐπικλινής : Βέττ.Βάλ.316,32· **4)** γραμμ., λέξις ἐγκλιτική : ᾽Απολλ.Δύσκ.᾽Αντων.115.

ἐγκλιματίζω νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. **ἐνεκλιμάτισα,** παθ. ἀορ. **ἐνεκλιματίσθην,** μτχ. παθ. παρακ. **ἐγκλιματισμένος** ζῶντα ὀργανισμὸν ἐθίζω **νὰ** ζῇ, νὰ ἀναπτύσσεται εἰς τὸ κλῖμα ξένου δι᾽ **αὐτὸν** τόπου· παθ. : **τὰ ἐγκλιματισθέντα ἐν Εὐρώπῃ φυτὰ τῆς ᾽Αμερικῆς**· **2)** μέσ. **κατ᾽** ἐπέκτ. ἐπὶ προσ., οἰκειοῦμαι εἰς **τὸ** κλῖμα **ἢ μὲ** τὸν τρόπον τῆς ζωῆς ξένου τόπου : **οἱ ῞Ελληνες ταχέως ἐγκλιματίζονται εἰς τὴν ᾽Αμερικήν.**

ἐγκλιματικὸς-ή-όν ΑΒ 1144 « ἐγκλιτικός ».

ἐγκλιμάτισις-εως (ἡ) νεώτ. ἐγκλιματισμός βλ.λ.

ἐγκλιματισμὸς (ὁ) νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκλιματίζω ἢ ἐγκλιματίζομαι βλ.λ. : **ἐγκλιματισμοῦ σωματεῖα** (τὰ σκοποῦντα τὴν εἰσαγωγὴν καὶ ἐγκατάστασιν ἔν τινι χώρᾳ ἀλλοδαπῶν εἰδῶν ζῴων καὶ φυτῶν).

ἐγκλιματιστικὸς-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐγκλιματισμὸν **βλ.λ. : ἐ- μέσα.**

ἐγκλιματιστικῶς ἐπίρρ. νεώτ. δι᾽ ἐγκλιματισμοῦ, ἀπὸ ἀπόψεως ἐγκλιματισμοῦ βλ.λ.

ἐγκλιματολογικὸς-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐγκλιματισμόν : **ἐγκλιματολογικοὶ σταθμοὶ** (ἱδρύματα ἀποσκοποῦντα τὴν παρακολούθησιν τῶν ἐγκλιματισθέντων εἰδῶν).

ἐγκλίνιος-ον μσν., δ. τ. τοῦ **ἔγκλινος** βλ. λ. : Κεδρ.Γεώργ.467 D **κατὰ τὴν ᾽Αρκαδιούπολιν ὑπέστρεφεν ἐγκλίνιος.**

ἔγκλινος-ον (ἐγκλίνω) **ἀ. ἐγκλίνιος** μσν. ὁ **ἐπὶ** κλίνης, ἐπὶ φορείου **φερόμενος** : Σωφρόν.163.

ἐγκλίνω (κλίνω) κ. μσν. κ. νεώτ., μέλλ. **ἐγκλινῶ,** παθ. παρακ. **ἐγκέκλιμαι** κλίνω, κάμπτω, γυρίζω πρὸς τὰ ἐντός, πρὸς **τὰ μέσα,** ἀντίθ. **ἐκκλίνω** : ᾽Αριστλ.Μηχ.857 b,36 **ἐγκλ- τὴν κνήμην**· κ παθ. : Ξεν.Κυν.5,30 **σκέλη τὰ ὄπισθεν μείζω πολὺ τῶν ἔμπροσθεν καὶ ἐγκεκλιμένα μικρὸν ἔξω**· ‖ γεν. κλίνω πρός, κάμνω τι νὰ κλίνῃ, νὰ γέρνῃ πρός τι : Πλάτ.Πολ.436 E **ὅταν δὲ τὴν εὐθυωρίαν ἢ εἰς δεξιὰν ἢ εἰς ἀριστερὰν ἢ εἰς τὸ πρόσθεν ἢ εἰς τὸ ὄπισθεν ἐγκλίνῃ ἅμα περιφερόμενον**· ‖ ὁμ. μέσ. : ᾽Αριστλ.Φυσιογν.813 a,17 **οἱ ἐγκλινόμενοι εἰς τὰ δεξιὰ ἐν τῷ πορεύεσθαι,** κίναιδοι· ‖ **ὁμ.** ἀμτβ. κλίνω πρός τι, εἶμαι κεκλιμένος πρός **τι,** γέρνω : ᾽Αριστλ.ΖΙ 496 **a**,16 (**ἡ** καρδία) ἐγκλί-

νουσα **εἰς τὸν ἀριστερὸν μαστόν**· || ὁμ. ἀμτβ. εἰδ. ἐπὶ πλοίου, κλίνω πρὸς τὴν ἑτέραν τῶν πλευρῶν, γέρνω μὲ τὴ μπάντα : Πολύβ.1,54,3 **ἐγκλίναις, εἰς τόπους τραχεῖς.. καθωρμίσθη**, Διόδ.Σ 13,13 **αἱ μάλιστα συνεγγίζουσαι ταῖς διεφθαρμέναις ναυσὶν ἐνέκλιναν**· || ὁμ. ἀμτβ.μτφ. ἔχω κλίσιν πρός τι : Ἀριστλ.Πολιτ.1266 a,7 **μᾶλλον δ' ἐγκλίνειν βούλεται πρὸς τὴν ὀλιγαρχίαν**· **2)** φρ. ἐγκλίνω τὰ νῶτα στρέφω τὰ νῶτα : Εὐρ.Ἑκ.739 **τί μοι προσώπῳ νῶτον ἐγκλίνασα σόν**, Διον. Ἀλ.Ρωμ.9,26 **οἱ δ' ὀλίγον τινὰ δεξάμενοι χρόνον, ἐγκλίνουσι τὰ νῶτα**· **3)** τὸ ἐνεργ. μτφ. μετ' αἰτ. προσ. **ἐγκλ- τινά** κάμπτω, δαμάζω, καταβάλλω τινά : Ἀπολλ.Ρ Ι,62 **οὔτε μιν ἐγκλῖναι προτέρω σθένον οὔτε δαΐξαι**· || τὸ παθ. καταβάλλομαι, ὑποχωρῶ : Σοφ.ἀπ.431,5 **καὶ τὸνδ' ἀπείργειν οὐδ' ὁ παγκρατὴς σθένει Ζεύς, ἀλλ' ὑπείκει καὶ θέλων ἐγκλίνεται**· || ἐπὶ στρατοῦ, τρέπω εἰς φυγήν : Ἀππ.Ἀννίβ.7 **καὶ τινων καὶ τὰ νεῦρα ὑπέκοπτον καὶ τοὺς πεζοὺς ἐνέκλινον ἤδη**· || ὁμ. ἀμτβ. ἐπὶ στρατοῦ, ὑποχωρῶ, φεύγω : Ξεν. Ἑλλ.7,2,14 **καὶ ἐκ τούτου δὴ ἐγκλίνουσιν οἱ πολέμιοι**, Πολύβ.1,57,8 **οἱ δ' ἅπαξ ἐγκλίναντες εὐθέως ἐκτὸς τοῦ δεινοῦ πάντες ἦσαν**· || ὁμ. μετ' αἰτ. : Πολύβ.14,6,8 **εὐθέως οἱ νομάδες ἐνέκλιναν τοὺς Ἰταλικοὺς ἱππεῖς** (ἀμφ., διορθ. ἐξέκλιναν)· || ὁμ. μετὰ δοτ. προσ. **ἐγκλ- τινί** ἐνδίδω, ὑποχωρῶ εἴς τινα : Διον.Ἀλ.Ρωμ.5,54 **ὁ Ῥωμαίων δῆμος οὔτε πρότερον Ταρκυνίταις.. ἐχαρίσατο.. οὐδ' ὕστερον ἅπασι Τυρρηνοῖς ἐνέκλινεν**· **4)** ὁμ. μτφ. **ἐγκλίνω τὴν φωνὴν** κάμπτω, δθ. χαμηλώνω τὴν φωνήν : Λουκ.Φιλοφ.6 **ἐγκλίνας τὴν φωνὴν εἰς τὸ ἀσθενικόν**· **5)** παθ. κλίνω, γέρνω ἐπί τινος, δθ. ἐπερείδομαι, ἀκουμβῶ : Ξεν.Συμπ.3,13 **ὁ δ' εἶπεν, ἐπὶ τῷ πατρί, καὶ ἅμα ἐνεκλίθη αὐτῷ**· || ὁμ. μτφ. : Ἰλ. Ζ 78 **ἐπεὶ πόνος ὔμμι μάλιστα Τρώων καὶ Λυκίων ἐγκέκλιται** (τὸ ἔργον ἔχει στηριχθῆ ἀπάνω σας, ἐσᾶς βαρύνει)· **6)** εἰδ. γραμμ. τὸ παθ. ἐγκλίνομαι, ἐρείδομαι τονικῶς ἐπὶ τῆς προηγουμένης λέξεως, δθ. εἶμαι λέξις ἐγκλιτικὴ βλ.λ., ἀπόλλυμι τὸν τόνον ἢ μεταβιβάζω τοῦτον εἰς τὴν προηγουμένην λέξιν· πρβλ. Μοσχοπ.Σχεδ.120 « ἐγκλίνεσθαι δὲ λέγεται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν μὴ δυναμένων ἐφ' ἑαυτοῖς στηρίζεσθαι καὶ διὰ τοῦτο ἐφ' ἑτέρας ἀνακλινομένων »: ΕΜ 409,24 **αἱ πρωτότυποι ἀντωνυμίαι ἐγκλίνονται**· || τὸ ἐνεργ. προφέρω ἢ γεν. χρησιμοποιῶ λέξιν τινὰ ὡς ἐγκλιτικήν : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.120,10· **7)** ὁμ. εἰδ. γραμμ. προφέρω λέξιν τινὰ μετὰ βαρείας : Τρύφων π. Ἀπολλ.Δύσκ.Συνδ.255,16.8ενετ.Σχόλ.Ἰλ.Ο 146 **καὶ τὸ Ζεὺς καὶ τὸ σφῶ ἐγκλιτέον, τουτέστιν βαρυτονητέον**· **8)** ἡ μτχ. κτ. πληθ. τὰ ἐγκλινόμενα οἱ πλάγιοι τύποι τῶν κλινομένων μερῶν τοῦ λόγου· ἀντίθ. ὀρθά : Διον.Ἀλ.Συνθ.37,13 **ἠξίουν.. ἐν τοῖς ῥήμασι φυλάττειν, ἵνα τὰ ὀρθὰ τῶν ἐγκεκλιμένων ἡγῆται**· **9)** ἐκτρέπω, παρατρέπω, κ. μτφ. : Πλούτ.Ἠθ.623 Α **ὡς ἑκάστου τούτων παρατρέποντος ἐκ τοῦ συνήθους καὶ ἐγκλίνοντος τὴν φωνήν**· || ὁμ.ἀμτβ. ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, ἐκτρέπομαι πρὸς τὰ χείρω, ἐκκλίνω τῆς εὐθείας, παρεκτρέπομαι : Πλούτ.Σύλ.1 **ἐγκεκλικότων καὶ παραδεδεγμένων τρυφῆς καὶ πολυτελείας ζῆλον**· ῥηματ. παρ. ἔγκλισις, ἔγκλιμα, -τέον.

ἐγκλίς ΕΜ 518,22 « ἡ καγκελλωτὴ θύρα ».

ἐγκλισιόμετρον (τὸ) νεώτ. φυσ. ὄργανον πρὸς προσδιορισμὸν τῆς μαγνητικῆς ἐγκλίσεως.

ἔγκλισις-εως (ἡ) (ἐγκλίνω) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκλίνω βλ.λ., ἡ κλίσις πρός τι : Φυσιογν.808 a,13 **ἐγκλίσεις τῆς κεφαλῆς εἰς τὰ δεξιά**, Πλούτ.Μάρ.11 **μέγα λαμβάνων ὁ πόλος ἔξαρμα διὰ τὴν ἔγκλισιν τῶν παραλλήλων**· || κλίσις ἀπὸ τῆς καθέτου : Ἀριστλ.Χρωμ.792 a,22 **φαίνεται δὲ καὶ ἡ θάλαττα πορφυροειδής, ὅταν τὰ κύματα μετεωριζόμενα κατὰ τὴν ἔγκλισιν σκιασθῇ**· **2)** εἰδ. ἰατρ. ἡ ἐξάρθρωσις, τὸ στραγγούλισμα : Ἱππ.Ἀγμ.39· **3)** ἡ μετάπτωσις τῆς φωνῆς τῶν ἀοιδῶν ἀπὸ μουσικοῦ τινος γένους εἰς ἕτερον : Δίων Χρ.32,49· **4)** πάπ. ἀποτυχία, ἧττα· **5)** γραμμ. **ἐγκλίσεις ῥήματος** οἱ διάφοροι τρόποι, καθ' οὓς ἐκφράζεται ἡ ἔννοια τοῦ ῥήματος ἀναλόγως τῆς ψυχικῆς διαθέσεως ἢ τῆς γνώμης τοῦ λαλοῦντος : Διον.Ἀλ.Συνθ.41,14, - **ἔγκλισις ὁριστικὴ** (ἡ ἐκφράζουσα ὁριστικόν τι καὶ βέβαιον) - **ὑποτακτικὴ** (ἡ ἐκφράζουσά τι ὡς ἐπιθυμητὸν ἢ προσδοκώμενον) - **εὐκτικὴ - προστακτική**· **6)** ὁμ. γραμμ. **ἔγκλισις τόνου** ἡ ἕνεκεν στενῆς συνεκφορᾶς μονοσυλλάβων ἢ δισυλλάβων λέξεων μετὰ τῆς προηγουμένης ἀποβολὴ τοῦ τόνου τῶν λέξεων τούτων ἢ ἀναβιβασμὸς τούτου ὡς ὀξείας εἰς τὴν τελευταίαν συλλαβὴν τῆς προηγουμένης : Εὐστ.Ὀδ.1457,48 **εἰ δὲ ἀνῄρηται τὸ ὀξυτονούμενον, ἄτοπος καὶ ἡ ἔγκλισις**· **7)** νεώτ. φυσ. **μαγνητικὴ ἔγκλισις** ἡ γωνία, ἣν σχηματίζει μετὰ τοῦ ὁριζοντίου ἐπιπέδου ἐλευθέρα καὶ ἐν ἰσορροπίᾳ εὑρισκομένη μαγνητικὴ βελόνη· || **πυξὶς ἐγκλίσεως** εἰδικὴ πυξίς, δι' ἧς μετρεῖται ἡ μαγνητικὴ ἔγκλισις.

ἐγκλιτικός-ή-όν (ἔγκλισις) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἔγκλισιν τοῦ τόνου ἢ τοῦ ῥήματος : Εὐστ.Ὀδ.1407,54· || νεώτ. γραμμ. τὸ οὐδ. πληθ. **ἐγκλιτικὰ** ὡς οὐσ. λεξίδια ἀποβάλλοντα τὸν τόνον των ἢ ἀναβιβάζοντα αὐτὸν ὡς ὀξεῖαν εἰς τὴν λήγουσαν τῆς προηγουμένης λέξεως, ἃ. ἐγκλινόμεναι λέξεις.

ἐγκλιτικῶς μτγν. μετ' ἐγκλίσεως τοῦ τόνου · Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.222,22, Σχόλ.Ἰλ.Λ 627 **ἐγκλιτικῶς ἀναγνωστέον**, Σχόλ.Σοφ.Ἀντ.7· || συγκρ. **-ώτερον** : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.140,28.

ἔγκλιτος (ὁ) μσν. συνήθ. κτ. πληθ. **ἔγκλιτοι** οἱ ἐν δείπνῳ ἀνακεκλιμένοι : Θεοφύλ.Σ Ἱστ.198,8 **ἀκροτελεύτιον ἡδονὴν τοῖς ἐγκλίτοις.. παρείχετο.**

ἐγκλοιῶ-όω μτγν. βάλλω ἐν κλοιῷ, μέσ. : ΠΔ Παροιμ.6,21 **καὶ ἐγκλοίωσαι περὶ σῷ τραχήλῳ.**

ἐγκλονοῦμαι-έομαι σφύζω : Ἱππ.Γυν.1,2 **τοῦ αἵματος ἐγκλονευμένου.**

ἐγκλυδάζομαι παθ. κλυδάζομαι, κυμαίνομαι ἐντός τινος, κλυδωνίζομαι : Ἱππ.Νούσ.451,49.

ἐγκλύδαξις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ἐντός τινος κυμαίνεσθαι, κλυδωνίζεσθαι : Διοκλ.π.Γαλ.7,441.

ἐγκλυδαστικός-ή-όν ὁ ἐντός τινος κυμαινόμενος, κλυδωνιζόμενος : Ἱππ.Διαίτ.62 **ὁπόταν πεπυρωμένον ᾖ, καὶ ἐγκλυδαστικόν τε καὶ ἐπιπολαστικόν.**

ἐγκλύζω μτγν. κ. νεώτ., μέλλ. **ἐγκλύσω** πλύνω τὸ ἐσωτερικόν τινος, διακλύζω, ξεπλύνω : Διόδ.Σ 1,91 **καθαίρει τῶν ἐγκοιλίων ἕκαστον, ἐγκλύζων οἴνῳ φοινικείῳ** (ἐπὶ τῶν ταριχευτῶν τῆς Αἰγύπτου)· **2)** ὑγραίνω, μουσκεύω : Διοσκ.5,75· **3)** θεραπεύω τινὰ διὰ κλυστηρίων : Διοσκ.4,158 **ἐγκλύζουσι τοὺς ἰσχιαδικούς**· || παθ. χρησιμοποιοῦμαι ὡς κλύσμα ἢ ὡς ἔνεσις : Διοσκ.1,73.

ἔγκλυσμα-ατος (τὸ) μτγν. τὸ διὰ κλυστηρίου ἐγχεόμενον, κλύσμα : Διοσκ.4,3.

ἐγκλυστρίς-ίδος (ἡ) μσν. τὸ φυτὸν ἀνδράχνη : Νεόφυτ.π.Δουκάγγ. « ἀνδράχνη, Βυζάντιοι ἐγκλυστρίδα ».

ἐγκλωβισμός (ὁ) νεώτ. στρατιωτ. ἡ διὰ πυρὸς τοῦ πυροβολικοῦ ἢ τῶν πολυβόλων ἐν εἴδει κλωβοῦ ἀπομόνωσις ὡρισμένου ἐχθρικοῦ ἐδάφους.

ἐγκλώθω σχόλ. κλώθω ἐντός τινος, ἐμπλέκω, περιπλέκω, προσδένω εἴς τι : Σχόλ.Σοφ.ΟΤ 1264.

ἐγκνήθω μτγν., μέλλ. **ἐγκνήσω** ἐντρίβω· || συνήθ. μέσ. : Νίκ.Ἀλ Ἀλ.368 **ποτῷ ἐγκνήθεο ῥίζας.**

ἔγκνισμα-ατος (τὸ) μτγν. π. Ἀργείοις, τεμάχιον ὀπτοῦ κρέατος ἐξ ἱερείου : Πλούτ.Ἠθ.296 F.

ἐγκνώσσω μτγν., ποι. τ. ἐνικνώσσω κοιμῶμαι ἐντός τινος, ἐγκοιμῶμαι : Μόσχ.2,6 ὑπωροφοίοισιν ἐνικνώσσουσα δόμοισιν.

ἐγκοακίσαι Ἡσ. « ἐγχέαι λάθρᾳ ».

ἐγκοιλαίνω κ. νεώτ. καθιστῶ τι κοῖλον, κοιλαίνω. βαθουλώνω : Ἡρ.2,73 σμύρνης δὲ ἄλλη ἐμπλάσσειν τοῦτο κατ᾽ ὅ,τι τοῦ ᾠοῦ ἐγκοιλήνας [ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἐκκοιλήνας] ἐνέθηκε τὸν πατέρα· ὁμ. παθ. : Θεόφρ.ΦΙ 5,2,4.

ἐγκοίλιος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐν τῇ κοιλίᾳ εὑρισκόμενος· τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. συνήθ. πληθ. ἐγκοίλια τὰ ἐντόσθια, ἔντερα Πολυδ.2,181 « ἐνιδρυμένα ταῖς πλευραῖς σπλάγχνα » : Διόδ.Σ 1,35 τῶν δ᾽ ἔντοσθεν οὐδὲν ἐδώδιμον, οὔτε σπλάγχνον, οὔτ᾽ ἐγκοίλιον, ΠΔ Λευϊτ.1,9 τὰ δὲ ἐγκοίλια καὶ τοὺς πόδας πλυνοῦσιν ὕδατι· 2) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ., ἐπὶ πλοίων, τὰ κατὰ τὴν κοιλίαν τοῦ πλοίου ἐγκάρσια ξύλα, νομεῖς, στραβόξυλα : Θεόφρ.ΦΙ 4,2,8, Μοσχίων π. Ἀθην.5,206 F ὡς δὲ ταῦτα ἡτοιμάσατο, γόμφους τε καὶ ἐγκοίλια καὶ σταμῖνας· 3) ὁ ἔχων εἰσέχουσαν κοιλίαν : Κατ.Ἀστρλ.Κ 7,202.

ἔγκοιλος-ον κοῖλος, βαθουλός : Ἱππ.Προγν.2 ἔγκοιλοι ὀφθαλμοί, Ἀθήν.11,479A ποτηρίου τι γένος ὑψηλὸν καὶ ἔγκοιλον· ‖ ὁμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. κοιλότης, βαθούλωμα : Ἀριστλ.ΖΙ 604 a,28 ὁ γὰρ ὄρχις ἅλλεται ὁ δεξιός, ἢ κατὰ μέσον ὀλίγον κάτωθεν τῶν μυκτήρων ἔγκοιλον γίγνεται καὶ ῥυτιδῶδες· συνηθ. κτ. πληθ. ἔγκοιλα κοιλώματα, λάκκες : Πλάτ.Φαίδ.111 C τόπους δ᾽ ἐν αὐτῇ εἶναι κατὰ τὰ ἔγκοιλα αὐτῆς· ‖ συγκρ. -ότερος μᾶλλον κοῖλος, βαθουλότερος : ΠΔ Λευϊτ.13,30 ἰδοὺ ἡ ὄψις αὐτῆς ἐγκοιλοτέρα τοῦ δέρματος.

ἐγκοίλωσις-εως (ἡ) ἀρχ. λεξ. κοίλανσις, βάθυνσις, βαθούλωμα.

ἐγκοίμηθρον (τὸ) γλωσσ. ἐγκοίμητρον βλ.λ.

ἐγκοίμησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ κοιμᾶσθαι ἐντός τινος ἢ ἐπί τινος : Κλήμ.Ἀλ.Παιδ.2,9 ἐπιβλαβὴς ἡ ἐν τοῖς χνοώδεσι τῶν πτίλων ἐγκοίμησις· ‖ ἰδίως τὸ κοιμᾶσθαί τινα ἐντὸς ναοῦ, ἵνα ἴδῃ μαντικὰ ὄνειρα ἢ πρὸς θεραπείαν : Διόδ.Σ 1,53 τῆς ἐγκοιμήσεως τῆς ἐν τοῖς ἱεροῖς.

ἐγκοιμητήριας-α-ον μτγν. ὁ ἐφ᾽ οὗ κοιμᾶταί τις : Πολυβ.6,11 τὰς δὲ ἐγκοιμητηρίας ψιάθους χαμευνίας ἐκάλουν.

ἐγκοιμητήριον (τὸ) πάπ. τάφος· ‖ κοιμητήριον.

ἐγκοιμήτριν (τὸ) πάπ., μσν. ἀντὶ ἐγκοιμητήριον, κλινοσκέπασμα, ἐγκοίμητρον βλ.λ. : Πάπ. ἐγκοιμήτριν ὀθόνιον.

ἐγκοίμητρον (τὸ) μσν. κλινοσκέπασμα· 2) μσν. στρωμνή : Εὐστ.Ὀδ.1750,26· 3) γλωσσ. κοιτών.

ἐγκοιμήτωρ-ορος (ὁ) μτγν. ἐπὶ χιτῶνος, ὁ φερόμενος κατὰ τὸν ὕπνον, ἡ νυχτικιά : Πολυδ 10,123.

ἐγκοιμίζω μτγν. κοιμίζω τινὰ ἔν τινι τόπῳ : Καρφυλλ.ΑΠ 7,260 πολλάκις παῖδας ἐμοῖς ἐνεκοίμισα κόλποις· ‖ παθ. μτφ. κεῖμαι : Ἥρων Αὐτομ. 259,20 σπάρτος ἐπειληφθεῖσα ἐγκεκοιμίσθω εἰς τὸ βάθος τοῦ σωλῆνος.

ἐγκοίμισμα-ατος (τὸ) μσν. σκέπασμα, κάλυμμα τάφου : Βαρθολμ.Μον.Ἔλεγχ.Ἀγαρην.363 τάφον ἔχοντά τι ἔξωθεν ἐγκοίμισμα .. ἀπὸ χρυσίου καὶ μαργάρων.

ἐγκοιμῶμαι-άομαι παθ. μετὰ μέσ.μέλλ. κοιμῶμαι ἔν τινι τόπῳ : Ἀριστλ.Θαυμ.839 a,3 ἐν σπηλαίῳ ἐγκ-, Λυκόφρ.1050 δοραῖς δὲ μήλων .. ἐγκοιμωμένοις· ‖ ἰδίως κοιμῶμαι ἐν ναῷ, ἵνα ἴδω μαντικὰ ὄνειρα ἢ πρὸς ἴασιν ἐξ ἀσθενείας : Στράβ. 16,2,35 ἐγκοιμᾶσθαι δὲ καὶ αὐτοὺς ὑπὲρ ἑαυτῶν καὶ ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἄλλους τοὺς εὐονείρους, Πλούτ.Ἠθ.109 C προθυσάμενον δ᾽ ὡς νόμος ἐγκοιμᾶσθαι καὶ ἰδεῖν ὄψιν τοιάνδε· 2) κοιμῶμαι κατὰ ἢ μετὰ τὸ φαγητόν : Ἱππ.Διαίτ.29 ἐγκοιμηθῆναι γὰρ χρή, ὥσπερ νύκτα ἄγοντα μετὰ τὸ δεῖπνον.

ἐγκοισυροῦμαι-όομαι ἐπὶ γυναικός, ἐνδύομαι, διακοσμοῦμαι πολυτελῶς καὶ ἀπρεπῶς ὡς ἡ Κοισύρα : Ἀριστφ.Νεφ.48 ἀδελφιδῆν .. σεμνήν, τρυφῶσαν, ἐγκεκοισυρωμένην.

ἐγκοιτάζομαι μτγν. ἐγκοιμῶμαι βλ.λ.1) : Ἐπιγρ. (Ἐπιδ.) ἐγκοιτασθέντος· 2) κατακλίνομαι : Ἀπολλδ.Δαμ.Πολιορκ.26,1· 3) πάπ. εἶμαι διάβρεκτος, μουσκεμένος.

ἐγκοιτάς-άδος (ἡ) ἡ χρησιμεύουσα ὡς κοίτη : ΑΠ 7,626 ἀγραύλων ἐγκοιτάδες ἀκρώρειαι θηρῶν.

ἐγκοίτιος-α-ον ὁ τῆς κοίτης, τῆς κλίνης : ΕΜ 255,44 ἐγκοίτια στρώματα· ‖ τὸ οὐδ. ἐγκοίτιον ὡς οὐσ. Ἡσ. « ἐγκοίμητρον ».

ἔγκοιτος-ον Ἡσ. « κλινήρης ».

ἐγκοιτῶ-έω μτγν. κοιμῶμαι ἐντὸς ἢ ἐπί τινος : Δίων Κ 65,8 αὐτῷ [τῷ Καπιτωλίῳ] ἐγκεκοιτηκότες.

ἐγκοιωτός-ή-όν Ἐπιγρ. ὁ διδόμενος ὡς ἀσφάλεια, ὡς ἐγγύησις : Ἐπιγρ. ἐγκοιωτὰς δραχμάς.

ἐγκολαβήσαντα Ἡσ. « ἐκλάψαντα, ἐκροφήσαντα (γρ.κώδ. «ἐκκολαβήσαντα· ἐκλακέντα, ἐκφρονήσαντα »)· πρβλ. ἐγκοληβάζω.

ἐγκόλαμμα-ατος κ. νεώτ. πᾶν τὸ ἐγκεκολαμμένον ἢ ἐγκεχαραγμένον, ἔγγλυμα, ἔγγλυφον, σκάλισμα : ΠΔ Ἔξ.36,13 ἐγκόλαμμα σφραγῖδος ἐκ τῶν ὀνομάτων τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ (δ.γρ. χειρογ. ἐκκόλαμμα)· ‖ εἰδ. ἐγχάρακτος ἐπιγραφή : Ἐπιγρ. Πριήν. ἐνκολάμματα.

ἐγκολαπτός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐγκεκολαμμένος, ἐγκεχαραγμένος : ΠΔ Βασ.3,6,29 ἐγκολαπτὰ ἔγραφε γραφίδι χερουβίμ, Ἀθήν.11,781 E ἐγκόλαπτον ἱστορίαν ἔχειν ἐν ἐκπώμασι.

ἐγκολάπτω κ. νεώτ., ἀόρ. ἐνεκόλαψα, παθ. ἀόρ. ἐνεκολάφθην, παρακ. ἐγκεκόλαμμαι χαράσσω τι βαθέως, ἐγχαράττω, σκαλίζω (ἰδίως ἐπὶ λίθων) : Ἡρόδ. 1,187 ἐνεκόλαψε δὲ ἐς τὸν τάφον γράμματα λέγοντα τάδε, Πλούτ.Περ.21 τῶν Λακεδαιμονίων.. προμαντείαν εἰς μέτωπον ἐγκολαψάντων τοῦ χαλκοῦ λύκου· ‖ κ. παθ. ἔν τινι : Ἡρ. 2,106 δύο τύποι ἐν πέτρῃσι ἐγκεκολαμμένοι τούτου τοῦ ἀνδρός· ‖ ὁμ. ἐπί τινι : αὐτ.5,59 Καδμεῖα γράμματα... ἐπὶ τρίποσι τρισὶ ἐγκεκολαμμένα· ‖ ὁμ. ἐπί τινος : Σουΐδ. ἐγκ- ἐπὶ πίνακος· 2) μτγν. κ. νεώτ. μτφ. οἱονεὶ ἐγχαράττω, προσάπτω τι ἢ εἴς τινα (νεώτ. μ. ἐπὶ κακοῦ) : Λιβάν. Προγ.43,49 (νόμους) ἡ φύσις κατὰ μέσης ἐνεκόλαψε τῆς ψυχῆς, - ἐγκολάπτω στίγμα ἀτιμίας.

ἐγκόλαψις-εως (ἡ) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ἐγχάραξις : Ἐπιγρ. (Λεβαδ.) ἐγκόλαψις γραμμάτων.

ἐγκολεασμὸς ἐντέρου (ὁ) νεώτ. ἰατρ. ἡ εἴσδυσις τμήματος ἐντέρου ἐντὸς τῆς παρακειμένης μοίρας τοῦ ἐντερικοῦ αὐλοῦ, προκαλοῦσα ἐντερικὴν ἀπόφραξιν.

ἐγκολεήσατο Ἡσ. «εἰς τὸν κολεὸν κατέθετο (τὸ ξίφος)».

ἐγκοληβάζω καταπίνω : Ἀριστφ.Ἱππ.263 εἶτ᾽ ἀποστρέψας τὸν ὦμον αὐτὸν ἐνεκολήβασας (δ.γρ. ἐνεκολάβησας, σχόλ. «καταπέπωκας»)· 2) Σουΐδ.ἐν λ. ἐκκλαβήσας «ἐπὶ κόλοις βαίνειν».

ἐγκολλαβίζω μσν. δίκην κολλάβου βλ.λ. καταπίνω : Εὐστ.Ὀδ.627,47· πρβλ. ἐγκολαβήσαντα.

ἐγκόλλημα-ατος (τὸ) νεώτ. τὸ ἐγκεκολλημένον, προσκόλλημα, οἷον λίθος, πλάξ κττ.

ἐγκόλλησις-εως (ἡ) Ἐπιγρ. κ. νεώτ., δωρ. ἐγκόλλασις - ιος, ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκολλῶ βλ.λ. : ἡ ἐγκόλλησις ἐγένετο πλημμελῶς.

ἐγκολλητής (ὁ) νεώτ. ὁ ἐγκολλῶν, προσκολλῶν.

ἔγκολλος-ον μτγν. ὁ ἐγκεκολλημένος, προσκεκολλημένος, ἐν χρ. κ. μτφ. προσηρτημένος, ἐγκεχαραγμένος : Φίλ.Μηχ.1,610 ἔγκολλα τῇ μνήμῃ.

ἐγκολλῶ-άω μτγν. κ. νεώτ. κολλῶ τι ἐντὸς ἄλλου, προσκολλῶ, συνάπτω : Ἥρων Αὐτομ.24,2. - ἐγκολλῶ ψηφῖδα, - πλάκα· κ. παθ. : ΠΔ Ζαχ.14,5

καὶ ἐγκολληθήσεται ἡ φάραγξ τῶν ὀρέων, ἕως Ἰασόδ, Παπαδ.Χριστ.Διηγ.28 **καὶ ὑπὸ τὰ γεῖσα τῆς στέγης, ὡραῖα μικρὰ πινάκια παλαιῶν χρόνων ἦσαν ἐγκεκολλημένα.**

ἐγκολπίας (ὁ) κ. νεώτ. τοπικὸς ἄνεμος πνέων ἀπὸ θαλασσίου κόλπου, μποκαδούρα : Ἀριστλ. Κόσμ.394 b,15.

ἐγκολπίδιος-α-ον μσν. ὁ ὢν ἐν τῷ κόλπῳ : Κ Μανασσ.Χρον.41 **ἐγκολπίδιον κρύπτων ξίφος.**

ἐγκολπίζω (κόλπος) μτγν. κ. μσν., μέλλ. **ἐγκολπίσω,** παθ. παρακ. **ἐγκεκόλπισμαι,** ἀποτελῶ, σχηματίζω κόλπον : Στράβ.5,4,5 **καὶ μετὰ τοῦτον ἐγκολπίζουσα ᾐὼν εἰς βάθος·** **2**) εἰσπλέω εἰς κόλπον, ἢ πλέω κατὰ μῆκος τοῦ κόλπου : αὐτ. 9,5,22 **ὁ δὲ πᾶς ἀπὸ Δημητριάδος ἐγκολπίζοντι ἐπὶ τὸν Πηνειὸν μείζων τῶν χιλίων·** **3**) ἐνίημι ἐν γυναικείῳ κόλπῳ : Ἀέτ.1,126· **4**) μέσ. λαμβάνω τι ἐν τῷ κόλπῳ μου, ἐγκολποῦμαι, ἐναγκαλίζομαι : Πλούτ.Ἠθ.776 B **Σωρκανὸν ἐγκολπίσασθαι,** Κλήμ. Ἀλ.Στρωμ.6,4,37 **τὸ ὑδρεῖον ἐγκεκολπισμένος·** **5**) δθ. μτφ. ἐνστερνίζομαι, ἀποδέχομαι : Πλούτ. Ἠθ.508 D **ὡς ἑρπετὰ τοὺς ἀπορρήτους λόγους ἐγκολπισάμενος·** **6**) περικλείω, περιλαμβάνω : Διον Ἀλ.Δημ.4 **περίοδος πολλοὺς ἀγκῶνας ἐγκολπιζομένη** (πιθ. ἀντὶ **ἐγκαλλωπιζομένη**)· ‖ περιλαμβάνω ἐν θαλασσίῳ κόλπῳ : Διον.Βυζ.53 **ἄκρα πολὺν ἐγκολπιζομένη λιμένα·** **7**) συλλαμβάνω διὰ δικτύου, πιάνω : Ἀλκίφρ.19,1,18 **ἐκ τῶν λεπτοτέρων ἰχθύων, οὓς ἐγκολπίζεται τῇ σαγήνῃ·** **8**) ἐπὶ γυναικός, ἐν ἀναφ. πρὸς ἔμβρυον, συλλαμβάνω ἐν γαστρί : Πορφ.Ἔμβρ.5,4· - παράγ. ἐγκολπιστέον, ἐγκόλπιος, ἐγκολπίας.

ἐγκόλπιος-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ὢν ἢ ὁ φερόμενος ἐν τῷ κόλπῳ : Ἡράκλειτ.Ἀλλ.39 **διδόναι τι ἐγκόλπιον τῷ ἀέρι, - ἐγκόλπιος σταυρός·** ‖ μσν. κ. νεώτ.τὸ οὐδ.ὡς οὐσ. περίαμμα ἢ κόσμημα κρεμάμενον ἐκ τοῦ λαιμοῦ πρὸ τοῦ κόλπου, ἰδίως φυλακτήρι, γκόλφι : Γεώργ.Παχ.Μιχ.Παλαιολ.176 C **τὰ ἱερὰ περιάμματα, ἃ δὴ καὶ ἐγκόλπια ὁ κοινὸς ὀνομάζει λόγος,** Διγεν.Ἀκρ.4488 **καὶ ὡς χρυσοῦν ἐγκόλπιον περιεσκέπαζόν σοι·** ‖ μσν. κ. νεώτ. **ἀρχιερατικὸν ἐγκ-** τὸ ὑπὸ τῶν ἀρχιερέων φερόμενον ἐπιστήθιον, ἐξαρτώμενον ἐκ τοῦ τραχήλου διὰ χρυσῆς ἁλύσεως καὶ εἰκονίζον τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ὡς ἐπίσημον διακριτικὸν τῆς ἀρχιερατικῆς των ἐξουσίας : Συμ.Θεσσ.ἐν Mi. 155,441 **καὶ μανδύαν μετὰ ποταμῶν ἀποστέλλει καὶ τὸ τῆς ἐκκλησίας ἐγκόλπιον, ὅπερ ὡς ἀρραβὼν ἐστι·** **2**) νεώτ.ὁμ. τὸ οὐδ. **ἐγκόλπιον** ὡς οὐσ. μικρὸν βιβλίον περιληπτικόν, συνήθως δὲ καθοδηγητικὸν ἐκλαϊκευτικῶς : **ἐγκόλπιον κτηνοτρόφου.**

ἐγκολπισμός (ὁ) μτγν. πλύσις, κλύσμα ἐν τῷ κόλπῳ τῆς μήτρας τῆς γυναικός : Ἀέτ.3,153.

ἐγκολπῶ-όω (κόλπος) κ. μσν. κ. νεώτ., παθ. κ. μέσ. ἐγκολποῦμαι, δημ. **ἐγκολπώνομαι** διευθετῶ, διατάσσω, κάμνω τι οὕτως, ὥστε νὰ σχηματίσῃ κόλπον, κυρτὴν ἐσοχήν, κοιλότητα· εἰδ. ἐπὶ ἀνέμου ἀναφορικῶς πρὸς ἱστίον, ὕφασμα κτπ., ἐμπνευματῶ, φουσκώνω : Ὀρφ.Ἀργ.1181 **ἐν δ᾽ ὀθόναις κόλπωσε** (κτ. τμ.)· **2**) παθ. ἐπὶ θαλάσσης, κυρτούμενος σχηματίζω κόλπον : Ἀριστλ.Κόσμ.393 a,23 **πρῶτον μὲν οὖν λέγεται ἐγκεκολπῶσθαι ἐν δεξιᾷ εἰσπλέοντι τὰς Ἡρακλείους στήλας·** **3**) μέσ. κ. μσν. κ. νεώτ. λαμβάνω τι ἐν τῷ κόλπῳ μου ἢ συνεκδ. ἐντὸς τῶν κόλπων, τῶν θυλάκων τοῦ ἐνδύματός μου : **ἐνεκόλπωσε μετὰ σπουδῆς τὰ χρήματα·** **4**) ὁμ. μέσ. μτφ. κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **-ώνομαι** (νεώτ. κ. δημ. ἀόρ. παθ. τ.) ἐνστερνίζομαι μετὰ σπουδῆς, εὐχαρίστως ἀποδέχομαι : ΔίωνΚ 48,52 **ἐγκολπώσασθαι καὶ τὴν τοῦ Καίσαρος ἰσχύν,** Μηναῖ.8,16,Ὠδ.5 **ἃ γὰρ τὸ πρώην ἡ Ἔδεσσα ἐγκολπωσαμένη ἐνεκαυχήσατο,** Εὐστ. Πον.65,71 **τὴν δὲ θείαν** (ἀγάπην) **ἐγκολπωσάμενοι, - ἐνεκολπώθη τὰς ἰδέας τοῦ διδασκάλου του, - ἔχει ἐγκολπωθῆ τὸν κομμουνισμὸν - τὶς ὑλιστικὲς θεωρίες·** **5**) παθ. μτγν. κ. μσν. περιβάλλομαι ἔνδυμά τι : Δίων Κ62,2 **χιτῶνα παμποίκιλον ἐνεκεκόλπωτο·** ‖ κ. νεώτ. ἐφορμόζω ἐπ᾽ ἐμοῦ, κλείω ἐκ τοῦ πρόσθεν, κουμβώνω τὸ ἔνδυμά μου : Σουΐδ.ἐν λ.χοιροκομεῖον : **ἐπεὶ ἦλθον ἐγκεκολπωμένα τὰ ἱμάτια ἔχοντες, - μὲ καλῶς ἐγκεκολπωμένα τὰ ἐπανωφόρια ἕνεκα τοῦ ψύχους·** παράγ. ἐγκόλπωμα, ἐγκόλπωσις.

ἐγκόλπωμα-ατος (τὸ) νεώτ. κολπώδης εἰσοχὴ τῆς θαλάσσης, μὴ ἀποτελοῦσα καθαυτὸ κόλπον.

ἐγκολπώνομαι δημ. ἐγκολπῶ βλ.λ.4).

ἐγκόλπωσις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἐγκολποῦσθαι βλ.λ.4) τινα ἤ τι : **ἡ ἐγκ- θεωρίας - διδασκαλίας.**

ἐγκόλφι (τὸ) μσν. δημ. γκόλφι βλ.λ. : Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.280,3 **τῆς Δέσποινας εἰκόνισμαν, τοῦ βασιλέως ἐγκόλφιν.**

ἐγκομβοῦμαι-όομαι (κόμβος) κ. μσν. προσαρμόζω ἔνδυμα ἐπάνω μου, κουμπώνω, δθ. περιβάλλομαι δι᾽ ἐνδύματος, ἐνδύομαι : Ἀπολλόδ.Κσρ.4 **τὴν ἐπωμίδα πτύξας διπλῶς ἄνωθεν ἐνεκομβωσάμην·** **2**) μτφ. περιβάλλω ἐμαυτόν, πλήρως ἀποδέχομαι, ἐνστερνίζομαι : ΚΔ Πέτρ.1,5,5 **πάντες δὲ ἀλλήλοις ὑποτασσόμενοι τὴν ταπεινοφροσύνην ἐγκομβώσασθε·** **3**) παθ. δένομαι, ἐνειλοῦμαι· Ἡσ. «ἐγκομβωθείς, δεθείς», αὐτ. «ἐγκεκόμβωται, ἐνείληται»· παράγ. ἐγκόμβωμα.

ἐγκόμβωμα-ατος (τὸ) (ἐγκομβοῦμαι) κ. μσν. μανδύας ὃν ἔφερον ἰδίως οἱ δοῦλοι καὶ οἱ ποιμένες ὑπεράνω τῆς ἐξωμίδος· Πολυδ.4,119 **«τῇ τῶν δούλων ἐξωμίδι προσκεῖσθαι καὶ ἱματίδιόν τι λευκόν, ἐγκόμβωμα»** : Λόγγ.2,33 **ὁ μὲν ῥίψας τὸ ἐγκόμβωμα, γυμνὸς ὥρμησε τρέχειν ὥσπερ νεβρός·** ‖ ἔνδυμά τι τῶν γυναικῶν : Βάρρ.ἐν Νόν.870 L.

ἐγκόμβωσις-εως (ἡ) μσν. τὸ κόμβωμα, κούμπωμα ἐνδύματος, δθ. γεν. ὁ τρόπος τῆς ἀμφιέσεως : Νικ.Χων.288 Α **ἄσεμνοι καὶ ἀσχήμονες τῶν ἐσθημάτων ἐγκομβώσεις.**

ἔγκομμα-ατος (τὸ) (ἐγκόπτω) κώλυμα, ἐμπόδιον, πρόσκομμα : Εὐσ.Βί.Κωνστ.511 B **ὥσπερ τινὰ . . λίθων ἐγκόμματα, πρὸ τῶν ποδῶν ἐρριμμένα,** Πάπ. **ἐγκόμματα ποιεῖ τοῦ μὴ συντελεῖσθαι τὰ ἔργα.**

ἐγκομπάζω μτγν. περιαυτολογῶν κομπάζω ἔν τισι : Πλούτ.Ἠθ.583 C **ἐν τοῖς ἐρασταῖς ἐγκομπάσηται** (ἀμφ.γρ. **ἐγκομπήσηται**).

ἐγκομπῶ-έω ἐγκομπάζω βλ.λ. : Πλούτ.Ἠθ.583 C.

ἐγκομῶ-άω μσν. καλλωπίζω, στολίζω ἐντός : Ἰωσ. Γενέσ.4,51 Δ **φυτὸν . . ἄνθεσιν ἐγκομᾶν.**

ἐγκονητί ἐπίρρ. μετὰ σπουδῆς, συντόνως, κατεσπευσμένως : Πίνδ.Ν 3,36 **καὶ ποντίαν Θέτιν κατέμαρψεν ἐγκονητί.**

ἐγκόνιμα-ατος (τὸ) Ἐπιγρ. χῶρος, τόπος, ἔνθα ῥίπτεται ἢ ἁπλοῦται ἄμμος (πιθ.).

ἐγκονίομαι μέσ. κυλίομαι εἰς τὴν ἄμμον μετὰ τὸ ἄλειμμα κ. πρὸ τῆς πάλης : Ξεν.Συμπ.3,8 **Αὐτολύκῳ τούτῳ ἱκανὴ γένοιτο ἐγκονίσασθαι·** ‖ κ. παθ. : Λουκ.Ἔρωτ.45 **καὶ πρὸς ἡλίου μεσημβρινὸν θάλπος ἐγκονίεται τὸ σῶμα πυκνούμενον.**

ἐγκονίς-ίδος (ἡ) Σουΐδ. « ὑπηρέτις ».

ἐγκονιστής (ὁ) Ἐπιγρ. Βοιωτ. **ἐγκονιστάς,** ὁ ῥαντιστής : **ἐγκονιστὰς χρούσιος.**

ἐγκονῶ-έω κ. μσν. ἀμτβ. π. ποι. εἶμαι ταχύς, σπεύδω, πράττω τι μετὰ σπουδῆς, ἰδίως ἐπὶ θεραπόντων· π. Ὁμ. μ. ἢ μτχ., βραδύτερον συνήθ. κτ. προστ. : Ἰλ.Ω 648 **αἶψα δ᾽ ἄρα στόρεσαν δοιὼ λέχε᾽ ἐγκονέουσαι,** Σοφ.Αἶ.988 **ἴθ᾽, ἐγκόνει, σύγκαινε,** Λουκ.Ἀνάχ.4 **ἄλλοι δὲ ἀλλαχόθι πάντες ἐγκονοῦσι καὶ ἀναπηδῶσι·** ‖ ὁμ. μτ. συστ. αἰτ. ἢ ἀπαρφ. : Αἰσχ.Πρ. 962 **κέλευθον ἥνπερ ἦλθες ἐγκόνει πάλιν·** ‖ ὁμ. μετ᾽ ἀπαρφ. : Ὀππ.Ἁλ.4,103

δολιχὸν τέλος **ἐγκονέουσιν ἐξανύσαι·** || ἐν χρ. κ. μτφ. : Τζέτζ.Πρὸ Ὁμ.79 **οὐδ' ἐνόησαν ἐὸν φθόνον ἐγκονέοντες.**

ἐγκόνως ἐπίρρ. Ἡσ. « ταχέως, ἐσπευσμένως ».

ἐγκοπεύς-έως (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἐργαλεῖον ἐκ χάλυβος, χρησιμεῦον πρὸς ἐπεξεργασίαν σκληρῶν ὑλῶν, οἷον μετάλλων κ. λίθων, κοπίδι : Λουκ.Ἐνύπν.3 **ἐγκοπέα γάρ τινά μοι δοὺς ὁ θεῖος ἐκέλευσέ μοι ἠρέμα καθικέσθαι πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης.**

ἐγκοπή (ἡ) (ἐγκόπτω) κ. μσν. κ. νεώτ. ἡ ἐντομή, χαρακιά· Σωρ.Κατ.44 « ἐγκοπή ἐστι ῥῆξις δοτέον πλαγία γινομένη διὰ πρόπτωσιν ἐπάκμου σώματος» : Εὐστ.1404,56 **βαλβῖδες οὐ μόνον αἱ ἐπὶ ἀφέσεως δρομέων γραμμαί, ἀλλὰ καὶ ὅσαι ἐν φρέασι καὶ ἄλλοις τοιούτοις ἐγκοπαὶ καὶ ἐξοχαί·** || νεώτ. εἰδ. ἐσοχὴ κατεσκευασμένη ἐπί τινος τεμαχίου ἢ ὅπλων ἰδίως ἢ κ. γεν. μηχανημάτων **πρὸς** ὑποδοχὴν ἀντιστοίχου ἐξοχῆς ἄλλου μέρους τοῦ ὅπλου ἢ τοῦ μηχανήματος : **ἐγκοπὴ σκοπευτική - ἀσφαλιστική·** **2)** διακοπή : Διον.Ἀλ.Συνθ.157,15 **τὸ ἐν τῇ κράσει τῶν γραμμάτων δυσέκφορον ἀναβολήν τε ποιεῖ καὶ ἐγκοπὴν τῆς ἁρμονίας,** Ἰάμβλ.Προτρ. 22,356 εἰκόνι **δὲ ῥοθυμίαις καὶ ἐγκοπῆς χρόνων χελιδόνι κέχρηται,** Θεοφύλ.Βουλγ.Ἱστ.7,202 **ἐγκοπὴν τῷ** λόγῳ **διὰ τὸ δάκρυον ποιησάμενος·** **3)** ἐμπροθ. **κατ' ἐγκοπάς συγκεχυμένως :** Λογγῖν. Ὑφ.41,3· **4)** κώλυμα, πρόσκομμα, ἐμπόδιον· Ἡσ. « ἐγκοπὴν ἔνεδρον, ἐμπόδιον » : ΚΔΚορινθ.1,9,12 **πάντα στέγομεν, ἵνα μὴ ἐγκοπήν τινα δῶμεν τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ.**

ἐγκοπίς-ίδος (ἡ) γλωσσ. κ. νεώτ. μικρὸς ἐγκοπεύς βλ.λ. **2)** νεώτ. ξύλινος βραχὺς πῆχυς διεσχισμένος κατὰ μῆκος εἰς δύο, ἐφ' οὗ σημειοῦντο δι' ἐγκοπῶν αἱ δοσοληψίαι μεταξὺ δύο συναλλασσομένων τσέτουλο.

ἐγκοπιῶ-άω Ἐπιγρ. καταβάλλω κόπον, ἐργασίαν, ἐργάζομαι ἐπιπόνως, κοπιάζω : Ἐπιγρ. **ἔργων τε ἐπιμελείαις καὶ κατασκευαῖς ἐνεκοπίασε.**

ἔγκοπος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. δημ. ὁ κεκμηκώς, κουρασμένος, κατάκοπος : ΠΔ Ἠσ.43,23 **οὐδὲ ἔγκοπον ἐποίησά σε ἐν λιβάνῳ, - ἔγκοποι γυρίσαμε ὅλοι ἀπὸ τὸ θέρο·** **2)** ὁ πλήρης δυσχερειῶν, δυσκολιῶν Ἡσ. « δυσχερής » : ΠΔ Ἐκκλ.1,8 **πάντες οἱ λόγοι ἔγκοποι** **3)** ὁ ἔχων διακοπάς, διαλείμματα, διακεκομμένος : Κατάλ.Ἀστρλ.Κ 2,161 **ἔγκοπος πρᾶξις.**

ἔγκοπρος-ον Ἡσ. ὁ πλήρης κόπρου || εἰδ. Ἡσ. « ἡ μὴ δεομένη κόπρου χώρα ».

ἐγκοπτικός-ή-όν μτγν. κ. μσν. ὁ κωλύων, ἐμποδίζων : Ἀθην.Ἰατρ.π.Ὀρειβ.21,8, Εὐστ.1216,52 **τὸ δέ, ὡς θεός, ἐγκοπτικόν ἐστιν ἀπορίας, κατασκευαστικὸν εἰς πιθανότητα.**

ἔγκοπτος-ον μσν. ὁ ἐμπεπηγμένος, ἐγκεχαραγμένος : Κωδ.4 **κόμπους χρυσοῦς ἐγκόπους καὶ κονδύλους ὡσαύτως χρυσοῦς.**

ἐγκόπτω κ. μσν. κ. νεώτ. ἐντὸς κόπτω, κτυπῶ πρὸς τὰ ἐντός, δθ. ἐμπήγω : Θεόφρ.Φ1 2,7,6 **ἀμυγδαλῇ δὲ καὶ πάτταλον ἐγκόψαντες** σιδηροῦν· **2)** σχηματίζω ἐγκοπήν, ἐντέμνω : Ἱππ.28,35 **διὸ παραινέω τουτέοισι λέγουσι μὲν προσέχειν, ποιέουσι δ' ἐγκόπτειν ξυνεσταλμένης διαίτης,** Ἡρωδιαν.5,30 **χιλίας εἰς τὸ νῶτον ἐγκόψαι·** || δθ. εἰδ. ἐπὶ Ἐπιγρ. χαράττω, γλύφω : Ἐπιγρ. ἐγ- τὸ **ψήφισμα ἐς στήλην·** **3)** μτφ. θέτω πρόσκομμα, ἐμποδίζω, ἀντισκόβω· Ἡσ. « ἐγκόπτων, ἐμποδίζων, διακωλύων » : Πολύβ.24,1,12 **τινὲς μὲν οὐ φάσκοντες δύνασθαι τοῦ δικαίου κατὰ τὸ σύμβολον διὰ τὸ τὸν Φίλιππον ἐγκόπτειν τῇ δικαιοδοσίᾳ** (δ. γρ. ἐκκόπτειν τὴν δικαιοδοσίαν), ΚΔ Πράξ.24,4 **ἵνα δὲ μὴ ἐπὶ πλεῖόν σε ἐγκόπτω,** Πάπ **οὐ μόνον ἐν τούτοις ἡμῖν ἐγκόπτεις ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς·** κ. παθ. : ΚΔ Ῥωμ.15,22 **διὸ καὶ ἐνεκοπτόμην τὰ πολλὰ τοῦ ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς·** παράγ. ἐγκοπή, ἔγκοπτος, ἔγκομμα.

ἐγκόπως ἐπίρρ. μτγν. κ. μσν. μετὰ κόπου : Φιλόδ.Ῥητ.1,23,9 **ὥστε τοὺς μὲν ἐγκόπως ἢ μηδέποτε τυγχάνειν τοῦ τέλους,** Ἀχμ.Ὀνειροκρ.69 C **εὑρήσει χρυσίον ἐγκόπως.**

ἐγκορδυλίζω μτγν. ἐγκορδυλῶ βλ.λ. : Συνέσ. 16 A (ἐσφ. γρ.).

ἐγκορδυλῶ-έω μτχ. παθ. παρακ. ἐγκεκορδυλημένος περιτυλίσσω, περιβάλλω τι ἐπιμελῶς διὸ σκεπάσματος : Ἀριστφ.Νεφ.10 **πέρδεται ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος·** || δθ.μον. παθ. κρύπτομαι : Θεοφ.Σιμ.47 Β **πρὸς τὰ τέμπη παρεκρύπτοντο, ἐγκεκορδυλημένοι τοῖς ἄλσεσιν.**

ἐγκορύπτω μτγν. πλήττω ὡς τὰ κερασφόρο ζῶο, κουτουλίζω, κουτρίζω : Λυκόφρ.558 **τῷ δὲ δευτέραν ἔπι πληγὴν ἀθαμβὴς κριὸς ἐγκορύψεται.**

ἐγκορυφῶ-όω μτγν. φέρω εἰς τὴν κορυφήν, εἰς τὸ ἀνώτατον σημεῖον : Γρηγ.Νύσσ.1,629 A **κυμάτων δίκην τῶν ἐγκορυφουμένων τοῖς ὕδασιν.**

ἐγκόσμιος (-ια)-ο(ν) (ἐγκοσμῶ) κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐν τῷ κόσμῳ, ὁ κοσμικός, ὁ ἐπίγειος : Συνέσ.Ὕμν. 2,318 Β **ὅθεν ἐγκόσμιος ἤδη χορὸς ἀφθίτων ἀνάκτων,** Μηναῖ.8,6 Ἑσπερ. **ἅπαν νῦν ἐγκόσμιον καὶ ὑπερκόσμιον σύστημα συγκινείσθω πρὸς αἴνεσιν,** Μιχ.Ἀτταλ.Διατ.ἐν Σάθ.1,11 **τὰ διαρκέστατα συναγείρας ἐπ' ἐμοὶ τῶν ἐγκοσμίων αὐτοῦ ἀγαθῶν·** || κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. πληθ. **ἐγκόσμια** ὡς οὐσ. τὰ τοῦ κόσμου, τὰ ἐπίγεια, ἀντίθ. τὰ οὐράνια : Φιλόπ.Κόσμ.22,23 **ἐγκατέλειψε τὰ ἐγκόσμια καὶ ἐκλείσθη εἰς μοναστήριον.**

ἐγκοσμογενεῖς Ἡσ. « τοὺς ἅμα τῷ κόσμῳ ἐγκριθέντας ».

ἐγκοσμῶ-έω βάλλω τι ἐν τάξει ἐντός τινος, τακτοποιῶ : Ὀδ.Ο 218 **ἐγκοσμεῖτε τὰ τεύχε', ἑταῖροι, νηὶ μελαίνῃ** (Ἡσ. « ἐν τάξει τίθετε »)· κ. παθ.τακτοποιοῦμαι : Διον.Ἀλ.Ῥωμ.10,54 **ἀρχῇ ἐγκοσμηθείς·** **2)** δθ. παθ. κοσμοῦμαι, καλλωπίζομαι, στολίζομαι, ἐν χ. κ. μτφ. : ΠΔ Μακκ.4,6,3 **καὶ πρῶτον μὲν περιέδυσαν τὸν γηραιὸν ἐγκεκοσμημένον τῇ περὶ τὴν εὐσέβειαν εὐσχημοσύνῃ** (δ.γρ. **ἐκκεκοσμημένον**), Μηναῖ.1,27 Ἑσπ. **θάλπεις ἐγκοσμούμενος θαυμάτων ἄστροις, σοφέ.**

ἐγκότημα-ατος (τό) (κότος) ὀργή, μῖσος· Ἡσ. « ὀργή, μανία » : ΠΔ Ἱερ.31,39 **καὶ ἐγκότημα πᾶσι τοῖς κύκλῳ αὐτῆς.**

ἐγκότησις-εως (ἡ) (κότος) μτγν. ὀργή, μῖσος, ἐγκότημα βλ.λ. : Ἀκύλ.ΠΔ Ὠσ.9,7.

ἐγκοτητικός-ή-όν μτγν. ὁ εἰς κότον ἐπιρρεπής, ὀργίλος, θυμώδης : Ἀπολλ.Σοφ.Λεξ.Ὁμ. « ζάκοτος· ἐγκοτητικός».

ἔγκοτος-ον ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ κότον, χόλον, ὀργήν, μῖσος : Αἰσχ.Χο.392 **δριμὺς ἄηται κραδίας θυμὸς ἔγκοτον στύγος,** Διόδ.Ζων.ἐνΑΠ 7,40 **φθόνος ἔγκοτος·** **2)** τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. κότος, ὀργή, μῖσος : Ἡρ.3,59 **ταῦτα δὲ ἐποίησαν ἔγκοτον ἔχοντες Σαμίοισι Αἰγινῆται·** || ὁμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. : Διον.Ἀλ.9,7 **κατὰ τὸ ἔγκοτόν τινος** (ἐξ ὀργῆς).

ἐγκοτύλη (ἡ) μτγν. εἶδος παιδιᾶς ἐν ἀρχ. Ἀθήναις, ἀνάλογος πρὸς τὴν σημερινὴν παιδιὰν καβάλλες, δ. ἐφεδρισμός, συγγ. ἱππάς, κυβησίνδα· Ἀθήν.11,479 Α « ἐγκοτύλη δέ τις παιδιὰ καλεῖται, ἐν ᾗ κοιλάναντες τὰς χεῖρας δέχονται τὰ γόνατα τῶν νενικηκότων οἱ νενικημένοι καὶ βαστάζουσιν αὐτούς ».

ἐγκοτῶ-έω (κότος) ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ κατά τινος : Αἰσχ.Χο.41 **μέμφεσθαι τοὺς γᾶς νέρθεν περιθύμως τοῖς κτανοῦσι τ' ἐγκοτεῖν,** ΠΔ Γέν.27,41 **καὶ ἐνεκότει Ἠσαῦ τῷ Ἰακώβ.**

ἐγκότως ἐπίρρ. μτγν. ἐν καταστάσει κότου, ὀργῆς, ἐν θυμῷ : Φίλ.2,520 **ἐγκότως ἔχειν.**

ἐγκουράς-άδος (ἡ) ἡ ἐν τῇ ὀροφῇ ζωγραφία,

τοιχογραφία· Ἡσ. «ἐγκουράδες, οἱ ἐν ταῖς ὀροφαῖς γραφικοὶ (προσώπων) πίνακες»: Αἰσχ.ἀπ.142· **2)** Ἡσ. «ἐγκουράδες, τὰ ἐν τῷ προσώπῳ στίγματα»· **3)** (κείρω) Ἡσ. «ἐγκουρὰς δὲ καὶ ὁ κεκαρμένος».

ἐγκοχλιῶ-όω νεώτ. κ. **ἐγκοχλιώνω** κοχλιῶ τι ἐντὸς ἄλλου, προσαρμόζω διὰ κοχλιώσεως, βιδώνω.

ἐγκοχλίωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκοχλιῶ, τὸ βίδωμα.

ἐγκραγγάνω Ἡσ. «ἐμβοάω».

ἐγκράζω, μέσ. μέλλ. **ἐγκράξομαι,** ἀόρ. β' **ἐνέκρᾰγον,** παρακ. β' **ἐγκέκρᾱγα,** κράζω, φωνάζω μεγαλοφώνως πρός τινα: Ἀριστφ.Πλ.427 **οὐ γὰρ τοσουτονὶ ἐνέκραγες ἡμῖν οὐδὲν ἠδικημένη,** Θουκ. 8,84 **τὸ δὲ πλῆθος τῶν στρατιωτῶν.. ὥρμησαν ἐγκραγόντες ἐπὶ τὸν Ἀστύοχον,** Ἀριστλ.Φυσιογν. 813 b,5 **φωνεῖν ὀξὺ καὶ ἐγκεκραγός.**

ἐγκραιπαλίζω μτγν. ἐγκραιπαλῶ βλ.λ.: Φιλόδ. Ρητ.1,173 S (ἀμφ.).

ἐγκραιπαλῶ-άω μτγν. διατελῶ ἐν κραιπάλῃ: Ἡρωδιαν.2,10,6 **ᾗπερ ἐκεῖνοι ἐγκραιπαλῶντες.**

ἐγκράνιον (τὸ) μτγν. ἐγκρανίς βλ.λ.: Γαλ.Χρ.Μορ.8,6.

ἐγκρανίς-ίδος (ἡ) μτγν. ἡ παρεγκεφαλίς: Γαλ. Χρ.Μορ.8,11 (**τὴν παρεγκεφαλίδα**) **οὐχ οὕτως, ἀλλ' ἐγκρανίδα τε καὶ ἔγκρανον ὀνομάζουσι.**

ἔγκρασις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἀνάμειξις, συγχώνευσις τῶν ἤχων: Νικόμ.Γερ.Ἁρμον.2· **2)** μτφ. ὁ πολλαπλασιασμὸς τῶν ἀριθμῶν· **κατ' ἔγκρασιν,** ἀντίθ. κατὰ σύνθεσιν: Θεολ.Ἀριθμ.9,37.

ἐγκρασίχολος (ὁ) κ. νεώτ. ζῳολ. εἶδος μικροῦ ἰχθύος τῆς οἰκογεν. τῶν **κλυπεϊδῶν,** ἄ. ἐγγραυλὶς ἡ ἐγκρασίχολος: Ἀριστλ.ΖΙ 569 b,27 **ἐκ δὲ μιᾶς ἀφύης, οἷον τῆς ἐν τῷ Ἀθηναίων λιμένι, οἱ ἐγκρασίχολοι καλούμενοι.**

ἐγκράτεια (ἡ) (ἐγκρατής) κ. μσν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐγκρατοῦς βλ.λ., τὸ εἶναί τινα κύριον ἑαυτοῦ, ἰδίως εἰς τὰς κατ' αἴσθησιν ἡδονάς: Πλούτ. Πολ.390 B **δοκεῖ σοι ἐπιτήδειον εἶναι πρὸς ἐγκράτειαν ἑαυτοῦ ἀκούειν νέῳ;,** Ξεν.Ἀγησ.4,3 **οὐ καὶ τοῦτο μέγα τεκμήριον ἐγκρατείας χρημάτων,** -**ἐγκράτεια φαγητοῦ - ποτοῦ·** ‖ ὁμ. ἐμπροθ., οἷον **ἐ- περί τι, πρός τι**: Ξεν.Ἀγησ.5,4 **περί γε μὴν ἀφροδισίων ἐγκρατείας αὐτοῦ ἆρ' οὐχὶ εἰ μή του ἄλλου ἀλλὰ θαύματος ἕνεκα ἄξιον μνησθῆναι;·** ‖ ὁμ. ἀπολ.: Ξεν.Ἀπομν.1,5,1 **εἰ δὲ δὴ καὶ ἐγκράτεια καλόν τε κἀγαθόν τε ἀνδρὶ κτῆμά ἐστιν, ἐπισκεψώμεθα,** Ἰσοκρ.3,44 **τὴν δ' ἐγκράτειαν ἐν ταῖς τῶν νεωτέρων ἡλικίαις,** ΚΔΠράξ 24,25 **διαλεγομένου δὲ αὐτοῦ περὶ δικαιοσύνης καὶ ἐγκρατείας·** ‖ ὅθ. κ. μσν. κ. νεώτ. ἀποχὴ ἀπό τινος, ἰδίως ἀπὸ τῶν κατ' αἴσθησιν ἡδονῶν: Ἰσοκρ.1,21 **ὑφ' ὧν κρατεῖσθαι τὴν ψυχὴν αἰσχρόν, τούτων ἐγκράτειαν ἄσκει πάντων,** Ζωναρ.8 C **συμβαίνει δὲ καὶ τὴν θατέρου ἐγκράτειαν εἰς βλάβην ἴσως ἀποβαίνειν θατέρου** (τῶν συζύγων).

ἐγκράτευμα-ατος (τὸ) μτγν. τὸ ἐγκρατεύεσθαι: Ἰάμβλ.Πυθ.17,72 **χαλεπώτερον τῶν ἄλλων ἐγκρατευμάτων τοῦτο, τὸ γλώσσης κρατεῖν.**

ἐγκρατεύομαι κ. νεώτ. εἶμαι ἐγκρατής, ἐπιβάλλω εἰς ἐμαυτὸν ἐγκράτειαν βλ.λ., ἰδίως τῶν σωματικῶν ἡδονῶν, ὅθ. ἀπέχω, ἰδίως ἐν ἀναφορ. πρὸς τὴν τροφὴν καὶ τὰ ἀφροδίσια: Ἀριστλ.ΗΕὐδ. 1223 b, 12, ΠΔΓέν.43,30 **καὶ νιψάμενος τὸ πρόσωπον, ἐξελθὼν ἐνεκρατεύσατο,** ΚΔΚορινθ.7,9 **εἰ δὲ οὐκ ἐγκρατεύσονται, γαμησάτωσαν·** ‖ γεν. ἀπέχω: Κλήμ. Ἀλ.Στρωμ.4,319,12 **ἐγκρατεύεσθαι ἀγαθοεργίας κακίας ἔργον ἐστίν·** **2)** ἀποθνήσκω ἑκουσίως δι' ἀσιτίας: Βέττ.Βάλ. 127,20· **3)** εἶμαι ὀπαδὸς τῶν ἐγκρατιτῶν βλ.λ.: Ἐπιγρ.

ἐγκρατεύσιμοι ἡμέραι μσν. ἡμέραι νηστείας, κυρίως καθ' ἃς δὲν ἐπιβάλλεται πλήρης ἀποχὴ ἀπὸ τροφῆς: Μιχ.Ἀκομ.115,13.

ἐγκρατευτής (ὁ) μσν. ὁ ἔχων ἐγκράτειαν, νηστευτής: Εὐστ.554,8 **ἐπὶ ἐγκρατευτῶν ἀνδρῶν ῥηθήσεται τὸ οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσιν.**

ἐγκρατευτικός-ή-όν μσν. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐγκράτειαν, ὅθ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἡ ἐγκράτεια: Εὐστ.90,11 **οὐ προσποιήσομαι οὐδὲ τὸ ἐγκρατευτικόν.**

ἐγκρατής-οῦς-ές (κράτος) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ὢν κύριος, ὁ ἔχων κράτος, ἐξουσίαν: Σοφ.ΟΤ 941 **οὐχ ὁ πρέσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἔτι;·** **2)** ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κρατεῖν ἰσχυρῶς, στερεά: Ξεν.Ἱππ.7,8 **εὐσταλέστατός τε ὁ ἱππεὺς ἔσται καὶ ἡ χεὶρ ἐγκρατεστάτη·** ‖ ὅθ. ὁ ἰσχυρός, ὁ δυνατός, ὁ στιβαρός, ἐπὶ προσ. κ. ἐπὶ πραγμ.: Σοφ.Ἀντ.474 **καὶ τὸν ἐγκρατέστατον σίδηρον ὀπτὸν ἐκ πυρὸς περισκελῆ θραυσθέντα.. ἂν εἰσίδοις,** Ξεν.Ἑλλ.7,1,23 **σώματα ἐγκρατέστατα·** **3)** μετὰ γεν. ὁ ἔχων τι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του, ὁ ὢν κύριός τινος: Ἡρ.8,49 **ὅκου δοκέοι ἐπιτηδεώτατον εἶναι ναυμαχίην ποιέεσθαι τῶν αὐτοὶ χωρέων ἐγκρατέες εἰσί,** Σοφ.Ἀντ.715 **αὔτως δὲ ναὸς ὅστις ἐγκρατῆ πόδα τείνας ὑπείκει μηδέν,** Πάπ. **ἐγκρατὴς γενόμενος τῆς οἰκίας·** ‖ ὁμ. κ. μτφ.: Θεοδώρ.3 **ἰδὼν ὅμως τὸν βασιλέα ἐγκρατῆ γενέσθαι θυμοῦ μὴ δυνάμενον·** **4)** ὅθ. ὁ ὢν κύριος ἑαυτοῦ, ὁ συγκρατῶν ἑαυτόν: Πλάτ. Φαῖδρ.256 B **ἐγκρατεῖς αὑτῶν καὶ κόσμιοι ὄντες·** ‖ κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τῶν παθῶν καὶ τῶν κατ' αἴσθησιν ἐπιθυμιῶν καὶ ἰδίως ἐπὶ τῶν ἀφροδισίων, ὁ κύριος ἑαυτοῦ, ὅθ. ὁ ἀπέχων τῶν σωματικῶν ἀπολαύσεων: Ξεν.Ἀπομν.1,2,1 **ἀφροδισίων καὶ γαστρὸς πάντων ἀνθρώπων ἐγκρατέστατος ἦν,** Διον.Ἁλ.Ρωμ.2,10 **οὕτως ἐγκρατὴς ὁ βίος ἦν αὐτοῖς ἁπάσης ἡδονῆς·** ‖ ὁμ. ἀπολ.: Πλάτ.Ὅρ. 415 D **ἐγκρατὴς ὁ κρατῶν ἀντιτεινόντων τῶν τῆς ψυχῆς μορίων τῷ ὀρθῷ λογισμῷ,** Ἀριστλ. Ἠθ. Νικ.1145 b,13.

ἐγκράτησις-εως (ἡ) μτγν. τὸ συγκρατεῖν: Διογ. Λ 6,77 **οἱ μέντοι γνώριμοι αὐτοῦ.. εἴκαζον τὴν τοῦ πνεύματος ἐγκράτησιν.**

ἐγκρατηταί (οἱ) μτγν. ἐγκρατῖται βλ.λ.: Κλήμ. Ἀλ.Στρωμ.59,15 **ἐγκρατητὰς λεγομένους** (ἀμφ.).

ἐγκρατητικός-ή-όν μτγν. ὁ ἔχων ἐγκράτειαν, ἐγκρατευόμενος: Ἐπιφάν.1,392 A **ἐν τῷ προσχήματι τῆς ἐγκρατείας καὶ τοῦ ἐγκρατητικοῦ ἤθους.**

ἐγκρατικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐγκράτειαν· **2)** ἐγκρατής· **3)** ἐγκρατίτης βλ.λ.

ἐγκρατίτης (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὀπαδὸς τῆς περὶ ἐγκρατείας διδασκαλίας: Κῶδ.Θεοδοσιαν.16,5,9· ‖ πληθ. **ἐγκρατῖται ἢ ἐγκρατηταὶ ἢ ἐγκρατικοὶ** τάξις αἱρετικῶν Χριστιανῶν ἀπεχομένων ἀπὸ τοῦ γάμου καὶ ἀποστρεφομένων τὸν οἶνον **καὶ** τὴν **ἐξ** ἐμψύχων τροφήν: Ἐπιφάν.Αἱρ.26,1.

ἐγκρατούντως ἐπίρρ. μτγν. ἐγκρατῶς βλ.λ.: Φιλόδ.Ρητ.2,62.

ἐγκρατύνομαι (ἐν-κρατύνομαι) μσν. ἐνισχύω τινὰ εἴς τι: Ἰωσ.Γενέσ.4,46 E **ἐκπεμφθέντων ἐκεῖσε ἀρχιερέων τινῶν ἐλλογίμων τὰ τῆς χριστιανικῆς πίστεως ἐγκρατύνασθαι.**

ἐγκρατῶ-έω μτγν. ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, κρατῶ, ἐξουσιάζω: Μέτωπος Μεταποντῖνος π. Στοβ.Ἀνθ.3,1,115 **ὅκκα μὲν τὸ λογιστικὸν μέρος τᾶς ψυχᾶς ἐγκρατῇ τῶ ἀλόγω,** γίνεται καρτερία **καὶ ἐγκράτεια,** ΠΔ Ἔξ.9,2 **εἰ μὲν οὖν μὴ βούλει ἐξαποστεῖλαι τὸν λαόν μου, ἀλλὰ ἔτι ἐγκρατεῖς αὐτοῦ,** Πάπ. **οὐ οὐδενὸς ἐγκρατῶ,** Ἰωσ.Γενέσ.46 B **ἐκπέμπει τῶν εὐδοκίμων, ἐπαναβεβηκέναι τοῦ ὄρους καὶ ἐγκρατῆσαι αὐτοῦ·** **2)** ἐγκαρτερῶ βλ.λ.: Πλούτ.Ἠθ.97 C **Ἀριστείδης ἐνεκράτησε τῇ πενίᾳ, πολλῶν χρημάτων κύριος γενέσθαι δυνάμενος** (ἐσφ. γρ., διορθ. **ἐνεκαρτέρησε**).

ἐγκρατῶς ἐπίρρ., ἰων. -έως ἰσχυρῶς, βίᾳ: Θουκ.4,76 ἀναγκασθέντας ἂν ἢ ἄρχειν ἐγκρατῶς ἢ αὐτοὺς κινδυνεύειν, Ἀριστλ.Πολιτ.1284 a,40 ἐπεὶ γὰρ θᾶττον ἐγκρατῶς ἔσχον τὴν ἀρχήν, ἐταπείνωσαν αὐτοὺς παρὰ τὰς συνθήκας, Θεόκρ. 25,266 ἦγχον δ᾽ ἐγκρατέως στιβαρὰς σὺν χεῖρας ἐρείσας ἐξόπιθεν· **2**) μετ᾽ ἐγκρατείας, μετρίως: Πλάτ.Νόμ.710A παισὶ καὶ θηρίοις, τοῖς μὲν ἀκρατῶς ἔχειν πρὸς τὰς ἡδονάς, ξύμφυτον ἐπανθεῖ, τοῖς δὲ ἐγκρατῶς, Δίων Χρυσ.1,62 ταῦτα δὲ ἔλεγεν οὐκ.. ἀσθμαίνουσα.. ἀλλὰ πάνυ ἐγκρατῶς καὶ σωφρόνως.

ἐγκραυγάζω μτγν. κραυγάζω, φωνάζω πρός τινα: Φιλόδ.Παρρ.5.

ἐγκρεμάννυμαι κ. ἐγκρεμῶμαι-άομαι μτγν. κ. μσν.παθ. κρεμῶμαι ἐντός τινος: Γεωπ.2,4,2 ἐγκρεμασθῆναι τὸ ἔριον μέχρι ἡμίσεος τοῦ ἀγγείου· **2**) μτφ. ἐξαρτῶμαι ἔκ τινος: Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.809 C πάντων οὖν τοῦ Πλάτωνος δογμάτων ἀτεχνῶς ἐξηρτημένων καὶ ἐγκρεμαμένων τῆς κατὰ τὴν ψυχὴν θεότητός τε καὶ ἀθανασίας.

ἐγκρέμασις-εως (ἡ) ἡ ἀνάρτησις, τὸ κρέμασμα: Ἱππ.Ἄρθρ.76 (δ. γρ.).

ἐγκρεμός (ὁ) δημ. κ. ἐγκρεμνός κ. γκρεμνός, γκρεμός ὁ κρημνός, ὁ ἀπόκρημνος τόπος: Φορτ. 168 ὅπου εἰς μεγάλους ἐγκρεμοὺς νὰ γκρεμνιστῇς σ᾽ ἀμπώθουν, Βαλαωρ.Ἀθ.Διάκ.3,12 ἀκούοντ᾽ οἱ νεροσυρμές, ἀπὸ ἐγκρεμὸ σὲ βράχο, Μαλακ. Συντριμμ.Ἆσμα Ἀσμάτων 13,12 καὶ τὸ ζευγάρι ἐβροντοκύλησε | μέσα στὸν ἐγκρεμό.

ἐγκρημνίζω μσν. κρημνίζω εἴς τι: Ἰωσ.Γενέσ. 51A τοῦ τε βασιλέως ἐνθροηθέντος καὶ τῷ πτώματι ἀκουσίως ἐγκρημνισθέντος.

ἔγκρης-ητος (ὁ) ὁ γεννηθεὶς Κρής· ΑΒ 1188 «ἀπὸ τοῦ Κρὴς Κρητὸς Ἔγκρης Ἔγκρητος».

ἐγκρί Ἡσ. «κοίλῳ καὶ κενῷ».

ἐγκριδοπώλης (ὁ) ὁ πωλῶν ἐγκρίδας βλ.λ. ἢ πλακούντια: Ἀριστφ.ἀπ.256 μὴ τἄρ᾽ εἶναί μ᾽ ἐγκριδοπώλην.

ἐγκρικάρδεια κ. μσν. Ἡσ. «συναφὴ χειρῶν εἰς τοὐπίσω»: Θεόγνωστ.Καν.164,27.

ἐγκρίκια Ἡσ. «ξύλα κεκαμμένα».

ἐγκρικῶ-όω περιβάλλω διὰ κρίκου, συνδέω: Ἱππ.Ὀστ.18 τὰς διὰ κρίκου τε πλευρὰς καὶ τοὺς σπονδύλους ἐνεκρίκωσε πρὸς τὴν ἄκανθαν (Ἡσ. «ἐνεκρίκωσεν· ἐνέδησεν»).

ἐγκρίμναμαι εἶμαι ἀνηρτημένος: Ἱππ.Ἄρθρ.76 (δ.γρ. ἐκκρίμναμαι).

ἐγκρινίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ., οἰκογ. ἀρθρωτῶν ἢ νεοκρινοειδῶν, ζῴων ἀπαντώντων μ. ἐν ἀπολιθώσει.

ἐγκρίνουρος (ὁ) νεώτ. ζῳολ., γένος τριλοβιτῶν, ζῴων ἀπαντώντων μ. ἐν ἀπολιθώσει.

ἐγκρίνω κ. νεώτ. κ. δημ., μέλλ. ἐγκρινῶ, ἀόρ. ἐνέκρινα, παθ. ἀόρ. ἐνεκρίθην, μτχ. παθ. παρακ. ἐγκεκριμένος κατόπιν κρίσεως, ἐξετάσεως, ἐκλέγω, παραδέχομαί τινα ἤ τι ἔχοντα ἰδιότητά τινα: Εὐρ.Ἡρ.183 ἐροῦ τίν᾽ ἄνδρα ἄριστον ἐγκρίνειαν ἂν ἢ οὐ παῖδα τὸν ἐμόν· || ὁμ. ἐκλέγω, παραδέχομαί τινα ἤ τι μεταξὺ ἄλλων: Πλάτ.Πολ.486 D ἐπιλήσμονα ἄρα ψυχὴν ἐν τοῖς ἱκανῶς φιλοσόφοις μή ποτε ἐγκρίνωμεν, ΚΔ Κορινθ.2,10,12 οὐ γὰρ τολμῶμεν ἐγκρῖναι ἢ συγκρῖναι ἑαυτούς τισι τῶν ἑαυτοὺς συνιστανόντων· || ὁμ. κ. παθ. ἐγκρίνομαι, ἐκλέγομαι, γίνομαι δεκτὸς μεταξὺ ἄλλων: Πλάτ.Νόμ.755 D ὁπότερος δ᾽ ἂν δόξῃ διαχειροτονούμενος, ἐς τὴν αἵρεσιν ἐγκρινέσθω, Δημ.489 ἐπειδάν τις ἐς τὴν καλουμένην γερουσίαν ἐγκριθῇ παρασχὼν αὑτὸν οἷον χρή· || ὁμ. ἀναφορ. πρὸς συγγραφεῖς ἢ συγγράμματα, παραδέχομαι, κατατάσσω μεταξύ· ἐν χρ. κ. τὸ παθ.: Σουΐδ. ἐν λ. Δείναρχος Ῥήτωρ τῶν μετὰ Δημοσθένους ἐγκριθέντων, Φώτ.κώδ.61 Αἰσχίνην Φρύνιχος εἰς τοὺς ἀρίστους ἐγκρίνει, αὐτ.262· || τὸ παθ. εἰδ. ἐπὶ τῶν ἐφήβων, κρίνομαι ἱκανὸς νὰ καταταγῶ εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐφήβων: Ἐπίγρ.· || ὁμ. τὸ παθ. ἐπὶ ἀθλητῶν: Ἀρτεμ.1,59· || ἡ μτχ. ὁ ἐγκρινόμενος ὡς οὐσ. γλυπτικὸν ἔργον τοῦ Ἀλκαμένους: Πλίν.ΦΙ 34,72· || ἐγκρίνεται τὸ στάδιον διά τινα δίδεται ἡ ἄδεια εἰσόδου εἰς τὸ στάδιον: Ξεν.Ἑλλ.4,1,40 ὅπως ἂν δι᾽ ἐκεῖνον ἐγκριθείη τὸ στάδιον ἐν Ὀλυμπίᾳ· || ἐγκρίνω νόμισμα παραδέχομαι ὡς γνήσιον: Φιλόδ.Ρητ. 1,256· **2**) γεν. παραδέχομαι, δέχομαι ὡς ὀρθόν: Πλάτ.Νόμ.936 A καὶ ὃ μὲν ἂν οὗτος ἐγκρίνῃ, προφέρειν εἰς τὸ μέσον ἐξέστω τῷ ποιήσαντι, ὃ δ᾽ ἂν ἀποκρίνῃ, Φιλόδ.Σημ.32 ἐ- τρία γένη σημείων, Σχόλ.Πίνδ.Ο 2,104 ἐ- παλιγγενεσίαν· **3**) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἐπιδοκιμάζω, ἐπικροτῶ τι, εὑρίσκω, χαρακτηρίζω τι μετὰ κρίσιν μου ὡς καλόν: Πλούτ. Ἠθ.11 F τοὺς δὲ τῆς ψυχῆς ἐραστὰς ἐγκρίνειν κατὰ τὸ σύνολον,- δὲν ἐγκρίνω τοιαύτας ἀδικίας· || ὁμ. παθ.: Πολύβ.9,2,4 ὁ δὲ πραγματικὸς τρόπος ἐνεκρίθη πρῶτον μὲν διὰ τὸ καινοποιεῖσθαι συνεχῶς· || νεώτ. ἐγκυρῶ, καθιστῶ τι ἔγκυρον: ἡ κυβέρνησις ἐνέκρινε τὰ ληφθέντα ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας μέτρα· || νεώτ. ἐξετάζων τι ἀποφαίνομαι ὑπὲρ αὐτοῦ: ἐγκρίνω σχέδιον - τὰ διδακτικὰ βιβλία· || ὁμ. κ. παθ.: τὰ ἐγκριθέντα,- τὰ ἐγκεκριμένα διδακτικὰ βιβλία.

ἐγκρίς-ίδος (ἡ) εἶδος πλακοῦντος παρεσκευασμένου μετ᾽ ἐλαίου καὶ μέλιτος, ἁ. ταγηνίας, δημ. τηγανίτα· Σουΐδ. «γλύκισμα ἐξ ἐλαίου ὑδαρές»: Στησίχ.π.Ἀθήν.14,645 E χόνδρον τε καὶ ἐγκρίδας, Φερεκρ.π.Ἀθήν.14,645 E ταῦτ᾽ ἔχων ἐν ταῖς ὁδοῖς ἁρπαζέτω τὰς ἐγκρίδας, ΠΔ Ἐξ.16,31 τὸ δὲ γεῦμα αὐτοῦ ὡς ἐγκρὶς ἐν μέλιτι· **2**) Ἡσ. «ἀμανίτης».

ἔγκρισις-εως (ἡ) (ἐγκρίνω) κ. Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκρίνω, ἡ ἐπιδοκιμασία, ἐπικύρωσις: Ἐπιγρ. στιχαζομένων ὑμῶν ἐκ τῶν ὑπ᾽ ἐμοῦ γεγραμμένων ἐγκρίσεων,- οὐδὲν πράττει ἄνευ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ πατρός του· || νεώτ κ. ἔγγραφον, δι᾽ οὗ ἀνακοινοῦται ὅτι ἐγκρίνεταί τι: περιμένω νὰ ἔλθῃ ἡ ἔγκρισις τοῦ ὑπουργοῦ· **2**) ἐπὶ τῶν ἀθλητῶν, ἡ ἐξέτασις, ἡ παραδοχὴ δι᾽ ἐκλογῆς· Σουΐδ. «ἱερὸς ἀγών»: Λουκ.Εἰκ.11 τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀνδριάντων ἀκριβεστέραν γίγνεσθαι τῆς τῶν ἀθλητῶν ἐγκρίσεως, Ἀριστείδ.1,508 τῶν μὲν ἀθλητῶν ἐγκρίσεις ποιοῦμεν· **3**) ἡ θέσις ἔνθα συνέρχονται ὁ μηρὸς καὶ ὁ γλουτός, ἡ προσαρμογή, ἡ σύνδεσις: Ἀλκίφρ.1,39 τὴν ἐπὶ τοὺς μηροὺς ἔγκρισιν.

ἐγκριτήριος-α-ον Ἐπιγρ. ὁ πρὸς ἔγκρισιν, ἐξέτασιν, δοκιμασίαν χρησιμεύων: Ἐπιγρ. Κορίνθ. ἐγκριτήριοι οἶκοι (δωμάτια, ἐν οἷς οἱ ἀγωνισταὶ πρὸ τοῦ ἀγῶνος ἐξητάζοντο ἢ ἐδοκιμάζοντο).

ἐγκριτικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ παρέχων ἢ περιέχων ἔγκρισιν, ἐπιδοκιμασίαν, ἐπικυρωτικός: ἐγκριτικὴ ἀπόφασις.

ἔγκριτος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ γινόμενος δεκτός, παραδεκτός: Πλούτ.Νόμ.966 D μὴ δ᾽ αὖ τῶν πρὸς ἀρετὴν ἐγκρίτων γίγνεσθαι· **2**) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσ. διακεκριμένος, διαπρεπής, ἐξαίρετος: ἔγκριτος δικηγόρος - φιλόλογος· || τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. ἐν τῷ πληθ., οἱ διαπρέποντες, ἐξέχοντες, ἐπιφανεῖς: οἱ ἔγκριτοι τῆς πόλεως.

ἐγκροαίνω μσν. ἐκτείνομαι, ἐπεκτείνομαι, ἐξαπλοῦμαι εἴς τι: Εὐστ.1050,31 ἐγκρ- διηγήσεσιν.

ἐγκροστῶ-όω (λατ.) Ἐπιγρ. ἐπιστρώνω ἔδαφος διὰ μαρμαρίνων πλακῶν, πλακοστρώνω.

ἐγκρόταφος Ε Γουδ. «ἀντικέφαλος».

ἐγκροτῶ-έω κροτῶ, κτυπῶ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους: Θεόκρ.18,7 ἄειδον δ᾽ ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέοισαι ποσσὶ περιπλέκτοις· || μέσ. ἀλληλοπαθ. κτυπῶμαι ἀμοιβαίως: Εὐρ.ΙΤ 1368 πυγμαὶ

δ' ἦσαν **ἐγκροτούμεναι** (κατεφέροντο κατὰ τῶν σωμάτων ἀλλήλων)· **2**) κτυπῶ τὴν θύραν : Λεωνίδ. Ταρ.Ι· **3**) παθ. στερεοῦμαι δι' ἥλων, προσηλοῦμαι, καρφώνομαι : Φιλόστρ.'Απολλ.2,20 **ἐγκ· τοίχῳ.**

ἐγκρουστήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. σιδηροῦν ἢ χαλύβδινον ἐργαλεῖον κατάλληλον πρὸς σφυροκόπησιν ἐντὸς κοιλοτήτων, δημ. ζουμπᾶς· **2**) ἡ σφῦρα, ὁ ἐπικρουστὴρ τῶν κυνηγετικῶν **καὶ** τῶν παλαιοτέρων πυροβόλων ὅπλων, δημ. λύκος, κόκκορας.

ἐγκρούω κρούων, κτυπῶν τι ἐμπήγνυμι, καρφώνω : 'Αριστφ.Σφ.130D **ὁ δ' ὡσπερεὶ κολοιὸς αὐτῷ παττάλους ἐνέκρουεν εἰς τὸν τοῖχον,** Θεόφρ.Χαρ.4,17 **καὶ εἰς τὰ ὑποδήματα δὲ ἥλους ἐγκροῦσαι**· || ἐπὶ ἀκρίδων, κτυπῶ, πλήσσω, τρίβω : Μελέαγρ.ἐνΑΠ 7,195,4 **ἐγκρούουσα ποσσὶ λάλους πτέρυγας**· **2**) ὀρχοῦμαι, χορεύω : 'Αριστφ.Βάτρ.374 **χωρεῖ νῦν πᾶς ἀνδρείως εἰς τοὺς εὐανθεῖς κόλπους λειμώνων ἐγκρούων.**

ἐγκρύβω μτγν. τ. τοῦ ἐγκρύπτω βλ.λ. : 'Απολλδ. 3,13,6 **κρύφα Πηλέως εἰς τὸ πῦρ ἐγκρύβουσα τῆς νυκτὸς ἔφθειρεν,** Γαλ.6,620· || ὁμ. μέσ. : Διόδ.Σ 1,80 **τῶν ἐκ τῆς βύβλου πυθμένων τοὺς δυναμένους εἰς τὸ πῦρ ἐγκρύβεσθαι.**

ἔγκρυμμα-ατος (τό) μτγν. κ. μσν. κρύπτη, ἐνέδρα στρατιωτῶν ἐναντίον πολεμίων ἐρχομένων ἀφυλάκτων : Τζέτζ.Χιλ.12,519 « λόχος δὲ καὶ ἔνεδρα τὸ ἔγκρυμμα καλεῖται » : Εὐστ.'Ιλ.932,17, 'Αφρικαν. Κεστ.312 **εἰς βίγλας καὶ ἀνερευνήσεις ἐγκρυμμάτων τῶν πολεμίων.**

ἐγκρυμματώδης-ους-ες μσν. ὁ ἔχων ἐγκρύμματα βλ.λ. : Νικ.Χων. (ἐν παραφρ.) 813 **ἐγκρυμματώδεις τόποι** (τόποι εἰς ἐνέδρας κατάλληλοι).

ἐγκρυπτάζω μτγν. ἐγκρύπτω βλ.λ., παθ. : Νεῖλ. 'Επιστ.334,12 **τὸ φιλήδονον πνεῦμα τὸ ἐγκρυπταζόμενον ἐν τοῖς τοῦ σώματος μέλεσι.**

ἔγκρυπτος-ον μτγν. κ. νεώτ. κεκρυμμένος : Θεοδώρ.Ψαλμ.1,681,12 **τὴν ἔγκρυπτόν σου δικαιοσύνην ἄγων εἰς φῶς**· **2**) τὸ ἀρσ. **ἔγκρυπτος** ὡς οὐσ. 'Ησ. « πέμματος εἶδος »· πρβλ. ἐγκρυφίας.

ἐγκρύπτω κ. νεώτ. κρύπτω ἐντός τινος, μέσα : 'Οδ.Ε 488 **ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ,** 'Αριστλ.ΖΙ 619 b, 15 **ἀλλ'** (φὰ) **ἐν δέρματι λαγωοῦ ἢ ἀλώπεκος ἐγκρύψαν ἐᾷ,** ΚΔ Ματθ.13,33 **ἣν** (ζύμην) **λαβοῦσα γυνὴ ἐνέκρυψεν εἰς ἀλεύρου σάτα τρία**· κ. παθ. : 'Απολλ.1,5,1 **καὶ καταλαβοῦσα εἰς πῦρ ἐγκεκρυμμένον ἀνεβόησε,** Μηναῖ.1,15 Θεοτοκ. **ἐν ῥάκεσι πενιχροῖς θησαυρὸς ἐγκρυπτόμενος**· || κ. μέσ. **ἐγκρύπτομαι** κρύπτω ἐμαυτόν, κρύβομαι : Νόνν.Δ 2,74 **ἐνεκρύπτοντο θαλάσσῃ**· **2**) διατηρῶ τι κεκρυμμένον εἴς τι μέρος ἢ ἐν ἐμοί : 'Αριστφ.'Ορν.841 **τὸ πῦρ ἔγκρυπτ' ἀεί,** Σωτ.Κωμ.'Αθήν.7,293 Ε **ἐνέκρυφα θ' ὥσπερ δαλὸν εἰς πολλὴν τέφραν,** - ἡ κατάστασις ἐγκρύπτει πολλοὺς κινδύνους.

ἐγκρυφιάζω ἀμτβ. ἐγκρύπτω ἐμαυτόν, κρύβομαι κάπου, ἐνεργῶ κουφίως : 'Αριστφ.'Ιππ.822 **πολλοῦ δὲ πολύν με χρόνον καὶ νῦν ἐλελήθεις ἐγκρυφιάζων**· **2**) ἀποκρύπτω : Προκ.Μυστ.1 **οὐκέτι τὸ πάθος ἐγκρυφιάζειν οἷαν τε οὖσαν,** Παχυμ.Γ 'Ανδρόν.5,25 **τὸ μὲν στράτευμα ἐγγιστά που ἐνεκρυφίαζον**· κ. παθ. : Εὐστ.Πον.64,94 **ὁ γάμος ἐγκρυφιασθεὶς ἐπληρώθη** (τελεσθεὶς κρυφίως).

ἐγκρυφίας (ὁ) (μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ **ἄρτος**) ὁ ἐν τέφρα, σποδῷ ἐψημένος ἄρτος, σταχτόπιττα : 'Ιππ.Δι.2,42 **οἱ δὲ κλιβανῖται καὶ οἱ ἐγκρυφίαι** (ἄρτοι) **ξηρότατοι,** Λουκ.Νεκρ.Δ 20,4 **ὁ δὲ σποδοῦ πλέως ὥσπερ ἐγκρυφίας ἄρτος,** 'Αθήν. 3,110 Β· **2**) ἐπὶ ἀνθρώπ., δόλιος, ὕπουλος : Πολυδ.4,47 **γόης, ἀπατεών . . ἐγκρυφίας.**

ἐγκρύφιος-ον μτγν. ὁ ἐντός τινος κεκρυμμένος : Φιλόδ.ΑΠ 5,123 **καὶ πῦρ τύφεται ἐγκρύφιον.**

ἔγκρυφος-ον μτγν. ἐγκρύφιος βλ.λ. : Νόνν.Δ 28,295 **Ζηνὸς ὑποκλέπτων . . ἔγκρυφον ἥβην,** αὐτ.37,68 **ἔγκρυφον . . πῦρ.**

ἐγκρύφω μτγν. ἐγκρύπτω βλ.λ. : Κόϊντ.14,556 **ἄνδρα φάραγξιν ἐνέκρυφεν,** Νόνν.Δ 6,135 **παῖδα** ἐνέκρυφε **φωλάδι πέτρῃ.**

ἔγκρυφις-εως (ἡ) τὸ διατηρεῖν τι κεκρυμμένον ἐντὸς ἄλλου, τὸ παράχωμα : 'Αριστλ.Ζω.Θαν.5 **ἡ δ' ἔγκρυφις σῴζει τὸ πῦρ.**

ἔγκτασις-εως (ἡ) δωρ. ἔγκτησις βλ.λ. : Δημ.256 **δόμεν . . ἔγκτασιν γᾶς καὶ οἰκιᾶν.**

ἐγκτερεΐζω μτγν. θάπτω ἐντός : 'Απολλ.Ρ 1,1060 **τύμβῳ ἐνεκτερέϊξαν.**

ἔγκτημα-ατος (τό) τὸ ἐν ἀλλοτρίᾳ χώρᾳ κτῆμα· ΑΒ 260,4 : Δημ.87 **καὶ τὰ μὲν ὑμέτερα εἶναι ἐγκτήματα ὡς ἐν ἀλλοτρίᾳ, τὰ δὲ ἑαυτῶν κτήμαθ' ὡς ἐν οἰκείᾳ,** 'Αππ.Μιθριδ.47.

ἔγκτησις-εως (ἡ), δωρ. **ἔγκτασις** τὸ ἔχειν κτήματα ἐν ἀλλοτρίᾳ χώρᾳ : Ξεν.'Ελλ.5,2,19 **συγκλεισθήσονται ταῖς τε ἐπιγαμίαις καὶ ἐγκτήσεσι παρ' ἀλλήλοις**· **2**) τὸ δικαίωμα τοῦ ἔχειν κτήματα ἐν ἀλλοτρίᾳ χώρᾳ : Δημ.256 **δόμεν . . ἔγκτασιν γᾶς καὶ οἰκιᾶν,** 'Επιγρ. **εἶναι δὲ αὐτῷ οἰκίας ἔγκτησιν**· **3**) ἔγγειος κτῆσις, ἀγρόκτημα, ὑποστατικόν : ΠΔ Λευϊτ.25,13 **ἐν τῷ ἔτει τῆς ἀφέσεως σημασίας αὐτῆς ἐπανελεύσεται εἰς τὴν ἔγκτησιν αὐτοῦ,** Πάπ. **ἀπογραφὴ ἐγκτήσεων**· || πάπ. **βιβλιοθήκη ἐγκτήσεων** κτηματολόγιον· **4**) ἡ κτῆσις γαιῶν : Πολύβ.28,20,8 (πιθ. γρ.).

ἐγκτητικόν (τό) 'Επιγρ. ἔγγειος φόρος ἀποτινόμενος ὑπὸ τοῦ κατέχοντος ἐγκτήματα βλ.λ.

ἔγκτητος-ον μτγν. ἐπὶ ἀκινήτου κτήματος, κειμένου ἐν ξένῃ χώρᾳ, ὁ ἀνήκων εἴς τινα : ΠΔ Λευϊτ. 14,34 **δώσω ἀφὴν λέπρας ἐν ταῖς οἰκίαις τῆς γῆς τῆς ἐγκτήτου ὑμῖν.**

ἐγκτήτωρ-ορος (ὁ) 'Επιγρ. κτηματίας, ἰδιοκτήτης γαιῶν, γαιοκτήμων.

ἐγκτίζω μτγν. κτίζω ἐντός τινος, οἰκοδομῶ, ἱδρύω, ἀνεγείρω : Πλούτ.'Ηθ.328Ε **'Αλέξανδρος ὑπὲρ ἑβδομήκοντα πόλεις βαρβάροις ἔθνεσιν ἐγκτίσας**· || ὁμ. μέσ. : 'Ηρ.5,23 **ἀνδρὶ 'Ελληνι . . δοὺς ἐγκτίσασθαι πόλιν ἐν Θρηίκῃ** (δ.γρ. **ἐγκτήσασθαι**)· πρβλ. ἐγκτῶμαι.

ἐγκτῶμαι-άομαι κτῶμαι κτήσεις κτήματα ἐν ἄλλῃ ξένῃ χώρᾳ : 'Ηρ.5,23 (δ.γρ. **ἐγκτίσασθαι**)· || ἡ μτχ. **ἐγκεκτημένος** ὁ ἔχων κτήματα εἰς ξένον τοῦ εἰς ὃν ἀνήκει δῆμον, ἀντίθ. δημότης : Δημ.1208 **δόξαν γὰρ . . τοὺς βουλευτὰς ἀπενεγκεῖν τοὺς προεισοίσοντας τῶν τε δημοτῶν καὶ τῶν ἐγκεκτημένων**· πρβλ. Ξεν.Πρόσ.2,6 **εἰ ἡ πόλις διδοίη οἰκοδομησαμένοις ἐγκεκτῆσθαι**· ρηματ. π. ἔγκτημα, ἔγκτησις.

ἔγκυαρ-ᾰρος (ἡ) 'Επιγρ. ἔγκυος, γγαστρωμένη : 'Επιγρ. **ἔγκυαρ ὄϊς.**

ἐγκυβερνῶ-άω μτγν. κυβερνῶ που : Διαγ.Λ 9,1 **γνώμην, ἥ τε οἱ ἐγκυβερνήσει πάντα διὰ πάντων**· **2**) ἐπὶ ἀνέμου, ἐμπίπτω, ἐνσκήπτω : 'Αρετ.1,3 **ἦν . . οἷον ἄνεμος ἱστίοισι ἐγκυβερνέῃ.**

ἐγκύβιστος-ον μσν. προπετής, ὁρμητικός : Θησ.Στεφ.ἐν λ. **ἐγκύβιστον τῇ κεφαλῇ ταῖς τῶν σχοίνων κατὰ μικρὸν ἐπιδόσεσιν.**

ἐγκυβιστῶ-άω κυβιστῶ βλ.λ. : Εὐστ.Πον.330,49 **τοὺς ἐν αὐτῇ** (τῇ θαλάσσῃ) **γυμνουμένους ἐγκυβιστᾶν**· **2**) μτφ. ριψοκινδυνεύω· Σουΐδ. ἐν λ. κύβος « ἐγκυβιστᾶν **τοῖς πράγμασι, τὸ ῥιψοκινδύνως τι πράττειν».**

ἔγκυδον 'Ησ. « ἔνδοξον ».

ἐγκύησις-εως (ἡ) ἐπὶ **φυτῶν**, ἡ κυοφορία, **ἡ ἐκ** τοῦ σπόρου φύσις : Θεόφρ.ΦΑἰτ.1,6,3 **ἅμα γὰρ τῇ ἐγκυήσει . . καὶ ὁ φλοιὸς ἐπιφύεται.**

ἐγκυητήριον (τό) φάρμακον προκαλοῦν **τὴν** σύλληψιν : 'Ιππ.'Αφ.231.

ἐγκυκλεύω μτγν. **περικυκλῶ, περιβάλλω, ἐκτεί-**

νομαι ὁλόγυρα : Ἐπιφάν.2,58A **τὴν δὲ πεδιάδα ἐγκυκλεύουσαν τὸ ὄρος.**

ἐγκύκληθρον (τὸ) μσν. ἐκκύκλημα βλ.λ. : Εὐστ. 976,15 (πιθ. ἐσφ.γρ. ἀντὶ ἐκκύκληθρον).

ἐγκύκλημα-ατος (τὸ) ἐκκύκλημα βλ.λ.· **2**) πληθ. π.Ἀριστλ., ἡ κινητὴ περιουσία : Ἀριστλ.Οἰκ.1346 a, 13 **πρόσοδος ἡ ἀπὸ τῶν ἄλλων ἐγκυκλημάτων.**

ἐγκύκλησις-εως (ἡ) μτγν. ἐκκύκλησις βλ.λ. : Εὐσέβ.Ἐκκλ.Ἱστ.3,29 (ἐσφ. γρ.).

ἐγκυκλητής (ὁ) μτγν. ὁ ἐγκυκλῶν, διαστρέφων τι, ποὺ τὰ στριφογυρίζει : Ἐπιφάν.Ἀγκυρωτὸς 105.

ἐγκυκλίζω μτγν. περιστρέφω : Ἱππιατρ.30.

ἐγκύκλιος-ον (ἐν- κύκλος) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. κ. **ἐγκύκλιος-α-ον,** ὁ ἔχων σχῆμα κύκλου, ὁ κυκλικός, κυκλοτερής : Εὐρ.ΙΤ 429 **ὅπου πεντήκοντα κορᾶν Νηρηίδων χοροὶ μέλπουσιν ἐγκύκλιοι,** Αἰσχίν.1,10 **περὶ τῆς συμφοιτήσεως τῶν παίδων καὶ τῶν χορῶν τῶν ἐγκυκλίων,** Ἀριστλ. Οὐρ.293a, 11 **ἐγκύκλιος κίνησις·** **2**) ὁ γινόμενος κατὰ χρονικὰς περιόδους, περιοδικός· ὅθ. ἐν Ἀθήναις **ἐγκύκλιοι λειτουργίαι** AB 250,22 « ἐγκύκλιοι λειτουργίαι, αἱ κατ' ἐνιαυτόν γινόμεναι, οἷον χορηγίαι, γυμνασιαρχίαι καὶ ἱερῶν περίοδοι » : Δημ.463 **οἱ κατ' ἐνιαυτὸν τὰς ἐγκυκλίους λειτουργίας λειτουργοῦντες·** **3**) ἐγκύκλια δίκαια τὰ κοινὰ εἰς ὅλους τοὺς πολίτας : αὐτ.792 **ᾧ γὰρ οὐδὲ τῶν ἴσων οὐδὲ τῶν ἐγκυκλίων δικαίων μετουσίαν διδόασιν οἱ νόμοι·** **4**) ὁ συνήθης, ὁ τακτικός : Ἰσοκρ.3,22 **οὐ μόνον δ' ἐν τοῖς ἐγκυκλίοις αἱ μοναρχίαι διαφέρουσιν,** Ἀριστλ.Πολιτ. 1269b, 35 **χρησίμου δ' οὔσης τῆς θρασύτητος πρὸς οὐδὲν τῶν ἐγκυκλίων,** Διον.Ἀλ.Ῥωμ.10,33 **ἐγκύκλιον . . τοῦτο καὶ ἐν ἔθει ἦν ἤδη τῇ πόλει,** Ἐπιγρ. **διάφορον ἀπὸ τῆς ἐγκυκλίου διοικήσεως,** Θεοφύλ.Σ 151B **ὁ δὲ στρατηγὸς τὰς ἐγκυκλίους διανομὰς τῶν χρημάτων αὐτοῖς ἐποιήσατο·** || **ἐγκύκλιοι διακονίαι** τὰ καθημερινὰ ἔργα : Ἀριστλ.Πολιτ.1263a, 21· || Ἐπιγρ. **ἐγκύκλια (τέλη)** τέλη ἐτησίως ἐκμισθούμενα· **5**) εἰδ. κ. νεώτ. **ἐγκύκλιος παιδεία** ἡ ἀναφερομένη εἰς τὴν γενικὴν μόρφωσιν, ἡ πρὸ τῆς εἰδικῆς ἐπιστημονικῆς παιδείας· Ζωναρ.600 « ἐγκύκλιος (παιδεία)· ἡ γραμματική, ἡ ποιητική, ἡ ῥητορική, ἡ φιλοσοφία, ἡ μαθηματική, καὶ ἁπλῶς πᾶσα τέχνη καὶ ἐπιστήμη, διὰ τὸ **περιιέναι ταῦτα τοὺς σοφοὺς ὡς διά τινος κύκλου** » : Μενεκλ.π.Ἀθην.4,184B **ἐκλιπούσης ἤδη τῆς ἐγκυκλίου παιδείας διὰ τὰς γενομένας συνεχεῖς κινήσεις,** Πλούτ.Ἠθ.1135E **περὶ τὴν ἄλλην ἐγκύκλιον παιδείαν·** || ὁμ. **ἐγκύκλιος ἀγωγή** : Στράβ.1,1,22· πρβλ. κ. **ἐγκύκλιος τέχνη** : Ὀλυμπ. Ἀλχ.91 B· **6**) **ἐγκύκλια φιλοσοφήματα** ἢ ἁπλῶς **ἐγκύκλια** = ἐξωτερικὰ βλ.λ. : Ἀριστλ.Οὐρ.279a, 30· **7**) πάπ. τὸ οὐδ. **ἐγκύκλιον** ὡς οὐσ. ὁ ἐπὶ τῶν πωλήσεων φόρος· **8**) νεώτ. κ. δημ. **ἐγκύκλιος ἐπιστολὴ ἢ διαταγὴ** ἢ ἁπλῶς **ἐγκύκλιος** ἡ κοινοποιουμένη πρὸς πολλοὺς συγχρόνως : **ἐγκύκλιος τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν.**

ἔγκυκλον (τὸ) κ. μσν. κ. νεώτ. εἶδος γυναικείου ἱματίου ἔχον **πορφυρᾶν** κυκλικὴν **παρυφήν, φερόμενον** ὑπὸ τὸν χιτῶνα, μισοφόρι, ἄ. ἐπιγονατίς· Εὐστ.Ἰλ.976,13 « τὸ ἔκκυκλον ἢ ἔγκυκλον, . . γυναικεῖον ἦν ποτε φόρημα. φησὶν γοῦν Παυσανίας ὅτι ἔγκυκλον περιπόρφυρον ἱμάτιον καὶ χιτὼν γυναικεῖος, ὃν ἔνδοθεν ἐνδύονται γυναῖκες », Φώτ. 388,13 « τὸ δὲ κύκλῳ τὴν πορφύραν ἔχον (ἱμάτιον) ἔγκυκλον καλοῦσι » : Ἀριστφ.Θεσμ.499 **ὡς ἡ γυνὴ δεικνῦσα τἀνδρὶ τοὔγκυκλον ὑπ' αὐγὰς οἷόν ἐστιν, ἐγκεκαλυμμένον τὸν μοιχὸν ἐξέπεμψεν·** Ἐπιγρ. **ἔγκυκλον ποικίλον·** **2**) νεώτ. ναυτ. σιδηροτροχιαὶ λεῖαι προσηλωμέναι μονίμως ἐπὶ τῶν καταστρωμάτων τῶν πυροβολείων τῶν παλαιῶν πολεμικῶν πλοίων.

ἐγκυκλοπαιδεία (ἡ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἐγκύκλιος παιδεία βλ.λ. : Κοϊντιλ.1,10,1· **2**) νεώτ. κ. δημ. ἔργον πραγματευόμενον ἐν συνόψει περὶ πάντων τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων, ἰδίως κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν διατεταγμένων : **Ἀγγλικὴ - Γαλλικὴ - Ῥωσσικὴ ἐγκυκλοπαιδεία - Μεγάλη Ἑλληνικὴ Ἐγκυκλοπαιδεία·** || ἔργον πραγματευόμενον περὶ τῶν γνώσεων τῶν ἀναφερομένων εἰς εἰδικήν τινα ἐπιστήμην : **Ἐμπορικὴ - Στρατιωτικὴ Ἐγκ-.**

ἐγκυκλοπαιδικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἐγκυκλοπαιδικόν, δι' ἐγκυκλοπαιδικῆς μορφώσεως.

ἐγκυκλοπαιδικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐγκύκλιον βλ.λ. παιδείαν : **ἔχει ἐγκυκλοπαιδικὴν μόρφωσιν·** || τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. ὁ ἔχων ἐγκύκλιον, γενικὴν μόρφωσιν : **ἄνθρωπος ἐγκυκλοπαιδικός·** || ὁμ. τὸ οὐδ. ἐπὶ συγγραμμάτων, ὁ περιέχων γενικὰς γνώσεις ἐκ τῶν διαφόρων ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν : **ἐγκυκλοπαιδικὸν λεξικόν·** **2**) τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. ἰδίως κτ. πληθ. οἱ ἐγκυκλοπαιδισταὶ βλ.λ.

ἐγκυκλοπαιδικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐγκυκλοπαιδικοῦ βλ.λ.2).

ἐγκυκλοπαιδικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἐγκυκλοπαιδικόν, δι' ἐγκυκλοπαιδικῆς μορφώσεως.

ἐγκυκλοπαιδισταί (οἱ) νεώτ. φιλοσ. ἢ **ἐγκυκλοπαιδικοί** οἱ συντάκται τῆς Μεγάλης Γαλλικῆς Ἐγκυκλοπαιδείας· || κατ' ἐπέκτ. **οἱ φιλόσοφοι** καὶ λόγιοι οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸ νεωτεριστικὸν μεταρρυθμιστικὸν καὶ **ἐπαναστατικὸν πνεῦμα** τοῦ 18ου αἰῶνος, ἰδίως οἱ ἐν Γαλλίᾳ.

ἔγκυκλος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐν σχήματι κύκλου ὢν ἢ ὁ σχηματίζων κύκλους, ὁ κυκλικός : Ἐπίκ.Ἐπιστ. 2,52 **ἐγκ- δίνη,** Σχόλ.Ἡσ.Θ 139 **ἐν χρόνῳ γάρ τινι ἐγένοντο ἔγκυκλοι περιφοραὶ τοῦ πυρὸς ἐκ τοῦ ἀέρος·** || τὸ οὐδ. κτ. πληθ. **ἔγκυκλα** τὰ ἐν τῷ βίῳ συνήθη καὶ διαρκῶς ἐπανερχόμενα, ἐπαναλαμβανόμενα· Ἡσ. « ἔγκυκλα· τὰ ἐγκυκλούμενα τῷ βίῳ συνήθη »· **2**) γεν. ὁ στρογγύλος : Μάτρ. Δειπν.π.Ἀθην. 4,137 B **ὡς δὲ ἴδον . . μέγαν ἔγκυκλον . . πλακοῦντα·** **3**) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. βλ.λ.

ἐγκυκλῶ-έω περιστρέφω ἐντός τινος, κ· μέσ. κ. παθ. **περιστρέφομαι** ἐντός τινος : Ἱππ.Τέχν.10 **καὶ αὐτὰ τὰ ἄρθρα, ἐν οἷσιν αἱ συμβολαὶ τῶν κινουμένων ὀστέων ἐγκυκλέονται·** **2**) κωμ. μτφ. τὸ μέσ. περιελίσσομαι, συστρέφομαι ἐντός τινος, ὅθ. περιορίζομαι, στρυμώχνομαι σὲ στενὸ μέρος· || ὅθ. συνεκδ. ἀπατῶμαι, τυλίγομαι : Ἀριστφ.Σφ.699 **ὑπὸ τῶν ἀεὶ δημιζόντων οὐκ οἶδ ὅπῃ ἐγκεκύκλησαι** (σχόλ. « μεταβέβλησαι », Σουΐδ. « ἐνέστραφαι »)· **3**) σχόλ. περιοδικῶς ἐπαναλαμβάνω : Σχόλ.Ἰλ.Υ 404 **σύνηθες δὲ τοῖς ἐκεῖ καθ' ἕκαστον ἔτος ἐγκυκλεῖν τὰς θυσίας τῷ θεῷ·** κ. παθ. : EM 311,49 **ἐγκυκλίους** λειτουργίας **τὰς καθ' ἕκαστον ἐνιαυτόν· κύκλος γὰρ ὁ ἐνιαυτὸς ἀπὸ τοῦ ἐγκυκλεῖσθαι τῇ τῶν ἡμερῶν περιόδῳ·** **4**) μέσ. περικυκλῶ, κυκλώνω : Πλούτ.Τ Γράκχ.5 **τὸ δὲ πᾶν ἐγκυκλουμένων στράτευμα καὶ συνωθούντων εἰς τόπους χαλεπούς·** **5**) εἰδ. φέρω ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου ἐκ τῶν παρασκηνίων διὰ τοῦ ἐγκυκλήματος βλ.λ.· ἐν χρ. κ. μτφ. : Σχόλ.Ἰλ.Σ 477 **δαιμονίως τὸν πλάστην αὐτὸς διέπλασεν, ὥσπερ ἐπὶ σκηνῆς ἐγκυκλήσας καὶ δείξας ὑμῖν ἐν φανερῷ τὸ ἐργαστήριον.**

ἐγκυκλῶ-όω κινῶ ἐν κύκλῳ, πέριξ, στρέφω πανταχοῦ : Εὐρ.ΙΤ 76 **ἀλλ' ἐγκυκλοῦντ' ὀφθαλμὸν εὖ σκοπεῖν χρεών·** || μέσ. σχηματίζω κύκλον πέριξ τινός, κάθημαι κύκλῳ, ὁλόγυρα : Πλούτ.Ἠθ.50D **οὐδὲ τοὺς ἀμφὶ πλουσίαν τράπεζαν ἐγκυκλουμένους·** **2**) περιβάλλω ἐν σχήματι κύκλου, περικυκλώνω : Στράβ.2,5,24 **ἐγκυκλοῖ . . τὴν θάλατταν·** || ὁμ. μέσ. : Εὐρ.Βάκχ.292 **μέρος τι τοῦ χθὸν' ἐγκυκλουμένου αἰθέρος·** || ὁμ. μέσ.

'Αριστφ.Σφ.395 **ὥσπερ φωνὴ μέ τις ἐγκεκύκλωται** (ἔχει ἠχήσει πέριξ ἐμοῦ, ὀλόγυρά μου)· ‖ μέσ. περικλείω τινὰ ἤ τι πανταχόθεν, περιζώνω : Πλούτ. Μάρκ.6 **ὡς μὴ φθαῖεν αὐτὸν ἐγκυκλωσάμενοι καὶ περιχυθέντες ὀλιγοστὸν ὄντα**· ‖ ὁμ. ἐπὶ ποταμῶν κ. ὀρέων : Στράβ.2,1,36 **ἐν αἷς τὸν Τίγριν καὶ τὸν Εὐφράτην ἐγκυκλοῦσθαι**· ‖ ὁμ. παθ. : Δίων Κ 56,12· **3)** μτγν. μέσ. π. πεζογρ. περιέρχομαι, περιηγοῦμαι : Διόδ.Σ 4,23 **βουλόμενος ἐγκυκλωθῆναι πᾶσαν Σικελίαν, ἐποιεῖτο τὴν πορείαν.**

ἐγκύκλωσις-εως (ἡ) μτγν. περικύκλωσις, κύκλωσίς τινος ἐντὸς ἄλλου : Στράβ.2,1,36 **καὶ τὸ πλέον γε τῆς ἐγκυκλώσεως τὸν Εὐφράτην ποιεῖν.**

ἐγκυκῶ-άω ἀναμειγνύω, ἀνακατώνω : Διοσκ.Θηρ. 2,424Α **ἐγκυκήσαντας ὡς ἐν ἀλφίτῳ δεδευμένῳ**· ‖ μέσ. , ἐν ἐμοὶ ἀνακυκῶν ἀναμειγνύω : 'Αριστφ. 'Αχ.939 **καὶ κύλιξ τὰ πράγματ' ἐγκυκᾶσθαι.**

ἐγκυλίδωτος-ον ἀγκυλιδωτὸς βλ.λ. : 'Ιππ.Γυν.1,75 (δ.γρ. **ἀγκυλιδωτός**).

ἐγκυλίνδησις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ἐν μέσῳ τινῶν ἢ μετά τινων κυλίνδεσθαι, κυλίεσθαι, ἡ οἱονεὶ κτηνώδης ἀπόλαυσις : Πλούτ.'Οθ.2 **τὰς ἀνοσίους.. ἐν γυναιξὶ πόρναις.. ἐγκυλινδήσεις.**

ἐγκυλίνδω κ. **ἐγκυλίω, μέλλ. ἐγκυλίσω** ἐντυλίσσω, περιτυλίσσω : Φερεκρ.146,2 **πολλοῖς ἐμαυτὸν ἐγκυλῖσαι πράγμασιν,** 'Ιππ.Γυν.1,75 **ἐγκ- τι ἐς ἔριον**· κ. παθ. : 'Επιγρ.' **2)** μέσ. κυλίομαι ἐντός τινος : Λουκ.'Ιππ.6 **οἶκος.. ἐγκυλίσασθαι ὠφελιμώτατος**· **3)** μτφ. παθ. παρασύρομαι, ἐμπλέκομαι εἴς τι, μπερδεύομαι : Ξεν.'Απομν.1,2,22 **τοὺς εἰς ἔρωτας ἐγκυλισθέντας,** Διον.'Αλ.Ρωμ.11,36 **εἰς πολιτικὰς πράξεις ἐγκυλισθείς.**

ἐγκύλισμα-ατος (τό) σχόλ. ἀλινδήθρα, ἀλογοκυλίστρα : Σχόλ.'Αριστφ.Νεφ.32 **ἀλινδήθρας τε καὶ ἐγκυλίσματα.**

ἐγκυλισμός (ὁ) μτγν. ἐπὶ κακοῦ, ἐγκυλίνδησις βλ.λ. : Βέττ.Βάλ.11Β,17 (πληθ.).

ἐγκυλίω κ. **ἐγκυλίνδω** βλ.λ.

ἐγκυμαίνω μτγν. κυμαίνω ἔν τινι, τίθημι εἰς κυματισμόν : Βασ.'Εξαήμ.1,15Β **λήια.. ταῖς κοιλότησιν ἐγκυμαίνοντα**· **2)** παθ. ταράσσομαι : Κλήμ. 'Αλ.179,28 **οὐδὲ γὰρ.. ἐγκυμαίνονται ἔτι τῶν πρεσβυτέρων αἱ ὀρέξεις περὶ τὰ τῆς μέθης ναυάγια.**

ἐγκυματίζω μον. ἐγκυμαίνω βλ.λ., παθ. : Γρηγ Νύσσ.1,283 D **οἱ δὲ.. τῷ σάλῳ τῶν κυμάτων ἐγκυματισθέντες.**

ἐγκύματος-ον μτγν. ὁ ἐν τοῖς κύμασιν ὢν ἢ γινόμενος, θαλάσσιος : Σεκοῦνδ.17 **ἐγκ- ὁδοιπορία.**

ἐγκυματῶ-όω μτγν. ἐγκυματίζω βλ.λ. : Γρηγ.Νύσσ. 2,536 D **τῷ ἀστατοῦντι.. ἐγκυματοῦσθαι βίῳ.**

ἐγκύμιος-ον μτγν. ἐπὶ ἀσθενῶν, πιθ. μετακύμιος βλ.λ. : Φιλόδ.'Οργ.42,14 **καταδιώκουσί τινας.. διὰ τὴν μεγάλην ἐγκύμιον τοῖς συμπτώμασιν.**

ἐγκυμόνησις-εως (ἡ) κ. νεώτ. σύλληψις, γγάστρωμα : Ψ'Αριστλ.Φυτ.1,2,11 **ἐγκυμονήσει ζῴου, ἥτις ἐστὶ μεῖξις ἄρρενός τε καὶ θήλεος**· **2)** κυοφορία, ἐγκυμοσύνη, γγαστριά : 'Επιφάν.Αἱρ.2,63, αὐτ.3,28 **διὰ τῆς ἐγκ- τῆς ἁγίας παρθένου.**

ἐγκυμονικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνοφερόμενος, ἰδιάζων εἰς ἐγκυμοσύνην βλ.λ. : **ἐγκυμονικαὶ παθήσεις**· **2)** ἐπὶ γυναικὸς ἢ μήτρας τὸ θηλ., ἔγκυος, γγαστρωμένος : 'Επιφάν.1,1044C **ξέειν τε τὰς ἐγκυμονικὰς μήτρας τε καὶ ὑστέρας.**

ἐγκυμονῶ-έω μτγν., μον., νεώτ. κ. δημ. φέρω τινὰ ὡς ἔμβρυον ἐν γαστρί, κυοφορῶ : 'Απολλδ. 1,2,6 **εἰς Κρήτην, ὁπηνίκα τὸν Δία ἐγκυμονοῦσα ἐτύγχανε**· ‖ ἀμτβ. γίνομαι ἔγκυος, γγαστρώνομαι : Μηναῖ.1,4 Συναξ. **δόξας αὐτὴν ἐγκυμονεῖν ἐκ τοῦ 'Αββᾶ Δωροθέου,** Γεωπ.14,26,2 **γῦπας.. ἀντιπρῴρους τῷ νότῳ πετομένους ἐγκυμονεῖν**· ‖ παθ. κυοφοροῦμαι : Διον.'Αλ.Ρωμ.1,60 **τὸ ἐγκυμονούμενον** (τὸ ἔμβρυον)· **2)** νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἐπὶ κακοῦ, ἐγκλείω, κρύπτω ἐν ἐμαυτῷ : Καρκβ.Ζητ.97 **ὅσα ὁ ἄνθρωπος μέσα στὴν χτηνωδία του ἐγκυμονεῖ κατὰ τοῦ συνόμοιου του,** **-ἡ κατάστασις ἐγκυμονεῖ πολλοὺς κινδύνους.**

ἐγκυμοσύνη (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ κατάστασις τῆς ἐγκύου, κυοφορία, γγαστριά : Καρκβ.Ζητ.69 **κι ἔπειτα στὴ νέα ἐγκυμοσύνη της ἔπαιρνεν ὅλες τὶς δυνατὲς προφυλάξεις.**

ἐγκύμων-ονος-ον κ. νεώτ. ἐπὶ γυναικῶν καὶ θηλέων ζῴων, ἔγκυος, γγαστρωμένη : Ξεν.Κυν.7,2 **ἵνα θᾶττον ἐγκύμονες γίγνωνται,** 'Αριστλ.Ζ1 546b, 10 **ἣν δ' ἂν ἐγκύμονα ποιήσῃ, ταύτης πάλιν οὐχ ἅπτεται,** αὐτ. ἀπ.76 **ἐγκύμων γενέσθαι ὑπό τινος**· **2)** ἐπὶ γῆς καὶ φυτῶν, ὁ τὸν σπόρον ἐν ὥρᾳ γονιμότητος φέρων : Πλάτ.Κωμ.174,8 **ἐγκύμων ἄμυλος,** Διοσκ.3,7 **πόα ἐγκύμων σπέρματος**· **3)** μτφ. ἐπὶ τοῦ δουρείου ἵππου, ὁ φέρων, κρύπτων τι ἐν ἑαυτῷ : Εὐρ.Τρ.11 **'Επειὸς μηχαναῖσι Παλλάδος ἐγκύμον' ἵππον τευχέων συναρμόσας**· **4)** ὁμ. μτφ. ἐπὶ τῆς διανοίας, ὁ πλήρης σκέψεων· ἀντίθ. κενός : Πλάτ.Θεαίτ. 148 Ε **ὠδίνεις γάρ.. διὰ τὸ μὴ κενός, ἀλλ' ἐγκύμων εἶναι**· ‖ ὁμ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὰς ἀρετὰς τῆς ψυχῆς : Πλάτ.Συμπ. 209 Β **ὅταν τις ἐκ νέου ἐγκύμων ᾖ τὴν ψυχήν.**

ἐγκυοποιῶ-έω μτγν. καθιστῶ ἔγκυον βλ.λ., ἐν χρ. μτφ. ἐπὶ χημικῆς ἀντιδράσεως : Ζώσ.'Αλχ.211 Β.

ἔγκυος (-α)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ γυναικῶν κ. θηλέων ζῴων, ἡ φέρουσα ἔμβρυον ἐν γαστρί, γγαστρωμένη, ἀ. ἐγκύμων : 'Ηρ.6,131 **καὶ ἔγκυος ἐοῦσα εἶδε ὄψιν ἐν τῷ ὕπνῳ,** 'Ιππ.'Αφ.5,42, Πλούτ. 'Ηθ.552 D **τὴν ἔγκυον, ἐὰν ἁλῷ θανάτου μέχρι τέκῃ φυλάττειν,** Μηναῖ.1,4 Συναξ. **ἤρξατο τοῖς πολλοῖς ἡ κόρη ἔγκυος καταφαίνεσθαι,** Παπαδ. Χριστ.Τεμπ.28 **ἐπαγγελλομένη ἐνίοτε τὴν μαῖαν εἰς τὰς σπανίας ἐγκύους, - κλεφίγαμοι ἔγκυοι**· ‖ **ἔγκυος μόρος** θάνατος γυναικὸς κατὰ τὸν τοκετόν, ἀπάνω στὴ γέννα : 'Ελλ.'Επιγράμμ.238 **γαστρὸς ἀπωσαμέναν μόρον ἔγκυον**· **2)** ἐπὶ φυτῶν, ἐγκύμων βλ.λ. 2) : 'Αριστλ.595b, 27 **ἡ δὲ κράστις λειοτριχεῖν ποιεῖ, ὅταν ἔγκυος ᾖ**· **3)** μτφ. ἐπὶ τοῦ δουρείου ἵππου, ἐγκύμων βλ.λ.3) : 'Αντίφιλ. ΑΠ9,156 **πῶλος ἡσυχίης ἔγκυος**· **4)** γεν. ὁ πλήρης τινός, φορτωμένος : Νόνν.Εὐαγγ.'Ιω.220,4 **δίκτυον ἕλκων ἔγκυον ἀλλομένων νεπόδων.**

ἐγκυοφοροῦμαι-έομαι μον. φέρομαι ἐν γαστρὶ ὡς ἔμβρυον, κυοφοροῦμαι : Σταυδ.Θεόδ.749 **ἐγκυοφορούμενος ἔτι ὁ Πρόδρομος.**

ἐγκυπτάζω μον. παρατηρῶ, κοιτάζω : Νικ. Χων.297,15, Μιχ.'Ακομ.1,10,1.

ἐγκύπτω κ. νεώτ. κύπτω πρός τι ἢ ἐντός τινος, ἵνα ἴδω, ἐξετάσω μετὰ προσοχῆς : Πλάτ.Πολ.359 D **θυρίδας ἔχοντα, καθ' ἃς ἐγκύψαντα ἰδεῖν ἐνόντα νεκρόν**· **2)** ἀπολ. κύπτω, σκύβω : 'Αριστφ. Νεφ.191 **τί γὰρ οἵδε δρῶσιν οἱ σφόδρ' ἐγκεκυφότες;,** Θουκ.4,4 **καὶ τὸν πηλὸν.. ἐπὶ τοῦ νώτου ἔφερον ἐγκεκυφότες,** Πλάτ.Πολ.555Ε· **3)** ἐξετάζω τι μετὰ προσοχῆς, θεωρῶ, σκοπῶ : 'Ηρ. 7,152 **ἐγκύψαντες ἂν εἰς τὰ τῶν πέλας κακά,** Θεμίστ.Λόγ.18,218 Β **ἐγκύπτων.. εἰς ἑαυτόν**· ‖ κ. νεώτ. εἰδ. ἀναφορ. πρὸς μελέτας, ἐπιδίδομαι, κοταγίνομαι μετὰ ζήλου : 'Ιω.Χρυσ.Ψαλμ.5,538 **ἐγκύπτωμεν τοῖς ἐγγεγραμμένοις,** Τζέτζ.'Εξήγ.'Ιλ.51,26 **ἐγκύψαι κἂν μὴ ὀκνήσητε τῷ 'Αριστοφάνους συγγράμματι, - ἐνέκυψεν εἰς μελέτας ἱστορικάς**· **4)** ἐπὶ τῶν δακτύλων, κάμπτομαι, λυγίζομαι : 'Ιππ. 'Εβδ.51 **δάκτυλοι ἐγκύπτοντες.**

ἐγκύρησις-εως (ἡ) μτγν. συγκυρία, σύμπτωσις : Φιλόδ.Ρητ.1,71S, Σέξτ.'Εμπ.Πύρρ.1,37· **2)** πάπ. εἰδ. ἐν τῇ ἰατρικῇ, ὡρισμένον φαινόμενον, σύμπτωμα.

ἔγκυρος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων κῦρος, βαρύτητα, ἀξιόπιστος, αὐθεντικός : **πληροφορίαι ἐξ ἐγκύρου πηγῆς. - διὰ τὰ ἐκπαιδευτικὰ ἔχει ἐγ-**

κυρον γνώμην· || νομ. κ. δημ. ὁ ἔχων νομικὴν ἰσχύν, ἀντίθ. ἄκυρος: **ἔγκυρος γάμος - διαθήκη, - ἔγκυρο(ν) χρεωστικό(ν).**

ἐγκυρότης-ητος (ἡ) νεώτ. νομ., δημ. **ἐγκυρότητα** ἡ ἰδιότης τοῦ ἐγκύρου βλ.λ.

ἐγκυρσεύω ἐγκύρω βλ.λ., συναντῶ, συντυχαίνω: Ἡράκλειτ.π.Κλημ.᾿Αλ.432.

ἐγκύρτια (τά) μέρος παρὰ τὴν εἴσοδον καὶ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ κύρτου βλ.λ.· Σουΐδ. «τὰ ἐν τοῖς κύρτοις ἐνυφάσματα. Πλάτων δὲ χρῆται ἐν Τιμαίῳ ἐπὶ τῆς φάρυγγος τῇ λέξει»: Πλάτ.Τίμ.78 B **πλέγμα.. διπλᾶ κατὰ τὴν εἴσοδον ἐγκύρτια ἔχον.**

ἔγκυρτος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐντὸς κυρτός, ἀψιδωτός, καμπυλόσχημος: Ἱππ.Μόχλ.1, ᾿Αριστλ.Φυσιογν. 3,5 **μικρὸν ἔγκυρτος.**

ἐγκύρτωσις-εως (ἡ) κυρτότης, καμπή: Κασσ. Πρβλ.38 **κατάγματος μετ᾿ ἐγκυρτώσεως.**

ἐγκύρω κ. ἐγκυρῶ-έω, παρατ. **ἐνέκυρον,** ἀόρ. **ἐνέκυρσα,** αἰολ. μτχ. **ἐγκύρσαις,** μετὰ δοτ. ἐντυγχάνω, τυχαίως συναντῶ τι: ᾿Ιλ.Ν 145 **ὅτε δὴ πυκινῇς ἐνέκυρσε φάλαγξι,** Ἡσίοδ.῎Εργ.214, Ἡρ.4,125 **ἐνέκυρσε ἀμφοτέρῃσι τῇσι μοίρῃσι τῶν Σκυθέων,** Σοφ.᾿Ηλ.863 **τμητοῖς ὁλκοῖς ἐγκῦρσαι·** || ὁμ. μετὰ γεν.: Ἡρ.7,208 (διορθ. **ἐκύρησεν**)· **2)** πλησιάζω, φθάνω· Ἡσ. «ἐνέκυρσεν, ἐπλησίασεν»: Πίνδ.Π 4,282 **ἐν δὲ βουλαῖς πρέσβυς ἐγκύρσαις ἑκατονταετεῖ βιοτᾷ·** || ἐπίγρ. ὁμ. μετ᾿ αἰτ. τοπ.: ᾿Ελλ. ᾿Επιγράμμ.241 **῎Αιδαν ἐγκύρσαντες ἀλάμπετον.**

ἐγκυρῶ-έω ἐγκύρω βλ.λ.: Ἡρ.7,218 **ἐνεκύρησαν στρατῷ,** Διον.᾿Αλ.Ρωμ.3,59.

ἐγκύρως ἐπίρρ. νεώτ. μετὰ κύρους, αὐθεντικῶς.

ἐγκυσίκωλος ἡ ἐγκυσίχωλος Ἡσ. «ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ κυσοῦ χωλός».

ἔγκυσις-εως (ἡ) ἀρχ. λεξ. τοκετός.

ἐγκυστίωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἐγκύστωσις βλ.λ.

ἐγκυστῶ-όω νεώτ. περιβάλλω διὰ κύστεως, δι᾿ ὑμένος· || μέσ. ἐπὶ τῶν πρωτοζώων, σχηματίζω περὶ ἐμαυτὸν ἰνώδη ἱστὸν ἐν **εἴδει** κύστεως.

ἐγκύστωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ὑπὸ συνδετικοῦ ἱστοῦ ἔγκλεισις ἢ περιβολὴ ἐξιδρώματος πυώδους ἢ καὶ αὔλακος ἢ καὶ ξένων σωμάτων· **2)** ζωολ. ἐπὶ τῶν πρωτοζώων, ἡ δι᾿ ὑμένος **ἐν εἴδει** κύστεως περιένδυσις πρωτοζώων.

ἔγκυτα λακων. λ. Ἡσ. «ἔγκατα».

ἐγκυτὶ ἐπίρρ. ἰων. μέχρι τοῦ δέρματος βαθιά, σύρριζα, ἐπὶ κουρᾶς: ᾿Αρχίλ.22 **χαίτην ἀπ᾿ ὤμων** ἐγκυτὶ **κεκαρμένος** (σχόλ.«πρὸς αὐτῷ τῷ δέρματι»).

ἔγκυφος-ον μσν. ὁ κυρτοὺς ἔχων τοὺς ὤμους, σκυφτός: Μηναῖ.1,18 Συναξ. **ὁ μὲν ἅγιος ᾿Αθανάσιος.. ἔγκυφος, χαρίεις τὸ πρόσωπον.**

ἐγκύφωσις-εως (ἡ) μτγν. κύφωσις, κυρτότης, καμπούριασμα: Γαλ.8,246.

ἐγκώλεας γλωσσ. ὁ ἐν κώλῳ ἢ ἐν κώλοις· || πιθ. κόλουρος, κολοβός (λατ. **truncatus**).

ἐγκωλύω μτγν., ἀόρ. **ἐνεκώλυσα,** ἐσφ. γρ. ἀντὶ **ἐνεκόλλησα** κολλῶ τι εἴς τι: ῞ΗρωνΑὐτομ.24,2.

ἐγκωμάζω γλωσσ. εὐθυμῶ, κροιπαλῶ.

ἐγκωμιάζω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., μέλλ. ἐγκωμιάσω κ. **ἐγκωμιάσομαι,** ἀόρ. **ἐνεκωμίασα** κ. δημ. **ἐγκώμιασα,** παθ. ἀόρ. **ἐνεκωμιάσθην** κ. δημ. **ἐγκωμιάστηκα,** παρακ. **ἐγκεκωμίακα** κ. παθ. **ἐγκεκωμίασμαι** ἐπαινῶ τινα εἰς μέγαν βαθμόν, ἐξυμνῶ: Πλάτ.Πολ. 363 D **ταῦτα δὴ καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐγκωμιάζουσι δικαιοσύνην,** αὐτ.Εὐφρ.9 B **ἐγκωμιάζων σε ἐπὶ σοφίᾳ οὐδέποτε παύσομαι,** Αἰσχίν. 2,87 **ὃν Δημοσθένης μισθὸν λαβὼν ἐνεκωμίαζεν,** Βέλθ.Χρυσ.646 **εἶπε καὶ ἐγκωμίασεν ἐμβλέποντα τὴν κόρην·** || ὁμ. ἀπολ.: Φιλόδ.ἐν᾿Ηρακλ.1457,8· || παθ. τυγχάνω ἐγκωμίων, θερμῶν ἐπαίνων: Ἡρ.5,5 **ἐγκωμιασθεῖσα ὑπό τε ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν σφάζεται εἰς τὸν τάφον,** Πλάτ.Συμπ.181 A **καὶ ὁ ῎Ερως οὐ πᾶς ἄξιος ἐγκωμιάζεσθαι.**

ἐγκωμιαστής (ὁ) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. μετὰ θηλ. **-άστρια** ὁ ἐγκωμιάζων, ὁ ἐξυμνῶν, ἐξυμνητής, ἔνθερμος τῶν ἔργων τινὸς ἐπαινέτης: Στράβ. 15,1,68 **συνακολουθῆσαι γὰρ ὡς ἐγκωμιαστὴν τοῦ βασιλέως ἔξω τῶν τῆς ᾿Ινδικῆς ὅρων,** Μηναῖ. 1,1 Συναξ. **ἐγκωμιαστὴν οἴκοθεν πλουτεῖς.**

ἐγκωμιαστικός-ή-ό(ν) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἐγκώμιον βλ. λ., ὁ πρὸς ἐγκώμιον γενόμενος: ᾿Αριστλ.Ρητ.᾿Αλ.1421b, 9, Πολύβ.8,13,2 **παραδοχῆς δὲ μᾶλλον ἀξιωθήσεσθαι τὰς ἐγκωμιαστικὰς ἀποφάσεις αὐτοῦ περὶ Φιλίππου,** Μηναῖ.3,11 Συναξ. **καὶ τοῦ βίου τὸ ὑψηλὸν διὰ τοῦ ἐγκωμιαστικοῦ λόγου ἀνεδίδαξε·** || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ ἐγκώμιον: Πλούτ.᾿Ηθ.743D **ἥ τε Κλειὼ τὸ ἐγκωμιαστικὸν προσάγεται·** || ὁμ. ὡς εἶδος τοῦ λόγου: αὐτ.᾿Ηθ.744D **ἐν δὲ τῷ ῥητορικῷ τὸ ἐγκωμιαστικὸν.. γεγονέναι λέγουσιν.**

ἐγκωμιαστικῶς ἐπίρρ. μτγν., μσν. κ. νεώτ. δι᾿ ἐγκωμίων, ἐπαίνων: Πολυδ.4,26, Τζέτζ.Χιλ.4,472 **τὸ πανηγυρικόν, ὃ ταῖς ἱστορίαις τοὺς μὲν ἐγκωμιαστικῶς, τοὺς δὲ μεμπτικῶς ἐπιφέρει.**

ἐγκωμιαστός-ή-όν μτγν. ὁ ἄξιος ἐγκωμίου, ἐπαίνου, ἀξιέπαινος: Φίλ.1,453 **τὸν γὰρ ἀγαθὸν καὶ ὁ ἐπαινῶν ἐγκωμιαστός, καὶ ὁ ψέγων.. ψεκτός.**

ἐγκωμικός-ή-όν ᾿Επιγρ. ἐγκωμιαστικός βλ.λ.: ᾿Επιγρ. **ἐγκωμικοὶ λόγοι.**

ἐγκωμιογράφος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ συγγραφεὺς ἐγκωμίων: ᾿Αρτεμίδ.1,56 **ποιητὰς δὲ καὶ ἐγκωμιογράφους·** || ὁ συγγράφας ἐγκώμιον: ᾿Επιγρ. ἐγκωμιογράφος **εἰς τὸν αὐτοκράτορα.**

ἐγκωμιολογικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἐγκώμιον, ἐγκωμιαστικὸς βλ.λ., ὅθ. τὸ **οὐδ.** τὸ **ἐγκωμιολογικὸν** ὡς οὐσ. κτ. παράλ. τοῦ **ποίημα** τὸ ἐγκώμιον, ἡ ἐγκωμιαστικὴ ᾠδή: ᾿Επιγρ.· **2)** ὁμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. κτ. παράλ. **τοῦ μέτρου** εἶδ. ἐπὶ ποιητικοῦ ἢ μουσικοῦ μέτρου, **ὁ ἐν χρ.** εἰς ἐγκώμια: Ἡφαιστ.15,10, Σχόλ.Πίνδ. Π 12 **τὸ ιγ᾿ ἐγκωμιολογικὸν παρὰ τὴν τελευταίαν συλλαβήν.**

ἐγκωμιολόγος (ὁ) ᾿Επιγρ. ὁ ἀπαγγέλλας ἢ ὁ συνήθως λέγων ἐγκώμια βλ. λ., ἐπαίνους.

ἐγκώμιο(ν) (τὸ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. **ἐπαινετικὴ** ᾠδή, ἰδίως **εἰς κῶμον ἐπινίκιον πρὸς τιμὴν νικητοῦ ᾀδομένη:** Πλάτ.Λύσ.205 E **κόσμος σοὶ ἔσται τὰ λεχθέντα καὶ ᾀσθέντα καὶ τῷ ὄντι ἐγκώμια ὥσπερ νενικηκότι,** Διόδ. Σ 11,11 **Σιμωνίδης ὁ μελοποιός, ἄξιον τῆς ἀρετῆς αὐτῶν ποιήσας ἐγκώμιον,** ᾿Αθήν.13,573 F **Πίνδαρός τε τὸ μὲν πρῶτον ἔγραφεν εἰς αὐτὸν ἐγκώμιον·** || μσν. **κ.** νεώτ. **γεν.** ἔπαινος, ἐπαινετικὸν ποιητικὸν ἢ πεζὸν **ἔργον:** Πλούτ.᾿Ηθ.44F **ἐγκώμια καὶ πυρετοῦ καὶ νὴ Δία καὶ χύτρας,** Τζέτζ.Λυκόφρ.260 **ἐπιθαλαμιογράφοι δὲ ποιηταί, ὅσοι πρὸς τοὺς νυμφίους ἐν γάμοις ἐγκώμια ἔγραφαν·** **2)** γεν. **ἔπαινος,** ἐπαινετικὸς λόγος ἀναφερόμενος εἰς τὰ **ἔργα** τινός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν **ἔπαινον** ἀναφερόμενον εἰς τὴν ἀρετήν· ᾿Αριστλ.Ρητ.1367b, 28 «**ἔστιν δ᾿ ἔπαινος** λόγος ἐμφανίζων μέγεθος ἀρετῆς.. τὸ δ᾿ ἐγκώμιον τῶν ἔργων ἐστίν»: ᾿Αριστφ.Νεφ.1205 **καὶ τὸν υἱὸν τουτονὶ ἐπ᾿ εὐτυχίαισιν ᾀστέον μοὐγκώμιον,** Πλάτ.Νόμ.829 C **ἐγκώμιά τε καὶ ψόγους ποιεῖν,** Δημ.68 **καὶ νῦν τοὺς Μεσσηνίους καὶ τοὺς ᾿Αργείους ταὐτὰ ὑπειληφὼς εὖ ποιεῖ, ὃ καὶ μέγιστόν ἐστι καθ᾿ ὑμῶν ἐγκώμιον,** Θεόφρ.Χαρ.3 **ὁ δὲ ἀδολέσχης.. παρακαθεζόμενος πλησίον πρῶτον μὲν τῆς αὐτοῦ γυναικὸς εἰπεῖν ἐγκώμιον,** Μηναῖ.1,25 ᾿Εσπ. διὸ δεχό**μενος ἡμῶν τὰ ἐγκώμια,** Νικ.Χων. ἐν Σάθ.1,109 **κέντρον εἰσὶν εἰς ἀρετὴν τὰ ἐγκώμια,** Παλαμ.᾿Ασάλ. Ζ 57,21 **χίλια λόγια, χίλια ἐγκώμια.**

ἐγκώμιος-ον ποι. (κώμη) ὁ ἐν τῇ κώμῃ, ὅθ. ἐγχώριος, ντόπιος: Ἡσίοδ.῎Εργ.344 **εἰ γάρ τοι καὶ χρῆμ᾿ ἐγκώμιον ἄλλο γένοιτο** (δ.γρ. ἐγχώριον)· **2)** (κῶμος) ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς βακ-

χικὸν θίασον ἢ βακχικὴν πομπὴν ἢ εἰς κῶμον ἐπινίκιον προπέμποντα νικητήν : Πίνδ.10(11),77 **τὸν ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον,** αὐτ.13,29 **δέξαι δὲ Fοι στεφάνων ἐγκώμιον τεθμὸν** (τὸν θεσμὸν τοῦ ἐπαίνου διὰ τοὺς στεφάνους)· || τὸ οὐδ. **ἐγκώμιο(ν)** κ. νεώτ. κ. δημ ὡς οὐσ. βλ.λ.

ἔγκων μτγν. πεπλασμένος τ. πρὸς ἐτυμολογίαν τοῦ ἀγκὼν βλ.λ. : Χρύσ.Στωϊκ.2,47.

ἐγκώπαια Σουΐδ. « περιδέραια ».

ἐγκωπή Ἡσ. « ἐμπόδιον ».

ἔγκωπον (τό) μτγν. κ. νεώτ. μέρος τοῦ πλοίου τὸ μεταξὺ τῶν πρώτων καὶ τῶν τελευταίων κωπῶν : Καλλίξ.π.Ἀθην.5,204B **τὸ δ' ἔγκωπον ἅπαν μέχρι τῆς τρόπεως κισσίνην φυλλάδα . . εἶχε·** **2**) νεώτ. ναυτ. ἐγκοπὴ κατεσκευασμένη ἐπὶ τῆς ἀνωτάτης σανίδος τοῦ περιβλήματος, τῆς σελίδος, τῆς λέμβου πρὸς ὑποδοχὴν τῆς κώπης.

ἐγλαβή (ἡ) Ἐπιγρ. ἐκλαβή, ἤτοι τὸ ληφθὲν ποσόν, ἀνθ' οὗ τις ἐργολαβεῖ τι.

ἐγλέγω Ἐπιγρ. ἐκλέγω βλ.λ.

ἐγλενιός (ὁ) δημ. τὸ φυτὸν φιλλυρέα ἡ μέση βλ.λ.· **2**) π. ἅ. σφένδαμνος ἡ κρητικὴ βλ.λ.

ἐγλογεύς Ἐπιγρ. ἐκλογεὺς βλ.λ.

ἐγλογεύω Ἐπιγρ. δ. τ. τοῦ ἐκλογεύω, λογεύω βλ.λ.

ἐγλογιστεύω Ἐπιγρ. ἐκ διαφ. προφ. ἀντὶ ἐκλογιστεύω βλ.λ., γίνομαι ἐκλογιστὴς βλ.λ.

ἐγλουτήριος-ον Ἐπιγρ. ἐκλουτήριος βλ.λ. : Ἐπιγρ. **χαλκίον ἐγλουτήριον.**

ἔγμα Ἡσ. « ὀχύρωμα, στῦλος ».

ἔγμακτος-ον Ἐπιγρ. ἔκμακτος ἢ ἐκμακτὸς βλ.λ.

ἔγμεν Ἡσ. « ἔχειν ».

ἔγνοια (ἡ) δημ. κ. **ἔννοια** φροντίς, μέριμνα, ἐνδιαφέρον διά τι : Ἐρωτόκρ.Δ 1435 **δὲν ἔχει ἔγνοια γιὰ φαητό,** Λασκαρ.Μυστ.62 **δὲν λείπει ἡ ἔγνοια γιὰ τὴν ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶνε μας,** Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 22,1 **δίχως ἔγνοιες μικρές, μ' ὄνειρα τρελλὰ | τ' ἀνηφόρι τῆς ζωῆς ἐπῆρα,** παροιμ. **χόρευε κυρὰ Σουσού | κι ἔχε κι ἔγνοια τοῦ σπιτιοῦ·** || ἁπλῶς ἡ φροντίς, ἡ σκέψις, ἡ συλλογή : Παλαμ.Παράκ. Κακὴ φωτιὰ 4 **ἀπὸ μιὰν ἔγνοια ὁ νοῦς θολός, δαρμένο τὸ κορμί,** Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 40,13 **μὰ τοῦ θανάτου ἡ ἔγνοια τί γυρεύει | τώρα ποὺ ἡ Νιότη μπρός μου ἀνθοβολᾷ·** || ὄθ. ἀνησυχία, σκοτούρα, μπελάς : Θυσ.Ἀβρ.527 **μάννα, τὰ τόσα σου φιλιὰ σ' ἔγνοιαν πολλὴν μὲ βάνουν,** Ἐρωτόκρ. Α 42 **σ' ἔγνοια μεγάλη καὶ καημὸ τσὶ βαν' αὐτὸ τὸ πρᾶμα - δὲν μοῦ φτάνουν οἱ δικές μου ἔγνοιες, ἔχω τώρα καὶ ξένες·** || ὁμ. μετὰ γεν. προσ. ἀντων. ἐπὶ ἀπειλῆς : **ἔγνοια σας, παλιανθρῶποι, θὰ σᾶς κανονίσω·** || ὁμ. μετὰ προσ. ἀντων. ὡς καθησυχαστικόν : **ἔγνοια σου καὶ δὲν θὰ τὰ χάσῃς.**

ἐγνοιάζομαι δημ. γνοιάζομαι, νοιάζομαι βλ.λς.

ἐγνοιανός-ή-ό(ν) δημ. ὁ φέρων μέριμναν, φροντίδα, σπουδαῖος, σοβαρός : Ἐρωτόκρ.Α 287 **κι εἰς ἄλλο πρᾶμα ἐγνοιανὸ τὸ νοῦ μου νὰ μπερδέσω.**

ἐγνοιαστικός-ή-ό δημ. γνοιαστικὸς βλ.λ.

ἔγνομος-ον Ἐπιγρ. ἐκ διαφόρ. προφ. ἀντὶ ἔκνομος βλ.λ. : Ἐπιγρ. **ἔγνομε Κλωθώ.**

ἐγνωδῶς Ἡσ. « σὺν θεῷ ».

ἔγνων α' ἑν. κ. γ' πληθ. ἀόρ. β' ἀντὶ ἔγνωσαν, π.Πινδ. **ἔγνον** τοῦ γιγνώσκω βλ.λ.

ἐγξόω, μέλλ. **ἐγξέσω** ἐντὸς ξέω, ξύνω μέσα, ἐσωτερικά : Εὐρ.ἀπ.300 **οὐκ ἂν γένοιτο τραῦμ ἐάν τις ἐγξέσῃ θάμνοις ἐλείοις.**

ἐγξηραίνω ξηραίνω καλῶς, ἐντελῶς, ἀποξηραίνω : Ἱππ.Γυν.1,104 **μετὰ δὲ ταῦτα ξηραίνειν, ἄχρις οὗ δυνατὸν διαπλάσαι, φθόεις, εἶτα ἐγξηραίνειν, κρεμάσας ἄνω.**

ἔγξιφας-ον μσν. ὁ ξίφει ὡπλισμένος, ὁ τὸ ξίφος ἔχων προτεταμένον : Θεοδόσ.Διάκ.Ἀκρ.1,51Α **ἔστησε τὰς φάλαγγας ἐγξίφους ὅλους.**

ἔγξυλος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ ἐκ ξύλου κατεσκευασμένος, ξύλινος : Αἰν.Τοκτ.31,14 **ἤδη δέ τις ἐν δέλτῳ ἐγξύλῳ γράφας κηρὸν ἐπέτηξε** (ἐσφ.γρ.)· || μσν. ἐπὶ πυρᾶς, ἡ διὰ ξύλων καιουσα : Τζέτζ. Χιλ.10,502 **πυραὶ δὲ ἔνυλοι ἀνάπτονται ἐκ ξύλων, ἃς ἐνηφαίστους τε ὁμοῦ καλοῦμεν καὶ ἐγξύλους.**

ἐγξύρω μσν. ξυρίζω ἐντελῶς : Τζέτζ.Χιλ.3,512 **λαβὼν οἰκέτην τῶν πιστῶν, οὗ κεφαλὴν ἐγξύρας.**

ἐγξύω ἐγξέω βλ.λ. : Ἱππ.Ἐντ.Παθ.42 **ἐν μελικρήτου κοτύλῃ ποίην θαφίης ἐγξῦσαι εἶτα οὕτως ἐγκλύσαι,** Θεόφρ.Φ1 9,13,3 **τὰ δὲ ἄλλα εἰς μέλι ἐγξύσαντα καὶ ἔλαιον.**

ἐγούγια ἐπιφών. δημ. ἅ. χούγια οὐαί, ἀλίμονον : Ἐρωτόκρ.Β 2158 **ἐγούγια του 'ς ἔτοιες δουλειές, ὅποιος κι ἂν κακοπέσῃ·** πρβλ. χουγιάζω.

ἐγραμένα Ἐπιγρ. κ. **ἐγραμμένα,** μτχ. παθ. παρακ. τοῦ γράφω βλ.λ. ἀντὶ γεγραμμένα.

ἔγραφσεν Ἐπιγρ. κ. **ἔγραπσε** ἀντὶ ἔγραφεν βλ.λ.

ἐγρεκύδοιμος-ον ὁ διεγείρων κυδοιμόν, θόρυβον πολεμικόν· συνήθ. ὡς ἐπίθ. τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς : Ἡσίοδ.Θ 925 **αὐτὸς δ' ἐκ κεφαλῆς γλαυκώπιδα γείνατ' Ἀθήνην, δεινήν, ἐγρεκύδοιμον,** Λουκ.Τραγῳδ.98 **τὰν ἐγρεκύδοιμον Ἀθάναν,** Σχόλ.Ἀριστφ.Νεφ.964· || γεν. ὁ ἐγείρων θόρυβον : Νόνν.Διον.20,193 **ἐγρεκύδοιμον ἀπειλήν,** αὐτ. 34,140 **ἐγ- θρόος αὐλοῦ.**

ἐγρεμάχας (ὁ), θηλ. **ἐγρεμάχη,** ὁ διεγείρων μάχας· Ἡσ. « ἐγρεμάχας, ἐγερσιμάχος »· Σοφ. ΟΚ 1054 **ἔνθ' οἶμαι τὸν ἐγρεμάχαν Θησέα·** || ὁμ. θηλ. ἐπίθ. τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς : Ὕμν.Ὁμ.Δήμ. 424 **Παλλάς τε ἐγρεμάχη·** πρβλ. **ἐγρεκύδοιμος.**

ἐγρέμοθος-ον μτγν. ὁ διεγείρων μόθον, πόλεμον : Νόνν.Δ 20,291 **ἐγρεμόθους . . ἀπεσείσατο θύρσους·** || ὁ ἐρεθιστικὸς πρὸς πόλεμον, πρὸς ἔριδα : αὐτ.20,43 **ἐγρεμόθῳ φάτο φωνῇ.**

ἔγρεο ποι. β' ἑν. προστ. μέσ. ἀόρ. β' τοῦ ἐγείρω.

ἐγρεσίκωμος-ον ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, ὁ διεγείρων πομπὰς βακχικὰς καὶ κώμους : ΑΠ 9,524,6.

ἐγρεσίοικος-ον μτγν. ὁ ἐγείρων, οἰκοδομῶν οἰκίαν : Μαν.4,325 **λαοτόμους πέτρης σκληρώδεσι ἐγρεσιοίκους.**

ἐγρετίδικος-η-ο δημ. γρετίδικος βλ.λ. : **ἐγρετίδικο ντουλάπι** (ἀντίθ. πρὸς τὸ ἐν τῷ τοίχῳ ἐνδεδομημένον).

ἔγρετο ποι. γ' ἑν. μέσ. ἀορ. β' τοῦ ἐγείρω βλ.λ.

ἐγρήγορα παρακ. β' τοῦ ἐγείρω βλ.λ.

ἐγρήγορα ἐπίρρ. μσν δημ. γρήγορα βλ.λ. : Γεωργιλ.Θρ.Κ ἐν Κορ.Ἀτ.2,113 **ἐγρήγορα μὲ τὸ σπαθὶν μετὰ θυμὸν νὰ πᾶτε.**

ἐγρηγόρησις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἐγρήγορσις βλ.λ. : Ἀνν.Κομν.14,421Β **πρὸς ἐγρηγόρησιν ἀνηρέθιζεν, ὥστε παννύχους ἐγρηγορέναι.**

ἐγρήγορθαι ἀπαρφ. παρακ. β' τοῦ ἐγείρω βλ.λ.

ἐγρηγόρθασι παρακ. τοῦ ἐγείρω βλ.λ.

ἐγρήγορθε προστ. παρακ. τοῦ ἐγείρω βλ.λ.

ἐγρηγορικός-ή-όν ὁ ἄγρυπνος ἢ ὁ ἐν ἐγέρσει γινόμενος : Ἀριστλ.Ἐνυπν.2 **ἐγρηγορικαὶ πράξεις.**

ἐγρήγορος-ον κ. μσν. κ. δημ. ἄγρυπνος, ἐγρηγορώς· Σουΐδ. « ἐγρήγορας, ὁ νηφαλέος » : Αἰσχ. Αγ.346 **ἐγρήγορον τὸ πῆμα τῶν ὀλωλότων γένοιτ' ἄν** (=θὰ ἐπαγρυπνῇ τὸ κρῖμα τῶν φονευθέντων· διορθ. ἐγρηγορός 1, Ἀδαμ.2,28, Πολυδ.3,120, Μηναῖ.8,3 Ὠδ.8 **ἐγρήγορον ἔχων σου τὸ τῆς καρδίας ὄμμα, σοφέ·** **2**) εἰδ. μτγν. ὀνομ. γένους ἀγγέλων, γεννησάντων ἐκ τῶν θυγατέρων τῶν ἀνθρώπων γίγαντος : Κλήμ.Ἀλ.Ποιδ.283,29 **ἀγγέλους, οὓς ἐγρηγόρους καλοῦμεν·** πρβλ. ΠΔ Γεν.6.

ἐγρηγορότως ἐπίρρ. μτγν. κ. μσν. ἀγρύπνως, ἄγρυπνα : Θωμ.Μ 625 « **νενηφότως καὶ ἐγρηγορότως, οὐκ ἐγρηγόρως** » : Πλούτ.Ἠθ.32Α **ἐθιστέον δ' ἅμα καὶ τούτων ἐγρηγορότως τὸν νέον ἀκούειν,** Εὐστ.Πον.81,10 **ἔχειν ἐγρηγορότως μὲν διὰ τὴν τῶν ἐκεῖθεν φώτων χάριν.**

ἐγρηγορόων ἐπ. μτχ. ἐνεστ. ἀχρ. ρ. ἐγρηγοράω ἐκ τοῦ ἐγρήγορα, ἀγρυπνῶν, μένων ἄγρυπνος: Ὀδ. Υ 6 **ἔνθ' Ὀδυσεὺς μνηστῆρσι κακὰ φρονέων ἐνὶ θυμῷ κεῖτ' ἐγρηγορόων.**

ἐγρηγόρσιος-ον κ. μσν. ὁ διατηρῶν τὸν ἄνθρωπον ἄγρυπνον, ἔξυπνον: Φερεκρ. π. ΕΜ 312,18 «ἐγρηγόρσιον, τὸ ποιοῦν ἐγρηγορέναι εἴτε βρῶμα εἴτε ἄλλο τι τοιοῦτον. Φερεκράτης ἐγρηγόρσιον, τουτέστι πουσινύσταλον».

ἐγρήγορσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ κατάστασις τοῦ ἀγρυπνοῦντος, τοῦ μὴ κοιμωμένου, ἀντίθ. ὕπνος: Ἱππ.Χυμ.9, Ἀριστλ.Ζ1 536b 24 **περὶ δὲ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως τῶν ζῴων,** Μηναῖ.Ι,23 Σταυροθ. **οὐ φέρω τέκνον βλέπειν σε, τὸν τὴν ἐγρήγορσιν πᾶσι διδόντα, ξύλῳ ὑπνώσαντα·** ‖ **Περὶ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως** τίτλος συγγράμματος τοῦ Ἀριστλ.

ἐγρηγορτί ποι. ἐν ἐγρηγόρσει, ἀγρύπνως: Ἰλ. Κ 182 ἀλλ' **ἐγρηγορτὶ σὺν τεύχεσι εἵατο πάντες.**

ἐγρηγορῶ-έω κ. νεώτ. εἶμαι ἄγρυπνος, ἔξυπνος: Ξεν.Κυν.5,11 **καὶ ὅταν μὲν ἐγρηγορῇ καταμύει τὰ βλέφαρα,** Ἀριστλ.Ζ1 536b,26 **πάντα καθεύδει καὶ ἐγρηγορεῖ,** Θεμίστ.Λόγ.26,315B **ἐγρηγοροῦσιν ὑμῖν καὶ ἀντιλαμβανομένοις τῶν λόγων.**

ἐγρηγόρως ἐπίρρ. μτγν. ἐν ἐγρηγόρσει, ἀγρύπνως, ἐγρηγορότως βλ.λ.: Λουκ.Ἑρμοτ.1 **ἣν μὴ πάνυ ἐγρηγόρως ἀτενὲς ἀεὶ καὶ γοργὸν ἀποβλέπῃ ἐς αὐτὴν** (δ.γρ. **ἐγρηγορότως**) ‖ δθ. μετὰ προσοχῆς: Δίων Χρ.1,63 **ἄκουε δὲ τοῦδε τοῦ μύθου σφόδρα ἐγρηγόρως τε καὶ τὸν νοῦν προσέχων.**

ἔγρηνται Ἡσ. «ἤρηνται».

ἐγρήσασα Ἡσ. «μαθοῦσα».

ἔγρησις-εως (ἡ) ἐγρήγορσις: Γαλ.Λεξ.Ἱππ.460.

ἐγρήσσω (ἐγείρω) εἶμαι ἄγρυπνος, ἀγρυπνῶ, μένω ξάγρυπνος: Ὀδ.Υ 33 **τίπτ' αὖτ' ἐγρήσσεις, πάντων περὶ κάμμορε φωτῶν;,** Ὀππ.Κυν.3,514 **νυκτὶ δέ τ' ἐγρήσσουσι.**

ἐγρῆτα Ἡσ. «παρακαταβολὴν ἢ δίκης ἢ κρίσεως».

ἐγρυᾶι Ἐπιγρ. γ' ἑν. ἐνεστ. ἀντὶ **ἐκρύῃ.**

ἐγρυπνεῖ αἰολ. Ἡσ. «ἀγρυπνεῖ».

ἔγρυσις-εως (ἡ) Ἐπιγρ. ἔκρυσις βλ.λ.

ἔγρω μτγν. τοῦ ἐγείρω βλ.λ.: Σωπ.π.Ἀθην.4,175C ἐγρέτω **δέ τις τὸν ἡδονῆς μελῳδὸν εὐάζων χορόν·** ‖ ὁμ. τὸ **μέσ.** κ. ποθ. ἐγείρομαι: Εὐρ. Ῥῆσ.532 **ἔγρεσθε, τί μέλλετε;,** αὐτ.ἀπ.775,27 **ἔγρονται δ' εἰς βοτάναν ξανθᾶν πώλων συζυγίαι,** Νόνν.Εὐαγγ.Ἰω.124,24 **οἶδα καὶ οὔ με λέληθεν ἀνάστασις, ὡς ἐν ἐκείνῃ ἔγρεται ὀψιτέλεστος.**

ἐγτυγχάνω Ἐπιγρ. ἐντυγχάνω βλ.λ.

ἐγχαδές Ἡσ. «ἐγχαδές, νέον ἄκρατον».

ἐγχαίνω μ. εἰς τὸν μέλλ. κ. ἀόρ. β' **ἐγχανοῦμαι,** ἐγχανεῖν· ὡς ἐνεστ. ἐν χρ. τὸ ἐγχάσκω βλ.λ.

ἐγχαλής-οῦς-ές ἀντὶ τοῦ Ἡσ. ἐγχαδὴς βλ.λ.

ἐγχαλίδες Ἡσ «διαπεπαρμένοι ἧλοι».

ἐγχαλινῶ-όω ἐμβάλλω χαλινόν, χαλινώνω: Βάβρ. 76,14 **ἐγχαλινῶ ἵππον·** κ. ὁμ. παθ.: Ἡρ.3,14 **τούς τε αὐχένας κάλῳ δεδεμένους καὶ τὰ στόματα ἐγκεχαλινωμένους,** Ξεν. Ἀν.7,2,21 **ἵπποι περὶ αὐτὴν κύκλῳ ἐγκεχαλινωμένοι·** **2)** ἐμβάλλομαι εἰς περιορισμόν, μτφ. παθ.: Πλούτ.Λύσ.21 **αὐτὸς μὲν αἰτίαν ἔλαβεν, ὡς ἐγκεχαλινωμένον τῇ ὀλιγαρχίᾳ τὸν δῆμον ἀνεὶς αὖθις ἐξυβρίσαι καὶ θρασύνασθαι,** Θεμίστ.Λόγ.17,214 D **ὀργὴ ἐγκεχαλινωμένη τῷ λόγῳ·** **3)** ὁμ. παθ. μτφ. ἐπὶ φλεβῶν, διακλαδοῦμαι χαλινῶν δίκην: Ἱππ.Ὀστ.280,17 **ἐγκεχαλίνωνται περὶ τὰ ὦτα αὗται** (καρδίης), **καὶ εἰς τὰ κοῖλα τὰ ἐντὸς διερρυήκασιν.**

ἐγχαλκεύω μτγν. σχόλ. ἐγχαράττω, ἐντυπώνω ἐπὶ χαλκοῦ: Σχόλ.Ἰλ.Σ 468 (Ὅμηρος) **πόλεις δύο ἐνεχάλκευσε τῇ ἀσπίδι·** **2)** μτφ. ἐντός τινος οἱονεὶ χαλκεύω, ἰσχυρῶς ἐμβάλλω: Κύριλλ.Ἀλ.Λ 10 **φρόνημα τὸ νεανικὸν καὶ φιλόθεον ἐγχαλκεύειν.**

ἔγχαλκος-ον ὁ ἔχων χαλκόν, ἤτοι χρήματα, δθ. πλούσιος: ΑΠ 11,425 **πᾶσα ἔγχαλκος γραῖα πλουσία ἐστὶ σορός·** **2)** ὁ διὰ χαλκοῦ δθ. χρημάτων, ὠνητός, ὤνιος· δ.ἑρμ. ὁ πρὸς πώλησιν διατεθειμένος, ποὺ εἶναι γιὰ πούλημα: Ἀθήν. 13. 584Ε **ἰδόντος ἐπί τινος ἀγγείου ᾠά, εἰπόντος τε ὠμὰ ταῦτα Γνάθαινα ἢ ἐφθά; ἔγχαλκα, ἔφη, παιδίον·** **3)** ὁ χαλκοῦ γεῦσιν ἔχων: Διοσκ. 5,103.

ἐγχαλῶ-άω μτγν. κ. μσν., μέλλ. **ἐγχαλώσω** καθιστῶ τι χαλαρόν, χαλαρώνω: Σχόλ. Ἀράτ. 421 **ἐγχαλάσαι τοῖς τοῦ ἁρμένου ποσί·** κ. ὁμ. ποθ.: Πλούτ. Ἠθ.690 Α **ἐνδυομένη γὰρ ἔξωθεν ἡ ὑγρότης εὐχυμότερα ποιεῖ καὶ τροφιμώτερα τοῦ ἐγχαλᾶσθαι τὰ ἐντός,** Τζέτζ. Χιλ. 6,648

ἐγχανδής-οῦς-ές, μτγν. εὐρύς, εὐρύχωρος (δ. γρ. **εὐχανδής**): Νίκ. Ἀλ.63 **ἐγχανδέα νηδύν.**

ἐγχαραγή (ἡ) μτγν. ἐντομή, χαραματιά: Ἀπολλ. Πολιορκ.43,20 **συναρμόζονται δὲ.. δι' ὀλίγης ἐγχαραγῆς ἐπιδεσμούμενα σχοινίοις.**

ἐγχάραγμα-ατος (τό) μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ ἐδάφους, κοίλωμα, χαράδρα: Πολύβ. 12.20,4 **χειμάρρους..τοσαῦτά φησι ποιεῖν ἐγχαράγματα** (δ.γρ. **ἐκρήγματα**). **2)** νεώτ. ἐντομή, χαραματιά.

ἐγχάραξις-εως (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγχαράσσω βλ.λ.: Ἐπιγρ. **καὶ τὴν ἐγχάραξιν τῆς ἐπιγραφῆς·** ‖ ὁμ. π. ἰατρ.: Θεοφάν. Νόνν.1,142 **εἶτα σικύας κατὰ τοῦ ἰνίου κολλητέον μετ' ἐγχαράξεως·** **2)** ἡ διάρρηξις, διάνοιξις τοῦ ἐδάφους, αὖλαξ: Σχόλ. Ἰλ.Δ 464 **τῆς ἐγχαράξεως τοῦ ἐδάφους.. ἀπὸ τῶν καταφερομένων ὀμβρίων ὑδάτων,** Σχόλ. Ἀπολλ. Ρ 3,143 **ὁλκοῖσι, ταῖς ἐγχαράξεσιν· ἑλκομένου γὰρ τοῦ ἀρότρου ἡ γῆ διαρρήγνυται.**

ἐγχαράσω μτγν., μσν. κ. νεώτ., ἀττ. -άττω, ἀόρ. **ἐνεχάραξα** κ. παθ. **ἐνεχαράχθην,** χαράσσω τι ἔν τινι ἢ ἐπί τινος, ἐγγράφω: Πλούτ.Μάρ 27 **τοὔνομα τοῦ Κάτλου παρὰ τὸ ξύλον αὐτῶν ἐγχαράξαντος,** αὐτ.Θεμ.9 **ἐνεχάραττε κατὰ τῶν λίθων ἐπιφανῆ γράμματα,** Πάπ. **καὶ ἐνεχάραξε τοῖς βιβλίοις πρᾶγμα παράνομον,** Μηναῖ.Ι,28 Ὠδ.6 **πλάξιν ἐγχαράττουσα·** ‖ ὁμ. ἐπὶ νομισμάτων: Δίων Κ 44,4 **πατέρα τε αὐτὸν τῆς πατρίδος ἐπωνόμασαν καὶ εἰς τὰ νομίσματα ἐνεχάραξαν·** ‖ ἐν χρ. κ. μτφ.: Ἰάμβλ.Προτρ. 4,46 **ἄνθρωπος.. ἐνεχάραξε καὶ ἐπεσημήνατο τὸ θεῖον αὐτῷ τὸ τῷ παντὸς λόγῳ σύσταμα·** κ.παθ.: Περίπλ.Ἐρ.Θαλ.47 **δραχμαὶ ἐγκεχαραγμέναι γράμμασιν ἑλληνικοῖς ἐπίσημα,** Σχόλ. Ἀριστφ.Νεφ.23 **κοππατίας ἵππους ἐκάλουν, οἷς ἐγκεχάρακτο τὸ κ στοιχεῖον, ὡς σαμφόρας τοὺς ἐγκεχαραγμένους τὸ σ·** ‖ ὁμ. μέσ.: Κλήμ.Ἀλ.Παιδ.3,11,59 **ἄγκυρα ναυτική, ἣν Σέλευκος ἐνεχαράττετο τῇ γλυφῇ·** **2)** ποιῶ ἐντομὴν εἴς τι, χαράσσω, ἐντέμνω: Γεωπ. 5,38,2 **δρεπάνῳ οὖν τὸ πρέμνον ἐγχαράξομεν·** ‖ σκαριφῶμαι, σμιλεύω, σκολίζω: Ἀντυλλ.π.Ὀρειβ.7, 16,3· **3)** νεώτ. μτφ. ἐντυποῦμαι, κάμνω νὰ ἐντυπωθῇ τι βαθέως: **οἱ λόγοι του εἶναι ἐγκεχαραγμένοι εἰς τὴν μνήμην μου**

ἐγχαρίζομαι μτγν. ἀποθ. χαρίζομαι βλ.λ.: Παρμενί· ἐν ΑΠ 9,114 **δὶς δὲ τέκνῳ ζωὴν ἐγκεχάριστο γάλα** (ἀμφ.).

ἐγχάσκω κ. μσν., μέλλ. ἐγχανοῦμαι, ἀόρ. β' **ἐνέχανον** (ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐγχαίνω) χάσκω πρός τι: Λουκ.Ἰκαρ.13 **κἀν ταῖς νουμηνίαις πρὸς τὴν σελήνην τρὶς ἐγχανὼν προσεύχεσθαι·** **2)** μετὰ δοτ. αἰσθάνομαι ζωηρὰν ἐπιθυμίαν διά τι: Ἀλκίφρ.1,22 **ἐγχανὼν τῷ πλακοῦντι,** Ἰω.Κίνν.9,33 C **ἵππους τῶν ἐν ταῖς σκηναῖς ἀνέτῳ στόματι τῇ πόᾳ ἐγχάσκοντας·** **3)** γελῶ σαρκαστικῶς, χλευάζω, ἐμπαίζω, κοροϊδεύω· Ἡσ. «ἐγχάσκειν, καταγελᾶν»: Ἀριστφ.Σφ.721, αὐτ.Ἀχ.1197 **κᾆτ' ἐγχάνοι ταῖς ἐμαῖς τύχαισιν,** Φιλόδ.Κοκ.41J **καὶ προσέχειν μὲν διαλεγομένῳ καὶ ἐγχάσκειν·** πρβλ. Λουκ.

Μισθ Συν.14 **ὑπειπὼν τέλος ἐπείσθη, καὶ ἄπειμί σοι πλατὺ ἐγχανών·** ‖ ὁμ.σημ. μετὰ μτχ.: Ἀριστφ. Ἀχ.221 **μὴ γὰρ ἐγχάνοι ποτὲ μηδέ περ γέροντας** ὄντας ἐκφυγὼν Ἀχαρνέας.

ἐγχαυνοῦμαι-όομαι μτγν. ἀποχαυνοῦμαι : Γρηγ.Νύσσ.1303D **μὴ ἐγχαυνοῦσθαι τοῖς τῶν** πειρασμῶν **ἀγωνίσμασιν,** αὐτ.594A.

ἐγχέζω, μέλλ. ἐγχέσω ἢ **ἐγχεσοῦμαι,** παρακ. **ἐγκέχοδα,** ἀποποτῶ, ἀφοδεύω ἐκ φόβου, τὰ κάνω ἀπάνω μου : Ἀριστφ.Βάτρ.479 **οὗτος, τί δέδρακας ; ἐγκέχοδα·** **2)** μετ' αἰτ. φοβοῦμαί τινα, τὸν τρέμω : αὐτ.Σφ.627 **κἂν ἀστράψω, ποππύζουσιν, κἀγκεχόδασίν μ' οἱ πλουτοῦντες** (ἀπὸ τὸν φόβον τους πρὸς ἐμένα τὰ κάμνουν ἀπάνου τους).

ἐγχεσιβρόμος-ον κ. μσν. ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ἡ διὰ τοῦ ἔγχους κροτοῦσα : Πίνδ.Ο 7,43 **κόρᾳ τ' ἐγχεσιβρόμῳ,** Εὐστ Παν.56,15.

ἐγχειγάστωρ Ζωνορ.598 «ὁ διὰ τοῦ δόρατος ζῶν».

ἐγχεῖδαι Ἡσ. «τηρηταὶ δανείων».

ἐγχείη (ἡ) ἐπ. τ. τοῦ ἔγχος, γεν. πληθ. **ἐγχειάων,** τὸ δόρυ· Ἡσ. «ἐγχείῃ, δόρατι» : Ἰλ.Β 530 **ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας,** Ὀδ.Ι 55 **βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν,** Ἀπολλ.Ρ 1,1001 **ἡμὲν ὀϊστοῖς ἠδὲ καὶ ἐγχείῃσι.**

ἐγχείῃ ἐπ. τ. γ' ἑν. ὑποτ. τοῦ ἐγχέω βλ.λ. : Ὀδ. ι 10 **μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων οἰνοχόος φορέῃσι καὶ ἐγχείῃ δεπάεσσιν.**

ἐγχεικέραυνος-ον κ. μσν. ὁ ἐξακοντίζων, ἐκσφενδονῶν κεραυνούς : Πίνδ.Π 4,194 **πατέρ' Οὐρανιδᾶν ἐγχεικέραυνον Ζῆνα,** Εὐστ.Ἰλ.839,10.

ἐγχειμάζω μτγν., μέλλ. **ἐγχειμάσω,** διαχειμάζω ἐντός τινος, ξεχειμωνιάζω : Πολυβ.1,62, Ἰουλ.Ἐπιστ. 53,103,5 **τοῖς ἐνταῦθα σιροῖς ἐγχειμάζειν·** **2)** μτφ. παθ. χειμάζομαι, ταλαιπωροῦμαι : Γρηγ.Νύσσ.1,170C **τὴν ψυχὴν.. μηδαμοῦ ταῖς βίου ζάλαις ἐγχειμασθεῖσαν,** αὐτ.2,956 D.

ἐγχείμαργος-ον κ. μσν. κ. **ἐγχεσίμ-** ΕΜ 313,14 «ὁ μαινόμενος τῷ δόρατι, παρὰ τὴν ἔγχει δοτικὴν καὶ μαργαίνω τὸ μαίνομαι» : Εὐστ.Ἰλ.460,26.

ἐγχείμορος-ον ὁ ἐπιφέρων θάνατον διὰ τοῦ ἔγχους, τοῦ δόρατος· ΕΜ 630,24.

Ἔγχειος Ἡσ. «Ἀφροδίτη, Κύπριοι».

ἐγχείρημα-ατος (τὸ) κ. μσν. κ. νεώτ., ἐπιχείρησις, ἀπόπειρα, τόλμημα· Ἡσ. «τόλμημα, ἐπιτήδευμα» : Σοφ.ΟΤ540 **ἆρ' οὐχὶ μῶρόν ἐστι τοὐγχείρημά σου,** Πλάτ.Πολιτ.290D **καὶ δόξαν σεμνὴν λαμβάνειν διὰ τὸ μέγεθος τῶν ἐγχειρημάτων,** Δημ.824,Πολύβ. 4,57,5 **ἅτε λίαν οἰκείους ὄντας τῶν τοιούτων ἐγχειρημάτων,** Μηναῖ.9,8 Συναξ. **τίς εἰμι ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος, ἵνα κατατολμήσω τοιούτου ἐγχειρήματος,** - **ἀπέστη τοῦ ἐγχειρήματος·** **2)** κ. νεώτ. στρατιωτ. μικρά τις ἐπίθεσις τοπικῆς σημασίας : Πλούτ.Κλεομ.25 **τὸ δεύτερον ἐγχείρημα τοῦ Κλεομένους ἔδοξε.. τετολμῆσθαι παραβόλως.**

ἐγχειρηματικός-ή-όν γλωσσ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἐγχείρημά τι, ἐπιχειρηματικός.

ἐγχείρηση (ἡ) δημ. ἐγχείρησις βλ.λ.

ἐγχειρήσιμος-ον νεώτ. κ. δημ. ὁ δυνάμενος ἢ ὁ ὥριμος νὰ ὑποστῇ ἐγχείρησιν βλ.λ.2) : **ὁ ἀσθενὴς δὲν εἶναι ἐγχειρήσιμος,** - **ἀπόστημα ἐγχειρήσιμον.**

ἐγχείρησις-εως (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **-η** ἐπιχείρησις, ἐγχείρημα : Θουκ.6,83 **τῇ δ' ἐγχειρήσει ὕστερον τὰ ξυμφέροντα πράσσοντας,** Πλούτ.Καῖσ. 66 **Κάσσιος εἰς τὸν ἀνδριάντα τοῦ Πομπηΐου πρὸ τῆς ἐγχειρήσεως ἀποβλέπων,** Πολυβ.6,178 **ἐγχείρησις τόλμης,** Εὐσ.Ἐκκλ.Ἱστ.3,27· ‖ μσν. στρατιωτικὴ ἐπιχείρησις : Μαυρίκ.Στρατηγ.2,1,46 **οὐδὲ ἐξ ἁπλουστέρας ἐγχειρήσεως.. οἱ πόλεμοι κρίνονται·** **2)** κ. νεώτ. κ. δημ. ἰατρ. ἡ χειρουργική, ἤτοι διὰ τεμνόντων ἐργαλείων ἐνέργεια ἐπὶ τοῦ σώματος ἀνθρώπου ἢ ζῴου πρὸς θεραπευτικὸν σκοπόν· ‖ **Ἀνατομικαὶ ἐγχειρήσεις** πρακτικὴ ἀνατομική, τίτλος συγγράμματος τοῦ Γαληνοῦ.

ἐγχειρητής (ὁ) κ. **νεώτ.** ὁ ἐπιλαμβανόμενός τινος, ὁ ἐπιχειρῶν τι : **Ἀριστφ.**Ὀρν.257 **καινῶν ἔργων τ' ἐγχειρητής,** Φῶ.2,27,12 **τὸν δὲ τί προσῆκεν ἐπαινεῖν ὡς ἐγχειρητὴν κεκαινουργημένης πράξεως·** ‖ ὁμ. ἀπολ. : Ἀδαμ.Φυσιογν.2,39· **2)** νεώτ. ὁ ἐκτελῶν ἐγχείρησιν **βλ.λ.2),** ὁ χειρουργός.

ἐγχειρητικός-ή-όν κ. **νεώτ.** ὁ ρέπων εἰς τολμηρὰς ἐπιχειρήσεις, ἐπιχειρηματικός, ριψοκίνδυνος· ‖ ὁμ. συγκρ. : Ξεν.Ἑλλ.4,8,22 **μᾶλλόν τε συντεταγμένος καὶ ἐγχειρητικώτερος στρατηγός** **2)** νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος **εἰς** τὴν ἐγχείρησιν βλ.λ.2) : **ἐγχειρητική πλαστική** (ἀναπλαστική βλ.λ.2)), **ἐγχειρητική τράπεζα** (τράπεζα ἐκ μετάλλου, ἐφ' ἧς τοποθετεῖται **πρὸς** ἐγχείρησιν ὁ πάσχων), - **ἐγχειρητικὸν πεδίον** (**μέρος** τοῦ σώματος, ὃ μέλλει νὰ ὑποστῇ ἐγχείρησιν)· ‖ ἰατρ. τὸ θηλ. **ἐγχειρητική** ὡς **οὐσ.** ἰστρ. (**ἐνν. τέχνη**) ἡ τέχνη τοῦ θεραπεύειν τὰς παθήσεις τοῦ σώματος δι' ἐγχειρήσεων· **2)** ὁ κλάδος τῆς χειρουργικῆς ὁ πραγματευόμενος περὶ τῶν μεθόδων τῆς ἐγχειρητικῆς.

ἐγχειρητικῶς ἐπίρρ. τολμηρῶς, ριψοκινδύνως, ἀντίθ. προνοητικῶς : Ἀρχύτ.π.Στοβ.Ἀνθ.3,426 **ὁ μὲν** νεότας ἐγχειρητικῶς, τὸ **δὲ γῆρας προνοητικῶς.**

ἐγχειρία (ἡ), ἰων. **-ίη** χειρισμός, ἐπέμβασις : Ἱππ. Ἄρθρ.802A **ἀνόητον ἐγχειρίην ἐπιτηδεύοντες ἄσμενοι ῥινὸς καταγείσης ἐπιτυγχάνουσιν·** **2)** Ἡσ. «ἐγχειρίας, ἀδείας ἢ ἐπιχειρήματα».

ἐγχειρίδιο(ν) (τὸ) **κ.** μσν., **νεώτ.** κ. δημ. μικρὰ μάχαιρα, μαχαιρίδιον, στιλέττο· Ἡσ. «ξιφίδιον μικρόν», Σουΐδ. «ξιφίδιον μικρὸν ἢ τμητικὸν ὄργανον» : Ἡρ.1,12 **καί μιν ἐκείνη ἐγχειρίδιον δοῦσα κατακρύπτει ὑπὸ τὴν αὐτὴν θύρην,** Θουκ.3,70 **λαβόντες ἐγχειρίδια.. τόν τε Πυθίαν κτείνουσι,** Λυσ.4,6 **θᾶττον ἂν ἐγχειριδίῳ πληγεὶς ἀπέθανεν,** Πλούτ.Νομ.13· **2)** κ. μσν. λαβή, χούφτα, μανίκι, χέρι : Θεόφρ.ΦΙ 4,3,3 **τοῦ δὲ ξύλου τὴν ῥίζαν εἶναι.. εἰς ἐλάττω χρησίμην· εἰς γὰρ τὰ ἐγχειρίδια καὶ τὰ ἐπικολλήματα χρῆσθαι,** Καλλίξ.π.Ἀθην.5,204A, Πολυβ.1,90 **τῆς δὲ κώπης, τὸ μὲν οὐ λαμβάνονται οἱ ναῦται, ἐγχειρίδιον,** Εὐστ.Ὀδ.1959.64· **3)** μτγν. ἐργαλεῖον χρησιμοποιούμενον διὰ τῆς χειρός, οἷον μυστρίον, σκέπαρνον : ΠΔ Ἔξ.20,25 **τὸ γὰρ ἐγχειρίδιόν σου ἐπιβέβληκας ἐπ' αὐτούς, καὶ μεμίανται·** **4)** μτγν. νεώτ. κ. δημ. μικρὸν βιβλίον, περιέχον ἐν περιλήψει τὰς κυριωτέρας τῶν εἰς ἐπιστήμην τινὰ ἢ τέχνην ἀφορωσῶν γνώσεων : **ἐγχειρίδιον ζωολογίας - κηπουρικῆς·** ‖ τίτλος ἔργου τοῦ Ἐπικτήτου κ. ἄ.· πρβλ. Φιλόστρ.Σοφ 565.

ἐγχειρίδιος-ον κ. μσν ὁ ἐν τῇ χειρὶ κρατούμενος· Ἡσ. «ἐγχειρίδια, τὰ ἐν χειρί» : Αἰσχ.Ἱκ.22 **σὺν τοῖσδ' ἱκετῶν ἐγχειριδίοις ἐριοστέπτοισι κλάδοισιν,** Εὐστ.Παν.325,40 **2)** κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. **ἐγχειρίδιον** ὡς οὐσ. βλ.λ.

ἐγχειρίδετος-ον δ.γρ. τοῦ ἐγχειρίθετος βλ.λ.

ἐγχειρίζω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., μέλλ. ἀττ. **ἐγχειριῶ,** ἀόρ. **ἐνεχείρισα** κ. δημ. **ἐγχείρισα** κ. παθ. **ἐνεχειρίσθην** κ. δημ. **ἐγχειρίστηκα,** παρακ. **ἐγκεχείρικα** κ. παθ. ἐγκεχείρισμαι, δημ. μτχ. **ἐγχειρισμένος** θέτω εἰς τὰς χεῖράς τινος, ἐμπιστεύομαι, ἀναθέτω, παραδίδω τί τινι ἢ τινά τινι : Ἡρ.1,111 **ὅς ἐμὲ προπέμπων ἔξω πόλιος ἐνεχείρισε τὸ βρέφος** Θουκ.2.67 **πείθουσι τὸν Σάδοκον.. τοὺς ἄνδρας ἐγχειρίσαι σφίσιν,** Ξεν.Ἀν.3,2,8, Δημ.869 **Ἀφόβῳ τοσοῦτον ἀργύριον ἐνεχείρισαν,** Πλούτ. Φάβ.20 **θαυμάζοντος δὲ τοῦ στρατιώτου προσαγαγὼν τὴν ἄνθρωπον ἐνεχείρισεν αὐτῷ καὶ εἶπεν,** Πάπ. **τοῦτο τὸ σωμάτιον ἐνεχείρισεν αὐτῷ,** Μηναῖ.1,10 Ὠδ.3 **τὰς ἡνίας τῆς ἐκκλησίας σοι φέρων ἐγχειρίζει ὁ Χριστός,** Τζέτζ.Χιλ.3,370 **οἱ Σι-**

κελοι.. Ῥωμαίοις ἐνεχείριζον τὴν πόλιν εἰς δουλείαν, - τοῦ ἐνεχείρισα τὴν ἐπιστολήν σου· || παθ. παροδίδομαι: Πολύβ.1,10,8 ἐγχειριζομένης αὐτοῖς τῆς Μεσσήνης, αὐτ.5,44,1 τά τε γὰρ Ἱπποφόρβια πάντα τὰ βασιλικά Μήδοις ἐγκεχείρισται· || παθ. ἐγχειρίζομαί τι ἀναλαμβάνω, ἀναδέχομαί τι προσφερόμενον: Λουκ.Προμ.3 τὴν νομὴν τῶν κρεῶν ἐγχειρισθείς, ΔίωνΚ ἀπ.30,15,69 ὁ Κάμιλλος παρακαλούμενος τὴν ἡγεμονίαν ἐγχειρισθῆναι, οὐχ ὑπήκουσεν, Μηναῖ.1,16. Ἦχ.4 τὰς κλεῖς τῆς βασιλείας οὖν ἐγχειρισθείς, ἀξιάγαστε, Μιχ.Ἀττσλ. ἐν Σάθ.1,9 μηδεμίαν ἀρχὴν ἢ δημοσίαν δουλείαν ἐγχειρισθείς· || ὁμ. μετ' ἀπαρφ.: Ἡρωδιαν.8,7,12 διοικεῖν τὰ τῆς ἀρχῆς ἐγκεχειρίσμεθα· **2)** μέσ. ἀναλαμβάνω, ἀναδέχομαι οἰκείᾳ βουλήσει: Θουκ.5,108 καὶ τοὺς κινδύνους τε ἡμῶν ἕνεκα μᾶλλον ἡγούμεθ' ἂν ἐγχειρίσασθαι αὐτοὺς (σχόλ. «ἀναδέξασθαι»), ΔίωνΚ ἀπ.33,16,18 πάντα ὅσα ἐνεχειρίσαντο κατεργάσεσθαι· **3)** μσν., νεώτ. κ. δημ. ἐκτελῶ ἐγχείρησιν βλ.λ.2): Ἱππιοτρ.18, - χθὲς τὸν ἐγχείρισαν· || νεώτ. κ. δημ. ὁμ. παθ.: ΜΜ κι ἐδιάη κι ἐγχειρίστηκε | στοῦ Μέρμηγκα τὴν κλινική | τὸ δικουλάκι μου παιδί..

ἐγχειρίθετος-ον, αἰολ. ἐγχερρίθετος ὁ εἰς χεῖράς τινος τιθέμενος: Ἡρ.5,106 καὶ τὸν Μιλήτου ἐπίτροπον τοῦτον τὸν ταῦτα μηχανησάμενον ἐγχειρίθετον παραδῶ (γρ. κώδ. ἐγχειρίδοτον).

ἐγχείριον (τό) μσν. μάκτρον λειτουργικῆς χρήσεως: Γερμ.Α΄150 τὸ ἐγχείριον τὸ ἐπὶ τῆς ζώνης, ἐστι τὸ ἀπομάξαν τὰς χεῖρας αὐτοῦ λέντιον.

ἐγχείρισις (ἡ) ἀρχ. λεξ. κ. νεώτ. τὸ ἐγχειρίζειν βλ.λ., ἡ παράδοσις εἰς χεῖράς τινος· **2)** δ. γρ. τοῦ ἐγχείρησις βλ.λ.2).

ἐγχειρισμός (ὁ) ἐν ἀρχ. λέξ. κ. νεώτ ἡ ἐγχείρισις βλ.λ.

ἐγχειριστής (ὁ) Ἐπιγρ. κ, νεώτ. ὁ ἐγχειρίζων βλ.λ.· **2)** ἐσφ. ἀντὶ ἐγχειρητής· **3)** Ἐπιγρ. ἐργολήπτης, ἐπιχειρηματίας: Ὡρίων ἐγχειριστής.

ἐγχειριστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἢ ἰδιάζων εἰς τὴν ἐγχείρισιν βλ.λ.· **2)** ἐσφ. ἀντὶ τοῦ ἐγχειρητικὸς βλ.λ.

ἐγχειριστικῶς ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἐγχειριστικόν βλ.λ.· || ἀπὸ ἀπόψεως ἐγχειρητικῆς.

ἐγχειρογάστωρ-ορος (ὁ) μτγν. κ. μσν. γαστρόχειρ βλ.λ.: Κλεάνθ.π.Κλεάρχ.16, Ζωναρ. τὸν βίον εὐσταθεῖς, οὐκ ἐγχειρογάστορες.

ἐγχειρόγραφος-ον νεώτ. ὁ ἐν χειρογράφῳ γενόμενος, ὁ χειρόγραφος.

ἐγχειροτονῶ-έω μτγν. χειροτονῶ, ἐκλέγω, παθ.: ΔίωνΚ 41,39 πρὶν ἐς τὴν ὑπατείαν, ἐς ἣν ἐνεχειροτόνητο εἰσελθεῖν.

ἐγχειρουργῶ-έω μτγν. διὰ τῆς χειρὸς δημιουργῶ τι ἔν τινι: Γρηγ.Νύσσ.1,137Α τέλειον καὶ ἀκριβὲς εἶδος ἐγχειρουργήσας τῇ ὕλῃ (περὶ γλύπτου).

ἐγχειρῶ-έω κ. μσν. κ. νεώτ., ἀρκαδ. ἰγχηρέω, μέλλ. ἐγχειρήσω, μετὰ δοτ. πράγμ. οἱονεὶ τίθημί τι ἐν τῇ χειρί, ἐπιλαμβάνομαί τινος, καταπιάνομαι μὲ κάτι: Εὐρ.Μήδ.377 πολλὰς δ' ἔχουσα θανασίμους ὁδοὺς οὐκ οἶδ' ὁποίᾳ πρῶτον ἐγχειρῶ, Ξεν.Πόρ.6,1 πῶς οὐκ ἄξιον ὡς τάχιστα τούτοις ἐγχειρεῖν;, Ἰω.Δαμασκ.ἐν Μηναῖ.1,1 σοῦ τὴν φωνὴν ἔδει παρεῖναι, Βασίλειε, τοῖς ἐγχειρεῖν ἐθέλουσι τοῖς ἐγκωμίοις σου· || μετ' ἀπαρφ. ἐπιχειρῶ: Πλάτ.Πρωτ.310C καὶ ἔτι μὲν ἐνεχείρησα εὐθὺς παρὰ σὲ ἰέναι, Ὑπερείδ.Εὐξ.34 τὸν ἐγχειρήσαντα συκοφαντεῖν· || μτγν. κ. μσν. ὁμ. σημ. μετ' αἰτ.: Πάπ. ἐγχειρεῖν ἔργον, Πλούτ.Ἠθ.239Α μετὰ τοῦ ἐγχειρεῖν τι καὶ πράττειν· **2)** ἀπολ. ἀρχίζω διὰ τῶν χειρῶν ἔργον, δθ. ἐπιλαμβάνομαι, καταπιάνομαι, βάζω χέρι: Σοφ.Ἠλ.1026 εἰκὸς γὰρ ἐγχειροῦντα καὶ πράσσειν κακῶς, Θουκ.4,4 καὶ ἐγχειρήσαντες εἰργάζοντο· **3)** ἐπιβάλλω χεῖρα εἴς τινα, ἐπιτίθεμαι ἐναντίον τινός: Θουκ.4,122 καὶ ὁ μὲν ἔμελλεν ἐγχειρήσειν ταῖς πόλεσι ταύταις· || ὁμ. κ. ἐμπροθ.: Πολύβ.2,22,11 ἐνεχείρησαν ὁμοθυμαδὸν.. πρὸς τοὺς κατ' αὐτοὺς πολεμίους, Μαυρίκ.Στρατηγ.2,1,47 πρὸς διαφόρους ἐπελεύσεις εὐκόλως ἐγχειρέουσιν· || ὁμ. σημ. κ. ἀπολ.: Ξεν.Ἑλλ.4,5,16 οἱ δὲ πολέμιοι θρασύτεροί τε καὶ ἀεὶ πλείους οἱ ἐγχειροῦντες· **4)** ἰατρ. ἐπιλαμβάνομαι θεραπείας: Ἱππ.Τέχν.3 τὸ μὴ ἐγχειρέειν τοῖσι κεκρατημένοισιν ὑπὸ τῶν νοσημάτων· || νεώτ. ἐνεργῶ ἐγχείρησιν, ὅ. ἐγχειρίζω βλ.λ.3)· **5)** μτγν. δοκιμάζω τὰς ἱκανότητάς μου εἰς συζήτησιν: Πλούτ.Κικ.21 αὐτός τε γὰρ ἀναστὰς ἐνεχείρησεν ἐς ἑκάτερον, τὰ μὲν τῇ προτέρῃ, τὰ δὲ τῇ γνώμῃ Καίσαρος συνειπών· || ὁμ. τὸ παθ. ἐπὶ ζητημάτων, καταστάσεων, ἐνεργειῶν, ὑποθέσεων, συζητοῦμαι: Πλούτ.Ἠθ.687Ε ἐδόκει δή μοι τάδε πιθανῶς μὲν ἐγκεχειρῆσθαι.

ἐγχείω ἐσ. ἀντὶ ἐγχέω βλ.λ.

ἐγχέλειον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ ἔγχελυς βλ.λ., τὸ χελάκι: Ἀριστφ.ἀπ.381,7 (π.Ἀθην.3,104 F) οὐδ' ἐγχέλειον οὐδὲ κάραβον· || συνήθ. κατὰ πληθ.: Φερεκρ.108,12 (π.Πολυδ.6,59) τεύτλοισί τ' ἐγχέλεια, συγκεκαλυμμένα, Καλλ.Κωμ.3 (π.Ἀθην.7,286Β) ἐγχέλεια, κάραβοι· **2)** ἐν χρ. κ. ὡς οὐδ. τοῦ ἐγχέλειος βλ.λ.

ἐγχέλειος-ον ὁ ἐξ ἐγχέλεως βλ.λ., ἀπὸ χέλι: Ἀριστφ.Ἀχ.1043 ὀπτᾶτε τἀγχέλεια (πιθ. κατὰ παράλειψιν τοῦ κρέα ἢ τεμάχη), Φερεκρ.45 (π.Ἀθην.3,96 Β) ὑπάρχει τέμαχος ἐγχέλειον ὑμῖν, Εὐστ.1231,36 ἐγχέλεια δὲ καὶ τεμάχη φησίν.

ἐγχελεών-ῶνος (ὁ) κ. ἐγχελυών ἐγχελειοτροφεῖον: Ἀριστλ.ΖΙ 592a,4,16 μεταβαλλόμεναι τοῦ θέρους εἰς τοὺς ἐγχελεῶνας ἐκ τῶν λιμνῶν ἀποθνῄσκουσι.

ἔγχελις-ιος (ὁ) ἔγχελυς: Ἀριστλ.ἀπ.311.

ἐγχελύδιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ ἔγχελυς βλ.λ.: Ἔφιππ.15,6 (π.Ἀθην.8,359 Β) ἐγχελύδια Θήβηθεν ἐνίοτ' ἔρχεται.

ἐγχελυοπαγίς-ίδος (ἡ) νεώτ. παγὶς πρὸς ἁλιείαν τῶν ἐγχέλεων, ντοούλι.

ἐγχελυοτροφεῖον (τὸ) νεώτ. ὁ τόπος ἔνθα διατρέφονται ἐγχέλεις, χελοβίβαρο.

ἐγχελυοτροφία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐν ἐγχελυοτροφείοις συντήρησις ἐγχέλεων πρὸς ἀναπαραγωγήν.

ἐγχελυοτρόφος-ον ὁ διατρέφων ἐγχέλεις: Ἀριστλ.ΖΙ 592a,2 καὶ τοῦτο (τὸ ὕδωρ) τηροῦσιν οἱ ἐγχελυοτρόφοι, ὅπως ὅ τι μάλιστα καθαρὸν ᾖ.

ἔγχελυς (ἡ) κ. ἐγχέλυς κ. μσν. κ. νεώτ. μτγν., μσν. κ. νεώτ. κ. (ὁ), γεν. ἀττ. -εως, ἰων., μτγν. κ. νεώτ. -υος, δοτ. -υϊ, αἰτ. -υν, πληθ. ὀν. -εις κ. -υες κ. -υς, γεν. -εων κ. -ύων, δοτ. -εσι κ. -υσι, αἰτ. -υας, ἰχθὺς ἔχων σῶμα λίαν ἐπίμηκες καὶ κυλινδρικὸν ὡς ὄφις, χέλι: Ἰλ.Φ 203 τὸν μὲν ἄρ' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες ἀμφεπένοντο, Ἀριστφ.Ἀχ.880 ἰκτίδας, ἐνυδρίας, ἐγχέλεις Κωπαΐδας, Παπαδ.Χριστ.Διηγ.24 (ἔκδ. Φέξη) ὁ μπάρμπα - Διόμας, ὅστις ἐκολύμβα ὡς ἔγχελυς· || παροιμ. ἐγχέλεις θηρᾶσθαι προκαλεῖν ταραχὰς πρὸς ἴδιον κέρδος, κατὰ μεταφορὰν ἐκ τῶν θηρωμένων ἐγχέλεις, οἵτινες ἀνακυκῶσι τὴν ἰλὺν τῶν λιμνῶν κατὰ τὴν ἁλιείαν· Σουΐδ. «ἐγχέλεις θηρώμενος ἐπὶ τῶν διὰ κέρδος ἴδιον ταραχὰς ποιούντων»: Ἀριστφ.Ἱππ.864 ὥσπερ γὰρ οἱ τὰς ἐγχέλεις θηρώμενοι πέπονθας. ὅταν μὲν ἡ λίμνη καταστῇ, λαμβάνουσιν οὐδέν· ἐὰν δ' ἄνω τε καὶ κάτω τὸν βόρβορον κυκῶσιν, αἱροῦσι· καὶ σὺ λαμβάνεις, ἢν τὴν πόλιν ταράττῃς· πρβλ. κ. Ἀριστλ.ΖΙ 592a,6 διόπερ, ὅταν θηρεύωσι (ἐνν. ἐγχέλεις), ταράττουσι τὸ ὕδωρ· || νεώτ. ζῳολ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκογεν. τῶν μυραινιδῶν· **2)** νεώτ. εἰδ. ἐπὶ τοῦ χρώματος τῶν ἵππων καὶ ἡμιόνων, ἡ ἀμαυρὰ γραμμὴ ἡ διήκουσα

ἀπὸ τῆς χαίτης μέχρι τῆς οὐρᾶς, διασταυρουμένη πολλάκις μετ' ἄλλης ἐγκαρσίας ἐπὶ τῆς ὠμοπλάτης.

ἐγχελυών δ. τύπος τοῦ ἐγχελεών βλ.λ.

ἐγχελυωπός μτγν. ὁ ἔχων ὄφιν, ὀφθαλμούς, ὡς ἡ ἔγχελυς : Λουκ.'Αλ.'Ιστ.Ι,35 Ταριχᾶνες οἰκοῦσιν, ἔθνος ἐγχελυωπὸν καὶ καραβοπρόσωπον.

ἔγχερα (τὰ) 'Επιγρ. τὰ ἐπίχειρα βλ.λ.2) : 'Επιγρ. καὶ ἔγχερα ἀνὰ τὰν δίκαν οὐ δεξέομαι.

ἔγχερη (ἡ) δημ. κ. ἔγχερι (τὸ) ἡ λαβὴ τοῦ ἀρότρου, τὸ χέρι τ' ἀλετριοῦ : δημ.τρ. πουλάκι πῆγε κι ἔκατσε στὴν ἔγχερην ἐπάνω.

ἔγχερι (τό) δημ. ἡ ἔγχερη βλ.λ.

ἔγχερσος παπ. ἀγρὸς μὴ καλλιεργημένος, ἀποχερσωθείς, χέρσος.

ἐγχεσίμαργος (ὁ) ΕΜ 313,6 « τοῖς ἔγχεσι μαινόμενος », 'Ησ. « ἔγχει μαινόμενος ».

ἐγχεσίμωρος-ον ἐπ. ὁ διὰ τοῦ δόρατος ὀνομαστός (διάφορος ἑρμ. ὁ διὰ τοῦ δόρατος μαχόμενος), ἔξοχος μαχητής, πολεμιστής : 'Ιλ.Β 692 ἐγχεσιμώρους υἱέας Εὐηνοῖο.

ἐγχεσίπαλος-ον ἐγχέσπαλος βλ.λ.· 'Ησ. « ἐγχεσίπολοι· οἱ τὰ δόρατα πάλλοντες, πολεμισταί ».

ἐγχεσίχειρ-ος μτγν. ὁ τὸ δόρυ ἔχων ἐν τῇ χειρί· || συνεκδ. ὁ ἐκ τοῦ πολέμου ἀποζῶν : 'Ορφ. ἀπ.286,18 δυσμενέες βροτοὶ ἐγχεσίχειρες.

ἐγχέσπᾰλος-ον ὁ πάλλων τὸ ἔγχος, δθ. ὁ πολεμιστής, ὁ μαχητής : 'Ιλ.Ξ 449 Πουλυδάμας ἐγχέσπαλος ἦλθεν ἀμύντωρ Πανθοΐδης.

ἐγχεσφόρος-ον ὁ φέρων ἔγχος, δόρυ : Πίνδ. Ν 3,61 ἐγχεσφόρους ἐπιμίξαις Αἰθιόπεσσι χεῖρας.

ἐγχέω κ. μσν. κ. νεώτ., ἐπ. ὑποτ. ἐγχείῃ, μέλλ. -χέω κ. μτγν. - χύσω, ἀόρ. ἐνέχεα, ἐπ. ἐνέχευα, γ' πληθ. ἐνέχεαν (ἐν τμήσ. 'Οδ.Θ 436), προστ. ἔγχεον, παθ. παρακ. ἐγκέχυμαι, χέω τι ἐντός τινος, χύνω μέσα σὲ κάτι : 'Οδ.Ι 10 ὅτ' .. μέθυ .. οἰνοχόος φορέῃσι καὶ ἐγχείῃ δεπάεσσιν, 'Ηρ.4,70 ἐς κύλικα μεγάλην κεραμίνην οἶνον ἐγχέαντες, Αἰσχ.'Αγ.322 ὄξος τ' ἄλειφά τ' ἐγχέας ταυτῷ κύτει, Ξεν.ΚΠ Ι,3,9 τοῦ δὴ ἐς φάρμακα ἐγχέοιεν μὴ λυσιτελεῖν αὐτοῖς· || ὁμ. κ. παθ. : 'Απολλδ.Δαμ.Πολιορκ.21,8 ὄξους ἢ ἄλλου τινὸς τῶν δριμέων ἐγχεομένου· || τό μέσ. μετ' ἐνεργ. σημ. : 'Οδ.Τ 387 ὕδωρ δ' ἐνεχεύατο πουλὺ ψυχρόν, ἔπειτα δὲ θερμὸν ἐπήφυσεν· || εἰδ.ἰατρ. χέω ἐντός, χύνω ἐντὸς τοῦ ὀργανισμοῦ ὑγρόν τι φάρμακον : 'Ιππ.475,55 ἢν μὲν παχὺ ᾖ τὸ πύον, πυριᾶν, ἢν δὲ λεπτόν, ἐγχεῖν· || ὁμ. κ. τὸ παθ : Γεωπ.16,14,1 ἐριγμῷ κεκαθαρμένῳ ἑφθῷ στέατος ἐλαφείου μιχθέντος.. διὰ τοῦ στόματος ἐπὶ ἡμέρας γ' ἐγχείσθω· 2) ἐπὶ οἴνου, πληρῶ τὸ ποτήριον οἴνου, οἰνοχοῶ, κερνῶ : 'Αριστφ.Σφ.616 κἂν οἶνου μή μοι 'γχῇ, σὺ πιεῖν· || ὁμ. σημ. κ. ἀπολ. ἄνευ τοῦ οἴνου· 'Ησ. « ἐῳνοχόει· ἐνέχει » : Πλάτ.Συμπ.214Α ἔπειτα τῷ Σωκράτει κελεύειν ἐγχεῖν καὶ ἅμα εἰπεῖν, Ξεν.'Αν.4,3,13 τοῖς νεανίσκοις ἐγχεῖν ἐκέλευε καὶ εὔχεσθαι τοῖς φήνασι θεοῖς· || μετὰ γεν. προσ. πληρῶ τὸ ποτήριον πρὸς τιμήν τινος, στὴν ὑγειά του : Καλλ. 'Επιγράμμ.31, Μελέαγρ. ἐν ΑΠ 5,135 ἔγχει καὶ πάλιν, εἰπέ, πάλιν, 'Ηλιοδώρας· || ὁμ. κ. τὸ μέσ. πληρῶ τὸ ποτήριόν μου, ἐγχέω οἶνον δι' ἐμαυτόν, γεμίζω τὸ ποτήρι μου : 'Αριστφ.Σφ.617 κᾆτ' ἐγχέομαι κλίνας, Ξεν.ΚΠ Ι,3,9 οἱ δ' ἄρα τῶν βασιλέων οἰνοχόοι .. εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ἐγχεάμενοι καταρροφοῦσιν· || φρ. ἐγχέω σπονδὴν χέω οἶνον ἐν τῇ φιάλῃ διὰ σπονδήν : 'Αριστφ.Εἰρ. 1102 ἔγχει δὴ σπονδὴν καὶ τῶν σπλάγχνων φέρε δευρί, 'Αντιφ.Ι,19· 3) τὸ μέσ. ἐπὶ ποταμῶν, θαλασσῶν, χύνομαι, ἐκβάλλω εἰς : Διονύσ.Περ.70 πόντος μὲν πρώτιστος Ἰβηρικὸς ἀρχομένοισιν ἐγκέχυται, αὐτ.164 τοῦ καὶ πρὸς βορέην Μαιώτιδος ὕδατα λίμνης ἐγκέχυται· 4) ἐπὶ πραγμάτων στερεῶν, χύνω ἐντός, ρίπτω ἐντός : 'Οδ.Β 354 ἐν δέ μοι ἄλφιτα χεῦον ἐϋρραφέεσσι δοροῖσιν· || ὁμ. ἐπὶ στερεῶν, εἰσάγω διὰ τῆς βίας, εἰσπιέζω : 'Αριστφ.'Ορν.1081 τοῖς τε κοψίχοισιν εἰς τὰς ῥῖνας ἐγχεῖ τὰ πτερά· 5) μετ' αἰτ. δηλούσης τὸ ἀγγεῖον, εἰς ὃ γίνεται ἡ ἔγχυσις, πληρῶ, γεμίζω : Σοφ.ἀπ.563 (π. 'Αθην.15,686Α) ἐγχείτω βαθὺν κρατῆρα, Ξεν.Συμπ.2,23 ἐγὼ γοῦν διψῶ· καὶ ὁ παῖς ἐγχεάτω μοι τὴν μεγάλην φιάλην· || ὁμ. ἐλλειπτικῶς : 'Αλεξ.232 ἔγχεον .. Διός γε τήνδε σωτῆρος, Νικόστρ.20 ἐγχέασα .. ἀγαθοῦ δαίμονος (ἐνν. κύλικα)· 6) εἰδ. δικαν. φρ. ἐγχεῖν ὕδωρ τινί πληρῶ τὴν κλεψύδραν βλ.λ. ὕδατος ἐν τῷ δικαστηρίῳ, δθ. ἐπιτρέπω εἴς τινα νὰ ὁμιλήσῃ : Δημ.407 οὐδ' ἐγχεῖ μετὰ ταῦθ' ὕδωρ οὐδεὶς ἐμοί· πρβλ. κ. αὐτ.1052 ἐξ ἀνάγκης γὰρ ἦν, ὦ ἄνδρες δικασταί, τῷ ἄρχοντι ἀμφορέα ἑκάστῳ ἐγχέαι τῶν ἀμφισβητούντων (= ἦτο ἠναγκασμένος ὁ ἄρχων ἀμφορέα νὰ πληρώσῃ ὕδατος, ἤτοι νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τοὺς ῥήτορας νὰ ὁμιλῶσι μέχρι πλήρους ἐκροῆς τοῦ ὕδατος ἀμφορέως)· || ὁμ. παθ. φρ. ἐγχεῖται τὸ πρῶτον ὕδωρ (ἐνν. εἰς τὴν κλεψύδραν)· δθ. δίδεται εἴς τινα πρῶτον κατὰ σειρὰν ὁ λόγος : Αἰσχίν.3,197 ἐγχεῖται γὰρ τὸ μὲν πρῶτον ὕδωρ τῷ κατηγόρῳ καὶ τοῖς νόμοις καὶ τῇ δημοκρατίᾳ· 7) μτφ. ἐνσταλάζω, ἐμβάλλω : Συνέσ.'Επ.140,276 C προσείρησο οὖν παρὰ πάντων, ἑκάστου μονονοὺκ ἐγχέαντος τὴν ψυχὴν τῇ προσρήσει· || ὁμ. κ. τὸ μέσ. : Πλάτ.Φίλ.47Ο7 τὸ δ' αὖ τῆς ἡδονῆς πολὺ πλεῖον ἐγκεχυμένον συντείνει τε καὶ ἐνίοτε πηδᾶν ποιεῖ· || ὁμ. μτφ. κ. τὸ μέσον μετὰ ἐνεργ. σημ. : Εὐστ.Πον.319,60 πᾶσιν οὖν τῆς τοῦ φρονεῖν ἀμβροσίας ὁ Προμηθεὺς ἐγχεάμενος.

ἔγχηλος 'Ησ. « ἐπίδεσμος ἰατρικός ».

ἐγχημώμενοι 'Ησ. « ἐγχάσκοντες ».

ἐγχήρης-ους-ες μσν. αἰχμηρός : Νικήτ.'Ισ.'Αγγ. Ι,6,242C καὶ δόρατι ἐγχήρει.

ἐγχηρωτύλει 'Ησ. « ἐπιχαίρουσιν ».

ἐγχθόνιος-ον μτγν. ὁ ἐν τῇ γῇ, στὴ γῆ μέσα : 'Ελλ.'Επιγράμμ.298 σποδιὴ κειμένη ἐγχθόνιος· 2) ἐγχώριος, ντόπιος : 'Απολλωνίδ. ἐν ΑΠλ.4,235 ἐγχθονίου γλευκοπότης κύλικος.

ἐγχίδιαν 'Ησ. « ἔγγιον ».

ἐγχίκτυπος-ον ΕΜ ὁ διὰ τοῦ δόρατος κτυπῶν

ἐγχλαινοῦμαι-όομαι μτγν. ἐνδύομαι, φορῶ : Λυκόφρ.974 ἐσθῆτα προστρόπαιον ἐγχλαινούμενος, αὐτ.1347 στέρφος ἐγχλαινούμενον.

ἐγχλᾰμῡδοῦμαι-όομαι 'Ησ. περιβάλλομαι διὰ χλαμύδος, φορῶ χλαμύδα.

ἐγχλιαίνω μτγν. καθιστῶ τι χλιαρόν· κ. παθ. : Διοσκ.Εὐπορ.Ι,228.

ἐγχλίασμα 'Ησ. « μαῦρον ὄνομα ».

ἐγχλίω (ῑ) ὑβριστικῶς φέρομαι πρός τινα, προσβάλλω : Αἰσχ.'Ικ.914 κάρβανος ὢν δ' Ἕλλησιν ἐγχλίεις ἄγαν· 2) 'Ησ. « ἐγχλίει, ἐντρυφᾷ ».

ἔγχλους-οος μτγν. ἔγχλωρος βλ.λ., αἰτ. ἐν. κατὰ μεταπλ. ἔγχλοα : Νίκ.Θηρ.676 ἔγχλοα φλοιόν.

ἐγχλοῶ-άω μτγν. ἔχω χρῶμα ὡς ἡ χλόη, εἶμαι πρασινωπός : Νίκ.Θηρ.154 ἐγχλοάουσα λεπίς· 2) 'Ησ. « ἐγχλοᾶσθαι· ἐμφῦναι ».

ἐγχλωρίζω μτγν. ἐγχλοῶ βλ.λ. : Σχόλ.Νικ.Θηρ.154.

ἔγχλωρος-ον μτγν. ὁ χλωρὸς τὸ χρῶμα, ὠχροπράσινος, πρασινωπός : Θεόφρ.Φΐ 3,12,5 τὸ δ' ἄνθος πασῶν ὅμοιαν ἀμυγδαλῇ πλὴν οὐκ ἐρυθρόν, ὥσπερ ἐκείνης, ἀλλὰ ἔγχλωρον.

ἔγχναυς-ουν μτγν. κ. ἀσυν. ἔγχνοος-ον πλήρης χνοός, γεμάτος χνούδι, χνουδερός : Νίκ.Θηρ. 762 στεγνὰ δὲ πτερὰ πάντα καὶ ἔγχνοα.

ἐγχοδαῖα διόρθ. τοῦ ἐγχόδια βλ.λ.

ἐγχόδια 'Ησ. « ἀθρόα ».

ἐγχοιριλῶ-όω 'Ησ. ἐν παθ. μτχ. « ἐγκεχοιριλωμένην, λεπράν ».

ἐγχονδρίζω μτγν. ἐναρμόζω χόνδρον ἐντός τινος ἢ ἐπιπάσσω ἢ καταπλάσσω χόνδρον : Ἀρχιγ.π.Γαλ.12,661 ἐγχονδρίσας . . ἀγκτηρίασον.

ἔγχονδρος-ον μτγν. ὁ χονδρὸν ἔχων σχῆμα, χονδρώδης : Διοσκ.1,83 ἔγχονδρος λίβανος.

ἐγχόνδρωμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἰατρ. ὄγκος χονδρώδης, ἀναπτυσσόμενος ἐν τῇ κοιλότητι τῶν ὀστῶν.

ἔγχορδος-ον μτγν. κ. νεώτ. γεν. ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων, ὁ ἔχων χορδάς, ποὺ ἔχει κόρδες, ἐν διαστολῇ πρὸς τὸ πνευστὸς βλ.λ. : Πολυδ.4,58 ὄργανα ἐντατά, ἔγχορδα.

ἐγχορεύω μτγν. χορεύω ἔν τινι τόπῳ : Πλούτ. Ἠθ.332B βούλομαι πάλιν ἐν Ἰνδίᾳ νικῶντας Ἕλληνας ἐγχορεῦσαι.

ἐγχόρηγος-ον μσν. ὁ ἐξ ἀσβέστου, ὁ μετ' ἀσβέστου ἐκτισμένος : ΨΚωδ.148B θόλος ἐγχόρηγος, αὐτ.149,41 ἐγχόρηγος κάραβος· βλ. κ. ἐγχώρηγος.

ἔγχορτος-ον πάπ. ὁ ἔχων χόρτον.

ἔγχος-εος·ους (τὸ) λόγχη, ἀκόντιον (ἀποτελούμενον ἐκ τῆς αἰχμῆς κ. τοῦ δόρατος βλ.λς) : Ἰλ.Ζ 319 ἐν δ' ἄρα χειρὶ ἔγχος ἔχ' ἑνδεκάπηχυ, Βακχ. ἀπ.3 ἔγχη λογχωτά· 2) γεν. ὅπλον, συνήθ. κτ. πληθ. : Πινδ.Π 9,28 ἄτερ ἐγχέων ἑκάεργος Ἀπόλλων· ‖ ξίφος : Σοφ.Αἴ.287 ἄμφηκες λαβὼν ἐμαίετ' ἔγχος ἐξόδους ἕρπειν κενάς, Εὐρ.Ἠλ.696 φρουρήσω δ' ἐγὼ πρόχειρον ἔγχος· ‖ πτερωτὰ ἔγχη τὰ βέλη : Εὐρ.Ἡρ.1098 πτερωτὰ τ' ἔγχη τόξα τ' ἔσπασται πέδῳ· 3) μτφ. κατὰ ποικίλας χρήσεις, οἷον Ἑκάτης ἔγχος τὸ πῦρ : Σοφ.ἀπ.535, Σχόλ.Ἀπόλλ.Ρ 3,1215 Ἥλιε δέσποτα καὶ πῦρ ἱερὸν Εἰνοδίας Ἑκάτης ἔγχος· ‖ ὁμ. μτφ. φροντίδος ἔγχος βοήθεια : Σοφ.ΟΤ 170 οὐδ' ἔνι φροντίδος ἔγχος ᾧ τις ἀλέξεται· 4) ἐπὶ τῆς σφαίρας τῆς Ναυσικᾶς, ΕΜ 313,1 « ὁ δὲ Σοφοκλῆς τὴν σφαῖραν ἔγχος κέκληκεν » : Σοφ.ἀπ.782 τὸ δ' ἔγχος ἐν ποσὶν κυλίνδεται· 5) κατὰ μετωνυμίαν, ἐν περιφράσει, στρατιωτικὴ δύναμις : Καλλ.ἀπ.444 Ἰηπύγων ἔγχος ἀπωσάμενοι.

ἐγχοῦν Ἡσ. « τὸ στεάτινον ».

ἔγχουσα ἀττ. ἀντὶ ἄγχουσα βλ.λ. : Ἀριστφ. Λυσ.48 τὰ κροκωτίδια καὶ τὰ μύρα χαὶ περιβαρίδες χἠ 'γχουσα, Ξεν.Οἰκ.10,2 ἐντετριμμένην πολλῷ μὲν ψιμυθίῳ . . πολλῇ δ' ἐγχούσῃ.

ἐγχουσίζομαι ΕΜ βάφω, χρίω τὸ πρόσωπον δι' ἐγχούσης βλ.λ.· ΕΜ 313,37 « ἐγχουσίζεται, τὸ τῇ ἐγχούσῃ χρίεσθαι τὸ πρόσωπον ».

ἔγχουτον Ἡσ. δ. ἀν. ἔγχυτον « ἄρτον στεάτινον, Λάκωνες ».

ἐγχραίνω μσν. μολύνω ἔν τινι βλ.λ. : Θεόδ.Διακ. Ἀκρ.5,70 ἔχουσι ἐν ἄχραντον ἐγκεχραμμένον (ἐπὶ τοῦ ἱματίου τοῦ Μωάμεθ).

ἐγχραύω, ἐπ. ἐνιχραύω κρούω, κτυπῶ ἐπί τινος: Ἡρ.6,75 ὅκως γάρ τεῳ ἐντύχοι Σπαρτιητέων, ἐνέχραυεν ἐς τὸ πρόσωπον τὸ σκῆπτρον.

ἐγχρεμετίζω μτγν., μέλλ. -ίσω, χρεμετίζω ἐντός τινος : Πολυδ.10,56 οἷς ἐγχρεμετίζοντες οἱ ἵπποι ἦχον ἐποίουν προσόμοιον αὐλῷ.

ἔγχρεμμα-ατος (τὸ) μτγν. τὸ ἐγχρεπτόμενον, τὸ ρόχαλο, τὸ φτύσμα, ἐν χρ. κ. μτφ. : Πλούτ.Ἠθ.82B τὸ περὶ τὸν βίον ἐγχρέμματα καὶ φθόνους.

ἐγχρέμπτομαι μτγν. ἀποθ. ἐκβάλλω φλέγματα, ρόχαλα : Ὀνειρ.10 ὑπέδηπτε καὶ ἐνεχρέμπτετο μύχιόν τι καὶ δυσπρόσσοδόν τι (πιθ.γρ.ἐχρέμπτετο).

ἐγχρῄζω μτγν. κ. μσν., μέλλ. -χρήσω ἔχω ἀνάγκην τινός, χρειάζομαι κάτι : Φιλόδ.Ρητ.3,21 οὐδὲν γὰρ ἐγχρῄζουσιν, Πάπ. ἡ δεῖνα ἐγχρῄζουσα τῆς τοῦ ἡγεμόνος μισοπονηρίας 2) ἀμτβ. εἶμαι ἀναγκαῖος, χρήσιμος, χρησιμεύω : Φιλόδ.Ὀργ.21 ἰατροῖς ἐγχρῄζει τὸ φέγειν, Πάπ. παρὲξ τόπων ἐγχρηζόντων ἐς ἐλαιουργῖον, Γεωπ.20,19 δέλος πρὸς τρίγλας καὶ σκάρους μεγάλους, ὥστε ἐγχρῄζειν ἐς ὕδωρ· ‖ τὰ ἐγχρῄζοντα τὰ ἀναγκαῖα, τὰ χρειώδη, τὰ χρειαζούμενα : Λουκ. Ἱστ. Συγγρ. 22 οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ ἐγχρῄζοντα.

ἐγχρηματίζω πάπ. ἀσχολοῦμαι (εἴς τι : Πάπ. σύμβολα ἐγχρηματίζειν (συντάσσειν).

ἔγχριμμα-ατος (τὸ) μτγν. ἡ πρόσκρουσις : Φιλόστρ. Εἰκ.2,12 καὶ τὰ κέντρα ἀνέλκουσαι δέει τοῦ ἐγχρίμματος (διορθ. ἐγχειρήματος).

ἐγχρίμπτω κ. μον. κ. ἐγχρίπτω, ἀόρ. ἐνέχριμψα κ. -ιφα, μέσ. μέλλ. χρίμψομαι, παθ. ἀόρ, ἐνεγχρίμφθην, φέρω πλησίον τινὸς βιαίως, προσωθῶ, προσεγγίζω βιαίως : Ἰλ. Ψ 334 τῷ σὺ μάλ' ἐγχρίμψας ἐλάαν σχεδὸν ἅρμα καὶ ἵππους, Ἡρ.2,60 ἐγχρίμψαντες τὴν βᾶριν τῇ γῇ ποιεῦσι τοιάδε (πλησιάσαντες τὴν λέμβον εἰς τὴν ἀκτήν), αὐτ.3,85 καὶ τὰ μὲν πολλὰ περιῆγε ἀγχοῦ τῇ ἵππῳ, ἐγχρίμπτων τῇ θηλέῃ· ‖ ὁμ. κ. τὸ παθ. : Ἰλ. Ψ 338 ἐν νύσσῃ δέ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχριμφθήτω· ‖ ἐπὶ ἐντόμων ἐχόντων δηλητηριῶδες κέντρον, προσωθῶ, ἐμβάλλω βιαίως : Αἰλ. ΖΙ 16,41 Μεγασθένης φησὶ κατὰ τὴν Ἰνδικὴν σκορπίους γίνεσθαι πτερωτοὺς μεγέθει μεγίστους, τὸ κέντρον δὲ ἐγχρίπτειν τοῖς εὐρωπαίοις παραπλησίως, Πολυδ. 6,125 σκορπίος ζητῶν ὅτῳ ἐγχρίψει τὸ κέντρον· 2) ἀμτβ. μετὰ δοτ. πλησιάζω : Σαφ. Ἠλ.298 μή πού τις ἡμῖν ἐγγὺς ἐγχρίμπτει βροτῶν, Ἀππ. Ἐμφ.Πολ. 2,95 αὐτὸς δὲ λέγεται παρὰ τὴν φυγὴν ἐγχρίπτειν ἅπασιν ἐπιστρέφων αὐτοῖς, Λέων Διάκ. 88 Β τῇ τάφρῳ ἐγχρίμπτουσιν· 3) ὁρμητικῶς πρός τι φέρομαι, ἐφάπτομαι βιαίως, συγκρούομαι : Ἰλ. Ν 146 ἀλλ' ὅτε δὴ πυκινῇς ἐνέκυρσεν φάλαγξιν, στῆ ῥα μάλ' ἐγχριμφθείς, Λέων Διάκ.15Β τοῦ κριοῦ τοῖς τείχεσιν ἐγχριφθέντος καὶ κραταιῶς. . τύπτοντος· ‖ ἐξ οὗ μτγν. κ. μσν. κ. τὸ ἐνεργ. ἐν ὁμ. σημ. : Ἀγαθ.41Α καὶ εἰ μὲν σώματί που ἐγχρίψειεν, εἰσδύεται μὲν εἴσω· 4) ὁμ. τὸ παθ. συμπιέζομαι, στρυμώνομαι : Ἰλ.Η 272 ὁ δ' ὕπτιος ἐξετανύσθη ἀσπίδ' ἐνιχριμφθείς· 5) εἰσδύομαι, εἰσχωρῶ : Ἰλ.Ρ 405 ἀλλὰ ζωόν, ἐνιχριμφθέντα πύλῃσιν, ἂψ ἀπονοστήσειν· 6) γεν. πλησιάζω, ἔρχομαι ἐγγύς, προσεγγίζω : Ἡρ.2,93 καὶ ἀναπλώοντες ὀπίσω τῆς αὐτῆς ἀντέχονται, ἐγχριμπτόμενοι καὶ ψαύοντες ὡς μάλιστα· ‖ ὅθ τὸ μέσ. ἐντυγχάνω, συναντῶ : Ψ Ἡρόδ.Βίος Ὁμ.30 πορευόμενος δὲ ἐγχρίμπτεται γυναιξὶ θυούσαις· 7) εἰδ. πλησιάσω ἐρωτικῶς γυναῖκα, ἔρχομαι εἰς ἐρωτικὴν συνάφειαν μετὰ γυναικός. Ἡρ.4,113 καὶ τις μουνωθεισέων τινὶ αὐτέων ἐνεχρίμπτετο, καὶ ἡ Ἀμαζὼν οὐκ ἀπωθέετο· 8) κυνηγῶ : Εὐρ. Ἱππ.218 ἵνα θηροφόνοι στείβουσι κύνες βαλιαῖς ἐλάφοις ἐγχριμπτόμεναι· 9) ἐπὶ ἑρπετῶν δηλητηριωδῶν, ἐπιτίθεμαι ἐναντίον τινός, προσβάλλω τι : Νίκ.Θηρ.336 οἷσιν ἐνιχρίμψῃ βλοσυρὸν δάκος· ‖ κ. ἐπὶ ἐλεφάντων : Ὀππ. Κυν.2,535 ἐγχρίμψας θηκτῇσιν ἀπειρεσίαις γενύεσσιν· 10) ἐπὶ νόσων ἢ πόνων, ἐπέρχομαι, ἐκδηλοῦμαι : Ἱππ.Γυν.2,137 ἢν μὲν ἐς τοὺς βουβῶνας καὶ κτένα καὶ κύστιν ἐγχρίμψῃ (ἡ ὀδύνη)· ‖ ὁμ. κ. τὸ μέσ. : Ἀρετ.Χρον.Παθ.2,12 ἐγχρίμπτεται δὲ ἡ ἀρθρῖτις ἄλλοτε ἐς ἄλλα ἄρθρα· ‖ μτγν. τὸ μέσ. μτφ. ἐπὶ τῆς πενίας : Συνέσ. Ὑμν.330D μηδὲ κατηφὴς πενία μελάθροις ἐγχριπτόμενα περὶ γᾶν ἕλκοι φροντίδα θυμοῦ· 11) μτγν. ἐπιπίπτω : Ὀππ.Κυν.3,313 εἰσόκεν ἄγρῃ ἐγχρίμψῃ (ὁ λύκος).

ἔγχριμψις-εως (ἡ) μσν. τὸ ἐγχρίπτειν βλ. λ., ἡ πλῆξις, ἡ τύψις, τὸ κτύπημα.

ἔγχρισις-εως ἰων. -ιος τὸ ἐγχρίειν βλ. λ. : Ἱππ.Εὐσχημ.8 περὶ ψηλαφίης καὶ ἐγχρίσιος καὶ ἐγκαταντλήσιος· 2) ἐλαφρὸν τραῦμα, ἀμυχή : Αἰλ. ΖΙ 3,22 τῆς τε ῥινὸς τὸ ἄκρον ἁπαλὸν ὂν καὶ ἐγχρίσει τῇ τῆς ἀσπίδος (τοῦ ἑρπετοῦ) τρόπον τινὰ ἐκκείμενον φρουρεῖ.

ἔγχρισμα-ατος (τὸ) ἡ ἐνέργεια κ. τὸ ἀποτέλε-

σμα τοῦ ἐγχρίω βλ.λ. : Ἱππ.Χυμ.5 χρίσμασιν, ἐγχρίσμασιν, Ἀφρικαν.Κεστ.293,12 ἔγχρισμα δὲ ἔστω δύο ἑξῆς ἡμέρας (ἔγχρισις).

ἔγχριστος-ον ἐπὶ φαρμάκων, τὸ ἐγχριόμενον, τὸ ἐπαλειφόμενον : Ἀριστλ. ΖΓ 749a.9 τὰς δὲ γυναῖκας βασανίζουσι τοῖς τε προσθέτοις καὶ τοῖς ἐγχρίστοις· || ἐν χρ. κ. μτφ. : Θεόκρ.11,2 οὐδὲν πὸτ τὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο.. οὔτ' ἔγχριστον.. οὔτ' ἐπίπαστον.

ἐγχρίω κ. μσν. κ. νεώτ. χρίω, ἀλείφω ἐντός, ἐπιχρίω, ἐπαλείφω : Δοῦρ 10 (π. Ἀθην.12,542D) καὶ τοῖς ἄλλοις ἀλείμμασιν ἐγχρίων ἑαυτόν, Ἀρετ.Ὀξ. Νούσ.2,10,112 ἐγχρίειν δὲ τάδε τοῖσι γυναικείοισι χώροισι, Τζέτζ.Χιλ.4,407 σκόροδα τρίψας ἔγχρισον· || τὸ μέσ. χρίω ἐμαυτόν, ἀλείφομαι : Στράβ.15,1,29 ἐπὰν δὲ καταπηδήσαν τὸ θηρίον ἐγχρίσηται τοῦ ἰξοῦ· κ. μετ' αἰτ. : Νικ.Δομ.2D ἐγχρίομαι τὸ πρόσωπον, ΚΔ Ἀπ.3,18 καὶ κολλύριον ἵνα ἐγχρίσῃ τοὺς ὀφθαλμούς σου ἵνα βλέπῃς· || ὁμ. ἀπολ. : Ἀρρ.Ἐπικτ.2,21,20 τὰ γὰρ κολλύρια οὐκ ἄχρηστα τοῖς ὅτε δεῖ καὶ ὡς δεῖ ἐγχριομένοις· **2**) μτφ. περιβάλλω ὡσεὶ δι' ἐπιχρίσματος : Λυκόφρ. 1455 ψευδηγόροις φήμαις ἐγχρίειν ἔπη· **3**) ἐμπήγω, ἐμβάλλω, χώνω (ἐπὶ τοῦ κέντρου ἐντόμων) : Αἰλ.ΖΙ 6,20 ἐγχρίσας δὲ ἕκαστος αὐτῶν τὸ κέντρον, Φιλόστρ.Εἰκ.13 μέλιττα τὸ κέντρον ἀφυλάκτως ἐγχρίσασα· || ὁμ. παθ. ἐπὶ τοῦ ἰοῦ, διὰ τοῦ κέντρου ἐμβάλλομαι : Αἰλ.ΖΙ 1,54 καὶ ἐπαοιδαὶ δὲ ἐπράϋνάν τινων ἐγχρισθέντα ἰόν· **4**) ὁμ. ἐπὶ ἐντόμων, κεντρίζω κ. παθ. κεντρίζομαι· Φρύνιχ. ἐν ΑΒ « κεχρίσθαι σκορπίῳ, ἀντὶ τοῦ πεπλῆχθαι ὑπὸ σκορπίου καὶ σὺν τῇ προσθήκῃ ἐγκεχρίσθαι» **5**) μτφ. ἐπὶ τῆς ψυχῆς, παρακινῶ, παροτρύνω· Ἡσ. « ἐγχρίει· τύπτει, ἐγκεντρίζει» : Πλάτ.Φαῖδρ. 251D ἡ δ' ἐντὸς μετὰ τοῦ ἱμέρου ἀποκεκλῃμένη, πηδῶσα οἷον τὰ σφύζοντα, τῇ διεξόδῳ ἐγχρίει ἑκάστῃ τῇ καθ' αὐτήν.

ἐγχρονία (ἡ) κ. μσν., ἰων. -ίη ἡ χρονία φύσις τινός : Ἱππ.Παραγγ.14 ἐγχρονίη νούσου (ἀμφ.)· **2**) μσν. τὸ ἔτος, ἡ χρονιά : Εὐχολόγ.611, Παλαιογρ. Montf.69 ἐν μηνὶ Φεβρουαρίῳ κα', ἐγχρονίας, ςτωμ'.

ἐγχρονίζω, μέλλ. -ιῶ βραδύνω ἐν τῷ μεταξύ, χρονοτριβῶ : Θουκ.3,27 αἵ τε νῆες αὐτοῖς οὐχ ἧκον ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου, ἀλλὰ ἐνεχρόνιζον, Θεόφρ. Φ Αἰτ.5,11,1 ἐγχρονίζουσιν γὰρ αὗται μάλιστα, Παράρτ. ΑΠ 282,7 ἀνθ' ὧν δ' ἐγχρονίσας ἐπετήσιον οὐκ ἀπέδωκε· || ὁμ. κ. ἐμπροθέτως : Ἀριστλ.Ρητ.1411 a,19 καὶ τὸ Ἀναξανδρίδου ἰαμβεῖον ὑπὲρ τῶν θυγατέρων πρὸς τὸν γάμον ἐγχρονιζουσῶν· || μετ' ἐμπροθ. τοπ. προσδιορ. διατρίβω, διαμένω ἐπὶ πολὺ ἔν τινι τόπῳ : ΔίωνΚ 42,9 ἐν τῇ Αἰγύπτῳ ἐνεχρόνισεν ἀργυρολογῶν· || τὸ παθ. ἐπιβραδύνομαι, ὑφίσταμαι ἐπιβράδυνσιν : Πλάτ.Ἐπιστ.362A μὴ ἀναλωθὲν δὲ ἀλλ' ἐγχρονισθέν, ἕως ἄν τις παρὰ σοῦ ἔλθῃ· **2**) γίνομαι χρόνιος : Ἱππ.Προγν.17 ἐγχρονίζει τὰ ἐμπυήματα, Φίλ.2,203 ἐγχρονίζον ἔθος· || ὁμ. τὸ παθ. : Πλάτ. Γοργ.480B ὅπως μὴ ἐγχρονισθὲν τὸ νόσημα τῆς ἀδικίας ὕπουλον τὴν ψυχὴν ποιήσει καὶ ἀνίατον· **3**) διαμένω που μέχρι τοῦ γήρατος, ἐγγηράσκω : Φίλ.2,156 μὴ χρόνου μήκει μαραινόμενον, ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἐγχρονίζει καινούμενον καὶ νεάζον, Εὐστ.Ἰλ.1327,23 οἰκότριβες οἱ οἰκογενεῖς δοῦλοι διὰ τὸ ἐγκεχρονικέναι οἴκῳ καὶ κατετρῖφθαι.

ἐγχρόνιος-ον μτγν. πρόσκαιρος, προσωρινός : Πρόκλ. εἰς Πλάτ.Παρμ.638 ἐγχράνιαι φύσεις.

ἐγχρονισμός (ὁ) μτγν. ἡ χρονοτριβή, ἡ χασομέρεια : Σωρ.1,46, Ἀέτ.φύλλ.64,2 φυλακτέον δὲ τὸν ἐγχρονισμόν, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν εὐπαθῆ τὴν κεφαλὴν ἐχόντων.

ἔγχρονος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ μὴ πρὸ πολλοῦ χρόνου γενόμενος, ὁ πρόσφατος ἢ ὁ εἰσέτι ἰσχύων, ποὺ δὲν πολυκαίρισε γιὰ νὰ χαλάσῃ : Ἀππ. ἀπ.3 (π. Σουΐδ.) κατεφρόνουν τῶν σπονδῶν ἔτι ἐγχρόνων οὐσῶν (Σουΐδ. « ἐγχρόνων· οὐ πρὸ πολλοῦ χρόνου συντεθεισῶν »)· **2**) κ. νεώτ. ὁ ἐν χρόνῳ γενόμενος ἢ ἰσχύων, ἀντίθ. αἰώνιος· Ἡσ. « πρόσκαιρος », Ζωναρ.720 « ἐγχρόνῳ οὐ τὸ εἶναι μετρητὸν ὑπὸ χρόνου » : Πρόκλ.Στοιχ.Θεολ.53.

ἐγχρόνως ἐπίρρ. μτγν. ἐν χρόνῳ, ἐν ὡρισμένῳ χρόνῳ : Ἰουστ.182A μηδενὸς τοίνυν τῶν ἀγεννήτων ἐγχρόνως ποιούντων.

ἔγχρους-οος-ουν νεώτ. ἔγχρωμος, χρωματιστός.

ἐγχρύσεος-ον Ἐπιγρ. ἔγχρυσος βλ.λ. : Ἐπιγρ. ἐγχρυσέως θεοὺς ἐλάσαντας.

ἔγχρυσος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ ἔχων χρυσόν, ὁ ἐπικεχρυσωμένος, χρυσωμένος : Ἐπιγρ. γραπτὰν ἐν ὅπλῳ ἐγχρύσῳ εἰκόνα, Φιλόστρ.Εἰκ.1,22 στολὴν ἔγχρυσον (κεκοσμημένην διὰ χρυσοῦ), Πασχ. Χρον.585,13 εἰκὼν ἔγχρυσος· || ὁ πρὸς χρυσὸν ὅμοιος, ὁ χρυσίζων : Διόδ.Σ 3,39 τοπάζιον, ὅπερ ἐστὶν λίθος.. ὑάλῳ παρεμφερὴς καὶ θαυμαστὴν ἔγχρυσον πρόσοψιν παρεχόμενος.

ἐγχρυσῶ-όω μσν. ἐκτελῶ ἐπιχρύσωσιν, κοσμῶ διὰ χρυσοῦ, χρυσώνω· ὁμ. κ. παθ. ἐγχρυσοῦμαι : Τζέτζ.Χιλ.3,975 ἐν τάφῳ .. ἀλλ' ἐγκεχρυσωμένῳ.

ἐγχρῶ-άω κ. ἐγχραύω ἐν ᾗ σημ. τὸ ἐγχρίμπτω βλ.λ. ὠθῶ, φέρω βιαίως πρός τι : Ἡρ.6,75 ἐνέχραυεν ἐς τὸ πρόσωπον τὸ σκῆπτρον, Νίκ. Θηρ.277· **2**) τὸ παθ. ἐν τῷ παρακ. ἐν φρ. ἐγκεχρημένος πόλεμος = σφοδρῶς, μετὰ βιαιότητος διεξηγμένος : Ἡρ.7,145 ἦσαν δὲ πρός τινας καὶ ἄλλους ἐγκεχρημένοι (πόλεμοι) (πιθ. ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἐγκεχειρημένοι ἢ ἐγκεκρημένοι).

ἐγχρῴζω κ. ἐγχρωννύω κ. ἐγχρώννυμι, μέλλ. -ώσω μ. π. Ἡσ. « ἐγχοώσας· χρίσας » ἐν χρ. τὸ παθ. ἐγχρῴζομαι κ. ἐγχρώννυμαι, παρακ. ἐγκέχρωσμαι ἐγχρωματίζομαι, γίνομαι ἀνεξίτηλον χρῶμα : Ἀριστλ.Ξεν.978 a, 11 ἐν ἅπασι τοῖς μέρεσιν ἐγκέχρωσται ἡ λευκότης· || μτφ. στερρῶς συνάπτομαι : Ἀριστλ.ΗΝικ.1105 a, 3 χαλεπὸν ἀποτρίψασθαι τοῦτο τὸ πάθος ἐγκεχρωσμένον τῷ βίῳ, Ἀρχύτ.π.Στοβ.4,1,138 νόμον ἐν τοῖς ἤθεσι καὶ τοῖς ἐπιτηδεύμασι τῶν πολιτῶν ἐγχρῴζεσθαι δεῖ.

ἐγχρωκουρίας-ου (ὁ) Ὠρ. π. ΕΓν.ἐν λ. ἐν χρῷ ὁ ἐν χρῷ κεκαρμένος, ὁ κουρεμένος σύρριζα.

ἐγχρωμάτος-ον σχόλ. ὁ ἔγχρωμος : Σχόλ.Ἀριστφ Πλ.530 ἑρμήν. τῆς λέξεως ποικιλομόρφων.

ἔγχρωμος-ον νεώτ. ὁ ἔγχρους, ὁ κεχρωματισμένος· || ὁ ἔχων ἓν ἢ καὶ πλείονα τῶν μεταξὺ λευκοῦ καὶ μέλανος χρωμάτων : ἔγχρωμος ἐσθής.

ἐγχρώμως ἐπίρρ. νεώτ. μετὰ χρώματος ἢ μετὰ χρωμάτων· || μὲ χρῶμα οὐχὶ λευκὸν ἢ μέλαν.

ἐγχρώντως ἐπίρρ. μτγν. ἀποχρώντως : Διον.Ἀλ. Συνθ.5,4 « ἐγχρώντως· ἀποχρώντως ».

ἐγχυδαῖος-ον μτγν. ὁ χυδαίοις ἰδιάζων, ὁ χυδαῖος : Φιλόδ.Ρητ.352,14 οὐχ ὅτι φιλόσοφον, ἀλλ' οὐδὲ τὸν ἐγχυδαῖον νοῦν ἔχων.

ἐγχύλημα-ατος (τὸ) νεώτ. ἐκχύλισμα φυτῶν, διαλυτὸν ἐν ὕδατι, ἐν ἀραιῷ οἰνοπνεύματι ἢ ἐν μείξει μετὰ γλυκερίνης.

ἐγχύλης παρ' Ἡσ. εἶδος ἰχθύος.

ἐγχυλιάζω μσν. ἐμβάπτω, ἐμβάλλω εἴς τι ρευστὸν (χυλόν) : ΚΠορφ. πρὸς Ρωμανὸν 92C οἵτινες εἰσὶ συνηρμοσμένοι καὶ συνδεδεμένοι εἰς ἀλλήλους μετὰ σιδήρων ἐν μολύβδῳ ἐγχυλιασμένων (μὲ σίδερα, ποὺ ἔχουν βυθισθῆ σὲ καυτὸ μολύβι).

ἐγχυλίζω μτγν. μεταβάλλω εἰς χυλόν : Θεόφρ. ΦΑἰτ 6,11,14 παρασκευάζουσιν αὐτὸ τὰ μὲν ἐγχυλίζοντες καὶ ξηραίνοντες τὰ δ' ἐντέμνοντες.

ἐγχύλισμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐκ τοῦ καρποῦ ἐκθλιβόμενος χυλός, ἐκχύλισμα βλ.λ. : Διοσκ. 1,133 τὸν δὲ καρπὸν .. ἐξ οὗ ἐκθλίβεται τὸ ἐγχύλισμα ξηραινόμενον ἐν σκιᾷ.

ἔγχυλος-ον [χυλός] ὁ ἔχων χυμόν, χυμώδης, ζουμερός : Ἱππ.Παθ.59, Θεόφρ.ΦΑἰτ.43,3 **τὰ δ' ὄσπρια θερίζουσιν ἐγχυλότερα·** ‖ ὁ μὴ ἀπεξηραμμένος : αὐτ.6,3,2 **ἅπαντα δ' οὖν ταῦτα μίξει τινὶ καὶ ἀλλοιώσει ἔγχυλα γίνεται·** ‖ ἐπὶ ᾠῶν, τὸ μὴ ἐξ ὀπτήσεως συμπαγές, μελάτο : Γαλ.6,707.

ἐγχυλοῦμαι-όομαι μτγν. εἰς χυλὸν μετατρέπομαι, γίνομαι χυλώδης : Γαλ.8,369.

ἐγχύλως ἐπίρρ. μτγν. ἐν ἐγχύλῳ καταστάσει : Ἀρχιγ.π.Γαλ.8,931 **διασεσαγμένων ἐγχύλως** (ἀμφ.).

ἐγχύλωσις-εως (ἡ) [χυλός] ἡ ἐμβολή, ἡ παροχέτευσις ρευστοῦ, τὸ ἔγχυμο βλ.λ.2) : Ἀρετ.Χρον.Παθ.2,12 **ἢν δὲ πελιδναὶ ἔωσιν αἱ σάρκες προεγχαράσσειν ἐγχυλώσεως εἵνεκεν.**

ἔγχυμα-ατος [τὸ] μτγν. ἐπὶ φαρμάκων, τὸ ἐντός τινος χυνόμενον : Γαλ.12,649 **τὰ ἐγχύματα ἐς τὰ ὦτα·** **2**) ἐπὶ δοχείου, ἡ ἐμβολή, χύσις ἐν δοχείῳ ρευστοῦ : Ἱππ. Καρδ.8, Γαλ.11,260· **3**) Ἡσ. « πλακούντων εἶδος»· πρβλ. κ. ἔγχυτος 2)· **4**) νεώτ. ἰατρ. τὸ προϊὸν ἐγχύσεως βλ.λ. ἤτοι τῆς ἐν θερμῷ ὕδατι παραμονῆς ὀργανικῆς οὐσίας.

ἐγχυματίζω μτγν. κ. μσν. ἐνεργῶ ἔγχυσιν, ἐγχέω : Αἴσωπ.18 **αἰγὸς πνεύμονα ἐγχυματίσαι ἔλεγεν αὐτῷ,** Γεωπ.4,73 **ὀπὸν.. ἐγχυματίζουσιν·** ‖ παθ. -ομαι ὑφίσταμαι ἔγχυσιν : Διοσκ.1,45 **ἐγχυματίζεται πρὸς μελασμοὺς τριχῶν·** **2**) ἰατρ. μετ' αἰτ. δηλούσης τὸν νοσοῦντα κ. δοτ. δηλούσης τὸ φάρμακον, θεραπεύω δι' ἐγχύσεων, ἐφαρμόζω θεραπείαν δι' ἐγχύσεων : Ἱππ.8 **ἐγχυματίζειν δεῖ τὸν πυρέττοντα ἵππον.. ᾠοῖς τρισίν, ῥοδίνου οὐγγίαις δυσίν,** αὐτ.8 **ἀλεύρῳ κριθίνῳ μετὰ ψυχροῦ ὕδατος ἐγχυμάτισον·** ‖ ὁμ. μετ' αἰτ. δηλούσης νόσον, θεραπεύω νόσον δι' ἐγχύσεων : Σουΐδ. ἐν λ. διάρροια, **τὴν κραῦραν οἱ νομεῖς ἐγχυματίζουσιν·** **3**) γεν. ἐγχέω : Ἀρχιγ.π.Γαλ.12,621· **4**) νεώτ. ἰατρ παρασκευάζω ἔγχυμα βλ.λ.4) δι' ἐμβολῆς ὀργανικῆς οὐσίας ἐντὸς θερμοῦ ὕδατος.

ἐγχυματικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἔγχυμα βλ.λ.4) : **ἐγχυματικὸν σκεῦος·** **2**) ὁ ἐν ἐγχύματι ἐμφανιζόμενος· **3**) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. **ἐγχυματικά** ὑποδιαίρεσις τῶν πρωτοζῴων, ἅτινα ἀναπτύσσονται δι' ἐμβολῆς ἐν ὕδατι ρυπαρῶν ἢ ἄλλων οὐσιῶν, οἷον κόπρου, ἀχύρου κτλ.

ἐγχυματισμός [ὁ] ἡ ἔγχυσις βλ.λ., ἡ ἐμβολὴ ρευστοῦ ἔν τινι : Ἱππιατρ.6 (Ἱεροκλ.) **τῷ ἵππῳ πυρεταίνοντι καὶ δι' ἐγχυματισμῶν βοηθῆσαι.**

ἐγχυματιστά [τὰ] μτγν. τὸ οὐδ. πληθ. τοῦ ρηματ. ἐπιθ. **ἐγχυματιστός** τοῦ ἐγχυματίζω ὡς οὐσ. αἱ ἐγχύσεις : Διοσκ.Εὐπ.1,55.

ἐγχυματιστέον κ. μσν., ρημ. τοῦ ἐγχυματίζω βλ.λ., πρέπει νὰ ἐγχυθῇ : Θεοφάν.Νόνν.2,160 **ἔσωθεν δὲ ἐγχυματιστέον γάλα γυναικεῖον·** ‖ πρέπει νά γίνῃ ἔγχυσις, θεραπεία δι' ἐγχύσεως : Γεωπ.17,26 **ἐγχυματιστέον διηθέντι οἴνῳ μέλανι.**

ἐγχυματιστήριον [τὸ] νεώτ.ἅ. **ἐγχυτήρ** [ὁ] φαρμακ. ὄργανον πρὸς παρασκευὴν ἐγχύματος.

ἐγχυματογενής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἐξ ἐγχύματος προελθών· **2**) τὸ οὐδ. πληθ. **ἐγχυματογενῆ** ὡς οὐσ. τὰ ἐγχυματικά βλ.λ.

ἐγχυμίζω μσν. ἐμβάπτω, κ. μτφ. : Εὐστ.Πον.13,86 **ἐγκεχυμίσθαι φαύλαις ἐκείναις ποιότησι.**

ἔγχυμος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων χυμόν, ὁ χυμώδης : Πλάτ.Τίμ.74D **ζύμωμα ὑπομίξας αὐτοῖς, σάρκα ἔγχυμον καὶ μαλακὴν ξυνέστησε,** Θεόφρ. Φ Αἰτ.5,4,3 **φύσει τε γὰρ εὔζωά ἐστιν καὶ βλαστικὰ διὰ τὴν πυκνότητα καὶ τὸ ἔγχυμον,** Ἀριστλ. Αἰσθ.442 b,29 **ἔτι δὲ λίθος μὲν ἄοσμος, ἄχυμος γάρ· τὰ δὲ ξύλα ὀσμώδη, ἔγχυμα γάρ,** Εὐστ.Πον.131,50 **μιανθεῖσα οὐχ οὕτω τοῖς σωματικωτέροις καὶ ἐγχύμοις,** - **ἔγχυμος καρπός.**

ἐγχύμωμα-ατος [τὸ] ἐγχύμωσις βλ.λ.

ἐγχύμωσις-εως κ. νεώτ. ἡ διανομὴ τῶν ζωϊκῶν χυμῶν καθ' ὅλον τὸ σῶμα, ἀθ. ἡ σφριγηλότης, ζωηράδα : Ἱππ.Ἐπιδ.2,414 **ἐπιτηδεύειν ὀξυθυμίην ἐμποιέειν καὶ χρώματος ἀναλήψεως ἕνεκα καὶ ἐγχυμώσεως·** ‖ νεώτ. εἰδ. ἡ ἀπότομος ἔγχυσις τοῦ αἵματος ἐντὸς τῶν ἀγγείων τοῦ δέρματος ἐξ ἰσχυρᾶς συγκινήσεως.

ἐγχύνω μτγν. κ. νεώτ. ἐγχέω : Λουκ.Εἰκ.29 **ὑπὲρ τὸ ὕδωρ τὸ ἐγχυνόμενον.**

ἐγχυριάζω κ. νεώτ. ὑποθηκεύω : Ἰώσ.Αἱ ἐν Θησ.Στεφ. ἐν λ. **ἂν δὲ ἀναισχυντῶσι περὶ τὴν ἀπόδοσιν, μὴ πρὸς τὴν οἰκίαν βαδίσαντες ἐγχυριάζειν πρὶν ἡ δίκη περὶ τούτων γένηται·** ‖ τὸ οὐδ. μτχ. παρακ. **ἐγκεχυριασμένον** ἡ ὑποθήκη : Θησ.Στεφ. ἐν λ.· **2**) νεώτ. ἐν σπαν. χρ. ἀντὶ ἐνεχυριάζω, δανείζομαι ἔναντι ἐνεχύρου, βάζω ἐνέχυρον, ἀμανάτι.

ἔγχυσις εως κ. νεώτ. τὸ ἐγχεῖν, ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐγχέω βλ.λ. : Πλούτ.Ἠθ.38F **τὰ μὲν γὰρ ἀγγεῖα πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ἐγχεομένων ἐπικλίνουσι καὶ συνεπιστρέφουσιν, ἵν' ἔγχυσις ἀληθῶς.. γένηται·** **2**) τὸ προϊὸν τῆς ἐκχύσεως.

ἐγχυτήρ-ῆρος [ὁ] νεώτ. ὄργανον δι' οὗ ἐγχέεταί τι· ‖ φαρμακ. τὸ ὄργανον δι' οὗ παρασκευάζονται τὰ ἐγχύματα· **2**) μηχαν. τὸ ὄργανον δι' οὗ αὐτομάτως ἐγχέεται ὕδωρ ἐντὸς τῶν ἀτμολεβήτων· ‖ συσκευὴ δι' ἧς ἐκσφενδονίζονται ὑγραὶ καύσιμοι ὗλαι εἰς τὰς καμίνους.

ἐγχυτλῶ-όω μτγν. φέρω χύτλα, χοάς, ἐπιτύμβιον σπονδήν : Ἡρώνδ.5,84 **ἐπεὰν δὲ τοῖς καμοῦσιν ἐγχυτλώσωμεν.**

ἔγχυτος-ον ὁ ἔν τινι κεχυμένος : Ἀρετ.Χρον.Νούσ.2,3 **κυκλαμίνου χυλὸς ἔγχυτος εἰς τὴν ῥῖνα** (κώδ. ἐγχυτός)· ‖ τὸ οὐδ. **ἔγχυτον** ὡς οὐσ. ἡ ἔγχυσις : Ἱππ.Γυν.1,34 **ἔγχυτον χηνὸς ἄλειφα ξὺν ἐλαίῳ·** ‖ ὁμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἔγχυμα βλ.λ.2) : Ἀρετ.Ὀξ.Νούσ.2,10 **ἢν ἔγχυτον ἐκ τῶνδε ξυστῇ, ἐγχεῖν τῇ ὑστέρῃ·** **2**) τὸ ἀρσ. **ἔγχυτος** ὡς οὐσ. κατὰ παράλ. τοῦ **πλακοῦς** πλακοῦς χυθεὶς εἰς σχῆμά τι· Μοῖρις 84 «ἄμης Ἀττικῶς· ἔγχυτος πλακοῦς Ἑλληνικῶς» : Ἱππῶν.37, Μέν.518,9 (π. Ἀθην.14,644 D **ὁ μάγειρος γὰρ ἐγχύτους ποιεῖ,** Εὐάγγ.1,7 (π. Ἀθην.14,644 E) **θρῖα τυρὸν ἐγχύτους,** Παλλάδ. ἐν ΑΠ 9,395 **ἐν γὰρ τοῖς Κίρκης ἔγχυτον οὐκ ἔφαγεν** (κώδ. ἔκχυτον).

ἐγχύτρια [ἡ] σχόλ. ἡ χοὰς νεκροῖς ἐπιφέρουσα : Σχόλ.Ἀριστφ.Σφ.289 « ἐγχύτριαι· αἱ τὰς χοὰς τοῖς τετελευτηκόσιν ἐπιφέρουσαι »· **2**) γυνὴ ἐκθέτουσα βρέφη· αὐτ. « **ἔτι γε μὴν καὶ** τὰς **μαίας τὰς ἐκτιθείσας ἐν** χύτροις τὰ βρέφη ».

ἐγχυτρίζω, μέλλ. **ἐγχυτριῶ** ἐκθέτω βρέφος ἐν χύτρᾳ· Ἡσ. « ἐγχυτρίζειν· ἐκτιθέναι βρέφος ἐν χύτρᾳ »· **2**) μτφ. ἀποκτείνω : Ἀριστφ.Σφ.289 **ἀνὴρ παχὺς ἥκει τῶν προδόντων τἀπὶ Θρᾴκης· ὃν ὅπως ἐγχυτριεῖς** (Ἡσ. « ἀποκτενεῖς· μετήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς χύτραις ἐκτιθεμένων παιδίων»).

ἐγχῶ-όω μτγν. ἐγχώννυμι, καλύπτω διὰ χώματος, γεμίζω χῶμα : Στράβ.7,4,7 **τὸ στόμα τοῦ κόλπου τὸ μέχρι τῆς πόλεως ἐνέχωσαν** (παλ. γρ. **διέχωσαν**)· ‖ κ. παθ. : αὐτ.9,2,18 **πάλιν δ' ἐγχουμένων τῶν πόρων.**

ἔγχωμα-ατος [τὸ] μτγν. ἡ ἰλὺς (λάσπη) ἡ σχηματιζομένη ἐν ταῖς κοίταις τῶν ποταμῶν : Πολυδ.4,39,9 **τὸ ὑγρὸν ὑπὸ τῶν συνισταμένων ἐγχωμάτων ἀεὶ πρασαναβαίνει.**

ἐγχωμάτωσις-εως [ἡ] νεώτ. ἡ ἔγχωσις βλ.λ.

ἐγχώννυμι μτγν. κ. μσν. κ. **-ύω,** μέλλ. **-ώσω** καλύπτω διὰ χώματος, γεμίζω χῶμα : Πολύβ.4,40,4 **χρόνῳ γε μὴν ὁλοσχερῶς ἐγχωσθήσεσθαι τήν τε Μαιῶτιν καὶ τοῦτον,** Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.5,36 **προσπεσόντες δὲ μεθ' ὁρμῆς βιαίου τὴν τάφρον ἐνέχωσαν,** Διόδ.Σ 4,22 **τὸν Ἡρακλέα λέγεται τὸν μὲν ἔκρουν ἐγχῶσαι·** **2**) ἐπιφέρω ἔγχωσιν πο-

ταμοῦ, τάφρου κττ. διὰ χώματος ἢ ἄλλης ὕλης: Διόδ.Σ 17,42 ὑπερμεγέθη δένδρα παρεκόμιζε καὶ σὺν αὐτοῖς τοῖς κλάδοις ἐγχώσας ἐνέφραξε τὴν βίαν τοῦ κλύδωνος· 3) μσν. ἐπὶ φυτῶν, ἐν τῷ χώματι τίθημι, βάζω μέσα στὸ χῶμα: Εὐστ. Πον.223,78 ἐνταῦθα ἐνθυμοῦ καὶ ὅτι νόμος γεωργικὸς παραδέδοται τῷ πλείονι μὲν ἵστασθαι τὸ φυτὸν ἐγκεχωσμένον τῇ γῇ.

ἐγχώρηγον (τὸ) μσν. κ. ἐγχόρηγον οἰκοδομήσιμος ὕλη, ἤτοι λίθοι ἀκατέργαστοι, λογάδες ἢ λογαῖοι συνηρμοσμένοι δι᾽ ἀσβέστου ἐν τῇ τοιχοποιίᾳ· πρβλ. κ. δημ. χωρήγι ἢ χωρήδι: Κ Πορφ Ρωμ.86 τὸ αὐτὸ κάστρον οὔτε ἀπὸ βησάλου ἐστὶν ἐκτισμένον οὔτε ἀπ᾽ ἐγχωρήγου, ἀλλ᾽ ἀπὸ λίθων τετραδικῶν, Ἄνν.Κομν.3,72 C λιμὴν δι᾽ ἐγχωρήγου . . ᾠκοδόμητο, Ἀχμ.Ὀνειροκρ 142 εἰ δὲ ἴδῃ τις ὅτι ἔκτισεν ἐγχωρήγῳ κτίσει.

ἐγχώρηγος-ον ὁ ἐξ ἐγχωρήγου βλ.λ. ἐκτισμένος κατεσκευασμένος: Μαυρικ.Στρατηγ.10,4 ἐγχώρηγοι κινστέρναι, Κεδρ.Γεώργ.399 A τὸ λωβῶν γηροκομεῖον εἰς τὰ Ἡρίου, . . ἐγχώρηγον· πρβλ ἐγχόρηγος.

ἐγχωρήγως ἐπίρρ. μσν. δι᾽ ἐγχωρήγου βλ.λ., δι᾽ ἀκατεργάστων λίθων συγκεκολλημένων μετ᾽ ἀσβέστου: Ἀχμ.Ὀνειροκρ.145 καὶ εἰ μέν ἐστιν τὸ κτίσμα ἀπὸ πηλοῦ . . εἰ δὲ τὸ κτίσμα ἀπὸ βησάλου ἐγχορήγως.

ἐγχωριάζω νεώτ. διαβιῶ ἔν τινι χώρᾳ, ἐπιχωριάζω: τὰ ζῷα ταῦτα ἐγχωριάζουν εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Μακεδονίαν.

ἐγχώριος (-α)-ο(ν) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. κ. -ία (Ἰων. -ίη)-ον ὁ ἀνήκων ἢ σχέσιν ἔχων πρὸς τὴν χώραν: Πίνδ.Ο 9,56 ἐγχώριοι βασιλῆες αἰεί, αὐτ.Ο 5,11 ἐγχωρίαν τε λίμναν, Αἰσχ.Ἑπτ.14 πόλει τ᾽ ἀρήγειν καὶ θεῶν ἐγχωρίων βωμοῖσι, Θουκ. 2,74 ἐντεῦθεν δὴ πρῶτον μὲν εἰς ἐπιμαρτυρίαν καὶ θεῶν καὶ ἡρώων τῶν ἐγχωρίων· ‖ κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ φυτῶν, καρπῶν ἢ καὶ βιομηχανικῶν προϊόντων παραγομένων ἐν τῇ χώρᾳ, ἐντόπιος, ντόπιος: Ἡρ.6,35 ὁρέων τοὺς Δολόγκους παριόντας ἐσθῆτα ἔχοντας οὐκ ἐγχωρίην, Ἀριστλ.Θαυμ.836 ε, 22 ἐγχώριοι πυροὶ (ἀντίθ. ἐπείσακτοι), - ἐγχώριος οἶνος, - ἐγχώρια ὑφάσματα· 2) ὅθ. κ. ὁ ἐν χώρᾳ τινὶ συνήθης, ὁ ἐπικρατῶν, ὁ ἐπιχωριάζων ἔν τινι τόπῳ, ὁ τοπικός: Θεόφρ.ΦΑἰτ.5,12,11 τὰ δὲ πνεύματα τοῖς μὲν ψυχροῖς φύσει τῶν τόπων ἐγχώρια ἅττ᾽ ἂν εἴη· ‖ τὸ οὐδ. τὸ ἐγχώριον ὡς ἐπίρρ. ἐν τῇ σημ. ταύτῃ, κατὰ τὸ ἔθος τῶν ἐντοπίων, κατὰ τὴ συνήθεια τοῦ τόπου: Θουκ.4,78 ὥστε εἰ μὴ δυναστείᾳ μᾶλλον ἢ ἰσονομίᾳ ἐχρῶντο τὸ ἐγχώριον οἱ Θεσσαλοί· 3) κ. νεώτ. ὡς οὐσ. ὁ μονίμως ἐν χώρᾳ διαμένων, ὁ κατοικῶν χώραν τινά, ὁ κάτοικος, ὁ ἐντόπιος: Σοφ.ΟΚ 871 ὁρᾶτε ταῦτα, τῆσδε γῆς ἐγχώριοι, Εὐρ.Ἴων 1167 κῆρυξ ἀνεῖπε τὸν θέλοντ᾽ ἐγχωρίων εἰς δαῖτα χωρεῖν, Ἀριστλ.ΑΠρ.673a,18· 4) εἰδ. ὁ τοῖς ἀγροῖς ἀνήκων, ὁ ἀγροτικός: Ἡσίοδ.Ἔργ.344 εἰ γάρ τοι καὶ χρῆμ᾽ ἐγχώριον ἄλλο γένοιτο, γείτονες ἄζωστοι ἔκιον, ζώσαντο δὲ πηοί (δ.γρ. ἐγκώμιον)· 5) Ἡσ. «ἐγχώριον· τόκος, δάνειον».

ἐγχωρίως ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τὸ ἔθος τῶν ἐγχωρίων, κατὰ τὴ συνήθεια τοῦ τόπου: Σχόλ. Εὐρ. Φοίν.134 θέλει δ᾽ εἰπεῖν ὅτι ἐγχωρίως καθώπλισται, ὡς οἱ Αἰτωλοί, Βασ.2,221 C καὶ Καππαδόκας δὲ οὕτω λέγομεν ἐγχωρίως.

ἔγχωρος-ον ἐγχώριος βλ.λ.3): Σοφ.ΟΚ 125 πλανάτας τις ὁ πρέσβυς οὐδ᾽ ἔγχωρος, Λυκόφρ.509 θάμβος ἐγχώροις μέγας· 2) ὁ τῆς χώρας, ὁ ἐπιχώριος: Εὐστ.Πον.30,43 μετοίκους τινὰς ἐκ τῆς Ἀσίας οἷς οἱ τοιοῦτοι ἄγιοι ἔγχωροι ἦσαν.

ἐγχωρούντως ἐπίρρ. μσν. δι᾽ ἐγχωρήσεως ἢ κατὰ ἐγχώρησιν: Διδ.Ἀλεξ. ἐν Mi. 1014.

ἐγχωρῶ-έω οἱονεὶ παρέχω χῶρον, καθιστῶ τι δυνατόν, ἐπιτρέπω, ἀπολ.: Ἡρ.2,135 ὅσον ἐνεχώρεε ἡ δεκάτη (ὅσον τῆς ἐπέτρεπαν αἱ ἐκ τῆς δεκάτης πρόσοδοι), Δημ.1094 ἔτι δὲ ἂν ἐγχωρῇ τὸ ὕδωρ καὶ μὴ μέλλωμεν ὑμῖν ἐνοχλεῖν (ἂν μᾶς ἐπιτρέπῃ ἡ κλεψύδρα, ἂν μᾶς ἐπιτρέπῃ ἡ ὥρα)· ‖ ὁμ.μετ᾽ ἀπαρφ: Λυσ.26,6 ὡς ὁ χρόνος οὐκ ἐγχωρεῖ ἄλλον ἀποκληρῶσαι, Ξεν.Ἱππ.12,13 καὶ γὰρ ἀποστρέψαι καὶ μεταλαβεῖν παλτὸν οὕτω μᾶλλον ὁ χρόνος ἐγχωρεῖ· 2) ἀπρόσ. ἐγχωρεῖ μετὰ δοτ. προσ. κ. ἀπαρφ. ἐπιτρέπεται ἢ εἶναι δυνατόν: Ἀντιφ.1,7 ἐγχωρεῖ αὐτῷ περὶ τούτων εἰδέναι, αὐτ.5,90 οὔτε βουλεύσασθαι ἔτι περὶ ἐμοῦ ἐγχωρεῖ (ἐνν. ὑμῖν), Λυσ.24,15 ἐγὼ δ᾽ ὑμᾶς, ὦ βουλή, σαφῶς οἶμαι δεῖν διαγιγνώσκειν οἷς τ᾽ ἐγχωρεῖ τῶν ἀνθρώπων ὑβρισταῖς εἶναι καὶ οἷς οὐ προσήκει, Πλάτ.Πρωτ 321D τῷ δὲ Προμηθεῖ εἰς μὲν τὴν ἀκρόπολιν τὴν τοῦ Διὸς οἴκησιν οὐκέτι ἐνεχώρει εἰσελθεῖν· ‖ ὁμ. ἀπροσ.: Διον.Ἁλ.Συνθ. 42,7 ἐφ᾽ ὅσον ἂν ἐγχωρῇ· ‖ ἔτι ἐγχωρεῖ ὑπάρχει καιρός, ἀντίθ. οὐκέτ᾽ ἐγχωρεῖ δὲν ὑπάρχει πλέον καιρός: Πλάτ.Φαίδ.116E ἀλλὰ μηδὲν ἐπείγου· ἔτι γὰρ ἐγχωρεῖ, Δημ.52 νῦν δ᾽ ἐπ᾽ αὐτὴν ἥκει τὴν ἀκμήν, ὥστ᾽ οὐκέτ᾽ ἐγχωρεῖ· ‖ ὁμ. γλωσσ. δὲν ἔχω ὥρον, εὐκαιρίαν, δὲν ἀδειάζω: γλωσσ. γράφσι νῦν περὶ πάντων οὐκ ἐγχωρεῖ· ‖ κ. ὡς περίφρασις κατὰ τὴν αὐτὴν σημ. ἐγχωροῦν ἐστι = ἐγχωρεῖ: Παυσ.3,24,11 οὕτως οὐδὲ ἐγχωροῦν ἐστιν ἀρχὴν Ἑλένης μνηστῆρα Ἀχιλλέα γενέσθαι· ‖ κατὰ τὸ ἐγχωροῦν ἐφ᾽ ὅσον εἶναι δυνατόν, κατὰ τὸ ἐνόν: Παῦλ.Αἰγ.6,99, Εὐστ.Πον.130,2 κατά γε τὸ ἐγχωροῦν· 3) Σουΐδ. ἀντὶ τοῦ συγχωρεῖν· Σουΐδ. ἐν λ. ἐνεχώρουν «οἱ δὲ ἱερεῖς καταπεπληγμένοι τῷ δέει ἐξίσταντο καὶ ἐνεχώρουν αὐτῷ πάντες ἀντὶ τοῦ συνεχώρουν».

ἔγχωσις-εως (ἡ) πρόσχωσις, ἡ κάλυψις δι᾽ ἰλύος, χώματος ἢ ἄλλης ὕλης: Ἀριστλ.Μετ.352b, 34, Πολύβ.4,39,10 τῆς δ᾽ ἐγχώσεως γενομένης ἐκ τῶν ποταμῶν, Στράβ.5,3,8· 2) ὄχθη: Φίλ.Μηχ.Βελοπ. 100,24 αἱ ἐγχώσεις τῶν τάφρων.

ἐγχωστήριος-ον μτγν. ὁ εἰς ἔγχωσιν χρήσιμος: Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.5,36 ἐγχωστήρια ὄργανα.

ἐγώ κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἐπ. κ. ἐγών (πρὸ φωνήεντος, σπανίως καὶ πρὸ συμφώνου), αἰολ. ἔγων, βοιωτ. ἱών, ἐπιτατ. ἔγωγε, δωρ. ἐγώνγα, βοιωτ. ἱώνγα, ἱώνει, ἱώγα, λακων. κ. ταραντ. ἐγώνη· αἱ πλάγιαι πτώσεις ἐκ διαφ. θεμ., γεν. ἐμοῦ, ἐπ. ἐμέο, ἐμεῦ, μεῦ, ἐμέθεν, ἐμεῖο, αἰολ. ἔμεθεν, μεθέν, ἐμεῖο, δωρ. ἐμέος, ἐμεῦς, βοιωτ. ἐμοῦς, ἐμῶς, ἐμίο, ἐμίω, ἐμύως, μσν. ἐμέν, δημ. μοῦ, ἐμένα κ. ἐμένανε κ. μένα, μένανε, ἐγκλιτ. κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. μου· δοτ. ἐμοί, δωρ. ἐμίν, ταραντ. ἐμίνη, ἐγκλιτ. κ. μσν. κ. νεώτ. μοι· αἰτ. κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἐμέ, κυπρ. μι, μσν. κ. ἐμέν, δημ. κ. ἐμένα κ. ἐμένανε κ. μέ, μένα, μένανε, ἐγκλιτ. κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. με· δυϊκ. ὀν. κ. αἰτ. νῶι, αἰτ. νῶιν, ἀττ. νώ, δωρ. νῶε· γεν. κ. δοτ. νῶιν, νῷν, μ. δοτ. νῶι, (μτγν. νῶιν = ἡμῖν)· πληθ. ὀν. ἡμεῖς (ἡμέες ἐσφ. γρ. ἐν Ἡρ.2,6 κ. ἀ. ἀπορριπτομένη ὑπὸ Ἀπολλ. Δύσκ.Ἀντων.93,1), αἰολ. ἄμμες, δωρ. ἀμές, μσν. κ. δημ. ἐμεῖς κ. μεῖς· γεν. ἡμῶν (κ. ἧμων Ἀπολλ. Δύσκ.Συντ.130,23), Ἰων. ἡμέων κ. ἡμείων, αἰολ. ἀμμέων κ. ἄμμων, δωρ. ἀμέων, ἀμῶν, κρητ. κ. βοιωτ. ἁμίων, μσν. κ. δημ. ἐμᾶς, μᾶς, ἐγκλιτ. μας· δοτ. ἡμῖν κ. ἡμῖν κ. ἧμιν, αἰολ. ἄμμιν, ἄμμι, ἄμμεσιν, δωρ. κ. ἀμίν, ἄμιν· αἰτ. ἡμᾶς κ. ἧμας, Ἰων. ἡμέας κ. ἡμεᾶς, αἰολ. ἄμμε, δωρ. ἀμέ, μσν. κ. δημ. ἐμᾶς κ. μᾶς, ἐγκλιτ. μας· προσ. ἀντων. α᾽ προσώπου, δι᾽ ἧς ὁ ὁμιλῶν ἢ γράφων ὁρίζει ἑαυτὸν ἐν ποικίλαις συντάξεσι, συνήθ. ἐν ἀπαντήσεσιν ὡς βεβαιωτικόν, ἰδίως ὑπὸ τὸν τύπον ἔγωγε: Ἰλ. Α 525 τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν γε μετ᾽ ἀθανάτοισι

μέγιστον τέκμωρ, Ὀδ.Ω 170 **οὐδέ τις ἡμείων δύνατο,** Πινδ.Π 4,144 **τρίταισιν δ' ἐν γοναῖς ἄμμες αὖ κείνων φυτευθέντες,** Αἰσχ.Ἑπτ.156 **τί πόλις ἄμμι πάσχει,** Εὐρ.Ἑλ.177 **ἵν' ἐπὶ δάκρυσι παρ' ἐμέθεν.. παιᾶνας νέκυσιν ὀλομένοις λάβῃ,** Θεόκρ. 7,145 **παρὰ πλευραῖσι δὲ μάλα δαφιλέως ἁμὶν ἐκυλίνδετο·** ‖ κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ὀν. **ἐγώ** κ. πληθ. **ἡμεῖς** συνήθ. ἐν χρ. πρὸς ἔμφασιν ἢ πρὸς ἀντιδιαστολήν : Ἰλ.Θ 21 **οὐκ ἂν ἐγώ γ' ἐθέλοιμι Διὶ Κρονίωνι μάχεσθαι,** Ἡρ.1,112 **τέτοκα γὰρ καὶ ἐγώ, τέτοκα δὲ τεθνεός,** Ἀριστφ.Ἀχ.748 **χησεῖτε φωνὰν χοιρίων μυστηρικῶν· ἐγὼν δὲ καρυξῶ Δικαιόπολιν ὅπα,** ΠΔ Ἡσ.47,8 **ἐγώ εἰμι καὶ οὐκ ἔστιν ἑτέρα,** Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 77,17 **κι ὁ γυιός σου ἐγώ; τί εἶμαι λοιπὸν ἐγώ, ποὺ γνοιάζουμαι νὰ κυνηγῶ; - ἐγὼ νὰ σᾶς διώξω; - πῶς μποροῦσα ἐγὼ νὰ πῶ τέτοια πράγματα!·** ‖ ὁμ. ἐπὶ ἐμφάσεως μετὰ δεικτικῶν ἀντων.: Πινδ.Ο 4,22 **οὗτος ἐγώ,** Αἰσχ.Πέρσ.932 **ὅδ' ἐγών,** Σοφ.ΟΚ 138 **ὅδ' ἐκεῖνος ἐγώ·** ‖ μτγν., νεώτ., δημ. ὁμ. ἐπὶ ἐμφάσεως μετὰ δεικτικῶν λέξεων ἐν γένει : ΚΔ Ματθ. 28,20 **καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι,- νά με λοιπὸν κι ἐγώ·** ‖ ὁμ. κ. πληθ. **ἡμεῖς** : ΚΔ Μᾶρκ.10,28 **ἰδοὺ ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα καὶ ἠκολουθήσαμέν σοι·** ‖ μετὰ τοῦ **γε, ἔγωγε** κ. **ἔγωνγα** ἐν βεβαιωτικαῖς ἀποκρίσεσιν ἐπιτατ. : Σοφ.Τρ.1248 **πράσσειν ἄνωγας οὖν με πανδίκως τάδε; - ἔγωγε,** Πλάτ.Θεαίτ.149Β **ἢ καὶ τοῦτο ἀκήκοας; - ἔγωγε·** ‖ δημ. ὁμ. ἐπὶ ἐμφάσεως καὶ πλάγιαι πτώσεις : **ἐμένα τὸ λὲς αὐτό; - σὲ μένα δὲν περνᾶν αὐτά·** ‖ ὁμ. ἐπὶ ἐμφάσεως ἐν φρ. : **τί τοῦτ' ἐμοὶ ἢ ἡμῖν;** τί μὲ ἐνδιαφέρει ἢ μᾶς ἐνδιαφέρει : Ἀριστφ. Θεσμ.498 **εἰ δὲ Φαίδραν λοιδορεῖ, ἡμῖν τί τοῦτ' ἔστ';** ‖ δημ. ἐπὶ ἐμφάσεως γίνεται χρῆσις συγχρόνου ἐκφορᾶς δύο διαφόρων τ. τῆς ἀντων., ὡς **ἐμένα - μοῦ, ἐμᾶς - μᾶς** : **ἐμένα μοῦ τὰ λὲς αὐτά; - ἐμᾶς δὲν μᾶς εἶπαν τίποτε, - τί μὲ μέλει ἐμένα, - τί μᾶς ἐνδιαφέρει ἐμᾶς, - δὲν μ' ἄκουσες ἐμένα ποτέ σου·** ‖ μσν. κ. δημ. ἡ γεν. **μοῦ, μᾶς** ἀντικατέστησε τὴν ἀρχ. δοτ. οἷον **μοῦ εἶπε, μᾶς εἶπε, μοῦ ἔδωκε, μᾶς ἔδωκε** ἀντὶ **εἶπέ μοι, εἶπεν ἡμῖν** κτλ.· ‖ μσν. κ. δημ. ἔν τισι διαλέκτοις ἡ δοτ. ἀντικατεστάθη ὑπὸ τῆς αἰτ. : Πρόδρ. Α 56 **ἀπὸ μακρόθεν μ' ἔλεγεν ὁ γέρων ὁ πατήρ μου, - μὲ δίδει - μὲ κρύβει τοὺς σκοπούς του·** ‖ ὁμ. ἡ γεν. **μοῦ, μᾶς** ἀντὶ τῆς δοτ. ἠθικῆς (χαριστικῆς) : **τί μοῦ κάνεις, - τί μοῦ γίνεσαι, - πῶς μᾶς τὸ γλεντήσατε·** ‖ μτγν., μσν. κ. δημ. ἡ γεν. **μοῦ** κ. πληθ. **ἡμῶν, μᾶς** χρησιμοποιοῦνται καὶ ὡς κτητικὰ ἐπίθετο : ΚΔ Ματθ.23,30 **εἰ ἤμεν ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν πατέρων ἡμῶν, - Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς,** Πρόδρ.Β 324 **καὶ κἂν ἂς ἐγεμίζασιν τὸ ἐμποτόπουλόν μου,** Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 35,9 **καὶ νὰ σταθῇ ὁδηγήτρα μας στὸ κρύφιο μονοπάτι,** αὐτ.35,17 **τὴν ὀμορφιὰ τοῦ ὀνείρου μου κάλλιο νὰ μὴ ξυπνήσῃς·** ‖ ὁμ. αἰτ. **μᾶς** τίθεται ἐν φρ. ἀντὶ τῆς ὀν., οἷον **ὅλοι μας, οἱ δυό μας, οἱ τρεῖς μας** κτλ. ἀντὶ **ὅλοι ἡμεῖς, οἱ δύο ἡμεῖς** κτλ.· ‖ δημ. ὁμ. φρ. **ἐμεῖς κι ἐμεῖς** ἡμεῖς οἱ γνωστοὶ μόνοι, ἄνευ ἄλλων : **ἔλα χωρὶς λοῦσα· θὰ εἴμαστε μόνο ἐμεῖς κι ἐμεῖς** (φρ. ἰσοδ. μεταξύ μας)· **2)** σπαν. ἐνάρθρως **ὁ ἐγώ, τὸν ἐμέ** κτλ. ὡσεὶ οὐσ. ὁ ἑαυτός μου, ἡ ἐμὴ προσωπικότης ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον : Πλάτ.Θεαίτ.166Α **γέλωτα δὴ τὸν ἐμὲ ἐν τοῖς λόγοις ἀπέδειξε,** αὐτ.Σοφ.239Β **τὸν μὲν τοίνυν ἐμέ γ' ἔτι τίς ἂν λέγοι,** Πλούτ.Ἠθ.1119Α **τίς ὢν οὗτος ὁ ἐγὼ τυγχάνω·** ‖ ὁμ. ἐνάρθρ. **ὁ ἐγὼ** ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς καθ' ἑαυτόν, ἡ προσωπικότης, τὸ ὑποκείμενον ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον : Δαμ.Πρ.444· ‖ ὁμ. νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. **τὸ ἐγὼ** ὡς οὐσ. : Δραγ.Ὀσ.Ζωντ.19 **εἶναι ἀδιάφορο ἂν ὑποφέρῃ τὸ ἐγώ μου·** ‖ δημ. κατ' ἐπέκτ. ὁ ἐγωϊσμός : **ἡ φιλοσοφία τοῦ ἐγώ, - ἔλα δὰ καὶ δὲν ξεπέφτει τὸ ἐγώ σου·** ‖ φρ. **ἄλλος ἐγώ** (alter ego) τὸ ἕτερον ἐγώ, ἄνθρωπος ὃν θεωρῶ ὡς ἐμὲ αὐτόν, συνήθ. ἐπὶ στενωτάτου φίλου : Πυθαγ. π. Ἑρμ. εἰς Φαῖδρ.166Α **τί ἐστι φίλος, ἄλλος ἐγώ·** **3)** ἐν τῇ μσν. κ. δημ. αἱ πλάγιαι πτώσεις ὡς ἀντικείμενα ρημάτων τίθενται πρὸ τοῦ ρήματος : Πρόδρ.Α 235 **ζητῶ κι οὐδὲν μὲ δίδουσιν, - μοῦ εἶπε, - μᾶς πῆραν, - μὲ χτύπησε·** ‖ εἰς τὴν προστ. ἡ ἀντωνυμία ἀκολουθεῖ τὸ ρῆμα : Πρόδρ.Β 124 **καὶ πῶς νὰ ζήσω; λέξον με, - φέρε μου, - πάρε μου·** ‖ μσν. κ. σπαν. δημ. ἔν τισι διαλέκτοις ἡ ἀντων. ἕπεται τοῦ ρήματος καὶ εἰς τὰς λοιπὰς ἐκτὸς τῆς προστακτικῆς ἐγκλίσεις : Πρόδρ.Β 127 **καὶ παραυτίκα πιάνει με τὸ ρῖγος κι ἀποθνήσκω, - κτυποῦν με, - δέρνει με πᾶσα μέρα·** ‖ δημ. ὅταν ὑπάρχῃ καὶ ἕτερον ἀντικείμενον εἰς τὸ ρῆμα ἐκ τῶν συγκεκομμένων τύπων τῆς **αὐτός, αὐτή, αὐτό, τόν, τή, τό,** τοῦτο παρεντίθεται μεταξὺ τῆς προσ. ἀντων. κ. τοῦ ρήμ. : **μοῦ τὰ εἶπε ἀπέξω κι ἀνακατωτά - τί μᾶς τὸν φέρνεις ἐδῶ·** ‖ ἐν τῇ προστ. ἀκολουθοῦσιν οἱ συγκεκομμένοι τύποι τὴν προσ. ἀντωνυμίαν ὡς ἐγκλιτικά : **φέρε μού τον,- πές μου το·** ‖ νεώτ. ἡ ἀντων. εἴτε προτάσσεται εἴτε ἐπιτάσσεται, τῆς προτάξεως πολλάκις γινομένης πρὸς ἀντιδιαστολήν, τῆς δὲ ἐπιτάξεως συνήθ. ἐν χρ. ἀφηγηματικῶς : **ἐγὼ ἀπήντησα τότε - ἀπήντησα τότε ἐγώ, - ἡμεῖς εἰσήλθομεν κατόπιν - εἰσήλθαμεν κατόπιν ἡμεῖς.**

ἐγῴγυος Ἡσ. ἀ. ἐγώγιος· Ἡσ. «ὠγύγιος».

ἐγῷδα ἀττ. κρᾶσις τοῦ **ἐγὼ οἶδα.**

ἐγωθεϊσμός νεώτ. κ. δημ. ἀντὶ τοῦ διεθν. ὅρου ἐγωτισμὸς βλ.λ.

ἐγωϊσμός νεώτ. κ. δημ. ὑπέρμετρος ἀγάπη πρὸς ἑαυτόν, φιλαυτία, ἀντίθ. ἀλτρουϊσμός, φιλαλληλία· πρβλ. Θ Βορέα Εἰσαγ. εἰς τὴν Φιλοσ.377· **2)** προσωπικὴ φιλοτιμία, ἀξιοπρέπεια : **ἄφησε τὸν ἐγωϊσμό σου κατὰ μέρος καὶ ζήτησέ του νὰ σὲ συνδράμῃ·** **3)** ὑπερηφάνεια, οἴησις : **ἔχει ἀξίαν, ἀλλὰ εἶναι ἀνυπόφορος ὁ ἐγωϊσμός του.**

ἐγωϊσταίνω νεώτ. ἔχω διάθεσιν, τάσιν ἐγωϊστικήν, φέρομαι ἐγωϊστικῶς, φιλαύτως.

ἐγωϊστάκος (ὁ) δημ. σκωπτικὸν ὑποκορ. τοῦ ἐγωϊστής βλ.λ., ὁ μικροπρεπῶς φίλαυτος, ὁ ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ὑπὲρ τοῦ ἰδίου ἐγὼ ἐντελῶς πως μεριμνῶν, μικρὸς ἐγωϊστής βλ.λ.) : **κάνει τὸ φιλάνθρωπο, ἀλλὰ κατὰ βάθος εἶναι ἐγωϊστάκος.**

ἐγωϊστής-ίστρια νεώτ. δημ. κ. οὐδ. **ἐγωϊστούδικο** ὁ ὑπὲρ τοῦ ἰδίου ἐγὼ ὑπερμέτρως μεριμνῶν, ὁ ὑπὲρ πάντα τὸ ἑαυτοῦ συμφέρον τιθέμενος, ὁ ἀποκλειστικῶς τὸ ἴδιον ἑαυτοῦ συμφέρον ἐπιδιώκων, ὁ φίλαυτος· ἀντίθ. φιλάλληλος, ἀλτρουϊστής : **ὁ ἐγωϊστής οὔτε τοὺς δικούς του γυρίζει νὰ κοιτάξῃ·** **2)** ὁ οἰηματίας, ὁ ἀλαζών, ὁ ἀτόπως μέγα φρονῶν διὰ τὰ ἴδια ἑαυτοῦ προσόντα.

ἐγωϊστικά ἐπίρρ. δημ. ἐγωϊστικῶς βλ.λ.

ἐγωϊστικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων, ὁ ἀναφερόμενος ἢ ὁ ἰδιάζων εἰς τὸν ἐγωϊστὴν ἢ τὸν ἐγωϊσμὸν βλ.λς : **ἐγωϊστικαὶ βλέψεις - ἐγωϊστικὰ ἐλατήρια·** ‖ ὁ ἐξ ἐγωϊσμοῦ προερχόμενος ἢ πρὸς ἱκανοποίησιν, κορεσμὸν τοῦ ἐγωϊσμοῦ γινόμενος : **ἐγωϊστικαὶ ὑποδείξεις - μέθοδοι - ἐπιδιώξεις·** ‖ εἰδ. ἐπὶ φιλοσ. θεωριῶν, ὁ βάσιν, κανόνα καὶ σκοπὸν τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς ὀργανώσεως θέτων τὴν ὑπὲρ τοῦ ἰδίου ἐγὼ μέριμναν ἑκάστου ἀτόμου· πρβλ. ἐγωκεντρικός.

ἐγωϊστικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον φίλαυτον, ἐγωϊστικὸν βλ.λ.).

ἐγωκεντρικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνάγων τὰ πάντα εἰς ἑαυτόν, ὁ ἐγωπαθής· ‖ **ἐγωκεντρικὴ θεωρία ὑπὸ τοῦ Μὰξ Στίρνερ** διατυπω-

θεῖσα καὶ δοξάζουσα ὅτι τὸ **ἐγὼ** ἀποτελεῖ καθ' ἑαυτὸ τὸ σύμπαν, ἤτοι ὅτι τὸ σύμπαν πρέπει νὰ θεωρῆται οὐχὶ ὥς τι ἀντικειμενικόν, ἀλλ' ὡς ἐκ τῶν αἰσθήσεων ἑκάστου ἐγὼ ἐκπηγάζον· δθ. κ. ἠθικὸς κανὼν διδάσκων τὴν ἐπιδίωξιν κυρίως τῆς ἱκανοποιήσεως τοῦ ἐγώ· πρβλ. ἐγωτισμός.

ἐγωκεντρισμὸς (ὁ) νεώτ. τάσις ψυχοπαθῶν εἰς τὸ νὰ ἀνάγωσι τὰ πάντα εἰς τὸ ἴδιον ἐγώ.

ἐγωλατρεία (ἡ) νεώτ. ἡ λατρεία τοῦ ἐγώ, ἔντονος ἐγωϊσμός, ἐγωπάθεια.

ἐγωλάτρης (ὁ) νεώτ.κ. δημ., νεώτ. θηλ. -άτρις-ιδος ὁ λατρεύων ἑαυτόν, τὸ ἐγώ του, ὁ ἐντόνως ἐγωϊστής, ἐγωπαθής.

ἐγῷμαι κ. ἀττ. κρᾶσις τοῦ **ἐγὼ οἶμαι.**

ἐγωμανής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἐμμανῶς ἐγωπαθὴς βλ.λ.

ἐγωμανία (ἡ) νεώτ. ἡ τοῦ ἐγωμανοῦς ἰδιότης, ἡ μέχρι μανίας ἐγωπάθεια.

ἐγωμορφισμὸς (ὁ) νεώτ. ἡ περὶ γνώσεως θεωρία, ἡ ἀφορμωμένη ἐκ τοῦ ἐγώ, ἤτοι τῶν αἰσθημάτων καὶ τῶν παραστάσεων τοῦ ἀνθρώπου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν περὶ γνώσεως θεωρίαν, τὴν ἀφορμωμένην ἐκ τοῦ μὴ ἐγώ, ἤτοι ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ τοῦ ἀντικειμενικοῦ κόσμου.

ἐγών ἀ. τύπος τοῦ ἐγὼ βλ.λ.

ἐγώνγα διάφ. τύπος τοῦ ἐγὼ βλ.λ.

ἐγώνη διάφ. τύπος τοῦ ἐγὼ βλ.λ.

ἐγωπάθεια (ἡ) ἡ ἰδιότης τοῦ ἐγωπαθοῦς βλ.λ.

ἐγωπαθής-οῦς-ές νεώτ. ὁ κατεχόμενος ὑπὸ τοῦ πάθους τῆς φιλαυτίας, ὁ ἐμπαθῶς ἐπιδιώκων τὴν πλήρωσιν τῶν φιλαύτων (ἐγωϊστικῶν) σκοπῶν ἢ ἐπιθυμιῶν αὐτοῦ : **κατὰ κανόνα πᾶς ἐγωπαθὴς νοσεῖ ψυχικῶς καὶ διανοητικῶς.**

ἐγωπαθῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον, κατὰ διάθεσιν ἐγωπαθοῦς βλ.λ., μὲ ἐγωπάθειαν.

ἐγωτισμὸς (ὁ) νεώτ. (ἐκ διεθν. ὅρου égotisme) εἰδ. φιλοσ. ἡ δοξοσία ἡ ἀντιλαμβανομένη τὸ σύμπαν ὡς ἐκ τοῦ ἐγὼ ἑκάστου ἐκπηγάζον καὶ κατ' ἀκολουθίαν θέτουσα ὡς κανόνα τῆς ἠθικῆς καὶ ὡς βάσιν τῆς κοινωνικῆς ὀργανώσεως ἀποκλειστικῶς τὸ ἔνστικτον τῆς αὐτοσυντηρησίας, ἤτοι τὴν ὁρμήν, τὴν προάσπισιν καὶ τὴν προαγωγὴν τοῦ ἐγὼ ἑνὸς ἑκάστου ἀτόμου, ἀτομοκρατία· **2)** ὁμ. ἐκ διεθν. ὅρου: ὑπερμέτρως ἀνεπτυγμένη τάσις πρὸς τὸ ὑπερεκτιμᾶν τὸ ἴδιον ἐγὼ καὶ αὐτεγκωμιάζεσθαι, ἐγωπάθεια, ἐγωλατρεία.

ἐδά δημ., ἐπίρρ. τοπ. ἐνταῦθα, εἰς αὐτὸν τὸν τόπον, τὴν θέσιν, ἐδῶ : **ἐδὰ θὰ σ' ἀναμένω, - ἐδὰ στὸν καφενέ·** **2)** χρον. νῦν, τώρα : Ἐρωτόκρ.Α 315 **ἀρχὴ μικρὴ κι ἀφήφιστη ἦτον ἀπού τὴν πρώτη, μὰ ἐδά 'χει τόση δύναμη.**

ἐδααία Ἡσ. «ἐρημία».

ἐδάην ἀόρ. β' τοῦ ἀχρ. ρ. **δάω.**

ἐδαλάχθη Ἡσ. «ἐδήχθη».

ἐδάμην παθ. ἀόρ. β' τοῦ ρ. **δαμάω.**

ἐδανά ἐπίρρ. τοπ. δημ. εἰς ταύτην τὴν θέσιν ἀκριβῶς, ἐδωδά : **ἐδανὰ κάτσαμε καὶ τοῦ τά 'πα ἕνα χεράκι.**

ἐδάνη Ἡσ. «εἶδος ἀμπέλου».

ἐδανός-ή-όν ἐδώδιμος, ἐδεστός, βρώσιμος, φαγώσιμος· δθ. τὸ οὐδ. **ἐδανὸν** ὡς οὐσ. ἡ τροφή : Αἰσχ.Ἀγ.1407 **τί κακόν, ὦ γύναι, χθονοτρεφὲς ἐδανὸν ἢ ποτόν.**

ἐδανός-ή-όν πιθ. γλυκὺς ἢ εὐώδης ὡς ἐπίθ. τοῦ ἐλαίου : Ἰλ.Ξ 172 **ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ ἀμβροσίῳ, ἐδανῷ** (Εὐστ.Ἰλ.974,53 **«ἐδανῷ** ἐκ τοῦ ἥδω ἐξ οὗ ἡδανός, καὶ κατὰ μεταβολὴν ἐδανός»).

ἐδαπά ἐπίρρ. δημ. εἰς τοῦτον τὸν τόπον, **ἐδεπά** κ., **ἐδωπά** ἐνταῦθα, ἐδωδά : Φορτ.5 **γιὰ κεῖνον ἦρθα ὡς ἐδαπὰ ὄξω νὰ τηνε βγάλω.**

ἔδαρ Ἡσ. «βρῶμα».

ἐδάρε μσν. ἐπιφ. **ἔ** : Πρόδρ.Β 433 **ἐδάρε ἂν ἦσαν κέφαλοι, φησία φιλομῆλες.**

ἐδάσαντο, ἐδάσσατο γ' πληθ., γ' ἑν. πρ. τοῦ ρ. δατέομαι βλ.λ.

ἐδαφεινὸς ΕΜ ἐτυμ. τοῦ τοπεινός : ΕΜ 745,54.

ἐδαφιαῖος-α-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ μέχρις ἐδάφους : Τζέτζ.Χιλ.3,211 **τοῦ οἴκου πᾶσαν μάρμαρον αὐτῆς ἐδαφιαίαν ἄρδην ἐξαναστᾶσα, - ἐδαφιαία ὑπόκλισις·** **2)** γλωσσ. κ. σχόλ. γονυπετής: : Σχόλ. Εὐρ.Φοίν.293.

ἐδαφιαίως ἐπίρρ. νεώτ. μέχρις **ἐδάφους : ὑπεκλίθη ἐδαφιαίως.**

ἐδαφίζω μτγν. κ. μσν. ἐξομαλίζω, ἰσοπεδῶ ἔδαφος ἢ δάπεδον· κ. παθ. ἰσοπεδοῦμαι, καθίσταμαι ὁμαλός : Πολύβ.6,33 **οὗτοι καὶ τὸν περὶ τὴν σκηνὴν τόπον ἠδάφισαν,** Θεόφρ. Φ19,3,1 **ὅταν κατασκευάσωσιν ὁμαλῆ τόπον, ὥσπερ ἅλω ποιήσαντες.. καὶ ταύτην ἐδαφίσωσι,** αὐτ.ΦΑἴτ.4,8,2 **ἐνιαχοῦ μὲν ὑποδεβλῆσθαι φιάθους, ἐνιαχοῦ δὲ τὸ ἔδαφος μόνον ἠδαφίσθαι καὶ καθαρὸν εἶναι·** **2)** κατεδαφίζω, καταρρίπτω εἰς τὸ ἔδαφος, καταστρέφω·κ. παθ. κατεδαφίζομαι, καταστρέφομαι· Ἡσ. «ἐδάφισαν, κατέβαλον.. ἐδαφίσθησαν, εἰς ἔδοφος ἀνηρέθησαν» : Ἐπιγρ.,Ἐπιφαν.Αἱρετ.Ι,416Α **Πέπουζάν ποτε καλουμένην πόλιν, νῦν δὲ ἠδαφισμένην,** ΚΠορφ.Βασ.Μακεδ.142 **τὸν θεῖον οἶκον ἠδαφισμένον σχεδὸν κατάλληλον τοῦ πρώην ἐδείματο,** ΨΚωδ.199,8 **πάσης τῆς πόλεως ἐδαφισθείσης·** ‖ ὁμ. κατ' ἐπέκτ. ἐπὶ ἐμβίων : Συνέσ. Ἐπ.57 **ἐδαφιεῖ τὰ νήπια αὐτῶν πρὸς τὴν πέτραν.**

ἐδαφικός-ή-όν Πάπ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν γῆν, τὸ ἔδαφος : **ἐδαφικὴ ἐπέκτασις,- ζήτημα ἐδαφικόν·** **2)** εἰδ. **ἐδαφικὸν ὕδωρ** τὸ ὑπὸ τὸ ἔδαφος ὕδωρ, **ἁ.** φρεάτιον· **3)** πάπ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς ἀγρούς : Πάπ. **ἀμπελικὰ καὶ ἐδαφικὰ ἔργα·** **4)** Πάπ. **ἐδαφικὸν ἐλάσσωμα** ἔκπτωσις γεωργικοῦ **φόρου χάριν** φορολογικῆς διευκολύνσεως.

ἐδαφικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ὡς ὅρος τοῦ διεθν. δικ. ἐν ἀναφ. πρὸς ἐπικράτειαν, ἡ ἰδιότης κυριαρχίας ἑκάστου κράτους ἐπὶ τοῦ ἀνήκοντος αὐτῷ ἐδάφους, ἐξ ἧς εἰδ. ἀπορρέει τὸ δικαίωμα τοῦ κράτους, ὅπως τιμωρῇ τοὺς ἐν τῷ ἑαυτοῦ ἐδάφει ἐγκληματοῦντας.

ἐδαφικῶς ἐπίρρ. νεώτ. ἀπὸ ἀπόψεως ἐδαφικῆς, ἐδάφους.

ἐδάφιο(ν) (τὸ) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ὑποκορ. τοῦ ἔδαφος βλ.λ.8), παράγραφος, χωρίον συγγραφέως : Ἀλέξ.Ἀφρ.Μεταφ.738,17, Δέξιππ. ἐν Κατ.5,14 **τῶν κατηγοριῶν τὰ ἐδάφια,** Εὐστ.Πον. 251,75,Τζέτζ.Χιλ.4,202 **οὕτω δὲ τὸ ἐδάφιόν ἐστιν ἐγγεγραμμένον, - ἀπαγγέλλει συχνάκις μακρὰ ἐδάφια τῆς Ἁγίας Γραφῆς·** ‖ εἰδ. κ. δημ. ἐν ἀναφ. πρὸς νόμους, καταστατικὰ ἑταιρειῶν, κανονισμούς, συντεταγμένους κατ' αὔξοντα ἀριθμὸν καὶ κεχωρισμένους καθ' ἕκαστον εἰς παραγράφους, ἢ ὑποδιαίρεσις παραγράφου : **ὁ νόμος ΑΧΕ, εἰς τὸ ἄρθρ. 10, παράγρ. 3, ἐδάφιο(ν) 4 ὁρίζει ὅτι..**

ἐδάφισις-εως (ἡ) νεώτ. ἐξομάλισις, ἰσοπέδωσις τοῦ ἐδάφους· **2)** κατεδάφισις.

ἐδαφισμὸς (ὁ) νεώτ. ἡ ἐδάφισις **βλ.λ.**

ἐδαφιστήριον (τὸ) Ἡσ. ἐργαλεῖον δι' οὗ **ἐδαφίζουσι·** βαρὺς κόπανος δι' οὗ ἰσοπεδοῦσι **καὶ** σκληρύνουσι μαλακὸν ἢ νεοσκαφὲς ἔδαφος.

ἐδαφίτης (ὁ) μσν. ἐδαφιαῖος βλ.λ. : **Τζέτζ.Χιλ.** 1,906 κορμοῖς τοῖς **ἐδαφίταις.**

ἐδαφογνωσία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐπιστημονικὴ **γνῶσις** τῶν κατὰ τὸ ἔδαφος, ἡ **ἐδαφολογία.**

ἐδαφοδότης (ὁ) νεώτ. ὁ **ἐν** τῷ Ἰονίῳ κώδικι παρέχων κτῆμά τι ἐπὶ τῇ ἐτησίᾳ καταβολῇ παροχῆς εἰς χρήματα ἢ εἴδη.

ἐδαφολογία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐπιστήμη ἡ ἐρευνῶσα τὰ κατὰ τὴν γένεσιν τοῦ ἐδάφους, τὰς ἰδιότητας **καὶ τοὺς μετασχηματισμοὺς αὐτοῦ.**

ἐδαφολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐδαφολογίαν: **ἐδαφολογικοὶ χάρται, - ἐδαφολογικαὶ μελέται, - ἐδαφ- συνέδρια.**

ἐδαφολογικῶς νεώτ. ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἐδαφολογικόν, ἀπὸ ἀπόψεως ἐδαφολογικῆς.

ἐδαφομεταρρυθμισταί (οἱ) νεώτ. οἱ ἐπιδιώκοντες τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ ἰσχύοντος δικαίου ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἰδίως τοῦ θεσμοῦ τῆς ἐγγείου ἰδιοκτησίας.

ἐδαφονομή (ἡ) νεώτ. ἡ συμφώνως τῷ Ἰονίῳ κώδικι ἐπὶ τῇ ἐτησίᾳ καταβολῇ τοῦ ἐδαφονομίου βλ.λ. παραχώρησις κτήματός τινος.

ἐδαφονομικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐδαφονομήν.

ἐδαφονόμιον (τὸ) νεώτ. ἡ συμφώνως τῷ Ἰονίῳ κώδικι ὑποχρέωσις τοῦ καλλιεργητοῦ ἐδαφονόμου εἰς ἐτησίαν καταβολὴν εἰς τὸν ἐδαφοδότην.

ἐδαφονόμος (ὁ) νεώτ. ὁ εἰς ὃν παραχωρεῖται ἐν τῷ Ἰονίῳ κώδικι κτῆμά τι ἐπί τινι ἐδαφονομίῳ.

ἐδαφοποιῶ-έω μτγν. ἐδαφίζω: Ἰώσ.Βί.19.

ἔδαφος-ους (τὸ) κ. μσν. κ. νεώτ. πυθμήν, βάσις, θεμέλιον παντὸς πράγματος: Θουκ.Ι,10 **εἰ ἡ πόλις ἐρημωθείη, λειφθείη δὲ τά ἱερὰ καὶ τῆς κατασκευῆς τὰ ἐδάφη**· ‖ όμ. πυθμήν, βάσις ἐπὶ πλοίου: Ὀδ.Ε 249 **ὅσσον τίς τ' ἔδαφος νηὸς τορνώσεται ἀνήρ,** Δημ.883 **τοῦ πλοίου τοὔδαφος**· ‖ όμ. ἐπὶ ποταμοῦ καὶ θαλάσσης, ὁ πυθμήν: Ξεν. ΚΠ 7,5,18 **ἐκέλευσε σκέψασθαι εἰ πορεύσιμον εἴη τὸ ἔδαφος τοῦ ποταμοῦ,** Ἀριστλ.ΖΙ 534a, 11 **πρὸς τῷ ἐδάφει τῆς θαλάσσης ποιοῦνται τὰς διαγωγάς,** Ἰώσ.ΑΙ 5,1 **πορευτὸς ἔδοξεν ὁ ποταμός, τοῦ μὲν βάθους ἐπεσχημένου, τοῦ δὲ κάχληκος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κειμένου**· ‖ όμ. ἐπὶ σκευῶν: Φερεκρ.143,2 (π.Ἀθην.ΙΙ,481Β) **τοῖς μὲν ἀνδράσιν ποτήρια πλατέα, τοῖχους οὐκ ἔχοντ' ἀλλ' αὐτὸ τοὔδαφος μόνον**· **2)** εἰδ. κ. νεώτ. τὸ ἀνώτατον στρῶμα τοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς, δάπεδον βλ.λ.: Θουκ.3,68 **ὕστερον δὲ καθελόντες αὐτὴν ἐς ἔδαφος πᾶσαν ἐκ τῶν θεμελίων ᾠκοδόμησαν,** ΚΔ Πράξ.22,7 **ἔπεσόν τε εἰς τὸ ἔδαφος καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι,** Πάπ. **ἐπὶ τὸ ἔδαφος ῥίψαντες αὐτόν**· **3)** ἐπὶ οἰκίας, τὸ δάπεδον: Ἡρ. 8,137 **περιγράφει τῇ μαχαίρῃ ἐς τὸ ἔδαφος τοῦ οἴκου τὸν ἥλιον,** Πάπ. **ἀπὸ ἐδάφους μέχρι παντὸς ὕψους,** Πολυβ.7,121 **λιθόστρωτον ἔδαφος**· ‖ **ἐξ ἐδάφους** ἐκ βάθρων, ἐκ θεμελίων: Εὐάγρ. Ἐκκλ.Ἱστ.1,18 **ἐξ ἐδάφους ἀνοικοδομεῖ**· **4)** εἰδ. τὸ μονόχρωμον ἢ πολύχρωμον πεδίον εἰκόνος, ἐφ' οὗ ζωγραφοῦνται οἱ διάφοροι παραστάσεις, ἀ. φόντο, βάθος· **5)** τόπος, γῆ: Αἰσχίν.3,134 **οὐκέτι περὶ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἡγεμονίας ἀγωνίζεται, ἀλλ' ἤδη περὶ τοῦ τῆς πατρίδος ἐδάφους,** Δημ. 803 **καὶ τῆς πόλεως ὑπὲρ αὐτῶν τῶν ἐδαφῶν εἰς κίνδυνον μέγιστον κατακεκλειμένης, - ἡ προσάρτησις ἑλληνικῶν ἐδαφῶν,-συνεχῶς εἰσβάλλουσιν εἰς τὰ ἑλληνικὰ ἐδάφη**· ‖ κ. νεώτ. φρ. **κερδίζω ἔδαφος** ἢ **κατακτῶ ἔδαφος** κτῶμαι ὑπεροχὴν· ἀντίθ. χάνω ἔδαφος· **6)** γῆ, χῶμα (ἀπὸ ποιοτικῆς ἀπόψεως θεωρούμενον): Θεόφρ.ΦΑΙτ.2,4,1 **ἐπεὶ δὲ καὶ τὰ ἐδάφη μεγάλας ἔχει διαφοράς,** Πλούτ.Ἠθ.910D **οὐ γὰρ αἱ διαφοραὶ τούτων χρηστικὸν οἶνον ποιοῦσιν ἀλλ' ἐκ τοῦ τρέφεσθαι ἐδάφοις, - ἡ ἀπόδοσις τῆς σπορᾶς ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ἐδάφους, - ἔδαφος παχὺ - ἰσχνόν**· **7)** ἀγρός, χωράφι: Τζέτζ. Ἐξήγ.Ἰλ.114,7 « **ἔδαφος σημαίνει τὴν σπορίμην γῆν** »: Ἰσοῖ.11,42, Ἐπιγρ. **ἐν τοῖς ἐδάφεσι τοῦ Ἐπαμείνονος,** Πάπ. **σιτικὰ καὶ ἀμπελικὰ ἐδάφη, - προσοδικὰ ἐδάφη, - ἰδιωτικὰ ἐδάφη**· **8)** μτγν. κείμενον χειρογράφου, ἀντίθ. τῷ μέτωπον (περιθώριον) βλ.λ.: Γαλ.12,91 **τῷ ἐδάφει τοῦ συγγράμματος,** Ἐπιφάν.2,164C **ἐκ τῆς τοῦ ὀβελοῦ σημειώσεως τοῦ τῇ λέξει παρακειμένου δηλοῦται, ὅτι ἀνήρηται ὁ λόγος ἀπὸ τοῦ γεννητικοῦ τόπου, ἤτοι τοῦ ἐδάφους τῆς γραφῆς**· ‖ χειρόγραφον: Γαλ.19,468· ‖ ἐδάφιον βλ.λ.: Γρηγ.Νύσσ.2,182Β **ὁ φιλόπονος ἀναγνοὺς τῆς θείας γραφῆς τὰ ἐδάφη,** Βασιλικ.1,2 **ταῦτα συναγαγὼν ἐν ἰδίῳ ἐδάφει διώρισεν.**

ἐδαφόστρωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ στρῶσις, ἡ ἐπίστρωσις τοῦ ἐδάφους.

ἐδαφοστρωτήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. μηχάνημα πρὸς στρῶσιν, ἰσοπέδωσιν τοῦ ἐδάφους, ὁ κύλινδρος.

ἐδαφοστρώτης (ὁ) νεώτ. ἐδαφοστρωτὴρ βλ.λ.

ἐδαφορβία (ἡ) νεώτ. γένος **δαφνιδῶν φυτῶν.**

ἔδδεισε ἀόρ. τοῦ δείδω βλ.λ.

ἐδδίηται Ἐπιγρ. ἐκδιώκῃ.

ἐδδικάησαι Ἐπιγρ. ἐκδικάσαι.

ἐδδικαστηρίω Ἐπιγρ. ἐκ δικαστηρίου ἢ ἐν δικαστηρίῳ: Ἐπιγρ. Γόρτ.

ἔδε μσν. ἐπιφ. θαυμαστ., ἀ. **ἐδὲ** ἰδέ, δές, κοίτα: Πρόδρ.Ι,144 **ἔδε τεχνίτης σοφιστὴς ἐκεῖνος ὁ τζαγκάρης,** αὐτ.265 **ἔδε καὶ σκότος ἀφεγγὲς καὶ τάρταρος καὶ σκώληξ.**

ἐδέατρος (ὁ) ὁ πρὸ τοῦ βασιλέως γευόμενος τοῦ φαγητοῦ χάριν ἀσφαλείας, προγεύστης· ‖ ἐπιμελητὴς τοῦ βασιλικοῦ δείπνου π. Πέρσαις, ἀ. θαλίαρχος· Ἡσ. « προγεύστης· ἐπιμελητὴς δείπνου », Σουίδ. « ἐπιστάτης τῆς ὅλης διακονίας »· **2)** πάπ. γεν. φροντιστὴς τῶν τοῦ οἴκου, οἰκονόμος.

ἐδέγμην ἐπ. ἀόρ. τοῦ δέχομαι βλ.λ.

ἐδεδέατο Ἰων. γ' πληθ. παθ. ὑπερσ. τοῦ **δέω** βλ.λ.

ἐδεδμήατο ὑπερσ. τοῦ δέμω βλ.λ.

ἐδεδῶ ἐπίρρ. δημ. τοπ. ἐδῶ δά, ἐδῶ ἀκριβῶς: Βαλαωρ.Φωτ.1,5 **δυὸ μῆνες ἔρρεψα ἐδεδῶ.**

ἐδέζετο Ἡσ. « **ἐπολεμεῖτο** ».

ἐδέθλιον (τὸ) μτγν. ἔδεθλον βλ.λ.1, οἰκητήριον, οἴκημα: Καλλ.ἀπ.62, Ἀπολλ.Ρ 4,630 **ἵνα τ' εἰσὶ πύλαι καὶ ἔδεθλα νυκτός,** Νόνν.Δ 13,369 **τικτομένης ναίοντες ἐδέθλια γείτονα Μήνης,** αὐτ.Εὐαγγ. Ἰω.44,23 **ἐδράμεεν εἰς Καναναῖον ἐδέθλιον.**

ἔδεθλον (τὸ) θεμέλιον, βάσις, ἔδαφος βλ.λ.ΙΙ, ὅθ. οἴκημα καὶ μάλιστα ἱερόν, ναός: Αἰσχ.Ἀγ.776 **τὰ χρυσόπαστα δ' ἔδεθλα σὺν πίνῳ χερῶν,** Ἀντίμ. ἀπ.28 π.Παυσ.8,25,4 **Δήμητρος τόθι φασὶν Ἐρινύος εἶναι ἔδεθλον,** Καλλ.ἀπ.73, Λυκόφρ.987 **δηώσαντες ἐν ναῷ θεᾶς τοὺς πρόσθ' ἔδεθλον** (sic) Ξουθίδας ᾠκηκότας, Ἀπολλ.Ρ 4,331 **Δοιὰς Ἀρτέμιδος βρυγηΐδας ἀγχόθι νήσους τῶν δ' ἤτοι ἑτέρῃ μὲν ἐν ἱερὸν ἔσκεν ἔδεθλον**· **2)** περιοχή, ἔκτασις γῆς: Ἐπιγρ. **τόδε νάσω ἔδεθλον.**

ἐδείδιμεν-ισαν ὑπερσ. τοῦ δείδω βλ.λ.

ἐδειλόμαν Ἡσ. « ἐβουλόμην », παρατ. τοῦ δωρ. ἐν Ἐπιγρ. δείλομαι=βούλομαι.

ἔδειμα ἀόρ. τοῦ δέμω βλ.λ.

ἐδεκεῖ ἐπίρρ. μσν. κ. δημ. ἰδοὺ ἐκεῖ, νὰ ἐκεῖ, ἐκεῖ ἀκριβῶς: Φορτ.161 **λοιπὸν ἐδεκεῖ θέλεις διαβῇ καὶ μόδο θέλεις κάμει, - στάσου ἐδεκεῖ.**

ἔδεκτο ἐπ. ἀόρ. τοῦ δέχομαι βλ.λ.

ἐδελβαΐς (ἡ) νεώτ. γένος προσωπανθῶν φυτῶν, ἀ. ἐδελβασία.

ἐδελώνη (ἡ) Ἡσ. «ἄνθος».

ἐδέμ (ἡ) Ἡσ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν τῇ γῇ παράδεισος· **2)** ὅθ. συνεκδ. Ἡσ. «τρυφή».

ἐδεμβεργίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν τῆς ὁμάδος τῶν **μονοκλινῶν πυροξένων.**

ἔδεος Ἡσ. « θεσσολικὸς θρόνος ».

ἐδεπά ἐπίρρ. τοπ. μσν. κ. δημ. ἐνταῦθα, ἐδῶ δά, ἐδῶ πλησίον: Ἐρωφ.Α 66 **ἔτσι πουρνὸ μ' ἔχει 'δεπὰ φερμένο,** Ἐρωτόκρ.Α 1660 **κι ὡς κι ἐδεπά, ποὺ σοῦ μιλῶ, ἐκεινονὰ ξανοίγω, - ἐδεπὰ κάθομαι**· ‖ κ. μετὰ τοῦ **δά, ἐδεπὰ δὰ** ἐδῶ ἀκριβῶς: Κορκδ.ΛΠλώρ.146 **ζωή, παιδιά, γυναίκα, ὅλα τὰ σφάζω ἐδεπαδὰ γιὰ τὸ τίποτα.**

ἔδεσμα-ατος (τὸ) κ. μσν. κ. νεώτ. φαγητόν, προ-

φή : Πλάτ.Τίμ.73 Α ταῦτα προορώμενος τῇ τοῦ περιγενησομένου πόματος ἐδέσματός τε ἕξει, Ἀθήν.2,44C Φιλῖνόν τινα ἱστορεῖ μήτε ποτῷ χρήσασθαί ποτε μήτε ἐδέσματι ἄλλῳ ἢ μόνῳ γάλακτι πάντα τὸν βίον, Μηνοί.Ι,16 Ὠδ.9 ἀνθ᾽ ὧν τὸ αἷμά σου τῷ κτίστῃ ὡς γλύκιον ἔδεσμα προσήγαγες· || όμ. κτ. πληθ. τὰ ἐδώδιμα, τὰ φαγώσιμα, ἰδίως τὰ παρεσκευασμένα : Πλάτ.Πολ.559Β ἡ πέρα τούτων καὶ ἀλλοίων ἐδεσμάτων ἢ τοιούτων ἐπιθυμία, Βατραχομ.31 ἐδέσμασιν παντοδαποῖσι, Παπαδ.Χριστ.Διηγ.68 τοῦ εὑρίσκοντο δὲ καὶ κάτι ὀρεκτικὰ ἐδέσματα τῆς πατρίδος του· || μσν. εἰδ. ἐν τοῖς μοναστ. ὄψον, προσφάγι : Τυπικὸν Μον.Κεχαριτωμένης 4,6 ἡ δὲ τροφὴ ὑμῶν ἔσται ἐν ταῖς λιταῖς ἡμέραις.. ἐδέσματα δύο ἢ τρία, αὐτ.47 ἐδέσματα μαγειρευτὰ μετέχοντα ἐλαίου· **2)** όμ. μτφ. συνήθης, συχνή, οἷον τροφῆς, χρῆσις : Ἀριστλ.Ρητ.1406a, 18 οὐ γὰρ ἡδύσματι χρῆται ἀλλ᾽ ὡς ἐδέσματι τοῖς ἐπιθέτοις | πρβλ. δημ. τό ᾽χει προσφάϊ, φωμοτύρι |.

ἐδεσμάτιον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ ἔδεσμα βλ.λ. : Πρόκλ.Ἡσίοδ.41 μικρόν τι ἐδεσμάτιον.

ἐδεσματοθήκη (ἡ) μτγν. ὀψοφυλάκιον, κελλάρι, ντουλάπι τροφίμων : Πολυδ.10,93, Σχόλ.Ὀδ.Ζ 76 « λέγεται δὲ ἡ ἐδεσματοθήκη κίστη ».

ἐδεσματολόγιον (τό) νεώτ. κατάλογος φαγητῶν· || εἰδ. κατάλ. φαγητῶν ἑστιατορίου, λίστα.

ἐδεσματοφόρος-ον μσν. ὁ φέρων, ὁ περιέχων ἐδέσματα : Γερμ.Κ/ωςΚῶδ.Κωνστ.278, φύλλ.215 ἐδεσματοφόρος πήρα.

ἐδεστής-οῦ (ὁ) ὁ τρώγων : Ἡρ.3,99 νομάδες εἰσί, κρεῶν ἐδεσταὶ ὠμῶν, Ἀντιφ.26,15.

ἐδεστίνη (ἡ) νεώτ. χημ. εἶδος τῶν γλοβουλινῶν.

ἐδεστός-ή-όν ἐδώδιμος, φαγώσιμος : Ἀριστλ. Πολιτ.1324b, 41 ἔστι δὲ θηρευτὸν ὃ ἂν ἄγριον ᾖ ἐδεστὸν ζῷον· || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἐδεστόν τὸ ἔδεσμα, τὸ φαγώσιμον, τὸ φαγητόν : Πλάτ.Τίμ.72Ε τὴν ἐσομένην ἐν ἡμῖν ποτῶν καὶ ἐδεστῶν ἀκολασίαν ᾔδεσαν, Πλούτ.Ἠθ.716Ε οὔτε γὰρ ποτὸν οὐδὲν οὔτε ἐδεστὸν οὕτως ἀηδές· **2)** παθ. ὁ καταφαγωθείς : Σοφ.Ἀντ.206 ἐᾶν δ᾽ ἄθαπτον καὶ πρὸς οἰωνῶν δέμας καὶ πρὸς κυνῶν ἐδεστὸν αἰκισθέν τ᾽ ἰδεῖν· || γεν. καταναλωθείς, κατηναλωμένος : Σοφ.Τρ.677 τοῦτ᾽ ἠφάνισται διάβορον πρὸς οὐδενὸς τῶν ἔνδον, ἀλλ᾽ ἐδεστὸν ἐξ αὑτοῦ φθίνει.

ἐδέτσι δημ. ἐπίρρ. οὑτωσί, ἔτσι δά : Ἐρωτόκρ. Β 411 Πιστόφορος ἐκράζετο, ἐδέτσι τόνε λέσι.

ἔδη (ἡ) ΕΜ 465,6 « ἔδη σημαίνει τὸν δεσμόν »· **2)** ἐδωδή· ΕΜ 317,10 « ἐδωδὴ παρὰ τὸ ἔδω τὸ ἐσθίω ἐδὴ καὶ κατ᾽ ἀναδιπλασιασμὸν ἐδωδή ».

ἕδη Ἡσ. « καθέδρας, τὰ ἱερά· ἢ τὰ ἐδάφη ».

ἐδήδεσμαι παθ. παρακ. τοῦ ἐσθίω βλ.λ.

ἐδήδοκα παρακ. τοῦ ἐσθίω βλ.λ.

ἐδήδοται παθ. παρακ. τοῦ ἔδω βλ.λ.

ἐδηδών-όνος (ἡ) Ἡσ. « φαγέδαινα ».

ἐδηδώς μτχ. παρακ. τοῦ ἔδω βλ.λ.

ἐδητύς-ύος (ἡ) κ. μσν. φαγητόν : Ἰλ.Α 469 πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο, Ὀδ.Α 150, Νικ.Χων. ἐν Σάθ.Ι,Ι τῆς ἐδητύος ἀπέχεται πανημέριος.

ἐδιγκτονίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτ. ὀρυκτὸν βασικὸν μεταπυριτικὸν ἅλας ἔνυδρον.

ἔδικον δωρ. ἔρριψα : Βακχ.16,63.

ἐδικός-ή-ό(ν) μσν. κ. δημ. κ. συνηθέστ. δικός οἰκεῖος ἢ συγγενής : Διγεν.Ἀκρ.506 στέλλομεν ἀνθρώπους ἐδικούς μας νὰ φέρουν τὰ φουσσᾶτά μας ἀπὸ τοῦ ταξιδίου, Ἐρωτόκρ.Α 856 ἐπῆρε φίλους κι ἐδικοὺς νὰ πά᾽ νὰ ξεφαντώσῃ, Γρυπ. Σκ.Τερρ."Ονειρο Γυρισμοῦ 3 στὴν ἀγκαλιὰ τῶν ἐδικῶν μου ἐπάνω.. γλυκὰ κλαίω· **2)** μετὰ τῶν προσ. ἀντωνυμιῶν μου, σου, αὐτοῦ, μας, σας, τους ἐν χρ. ὡς κτητ. ἀντωνυμία· ἐμός, σός, αὐτοῦ, ἡμέτερος, ὑμέτερος, σφέτερος : Διγεν.Ἀκρ.113 εἰς πᾶσαν νησὶν ἐφύτευσεν κάθε λογῆς τῶν δένδρων καὶ τὸ καθένα χάριτας εἶχεν τὰς ἐδικάς του.

ἔδικτον (τὸ) | λατ. | μτγν., μσν. κ. νεώτ. διάγραμμα, διάταγμα ἄρχοντος ἐν Ῥώμῃ : Πλούτ. Μάρκελλ.24 τὰ διαγράμματα τῶν ἀρχόντων Ἕλληνες μὲν διατάγματα, Ῥωμαῖοι δὲ ἔδικτα προσαγορεύουσιν, - τὸ ἔδικτον τῆς Νάντης.

ἐδικώνω μσν. κ. δημ. ποιοῦμαί τινα ἐδικόν, συγγενῆ : οἱ δυὸ φαμίλιες εἶπαν νὰ ἐδικώσουν.

ἐδίωσεν Ἡσ. « ἐξέωσεν ».

ἔδμεναι ἐπ. ἀπαρφ. τοῦ ρ. ἔδω βλ.λ.

ἑδναία Ζωναρ., Σουΐδ. « καθέδρα ».

ἐδνάς Ἡσ. « ἡ ἀπὸ τῶν ἔδνων ἐδητύς ».

ἐδνεύω Ἡσ. « ἐδνεύειν, ἐνεχυράζειν ».

ἔδνιος-ία-ιον Ἡσ. « ἔδνιος χιτών· ὃν πρῶτον ἡ νύμφη τῷ νυμφίῳ δίδωσιν ».

ἕδνον (τὸ) συνήθ. κτ. πληθ. ἕδνα κ. ἔεδνα τὸ ὑπὸ τοῦ μνηστῆρος καταβαλλόμενον εἰς τὸν πατέρα τῆς μνηστῆς τίμημα | ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν προῖκα τῆς νύμφης, τὴν φερνήν | : Ἰλ.Π 178, Ὀδ.Θ 312, Αἰσχ. Προμ.559 ἕδνοις ἄγαγες Ἡσιόναν πείθων δάμαρτα· **2)** τὰ εἰς τὴν νύμφην ὑπὸ τῶν συγγενῶν τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς προσφερόμενα δῶρα : Ὀδ.Α 277 ἂψ ἴτω ἐς μέγαρον πατρὸς μέγα δυναμένοιο· οἱ δὲ γάμον τεύξουσι καὶ ἀρτυνέουσιν ἔεδνα, Πίνδ.Ο 9,10 τὸ δή ποτε Λυδὸς ἥρως Πέλοψ ἐξάρατο κάλλιστον ἕδνον Ἱπποδαμείας· **3)** γενικῶς τὰ πρὸς τὴν νύμφην ἢ νεονύμφους γαμήλια δῶρα : Πίνδ.Π 3,94, Ὀρφ.Ἀργ.873, Δίων Κ 79,12 γυναῖκα Ἐλαγαβάλῳ ἐμνήστευσεν.. ἕδνα τε αὐτῷ παρὰ πάντων τῶν ὑπηκόων.. ἤθροισε, Ψελλ.Σύν.Νόμ.391 διδόσθω τῇ γυναικὶ ἐκ τῶν αὐτοῦ πραγμάτων ἡ προὶξ σὺν ἕδνοις ἅπασα· **4)** μτγν. γενικῶς δῶρον : Καλλ.ἀπ.193 Ζηνί τε Νεμέῃ τε χαρίσιον ἕδνον ὀφείλω, Θεόκρ. 25,114 ἐκπάγλως θαύμαζε θεοῦ τό γε μυρίον ἕδνον | διορθ. βοῶν.. ἔθνος |, ΑΠ Παράρτ.298.

ἑδνοφόρος (ὁ) μτγν. ὁ φέρων ἕδνον βλ.λ., ὁ προσφέρων νυμφικὰ δῶρα, ὅθ. κ. παράνυμφος : Γρηγ.Νύσσ.Ι,479Β ἡ παρθένος δεξαμένη τὰ θεῖα δωρήματα παρὰ τῶν καλῶν ἑδνοφόρων.

ἑδνοφορῶ-έω μσν. φέρω δῶρα τῇ νύμφῃ, προσφέρω δῶρα τῇ μνηστῇ : Εὐστ.Ὀδ.1414,49 ἑδνοφορεῖν ὡς μνηστῆρας.

ἑδνῶ-όω, ἐπ. κ. ἐεδνῶ (ἕδνον) προικίζω, δίδω προῖκα : Θεόκρ.22,147 ἡμῖν τοι Λεύκιππος ἑὰς ἕδνωσε θύγατρας· || τὸ μέσ. ἐν ὁμ. σημ. π. Ὁμ. ἐπὶ πατρός : Ὀδ.Β 53 ὥς κ᾽ αὐτὸς ἐεδνώσαιτο θύγατρα, Εὐρ.Ἑλ.933 αὖθις αὖ ἑδνώσομαί τε θυγατέρα | διορθ. ἀντὶ ἐκδώσομαι |· **2)** μέσ. ἐπὶ συζύγου, προικίζω γυναῖκα : Ἡσίοδ.ἀπ.94,47· **3)** ὁμ. μέσ. ἁπλῶς νυμφεύομαι : Λεων.Ταρ.ἐν ΑΠ 7, 648 παίδων τὸ μνήσαιτο καὶ ἑδνώσαιτο γυναῖκα· || ὁμ. μέσ. μνηστεύομαι : Νόνν.Δ 6,3.

ἑδνωτή Ἡσ. μνηστή, ἀρραβωνιαστικιά· Ἡσ. « ἑδνωτήν· ἐγγαμιστὴν νυμφίῳ ».

ἑδνωτής (ὁ), ἐπ. ἐεδνωτής ὁ προικίζων τὴν νύμφην, ὁ προικοδότης, ὅθ. πενθερός, κηδευτής, συγγενής, συμπέθερος· Σουΐδ. « ἐεδνωτής· ὁ προικιστής, ὁ πενθερός » : Ἰλ.Ν 382 οὐ τοι ἐεδνωταὶ κακοί εἰμεν (Ἡσ. « ἐεδνωταί· πενθερός, κηδεσταί »).

ἐδοκεῦμες δωρ. ἀντὶ ἐδοκοῦμεν.

ἔδομαι μέλλ. τοῦ ἔδω, ἐσθίω βλ.λ.

ἔδον ἐπ. κ. δωρ. γ΄ πληθ. ἀόρ. τοῦ ρ. δίδωμι βλ.λ.2), παρατ. τοῦ ἔδω βλ.λ.

ἔδοντες Ἡσ. « ὀδόντες ».

ἐδοξοεῖ Ἡσ. « ἀγαλματοποιεῖ ».

ἐδοργύπευσεν Ἡσ. « ἔσφαξεν ἢ ἐπέρανεν ».

ἕδος-ους (τὸ), ἐπ. -εος, δοτ. πληθ. ἑδέεσσιν τόπος ἔνθα δύναταί τις νὰ καθίσῃ, οἷον ἕδρα, κάθισμα κττ. : Ἰλ.Α 534 θεοὶ δ᾽ ἅμα πάντες ἀνέ-

σιαν ἐξ ἑδέων, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον, Ἀπολλ.Ρ 2,429 οἱ δ' ἀνόρουσαν ἐξ ἑδέων ἥρωες, ὅπως παρεόντας ἴδοντο· || ἕδος θεσσαλικὸν δίφρος βλ.λ. θεσσαλικός, ἕδρα μετ' ἀνακλισμοῦ : Ἱππ. Τεχν.7 πάνυ μὲν ἱκανῶς ἔχει καὶ περὶ μέγα ἕδος θεσσαλικόν· **2**) διαμονή, κατοικία, ἐνδιαίτημα, ἰδ. τῶν θεῶν : Ἰλ.Ε 360 ἵκοντο θεῶν ἕδος, αἰπὺν Ὄλυμπον, Θεόκρ.7,116 ξανθᾶς ἕδος αἰπὺ Διώνας· || κτ. περιφρ. ἕδος Ὀλύμπου = Ὄλυμπος, ὡς κατοικία τῶν θεῶν : Ἰλ.Ω 144 λιποῦσ' ἕδος Οὐλύμποιο, Πίνδ.Ο 2,12 ἀλλ' ὦ Κρόνιε, παῖ Ῥέας, ἕδος Ὀλύμπου νέμων· || ὁμ. γεν. τόπος διαμονῆς· ἕδος Θήβης - Ἰθάκης - Τροίας = Θήβη, Ἰθάκη, Τροία : Ἰλ.Δ 406, Ὀδ.Ν 344, Βακχ.8,46· || ἔποικον ἕδος ἐποικίαι βλ.λ. : Αἰσχ.Πρ.412 ὁπόσοι τ' ἔποικον ἁγνᾶς Ἀσίας ἕδος νέμονται· **3**) τὸ ἄγαλμα καθημένου θεοῦ : Σοφ.ΟΤ 886 δαιμόνων ἕδη σέβων, Ξεν.Ἑλλ.1,4,12 τοῦ ἕδους κατακεκαλυμμένου τῆς Ἀθηνᾶς, Πλούτ.Περ.13 εἰργ·ἀζετο . . τῆς θεοῦ τὸ χρυσοῦν ἕδος, Σουΐδ. τό τε τῆς τύχης ἕδος τὸ πάτριον προσκυνήσας τὴν ἐπάνοδον ζητεῖ· || τὰ ἕδη τῶν θεῶν οἱ ἐφέστιοι θεοὶ (λατ. Penates) : Διον. Ἀλ.Ρωμ.1,47· **4**) συνεκδ. ὁ ναός· Τίμ.Λεξ. «ἕδος· τὸ ἄγαλμα καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ ἵδρυται» : Πλάτ. Φαίδ.111Β καὶ δὴ καὶ θεῶν ἕδη τε καὶ ἱερὰ αὐτοῖς εἶναι (δ.γρ. ἄλση), Φίλ.2,314, Δίων Κ 51,1 ἕδος ὑπαίθριον· **5**) θεμέλιον, βάσις, ἔδαφος βλ.λ.1 (· Σουΐδ. «ἕδη, τὰ ἐδάφη· ἕδος, ἔδαφος, γῆ» : Ἡσίοδ.Θ 117 Γαῖ' εὐρύστερνος πάντων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεί, Ἐπιγρ.,ΑΠ Παράρτ.374,6 αὐτῆμαρ πριστῆρες ἐπὶ χθονὶ δαιτὸς ὀδόντες πίπτουσιν, γενύων ὄρφανα θέντες ἕδη· **6**) ἡ πρᾶξις τοῦ καθίζειν, τὸ νὰ κάθηταί τις, ἐν τῇ φρ. οὐχ ἕδος (ἐστί) δὲν εἶναι καιρὸς νὰ κάθηταί τις, νὰ χρονοτριβῇ : Ἰλ.Λ 648 οὐχ ἕδος ἐστί, γεραιὲ διοτρεφές, οὐδέ με πείσεις.

ἔδουκε Ἐπιγρ. ἀντὶ ἔδωκε.

ἐδοῦμαι, μέλλ. τοῦ ἔζομαι βλ.λ.

ἕδρα κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἐπ. κ. Ἰων. ἕδρη τόπος ἔνθα κάθηταί τις : Ὀδ.Π 41 τῷ δ' ἕδρης ἐπιόντι πατὴρ ὑπόειξεν Ὀδυσσεύς· || σειραὶ καθισμάτων, ὅθ. ἀγορά : Ὀδ.Γ 7 ἐννέα δ' ἕδραι ἔσαν, πεντακόσιοι δ' ἐν ἑκάστῃ εἵατο, αὐτ. 31 ἶξον δ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυρίν τε καὶ ἕδρας· || κάθισμα τιμῆς, πρωτοκαθεδρία : Ἰλ. Θ 162 περὶ μέν σε τίον Δαναοὶ ταχύπωλοι ἕδρῃ τε κρέασίν τε ἰδὲ πλείοις δεπάεσσι, Ξεν. ΚΠ 8,1,39 καὶ ὀρχαῖς καὶ ἕδραις . . ἐγέραιρεν· || ὅθ. κάθισμα, θρόνος, ἰδ. ἄρχοντος, βασιλέως κ. συνεκδ. ἐξουσία, ἀρχή : Ἰλ. Β 99, Ὀδ. Γ 429 ἕδρας τε ξύλα τ' ἀμφὶ καὶ ἀγλαὸν οἰσέμεν ὕδωρ, Αἰσχ.Πρ.203 οἱ μὲν θέλοντες ἐκβαλεῖν ἕδρας Κρόνον· **2**) νεώτ.κ.δημ. εἰδ. κάθισμα ἐπὶ βάθρου συνήθως τοποθετημένον κ. μετὰ γραφείου ἢ προφράγματος : ἕδρα καθηγητοῦ-διδασκάλου· || ὅθ. συνεκδ. θέσις ἢ ἀξίωμα καθηγητοῦ ἀνωτέρας σχολῆς ἢ ἀκαδημίας : ἕδρα Ἀρχαιολογίας - Ἱστορίας, - αἱ ἕδραι τοῦ Πανεπιστημίου εἶναι πλήρεις· **3**) βάσις, θεμέλιον, ὑπόβαθρον : Πλούτ.Δημ.21 ἧς (μηχανῆς) ἕδρα μὲν ἦν τετράγωνος, Λουκ.Συρ.30 ἕδρη μεγάλη ἀνέχει ἐκ γῆς μέγαθος ὀργυιέων δυοῖν, ἐπὶ τῆς ὁ νηὸς ἐπικέεται· || ὁμ. ἐπὶ φυτῶν, βάσις, ρίζα : Γεωπ. 5,99 κεδρίᾳ ἐλαχίστῃ τὰ ἄκρα τῆς ἕδρας τοῦ φυτοῦ χρίειν· || ὁμ. μτφ. : Ὀρφ.Ὕμν.22,1 ὦ κατέχων πόντου ῥίζας, κυαναγέτην ἕδρην· **4**) ἕδρα ἵππου ἡ ράχις, ἡ ὀσφὺς τοῦ ἵππου, ἐφ' ἧς κάθηται ὁ ἱππεύς : Ξεν.Ἱππ.5,5 ἥκιστα γὰρ ἂν βλάπτοι τὴν ἕδραν τοῦ ἵππου· **5**) κ. νεώτ. τόπος διαμονῆς, οἰκητήριον, συνήθ. κτ. πληθ. : Πίνδ.Ο 7,76, Λυκόφρ.445 νερτέρων ἕδρας, αὐτ.960 μονοικήτους ἕδρας· || νέοικος ἕδρα ἢ ναύλοχοι ἕδραι ναύσταθμος : Πίνδ. Ο 5,8, Σοφ.Αἴ.460· || κτ. περίφρ. ἕδραι πόλεώς τινος αὐτὴ ἡ πόλις : Πίνδ. Π 11,83 ἕδραισι Θεράπνας (ἐν Θεράπνῃ), Αἰσχ.Εὐμ.11 ἐς τήνδε γαῖαν ἦλθε Παρνησοῦ θ' ἕδρας (εἰς Παρνασσόν)· **6**) μτφ. βλεφάρων ἕδραι, ὄμματος ἕδρα ὁ ὀφθαλμός : Αἰσχ.Ῥῆσ.8, αὐτ.554· **7**) εἰδ. ἐπὶ θεῶν, βωμός, ἱερόν, ναός : Πίνδ.Ι 7(6),44 βραχὺς ἐξικέσθαι χαλκόπεδον θεῶν ἕδραν, Αἰσχ.Ἀγ.596 ἐν θεῶν ἕδραις θυηφάγον κοιμῶντες εὐώδη φλόγα· **8**) εἰδ. κτ.πληθ. ἕδραι τὰ μέρη τοῦ ὁρίζοντος, ἐν οἷς φαίνονται οἰωνοί : Αἰσχ.Ἀγ.118, Εὐρ. Ἡρ.596 ὄρνιν δ' ἰδών τιν' οὐκ ἐν αἰσίοις ἕδραις· **9**) ἡ οἰκεία θέσις ἢ τόπος πράγματός τινος : Ἡρ. 7,37 ὡρμημένῳ δέ οἱ ὁ ἥλιος ἐκλιπὼν τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἕδρην, Εὐρ.Βάκχ.928 ἀλλ' ἐξ ἕδρας σοι πλόκαμος ἐξέστηχ' ὅδε (=ἔξω τῆς θέσεώς του), Πλάτ.Τίμ.79Β ἀλλὰ τὸ πλησίον ἐκ τῆς ἕδρας ὠθεῖ, Ἀριστλ.Μετ.356a, 4 ἔχειν ἕδραν (τηρεῖν τὴν θέσιν αὐτοῦ), Ἐπίκ.ἀπ.61 μεταθέσεις ἐξ ἕδρας ἀτόμων, Πλούτ.Φάβ.3 καὶ ῥεύματα ποταμῶν ἐξ ἕδρας μετέστη· || ὁμ. ἐπὶ μερῶν τοῦ ὀργανισμοῦ : Ἱππ.Μοχλ.38 καταναγκάσαι δὲ τὰ ὑπερέχοντα ἐς ἕδρ.ιν πτέρνῃ ἢ θέναρι, Πλάτ.Τίμ.67Β τελευτῶσαν δὲ περὶ τὴν τοῦ ἥπατος ἕδραν, Ἀρετ. Ὀξ.Νούσ.2,10,8 ἐν ἕδρῃ γὰρ ἴξει τῇ ἑωυτοῦ ὁ ὑμήν· **10**) εἰδ. κ.νεώτ. κ. δημ.ἐπὶ σχολῆς, ἑταιρείας, δικαστηρίου, κυβερνήσεως, κοινότητος κ. ὁμ. ὁ τόπος ἔνθα μονίμως λειτουργοῦσιν αἱ ἀνωτέρω ἀρχαὶ ἢ ὑπάρχει τὸ κεντρικὸν κατάστημα ἑταιρείας : Δίων Κ 57,21 ἐς τὴν ἀρχαίαν ἕδραν ἐπανήγαγεν (τὴν στοάν), - ἡ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος ἔχει τὴν ἕδραν αὐτῆς ἐν Ἀθήναις, - ἕδρα κοινότητος - πρωτοδικείου· **11**) κ. νεώτ. ἰατρ. τὸ μέρος τοῦ σώματος ἔνθα ἑδράζεται πάθος τι ἢ φυσιολογικὴ ἐνέργεια : Γαλ.18 (2),105 ἕδρα ἀναθρέψεως, - ἕδρα τῶν ἀντανακλαστικῶν κινήσεων, - ὁ ἐγκέφαλος εἶναι ἡ ἕδρα τῆς διανοήσεως· **12**) ἡ ἐνέργεια τοῦ ἑδράζεσθαι, τὸ καθῆσθαι, τὸ νὰ κάθηταί τις, εἰδ. ἐπὶ ἱκετῶν : Αἰσχ.Εὐμ.41 ὁρῶ δ' ἐπ' ὀμφαλῷ μὲν ἄνδρα θεομισῆ ἕδραν ἔχοντα προστρόπαιον, Σο·φ. ΟΚ 112 σῆς ἕδρας ἐπίσκοπος· || ὁμ. τὸ καθῆσθαι ἐν ἡσυχίᾳ, ἐν ἀκινησίᾳ, τὸ καθισιό : Ἱππ.Ἀέρ.20 ἔπειτα δὲ διὰ τὴν ἕδρην· τά τε γὰρ ἄρσενα . . τὸ πολὺ τοῦ χρόνου κάθηνται ἐν τῇ ἁμάξῃ· **13**) ὅθ.συνεκδ. ἀδράνεια, βραδύτης, χρονοτριβή : Ἡρ.9,41 καὶ Μαρδόνιος περιημέκτεε τῇ ἕδρῃ, Θουκ.5,7 τῶν μὲν στρατιωτῶν ἀχθομένων τῇ ἕδρᾳ· || φρ. ἐξ ἕδρας ἀνιστάναι = ταράσσω τινά, τοῦ χαλάω τὴν ἡσυχία : Σοφ.Αἴ.788 τί μ' αὖ τάλαιναν . . ἐξ ἕδρας ἀνίστατε (=πρός τί μοῦ ταράσσετε τὴν ἡσυχίαν μου)· || φρ. οὐχ ἕδρας ἀκμή, οὐχ ἕδρας ἀγὼν δὲν εἶναι καιρὸς γιὰ χάσιμο : Εὐρ.Ὀρ.1291 σκέψασθέ νυν ἄμεινον οὐχ ἕδρας ἀγὼν (κώδ. διόρθ. ἀκμή)· || ὁμ. οὐχ ἕδρας ἔργον = τὸ ἔργον δὲν παίρνει ἀναβολήν, χρονοτριβήν : Βακχ. ἀπ.11 οὐχ ἕδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς· || οἰκίης ἕδρη τὸ καθῆσθαι ἐν τῷ οἴκῳ : Ἡρώνδ.4,92· **14**) στάσις, θέσις : Εὐρ.Φοίν.293 γονυπετεῖς ἕδρας προσπίτνω (προσπέφτω γονατιστή)· **15**) εἰδ. ἰατρ. βέλεος ἕδρη ἡ ἐνέργεια, ἡ κατόπιν διατρυπήσεως ὀστοῦ ὑπὸ βέλους ἐκκάθισις τούτου ἐπὶ τῆς παραχθείσης ὀπῆς καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐνεργείας ταύτης ἤτοι ἡ ἄνευ ρηγμάτων ὁμαλὴ ὀπὴ τοῦ ὀστοῦ ἐν ᾗ ἐπικάθηται τὸ βέλος· Ἱππ.Τρωμ.Κεφ.7 «καὶ ἕδρη δὲ τοῦ βέλεος γίνεται ἐν τῷ ὀστέῳ· ἕδρη δὲ καλέεται, ὅταν μένον τὸ ὀστέον δῆλον ποιήσῃ ὀπῇ ἐστήριξεν»· **16**) συνεδρίασις, σύνοδος συμβουλίου τινὸς ἢ σωματείου γεν. : Σοφ.Αἴ.780 ὁ δ' εὐθὺς ἐξ ἕδρας πέμπει με σοὶ φέροντα τάσδ' ἐπιστολάς (ἀμέσως ἐγερθεὶς ἐκ τῆς συνεδριάσεως), Δίων Κ 54,30 θυμιᾶν τε τοὺς βουλευτὰς ἐν τῷ συνεδρίῳ, ὁσά-

κις ἂν ἕδρα αὐτῶν ᾖ· || ἕδραν ποιεῖν ποιεῖν συνεδρίαν, συνεδριάζειν : Ἀνδοκ.Ι,ΙΙΙ, Ἐπιγρ.· **17**) κ. μσν. κ. νεώτ. τὰ ὀπίσθια, ἡ πυγή : Ἡρ.2 87 **κατὰ δὲ τὴν ἕδρην ἐσηθήσαντες καὶ ἐπιλαβόντες τὸ κλύσμα τῆς ὀπίσω ὁδοῦ ταριχεύουσιν**, Ἱππ.Ἀφορ. 5,22 **αἱμορροΐδας ἐν τῇ ἕδρῃ**, Εὐστ.Πον.295,39 **εἶτα στραφέντες καὶ τὰ περὶ τὴν ἕδραν γυμνώσαντες**· || ἐπὶ τῶν πτηνῶν ἢ ζῴων, ὁ πρωκτός, τὸ ὀρροπύγιον : Ἀριστφ.Ζ1 633b, 8, Σιμ.Ἱππ.9· || νεώτ. εἰδ. ἰατρ. τὸ ὀπίσθιον ἄκρον τοῦ πεπτικοῦ σωλῆνος· **18**) μτγν. κ. νεώτ. εἰδ. μαθημ. ἕκαστον τῶν ἐπιπέδων, ἅτινα σχηματίζουσι δίεδρον ἢ στερεὰν γωνίαν ἢ εἰς ἃ περατοῦται στερεὸν γεωμετρικὸν σχῆμα· **19**) νεώτ. ναυτ. **ἕδρα νομέως** τὸ κατώτατον τμῆμα ἑκατέρου τῶν σκελῶν τοῦ νομέως βλ.λ. τὸ προσαρμοζόμενον εἰς τὴν τρόπιδα.

ἑδράζω κ. μσν. κ. νεώτ. καθίζω τι, τοποθετῶ στερεῶς ἐπί τινος : Διον.Ἀλ.Συνθ.6 **ἔπειτα πῶς τῶν ἁρμοζομένων ἕκαστον καὶ ἐπὶ ποίας πλευρᾶς ἑδράσαι**, Μηναῖ.Ι,17 Ὠδ.3 **ὁ στερεώσας κατ᾽ ἀρχὰς τοὺς οὐρανοὺς ἐν συνέσει καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὑδάτων ἑδράσας**· || τὸ μέσ. κ. παθ. ἐπερείδομαι, τοποθετοῦμαι στερεῶς, στηρίζομαι : Κλήμ.Ἀλ.236,7 **ἡδρασμένος θεμελίοις τρισί**, Ἀρτεμίδ.2,25 **εὐθαλῆ καὶ ταῖς ῥίζαις ἡδρασμένην ἐλαίαν, - ἑδράζεται ἐπὶ τοῦ βράχου**· || ἡ μτχ. ἡδρασμένος στερεός, ἀσφαλής : Δίων Χρυσ.Ι,78 **ἡδρασμένος θρόνος**· || όμ. κ. μτφ. : ΚΠορφ Βασ. Μακεδ.34,90 **μηδὲ ἐπί τινος ἀσφαλοῦς ἐλπίδος ἑδρασθῆναι ἠδύνατο**· **2**) ἱδρύω, ἐγκαθιδρύω : Ἰουλ.Λόγ.5,165Α, Πρόκλ.Στοιχ.Θεολ.64, Τζέτζ.Χιλ. 2,306 **ἐφ᾽ ᾧ πόλιν τὴν Ἄβδηραν ὁ Ἡρακλῆς ἑδράσας**· || όμ. κ. μέσ. κ. παθ. : αὐτ.Ι,22 **ὅπως βωμὸς Ἀπόλλωνι πάγχρυσος ἑδρασθείη**.

ἕδραθον παθ. ἀόρ. β´ τοῦ **δαρθάνω** βλ.λ.

ἑδραῖος(-α)-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ καθήμενος, ὁ διάγων τὸν βίον καθήμενος· Ἡσ. « Διφρίς· ὁ ἑδραῖος καὶ καθήμενος ἀεί, οἷον ἀργός » : Ξεν.Λακ.Ι,3 **ὥσπερ δὲ οἱ πολλοὶ τῶν τὰς τέχνας ἐχόντων ἑδραῖοί εἰσιν**· || όμ. κ. ἐπὶ τῶν ἐπαγγελμάτων, ἃ ἐκτελεῖ τις καθήμενος ἢ μένων εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, μὴ μετακινούμενος : Ἱππ.Ἄρθρ.53 **ἢ σκυτείης ἔργα ἢ χαλκείης ἢ ἄλλο τι ἑδραῖον ἔργον**, Πολύδ.7,6 **τέχναι.. ἑδραῖοι**· || **ἑδραῖαι ἀρχαὶ** αἱ ἐν τῇ πόλει μένουσαι ἀρχαί : Πλάτ.Πολ.407 Β **καὶ πρὸς στρατείας καὶ πρὸς ἑδραίας ἐν πόλει ἀρχάς**· || **ἑδραῖος βίος** βίος ὃν διάγει τις καθήμενος, καθιστικὴ ζωή : Κριναγ. ἐν ΑΠ 11,42 **εἰ καὶ σοὶ ἑδραῖος ἀεὶ βίος**· **2**) **ἑδραία ῥάχις ἵππου** ἡ ῥάχις τοῦ ἵππου, ἐφ᾽ ἧς κάθηται ὁ ἀναβάτης· πρβλ. ἕδρα 4) : Εὐρ.Ρῆσ.783 **εἶδον.. λύκους ἐπεμβεβῶτας ἑδραίαν ῥάχιν**· **3**) κ. νεώτ. σταθερός, ἀσφαλής, ἀκίνητος, ἀσάλευτος : Εὐρ.Ἀνδρ.266 **κάθησ᾽ ἑδραία**, Πλούτ.Ἠθ. 288D **δεῖ δὲ τὸν μὲν ἄνδρα τετράγωνον εἶναι, τὴν δὲ γυναῖκα, καθάπερ τὸν κύβον, ἑδραῖον καὶ οἰκουρὸν καὶ δυσμετακίνητον**, Ἡράκλειτ.Ἀλληγ.41 **ἑδραιότατον στοιχεῖον εἶναι τὴν γῆν**· ||όμ.μτφ.:Μηναῖ.3,13 Ὠδ.6 **ἡ ἑδραία σου πίστις καὶ ἔνστασις, - ἑδραία πεποίθησις**· || **ἑδραῖος ὕπνος** βαθὺς ὕπνος : Ἱππ.Ἐπιδ.6.4,15, Ἀρετ.Χρον.Νούσ.47 **ὕπνος ἑδραῖος μὲν οὐδαμῆ, κεκλιμένῳ δὲ νυσταγμός**· || όμ. ἐπὶ καταλήξεως, σταθερός, μόνιμος : Δημ. Ρητ.19 **ἑδραία κατάληξις**, Λογγῖν.Ὕφ.40,4· **4**) δθ. χρόνιος, συνεχής : Ἀρετ.Χρον.Νούσ.2,10 **ἢν ἐνσχέδιος καὶ μὴ ἑδραίη γένηται ἡ κάθαρσις** (= συνεχής, χρονία). Ἡσ. ἐν λ. φοιτῶντα **τὴν ἑδραίαν μανίαν φοιτον ἔλεγον**.

ἑδραιότης-ητος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ στερεῶς καθῆσθαι, ἡ ἀκινησία, δθ. τὸ καθιστικὸν ἐπάγγελμα : Δίων Χρ.7,110· **2**) γεν. ἡ σταθερότης, στερεότης, μονιμότης ἐν χρ. κ. μτφ.· πρβλ. ἑδραῖος 3) : Κορν.Φύσ.Θε.14, Πρόκλ.Παρμ.794, Κλήμ.Στρωμ.7,46 **διὰ τὴν τῆς γνώμης πάντοθεν μονότονον ἑδραιότητα**, αὐτ.18,109 **αὕτη γὰρ ἡ τῶν διχηλούντων ἑδραιότης**, Θεοφύλ.Βουλγ.Ὑπόμν.Λουκ.10,1,352 **τὸ δὲ καθίσαι τῆς ἑδραιότητος σύμβολον**.

ἑδραιῶ-όω μτγν., μσν. κ. νεώτ., νεώτ. κ. **ἑδραιώνω** καθιστῶ τι ἑδραῖον βλ.λ., στερεώνω : Ἡρωδιαν.Ι,453, Ἰω.Κλίμ.17,34 **οἱ δὲ ἐπάνω τῆς γῆς στύλους ἑδραιώσαντες**· || όμ. κ. τὸ παθ. καθίσταμαι ἢ εἶμαι ἑδραῖος, σταθερός, ἀκλόνητος : Ἐπιφάν.Ι,932Β **ἡδραίωται ταύτης ὁ θεμέλιος**, αὐτ.512C **ὁ οἶκος ἡδραιωμένος ἐν θεῷ** : Πρόδρ. π.Κορ.Ἀτ.Ι,311 **ἀστέρα φαεινότατον, ἡδραιωμένην πέτραν**· || όμ. κ. μτφ. : ΨΛουκ.Φιλοπ.16 **οὐχ ὁρᾷς ὡς ἀδιόρθωτα τὰ τῶν ποιητῶν καὶ ἀμφίλοξα καὶ μηδέπω ἡδραιωμένα**, Ἐπιφάν.Ι,762 **τῶν ἐν διανοίᾳ ἐναργῶς ἡδραιωμένων, - ἑδραιωθεῖσαι πεποιθήσεις**· **2**) ἀσφαλίζω, ὀχυρώνω· κ. παθ. ὀχυροῦμαι, εἶμαι ἀσφαλής : Ἐπιφάν.Ι,364 **διαστρέφειν τὴν ὁδὸν τὴν καλῶς ἡδραιωμένην**.

ἑδραίωμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. μσν. στήριγμα, ἐνδυνάμωμα, ἐν χρ. κ. μτφ. : ΚΔΤιμ.Ι,3,15 **στῦλος καὶ ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας**, Ἐπιφάν.Ι,1680Β **ἑδραίωμα πίστεως**, Ἰω.Μον. Στιχηρὰ ἐν Μηναῖ.Ι,7 **ἀρχιερέων ὑπάρχεις δόξα καὶ ἑδραίωμα, παμμακάριστε Βασίλειε**.

ἑδραίως ἐπίρρ. μτγν., μσν. κ. νεώτ. εὐσταθῶς, στερεῶς, σταθερά : Ἀθην.Μηχ.36,10 **ἵνα.. οἱ κόρακες ἑδραίως τῶν ἐπάλξεων ἐπιλάβωσι**, Ἡρωδιαν.Ἱστ.3,14,5 καὶ ἐπ᾽ ὀχυροῦ βήματος **ἑδραίως ἑστῶτες μάχοιντο**, ΚΠορφ.54,142 **ἑδραίως ἑστηκέναι ἐποίησεν**· **2**) μονίμως, διαρκῶς· Ἐρωτιαν.150 « ἑδραίως· ἐγκαθίσμαι χρονίῳ καὶ ἐπιμόνῳ » : Πάπ.

ἑδραίωσις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. εὐστάθεια, στερέωσις, ἐν χρ. κ. μτφ. : Τζέτζ.Ἐξήγ.Ἰλ.120,11, **-ἑδραίωσις τῆς ἡσυχίας**· || **ἑδραίωσις πυροβόλου** ἡ κατὰ τὴν βολὴν στερέωσις τοῦ κιλλίβαντος τοῦ πυροβόλου ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

ἕδρακον ἀόρ. β´ τοῦ ρ. δέρκομαι βλ.λ.

ἕδραμα-ατος (τὸ) Ἐπιγρ. ἕδρα βλ.λ.): Ἐπιγρ. **ἐπ᾽ ἑδράματός τινος καθίζε**.

ἔδραμον ἀόρ. β´ τοῦ τρέχω βλ.λ.

ἔδραν ἀόρ. β´ τοῦ διδράσκω βλ.λ.

ἕδρανον (τὸ) κ. μσν. κ. νεώτ. ποι. τ. τοῦ ἕδρα βλ.λ.), τὸ μέρος ἔνθα τις ἑδράζεται, κάθισμα, οἰκητήριον : Ἡσιοδ.ἀπ.212 **Πελασγῶν ἕδρανον**, Σοφ.Ὕμν.18,3 **παμμακάρων ἕδρανον** θείοις **βροντοῖσι τινάσσων**· || όμ. συνήθ. κτ. πληθ. : Αἰσχ. Πέρσ.4 **καὶ τῶν ἀφνεῶν καὶ πολυχρύσων ἑδράνων φύλακες**, Σοφ.ΟΚ176 **οὐ τοι μήποτέ σ᾽ ἐκ τῶνδ᾽ ἑδράνων.. ἄκοντά τις ἄξει**· **2**) εἰδ. ἕδρα, κάθισμα· Ἡσ. « δίφρος, καθέδρα » : Χρησμ. π.Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.239Α **περικαλλέος ἕδρανα σηκοῦ**· **3**) στήριγμα, ἔρεισμα, ἐπὶ ἀγκύρας πλοίου : ΑΠ6,28 **τήνδε λίθον νηῶν θ᾽ ἕδρανον ἀσταθέων**· **4**) νεώτ. τὸ ἐφ᾽ οὗ ἑδράζεταί τι, στήριγμα· || εἰδ. ἔρεισμα σταθερὸν ὑποβαστάζον ἄτρακτον κατὰ τὰ δύο αὐτῆς ἄκρα ἢ εἰς ἐνδιάμεσα σημεῖα· || ναυτ. **ἕδρανον ὤσεως** ἡ αὐλακωτὸν τὸ εἰδ. ἕδρανον τῶν πλοίων τὸ ἀμέσως μετὰ τὴν στροφαλοφόρον ἄτρακτον.

ἑδρανός-ή-όν μτγν. κ. μσν. σταθερός, εὐσταθής, ἀκλόνητος· || δθ. ὡς ούσ. ἄνθρωπος μονίμως κατοικῶν εἴς τινα τόπον : Κλήμ.Ἀλ.Στρωμ. 5,722,17 **γῆ ἑδρανῶν ἔρημος**.

ἑδρανῶς ἐπίρρ. μτγν. στερεῶς, σταθερά : Εὐστ. 769,23,29 « ἑδρανῶς· στερεῶς ».

ἑδράριον (τὸ) γλωσσ. ὑποκορ. τοῦ ἕδρα, μικρὰ ἕδρα, ἑδρίτσα : Γλωσσ.

ἕδρασμα-ατος (τὸ) **μτγν.** ἡ ἕδρα, τὸ ἐφ᾽ οὗ τις

ἑδράζεται: Εὐρ.ἀπ.307 **καὶ ξεστὸν ὄχθον Δαναϊδῶν ἑδρασμάτων στὰς ἐν μέσοισιν εἶπε**· κ. ἐν τῷ πληθ.: Πάπ.· **2)** μτφ. Μηνοῖ.1,18 Κάθισμα, Ἦχ. Πλ. γ΄ **ἕδρασμα τῆς ἐκκλησίας**· **3)** πυθαγ. ὄνομα τοῦ ἀριθμοῦ ὀκτώ: Θεολ.Ἀριθμ.55.

ἑδρασμός (ὁ) μτγν. κ. μσν. τοποθέτησις, ἑδραίωσις: Γεωπ.6,2 **περὶ οἰνοθήκης καὶ πίθων ἑδρασμοῦ**· ‖ ὁμ. μτφ.: Μηναῖ.1,18 Ἑσπ. **οἱ στῦλοι τῆς εὐσεβείας, ὁ τῶν πιστῶν ἑδρασμός.**

ἑδραστήριος-ον μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἕδραν ἤτοι τὸν πρωκτόν: Ἰσίδ. Ἐπιστ.1,181 **οἱ μὲν εἰς τὴν ἔννομον φύσιν παροινοῦσιν, οἱ δὲ εἰς τὴν ἑδραστήριον ὑβρίζουσιν.**

ἑδραστικός-ή-όν μτγν. ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἰδιότητα πρὸς τὸ ἑδράζειν: Πρόκλ. εἰς Τίμ. 3,138D, Δαμ.Πρ.138, Ἐπιφάν.1,181 **δύο ἐνεργείας ἔχων αὐτοῦ ἀποφαινόμενος, τὴν ἑδραστικὴν καὶ τὴν μεριστικήν**· **2)** ἑδρικὸς βλ.λ.: Ὀρειβ.Εὐπόρ.4,12 **ἑδραστικὰ φάρμακα.**

ἑδρεύσιμος γλωσσ. ἑδραῖος βλ.λ.

ἕδρευσις-εως (ἡ) γλωσσ. στερέωσις.

ἑδρεύω νεώτ.κ. δημ. ἔχω ἕδραν, κατοικῶ, παραμένω μονίμως· συνήθ. ἐπὶ ἀρχῶν, ἀρχείων, ἑταιρειῶν: **τὸ Α΄ Σῶμα Στρατοῦ ἑδρεύει ἐν Ἀθήναις, - ἡ ἑταιρεία ἑδρεύει στὸν Πειραιᾶ**· **2)** κ. μτφ.: **ὁ πόνος ἑδρεύει εἰς τὴν κοιλιακὴν χώραν.**

ἕδρη (ἡ) ἐπ. κ. ἰων. τ. τῆς λ. ἕδρα βλ.λ.

ἑδρήεις-εσσα-εν Ἡσ. «ἑδραῖος».

ἕδρησα ἰων. ἀόρ. α΄ τοῦ ρ. δράω βλ.λ.

ἑδρηστής (ὁ) ἀρχ. λεξ. ὁ ἑδρίτης βλ.λ.

ἑδρίας Ἡσ. «ὁ ἀεὶ πνέων».

ἑδρικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἕδραν, τὸν πρωκτόν: Ἡλιόδ.π.Ὀρειβ. 48,58,7, Κρίτων π. Γαλ.13,306, Ἀέτ.14,2 **ἑδρικὸς ἔμπλαστρος, - ἑδρικὸν ἀπόστημα.**

ἑδρίον (τὸ) Ἡσ. δ. ἀνάγν. **ἑδρίον** ἐν τῷ πληθ.· Ἡσ. «ἕδρια· συνέδρια»· **2)** Ἡσ. «ἑδώλια .. καὶ τὰ τῆς οἰκίας ἕδρια».

ἑδρίς Ἡσ. «ἑδραῖος».

ἕδρισο Ἡσ. «καθῆσο».

ἑδρίτης (ὁ) ἱκέτης βλ.λ.· Σουΐδ. «ἑδρίτης ὁ ἱκέτης, ἀπὸ τοῦ καταφεύγειν εἰς τὴν ἑστίαν», ΕΜ 316,53, Ζωναρ.612 «ἑδρηστὴς ἢ ἑδρίτης ὁ ἱκέτης» (δ.γρ. οἰκέτης)· πρβλ. ἕδρα 12).

ἑδριά-άω καθίζω· δθ. τὸ μέσ.π.Ὁμ. κ. ἐπ. **ἑδριόωνται, ἑδριόωντο, ἑδριάασθαι** καθέζομαι, κάθημαι: Ἰλ.Κ 198, Ὀδ.Η 98 **ἑδριόωντο πίνοντες καὶ ἔδοντες**, Ἡσίοδ.Θ 388 **αἰεὶ παρ᾽ Ζηνὶ . . ἑδριόωνται**· **2)** μτγν. ὁμ. τὸ ἐνεργ. ἀμτβ. κάθημαι: Θεόκρ.17,19 **παρὰ δ᾽ αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἰδὼς ἑδριάει**, Ἀπολλ.Ρ 3,170 **ἠρέμας ᾗ ἐνὶ χώρῃ ἐπισχερὼ ἑδριόωντες.**

ἑδροδιαστολεύς-έως (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἐργαλεῖον δι᾽ οὗ διαστέλλεται, εὐρύνεται ἡ ἕδρα, ἤτοι ὁ πρωκτός: Ἡλιόδ.π.Ὀρειβ.44,33,66, Γαλ.19,110.

ἑδροκήλη (ἡ) νεώτ. κήλη ἐμφανιζομένη, ἐντετοπισμένη κατὰ τὸ παρὰ τὴν ἕδραν, πρωκτόν, περίνεον.

ἑδρόλουτρον (τὸ) νεώτ. λουτρὸν τῆς ἕδρας, τοῦ πρωκτοῦ.

ἑδροστρόφος (ὁ) μτγν. παλαιστὴς καταρρίπτων τὸν ἀντίπαλον κατὰ τὸν ἀργεῖον τρόπον, δι᾽ ὑποσκελίσματος: Θεόκρ.24,111.

ἑδροσυρίγγιον (τὸ) νεώτ. ἰατρ. συρίγγιον, πόρος πυορροῶν παρὰ τὴν ἕδραν, τὸν πρωκτόν.

ἔδυν ἀόρ. β΄ τοῦ δύω βλ.λ.

ἐδυνάθην δωρ. τ. τοῦ **ἐδυνήθην**, παθ. ἀόρ. τοῦ δύναμαι βλ.λ.

ἐδύνη αἰολ. ἀντὶ ὀδύνη· Γρηγ.Κορ.597 «τὸ ο εἰς ε τρέπουσιν ἐπαγομένου τοῦ δ. τοὺς γὰρ ὀδόντας ἔδοντας . ., καὶ τὰς ὀδύνας ἐδύνας» (Herw. **ἐδύναι**).

ἔδω ἐπ. ἐνεστ. ἀνθ᾽ οὗ ἀττ. ἐσθίω, ἀπαρφ. **ἔδμεναι** κ. **ἐέδμεναι**, μτχ. **ἔδων**, παρατ. **ἔδον**, ἰων. γ΄ ἐν. **ἔδεσκε**, μέλλ. **ἔδομαι**, μτχ. παρακ. **ἐδηδώς**, παθ. παρακ. **ἐδήδοται** (οἱ ἀττ. τ. ἐν τῷ ἐσθίω, ἔσθω βλ.λ.), ἐσθίω, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πίνω: Ἰλ.Ε 203 **εἰωθότες ἔδμεναι ἄδην**, αὐτ.Χ 509 **αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεί κε κύνες κορέσωνται**, Ὀδ.Χ 56 **ὅσσα τοι ἐκπέποται καὶ ἐδήδοται ἐν μεγάροισιν**· ‖ σπαν. π. ἀττ.: Ἀλκ.Κωμ.36, Εὔβουλ.28, Εὐρ.Κύκλ. 245 **θερμὴν ἔδοντος δαῖτ᾽ ἄτερ κρεανόμων**· ‖ μτφ. συνήθ. μετὰ τῶν αἰτ. **βίοτον, οἶκον, κτήματα, χρήματα** κττ. ἀναλίσκω, κατασπαταλῶ: Ὀδ.Β 123 **βίοτόν τε τεὸν καὶ κτήματ᾽ ἔδονται**, αὐτ.Π 431 **τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον ἔδεις**, αὐτ.389 **μή οἱ χρήματ᾽ ἔπειτα ἅλις θυμηδέ᾽ ἔδωμεν ἐνθάδ᾽ ἀγειρόμενοι**· **2)** μτφ. **ἔδω κραδίην θυμὸν** κατατρώγω, στενοχωρῶ, βασανίζω: Ἰλ.Ω 129 **τέο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων σὴν ἔδεαι κραδίην**, Ὀδ.Ι,75 **ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες.**

ἐδῶ ἐπίρρ. (ὧδε) μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. δῶ ἐν τοπ. σημ. ἐπὶ στάσεως, ἐνταῦθα, ἐνθάδε, ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ: **ἐδῶ θὰ κατασκηνώσωμεν - θὰ συναντηθῶμεν αὔριον, - ἐδῶ κάθομαι, - νὰ σταθοῦμε ἐδῶ, - ἐδῶ κάρφωσε**· ‖ κ. ἐν εὐρυτέρᾳ χρ. συνεκδ. ὡς τὸ ἀρχ. ὧδε, οἷον ἐπὶ καταστάσεων, ἐνεργειῶν, συμβάντων κττ., πολλάκις τιθέμενον κ. ἀντὶ τῆς δεικτικῆς ἀντων. οὗτος, οὑτοσί: **ἐδῶ διακόπτεται ἡ διήγησις, - ἐδῶ τελειώνει τὸ δρᾶμα, - ἐδῶ τὰ μπλέξαμε, - ἐδῶ νὰ ἰδοῦμε πῶς θὰ γλυτώσῃς**, Ἐρωτόκρ.Α 12 **ἂς ἔρθῃ νὰ τ᾽ ἀφουκραστῇ ὅ τ᾽ εἶν᾽ ἐδῶ γραμμένα** (ἐν τῇδε τῇ βίβλῳ), **- διάβασ᾽ ἐδῶ τὸ νόμο** (τοῦτο τὸ χωρίον τοῦ νόμου)· δημ. φρ. παροιμ. **ἐδῶ θὰ φάῃ ἡ μυῖγα σίδερο κι ὁ κούνουπας ἀτσάλι** (ἐπὶ πεισμονος ἀγῶνος), **- ἐδῶ σὲ θέλω κάβουρα νὰ πηδᾷς στὰ κάρβουνα** (ἐπὶ δεινῆς περιπετείας), **- ἐδῶ ᾽ν᾽ τὸ κεφαλόβρυσο, τί θὲς τὰ παραβρύσια** (ἀνευρισκομένης τῆς κυρίας αἰτίας, περιττὴ ἡ ἀναζήτησις τῶν ἐπακολούθων, δευτερευουσῶν αἰτιῶν)· **2)** μετὰ τῶν μορίων μέχρι(ς) - ἕως - ὡς, εἴτε ἐπιτατ. πρὸς δήλωσιν ἀκριβοῦς καθορισμοῦ, εἴτε ἀοριστολ. πρὸς ἠπιωτέραν ἔκφρασιν: **μέχρις ἐδῶ συμπληροῦνται τρία χιλιόμετρα**, δημ. φρ. **ὡς ἐδῶ καὶ μὴ παρέκει** (περαιτέρω), **- ἕως ἐδῶ ἀνεπτύξαμεν τὰ ὑπὲρ τῆς προτάσεως, - ἔλα ὡς ἐδῶ** (ἠπιώτερον τοῦ **ἔλα (ἐ)δῶ**), **- ἕως ἐδῶ φθάνει τὸ κῦμα τὸν χειμῶνα** (ὧδε περίπου)· ‖ ὁμ. ἀοριστολ. μετὰ τῶν προθ. πρός, ἀπό κ. σπανιώτ. τῆς κατά: **ἔλα καὶ πρὸς ἐδῶ, ἢ ἀπ᾽ ἐδῶ - κάνε καμιὰ βόλτα καὶ κατὰ δῶ**· **3)** ὁμ. ἐν τοπ. σημ. ἐπὶ κινήσεως, συνήθ. ἐν συναφείᾳ μετὰ τῆς προθ. ἀπό, ἐνίοτε δημ. κ. ἀπολ., ἐντεῦθεν, ἐκ τούτου τοῦ τόπου ἢ διὰ (μέσου) τούτου τοῦ τόπου: **ἀπ᾽ ἐδῶ θὰ ἐκκινήσωμεν** (ἐντεῦθεν), **- ἀπ᾽ ἐδῶ θὰ διέλθωμεν** (διὰ τούτου τοῦ μέρους), **- ἀπὸ δῶ τράβα ἴσια**, φρ. νεώτ. κ. δημ. **φύγε ἀπ᾽ ἐδῶ ἢ ἀπὸ δῶ** (ἀπομακρύνθητι, ἄπελθε), **- ἀπ᾽ ἐδῶ ἢ ἀπὸ δῶ καὶ πέρα** (ἐντεῦθεν περαιτέρω), φρ. δημ. **εἶμαι - εἶσαι - εἶναι ἀπ(ὸ) (ἐ)δῶ** (ἐγεννήθην -ης -η ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ)· **4)** ὁμ. δημ. **ἀπ᾽ ἐδῶ** ἐν συνεκφ. μετ᾽ οὐσ. προσ. ἐν χρ. ἀντὶ τῆς δεικτ. ἀντων. οὗτος, αὕτη, τοῦτο: **ὁ γέροντας - ὁ μάστορης - ἡ κυρία - τὸ κορίτσι - τὸ παιδὶ ἀπ᾽ ἐδῶ**· ‖ ὁμ. δημ. τὸ **ἐδῶ** μετὰ τῶν δεικτ. ἀντων. αὐτὸς ἢ τοῦτος, αὐτὴ ἢ τούτη, αὐτὸ ἢ τοῦτο ὡς ἐπιτατ.: **τοῦτος ἐδῶ εἶναι μάστορης, - αὐτὴ ἢ τούτη ἐδῶ μᾶς πῆρε τὸ δαχτυλίδι, - αὐτὸ ἐδῶ τὸ παλιόπαιδο, - τοῦτο ἐδῶ τὸ μαχαίρι**· **5)** εἰδ. δημ. ὡς οὐσ. **ὁ ἐξαποδῶ** (ἢ **-δὸς**) = ὁ διάβολος, ὁ σατανᾶς (ἐξυπονοουμ. τοῦ εὐχητικοῦ ποὺ νὰ εἶναι, ὅς ἔστω)· **6)** ἐν συνθέσει μετὰ τῶν μορίων **δά, νά**: **ἐδωδά**, ἐδωνά: Καζ. ΘΚωμ.1,21,59 **νὰ μὴ φανῇ, μοῦ κάνει, πὼς βρίσκεσαι ἐδωνά, - ἐδωνὰ γίνηκε τὸ φονικό, - ἐδω-**

δὰ κάπου ἦτανε πηγάδι· 7) ὡς χρον. ἐπίρρ. : Διγεν.'Ακρ.273 ἕως ἐδῶ εἶναι ἡ ἀναθροφή, ναί, τῆς κόρης θαυμαστὴ (μέχρι τούτου τοῦ χρονικοῦ σημείου), - ἀπ' ἐδῶ κι' ἐμπρὸς ἢ καὶ πέρα = ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἑξῆς· ‖ φρ. ἐδῶ καὶ λίγες μέρες,-ἐδῶ καὶ τέσσερα χρόνια (πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, πρὸ τεσσάρων ἐτῶν).

ἐδωγαθή Ἡσ. « ἡ τροφή ».

ἐδωδή (ἡ) ἡ τροφή, τὸ φαγητόν : Ἰλ.Τ 167 ὃς δὲ κ' ἀνὴρ οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς, Ὀδ.Γ 70 ἐπεὶ τάρπησαν ἐδωδῆς, Ἱππ.Ὀξ.Νούσ.47, Ξεν.Ἱερ. 1,19 τοσούτῳ θᾶττον κόρος ἐμπίπτει τῆς ἐδωδῆς, Πλάτ.Νόμ.782Ε ταῦτα δ' ἐστὶν ἐδωδὴ μὲν καὶ πόσις· ‖ ὁμ. κτ. πληθ. τὰ ἐδώδιμα, τὰ φαγητά : Πλάτ.Πολ.389Ε αὐτοὺς δὲ ἄρχοντας τῶν περὶ πότους καὶ ἀφροδίσια καὶ περὶ ἐδωδὰς ἡδονῶν, αὐτ.519Β αἳ δὴ ἐδωδαῖς τε καὶ τοιούτων ἡδοναῖς τε καὶ λιχνείαις προσφυεῖς γιγνόμεναι· ‖ ὁμ. ἐπὶ τῆς τροφῆς κτηνῶν, ταγή, χόρτος διὰ τὰ κτήνη : Ἰλ.Θ 504 ἀτὰρ καλλίτριχας ἵππους λύσαθ' ὑπὲξ ὀχέων, παρὰ δέ σφισι βάλλετ' ἐδωδήν· 2) δέλεαρ, δόλωμα, δι' ἁλιείαν : Θεόκρ.21,43 καθεζόμενοι δ' ἐδόκευον ἰχθύας, ἐκ καλάμω δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδάν· 3) ἡ πρᾶξις τοῦ ἐσθίειν, τὸ ἐσθίειν : Ἀριστλ.ΖΜ 683a, 4 ὀδόντας ἔχει τὰ μὲν ἐδωδῆς χάριν, αὐτ. ΗΝικ.1118a, 20 τῇ ἐδωδῇ τοῦ βοὸς (χαίρει) ὁ λέων, Ἀρετ.Χρον.Νούσ.1,6,32 βοροὶ καὶ λάβροι ἐν τῇ ἐδωδῇ, Ἀθήν.1,13 C ὀστρείοις ἐχρῶντο, καίτοι τῆς τούτων ἐδωδῆς οὐ πολὺ ἐχούσης τὸ ὠφέλιμον καὶ ἡδύ, Ἰουλ.Λόγ.6,181Α πουλύποδος ἐδωδή· 4) τὸ γεῦμα : Ἀριστλ.ΖΙ 596a, 4 ὁ δὲ ἐλέφας ἐσθίει πλεῖστον μὲν μεδίμνους Μακεδονικοὺς ἐννέα ἐπὶ μιᾶς ἐδωδῆς· 5) ἡ διατροφή, τὸ τάϊσμα : Ἀριστλ.ΖΙ 563a, 22 ἐκβάλλει .. τὸν ἕτερον τῶν νεοττῶν ἀχθόμενος τῇ ἐδωδῇ.

ἐδωδιμοπωλεῖον (τὸ) νεώτ. κατάστημα ἔνθα πωλοῦνται ἐδώδιμα, παντοπωλεῖον, μπακάλικο.

ἐδωδιμοπώλης (ὁ) νεώτ. ὁ πωλητὴς ἐδωδίμων, ὁ διευθύνων, ἰδιοκτήτης ἐδωδιμοπωλείου βλ.λ.

ἐδώδιμος-ον κ. -η-ον ὁ ἐσθιόμενος, ὃν δύναταί τις νὰ φάγῃ, ὁ φαγώσιμος : Ἡρ.9,92 καὶ ἡ ῥίζα τοῦ λωτοῦ τούτου ἐδωδίμη, Θεόφρ.ΦΙ 7,4 τοῦ σκολύμου δὲ οὐχ ὅτι τοῦτο μόνον ἴδιον ὅτι τὴν ῥίζαν ἐδωδίμην ἔχει, Διοσκ.3,166 ἡ δὲ ῥίζα ἑφθή, ἐδώδιμος ὥσπερ σταφυλῖνος, Ἀρετ. Ὀξ.Νούσ.2,9 ξὺν ἐλαίῳ ἢ ὄξεϊ ἐδωδίμῳ, - ἐδώδιμος καρπός, - στρύχνον τὸ ἐδώδιμον· ‖ κ. νεώτ. ὡς οὐσ. συνήθ. κτ. πληθ. ἐδώδιμα τὰ φαγώσιμα, αἱ ζωοτροφίαι, τὰ τρόφιμα : Θουκ. 7,39 καὶ ὅσα τις ἔχει ἐδώδιμα, πάντας ἐκεῖσε φέροντας ἀναγκάσαι πωλεῖν, Ἀριστλ.Ρητ.1373a, 30 τοιαῦτα δὲ ὅσα ταχὺ ἀναλίσκεται, οἷον τὰ ἐδώδιμα, Πορφ.Ἀφαιρ.1,12, -ἐδώδιμα καὶ ἀποικιακά· 2) παρεσκευασμένον πρὸς βρῶσιν, μαγειρευμένον : Ὀρειβ.15,1,8.

ἐδωδός-όν ὁ παραδιδόμενος εἰς τὸ ἐσθίειν, λαίμαργος : Ἱππ.Ἀέρ.7.

ἐδῶθε(ς) κ. δῶθε(ς) κ. δώθενε(ς) ἐπίρρ. δημ. ἐντεῦθεν, ἀπ' ἐδῶ, ἐπὶ τόπου γεν. : Λασκαρ.Μυστ. 76 ἐδῶθε τὸ ἔξοδο τῆς δούλας, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 64,4 τεχνίτη, ἐδῶθε τράβα, Γρυπ.Σκ.Τερρ.72 πέρα τις πίκρες, τὴ χαρὰ σου ἐδῶθε.

ἔδωκα ἀόρ. α' τοῦ δίδωμι βλ.λ.

ἔδωκαιν Ἐπιγρ. ἀντὶ ἔδωκαν.

ἔδωκε Ἡσ. « περιεποίησα ».

ἐδωλιάζω Ἐπιγρ., ἀρχ. λεξ., μέλλ. -άσω παρέχω ἑδώλια εἰς ἀκροατὰς ἢ κατασκευάζω ἑδώλια εἴς τινα τόπον : Ἐπιγρ., Λυκοῦργ.ἀπ.2, Πολυδ.4,121 τοὺς δ' ἀναβαθμοὺς καὶ βάθρα καὶ ἕδρας ἐδώλια καὶ ἐδωλιάζειν τὸ συγκαθίζειν· πρβλ. συγκαθίζω· 2) στρώννυμι δάπεδον, σανίδωμα.

ἐδώλιον (τὸ) μσν. κ. νεώτ. κάθισμα κ. συνήθ. κτ. πληθ. διαμονή, οἰκητήριον, κατοικία, πρβλ. ἕδρα : Αἰσχ.Ἑπτ.455 πωλικῶν δ' ἐδωλίων ὑπερκόπῳ δορί ποτ' ἐκλαπάξαι, αὐτ.Χο.71 θιγόντι δ' οὔτι νυμφικῶν ἐδωλίων ἄκος (νυμφικῶν θαλάμων), Σοφ.Ἠλ.1393 ἀρχαιόπλουτα πατρὸς εἰς ἐδώλια, Πλούτ.Ἠθ.74Β ἤδη τὰ Τροίας εἰσορῶν ἐδώλια δέδοικας· ‖ ὁμ. κωμικῶς : Ἀριστφ.ἀπ. 155 π.Ἀθην.3,112Β ἥκω Θεαρίωνος ἀρτοπώλιον λιπὼν ᾧ ἐστιν κριβάνων ἐδώλια· 2) εἰδ. τὰ καθίσματα τῶν ἐρετῶν πλοίου ἢ εἶδος ὑψηλοτέρου καταστρώματος εἰς τὰ δύο ἄκρα τοῦ πλοίου, τὴν πρύμνην καὶ πρῷραν· Ἡσ. « ἐδώλια τὰ τῆς νεὼς ζυγά, ἐφ' ὧν οἱ ἐρέσσοντες καθίζονται »· πρβλ. ΕΜ 455,4 : Ἡρ.1,24 περιιδεῖν αὐτὸν ἐν τῇ σκευῇ πάσῃ στάντα ἐν τοῖσι ἐδωλίοισι ἀεῖσαι, Σοφ.Αἴ.1277 ἀμφὶ μὲν νεῶν ἄκροισιν ἤδη ναυτικοῖς ἐδωλίοις (σχόλ. « σανιδώματα καὶ αἱ δοκοὶ τῶν πλοίων »), Λυκ.296 ἐξ ἐδωλίων πηδῶντες· ‖ νεώτ. ναυτ. αἱ ἐν τῷ θαλάμῳ λέμβου προσηρμοσμέναι πλατεῖαι σανίδες ἐν εἴδει θρανίων, ἐφ' ὧν κάθηνται οἱ ἐπιβάται (κν. τουράκια)· 3) εἰδ. καθ' ἐν. ἡ ἱστοδόκη : Ἀριστλ.Μηχ.851a, 40 διότι γίγνεται ὁ μὲν ἱστὸς μοχλός, ὑπομόχλιον δὲ τὸ ἐδώλιον ἐν ᾧ ἐμπέπηγεν· 4) ἐν τῷ θεάτρῳ ἡμικύκλιον καθισμάτων, ἕδρα βλ.λ. : Πολυδ.4,132 αἱ δὲ χαρώνιοι κλίμακες κατὰ τὰς ἐκ τῶν ἐδωλίων καθόδους κείμεναι τὰ εἴδωλα ἀπ' αὐτῶν ἀναπέμπουσι· 5) νεώτ. γενικῶς θράνος, θρανίον· ‖ εἰδ. ἐδώλιον κατηγορουμένου τὸ κάθισμα ἐφ' οὗ κάθηται ὁ κατηγορούμενος.

ἐδώλιος (ὁ) κ. ἐδωλιός εἶδος ὀρνέου : Σχόλ. Ἀριστφ.Ὀρν.884 ἡ γὰρ βάσκα καὶ καταρράκται εἰσὶ παρὰ Καλλιμάχῳ ἀναγεγραμμέναι καὶ ἀντὶ ἐδωλίου εἰδώλιος, Ἡσ. (πιθ. ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἐρωδιός).

ἔδωλον (τὸ) μτγν. ἐδώλιον βλ.λ.2) : Λυκόφρ.1320 ἐδώλων χαονιτικῶν ἄπο.

ἐδωλός Ἡσ. « λόχος Λακεδαιμονίων οὕτως ἐκαλεῖτο ».

ἐε ποι. ἀντὶ ἕ αὐτὸν αἰτ. τοῦ οὗ, δ.γρ. ἑέ.

ἐέδμεναι παράλλ. τύπος τοῦ ἀπαρφ. τοῦ ἔδω.

ἔεδνα (τὰ) ἐπ. τοῦ ἕδνα βλ.λ.

ἐεδνό-όω ἐπ. τ. τοῦ ἐδνῶ βλ.λ.

ἐεδνωτής (ὁ) ἐπ. τ. τοῦ ἐδνωτὴς βλ.λ. : Ἰλ.Ν 382 οὔ τοι ἐεδνωταὶ κακοί εἰμεν.

ἐεικοσάβοιος ἐπ. τ. εἰκοσάβοιος.

ἐεικόσορος-ον ἐπ. τ. τοῦ εἰκόσορος βλ. λ.

ἐεικοστός ἐπ. τ. τοῦ εἰκοστὸς βλ.λ.

ἐεικώς μτχ. παρακ. τοῦ ρ. εἴκω βλ.λ.

ἐείλεον παρατ. τοῦ ρ. εἰλέω βλ.λ.

ἐεῖο ἐπ. ἀντὶ εἷο βλ.λ. : Ἀπολλ.Ρ Α 1032.

ἔειπα, ἔειπον ἐπ. ἀντὶ εἶπα, εἶπον βλ.λ.

ἐείρω ἐπ. ἀντὶ τοῦ εἴρω βλ.λ.

ἐεις ἐπ. ἀντὶ εἷς : Ἡσίοδ.Θ 145 κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἐεὶς ἐνέκειτο μετώπῳ.

ἐεισάμην, ἐείσαο, μτχ. ἐεισάμενος ἐπ. ἀόρ. τοῦ εἴδομαι βλ.λ.

ἐείσατο, ἐεισάσθην ἐπ. ἀόρ. τοῦ ρ. εἴσομαι βλ.λ.

ἐέλδομαι ἐπ. τ. τοῦ ἔλδομαι βλ.λ.

ἐέλδωρ ἐπ. τ. τοῦ ἔλδωρ βλ.λ.

ἐέλμεθα παθ. παρακ. τοῦ εἴλω βλ.λ., μτχ. ἐελμένος.

ἐέλπομαι ἐπ. τ. τοῦ ἔλπομαι βλ. λ.

ἐέλσαι ἐπ. ἀπαρφ. ἀόρ. τοῦ εἴλω βλ.λ.

ἐεργάθω ἐπ. τ. τοῦ εἰργάθω βλ.λ.

ἔεργε ἐπ. τ. τοῦ εἶργε βλ.λ.

ἐεργμένος ἐπ. τ. τοῦ εἰργμένος βλ.λ.

ἐέργνυμι ἐπ. τ. τοῦ εἴργνυμι βλ.λ.

ἐέργω ἐπ. τ. τοῦ εἴργω βλ.λ.

ἐερμένος ἐπ. μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ρ. εἴρω βλ.λ.1)

ἐέρσα, ἐέρση, ἐερσήεις ποι. ἀντὶ ἔρσ-.

ἔερτο παθ. ὑπερσ. τοῦ εἴρω βλ.λ.

ἐέρχατο ἐπ. γ' πλ. παθ. ὑπερσ. τοῦ ρ. εἴργω βλ.λ.
ἐές μσν. κ. ἐς μόρ. ἐπιφωνηματικόν : Σύνοδ. Κωνστ.Πρᾶξ.5 **ἐὲς ἄνελθε εἰς τὸν ἄμβωνα, ἐὲς πεῖσον τὸν λαόν σου,** ΚΠορφ.'Εκθ.2,147 **οἱ κράκται,** Ἐς ὁ ἀναστὰς θεὸς ἡμῶν τοὺς δεσπότας φύλαττε· **καὶ ὁ λαὸς ὁμοίως ἐκ τρίτου, Οἱ ἐς ἀναστὰς θεὸς ἡμῶν τοὺς δεσπότας φύλαττε.**
ἐέσσατο ἐπ. γ' ἐν. ἀόρ. τοῦ ρ. ἕζομαι βλ.λ.
ἐέσσατο ἐπ. γ' ἐν. ἀόρ. τοῦ ρ. ἕννυμι βλ.λ.
ἕεστο γ' ἐν. παθ. ὑπερσ. τοῦ ρ. ἕννυμι.
ἐετῶς Ἡσ. εὐχερῶς, εὐκινήτως.
ἐεχμένη Ἡσ. « συνεχομένη ».
ἐϜεργεσία Ἐπιγρ. πιθ. εὐεργεσία βλ.λ.
ἐϜέρην Ἐπιγρ. ἀπαρφ. τοῦ εἴρω βλ.λ. : Ἐπιγρ. **αἱ δέ τις συλᾶι, ἐϜέρην αὐτὸν ποτ(τ)ὸν Δία.**
ἐζάλωσεν Ἡσ. « ἐμακάρισεν ».
ἔζελεν Ἡσ. « ἔβολεν ».
ἔζε(ο) AB 1095 « κάθισον. Κυπρίων ».
ἔζησον ἐπ. ἔζησα.
ἔζινεν Ἡσ. « ἐπεσβέννυεν ».
ἔζιτο (τό) δημ. ἀκλ. ἡ πρὸς ἐξαγωγὴν ζήτησις, ὅθ. κ. ὑπερτίμησις προϊόντος· δ.γρ. ἔζητο : **ἔχουν ἔζιτο φέτο τὰ κρασιά.**
ἕζομαι μέσ. ἐξ ἀχρ. ἐνεργ. **ἕζω** εἰς δ ἀναφ. οἱ μτβ. τύποι **εἶσα, εἱσάμην,** εἴσομαι, **εἶμαι** περὶ ὧν βλ. ἵζω· προστ. **ἕζευ** κ. **ἕζεο,** παρατ. κ. ἀόρ. β' ἐζόμην, παθ. ἀόρ. **ἑσθην,** καθίζω ἐμαυτόν, καθέζομαι, βάζω τὸν ἑαυτόν μου νὰ καθίσῃ μετ' ἐμπροθ. προσδιορισμῶν τόπου : Ὀδ.Δ 51 **ἐς ῥα θρόνους ἕζοντο παρ' Ἀτρείδην Μενέλαον,** Σοφ.'Αριστφ.Βάτρ.682 **ἐπὶ βάρβαρον ἑζομένη πέταλον·** || ὁμ. μετ' αἰτ. : Αἰσχ.Εὐμ.3 **ἣ δὴ τὸ μητρὸς δευτέρα τόδ' ἕζετο μαντεῖον·** || μτγν. κ. μσν. μετὰ δοτ. : Νόνν.Δ 1,73 **ἑζομένη δελφῖνι,** Τζέτζ.Χιλ.1,784 **οἱ γέροντες δ' ἑζόμενοι τοῖς ταύτης προπυλαίοις·** **2)** σπαν. καθίζω εἰς τόπον τινά, σταθμεύω, ὅθ. διαμένω : Μίμν.9 **ἐς .. Κολοφῶνα βίην ὑπέροπλον ἔχοντες ἑζόμεθα·** || π. πεζ.κάθημαι, ἅπαξ π. Ἡρ. κ. σπον. π. μτγν. : Ἡρ.8,22 **ἔτι καὶ νῦν ἐκ τοῦ μέσου ἡμῖν ἕζεσθε,** Ἰώσ.ΑΙ 18,6,6, Λουκ.Συρ.31 **ἄμφω δὲ χρύσεοί τέ εἰσι καὶ ἄμφω ἕζονται** (παρ' ἀττ. συχν. τὸ καθέζομαι βλ.λ.)· **3)** ἐπὶ ζυγοῦ, πλάστιγγος, κλίνω πρὸς τὴν γῆν, κατέρχομαι πρὸς τὴν γῆν, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἀείρω** : Ἰλ.Θ 74 **αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ .. ἑζέσθην·** **4)** πτύσσω, μαζεύομαι : αὐτ.Ε 275 **καὶ τὸ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο φαίδιμος Ἕκτωρ· ἕζετο γὰρ προϊδών·** **5)** καταπίπτω εἰς τὸ ἔδαφος, κατακρημνίζομαι, καταρρέω, σαραβαλιάζομαι : αὐτ.Ν 653 **ἑζόμενος δὲ κατ' αὖθι, φίλων ἐν χερσὶν ἑταίρων θυμὸν ἀποπνείων.**
ἕζω ἀχρ. ῥῆμα ἐξ οὗ τὸ ἕζομαι βλ.λ.
ἑή θηλ. τοῦ ἑὸς βλ.λ.
ἐή ἐπιφών. ἆ. ἐέ, ἐ βλ.λ.
ἐήλακεν Ἡσ. « ἐλήφθη ».
ἔην ἐπ. γ' ἐν. πρόσ. τοῦ εἰμὶ βλ.λ.· || ὡς α' ἐν. πρόσ. μ. ἐν Ἰλ.Λ 762 **ὡς ἔον, εἴ ποτ' ἔην γε, μετ' ἀνδράσιν** (ἀνθ' οὗ διορθ. ἔον).
ἐήνδανε ἐπ. γ' ἐν. παρατ. τοῦ ρ. ἁνδάνω βλ.λ.
ἑῆος γεν. ἀρσ. τοῦ ἐΰς βλ.λ.
ἑῆς ἐπ. γεν. τοῦ ὅς βλ.λ.
ἔησθα ἐπ. β' ἐν. πρόσ. παρατ. τοῦ εἰμί.
ἐητύς-ύος (ἡ) Ἡσ. ἀγαθότης, καλωσύνη.
ἔθα Ἡσ. « πάλιν »
ἐθάς-άδος (ὁ,ἡ) κ. μσν. ὁ εἰθισμένος, συνηθισμένος εἴς τι : Ἱππ.Γυν.1,12 **οὐ δύνανται φέρειν τὴν γονήν, πρὶν ἢ ἐθάδες γένωνται καὶ ἰσχύωσιν·** || ὁμ. μετὰ γεν. : Θουκ.2,44 **ἀλλ' οὗ ἂν ἐθὰς γενόμενος ἀφαιρεθῇ,** Πλούτ.'Οθ.5· || ὁμ. μετὰ δοτ. : Ἱππ.'Ιερ.Νούσ.12 **ὁκόσοι δὲ ἤδη ἐθάδες εἰσὶ τῇ νούσῳ·** **2)** οἰκεῖος, συνήθης, φίλος : Φιλόστρ. Ἀπολλ.8,30· || ὁμ. κ. ἐπὶ ζῴων : Τζέτζ.Χιλ.4,284 **ἐθάδες τούτῳ κύνες δὲ δραμόντες βοῇ τούτου·** **3)** ἐπὶ πραγμ. ἢ καταστάσεων, συνήθης : Ἱππ. Γυν.2,125 **ἤσιν ἐθάδες ἀπὸ νεότητος αἱ νοῦσοι,** Φίλ.1,316 **ἐθὰς ἡδονή,** Εὐστ.'Ιλ.1370,14.
ἔθεα Ἐπιγρ. ἔθηκα.
ἐθεῖν Ἡσ. « ἐξ ἔθους ἔρχεσθαι ».
ἔθειρα (ἡ), ποι. κ. **ἐθείρη** ἡ θρὶξ π.'Ομ. μ. κτ. πληθ. αἱ τρίχες τῆς χαίτης τῶν ἵππων : Ἰλ.Θ 42 **ὣς εἰπὼν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππω ὠκυπέτα, χρυσέῃσιν ἐθείρῃσιν κομόωντε·** || ὁμ. ἐπὶ τῶν ἱππείων τριχῶν τῶν ἀποτελουσῶν τὸν λόφον τῆς περικεφαλαίας : Ἰλ.Τ 382 **ἡ δ' ἀστὴρ ὣς ἀπέλαμπεν ἵππουρις τρυφάλεια, περισσείοντο δ' ἔθειραι χρύσεαι·** **2)** ἐπὶ ἀνθρώπων, αἱ τρίχες τῆς κόμης : Εὐρ.'Ελ.632 **γέγηθα, κρατὶ δ' ὀρθίους ἐθείρας ἀνεπτέρωκα,** Ἐπιγρ. **κυδιόωσα ξανθαῖς ἐπὶ κρατὸς ἐθείραις·** || καθ' ἐν. ὡς περιληπτ. ἡ κόμη : Πίνδ.Ι 5(4)19, Αἰσχ.Πέρσ.1062 **καὶ ψάλλ' ἔθειραν καὶ κατοίκτιζε στρατόν,** Θεόκρ 5,91 **λιπαρὰ δὲ παρ' αὐχένα σείετ' ἔθειρα·** || ὁμ. ἐπὶ τῶν τριχῶν τῆς χαίτης τοῦ λέοντος : Θεόκρ.25,244 **πᾶς δὲ οἱ αὐχὴν θυμοῦ ἐνεπλήσθη, πυρσαὶ δ' ἔφριξαν ἔθειραι σκυζομένῳ·** || ὁμ. ἐπὶ τῶν τριχῶν τῆς ῥάχεως ἀγριοχοίρου : Ὀππ.Κυν.3,395 **ἀμφὶ δὲ ῥινὸς τρηχείαις λασίαισι πέριξ πέφρικεν ἐθείραις·** || ὁμ. ἐπὶ τῶν πτερῶν πτηνοῦ : Ὀππ.Κυν.3,123 **καὶ πάσαις ἑκάτερθεν θοῶς ἔφριξε ἐθείραις·** || ὁμ. ἐπὶ ἀνθέων ἐχόντων σχῆμα κρωβύλου : Μοσχ.2,68 **αἱ δ' αὖτε ξανθοῖο κρόκον θυόεσσαν ἐθείρην δρέπτον.**
ἐθειράζω μτγν., μέλλ. **ἐθειράσω** τρέφω κόμην, κομῶ : Θεόκρ.1,34 **ἄνδρες καλὸν ἐθειράζοντες.**
ἐθειράς-άδος (ἡ) ἔθειρα βλ.λ., θρίξ : Ὀδ.Π 176 **κυάνεαι δ' ἐγένοντο ἐθειράδες ἀμφὶ γένειον** (διόρθ. γενειάδες), Σχόλ.Θεόκρ.1,34.
ἐθειρολόγος (ὁ) χειρουργικόν τι παρ' ἀρχ. ἐργαλεῖον· πιθανώτ. ἑρμ. λαβὴ πρὸς ἀπόσπασιν τριχῶν, ἀποτρίχωσιν, ἡ τριχολαβίς : Hermes 38,282.
ἐθείρω μτγν. καλλιεργῶ,περιποιοῦμαι: Ἰλ.Φ 347 **χαίρει δὲ μιν** [ἀλωὴν] **ὅς τις ἐθείρῃ·** || παθ.κοσμοῦμαι : Ὀρφ.'Αργ.932 **χρυσέαις φολίδεσσιν ἐθείρεται.**
ἐθελακρίβεια (ἡ) μτγν. ἡ ὑπερβολικὴ καὶ προσποιητὴ ἀκρίβεια : Σχόλ.Λουκ.Γαλλ.32, Κύριλλ.Σύμβ. Νικ.191,6 **ταῦτα τῆς τῶν αἱρετικῶν ἐθελακριβείας τὰ εὑρήματα,** Σχόλ.Κλήμ.'Αλ.Παιδ.263,37 **τίς οὖν ἡ ἄκαιρος αὕτη καὶ πολυπράγμων ἐθελακρίβεια.**
ἐθελακριβής-οῦς-ές σχόλ. ὁ προσποιούμενος τὸν καθ' ὑπερβολὴν ἀκριβῆ : Σχόλ.Λουκ.ΒΠρ.21 **οἱ Στωϊκοὶ ἐθελακριβεῖς ὄντες καὶ ξενίζουσιν ἀγαπῶντες ὀνόμασι χρῆσθαι.**
ἐθελαπάτη (ἡ) νεώτ. . ἑκουσία ἀπάτη.
ἐθελάστειος-ον μτγν. ὁ θέλων, προσπαθῶν νὰ δείκνυται λεπτός, εὐγενής, κομψός : Ἡλιόδ.7,10 **ἑταιρίδιον ἐθελάστειον.**
ἐθέλεισθα αἰολ. ἐθέλεις : Θεόκρ.29,4.
ἐθέλεχθρος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἔχθραν, ἀντιπάθειαν ἐναντίον τινός : Κρατῖν.407, Φίλ.2,269 **ἐθελέχθρος δημοκόπος.**
ἐθελεχθρῶ-έω μτγν. θέλω νὰ εἶμαι ἐχθρός τινος, ἑκουσίως ἀντιπαθῶ τινα : Χαρώνδ. π. Στοβ. Ἀνθολ.4,2,24 **ἂν ἐθελεχθρῇ τῷ μηνύσαντι.**
ἐθελέχθρως ἐπίρρ. μτγν. φιλαπεχθημόνως, συνήθ. μετὰ τοῦ **ἔχειν, ἐθελέχθρως ἔχω** ἐθελεχθρῶ βλ.λ. : Δημ.1005 **τί οὖν φιλονικεῖς; μηδαμῶς· μὴ ἔχ' οὕτω πρὸς ἡμᾶς ἐθελέχθρως,** Φίλ.2,120 **ἐθελέχθρως .. ἔχοντες,** Ἀριστείδ.1,527 **πρὸς τοὺς ἀλλοφύλους ἐθελέχθρως καὶ φιλονίκως ἔχειν.**
ἐθελημός-όν ἑκούσιος, ἐθελοντής, ἀφ' ἑαυτοῦ : Ἡσίοδ.'Εργ.118 **οἱ δ' ἐθελημοὶ ἥσυχοι ἔργ' ἐνέμοντο σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσσιν,** Καλλ.'Αρτεμ.31 **φέρευ τέκος, ὅσσ' ἐθελημὸς αἰτίζεις,** Ἀπολλ. Ρ 2,656 **μητέρι συνναίεσκεν ἐθελημός.**

ἐθελήμων-ονος-ον ἐθελημὸς βλ.λ., ἑκούσιος: Πλάτ.Κρατ.406 Α **Λητὼ δὲ ἀπὸ τῆς πραότητος τῆς θεοῦ, κατὰ τὸ ἐθελήμονα εἶναι ὧν ἄν τις δέηται.**

ἐθελημῶς Ἡσ. «ἐθελήμως, προθύμως».

ἐθελήσυχας-ον ΕΜ 299,30 ἐθελουσίως, ἑκουσίως ἡσυχάζων [κῶδ. ἐθελόσυχνος].

ἐθελοακρότης-ητος (ἡ) ἡ ὑπερβολικὴ καὶ ἐπιτετηδευμένη τελειότης: Ἐπιφάν.Ἀγκυρ.2,19C **κατὰ ἐθελοακρότητα δικαιοσύνης δῆθεν.**

ἐθελοβλέπω μτγν. βλέπω τὸ ὑπ' ἐμοῦ θελητόν, βλέπω τι ὡς ἐγὼ θέλω, συμφώνως τῇ ἐμῇ ἐπιθυμίᾳ: Ἀθαν.2,590D **παρὰ .. τὴν ἐθελοβλέπουσαν περὶ ταῦτα τῆς ψυχῆς ἡμῶν διάκρισιν.**

ἐθαλοβοηθῶ πάπ. βοηθῶ, σπεύδω, ἔρχομαι εἰς βοήθειαν προθύμως: Πάπ.

ἐθελοδιδάσκαλας (ὁ) μτγν. ὁ ἑκουσίως διδάσκων: Ἀθαν.2,147C.

ἐθελοδικαιοσύνη (ἡ) μτγν. ἡ ἐπιτετηδευμένη, κατὰ τὸ δοκοῦν, κατ' ἀρέσκειαν, δθ. κατ' ἐπίφασιν δικαιοσύνη: Ἐπιφάν.1,729B **προσχήματι ἐθελοδικαιοσύνης.**

ἐθελοδόκησις-εως (ἡ) μτγν. ἡ καθ' ὑπόθεσιν, κατὰ τὸ δοκοῦν ὕπαρξις, ἡ παραδοχή: Ἐπιφάν. 1,317C **ἅτινα παρ' αὐτῷ πάλιν ἐφεύρουεν, ὡς ἐν ἐθελοδοκήσει τῶν τοῦ Παύλου ἐπιστολῶν.**

ἐθελοδοξία (ἡ) μτγν. ἐπιμονὴ εἰς δόκησίν τινα: Μακάρ.Ὑπομ.1.

ἐθελοδουλεία κ. Σουΐδ. -ία κ. νεώτ. ἡ ἑκουσία δουλεία, θεληματικὴ ὑποταγή: Πλάτ.Συμπ.184 C **νενόμισται .. αὕτη αὖ ἡ ἐθελοδουλεία οὐκ αἰσχρὰ εἶναι,** Λουκ.Νιγρ.23 **πρὸς ὀλίγον ἀπέσχοντο τῆσδε τῆς ἐθελοδουλείας.**

ἐθελοδουλεύω νεώτ. εἶμαι ἢ γίνομαι ἑκουσίως δοῦλος, ὑποτάσσομαι θεληματικῶς.

ἐθελόδουλος-ον κ. νεώτ. ὁ ἑκούσιος δοῦλος, θεληματικῶς δουλεύων: Πλάτ.Πολ.562D **τοὺς .. τῶν ἀρχόντων κατηκόους προπηλακίζει ὡς ἐθελοδούλους,** Φίλ.1,3,76 **μιμούμενοι τοὺς ἐθελοδούλους ἑκόντες ἑαυτοὺς .. δεσπόταις ὑπέρριψαν.**

ἐθελοδουλῶ-έω μτγν. ἐθελοδουλεύω βλ.λ.: Δίων Κ 45,35, αὐτ.54,32.

ἐθελοδούλως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἐθελοδούλου βλ.λ. || ἐν συνεκφ. μετὰ τοῦ **ἔχω,** ἑκουσίως ὑπομένω τὴν δουλείαν: Πλούτ.Ἄρατ. 25 **τῶν δὲ πολλῶν ἤδη διὰ συνήθειαν ἐθελοδούλως ἐχόντων.**

ἐθελοευλάβεια (ἡ) μτγν. προσποιητὴ εὐλάβεια: Βασίλ.3,1413 C **προφάσει δῆθεν κενοδόξου ἐθελοευλαβείας.**

ἐθελοθρησκεία (ἡ) μτγν. ἡ κατὰ τὸ δοκοῦν λατρεία: ΚΔ Κολ.2,23 **λόγον .. σοφίας ἐν ἐθελοθρησκείᾳ** (δ.γρ. **-σκίᾳ**).

ἐθελοθρησκευτικός-ή-όν μτγν. ὁ κατ' ἐπιφάνειαν εὐσεβής, δεισιδαίμων: Ἐπιφάν.1,172B.

ἐθελοθρησκεύω ἐθελοθρησκῶ: Ἐπιφάν.1,1040C.

ἐθελοθρησκῶ-έω μσν. κατ' ἴδιον ἐμοῦ τρόπον, κατὰ τὸ δοκοῦν μοι ἀπονέμω λατρείαν· Σουΐδ. «ἐθελοθρησκεῖ· ἰδίῳ θελήματι σέβει τὸ δοκοῦν».

ἐθελοθυσία (ἡ) νεώτ. τὸ ἑκουσίως θυσιάζεσθαι, ἡ αὐτοθυσία.

ἐθελόθυτος-ον μσν. ὁ ἑκουσίως θυσιασθείς, ὁ αὐτοθυσιασθείς: ΒΚλήμ.597Α.

ἐθελοκάκησις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἑκουσία παραμέλησις τοῦ καθήκοντος: Πολύβ.3,68,10 **ἀλλ' οἱ μὲν ᾐτιῶντο τὴν τοῦ στρατηγοῦ προπέτειαν, οἱ δὲ τὴν τῶν Κελτῶν ἐθελοκάκησιν·** || **εἰς ἐθελοκάκησιν ἄγω** ἀναφέρω τι εἰς κακὴν προαίρεσιν, κακοβουλίαν: Πολύβ. 27,13,13 **πᾶν τὸ .. γινόμενον εἰς ἐθελοκάκησιν ἄγοντος.**

ἐθελοκακία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐθελοκάκου βλ.λ., θεληματικὴ κακία: Ἀθανάσ.1,349B.

ἐθελόκακος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐκ προαιρέσεως κακός, ὁ θέλων νὰ εἶναι κακός· Ἡσ. «κακὰ θέλων»: ΚΠορφ.Βασ.Μακεδ.39,96 **ἔδειξε τὸν Ἀνδρέαν ἐθελόκακον·** **2)** ἐπὶ στρατιωτῶν, ὁ ἐκ προαιρέσεως, ἐκ προμελέτης δειλός: Διον.Ἀλ.Ῥωμ.9,7.

ἐθελοκακοῦργος-ον μσν. ἐθελόκακος βλ.λ.

ἐθελοκακῶ-έω κ. νεώτ. ἐπὶ στρατιωτῶν, δεικνύω δειλίαν ἐκ προαιρέσεως: Ἡρ.1,127 **οἱ δὲ πλεῖστοι ἠθελοκάκεόν τε καὶ ἔφευγον,** Παυσ.1,35,2 **καταγνόντες ἐθελοκακῆσαι σφᾶς ἐν τῷ πολέμῳ·** || ὁμ. κτ. ἐπέκτ.: Λουκ.Ἐνύπν.18 **εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐθελοκακεῖ·** **2)** κ. νεώτ. εἶμαι κακὸς ἐκ προαιρέσεως, θέλω νὰ εἶμαι κακός· Σουΐδ. «ἐθελοκακῆσαι· ἑκουσίως ἑλέσθαι τὸ κακόν»: Αἰλ. ΖΙ 4,43 **ἄνευ τινὸς ὑποτιμήσεως ἐθελοκακούσης·** || ὁμ. κ. νεώτ. **ἐθελοκακεῖν ἐπί τινι** δεικνύομαι κακεντρεχής, χαιρεκακῶ διά τι: Φίλ. 2,23 **ἐθελοκακεῖν ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς.**

ἐθελοκάκως ἐπίρρ. μτγν. μετ' ἐθελοκακίας, ἐκ προαιρέσεως δειλῶς: Ἀππ.Ἰταλ.7 **ἐθελοκάκως τε ἠγωνίζοντο καὶ ἔφευγον.**

ἐθελόκαλος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἀγαθὴν προαίρεσιν, καλόβουλος: Φιλόθ.Ἡρακλ.1457,11.

ἐθελοκίνδυνος-ον ὁ ἐπιδιώκων τὸν κίνδυνον, ῥιψοκίνδυνος: Πολυδ.3,134.

ἐθελοκινδύνως ἐπίρ. μτγν. ῥιψοκινδύνως: Ἀππ. Λιβ.120 **καὶ εἴ τις ἄλλος ἔμπορος ὑπὸ κέρδους ἐθελοκινδύνως ἠπείγετο.**

ἐθελοκωφεύω νεώτ. ἐκ προθέσεως κωφεύω, προσποιοῦμαι τὸν κωφόν, κάνω τὸν κουφό.

ἐθελοκωφία (ἡ) μτγν. προσποιητὴ κωφότης: Φιλόδ.Ῥητ.2,118S, Θεόδ.Ἡρακλ.1349C (Mi.).

ἐθελόκωφος-ον ὁ προσποιούμενος ὅτι δὲν ἀκούει, δθ. ἀπειθής· Σουΐδ. «ἐθελοκώφων· μὴ βουλομένων ἀκούειν· θελήσει παρακουόντων».

ἐθελοκωφῶ-έω μτγν. κ. μσν. προσποιοῦμαι τὸν κωφόν, κάνω ὅτι δὲν ἀκούω· Ἡσ. «ἐθελοκωφῶν· ἐθελόντως κωφεύων»: Στράβ.1,2,30 **οὐ δοκεῖ δὲ τοῖς ἐθελοκωφοῦσι,** Κλήμ.Ἀλ.2,289A **ἐθελοκωφῶσι τὴν ἀλήθειαν,** Προκόπ.Γοτθ.4,12.

ἐθελοντεί ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀντὶ ἐθελοντί βλ.λ.: Δίων Κ52,29 **ἐθελοντεὶ συντελέσειέ τι.**

ἐθελοντηδόν ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἰδίᾳ θελήσει, ἑκουσίως, αὐτοπροαιρέτως: Θουκ.8,98 **ἀποχωρούντων .. ἐθελοντηδόν,** Πολύβ.6,31,2 (δ.γρ. **-τήν**) ΔίωνΚ 53,67 **ἵνα ἐθελοντηδόν, ἀλλ' οὐχ ὑπ' ἀνάγκης δοκῶσι τοῦτο πάσχειν.**

ἐθελοντήν ἐπίρρ. ἐθελοντηδὸν βλ.λ.: Ἡρ.1,5 **ἐθελοντὴν .. συνεκπλῶσαι,** Ξεν.Ἀπομν.2,1,3 **ἐθελοντὴν ὑπομένειν** (**τοὺς πόνους**).

ἐθελοντήρ-ῆρος (ὁ) ἀντὶ **ἐθελοντής** βλ.λ.: Ὀδ. Β 292 **ἑταίρους αἶψ' ἐθελοντῆρας συλλέξομαι.**

ἐθελοντής (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἑκουσίως, αὐτοπροαιρέτως προσφερόμενος νὰ πράξῃ τι: Ἡρ. 5,110 **Ἀρτυβίῳ δὲ τῷ στρατηγῷ τῶν Περσέων ἐθελοντὴς ἀντετάσσετο Ὀνήσιλος,** Σοφ.Αἴ.24 **ἐθελοντὴς τῷδ' ὑπεζύγην πόνῳ,** Θουκ.2,96 **τοὺς μὲν μισθῷ ἔπειθεν, οἱ δὲ ἐθελονταὶ ξυνηκολούθουν·** || ὁμ. ὡς ἐπίθ.: Ξεν.Ἀν.1,6,9 **ἐθελοντὴς φίλος** (ἀμφ. γρ.), Δημ.259 **τῶν ἐθελοντῶν τριηράρχων τότε πρῶτον γενομένων·** πρβλ. Εὐστ. «ἐθελονταὶ διδάσκαλοι· οἱ ἐκ τῶν ἰδίων χορηγοῦντες» **2)** εἰδ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἑκουσίως κατατασσόμενος εἰς τὸν στρατόν· **3)** εἶδος μίμων, δεικηλιστὴς βλ.λ.· Ἀθήν.14,621F «Θηβαῖοι δὲ τὰ πολλὰ ἰδίως ὀνομάζειν εἰωθότες ἐθελοντὰς (καλοῦσι)».

ἐθελοντί ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἰδίᾳ θελήσει, ἑκουσίως, αὐτοπροαιρέτως: Θουκ.8,2 **ἐθελοντὶ ἰτέον,** Πολύβ.2,22,5 **ἐθελοντὶ καὶ μετὰ χάριτος,** ΔίωνΚ 37,20 **τοῦ ἐθελοντὶ αὐτὸ δρῶντος.**

ἐθελοντικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐθελοντὴν (στρατιώτην)· || ὁ ἐξ ἐθελοντῶν ἀποτελούμενος: **ἐθελοντικὸς στρατός.**

ἐθελοντικῶς νεώτ. κατὰ τρόπον ἐθελοντικὸν βλ.λ., θεληματικά.

ἐθελόντιος-α-ον ἐθελοντὴς βλ.λ. : ἀπ. ἀδέσπ. π. Σουΐδ. **προσεδόκησεν ἐθελοντίους τοὺς Ἀραβίους** ὁμολογήσειεν.

ἐθελοντίς-ίδος (ἡ) μτγν. θηλ. τοῦ ἐθελοντὴς βλ.λ.: Συνέσ.139C **θῆσσα γὰρ κατιοῦσα τὸν πρῶτον βίον ἐθελοντίς.**

ἐθελόντως μτγν. ἐθελοντὶ βλ.λ.: Γρηγ.Νύσσ.1,767D **ἐθελόντως τὴν τῆς δουλείας μορφὴν ὑποδύεται.**

ἐθελοπερισσοθρησκεία (ἡ) μτγν. προσποιητὴ καὶ ὑπερβολικὴ εὐσέβεια : Ἐπιφάν.1,249A **Φαρισαῖοι.. διὰ τὴν ἐθελοπερισσοθρησκείαν παρ' αὐτοῖς νενομισμένην.**

ἐθελοπονία (ἡ) ἡ προθυμία πρὸς τὸ κοπιάζειν, πρὸς τὸ ἐργάζεσθαι, ἡ φιλοπονία : Ξεν.Οἰκ.21,6.

ἐθελόπονος-ον ὁ ἑκουσίως κοπιάζων, πρόθυμος πρὸς ἐργασίαν, φιλόπονος : Ξεν.ΚΠ21,22 **ἑαυτὸν παρέχειν εὐπειθῆ τοῖς ἄρχουσι καὶ ἐθελόπονον**· ‖ ὀμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐθελοπόνου : Αἰλ.ΖΙ 4,43 **τὸ ἐθελουργὸν καὶ τὸ ἐθελόπονον πάρεστι** (εἰς τοὺς μύρμηκας).

ἐθελόπορνος-ον ὁ ἑκουσίως εἰς τὴν πορνείαν παραδιδόμενος : Ἀνακρ.21,7 **ἀρτοπώλησιν κἠθελοπόρνοισιν ὁμιλέων ὁ πονηρός.**

ἐθελοπρόξενος (ὁ) ὁ ἑκουσίως ἀναλαμβάνων τὰ καθήκοντα τοῦ προξένου· Σουΐδ. « ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ γενόμενος (πρόξενος) καὶ μὴ κελευσθεὶς ἐκ τῆς πόλεως· οἱ γὰρ πρόξενοι κελευόμενοι ἐκ τῆς ἑαυτῶν πόλεως ἐγίνοντο » : Θουκ.3,70 **ἦν γὰρ Πειθίας ἐθελοπρόξενός τε τῶν Ἀθηναίων.**

ἐθελόρμητος-ον μσν. ἐξ ἰδίας ὁρμῆς, αὐθόρμητος : ΚΜανασσ.Χρον.6Β **καὶ χάριν δωρησάμενος ἐθελορμήτου γνώμης.**

ἐθελοσέβεια (ἡ) προσποιητὴ εὐσέβεια· Ἡσ. ἐν λ. ἐθελοθρησκεία.

ἐθελοσοφία (ἡ) μτγν. ἡ προσποιητὴ κατ' ἐπιτήδευσιν σοφία : Ἐπιφάν.1,237Β **διὰ τὸ ἐκ τῆς ἰδίας ἐθελοσοφίας μωρίαν ἡγεῖσθαι τὴν τοῦ θεοῦ ἀλήθειαν.**

ἐθελόσοφος-ον μτγν. ὁ κακῶς ἔχων τὴν ἀξίωσιν νὰ θεωρῆται σοφός : Ἐπιφάν.1,517Β **ὅπως πείσει σε μὴ βλασφημεῖν, ὦ ἐθελόσοφε.**

ἐθελόσυχνος-ον ὁ ἀρεσκόμενος εἰς συχνὰς ἐπανολήψεις, δθ. ἀνιαρός : Κράτ.Κωμ.48, (δ. γρ.).

ἐθελοσφαγοῦμαι-έομαι μσν. ὁ ἑκουσίως ὑποβαλλόμενος εἰς σφαγήν : ΚΜανασσ.Χρον.88D **ὡς ἀρνὰς φεῦ κατέθυεν ἐθελοσφαγουμένους.**

ἐθελοταπεινοφροσύνη (ἡ) μτγν. ἡ ἑκουσία ταπεινοφροσύνη : Βασ.Ὁμιλ.Συνεισ.89.

ἐθελότρεπτος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ ἔχων μεταβαλλομένην θέλησιν, ὁ τὴν γνώμην ἀσταθής : Νεῖλ. 251Β, Θεοφύλ.Βουλγ.Εὐαγγ.Ἰω.1,600Α **ἐθελότρεπτον ζῶον ὁ ἄνθρωπος.**

ἐθελότυφλος-ον νεώτ. ὁ προσποιούμενος ὅτι δὲν βλέπει, κ. ἐν χρ. μτφ.

ἐθελοτυφλῶ-όω νεώτ. εἶμαι ἐθελότυφλος βλ. λ., προσποιοῦμαι ὅτι δὲν βλέπω, δὲν ἀντιλαμβάνομαι, κάνω στραβὰ μάτια : **ἐνώπιον τοῦ μεγίστου κινδύνου ἐθελοτυφλοῦμεν.**

ἐθελουργία (ἡ) μτγν. ἡ προθυμία πρὸς ἐργασίαν, δραστηριότης, φιλοπονία, φιλεργία, ἀ. ἐθελοπονία : Κύριλλ.Ἀλ.9,620Β **ἐθελουργίᾳ ἔδει τιμῆσαι κτίσιν τὴν λογικήν.**

ἐθελουργός-όν μτγν. ὁ προθύμως ἐργαζόμενος, δραστήριος, φιλόπονος, ἀκάματος, ἀ. ἐθελόπονος· Πολύδ.3,120 « ὁ φίλεργος καὶ πρόθυμος » : Ξεν.Ἱππ.10,17 **οἱ θεώμενοι τὸν ἵππον τοῦτον, ἀποκαλοῦσιν.. ἐθελουργόν**, Φιλ.2,220· ‖ τὸ οὐδ. τὸ ἐθελουργὸν ὡς οὐσ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐθελουργοῦ : Φίλ.2,448.

ἐθελουργῶ-έω μτγν. ἑκουσίως, προθύμως ἐργάζομαι, εἶμαι φιλόπονος, ἀκάματος εἰς τὴν ἐργασίαν : Αἰλ.ΖΙ 7,13 **τῆς δημοσίας αὐτῷ δοθείσης τροφῆς.. ὑπὲρ τοῦ ἐθελουργεῖν**, Κύριλλ.Ἀλ.4,1040 D **εἰ ἕλοιτό τις τὸ ἐθελουργεῖν εἰς τὸ ἀγαθόν.**

ἐθελουργῶς ἐπίρρ. μτγν. διὰ προθύμου ἐργασίας, δραστηρίως, φιλοπόνως : Πολυδ.3,121.

ἐθελούσιος-α-ον κ. νεώτ. ὁ ἑκουσίως, ἐξ ἰδίας προαιρέσεως προσφερόμενος, ἑκούσιος : Ξεν.ΚΠ 4,2,11 **οὐκ ἀνάγκῃ, ἀλλ' ἐθελούσιοι καὶ χάριτος ἕνεκα**, αὐτ.Ἑλλ.4,8,10 **καὶ ἄλλαι πόλεις ἐθελούσιαι συνετέλεσαν**, Μηναῖ.9,1 Ὠδ.8 **ἐθελούσια θύματα προσήχθητε**· **2)** ὁ ἑκουσίως, κατ' ἐλευθέραν θέλησιν προαιρούμενος, αὐτοπροαίρετος : Ξεν.ΚΠ 5,1,10 **ἐθελούσιον γάρ ἐστι** (τὸ ἐρᾶν), Ἰουλ.Λόγ.5,166Β **ἐθελούσια** (τῇ προνοίᾳ) **καὶ κατὰ γνώμην, - ἐθελουσία κατάταξις - ἔξοδος ἐκ τῆς ὑπηρεσίας**· ‖ ὀμ. ἡ δοτ. τοῦ θηλ. ὡς ἐπίρρ. **ἐθελουσίᾳ** (ἐνν. γνώμῃ) ἑκουσίως, θεληματικά : Ἱεροκλ.33 Α.

ἐθελουσίως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἑκουσίως, κατ' ἰδίαν προαίρεσιν, αὐτοπροαίρετα : Ξεν.Ἱέρ.11,12 **ἑκόντας δὲ τοὺς πειθομένους ἔχοις ἂν καὶ ἐθελουσίως προνοοῦντας**, Μηναῖ.1,1, Ὠδ.7 **τὴν σάρκα σήμερον ἐθελουσίως περιτέμνεται, - κατετάγη ἐθελουσίως εἰς τὸν στρατόν.**

ἐθελοφιλόσοφος (ὁ) ΕΜ ὁ θέλων, ἔχων τὴν ἀξίωσιν ὅτι εἶναι σοφός, ὁ αὐτοκαλούμενος φιλόσοφος· ΕΜ 722,17 « ἐλέχθη δὲ καὶ ὁ ἐθελοφιλόσοφος σοφιστής, ὁ δὲ τῷ ὄντι σοφός » : Παλλάδ. Λαυσ.899Β **ἐν οἷς καὶ οἱ Μανιχαῖοι καὶ τὸ λοιπὸν σύστημα τῶν ἐθελοφιλοσόφων.**

ἐθελοφυχῶ-έω μσν. ἀγαπῶ τὴν ζωήν, εἶμαι φιλόζωος : Εὐστ.Πον.283,90 **ἦν μὲν τὸ πρᾶγμα καὶ ἡμῖν ἐφετόν, οἷα ἐθελοφυχοῦσιν.**

ἐθέλω κ. **θέλω** κ. μτγν. κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. μ. **θέλω**, ἐπ. ὑποτ. **ἐθέλωμι**, παρατ. **ἤθελον**, ἐπ. **ἔθελον**, Ιων. **ἐθέλεσκον**, δημ. **ἤθελα** κ. **ἔθελα**, μέλλ. **ἐθελήσω** κ. **θελήσω**, νεώτ. κ. δημ. **θελήσω**, ἀόρ. **ἠθέλησα**, ἐπ. **ἐθέλησα**, προστ. **θέλησον**, ὑποτ. **θελήσῃ**, εὐκτ. **θελήσαιμι**, μτχ. **θελήσας**, παρακ. **ἠθέληκα** κ. **τεθέληκα**, ὑπερσ. **ἠθελήκει** κ. **ἐτεθελήκειν** (οἱ τύποι **ἐθέλω** κ. **θέλω** χρησιμοποιοῦνται ὑπὸ τῶν ποιητῶν ἀναλόγως τῶν μετρικῶν ἀναγκῶν, τοῦ μὲν **ἐθέλω** προτιμωμένου ὑπὸ τοῦ Ὁμ., τῶν μετέπειτα ἐπικῶν καὶ τῶν ἀττ. πεζ., τοῦ δὲ **θέλω** ὑπὸ τῶν τραγικῶν, οὐδέποτε δ' ἐν χρ. παρὰ κωμ. ἐκτὸς εἰς φράσεις τινάς, οἷαι αἱ **ἢν θεὸς θέλῃ, εἰ θεὸς θέλοι**, καὶ εἰς παρῳδίας τῶν τραγικῶν), ἐπιθυμῶ σφοδρῶς μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ σκοποῦ ἢ σχεδίου ἢ καὶ εἶμαι πρόθυμος, ὑποκειμένης τῆς ἐννοίας τῆς ἐλευθέρας καὶ ζωηρᾶς βουλήσεως, ἀπολ.: Ἰλ.Ψ 894 **εἰ σύ γε σῷ θυμῷ ἐθέλεις**· ‖ ὀμ. μετ' ἀπαρφ. ἢ ἀναλ. νεωτ. συντάξεως μετὰ ἢ ἄνευ αἰτιατ., ὑποκειμένης τῆς ἐννοίας τοῦ σκοποῦ, σχεδίου : Ἰλ.Η 364 **πάντ' ἐθέλω δόμεναι**, Ἡρ.1,3 **ἐθελῆσαι οἱ ἐκ τῆς Ἑλλάδος δι' ἁρπαγῆς γενέσθαι γυναῖκα**, Πλάτ.Φαῖδρ.63Α **καὶ οὐ πάνυ εὐθέως ἐθέλει πείθεσθαι, - ἤθελε νὰ φύγῃ**· ‖ ὀμ. κατὰ παράλειψιν τοῦ ἀπαρφ. εὐκόλως ἐννοουμένου. Ὀδ.Γ 324 **εἰ δ' ἐθέλεις πεζός** (ἐνν. **ἰέναι**)· ‖ ὀμ. μετ' αἰτιατ., τοῦ ἀπαρφ. εὐκόλως ἐννοουμένου ἔξωθεν : Ἰλ.Α 554, Ἡρ.1,71 **σιτέονται δὲ οὐκ ὅσα ἐθέλουσι** (ἐνν. σιτέεσθαι), Αἰσχ.Πέρσ.779 **πάλου δ' ἔκυρσα τοὔπερ ἤθελον** (ἐνν. **κυρεῖν**), Θουκ. 5,50, Ἰουλ.Λόγ.1,132Α **εἰ καὶ τῆς ἀξίας ἔλαττον ἐθελήσειέ τις** (ἐνν. **φράσαι**), **- ἔγιναν ὅπως ἤθελες** (ἐνν. **νὰ γίνουν**)· ‖ σπαν. κ. μετὰ τοῦ **ὥστε** : Εὐρ.Ἱππ.1327 **Κύπρις γὰρ ἤθελ' ὥστε γίγνεσθαι τάδε**· ‖ συχν. κατὰ μτχ., ὑποκειμένης τῆς ἐννοίας τοῦ ἑκουσίου : Ἰλ.Γ 272 **τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὅνδε δόμονδε**, Πίνδ. Ν 4,89, Λουκ.Ἔρωτ.10 **ἀλλ' ἐπεὶ καιρὸς** [illegible]

ἀνάγεσθαι, σύμπλους **ἐθελήσαντας αὐτοὺς** ἐπηγάμην· || ὁμ. μετ' ἀρνήσ. **οὐκ ἐθέλων** ἀκουσίως : Ἰλ.Δ 300 **κακοὺς δ' ἐς μέσον ἔλασσεν ὄφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ πολεμίζοι·** || ὁμ. ἡ μτχ. ἐνάρθρως:Πλάτ.Γοργ.508C **εἰμὶ δὲ ἐπὶ τῷ βουλομένῳ ὥσπερ οἱ ἄτιμοι τοῦ ἐθέλοντος·** || συχν. κατὰ προστ. μετὰ τοῦ **μή, μηδέ** κ. ἀπαρφ. ἐπὶ ἀπαγορεύσεως **μὴ ἔθελε** μὴ θέλῃς, μὴν ἐπιμένῃς (λατ. noli) : Ἰλ.Β 247 **ἴσχεο, μηδ' ἔθελ' οἶος ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν·** **2**) μετ' ἀρνήσεως ἰσοδυναμεῖ σχεδὸν πρὸς τὸ δύναμαι : Ἰλ.Ν 106 **μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν μίμνειν οὐκ ἐθέλεσκον ἐναντίον,** αὐτ.Ρ 702 **οὐδ' ἄρα σοι, Μενέλαε διοτρεφές, ἤθελε θυμὸς τειρομένοις ἑτάροισιν ἀμυνέμεν** (=δὲν τὸ βάσταγε ἡ καρδιά σου)· || ὁμ. μτφ. καὶ ἐπὶ πραγμάτων : Ἰλ. Φ 366 **οὐδ' ἔθελε** (ὁ ποταμὸς) **προρέειν,** Πλάτ. Φαῖδρ.230D **τὰ μὲν οὖν χωρία καὶ τὰ δένδρα οὐδέν μ' ἐθέλει διδάσκειν,** αὐτ.Πολ.370B· **3**) ἐπιτρέπω, συγκατατίθεμαι : Ἀριστφ.Σφ.291 **ἐθελήσεις τί μοι οὖν, ὦ πάτερ, ἤν σοῦ τι δεηθῶ, - ἠθέλησε τοῦτο καὶ ὁ κηδεμών του·** **4**) ἰσχυρίζομαι, ὑποστηρίζω : Πλούτ.Ἠθ.883E, Παυσ.1,46 **αὐτοὶ δὲ Ἀρκάδες ἐθέλουσιν εἶναι τῶν ὁμοῦ Τηλέφῳ διαβάντων εἰς τὴν Ἀσίαν,** Ἡρωδιαν. 8,3,19· **5**) πάπ. διατάσσω, ἐπιτάσσω, ὁρίζω : Πάπ. **ἠθέλησεν ὁ ἡγεμὼν τὸν κίνδυνον τῆς προβολῆς εἶναι πρὸς τοὺς ὀνομάσαντας·** **6**) ἐνίοτε πρὸς δήλωσιν ἁπλῶς τοῦ μέλλοντος, τοῦ ἐν τῷ μέλλοντι γενησομένου, συμβησομένου, σπαν. ἐπὶ ἐμβίων· πρβλ. ἐν τῇ σημ. ταύτῃ κ. νεώτ. κ. δημ. θέλω : Πίνδ.Ν 7,90, Ἀριστφ.Σφ.536 **εἴπερ, ὃ μὴ γένοιτο, νῦν οὗτος ἐθέλει κρατῆσαι,** Πλάτ.Πολ. 375A **ἀνδρεῖος δὲ εἶναι ἆρα ἐθελήσει ὁ μὴ θυμοειδὴς εἴτε ἵππος εἴτε κύων·** || συχνότερον ἐν ὁμ. σημ. ἐπὶ πραγμ., καταστάσεων, ἐνεργειῶν : Ἡρ.2,11 **εἰ ὦν ἐθελήσει ἐκτρέψαι τὸ ῥέεθρον ὁ Νεῖλος** (ἐὰν πρόκειται νὰ . .)· **7**) ὁμ. ἐπὶ ἀψύχων, εἶμαι ἐκ φύσεως τοιοῦτος, ὥστε, συνηθίζω νὰ . . , πέφυκα βλ.λ. : Ἡρ.7,50 **μεγάλα γὰρ πρήγματα μεγάλοισι κινδύνοισι ἐθέλει καταιρέεσθαι,** Ἱππ.Τεχν.41 **αἱ πλευραὶ οὐκ ἐθέλουσι ἐς τὸ εὐρὺ αὔξεσθαι,** Θουκ.2,89 **οὐκ ἐθέλουσιν αἱ γνῶμαι . . ὅμοια εἶναι,** Ἀριστλ. Μετ.347a, 5 **τοῦτ' ἐνδελεχὲς ἐθέλει γίγνεσθαι,** αὐτ.Μεταφ.1013b, 27 **τὸ γὰρ οὗ ἕνεκα βέλτιστον καὶ τέλος τῶν ἄλλων ἐθέλει εἶναι·** **8**) ἐν φρ. **τί ἐθέλει λέγειν** ἢ κ. ἁπλῶς **τί ἐθέλει** = τί σημαίνει, τί θέλει νὰ πῇ : Ἡρ.2,13 **τὸ δὲ ἔπος τοῦτο ἐθέλει λέγειν·** πρβλ. κ. θέλω.

ἕθεν ἐπ., λυρ. κ. τραγ. γεν. ἀντὶ **ἕο, οὗ,** ἀρσ. κ. θηλ. γέν. τῆς ἀντων. **ἕ** αὐτοῦ -τῆς, ἑαυτοῦ -τῆς : Ἰλ.Κ 17 **ἕθεν εἵνεκα . . ἤλυθον** (ἀρσ.), αὐτ.Α 114 **οὔ ἑθέν ἐστι χερείων** (θηλ.), Ἐπιγρ. **αὐτοῦ ἕθεν ἑαυτοῦ·** **2**) Ἡσ. « ἑκάς, ἄνωθεν ».

ἔθη Ἡσ. « ἀγαθά ».

ἐθηεῖτο-ἐθηεῦντο Ἰων. γ' πρόσ. ἐν. κ. πληθ. παρατ. τοῦ ρ. **θεῶμαι** βλ.λ. : Ἡρ.1,10, αὐτ.3,136.

ἐθήκαο αἰολ. ἀντὶ β' πρόσ. ἀορ. β' τοῦ ρ. τίθημι βλ.λ. : Θεόκρ.29,18.

ἐθημολογῶ-έω μτγν. κατὰ συνήθειαν συλλέγω : ΑΠ9,551 **ψαμμίτην δόρπον ἐθημολόγει.**

ἐθημοσύνη (ἡ) Ἡσ. Σουΐδ. « συνήθεια, ἐθισμός ».

ἐθήμων-ονος-ον μτγν. ὁ συνηθισμένος εἴς τι, μετὰ δοτ. : Μουσαῖ.312 **ἐθήμονος ἐλπίδι νύμφης·** || μετὰ γεν. : Νόνν.Δ36,464 **ἐθήμων κυδοιμοῦ·** **2**) ὁ συνήθης : αὐτ.1,35 **ἐθήμονος ἀντὶ χιτῶνος.**

ἔθην παθ. ἀόρ. α' τοῦ ἵημι βλ.λ.

ἔθησεν Ἡσ. « ἔψαυσεν, ἐθήτευσεν » (διορθ. ἔθιγεν).

ἐθίζω κ. μσν. κ. νεώτ., ποι. **εἰθίζω,** παρατ. **εἴθιζον,** ἀττ. μέλλ. **ἐθιῶ,** ἀόρ. **εἴθισα,** παρακ. **εἴθικα,** παθ. **ἐθίζομαι,** μέλλ. **ἐθισθήσομαι,** ἀόρ. **εἰθίσθην,** παρακ. **εἴθισμαι,** γ' ἐν. (κ. νεώτ.) **εἴθισται,** γ' πληθ. **εἰθίδαται,** μτγν. δ.γρ. **ἤθισμαι** (πρβλ. εἴωθα τοῦ ἔθω), ὑπερσ. γ' προσ. (κ. νεώτ.) **εἴθιστο** συνηθίζω τινὰ εἴς τι, κάμνω νὰ συνηθίσῃ, συνήθ. μετ' ἀπαρφ. μετὰ τοῦ ἄρθρου ἢ ἄνευ αὐτοῦ : Πλάτ.Γοργ.510D **εὐθὺς ἐκ νέου ἐθίζειν αὐτὸν τοῖς αὐτοῖς χαίρειν,** Ξεν.Ἀπομν.2,1,2, Ἀππ.Ἀννίβ.44 **ἐθίσας ἀεί τι λῄζεσθαι·** || ὁμ. μετὰ συστ. αἰτ. : Πλάτ.Νόμ.706D **ἔθη γὰρ πονηρὰ οὐδέποτε ἐθίζειν δεῖ·** || ὁμ. μετὰ ἐμπροθ. προσδ. (**πρός τι,** νεώτ. **εἴς τι**) : Λουκ.Ἀνάχ.20 **πρὸς τοὺς πόνους καὶ τὰ σώματα ἐθίζοντες, - ἐθίζει τοὺς μαθητὰς εἰς τοὺς κόπους - εἰς τὴν μελέτην·** || παθ. εἶμαι συνηθισμένος, συνηθίζω νὰ πράττω τι ἢ νὰ πάσχω, μετ' ἀπαρφ. : Ἱππ.Ἄρθρ.41, Ἀριστφ.Σφ.512 **νὴ Δί', εἰθίσθης γὰρ ἥδεσθαι τοιούτοις πράγμασιν,** Ἀνδοκ.2,4 **εἰθισμένος ἀναισχυντεῖν·** || ὁμ. κ. μετὰ συστ. αἰτ. : Πλάτ.Νόμ.681B **ἔθη . . ἃ εἰθίσθησαν περὶ θεούς τε καὶ ἑαυτούς·** || **ἐθίζομαι σὺν ἔθει τινὶ** προσκτῶμαι συνήθειάν τινα : Ξεν.ΚΠ 1,6,33 **σὺν τοιούτῳ ἔθει ἐθισθέντες·** || ὁμ. μετὰ δοτ. : Θεόφρ.ΦΑἰτ.5,9,11 **ὅπως ἐθισθῶσιν πνεύματι καὶ ψύχει·** || κ. νεώτ. τριτοπροσ. συνήθ. κτ. παρακ. **εἴθισται** = ἐπικρατεῖ συνήθεια : Λυσ.14,31 **εἴθισται λέγειν ὡς οὐκ εἰκός ἐστί, - εἴθισται νὰ τελῆται κατ' ἔτος πανήγυρις·** || ὁμ. ἀπολ. : Πάπ. **καθότι εἴθισται·** || κ. νεώτ. **τὰ εἰθισμένα** αἱ συνήθειαι, τὰ συνηθισμένα : Πολύβ. 4,34,1 **Λακεδαιμόνιοι δὲ τῶν εἰθισμένων ἐποίησάν τι,** Πάπ.· **2**) ἐνεργ. ἀμτβ. προσκτῶμαι ἢ ἔχω συνήθειαν, συνηθίζω ἐμαυτὸν εἴς τι, μετ' ἀπαρφ. : Μᾶρκ.Αὐρ.12,2 **ἐὰν δὲ καὶ σὺ τοῦτο ἐθίσῃς ποιεῖν·** || ἐνίοτε τὸ ἀπαρφ. ὑπονοεῖται : Ἐπιγρ. **ὅπως ἀναγραφῇ τὸ ψήφισμα οὗ καὶ τὰ ἄλλα ἐθίζουσιν** (ἐνν. **ἀναγράφει**)· || κ. μετ' αἰτ. : Μᾶρκ.Αὐρ. 12,6 **ἔθιζε καὶ ὅσα ἀπογινώσκεις.**

ἐθικός-ή-όν μτγν. ὁ ἐξ ἔθους, ὁ διὰ τῆς, ἐκ τῆς συνηθείας προσκτώμενος : Πλούτ.Ἠθ.3A **καὶ τὰς ἠθικὰς ἀρετὰς ἐθικὰς ἄν τις λέγῃ.**

ἔθιμος-ο(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ κατ' ἔθος, ἐκ συνηθείας, ἐκ μακρᾶς ἀσκήσεως γινόμενος, συνήθης, συνηθισμένος : Διόδ.Σ 29,32 **ἔθιμόν** (ἐστί) **μοι,** Σχόλ.Ἀριστφ.Πλ.1186 **τὰ ἔθιμα τῶν παρεχομένων τοῖς ἱερεῦσι δέρματα,** πάπ. **ὁ ἔθιμος Ῥωμαίων ὅρκος·** **2**) τὸ οὐδ. **ἔθιμο(ν)** κ. πληθ. **ἔθιμα** ὡς οὐσ. πᾶν τὸ ἐκ παραδόσεως διέπον διαφόρους κοινωνικάς, ἔν τισι δὲ περιστάσεσι καὶ νομικὰς σχέσεις λαοῦ τινος, ἁ. δημ. συνήθειο : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.77,27, Ἐπιγρ. **κατὰ τὰ ἔθιμα, - τὰ ἔθιμα τῆς βαπτίσεως - τοῦ τρυγητοῦ, - εἶναι ἔθιμο τοῦ τόπου.**

ἐθιμοταξία (ἡ) νεώτ. ἐθιμοτυπία βλ.λ.

ἐθιμοτυπία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. τὸ σύνολον τῶν κατὰ συνθήκην καὶ συνήθειαν ἐπικρατησάντων κανόνων συμπεριφορᾶς· || εἰδ. σύνολον ὡρισμένων καὶ διατετυπωμένων κανόνων **ἐφαρμοζομένων** κατὰ τὰς τελετὰς ἢ ἄλλας ἐπισήμους πράξεις.

ἐθιμοτυπικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνοφερόμενος εἰς τὴν ἐθιμοτυπίαν βλ.λ. ἢ κατ' αὐτὴν γινόμενος : **ἐθιμοτυπικαὶ διατάξεις.**

ἐθιμοτυπικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τὴν ἐθιμοτυπίαν, ἀπὸ ἀπόψεως ἐθιμοτυπίας βλ.λ.

ἐθίμως ἐπίρρ. μτγν. συνήθως, συχνάκις : Ἀπολλ. Δύσκ.Ἀντων.137B **λείπειν φασὶ τὴν περὶ ἐθίμως.**

ἔθιρη (ἡ) Ἡσ. «τρίχες. Βοιωτοί»· πρβλ. ἔθειρα.

ἔθισμα-ατος (τό) συνήθεια, ἕξις : Πλάτ.Νόμ.793D **νόμιμα ἢ καὶ ἐθίσματα ἐπιρρέοντα μακροτέρους ποιῇ τοὺς νόμους.**

ἐθισμός (ὁ) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐθίζειν βλ.λ. : Ἀριστλ.ἨΝικ.1098b, 4. ΠΔ Γεν.31,35 **τὰ κατ' ἐθισμὸν τῶν γυναικῶν μου.**

ἐστίν, Ἱεροκλ.Χρυσ.Ἔπ.26,479Μ, - **ὁ ἐθισμὸς πρὸς τὰς νέας συνθήκας τοῦ βίου**· ‖ κτ. πληθ. ἕξεις: Ἀριστλ.Πολ.1332b, 6 **παρὰ τοὺς ἐθισμοὺς καὶ τὴν φύσιν πράττουσι**· **2**) κτ. πληθ. ἐνάρθρ. τὰ ἔθιμα, αἱ συνήθειαι : Ποσειδ.Ἐπιγρ.25 (ΑΒ 93,19), Πολύβ. 1,17,11 **ἡ τῶν ἐθισμῶν διαφορά.. σέσωκε τὰ τῶν Ῥωμαίων πράγματα**), Φιλόδ.Εὐσ.102 **οἱ νόμοι καὶ οἱ ἐθισμοί**· ‖ **οἱ ἐθισμοὶ τῶν λέξεων** οἱ συνήθεις τρόποι τῆς ὁμιλίας : Ἐπίκ.Φύσ.28,1.

ἐθιστός-ή-όν ὃν δύναται νὰ προσκτήσηταί τις διὰ τῆς συνηθείας : Ἀριστλ.ΗΝικ.1099**a**, 9 **ἐθιστὴ** ἀρετὴ (ἀντίθ. μαθητή)· **2**) ὁ διὰ τῆς συνηθείας κτηθείς : αὐτ.Ρητ.1369b, 16 **ἔστι δὲ καὶ τὸ σύνηθες καὶ τὸ ἐθιστὸν ἐν τοῖς ἡδέσιν.**

ἐθμή Ἡσ. «ἀτμός, καπνὸς λεπτός, ἀτμίς».

ἐθμοί Ἡσ. «πολλοί, δεσμοί, πλόκαμοι».

ἐθναπόστολος (ὁ) νεώτ. ἀπόστολος, κήρυξ ἐθνικῶν ἰδεωδῶν.

ἐθνάριον (τό) νεώτ. σκωπτ. μικρόν, ἀσήμαντον, ἀξιοπεριφρόνητον ἔθνος.

ἐθνάρχης (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀρχηγὸς ἔθνους ἢ φυλῆς : Λουκ.Μακρ.17 **Ἀσανδρος ἀντὶ ἐθνάρχου βασιλεὺς ἀναγορευθεὶς Βοσπόρου**, Φιλ.1,513 (περὶ τοῦ Ἀβραάμ), Θεοφύλ.Σ Ἰστ.175C **τὸν τοῦ Κὸλχ ἐθνάρχην**, ΚΜανασσ.Χρον.13C **ἐθνάρχαι καὶ χωράρχαι**· ‖ Ἐπιγρ. σεΐχης, φύλαρχος ἐν Ἀραβίᾳ· ‖ νεώτ. ἐν χρ. ὡς ἐπίθ. τοῦ Οἰκουμ. πατριάρχου· **2**) τίτλος Ἰουδαίου ἄρχοντος : ΠΔ Μακκ. 1,14,47 **Σίμων ... εὐδόκησεν ἀρχιερατεύειν καὶ εἶναι στρατηγὸς καὶ ἐθνάρχης τῶν Ἰουδαίων καὶ ἱερέων**, Στράβ.17,1,13 **νομάρχας καὶ ἐθνάρχας καλουμένους ἀποδείξαντες**, ΚΔ Κορ.2,11,32 **ἐν Δαμασκῷ ὁ ἐθνάρχης Ἀρέτα τοῦ βασιλέως ἐφρούρει τὴν Δαμασκηνῶν πόλιν**, Ὠριγέν.Ἐπιστ. εἰς Ἀφρικ. 1,28A **ὅσα συγχωροῦντος Καίσαρος οἱ ἐθνάρχαι παρ' αὐτοῖς** (τοῖς Ἰουδαίοις) **δύνανται**· **3**) μσν. στρατηγός, ἄρχων μισθοφόρων εἰς τὴν Βυζαντιακὴν αὐτοκρατορίαν : Σκυλίτζ.787 **καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἡγεμόνα καταστήσας τὸν πατρίκιον Νικηφόρον τὸν Βρυέννιον καὶ ἐθνάρχην τοῦτον κατονομάσας**· ‖ ὡς ἐπίθ. ὁ ἐξουσιάζων τὰ ἔθνη, ὁ ὑπὲρ τὰ ἔθνη κυβερνῶν : Ἰουλ.Γάλ.115D **ἐθνάρχαι θεοί.**

ἐθναρχία (ἡ) μτγν. κ. μσν. τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐθνάρχου βλ.λ., ἡ ἀρχηγία ἔθνους ἢ φυλῆς : Ἰώσ.ΑΙ 17, 13,1· ‖ μσν. χώρα διοικουμένη ὑπὸ ἐθνάρχου, χώρα αὐτοκυβέρνητος : ΚΜανασσ.Χρον.36D **καὶ κατατροπωσάμενος μυρίας ἐθναρχίας.**

ἔθναρχος (ὁ) μσν. ἐθνάρχης βλ.λ. : Εὐστ.Πον. 281,30 **ὁ τῶν Ἀγαρηνῶν ἔθναρχος.**

ἐθνεγερσία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐξέγερσις, ἐπανάστασις ἔθνους τινὸς πρὸς ἀποτίναξιν ξένου ζυγοῦ.

ἐθνεγέρτης (ὁ) νεώτ. ὁ ἐξεγείρων τὸ ἔθνος εἰς ἐθνικοὺς ἀγῶνας, ἰδίως εἰς ἀπελευθέρωσιν.

ἐθνηδόν ἐπίρρ. μτγν. κατ' ἔθνη, κατὰ τὴν ὁλότητα τοῦ ἔθνους : ΠΔ Μακκ.4,3,19 **τοὺς Σιμικίτας ἐθνηδὸν ἀποσφάξαντες.**

ἐθνικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἐθνικόν, ὑπὲρ τοῦ ἔθνους· ‖ ἐξ ἀπόψεως ἐθνικῆς.

ἐθνικισμός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ἀποκλειστικὴ προσήλωσις εἰς τὰ ἐθνικὰ ἰδεώδη χαρακτηριζομένη ὑπὸ τάσεως ἐκμεταλλεύσεως αὐτῶν πρὸς ἐπικράτησιν ἔναντι ξένων ἐθνῶν.

ἐθνικιστής (ὁ) νεώτ. κ. δημ., θηλ. **-ίστρια** ὁ ἐμφορούμενος ὑπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ ἐθνικισμοῦ βλ.λ.

ἐθνικιστικά ἐπίρρ. δημ. ἐθνικιστικῶς βλ.λ.

ἐθνικιστικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐθνικισμὸν ἢ τοὺς ἐθνικιστὰς βλ.λς.

ἐθνικιστικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἐθνικιστικὸν βλ.λ., ἀπὸ ἐθνικιστικῆς ἀπόψεως.

ἐθνικοποίησις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. **-η** ἡ πρᾶξις τοῦ καθιστᾶν τι ἐθνικόν· ‖ οἰκον. ἡ ἀφομοίωσις ἐπιχειρήσεων ἱδρυθεισῶν διὰ ξένων κεφαλαίων πρὸς τὰς ἐγχωρίας· ‖ κυρ. **τὸ οἰκονομικὸν** σύστημα τῆς ὑπαγωγῆς τῶν παραγωγικῶν ἐπιχειρήσεων ὑπὸ τὴν κυριότητα καὶ διεύθυνσιν τοῦ συνόλου τοῦ ἔθνους, καταργουμένης τῆς ἀτομικῆς αὐτενεργείας : **ἐθνικοποίησις τῶν τραπεζῶν - τῆς μεγάλης βιομηχανίας - τῶν σιδηροδρόμων.**

ἐθνικοποιῶ-έω καθιστῶ τι ἐθνικόν, κυρ. ἐπὶ τῶν παραγωγικῶν κ. ἄ. συναφῶν ἐπιχειρήσεων : **ἡ κυβέρνησις θὰ ἐθνικοποιήσῃ τὰ μεταλλεῖα.**

ἐθνικός-ή-ό(ν) μτγν., νεώτ., κ.δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἔθνος : Πολύβ.4,21,2 **κατὰ τὰς ἐθνικὰς καὶ τὰς ὁλοσχερεῖς διαστάσεις**, Διόδ.Σ 18,13 **διά τινας ἐθνικὰς χρείας**, Στράβ. 2,3,1 **ἐθνικαὶ διαφοραί**, - **ἐθνικὴ ὑπόθεσις**, - **ἐθνικὸς ὕμνος** - ποιητής - **πλοῦτος**, - **ἐθνικαὶ γαῖαι** (αἱ ὑπὸ τὴν κυριότητα τοῦ κράτους), Σολωμ. **τὸ ἔθνος θὰ πρέπῃ νὰ μάθῃ νὰ θεωρῇ ἐθνικὸν ὅ τι εἶναι ἀληθές**· νεώτ. **ἐθνικὸς** ἀνὴρ ὁ ὑπὲρ τοῦ ἔθνους μοχθῶν· ‖ ὁμ. νεώτ. **ἐθνικὴ συνέλευσις** συνέλευσις ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθνους ἐκπροσωποῦσα τὴν ἐν συνόλῳ θέλησιν αὐτοῦ· **2**) ἐν τῇ ΚΔ καὶ παρὰ τοῖς ἐκκλ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰ ἔθνη βλ.λ., εἰδωλολάτρης : ΚΔ Ματθ. 18,17 **ἔστω σοι, ὥσπερ ὁ ἐθνικὸς καὶ ὁ τελώνης**· κ. πληθ. : αὐτ.6,7 **μὴ βαττολογήσητε ὥσπερ οἱ ἐθνικοί**· **3**) γραμμ. ὁ δηλῶν τὴν ἐθνότητα, ἐπὶ παραγώγων λέξεων δηλουσῶν τὸν κάτοικον χώρας ἢ πόλεως ἢ τὸν ἐξ αὐτῆς καταγόμενον : Στράβ. 14,2,28 **ὡς ἐθνικῷ κοινῷ ὀνόματι ἀντιδιαιροῦντες πρὸς τοὺς Ἕλληνας**, Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.190, 20· ‖ μτγν. κ. νεώτ. ὁμ. σημ. τὸ οὐδ. **ἐθνικὸν** ὡς οὐσ. (ἐνν. ὄνομα) : Στέφ.Βυζ. **Αἴγυπτος, ἐθνικὸν Αἰγύπτιος, - τὰ ἐθνικὰ σχηματίζονται διὰ τῶν ἑξῆς καταλήξεων**· **4**) διαλεκτικός : Ἀπολλ. Δύσκ.Συντ.46,1 **ἐθνικὸν ἔθος**· **5**) ἐν τῇ ρωμαϊκῇ αὐτοκρατορίᾳ, ἐπαρχιακός : Ἰουστ.Κῶδ. 12,63,2,6· **6**) πάπ. τὸ ἀρσ. **ἐθνικὸς** ὡς οὐσ. δημόσιος ὑπάλληλος, εἰσπράκτωρ φόρων.

ἐθνικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνήκοντος εἰς ἓν ἔθνος, ἡ ἔκ τινος ἔθνους καταγωγή· ‖ ἡ ἰθαγένεια, ὑπηκοότης : **πλοῖον ἀγνώστου ἐθνικότητος**· **2**) ἡ ἐθνικὴ ὑπόστασις, ἰδέα τοῦ ἔθνους : Σολωμ.Στοχ.Ἐλευθ.Πολ. **ὁ θεμελιώδης ρυθμὸς ἄς στυλωθῇ εἰς τὸ κέντρο τῆς ἐθνικότητος**· **3**) τὸ σύνολον τῶν εἰς ξένην χώραν διαβιούντων καὶ εἰς ἓν ἔθνος ἀνηκόντων ἀτόμων, ἄ. μειονότης : **τὰ δικαιώματα - ἡ ἀρχὴ τῶν ἐθνικοτήτων.**

ἐθνικόφρων-ονος-ον νεώτ. ὁ ἐμφορούμενος ὑπὸ ἐθνικῶν φρονημάτων· ‖ **ὁ** ἐθνικιστής βλ.λ.

ἐθνικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀπὸ ἀπόψεως ἐθνικῆς, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὰ ἔθνη : Στράβ.4,1,1 **ὅσα μὲν οὖν φυσικῶς διώρισται δεῖ λέγειν τὸν γεωγράφον καὶ ὅσα ἐθνικῶς**· ‖ νεώτ. ἀπὸ ἀπόψεως ἐθνικοῦ συμφέροντος : **δὲν ἀντιμετωπίζει τὰ ζητήματα ἐθνικῶς, ἀλλὰ κομματικῶς**· **2**) κατὰ τρόπον ἐθνικὸν βλ.λ.2), ὡς πράττει ὁ εἰδωλολάτρης : ΚΔ Γαλ.2,14 **ἐθνικῶς ζῇς καὶ οὐκ Ἰουδαϊκῶς**· **3**) κατὰ τρόπον τοῦ σχηματισμοῦ τῶν ἐθνικῶν βλ.λ.3) ὀνομάτων : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ. 190,5 **ἐθνικῶς παραχθέν.**

ἐθνισμός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐθνότης βλ.λ.· **2**) ἡ ἐθνικὴ συνείδησις : **ἔχασε τὸν ἐθνισμόν του.**

ἐθνιστής (ὁ) Ἡσ. ὁ ἐθνίτης βλ.λ.

ἐθνίτης (ὁ) μτγν. ἐπὶ προσ. ὁ εἰς τὸ αὐτὸ ἔθνος ἀνήκων, ὁμοεθνής : Εὐστ.901,1, Σουΐδ.

ἐθνογραφία (ἡ) νεώτ. ἐπιστήμη περιγράφουσα τὰ στοιχεῖα τοῦ πολιτισμοῦ τῶν διαφόρων ἐθνῶν, τὸ περιγραφικὸν μέρος τῆς ἐθνολογίας.

ἐθνογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐθνογραφίαν βλ.λ.

ἐθνογραφικῶς ἐπίρρ. νεώτ. ἀπὸ ἐθνογραφικῆς ἀπόψεως.

ἐθνογράφος (ὁ) νεώτ. ὁ περὶ τὴν ἐθνογραφίαν βλ.λ. ἀσχολούμενος ἐπιστήμων.

ἐθνοκατάρατος-η-ον νεώτ. κ. δημ. ὁ ὑπὸ τοῦ ἔθνους ὁλοκλήρου κατηραμένος : **ἐθνοκατάρατος προδότης - διχόνοια.**

ἐθνοκράτωρ-ορος (ὁ) κυβερνήτης ἐθνῶν, ὁ ἐξουσιάζων τὰ ἔθνη : Ἐπιφάν.2,257C **αὐτὸς ὁ.. κοσμοκράτωρ καὶ ἐθνοκράτωρ καὶ ἀληθὴς θεός.**

ἐθνοκτόνος-ον νεώτ. καταστρέφων, οἱονεὶ φονεύων τὸ ἔθνος : **ἐθνοκτόνος διχόνοια.**

ἐθνολάτρης (ὁ), νεώτ., θηλ. -ις ὁ λατρεύων τὸ ἑαυτοῦ ἔθνος, ὁ πολὺ πατριώτης.

ἐθνολογία (ἡ) νεώτ. ἐπιστήμη μελετῶσα συγκριτικῶς τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ πολιτισμοῦ τῶν κατὰ φύσιν ζώντων, ἐν μέρει δὲ καὶ τῶν ἱστορικῶν λαῶν.

ἐθνολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐθνολογίαν.

ἐθνολογικῶς ἐπίρρ. νεώτ. ἀπὸ ἐθνολογικῆς ἀπόψεως, συμφώνως πρὸς τὴν ἐθνολογίαν.

ἐθνολόγος (ὁ) νεώτ. ὁ περὶ τὴν ἐθνολογίαν βλ.λ. ἀσχολούμενος ἐπιστήμων.

ἐθνομάρτυς-υρος (ὁ) ὁ ὑπὲρ τοῦ ἔθνους ὑποστὰς μαρτυρικὸν θάνατον : **ὁ ἐθνομάρτυς Ρήγας.**

ἐθνόμυθος (ὁ) μτγν. ὁ ἐθνικὸς βλ.λ.2) καὶ μυθώδης : Ἐπιφάν.Αἱρετ.1,8D **ἀπὸ τῆς τῶν Αἰγυπτίων ἐρανισάμενος ἐθνόμυθον πλάνην.**

ἐθνοπάτωρ-ορος μτγν. ὁ πατὴρ τοῦ ἔθνους : ΠΔ Μακκ.4,20 **δι᾿ ὃν καὶ ὁ πατὴρ** ἡμῶν **Ἀβραὰμ ἔσπευδεν τὸν ἐθνοπάτορα υἱὸν σφαγιάσαι** Ἰσαάκ.

ἐθνοπλήκτης (ὁ) μτγν. ὁ πλήσσων τὸ ἔθνος : ΠΔ Μακκ.4,11 **ὥσπερ γὰρ ὁ πατὴρ Ἀαρὼν τῷ θυμιατηρίῳ καθωπλισμένος, διὰ τοῦ ἐθνοπλήκτου πυρὸς ἐπιτρέχων τὸν ἐμπυριστὴν ἄγγελον.**

ἐθνοποίησις-εως (ἡ) νεώτ. ἀντὶ ἐθνικοποίησις.

ἐθνοποιῶ-έω νεώτ. ἀντὶ ἐθνικοποιῶ βλ.λ.

ἐθνοπρεπής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἁρμόζων, ὁ πρέπων εἰς τὸ ἔθνος, σύμφωνος πρὸς τὴν ἱστορίαν καὶ τὰς παραδόσεις του.

ἐθνοπρεπῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἐθνοπρεπῆ.

ἐθνοπρόβλητος-ον νεώτ. ὁ ὑπὸ τοῦ ἔθνους προβεβλημένος, ἤτοι ἐκλελεγμένος εἰς ὑψηλόν τι ἀξίωμα : **ἐθνοπρόβλητος κυβερνήτης.**

ἐθνορύστις (ἡ) μσν. ἡ τὸ ἔθνος σῴζουσα : Ἀνών.Ὕμν. εἰς Παρθ.6.

ἔθνος (τὸ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. πολλοὶ ἄνθρωποι ζῶντες ὁμοῦ, ἄθροισμα ἀνθρώπων ἀποτελούντων ἓν σύνολον, ὁμὰς προσώπων : Ἰλ.Γ 32 **ἂψ δ᾿ ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο·** ‖ ὁμὰς ὁμοίων ἢ ὅμοια ποιούντων, γενιά, μελέτι : Αἰσχ.Εὐμ.366 **ἀξιόμισον ἔθνος τόδε** (αἱ Ἐρινύες)· ‖ γεν. κτ. πληθ. πλῆθος ἀνθρώπων, ντουνιάς : Ἰλ.Ν495 **λαῶν ἔθνος** (μέγα πλῆθος), αὐτ.Λ 724 **ἔθνεα πεζῶν·** ‖ ὁμ. κτ. πληθ. μετὰ γεν. προσδιορ. τὸ σύνολον τῶν ἀνθρώπων, ἡ ἀνθρωπότης, ὡς καὶ τὸ σύνολον τῶν νεκρῶν : Ὀδ.Κ526 **κλυτὰ ἔθνεα νεκρῶν,** Εὐρ. Ὀρ.977 **πανδάκρυτ᾿ ἐφαμέρων ἔθνη·** ἐν τῇ σημ. ταύτῃ κ. καθ᾿ ἑν. : Πίνδ.Ν 3,74 **βρότεον ἔθνος· 2**) μετὰ γεν. προσδ. φυλή, ράτσα : Ἰλ.Μ 330 **Λυκίων μέγα ἔθνος ἄγοντε,** αὐτ. Ρ 552 **δῦσατ᾿ Ἀχαιῶν ἔθνος·** ‖ ὁμ. ἐπὶ ζῴων, εἶδος, γένος ἢ πλῆθος, σμῆνος ὁμογενῶν : Ἰλ.Β 87 **ἔθνεα.. μελισσάων ἀδινάων,** Σοφ.Ἀντ.344 **θηρῶν ἀγρίων ἔθνη,** Φιλόστρ.Ἀπολλ.2,94 **φαλαίνας καὶ φώκας καὶ τὰ ζωοκτόνα ἔθνη· 3**) κ. νεώτ. κ. δημ. μετὰ τὸν Ὅμ. σύνολον ἀνθρώπων ὁμοφύλων συντεταγμένων εἰς κράτος, ὁμοφυλία ἡνωμένη ἐν μιᾷ πολιτείᾳ : Ἡρ.1,101 **τὸ Μηδικὸν ἔθνος,** Ἐπιγρ. **ἔθνη νομάδων·** ‖ συνεκδ. κ. ἡ χώρα, ἐν ᾗ τὸ ἐξ ὁμοφύλων κράτος : Αἰσχ.Πέρσ.43 **οἵ τ᾿ ἐπίπαν ἠπειρογενὲς κατέχουσιν ἔθνος** (περὶ τῶν Λυδῶν)· ‖ νεώτ. σύνολον ἀνθρώπων ὁμογενῶν ἐχόντων κοινὴν ἱστορίαν, ὅμοιον περίπου πολιτισμὸν κ. συνείδησιν τῆς ὁμογενείας : **τὰ πεπρωμένα τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους· 4**) κτ. πληθ. **τὰ ἔθνη** παρ᾿ Ἰουδαίοις καὶ Χριστιανοῖς κατ᾿ ἀντιδιαστολὴν πρὸς τοὺς Ἰουδαίους (ἀπὸ θρησκευτικῆς ἀπόψεως) πάντες οἱ ξένοι λαοί, οἱ ἀλλοεθνεῖς, δθ. συνεκδ. οἱ εἰδωλολάτροι : ΠΔΨαλμ.2,1 **ἱνατί ἐφρύαξαν ἔθνη,** ΚΔΜατθ.10,5 **εἰς ὁδὸν ἐθνῶν μὴ ἀπέλθητε,** Σύνοδ.Λαοδικ.39 **οὐ δεῖ τοῖς ἔθνεσι συνεορτάζειν·** ‖ ὁμ. οἱ ἐξ ἐθνικῶν προερχόμενοι Χριστιανοί : ΚΔΡωμ.15,27 **εἰ.. τοῖς πνευματικοῖς αὐτῶν ἐκοινώνησαν τὰ ἔθνη· 5**) κοινωνικὴ τάξις: Πλάτ.Νόμ.776D **τὸ Θετταλῶν.. πενεστικὸν ἔθνος,** Πολυδ.8,111 **τρία δ᾿ ἦσαν τὰ ἔθνη πάλαι· εὐπατρίδαι γεώμοροι δημιουργοί,** Διόδ.Σ 17,102 **ἔθνος Βραχμάνων·** ‖ τάξις, κατηγορία ἀνθρώπων κατ᾿ ἐπάγγελμα : Ξεν.Συμπ.3,6 **οἶσθά τι ἔθνος ἠλιθιώτερον ῥαψῳδῶν,** Πλάτ.Πολιτ.290B **τὸ κηρυκικὸν ἔθνος,** Πάπ. **τὰ ἱερὰ ἔθνη** (αἱ τάξεις τῶν ἱερέων)· ‖ ὁμ. ἡ κατ᾿ ἐπάγγελμα ὀργάνωσις, συντεχνία, σινάφι : Πάπ. **ὁ ἐξειληφὼς τὸ φυλακτικὸν ἐθνῶν καὶ ἐργαστηρίων· 6**) φῦλον : Ξεν. Οἰκ.7,26 **πότερα τὸ ἔθνος τὸ θῆλυ ἢ τὸ ἄρρεν τούτων πλεονεκτεῖ· 7**) ἐν τῇ ρωμαϊκῇ αὐτοκρατορίᾳ, πληθ. αἱ ἐπαρχίαι : Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.2,13, Ἡρωδιαν.Ἱστ.1,2,1 **τοῖς ἐν τοῖς ἔθνεσιν ἐπὶ λόγοις δοκιμωτάτοις,** Πάπ. **οἱ ἐν τοῖς ἔθνεσιν οἰκοῦντες·** ‖ ὁμ. κ. καθ᾿ ἑν. : ΔίωνΧρ. 43,11 **ὁ τυραννήσας τοῦ ἔθνους, - ὁ ἡγούμενος τοῦ ἔθνους** (ὁ κυβερνήτης τῆς ἐπαρχίας)· **8**) μέρος, μέλος τοῦ σώματος : Ἱππ.Τοπ.Ἀνθρ.1· **9**) ἐπὶ ἑνὸς καὶ μόνου προσώπου, γένος : Πίνδ.Π 5,80 **τεὸς μάτρως σ᾿ ἀγάλλει καὶ σου ὁμόσπορον ἔθνος.**

ἐθνοσατράπης (ὁ) μσν. ὁ σατράπης, ὁ τύραννος τοῦ ἔθνους : Πρόδρ.Γαλ.283,359.

ἐθνόσημο(ν) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. διακριτικὸν σύμβολον ἢ ἔμβλημα ἔθνους τινός· ‖ εἰδ. σῆμα, σύμβολον τοῦ ἔθνους φερόμενον ἐπὶ τῆς στολῆς ἢ τοῦ πίλου (ἰδίως τῶν στρατιωτικῶν) : Δροσ.Βοτάν. 15 **διετήρει τὸ πηλήκιόν του χωρὶς ἐθνόσημον.**

ἐθνοστρατιά (ἡ) νεώτ. εἰς παλαιοτέρους χρόνους στρατιὰ ἀποτελουμένη ἐκ πάντων τῶν δυναμένων νὰ φέρωσιν ὅπλα πολιτῶν, ἐπιστρατευομένων ἐν ἐπειγούσαις περιπτώσεσιν ἐθνικῶν κινδύνων.

ἐθνοσυνέλευσις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. -η συνέλευσις ἀντιπροσώπων ὁλοκλήρου τοῦ ἔθνους συνερχομένη εἰς ἐκτάκτους περιστάσεις καὶ ἀσκοῦσα συντακτικὴν ἐξουσίαν.

ἐθνοσωτήριος-ον νεώτ. κ. δημ. ὁ σωτήριος διὰ τὸ ἔθνος : **ἐθνοσωτήρια μέτρα.**

ἐθνότης-ητος (ἡ) νεώτ. τὸ σύνολον τῶν κατοίκων μιᾶς χώρας τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν αὐτὴν φυλὴν καὶ ἀποτελούντων τὸ αὐτὸ ἔθνος.

ἐθνοφθόρος-ον νεώτ. ὁ φθείρων τὸ ἔθνος, καταστρεπτικὸς διὰ τὸ ἔθνος: **ἐθνοφθόρος ἐπανάστασις.**

ἐθνοφρουρά (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἔνοπλος δύναμις τοῦ ἔθνους· ‖ ἐθνοφυλακὴ βλ.λ.· ‖ εἰς παλαιοτέρους χρόνους τὸ σύνολον τῶν στρατευσίμων πολιτῶν τῶν ἀγόντων ἡλικίαν ἀπὸ 34-42 ἐτῶν.

ἐθνοφρουρός (ὁ) νεώτ. ὁ εἰς τὴν ἐθνοφρουρὰν βλ.λ. ἀνήκων στρατιώτης.

ἐθνόφρων-ονος-ον μσν. ὁ φρονῶν τὰ τῶν ἐθνῶν ἤτοι τῶν μὴ χριστιανικῶν λαῶν, αἱρετικός : Νικ. Χων.π. Θησ.Στεφ. **ἐθνόφρονες αἱρετικοί.**

ἐθνοφυλακή (ἡ) ἡ εἰς ἀνωμάλους περιστάσεις συγκροτουμένη ὀργάνωσις ἐνόπλων πολιτῶν πρὸς τήρησιν τῆς τάξεως ἢ ἄμυναν τῆς χώρας.

ἐθνοφύλαξ-ακος (ὁ) γλωσσ. κ. νεώτ., δημ. **-ακας** ὁ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους, γένους (λατ. gentilicius) : Γλωσσ.· **2**) νεώτ. κ. δημ. στρατιώτης ἀνήκων εἰς τὴν ἐθνοφυλακὴν βλ.λ.

ἐθνοψυχολογία (ἡ) νεώτ. κλάδος τῆς ψυχολογίας ἀφορῶν εἰς τὴν ψυχολογικὴν ἔρευναν τῶν ὁμάδων ὡς ἐθνικῶν ἑνοτήτων.

ἐθνωφελής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἐπωφελής, ὠφέλιμος διὰ τὸ ἔθνος : ἐθνωφελὴς δρᾶσις.

ἐθνωφελῶς ἐπίρ. νεώτ. ἐπωφελῶς διὰ τὸ ἔθνος.

ἐθολογία (ἡ) νεώτ. κλάδος τῆς ψυχολογίας πραγματευόμενος περὶ τῶν χρονίων ψυχικῶν ἐθισμῶν.

ἔθορον ἀόρ. β' τοῦ θρώσκω βλ.λ.

ἔθος-ους (τό) κ. νεώτ. τὸ ἔθιμον, ἡ συνήθεια : Αἰσχ. 'Αγ.728 χρονισθεὶς δ' ἀπέδειξεν ἔθος τὸ πρὸς τοκέων (διορθ. ἦθος), Σοφ.Φιλ.894 τό τοι σύνηθες ὀρθώσει μ' ἔθος, Πλάτ.Πολιτ.295A πατρίοις δὲ ἔθεσι νομοθετῶν, 'Επιγρ. κατὰ τὰ 'Ρωμαίων ἔθη· ‖ ὁμ. ἐν φρ. ἐν ἔθει εἶναί τινι, εἶναι σύνηθες εἴς τινα : Θουκ.2,64 ταῦτα γὰρ ἐν ἔθει τῇδε τῇ πόλει πρότερόν τε ἦν· ‖ ὁμ. ἔθος ἐστίν τινι μετ' ἀπαρφ.:Κρατῖν.Νεώτ.7,1, 'Αλεξ.253· ‖ ἔθος ἔχειν μετ' ἀπαρφ. συνηθίζω : Πλοῦτ.Θεμ.4 ἔθος ἐχόντων τῶν 'Αθηναίων διανέμεσθαι· ‖ ἐν ἔθει γενέσθαι συνηθίζω : 'Ηρωδιαν.'Ιστ.5,5 βουλόμενος ἐν ἔθει γενέσθαι τῆς τοῦ σχήματος ὄψεως τὴν σύγκλητον· ‖ ἐπὶ πραγμ. ἢ καταστ. συνηθίζομαι, γίνομαι ἢ εἶμαι συνήθης : 'Ιππ.Κρισ. 55,36 ἢ αἷμα πολὺ ἐκ τῶν ῥινῶν ῥυὲν ἢ μανίη τοῦ μεγάλου νοσήματος ἐν ἔθει γενομένου λύσις, Πλοῦτ.Σύγκρ.Δημητρ.κ.'Αντων.4, ἀλλ' ἀπὸ .. 'Αλεξάνδρου γεγονὸς ἐν ἔθει τοῖς Μακεδόνων βασιλεῦσιν· ‖ ὁ ἐν ἔθει ὁ συνήθης : Διον.'Αλ. Ρωμ.6,53 χαλεπὴ δὲ πεῖρα τῶν μὴ ἐν ἔθει· ‖ ἔθος ποιεῖν γίνομαι συνήθης : 'Ιππ.'Ιερ.Νούσ. 307,23 ὧδε ἀπὸ παιδίου συνήθηται καὶ συντέτροφεν, ἔθος πεποίηκεν ἐν τῇσι μεταβολῇσι καὶ πνευμάτων τοῦτο πάσχειν· ‖ μσν. παίρνω ἔθος γίνομαι συνήθεια : Διγεν.'Ακρ.3292 μὴ τὸ καταδεξώμεθα καὶ ἔθος αὐτὸ πάρῃ· ‖ ἡ δοτ. τοῦ ἑν. ἔθει ὡς ἐπίρρ. κατ' ἔθος, κατὰ συνήθειαν, ἀντίθ. φύσει : 'Αριστλ.ΗΝικ.1179b,21· ‖ ὁμ. ἐμπροθ. οἷον δι' ἔθος, ἐν ἔθει, ἐξ ἔθους : 'Αριστλ.Η Νικ.1154a,33,αὐτ.ἀπ.122,Πάπ. τὰ ἐξ ἔθους διδόμενα ἔδνα, Μηναῖ.9,8 Συναξ. τὴν ἐξ ἔθους εὐχὴν ποιησαμένῳ· ‖ μσν. κ. νεώτ. ὡς ἔθος ἢ ὡς τὸ ἔθος ὡς εἶναι ἡ συνήθεια : Πρόδρ.2,387 καὶ ἀφότου κουρταλίσουσιν καὶ παίξουν ὡς τὸ ἔθος.

ἐθράφθη δωρ. ἀντὶ ἐτράφη παθ. ἀόρ. τοῦ ρ. τρέφω βλ.λ. : 'Επιγρ.

ἐθρίς 'Ησ. « τομίας (κῶδ. ταλμ.-) κριός», μνουχισμένο κριάρι· πρβλ. ἴθρις.

ἔθρισεν γ' ἀπρόσ. ἀορ. α' τοῦ ρ. θερίζω βλ.λ.

ἔθω, τοῦ ἐνεστ. ἐν χρ. μ. ἡ μτχ. ἔθων - ἔθοντες κ. μ. παρ. ἐπ., ἄνευ ἄ. χρόνων πλὴν τοῦ εὐχρήστου (πολλάκις κ. ἐν σημ. ἐνεστ.), παρακ. εἴωθα, ἐπ. κ. ἰων. ἔωθα, δωρ. γ' πληθ. παρακ. ἐθώκατι, μεθ' ὑποτ. εἰώθω (ἐκ διορθ.) κ. μτχ. εἰωθώς, ἰων. ἐωθώς, οὐδ. εἰωθός - εἰωθότα εὐχρήστου κ. ἐν τῇ νεωτ. κ. τοῦ ὑπερσυντ. (ὁμ. κ. ἐν σημ. παρατ.), εἰώθην κ. ἀνολυτ. εἰωθὼς ἦν, συνηθίζω, ἔχω τὴν συνήθειαν, τὴν ἄσκησιν, τὴν ἕξιν, εἶμαι συνηθισμένος εἴς τι· ἡ ἐπ. μτχ. ἐνεστ. μετὰ παρεμφ. ρ. : 'Ιλ.Ι 540 κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἔθων Οἰνῆος ἀλωήν· ὁ παρακ. συνήθ. μετ' ἀπαρφ. : 'Ιλ.Ε 766 εἴωθε κακῇς ὀδύνῃσι πελάζειν, 'Ηρ.3,31 οὐδαμῶς γὰρ ἐώθεσαν .. συνοικέειν Πέρσαι, Θουκ.1,99 οὐκ εἰωθόσιν οὐδὲ βουλομένοις ταλαιπωρεῖν· ‖ ἀπροσ. ὡς εἴωθε = ὡς εἶναι ἡ συνήθεια· πρβλ. ὡς εἴθισται τοῦ ἐθίζω : 'Αριστφ.'Εκκλ.282 ὡς εἴωθ' ἐκεῖ τοῖς μὴ παροῦσιν ὀρθρίοις· ‖ ὥσπερ εἰώθει = ὡς εἶχε συνήθειαν : Πλοῦτ.Σύλλ.9 διαμετρεῖν ἐκέλευε χώρας, ὥσπερ εἰώθει· **2)** συνήθ. ἡ μτχ. παρακ. ἀπολ., ἐπὶ προσ. ὁ συνήθης, ὁ συνηθισμένος : 'Ιλ.Ε 231 ὑφ' ἡνιόχῳ εἰωθότι, Σοφ. Φιλ.939 ἀνακλαίομαι παροῦσι τοῖς εἰωθόσιν (εἰς τοὺς συνηθισμένους νὰ μὲ ἀκούωσι), 'Ηρ. 1,111 ὅτι οὐκ εἰωθὼς μετεπέμψατο (παρὰ τὴν συνήθειάν του)· ‖ ὁμ. ἐπὶ προγμ., ἰδιοτήτων, καταστάσεων : 'Ηρ. 2,80 ἐκτὸς τῶν ἐωθότων νοημάτων, Πλάτ.Πολ.337 αὕτη 'κείνη ἡ εἰωθυῖα εἰρωνεία Σωκράτους· ‖ ὁμ. κ. νεώτ. τὸ οὐδ. τῆς μτχ. παρακ. ἔναρθρ. τὸ εἰωθός κ. πληθ. τὰ εἰωθότα = τὸ συνηθισμένον, τὰ συνηθισμένα : 'Αριστφ.Βάτρ.1 εἴπω τι τῶν εἰωθότων .. ἐφ' οἷς ἀεὶ γελῶσιν οἱ θεώμενοι, - τὸ εἰωθὸς εἰς τοιαύτας τελετάς, - τὰ εἰωθότα κατὰ τὸ Πάσχα· ‖ συνήθ. μετὰ τῶν προθ. κατά κ. παρά : κατὰ τὸ εἰωθὸς ἢ τὰ εἰωθότα = συμφώνως πρὸς τὴν συνήθειαν ἢ -ας, παρὰ τὸ εἰωθὸς ἢ τὰ εἰωθότα = κατὰ παράβασιν ἀπὸ τῆς συνηθείας ἢ τῶν -ῶν : Θουκ.4,67 ἀνοιχθεισῶν (τῶν πυλῶν) κατὰ τὸ εἰωθός, αὐτ.4,55 ηὐχήθησαν τοὺς νεονύμφους κατὰ τὰ εἰωθότα.

εἰ ἀττ., ἰων. κ. ἀρκαδ. (κ. εἰκ), δωρ. κ. αἰολ. αἰ, αἰκ, κυπρ. ἤ, παρ' ἐπ. ἐν χρ. εἰ κ. αἰ, μόριον ἐν χρ. ὡς ἐπιφώνημα μετὰ προστ. ἢ ἐγκλ. ἐπιθυμίαν σημαινουσῶν πρὸς δήλωσιν προτροπῆς : 'Ιλ.Ι 262 εἰ δὲ σὺ μέν μευ ἄκουσον, αὐτ.46 εἰ δὲ καὶ αὐτοὶ φευγόντων· ‖ συνήθ. μετὰ τοῦ ἄγε : 'Ιλ.Α 302 εἰ δ' ἄγε μὴν πείρησαι (ἐμπρὸς λοιπόν)· ‖ ὁμ. μετ' εὐκτ. ἐπὶ εὐχῶν : 'Ιλ.Κ 111 ἀλλ' εἴ τις καὶ τούσδε μετοιχόμενος καλέσειεν, 'Ιλ.Ω 74 εἴ τις καλέσειε θεῶν Θέτιν, Σοφ.ΟΤ 863 εἴ μοι ξυνείη .. μοῖρα, Εὐρ.'Εκ.836 εἴ μοι γένοιτο φθόγγος ἐν βραχίοσιν· ‖ συνήθ. ἑπομένου τοῦ γάρ : 'Ιλ.Δ 189 αἲ γὰρ δὴ οὕτως εἴη, Εὐρ.'Ιππ.1910 εἰ γὰρ γενοίμην ἀντὶ σοῦ νεκρός, Πλάτ.Πρωτ. 310D εἰ γὰρ ἐν τούτῳ εἴη· ‖ ὁμ. ἐπὶ ἀνεκπληρώτων εὐχῶν, π.'Ομ. πάντοτε μετ' εὐκτ. : 'Ιλ.Ν 825 εἰ γὰρ ἐγὼν .. Διὸς πάις αἰγιόχοιο εἴην, 'Αλκμ. 29 Ζεῦ πάτερ, αἰ γὰρ ἐμὸς πόσις εἴη· ‖ μεθ' 'Ομ. κ. μεθ' ὁριστ. ἱστορικῶν χρόνων : Αἰσχ.Προμ. 152 εἰ γὰρ μ' ὑπὸ γῆν .. ἧκεν, Εὐρ.'Αλκ.1072 εἰ γὰρ τοσαύτην δύναμιν εἶχον, ὥστε ..· ‖ ὁμ. δὶς ἐν 'Οδ. μετ' ἀπαρφ. : 'Οδ.Η 311 αἲ γὰρ .. τοῖος ἐὼν οἷός ἐσσι .. παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν, 'Ω 376· ‖ συχν. ἐν χρ. εἴθε, ἐπ. αἴθε ἐπὶ εὐχῶν κατὰ τὴν ὡς ἄνω σύνταξιν : 'Ιλ. Η 157 εἴθ' ὡς ἡβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη· ‖ μετὰ ὁριστ. ἱστορ. χρόνων : Αἰσχ.'Αγ. 1537 ἰὼ γᾶ γᾶ, εἴθ' ἔμ' ἐδέξω, Ξεν.'Απομν.1,2,46 εἴθε σοι, ὦ Περίκλεις, τότε συνεγενόμην· ‖ π. μτγν. κ. μετ' ἀπαρφ. : Κρινογ. ἐν ΑΠ 9,284 γαίης χθαμαλωτέρη εἴθε .. κεῖσθαι· ‖ ἐνίοτε τὸ εἰ γάρ, εἴθε ἀκολουθοῦνται ἀπὸ τὸ ὤφελον, ἐπ. ὤφελλον μετ' ἀπαρφ. πρὸς δήλωσιν παρῳχημένης ἀνεκπληρώτου εὐχῆς : 'Ιλ.Ξ 84 αἴθ' ὤφελλες στρατοῦ ἄλλου σημαίνειν, Πλάτ.Πολ.432C εἰ γὰρ ὤφελον (κατιδεῖν)· ‖ εἰς τὰς προτάσεις ταύτας ἐνίοτε ἀκολουθεῖ πρότασις ἐκφράζουσα τὴν συνέπειαν τῆς ἐκπληρώσεως τῆς εὐχῆς : 'Οδ.Ο 536 αἲ γὰρ τοῦτο .. ἔπος τετελεσμένον εἴη· τῷ κε τάχα γνοίης φιλότητά τε πολλά τε δῶρα· **2)** ὡς ὑποθ. σύνδεσμος σημαίνει ἐὰν καὶ ἐκφέρεται μεθ' ὁριστικῆς πάντων τῶν χρόνων πρὸς δήλωσιν ἁπλῆς λογικῆς ὑποθέσεως : 'Ιλ.Α 154 εἰ δ' οὕτω τοῦτ' ἐστίν, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι, Σοφ.Φιλ. 526 εἰ δοκεῖ, πλέωμεν, Εὐρ.ἀπ.292,7 εἰ θεοί τι δρῶσιν αἰσχρόν, οὐκ εἰσὶν θεοί, 'Αριστφ.Βάτρ.579 κάκιστ' ἀπολοίμην, Ξανθίαν εἰ μὴ φιλῶ, Πλάτ.Πολ. 408C, Θουκ.3,40 εἰ γὰρ οὗτοι ὀρθῶς ἀπέστησαν, ὑμεῖς ἂν οὐ χρεὼν ἄρχοιτε· ‖ ὁμ. πρὸς δήλωσιν γενικῆς τινος ὑποθέσεως, συνήθ. μετ' ἐνεστ. κ. παρατ. : Σοφ.Τρ.943 εἴ τις δύο ἢ καὶ πλείους ἡμέρας λογίζεται, μάταιός ἐστιν, Θουκ.7,10 εἴ τίς τι ἠρώτα, ἀπεκρίνοντο· ‖ ὁμ. σπαν. μετ' ἀορ. : Διόδ.Σ 31,26,1, Σέξτ.'Εμπ.Πυρρ.1,84· ‖ μετ' ὁριστ. μέλλ. πρὸς ἔκφρασιν μελλούσης ὑποθέσεως ἐμφατικῶς, ὁπότε καὶ ἡ ἀπόδοσις ἐκφέρεται κατὰ μέλλ. : Θουκ.6,91 εἰ μὴ βοηθήσετε, οὐ περιέσται

τάκετ, Ξεν.ΚΠ 7,1,19· ‖ ἐνίοτε ἡ ἀπόδοσις κατ' ἐνεστ. : Θουκ.6,91 εἰ αὕτη ἡ πόλις ληφθήσεται, ἔχεται πᾶσα ἡ Σικελία· ‖ ὁμ. πρὸς δήλωσιν ἀπειλῆς ἢ προειδοποιήσεως : Εὐρ.ἀπ.5 εἰ μὴ καθέξεις γλῶσσαν, ἔσται σοι κακά, Πλάτ.'Απολ.28C εἰ τιμωρήσεις Πατρόκλῳ, αὐτὸς ἀποθανῇ, Δημ.842,15 εἰ δ' ὑμεῖς ἄλλο τι γνώσεσθαι.. τίν' οἴεσθ' αὐτὴν ψυχὴν ἕξειν· ‖ ὁμ. μετὰ μέλλ. πρὸς ἔκφρασιν ἐπιδιώξεως ἢ προσδοκίας ἐν τῷ παρόντι, ἔνθα συνήθ. τίθεται τὸ ρ. μέλλω μετ' ἀπαρφ. : 'Αριστφ.'Ορν.759 αἶρε πλῆκτρον, εἰ μαχεῖ (= ἐὰν προτίθεσαι νὰ ἀγωνισθῇς), Σοφ.'Αντ. 485· ‖ μεθ' ὁριστ. ἱστορ. χρόνων πρὸς δήλωσιν τοῦ ἀνεκπληρώτου τῆς ὑποθέσεως, εἰς τὴν ἀπόδοσιν τιθεμένης ὁριστ. ἱστορ. χρόν. μετὰ τοῦ ἄν· εἰδ. δὲ ἡ ὁριστ. παρατ. ἀναφέρει τὴν πρᾶξιν εἰς τὸ παρὸν ἢ ἐκφράζει συνεχῆ ἢ ἐπαναλαμβανομένην ἐνέργειαν ἐν τῷ παρελθόντι (π. 'Ομ. πάντοτε ἡ δευτέρα περίπτωσις) : 'Ιλ.Θ 366 εἰ γὰρ ἐγὼ τάδ' ᾔδε'.. οὐκ ἂν ὑπεξέφυγεν, Σαπφ.28 αἰ δ' ἦχες ἔσλων ἵμερον ἢ κάλων.. αἴδως κέ σ' οὐ κατῆχεν (ἀλλὰ δὲν ἔχεις), Θουκ. 1,9 οὐκ ἂν νήσων ἐκράτει, εἰ μή τι καὶ ναυτικὸν εἶχεν, Πλάτ.Γοργ.516 E εἰ ἦσαν ἄνδρες ἀγαθοί.. οὐκ ἄν ποτε ταῦτα ἔπασχον· ‖ ὁμ. μεθ' ὁριστ. ἀορ. ἀποδίδοντος τὴν πρᾶξιν εἰς τὸ παρελθόν : 'Ιλ.Ε 680, 'Οδ.Δ 364 καί νύ κεν ἦϊα πάντα κατέφθιτο.. εἰ μή τίς με θεῶν ὀλοφύρατο καί με σάωσεν, Ξενοφάν.38 εἰ μὴ ἔφυσε θεὸς μέλι.. ἔφασκον γλύσσονα σῦκα πέλεσθαι, Ξεν.'Αν. 3,1,4 εἰ μὴ ὑμεῖς ἤλθετε, ἐπορευόμεθ' ἂν ἐπὶ βασιλέα, Πλάτ.'Απολ.32D καὶ ἴσως ἂν ἀπέθανον, εἰ μὴ ἡ ἀρχὴ διὰ ταχέων κατελύθη· ‖ ὁμ. μεθ' ὁριστ. ὑπερσ. ἐν τῇ ἀποδόσει : Πλάτ.'Απολ. 36A εἰ τριάκοντα μόναι μετέπεσον τῶν ψήφων, ἀπεπεφεύγη ἄν· ‖ σπαν. μεθ' ὁριστ. ὑπερσ. πρὸς δήλωσιν πράξεως τετελεσμένης ἐν τῷ παρελθόντι ἢ τῷ παρόντι : 'Ισοκρ.5,56 λοιπὸν δ' ἂν ἦν ἡμῖν ἔτι περὶ τῆς πόλεως διαλεχθῆναι, εἰ μὴ προτέρα τῶν ἄλλων τὴν εἰρήνην ἐπεποίητο, Πλάτ.Τίμ.31C· **3**) τὸ εἰ συναπτόμενον κατὰ κανόνα μετὰ τοῦ δυνητ. ἄν, ἐπ. κε, κεν καὶ σχηματίζον οὕτω τὸ μόριον ἐάν, ἀρκαδ. εἴκαν (εἰ > εἰκ ὡς οὐ > οὐκ) συντάσσεται μεθ' ὑποτακτ. π. 'Ομ., Πίνδ. κ. τραγ., ἀλλ' ἀπαντᾷ ἐνίοτε μόν. εἰκ· τὸ ἂν (ἢ κε, κεν)· συχν. παραλείπεται παρ' 'Ομ. ὡς 'Οδ. Ε 221, αὐτ.Ξ 373, ὡς κ. π. λυρικ. κ. 'Επιγρ. (αἰ δείλητ' ἀγχωρεῖν), σπαν. παρ' 'Ηρ.2,13 (εἰ μὴ ἀναβῇ)· ἐνίοτε παρὰ τραγικ. : Αἰσχ.Εὐμ.234, Σοφ.ΟΤ 198 κ. ἀλλ., κατ' ἐξαίρεσιν παρ' ἀττ. πεζοῖς : Θουκ.6,21 εἰ ξυστῶσιν αἱ πόλεις, Πλάτ. Νόμ.761C εἴ τι που ἄλσος ἢ τέμενος ἀφειμένον ᾖ· ὁμ. π. μτγν. : ΚΔ 'Αποκ.11,5 εἴ τις θελήσῃ, Πλωτ.2,9,9 εἰ φονεύῃ· ‖ μεθ' ὁριστ. μέλλ. ἐν τῇ ἀποδόσει ἐκφράζεται μέλλουσα ὑπόθεσις ζωηρότερον μὲν τῆς διὰ τοῦ εἰ μετ' εὐκτ., ἀλλ' ὀλιγώτερον ζωηρῶς ἢ διὰ τοῦ εἰ μεθ' ὁριστ. μέλλ. : 'Ιλ. Β 364 εἰ δέ κεν ὣς ἔρξῃς καί τοι πείθωνται 'Αχαιοί, γνώσῃ· ‖ σπαν. τὸ εἰ μεθ' ὑποτ. κτ. παράλ. τοῦ ἂν : 'Ιλ.Α 81 εἴ περ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, ἀλλά καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον· **4**) μετ' εὐκτικῆς πρὸς ἔκφρασιν μελλούσης ὑποθέσεως ὀλιγώτερον ὁριστικῆς τῆς ἐκφερομένης διὰ τοῦ ἐὰν μεθ' ὑποτ., τιθεμένης δ' ἐν τῇ ἀποδόσει συνήθ. εὐκτ. μετὰ τοῦ ἄν: 'Ιλ.Α 255 ἦ κεν γηθήσαι Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες.. εἰ σφῶιν τάδε πάντα πυθοίατο μαρναμένοιιν, Αἰσχ.'Αγ.37 οἶκος δ' αὐτός, εἰ φθογγὴν λάβοι σαφέστατ' ἂν λέξειεν, Σοφ. 'Ηλ.548 φαίη δ' ἂν ἡ θανοῦσά γ', εἰ φωνὴν λάβοι (ἡ ἐκφορὰ μεθ' ὁριστ. ἐν. ἐν τῇ ἀποδόσει ἐν Ξενοφάν.39,3, Δημόκρ.253, μεθ' ὁριστ. μέλλ. ἐν Μέλισσ.5)· ‖ παρ' 'Ομ. ἐνίοτε τίθεται εὐκτ. ἐν. ἀντὶ ὁριστ. παρατ. πρὸς δήλωσιν ἀνεκπληρώτου ἐν τῷ παρόντι εὐχῆς : 'Ιλ.Ψ 274 εἰ μὲν νῦν ἐπὶ ἄλλῳ ἀθλεύοιμεν, ἦ τ' ἂν ἐγὼ τὰ πρῶτα φεροίμην· ὁμ. σπαν. π. τραγικ. : Εὐρ.Μήδ.568 οὐδ' ἂν σὺ φαίης, εἴ σε μὴ κνίζοι λέχος, Πλάτ. Γοργ.469C εἰ ἀναγκαῖον εἴη ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, ἑλοίμην ἂν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι· **5**) ὅταν ἡ ἀπόδοσις ἀναφέρηται εἰς τὸ παρελθὸν ἐκφράζουσα συνεχῆ ἢ ἐπαναλαμβανομένην πρᾶξιν, διὰ τῆς εὐκτ. ἐκφράζεται ἀόριστος ὑπόθεσις ἐν τῷ παρελθόντι, ἐάν ποτε (ἅπαξ παρ' 'Ομ.) : 'Ιλ.Ω 768 εἴ τίς με.. ἐνίπτοι, ἀλλὰ σὺ τὸν γ'... κατέρυκες, Ξεν.ΚΠ 5,3,55 εἰ δέ τινας θορυβουμένους αἴσθοιτο.. κατασβεννύναι τὴν ταραχὴν ἐπειρᾶτο, Εὐρ.'Αλκ.755 ἀλλ' εἴ τι μὴ φέροιμεν, ὤτρυνεν φέρειν· ‖ ἡ ὑπόθεσις ἐνίοτε ἐκφέρεται καὶ καθ' ὁριστ. ἱστορ. χρόνων, ἀπαντῶσι δὲ ὁμοῦ καὶ ἀμφότεραι αἱ ἐγκλίσεις : Ξεν.'Αγησ.11,3 ἐμίσει, οὐκ εἴ τις κακῶς πάσχων ἠμύνετο, ἀλλ' εἴ τις εὐεργετούμενος ἀχάριστος φαίνοιτο· **6**) εἰς τὸν πλάγιον λόγον ἐπὶ ἐξαρτήσεως ἐξ ἱστορ. χρόνου, τίθεται εἰ μετ' εὐκτ. ἀντὶ ἐὰν μεθ' ὑποτακτ. ἢ εἰ μεθ' ὁριστ. ἀρκτ. (οὐδέποτε ὅμως ἱστορ.) χρόνου τοῦ εὐθέος λόγου : Ξεν.'Ελλ.6,4,6 ἐλογίζοντο ὡς, εἰ μὴ μάχοιντο, ἀποστήσοιντο αἱ πόλεις, Δημ.548,20 χρήματ' ὑπισχνεῖτο δώσειν, εἰ τοῦ πράγματος αἰτιῷντ' ἐμέ· ‖ ὁμ. ὅταν ὁ πλάγιος λόγος ὑπονοῆται ἐκ τῆς κυρίας προτάσεως : Δημ.276,1 οὐκ ἦν τοῦ πρὸς ὑμᾶς πολέμου πέρας.. Φιλίππῳ, εἰ μὴ Θηβαίους.. ἐχθροὺς ποιήσειε τῇ πόλει· **7**) ἐνίοτε μετ' εὐκτ. μετὰ τοῦ ἄν, ὅταν ἡ πρότασις χρησιμεύῃ ὡς ἀπόδοσις ἅμα καὶ πρότασις : Πλάτ.Πρωτ. 329B εἴ περ ἄλλῳ τῳ ἀνθρώπων πειθοίμην ἄν, καὶ σοὶ πείθομαι, Ξεν.'Απομν.1,5,3, Δημ.44,30 οὔτοι παντελῶς, οὐδ' εἰ μὴ ποιήσαιτ' ἂν ἤδη.. εὐκαταφρόνητον ἔσται· **8**) μετ' ἀπαρφ. μ. π. 'Ηρ. καὶ ἐπὶ πλαγίων λόγων : 'Ηρ.1,129 εἰ γὰρ δὴ δεῖν πάντως περιθεῖναι ἄλλῳ τέῳ τὴν βασιληΐην, (ἔφη) δικαιότερον εἶναι, αὐτ.3,105 κ.ὀλ.· **9**) μετὰ ρ. δηλούντων θαυμασμόν, χαράν, ἀγανάκτησιν, ἀμηχανίαν, ἱκανοποίησιν, ὡς θαυμάζω, ἀγαπῶ, αἰσχύνομαι, βαρέως φέρω, δεινόν ἐστιν, λυπεῖ με, μέμφομαι, φθονῶ κττ., τίθεται εἰ μεθ' ὁριστ. ἀντὶ ὅτι πρὸς ἔκφρασιν τοῦ προκαλοῦντος τὸ αἴσθημα ἀντικ. ἐν ὑποθ. μορφῇ : Δημ.52,17 θαυμάζω εἰ μηδεὶς ὑμῶν μήτ' ἐνθυμεῖται, ὁρῶν.., Αἰσχίν.3,147 οὐκ ἀγαπᾷ εἰ μὴ δίκην δέδωκεν, ἀλλ' εἰ μὴ καὶ χρυσῷ στεφάνῳ στεφανωθήσεται ἀγανακτεῖ· ‖ ἐπὶ ἐξαρτήσεως ἐξ ἱστορ. χρόνων : Ξεν.'Απομν.1,1,13 ἐθαύμασε δ' εἰ μὴ φανερόν ἐστιν, Πλάτ.Φαίδ.95A ἐθαύμαζον εἴ τι ἕξει τις χρήσασθαι τῷ λόγῳ, Δημ.351 δεινὸν εἰσῄει, εἰ μὴ ἔργων δόξει κοινωνεῖν· ‖ εἰς τὸν πλάγιον λόγον, ἐκπεφρασμένον ἢ ὑπονοούμενον, ἡγουμένου ἱστορ. χρόνου, ἡ ὁριστ. τρέπεται εἰς εὐκτ. : Αἰσχίν.2,157 ἐπεῖπεν ὡς δεινὸν (ἐνν. εἴη) εἰ.. μεγαλόψυχος γένοιτο, Πλάτ.Πολ.950A ἔχαιρον ἀγαπῶν εἴ τις ἐάσοι· **10**) ὁμ. διὰ τοῦ εἰ εἰσάγεται πρότ. χρησιμεύουσα αἰτιολογικῶς εἰς τὴν ἀπόδοσιν, ἐφ' ὅσον, μιὰ φορὰ πού : 'Ιλ.Δ 321 εἰ τότε κοῦρος ἔα, νῦν αὖτέ με γῆρας ὀπάζει, 'Ηρ.5,97 πολλοὺς γὰρ οἶκε εἶναι εὐπετέστερον διαβαλεῖν ἢ ἕνα, εἰ Κλεομένεα μὲν μοῦνον οὐκ οἷός τε ἐγένετο διαβαλεῖν· **11**) ἡ ἀπόδοσις παραλείπεται, ἐὰν νοῆται ἐκ τῶν συμφραζομένων, ὁπότε τὸ εἰ σημαίνει ἐν ᾗ περιπτώσει, μήπως τυχόν : 'Ιλ.Α 408 παρέζεο καὶ λαβὲ γούνων, αἴ κέν πως ἐθέλῃσιν ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι, 'Αριστφ.'Ορν.120 ἱκέται πρὸς σὲ δεῦρ' ἀφίγμεθα, εἴ τινα πόλιν φράσειας ἡμῖν εὔερον, Θουκ.6,100 πρὸς τὴν πόλιν, εἰ ἐπιβοηθεῖεν, ἐχώρουν, Πλάτ.Πολ.358B ἄκουσον καὶ ἐμοῦ, ἐάν σοι ἔτι ταὐτὰ δοκῇ (ἄκουσε καὶ ἐμέ, μήπως ἡ αὐτὴ

γνώμη εἶναι ἀρεστὴ καὶ εἰς σέ)· || ὁμ. ἡ ἀπόδοσις ἐν ρητορ. λόγῳ πολλάκις παραλείπεται: Ἰλ.Α 580 εἴ περ γάρ κ' ἐθέλῃσιν Ὀλύμπιος.. ἐξ ἑδέων στυφελίξαι (ἐάν θέλῃ (θὰ τὸ κάμῃ))· || συνήθ. β' ὑποθέσεως διὰ τοῦ εἰ δὲ μὴ κατὰ παράλ. τοῦ ρ.: Ἀριστφ.Πλοῦτ.468 κἂν μὲν ἀποφήνω.., εἰ δὲ μή, ποιεῖτον, Θουκ 3,3 καὶ ἢν μὲν ξυμβῇ ἡ πεῖρα, - εἰ δὲ μή, Μυτιληναίους εἰπεῖν· || ἐνίοτε τὸ ρ. τῆς προτάσεως παραλείπεται, κυρίως εἰς τὰς ἐκφορὰς εἰ μὴ πλήν, ἐκτός, παρά: Ἡρ.1,200 οὐδὲν ἄλλο σιτέονται, εἰ μὴ ἰχθῦς μοῦνον (δὲν τρώγουν τίποτε ἄλλο παρὰ ἰχθῦς), Ἀριστφ.Θεσμ.898 μὰ τὼ θεώ, εἰ μὴ Κρίτυλλά γ' (εἰμί)· || εἰ μὴ μεθ' ὁριστ. ἐν. ἢ μέλλ. = ἐκτὸς ἐάν: Ξεν.Ἀπομν.1,2,8 εἰ μὴ ἄρα ἡ τῆς ἀρετῆς ἐπιμέλεια διαφθορά ἐστιν, αὐτ. Οἰκ.1,13· || εἰ μὴ ὅσον = εἰ μὴ μόνον, παρὰ μόνον: Ἡρ.2,73 ἐγὼ μέν μιν οὐκ εἶδον, εἰ μὴ ὅσον γραφῇ· || εἰ μὴ εἴ τι παρὰ μόνον κάτι: Θουκ.1,17 ἐπράχθη τε οὐδὲν.. εἰ μὴ εἴ τι πρὸς περιοίκους· || εἰ μή τι.. ἀλλά..= ἂν ὄχι τίποτε ἄλλο.. τοὐλάχιστον: Πλάτ.Μέν.86Ε εἰ μή τι οὖν ἀλλὰ σμικρόν γέ μοι τῆς ἀρχῆς χάλασον· || κ. νεώτ. κ. δημ. εἰ δὲ μὴ ἄλλως = εἰδ' ἄλλως: Ἡρ.6,37 προηγόρευε τοῖς Λαμψακηνοῖσι μητιέναι Μιλτιάδεα, εἰ δὲ μή, σφέας.. ἀπείλεε ἐκτρίψειν· || κ. προηγουμένου τοῦ μάλιστα μέν: Θουκ.1,32 ἀναδιδάξαι.. μάλιστα μὲν ὡς καὶ ξύμφορα δέονται, εἰ δὲ μή, ὅτι γε οὐκ ἐπιζήμια· || συχν. προηγουμένης ἀρνήσεως: Ἀριστφ.Νεφ.1433 μὴ τύπτ', εἰ δὲ μή, σαυτόν ποτ' αἰτιάσει, Ξεν.ΚΠ 3,1,35 ὦ Κῦρε, μὴ οὕτω λέγε· εἰ δὲ μή, οὐ θαρροῦντά με ἕξεις· || ἐνίοτε εἰ δέ (ἐν χρ.κ.δημ.) ἀντὶ εἰ δὲ μή: Πλάτ. Εὐθ.285C εἰ μὲν βούλεται, ἑψέτω· εἰ δ', ὅ τι βούλεται, τοῦτο ποιείτω, - πήγαινε νὰ τὸν παρακαλέσῃς, εἰ δέ, θὰ σὲ πάφῃ· || εἰ δὲ τοῦτο ἐπὶ προτασσομένης ὑποθέσεως = ἐὰν οὕτως ἔχῃ ἢ εἶχε τῶν πραγμάτων: Στράβ.2,1,49· || ὁμ. σημ. κ. εἰ γάρ (αὐτ.7,3,6· || εἴ τις ὅσον οἱοσδήποτε ἄλλος ἢ περισσότερον παντὸς ἄλλου: Βακχ.5,5 τῶν γε νῦν αἴ τις ἐπιχθονίων, ὀρθῶς, Σοφ.Τρ.8 ὄκνον ἄλγιστον ἔσχον, εἴ τις Αἰτωλὶς γυνή (περισσότερον ἀπὸ τὰς ἄλλας Αἰτωλίδας), αὐτ.ΟΚ 734· || εἴ τις ἄλλος ἢ εἴ τις καὶ ἄλλος ἢ εἴ περ τις ἄλλος, νεώτ. συνήθ. εἴ περ τις καὶ ἄλλος = πλειότερον παντὸς ἄλλου: Εὐρ.Ἀνδρ.6 εἴ τις ἄλλη δυστυχεστάτη γυνή, πρβλ.Ἡρ.3,2 εἴ τινες καὶ ἄλλοι, Πλάτ.Πολ.501D ἔσεσθαι καὶ φιλόσοφον εἴπερ τινὰ ἄλλην· || Ἐπιγρ. κατ' εἰ δέ τινα τρόπον = καθ' οἱονδήποτε τρόπον, ὁπωσδήποτε· || εἴ ποτε κ. εἴπερ ποτὲ (καὶ ἄλλοτε) (τὸ β' ἐν χρ. κ. νεώτ.) πλέον ἢ ἄλλοτέ ποτε: Ἀριστφ.Ἱππ.594 πορίσαι σε νίκην εἴπερ ποτὲ καὶ νῦν, Θουκ. 4,20 ἡμῖν δὲ καλῶς, εἴπερ ποτέ, ἔχει.. ἡ ξυναλλαγή· || εἴ ποθεν (ἐνν. δυνατόν ἐστι) ἐὰν ἀπὸ κανὲν μέρος, ἀπὸ κάπου: Σοφ.Φιλ.1204 ξίφος, εἴ ποθεν,.. προπέμψατε· || εἴ που κ. εἴ ποθι = ἐὰν κάπου, ὁπουδήποτε: Ὀδ.Δ 193 καὶ νῦν, εἴ τί που ἐστι, πίθοιό μοι, Σοφ.Αἴ.886 εἴ ποθι πλαζόμενον λεύσσων, ἀπύοι· || εἴ πως μήπως κατά τινα τρόπον: Ὀδ.Δ 388 εἴ πως σὺ δύναιο λοχησάμενος λελαβέσθαι (ἔλλειπ.), Θουκ.1,58 πρέσβεις πέμψαντες, εἴ πως πείσειαν· **12**) τὸ εἰ καὶ διαστέλλεται τοῦ καὶ εἰ, καθ' ὅσον τὸ μὲν πρῶτον δηλοῖ τὴν ἐσχάτην δυνατὴν ὑπόθεσιν, τὸ δὲ δεύτερον ἀπίθανον ὑπόθεσιν στερουμένην σημασίας διὰ τὴν τέλεσιν τοῦ ὑπὸ τῆς ἀποδόσεως ἐκφραζομένου, βλ. καί· || τὸ ἀντίθ τοῦ καὶ εἰ εἶναι οὐδ' εἰ· τοῦ εἰ καὶ εἶναι τὸ εἰ μηδέ· || διὰ τὰ ὡς εἰ, ὡς εἴ τε, ὥσπερ εἰ βλ. ὡς, ὥσπερ· διὰ τὸ εἰ ἄρα βλ. ἄρα· διὰ τὸ εἴ γε βλ. γε· διὰ τὰ εἰ δή, εἴπερ βλ.λς· **13**) ἐν χρ. ὡς μόρ. ἐπὶ ἀρνητικῶν ὅρκων (= τῷ ἑβρ. im): ΠΔΨαλμ.94(95),11, ΚΔΜάρκ.8,12 τί ἡ γενεὰ αὕτη σημεῖον ἐπιζητεῖ; ἀμὴν λέγω ὑμῖν, εἰ δοθήσεται (= οὐ δοθήσεται)· **14**) τὸ εἰ ἐπὶ πλαγίων ἐρωτήσεων συντάσσεται μεθ' ὁριστικῆς ἐπὶ ἐξαρτήσεως ἐξ ἀρκτ. χρόνου ἀντιπροσωπευούσης τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ εἰς τὴν εὐθεῖαν ἐρώτησιν: Ἰλ.Ε 183 σάφα δ' οὐκ οἶδ', εἰ θεός ἐστιν, Σοφ.Ἀντ.41 εἰ ξυμπονήσεις καὶ ξυνεργάσει, σκόπει· || ὁμ. συντάσσεται μεθ' ὑποτ. ἐπὶ ἐξαρτήσεως ἐξ ἀρκτ. χρόνου ἀντιπροσωπευούσης ἀπορηματικὴν ὑποτ. καὶ ἐν τῇ εὐθείᾳ ἐρωτήσει: Ξεν.ΚΠ 8,4,16 τὰ ἐκπώματα.. οὐκ οἶδ' εἰ Χρυσάντᾳ τουτῳὶ δῶ (δὲν γνωρίζω ἂν θὰ τὰ δώσω)· ἐνίοτε κ. ἐλλειπτ.: Ἡρ. 1,75 ἐς τὰ χρηστήρια ἔπεμπε, εἰ στρατεύηται ἐπὶ τοὺς Πέρσας (ἵνα ἐρωτήσῃ)· || ὁμ. μετ' εὐκτ. ἐπὶ ἐξαρτήσεως ἐξ ἱστορ. χρόνων ἀντὶ ὁριστ. ἢ ὑποτακτ. ἐν τῇ εὐθείᾳ ἐρωτήσει: Ἡρ.1,60 ἐπεκηρυκεύετο Πεισιστράτῳ, εἰ βούλοιτό οἱ τὴν θυγατέρα ἔχειν γυναῖκα, Πλάτ.Ἀπολ.21Α ἤρετο εἴ τις ἐμοῦ εἴη σοφώτερος (ἡ ἐρώτ. ἔστι τις;)· σπαν. ἀόρ. εὐκτ. ἀντὶ ἀόρ. ὁριστ.: Δημ.1223 ἠρώτων αὐτὸν εἰ ἀναπλεύσειεν· συνήθ. ὅμως ἀντὶ ἀορ. ὑποτ.: Θουκ.1,25 τὸν θεὸν ἐπήροντο, εἰ παραδοῖεν Κορινθίοις τὴν πόλιν· εἰς ἀμφ. τὰς περιπτώσεις ἡ ὁριστ. ἢ ὑποτ. ἀπαντῶσι κ. ἐπὶ ἐξαρτήσεως ἐξ ἱστορ. χρόνων: Θουκ.1,119 ψῆφον ἐβούλοντο ἐπαγαγεῖν, εἰ χρὴ πολεμεῖν· || μετ' εὐκτ. μετὰ τοῦ ἄν, μόνον ὅταν οὕτω θὰ ἐξεφέρετο καὶ ἡ εὐθεῖα ἐρώτησις: Ξεν.Ἀν.4,8,7 ἠρώτων ἐκεῖνοι εἰ δοῖεν ἂν τούτων τὰ πιστά (ἡ ἐρώτ. δοίητε ἄν;)· || ἡ ἄρνησις κατόπιν τοῦ εἰ εἰς τὰς πλαγίας ἐρωτήσεις τίθεται διὰ τοῦ οὐ, ὁσάκις θὰ ἐτίθετο τοῦτο καὶ εἰς τὴν εὐθεῖαν ἐρώτησιν: Ἡρ.1,90 ἐνετέλλετο.. εἰρωτᾶν, εἰ οὔ τι ἐπαισχύνεται (ἡ ἐρώτ. οὐκ ἐπαισχύνει;)· || ἐὰν ὅμως ἐν τῇ εὐθείᾳ ἐρωτήσει θὰ ἐτίθετο μὴ (προκαλουμένης οὕτως ἀρνητικῆς ἀπαντήσεως), διατηρεῖται τοῦτο καὶ ἐν τῇ πλαγίᾳ: Πλάτ.Πολ.349 Β οὐ τοῦτο ἐρωτῶ, ἀλλ' εἰ τοῦ μὲν δικαίου μὴ ἀξιοῖ πλέον ἔχειν, μηδὲ βούλεται ὁ δίκαιος, τοῦ δὲ ἀδίκου (ἡ ἐρώτ. μὴ ἀξιοῖ, μηδὲ βούλεται)· || ἐν διπλαῖς πλαγίαις ἐρωτήσεσι διὰ τοῦ εἴτε εἴτε, εἰ εἴτε, εἴτε ἤ, εἰς τὴν β' πρότασιν δύναται νὰ τεθῇ οὐ ἢ μή: Σοφ. Αἴ.7 ὅπως ἴδῃς εἴτ' ἔνδον εἴτ' οὐκ ἔνδον, Πλάτ. Πολ.451D σκοπῶμεν εἰ ἡμῖν πρέπει ἢ οὔ, αὐτ.339Α.

-ει ρημ. ἐπίθημα γραφόμενον συνήθ. κατόπιν φωνήεντος ἢ ὑγροῦ συμφώνου ἢ ξ ἢ ψ, οἷον ἀθεεί, ἀμαχεί, ἀμοχθεί, ἀνωνυμεὶ κλπ., πρβλ. κ. -ί.

εἶ μτγν.κ.Ἐπίγρ. μετὰ τοῦ μήν, δωρ. μάν βεβαιωτικὸν μόριον ἀντὶ ἦ βλ.λ.· πρβλ.κ. ΕΜ 416,50 « ἦ ἐπίρρημα ὁρκικόν, ὅπερ καὶ διὰ διφθόγγου γράφεται εἶ.. μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε (ΠΔ Γεν.22,17) ἢ ὄντως καὶ ἀληθῶς καὶ ἔστιν ἐπίρρημα βεβαιώσεως ».

εἶ β' πρόσ. ἐν. τῶν ρ. εἰμὶ κ. εἶμι βλ.λς.

εἶ μσν. ἀντὶ εἶν' = εἶναι γ' πρόσ. ἐν. τοῦ ρ. εἶμαι βλ.λ.: Ἐρωτόκρ.Α 1663 καὶ πῶς εἶ μπορετὸ νὰ βγῶ ἀπού τὰ πάθη.

ΕΙ μυστηριῶδες δελφικὸν σύμβολον, πιθανῶς εἶδος ἀποφθέγματος, προτασσόμενον ἴσως καὶ συμβολίζον σειρὰν γνωμικῶν εἰς στίχους, ἀλλ' ἴσως κ. μ. ἁπλοῦν ἀρχιτεκτονικὸν σημεῖον.

εἶ δωρ. ἀντὶ οὗ βλ.λ.: ΑΒ 625,9.

εἶ Ἐπιγρ. Αἰγίν. ἀντὶ εἰς βλ.λ.

εἶα ἐπιφών. παρακελευσματικόν, ἔλα λοιπόν, ἐμπρός, ἄντε γειά σου, τιθέμενον μετὰ προστακτ. ἐν. ἢ πληθ.: Εὐρ.Μήδ.820 ἀλλ' εἶα χώρει καὶ κόμιζ' Ἰάσονα (= ἐμπρός (προχώρει), αὐτ.Ἡρ.622 ἀλλ' εἶ' ὁμαρτεῖτ', ὦ τέκν', εἰς δόμους πατρί, Θεόκρ.5,78 εἶα λέγε· || ὁμ. μετ' ἄλλων μορίων οἷον εἶα δὴ λοιπόν, ἔλα λοιπόν): Αἰσχ.Ἀγ.1650, Ἀριστφ.Θεσμ.659, εἶα δὴ πρώτιστα μὲν χρὴ κοῦφον ἐξορμᾶν πόδα, Πλάτ.Σοφ.239Β ἀλλ' εἶα δή..

σκεφώμεθα· || **εἶα νῦν**: 'Αριστφ.Εἰρ.467· || δυ. **ὦ εἶα, εἶα μάλα**: αὐτ.459-460 **ὦ εἶα. - εἶα μάλα. - ὦ εἶα - ἔτι μάλα** (πρβλ. **ἔγια μόλα-ἔγια λέσα**)· || μετὰ τοῦ οὐ ἐπὶ ἐρωτήσεως ἰσοδύναμον πρὸς προσταγήν: Εὐρ.ΙΤ 1423 **οὐκ εἶα πώλοις ἐμβαλόντες ἡνίας.. δραμεῖσθε,** πρβλ.'Ελ.1597 (**εἶα** μετὰ δασ. Σοφ.'Ιχν.87, πρβλ. 'Ηρωδιαν.1,495).

εἰαγχοῦν 'Ησ. «βοῶσαν», διόρθ. ἴαχον.

εἰάζω φωνάζω εἶα: Εὐρ.άπ.844, πρβλ. 'Ησ. «εἰάζων· εἶα ἐπικελεύων, Εὐριπίδης Χρυσίππῳ».

εἰαί 'Ησ. «τῶν ὀσπρίων τὰ ἀποκαθάρματα», τὰ σκύβαλα· πρβλ. εἶος.

εἰακέν 'Ησ. «ἀσθενεῖν».

εἰαμενή κ. **εἱαμενή** (ἡ) ὄχθη πλήρης πόας· 'Ησ. «τόπος ὅπου πόα φύεται ποταμοῦ ἀποβάντος ἢ ἕλος παραποτάμιον κάθυδρον ἢ ἀνοβολὴ ποταμοῦ φυτὰ ἔχουσα»: 'Ιλ.Δ 483 **ἥ ῥά τ' ἐν εἱαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο πεφύκῃ λείη,** Θεόκρ.25,16 **λειμῶνες ὑπόδροσοι εἰαμεναί τε,** 'Απολλ.Ρ 3,795 **βαθυρρείοντος ὑφ' εἰαμενῆς ὑπίοιο.**

εἰάν ἰων. ἀντὶ **ἐὰν** βλ.λ.

εἰανός-ή-όν ἐπ. ἀντὶ **ἑανὸς** βλ.λ.

εἶαρ-αρος (τὸ) ἀντὶ **ἔαρ** βλ.λ.

εἰαρινός-ή-όν βλ. ἐαρινός.

εἰαρόεις-εσσα-εν μτγν. ποι. ἐαρινός: Μαν. 4,275 **Κριοῦ τ' εἰαρόεντος.**

εἰαρόμασθος-ον μτγν. ἐπὶ γυναικός, ἡ ἔχουσα νεανικοὺς μαστούς: Ρουφῖν.ἐνΑΠ 5,75 **αὕτη πρόσθεν ἔην ἐρατόχροος, εἰαρόμασθος.**

εἰαροπότης (ὁ) 'Ησ. «αἱμοπότης, φυχοπότης».

εἰαροπώτης μ. τὸ θηλ. **εἰαροπῶτις** εἰαροπότης βλ.λ., περὶ τῶν 'Ερινύων: 'Ιλ.Τ 87 **μοῖρα καὶ εἰαροπῶτις 'Ερινύς** (δ.γρ. ἠεροφοῖτις).

εἰαροτερπής-οῦς-ές μτγν. ὁ τερπόμενος, χαίρων τὸ ἔαρ: 'Ορφ.'Υμν.50,14 **Νύσιαι, οἰστρομανεῖς, παιωνίδες, εἰαροτερπεῖς** (νύμφαι).

εἴασκον ἰων. κ. ἐπ. παρατ. τοῦ ἐάω βλ.λ.

εἴαται, εἴατο ἐπ. ἀντὶ **ἧνται, ἧντο** γ' πρόσ. πληθ. ἐν. κ. παρατ. τοῦ ρ. **ἧμαι** βλ.λ.

εἴατο ἐπ. ἀντὶ **εἶντο** γ' πρόσ. ὑπερσ. μέσ. τοῦ ρ. **ἕννυμι** βλλ.

εἴατο μέσ. τ. ἀντὶ **ἦσαν,** παρατ. τοῦ ρ. **εἰμὶ** βλ.λ. κτ. 'Αρίσταρχ. ἐν 'Οδ.Υ 106.

εἰαυτόν 'Επιγρ. ἀντὶ **ἑαυτὸν** βλ.λ.

εἰβάτας (ὁ) 'Επιγρ. θεσσ. ἀντὶ **ἡβητὴς** βλ.λ.

εἴβηνος (ὁ) ὀνομασία γένους ἵππων· || μτφ. κ. ἐπὶ κόρης: 'Αλκμ.23,59 **'Αγησιχόρα.. πεδ' 'Αγιδὼ τὸ εἶδος ἵππος εἰβήνω.. δραμεῖται.**

εἴβιμος-ον μσν. στάζων: Εὐστ.'Οδ.1471,30· || ὡς κύρ. ὄνομα: Εὐστ.'Ιλ.1336,28 **τοῦ δὲ εἴβειν καὶ ὄνομα παράγεται κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὁ Εἴβιμος.**

εἰβιοβοσκός (ὁ) 'Επιγρ. ἰβιοβοσκὸς βλ.λ.

εἴβω ἐπ. ἀντὶ λείβω, στάζω, ἀφήνω νὰ πίπτῃ εἰς σταγόνας: 'Οδ.Δ 153 **ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβε·** || ὀμ. μέσ.: Αἰσχ.Προμ.401 **ἀπ' ὄσσων.. δ' εἰβομένα ῥέοι** (διόρθ. ἀντὶ **λειβ-**), Σοφ.'Αντ.527 **κάτω δάκρυ' εἰβομένη·** παθ. πίπτω, ρέω κατὰ σταγόνας, στάζω: 'Ησίδ.Θ 910 **ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἴβετο,** 'Απολλ.Ρ 2,664 **ἱδρὼς εἴβεται ἐκ λαγόνων.**

εἴγε κ. κεχωρισμ. **εἰ γε** = ἄν δηλαδή.

αἶγμα-ατος (τὸ) εἰκών: Θησ.Στεφ. ἐν λ.

εἰδαίνομαι μτγν., ἀόρ. α' εἰδήνατο εἴδομαι βλ.λ., εἶμαι ὅμοιος, μετὰ δοτ.: Νίκ.'Αλ.76,600.

εἰδαλίζεται 'Ησ. «ἐναλίζεται».

εἰδάλιμος-η-ον (εἶδος) εὐειδής, ὄμορφος: 'Οδ.Ω 279 **γυναῖκας.. ἀμύμονα ἔργα εἰδυίας, .. εἰδαλίμας** (πρβλ. Εὐστ. «ἢ τὰς εὐειδεῖς λέγει ἢ καὶ ἄλλως τὰς ἐπιστήμονας, παρὰ τὸ εἰδέναι»)· **2)** μετὰ γεν. ὁ ὅμοιος, ὁμοιάζων πρός τινα: Μνασάλκ.ἐν ΑΠ 7,491 **σειρήνων εἰδάλιμος.**

εἰδαλίς (ἡ) 'Ησ. «ὄρνις ποιός».

εἰδάλλομαι 'Ησ. «εἰδαίνομαι, ἰνδάλλομαι».

εἶδαρ-ατος (τὸ) ἐπ. τροφή, φαγητόν: 'Ιλ.Ε 369 **παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλε εἶδαρ,** 'Οδ.Α 140 **εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα,** 'Ορφ.Λιθ.729 **μελίσσης ἄνθινον εἶδαρ** (τὸ μελίκηρον, ἡ κερήθρα), Θεόκρ.15,115 **εἴδατα θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνω πονέονται.**

εἶδας 'Ησ. «εἰς αὔριον» (πιθ. διορθ. ἔνας, βλ. ἔνος, πρβλ. κ. ἔνς ἄς).

εἰδέα ἀντὶ **ἰδέα** (γραφὴ ἐνίοτε ἐν χειρογρ.).

εἴδεδρος πάπ. ἀντὶ **ἴδεδρος** βλ.λ.

εἴδειν 'Επιγρ. ἀντὶ **ἰδεῖν** ἀπαρφ. ἀορ. τοῦ ρ. ὁρῶ βλ.λ.

εἰδέναι ἀπαρφ. τοῦ ἀχρ. ρ. εἴδω βλ.λ.

εἶδερ (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος **νησσιδῶν** πτηνῶν.

εἰδετικός-ή-όν μτγν. ἀντὶ **εἰδητικὸς** βλ.λ.: 'Ολυμπιόδ.Πλάτ.'Αλκ.18C.

εἰδέχθεια (ἡ) μτγν. εἰδεχθής, ἀποκρουστικὴ ὄψις: ΠΔΣοφ.Σαλ.16,3 **διὰ τὴν εἰδέχθειαν τῶν ἐταπεισταλμένων,** Φίλ.1,38.

εἰδεχθής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἀποκρουστικὴν ὄψιν, δυσειδής: Θεόφρ.Χαρ.28,4 **εἰδεχθής τις ἀπὸ τοῦ προσώπου,** Πολύβ.36,15,1 **εἰδεχθὴς ὢν κατὰ τὴν ἔμφασιν,** Διόδ.Σ 3,29 **τῇ χρόᾳ τοῦ πτερώματος εἰδεχθὲς καὶ ῥυπαρόν· 2)** σαπρός, δυσώδης, σάπιος: 'Ιππ.Γυν.2,115 **ἐπὴν δὲ κάτω ἑλκυσθῶσιν** (αἱ ὑστέραι) **ὑποθυμιῶν τὰ εἰδεχθέα.**

εἰδεχθῶς μτγν. κατὰ τρόπον εἰδεχθῆ βλ.λ.: Γρηγ. Νύσσ.1,410 **παρειὰς εἰδ-εν οὐλῇ κοιλανθείσης.**

εἰ δή ἄν μάλιστα, ἄν τῷ ὄντι, εἰσαγομένης ὑποθέσεως ἢ πλαγίας ἐρωτήσεως, ἥτις παρίσταται ὡς δεδομένη καὶ ἀνεγνωρισμένη: 'Ιλ.Α 90 **εἰ δή.. πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς 'Αχαιούς,** Σοφ. Τραχ.27 **τέλος δ' ἔθηκε.. καλῶς, εἰ δὴ καλῶς,** Πλάτ.Συμπ.218Ε **εἰ δή.. κοινώσασθαί τέ μοι ἐπιχειρεῖς,** 'Αριστλ.Ρητ.1370a, 30 **εἰ δὴ τοῦτο, δῆλον.**

εἰδῆ (ἡ) δημ. τὸ εἶδος βλ.λ.Ι), ἡ ὄψις τοῦ προσώπου: **ἀσχημοθώρα εἰδή·** || **κ.** ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου, ἡ ὅλη φυσιογνωμία: δ.τραγ. **ἀγγέλου ἂν ἔχῃς τὴν εἰδή, μά 'ν' ἡ ψυχή σου μαύρη· 2)** κατ' ἐπέκτ. ἐπὶ τόπων, ἡ ἐξωτερικὴ διαμόρφωσις, ἡ χαρακτηριστικὴ μορφή: Καζ.Ν ΘΚωμ. 1,18,12 **παίρνει κεῖθε ὁ τόπος τὴν εἰδή του.**

εἰδηθμός 'Ησ. «συστροφή, φυγή» (διορθ.**εἰλ-**).

εἰδήληγε 'Ησ. «ἀναμάρτητον».

εἴδημα-ατος (τὸ) μτγν. γνῶσις, μάθησις: Οἰνόμ. π. Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.5,21.

εἰδημονικός-ή-όν ὁ ἐκ τοῦ εἰδέναι, ἐκ γνώσεως, ἐξ ἐμπειρίας προερχόμενος, ὁ εἰς ταύτην ἰδιάζων: 'Αρχύτ.π.Στοβ.2,31,120 **ἀρχὰ εἰδ-,** ἀντίθ. **κοινανικά.**

εἰδημονικῶς ἐπίρρ. μετ' ἐπιστήμης, μετὰ γνώσεως, μετ' ἐμπειρίας· Σουΐδ. «ἐμπείρως».

εἰδημόνως ἐπίρρ. μτγν. μετὰ γνώσεως· 'Ησ. «ἐπιστημόνως»: 'Ερμογ. Μεθόδ.13, Βέττ.Βάλ.348,19.

εἰδήμων-ον-ος κ. νεώτ., μετὰ γεν. ὁ ἔχων γνῶσιν ἢ πεῖράν τινος, γνώστης: Διογ.Λ 6,14 **ὦ Στωϊκῶν μύθων εἰδήμονες,** ΑΠ 9,565 Σέξτ.'Εμπ.Μαθ. 1,79, **- τυγχάνει εἰδήμων τῶν τοιούτων ζητημάτων·** || ὀμ. ἀπολ. **ἄκουσε καὶ ἡμᾶς τοὺς εἰδήμονας·**

-ειδής-οῦς-ές κατ' ἀρχὰς β' συνθετ. ἐπιθέτων, γεν. δὲ παραγωγικὴ κατάληξις δηλοῦσα ὅτι τὸ ὑπὸ τῶν ἐπιθέτων προσδιοριζόμενον οὐσιαστικὸν ἔχει τὴν ὑπὸ τοῦ α' συνθετικοῦ σημαινομένην μορφήν, οἷον ἀνθρωποειδής, τραπεζοειδής.

εἴδησα μτγν. ἀόρ. τοῦ ἀχρ. ρ. εἴδω βλ.λ.

εἰδησέμεν ἐπ.ἀπαρφ. μέλλ. τοῦ ἀχρ. ρ. εἴδω βλ.λ.

εἰδησεογραφία (ἡ) νεώτ. ἀναγραφὴ εἰδήσεων εἰς ἐφημερίδος, διὰ τοῦ τύπου· **2)** τὸ μέρος ἐφημερίδος, ἐν ᾧ ἀναγράφονται αἱ εἰδήσεις.

εἰδησεογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἰδιάζων εἰς τὴν εἰδησεογραφίαν βλ.λ.

εἰδησεογραφικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἢ ἀπὸ ἀπόψεως εἰδησεογραφίας βλ.λ.

εἰδησεολογία (ἡ) νεώτ. ἡ πρὸς ἀναγραφὴν

εἰς τὸν ἡμερήσιον ἢ περιοδικὸν τύπον συλλογὴ εἰδήσεων ἀναφερομένων εἰς πράγματα ἄρτι γενόμενα καὶ δυνάμενα νὰ προκαλέσωσι τὸ κοινὸν ἐνδιαφέρον· διεθν. ὅρος ρεπορτάζ· ‖ κ. ἡ ἐν τῷ τύπῳ ἀναγραφὴ αὐτῶν: ἡ σημερινὴ εἰδησεολογία τῆς ἐφημερίδος εἶναι πολὺ πλουσία.

εἰδησεολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἢ ἰδιάζων εἰς τὴν εἰδησεολογίαν βλ.λ., ὁ κατὰ τὸν τρόπον, τὴν μορφὴν εἰδησεολογίας.

εἰδησεολογικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἢ ἀπὸ ἀπόψεως εἰδησεολογίας βλ.λ.: τὸ γεγονὸς ἀνεγράφη εἰδησεολογικῶς, ἄνευ σχολίων, - εἰδησεολογικῶς τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο ἄξιον ἀναγραφῆς.

εἴδησις-εως (ἡ) κ. νεώτ., δημ. -η· τὸ εἰδέναι, γινώσκειν τι, γνῶσις: Ναυσιφ.2 εἴδησις τῶν πραγμάτων, ΠΔ.Σειρ.42,18 ἔγνω γὰρ ὁ κύριος πᾶσαν εἴδησιν· ‖ ἡ ἐκ μαθήσεως θεωρητικὴ γνῶσις, ἐπίγνωσις, κατάληψις: Ἀριστλ.Ψυχ.402a,1 εἴδησις τῶν καλῶν, Κλήμ.Ἀλ.Στρωμ.2,17,468 παράκειται δὲ τῇ ἐπιστήμῃ.. καὶ ἡ εἴδησις· ‖ κ. νεώτ. κ. δημ. μάθησις, ἀντίληψις, οἷον ἐκ διδασκαλίας, πληροφορίας, ἀσκήσεως: Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.1,44 γραμματικὴ τοίνυν λέγεται.. κοινῶς μὲν ἡ τῶν ὁποιωνδήποτε γραμμάτων εἴδησις· νεώτ. κ. δημ. ἐν τῇ σημ. ταύτῃ μ. ἐν φρ. μετὰ τοῦ ἔχω: δὲν ἔχει εἴδησιν ποιήσεως - αἰσθητικῆς, - δὲν ἔχουν εἴδηση ἀπὸ ζωγραφική, - ἔχει κάποια εἴδηση ἀπὸ ἰατρική· ‖ δημ. κ. μετὰ τοῦ παίρνω, μ. ἐν ἀναφ. πρὸς γεγονότα ἢ καταστάσεις ἐν τῇ σημ. γνῶσις ἐξ ἀμέσου αἰσθήσεως, ἀντίληψις ἐξ ἰδίας πείρας, εἰδ. κ. ἐπὶ κακῷ ὑποψία ἐξ ἰδίας κρίσεως· πρβλ. ἰσοδυνάμους φρ. παίρνω χαμπάρι ἢ -έρι κ. παίρνω πρέφα: μόλις τώρα παίρνω εἴδηση πῶς ἄλλαξαν τὰ δρομολόγια, - ἔξω σκοτώνονται καὶ σὺ δὲν πῆρες εἴδηση, - πήρατε εἴδηση πῶς στερεύει τὸ πηγάδι;, - ἄρχισε νὰ παίρνῃ εἴδηση πῶς θὰ τοῦ φᾶνε τὰ λεφτὰ - πῶς τὸν ἀπατᾷ ἡ γυναίκα του· **2)** μτγν. κ. μσν. ἱκανότης, εἰδημοσύνη περὶ τὴν χρῆσιν, περὶ τὴν ἄσκησιν: Σχόλ.Ἰλ.Α 247 ἐν κινδύνοις οὖν παρεισάγων τὸν Νέστορα πολλὴν αὐτῷ μαρτυρεῖ τῶν λόγων εἴδησιν· **3)** νεώτ. κ. δημ. πληροφορία, ἀγγελία, ἄγγελμα, μήνυμα, ἐν ἀναφ. πρὸς γεγονὸς ἢ κατάστασιν ἢ ἐνέργειαν: διεβίβασε τὴν εἴδησιν προελάσεως τοῦ ἐχθροῦ, - ματαίως ἀνέμενον εἰδήσεις περὶ τῶν γεγονότων, - στερούμεθα νεωτέρων εἰδήσεων, - ἡ εἴδησις διεδόθη ἀστραπιαίως, Σολωμ.Ἐλ.Πολ.Σχ.Β 6,11 ἔρριξε χάμου τὰ χαρτιὰ μὲ τσ' εἴδησες τοῦ κόσμου· ‖ συνεκδ. κ. τὸ ἀγγελλόμενον γεγονός: φρικιαστικὴ εἴδησις· φρ. δίδω, δημ. δίνω εἰδ- = ἀναγγέλλω, εἰδοποιῶ: Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.24,20 μόν' ἔδωκαν τὴν εἴδηση στὸν Κωσταντῖνο μὲ πεζό· ὁμ. φρ. φέρω, δημ. φέρνω εἰδ- = ἀναγγέλλω, γνωστοποιῶ: μᾶς ἔφερε καλὰς εἰδήσεις, δ.δίστ. τὴν εἴδηση ποὺ μοῦ 'φερες κάλλιο νὰ μὴ 'χες φέρει· **4)** μτγν. κτ. πληθ. εἰδήσεις = μορφαὶ τῆς γνώσεως: Πλωτῖν.6,7,29 μαρτυροῦσι δὲ καὶ αἱ αἰσθήσεις, εἰδήσεις εἶναι θέλουσαι.

εἰδήσω μέλλ. τοῦ ἀχρ. ρ. εἴδω βλ.λ.

εἰδητικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ συνιστῶν τὸ εἶδος βλ.λ.4): Ἀριστλ.Μετφ.1086a,5 ἀπέστησαν ἀπὸ τοῦ εἰδητικοῦ ἀριθμοῦ καὶ τὸν μαθηματικὸν ἐποίησαν· ‖ μτγν. εἰδητικὸς ἀριθμὸς ὁ δεκτικὸς γεωμετρικῆς παραστάσεως: Ἰάμβλ.Μαθ.Ἐπιστ.19· ‖ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὰ εἴδη: αὐτ.5 εἰδητικὴ νόησις, αὐτ. εἰδητικαὶ ἀποδείξεις· ‖ ὁ εἰδικός βλ.λ.2): Ἀλέξ.Ἀφρ.Μετφ.113,6· **2)** νεώτ. ψυχολ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν αἰσθητοποίησιν τῶν ἀναμνήσεων, ὥστε νὰ προβάλλωνται ὡς πραγματικαὶ εἰκόνες: εἰδητικὴ ἱκανότης.

εἰδητικῶς ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον εἰδητικὸν βλ.λ.: Δαμάσκ.Ἀρχ.284,321, Πρόκλ.Παρμ.625,649Ϡ.

εἰδητός-ή-όν μτγν. ὁ δεκτικὸς γνώσεως: Δαμάσκ.Ἀρχ.81 εἶδος γάρ, ὅτι εἰδητὸν καὶ εἰδητικόν.

εἰδικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον εἰδικόν, ἀποκλειστικῶς: τὸ λέω εἰδικὰ γιὰ τὴν περίπτωσή του.

εἰδίκευσις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. -η ἡ ἐνέργεια τοῦ εἰδικεύειν, περιορισμὸς εἰς μίαν περίπτωσιν ἢ ἐφαρμογήν: εἰδίκευσις τῆς θεωρίας - τῆς συζητήσεως· ‖ ἡ εἰδικὴ ἀπασχόλησις, μάθησις, ἐπίδοσις εἴς τινα κλάδον τῆς ἐπιστήμης, πρβλ. εἰδικεύομαι: μετέβη εἰς Εὐρώπην δι' εἰδίκευσιν.

εἰδικεύω νεώτ. κ. δημ. καθιστῶ τι εἰδικόν, περιορίζω τι διὰ μίαν μόνην περίπτωσιν, ἀντιθ. γενικεύω: εἰδίκευσα τὸ ἐμπόριόν μου εἰς τὰ εἴδη πολυτελείας, - διὰ νὰ σοῦ ἀπαντήσωμεν, πρέπει νὰ εἰδικεύσῃς τὴν ἐρώτησιν· ‖ μέσ. -ομαι, μτχ. εἰδικευμένος ἀποκτῶ εἰδικὰς γνώσεις ἢ ἐμπειρίαν εἴς τινα κλάδον ἐπιστήμης ἢ τέχνης: εἰδικεύθη εἰς τὴν ὀφθαλμολογίαν.

εἰδικός-ή-ό(ν) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ὡρισμένον εἶδος ἢ εἰς ὡρισμένας περιπτώσεις, ἀντίθ. γενικός: Φιλόδ.Σημ.ἀπ.2 τὰς γενικὰς καὶ τὰς εἰδικὰς τῶν σημείων παραλλαγάς, Ὠριγ.1,132 εἰδικὸν τόδε τὸ κινεῖσθαι πρὸς τὸ τύπτειν.. τὸ γενικὸν τὸ κινεῖσθαι, - τὰ εἰδικὰ γνωρίσματα τῶν σπονδυλωτῶν ζῴων, - εἰδικὸς ἐπιστημονικὸς ὅρος, - εἰδικαὶ διατάξεις τοῦ νόμου, - εἰδικὴ διδακτικὴ (ἡ πραγματευομένη περὶ ἑκάστου μαθήματος), - εἰδικὸν βάρος, - εἰδικὴ θερμότης· ‖ νεώτ. εἰδ. εἰδικὰ νοσήματα τὰ ἀφροδίσια ἐν γένει· ‖ ὑπερθ. τοῦ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ εἰδικώτατον ἐν τῇ λογικῇ τὸ κατώτατον εἶδος: Στωϊκ.3,214, πρβλ. Δαμάσκ.Ἀρχ. 87· **2)** ὁ ἀποκλειστικῶς ἀνήκων εἴς τινα, δι' ὡρισμένην χρῆσιν προωρισμένος, ὁ ἰδιαίτερος: Ἰω.Φιλόπ.Μετεωρ.4,27, - εἰδικὸν φάρμακον κατὰ τῆς φυματιάσεως, - πρέπει νὰ ψηφισθῇ εἰδικὸς νόμος δι' αὐτὴν τὴν περίπτωσιν· **3)** μορφικός, ἀντίθ. ὑλικός: Πλούτ.Ἠθ.876E ἡ μὲν ἐπὶ τὸ ποιητικὸν αἴτιον καὶ εἰδικόν.., ἡ δὲ ἐπὶ τὸ παθητικὸν καὶ ὑλικόν, Πλωτῖν.5,7,1 εἰδικαὶ διαφοραί· **4)** νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων εἰδικότητα βλ.λ. εἴς τινα κλάδον ἐπιστήμης ἢ τέχνης: εἰδικὸς ὀφθαλμίατρος, - εἰδικὸς διὰ τὴν συντήρησιν τῶν ψηφιδωτῶν· ‖ ὁμ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ.: πρέπει νὰ κοιταχτῇς σὲ κανέναν εἰδικό· **5)** βυζαντ. τίτλος ἀνωτέρων ἀξιωματούχων τοῦ βυζαντινοῦ παλατίου καὶ στρατοῦ, συνήθ. ὁ κόμις τῶν θείων πριονάτων (θησαυροφύλαξ)· ‖ ὁμ. κ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. = ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ ἀξίωμα τούτων.

εἰδικότης-ητος (ἡ) νεώτ., δημ. -τητα ἡ ἰδιότης τοῦ εἰδικοῦ βλ.λ.5), κυρ. ἡ ἀποκλειστικὴ περί τινα κλάδον τῆς τέχνης ἢ ἐπιστήμης ἱκανότης καὶ εἰδίκευσις: ἔχει εἰδικότητα εἰς τὰ ποινικά, - εἶναι ἔξω τῆς εἰδικότητός μου· **2)** συνεκδ. αὐτὸς οὗτος ὁ ἔχων τὴν εἰδικότητα: ἀνεγνωρισμένη εἰδικότης εἰς τὴν γυναικολογίαν.

εἰδικῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον εἰδικόν, ἰδιάζοντα: Στωϊκ.2,77, Διοσκ.5,75· **2)** Ἐπιγρ. ἰδιαιτέρως.

εἴδιον Ἡσ. «νενοτισμένον, ὑγρὸν» (πιθ. ἀντὶ ἰδῖον, πρβλ. ἰδίω).

εἰδογραφία (ἡ) μτγν. ἡ συγγραφή, ἡ πραγματεία περὶ τῶν εἰδῶν βλ.λ.

εἰδογράφος (ὁ) μτγν. ὁ τακτοποιῶν, κατατάσσων τὰς φιλολογικὰς μορφὰς (περὶ τοῦ κριτικοῦ Ἀπολλωνίου): Σχόλ.Πίνδ.Π 2,1, ΕΜ 295,21.

εἴδοι-ῶν (οἱ) (λατ.) κ. ἴδοι κ. εἴδυιοί (Ἐπιγρ.) ἡ 13η ἡμέρα τοῦ ρωμαϊκοῦ μηνός, τινῶν δὲ ἡ 15η (idus): Διον.Ἀλ.Ρωμ.6,89, Πλούτ.Καῖσ.63 ἡμέρᾳ Μαρτίου.. ἣν Εἰδοὺς Ῥωμαῖοι καλοῦσι, Ἐπιγρ.· ‖ Μοσχόπ. π. Σχεδ. σ.144 «εἴδοί, παρὰ Ῥωμαίοις αἱ κατὰ τὸ τέλος τοῦ μηνὸς ἡμέραι», Θεόδ.Βαλσ.64 «κολάνδαι λέγονται αἱ πρῶται δέκα ἡμέραι τοῦ μηνός, νόνναι αἱ δεύτεραι καὶ εἴδοι αἱ τρίται».

εἰδολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μορφήν, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὴν ὕλην, τὸ περιεχόμενον : **εἰδολογικὴ μόρφωσις** (ἡ ἀναφερομένη εἰς τὴν διανοητικὴν ἀγωγήν, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὴν πρόσκτησιν γνώσεων)· || τὸ ἀρσ. **εἰδολογικός** ὡς οὐσ. φιλοσ. ὁ πρὸς καθορισμὸν τοῦ ἠθικοῦ ἐκ τῶν ἰδιοτήτων τῆς βουλήσεως ἀφορμώμενος.

εἰδολογικῶς ἐπίρρ. νεώτ. ἀπὸ ἀπόψεως εἰδολογικῆς, κατὰ τρόπον εἰδολογικὸν βλ.λ.

εἴδομαι μέσ. τοῦ ἀχρ. ρ. **εἴδω** βλ.λ.

εἰδομαλίδας (ὁ) ὁ καλλωπίζων τὰς παρειάς· Εὐστ. 1412,31 « διὰ τὸ καλλωπίζεσθαι τὰ μῆλα τῆς ὄψεως, ἐρευθόμενος δηλαδὴ κορικώτερον »· πρβλ. ἰδομαλιάδαι : 'Αλκ.150.

εἶδαν ἀόρ. β' τοῦ ἀχρ. ρ. **εἴδω** βλ.λ.

εἰδοποίημα-ατος (τὸ) μτγν. ἀντίγραφον εἴδους ἢ σχήματος : Θεολ.'Αριθμ.9.

εἰδοποίησις εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. -η ἡ παράστασις, ἀπεικόνισις τοῦ εἴδους ἤτοι τῆς τυπικῆς μορφῆς : Θεολ.'Αριθμ.36 **εἰδοποίησις ἀριθμοῦ**, 'Ιάμβλ.Νικ.'Αριθμ.15Ρ· **2**) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ εἰδοποιεῖν, γνωστοποίησις : **δὲν μοῦ ἔκαμαν τὴν εἰδοποίησιν ἐγκαίρως, - συμφώνως πρὸς τὴν εἰδοποίησιν**· **3**) συνεκδ. τὸ ἔγγραφον δι' οὗ εἰδοποιεῖταί τις, εἰδοποιητήριον : **βρῆκα στὸ σπίτι μου μιὰ εἰδοποίηση γιὰ τοὺς φόρους.** || εἰδ. ἡ εἰς ἐφημερίδα, περιοδικὸν κττ. ἐπὶ πληρωμῇ καταχώρισις πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ γίνῃ εὐρέως γνωστὴ κατάστασίς τις ἢ ἐνέργεια ἢ περίστασις κττ. ἀφορῶσα εἰς ἀστικὰ κ. ἰδ. οἰκονομικὰ συμφέροντα· πρβλ. γνωστοποίησις, ρεκλάμα.

εἰδοποιητήριος-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ δι' οὗ γίνεται εἰδοποίησις βλ.λ.2), ἢ ὁ πρὸς εἰδοποίησιν γινόμενος : **εἰδοποιητήριος ἐπιστολή - πυροβολισμός**· || κ. δημ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ δι' οὗ ἐνεργεῖται ἡ εἰδοποίησις ἔγγραφον : **εἰδοποιητήριο(ν) ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς.**

εἰδοποιητικός-ή-όν μτγν. εἰδοποιός βλ.λ. : Πλωτῖν.1,8,9, 'Ολυμπι.Μετ.297,28· **2**) νεώτ. ὁ εἰδοποιῶν, ἀναγγέλλων, ὁ δι' οὗ γίνεται εἰδοποίησις βλ.λ.2) : **εἰδοποιητικὴ ἐπιστολή.**

εἰδοποιία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. διαμόρφωσις, κατασκευή : Φίλ.Μηχ.Βελοπ.50,51 **αἱ κατὰ μέρος εἰδοποιίαι**, ἀντίθ. οἰκοδομία· || εἰδικὴ μορφή : Στράβ.1,1,18 **τοσαύτας καὶ τὰς πολιτείας νομίζομεν, ὁμωνύμως καλοῦντες ὡς ἂν ἀπ' ἐκείνων τὴν ἀρχὴν ἐχούσας τῆς εἰδοποιίας**· || φιλοσ. ἡ παραγωγὴ εἰδῶν βλ.λ.4), μορφῶν : 'Ιάμβλ.Μαθ. 'Επιστ.14, Πρόκλ.Θεολ.Στοιχ.144, Συριαν.Μεταφ.86,1· **2**) ῥητορ. περιγραφικὴ ἱκανότης : Λογγῖν.18,1 **εἰδοποιίαι τῶν σχημάτων**· **3**) κ. νεώτ. νομ. ἡ μετασκευή, δι' ἧς πρᾶγμά τι μεταβάλλει εἶδος, μετατιθέμενον εἰς ἑτέραν κατηγορίαν, τάξιν πραγμάτων: **εἰδοποιία ξυλείας - μεταλλεύματος.**

εἰδοποιός-όν κ. νεώτ. ὁ συνιστῶν, χαρακτηρίζων τὸ εἶδος : 'Αριστλ.Τοπ.143b,7 **εἰδοποιὸς διαφορά**, πρβλ. ΗΝικ.1174b,5, Πλωτῖν.6,3,18, Δαμάσκ. 'Αρχ.308· **2**) ὁ δημιουργὸς εἴδους ἢ εἰδῶν βλ.λ.4), ἰδίων μορφῶν : Πρόκλ.Θεολ.Στοιχ.157, Θεολ.'Αριθμ.28 **ἀριθμὸς .. δικαιοσύνης εἰδοποιός.**

εἰδοποιῶ-έω μτγν., νεώτ. κ. δημ. δίδω εἴς τι ἴδιον εἶδος, τυπικὴν μορφήν : Χρύσιππ.Στωϊκ.2,148 **εἰδοποιεῖν ἕκαστα καὶ σχηματίζειν**, Φίλ.2,219 **ἰδέαι εἰδοποιοῦσαι ἕκαστα τῶν ὄντων**, 'Ηλιόδ.3,13 **εἰς ἀνθρώπους.. ἑαυτοὺς** (οἱ θεοὶ) **εἰδοποιοῦσι** (λαμβάνουν μορφὴν ἀνθρώπων)· || **εἰδ- τινα πρός τινα** παρομοιάζω : Κύριλλ.'Ιουλ.5,172· || ὁμ.κ.παθ. : Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.6· || κ.μετ'αἰτ. : Θεολ.'Αριθμ.34 ἀριθμὸς **τὴν ἐπ' ἄπειρον προχώρησιν εἰδοποιούμενος** (κατεσκευασμένος εἰς τὸ σχῆμα ἀπείρου προόδου)· **2**) χαρακτηρίζω : Γαλ.1,161 **εἰδ- αἵρεσιν**· ὁμ. κ. παθ. μετὰ δοτ. : 'Ασπάσ.ΗΝικ.87,5· **3**) ἀπεικονίζω, περιγράφω : Πλούτ.'Αλέξ.1 **διὰ τούτων εἰδοποιεῖν τὸν ἑκάστου βίον**· **4**) προσθέτω εἰδικὰς λεπτομερείας : Στράβ.15,1,14 **προστεθεῖσαι δὲ καὶ αἱ τῶν ἄλλων** (ἀποφάσεις).. **εἰδοποιήσουσι τὴν γραφήν**· **5**) κ. νεώτ. ἐπιστημ. καθιστῶ τι εἶδος : Κλήμ.'Αλ.925 **εἰδοποιοῦσαι διαφοραὶ** (αἱ εἰδοποιοί)· **6**) νεώτ. κ. δημ. γνωστοποιῶ τι εἴς τινα, πληροφορῶ, ἀναγγέλλω, δίδω εἴδησιν : **εἰδοποίησα τὴν ἀστυνομία(ν)**· κ. παθ. : **εἰδοποιήθητε ἐγκαίρως.**

εἶδος-ους (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐξωτερικὴ ὄψις τῶν πραγμάτων, μορφή, σχῆμα, συχν. παρ' 'Ομ. ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς· κατ' αἰτ. ὡς προσδιορισμὸς τῆς ἀναφορᾶς καὶ ὡς ἐπίθ. οἷον **εἶδος ἄριστος, ἀγητός, κακός** : 'Ιλ.Ε 787 **αἰδώς, 'Αργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγητοί**, 'Οδ.Θ 174 **εἶδος ἀλίγκιος ἀθανάτοισιν**· || παρ. 'Ομ. ἀντίθ. φρένες : 'Οδ.Ρ 454 **ὢ πόποι, οὐκ ἄρα σοί γ' ἐπὶ εἴδεϊ καὶ φρένες ἦσαν**· ὁμ. ἀντίθ. **βίη** : 'Ιλ.Φ 316 **οὔτε βίην χραισμησέμεν οὔτε τι εἶδος** (οὔτε ἡ δύναμις οὔτε ἡ μορφή), 'Ηρ.1,8 **τὸ εἶδος τῆς γυναικὸς ὑπερεπαινέων**, 'Αριστφ.Θεσμ.267 **γυνὴ τό γ' εἶδος**· || ὁμ. κ. ἐπὶ ζῴων : 'Οδ.Ρ 308 **ταχὺς ἔσκε θέειν ἐπὶ εἴδεϊ τῷδε**, 'Ηρ.3,107 **ὄφιες ποικίλοι τὰ εἴδεα**· || περιφρ. μετὰ γεν. προσ. πρὸς δήλωσιν τοῦ προσώπου τούτου : Σοφ.'Ηλ.1177 **ἦ σὸν τὸ κλεινὸν εἶδος 'Ηλέκτρας τόδε** (ἀντὶ ἡ 'Ηλέκτρα)· **2**) εἰδ. ἡ ὡραία μορφή, καλλονή : 'Ηρ.1,199 **ὅσαι μέν νυν εἴδεός τε ἐπαμμέναι εἰσὶ καὶ μεγάθεος**, αὐτ.6,127 **πλούτεϊ καὶ εἴδεϊ προφέρων**· **3**) ἐν τῇ ἰατρικῇ, σωματικὴ ἐμφάνισις, ἰδιοσυγκρασία : 'Ιππ.Φύσ. 'Ανθρ.9· || συχνότ. κτ. πληθ. : αὐτ.'Αέρ.5 **τά τε εἴδεα τῶν ἀνθρώπων εὔχροά τε καὶ ἀνθηρά ἐστι**· **4**) γεν. τὸ σχῆμα, ἡ ἐξωτερικὴ διασκευή : 'Ιππ.'Ιητρ.3 **σχῆμα καὶ εἶδος**· || εἰδ. κτ. πληθ. τὰ διακοσμητικὰ σχέδια : Πλούτ.Θεμ.29 **ἐπιδείκνυσθαι τὰ εἴδη** (τὰ ποικίλα στρώματα)· || ἐν τῇ μουσικῇ, ἡ μουσικὴ κλῖμαξ ταυτόσημος πρὸς τὸ σχῆμα : 'Αριστόξ.'Αρμον.74Μ **τοῦ διὰ τεσσάρων τρία εἴδη**· **5**) **εἶδος** μαθημ. ἡ σχηματικὴ παράστασις ἀριθμῶν· ὁμ. πᾶν εἰδικὸν γεωμετρικὸν σχῆμα : 'Αριστλ.Φυσ.203a,15 **ὁτὲ μὲν ἄλλα γίγνεσθαι τὸ εἶδος, ὁτὲ δὲ ἕν**, Θεολ.'Αριθμ.4 **ἡ μονὰς εἶδος τῶν εἰδῶν τυγχάνει**, Εὐκλ.Δεδομ.53 **δύο εἴδη τῷ εἴδει δεδομένα**· || εἰδ. ἐπὶ τῶν κεντρικῶν κωνικῶν, ὀρθογώνιον σχηματιζόμενον ὑπὸ τῆς ἐγκαρσίας διαμέτρου καὶ τῆς ἀντιστοιχούσης παραμέτρου : 'Απολλών.Περγ.Κων.1,14,21· **6**) φιλοσ. κτ. πληθ. **τὰ εἴδη** = σχήματα, δηλ. αἱ διάφοροι κατηγορίαι τῶν ἀτόμων : Δημόκρ.π.Θεοφρ.Αἰσθ.51.

εἰδότης-ητος (ἡ) μτγν. ἡ ποιότης τοῦ εἴδους.

εἰδότως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἐπισταμένως, μετὰ γνώσεως, μετ' εἰδημοσύνης : Αἰσχ.1,111 **διεξῄει περὶ τοῦ πράγματος καὶ μάλα εἰδότως καὶ σαφῶς**· || ἐπιστημονικῶς : 'Αριστλ.Φυσ.188a,5 **οὐκ εἰδότως μὲν λέγεται, ὀρθῶς δὲ λέγεται.**

εἴδουλις (ἡ) μτγν. εἶδος, τρόπος ἐκτελέσεως θυσίας : 'Ιω.Λυδ.Μην.3,10 **τὸ δὲ τῶν εἰδῶν ὄνομα .., παρὰ δὲ τοῖς ἱερεῦσιν ἀπὸ θυσίας τινὸς τρόπου, ἥτις εἴδουλις ὠνομάζετο.**

εἰδοφόρος (ὁ) 'Επιγρ. κ. νεώτ. ἀρχαιολ. **τὸ μέρος**, τὸ τμῆμα τοῦ ἐπιτυμβίου μνημείου **τὸ φέρον τὴν εἰκόνα**, τὴν εἰδὴν τοῦ **νεκροῦ.**

εἰδοφορῶ-έω μτγν. ἐν ἀναφ. πρὸς τὸν ἐν δράματι χορόν, παριστῶ τι κατ' εἶδος, ἤτοι οὐχὶ ὡρισμένον τι πρόσωπον, ἀλλ' εἶδος, τάξιν προσώπων, οἷον γερόντων, οἰκετῶν κττ. : Διον.'Αλ.Ρωμ.7,72.

εἰδυιοί-ῶν (οἱ), γεν. κ. εἰδυῶν 'Επιγρ. εἰδοὶ βλ.λ.

εἰδυλίς-ίδος (ἡ) θηλ. τοῦ **εἰδύλος** βλ.λ.: Καλλ.ἀπ.451.

εἰδυλλιακός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς εἰδύλλιον βλ.λ. : **εἰδυλλιακὴ ποίησις**· || κατ'

ἐπέκτ. ὁ ὁμοιάζων πρὸς τὰ ἐν τοῖς εἰδυλλίοις περιγραφόμενα: εἰδυλλιακὴ ζωή, - εἰδ- τοπίον.

εἰδύλλιον (τό) μτγν. κ. νεώτ., δημ. -ο ὑποκορ. τοῦ εἶδος βλ.λ.2), μικρὸν περιγραφικὸν ποίημα, συνήθως βουκολικῆς ὑποθέσεως, οἷα ἔγραφεν ὁ Θεόκριτος, ὁ Βίων, ὁ Μόσχος: Σχόλ.Θεοκρ.Proll, πρβλ.Πλίν.Ἐπιστ.4,14, - ἐν τῇ γαλλικῇ ποιήσει τοῦ 18ου αἰῶνος ἀφθονοῦσι τὰ εἰδύλλια· 2) νεώτ κ. δημ. κ. διήγημα εἰς πεζὸν περιγραφικὸν ἐρωτικῶν, αἰσθηματικῶν ἐπεισοδίων· 3) ὁμ. συνεκδ ἁπλοῦν καὶ τρυφερὸν ἐρωτικὸν ἐπεισόδιον: τὸ εἰδύλλιον ἐπλέχθη εἰς τὰ λουτρά.

εἰδύλλομαι ἀντὶ εἰδάλλομαι βλ.λ.: Πέμπελ.π Στοβ.4,25,52 εἰδύλλεται ὡς καὶ δαίμοσιν ἐχθρός (διορθ. -λλέτω).

εἰδύλος-ον λεξ. εἰδήμων βλ.λ.· ΕΜ 295,30.

εἴδω δὲν ὑπάρχει ἐν χρ. ἐνεργ. ἐν., ἀντ' αὐτοῦ δὲ κεῖτα ὁρῶ, νεώτ. κ. δημ. βλέπω βλ.λ., ἀόρ. β' εἶδον πάντοτε μὲ τὴν σημ. ὁρῶ (μτγν. κ. εἶδα), ἐν χρ ὡς ἀόρ τοῦ ὁρῶ, ἐπ. ἴδον, θαμ. ἴδεσκε, μτγν. αἰολ εὔιδον, προστ. ἴδε (παρ' ἀττ. κ. ἰδέ ὡς ἐπίρρ). ἴδετε, ὑποτ. ἴδω, ἐπ. ἴδωμι, εὐκτ. ἴδοιμι, ἀπαρφ ἰδεῖν, ἐπ. ἰδέειν, μτχ. ἰδών, δθ. μέλλ. ἰδησῶ, παρακ. οἶδα βλ.λς, μέσ. εἴδομαι ἀόρ β' εἰδόμην, ἐπ. ἰδόμην, ποι., ἰων. κ. π. μτγν., παρ' ἀττ. ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἐπ-, προ-, ὑπ-ειδόμην, προστ. ἰδοῦ (συχν. γραφόμενον ἰδού ὡς ἐπίρρ.), ὑποτ. ἴδωμαι, εὐκτ. ἰδοίμην, ἀπαρφ. ἰδέσθαι, μτχ. ἰδόμενος, βλέπω, θεῶμαι, κοιτάζω, τό τε ἐνεργ. κ. τὸ μέσ., συνήθ. τὸ μέσ. ἐν συνεκφ. μετὰ τοῦ ὀφθαλμοῖσι ἢ ἐν ὀφθαλμοῖσι ἢ ἐν ὄμμασι: Ἰλ.Α 587 μή σε.. ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι θεινομένην, Εὐρ.Ὀρ.1020 ὡς α. ἰδοῦσ' ἐν ὄμμασι πανυστάτην πρόσοψιν ἐξέστην φρενῶν· 2) ἐπιτηρῶ, φυλάσσω: Ἰλ.Δ 476 τοκεῦσιν ἅμ' ἕσπετο μῆλα ἰδέσθαι· ‖ κ. μετ' ἀνοφορ. προτάσ: Ὀδ.Κ 44 ἄγε θᾶσσον ἰδώμεθα, ὅττι τάδ' ἐστίν ‖ συνήθ. κτ. ἀπαρφ κατόπιν οὐσ. ἢ ἐπιθ.: Ἰλ.Ε 725 θαῦμα ἰδέσθαι, Πλάτ.Πολ.620Α ἐλεεινήν τε γὰρ ἰδεῖν εἶναι (τὴν ψυχήν)· 3) συναντῶ τινα, ὁμιλῶ μετ' αὐτοῦ (ὡς τὸ δημ εἶδα τὸν..): Θουκ.4,125 πρὶν τὸν Βρασίδαν ἰδεῖν 4) λαμβάνω πεῖράν τινος, δοκιμάζω, ἀπολαύω: Ὀδ.Γ 233 καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι, Σοφ Τρ.835 πῶς ὅδ' ἂν ἀέλιον ἕτερον ἢ τανῦν ἴδοι· 5) προσβλέπω, ἀτενίζω (εἰς, ἐπί, πρός): Ἰλ.Ι 373 εἰς ὦπα ἰδέσθαι, Ὀδ.Μ 244 πρὸς τὴν ἴδομεν δείσαντες ὄλεθρον· ‖ ὁμ. μετ' ἐπιρρ. ἢ ἐπιθετ. προσδιορ.: Ἰλ.Α 148 ὑπόδρα ἰδών· ‖ κέρδος ἰδεῖν = ἀποβλέπειν εἰς τὸ κέρδος: Αἰσχ.Εὐμ 541 μηδέ νιν κέρδος ἰδὼν.. λὰξ ἀτίσῃς· 6) βλέπω νοερῶς, ἀντιλαμβάνομαι: Ἰλ.Φ 61 ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσίν, Πλάτ.Πολ.511Α ἃ οὐκ ἂν ἄλλως ἴδοι τις ἢ τῇ διανοίᾳ 7) ἐξετάζω, ἐρευνῶ: Πλάτ.Φαίδ.70D περὶ πάντων ἴδωμεν, ἆρ' οὑτωσὶ γίγνεται πάντα, αὐτ.Θεαίτ.192Ε· 8) μέσ. ἐν. εἴδομαι, ἐπ. ἐείδεται, μτχ. ἐειδόμενος, ἀόρ. εἰσάμην, ἐπ. μτχ. ἐεισάμενος, μ. ποι., ἐπ. κ λυρ. ὁρῶμαι, φαίνομαι: Ἰλ.Θ 559 πάντα δέ τ' εἴδεται ἄστρα (εἶναι ὁρατά, φαίνονται), αὐτ.Ω 319 εἴσατο δέ σφιν δεξιὸς ἀΐξας ὑπὲρ ἄστεος (αἰετός), Ὀδ.Ε 283 εἴσατο γάρ οἱ πόντον ἐπιπλώων· ‖ εἴδεται ἦμαρ μετ' ἀπαρφ. ἔρχεται, ἦλθεν ἡ ἡμέρα νά..; Ἰλ.Ν 98 νῦν δὴ εἴδεται ἦμαρ ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι· 9) ὁμ. μετ' ἀπαρφ. φαίνομαι ὅτι εἶμαι: Ἰλ.Α 228 τὸ δέ τοι κὴρ εἴδεται εἶναι (σοῦ φαίνεται πὼς εἶναι θάνατος) ‖ κτ. παράλ τοῦ ἀπαρφ: Ἰλ.Ξ 472 οὐ μέν μοι κακὸς εἴδεται, οὐδὲ κακῶν ἐξ (ἐνν. εἶναι) (δὲν μοῦ φαίνεται νὰ εἶναι ταπεινῆς καταγωγῆς), Θεόκρ.25,58 βασιλεῦσιν ἐείδεται ἐν φρεσὶν ᾗσιν ‖ φαίνομαι ὡς, προσποιοῦμαι, καμώνομαι: Ὀδ.Ε 281 εἴσατο δ' ὡς ὅτε ῥινὸν ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ (εἶχε τὴν ὄψιν ἀσπίδος)· 10) ἐπὶ καθαρῶς μέσ. σημ. μετὰ δοτ. καθιστῶ ἐμαυτόν ὅμοιον, ὁμοιάζω: Ἰλ.Γ 389 τῇ μέν ἐεισαμένη προσεφώνεε δῖ' Ἀφροδίτη· ‖ συνήθ. κτ. μτχ. ἐν. ὅμοιος: Ἰλ.Β 280 Ἀθήνη εἰδομένη κήρυκι, Πίνδ.Ν 10,15 τῷ δ' ὄψιν ἐειδόμενος ἀθανάτων βασιλεύς, Ἡρ.6,69 φάσμα εἰδόμενον Ἀρίστωνι.

εἰδώ Ἡσ. « φρόνησιν, ὄψιν ».

εἰδωλεῖον (τό) μτγν. κ. εἰδώλιον ναὸς τῶν εἰδώλων βλ.λ.5): ΠΔ Μακκ.1,147 βωμοὺς καὶ.. εἰδωλεῖα, ΚΔ Κορινθ.1,8,10 ἐν εἰδωλείῳ κατακείμενον.

εἰδωλικός-ή-όν κ. μτγν. σχόλ. ὁ διὰ συμβόλων, δι' εἰκόνων γινόμενος, συμβολικός: Σχόλ.Πλάτ. Γοργ.452D· 2) φανταστικῶς: Συριαν.Μεταφ. 7,32, Δαμάσκ.Ἀρχ.453· 3) φασματώδης: Ἰάμβλ. Μυστ.3,13 εἰδ- ἔμφασις· 4) ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὰ εἴδωλα, ὁ τῶν εἰδώλων: Μηναῖ.1 Ὥρ.6 Ἰδιόμελ.εἰδωλικῆς ἀκαθαρσίας ἐκπλυθέντες.

εἰδωλικῶς ἐπίρρ. μτγν. συμβολικῶς, δι' εἰκόνων: Πορφ.Γνῶμ.10, Σχόλ.Πλάτ.Γοργ.456Α.

εἰδώλιον (τό) μτγν. κ. νεώτ. ἀντὶ εἰδωλεῖον βλ.λ.· 2) μικρὸν εἴδωλον, ὁμοίωμα θεοῦ: Ἐπιφάν.1,525Α λάβετε οὐ τὸν θαλλὸν τοῦ εἰδωλίου, ἀλλὰ τὸν θαλλὸν τοῦ Χριστοῦ· ‖ νεώτ. μικρὸν ἀγαλμάτιον, κυρ. ἐκ πηλοῦ κατεσκευασμένον.

εἰδωλογραφία (ἡ) μτγν. κ. μσν. τὸ γράφειν, ζωγραφεῖν εἴδωλα: Κλήμ.Ῥώμ.κῶδ.Παρ.436,φ.99, Στέφ.Διάκ.1157 (Mi.).

εἰδωλόδουλος μσν. δοῦλος, λάτρης τῶν εἰδώλων: Ἀλέξ.Μοναχ. π. Θησ.Στεφ. ἐν λ.

εἰδωλοθυσία (ἡ) γλωσσ. ἡ θυσία εἰς εἴδωλα.

εἰδωλοθύτης (ὁ) μσν. ὁ θυσιάζων εἰς τὰ εἴδωλα: Θεόδ.Βαλσ.Καν.3,26.

εἰδωλόθυτος-ον μτγν. ὁ θυσιασθεὶς εἰς τὰ εἴδωλα· ‖ τὸ οὐδ. πληθ. ὡς οὐσ. τὰ εἰδωλόθυτα τὰ ἀπομένοντα ἐκ τῶν θυσιῶν κρέατα: ΚΔ Πράξ. 15,29 ἀπέχεσθε εἰδωλοθύτων.

εἰδωλολατρεία (ἡ) κ. -τρία μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἡ λατρεία τῶν εἰδώλων βλ.λ.5) ἤτοι κατὰ τοὺς Χριστιανοὺς πᾶσα πολυθεϊκὴ λατρεία ὡς ἀπονεμομένη εἰς τὰ ὁμοιώματα ψευδῶν θεοτήτων: ΚΔ Κορινθ.1, 10,14 φεύγετε ἀπὸ τῆς εἰδωλολατρείας· 2) νεώτ. μτφ. ὑπερβολικὴ ἀφοσίωσις εἰς ἓν πρόσωπον.

εἰδωλολάτρης-ις μτγν. κ. νεώτ., δημ. θηλ. -ισσα ὁ λατρεύων τὰ εἴδωλα βλ.λ.4): ΚΔ Κορινθ.1,10,7 μηδὲ εἰδωλολάτραι γίνεσθε, αὐτ.Ἀποκ.22,15 καὶ οἱ εἰδωλολάτραι καὶ πᾶς ὁ φιλῶν καὶ ποιῶν τὸ ψεῦδος, Παλαμ.Ἀσάλ.Ζ 124,23 δὲν εἴμαστε οὔτε χριστιανοὶ καὶ εἰδωλολάτρες οὔτε.

εἰδωλολατρικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον εἰδωλολατρικὸν βλ.λ.2), μετ' ἀφοσιώσεως.

εἰδωλολατρικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν καὶ τοὺς εἰδωλολάτρας: εἰδωλ- θρησκεία· 2) μτφ. ὁ ὑπερβολικὸς εἰς ἀφοσίωσιν: εἰδωλ- θαυμασμός.

εἰδωλολατρικῶς ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν εἰδωλολατρῶν: Στουδ.Θεόδ.444 (Mi.)· 2) μτφ. μεθ' ὑπερβολικῆς ἀφοσιώσεως.

εἰδωλολατρῶ-έω μτγν. λατρεύω, προσκυνῶ τὰ εἴδωλα βλ.λ.4): Βασίλ.2,144Β.

εἰδωλομανία (ἡ) μσν. ἡ μανία τοῦ λατρεύειν εἴδωλα, ἤτοι ὁμοιώματα ἀνυπάρκτων ψευδῶν θεῶν: Μηναῖ.3,7 Ὠδ.5 πολύθεον τυραννίδα τῆς εἰδωλομανίας.

εἰδωλομανής-οῦς (ὁ) μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων εἰδωλομανίαν βλ.λ.

εἰδωλομανῶ-έω μσν. ἔχω εἰδωλομανίαν βλ.λ.: Γεώργ.Σύγκ.99, Μηναῖ.1,22 Ἑσπερ. τοὺς εἰδωλομανοῦντας ἐξελέγξας.

εἰδωλόμορφος-ον μσν. ὁ ἔχων μορφὴν εἰδώλου, εἰκόνος: Γεωπ.10,9,1 εἰδωλόμορφον.. ποιή-

σεις εἰς πρόσωπον ἀνθρώπου ἢ ἄλλου ζῴου· || ὁ ὁμοιάζων πρὸς φάσμα, πρὸς φάντασμα, περὶ τῶν κομητῶν: Σχόλ.Πτολ.Τετράβ.75.

εἴδωλο(ν) (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁμοίωμα, φάντασμα : Ἰλ.Ε 449 **αὐτὰρ ὁ εἴδωλον τεῦξ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων αὐτῷ τ' Αἰνείᾳ ἴκελον,** Ὀδ.Δ 796 **εἴδωλον ποίησε, δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί,** Ἡρ.5,92 **ἔφρασε τὸ εἴδωλον τὸ Μελίσσης** | τὸ φάντασμα τῆς Μ |· || εἰδ. περὶ τῶν νεκρῶν : Ὀδ.Λ 476 **βροτῶν εἴδωλα καμόντων** | οἱ σκιαὶ τῶν νεκρῶν |, Πλάτ.Νόμ.959Β **εἴδωλα εἶναι τὰ τῶν νεκρῶν σώματα,** Πρόκλ.Θεολ.Στοιχ.64 **ψυχῶν εἴδωλα· 2)** πᾶσα ἄϋλος ἤτοι κατὰ διάνοιαν μορφή, ἔννοια, πνευματικὴ παράστασις εἰς μορφικὸν σχῆμα εἰλημμένη : Αἰσχ.Ἀγ.839 **εἴδωλον σκιᾶς,** Πίνδ.άπ.96,3 **αἰῶνος εἴδωλον,** Σοφ.Αἶ.126 **οὐδὲν ἄλλο πλὴν εἴδωλα. . ἢ κούφην σκιάν·** || γεν. εἰκὼν ἐν τῇ διανοίᾳ, ἰδέα, ἔννοια : Ξεν.Συμπ. 4,21 **οὕτω σαφὲς ἔχω εἴδωλον αὐτοῦ ἐν τῇ ψυχῇ·** || κυρ. πλάσμα τῆς φαντασίας, φαντασία : Πλάτ. Φαίδ.66C **ἐπιθυμιῶν καὶ φόβων καὶ εἰδώλων παντοδαπῶν·** ἀντίθ. πρὸς τὸ ἀληθές : αὐτ.Θεαίτ. 150C **εἴδωλον καὶ ψεῦδος· 3)** κ. νεώτ. εἰκὼν σχηματιζομένη ἐξ ἀντακλάσεως εἰς τὸ ὕδωρ ἢ εἰς κάτοπτρον ἢ εἰς ἄλλο τι στίλβον ἀντικείμενον: Ἀριστλ.Μαντ.464b,9· πρβλ.Πλάτ.Σοφ.266Β· || ὁμ. ἐκ διαθλάσεως διὰ φακῶν : **ὁ σχηματισμὸς τοῦ εἰδώλου ἐν τῷ ὀφθαλμῷ· 4)** εἰκών, ὁμοίωμα : Ἡρ.1,51 **γυναικὸς εἴδωλον χρύσεον,** Διόδ.Σ 1,96 **εἴδωλον ἀκέφαλον. . Δίκης·** || κ. μτφ. : Ἰσοκρ. 3,7 **λόγος. . ψυχῆς. . εἴδωλόν ἐστιν** | ὁ λόγος εἶναι εἰκὼν τῆς ψυχῆς |· **5)** κ. νεώτ. κ. δημ. εἰκὼν ἢ ἄγαλμα λατρείας ψευδοῦς θεότητος : ΠΔ Βασ.4,17,12 **ἐλάτρευσαν τοῖς εἰδώλοις,** Παλαμ. Ἀσάλ.Ζ 124,23 **ἀπὸ σταυροὺς κι ἀπὸ εἴδωλα νὰ πλάσωμε ζητᾶμε,** Ζερβ.Τραγ.ΚΚ68,12 **εἴδωλα θεῶν ποὺ λησμονήθηκαν· 6)** νεώτ. μτφ. ψευδεῖς ἰδέαι, εἰς ἃς κατὰ παράδοσιν καὶ ἐκ προλήψεως δίδεται πίστις ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων· || συνήθ. πρόσωπον εἰς ὃ ἀπονέμεται ὑπερβολικὴ ἀφοσίωσις, οἱονεὶ λατρεία : **ὑπῆρξε τὸ εἴδωλον τῆς νέας γενεᾶς· 7)** μτγν. **εἴδωλα οὐράνια** οἱ ἀστερισμοί : Ἀπολλ.Ρ 3,1004, Μάξ.Ἀστρολ.56.

εἰδωλόπλαστος-ον μτγν. ὁ εἰς εἰκόνα πλασμένος, ὅθ. ἰδεατός: Λυκόφρ.173 (σχόλ. «φαντασιώδης»).

εἰδωλοπλαστῶ-έω μτγν. σχηματίζω, διαπλάσσω : Ἡράκλειτ.Ἀλληγ.Ὁμ.66.

εἰδωλοποίησις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἀνάπλασις εἰκόνων ἐν τῇ διανοίᾳ : Σέξτ.Ἐμπ.Πυρ.2,222.

εἰδωλοποιητής (ὁ) μτγν. ὁ μαντευόμενος ἐκ τῆς ἐμφανίσεως φαντασμάτων, βλ. εἴδωλον || : Βέττ.Βάλ.112,34 **θεῶν ἢ νεκρῶν εἰδωλοποιητής.**

εἰδωλοποιητικός-ή-όν μτγν. ὁ καλῶν φαντάσματα : Ἰάμβλ.Μυστ.3,28 **εἰδωλοποιητικὴ τέχνη.**

εἰδωλοποιΐα (ἡ) σχηματισμὸς εἰκόνων ἐν κατόπτρῳ : Πλάτ.Τίμ.46Α **περὶ τὴν τῶν κατόπτρων εἰδωλοποιΐαν· 2)** κατασκευὴ εἰκόνων ὑπὸ ζωγράφων : Πλάτ.Κριτ.107Β **τὴν δὲ τῶν γραφέων εἰδωλοποιΐαν περὶ τὰ θεῖά τε καὶ τὰ ἀνθρώπινα σώματα·** || ἡ κατασκευὴ εἰδώλων : Ἰάμβλ.Μυστ. 3,28· **3)** εἰκὼν σχηματισθεῖσα ἐν τῇ διανοίᾳ, φαντασία : Διόδ.Σ 1,96 **τοὺς . . λειμῶνας καὶ τὰς παρὰ τοῖς πολλοῖς εἰδωλοποιΐας·** || ὡς παραγωγὴ τοιούτων εἰκόνων : Ἰάμβλ.Μυστ.2,10· **4)** ἐν τῇ ρητ. ἡ εἰσαγωγὴ νεκροῦ, ὅστις ὑποτίθεται ὁμιλῶν· Τζέτζ.Ἐξήγ.Ἰλ.70,15 «τὸ ἐπιφέρειν νεκρὸν φθεγγόμενον ἅττα δήποτε τῷ εἰδωλοποιοῦντι δοκεῖ», Ἑρμογ.Προγυμν 9.

εἰδωλοποιικός-ή-όν ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κατασκευὴν εἰκόνων : Πλάτ.Σοφ.235Β **διαιρεῖν τὴν εἰδωλοποιικὴν τέχνην·** || τὸ θηλ. ὡς οὐσ. κατὰ παράλ. τοῦ τέχνη : αὐτ.236C **δύο ἔλεγον εἴδη τῆς εἰδωλοποιικῆς· 2)** ὁ παράγων εἴδωλα, εἰκόνας ἐπὶ τῆς ὁράσεως **ἄλλων**: Διογέν.Οἰν.7.

εἰδωλοποιός (ὁ) ὁ κατασκευαστὴς εἰκόνων : Πλάτ. Σοφ.239D **ὅταν εἰδωλοποιὸν αὐτὸν καλῶμεν,** Ἰάμβλ.Μυστ.3,28· **2)** ὡς ἐπίθ. ὁ προκαλῶν ἐμφανίσεις φαντασμάτων : Ἰάμβλ.Μυστ.10,2 **εἰδωλοποιὸς δύναμις.**

εἰδωλοποιῶ-έω κ. νεώτ. σχηματίζω εἰκόνα ἐν τῇ διανοίᾳ : Πλάτ.Πολ.605C **εἴδωλα εἰδωλοποιοῦντα, τοῦ δὲ ἀληθοῦς πόρρω πάνυ ἀφεστῶτα,** πρβλ.Ἀριστλ.Ψυχ.427b,20,Φιλ.1,671 **ὅσα εἰδωλοποιεῖ ὁ τῦφος· 2)** παριστῶ, ἀπεικονίζω ἀπὸ προτύπου : Διογέν.Ἐπ.2,61, Θέων Σμ.133Η· || κατασκευάζω τὴν προτομήν τινος : Διόδ.Σ31,25,2· **3)** μτφ. περιγράφω διὰ λόγου, ἀπεικονίζω : Λογγῖν.Ὕψ.15,7 **οὐκ οἶδ' εἴ τις ὄψιν ἐναργέστερον εἰδωλοποίησεν· 4)** νεώτ. καθιστῶ τινα εἴδωλον, ἀντικείμενον ἀφοσιώσεως καὶ λατρείας.

εἰδωλοσκόπιον (τὸ) νεώτ. ὀπτ. συσκευὴ ἐκ κατόπτρων σχηματίζουσα ἀντικειμένου τινὸς πέντε εἴδωλα συμμετρικῶς διατεταγμένα.

εἰδωλοσπάστης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ θραύων, καθαιρῶν τὰ εἴδωλα βλ.λ.5|.

εἰδωλουργικός-ή-όν ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κατασκευὴν εἰκόνων, εἰδωλοποιικός· || τὸ θηλ. ὡς οὐσ. | κτ. παράλ. τοῦ τέχνη |: Πλάτ.Σοφ.226D.

εἰδωλοφανής-οῦς-ές ὁ ὁμοιάζων πρὸς εἰκόνα : Πλούτ.Ἀρέσκ.Φιλ.5,19,5 **τὰς δὲ δευτέρας | γενέσεις |, συμφυομένων τῶν μερῶν εἰδωλοφανεῖς.**

εἰδῶς μτχ. παρακ. τοῦ ἀόρ. ρ. εἴδω βλ.λ.

εἰδωτικῶς ἐπίρ. μον. ἐν μορφῇ, ὁρατῶς, πρβλ. εἴδωλον : Ψελλ. ἐν Σάθ.ΜΒ 5,372 **εἰδωτικῶς ἀνατυποῖ ἡ φαντασία τὸ ποθούμενον.**

εἰδωτός-ή-ό δημ. ὃν δύναται νὰ ἴδῃ τις, ὁρατός· || ὃν ἔχει ἴδει τις : **ὄχι ἀκουστά, ἀλλὰ εἰδωτά.**

εἴελος Ἡσ. «εἴλιγγος».

εἶέν | περὶ τῆς δασύτητος πρβλ. Ἀπολλ.Δύσκ. Συντ.319,26, Ἀν.Βάχμ.1,208 | **κ. εἶεν** μόριον ἐν χρ. μ. παρ' ἀττ. ἐν διαλόγῳ ἢ ὁμιλίᾳ κατὰ τὴν μετάβασιν ἀπό τινος ζητήματος εἰς τὸ ἑπόμενον = ἔστω, καλὰ λοιπόν, δημ. πάει καλά : Ἀριστφ.Νεφ.1075 **εἶεν. πάρειμ' ἐντεῦθεν ἐς. . ,** Πλάτ.Ἀπ.19Α· πρβλ. αὐτ. Πολ.350Ε **«εἶεν» ἐρῶ καὶ κατανεύσομαι·** || ἀκολουθούμενον ὑπὸ ἐρωτήσεως : Ἀριστφ.Νεφ.176 **εἶεν· τί οὖν . . ;** || κ. ὑπὸ προστ. : Σοφ.Ἠλ.534 **εἶεν· δίδαξον δή με.** || πρὸς ἔξαρσιν τῶν ἑπομένων ὡς νέου στοιχείου, ἐπὶ ἀναπτύξεως ἐπιχειρήματος = δεκτὸν ἔστω, ἔχει καλῶς, πρὸς δήλωσιν συγκαταθέσεως : Ἀντιφ.4,2,3 **εἶεν· ἐρεῖ δέ. . ,** Πλάτ.Πολ.350D **εἶεν· τοῦτο μὲν ἡμῖν κείσθω· ἔφαμεν δέ . . ,** Δημ.20,75 **εἶεν, ἀλλὰ νὴ Δία. . ,** Δίων Χρ.17,19 | εἴρηται ὡς σπονδεῖος ἐν ἀρχῇ τοῦ τριμέτρου | : Αἰσχ.Χο.657 **εἶεν, ἀκούω,** Ἀριστφ.Εἰρ.663· ἐκτὸς τοῦ στίχου Εὐρ.Μήδ.386|.

εἴεω Ἡσ. πολεμικὴ κραυγὴ μαχητῶν.

Ϝειζώς Ἐπιγρ. ἠλειακ. ἀντὶ **εἰδώς** βλ.λ.

εἴην εὐκτ. ἐν. τοῦ ρ. **εἰμὶ** βλ.λ.

εἵην εὐκτ. ἀόρ. β' τοῦ ρ. ἵημι βλ.λ.

εἰητήρ-ῆρος (ὁ) Ἐπιγρ. ἀντὶ **ἰητὴρ** ἰατρός.

εἶθαρ ἐπίρρ. εὐθύς, ἀμέσως, ἀμέσως ἔπειτα : Ἰλ.Ε 337 **εἶθαρ δὲ δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν,** Θεόκρ.25,213 **περὶ δ' ἰὸν ἐχέστονον εἶθαρ ἔδησα,** Ἀπολλ.Ρ 2,408, Νίκ.Θηρ.547.

εἴθε, ἐπ. **αἰθε** κ. νεώτ. κ. δημ. μόριον ἐκφράζον εὐχήν, ἄμποτε, μακάρι, βλ. **εἰ,** μετ' εὐκτ. προκειμένου περὶ εὐχῆς δυναμένης νὰ ἐκτελεσθῇ : Ὀδ.Β 33 **εἴθε οἱ αὐτῷ Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειεν·** || μεθ' ὁριστ.ἱστορ.χρόνων ἐπὶ εὐχῆς ἀνεκπληρώτου : Αἰσχ.Ἀγ.1537 **ἰὼ γᾶ γᾶ εἴθ' ἔμ' ἐδέξω,** Ξεν. Ἀπομν. 1,2,46 **εἴθε σοι, ὦ Περίκλεις, τότε συνεγενόμην·** || παρ' Ὁμ. μετ' εὐκτ. : Ἰλ.Η 157 **εἴθ' ὣς ἡβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη·** || μετ' ἀπαρφ. : ΑΠ

9,284 **γαίης χθαμαλωτέρη εἴθε.. κεῖσθαι·** ‖ κ. κτ. παράλ. τοῦ ἀπαρφ.: Πάπ. **ἡ συναφθεῖσά μοι, ὡς εἴθε μήποτε, γαμετή·** ‖ νεώτ. κ. δημ. μεθ' ὑποτ. κ. ὁριστ. ἱστορ χρόν. μετὰ τοῦ νὰ ἐπὶ ἀνεκπληρώτου εὐχῆς: **εἴθε νὰ γίνῃ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν μας,- εἴθε νὰ μὴν εἶχα γεννηθῆ·** ‖ ἀκολοθοῦντος τοῦ **ὤφελον,** ἐπ. **ὤφελλον** μετ' ἀπαρφ. ἐπὶ ἀνεκπληρώτων εὐχῶν: Ἰλ.Ξ 84 **αἴθ' ὤφελλες στρατοῦ ἄλλου σημαίνειν,** Εὐρ.Μήδ.1 **εἴθ ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος.. ἐς αἶαν.**

εἰθεῖν Ἡσ. « μαθεῖν ».

εἰθίζω ποι. ἀντὶ **ἐθίζω** βλ.λ. ‖ νεώτ. γ' πρόσ., παρακ. **εἴθισται** ἀπροσώπως, εἶναι ἔθιμον, συνήθεια: **εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς εἴθισται νά..**

εἰθισμένως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τὸν συνήθη τρόπον: Ἀρκεσίλ.π.Διογ.Λ 4,35.

εἰθύνω δ. γρ. τοῦ ἰθύνω βλ.λ.

εἰθύφαλλος-ον δ. γρ. τοῦ ἰθύφαλλος βλ.λ.

εἰθύω Ἡσ. « εἰθύοντα· ὁρμῶντα ».

εἰκ Ἐπιγρ. ἀρκαδ. ἀντὶ **εἰ** βλ.λ.

εἶκα ἀντὶ **ἔοικα** βλ.λ.

εἶκα παρακ. τοῦ ρ. ἵημι βλ.λ.

εἰκαδάρχης (ὁ) λεξ. ὁ ἀρχηγὸς ὁμάδος ἐξ εἴκοσιν ἀτόμων· Ἡσ. « εἰκαδάρχαι· προστάται τινὸς συστήματος ».

εἰκαδεῖς-έων (οἱ) Ἐπιγρ. εἰκοδισταὶ βλ.λ.

εἰκάδιος-α-ον λεξ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν εἰκάδα βλ.λ., ὁ ἑορταζόμενος τὴν εἰκοστὴν τοῦ μηνός· ‖ εἰδ. ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος: ΕΜ 297,59.

εἰκαδισταί (οἱ) ἐπίθ. τῶν Ἐπικουρείων ὡς τελούντων κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἡμέραν ἑκάστου μηνὸς ἐπιμνημόσυνον ἑορτὴν ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς σχολῆς αὐτῶν Ἐπικούρου: Ἀθήν.7,298D.

εἰκάζω, αἰολ. **εἰκάσδω** (Σαπφ.104), παρατ. **εἴκαζον** (Ἡρ.4,133), ἀττ. **ᾔκαζον,** μέλλ. **-κάσω,** ἀόρ. **εἴκασα** (Ἡρ.2,104), ἀττ. **ᾐκ-,** παρακ. **εἴκακα** (σχόλ.Ἀριστφ.Σφ.151), παθ μέλλ. **εἰκασθήσομαι,** ἀόρ. **εἰκάσθην,** παρακ. **εἴκασμαι** (Ἡρ.3,28), ἀττ. **ᾐκ-(ἐξ-)** (τὸ μόνον ρ., ἐν ᾧ τὸ ἀρκτ. εἰ- τρέπεται εἰς ᾐ- ἐν τῇ χρονικῇ αὐξήσει), παριστῶ δι' εἰκόνος, πλάττω ὁμοίωμα, ἀπεικονίζω: Ξεν.Οἰκ.10,1 **Ζεῦξις καλὴν γυναῖκα γραφῇ εἰκάσας·** κ.παθ.: Ἡρ. 3,28 **αἰετὸν εἰκασμένον** (μορφὴν ὁμοιάζουσαν πρὸς ἀετόν), Εὐρ.Ἀλκ.349 **χειρὶ δὲ τεκτόνων δέμας τὸ σὸν εἰκασθέν·** ‖ μτχ. οὐδ. **τὸ εἰκασθέν** = τὸ πρότυπον: Πλάτ.Φαῖδρ.250Β **θεῶνται τὸ τοῦ εἰκασθέντος γένος·** ‖ **εἰκάζω ἐμαυτόν** λαμβάνω τὴν μορφήν, γίνομαι ὅμοιος: Ἀριστφ. Νεφ.350 **Κενταύροις ᾔκασαν αὐτάς·** **2**) συγκρίνω τινὰ πρός τι, παρομοιάζω, παραβάλλω, μετὰ δοτ Σαπφ.104 **ὄρπακι βραδίνῳ σε μάλιστ' εἰκάσδω,** Αἰσχ.Χο.633, αὐτ.Εὐμ.49 **Γοργείοισιν εἰκάσω τύποις·** ‖ παθ. εἶμαι ὅμοιος, μοιάζω, μετὰ δοτ.: Εὐρ.Βάκχ.1253 **μητρὸς εἰκασθεὶς τρόποις,** Ἀριστφ.Ἀχ.783 **ποττὰν ματέρ εἰκασθήσεται,** Λουκ.Ἀλέξ.4· ‖ περιγράφω διὰ παρομοιώσεως: Ἡρ.7,162 **εἴκαζε ὡς εἰ τὸ ἔαρ.. ἐξαραιρημένον εἴη,** Ἀριστλ.ΗΝικ.1106b,30 **3**) κ. νεώτ. διὰ τῆς συγκρίσεως σημείων καὶ περιστάσεων, συμπεραίνω, τεκμαίρομαι: Ἡρ.1,68 **κατὰ τοιόνδε τι εἰκάζων,** Σοφ.ΟΚ 1504 **πάντα γὰρ θεοῦ τοιαῦτα χειμάζοντος εἰκάσαι πάρα·** ‖ συχν. ἐν φρ. **ὡς εἰκάσαι** = ὅσον δύναταί τις νὰ συμπεράνῃ: Ἡρ.9,34 **ὡς εἰκάσαι τε βασιληΐην τε καὶ πολιτηΐην αἰτεομένους·** ‖ σπαν. ἄνευ τοῦ **ὡς:** Σοφ.ΟΤ 82 **ἀλλ', εἰκάσαι μέν, ἡδύς·** ‖ κ. μετ' ἀπαρφ.: Ἡρ.4,132 **εἰκάζοντος τὰ δῶρα λέγειν,** Θουκ.5,9 **τοὺς γὰρ ἐναντίους εἰκάζω.. ἀναβῆναί τε πρὸς τὸ χωρίον·** ‖ κ. κτ. παράλ. τοῦ ἀπαρφ.: Αἰσχ.Ἱκ.288 **Ἀμαζόνας.. κάρτ' ἂν ᾔκασα ὑμᾶς** (ἐνν. εἶναι), Σοφ.Ἀντ. 1244 **τί τοῦτ' ἂν εἰκάσειας·** ‖ ὁμ. **εἰκάζω τι ἔκ τινος:** Ἀριστφ.Θεσμ.356, Θουκ.3,20 **ἐκ τοῦ πάχους τῆς πλίνθου εἰκάσαντες τὸ μέτρον τινός·** ‖ ὁμ. μσν. κ. νεώτ.: Πρόδρ.2,314 **οὐκ ἔνε τοῦτο, δέσποτα, δαιμονικὸν εἰκάζω,** Καβάφ.Μονότονα 4 **αὐτὰ ποὺ ἔρχονται κανεὶς εὔκολα τὰ εἰκάζει,** **- ᾔκασεν ὅτι τὸ χωρίον τοῦ ποιητοῦ ἔπρεπε νὰ διορθωθῇ οὕτω·** ‖ μετ' αἰτ. σχηματίζω εἰκασίαν περί τινος: Αἰσχ.Χο.518 **οὐκ ἔχοιμ' ἂν εἰκάσαι τάδε τὰ δῶρα,** Ἀντίφ.5,64· ‖ κ. μετὰ δοτ.: Θουκ.1,9 **εἰκάζειν δὲ χρὴ καὶ ταύτῃ τῇ στρατείᾳ,** Πλούτ.Ποπλ.14 **περὶ τούτων ὡς ἔσχεν εἰκάζειν τοῖς πραχθεῖσι·** ‖ κ. ἀπολ.: Λυσ.6,20 **ἔχω τεκμαιρόμενος εἰκάζειν·** ‖ πάπ. ἐκτιμῶ: Πάπ. **εἰκάζω δὲ τὰ τετρυγημένα εἰς οἴνου μετρητάς,** αὐτ. εἰ- **τὴν κριθὴν εἰς ἀτάρβας·** **4**) δημ. παθ. ἐν μέσ. σημ. **μοῦ (εἰ)κάζεται,** ἀπροσ. μοῦ φαίνεται: Βαλαωρ.Ἀθαν.Διάκ.2,90 **μοῦ κάστηκε πὼς εἶδα σὰν ἕναν ἴσκιο νὰ διαβῇ,** Καζ.Ν ΘΚωμ.1,28,118 **εἶδο κι εἰκάζεταί μου ἀκόμα βλέπω,** **· μοῦ 'κάζεται πὼς δὲν εἶναι καλός.**

εἰκαθεῖν-εἰκάθω-ών ἀπαρφ., ὑποτακτ. κ. μτχ. τοῦ ἀόρ. εἴκαθον τοῦ ρ. **εἴκω** ὑποχωρῶ, ὑπείκω: Σοφ.Ἠλ.396 **τοῖς κρατοῦσι δ' εἰκαθεῖν,** αὐτ. ΟΤ 651 **τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω,** αὐτ.Τρ.1177 **ἀλλ' αὐτὸν εἰκαθόντα συμπράσσειν**

εἰκαιοβουλία (ἡ) μτγν. κ. μσν.· Ζωναρ.631 « ματαιοβουλία », Σουΐδ. «ματαιοφροσύνη», Κύριλλ.Ἀλ. 2,69C, αὐτ.3,396C.

εἰκαιόβουλος-ον μτγν., μσν. ὁ κατὰ τὸ αὐτῷ δοκοῦν σκεπτόμενος, ἐνεργῶν, ὁ ἀπερίσκεπτος.

εἰκαιοδάπανος-ον λεξ. ἀφρόνως δαπανῶν.

εἰκαιοθυσία (ἡ) μσν. ματαία θυσία: Καμενιάτ. Taf.de Thessal.32 **εἰκαιοθυσίαι εἰδωλικαί.**

εἰκαιολέσχης (ὁ) λεξ. ὁ μάταια, φλύαρα, παράδοξα λεσχηνεύων, ποὺ λέγει ὅ,τι τοῦ κατέβῃ.

εἰκαιολεσχία (ἡ) μσν. ματαιολογία, φλυαρία, παραδοξολογία: Καισάρ.Θεολ.Ζήτ.17D.

εἰκαιολογία (ἡ) μτγν. ματαιολογία, φλυαρία: Φίλ.1,674.

εἰκαιολόγος (ὁ) μτγν. ὁ ἀπερίσκεπτα, παράλογα λέγων: Φιλόδ.Ρητ.1,191S.

εἰκαιολογῶ-έω Ἡσ., Σουΐδ. ὡς λεξ. ἑρμ. τοῦ ρ. εἰκαιομυθῶ βλ.λ.

εἰκαιομυθία (ἡ) μτγν., μσν. ματαιολογία, φλύαρος συνδιάλεξις.

εἰκαιόμυθος-ον μτγν. ὁ ἀπερισκέπτως παραλόγως φλυαρῶν: Κύριλλ.Ἀλ.1,440C.

εἰκαιομυθῶ-έω μτγν. φλυαρῶ, ματαιολογῶ· Ἡσ. « εἰκαιολογῶ »: Κύριλλ.Ἀλ.4,165C.

εἰκαιοπονία (ἡ) μτγν., μσν. ἡ ματαιοπονία.

εἰκαιορρημονῶ-έω μτγν., μσν. φλυαρῶ· Σουΐδ « ματαίως λέγω ».

εἰκαιορρημοσύνη (ἡ) Σουΐδ. « ματαιολογία ».

εἰκαῖος-α-ον ἄνευ σκοποῦ, μάταιος, ἐπὶ πραγμ.: Σοφ.ἀπ.308 **τίκτει γὰρ οὐδὲν ἐσθλὸν εἰκαία σχολή,** Ἰώσ.ΠΙ Προίμ.1 **εἰκαῖον διήγημα,** Λουκ. Ζ'Ἐλεγχ.6 **ὡς εἰκαῖον ὂν ἀνωφελές·** ‖ τὸ οὐδ πληθ. ὡς ἐπίρρ.: Λυκόφρ.748· **2**) ἐπὶ πραγμ. κοινός, τυχαῖος: Ἰώσ.ΠΙ 2,10,2, Λουκ.Ἐρωτ.33 **τὴν εἰκαίαν πόαν ἐσιτοῦντο,** Ἰάμβλ.Μαθ.Ἐπιστ.4 **εἰκαῖα ξύλα** (κατὰ τύχην ληφθέντα), Ἡλιόδ. **π.** Ὀρειβ.50,9,10 **εἰκοία σφίξις** ἀπρόσεκτος· **3**) ἐπὶ προσ. ἀπερίσκεπτος, ὁρμητικός: Πολύβ.7,7,5 **διαφερόντως εἰκαῖον καὶ παράνομον γεγονέναι,** αὐτ.32,21,8 **τῶν χειρίστων καὶ τῶν εἰκαιοτάτων ἀνθρώπων·** ‖ ὁ ὅλως κοινός, ὁ τυχών, ὁ ἀσήμαντος: Κέβ.12 **οἱ πολλοὶ καὶ εἰκαῖοι.**

εἰκαιοσύνη (ἡ) μτγν. ἀκρισία: Τίμων Φλ.36.

εἰκαιότης-ητος (ἡ) μτγν. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπερισκέπτου, τοῦ ἀκρίτου: Φιλόδ.Ρητ.1,190S, Φίλ.1,193.

εἰκαιοτροπία (ἡ) μτγν., μσν. τὸ ἀπερισκέπτως, ἀφρόνως φέρεσθαι, ἐνεργεῖν.

εἰκαιοφαγία (ἡ) μτγν., μσν. τὸ εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχε, τὸ ὁ τιδήποτε τρώγειν.

εἰκαιόφογοι (οἱ) φόγοι προερχόμενοι ἐξ εἰκῆ γενομένης ἐπικρίσεως : Δημήτρ.῾Ερμ.291 (ἀμφ. γρ.).

εἰκαίως ἐπίρρ. μτγν. κ. μσν. εἰκῆ βλ.λ. μάτην, ἀσκόπως : ᾽Επίκ.᾽Επιστ.1,30Ü **εἰκαίως δοξάζειν,** Μηναῖ.3,9 ᾽Ωδ. **εἰκαίως φρυάττεται.**

εἰκάς-άδος, αἰολ. δοτ. πληθ. **εἰκάδεσσι** ἡ εἰκοστὴ ἡμέρα τοῦ μηνός : ῾Ησίοδ.῎Εργ.820 **μετ᾽ εἰκάδα μηνὸς ἀρίστην,** Πάπ. **ἡ οὖσα εἰκὰς τοῦ παρόντος μηνάς·** κ. κτ. πληθ. : ᾽Επίκ.ἀπ.217· ‖ συνήθης ὅρος ὑπολογισμοῦ τῶν τελευταίων τοῦ μηνὸς ἡμερῶν· **ἡ πρώτη, δευτέρα** κλπ. **μετ᾽ εἰκάδα ἢ εἰκάδας** ἡ εἰκοστὴ πρώτη, - δευτέρα κλπ. : Μένανδρ. 320,3 **γάμον φάσκων ποιήσειν δευτέραν μετ᾽ εἰκάδα,** ᾽Επιγρ. **τετάρτη ἐπὶ εἰκάδι·** ‖ πληθ. **εἰκάδες** αἱ τελευταῖαι δέκα ἡμέραι τοῦ μηνός: ᾽Αριστφ.Νεφ.17 **ὁρᾶν ἄγουσαν τὴν σελήνην εἰκάδας,** Πλάτ.Νόμ.849B **τρίτῃ δὲ εἰκάδι** (τὴν εἰκοστὴν τρίτην)· **2**) εἰδ. ὄνομα τῆς ἕκτης ἡμέρας τῶν ᾽Ελευσινίων μυστηρίων (20ὴ Βοηδρομιῶνος): Εὐρ.῎Ιων 1076 **λαμπάδα θεωρὸν εἰκάδων,** πρβλ. Πλούτ.Φωκ.28 **εἰκάδι.. Βοηδρομιῶνος.. μυστηρίων ὄντων·** **3**) ῾Ησ. κτ. πληθ. διαίρεσις φυλῆς.

εἰκάσδω αἰολ. ἀντὶ εἰκάζω βλ.λ. : Σαπφ.104.

εἰκασία (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ εἰκάζω βλ.λ.1), ἀπεικόνισις, μορφική, σχηματική, περιγραφικὴ παράστασις, περιγραφή : Ξεν.᾽Απομν.3,10,1 **ἆρα ἡ γραφική ἐστιν εἰκασία τῶν ὁρωμένων,** Πλούτ.᾽Ηθ.1013C **τῆς μὲν ὕλης τὸ μετοχῇ καὶ εἰκασίᾳ τοῦ νοητοῦ μορφωθέν,** Νικ.Χων. ἐν Σάθ.1,90 **τῆς εἰκασίας ἐξέστης τοῦ θεοπάτορος·** **2**) σύγκρισις, παραβολή : Πλούτ.Θεμ.29 **ἡσθέντος τοῦ βασιλέως τῇ εἰκασίᾳ·** **3**) κ. νεώτ. κ. δημ. συμπερασμός, ὑπόθεσις : Πλάτ.Πολ.511E, αὐτ.534A **ἐπιστήμην πρὸς πίστιν καὶ διάνοιαν πρὸς εἰκασίαν,** Δροσ.Βοτάν.131 **ἔγινε τοῦτο ἀφορμὴ πολλῶν ὑπονοιῶν καὶ εἰκασιῶν.**

εἰκάσιμος-ον γλωσσ. ὃν δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ.

εἴκασμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. ὁμοίωμα, ἀπεικόνισμα : Αἰσχ.῾Επτ.523 **ἐχθρὸν εἴκασμα βροτοῖς,** Πολυδ.1,7 **εἰκάσματα θεῶν,** Πορφ.ΒΠλωτ.1,᾽Ιάμβλ. Μαθ.᾽Επιστ.8, Σεκοῦνδ.Γνῶμ.3 **θεὸς πολύμορφον εἴκασμα·** **2**) κ. νεώτ. τὸ ἐξ εἰκασίας βλ.λ.3) προκύπτον· ‖ πιθανότης : Μάξ.Τύρ.9,3.

εἰκασμός (ὁ) μτγν. τὸ εἰκάζειν, συμπεραίνειν, τὸ ἐξ ὑποθέσεως γινόμενον συμπέρασμα, ὁ καθ᾽ ὑπόθεσιν ἐξαγόμενος ὑπολογισμός : Διον.᾽Αλ.Ρωμ.6,71, Στράβ.17,3,1 **λέγομεν ἐξ εἰκασμοῦ,** Λουκ.῾Ερμότ.16 **περὶ τῶν τοιούτων εἰκασμῷ φής,** Διον.Θρ.642,8 **εἰκασμοῦ ἐπίρρημα** (περὶ τοῦ ἴσως)· ‖ ἀμφ. σημ. ἐν Πάπ. **ἐμέτρησεν ὁ δεῖνα ὑπὲρ τρίτου εἰκασμοῦ** (πιθ. διὰ τρίτην ἐξ ἐκτιμήσεως ἀποτίμησιν).

εἰκαστής (ὁ) μσν. ὁ εἰκάζων, μαντεύων : Θουκ. 1,138 **τῶν μελλόντων . . ἄριστος εἰκαστής,** ᾽Ιώσ.ΑΙ 18,9,2· **2**) ὁ ἀπεικονίζων, παριστῶν : Διον. ᾽Αλ.᾽Ισοκρ.11 **εἰκαστὴς ἀληθείας·** **3**) ὀθ. εἰδ. ὁ ζωγράφος : ΚΠορφ.῎Εκθ.2,15.

εἰκαστικός-ή-ό(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων τὴν ἱκανότητα τοῦ ἀπεικονίζειν, παραστατικός· ὀθ. **εἰκαστικὴ τέχνη** ἡ τέχνη τοῦ ἀντιγράφειν κ. ἀπεικονίζειν: Πλάτ.Σοφ.235D· ‖ νεώτ. πληθ. **εἰκαστικαὶ τέχναι** αἱ ἀπεικονίζουσαι τὸ καλὸν ἐν χώρῳ, ζωγραφική, γλυπτικὴ καὶ ἀρχιτεκτονική· **2**) ὁ ἔχων τὴν ἱκανότητα τοῦ εἰκάζειν, ὁ ὑποκείμενος εἰς εἰκασίαν : Φίλ. 1,160 **εἰκαστικῶν ψευδῶν,** - **εἰκαστικὰ ἐπιρρήματα** (κ. νεώτ.) τὰ ἀμφιβολίας σημαντικά, οἷον τάχα, ἴσως· ‖ τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἡ ἱκανότης τοῦ εἰκάζειν : Λουκ. ᾽Αλέξ.22 **τὸ εἰκαστικὸν τῇ ἐπινοίᾳ προσάπτων·** ‖ ὁμ. τὸ ἀντικείμενον τῆς εἰκασίας: Βέττ.Βάλ.312,32.

εἰκαστικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατ᾽ εἰκασίαν· Πολυδ.4,10 « ὁμοιαστικῶς », Πρόκλ.᾽Αλκ.23C.

εἰκαστός-ή-όν ὃν δύναται νὰ συγκρίνῃ, νὰ παραβάλῃ τις, παρόμοιος : Σοφ.Τρ.699 **μορφῇ μάλιστ᾽ εἰκαστὸν ὥστε . .·** **2**) ὁ ληπτός, νοητὸς δι᾽ εἰκόνων, ἀντίθ. αἰσθητός : ᾽Ασκλην.Μεταφ.142,10, ᾽Ιάμβλ.Μαθ.᾽Επιστ.10· **3**) ὁ ἐξ εἰκασίας προερχόμενος : Πρόκλ.᾽Αλκ.23C.

εἰκαστρίτος-η-ον Πάπ. εἰκοστὸς τρίτος.

εἴκατι δωρ. ἀντὶ εἴκοσι βλ.λ. : Θεόκρ.4,10, ᾽Επιγρ.

εἰκατίδειος ἀντὶ ἰκατίδειος βλ.λ.

εἴ κε, εἴ κεν βλ.λ. εἰ.

εἰκέλιος-α-ον μτγν. εἴκελος βλ.λ. : Μαν.3,237.

εἰκελόνειρος-ον ὁ ὅμοιος πρὸς ὄνειρον : ᾽Αριστφ.῎Ορν.687 **ταλαοὶ βροτοί, . . εἰκελόνειροι.**

εἴκελος-η-ον ὅμοιος, μετὰ δοτ. : ᾽Ιλ.Χ 134 **ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ,** ᾽Οδ.Φ 411 **χελιδόνι εἰκέλη αὐδήν,** ῾Ηρ.8,8 **λέγεται μέν νυν καὶ ἄλλα ψευδέσιν εἴκελα** (διάφ. γρ. ἴκελ-), Πλούτ.᾽Ηθ.410E.

εἰκελόφωνος-ον μτγν. ὁ ὁμοιάζων κατὰ τὴν φωνήν : Φίλ.ἐν ΑΠ6,247 **κερκίδας ὀρθολόλοισι χελιδόσιν εἰκελοφώνους.**

εἶκεν ἀντὶ ἧκεν τοῦ ἥκω βλ.λ. : ᾽Επιγρ.Γόρτ.

εἰκέναι ἀττ. ἀντὶ ἐοικέναι, ἀπαρφ. τοῦ ρ. ἔοικα βλ.λ. : Εὐρ.ἀπ.167, ᾽Αριστφ.Νεφ.185.

εἰκῇ (διάφ. γρ. -κῆ) ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἄνευ σχεδίου ἢ σκοποῦ, ἀλογίστως, στὴν τύχη· ῾Ησ. « μάτην.. ἀκαίρως ἢ ὡς ἔτυχε » : Αἰσχ.Προμ.450 **ἔφυρον εἰκῇ πάντα,** Σοφ.ΟΤ 979, Πλάτ.Πρωτ.326D **ἵνα μὴ.. εἰκῇ πράττωσι,** ᾽Αριστλ.Μεταφ.984b,17 **νήφων παρ᾽ εἰκῇ λέγοντας,** Θεόκρ.22,14· ‖ νεώτ. μ. ἐν φρ. **εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχε·** **2**) ἐπὶ ματαίῳ : Πάπ., ΚΔ Κορ.Ι,15,2 **ἐκτὸς εἰ μὴ εἰκῇ ἐπιστεύσατε·** **3**) ἐλαφρῶς, μετρίως : ᾽Αγάθαρχ.61 **ἀγγεῖα εἰκῇ πεπυρωμένα.**

εἰκήμαχος-ον μτγν., μσν. ὁ εἰκῇ, ἀλογίστως μαχόμενος : Καισάρ.993 (Mi.).

εἰκθύας πάπ. ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἰχθύας.

εἰκλεῖ ῾Ησ. «δειπνεῖ».

εἶκλον ῾Ησ. «ἐξ εἴκλω᾽ ἀπὸ δείπνου»· πρβλ. αἶκλον.

εἰκνεῖται ῾Ησ. « ἄλλος αὐτὸν εἰσφέρει ».

εἰκοβολία (ἡ) μτγν. ἄσκοπος, ὁμιλία, φλυαρία, λόγια στὰ κουτουρού : Φιλόδ.Ρητ.2,98S.

εἰκοβολῶ-έω ὁμιλῶ ἀσκόπως, ἀλογίστως : Εὐρ. ἀπ.913,4 **γλῶσσ᾽ εἰκοβολεῖ περὶ τῶν ἀφανῶν.**

εἰκονίδιον (τὸ) πάπ. ὑποκορ. τοῦ εἰκὼν βλ.λ.

εἰκονίζω μτγν. κ. νεώτ. ἀντιγράφω σχέδιον, ξεσηκώνω : Πάπ.· **2**) δίδω μορφήν : Πλούτ.᾽Αρέσκ. Φιλ.1,10,1 **ἰδέα.. εἰκονίζουσα τὰς ἀμόρφους ὕλας·** ‖ **εἰκονίζω ἀλήθειαν** δίδω τὴν ἐμφάνισιν τῆς ἀληθείας : ᾽Αφθόν.Προγ.1· **3**) πάπ. δίδω τὴν εἰκόνα τινός, εἰδ. καταγράφω τὴν ἡλικίαν, τὰ χαρακτηριστικὰ κλπ. τινὸς ἐν ἐγγράφῳ· ‖ μσν. κ. νεώτ. -δι᾽ εἰκόνος ἢ γραπτῶς παριστῶ τι, περιγράφω : Μηναῖ.1,5 ᾽Ωδ. **νέκρωσιν θείαν συμβολικῶς εἰκονίζοντες,** - **εἰς τὸν νάρθηκα εἰκονίζεται ἡ γέννησις τῆς Θεοτόκου.**

εἰκονικά ἐπίρρ.δημ. κατὰ τρόπον εἰκονικὸν βλ.λ.2).

εἰκονικός-ή-όν μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀπεικονίζων, παριστῶν τὴν μορφήν τινος (κατὰ φυσικὴν ἀλήθειαν) : Καλλίξ.1 **τῆς τῶν βασιλέων συγγενείας ἀγάλματα εἰκονικά,** Πλούτ.Λύσ.1 **Λυσάνδρου δέ ἐστιν εἰκονικός,** ᾽Επιγρ. **εἰκονικοὶ πίνακες,** - **εἰκονικὸν ὅπλον** (ἀσπὶς μετ᾽ ἀναγλύφου προσωπογραφίας)· ‖ ἐπὶ τῶν προσωπίδων τῶν ἠθοποιῶν : Πολυδ.4,148· **2**) κ. νεώτ. κ. δημ. φαινομενικὸς καὶ οὐχὶ πραγματικός, πλαστός : Λουκίλ. ἐν ΑΠ 11,233 **εἰκονικὸν συμβόλαιον,** - **εἰκονικὴ πώλησις·** ‖ ὑποθετικός : **εἰκονικὸς ἀντίπαλος** (εἰς τὰς στρατιωτικὰς ἀσκήσεις)· **3**) ὁ ἀναφερόμενος εἰς εἰκόνας, ὁ ποιούμενος χρῆσιν εἰκόνων, συγκεκριμένων παραστάσεων, νεώτ. εἰκονιστικὸς βλ.λ.2) : Πλωτῖν.3,6,18 **εἰκονικὴ φαντασία,** Δαμάσκ.᾽Αρχ.284 **εἰκονικὸς διάκοσμος.**

εἰκονικότης-ητος (ἡ) νεώτ., δημ. -η κ. -ότητα ἡ ἰδιότης τοῦ εἰκονικοῦ βλ.λ.2), ἡ ψευδὴς καὶ κατὰ πλάσμα ὑπόστασις : **ἡ εἰκονικότης τοῦ συμβολαίου εἶναι πρόδηλος.**

εἰκονικῶς ἐπίρρ., μτγν. κ. νεώτ. δι' εἰκόνων : Πρόκλ.Θεολ.Στοιχ.65, Δαμάσκ.'Αρχ.330, Σιμπλίκ. Φυσ.160,24· **2**) κατὰ τρόπον εἰκονικὸν βλ.λ.2) : **τοῦ μετεβίβασε τὴν περιουσίαν του εἰκονικῶς.**

εἰκόνιον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. μικρὰ εἰκών : Πλούτ. 'Ηθ.753, Πάπ. **ἔπεμψά σοι τὸ εἰκόνιόν μου.**

εἰκόνισμα-τος κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ εἰκονίζω, ἡ δι' εἰκόνος γραπτῆς ἢ φραστικῆς παράστασις, ἡ εἰκών : Σοφ. ἀπ.573 **εἰκόνισμα λιθουργές,** Φάλαικ. ἐν ΑΠ 13,6 **τοῦτ' ἐγὼ τὸ πέρισσον εἰκόνισμα τοῦ κωμῳδογέλωτος·** || εἰδ. ἡ διὰ ζωγραφήσεως παράστασις τοῦ ὅλου σώματος καὶ ἰδίως τῆς μορφῆς ἀνθρώπου, εἰκών, γραπτὸν ὁμοίωμα ἀνθρώπου, προσωπογραφία : Εὐστ.Σχόλ.'Ιλ.3,27 **ἀφέντες τὸ σωματικὸν** εἰκόνισμα **ἀνατρέχουσιν εἰς τὴν ἐξ ἀλληγορίας θεραπείαν τοῦ μύθου·** **2**) εἰδ. μτγν. ἐκκλ. κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. **'κόνισμα** ἡ ἐπὶ ξύλου ἢ ἐπὶ τοίχου ἔγχρωμος ζωγράφισις, ἀπεικόνισις εἴτε ἁγίου λατρευομένου προσώπου πράγματι βιώσαντος ἢ κατὰ πίστιν ἰδεατῶς ὑπάρχοντος [θεοῦ, ἀγγέλων] ἢ καὶ ἐπεισοδίων ἐκ τῶν Ἱερῶν Γραφῶν, ὅ. ἁγία εἰκὼν ἢ κ. ἁπλῶς εἰκών : **τὸ εἰκόνισμα τῆς 'Αγίας Τριάδος - τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ - τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος - τῆς Σταυρώσεως - τῆς 'Αναστάσεως, - παλαιὸν θαυματουργὸν εἰκόνισμα·** **3**) μτγν. ἡ ἐν νῷ συγκεκριμένη, σχηματικὴ παράστασις πράγματος : Πορφ.π.Στοβ.1,51 **ἡ φαντασία ἀεὶ ἐπὶ τὰ ἔξω φέρεται, καὶ τῇ τάσει αὐτῆς τὸ εἰκόνισμα παρυφίσταται.**

εἰκονισματάκι (τὸ) δημ. κ. **'κονισματάκι** ὑποκορ. μικρὸν εἰκόνισμα βλ.λ.2)

εἰκονισμάτιον (τὸ) νεώτ. ὑποκορ. τοῦ εἰκόνισμα βλ.λ. : Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.55 **εἶχε τὸ εἰκονισμάτιον τοῦτο πάντοτε μαζί του.**

εἰκονισμός (τό) μτγν. κ. νεώτ. ἀπεικόνισις, περιγραφή : Πλούτ.'Ηθ.54Β **παρασίτου γὰρ ὁ τοιοῦτος εἰκονισμός ἐστι·** **2**) πάπ. ἡ καταγραφὴ τῶν χαρακτηριστικῶν, ἡλικίας κλπ. τινός· πρβλ. εἰκονίζω **3**) πάπ. περιγραφὴ ἀτόμων κατακεχωρισμένη ἐν καταλόγοις χάριν ἀπογραφῆς : Πάπ. **ἀπογραφὴ εἰκονισμοῦ.**

εἰκονιστής (ὁ) πάπ. ὁ συντάκτης καταλόγων πληθυσμοῦ ἢ καὶ περιουσιῶν, ἀπογραφεύς.

εἰκονιστικός-ή-όν μσν κ. νεώτ. ὁ εἰκονίζων, ὁ δι' εἰκόνος παριστῶν, περιγράφων : Μάξ.'Ομολ. 1,40 **εἰκονιστικὸς τῶν ἐν δικαιοσύνῃ καρπῶν·** **2**) νεώτ. περιγραφικὸς δι' εἰκόνων ἀναπαραστατικῶν, σχηματικῶν : **εἰκονιστικὴ τοῦ 'Αγῶνος διακόσμησις, - εἰκονιστικοὶ ἐν τῇ ῥητορικῇ τρόποι.**

εἰκονιστικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον εἰκονιστικὸν βλ.λ.2), διὰ παραστατικῆς περιγραφῆς.

εἰκονογλύφος (ὁ) μσν. ὁ κατασκευάζων ἀναγλύφους εἰκόνας : Νικηφ. Κων)πόλεως ἐν Spicil. Solesm.1,500.

εἰκονογόνον (τὸ) νεώτ. χημικὴ ἕνωσις ἐν χρήσει ἐν τῇ φωτογραφικῇ.

εἰκονογράφημα-ατος (τὸ) νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ εἰκονογραφῶ βλ.λ.· **2**) ἡ διὰ χειρὸς κ. ἰδ. ἡ διὰ τύπου ζωγραφία ἐν βιβλίῳ, περιοδικῷ κτλ.

εἰκονογραφημένος-η-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ δι' εἰκόνων, εἰκονογραφημάτων βλ.λ. κεκοσμημένος : εἰκονογρ- **ἔκδοσις, - περιοδικὸν - βιβλίον.**

εἰκονογράφησις-εως (ἡ) νεώτ., δημ.-η ἡ ἐνέργεια τοῦ εἰκονογραφῶ βλ.λ., διακόσμησις δι' εἰκόνων, εἰκονογραφημάτων : **εἰκονογράφησις βιβλίου·** || σύνολον τῶν κοσμουσῶν βιβλίον τι εἰκόνων.

εἰκονογραφία (ἡ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἀπεικόνισις, περιγραφή : Στράβ.15,1,69 **τὴν δὲ λοιπὴν εἰκονογραφίαν παρ' ἐκείνου ληπτέον·** **2**) νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἡ κατὰ τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλ. παράδοσιν ζωγραφικὴ ἀπεικόνισις θρησκευτικῶν θεμάτων κ. ἰδ. εἰκόνων ἁγίων : **ἡ βυζαντινὴ - ἡ κρητικὴ - ἡ ἑπτανησιακὴ εἰκονογραφία·** **3**) δημ. κ. ὡς οὐσ. προσωπογραφία, πορτραῖτο βλ.λς : **παράγγειλα πλατιὰ κορνίζα γιὰ τὴν εἰκονογραφία τοῦ παπποῦ μου·** **4**) νεώτ. κ. δημ. ἡ δι' εἰκόνων ἀναπαράστασις : **τὰ συνήθη θέματα τῆς εἰκονογραφίας τοῦ ἀγῶνος τῆς 'Ανεξαρτησίας·** || ἡ πρὸς διακόσμησιν βιβλίου κλπ. εἰκών· **5**) ἡ τέχνη ἢ τὸ ἔργον τοῦ εἰκονογράφου βλ.λ. : **ἡ εἰκονογραφία ηὐδοκίμησε παρ' ἡμῖν.**

εἰκονογραφικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἢ ἰδιάζων εἰς τὴν εἰκονογραφίαν βλ.λ.2) : **τὰ μοναστήρια ἦσαν σημαντικὰ εἰκονογραφικὰ κέντρα·** || εἰδ. εἰκονογραφικὸν **σύστημα γραφῆς** τὸ καθ' ὃ ἀντὶ γραμμάτων χρησιμοποιοῦνται εἰκόνες.

εἰκονογραφικῶς ἐπίρρ. νεώτ. δι' εἰκονογραφιῶν βλ.λ.3).

εἰκονογράφος (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ζωγραφῶν προσωπογραφίας, προσωπογράφος : 'Αριστλ. Ποιητ.3454b, 8 **δεῖ μιμεῖσθαι τοὺς ἀγαθοὺς εἰκονογράφους,** Θεμίστ.Λόγ.24,309Β· **2**) νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ὁ ζωγραφῶν ἐκκλησιαστικὰς εἰκόνας.

εἰκονογραφῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. ζωγραφῶ : Φίλ. 2,566· || πάπ. ἐκτελῶ, συντελῶ προσωπογραφίαν : **ὅπως ἂν ἰκονογραφῶσι** (sic)· **2**) νεώτ. κοσμῶ βιβλίον, περιοδικὸν φύλλον κλπ. δι' εἰκόνων : **εἰκονογραφῶν τὸ κείμενον δὲν ἐξέλεξε τὰ οὐσιώδη·** **3**) μτφ. κ. νεώτ. περιγράφω : Λογγῖν. 'Υφ.10,6 **ὁ δὲ ποιητὴς τοὺς ἀεὶ ἀπολλυμένους.. εἰκονογραφεῖ τὸν ναυτικὸν κόσμον.**

εἰκονόδουλος-ον μσν. κ. νεώτ. σκωπτ. ὁ εἰκονολάτρης βλ.λ., ὁ δουλικῶς, ἀκρίτως, μωρῶς ἀπονέμων λατρείαν εἰς τὰς ἁγίας εἰκόνας.

εἰκονοειδής-ές μσν. κ. νεώτ. ὁ δι' εἰκόνων ἐκφραζόμενος, ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ἢ τὴν κλίσιν νὰ περιγράφῃ δι' εἰκόνων : Στουδ Θεόδ 1230 **εἰκονοειδὴς φαντασία·** **2**) ὁ ἐν εἴδει εἰκόνος, ὁ πρὸς εἰκόνα ὁμοιάζων : **εἰκονοειδεῖς προϊστορικαὶ παραστάσεις ἐν σπηλαίοις.**

εἰκονοθραύστης (ὁ) μσν. ὁ θραύων, καταστρέφων ἁγίας εἰκόνας, εἰκονίσματα βλ.λ.2) : 'Ιω.'Ιεροσ.Β.'Ιω.Δαμασκ.252,2.

εἰκονοκαύστης (ὁ) μσν. ὁ καίων ἁγίας εἰκόνας εἰκονίσματα βλ.λ.2) : Μιχ.Μον.Βί.Θεοδ.Στουδ. 296, ΨΚωδιν.245,8· || δ. τύπος **εἰκονοκαῦται** : Θεόδ.Βαλσ.ἐν Σύντ.Καν.2,581.

εἰκονοκλασία (ἡ) (κλῶ-άω) μσν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια, ἡ πρᾶξις τοῦ εἰκονοκλάστου βλ.λ.

εἰκονοκλάστης (ὁ) (κλῶ-άω) μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ κλῶν, θραύων, καταλύων τὰς ἁγίας εἰκόνας, τὰ εἰκονίσματα βλ.λ., ὅθ. γεν. ὁ ἀρνούμενος, ὁ ἀποδοκιμάζων τὴν διὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων λατρείαν· εἰδ. ὡς ἐπίθετον τῶν καταργησάντων τὴν εἰκονολατρείαν αὐτοκρατόρων τοῦ Βυζαντίου· πρβλ. εἰκονοκαύστης, εἰκονομάχος : Θεοφάν.773 **ἡ δυναστεία τῶν εἰκονοκλαστῶν 'Ισαύρων.**

εἰκονοκλαστικός-ή-όν μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἢ ἰδιάζων εἰς εἰκονοκλασίαν ἢ εἰς εἰκονοκλάστην βλ.λ.

εἰκονοκτίστης (ὁ) μσν. ὁ ἐγκαταστήσας, ἀναγορεύσας αὖθις τὴν λατρείαν τῶν ἁγίων εἰκόνων· **2**) ὁ κατασκευαστὴς ἱερῶν εἰκόνων : Νικηφ.Κ)πόλεως ἐν Spicil.Solesm.1,500.

εἰκονολατρεία (ἡ) νεώτ. ἡ λατρεία τῶν ἁγίων εἰκόνων, ἡ ἰδιότης τοῦ εἰκονολάτρου βλ.λ.

εἰκονολάτρης-ις μσν. κ. νεώτ., δημ. θηλ. -άτρισσα, ὁ προσφέρων λατρείαν εἰς τὰς ἁγίας εἰ-

κόνας, εἰς τὰ εἰκονίσματα βλ.λ.2), ὁ ἀπεκδεχόμενος τὴν ἁγιότητα καὶ δὴ θαυματουργικὰς ἰδιότητας τῶν ἱερῶν εἰκόνων· ἀντίθ. εἰκονοκλάστης, εἰκονομάχος: Νικηφ.Κ)πόλεως ἐν Spicil.Solesm.I,500, **- οἱ εἰκονολάτραι καλόγηροι ἐξήγειρον τὸν φανατισμὸν τῶν ἀμαθῶν.**

εἰκονολατρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἢ ἰδιάζων εἰς εἰκονολάτρος βλ.λ.

εἰκονολατρικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν εἰκονολατρῶν βλ.λ.

εἰκονολογία (ἡ) κ. νεώτ. ἡ δι' εἰκόνων μεταφορικὴ ὁμιλία: Πλάτ.Φαῖδρ.267C **διπλασιολογίαν καὶ γνωμαλογίαν καὶ εἰκονολογίαν·** 2) νεώτ. ἡ περὶ τὰ ἔργα τῶν μεγάλων ζωγράφων μελέτη καὶ πραγματεία· 3) νεώτ. εἰδ. ἡ περὶ τῶν συμβόλων τῆς ἀρχαίας ὡς καὶ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας πραγματευομένη ἐπιστήμη.

εἰκονολογῶ-έω μτγν. ὁμιλῶ δι' εἰκόνων, μεταφορικῶς. 'Αντίγ.Καρ.Θαυμ.127 (πιθ. l.

εἰκονομανία (ἡ) μσν. ἡ διὰ τὰς εἰκόνας μανία παράλογος λατρεία: ΚΜανασσ.Χρον.90A **τὸν σπόρον κατεβάλλοντο τῆς εἰκονομανίας.**

εἰκονομαχία (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ὁ κατὰ τῆς λατρείας τῶν ἱερῶν εἰκόνων καὶ κατὰ τῶν εἰκονολατρῶν βλ.λ. ἀγών: ΚΜανασσ.Χρον.90A **τὴν ἄκανθαν.. τῆς εἰκονομαχίας ἀνέσπασαν·** ‖ ἡ ὅλη μεταρρυθμιστικὴ κίνησις ἐν τῇ βυζαντινῇ αὐτοκρατορίᾳ διὰ τοῦ ἀγῶνος τούτου ἐκδηλωθεῖσα

εἰκονομαχικός-ή-όν μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν εἰκονομαχίαν βλ.λ.: Στουδ. Θεόδ.820B **εἰς ἔλεγχον καὶ ἀνατροπὴν τῆς εἰκονομαχικῆς αἱρέσεως,- αἱ εἰκονομαχικαὶ ἔριδες.**

εἰκονομάχος (ὁ) μσν. κ. νεώτ. ὁ πολέμιος τῆς λατρείας τῶν εἰκόνων: Εὐστ.Πον.294,75 **θῆρα εἰκονομάχον·** ‖ ὁ ὀπαδὸς τῆς εἰκονομαχίας βλ.λ.: 'Ιω.Δαμασκ.2,328B, Νικηφ.Κ)πόλεως 2,724D, ΚΠορφ.Βασιλ.Μακεδ.25,65 **τοὺς περιλειπεῖς τῶν εἰκονομάχων αἱρετικῶν τῷ ἀναθέματι δούς.**

εἰκονομαχῶ-έω μσν. διεξάγω πόλεμον κατὰ τῶν εἰκόνων, εἶμαι εἰκονομάχος βλ.λ.: Στουδ.Θεόδ. 828A, Σιμ.Θεσσ. ἐν Φοβρ.Βιβλ.'Ελλ.14,53 **κατὰ τῶν εἰκονομαχούντων Βογομίλων,** Νικήτ.Παφλ.493A.

εἰκονόμετρον (τὸ) νεώτ. συσκευὴ πρὸς καθορισμὸν τῆς ἑστιακῆς ἀποστάσεως πρὸς φωτογράφησιν ἢ κανονισμὸν τῆς θέσεως φωτογραφικῆς μηχανῆς.

εἰκονόμορφος (ὁ. μτγν. ὁ κατασκευαστὴς εἰκόνων, προσωπογραφιῶν: Μον.4,343 **ζωοτύπους, μακάρων· ἀποπλάστορας, εἰκονομόρφους.**

εἰκονοπερίγραπτος-ον μσν. ὁ δι' εἰκόνος περιγραφόμενος ἐκπεφρασμένος: Νομοκάν. ἐν Κωτέλ.Eccl.Gr.Monum.1,139B **τὴν ἔνσαρκον αὐτοῦ οἰκονομίαν εἰκονοπερίγραπτον.**

εἰκονοποιΐα (ἡ μτγν. ἡ κατασκευὴ ἐκκλησιαστικῶν εἰκόνων: Δαμάσκ.'Αρχ.341.

εἰκονοποιός (ὁ) κ. μσν. ὁ κατασκευαστὴς εἰκόνων, ζωγράφος ἢ γλύπτης: 'Αριστλ.Ποιητ.1460b,9 **μιμητὴς ὁ ποιητὴς ὥσπερανεὶ ζωγράφος ἤ τις ἄλλος εἰκονοποιός·** ‖ ἐν χρ. ὡς ἐπίθ.: Βασίλ.2,116C **εἰκὼν εἰκονοποιός.**

εἰκονοποιῶ-έω μτγν κατασκευάζω εἰκόνας· 2) μτφ. δίδω μορφήν, διαπλάσσω: 'Ιουστ.Μ'Απολ.1,19 **ἐκ μικρᾶς τινος ῥανίδος τῆς τοῦ ἀνθρωπείου σπέρματος.. ὀστέα τε καὶ νεῦρα καὶ σάρκας εἰκονοποιηθέντα**

εἰκονοστάσιον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. **-στάσι** τὸ μέρος, ἔνθα ἵσταντο τὰ ἀγάλματα τῆς λατρείας: 'Ανών.'Αριστλ.Ρητ.78,2· 2) μσν. κ. νεώτ. τὸ μέρος, ἔνθα ἀναρτῶνται αἱ εἰκόνες, εἰδ. τὸ φέρον αὐτὰς ξύλινον διάφραγμα **ἐν ταῖς ἐκκλησίαις πρὸ τοῦ ἁγ. βήματος,** τὸ τέμπλο: Κωδ.'Οφφ.Παλ. 6,12 **ἱστῶσιν εἰκονοστάσιον, εἰς ὃ πρέμανται ἅγιαι εἰκόνες,** Σγουρόπ.'Ιστ.Συνόδ.Φλωρ.18,18 **καὶ ἔχε αὐτὸ εἰς τὸ εἰκονοστάσιον,** Πορφύρ.Σκ. 54,10 **μαυροφόρα ἐσὺ ποὺ πᾶς.. ν' ἀνάφῃς κάποιο φῶς στὸ εἰκονοστάσι·** ‖ μσν. εὐκτήριον, ἔχον ἀνηρτημένας ἐπὶ τῶν τοίχων εἰκόνας: Ms.cod. Colbert **οἱ δὲ τρίγαμοι οὐκ εὐλογοῦνται ἐν ἐκκλησίᾳ, ἀλλ' ἐν εἰκονοστασίῳ.**

εἰκονοτυπία (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἡ διὰ διατρήτου (σχιστοῦ) ἀνθιβολίου βλ.λ. προδιαγραφὴ εἰκόνος ἁγίου ἢ -ων κ. γεν. ἡ τέχνη τῆς οὕτω εἰκονογραφίας βλ.λ.2)· ‖ κ νεώτ. γεν. κ. ἡ δι' ὑποδειγματικοῦ ἀνθιβολίου προδιαγραφὴ οἱουδήποτε διακοσμητικοῦ σχεδίου.

εἰκονοτύπος (ὁ) μσν. ὁ δι' εἰκονοτυπίας βλ.λ. κατασκευαστὴς ἁγίων εἰκόνων: Συνεχ.Θεοφ.775,17.

εἰκονούργημα-ατος (τὸ) μσν. εἰκών: Γερμ. Κων)πόλεως 242A **ὁ δι' ἑαυτοῦ τὰ εἰκονουργήματα πρὸς τὸ ἐντελόμορφον ζωγραφήσας.**

εἰκονουργία (ἡ) μσν. ἡ κατασκευὴ εἰκόνων: Φώτ.1,948D (Mi.)· 2) τὸ κατασκευασθὲν ἀντικείμενον, εἰκών: 'Ανών.π.Σταυρ. ἐν Grets.4,30.

εἰκονόφιλος-ον νεώτ. ὁ φίλος τῶν εἰκόνων, ὑπέρμαχος τῆς χρήσεως αὐτῶν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἀντίθ. εἰκονομάχος· 2) γεν. ὁ ἀγαπῶν τὰ ἔργα ζωγραφικῆς, ὁ περὶ τούτων μετὰ ζήλου ἀσχολούμενος· ἰδίως ὁ συλλογεὺς ἔργων ζωγραφικῆς.

εἰκονοφόρος (ὁ) μτγν. κτ. πληθ. οἱ φέροντες τὰς εἰκόνας: 'Ιω.Λυδ.Ρωμ.1,46.

εἰκονώδης-ους-ες γλωσσ. φαντασιώδης.

εἰκός-ότος (τὸ) κ. νεώτ., ἰων. **οἰκός**· οὐδ. μτχ. τοῦ **ἔοικα** τὸ φαινόμενον ὡς ἀληθές, πιθανόν, εὔλογον, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ **ἐστὶ** μετ. ἀπαρφ. ἐνεστ., ἀόρ. ἢ μέλλ.: Αἰσχ.'Αγ.575 **ὡς κομπάσαι τάδ' εἰκὸς ἡλίου φάει,** Σοφ.Φιλ.230 **ἄλλοισι δοὺς οἷς εἰκὸς (ἐνν. δοῦναι)·** ‖ κ.ἀπολ.:'Αριστφ.ἀπ.621 **ὥσπερ ἦν εἰκός·** ‖ κ.πληθ.:Πίνδ.Π1,34 **ἐοικότα γάρ.. νόστου τυχεῖν·** ‖ νεώτ. μ. ἐν φρ. **ὡς εἰκός**: Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.23 **ὁ.. παντοπώλης ηὗρεν, ὡς εἰκός, ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς γειτονιᾶς·** 2) ὡς οὐδ. οὐσ. ἡ πιθανότης, τὸ εὔλογον: 'Ηρ.1,155 **τὰ μὲν εἰκότα εἴρηκας,** Θουκ.2,89 **τῷ οὐκ εἰκότι πλέον πεφόβηνται ἡμᾶς,** Πλάτ.Θεαίτ.162E **τῷ εἰκότι χρῆσθε (ἀντίθ. ἀπόδειξιν.. λέγετε)·** ‖ **κατὰ τὸ εἰκὸς** κατὰ πᾶσαν πιθανότητα: Θουκ.1,121· ‖ παρὰ ποι. ἄνευ ἄρθρου: Σοφ.Φιλ.1373 **λέγεις μὲν εἰκότ',** Εὐρ.ΙΑ 1134 **ἣν γ' ἐρωτᾷς εἰκότ', εἰκότα κλύεις·** 3) ἐν τῇ λογικῇ πιθανὴ πρότασις, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ θετικὸν γεγονός: 'Αριστλ.Ρητ. 1357a, 34 **τὸ μὲν γὰρ εἰκός ἐστιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ γινόμενον, οὐχ ἁπλῶς.., ἀλλὰ τὸ περὶ τὰ ἐνδεχόμενα ἄλλως ἔχειν·** ‖ τὸ λογικόν, τὸ δίκαιον, σωστό: Θουκ.2,74 **παρακαλεσάμενοι γὰρ πολλὰ καὶ εἰκότα οὐ τυγχάνομεν,** 'Ισοκρ.3,53, Θουκ.5,90 **τὰ εἰκότα καὶ δίκαια·** ‖ **παρὰ τὸ εἰκὸς** παραλόγως: αὐτ.2,62· ‖ συγκρ. **εἰκότεραν**: 'Αντίφ.2,2,3.

εἰκοσα- (κ. **εἰκοσι-**) α' συνθετικὸν λέξεων τῆς ἀρχαίας καὶ νεωτέρας γλώσσης, ἰδίως ἐπιθέτων, δηλοῦν ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ β' συνθετικοῦ σημαινόμενον συνυπάρχει ἢ ἐπαναλαμβάνεται εἰκοσάκις, οἷον εἰκοσάεδρος εἰκοσάκλινος, εἰκοσίπηχυς κτπ.

εἰκοσάβοιος-ον, ποι. **ἐεικ-** ὁ ἔχων ἀξίαν εἴκοσι βοῶν: 'Οδ.Χ 57 **τιμὴν.. ἐεικοσάβοιον.**

εἰκοσαγράμματος-ον πάπ. ὁ ἀποτελούμενος ἐξ εἴκοσι γραμμάτων: Πάπ. **εἰκοσαγράμμ- ὄνομα.**

εἰκοσάγωνος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων εἴκοσι γωνίας· τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. γεωμετρικὸν σχῆμα ἔχον εἴκοσι γωνίας: 'Ιάμβλ.Πυθ.34,247.

εἰκοσαδικός-ή-όν νεώτ. μαθημ. ὁ βάσιν ἔχων τὴν εἰκοσάδα: **εἰκοσαδ- ἀριθμητικὸν σύστημα.**

εἰκοσάδραχμος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἀξίαν εἴκοσι δραχμῶν· ‖ τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. νόμισμα εἴκοσι δραχμῶν: **χρυσᾶ εἰκοσάδραχμα.**

εἰκοσάεδρος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων εἴκοσι ἕδρας· τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. στερεὸν περατούμενον εἰς εἴκοσι ἕδρας : Πλούτ.'Ηθ.719Ε, Γαλ.5,668.
εἰκοσαετηρικὸς-ή-όν νεώτ. ὁ τῆς εἰκοσαετηρίδος βλ.λ.
εἰκοσαετηρὶς-ίδος μτγν. κ. νεώτ. χρονικὴ περίοδος εἴκοσι ἐτῶν : Πτολ.Τετράβ.205· || νεώτ. ἐπέτειος ἐπὶ τῇ συμπληρώσει εἴκοσι ἐτῶν.
εἰκοσαετὴς-οῦς-ές κ. νεώτ. κ. -έτης -ες ὁ ἔχων ἡλικίαν εἴκοσι ἐτῶν : 'Ηρ.1,136 **παιδεύουσι δὲ τοὺς παῖδας .. μέχρι εἰκοσαετέος**· || ὁ ἔχων διάρκειον εἴκοσι ἐτῶν : Πλούτ.'Ηθ.113D **εἰ δὲ ὁ τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων χρόνος εἰκοσαέτης ἦν**, **- ἐπανῆλθε μετὰ εἰκοσαετῆ ἀπουσίαν.**
εἰκοσαετία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. περίοδος εἴκοσι ἐτῶν : Φίλ.2,224, **-μετὰ εἰκοσαετίαν τὸ ἀδίκημα παραγράφεται.**
εἰκοσαέτις-ιδος νεώτ. θηλ. τοῦ εἰκοσαέτης βλ.λ.
εἰκοσάκις κ. νεώτ. ἐπίρρ. ἀριθμητικόν, εἴκοσι φοράς : 'Ιλ.Ι 379 **οὐδ' εἴ μοι .. εἰκοσάκις τόσα δοίη**, Πλάτ.Νόμ.771Β **ἐν καὶ εἴκοσιν εἰκοσάκις.**
εἰκοσακισχίλιοι κ. νεώτ. ὁμὰς ἐξ εἴκοσι χιλιάδων μονάδων ἀποτελουμένη.
εἰκοσάκλινος-ον μτγν. ὁ περιλαμβάνων εἴκοσι κλίνας, εἰκοσίκλινος βλ.λ. : Διόδ.Σ 1,49 **κατασκευάσθαι .. οἶκον εἰκοσάκλινον**, 'Αθήν.12,548Α.
εἰκοσάκωλος-ον σχόλ. ἀποτελούμενος ἐξ εἴκοσι μετρικῶν κώλων : Σχόλ.'Αριστφ.Νεφ.1153 **εἰκοσάκωλος εἴσθεσις.**
εἰκοσάκωπος-ον λεξ. κ. νεώτ. ἐπὶ πλοίων, ὁ ἔχων εἴκοσι κώπας· 'Ησ. ἐν λ. ἐεικοσόροιο.
εἰκοσάλεπτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἀξίαν εἴκοσι λεπτῶν : **εἰκοσάλεπτο γραμματόσημο**· || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ., δημ. κ. -φτο νόμισμα εἴκοσι λεπτῶν, ἄ. εἰκοσαράκι· **2)** ἐπὶ χρόνου, ὁ ἔχων διάρκειαν εἴκοσι λεπτῶν τῆς ὥρας.
εἰκοσαμελὴς-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἀποτελούμενος ἐξ εἴκοσι μελῶν : **εἰκοσ- ἐπιτροπὴ - συμβούλιον.**
εἰκοσάμετρος-ον νεώτ. ὁ ἔχων μῆκος, πλάτος ἢ ὕψος εἴκοσι μέτρων.
εἰκοσάμηνος (-η)-ο(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἡλικίαν εἴκοσι μηνῶν : Λεων.έν.ΑΠ7,662· || ὁ ἔχων διάρκειαν εἴκοσι μηνῶν : **εἰκ- στρατιωτικὴ θητεία**· || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. διάστημα εἴκοσι μηνῶν.
εἰκοσαμναῖος-α-ον μτγν. ὁ ἔχων βάρος εἴκοσι μνῶν : Φίλ.Μηχ.Βελοπ.95,10.
εἰκοσανδρία (ἡ) νεώτ. βοταν. ἡ περίπτωσις, καθ' ἣν ἄνθη τινὰ ἔχουν εἴκοσι στήμονας ἐλευθέρους ἀπ' ἀλλήλων.
εἰκοσανδρικὸς-ή-όν νεώτ. βοταν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν εἰκοσανδρίαν βλ.λ. : **εἰκοσανδρικὸν ἄνθος.**
εἰκοσάνιον (τὸ) νεώτ. χημ. ὀργανικὴ χημικὴ ἕνωσις.
εἰκοσάπηχυς-υ μτγν. ὁ εἴκοσι πήχεων : Χάρ. παρ' 'Αθην.12,538D **κίονες εἰκοσαπήχεις**, Λουκ. Νεκρ.Δ 27,4 **εἰκοσάπηχύν τινα .. κοντόν.**
εἰκοσαπλασιάζω νεώτ. κ. δημ. κάμνω τι εἰκοσαπλάσιον βλ.λ., πολλαπλασιάζω ἐπὶ εἴκοσι.
εἰκοσαπλάσιος-α-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ εἰκοσάκις μείζων ἢ πλείων τινός : 'Αρίσταρχ.Σάμ.7, **-ὁ τιμάριθμος ἀνῆλθεν εἰς τὸ** εἰκοσαπλάσιον.
εἰκοσαπλασίων-ονος εἰκοσαπλάσιος βλ.λ. : Πλούτ.'Ηθ.925C.
εἰκοσαπλοῦς-ῆ-οῦν 'Ησ., σχόλ. κ. νεώτ. ὁ ἐν ἀναφ. πρὸς ἕν τι ὡς μονάδα λαμβανόμενον ἀποτελούμενος ἐξ εἴκοσι τοιούτων : Σχόλ.'Ιλ.Χ 349, 'Ησ. ἐν λ. ἐεικοσαβοιέων.
εἰκοσαπρωτεία (ἡ) μσν. τὸ ἀξίωμα τῶν εἰκοσαπρώτων βλ.λ. : Πανδέκτ.50,4,18,26.
εἰκοσαπρωτεύω 'Επίγρ. ἀσκῶ τὴν ἀρχὴν τῶν εἰκοσαπρώτων βλ.λ.
εἰκοσάπρωτοι (οἱ) 'Επιγρ. εἰκοσαμελὲς κοινοτικὸν συμβούλιον ἐπὶ ρωμαϊκῶν χρόνων **εἴς** τινας πόλεις τῆς Μ. 'Ασίας.
εἰκοσαράκι (τὸ) δημ. νόμισμα εἰκοσάλεπτον·
εἰκοσάρι (τὸ) νόμισμα ἀξίας εἴκοσι λεπτῶν, εἰκοσαράκι· **2)** τὸ χωροῦν εἴκοσι φορτώματα οἴνου : **βαρέλι εἰκοσάρι**· **3)** εἰκοσὰς βλ.λ. : **δῶσ' μου ἕνα εἰκοσάρι κόλλες χαρτί.**
εἰκοσαριά δημ. πάντοτε ἐν συνεκφορᾷ μετὰ τοῦ καμ(μ)ιά, εἴκοσι περίπου : **ἦταν καμ(μ)ιὰ εἰκοσαριὰ γυναῖκες - παιδιά.**
εἰκοσάριθμος-ον λεξ. ἑρμ. τῆς λ. **εἰκοσινήριτος** βλ.λ. : ΕΜ297,44, Σουΐδ.
εἰκοσάρικος-η-ο δημ. ὁ ἔχων ἀξίαν **εἴκοσι** μονάδων, λεπτῶν ἢ δραχμῶν· || τὸ οὐδ. ὡς *οὐσ.* νόμισμα εἴκοσι δραχμῶν. **2)** ὁ χωρητικότητος εἴκοσι μονάδων : **εἰκ- βουτσὶ** (εἴκοσι οκάδων).
εἰκοσάρουρος (ὁ) πάπ. ὁ κατέχων **ἔκτασιν** γῆς ἴσην πρὸς εἴκοσι ἀρούρας βλ.λ.
εἰκοσὰς-άδος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. σύνολον **εἴκοσιν** ὁμοειδῶν μονάδων : Χρησμ.π.Λουκ.'Αλέξ.11 **πένθ' ἑτέρας μονάδας καὶ εἰκοσάδα τρισάριθμον.**
εἰκοσαστάδιος-ον μτγν. ὁ ἔχων μῆκος εἴκοσι σταδίων : Στράβ.9,4,4 **πορθμῷ εἰκοσασταδίῳ.**
εἰκοσάστεγος-ον μτγν. ὁ ἔχων **εἴκοσι στέγας**, δθ ὀρόφους : 'Αθήν.Μηχ.12,4.
εἰκόσατος-ον μσν. ὁ εἰκοστός : Τζέτζ.Πρὸ 'Ομ.360 **εἰκοσάτου, πρώτου δὲ χρόνου.**
εἰκοσάφυλλος (-η)-ο(ν) μτγν., μσν., νεώτ. **κ.** δημ. ὁ ἐξ εἴκοσι φύλλων βλ.λ. ἀποτελούμενος.
εἰκοσάχρονος (-η)-ο(ν) μσν. κ. δημ. ὁ διαρκείας εἴκοσι ἐτῶν : Κωνστ.'Ερμον.μτφ.'Ιλ.1154.
εἰκοσετηρὶς-ίδος (ἡ) νεώτ., δημ.-ίδα χρονικὸν διάστημα εἴκοσι ἐτῶν· **2)** ἡ ἐπέτειος χρον. διαστήματος εἴκοσι ἐτῶν.
εἰκοσέτης (ὁ) 'Επιγρ. εἰκοσαετὴς βλ.λ.
εἰκοσέτις-ιδος μτγν. θηλ. τοῦ εἰκοσέτης βλ.λ. : Διοσκ. ἢ Νίκαρχ. ἐν ΑΠ7,166.
εἰκοσήρης-ους-ες μτγν. ἐπὶ πλοίων, ὁ ἔχων εἴκοσι σειρὰς κωπῶν· τὸ θηλ. ὡς οὐσ. πλοῖον τοιοῦτον : 'Αθήν. 5,203D **τὰ γοῦν μέγιστα τῶν πλοίων ἦν παρ' αὐτῷ.. εἰκοσήρης μία.**
εἰκοσθέβδομον (τὸ) μτγν. μσν. εἰκοστὸν ἕβδομον.
εἴκοσι, πρὸ φωνήεντος **εἴκοσιν** (μ. τύπος παρ' 'Αριστφ.· ἀντιθέτ. εἰς πάπ. κ. εἴκοσι **ἡμερῶν, εἴκοσι ἐτῶν**), ἐπ. **ἐείκοσι** κ. -σιν, δωρ. **Fίκατι, Fείκατι**, λακων. βείκατι, 'Ησ. **εἴκατι**, ἀριθμητικὸν ἀπόλ. δηλοῦν ποσότητα δύο δεκάδων ὁμοῦ λαμβανομένων : 'Οδ.Υ 158 **αἱ μὲν ἐείκοσι βῆσαν ἐπὶ κρήνην**· **2)** νεώτ. κ. δημ. μετ' ἄρθρ. **τὸ εἴκοσι** ἡ γραφικὴ παράστασις τοῦ ἀριθμοῦ : **γράφε καθαρὰ τὸ εἴκοσι**· || δμ. τὸ φέρον τὸν ἀριθμὸν εἴκοσι, οἷον λαχνός, κάθισμα θεάτρου, δωμάτιον ξενοδοχείου· || πληθ. μετ' ἄρθρ. εἴκοσι ἔτη : **δὲν ἔκλεισε τὰ εἴκοσι, - περπατεῖ στὰ εἴκοσι.**
εἰκοσιάρουρος-ον πάπ. ἐπὶ ἐπιφανειῶν, **ὁ ἔχων** ἔκτασιν εἴκοσι ἀρουρῶν βλ.λ.4).
εἰκοσίδραχμος-ον πάπ. ὁ ἔχων βάρος εἴκοσι δραχμῶν βλ.λ.1)
εἰκοσιδύω πάπ., μσν., νεώτ. κ. δημ. **κ. -δύο** ἀριθμ. ἀπόλ. εἴκοσι καὶ δύο : Εὐστ. 726,13.
εἰκοσίεδρος-ον εἰκοσάεδρος βλ.λ.· || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. : Τίμ.Λοκρ.98D **τὸ εἰκοσίεδρον βασίων μὲν εἴκοσι, γωνιῶν δὲ δώδεκα.**
εἰκοσιεἷς-ενός πάπ. κ. νεώτ. κ. ἀριθμ. ἀπόλ. εἴκοσι καὶ εἷς· || νεώτ. κ. δημ. μ. κτ. γεν.
εἰκοσιεκταῖος-α-ον μτγν. ὁ ἀναφερόμενος **εἰς** τὴν εἰκοστὴν ἕκτην ἡμέραν : Γαλ.7,501.
εἰκοσιένας-μία-ένα νεώτ. κ. δημ., ἀριθμ. ἀπόλ. εἴκοσι καὶ εἷς· || τὸ οὐσ. μετ' ἄρθρ. **τὸ εἰκοσιένα** τὸ ἔτος 1821 ὡς ἔτος τῆς κηρύξεως τῆς πρὸς ἀπελευθέρωσιν ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως : φρ. **ἀπὸ**

τόν καιρό τοῦ εἰκοσιένα [ἐπὶ παλαιοῦ, πεπαλαιωμένου πράγματος].

εἰκοσιεννέα μτγν. κ. νεώτ., δημ. -νιά ἀριθ. ἀπόλ. εἴκοσι καὶ ἐννέα : Ἀθήν.13,608Α.

εἰκοσιέξ μτγν. κ. νεώτ., δημ. -έξι ἀριθμ. ἀπόλ. εἴκοσι καὶ ἕξ.

εἰκοσιεπτά κ. νεώτ., δημ. -εφτά ἀριθ. ἀπόλ. εἴκοσι καὶ ἑπτά : Ἱππ.Ὀστ.1.

εἰκοσιεπταετής-οῦς-ές πάπ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἡλικίαν εἰκοσιεπτὰ ἐτῶν.

εἰκοσιεπτάς-άδος [ἡ] μτγν. σύνολον εἰκοσιεπτὰ ὁμοῦ μονάδων : Ἰάμβλ.π.Πρόκλ.Τιμ.205.

εἰκοσιετής-οῦς-ές κ. -έτης-ις ὁ ἔχων ἡλικίαν εἴκοσιν ἐτῶν : Πλάτ.Πολ.460Ε ἀρξαμένη ἀπὸ εἰκοσιέτιδος.. τίκτειν, ΔίωνΚ 55,9.

εἰκοσικαιτετραπλασίων-ονος-ον μτγν. ὁ εἴκοσι καὶ τέσσαρας φορὰς μεγαλύτερος ἢ περισσότερός τινας : Πρόκλ.Ὑποτ.3,51.

εἰκοσίκλινος-ον μτγν. ὁ περιλαμβάνων εἴκοσι κλίνας [πρὸς κατάκλισιν παρὰ τὴν τράπεζαν τῶν ἑστιωμένων] : Ἀντίγ.Καρύστ.π. Ἀθήν.12,548Α εἰκοσίκλινον οἶκον, Διόδ.Σ 1,49.

εἰκοσίμετρος-ον μτγν. ὁ ἔχων χωρητικότητα εἴκοσι μέτρων βλ.λ. : Νόνν. Δ 37,548 εἰκοσ- τρίπος.

εἰκοσίμνως-ων ὁ εἰς εἴκοσι μνᾶς βλ.λ. συμποσούμενος : Λυσ. ἀπ. 19 εἰκοσίμνως ἔρανος.

εἰκοσινήριτος-ον εἰκοσαπλάσιος, μ. ἐν Ἰλ.Χ 349 εἰκοσινήριτ' ἄποινα (δ.γρ. εἴκοσι νήριτ', σχόλ. τῇ τοῦ σώματος σωτηρίᾳ· εἰκοσάκις ἐξισούμενα τὸ γὰρ ἐρίζειν ἐξισοῦσθαί ἐστιν»).

εἰκόσιοι μτγν εἴκοσι : ΑΠ Παράρτ.262 εἰκοσίοις ἐνιαυτοῖς [πιθ. ἐσφ. γρ. ἀντὶ εἰκοστοῖς].

εἰκοσιοκτώ μτγν. κ. νεώτ., δημ. -χτώ ἀριθ. ἀπόλ. εἴκοσι καὶ ὀκτώ : Διόδ.Σ 14,102 πλέθρα εἰκοσιοκτώ.

εἰκοσίπεδος-ον, ἐν δωρ. τ. Ϝικατίπεδος, Ἐπιγρ. ὁ ἔχων πλάτος ἢ μῆκος εἴκοσι ποδῶν : Πίν. Ἡρακλ.1,62.

εἰκοσιπεντάδραχμο(ν) [τό] νεώτ. κ. δημ. χαρτονόμισμα ἀξίας εἰκοσιπέντε δραχμῶν.

εἰκοσιπενταέτης, θηλ. -έτις μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἡλικίαν εἰκοσιπέντε ἐτῶν : ΑΠ Παράρτ.209.

εἰκοσ(ι)πενταράκι [τό] δημ. παλαιὸν ἀργυροῦν κέρμα ἀξίας εἰκοσιπέντε λεπτῶν.

εἰκοσιπεντάρης-α δημ. ὁ ἔχων ἡλικίαν εἰκοσιπέντε ἐτῶν, εἰκοσιπενταέτης.

εἰκοσ(ι)πεντάρι [τό] δημ. χαρτονόμισμα ἀξίας εἰκοσιπέντε δραχμῶν, εἰκοσιπεντάρικο· || σύνολον εἰκοσιπέντε ὁμοίων μονάδων.

εἰκοσιπενταριά δημ. πάντοτε ἐν συνεκφορᾷ μετὰ τοῦ καμ[μ]ιά, εἰκοσιπέντε περίπου.

εἰκοσ(ι)πεντάρικο [τό] δημ. χαρτονόμισμα ἀξίας εἰκοσιπέντε δραχμῶν.

εἰκοσιπενταρίτης [ὁ] δημ. ὀδοὺς φυόμενος περὶ τὸ εἰκοστὸν πέμπτον ἔτος, ὁ. φρονιμίτης.

εἰκοσιπεντάρουρος-ον πάπ. ὁ κατέχων ἔκτασιν γῆς ἴσην πρὸς εἰκοσιπέντε ἀρούρας βλ.λ.4).

εἰκοσιπέντε κ. νεώτ. κ. δημ. ἀριθμ. ἀπόλ. εἴκοσι καὶ πέντε : Δημ.926· || μετ' ἄρθρ. τὰ εἰκοσιπέντε τὸ εἰκοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας : παροιμ. στὰ εἰκοσιπέντε γνώση καὶ στὰ τριάντα γρόσι.

εἰκοσίπηχυς-υ ὁ εἴκοσι πήχεων : Ἡρ.3,60 ὄρυγμα εἰκοσίπηχυ βάθος.

εἰκοσιστάδιος-ον εἰκοσαστάδιος βλ.λ. : Θουκ. 6,1 ἐν εἰκοσισταδίῳ μέτρῳ τῆς θαλάσσης.

εἰκοσιτέσσαρες-α κ. νεώτ., δημ. εἰκοσ(ι)τέσσερις-ες-α ἀριθμ. ἀπόλ. εἴκοσι καὶ τέσσαρες.

εἰκοσιτετράωρος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων διάρκειαν εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν : εἰκοσιτετράωρος προθεσμία· || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. χρονικὸν διάστημα εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν, ἓν ἡμερονύκτιον.

εἰκοσιτρεῖς-τρία μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἀριθμ. ἀπόλ. εἴκοσι καὶ τρεῖς : Ἀθήν.13,585Β.

εἰκοσίφυλλος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων εἴκοσι πέταλα, φύλλα: Θεόφρ.ΦΙ 6,6,4 εἰκοσίφυλλα ῥόδα.

εἰκοσίχορδος-ον ἐπὶ ἐγχόρδων ὀργάνων, ὁ εἴκοσι χορδὰς ἔχων : Ἀνακρ.ἀπ.14.

εἰκοσόργυιος [ὁ] ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος εἴκοσι ὀργυιῶν : Ξεν.Κυν.2,5 (δ.γρ. εἰκοσώρυγος).

εἰκόσορος-ον, ποι. ἐεικόσ- ἐπὶ πλοίων, ὁ ἔχων εἴκοσι κώπας : Ὀδ.Ι 322 ἱστὸν νηὸς ἐεικοσόροιο· || τὸ θηλ. ὡς οὐσ. τύπος πλοίου ἔχοντος εἴκοσι κώπας : Νόμ.π.Δημ.926.

εἰκοστάγωνος-ον ἐσφ. γρ. ἀντὶ εἰκοσάγωνος βλ.λ. : Ἰάμβλ.Πυθ.34,247.

εἰκοσταῖος-α-ον ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν εἰκοστὴν ἡμέραν, ὁ κατ' αὐτὴν συμβὰς ἢ συμβαίνων : Ἱππ.Προγν.13, Ἀντιφ.1,20 εἰς νόσον ἐμπίπτει, ἐξ ἧς ἀπώλετο εἰκοσταῖος, Πάπ. εἰκοσταῖοί ἐσμεν ἀφ' οὗ ἐγδημοῦμεν (ἀπὸ εἴκοσιν ἡμερῶν).

εἰκοστάρουρος-ον πάπ. εἰκοσιάρουρος βλ.λ.

εἰκοστή [ἡ] βλ. εἰκοστός 2).

εἰκοστόγδοον (τό) μτγν. τὸ εἰκοστὸν ὄγδοον μέρος τινός : Νικόμ.Ἀριθμ.1,16.

εἰκοστοέβδομος-ον μτγν. εἰκοστὸς ἕβδομος : Πλούτ.Ἠθ.1027F.

εἰκοστοεκταῖος-α-ον μτγν. ὁ τὴν εἰκοστὴν ἕκτην ἡμέραν συμβαίνων : Γαλ.7,501.

εἰκοστολόγος [ὁ] ὁ συλλέγων τὴν εἰκοστὴν βλ.λ., ὁ εἰσπράττων τὴν εἰκοστὴν τελώνης : Ἀριστφ.Βάτρ. 363 εἰκοστολόγος κακοδαίμων.

εἰκοστόμονον λεξ. εἰκοστόπρωτος βλ.λ.

εἰκοστόπεμπτος-ον μτγν. κ. μον. ὁ εἰκοστὸς πέμπτος : Νικόμ.Ἀριθμ.1,12, Γεωπ.8,23,2.

εἰκοστόπρωτος-ον μτγν. ὁ εἰκοστὸς πρῶτος.

εἰκοστός-ή-όν κ. νεώτ., ἐπ. ἐεικ- τακτικὸν ἀριθμ. ὁ κατέχων τὴν τάξιν τοῦ ἀριθμοῦ εἴκοσι : Ἰλ.Ω 765 ἐεικοστὸν ἔτος ἐστίν, - ἄγει τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του· **2)** τὸ θηλ. ὡς οὐσ. φόρος ἑνὸς εἰκοστοῦ : Θουκ.9,54 εἰκοστὴν μόνον πρασσόμενοι τῶν γιγνομένων [ἐπὶ τῶν γεωργικῶν προϊόντων]· πρβλ. δεκάτη· || εἰδ. τελωνειακὸς δασμὸς ἐπὶ παντὸς εἰσαγομένου ἢ ἐξαγομένου εἰς τοὺς λιμένας τῆς Ἀθηναϊκῆς συμμαχίας : Θουκ.7,28 τὴν εἰκοστὴν.. ἀντὶ τοῦ φόρου τοῖς ὑπηκόοις ἐποίησαν· || εἰκοστὴ ἐλευθερίας ἢ -ιῶν τέλος καταβαλλόμενον ἐπὶ τῇ ἀπελευθερώσει δούλων· **3)** νεώτ. ἡ εἰκοστὴ τοῦ μηνὸς κατὰ παράλ. τοῦ οὐσ. ἡμέρα· **4)** τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ εἰκοστὸν ἕκαστον τῶν μερῶν τῆς εἰς εἴκοσι μέρη διῃρημένης μονάδος ἢ πράγματός τινος.

εἰκοστοτεταρταῖος-α-ον μτγν. ὁ γινόμενος τὴν εἰκοστὴν τετάρτην ἡμέραν : Γαλ.7,501.

εἰκοστοτέταρτος-η-ον μτγν. ὁ εἰκοστὸς τέταρτος : Πλούτ.Ἠθ.935Ε.

εἰκοστώνης [ὁ] μτγν. ὁ ἐνοικιαστὴς τῆς εἰκοστῆς : Ἀρρ.Ἐπικτ.4,1,33.

εἰκοσώρυγος-ον ὁ εἴκοσιν ὀργυιῶν : Ξεν.Κυν.2,5 εἰκοσώρυγα δίκτυα.

εἰκότερον συγκρ. τοῦ εἰκὸς βλ.λ.

εἰκοτολαλῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. κατ' εἰκασίαν ὁμιλῶ, ἀποφαίνομαι· || λαλῶ, πραγματεύομαι στηριζόμενος εἰς εἰκασίας.

εἰκοτολογία [ἡ] κ. νεώτ. τὸ κατ' εἰκασίαν συμπερασματικῶς λεγόμενον, πιθανολογία : Ἀρχύτ. π.Στοβ.1,41,5, Φιλόδ.Ρητ.1,80S, Στράβ.13,3,1 τοιαύτην τινὰ ἔχει τὴν εἰκοτολογίαν, Ἰάμβλ.Πυθ.18,86.

εἰκοτολογικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. συμπερασματικός, πιθανολογικός : Πρόκλ.Πολ.421 εἰκοτολογικοὶ λόγοι.

εἰκοτολογικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ συμπερασμόν, κατὰ πιθανολογίαν.

εἰκοτολογῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. λέγω κατὰ συμπερασμόν, ἄνευ βεβαιότητος : Στράβ.13,3,2.

εἰκότως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ πᾶσαν πιθανό-

τητα, ὡς εἶναι ὀρθόν, σωστά· Ἡσ. «πρεπόντως, εὐλόγως, δικαίως», μετὰ δοτ.: Αἰσχ.Ἀγ.915 **ἀπουσίᾳ μὲν εἶπας εἰκότως ἐμῇ**· ‖ δικαίως: Αἰσχ.Ἱκ. 403 **νέμων εἰκότως ἄδικα μὲν κακοῖς,** Θουκ.2,60, Πλούτ.Ἠθ.409F **ἐκεῖνον μὲν οὐκ εἰκότως ὁ θεὸς ἠμύνατο**· ‖ εὐλόγως: Θουκ.3,53 **τὸν ἀγῶνα περὶ τῶν δεινοτάτων εἶναι εἰκότως ὑποπτεύομεν**· ‖ πολλάκις εἰς τὸ τέλος τῆς προτάσεως: Πλάτ.Λάχ.183B **δεῦρο φέρεται καὶ τοῖσδ' ἐπιδείκνυσιν εἰκότως**· ‖ κ. ἐν συνεκφ. μετὰ τοῦ ἔχω =εἶναι λογικόν, ὀρθόν: Εὐρ.ΙΤ 911 **σθένειν τὸ θεῖον μᾶλλον εἰκότως ἔχει**· ‖ κ. παραλειπ. τοῦ ἔχω: αὐτ.Ὀρ.735 **εἰκότως κακῆς γυναικὸς ἄνδρα γίγνεσθαι κακόν.**

εἰκτικός-ή-όν μτγν. ὑποχωρητικός, ἐνδοτικός: Φιλόδ.Σημ.18 **εἰκτικὴ φύσις** (περὶ τοῦ κενοῦ), Θεμίστ.Παράφρ.Ἀριστλ.Ψυχ.92,36· ‖ μτφ. ὁ μὴ εὐσταθῶν, ὁ ἀσθενής, ὁ εὐκόλως ἀνασκευαζόμενος: Φιλόδ.Σημ.13 **εἰκτικὸς λόγος.**

εἴκτον, ἐίκτην, εἴκτο τύπ. ἐπ. παρακ. κ. ὑπερσ. τοῦ ρ. ἔοικα βλ.λ.

εἰκτός-ή-όν μτγν. ὑποχωρητικός· ΕΜ 297,8 «ὁ ὑπείκων καὶ ὑποτασσόμενος»: Ἀλέξ.Ἀφροδ.Ἐρωτ. 62,4· **2)** ὅμοιος: Θεόγνωστ.Καν.15.

εἴκω ἀχρ. ἐνεστ., οὗ παρακ. ἔοικα βλ.λ., ὁμοιάζω.

εἴκω, παρατ. **εἶκον** (ὑπό-), μέλλ. **εἴξω,** ἀόρ. α' εἶξα, ποι. **ἔ(F)ειξα,** Ἰων. **εἴξασκε,** μτχ. παρακ. **ἐεικώς,** Ἐπιγρ., νεώτ. μ. ἐν συνθ. **ὑπείκω** ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι: Ἰλ.Ε 606 **αἰὲν ὀπίσσω εἴκετε,** αὐτ.Μ 48· ‖ τὸ οὐδ. μτχ. **τὸ εἶκον** ὡς οὐσ. ἡ γραμμὴ τῆς ὀλιγωτέρας ἀντιστάσεως: Πλούτ.Φάβ.16 **φερόμενον πρὸς τὸ εἶκον**· ‖ μετὰ δοτ. προσ. κ. γεν. τόπ.: αὐτ.Λ 509 **μηδ' εἴκετε χάρμης Ἀργείοις** (μὴ ἀποσύρεσθε τῆς μάχης πρὸ τῶν Ἀργείων), Κόλουθ.171 **εἴξατέ μοι νίκης**· ‖ ὁμ. μετὰ γεν.: Ἰλ. Ε 348 **εἶκε.. πολέμου** (ἀπομακρύνθητι ἐκ τοῦ πολέμου)· ‖ ὑποχωρῶ, κάνω τόπο: Ἰλ.Ω 716 **εἴξατέ μοι οὐρεῦσι διελθέμεν**· ‖ παραμερίζω πρὸς ἔνδειξιν τιμῆς: Ἰλ.Ω 100, Ὀδ.Β 14 **ἕζετο δ' ἐν πατρὸς θώκῳ, εἶξαν δὲ γέροντες**· ‖ ὁμ. σημ. μετὰ δοτ. προσ. κ. γεν. τόπου: Ἡρ.2,80 **τοῖσι πρεσβυτέροισι συντυγχάνοντες εἴκουσι τῆς ὁδοῦ**· **2)** ὑποχωρῶ, παραδίδομαι εἰς ψυχικὸν πάθος ἢ ὁρμήν, παρασύρομαι ὑπ' αὐτοῦ: Ἰλ.Ι 598 **εἴξας ᾧ θυμῷ,** Ὀδ.Ν.143 **βίῃ καὶ κάρτεϊ εἴκων** (σχόλ «νικώμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ βίας καὶ ἰσχύος, ὥστε διὰ τοῦτο ἐξυβρίζων»), Ἡρ.7,18 **τὰ πάντα τῇ ἡλικίῃ εἴκειν,** Εὐρ.Ἑλ.80 **ὀργῇ δ' εἶξα μᾶλλον ἢ μ' ἐχρῆν**· ‖ ὁμ. ἐπὶ καταστάσεων: Ὀδ.Ξ 157 **πενίῃ εἴκων ἀπατήλια βάζει** (παρασυρόμενος ἀπὸ τὴν πενίαν)· ‖ ἐνδίδω, ὑποκύπτω εἰς τὰς περιστάσεις: Αἰσχ.Προμ.320 **σὺ δ' οὐδέπω ταπεινός, οὐδ' εἴκεις κακοῖς,** Ξεν.ΚΠ 1,6,21 **οὔτε ζημίαις.. θέλουσιν εἴκειν** (εἰς τὴν βίαν τῆς τιμωρίας), Πάπ. **εἴξας τῇ ἐμῇ δεήσει** (καμφθείς, εἰσακούσας τὰς παρακλήσεις μου)· ‖ μετὰ συστ. ἀντικ.: Σοφ.Αἶ. 1243 **εἴκειν ἃ τοῖς πολλοῖσιν ἤρεσκεν κριταῖς** (νὰ ὑποχωρῶμεν εἰς ὅσα.., ν' ἀποδεχώμεθα ὅσα)· **3) εἴκω τινί τι** ὑπολείπομαι, εἶμαι κατώτερος κατά τι: Ἰλ.Χ 459 **τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων**· ‖ κ. μετὰ διπλ. δοτ.: Ὀδ.Ξ 221 **ἔλεσκον ἀνδρῶν.. ὅ τέ μοι εἴξειε πόδεσσιν** (πάντα ὅστις ἦτο κατώτερός μου κατὰ τὴν ταχύτητα)· **4)** μετὰ γεν. ἀποχωρῶ ἔκ τινος θέσεως: Ἐπιγρ. **ἐεικὼς ἱερατείας**· **5)** μτβ. παραδίδω, ἀφήνω: Ἰλ.Ψ 337 **εἶξαί τέ οἱ ἡνία χερσὶν** (ἀφήνω εἰς τὸν ἵππον τὰ ἡνία)· ‖ παραχωρῶ, ἐπιτρέπω: Σοφ.Φιλ.465 **ὁπηνίκ' ἂν θεὸς πλοῦν ἡμὶν εἴκῃ,** Πλάτ.Νόμ.781Α **οὐκ ὀρθῶς τοῦτο εἴξαντος τοῦ νομοθέτου**· ‖ κ. ἀπρόσ. ἐπιτρέπεται, εἶναι δυνατόν: Ἰλ.Χ 321 **ὅπῃ εἴξειε μάλιστα,** Σαπφ.2,8 **φώναισ' οὐδὲν ἔτ' εἴκει.**

εἰκών-όνος (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **εἰκόνα,** ποι. γεν. **εἰκοῦς,** αἰτ. **εἰκώ,** αἰτ. πληθ. **εἰκούς,** ὁμοίωμα, ἀπείκασμα, ὑλικὴ ἀναπαράστασις πραγματικοῦ ἢ φανταστικοῦ ἀντικειμένου, ἡ διὰ τῶν διακοσμητικῶν τεχνῶν, ἰδίως δὲ τῆς ζωγραφικῆς ἢ γλυπτικῆς, ἀποτύπωσις μορφῶν ἢ πραγμάτων: Ἡρ.2,930 **καὶ νῦν τὰς εἰκόνας αὐτέων εἶναι πεπονθυίας τά περ αἱ ζωαὶ ἔπαθον,** Αἰσχ.Ἑπτ.559 **εἰκὼ φέροντα πολεμίας ἐπ' ἀσπίδος,** Πλάτ.Σοφ.264C **οὔτε εἰκὼν οὔτε εἴδωλον οὔτε φάντασμα εἴη τὸ παράπαν,** Πλούτ.Ἠθ.1117C **εἰκὼν γεγραμμένη,** Παλαμ.Περ. Χαιρ.84,14 **εἰκόνας φειδιακῆς ἐσὺ γαλήνη**· ‖ μσν., νεώτ. κ. δημ. εἰδικὴ ζωγραφικὴ ἀναπαράστασις τῶν κατὰ τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν ἁγίων προσώπων, τὸ εἰκόνισμα βλ.λ.2): Παρακλ.Κανὼν Θεοτόκου **ἄλαλα τὰ χείλη τῶν ἀσεβῶν τῶν μὴ προσκυνούντων τὴν εἰκόνα σου τὴν σεπτήν,** Πρόδρ. 2,91 **αὐτὸς τὸν β. ἔπεις ἔδωκεν εἰς τὴν Μονὴν εἰκόνα,** Ἰω.Μάνθ.Ἱστ.Μορ.18,125 **εἰκάνες οἱ εὐγενικὲς παλαιὲς ἱστορισμένες,- ἡ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ· τοῦ Ἅη Γιωργιοῦ,** Πορφύρ.Σκ.33,4 **τὸ χαμογέλιο τὸ αἰθέριο ποὺ ἀχνὰ τὸ φωτίζει | σὲ κάτι εἰκόνες παλιὲς τὸ φτωχὸ τὸ καντήλι**· ‖ εἰδ. νεώτ. κ. ἡ διὰ τῆς φωτογραφικῆς τέχνης λαμβανομένη ἀπεικόνισις, ἡ φωτογραφία: Παλαμ.Ἀσάλ.Ζ Ἑκατὸ Φωνὲς 25,3 **τῆς χάρισα μιὰ μέσα τὴν εἰκόνα μου | μέσα σὲ μιὰ χρυσὴ καρδούλα**· **2)** εἴδωλον, ὁμοίωμα ὑλικοῦ ἀντικειμένου σχηματιζόμενον διὰ τοῦ συνδυασμοῦ ἀκτίνων, ἡ ἐν κατόπτρῳ ἀπεικόνισις: Εὐρ.Μήδ.1162 **ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος,** Πλάτ.Πολ.402Β **οὐκοῦν καὶ εἰκόνας γραμμάτων, εἴ που ἢ ἐν ὕδασιν ἢ ἐν κατόπτροις ἐμφαίνοιντο**· **3)** ἡ ἐν τῇ φαντασίᾳ, τῇ διανοίᾳ ἀναπαράστασις ὑλικῶν ἢ φανταστικῶν μορφῶν καὶ ἀντικειμένων ἢ γεγονότων: Εὐρ.Τρῳ. 1178 **εἰκοὺς.. ἡδείας πατρός,** Λασκαρ. Στὴ γυναίκα μου I **εἰκόνα ἀγαπητὴ τῆς γυναικός μου, - μένει ζωηρὴ στὴ θύμησή μου ἡ εἰκόνα τῆς συμπλοκῆς**· **4)** εἰδ. **φάσμα,** φάντασμα: Εὐρ. Ἡρ.1002 **ἀλλ' ἦλθεν εἰκὼν ὡς ὁρᾶν ἐφαίνετο Παλλάς..** (σὰν φάντασμα)· **5)** ὁμ. ἡ ἐν τῇ διανοίᾳ ἀναπαράστασις ἀφῃρημ. ἐννοιῶν, λόγων, ἰδεῶν, αἰσθημάτων: Πλάτ.Φίλ.39C **τὰς τῶν δοξασθέντων καὶ λεχθέντων εἰκόνας** ἐν αὐτῷ ὁρᾷ πως· **6)** κ. νεώτ. κ. δημ. ζωηρά, παραστατικὴ διὰ λόγου περιγραφὴ προσώπων, πραγμάτων, γεγονότων: **μᾶς ἔδωσε ἀνάγλυφον τὴν εἰκόνα τοῦ ἀτόμου** (τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀνθρώπου). **- πιστὴν εἰκόνα τῆς κρατούσης καταστάσεως**· **7)** κ. νεώτ. κ. δημ. παραβολή, σύγκρισις, παρομοίωσις, ἀλληγορικὴ διὰ λόγων παράστασις ἰδέας: Πλάτ.Φαίδ. 87Β **εἰκόνος γάρ τινος, ὡς ἔοικε, κἀγὼ.. δέομαι** (ἔχω ἀνάγκην νὰ χρησιμοποιήσω παρομοίωσίν τινα), αὐτ.Πολ.487Ε **σὺ δέ γε, ἔφη, οἶμαι, οὐκ εἴωθας δι' εἰκόνων λέγειν, - ὁμιλεῖ δι' εἰκόνων, -χρησιμοποιεῖ εἰκόνας εἰς τὰ ποιήματά του**· **8)** πρόσωπον, ὑλικὴ μορφὴ καὶ καθόλου πᾶν τὸ αἰσθητὸν τὸ συμβολίζον, τὸ ἐκφράζον ἢ δυνάμενον νὰ ἐκφράσῃ ἔννοιάν τινα ἢ ἰδέαν: Πλάτ.Τίμ. 92C **ξυμπληρωθεὶς ὅδε ὁ κόσμος οὕτω.. εἰκὼν τοῦ νοητοῦ θεοῦ,** ΠΔ Κορ.2,4,4 **τοῦ Χριστοῦ, ὅς ἐστιν εἰκὼν τοῦ Θεοῦ,** Ἐπιγρ. **εἰκόνας σῆς ἀρετῆς** (περὶ τέκνων). **- ἡ ζωή των ἀποτελεῖ εἰκόνα χαρᾶς - ἀγάπης - γαλήνης**· **9)** ἡ αἰτ. **εἰκόνα** ἐν ἐπιρρ. χρ. ἐν εἴδει, δίκην, κατὰ τρόπον: Πλάτ. Κρατ.400C **δεσμωτηρίου εἰκόνα.**

εἶλα Ἡσ. «ὀσπρίων καλάμη»· πρβλ. εἵλη 2).

εἰλαδόν κ. ἰλαδόν (Εὐστ.Ἰλ.173,23 «πάλαι μὲν ἡ ἴλη καὶ τὸ ἰλαδὸν διὰ τῆς ει διφθόγγου εἶχε τὴν ἄρχουσαν») κατ' ἴλας, Ἡσ. «ἀθρόως»: Ἡρ.1,172 **εἰλαδὸν συγγίνεσθαι εἰς πόσιν,** Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.2,63.

εἰλάμενος ἀντὶ **ἑλόμενος** μτχ. ἀόρ. β' τοῦ ρ. αἱροῦμαι: ΑΠΠαράρτ.2,637.

εἰλαμίες (αἱ) μεμβρᾶναι τοῦ ἐγκεφάλου ἢ τοῦ νωτιαίου μυελοῦ : Πολυδ.2,44.

εἴλαντο ἀντὶ **εἵλοντο** γ' πληθ. πρόσ. ἀόρ. τοῦ ρ. αἱροῦμαι : Πάπ.

εἰλαπινάζω εὐωχοῦμαι, συμποσιάζω ἐν μεγάλῳ ὁμίλῳ, παρ' Ὁμ. μ. κατ' ἐνεστ. : Ὀδ.Β 57 **βοῦς ἱερεύοντες καὶ ὄις . . εἰλαπινάζουσιν** (σχόλ. « ἐν ἀθροίσματι εὐωχοῦνται »), Πίνδ.Π 10,40 **εἰλαπινάζοισιν εὐφρόνως**· **2)** μτβ. ἑστιῶμαι, ἀπολαύω τινός, εὐωχοῦμαι : Νόνν.Δ12,49, Ὀππ.Ἁλ.3,219.

εἰλαπιναστής (ὁ) συμποσιαστής, σύνδειπνος : Ἰλ.Ρ 577 **ἐπεί οἱ ἑταῖρος ἔην φίλος εἰλαπιναστής** (σχόλ. «ὁμοτράπεζος, συνευωχητής»), Ὀρφ.ἀπ.207· || ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἐν Κύπρῳ : Ἡγήσανδρ.30.

εἰλαπίνη (ἡ) λαμπρὸν καὶ ἐπίσημον συμπόσιον· Ἀθήν.8,362Ε « τὰς θυσίας καὶ τὰς λαμπρὰς παρασκευὰς ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ εἰλαπίνας » : Ἰλ.Σ 491 **γάμοι ἔσαν εἰλαπίναι τε,** Ὀδ.Α 226 **εἰλαπίνη ἠὲ γάμος,** Πλάτ.Ἀξίοχ.371D **συμπόσιά τε εὐμελῆ καὶ εἰλαπίναι αὐτοχορήγητοι**· πρβλ. **ἐλλαπίνα.**

εἰλαπινουργός (ὁ) μτγν. ὁ παρασκευάζων συμπόσια, εὐωχίας : Μαν.4,300.

εἶλαρ (τὸ) ποι. μ. κατ' ὀνομ. κ. αἰτ. ἐν. φραγμός, προπύργιον, σκέπη : Ἰλ.Η 338 **πύργους ὑψηλούς, εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν,** Ὀδ.Ε 257 **κύματος εἶλαρ ἔμεν** (Εὐστ. «πρὸς ἀσφάλειαν καὶ πρὸς τὸ ἀπείργειν τὸ κῦμα λυόμενον ἐκεῖσε εἰς ἀφρόν»).

εἰλάρι (τὸ) δημ. ὁ ρυτήρ, τὸ σχοινίον, δι' οὗ δένονται τὰ **φορτηγὰ ζῷα.**

εἰλάρχης (ὁ) μτγν., κ. **ἰλάρχης** βλ.λ. ἀρχηγὸς ἴλης ἱππικοῦ, ἴλαρχος : Πολύβ.6,25,1, Πλούτ.Τιμολ.31.

εἰλαρχία (ἡ) μτγν. τὸ ἀξίωμα τοῦ εἰλάρχου βλ.λ.

εἰλαρχῶ-έω εἶμαι ἀρχηγὸς ἴλης ἱππικοῦ : Δίων Κ 55,10, συνήθ. γρ. ἰλαρχῶ βλ.λ.

εἰλάτινος-ον, ἐπ. ἀντὶ **ἐλάτινος** βλ.λ.

εἴλεα Ἡσ. « ἄθλια, χαλινοί, δεσμοί, φιμοί, δέρραια».

εἰλεακός-ή-όν νεώτ. ἀνατ. λαγόνιος βλ.λ.

εἰλεῖτις-ιδος (ἡ) **νεώτ. ἰατρ.** κατάρρους τοῦ εἰλεοῦ βλ.λ.ΙΙ.

εἰλεός κ. **ἰλεός** (ὁ) **κ. νεώτ.** νόσος προκαλουμένη ἐξ ἀποφρακτικῆς συστροφῆς τῶν ἐντέρων, στρίφιμο τοῦ **ἄντερου** : Ἱππ.Ἀφορ.3,22, Ἀρετ.Ὀξ. Παθ.2,6· || **νεώτ.** ἀνατομ. ἡ κατωτέρα μοῖρα τοῦ λεπτοῦ **ἐντέρου**· **2)** σκοτοδίνη τῶν ἵππων : Ἀριστλ.ΖΙ 604a, 31· **3)** φωλεὰ θηρίου, κοίλωμα· Ἡσ. « ἡ τοῦ θηρίου κατάδυσις » : Θεόκρ.15,9 **ἔλαβ' ἐνθὼν εἰλεόν, οὐκ οἴκησιν** (ἔπιασε μιὰ τρῦπα)· **4)** ἄ. τ. τοῦ ἐλεὸς βλ.λ., τὸ κρεατοτράπεζο : Εὐστ.749,7· **5)** εἶδος κλήματος : Ἱππιατ. **τὴν εἰλεὸν καλουμένην ἄμπελον.**

εἰλεοσκωληκοειδὴς μῦς (ὁ) νεώτ. ἀνατομ. μυϊκαὶ ἶνες κατὰ τὸν εἰλεόν.

εἰλεοτυφλικὴ βαλβίς (ἡ) νεώτ. ἀνατομ. ἀναδίπλωσις τοῦ ἐντερικοῦ τοιχώματος τυφλοῦ καὶ εἰλεοῦ, ἄ. βωχίνειος.

εἰλεσίας (ὁ) ἀντὶ εἰλετίας βλ.λ.· Ἡσ.

εἰλετίας (ὁ) μτγν., ἐνν. κάλαμος, εἶδος καλάμου πιθ. ἀμμόφιλον τὸ ἀμμόβιον : Θεόκρ.Φ! 4,11,13 **ἔστι δὲ ὁ μὲν ἄρρην** (κάλαμος) **στερεός, καλεῖται δὲ ὑπό τινων εἰλετίας.**

εἰλέτις (ὁ) Ἡσ. « βλάσφημος »

εἰλέω, εἱλέω ἀντὶ **εἴλω** βλ.λ

εἰλέω, ἰων. **εἱλ-** ξηραίνω, στεγνώνω εἰς τὸν ἥλιον : Εὐστ.1573,45· κ. παθ. : Ἱππ.Ἐντ.Παθ.45 **πρὸς τὸν ἥλιον εἰληθέντες.**

εἰλεώδης-ους-ες **κ. νεώτ.** ἰατρ. **ὁ** ἀναφερόμενος, ὁ ἔχων τὴν φύσιν τῆς νόσου εἰλεοῦ βλ.λ.· || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. **τὰ** συμπτώματα αὐτῆς : Ἱππ.Ἐπιδ. 3,1 θ' **τὰ εἰλεώδεα δυσφόρως ὥρμησεν**· **2)** τὸ ἀρσ. πληθ. ὡς **οὐσ. οἱ εἰλεώδεις** οἱ πάσχοντες ἐξ εἰλεοῦ : **Διοσκ.**1,30· **3)** ὁ προξενῶν τὴν νόσον ταύτην : **Ἀρετ.Ὀξ.Παθ.2,6** (ἀμφ.).

εἰλεωδῶς ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τὰ συμπτώματα τοῦ εἰλεοῦ βλ.λ.ΙΙ : Σωρ.2,29 **εἰλεωδῶς στροφουμένης τῆς μήτρας.**

εἴλη δ. γρ. ἀντὶ ἴλη βλ.λ.

εἵλη ἡ θερμότης, τὸ θάλπος τοῦ ἡλίου : Ἀριστφ. Σφ.772 **ἢν ἐξέχῃ εἵλη, κατ' ὄρθρον ἡλιάσει** (ἀμφ.), Ἀλκίφρ.1,2,12· πρβλ. Ἡσ. « γέλαν (δηλ. Ϝέλαν)· αὐγὴν ἡλίου »· **2)** ἄχυρον Ἡσ.· || Ἡσ. « τῶν ὀσπρίων ἡ καλάμη »· πρβλ. εἵλα.

εἰληδὸν κ. **εἰληδὰ** ἀντὶ ἰληδὸν βλ.λ. : Ἀρατ.917 **εἰληδὰ φέρονται**· **2)** περιπεπλεγμένως, περιπλεχτά : Ἀντίφιλ. ἐν ΑΠ9,14 **εἰλ[illegible]δὸν ταχινοῦ πτωκὸς ἔδησε πόδας.**

εἰληθερής-ές ὁ θερμαινόμενος ὑπὸ τοῦ ἡλίου, θερμός : Ἱππ.Νούσ.2,30, Γαλ.11,389· πρβλ. ἑλαθερής.

εἰληθερῶ-έω ἐν ἡλίῳ θερμαίνομαι, λιάζομαι : Ἱππ.Νούσ.2,68, Φιλόστρ.Γυμν.58· || ὁμ. κ. μέσ. : Λουκ.Ρητ.Διδ.17 «τὸ ἡλίῳ θέρεσθαι εἰληθερεῖσθαι ».

εἴληθι Ἡσ. « ἵλεως γίνου ».

εἰληθμός (ὁ (κῶδ. **εἰδ-**) Ἡσ. «συστροφή, φυγή ».

εἰλήιον Ἡσ. « ἐν ἡλίῳ θερμανθέν ».

εἰλήλουθα παρακ. τοῦ ρ. ἔρχομαι· βλ.λ. **ἐλήλυθα.**

εἰληλούθειν, εἰλήλουθμεν ὑπερσ. τοῦ ρ. ἔρχομαι βλ.λ., ἀντὶ **εἰληλύθειν.**

εἴλημα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. περικάλυμμα, σκέπασμα : [Ἡρ.] π. Στοβ.3,28,18a **εἴλημα μίτρης ἐδέσμευσε πάντοθεν**· **2)** ἡ νόσος εἰλεὸς βλ.λ.ΙΙ : Ἱππ.Φυσ.9 (ἀμφ.)· **3)** πᾶν τὸ σπειροειδῶς συνεστραμμένον, κουλούρα : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.7,189 ἐν **ἀλαμπεῖ οἰκήματι εἴλημα σχοινίου θεασάμενός τις**· || ὁμ. τὸ εἰς κύλινδρον **περιτετυλιγμένον,** ρόλος, εἰδ. ἐπὶ ἐπιδέσμου : Γαλ.18(1),809· **4)** κ. νεώτ. ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, καμάρα, ἀψίς, θόλος : Ἐπιγρ., Ψ Κωδιν.179,6.

εἰληματικός-ή-όν μσν. ἀψιδωτός, θολωτός : Κ Πορφ. πρὸς Ρωμανὸν 29,87 **ναὸς . .** εἰ-.

εἴλημι Ἡσ. δ.γρ. ἐσφ. τοῦ ἵλημι βλ.λ.· Ἡσ. « εἴληθι· ἵλεως γίνου ».

εἰλῆς εἶ Ἡσ. « ἵλεως εἶ »

εἴλησις-εως (ἡ), ἀττ. **εἵλ-** περιστροφή, συστροφή, στρόβιλος, ἐπὶ ἀνέμου ἢ φλογῶν : ΕΜ 20,3, Πλωτῖν.1,8,14, Σχόλ.Ἀπολλ.Ρ 1,438· || κ. ἐπὶ τῆς περιφορᾶς τῶν οὐρανίων σωμάτων : Πολυδ.4,156.

εἵλησις-εως (ἡ) ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου : Πλάτ. Πολ.380Ε **πᾶν φυτὸν ὑπὸ εἱλήσεών τε καὶ ἀνέμων καὶ τῶν τοιούτων παθημάτων,** Ἀριστλ.Φυσ. 197a, 23, Πλούτ.Ἠθ.688Α.

εἰλητάριον (τὸ) μτγν. κ. μσν. περικάλυμμα, περιτύλιγμα, δέμα : Ἀέτ.15,13·

εἰλητικός-ή-όν περικυλινδούμενος, συστρεφόμενος : Ἀριστλ.ΖΙ 487b,21 (δ.γρ. ἀντὶ ἰλυσπαστικός).

εἰλητός-ή-όν, μτγν. κ. νεώτ., ἀττ. **εἱλ-** συνεστραμμένος, περιτυλιγμένος εἰς κύλινδρον, τὸ ρουλό : Ἀριστφ.Βάτρ.342,Γαλ. 18 (1), 813 **εἰλητὸς ἐπίδεσμος,** ΕΜ 790,8 **εἰλητὸν τομάριον**· || **μσν.**ἐκκλ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ὕφασμα τιθέμενον ἐπὶ τῆς ἁγ. τραπέζης κατὰ τὴν τέλεσιν τῆς θείας εὐχαριστίας : Σωφρόν. 3985Β, ΚΠαρφ.Ἔκθ.65· **2)** μσν. θολωτός, ἀψιδωτός : Ἀνδρ.Κρ.1304Α **εἰλητὸς ναός.**

εἴληφαν πάπ. ἀντὶ **εἰλήφασι,** γ' πληθ. πρόσ. παρακ. τοῦ ρ. λαμβάνω βλ.λ.

εἰλίγδην ἐπίρρ. μτγν. δι' ἑλιγμῶν, ὀφιοειδῶς : Χρησμ. π. ΑΠΠαράρτ.6,140,10 **ε- ἕρπων.**

εἴλιγμα-ατος (τὸ) ἰων. κ. ποι. ἀντὶ ἕλιγμα, **τὸ ἀ**ποτέλεσμα τοῦ ἑλίσσω, στρίβω, τὸ ἔχον ἑλιγμούς, κυκλικάς πως συστροφάς : Ὡραπόλλ.1,59,ΕΜ 723,35.

εἰλιγματώδης-ες ἰων. ὁ περιελιγμένος, οὗ τὸ σχῆμα ἀπαρτίζεται ἐξ εἰλιγμάτων βλ.λ., στριφτός.

εἰλιγμός (ὁ) ἰων. κ. ποι. ὁ ἑλιγμὸς βλ.λ. : Μνησίθ. π. Ὀρειβ.8 38,9.

εἰλικοειδής-οῦς-ές μτγν. λεξ. ἀντὶ ἑλικοειδής βλ.λ.· Σουΐδ.,Ζωναρ. ἐν λ.

εἰλικόεις-εσσα-εν μτγν. ποι. περιεστραμμένος, στριφογυριστός : Νόνν. Δ 12,343 **εἰλικόεις βότρυς**· || ὁ ἑλικτός, περιστρεπτάς διακοσμήσεις ἔχων : Νίκ.Θηρ.201 **εἰλικόεσσαι ἀσπίδες**· || ὁ ἑλικτῶς, στριφογυριστὰ συσπειρούμενος ἢ βαίνων : Νόνν. Δ 9,130 **εἰλικόεις δράκων**.

εἰλικόμορφος-ον μτγν. ἑλικοειδής : 'Οππ.Κυν.2,98.

εἰλικρινά ἐπίρρ. δημ. μετ' εἰλικρινείας βλ.λ. 4) : Φιλήντ.Βουν.Χαλκ.23 **δάκρυσε.. εἰλικρινά.**

εἰλικρίνεια (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀμιγοῦς, καθαρότης : 'Αριστλ.Χρωμ.793a,10 **πολλὰς γὰρ καὶ τὸ ἁλουργὲς ἔχει διαφορὰς καὶ τὸ φοινικιοῦν.. κατὰ τὴν πρὸς ἄλληλα μῖξιν καὶ εἰλικρίνειαν αὐτῶν**, Σέξτ.'Εμπ.Μαθ.9,73 **εἰλικρίνεια ἀέρος**· **2**) δθ. μτφ. διαύγεια, ξαστερωσύνη : 'Ιάμβλ.Πυθ.16,68 **εἰλικρίνειαι λογισμοῦ**· **3**) όμ. μτφ. ἐπὶ δεινῶν, οἷον ταλαιπωρίας, πόνου κτλ., ἡ ἔλλειψις ἀνακουφίσεως : Φιλόδ.'Οργ.25W· **4**) όμ. μτφ. μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀψευδοῦς, ἀνυποκρίτου, τιμιότης, εὐθύτης : ΚΔΚορινθ.2, 1,12 **ἐν ἁπλότητι καὶ εἰλικρινείᾳ θεοῦ,** Πάπ. **προσφεύγω ἐπὶ τὴν σὴν εἰλικρίνειαν,** Σολωμ. Διάλ. **μὲ εἰλικρίνεια φανερώνει ὅσα ἔχει μέσα του.**

εἰλικρινής-οῦς-ές κ.νεώτ.κ.δημ. ἀμιγής, καθαρός : 'Ιππ.Διαίτ.1,35 **ἐκ πυρὸς τοῦ εἰλικρινεστάτου καὶ ὕδατος,** Πλάτ.Συμπ.211Ε **αὐτὸ τὸ καλὸν ἰδεῖν εἰλικρινές, καθαρόν, ἄμεικτον,** Ξεν.ΚΠ 8,5,14 **διὰ τὸ εἰλικρινῆ ἕκαστα εἶναι τὰ φῦλα** (οὐχὶ ἀνάμεικτα, κεχωρισμένα), 'Αριστλ.Χρωμ.793b, 13 **τῶν χρωμάτων οὐδὲν ὁρῶμεν εἰλικρινὲς οἷόν ἐστιν, ἀλλὰ πάντα κεκραμένα,** Πλούτ.'Ηθ.393C **τὸ ἐν εἰλικρινὲς καὶ καθαρόν**· || ὁ ἐν τῇ καθαρᾷ μορφῇ θεωρούμενος, ἀπόλυτος : Πλάτ.Φαίδ.67B **γνωσόμεθα δι' ἡμῶν αὐτῶν πᾶν τὸ εἰλικρινὲς** (τὸ καθαρὸν καὶ ἀπόλυτον), 'Ισοκρ.1,46 **τὰς τέρψεις εἰλικρινεῖς καὶ βεβαιοτέρας ἀποδίδωσι,** 'Αριστλ. ΗΝικ.1176b, 20 **ἡδονὴ εἰλικρινής**· || κ. παραθ. : 'Επικ. Γνῶμ. 14 **εὐπορία εἰλικρινεστάτη**· || ἐν χρ. κ. ἐπὶ κακιῶν : Ξεν.'Απομν.2,2,3 **εἰλικρινής τις ἂν εἴη ἀδικία ἡ ἀχαριστία** (ἀπολύτως λαμβανομένη εἶναι ἀδικία)· **2**) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀψευδής, ἀνυπόκριτος, εὐθύς, τίμιος, ἐπὶ προσ. κ. ἐνεργειῶν ἢ καταστάσεων ἐκ προσ. ἀπορρεουσῶν : 'Επιγρ. **εἰλικρινὴς ἀπόδειξις,** ΚΔ Φιλ.1,10 **ἵνα ἦτε εἰλικρινεῖς καὶ ἀπρόσκοποι,** Πάπ. **ἐπ' ἀγαθῇ καὶ εἰλικρινεῖ προαιρέσει, - ἀπὸ τὸ φίλο μας περίμενα νὰ ἦταν περισσότερο εἰλικρινής, - θὰ ὑποστηρίξωμεν πᾶσαν εἰλικρινῆ προσπάθειαν**· **3**) ὁλικός : Κλεομ.2,5 **εἰλικρινεῖς ἐκλείψεις.**

εἰλικρινός-ή-ό δημ. ἀντὶ εἰλικρινὴς βλ.λ.2).

εἰλικρινότης-ητος (ἡ) γλωσσ. εἰλικρίνεια βλ.λ.2).

εἰλικρινῶ-έω καθαρίζω, παθ. : 'Αριστλ.Κόσμ. 397a, 35 **γῆς δὲ περιπνεομένης αὔραις τά τ' ὑπ' αὐτὴν καὶ τὰ ὑπὲρ αὐτὴν εἰλικρινεῖται**· **2**) διαχωρίζω, διακρίνω, παθ.: Βούθηρ. π. Στοβ.1Προοίμ.5.

εἰλικρινῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ., ἰων. **-έως** μετ' εἰλικρινείας βλ.λ.1), ἄνευ μείξεως, αὐτουσίως, ἀπολύτως, καθαρῶς : Πλάτ. Μενξ.245D **διὰ τὸ εἰλικρινῶς εἶναι Ἕλληνας καὶ ἀμιγεῖς βαρβάρων**· || **τὸ εἰλικρινῶς ὂν** τὸ ἀπόλυτον ὄν, ἡ ἀπόλυτος ὕπαρξις : αὐτ.Πολ.477Α· **2**) ἄνευ ἄλλου χαρακτηρισμοῦ, ἁπλῶς : 'Αρρ.Τακτ.4,6 **εἰλικρινῶς Ταραντῖνοι**· **3**) νεώτ. κατὰ τρόπον εἰλικρινῆ βλ.λ.2) : **μοῦ ὡμίλησε - μοῦ ἐφέρθη εἰλικρινῶς.**

εἰλικτήρ-ῆρος (ὁ) 'Επιγρ. ἀντὶ ἑλικτήρ βλ.λ.

εἰλικτός-ή-όν ἰων. κ. ποι. ἀντὶ ἑλικτός βλ.λ. : Εὐρ.'Ιων 40 (ἐσφ.γρ.)· || ἐπὶ φλογῶν, ὁ περιβάλλων, περιτυλίγων : ΨΔημόκρ.'Αλχημ.50Β.

εἰλίνδησις-εως (ἡ) μτγν., ποι. ἀλίνδησις βλ.λ. : 'Ακύλ.ΠΔΨαλμ.54(55),6.

εἰλινδοῦμαι μτγν. ποι. ἀντὶ ἀλινδοῦμαι βλ.λ. : 'Αλκίφρ.1,26 (δ.γρ.).

εἶλιξ-κος (ἡ), πιθ. εἶλιγξ· 'Ησ. «σκότωσις (πιθ. ἀντὶ εἰλισκότωσις), στρόφος».

εἶλιξ-ικος (ἡ) ποι. ἀντὶ ἕλιξ βλ.λ.

εἰλιπόδης (ὁ) μτγν.τ. τοῦ εἰλίπους βλ.λ. : Νόνν.Δ 1,60, αὐτ.17,214 **εἰλιπόδης ὀρχηθμός**· || περὶ τοῦ 'Ηφαίστου : αὐτ.29,356· **2**) ἐν χρ. μτφ. περὶ τῶν σκαζόντων στίχων : Αὐσόν.'Επιστ.10,31.

εἰλίπους-οδος-ουν ὁ ἑλίσσων τοὺς πόδας κατὰ τὴν πορείαν, παρ' 'Ομ. ἐπίθ. τῶν βοῶν, οἵτινες βαδίζοντες διαγράφουν διὰ τοῦ πέλματος τμῆμα κύκλου (μ. κτ. δοτ. κ. αἰτ. πληθ.) : 'Ιλ.Ζ424, αὐτ.Ι 466 **εἰλίποδας ἕλικας βοῦς ἔσφαζον**· || κ. πληθ. ὡς οὐσ. ἐπὶ βοῶν ἢ ἀγελάδων : Θεόκρ.25,131 **πᾶσιν δὲ μετέπρεπον εἰλιπόδεσσιν**· || όμ. ἐπὶ γυναικῶν μετ' αἰσχρᾶς σημ.' 'Ησ. « διὰ τὴν δέσιν τῶν σκελῶν καὶ πλοκὴν κατὰ τὴν συνουσίαν» : Εὔπολ.161,'Ανακρ.164.

εἰλίσσω ποι. ἀντὶ ἑλίσσω βλ.λ.

εἰλιτενής-οῦς-ές μτγν. πιθ. ὁ εἰς τὰ ἕλη ἐκτεινόμενος : Θεόκρ.13,42 **θάλλοντα σέλινα καὶ εἰλιτενὴς ἄγρωστις** (ΕΜ299,17 «ἐν τοῖς ἕλεσι γινομένη· ῥιζοβόλος γάρ, ἐπὶ πολὺ διικνουμένη»).

εἰλίχατο γ' πληθ. πρόσ. παθ. ὑπερσ. τοῦ **ρ. ἑ**λίσσω βλ.λ. : 'Ηρ.7,90.

εἰλκτής (ὁ) 'Ησ. « αἴτιος ».

εἶλον ἀόρ. β' τοῦ ρ. αἱρῶ βλ.λ.

εἰλόπεδον (τὸ) ἔδαφος προσβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ἀλώνι, εἰδ. τὸ πρὸς ξήρανσιν σταφυλῶν· Εὐστ.43,38 « πέδον εἵλῃ βαλλόμενον, τουτέστιν ἡλίου θερμασίᾳ » : 'Οδ.Η 123 **τῆς ἕτερον μέν θ' εἰλόπεδον.. τέρσεται ἠελίῳ** (δ.γρ. **θειλόπεδον**).

εἶλος 'Ησ. « δεσμός », πρβλ. εἴλεα.

εἰλός 'Ησ. « πᾶν τὸ ἐμπίπτον βάρος· τὸ ἐν ταῖς πάγαις ἐπιπίπτον ξύλον ».

εἰλύ 'Ησ. « μέλαν ».

εἰλυθμός (ὁ) μτγν. φωλεὰ θηρίων· ΕΜ 229,45 « κατάδυσις, φωλεός » : Νίκ.Θηρ.285 **κατ' εἰλυθμοὺς πετρώδεας**· || **2**) 'Ησ. « ἕλκος, τρόμος ».

εἰλύῖος (ὁ) 'Ησ. «θηρίον ἀπὸ φρυγάνων σκωληκοειδές, ᾧ χρῶνται πρὸς δέλεαρ».

εἴλυμα-ατος (τὸ) περίβλημα, σκέπασμα : 'Οδ.Ζ 179 **εἴ τί που εἴλυμα σπείρων ἔχες,** 'Ανακρ.21,6 **νήηλυτον εἴλυμα.. ἀσπίδος,** Γαλ.19,367· πρβλ. ἔλυμα.

εἰλυός Σουΐδ. κ. ἰλ-, εἰλυθμὸς βλ.λ. : Ξεν.Κυν.5,16 **καταδύονται εἰς φάραγγας καὶ εἰς εἰλυοὺς** (οἱ λαγωοί), 'Απολλ.Ρ 1,1144 **θῆρες δι' εἰλυούς τε κατὰ ξυλόχους λιπόντες.**

εἴλυσις-εως (ἡ) μτγν. δι' ἑρπυσμοῦ ἢ ἑλιγμῶν πορεία : Σιμπλ. Φυσ.1229,22, Σχόλ.Σοφ.Φιλ.291.

εἰλυσπόα (ἡ) μτγν. πιθ. ἄγρωστις, χορταριὰ βλ.λ. : Πορφ.'Αποχ.2,7.

εἰλύσπωμα-ατος (τὸ) μσν. ἡ ὁμοία πρὸς τὴν τῶν σκωλήκων κίνησις : Εὐστ.1413,43.

εἰλυτά (ἡ) (ἐνν. μᾶζα) πλακοῦς προσφερόμενος ὑπὸ τῶν συμβουλευομένων τὸ μαντεῖον τοῦ Τροφωνίου : 'Επιγρ. **δέκα δραχμάων εἰλυτὰς δέκα.**

εἰλυφάζω μ. ἐνεστ. κ. παρατ. εἰλύω βλ.λ., συστρέφω : 'Ιλ.Υ 492 **ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει**· **2**) ἀμτβ. συστρέφομαι, στριφογυρίζω : 'Ησίοδ. Α 275 **ἀπ' αἰθομένων δαΐδων σέλας εἰλύφαζε.**

εἰλυφάω εἰλυφάζω βλ.λ., μ. ἐπ. μτχ.-**όων** : 'Ιλ.Λ 156 **πάντῃ τ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρων,** 'Ησίοδ.Θ 692 **ἱερὴν φλόγα εἰλυφόωντες**· || κ.ἀμτβ. : Νόνν.Δ 30,81.

εἰλύω, μέλλ. **εἰλύσω,** μέσ. μτχ. ἐνεστ. **εἰλυόμενος** παθ.παρακ. **εἴλυμαι,** γ' πληθ. πρόσ. ἐπ. **εἰλύαται,** ὑπερσ. **εἴλυτο** (ῡ πάντοτε π. 'Ομ., πλὴν ἐν τῷ **εἰλῡάτσι,** όμ. ἐν Σοφ.· ῠ π. μτγν. πλὴν τοῦ **εἰλῡμένα,** Νίκ.Θηρ.754), περιτυλίσσω, περικαλύπτω, σκεπάζω : 'Ιλ.Φ 319 **κὰδ δέ μιν αὐτὸν εἰλύσω ψαμάθοισιν,** 'Αρατ.432 **ὀλίγην δέ μιν εἰλύει ἀχλύς.** ΑΠ 9,40 **εἴλυε βιβλίον**· || παθ. περιβάλλομαι, καλύπτομαι : 'Ιλ.Σ522 **εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ**

'Οδ.Ε 403 εἴλυτο **δὲ πάνθ' ἁλὸς ἄχνῃ·** **2)** παθ. κινοῦμαι, πορεύομαι ἑλισσόμενος, κουλουριάζοντας τὸ σῶμα : Μεταγ.6,4 **ἐφθῶν τε βατίδων εἰλυομένων,** 'Ορφ.Λιθ.134 **εἴλυτο δὲ πυκνῶς γναμπτων.. ταναὴν ῥάχιν·** || ἐπὶ χωλοῦ ἀνθρώπου : Σοφ.Φιλ.291 **ειλυόμην δύστηνον ἐξέλκων πόδα·** || **εἰλυθείς** = συσταλείς : Θεόκρ.25,246 **πάντοθεν εἰλυθέντος ὑπὸ λαγόνας·** **3)** μτγν. ποι. **εἰλυμένος** ὡς μτχ. τοῦ ἐλύω βλ.λ. : 'Απολλ.Ρ3,296.

εἵλω κ. εἰλέω, **εἰλέω, εἴλλω, εἵλλω, ἴλλω** (τύποι ἐκ διαφ. όμ. θεμ., οἵτινες συνέπεσαν).'Εκ τοῦ **εἵλω** (ὁ ἐνεστ. παρ' 'Ομ. μ.παθ. μτχ. **εἱλόμενος**), ἐπ. ἀόρ. **ἔλσα,** ἀπαρφ. **ἐέλσαι,** δωρ. μτχ. **ἔλσαις,** μέσ.ἀόρ. **ἡλσάμην,** παθ. ἀόρ. β' **ἐάλην,** ἀπαρφ. **ἁλῆναι, ἁλήμεναι,** μτχ. **ἁλείς-εῖσα-έν,** παρακ. **ἔελμαι.** 'Εκ τοῦ **εἰλέω,** παρατ. **εἴλεον** κ. **ἐείλεον,** συνῃρ. γ' πρόσ. **εἴλει,** μέλλ. **εἰλήσω,** ἀόρ. **εἵλησα,** μέσ. παρατ. **εἰλεῦντο,** μτχ. **εἰλεύμενος,** παθ. ἀόρ. **εἰλήθην,** παρακ. **εἵλημαι,** ὑπερσ. **εἵληντο** (πρβλ. **ἐόλει**), συνελαύνω ἐντός μικρᾶς περιφερείας, συνωθῶ, συγκλείω, στρυμώχνω, μετ' ἐμπροθ. διορ. (κατά τινα ἢ κατά τι, ἐπί τινι, ἔν τινι) : 'Ιλ.Π 275 **πρὶν κατὰ 'Ιλιόφι κλυτὰ τείχεα λαὸν ἐέλσαι Τρωϊκόν,** αὐτ.Σ 447 **'Αχαιοὺς Τρῶες ἐπὶ πρύμνῃσιν ἐείλεον,** 'Οδ.Μ 210, αὐτ.Χ 460 **εἴλεον ἐν στείνει, ὅθεν οὔ πως ἦεν ἀλύξαι·** κ. παθ. : 'Ιλ. Χ 12, αὐτ.Ω 662 **κατὰ ἄστυ ἐέλμεθα,** αὐτ.Σ 287 **ἐελμένοι ἔνδοθι πύργων,** αὐτ.Μ 38· || όμ. σημ. κ. μετὰ δοτ. : αὐτ.Σ 294 **θαλάσσῃ τ' ἔλσαι 'Αχαιούς·** || δθ. συναθροίζω, συγκεντρώνω : Πίνδ. Ο 10 (11),43 **ἐν Πίσᾳ ἔλσαις στρατὸν λείαν τε πᾶσαν·** κ. παθ. : 'Ιλ.Ε 823 **'Αργείους ἐκέλευσα ἀλήμεναι ἐνθάδε πάντας** (σχόλ. « ἀθροισθῆναι, συστραφῆναι »)· || κλείω ἐντός, ἐγκλείω : 'Ιλ.Λ 413 ('Οδυσῆα) **ἔλσαν ἐν μέσσοισι μετὰ σφίσι** (σπαν. κ. ἀποκλείω : 'Επιγρ. **εἰλέσθων τοῦ ἰαροῦ**)· || δθ. καλύπτω, προστατεύω : Καλλῖν.1,11 **ὑπ' ἀσπίδος ἄλκιμον ἦτορ ἔλσαι·** κ. παθ. : 'Ιλ.Ν 408 **τῇ** (ἐνν. τῇ ἀσπίδι) **πᾶς ἐάλη·** **2)** συμπιέζω, οἷον ἐλαίας καὶ σταφυλάς : 'Ιλ.Θ 215 **. πλῆθεν .. ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν εἰλομένων· εἴλει δὲ .. Ἕκτωρ,** Παυσ.Γραμμ.ἀπ.155· κ. παθ. : Πλάτ.Τίμ.76Β **ὑπὸ τοῦ περιεστῶτος ἔξωθεν πνεύματος πάλιν ἐντὸς ὑπὸ τὸ δέρμα ειλλόμενον κατερριζοῦτο·** || φρ. μτγν., ποι. **δεσμοῖς ἴλλομαι** : 'Απολλ.Ρ 2,27· **3)** κωλύω, ἐμποδίζω : 'Ιλ.Ν 524 **ἧστο, Διὸς βουλῇσιν ἐελμένος·** **4)** κρούω, πλήττω : 'Οδ.Ε 132 **νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσε·** **5)** παθ. συστέλλομαι, μαζεύομαι, ζσρώνω, ἰδ. ἐπὶ λέοντος ἑτοιμαζομένου πρὸς ἐξόρμησιν : 'Ιλ.Υ 168 **ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίζων ἔρχεται .. ἐάλη τε χανών·** || όμ. ἐπὶ ἀετοῦ : 'Οδ.Ω 538 **οἴμησεν δὲ ἀλεὶς ὥς τ' αἰετὸς ὑψιπετήεις·** **6)** περιέρχομαι, φέρνω γύρα : Νίκ.Θηρ.478 **σκολιήν τε καὶ οὐ μίαν ἀτραπὸν ἴλλων,** 'Απολλ.Ρ 2,571 **νῆα δ' ἔπειτα πέριξ εἴλει ῥόος·** || μέσ. περιφέρομαι : 'Ηρ.2,76 **τῶν δ' ἐν ποσὶ μᾶλλον εἰλευμένων τοῖσι ἀνθρώποισι** (τῶν περιφερομένων μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, δθ. τῶν οἰκείων, συνήθων τοῖς ἀνθρώποις)· κ. μτφ. : Μάξ Τύρ.28,58 **οἱ πρὸς τὰς δίκας ειλούμενοι·** || όμ. σημ. κ. ἐνεργ. ἀμτβ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου : Πλάτ.Κρατ.409Α **εἴη δ' ἂν καὶ τῷ περὶ τὴν γῆν ἀεὶ ειλεῖν ἰών·** || όμ. σημ. κ. μέσ. ἐπὶ τῶν οὐρανίων σωμάτων : αὐτ.Τίμ.40Β **γῆν .., εἰλλομένην δὲ περὶ τὸν διὰ παντὸς πόλον τεταμένον** (περιστρεφομένην περὶ τὸν ἑαυτῆς ἄξονα, κτ. 'Αριστλ. Οὐρ.2,13,8), Λουκ.'Αστρολ.29 **οἱ ἀστέρες ἐν τῷ οὐρανῷ ειλέονται·** **7)** περιτυλίσσω ἰσχυρῶς, σφιχτά : 'Απολλ.Ρ 4,181, ΠΔ Βασ.4,2,8 **τὴν μηλωτὴν εἰλήσας·** || μέσ. περιελίσσομαι, τυλίγομαι γύρω σὲ κάτι : Θεόκρ.1,31 **κατ' αὐτὸν** (τὸν κισσὸν) **ἕλιξ** εἰλεῖται, Μόσχ.4,104 **περὶ δ' αὐτὸν εἰλεῖται φλόξ.**

εἵλως-ωτος (ὁ) κ. **εἱλώτης,** θηλ. **-ίς-ίδος** ὄνομα τῶν π.τοῖς Σπαρτιάταις δουλοπαροίκων : 'Ηρ.6,58, Θουκ. 4,80· **2)** νεώτ. κ. δημ. ἄνθρωπος εὑρισκόμενος ὑπὸ τὸ καθεστὼς καταθλιπτικῆς ἐκμεταλλεύσεως **καὶ** ἀνελευθερίας : **εἵλωτες τοῦ κεφαλαίου.**

εἱλωτεία (ἡ) ἡ κατάστασις τῶν εἱλώτων ἐν Σπάρτῃ· Σουΐδ., Ζωναρ.Λεξ.643 « δουλεία » : Πλάτ.Νόμ. 776Ε **ἡ Λακεδαιμονίων εἱλωτεία πλείστην ἀπορίαν παράσχοιτ' ἄν·** **2)** τὸ σύνολον τῶν εἱλώτων : 'Αριστλ.Πολ.1264a,35 **φρονημάτων πλήρεις** (**εἶναι**) **ἢ τὰς παρ' ἐνίοις εἱλωτείας·** **3)** συνεκδ. Στέφ.Βυζ. « ἡ τῶν εἱλώτων χώρα ».

εἱλωτεύω εἶμαι εἵλως ἢ δουλοπάροικος : 'Ισοκρ. 4,131 **τοὺς ὁμόρους εἱλωτεύειν ἀναγκάζουσιν.**

εἱλωτίζομαι μσν. γίνομαι εἵλως : 'Ερμιππ.71.

εἱλωτικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς εἵλωτας : Πλούτ.Σόλ.22 **εἱλωτικοῦ πλήθους .. περικεχυμένου τῇ Λακεδαίμονι·** || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ σύνολον τῶν εἱλώτων : Παυσ.4,23,1 **τούτους .. προσένειμαν ἐς τὸ Εἱλωτικόν.**

εἱλωτίς-ίδος θηλ. τοῦ εἵλως δοῦλος : Πλούτ.'Αγησ.3 **ψιθυρίζουσαν οἴκοι πρὸς τὰς εἱλωτίδας.**

εἷμα-ατος (τό), αἰολ. **ἔμμα,** κρητ. **Ϝῆμα,** ἀλλὰ γεν. κτ. τὸ θηλ. **Ϝῆμας** 'Επιγρ. ἔνδυμα, ροῦχο· συχν. παρ' 'Ομ. : 'Ιλ.Σ 538 **εἷμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφοινεόν·** συνήθ. κατὰ πληθ. : 'Οδ. Ζ 216 **φᾶρός τε χιτῶνά τε εἵματ' ἔθηκαν,** αὐτ.Ο 368, 'Ηρ.1,10 **ειτελθοῦσαν καὶ τιθεῖσαν τὰ εἵματα,** Σοφ.ΟΤ 1268 **εἱμάτων χρυσηλάτων περόνας·** || εἰδ. ἐπίβλημα, ὡς τὸ ἱμάτιον : 'Ηρ.1,155 **κιθῶνάς τε ὑποδύνειν τοῖσι εἵμασι,** αὐτ.2,81· **2)** κατ' ἐπέκτ. τάπης, στρωσίδι : Αἰσχ.'Αγ.921 **μηδ' εἵμασι στρώσασ' ἐπίφθονον πόρον τίθει,** Σοφ.ΑΙ.1145 **ὑφ' εἵματος κρυφθεὶς πατεῖν παρεῖχε τῷ θέλοντι ναυτίλων.**

εἱμάδες 'Ησ. « ποιμένων οἰκίαι ».

εἶμαι (εἰμί) νεώτ. κ. δημ., **εἶσαι, εἶναι, εἴμεθα,** δημ. κ. **εἴμαστε, εἶσθε** δημ. κ. **εἶστε καὶ εἴσαστε, εἶναι,** παρατ. **ἤμην, ἦσο, ἦτο, ἤμεθα, ἦσθε, ἦσαν,** δημ. **ἤμουν(α), ἤσουν(α), ἦταν(ε), ἤμαστε** (κ. ἰδιωμ. **-αν**), **ἤσαστε** (κ. ἰδιωμ. **-αν**), **ἦσαν(ε)** κ. **ἦταν(ε)** νεώτ. ἐν χρ. κ. ἡ ὑποτ. τοῦ εἰμί (ἵνα ὦ, ᾖς, ᾖ), νεώτ. προστ. **ἔσο, ἔστω, ἐστέ, ἔστωσαν,** μτχ. όμ. ἡ τοῦ εἰμὶ **ὤν, οὖσα, ὄν,** δημ. **ὄντας καὶ ἔστοντας,** μέλλ. διαρκ. **θὰ εἶμαι,** νεώτ. κ. ὁ μέλλ. τοῦ εἰμὶ **ἔσομαι·** οἱ ἄλλοι χρόνοι λαμβάνονται ἐκ τῶν ρ. γίνομαι κ. ὑπάρχω. 'Εν τῇ δημ. προηγουμένου ὀξυτόνου φωνήεντος, ὁ τόνος ἐγκλίνεται ἔν τε τῷ ἐνεστ. κ. παρατ., ὁπότε ἡ ἀρχικὴ συλλαβὴ τοῦ εἶμαι ἢ ἀποβάλλεται ἢ συνεκφέρεται ἐν συνιζήσει μετὰ τοῦ ἐν λόγῳ φωνήεντος, οἷον **ἐγώ 'μαι ἢ ἐγώ εἶμαι, τί 'ταν ἢ τί ἦταν, νά 'μουν(α) ἢ νά ἤμουν(α)** κττ.· πρβλ. κ. εἰμί. 'Ως ὑπαρκτικόν, σημαίνει ὑπάρχω, εὑρίσκομαι ἐν τῇ ζωῇ, ζῶ : **βράδυ,** παραμύθ. **μιὰ φορὰ ἦταν ἕνας βασιλιάς, - ξέρει ἂν θὰ εἴμαστε τοῦ χρόνου·** **2)** εὑρίσκομαι, διατρίβω εἰς τινα τόπον : **οὐδεὶς ἦτο ἐν τῇ οἰκίᾳ - ἐντὸς τοῦ κήπου,** Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 13,10 **εἶναι πίσω ἀπ' τὴν ξέρα,** Σωκρ.1 **ποῦ ἤμουνα;** || φρ. **καὶ ποῦ 'σαι ἀκόμα !** (ἀναμένονται καὶ ἄλλα χειρότερα ἢ καλύτερα)· || παρευρίσκομαι : **ἤμαστε καὶ μεῖς στὸ πανηγύρι,-δὲ θὰ 'μαι στὸ γάμο·** **3)** μετέχω : **ἦταν κι αὐτὸς στὸ κίνημα·** **4)** φέρομαι ἐγγεγραμμένος, καταλέγομαι : **δὲν εἶμαι στὸν κατάλογο τῶν ἐπιτυχόντων·** **5)** εὑρίσκομαι, διατελῶ εἴς τινα κατάστασιν, μετ' ἐπιρρ. : **ἀπὸ ὑγεία εἴμαστε καλά, - ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι καλά,- εἶσαι καλὰ ἢ νὰ βγάλω τὶς φωνές;** (τρελλάθηκες;)· || κ. μετ' ἐμπροθ. διορ. (εἰς, μέ) : φρ. **δὲν εἶναι στὰ καλά του ἢ μὲ τὰ καλά του** (παραλογίζεται, εἶναι τρελλός), **- σὲ λίγο εἶμαι στὴ διάθεσή σας, - ἦταν στὸ κέφι·** || φρ. **εἶμαι σὲ θέση νὰ .., δύναμαι·** **6)** δημ. μετὰ

προθ. **ἀπό,** ἐν τοπ. σημ. κατάγομαι ἢ ἀ. προέρχομαι : **εἶναι ἀπὸ τὴν Πόλη - ἀπὸ τὴν Κέρκυρα, - εἶμαι ἀπ' τὸν ἀπάνω μαχαλά·** || φρ. **εἶναι ἀπὸ τὴν Πάρο** (λογοπαικτ. πρὸς τὸ **παίρνω - (νὰ) πάρω**)· || όμ. ἐπὶ γένους : **εἶμαι ἀπὸ σοῖ·** **7)** όμ. δημ. μετὰ γεν. κτητ. ἀνήκω εἴς τινα : παραμύθ. **τὰ χωράφια, τὰ λιβάδια, οἱ βοσκὲς καὶ τὰ λαγκάδια εἶν' τοῦ ἀφέντη** μας Τριτσάμπη· **8)** φρ. **εἶμαι τῆς γνώμης** ἔχω τὴν γνώμην, φρονῶ· || φρ. **αὐτὸς εἶναι ποὺ εἶναι** (ἔχει κατ' ἐξοχὴν τὴν προειρημένην ἰδιότητα)· || όμ. φρ. **εἴμαστε γιὰ νὰ 'μαστε** (εἴμεθα ἕτοιμοι καθ'ὅλα)· **9)** δημ. τὸ **εἶμαι** μετὰ παθ. μτχ. ἀποτελεῖ περίφρασιν ἀντιστοιχοῦσαν περίπου πρὸς τοὺς συνήθεις μετὰ τοῦ **ἔχω** περιφραστικοὺς τύπους προσδίδον ἔννοιαν διαρκείας : **εἶμαι σκασμένος** (διατελῶ ἐν στενοχωρίᾳ) **- φαγωμένος** (χορτᾶτος), **- θὰ εἶναι πεσμένος στὸ κρεββάτι** **10)** κτ. γ' πρόσ. **εἶναι, ἦταν** = ὑπάρχει ὑπῆρξε **δὲν εἶναι τρόπος ν'ἀπαλλαγῶμεν αὐτοῦ, - εἶναι φόβος νὰ ζημιώσουμε,** Βάρν.Μάνα Χριστοῦ 10 **ἦταν ὄνειρο κι ἔμεινε, ὄνειρο ἦταν καὶ πάει·** **11)** τυγχάνει νὰ ὑπάρχῃ, ἐπικρατεῖ, ἐπὶ καιρικῶν καταστάσεων : **εἶναι κρύο - ζέστη - ἀέρας - χειμώνας·** || ὅθ. κ. συμβαίνει, γίνεται : **τί εἶναι ; - τί ἦτανε ;·** **12)** ἐπὶ χρόνου : Ζαλοκ. Βοριάς (**ἦταν νύχτα· στὴ στέγη ἐβογγοῦσε** (**ὁ Βοριάς,** Γρυπ.Σκ.Τερρ.Θάνατος 3 **καλῶς νὰ 'ρθῇ .. ὅποτε νά 'ναι, ἢ τώρα ἢ ἀργήσῃ, - εἶναι πρωΐ - μεσημέρι - βράδυ - νύχτα, - εἶναι ὥρα νὰ φεύγωμε·** || φρ. **ὅπου (καὶ) νά 'ναι** ἐντὸς ὀλίγου : Ζερβ.Τρογ.ΚΚ67,5 **ὅπου νά 'ναι θά 'ρθουν ξόδια, - ὅπου νά 'ναι ἔφτασε·** || ἐπίκειται, ἔφθασε : **ὥρα εἶναι νὰ τοῦ δίνουμε·** **13)** πρόκειται : **ἦταν νὰ πᾶμε στὸ χωριό, μὰ ἀναβάλαμε·** || πέπρωται, εἶναι μοιραῖον : **ὅταν εἶναι νὰ φτωχύνῃς, στραβώνεσαι·** **14)** εἶναι πρέπον, ὀρθόν, ἀξίζει : **δὲν ἦταν νὰ τοῦ φερθῇς τόσο ἀπότομα, - εἶναι νά 'χῃς τέτοια ἰδέα γιὰ μένα ;, - εἶναι νὰ γίνεται λόγος γιὰ τόσο μικρὸ ζήτημα ;·** || εἶναι δικαιολογημένον, ὑπάρχει ἀποχρῶν λόγος : **εἶναι νὰ χάσῃ, κανεὶς τὸ νοῦ του·** **15)** φρ. **εἶναι στὸ χέρι μου** (εἰς ἐμὲ ἀπόκειται)· **16)** φρ. **νά 'ταν (καὶ) νά ..,** εἴθε νά .. : δ.τραγ. **νά 'ταν καὶ νὰ γινόντανε οἱ παπαδιὲς φοράδες,** Σημηρ.Μοσχοβολοῦν Πασχαλιὲς 7 **νά 'ταν φτερὰ νά 'χε ἡ ψυχή·** **17)** ἡ προστ. **ἔστω** ἐν διαφ. χρ. βλ. εἰμί 10)· **18)** όμ. **τοῦτ' ἔστι κ. τουτέστι** δηλαδή, ἤτοι, ἤγουν, βλ. εἰμί 11)· **19)** δημ. ἡ ἄκλ. μτχ. ὄντας ἐν χρ. ἀντὶ τοῦ **ὢν κτ.** πάσας τὰς ὡς ἄνω σημ.

εἶμαι παθ. παρακ. τοῦ ρ. ἕννυμι βλ λ.2)· **2)** παθ. **παρακ** τοῦ **ρ.** ἵημι βλ.λ.

εἱμαρμένη (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ., θηλ. μτχ. παρακ. τοῦ **ρ.** μείρομαι βλ.λ. ὡς οὐσ., ὅ,τι δίδεται εἴς τινα, ὅθ. τὸ **πεπρωμένον,** ἡ μοῖρα, τὸ ριζικό : Πλάτ. Γοργ.512Ε **τὴν εἱμαρμένην οὐδ' ἂν εἷς ἐκφύγοι,** Δημ.296 **τὸν τῆς εἱμαρμένης καὶ τὸν αὐτόματον θάνατον ἀναμένει,** Μαλακ.'Ασφόδ.Ι **ἐπάνω ἀπ' τὰ θολὰ νερὰ τῆς λίμνης Εἱμαρμένης·** || φρ. **ὁ παρὰ τὴν εἱμαρμένην λόγος** εἶδος σοφίσματος, ἄ. ἀργὸς λόγος.

εἱμαρμένον (τὸ) νεώτ. ὡς οὐσ. τὸ ἐξ εἱμαρμένης βλ.λ. ἢ ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης γινόμενον τὸ μοιραῖον, τὸ γραφτό || κ. ἀντὶ τοῦ εἱμαρμένη · **οὐδεὶς δύναται ν' ἀποφύγῃ τὸ εἱμαρμένον.**

εἱμαρμένως ἐπίρρ. πάπ. κατὰ τὸ πεπρωμένον, μοιραίως : Πάπ. **οὐκ ἀτάκτως .. ἀλλ' εἱμαρμένως.**

εἱμάρσην-ενος (ἡ) μτγν. γυνὴ ἐνδεδυμένη δι' ἀνδρικῶν ἐνδυμάτων : Δοσιάδ.Βωμός Ι **εἱμάρσενός με στήτας πόσις.**

εἵμαρται, εἵμαρτο γ' πρόσ παρακ. κ. ὑπερσ. τοῦ ρ. **μείρομαι** βλ.λ

εἱμαρτός-ή-όν μτγν. κ νεώτ ὁ ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης καθωρισμένος, πεπρωμένος, ὁ γραφτός (ἀπὸ τὴ μοῖρα) : Πλούτ.'Αλέξ.30 **εἱμαρτὸς ἥκει χρόνος·** || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. : 'Επιγρ. **τὸ ἐπὶ πάντων ἀνθρώπων εἱμαρτόν,** Εὐσ.3,416Β **γενήσεται γὰρ τὸ εἱμαρτὸν ἐξ ἀνάγκης.**

εἱματανωπερίβαλλος-ον μτγν. κωμ. λ. ὁ μέχρι καὶ τῆς κεφαλῆς περιβεβλημένος τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ, ποὺ εἶναι τρυπωμένος μέσα στὰ ροῦχά του : 'Ηγήσανδρ.2.

εἱμάτιον 'Επιγρ. ἀντὶ ἱμάτιον βλ.λ.

εἱματιοπώλης (ὁ) γλωσσ. ἀντὶ ἱματιοπώλης βλ.λ.

εἱματιοφυλάκιον (τὸ) γλωσσ.ἱματιοφυλάκιον βλ.λ.

εἱματιοφύλαξ-ακος (ὁ) γλωσσ. ἱματιοφύλαξ βλ λ.

εἱματισμός (ὁ) 'Επιγρ., πάπ. ἀντὶ ἱματισμὸς βλ.λ.

εἶμειν 'Επιγρ. ἀπαρφ. ἀντὶ εἶναι τοῦ ρ. εἰμὶ βλ.λ.

εἶμεν δωρ. ἀπαρφ. ἀντὶ εἶναι τοῦ ρ. εἰμὶ βλ.λ. : Θουκ.5,77, 'Επιγρ.

εἰμέν ἰων. κ. ἐπ. α' πρόσ. πληθ. ἐνεστ. ἀντὶ ἐσμὲν τοῦ ρ. εἰμὶ βλ.λ.

εἱμένος-η-ον μτχ. παθ. παρακ. τοῦ **ρ.** ἕννυμι βλ.λ.· **2)** όμ. τοῦ ρ. ἵημι βλ.λ.

εἵμερος-ον 'Επιγρ. ἀντὶ ἥμερος βλ.λ.

εἰμές δωρ. α' πρόσ. πληθ. ἐνεστ. τοῦ **ρ.** εἰμὶ βλ.λ. : Θεόκρ.15,73.

εἰ μή κ. νεώτ. (νεώτ. συνήθ. εἰμή) βλ. εἰ.

εἶμι, β' ἐν. **εἶ,** ἐπ. κ. ἰων. **εἶς** κ. **εἶσθα,** γ' ἐν. **εἶσι,** πληθ. **ἴμεν - ἴτε - ἴσασι, ἴσι** ἢ **εἶσι,** ὑποτ **ἴω** (Σώφρ. 48 κ. **εἴω**), **ἴῃς** (ἐπ. **εἴῃς**), **ἴῃ** (ἐπ. **ἴῃσι**), πληθ. **ἴωμεν** (ἐπ. **ἴομεν**), **ἴητε, ἴωσι,** εὐκτ. **ἴοιμι** κ. **ἰοίην,** ἐπ. **ἰείη** ('Ιλ.Τ 209), **ἴοις, ἴοι,** πληθ. **ἴοιμεν, ἴοιτε, ἴοιεν,** προστ. **ἴθι, ἴτω, ἴτε - ἴτων -ωσαν, ἰόντων,** ἀπαρφ. **ἰέναι,** ἐπ. **ἴμεν - ἴμεναι** κ. **ἶναι** (Χρησμ. π. Στράβ.9,2,23), μτχ. **ἰών - ἰοῦσα - ἰόν,** παρατ. **ᾔειν, ᾔεις** (κ. **ᾔεισθα,** Πλάτ.Τίμ.26C), **ᾔει** κ. **ᾔειν,** ἐπ. κ. ἰων. **ἤια, ἤιες** κ. **ἴες, ἤιε(ν)** κ. συνηρ. **ἦε,** ἐπ. κ. **ἴεν** κ. **ἴε,** δυϊκ. **ᾔτην,** ἐπ. **ἴτην,** πληθ. **ᾖμεν** (κ. ἐπ. **ᾔομεν**), **ᾖτε, ᾖσαν** (ἐπ. κ. ἰων. **ᾔεσαν, ᾔισαν**) ἐπ. κ. **ἴσαν** κ. **ἤιον,** μέσ. μέλλ. **εἴσομαι,** μέσ. ἀόρ. **εἰσάμην,** γ' ἐν. **εἴσατο** κ. **ἐείσατο,** γ' δυϊκ. **ἐεισάσθην,** ρημ. ἐπίθ. **ἰτός, ἰτέος, ἰτητέος** (παρ' ἀττ. ὁ ἐνεστὼς εἶμι καθ' ὁριστ. ὡς μέλλ. τοῦ ρ. ἔρχομαι), πορεύομαι, πηγαίνω : 'Ιλ.Ρ155 **οἴκαδ' ἴμεν,** Αἰσχ.Πρ.325 **καὶ νῦν ἐγὼ μὲν εἶμι καὶ πειράσομαι·** || κ. μετὰ συστοίχ. αἰτ. : 'Οδ.Κ 103 **οἱ δ' ἴσαν ἐκβάντες λείην ὁδόν·** || κ. μετ' ἀπαρφ. μέλλ. πορεύομαι ποιήσων τι, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ ... αὐτ.Ξ496 **ἀλλά τις εἶπ εἰπεῖν 'Ατρεΐδῃ·** || όμ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. μετὰ μτχ. μέλλ. : 'Ιλ.Γ 383 **αὐτὴ δ' αὖθ' 'Ελένην καλέουσ' ἴε,** Πλάτ.Νόμ.909D **πρὸς τὰ δημόσια ἴτω θύσων·** **2)** ἔρχομαι, ἀφικνοῦμαι, φθάνω : 'Ιλ.Ρ 710 **οὐδέ μιν οἴω νῦν ἰέναι, μάλα περ κεχολωμένον,** Σοφ.'Ηλ.475 **εἶσιν ἁ πρόμαντις Δίκα, δίκαια φερομένα χεροῖν κράτη·** **3)** κ. μετ' αἰτ. τοπ. φθάνω που, εἰσέρχομαι, μπαίνω : 'Οδ.Α 176 **πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ ἄλλοι,** Σοφ.ΟΤ637 **οὐκ εἶ σύ τ' οἴκους σύ τε, Κρέων, κατὰ στέγας·** **4)** διέρχομαι, διαβαίνω, περνῶ, μετ' αἰτ. : 'Ηρ.2,25 **ἰὼν τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ** (περὶ τοῦ ἡλίου), Ξεν.ΚΠ 2,4,22 **λαβὼν τοὺς ἡμίσεις Περσῶν τῶν σὺν ἡμῖν ἴθι τὴν ὀρεινὴν καὶ καταλάβεστά ὄρη·** || κ. μτφ. : Θουκ. 3,64 **μετὰ γὰρ 'Αθηναίων ἄδικον ὁδὸν ἰόντων ἐχωρήσατε** (μὲ τοὺς 'Αθηναίους ποὺ ἄδικο δρόμο τραβήξανε, πήρανε), πρβλ. δημ. **παίρνω - τραβῶ τὸν κακὸ - τὸν καλό δρόμο·** || κ. μετὰ γεν διέρχομαι, διὰ μέσου περνῶ, διαβαίνω ἀπό .. : 'Ιλ.Ε 597 **ἀνὴρ .. ἰὼν πολέος πεδίοιο,** αὐτ.Ν 191· **5)** ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, φεύγω : 'Οδ.Β 367 **οἱ δέ τοι αὐτίκ' ἰόντι κακὰ φράσσονται ὀπίσω·** || όμ. φεύγω διωκόμενος,. τρέχων φεύγω : 'Ιλ.Μ 264 **ῥινοῖσι βοῶν φράξαντες ἐπάλξεις βάλλον ἀπ' αὐτάων δηΐους ὑπὸ τεῖχος ἰόντας·** **6)** ἐφορμῶ, ἐπιτίθε-

μαι, ὁρμῶ ἐχθρικῶς διατεθειμένος : Ὀδ.Ο 544 ἐεισάσθην .. συλήσειν· 7) ἐπὶ πάσης κινήσεως πορείας, παντὸς τρόπου μετακινήσεως, ὡς τοῦ πλέειν, ἵπτασθαι κλπ. : Ὀδ.Β 332 καὶ αὐτὸς ἰὼν κοίλης ἐπὶ νηός· ἐπὶ ἱπταμένων : αὐτ.Χ 304 ταὶ μὲν ἐν πεδίῳ νέφεα πτώσσουσαι ἵενται (αἱ ὄρνιθες), Ἰλ.Β 87 ἠύτε ἔθνεα εἶσι μελισσάων ἀδινάων· 8) ἐπὶ τῆς κινήσεως τῶν πλανητῶν καὶ καθόλου τῶν μετεώρων : Ἰλ.Δ 278 φαίνετ' ἰὸν κατὰ πόντον (τὸ νέφος), αὐτ.Χ 317 οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι μετ' ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῷ ἕσπερος, Πλάτ.Τίμ.38D ἑωσφόρον δὲ καὶ τὸν ἱερὸν Ἑρμοῦ λεγόμενον .. ἰσόδρομον ἡλίῳ κύκλον ἰόντας· 9) ἐπὶ τοῦ χρόνου, παρέρχομαι, φεύγω, περνῶ : Ὀδ.Β 89 ἤδη γὰρ τρίτον ἐστὶν ἔτος, τάχα δ' εἶσι τέταρτον, Πίνδ.Ο 10,68 χρόνος .. ἰὼν πόρσω· 10) ἐπὶ ἤχου, λόγου κττ., διαδίδομαι : Ὀδ.Ψ 362 φάτις εἶσιν ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι ἀνδρῶν μνηστήρων, οὓς ἔκτανον. Σοφ.Τρ.208 ἴτω κλαγγά, Ἀριστφ.Ὄρν.857 ἴτω δὲ Πυθιὰς βοά, Ξεν.Ἀν.1,8,16 ταῦτα δὲ λέγων θορύβου ἤκουσε διὰ τῶν τάξεων ἰόντος· 11) μτφ. προβαίνω, παρασκευάζομαι, ἑτοιμάζομαι, μέλλω νὰ εἴπω ἢ νὰ πράξω τι, μετὰ μτχ.μέλλ. : Ἡρ.4,82 ἀναβήσομαι δὲ ἐς τὸν κατ' ἀρχὰς ἤϊα λέξων λόγον, αὐτ.1,122 ἤϊέ τε ταύτην αἰνέων διὰ παντὸς (ἤρξατο ἐπαινεῖν), Πλάτ.Τίμ.17D εἴ .. τις .. ἴοι κακουργήσων (πάῃ νὰ ἐγκληματήσῃ)· 12) ὁμ. μτφ. ἐν φρ. κτ. ἀναλόγους σημ. οἷον ἐς χεῖρας εἶμι συγκρούομαι, συμπλέκομαι, ἔρχομαι στὰ χέρια : Θουκ.2,81· ὁμ. εἰς πόλεμον - συμμαχίαν εἶμι εἰσέρχομαι, μετέχω, λαμβάνω μέρος : αὐτ.1,81· ‖ ὁμ. ἐς τὰ παραγγελλόμενα ἰόντας ὑπακούοντας : αὐτ.1,121· ὁμ. διὰ δίκης ἰέναι τινί ἔρχεσθαι εἰς δίκην, διαδικάζεσθαι πρός τινα : Σοφ.Ἀντ.743· 13) ἡ προστ. ἴθι κ. ἴτε ἐν χρ. ἰδίως ὡς παρακελευσμ. μόρια, τὸ πλεῖστον ἐν συνεκφορᾷ μετὰ προστ. ὡς τὸ ἄγε : Ἡρ.3,72 ἴθι ἐξηγέεο αὐτός, Σοφ.Αἴ.988 ἴθ', ἐκγόνει, σύγκαμνε, Ἀριστφ.Βάτρ.1170 ἴθι πέραινε σύ ..· κ. μετὰ α' πληθ.: Ξεν.Ἀπομν.1,6,4 ἴθι οὖν ἐπισκεψώμεθα· κτ. δυϊκ. : Ἀριστφ.Βάτρ.1378 ἴθι δὴ παρίστασθον· ‖ ὁμ. κ. τὸ β' πληθ. ἴτε : Σοφ.ΟΚ 248 ἴτε νεύσατε, Πλάτ.Νόμ.797D ἴτε δὴ .. ἀκούσωμεν· ὁμ. προστ. τ. ἴτω ἔστω, ἂς εἶναι, πάει καλά : Σοφ.Φιλ.120 ἴτω· ποιήσω πᾶσαν αἰσχύνην ἀφείς, Εὐρ.Μήδ.798 ἴτω· τί μοι ζῆν κέρδος;

εἰμί κ. μσν., νεώτ. καὶ εἶμαι βλ.λ., αἰολ. ἔμμι, κρητ. ἠμί, β' ἐν. πρόσ. εἶ, ἰων. κ. ἐπ. εἰς, αἰολ. ἔσσι, δωρ. κ. ἐπ. ἐσσί, Ἐπιγρ. ἐσί, γ' ἐν. ἐστί, δωρ. ἐντί, γ' δυϊκ. ἐστόν, α' πληθ. ἐσμέν, ἐπ. κ. ἰων. εἰμέν, ἐμέν, δωρ. εἰμές, Ἐπιγρ. κ. ἠμέν, γ' πληθ. εἰσί, ἰων. κ. ἐπ. ἔασι, δωρ. ἐντί, προστ. ἴσθι (ἔσθι Ἑκατ.361 J), ἐπ. κ. λυρ. κ. κατὰ τὴν μέσην φωνὴν ἔσσο, μτγν. ἔσο, γ' ἐν. ἔστω (ἴτω Πλάτ. Πολ.361C κ. ἤτω ἐν ΠΔΨαλμ.103,31 κ. μτγν. Ἐπιγρ.), δωρ. εἴτω κ. ἤτω, ἠλειακ. ἤστω, γ' πληθ. ἔστων κ. ὄντων, ἔστωσαν (ἀπὸ β' π.Χ. αἰ. ἐν Ἐπιγρ.), δωρ. ἐόντων, Ἐπιγρ. ὑποτακτ. ὦ, ᾖς, ᾖ, ἐπ. ἔω, γ' ἐν. ἔῃ, κ. ἔῃσι κ. ᾖσι(ν), βοιωτ. κ. ἔνθω, Ἐπιγρ. πιθ. κ. εἴῃ, ἐν Ἰλ. πληθ. ὦμεν, ἦτε, ὦσι, γ' πρόσ. δωρ. ὦντι κ. ἔωντι, Ἐπιγρ. βοιωτ. ἴωνθι, εὐκτ. εἴην, εἴης, εἴη, β' ἐν. εἴησθα ἐν Θεόγν.715, ὁμ. ἔοις, ἔοι ἐν Ἰλ.Ι 284 κ. ἄ. ποι., γ' δυϊκ. εἴτην, α' πληθ. εἶμεν, β' εἶτε, γ' εἶεν, εἴησαν, ἠλειακ. ἔα, εἴη κ. ἔαν (συν-) ἀντὶ εἶεν, ἀπαρφ. εἶναι, ἀρκαδ. ἦναι Ἐπιγρ., ἐπ. ἔμμεναι (κ. αἰολ. ἔμμεν'), ἔμμεν, κ. ἔμεναι κ. ἔμεν, ἔμειν, Ἐπιγρ. δωρ. εἶμεν, ἦμεν, κρητ. ἦμεν κ. ἦμην, μεγαρ. εἴμειναι, κ. εἶμειν, κ. Ἐπιγρ. εἶν, μτχ. ὤν, οὖσα, ὄν, κ. ἐπ. ἐών, ἐοῦσα, ἐόν, κυπρ. ἰών, θηλ. βοιωτ. ἰῶσα, αἰολ. κ. δωρ. ἔσσα, ἐοῖσα, ἔασσα, εὖσα Ἠριvv.5,5 (κ. ἰων. Ἡρώνδ.5,16), ἔασα Τίμ.Λοκρ.96D, κρητ. ἴαττα, ἀρσ. αἰτ. ἐν. εὔντα, Θεόκρ.2,3, ὀν. εἴς, Ἡρακλείδ. π. Εὔστ.1756,13, πληθ. ἔντες, Πίν.Ἡρακλ. δοτ. πληθ. ἔντασσι, αἰτ., γεν. πληθ. ἔντων (παρ-), Ἀλκμ.64, παρατ. ἦν, ἐπ. κ. αἰολ. ἔον, π. ἀττ. ἦ κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ ἰων. κ. ἐπ. ἦα, ἀλλ' οἱ κώδ. πολλ. ἦν (ὅπερ ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ μέτρου ἐν Εὐρ.Ἴων 280)· μτγν., ἰων. κ. ἐπ. ἔα, κ. ἔην μόν. Ἰλ.Λ 762 (δ.γρ. ἔον), συνήθ. ὡς γ' ἐν. (γεν. πρὸ συμφ.), ἐνίοτε κ. ἤην, β' ἐν. ἦσθα, μτγν. ἦς, ἦσθα, ἐπ. ἔησθα, ἰων. ἔας, γ' ἐν. ἦν, ἐπ. ἔην, ἤην, ἦεν, δωρ. κ. αἰολ. ἦς, γ' δυϊκ. ἤστην, πληθ. ἦμεν, δωρ. ἦμες, β' πληθ. ἦτε (ἦστε Ἀριστφ.Εἰρ.821), ἰων. ἔατε, Ἡρ.4,119, γ' πληθ. ἦσαν, ἰων. κ. ποι. ἔσαν, (ἐν Ἡσιόδ.Θ 321 κ.825 τὸ ἦν εἶναι πιθ. συντακτικὴ ἰδιορρυθμία κ. οὐχὶ γ' πληθ., βλ. κατωτ.· ἀλλ' εἶναι γ' πληθ. ἐν Ἐπιχ. 46 κ. ἀλ.), αἰολ. ἔον, μτγν. κ. παρατ. α' ἐν. ἤμην ΠΔΒαρ.1,19, ΚΔ Ματθ.23,30, Πλούτ.Ἠθ.174Α κλπ., ἐνίοτε δὲ καὶ ἐν κώδ. δοκίμων συγγραφέων, Λυσ. 7,34, Τραγ. Ἀδέσπ.124, Ξεν.ΚΠ 6,1,9, β' ἐν. ἦσο, Ἐπίγρ., γ' ἐν. ἦστο, Ἐπίγρ. α' πληθ. ἤμεθα, ΠΔ Βαρ.1,19, ΚΔ Ἐφεσ.2,3 κ. ἀλλαχ., ὑποτακτ. ὦμαι, ἦται, ἦνται, Ἐπίγρ., Πάπ., ἰων. κ. ἐπ. κ. ἔσκον (Αἰσχ. Πέρσ.656), μέλλ. ἔσομαι, ἔσται κλπ., αἰολ. κ. ἐπ. ἔσσομαι, ἔσ(σ)εται, αἰολ. β' ἐν. ἔσσῃ (πιθ. Ἀλκ. 67,87), δωρ. β' ἐν. ἐσσῇ, γ' ἐσσεῖται, γ' πληθ. ἐσσοῦνται, κώδ. Συνθ.π.Θουκ.5,77, δωρ. ἀπαρφ. ἐσσεῖσθαι. Ἐν τῇ νεωτ. κ. τῇ δημ. ὀλίγοι τύποι διασῴζονται, περὶ ὧν βλ. εἶμαι. Πάντες οἱ τύποι τοῦ ἐνεστ. ὁριστ. πλὴν τοῦ β' ἐν. εἶ κ. γ' πληθ. ἔασι ἐγκλίνονται, τὸ δὲ γ' ἐν. γράφεται ἔστι ἐν ἀρχῇ προτάσεως ἢ στίχου ἢ προτασσομένων ἀμέσως τοῦ οὐκ, καί, εἰ, ὡς, ἀλλά, τοῦτ'· ὁμ. π. μτγν. ὅταν τὸ ρ. εἶναι ὑπαρκτικὸν (Φώτ.Εὔστ.880,22). Ὡς ὑπαρκτικὸν ρῆμα, ἐπὶ προσώπων, ὑπάρχω ἐν τῇ ζωῇ, ζῶ : Ὀδ.Π 437 οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνήρ, οὐδ' ἔσσεται, Σοφ.Φιλ.445 ᾐσθόμην δ' ἔτ' ὄντα νιν, Εὐρ.Ἱππ.1162 Ἱππόλυτος οὐκέτ' ἔστιν (δὲν ζῇ πλέον), Δημ.248 ζώντων καὶ ὄντων Ἀθηναίων· φρ. ὁ ὢν ὁ ζῶν: Πολύβ.9,29,2, ὁ οὐκ ὢν ὁ νεκρός : Θουκ. 2,45, οἱ ἐσσόμενοι οἱ μεταγενέστεροι· 2) ἐπὶ πραγμ., ὑπάρχω, ὑφίσταμαι : Ἡρ.3,17 ἡλίου τράπεζαν εἰ ἔστιν ἀληθέως, ΚΔ Ρωμ.13,1 αἱ δὲ οὖσαι ἐξουσίαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ τεταγμέναι εἰσί· ‖ εἰδ. ἐπὶ πόλεων : Εὐρ.Τρῳ.1292 ὄλωλεν, οὐδ' ἔτ' ἔστι Τροία, Πλούτ.Κάτ.Πρεσβ.27 δοκεῖ μοι Καρχηδόνα μὴ εἶναι· 3) ἐπὶ χρόνου, διαρκῶ : Διόδ.Σ 17,7 ὁρᾶσθε τὸν ἥλιον ἔτι τῆς νυκτὸς οὔσης ἀνατέλλοντα, Πάπ. τοῦ ὄντος μηνὸς (τοῦ τρέχοντος μηνός)· 4) ἐπὶ χρημάτων, ὑπάρχω εἰς χεῖρας : Ἐπιγρ. τῶν ὄντων χρημάτων καὶ τῶν προσιόντων· ‖ μτχ. οὐδ. τὰ ὄντα τὰ ὑπάρχοντα, ἡ περιουσία : Πλάτ.Γοργ.511Α ἐὰν .. ἀφαιρήσεται τὰ ὄντα, Πλούτ.Ἀντών.24 ἀφῃρεῖτο γὰρ τοὺς εὐγενεῖς ἀνθρώπους τὰ ὄντα· ‖ ὁμ. τὰ ἐσόμενα ἐκ. ἡ μέλλουσα πρόσοδος ἀπό τινος : Ἐπιγρ.· 5) ἐπὶ τοῦ πραγματικοῦ κόσμου, εἶμαι, ἔχω πραγματικὴν ὕπαρξιν : Πλάτ.Θεαίτ.152D γίγνεται πάντα ἃ δή φαμεν εἶναι· ‖ μτχ. τὸ ὂν τὸ ἀληθῶς, τὸ πραγματικῶς ὑπάρχον : Παρμεν.8 35, Πλάτ.Τίμ.27D τὸ ὂν ἀεί, γένεσιν δὲ οὐκ ἔχον· ἀντίθ. τὸ μὴ ὂν ἡ ἀνυπαρξία : Γοργ.ἀπ.3D, Ἐπίκ.Ἐπιστ.1,5U οὐδὲν γίνεται ἐκ τοῦ .. μὴ ὄντος· νεώτ. φρ. ἐκ τοῦ μὴ ὄντος = ἐκ μικρῶν, ἐξ ἀσημάντων· πρβλ. δημ. ἀπὸ τὸ τίποτε : αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἀνεδείχθη ἐκ τοῦ μὴ ὄντος· κ. κτ. πληθ. : ΠΔ Μακκ. 2,7,28 ἐξ οὐκ ὄντων ἐποίησεν αὐτὰ ὁ θεός· ‖ ὁμ. σημ. νεώτ. τὸ μὴ εἶναι : ἆρά γε ἐκ τοῦ μὴ ὄντος ἦλθες καὶ εἰς τὸ μὴ εἶναι καταλήγεις, ἢ καὶ ἄλλαι σὲ προσμένουσιν ὀδῦναι ;· ‖ πληθ. τὰ ὄντα ὁ κόσμος τῶν πραγμάτων : Ἡράκλειτ.7, Ἐμπεδ.129,5· ‖ ὂν ἄκλιτον: Πλωτῖν.6,2,10 τῶν ὂν εἰδῶν· ‖ κ. ἐπὶ τῶν θεῶν : Ἰλ.Α 290 θεοὶ αἰὲν ἐόντες (οἱ αἰώνιοι θεοί)· ὁμ. ὁ ὢν ὁ αἰώνιος θεός : ΠΔ Ἔξ.

β,14 **ἐγώ εἰμι ὁ ὤν.. ἀπέσταλκέ με ὁ ὤν,** Φίλ.1,289· || ἐπὶ περιστάσεων, συμβεβηκότων κττ., συμβαίνω, τελοῦμαι, γίνομαι, ὅθ. τὰ **ἐσόμενα** = τὰ μέλλοντα : Ἰλ.Α 70 **ὃς** (ὁ Κάλχας) **ᾔδη τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα πρό τ' ἐόντα·** || φρ. ἐπὶ ἐρωτήσεως **τί ἔστιν ;** τί συμβαίνει, τί τρέχει ; : Πλάτ. Φαίδ.58Α **τί οὖν ἦν τοῦτο** (πῶς λοιπὸν συνέβη τοῦτο) ;· || συχν. ἐπαναλαμβάνεται μετ' ἀναφορικοῦ πρὸς ἀποφυγὴν θετικῆς διαβεβαιώσεως κακῆς : Αἰσχ.Ἀγ.67 **ἔστι δ' ὅπῃ νῦν ἔστι** (τὰ πράγματα εἶναι ὅπως εἶναι, δηλ. ἔχουν κακῶς)· || ἐξακολουθῶ ὑφιστάμενος, τελούμενος, διεξαγόμενος, διαρκῶ: Θουκ.1,58 **ἕως ἂν ὁ πόλεμος ᾖ·** **6)** εἶμαι εἰς τὴν πραγματικότητα, ἀντιθ. τοῦ φαίνομαι : Αἰσχ.Ἑπτ.552 **οὐ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει,** Θουκ.1,10 **διπλασίαν ἂν τὴν δύναμιν εἰκάζειν ἢ ἔστιν** (παρ' ὅσον εἶναι εἰς τὴν πραγματικότητα), Πλάτ.Συμπ. 211C **αὐτὸ ὃ ἔστι καλὸν** (τὸ ὄντως ὡραῖον)· συχν. κτ. μτχ. : Ἡρ.1,95 **τὸν ἐόντα λέγειν λόγον** (τὸν ἀληθῆ λόγον, τὸ ἀληθές), Σοφ.Ἠλ.584 **εἰσόρα μὴ σκῆψιν οὐκ οὖσαν τιθῇς** (μὴ βασιζομένην εἰς τὴν πραγματικότητα)· || ἡ μτχ. οὐδ. **τὸ ὂν** ἡ ἀλήθεια : Ἡρ.1,30 **τῷ ἐόντι χρησάμενος λέγειν** (λέγων τὴν ἀλήθειαν), αὐτ.9,11 **ἐξέμαθον πᾶν τὸ ἐὸν** (ὅλην τὴν ἀλήθειαν)· || ὅθ. κ. νεώτ. κ. δημ. κτ. δοτ. ἔναρθ. **τῷ ὄντι** ὡς ἐπίρρ. πράγματι, ἀληθινά : Πλάτ.Πρωτ.328D **ᾐσθόμην ὅτι τῷ ὄντι πεπαυμένος εἴη·** τιθέμενον καὶ διὰ νὰ δηλώσῃ τὴν ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογὴν ρητοῦ ἀλλαχόθεν εἰλημμένου : Ξεν.Ἑλλ.7,2,9 **τοὺς παρόντας τότε γε τῷ ὄντι κλαυσίγελως εἶχε** (αὐτὸ τοῦτο κλαυσίγελως)· || ὁμ. **κατὰ τὸ ἐὸν** συμφώνως πρὸς τὸ ὀρθόν, κατὰ τὸ δίκαιον : Ἡρ.1,97 **πυνθανόμενος τὰς δίκας ἀποβαίνειν κατὰ τὸ ἐόν** **7)** ἀκολουθούμενον ὑπὸ ἀναφορικοῦ, **οὐκ ἔστιν ὃς ἢ ὅστις** = οὐδείς : Ἰλ.Χ 348 **οὐκ ἔσθ', ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι·** ὁμ. **οὐκ ἔστιν οὐδεὶς ὃς** : Εὐρ.Ἠλ.903· || συχν. κτ. πληθ **εἰσὶν οἳ** ὑπάρχουν τινές, ἀντὶ τοῦ **ἔνιοι** : Πλάτ.Γοργ.503Α **εἰσὶ μὲν γὰρ οἳ κηδόμενοι τῶν πολιτῶν λέγουσιν ἃ λέγουσιν,** Ξεν.Ἀν. 5,2,14 **ἦσαν δὲ οἳ καὶ πῦρ προσέφερον·** || ὁμ. προστιθεμένου τοῦ **τινές** : Θουκ.3,24 **εἰσὶ γάρ τινες αὐτῶν οἳ ἀπετράποντο·** || ὁμ. κατ' οὐδ. **ἔστιν ἃ** : Θουκ.1,65 **ἔστιν ἃ καὶ πολίσματα εἷλεν,** αὐτ.1,12 **ἔστιν ἃ χωρία·** || τὸ γ' ἑν. τοῦ ρ. τίθεται καὶ μετὰ πληθ. ἀρσ. ἢ θηλ. **ἔστιν οἳ ἢ αἳ** : Ἱππ.Ἀγμ.1, Ξεν.ΚΠ2,3,18 **ἔστιν οἳ ἐτύγχανον καὶ θωράκων καὶ γέρρων·** κυρ. ὅμως εἰς τὰς πλαγίας πτώσεις : Ἡρ. 7,187 **προδοῦναι τὰ ῥέεθρα τῶν ποταμῶν ἔστιν ὧν·** || ἐπὶ ἐρωτήσεων τίθεται ἡ ἀντων. **ὅστις** : Πλάτ. Μέν.85Β **ἔστιν ἥντινα δόξαν οὐχ αὑτοῦ οὗτος ἀπεκρίνατο ;·** || ὁμ. μετ' ἀναφορ. μορίων **ἔστιν ἔνθα** εἰς τινας περιπτώσεις, κάποτε : Ξεν.ΚΠ7,4,15 **σὺν μὲν γὰρ ἄλλῃ δυνάμει μάλα ἔστιν ἔνθα ἰσχυρῶς ὠφελοῦσι σφενδονῆται·** || **ἔστιν ὅπῃ** = κατά τινα τρόπον, κατά τι, κάπως : Πλάτ.Πρωτ.331D **τὸ γὰρ λευκὸν τῷ μέλανι ἔστιν ὅπῃ προσέοικε·** **ἔσθ' ὅπου** = κάπου· || ἐν χρ. ἰδ. εἰς ἐρωτ., εἰς ἃς ἀναμένεται ἀρνητ. ἀπάντησις, οἷον **ἔστιν ὁπόθεν ;** = πόθεν ; : Πλάτ.Φίλ.35Α· **ἔστιν ὅπως, ἔσθ' ὅπως ;** = πῶς ;· || **οὐκ ἔστιν ὅπως οὐ** ἐν πάσῃ περιπτώσει, κατ' ἀνάγκην, βεβαίως, ἀσφαλῶς, τὸ δίχως ἄλλο : Ἀριστφ.Εὐρ.188 **οὐ τοι.. ἔσθ' ὅπως οὐκ ἀποθανεῖ·** || κ. νεώτ. φρ. ἐν ἐπιρρ. σημ. **ἔστιν ὅτε, ἔσθ' ὅτε** = ἐνίοτε : Πίνδ.ἀπ.180,2, Σοφ.Αἴ.56 **κἀδόκει μὲν ἔσθ' ὅτε δισσοὺς Ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων,** Θουκ.7,21· **8)** **ἦν** = ὑπῆρχε ἐν χρ.κ. μετὰ πληθ. ἀρσ. κ. θηλ., συνήθ. ἐν ἀρχῇ περιόδου (πινδαρικὸν σχῆμα) : Ἡσίοδ.Θ 321 **τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί,** Σοφ.Τρ.520 **ἦν δ' ἀμφίπλεκτοι κλίμακες·** || σπαν. κ. τὸ **ἔστι** ἐν ὁμοίᾳ χρ. : Ἡρ.1,26 **ἔστι δὲ μεταξὺ.. ἑπτὰ στάδιοι,** Πλάτ.Πολ.463Α **ἔστι ἄρχοντές τε καὶ δῆμος·** ὁμ. πρὸ δυϊκ. : Πλάτ. Γοργ.500D **εἰ ἔστι τούτω διττὼ τὼ βίω, σκέφασθαι·** **9)** **ἔστι** ἀπροσ. μετ' ἀπαρφ. σημαίνει εἶναι δυνατόν : Ἰλ.Υ 246 **ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὀνείδεα μυθήσασθαι,** Αἰσχ.Πρ.1055 **τοιάδε.. ἔστιν,** Ξεν.Ἀν.3,2,13 **ἔστι τεκμήρια·** || κ. κτ. ὑποτ., εὐκτ.κ. προστ. : Ἐπιγρ. **ὅπως ἂν ᾖ δρᾶν,** Πλάτ.Πολιτ. 271Ε **μυρία ἂν εἴη λέγειν,** Ἐπιγρ. **ἔστω ἀποφέρεσθαι τῷ βουλομένῳ·** συνηθέστ. ἐν ἀρνητ. προτάσεσι : Ἰλ.Ζ 267 **οὐδέ πῃ ἔστι κελαινεφέϊ Κρονίωνι.. εὐχετάασθαι·** ὁμ. ἑπομένου τοῦ **ὥστε** μετ' ἀπαρφ. : Σοφ.Φιλ.656 **ἔστιν ὥστε κἀγγύθεν θέαν λαβεῖν·** ὁμ. μετ' αἰτ. κ. ἀπαρφ. : Πίνδ.Π 2, 96 **ἁδόντα δ' εἴη με τοῖς ἀγαθοῖς ὁμιλεῖν,** Αἰσχ. Πρ.757 **ἔστιν ἐκπεσεῖν ἀρχῆς Δία·** || ἐνίοτε οὐχὶ ἀπροσ. ἐν τῇ σημ. ταύτῃ : Αἰσχ.Πέρσ.419 **θάλασσα δ' οὐκέτ' ἦν ἰδεῖν·** **10)** κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ συλλογισμῶν, διαβεβαιώσεων, ὑποθέσεων κττ., ἡ προστ. **ἔστω** = ἂς γίνῃ τοῦτο δεκτόν, ἂς τεθῇ ὡς ἀρχή, ὡς βάσις ἢ ὡς ὑπόθεσις ὅτι.. : Διον.Ἀλ. Συνθ.25 **ἔστω τοῦτο ἀληθὲς εἶναι,** Πλούτ.Ἠθ. 987D **ἔστω σοι τοῦθ' οὕτως,** ΔίωνΧρ.74,24 **ἔστω εἶναί τινα τοιοῦτον·** φρ. μαθημ. κ. νεώτ. κ. δημ. **ἔστω ἡ εὐθεῖα ΑΒ - τὸ τρίγωνον - ὁ κύκλος** κττ.· || νεώτ. κ. δημ. ἐν χρ. κ. ἀπολ. ὡς ἀπάντησις δηλοῦσα συναίνεσιν ἢ ἀνοχήν : **νὰ ἔλθῃ σήμερα; - ἔστω·** **11)** συνηθέστ. ὡς συνδετικὸν ὑποκειμένου καὶ κατηγορουμένου τιθεμένων κατὰ τὴν αὐτὴν πτῶσιν· ὅθ. μεταπίπτει εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ ἰσοδυναμῶ, σημαίνω : Πλάτ.Κρατ.398D **τὸ γὰρ εἴρειν λέγειν ἐστί·** || ἰδ. ἐν τῇ φρ. **τοῦτ' ἔστι,** ἐν χρ. κ. νεώτ. κ. δημ. συνήθ. γρ. μονολεκτικῶς ὡς ἐπίρρ. ὑπὸ τὴν σημ. μὲ ἄλλους λόγους, δηλαδή, ἤτοι, ἤγουν : **ἡ χρηματικὴ ποινή, τουτέστι τὸ πρόστιμον·** κ. ὡς ἀνοφ. πρότ. : Πλούτ.Ποπλ.17 **Σκαιόλαν, ὅπερ ἐστὶ Λαῖον·** || ὁμ. σημ. καὶ μετ' ἀριθμητ. : Ξεν.Ἀπομν.4,4,7 **τὰ δὶς πέντε δέκα ἐστίν** (ἰσοδυναμοῦν πρός, κάνουν)· **12)** περιφρ. μετὰ μτχ., ὁπότε ἐκφράζει περιφραστικῶς τὴν σημ. τοῦ κτ. μτχ. ἐκφερομένου ῥήματος (σχῆμα χαλκιδικόν) πρβλ. τυγχάνω ἐν ὁμ. χρ., οἷον μετὰ μτχ. παρακ. (ἅπαξ π. Ὁμ.) : Ἰλ.Ε 873 **τετληότες εἰμὲν** = τετλήκαμεν, Αἰσχ.Ἀγ.869 **ἦν τεθνηκώς,** Σοφ.Αἴ.1299 **ἐκ πατρὸς μέν εἰμι Τελαμῶνος γεγώς,** Θουκ.3,68 **δεδρακότες εἰσίν,** Ξεν.Ἀν.7,6,36 **κατακεκονότες ἔσεσθε·** μετὰ μτχ. ἀορ. (ἅπαξ π. Ὁμ.) : Ἰλ.Δ 211 **Μενέλαος βλήμενος ἦν,** Αἰσχ.Ἱκ.460 **γηρυθεῖσ' ἔσει,** Σοφ.ΟΤ 90 **προδείσας εἰμί·** μτ. μτχ. ἐνεστ. (σύνηθ. π. Ἡρ.) : Ἡρ.1,57 **ἦσαν.. ἱέντες,** Αἰσχ.Πέρσ. 371 **ἦν προκείμενον,** αὐτ.Χο.136 **φεύγων Ὀρέστης ἐστίν,** Εὐρ.Ἑκ.1179 **λέγων ἐστίν τις,** Ἀριστφ.Βάτρ. 49 **βαδίζων εἰμί·** || ἐνίοτε πρὸς ἔμφασιν ἡ μτχ. τίθεται ἐνάρθρως : Ἡρ.1,171 **Κᾶρές εἰσι οἱ καταδέξαντες,** Αἰσχ.Εὐμ.798 **αὐτὸς ἦν ὁ μαρτυρῶν·** **13)** τὸ εἰμί συνάπτεται μετ' ἐπιρρ., ὅπερ κείμενον ὡς κατηγορούμενον ἑρμηνεύεται πολλάκις ὡς ἐπίθετον : Ἰλ.Ξ 122 **ἅλις δέ οἱ ἦσαν ἄρουραι,** Ὀδ. Β 82 **ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν,** Ἡρ.4,134 **ἀσφαλέως ἡ κομιδὴ ἔσται,** Εὐρ.Ἑκ.532 **σῖγα πᾶς ἔστω λεώς·** || συχν. ἀπροσ. μετὰ λέξ. σημαινουσῶν καλὴν ἢ κακὴν τύχην : Ἰλ.Ι 551 **Κουρήτεσσι κακῶς ἦν,** Εὐρ.Μήδ.89 **εὖ γὰρ ἔσται,** Δημ.1354 **ἡδέως ἂν αὐτοῖς εἴη·** **14)** ὁμ. μετὰ γεν. πρὸς δήλωσιν καταγωγῆς ἢ προελεύσεως : Ἰλ.Φ 109 **πατρὸς δ' εἴμ' ἀγαθοῖο,** Ὀδ.Δ 611 **αἵματος εἰς ἀγαθοῖο** (κατάγεσαι ἀπὸ καλὸ αἷμα, ἀπὸ καλὴ γενιά), Εὐρ. Φιλ.234 **γένος μέν εἰμι τῆς περιρρύτου Σκύρου,** Ξεν.Ἀν.7,3,19· || ὁμ. πρὸς δήλωσιν τῆς ὕλης ἐξ ἧς πρᾶγμά τι εἶναι κατεσκευασμένον : Ἡρ.1,93 **ἡ κρηπίς ἐστι λίθων μεγάλων·** || ὁμ. πρὸς ἔκφρασιν τῆς τάξεως εἰς ἣν ἀνήκει, ὑπάγεται, περιλαμβάνεταί πρόσωπόν τι ἢ πρᾶγμα : Ἀριστφ.Πλ.345 **εἰ γὰρ**

τῶν φίλων, Θουκ.3,70 ἐτύγχανε βουλῆς ὤν, Ξεν. Ἀπομν.1,2,31 Κριτίας τῶν τριάκοντα ὤν, Δημ.18 ἔστι τῶν αἰσχρῶν (περιλαμβάνεται εἰς τὰ ἄτιμα, εἶναι ἄτιμον)· || πρὸς δήλωσιν τοῦ ὅτι πρᾶγμά τι ἀνήκει εἴς τινα : Αἰσχ.Ἀγ.269 Τροίαν Ἀχαιῶν οὖσαν, Ἡρ.3,117 τὸ πεδίον ἦν μέν κοτε Χορασμίων· || δθ. πρὸς δήλωσιν τοῦ ὅτι ἀνήκει τις εἰς τὴν μερίδα, εἰς τὴν φατρίαν τινός:Δημ.125 ἦσαν.. τινὲς μὲν Φιλίππου, τινὲς δὲ τοῦ βελτίστου· ἢ ἐξαρτᾶται ἔκ τινος, ὑπόκειται εἴς τινα : Σοφ. Ἀντ.737 πόλις γὰρ οὐκ ἔσθ' ἥτις ἀνδρός ἐσθ' ἑνός, αὐτ.ΟΤ 917· || πρὸς ἔκφρασιν τοῦ ἔργου τινός, τῶν ἀσχολιῶν, τῆς φύσεως, τῆς δικαιοδοσίας, τῆς δυνάμεώς του κττ. : Αἰσχ.Ἀγ.940 οὔ τοι γυναικός ἐστι (δὲν εἶναι δουλειὰ γυναικεία),Σοφ. ΟΤ 393 τό γ' αἴνιγμ' οὐχὶ τοὐπιόντος ἦν ἀνδρὸς διειπεῖν, Θουκ.1,142 τὸ δὲ ναυτικὸν τέχνης ἐστί, παροιμ. οὐ παντός ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἐσθ' ὁ πλοῦς (νεώτ. οὐ παντὸς πλεῖν εἰς Κόρινθον=τὰ μεγάλα ἔργα ἢ τὰ δαπανηρὰ ἀπαιτοῦσι καὶ ἀναλόγου ἱκανότητος ἢ ἐπαρκείας ἄνδρας)· || κ. νεώτ. πρὸς δήλωσιν ἡλικίας : Ξεν.Ἑλλ.3,1,14 οὔσης αὐτῆς ἐτῶν πλέον ἢ τετταράκοντα· || ἐν τῇ ΠΔ τὸ εἰμί μετὰ γεν. σημαίνει καὶ καταγίνομαι εἴς τι : ΠΔΠαραλ.2,30,17 οἱ Λευῖται ἦσαν τοῦ θύειν τὸ φασέκ· || κτ. μέλλ. χρόν. σημαίνει εἶμαι ἕτοιμος νὰ πράξω τι : ΠΔ Βασ.2,10,11 ἐσόμεθα τοῦ σῶσαί σε· **15)** μετὰ δοτ. ἔστι μοι = ἔχω, συνήθ. π. Ὁμ. κ. ἐπ.· || μετὰ δύο δοτ., εἶναί τι τούτῳ καὶ ἐκείνῳ = ὑπάρχει τι κοινόν, σχέσις, δοσοληψία μεταξὺ τούτου καὶ ἐκείνου : Ἡρ. 5,84-5 σφίσι τε καὶ Ἀθηναίοισι εἶναι οὐδὲν πρῆγμα, Δημ.320 διομνύμενος μηδὲν εἶναι σοὶ καὶ Φιλίππῳ πρᾶγμα· κ. συντομώτ. : αὐτ.854 τί τῷ νόμῳ καὶ τῇ βασάνῳ;, ΚΔ Μᾶρκ. 5,7 τί ἐμοὶ καὶ σοί;· ἐνίοτε ἡ ἑτέρα δοτ. ἀντικαθίσταται διὰ τῆς προθ. πρός κ. αἰτ. : Ἰσοκρ.4,12 ἐμοὶ οὐδὲν πρὸς τοὺς τοιούτους (ἐνν. ἐστίν), Ἐπιγρ. ἔσται αὐτῷ πρὸς τὸν Θεόν (Ἐπιγρ. ἐπὶ τάφων)· **16)** μετὰ τοῦ ἄσμενος, ἡδόμενος κττ. κατὰ δοτ., εἶναί μοι ἀσμένῳ, ἡδομένῳ κττ., μοῦ παρέχει εὐχαρίστησιν, ἡδονήν, εὐχαριστοῦμαι κττ. : Ἰλ.Ξ 108 ἐμοί δὲ κεν ἀσμένῳ εἴη, Πλάτ.Λάχ. 187C ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ Μελησίᾳ τῷδε δῆλον ὅτι ἡδομένοις ἂν εἴη· ὁμ. εἶναί μοι βουλομένῳ θέλω, δέχομαι, ἐπιτρέπω τι : Θουκ. 7,35 εἶπον οὐκ ἂν σφίσι βουλομένοις εἶναι διὰ τῆς γῆς σφῶν τὸν στρατὸν ἰέναι· **17)** μετ' ἐμπροθ. διορ. εἶναι ἔκ τινος ἢ ἀπό τινος κατάγομαι, προέρχομαι : Ἰλ.Φ 154 εἴμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλου, Ξεν.Ἀπομν. 1,6,9 ἀπὸ πάντων τούτων.. ἡδονὴν εἶναι· || ἀλλὰ εἶναι ἀπ' οἴκου εὑρίσκομαι μακρὰν τῆς πατρίδος : Θουκ.1,99· || ἔστιν ἐξ ἀνάγκης εἶναι ἀναγκαῖον : Πλάτ.Σοφ.256D· || ὁμ. μετὰ τῆς ἐν κ. δοτ. εὑρίσκομαι εἴς τινα κατάστασιν : Ἡρ.1,22 ἰδὼν τοὺς ἀνθρώπους ἐν εὐπαθείῃσι ἐόντας, Θουκ.6,46 οἱ στρατηγοὶ ἐν ἀθυμίᾳ ἦσαν· || εἶναι ἐν ἀξιώματι ἀπολαύειν ἐκτιμήσεως : Θουκ.1,130 οἱ ἐν τέλει ἐόντες οἱ ἄρχοντες : Ἡρ.3,18· || εἶναι ἐν τέχνῃ, ἐν φιλοσοφίᾳ ἀσχολεῖσθαι εἰς τὴν τέχνην, εἰς τὴν φιλοσοφίαν : Σοφ.ΟΤ 562 τότ' οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ; || ἐν σοί ἐστι ἀπὸ σὲ ἐξαρτᾶται, εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, στὸ χέρι σου εἶναι : Ἡρ. 6,109 ἐν σοὶ νῦν.. ἐστὶ.. καταδουλῶσαι Ἀθήνας, Σοφ.Φιλ. 963· || μετὰ τῆς διά κ. γεν. σημαινούσης πάθος ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ ἐκ τῆς γεν. ταύτης σχηματιζόμενον ῥῆμα, οἷον εἶναι διὰ φόβου = φοβεῖσθαι : Θουκ.6,34· ὁμ. εἶναι δι' ὄχλου = ὀχληρὸν εἶναι : αὐτ.1,73· ὁμ. κ. εἶναι δι' αἰτίας = αἰτιᾶσθαι : Διον.Ἀλ.Ρωμ.1,70· || γεωμ. εἶναι διά τινος = διέρχεσθαι διά τινος : Ἀρχιμ.Κων.Σφαιρ.20 διὰ τῆς ἑτέρας διαμέτρου ἐόντος τοῦ ἐπιπέδου· || μετὰ τῆς ἐπί κ. γεν., εἶμι ἐπ' ἐμαυτοῦ = εἶμαι μόνος, ἔρημος : Δημ.776 τὸ τὴν ἐξ Ἀρείου Πάγου βουλὴν.. κατὰ πολλὴν ἡσυχίαν ἐφ' ἑαυτῆς εἶναι· || εἶναι ἐπὶ ὀνόματος φέρειν ὄνομά τι : αὐτ.1000 ἐγὼ μέν εἰμ' ἐπὶ τοὐνόματος τούτου πάντα τὸν χρόνον· || μετὰ τῆς ἐπί κ. δοτ. εἶναι ἐπὶ τοῖς πράγμασι ἐπιχειρεῖν τι : Δημ. 21 καὶ ἔργον τι δεικνύειν ἕξουσιν (οἱ πρέσβεις).. ἐξεληλυθότων ἡμῶν ἀξίως τῆς πόλεως καὶ ὄντων ἐπὶ τοῖς πράγμασιν· ὁμ. εἶναι ἐπί τινι ἐξαρτᾶσθαι ἀπό τινος, διατελεῖν εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός : Σοφ.Φιλ.1003 μὴ 'πὶ τῷδ' ἔστω τάδε· || μετὰ τῆς ἐπί κ. αἰτ. εἶναι ἐπί τινα = στρέφεσθαι ἐναντίον τινός : Δημ. 73 ταῦτ' ἐφ' ὑμᾶς ἐστιν· εἶναι ἐπὶ.. στάδια = διήκειν, ἐξαπλοῦσθαι ἐπὶ.. στάδια : Ξεν. Ἀν.4,6,11 τὸ μὲν οὖν ὄρος ἐστὶ.. πλέον ἢ ἐφ' ἑξήκοντα στάδια· || εἶναι ἐπὶ τὰς ἁφάς = διέρχομαι διὰ τῶν σημείων ἐπαφῆς : Ἀπολλ.Περγ.Κων. 4,1· || εἰμὶ πρός τινος εἶμαι ὑπέρ τινος, εὐνοῶ τινα : Θουκ.4,10 τὰ πλείω ὁρῶ πρὸς ἡμῶν ὄντα· ὁμ. ἁρμόζω,ταιριάζω : Ξεν.Ἀν.1,2,11 οὐ γὰρ ἦν πρὸς τοῦ Κύρου τρόπου ἔχοντα μὴ ἀποδιδόναι· || εἰμὶ πρός τινι εἶμαι ἀπησχολημένος, ἔχω ἐστραμμένον τὸν νοῦν εἴς τι : Πλάτ.Φαίδ.84C αὐτός τε πρὸς τῷ εἰρημένῳ λόγῳ ἦν ὁ Σωκράτης.. καὶ ἡμῶν οἱ πλεῖστοι, Πολύβ.1,26,3 ὄντων δὲ τῶν μὲν πρὸς τῷ κωλύειν, τῶν δὲ πρὸς τῷ βιάζεσθαι (δ.γρ. πρὸς τὸ..)· || εἰμὶ πρὸς τοῖς ἰδίοις ἀσχολοῦμαι εἰς τὰς ὑποθέσεις μου, κοιτάζω τὴ δουλειά μου : Ἀριστλ.Πολ.1309ε,6 οἱ γὰρ ἄποροι οὐ βουλήσονται ἄρχειν τῷ μηδὲν κερδαίνειν, ἀλλὰ πρὸς τοῖς ἰδίοις εἶναι μᾶλλον· || εἶναι παρά τινι ἢ τινα = παρεῖναι : Ἡρ.8,140,Ξεν.ΚΠ 6,2,15 || εἶναι ὑπό τινα ἢ τινι ὑπόκεισθαι εἴς τινα : Ξεν.Ἑλλ.5,2,17 εἰ δὲ ὑπ' ἐκείνοις ἔσονται· || περὶ τούτων ἐστὶν περὶ αὐτῶν πρόκειται, τοῦτο εἶναι τὸ ζήτημα : Μέν. Ἐπιτρ.30· || εἰμὶ περί τι καταγίνομαι, διατρίβω, ἀσχολοῦμαι εἴς τι : Ξεν.Ἀν.3,5,7 οἱ μὲν ἄλλοι περὶ τὰ ἐπιτήδεια ἦσαν· || γεωμ. εἶναι ἀπό.. κατασκευάζεσθαι ἐπί τινος : Ἀρχιμ.Κων.Σφαιρ.7· **18)** τὸ ἐστί παραλείπεται συχνότατα κυρίως κτ. ἐνεστ. ὁριστ. πρό τινων κατηγορουμένων, οἷα τὰ ἀνάγκη, δυνατόν, εἰκός, οἷόν τε, ῥᾴδιον, χρεών, καὶ πρὸ τῶν εἰς -τέος ῥηματικῶν. Σπανιώτερον παραλείπεται εἰς ἄλλα πρόσωπα καὶ ἐγκλίσεις· οὕτω, τὸ εἰμί παραλείπεται ἐν Σοφ.ΟΤ 92, αὐτ. Αἰ.813· τὸ εἶ ἐν Ὀδ.Δ 206· τὸ ἐσμὲν ἐν Σοφ.Ἀντ. 634· τὸ ἐστὲ ἐν Ὀδ.Κ 463· τὸ εἰσί ἐν Σοφ.ΟΤ 499· ὑποτ. ᾖ ἐν Ἰλ.Ξ 376, Εὐρ.Ἱππ.659· ἡ εὐκτ. εἴη ἐν Ἐπιγρ., ὁ παρατ. ἦν ὁμ. ἐν Ἐπιγρ., ὁ μέλλ. ἔσονται ἐν Ὀδ.Ξ 394· **19)** τὸ ἀπαρφ. ἐνίοτε φαίνεται παρέλκον· α') ἐν φρ. σημαινούσαις δύναμιν ἢ θέλησιν πρὸς τὸ ἐνεργῆσαί τι, οἷον κατὰ δύναμιν εἶναι : Ἰσαῖ.2,32· εἰς δύναμιν εἶναι : Πλάτ.Πολιτ.300C· τὸ ἐπί τινι εἶναι ὅσον ἐξαρτᾶται ἀπό τινα : Θουκ.8,48 τὸ μὲν ἐπ' ἐκείνοις εἶναι καὶ ἄκριτοι ἂν καὶ βιαιότερον ἀποθνῄσκειν, Ξεν.Ἀν.1,6,9· β') κατόπιν ὀνομάτων σημαινόντων δόσιν, πρόσκλησιν ἢ ἐκλογήν, οἷα τὰ δίδωμι, καλῶ, ὀνομάζω, αἱροῦμαι, ἐκλέγω : Ἰλ.Λ 20 δῶκε ξεινήϊον εἶναι, Ἡρ.8,134 σύμμαχόν μιν εἵλοντο εἶναι, Πλάτ.Πρωτ.311Ε σοφιστὴν ὀνομάζουσι τὸν ἄνδρα εἶναι· || ἐν ΠΔ ἐνίοτε τίθεται πλεοναστικῶς τὸ εἰμὶ μετὰ τὸ ἐγώ : ΠΔ Ἰουδ.11,27· ἐγώ εἰμι οὐχ ἥμαρτον· || ὁμ. κτ. μέλλ. χρόν. : αὐτ. Γέν.4,14 ἔσται πᾶς ἀποκτενεῖ με· **20)** ὁ παρατ. ἦν εὕρηται κ. ὅπου ἡ χρ. τοῦ ἐνεστ. ἐπικρατεῖ ἐν ἄλλαις γλώσσαις, καὶ ἰδ. μετὰ τὸ ἄρα πρὸς δήλωσιν τοῦ ὅτι πρᾶγμά τι εἶναι καὶ ἦτο πάντοτε τὸ ἴδιον, οἷον : Ἡρ.4,64 δέρμα δὲ ἀνθρώπου.. ἦν ἄρα σχεδὸν δερμάτων πάντων λαμπρότατον, Εὐρ.ΙΑ 1330 ἢ πολύμοχθον ἄρ' ἦν γένος.. ἁμερίων· || ὁμ. κ. ὅταν πρόκειται περὶ σκέ-

φεως ἀναφερομένης εἰς τὸ παρελθόν: Ἀριστφ.Ἀχ. 157 τουτὶ τί ἦν; (= τί εἶναι)· ὁμ. ἐν τῇ ἀριστοτελικῇ φράσει τὸ τί ἦν εἶναι (Α Ὑστ.82b,38),ἐν χρ. πρὸς ἔκφροσιν τῆς οὐσιώδους φύσεως πράγματός τινος, ἔνθα τί ἦν (ἀντὶ ἐστὶ) ἐπέχει θέσιν τῆς δοτ., ἥτις ἀπαντᾷ ἔν τισι φράσεσιν, ὡς οἱ τὸ ἀγαθῷ εἶναι (Α Πρ.67b,12), τὸ μεγέθει εἶναι (Ψυχ.429b,10).

εἰμιτύλιον (τό) ἀντὶ ἡμιτύλιον βλ.λ.: Πάπ.

εἵμορος Ἡσ. «πεπρωμένος».

εἰν ἐπ. κ. λυρ. ἀντὶ ἐν βλ.λ. π. τραγ. μ. ἐν λυρικοῖς χωρίοις: Αἰσχ.Ἱκ.871 (ἀμφ.), Εὐρ.Ἀλκ.436 κατ' ἐξαίρεσιν, Σοφ.Ἀντ.1241 εἰν Ἀΐδου (δ.γρ.)· || ὁμ. π. Ἐπιγρ. κ. ἐν συνθέσει: εἰνάλιος, εἰνόδιος κλπ.

εἶν ἀπαρφ. ἀντὶ εἶναι τοῦ ρ. εἰμί βλ.λ.: Ἐπιγρ.

εἰναετής-ές κ. -έτης -ες ὁ ἔχων διάρκειαν ἢ ἡλικίαν ἐννέα ἐτῶν: Ὀρφ.Λιθ.348· || τό οὐδ. ὡς ἐπίρρ. ἐπὶ ἐννέα ἔτη: Ὀδ.Ξ 240 ἔνθα μὲν εἰνάετες πολεμίζομεν.

εἰναετίζομαι ποι. ἀντὶ ἐννεαετίζομαι βλ.λ.

εἰναέτις-ιδος (ἡ) θηλ. τοῦ εἰναέτης βλ.λ.: Κριναγ. ἐν ΑΠ7,643 κούρην αἱμύλον εἰναέτιν.

εἶναι ἀπαρφ. τοῦ ρ. εἰμί βλ.λ.· || νεώτ. κ. δημ. γ' ἐν. πρόσ. ἐνεστ. τοῦ ρ. εἶμαι βλ.λ.

εἷναι ἀπαρφ. ἀόρ. β' τοῦ ρ. ἵημι βλ.λ.

εἰνάκις ἐπ. ἀντὶ ἐνάκις βλ.λ.: Ὀδ.Ξ 230.

εἰνακισχίλιοι ἰων. ἀντὶ ἐνακισχίλιοι βλ.λ.: Ἡρ. 3,95 (γεν. ἐν κώδ. ἐνν-).

εἰνακόσιοι ἰων. ἀντὶ ἐνακόσιοι βλ.λ.: Ἡρ.2,13.

εἰναλίδινος-η-ον μτγν. ὁ ἐν θαλάσσῃ περιπλανώμενος, ποὺ τριγυρίζει στὸ πέλαγος: Ἀρατ. Φαιν.917 εἰναλίδιναι αἴθυιαι.

εἰνάλιος-η-ον ποι. ἀντὶ ἐνάλιος βλ.λ.: Ὀδ.Δ 443 κ. ἀλ., Εὐρ.Ἑλ.526.

εἰναλίφοιτος-ον μτγν. ὁ εἰς τὴν θάλασσαν περιπλανώμενος, ἐπὶ τῶν δικτύων: Ἀρχ. ἐν ΑΠ 6,16 εἰναλίφοιτα λίνα.

εἰνάνυχες ὡς ἐπίρρ. ποι. ἐπὶ ἐννέα νύκτας: Ἰλ.Ι 470 εἰνάνυχες δέ μοι ἀμφ' αὐτῷ παρὰ νύκτας ἴαυον.

εἶναξ Ἡσ. «κάλλος».

εἰνάπηχυς-υ ποι. ἀντὶ ἐννεάπηχυς βλ.λ.: Λυκόφρ.860.

εἰνάς-άδος (ἡ) ποι. ἀντὶ ἐννεάς βλ.λ.: Ἡσιόδ. Ἔργ.810 εἰνὰς δ' ἡ μέσση ἐπὶ δείελα πρώτιστον ἦμαρ (ἐνάτη τοῦ μηνός).

εἰνάτερες (αἱ) αἱ σύζυγοι ἀδελφῶν, συννυφάδες· Εὐστ.648 «αἱ τοῖς ἀλλήλων ἀδελφοῖς γεγαμημέναι»: Ἰλ.Ζ 378 ἠέ πῃ γαλόων ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων, αὐτ.Χ 473· || ὁ ἑν. εἰνάτηρ ἐν Ἐπιγρ. (οὐχὶ εἰνάτηρ ὡς Ἡρωδ.1,48 κ. ἀλ.), κ. δοτ. ἐνατρί Ἐπιγρ., αἰτ. εἰνετ(έ)ραν ἐν Ἐπιγρ. (καίνετ[έ]ραν, ἀμφ.), κλητ. εἴνατερ, Ἡρωδ.1,419 (τὸ εἰν- χάριν τοῦ μέτρου).

εἰνάτιον Ἡσ. «λοξόν».

εἴνατος ἐπ. ἀντὶ ἔνατος βλ.λ.: Ἰλ.Β 295.

εἰναφώσσων-ωνος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἐννέα ἱστία: Λυκόφρ.101 εἰναφώσσωνα στόλον.

εἵνεκα ἰων. κ. ποι. ἀντὶ ἕνεκα βλ.λ.

εἵνεκεν ἰων. κ. ποι. ἀντὶ ἕνεκεν βλ.λ.

εἰνεσίαι Ἡσ. «ἐπιστολή»· πρβλ. ἐννεσίη.

εἰνί ἐπ. ἀντὶ ἐνί βλ.λ.: Ἰλ.Θ 199.

εἰνόδιος-ον ἐπ. κ. λυρ. ἀντὶ ἐνόδιος βλ.λ.: Ἰλ.Π 260,Εὐρ.Ἴων 1048.

εἴνορο (τό) δημ. ἀντὶ ὄνειρον βλ.λ.

εἰνοσίγαιος (ὁ) δ. τ. τοῦ ἐννοσίγαιος βλ.λ.

εἴνοσις Ἡσ. «ἔνοσις».

εἰνοσίφυλλος-ον ὁ ἔχων κινούμενα, σειόμενα φύλλα, ἐπὶ δασωδῶν ὀρέων· Ἡσ. «εἰνοσίφυλλον· σύνδεδρον κινησίφυλλον· ἔνοσις γὰρ ἡ κίνησις· καὶ ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος σύνδενδρον»: Ἰλ.Β 632 Νήριτον εἰνοσίφυλλον, Ὀδ.Λ 316.

εἶντα μσν., δημ., δ. γρ. ἴντα, μονολεκτικῶς ἐκ τῆς φρ. τί εἶν(αι) (ού)τά, κτ. δ. ἐκδ. ἐξ ἀναστροφῆς τοῦ τίνα, ἐρωτηματικὴ ἀντων. ἄκλιτος ἐν χρ. πρὸς ἄμεσον ἐρώτησιν ἢ κατ' ἀναφ., τί, ὅτι: Ἐρωτόκρ.Α 1933 καὶ δὲν κατέχ' εἶντα νὰ πῇ κι εἶντα βουλὴ νὰ δώσῃ, Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.259,8 εἶντα λογῆς ποριύγονται κι εἶντα λογῆς μιλοῦνε· || ὁμ μετ' ἀπορημ. σημ. πῶς;: Ἐρωτόκρ.Δ 151 εἶντα, δὲν εἶσ' εἰς ταραχές; εἶντα, δὲν εἶσ' εἰς βάθη;

εἴνυμι κ. -νύω μόν. ἐν συνθέσει, βλ. καταέννυμι.

εἴξασι ἀόρ. α' τοῦ ρ. ἔοικα βλ.λ.

εἴξασκε ἰων. παρατ. τοῦ ρ. εἴκω βλ.λ.: Ὀδ.Ε 332

εἶξις-εως (ἡ) μτγν. ὑποχώρησις, ἐνδοτικότης: Πλούτ.Ἠθ.447Α ὅλου τοῦ ἡγεμονικοῦ ῥοπὰς καὶ εἴξεις καὶ συγκαταθέσεις, Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.10,221, Διογ.Λ 10,43 τοῦ κενοῦ τὴν εἶξιν ὁμοίαν παρεχομένου καὶ τῇ κουφοτάτῃ καὶ τῇ βαρυτάτῃ.

εἷο ἰων. κ. ἐπ. ἀντων. γ' προσ. κτ. γεν., ἀντὶ οὗ βλ.λ.

εἶοι Ἡσ. «ὀσπρίων τὰ καθάρσια»· πρβλ. εἰαί.

εἷος ἐπ. ἀντὶ ἕως βλ.λ.: Ἰλ.Κ 507, Ὀδ.Δ 90.

εἰπάδεον Ἡσ. «ἐπίπονον» (διόρθ. εἰπαλέον).

εἴπασαν γ' πληθ. ἀόρ. α' ἀντὶ εἶπον βλ.λ.: Ἐπίγρ.

εἰπέμεν κ. -έμεναι ἐπ. ἀπαρφ. ἀντὶ εἰπεῖν: Ἰλ. Ι 688 εἰσὶ καὶ οἵδε τάδ' εἰπέμεν.

εἴπερ κ. εἴ περ ἐπιτατ. τοῦ εἰ, ἐὰν τῷ ὄντι, ἐὰν πράγματι, κατὰ τὴν χρῆσιν τοῦ εἰ: Ὀδ.Ι 35 ὡς οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος οὐδὲ τοκήων γίγνεται, εἴπερ καί τις.. γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει· || εἰδ. καὶ ἐὰν ἀκόμη: Ἰλ.Η 117 εἴ περ ἀδειής τ' ἐστί.. φημί μιν ἀσπασίως γόνυ κάμψειν· || συχν. μετ' ἄ. μορίων εἴπερ τε: Ἰλ.Κ 225· εἴπερ γε: Αἰσχ. Χο.198· εἴπερ γε δή: Πλάτ.Θεαίτ.182C· || παρεντιθεμένης ἄλλης λέξεως: Ἰλ.Α 81 εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, Αἰσχ.Ἀγ.1249 εἴπερ ἔσται γε· || παρ' ἀττ. κ. τραγ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ὑποθέσεως, ἥτις συμφωνεῖ πρὸς τὴν πραγματικότητα, ἐὰν βεβαίως, ἀφοῦ οὕτως ἔχει: Σοφ.Αἴ.547 εἴπερ δικαίως ἔστ' ἐμός, Θουκ.6,14 εἴπερ ἡγεῖ σοι προσήκειν κήδεσθαί τε τῆς πόλεως· || μετὰ παρατ. ἐν χρ. ἐπὶ ὑποθέσεων ἀντιθέτων πρὸς τὴν πραγματικότητα: Σοφ.Ἠλ.312 μὴ δόκει μ' ἄν, εἴπερ ἦν πέλας· **2)** ἐν ἐλλειπτ. χρ. ἐὰν πρέπῃ: Ἀριστφ.Νεφ.227 ἀπὸ ταρροῦ τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς, ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς, εἴπερ· ἐὰν εἶναι οὕτως: Πλάτ.Παρμ.150Β οὐκ ἂν εἴη σμικρότης, ἀλλ' εἴπερ, ἐν μέρει, Θεόφρ.Φ1 5,14,8· || εἴπερ τις = ἐὰν κανεὶς ἄλλος, περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον: Σοφ.Αἴ.488 ἐξέφυν πατρός, εἴπερ τινός, σθένοντος ἐν πλούτῳ· || ὁμ. κ. νεώτ. εἴπερ τις (καὶ) ἄλλος: Πλάτ.Πολ.501D οὐκ ἀγαθὴν τελέως ἔσεσθαι.. εἴπερ τινὰ ἄλλην· || εἴπερ ποτὲ εἴποτε βλ.λ.

εἶπερ δωρ. ἐπίρρ. ὅπου: Ἐπιγρ.

εἴποθεν κ. εἴ ποθεν ἐάν ποθεν, ἂν ἀπὸ κανένα μέρος: Θουκ.1,82 εἴ ποθέν τινα δύναμιν προσληψόμεθα· || ὁμ. ἐν ἐλλειπτ. χρ.: Σοφ.Φιλ.1204 ξίφος, εἴ ποθεν, ἢ γένυν ἢ βελέων τι προπέμψατε (ἐνν. δυνατόν ἐστι).

εἴποθι κ. συνηθέστ. εἴ ποθι ἐάν που, ἂν πουθενά: Ὀδ.Μ 96 δελφῖνάς τε κύνας τε καὶ εἴ ποθι μεῖζον ἕλῃσιν κῆτος, Σοφ.Αἴ.885 εἴ ποθι πλαζόμενον λεύσσων ἀπύοι.

εἶπον κ. νεώτ. κ. δημ. εἶπα, ἀόρ. β' τοῦ ἀχρ. ἔπω (ἀπαντῶντος μ. π. Νίκ.Ἀλεξ.429); ἀνθ' οὗ ἐν χρ. τὰ ρ. φημί, λέγω, ἀγορεύω, ὡς μέλλ. δὲ τὰ ἐρέω, ἐρῶ, κ. ὡς παρακ. τὸ εἴρηκα, ἐπ. κ. λυρ. ἀόρ. ἔειπον, ἀόρ. θαμιστ. εἴπεσκον, ὑποτ. εἴπω κ. ἐπ. εἴπωμι, εἴπῃσθα, εἴπῃσι, εὐκτ. εἴποιμι-οις-οι, προστ. εἰπέ, κ. δημ. εἰπές, πέ κ. πές, β' πληθ. πέτε κ. πέστε, ἀπαρφ. εἰπεῖν κ. ἐπ. εἰπέμεναι κ. εἰπέμεν κ. δωρ. εἴπην, μτχ. εἰπών κ. δημ. εἰπόντας, ὁμ. ἀόρ. α' εἶπα κ. ἔειπα, β' ἑν. πρόσ. εἶπας, εὐκτ. εἴπειεν, εἴπαιμεν, εἴπαιεν, προστ. εἶπον, εἰπάτω, εἴπατον, εἴπατε, γ' πληθ. πρόσ. εἶπαν κ. μτγν. εἴπασαν, μτχ. εἴπας κ. αἰολ. εἴπαις,

ὁμ. ἐν συνθέσει τὸ μέσ. ἀπείπασθαι, διείπασθαι, οὐχὶ ὅμως π. δοκίμοις ἀττ., ἐκφράζω τὰ διανοήματά μου διὰ προφορικοῦ λόγου, φημί, λέγω, ὁμιλῶ, ἀπολ. : Ἰλ.Α 68 ὁ γ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο· ‖ ὁμ. μετὰ δοτ. : αὐτ.Ρ 692· ‖ ὁμ. ἐν τισιν ἢ μετά τισιν ἐνώπιόν τινων : Ἰλ.Κ 445 κατ' αἶσαν ἔειπον ἐν ὑμῖν, αὐτ.Γ 85· ‖ ὁμ. εἴς τινα : Εὐρ.Ἑκ.303 ἃ δ' εἶπον εἰς ἅπαντας· ‖ ὁμ. κ. νεώτ. κ. δημ. μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἔπος, μῦθον, θεοπρόπιον, οὔνομα κττ. : Ἰλ.Γ 204 τοῦτο ἔπος νημερτὲς ἔειπες, αὐτ.Α 552 ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες, αὐτ.85 εἰπὲ θεοπρόπιον, παροιμ. μεγάλη μπουκιὰ νὰ φᾷς, [μεγάλο λόγο νὰ μὴν πῇς [ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑπεραιρώμεθα]· ‖ ὁμ. τινί τι : Ὀδ.Α 169 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ· ‖ ὁμ. τι : Σαπφ.28,2 μή τι Fείπην γλῶσσ' ἐκύκα κάκον, Ἀλκ.55(47) αἴ κ' εἴπῃς, τὰ θέλεις· ‖ ὁμ. τί πρός ἢ εἴς τινα : Σοφ.Αἴ.292 ὁ δ' εἶπε πρός με· ‖ ὁμ. περί τινος : Ὀδ.Ο 347 εἴπ' ἄγε μοι περὶ μητρός· ‖ ὁμ. ἀμφί τινι : αὐτ.Ξ 364 οὐδέ με πείσεις εἰπὼν ἀμφ' Ὀδυσῆϊ· ‖ ὁμ. μετὰ γεν. : αὐτ.174 εἰπὲ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱέος· ‖ ὁμ. μετὰ τοῦ ὅτι ἢ ὡς : Ἰλ.Ρ 655 εἰπεῖν, ὅττι.., Ὀδ.Χ 373 εἴπῃσθα καὶ ἄλλῳ, ὡς· ‖ ὁμ. κ. μετ' ἀπαρφ. : Ἡρ.2,30 εἰπεῖν,.. ἔσεσθαι.. τέκνα, Θουκ. 7,35, Πλάτ.Γοργ.473Α· ‖ ἐκτίθημι διὰ λόγου, ἀφηγοῦμαι, ἀπαγγέλλω : Πλάτ.Ἴων 535Β ὅταν εὖ εἴπῃς ἔπη· 2) κ. νεώτ. πολλάκις παρενθετικῶς, ὡς ἔπος εἰπεῖν οὕτως εἰπεῖν : Αἰσχ.Πέρσ.714 ὡς εἰπεῖν ἔπος (ἵνα εἴπω διὰ μιᾶς λ.)· ‖ ἀντιθ. τῷ ὄντως : Πλάτ.Νόμ.656Ε οὐχ ὡς ἔπος εἰπεῖν μυριοστὸν ἀλλ' ὄντως· ‖ ὁμ. ἀντιθ. τῷ ἀκριβεῖ λόγῳ : αὐτ.Πολ.341Β· ‖ ὁμ. κ. νεώτ. ὡς εἰπεῖν ἵνα εἴπω οὕτως : Θουκ.3,38, Πλάτ.Φαῖδρ.258· ‖ ὁμ. ὡς ἀξίως εἰπεῖν : Ἀριστλ.ΖΜ 651b, 36· ‖ ὁμ. ἄνευ τοῦ ὡς : Ἡρ.1,61 οὐ πολλῷ λόγῳ εἰπεῖν· ‖ ὁμ. : Θουκ.6,82 ὡς τὸ ἀκριβὲς εἰπεῖν· ‖ ὁμ. σχεδὸν εἰπεῖν : Πλάτ.Σοφ.237C· ‖ ὁμ. καθόλου εἰπεῖν : Ἀριστλ.Κατ.12a, 27· ‖ ὁμ. ἡ ἁπλῶς εἰπεῖν ἀπόδειξις : αὐτ.Α'Ὑστ.75b, 23· ‖ ὁμ. τὸ ξύμπαν εἰπεῖν : Θουκ.1,138· ‖ ὁμ. ὡς ἐπὶ πλεῖστον εἰπεῖν ὡς οἷόν τε μάλιστα : Προκ.3, 1,13,28· ‖ ὁμ. ὡς ἀληθῶς εἰπεῖν : Πλούτ.Ἠθ. 403· ‖ ὁμ. ὅλως δ' εἰπεῖν : αὐτ.652F· 3) ὁμ. ὥσπερ εἴποι τις ὅπως ἤθελέ τις εἴπει : Ἀριστφ. Ὄρν.180· ‖ ὁμ. εἴποι τις : Πολύβ.15,35,1 εἴποι τις ἄν (ἴσως ἤθελέ τις εἴπει), Δίων Χρ.64,5 ὡς εἴποι τις (εἰ μὴ δ.γρ.)· 4) ὁμ. μετ' αἰτ. προσ. ἀπευθύνω τὸν λόγον πρός τινα, προσαγορεύω : Ἰλ.Μ 215 Πουλυδάμας θρασὺν Ἕκτορα εἶπε παραστάς· 5) ὀνομάζω, ἀναφέρω : Ἰλ.Α 90 οὐδ' ἢν Ἀγαμέμνονα εἴπῃς· 6) καλῶ τινα οὕτως ἢ ἄλλως : Ὀδ.Τ 334 πολλοί τέ μιν ἐσθλὸν ἔειπον, Σοφ.ΟΚ 43, Πλάτ.Σοφ.225Β τί τις.. ἄλλο εἴπῃ πλὴν ἀμφισβητικόν· 7) ὁμ. μετὰ διπλῆς αἰτ. προσ. κ. πράγμ., λέγω, ἀναγγέλλω, κηρύσσω τι περί τινος : Ἰλ.Ζ 479 καί ποτέ τις εἴποι πατρός γ' ὅδε πολλὸν ἀμείνων ἐκ πολέμου ἀνιόντα, Ὀδ.Χ 314, Πίνδ.Ο 14,22 ὄφρ' ἰδοῖσ' υἱὸν εἴπῃς, ὅτι.., Αἰσχ.Χο.682· ‖ ὁμ. κακὰ εἰπεῖν τινα : Ἀριστφ.Ἀχ.649 τὸν ποιητὴν ποτέρους εἴποι κακὰ πολλά· ‖ ὁμ. εὖ εἰ- τινα λέγειν καλὸν περί τινας : Ὀδ.Α 302· 8) ἐξυμνῶ, ἐγκωμιάζω, ἐπὶ ποιητῶν : Ἀντιπ.Σιδ.ΑΠ 7,2,6 εἰπεῖν Αἴαντος βίαν· 9) μετὰ δοτ. προσ. κ. ἀπαρφ. κελεύω, διατάττω τινὰ νὰ.. : Ὀδ.Ο 75 εἴπω δὲ γυναιξὶν δεῖπνον ἐνὶ μεγάροις τετυκεῖν· ‖ ὁμ. πρός τινα μετ' ἀπαρφ. : αὐτ.Π 151 πρὸς μητέρα εἰπεῖν ἀμφίπολον ταμίην ὀτρυνέμεν· ‖ ὁμ. μετ' αἰτ. κ. ἀπαρφ. Σοφ.ΟΚ 932, Πλάτ.Φαιδ.59Ε εἶπεν ἐπιμένειν, Ἡρώνδ.6,26· ‖ ὁμ. ἑπομένου τοῦ ἵνα.. : ΚΔ Ματθ.4,3 εἰπὲ ἵνα οἱ λίθοι οὗτοι ἄρτοι γένωνται· 10) ἐπὶ ῥητόρων, προτείνω ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, εἰσηγοῦμαι : Δημ.31 εἰπὼν τὰ βέλτιστα· ‖ ὁμ. συνήθης τύπος ἐν ἀρχῇ ψηφισμάτων, οἷον Λάχης εἶπε : Θουκ.4,118· πρβλ. Ἐπιγρ. ἐν τοιαύτ. σημ. ἐν χρ. ὡς ἐνεστ. τὸ ἀγορεύω βλ.λ.· 11) συνηγορῶ, ὑπερασπίζω : Ἰλ.Σ 508 ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴποι, Ἀριστφ.Ἱππ.347 εἴ που δικίδιον εἶπας εὖ κατὰ ξένου μετοίκου· 12) ὑπισχνοῦμαι, προσφέρω : Εὐρ.Ἠλ.33 χρυσὸν εἶφ' ὃς ἂν κτάνῃ· 13) ἡ προστ. εἰπέ ἐν χρ. ἐν ἀρχῇ λόγου, ὅταν προσαγορεύωνται πολλοί : Ἀριστφ. Ἀρ.328 εἰπέ μοι, τί τοῦτ' ἀπειλεῖ τοὔπος, ἄνδρες δημόται, Δημ.43 εἰπέ μοι.., λέγεταί τι καινόν;

εἶπας (ὁ) μτγν. κ. ἶπος βλ.λ. παγίς· Ἡσ. « παγὶς καὶ πᾶν βάρος » : Καλλ.ἀπ.233.

εἴποτε κ. εἴ ποτε ἐάν ποτε, ἐὰν καμιὰ φορά : Ἰλ.Α 39 εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα· ‖ μετὰ τοῦ δή χάριν πλείονος ἐμφάσεως : αὐτ.Α 503 εἴποτε δή σε μετ' ἀθανάτοισιν ὄνησα, Θουκ.1,68· ‖ π. Ὁμ. εἴ ποτ' ἔην γε ἐκφράζει ἀλγεινὴν ἀνάμνησιν ἀγαθοῦ μὴ ὑπάρχοντος πλέον : Ἰλ.Γ 180 δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, εἴ ποτ' ἔην γε· 2) ἐν ἐλλειπτ. χρ. εἴποτε κ. εἴπερ ποτέ κ. νεώτ. πλέον ἀπὸ κάθε ἄλλην φοράν : Θουκ.7,64 καρτερήσατε, εἴπερ ποτέ, Ἀριστφ.Ἱππ.594 πορίσαι σε νίκην, εἴπερ ποτέ, καὶ νῦν· 3) ἐν χρ. ἐν πλαγίῳ λόγῳ : Ἰλ.Β 97 κήρυκες βοόωντες ἐρήτυον, εἴ ποτ' ἀϋτῆς σχοίατ'.

εἴπου κ. εἴ που ἐάν πουθενά, ἐὰν ἴσως : Ὀδ. Γ 93 λυγρὸν ὄλεθρον ἐνισπεῖν, εἴ που ὄπωπας ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν, Ξεν.Ἑλλ.2,1,10 τὰς ἄλλας πάσας συνήθροισεν, εἴ πού τις ἦν· ‖ εἴ τί που ἔστι ἐὰν κατά τινα τρόπον εἶναι δυνατόν : Ὀδ. Δ 193 καὶ νῦν, εἴ τί που ἔστι, πίθοιό μοι· 2) ὁμ. ἐν τῷ πλαγίῳ λόγῳ : Ὀδ.Ν 415 ᾤχετο πευσόμενος μετὰ σὸν κλέος, εἴ που ἔτ' εἴης.

εἴπως κ. εἴ πως ἐάν κατά τινα τρόπον : Ὀδ.Δ 388 εἴ πως σὺ δύναιο λοχησάμενος λελαβέσθαι, Ξεν.Ἀν.2,3,11· ‖ ὁμ. ἐλλειπτ. : Θουκ.1,58 πρέσβεις πέμψαντες, εἴ πως πείσειαν· πρβλ. εἰ.

εἰρ Ἡσ., Σουΐδ. « εἶρ· λαῖλαψ ἢ λαμπηδών ».

εἶραις αἰτ. πληθ. θηλ. τοῦ ἱερός βλ.λ. : Ἐπιγρ. εἴραις ἀργυρίω ὀφέλλην (ἐνν. δραχμάς).

εἰράμαγξ-αγγος (ἡ) ἡ εἰραμάγγη σκοτεινῆς σημασίας κ. πιθ. ἐφθαρμένον : ΨΛουκ.Φιλόπ.20 καὶ τὰς εἰράμαγγας δέξεται, μὴ ἐξετάζων τῆς τέχνης.

Εἰραφιώτης (ὁ), αἰολ. Ἐρραφεώτας ἐπίθ. τοῦ Διονύσου οὗ ποικίλαι ἐτυμολογίαι καὶ ἑρμηνεῖαι : Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.,Διον.Περ.576, Ἐπιγρ. 2) Ἡσ. « ἔριφος παρὰ Λάκωσιν ».

εἰργαθεῖν ἀττ. ἀντὶ ἐργαθεῖν βλ.λ.

εἰργμός (ὁ) μτγν. κ. εἱργμός κ. νεώτ. εἱρκτή, φυλακή : Πλάτ.Πολ.495D οἱ ἐκ τῶν εἱργμῶν εἰς τὰ ἱερὰ ἀποδιδράσκοντες, αὐτ.Φαίδ.82Ε· ‖ κάθειρξις, φυλάκισις : Ἰώσ.ΑΙ 18,1,3, Πλούτ.Ἠθ.84F μήτε φυγὴν Ἀριστείδου, μήτε εἱργμὸν Ἀναξαγόρου, Αἰλ.ΖΙ 7,17 εἱργμῶν τε καὶ δεσμῶν τὸν ἀετὸν ἀπολύει (περὶ τῶν σπειρῶν ὄφεως)· ‖ εἱργμοῦ γραφὴ καταγγελία ἐπὶ παρανόμῳ καθείρξει : Πολυδ.6,154· 2) νεώτ. εἰδ. ναυτ. διεθν. δίκ. προσωρινὴ παρακατάσχεσις πλοίου ἐντὸς τῆς αἰγιαλίτιδος ζώνης κράτους τινός.

εἰργμοφύλαξ-ακος (ὁ) δεσμοφύλαξ : Ξεν.Ἑλλ. 5,4,8 εἶπε τῷ εἱργμοφύλακι, ὅτι ἄνδρα ἄγει.

εἴργνυμι κ. -γνύω, ἐπ. παρατ. ἐέργνυ ἐγκλείω, κλείω μέσα : Ὀδ.Κ 238 ῥάβδῳ πεπληγυῖα κατὰ συφεοῖσιν ἐέργνυ· ‖ ῥίπτω, κλείω εἰς τὸ δεσμωτήριον : Ἀνδ.4,27 τοὺς μὲν ἀφαιρούμενος, τοὺς δὲ εἱργνύων.

εἴργω κ. εἵργω ἀττ. ἀντὶ ἔργω βλ.λ.

εἰρέα (ἡ) ἀντὶ εἴρη βλ.λ. : Ἡσίοδ.Θ 804 ἐπιμίσγεται αὖτις εἰρέας ἀθανάτων (διορθ. εἴρας, ἀγ).

εἰρέαται ἰων. γ' πληθ. πρόσ. παθ. παρακ. τοῦ ρ. ἐρῶ βλ.λ.: Ἡρ.7,81.

εἰρέβεσδε ἐπίρρ. Ἡσ. «εἰς ἔρεβος».

εἰρεθόρη (ἡ) Ἡσ.«ὀρσοθύρα, ὁ στροφεύς».

εἰρελάω Ἐπιγρ. ἀντὶ εἰσελάω βλ.λ.

εἴρεμος (κῶδ ἧρ-) ἐτυμολογικὸν τοῦ Ἑρμῆς παρ' Ἡσ ἐν λ. Ἀργεϊφόντης.

εἴρερος (ὁ) ποι. ἡ ἐξ αἰχμαλωσίας δουλεία, σκλαβιά: Ὀδ.Θ 529 **οἱ δὲ.. εἴρερον εἰσανάγουσιν** (ἄγουσιν εἰς δουλείαν).

εἰρεσία (ἡ), ἰων. **-ίη** κ. νεώτ. κωπηλασία: Ὀδ.Λ 640 **πρῶτα μὲν εἰρεσίη, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὖρος**, Ἡρ.1,203 **εἰρεσίῃ χρεωμένῳ**, Ἀριστλ.Μετεωρ 369b,10 **εἰρεσία τῶν τριήρων**, Ἀπολλ.Ρ 2,557· **2)** μτφ. ὁρμητικὴ παλινδρομικὴ κίνησις: Εὐρ. Τρῳ.570 **παρὰ δ' εἰρεσίᾳ μαστῶν ἕπεται Ἀστυάναξ** (πλησίον τοῦ παλλομένου στήθους της), Λουκ. Τίμ.40 **ὁ μὲν ἀπελήλυθεν.. τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν**· ‖ συνεχὴς γοργὴ κίνησις: Διονύσ.Ἐλεγ.4,3 **εἰρεσίῃ γλώσσης ἀποπέμψομεν**· **3)** συνεκδ. κώπη: Φίλ.1,352 **καὶ τὰς εἰρεσίας μέντοι.. κεκλασμένας ὁρᾶσθαι συμβαίνει καθ' ὕδατος**· **4)** περιληπτ. τὸ σύνολον τῶν κωπηλατῶν: Εὐρ. Ἑλ.1453 **ῥοθίοισι Νηρέως εἰρεσία φίλα**, Θουκ. 7,14 **οἱ ἐξορμῶντές τε ναῦν καὶ ξυνέχοντες τὴν εἰρεσίαν** (οἱ κρατοῦντες εἰς τάξιν τοὺς κωπηλάτας ἢ ποιοῦντες αὐτοὺς νὰ κωπηλατοῦν ἐν ρυθμῷ)· **5)** πληθ. τὰ θρανία, οἱ πάγκοι τῶν κωπηλατῶν: Πολύβ.1,21 **καθίσαντες ἐπὶ τῶν εἰρεσιῶν ἐν τῇ χέρσῳ τοὺς ἄνδρας**· **6)** ᾆσμα ναυτικόν, πρὸς ὃ οἱ ἐρέται ἐκωπηλάτουν ἐν ρυθμῷ: Πλούτ.Ἀλκ.32 **αὐλεῖ μὲν εἰρεσίαν**, Λουκ.Ἀληθ.Ἱστ.1,40 **ἀκούεται καὶ ὥσπερ κελεύσματα καὶ εἰρεσίαι.**

εἰρεσιώνη (ἡ) κλάδος ἐλαίας ἢ δάφνης μετὰ περιπεπλεγμένων ἐρίων καὶ κρεμαμένων καρπῶν ἀφιερωμένος εἰς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ φερόμενος ὑπὸ ᾀδόντων παίδων κατὰ τὰ Θαργήλια καὶ Πυανέψια, ἐνῷ ἐγίνοντο προσφοραὶ εἰς τὸν Ἥλιον καὶ τὰς Ὥρας καὶ ἀκολούθως κρεμάμενος ὑπὲρ τὴν θύραν τῆς οἰκίας: Εὐπ.119, Ἀριστφ.Σφ.399 **πληγεὶς ταῖς εἰρεσιώναις**, αὐτ.Πλοῦτ.1054 **ὥσπερ παλαιὰν εἰρεσιώνην καύσεται**, πρβλ. Παυσ.Λεξ. ἀπ.157· ‖ αὐτὸ τὸ ᾀδόμενον ᾆσμα: Ὁμ.Ἐπιγρ. 15, Πλούτ.Θησ.22 **τὴν δὲ εἰρεσιώνην ἐκφέρουσι κλάδον ἐλαίας** **2)** στέφανος κρεμάμενος πρὸς τιμὴν νεκροῦ: Ἐπιγρ. **εὐμόλποιο θυηπόλοι εἰρεσιώνην τεύξαντες**, Ἀλκίφρ.2,37· ‖ γεν. στέφανος: Ἰώσ.ΑΙ 3,10,4 **εἰρεσιώνην μυρσίνης καὶ ἰτέας σὺν κράδῃ φοίνικος πεποιημένην**· **3)** μσν. εἶδος ἀγρίας ἐλαίας: Ἰω.Εὐγεν.Ἐκφρ. Τραπ.372,72 **τοῖς γοῦν κοτίνοις καὶ εἰρεσιώναις ἐλαῖαι τῶν εὐγενῶν.**

εἰρέω ἰων. τ. ἀντὶ ἐρέω βλ.λ., λέγω, ἀπαντῶν μ. παρ' ἐπ. κατὰ μτχ. θηλ.: Ἡσίοδ.Θ 38 **εἰρεῦσαι τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσσόμενα πρό τ' ἐόντα**· **2)** Ἡσ. «εἰρεῦντα· ἐρωτῶντα».

εἴρη (ἡ) ἰων. παλαιὰ λέξις ἀντίστοιχος πρὸς τὸ ἀγορὰ ἢ ἐκκλησία, τόπος συνελεύσεως, δ.γρ. ἱρά, ἱρὰ π. Γρσμμ.· πρβλ. Ἀπολλ.Σοφ.Λεξ.Ὁμ., ΕΜ 475,12, Σουΐδ.: Ἰλ.Σ 531 **εἰράων προπάροιθε καθήμενος**, Ἡσίοδ.Θ 804 **ἐπιμίσγεται αὖτις εἴρας ἐς ἀθανάτων** (διορθ. ἀντὶ εἰρέας)· **2)** Ἡσ «εἴρη· ἐρώτησις, φήμη, κληδών».

εἴρη (ἡ) Ἡσ. «ἡ ἐκ τοῦ ἡλίου γινομένη ταῖς νεφέλαις χρόα, τὸ καλούμενον τόξον»· πρβλ. εἶρις.

εἰρήδεται Ἡσ. «ἐρίζεται».

εἰρημένος-η-ον κ. νεώτ. μτχ. παρακ. τοῦ ρ. ἔρω, ἐρῶ βλ.λ.

εἴρην-ενος (ὁ) ἢ **ἰρήν-ένος** τάξις τῶν νέων ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Σπάρτῃ περιλαμβάνουσα τοὺς μεταξὺ 20-30 ἢ κατ' ἄλλους 14-20 ἐτῶν· Ἡσ. «κόρος τέλειος»: Ξεν.Λακ.2,11 **ἔθηκε τῆς ἴλης ἑκάστης τὸν τορώτατον τῶν εἰρένων ἄρχειν**, Πλούτ.Λυκ.17 **οὗτος ὁ εἴρην εἴκοσιν ἔτη γεγονώς**, Ἐπιγρ.

εἰρηναγωγῶ-έω μτγν. ἄγω πρὸς τὴν εἰρήνην, εἰρηνεύω: Κλήμ.Ἀλ.Παιδ.1,8,137 **ἐπὶ τὴν ἱερὰν τῆς πολιτείας ὁμόνοιαν εἰρηναγωγεῖ.**

εἰρηνάζω Ἡσ. «εἰρηνάζει· κρατεῖ».

εἰρηναῖος-α-ον κ. μσν. ὁ τείνων πρὸς εἰρήνην, εἰρηνικός: Θουκ.1,29 **ὡς δὲ ὁ κῆρύξ τε ἀπήγγειλεν οὐδὲν εἰρηναῖον**, Φιλόδ.Οἰκ.6,20J, Διον. Βυζ.24 **εἰρηναῖος καὶ βέβαιος πλοῦς**· ‖ ἐν συνεκφ.: Ἡρ.2,68 **ὁ δὲ τροχίλος εἰρηναῖόν οἳ ἐστι** (ζῇ εἰρηνικῶς μετ' αὐτοῦ)· **2)** ὁ ἐν καιρῷ εἰρήνης γενόμενος, πληθ. οὐδ. ὡς οὐσ. (κατὰ παράλ. τοῦ γέρεα): Ἡρ. **τὰ δὲ ἄλλα τὰ εἰρηναῖα κατὰ τάδε σφι δέδοται** (αἱ ἐν εἰρήνῃ ἀπολουαὶ τῶν βασιλέων τῆς Σπάρτης)· **3)** τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. **εἰρηναῖον** ναὸς τῆς εἰρήνης: Δίων Κ 72,24 **εἰς τὸ εἰρηναῖον ἐμπεσών.**

εἰρηναίως ἐπίρρ. εἰρηνικῶς· Σουΐδ. «φιλικῶς»: Ἡρ.3,145 **ὡς εἶδε τοὺς Πέρσας εἰρηναίως κατημένους**, Φιλόδ.Οἰκ.39J.

εἰρηναρχεῖον (τὸ) πάπ. τὸ οἴκημα, τὸ γραφεῖον τοῦ εἰρηνάρχου βλ.λ.

εἰρηνάρχης (ὁ) Ἐπιγρ. κ. μσν. ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἐντεταλμένος τὴν τήρησιν τῆς δημοσίας τάξεως: Ἐπιγρ., Κῶδ.Ἰουστ.10,77.

εἰρηναρχία (ἡ) μτγν. ἡ ἀρχὴ ἢ αἰτία τῆς εἰρήνης: ΨΔιονύσ.949Α.

εἰρηναρχικός-ή-όν Ἐπιγρ., σχόλ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ εἰρηνάρχου βλ.λ.: Ἐπιγρ. **εἰρηναρχικαῖς τιμαῖς**, Σχόλ.Ἀριστφ.Βάτρ.1103 **Πάραλος καὶ Ἀμμωνιὰς τριήρεις εἰρηναρχικαί.**

εἰρήναρχος (ὁ) Ἐπιγρ. κ. μσν. εἰρηνάρχης βλ.λ.: Κῶδ.Ἰουστ.10,1,9.

εἰρηναρχῶ-έω Ἐπιγρ. κατέχω, ἀσκῶ τὴν ἀρχὴν τοῦ εἰρηνάρχου βλ.λ.

εἰρήνεμα-ατου (τὸ) δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ εἰρηνεύειν, ἡ εἰρήνευσις.

εἰρηνεμένος-η-ο δημ. μτχ. παρακ. τοῦ ρ. εἰρηνεύω βλ.λ.· **2)** κ. ὡς ἐπίθ. ὁ διατελῶν ἐν εἰρήνῃ βλ.λ.: φρ. **ζοῦν εἰρηνεμένοι** (ἐν ὁμονοίᾳ).

εἰρηνεμός (ὁ) δημ. καθησύχασις, εἰρήνευσις· ‖ ἡ συνομολόγησις εἰρήνης: Καζ.Ν ΘΚωμ. 2,23,107 **ὁ τόπος ποὺ μᾶς διάλεξε τοὺς δυό μας.. γιὰ εἰρηνεμό.**

εἰρήνευσις-εως μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἀποκατάστασις εἰρήνης, εἰρήνεμα, εἰρηνεμός: Ἰάμβλ.Πυθ.16,19 **τῶν ἐγκεκρυμμένων αὐτῷ ἐναντίων δυνάμεων εἰρήνευσιν καὶ συμβιβασμόν, - ἐπέτυχε τὴν εἰρήνευσιν τῶν διαμαχομένων**· ‖ νεώτ. κ. ἡ συνομολόγησις εἰρήνης: **ἐν τέλει οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Τοῦρκοι προῆλθον εἰς εἰρήνευσιν.**

εἰρηνευτής (ὁ) νεώτ. κ. δημ., θηλ. **-εύτρια**, δημ. κ. **-εύτρα** ὁ πρὸς ἀποκατάστασιν εἰρήνης ἐνεργῶν ἢ ἐνεργήσας, ὁ εἰρήνην μεταξὺ διαμαχομένων ἐπάγων, ὁ συνδιαλλάττων φιλονικοῦντας, διχονοοῦντας: Παπαδ.Χριστ.Διηγ. (ἐκδ.Φέξη) 16 **ὁ Παλλούκας κατώρθωσε μάλιστα νὰ περάσῃ ὡς εἰρηνευτὴς μεταξὺ τῶν παιδίων ποὺ ἐμάλωναν.**

εἰρηνευτικά ἐπίρρ. δημ. πρὸς εἰρήνευσιν βλ.λ.

εἰρηνευτικός-ή-ό(ν) μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος, ὁ ἀνήκων, ὁ ἰδιάζων εἰς εἰρήνευσιν βλ.λ.: **εἰρηνευτικαὶ διαθέσεις - προσπάθειαι**· **2)** ὁ συμβάλλων, συντελῶν εἰς εἰρήνευσιν, ὅθ. ὁ διαλλακτικός: **εἰρηνευτικὸς τρόπος - λόγος.**

εἰρηνευτικῶς ἐπίρρ. κατὰ τρόπον εἰρηνευτικόν, πρὸς εἰρήνευσιν βλ.λς.

εἰρηνεύω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἄγω εἰς εἰρήνην τοὺς διαμαχομένους, τοὺς ἐν διχονοίᾳ, διαλλάττω, συνδιαλλάττω: Δίων Κ 77,12 **ἐκάλεσε μὲν φιλικοῖς γράμμασιν, ὡς δὴ εἰρηνεύσων αὐτούς**, Μηνσῖ.8,1 Ὠδ.5,Θεοτ. **Χριστὲ.. εἰρήνευσον ἡμᾶς, - κατάφερα**

νὰ τοὺς εἰρηνέψω· 2) μον., νεώτ. κ. δημ. καταπραΰνω, καταπαύω ἐξέγερσιν, ταραχάς : ΚΠορφ. Ἔκθ.296 ὁ δὲ πατριάρχης ἐδηλοποίησεν τὸν μάγιστρον ἐλθεῖν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ εἰρηνεῦσαι τὸν λαόν· ‖ δημ. εἰδ. ἐπὶ παιδίων, ἰδίως νηπίων, καθησυχάζω, οἷον διὰ θωπειῶν, βαυκαλίσεως κττ. : μὴν ἀφήνῃς νὰ κλαίῃ τὸ μωρό, εἰρήνεψέ το· 3) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ κρατῶν πρότερον ἐμπολέμων, συνάπτω, συνομολογῶ εἰρήνην : διαρκοῦντος τοῦ μεγάλου πολέμου οἱ Ρῶσοι καὶ οἱ Γερμανοὶ εἰρήνευσαν πρῶτοι· ‖ ἐν τῇ σημ. ταύτῃ συνηθέστ. μετ᾽ ἐμπροθ. διορ. (πρός, μετά, δημ. μέ) : ἡ Ἑλλὰς εἰρήνευσε μετὰ τῆς Τουρκίας ἢ πρὸς τὴν Τουρκίαν ἢ μὲ τὴν Τουρκίαν ἐν Λωζάννῃ· 4) ἀμτβ. διάγω εἰρηνικῶς, βιῶ ἐν εἰρήνῃ : Πλάτ.Θεαίτ.180B τοὺς ἄνδρας μαχομένους ἑώρακας, εἰρηνεύουσι δὲ οὐ συγγέγονας, Δίων Κ 42,15 ἡ Ἰβηρία καίπερ εἰρηνεύουσα· ‖ μτγν. κ. νεώτ. μετ᾽ ἐμπροθ. διορ. (πρός, μετά), διατελῶ, διάγω ἐν εἰρήνῃ πρός τινα, μετά τινος : Διόδ.Σ 21,16 ὁ βασιλεὺς πολὺν χρόνον εἰρηνεύων πρὸς Καρχηδονίους, ΚΔ Ρωμ.12,18 μετὰ πάντων ἀνθρώπων εἰρηνεύοντες· ‖ ὁμ. τὸ μέσ. εἰρηνεύομαι : Ἀριστλ.Ρητ.1359b,39 (ὅπως) πρὸς μὲν τοὺς κρείττους εἰρηνεύηται· ‖ φρ. χώρα εἰρηνευομένη = ἐν εἰρήνῃ διάγουσα : Πολύβ.5,8,7· 5) δημ. ἀνακτῶ τὴν ψυχικὴν ἠρεμίαν μου, τὴν γαλήνην· ‖ εἰδ. ἐπὶ τῆς ἐκφράσεως τοῦ προσ. ἀνακτῶ τὴν συνήθη ἤρεμον ἔκφρασιν : κ. ποθ. : εἰρηνεμένη πιὰ ἤταν ἡ ὄψη τοῦ νεκροῦ· 6) ὁμ. εἰδ. μ. ἐνεργ. ἐπὶ καιρικῆς καταστάσεως, εὐδιάζω, γαληνεύω, καλοκαιρεύω : ἄνοιξη πιὰ κι εἰρήνεψαν οἱ καιροί· ‖ ὁμ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἐπανέρχομαι εἰς τὴν γαλήνην, ἠρεμῶ, μπουνατσιάζω : οἱ ναυτικοὶ λένε πὼς ἀπὸ τ᾽ ἁγιασμοῦ εἰρηνεύουν τὰ πέλαγα.

εἰρήνη (ἡ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., δωρ. Ϝειράνα, Βοιωτ. Ἰράνα κατάστασις ἡσυχίας, ὁμονοίας, ἁρμονικὴ σχέσις μεταξὺ ἀνθρώπων ἢ λαῶν ἢ κρατῶν, τὸ μὴ διατελεῖν εἰς πόλεμον, εἰς διάστασιν : Ὀδ.Ω 486 εἰρήνη ἅλις ἔστω, Αἰσχ.Πέρσ.769, Ἀριστλ.Πολ.1333a,35 πόλεμον μὲν εἰρήνης χάριν, Πάπ. τὴν χώραν ἐν εἰρήνῃ διατετήρηκεν, ΘΛειτουργ. ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου· ‖ ἐπ᾽ εἰρήνης κατὰ τὸν χρόνον τῆς εἰρήνης : Ἰλ.Β 797 ὥς ποτ᾽ ἐπ᾽ εἰρήνης· πόλεμος δ᾽ ἀλίαστος ὄρωρεν· ‖ εἰρήνην ἄγω ἔχω εἰρήνην, εὑρίσκομαι εἰς κατάστασιν εἰρήνης : Ἀριστφ.Ὄρν. 386 μᾶλλον εἰρήνην ἄγουσιν ἡμῖν, Ξεν.Ἀν.2,6,6· 2) συνθήκη, συμφωνία πρὸς κατάπαυσιν πολέμου : Ἡρ.1,74 τῆς μάχης τε ἐπαύσαντο καὶ μᾶλλόν τι ἔσπευσαν καὶ ἀμφότεροι εἰρήνην ἑωυτοῖσι γενέσθαι, Δημ.18,71 καὶ παρεσπόνδει καὶ ἔλυε τὴν εἰρήνην ἢ οὔ, Ἐπιγρ.· ‖ εἰρήνην ποιεῖν συνομολογεῖν εἰρήνην : Ξεν.ΚΠ 3,2,12 οὔτε πολεμεῖν δεόμενοι ἀλλ᾽ εἰρήνην ποιῆσαι βουλόμενοι· ‖ ὁμ. εἰρήνην ποιεῖσθαι : Ἀνδ.3,8· ‖ ὁμ. εἰρήνην κατεργάζεσθαι, πράττειν : Ἀνδ.3,8,17· ‖ ὁμ. εἰρήνην διαπράξασθαι : Ξεν.Ἑλλ.6,3,4· ‖ εἰρήνης δεῖσθαι αἰτεῖν εἰρήνην : Ξεν.Ἑλλ.2,2,13 καὶ εἴ τι δέονται εἰρήνης· ‖ εἰρήνην δέχεσθαι δέχεσθαι τοὺς ὅρους τῆς συνθηκολογήσεως : αὐτ.2,2,22 ἔδοξε δέχεσθαι τὴν εἰρήνην· ‖ εἰρήνης ἄρξας = εἰρηναρχήσας βλ.λ. : Ἐπιγρ. 3) συνεκδ. ἡσυχία, ὁμόνοια : Πλάτ.Πολ.329C τῶν γε τοιούτων ἐν τῷ γήρᾳ πολλὴ εἰρήνη γίγνεται, Πάπ. πάντων ἐν τῇ μεγίστῃ εἰρήνῃ γεγονότων, αὐτ. φρ. συνήθ. εἰρήνη ὑμῖν ἀπὸ τοῦ θεοῦ· 4) ψυχικὴ ἠρεμία : ΠΔΒασ 4,4,26 νῦν δράμε εἰς ἀπαντὴν αὐτῆς, καὶ ἐρεῖς, ἡ εἰρήνη σοι, ἡ εἰρήνη τῷ ἀνδρί σου, ἡ εἰρήνη τῷ παιδαρίῳ (ὡς χαιρετισμός), ΚΔ Λουκ. 24,36 λέγει αὐτοῖς· εἰρήνη ὑμῖν, Μηναῖ.Ι,1 Ὠδ.5 Κατασβοσίο πάντα νοῦν εἰρήνην χαρίζεται, Σολωμ.Λάμπρ.23,2 τὸ φιλὶ τὸ γλυκὸ ποὺ φέρνει εἰρήνη, Παλαμ.Ἀσάλ.Ζ 10,4 μὰ τὴν ἀθῶα ἐκεῖ παιδιάτικην εἰρήνη καὶ πουθενὰ δὲ γνώρισα· 5) φρ. ἐρωτῆσαί τινα εἰς εἰρήνην (ἐν ΠΔ) χαιρετῶν ἐρωτῶ περὶ τῆς καταστάσεώς του : ΠΔΚριτ. 18,15 καὶ ἐρωτήσουσί σε τὰ εἰς εἰρήνην· ‖ εἰρήνη ἡ εἴσοδός σου ἐπὶ χαιρετισμοῦ, ὡς εὖ παρέστης, καλῶς μᾶς ἦλθες : ΠΔΒασ.3,2,13 ἡ δὲ εἶπεν εἰρήνη ἡ εἴσοδός σου· ‖ εἰρήνη πᾶσι, εἰρήνη σοι, ἐκκλησιαστικαὶ εὐχητικοὶ καὶ χαιρετιστικαὶ ἐκφράσεις ἐν τῇ θείᾳ λειτουργίᾳ· ‖ εἰδ. ἐκκλ. ἰδιαιτέρα ἱεροτελεστία κατὰ τὴν λειτουργίαν, καθ᾽ ἣν οἱ ἱερεῖς καὶ ὁ ἀρχιερεὺς καὶ οἱ λαϊκοὶ ἀντήλλασσον ἀσπασμὸν εἰρήνης : Συνοδ.Λαοδ.Καν.19, Βίος Ἀγ. Ματρ.π.Δουκαγγ. ἐν λ. πῶς εἰ καὶ γυνὴ τυγχάνουσα.. ἐν τῷ πρὸς εἰρήνην ἀσπασμῷ τὸ στόμα τοῖς ἀδελφοῖς ὑπεῖχες· 6) ὁμ. φρ. ἐρωτῆσαι εἰς εἰρήνην τοῦ πολέμου ἐρωτῶ πῶς πηγαίνει ὁ πόλεμος : ΠΔΒασ.2,11,7 καὶ ἐπηρώτησεν Δαυὶδ .. εἰς εἰρήνην τοῦ πολέμου· 7) κατὰ προσωποποίησιν ὡς κύρ. ὄν. ἡ θεὰ Εἰρήνη θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος : Ἡσίοδ.Θ902, Πίνδ.Ο 13,7 Εὐνομία .. κασιγνήτα τε .. Δίκα καὶ ὁμότροφος Εἰρήνα .. χρύσεαι παῖδες εὐβούλου Θέμιδος· 8) πυθαγ. ὄνομ. τοῦ ἀριθ. τρία : Θεολ.Ἀριθμ.16· ‖ ὁμ. τοῦ ἀριθ. ἕξ : Θεολ.Ἀριθμ.37.

εἰρηνικά ἐπίρρ. δημ. κτ. τρόπον εἰρηνικὸν βλ.λ. : Σολωμ.Λόρδ Μπάϋρ.81 φερθῆτε εἰρηνικά.

εἰρηνικός-ή-ό(ν) κ. μσν. κ. δημ. ὁ συντελῶν εἰς εἰρήνην, ὁ εἰρηνευτικὸς βλ.λ. : Ἰσοκρ.5,3 ὃν ὑπελάμβανον τῶν λόγων εἰρηνικώτατον εἶναι, περὶ τοῦτον διέτριβον· ‖ ὁ διὰ τὴν εἰρήνην : Ἀριστλ.Πολιτ.1254b,32 τὴν πολεμικὴν χρείαν καὶ τὴν εἰρηνικήν, ΠΔΒασ.1,11,15 ἔθυσεν .. θυσίας καὶ εἰρηνικάς· 2) ἐπὶ προσ. ὁ φιλειρηνικός : Ἰσοκρ.2,24 εἰρηνικὸς δὲ τῷ μηδὲν παρὰ τὸ δίκαιον πλεονεκτεῖν, Σχόλ.Βρ. Ἰλ.Β 103 εἰρηνικὸς γὰρ ὁ θεός· 3) νεώτ. ὁ ἄνευ πολέμου, ἄνευ διαταραχῆς τῆς εἰρήνης γινόμενος : εἰρ. κατοχή - ἐπίλυσις τῆς διαφορᾶς - ἀποκλεισμός· 4) ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν εἰρήνην : Ξεν.Οἰκ.1,17 οὓς ἐγὼ ὁρῶ τοὺς μὲν πολεμικάς, τοὺς δὲ καὶ εἰρηνικὰς ἐπιστήμας ἔχοντας· 5) ἥσυχος, ἀδιατάρακτος ἐν εἰρήνῃ : Πλάτ.Νόμ.829A γενομένη μὲν ἀγαθὴ βίος εἰρηνικός, ΘΛειτουργ. εἰρηνικὰ τὰ τέλη τῆς ζωῆς ἡμῶν, Παλαμ.Παράκ.54,16 εἶναι τοῦ πλάνου Ἀρνόλδου λιμάνι εἰρηνικό· 6) εἰρηνικὸν ἐπιστόλιον συστατικὴ ἐπιστολὴ διδομένη ὑπὸ τῶν ἐπισκόπων πρὸς τοὺς ἱερεῖς ἀπερχομένους, ἵνα διαμείνωσιν εἰς ἄλλην περιφέρειαν : Συν.Χαλκηδ. Καν.11· ‖ ὁμ. τὸ οὐδ. τὸ εἰρηνικὸν ὡς οὐσ. : Συνόδ.Ἀντιοχ.Καν.7 ἄνευ εἰρηνικοῦ δέχεσθαι· ‖ ὁμ. κ. τὸ θηλ. εἰρηνικὴ ὡς οὐσ. συνήθ. κατὰ πληθ. εἰρηνικαὶ (ἐνν. ἐπιστολαί)· Σχόλ. εἰς Ἀρμεν.Ἐπιτομ.Καν.δικ.38· 7) εἰδ. ἐκκλ. τὸ οὐδ. κατὰ πληθ. τὰ εἰρηνικὰ ὡς οὐσ. αἱ ἀ. συναπταὶ ἢ διακονικὰ παρακελεύσεις πρὸς προσευχὴν διὰ τὴν χορήγησιν εἰρήνης ὑπὸ τοῦ Θεοῦ : ΘΛειτουργ.Χρυσ. ὁ διάκονος λέγει ἔξω τοῦ βήματος τὰ εἰρηνικά.

εἰρηνικῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἐν εἰρήνῃ βλ.λ., ἀντίθ. πολεμικῶς : Ἰσοκρ.5,46 εἴτ᾽ εἰρηνικῶς εἴτε πολεμικῶς αἱ πόλεις αὗται πρὸς ἀλλήλας ἔχουσι· 2) ἐν ὁμονοίᾳ, ἐν ἀγάπῃ : Λουκ. Δραπ.5 ἀναβλέψαντες δὲ πρὸς τὴν ἀλήθειαν εἰρηνικώτερον ξυμπολιτεύοιντο, - ἡ οἰκογένειά του ἔζη εἰρηνικῶς· 3) ἐν ἡσυχίᾳ, ἐν γαλήνῃ : διῆλθε τὸ γῆράς του εἰρηνικῶς.

εἰρηνισμός (ὁ) νεώτ. τὸ δόγμα τῆς ἐπιδιώξεως διαρκοῦς εἰρήνης· διεθν. ὅρος πασιφισμός.

εἰρηνιστής (ὁ) νεώτ. ὁ ὀπαδὸς τοῦ δόγματος τοῦ εἰρηνισμοῦ βλ.λ.

εἰρηνιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν εἰρηνιστὴν ἢ τὸν εἰρηνισμόν βλ.λ.
εἰρηνοβράβευτος-ον μσν. ὁ τὴν εἰρήνην ὡς βραβεῖον παρέχων : Στουδ.Θεόδ.234D **σταυρὸς οὐρανοῦ καὶ γῆς εἰρηνοβράβευτον συναπτήριον.**
εἰρηνοδικειακός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον βλ.λ. : **εἰρηνοδικειακὴ δικαιοδοσία - περιφέρεια.**
εἰρηνοδικεῖον (τὸ) νεώτ. τὸ κατώτατον δικαστήριον, ἐν ᾧ εἷς μόνος δικαστής, ὁ εἰρηνοδίκης βλ.λ., ἐπικουρούμενος ὑπὸ τοῦ γραμματέως.
εἰρηνοδίκης (ὁ) μτγν. κ. νεώτ.κτ. πληθ. οἱ παρὰ ρωμαίοις Fetiales, ἱερεῖς ἐπιφορτισμένοι μὲ τὴν τήρησιν τῶν νομίμων τῶν διεπόντων τὴν κήρυξιν πολέμου καὶ τὴν σύναψιν εἰρήνης : Διον. Ἀλ.Ρωμ.2,72 **τῶν καλουμένων Φετιαλίων οὗτοι δ' ἂν εἴποιεν κατὰ τὴν ἑλληνικὴν καλούμενοι διάλεκτον εἰρηνοδίκαι,** Ἀππ.Σαυν.5· **2)** νεώτ. κ. δημ. **εἰρηνοδίκης** ὁ κατώτερος κρατικὸς δικαστὴς ὁ ἐκδικάζων τὰς μικροτέρας διαφοράς, οὗ αἱ ἀποφάσεις ὑπόκεινται εἰς ἔφεσιν ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου, ἐπίσης δὲ καὶ διενέξεις ἀναφ. εἰς τὴν νομὴν ἐνεχούσας κίνδυνον διαταράξεως τῆς τάξεως, ὡς καί τινας ὑποθέσεις οἰκογενειακῆς φύσεως, ἐν ἐλλείψει δὲ πταισματοδικείου ἀσκῶν καὶ τὴν δικαιοδοσίαν τούτου.
εἰρηνοδότης (ὁ) ὁ διδών, ὁ παρέχων εἰρήνην : Ἀνών. εἰς ΠΔΨαλμ.Κῶδ.371A.
εἰρηνόδωρος (ὁ) ὁ δωρῶν τὴν εἰρήνην : Αθ 1367, Διον.Ἀρεοπ.209D **καὶ αὐτοειρήνη καὶ εἰρηνόδωρος ὑμνεῖται πρὸς τῶν .. θεολόγων.**
εἰρηνοθελής-οῦς-ές μσν. ὁ ἐπιθυμῶν τὴν εἰρήνην, ὁ διαλλακτικός· ‖ τὸ οὐδ. τὸ **εἰρηνοθελὲς** ὡς οὐσ. ἡ ἰδιότης τοῦ εἰρηνοθελοῦς, ἡ διαλλακτικότης, ἡ ἐπιθυμία δι' εἰρήνην : Θεόδ.Στουδ.1600 (Mi.) **εἰρηνοθελὲς τὸ τῆς προαιρέσεως.**
εἰρηνοπάτριος-ον μσν. ὁ πατὴρ τῆς εἰρήνης, τίτλος τοῦ Χοσρόου : Μεν.Πρ.16D **θεῖος ἀγαθός, εἰρηνοπάτριος ἀρχαῖος Χοσρόης.**
εἰρηνοποίησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ εἰρηνοποιεῖν, ἡ εἰρήνευσις βλ.λ. : Κλήμ.Ἀλ.Στρωμ.4,6.
εἰρηνοποιία (ἡ) μτγν. εἰρηνοποίησις βλ.λ. : Βασ. Ἐπ.97 (3,191C) **τῶν μισθῶν τῆς εἰρηνοποιίας.**
εἰρηνοποιός-όν κ. νεώτ. ὁ ποιούμενος εἰρήνην, ὁ διαπραγματευόμενος τὴν εἰρήνην : Ξεν.Ἑλλ.6,3,4 **ὅταν δὲ ἡσυχίας ἐπιθυμήσῃ, εἰρηνοποιοὺς ἡμᾶς ἐκπέμπει·** ‖ γεν. ὁ εἰρηνεύων, εἰρηνικός, συμβιβαστικός : ΔίωνΚ72,15 **εἰρηνοποιὸς τῆς οἰκουμένης,** ΚΔΜατθ.5,9 **μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί,** Πλούτ. Νικ.11 **νέων ἦν καὶ πολεμοποιῶν ἅμιλλα πρὸς εἰρηνοποιούς·** **2)** εἰδ. κτ. πληθ. οἱ π. Ρωμ. εἰρηνοδίκαι βλ.λ. : Πλούτ.Ἠθ.279Β.
εἰρηνοποιῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. ἀποκαθιστῶ τὴν εἰρήνην, εἰρηνεύω βλ.λ. : ΠΔΠαροιμ.10,10 **ὁ δὲ ἐλέγχων μετὰ παρρησίας εἰρηνοποιεῖ,** ΚΔΚολ. 1,20 **εἰρηνοποιήσας διὰ τοῦ αἵματος τοῦ σταυροῦ αὐτοῦ,** Κατ.Ἀστρλ.Κ 2,203· ‖ τὸ μέσ. **εἰρηνοποιοῦμαι** καθιστῶ τινα εἰρηνικόν, ἥσυχον : Ἑρμῆς π.Στοβ.1,49,45 **ὅταν δὲ εἰρηνικοὶ** (ἐνν. ὦσιν οἱ κατάγοντες τὴν ψυχὴν ἄγγελοι καὶ δαίμονες), **τότε καὶ αὐτὴ τὸν ἴδιον δρόμον εἰρηνοποιεῖται.**
εἰρηνοφιλία νεώτ. ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν εἰρήνην, ἡ ἰδιότης τοῦ εἰρηνοφίλου βλ.λ.
εἰρηνόφιλος-ον νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀγαπῶν τὴν εἰρήνην, ὁ πρὸς ἀποκατάστασιν εἰρήνης ἐνεργῶν : **τὰ εἰρηνόφιλα κόμματα, - συνέδριον τῶν εἰρηνοφίλων, - εἰρηνόφιλος κίνησις.**
εἰρηνοφόρος-ον γλωσσ. κ. δημ., θηλ. **-οφόρα** κ. **-όφορη** ὁ φέρων τὴν εἰρήνην : Γλωσσ., Σολωμ.Λάμπρ.21,13 **ἀνοίξατε ἀγκαλιὲς εἰρηνοφόρες,** Παλαμ.Περ.Χαιρ.209,3 **πνέε, εἰρηνόφορη χαρά.**
εἰρηνοφυλακῶ-έω μτγν. εἶμαι φύλαξ τῆς εἰρήνης : Φίλ.2,209 **τῷ.. βασιλεῖ τὴν κοινὴν ἀσφάλειαν ἐπιγεγράφθαι τοῦ παντὸς εἰρηνοφυλακοῦντι.**
εἰρηνοφύλαξ-ακος (ὁ) κ. νεώτ. ὁ φύλαξ τῆς εἰρήνης : Ξεν.Πόρ.5,1 **ὅτι εἰρήνην δεῖ ὑπάρχειν, ἆρ' οὐκ ἄξιον καὶ εἰρηνοφύλακας καθιστάναι ;,** Αἰσχίν.3,159· **2)** μτγν. κτ. πληθ. τίτλος ἀστυνομικῶν : Λιβ Λόγ.48,9, Ἐπιγρ.· ‖ νεώτ. εἰδ. κατώτατον ὄργανον τῆς παλαιοτέρας ἀστυνομίας τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῶν δημάρχων καὶ ἀστυνόμων· **3)** οἱ π.Ρωμ.Fetiales, ὅ. εἰρηνοδίκαι βλ.λ. : Πλούτ. Νομ.12 **οἱ μὲν γὰρ Φιτιαλεῖς εἰρηνοφύλακές τινες ὄντες.**
εἰρηνόχυτος-ον μτγν. ὁ τὴν εἰρήνην διαχέων : Διον.Ἀρεοπ.261Β **τί ἂν τις εἴποι περὶ τῆς κατὰ Χριστὸν εἰρηνοχύτου φιλανθρωπίας.**
εἰρηνῶ-έω εἰρηνεύω βλ.λ.4) : Ἀριστλ.Ζ1 608b,29 **σύνεδρα δὲ τὰ εἰρηνέοντα πρὸς ἄλληλα,** Διογ.Λ 2,5 **μεταναστὸς ἐκ Σάμου εἰς Κρότωνα ἐνθάδε εἰρηνεῖς,** Δίων Κ 37,52 **ὁ δὲ δὴ Καῖσαρ ἐξὸν αὐτῷ εἰρηνεῖν·** **2)** μτγν. τὸ μέσ. **εἰρηνοῦμαι** συνδιαλλάττω, καθησυχάζω, εἰρηνεύω βλ.λ.II : ΑΒ 5,481 **τὰ κατὰ ταὺς κάτω βαρβάρους στασιάζοντας εἰρηνούμενος.**
εἰρηνώνυμος-ον μσν. ὁ ἔχων τὸ τῆς εἰρήνης ὄνομα : Θλασκ.770 (Mi.).
εἰρητής Ἡσ. « αἴτιος ».
εἰρίνεος-ον ἰων. τ. τοῦ ἐρίνεος βλ.λ. : Ἡρ.1,195 **καὶ ἐπὶ τούτον ἄλλον εἰρίνεον κιθῶνα ἐπενδύνει.**
εἴριον (τὸ) ἰων. τ. τοῦ ἔριον βλ.λ.· **2)** νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ὅ. ἀχυρανθής βλ.λ.
εἶρις-ιδος (ἡ) Ἐπιγρ. Ἶρις βλ.λ., αἰτ.ἑν. **εἶριν** : Ἐπιγρ.
εἱρκτή (ἡ) (εἴργω) κ. νεώτ. κ. εἱρκτή, ἰων. **ἑρκτή** δεσμωτήριον, φυλακή : Ἡρ.4,146 **συλλαβόντες δὲ σφέας κατέβαλον εἰς ἑρκτήν,** αὐτ.148, Θουκ.1,131, Πάπ., Βαλαωρ.Κατάδ.1 **ἔτριζ' ἡ πύλη τῆς εἱρκτῆς·** ‖ ὁμ. κτ. πληθ. : Εὐρ.Βάκχ.497 **εἱρκταῖσιν τ' ἔνδον σῶμα σὸν φυλάξομεν,** Ξεν.ΚΠ 3,1,19· ‖ μτφ. ἐπὶ τοῦ σώματος ὡς φυλακῆς τῆς ψυχῆς : Ἰώσ.Π1 2,8,11· **2)** νεώτ. νομ. ποινὴ φυλακίσεως ἀπὸ πέντε ἕως δέκα ἐτῶν : **κατεδικάσθη εἰς ἑπτὰ ἐτῶν εἱρκτήν·** **3)** τὸ διὰ τὰς γυναῖκας διαμέρισμα τῆς οἰκίας, ἡ γυναικωνῖτις : Ξεν.Ἀπομν.2,1,5 **ὥσπερ οἱ μοιχοὶ εἰσέρχονται εἰς τὰς εἱρκτάς.**
εἱρκτικός ή-όν γλωσσ. « κωλητικός ».
εἱρκτοσύνη (ἡ) μσν. περιορισμός ἐν εἱρκτῇ, ἐν αὐστηρᾷ φυλακῇ, καταδίκη : Γεώργ.Παχ.2,502.
εἱρκτοφυλακῶ-έω μτγν. εἶμαι φύλαξ τῆς εἱρκτῆς, δεσμοφύλαξ : Φίλ.1,290.
εἱρκτοφύλαξ-ακος (ὁ) ὁ δεσμοφύλαξ, φύλαξ εἱρκτῆς βλ.λ. : Φίλ.1,289, Ἰώσ.ΑΙ 17,7,1.
εἱρκτῶσις-εως (ἡ) μσν. σύσφιγξις, περίκλεισις.
εἱρμολογία (ἡ) μσν. ἡ περὶ τοῦ εἱρμοῦ ἢ τῶν εἱρμῶν βλ.λς, μάθησις, διδασκαλία : Στουδ.Θεόδ. Κῶδ.Παρισ.1197 φύλ.35.
εἱρμολόγιον (τὸ) μσν. κ. νεώτ. βιβλίον λειτουργικὸν τῆς Ἀνατολικῆς ἐκκλησίας περιέχον πάντας τοὺς εἱρμοὺς βλ.λ. : Δουκάγγ.
εἶρξις-εως (ἡ) Ἐπιγρ. περίφραξις : Ἐπιγρ. **εἶρξαι τὸ ἱερὸν οἱ δὲ πωλη̃ται τὴν εἶρξιν ἀπομισθωσάντων·** **2)** μτγν. γλῶσσ. τοῦ μεσόδμη βλ.λ. : Γαλ.19,122.
εἰροκόμος-ον ποι. ὁ κατεργαζόμενος ἔρια, ἐριουργός, ὁ νήθων : Ἰλ.Γ 387 **γρηῒ .. εἰροκόμῳ·** ‖ ὁμ. ἐπὶ πραγμ. : Λεων.Ταρ.906 **εἰροκόμος τάλαρος·** ‖ ὁμ. ὡς οὐσ. : Ἀντιπ.Σιδ. ἐν ΑΠ 6,160 **εἰροκόμων Κούρα ?ηκατο δεσπότιδι.**
εἴρομαι ἰων. τ. τοῦ ἔρομαι βλ.λ., ἐρωτῶ.
εἰρόμενον (τὸ) πάπ. κ. νεώτ. τὸ οὐδ. τῆς μτχ. εἴρω ὡς οὐσ., χαρτοφύλαξ, τόμος μετὰ συνηρμολογημένων εἰς αὐτὸν ἐγγράφων (dossier) : Πάπ. **εἰρόμενον τραπεζιτικόν·** **2)** νεώτ. ὁ μὴ κατ' αὐστηρὰν λογικὴν ἀλληλουχίαν λόγος.
εἰρόμενος (ἐνν. τόμος) πάπ. συγκολλήσιμος.

εἰρομένως ἐπίρρ. μτγν. κατὰ σειράν, ἐν ἀλληλουχίᾳ : Πάπ. **ἵνα εἰρομένως γράφωμεν τὰ λοιπά**· || ἐν συνεχείᾳ : Ἀπολλ.Κιτ.2.

εἰρονείκης (ὁ) Ἐπιγρ. ἱρονίκης, ἱερονίκης βλ.λς.

εἰροπόκος-ον ποι. ὁ πόκον ἐρίων ἔχων, ὁ πυκνόμαλλος : Ἰλ.Ε 137 **ὄν ῥά τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' εἰροπόκοις ὀίεσσιν**, Ἡσίοδ.Ἔργ.234 **εἰροπόκοι δ' ὄϊες μαλλοῖς καταβεβρίθασι**, Θεόκρ.8,9.

εἰροπόνος-ον Σουΐδ. « ὁ περὶ τὰ ἔρια πονῶν».

εἶρος-εος (τὸ) ἐπ. ἔριον βλ.λ. : Ὀδ.Δ 135 **ἠλακάτη τετάνυστο ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα**· **2**) γναφάλλιον βλ.λ. : ΨΔιοσκ.3,117· **3**) εἶδος πυρετοῦ : Ἐρωτιαν.Λεξ.Ἱππ.ἐν λ.

εἰρός Ἐπιγρ. αἰολ. κ. δωρ. τ. τοῦ ἱερὸς βλ.λ.

εἰροτόμος-ον μτγν. δ.γρ. τοῦ εἰροκόμος βλ.λ.

εἶρους Ἐπιγρ. θεσσ. τ. τοῦ ἥρως βλ.λ.

εἰροχαρής-οῦς-ές μτγν. ὁ διὰ τὰ ἔρια, ὁ ἐπὶ τοῖς ἐρίοις χαίρων : Ἀρχ. ἐν ΑΠ 6,39 **ἁ τριτάτα δ' εἰροχαρῆ τάλαρον.**

εἶροψ-οπος Βοιωτ. μέροψ βλ.λ. : Ἀριστλ.ΖΙ 559a, 4 **ὃν δὲ οἱ Βοιώτιοι καλοῦσιν εἴροπα.**

εἰρτός-ή-όν γλωσσ. ρημ. τοῦ εἴρω βλ.λ.

εἰρύαται γ' πληθ. πρόσ.παθ.παρακ. τοῦ ρ.ἐρύω.

εἰρύμεναι ἐπ. ἀπαρφ. ἐνεστ. τοῦ ἐρύω βλ.λ.

εἰρύσιμον ἐπ. τ. τοῦ ἐρύσιμον βλ.λ. : Νίκ.Θηρ.894.

εἰρυσιώνη (ἡ) στέφανος, στέμμα ἀφιερούμενον εἰς τοὺς θεούς, εἰρεσιώνη βλ.λ.

εἰρύω ποι. τ. τοῦ ἐρύω βλ.λ.

εἴρω (1), ἀόρ. **εἶρα κ. ἔρσα,** παθ. παρακ. μτχ. **ἐρμένος,** ἐπ. **ἐερμένος** συνήθως ἐν συνθέσει ἀν-, ἐν-, **ἐξ- συν-είρω,** συναρμόζω, συναρμολογῶ: Πίνδ. Ν 7,77 **εἴρειν στεφάνους,** Πλούτ.Ἠθ.1029C **εἴρειν τὰ θεῖα**· || παθ. (παρ' Ὁμ. κ. ἐπ. μ. ὁ παθ. παρακ.) : Ὀδ.Ο 460 **χρύσεον ὅρμον ἔχων, μετὰ δ' ἠλέκτροισιν ἔερτο,** Ἀπολλ.Ρ 3,868· || τὸ **εὖ εἰρόμενον**· **2**) ἐμπλέκω, παρεμβάλλω : Ζάλευκ.π.Στοβ.4,2,19 **εἰς βρόχον εἴρας τὸν τράχηλον**· **3**) εἰδ. ἐπὶ τοῦ λόγου, συνάπτω, συνδέω : Φίλ.1,499 **ὁ εἴρας καὶ συνυφάνας ἕκαστα** (λόγος), Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ. 1,98 **οἱ μηδὲ δύο σχεδὸν ῥήματα δεξιῶς εἴρειν δυνάμενοι**· || **εἴρειν θρῆνον** θρηνολογεῖν, μοιρολογεῖν : Ἰώσ.ΠΙ 6,5,3· || παθ. **εἰρομένη λέξις** ὕφος συνεχὲς ἄνευ ἀντιθέσεων καὶ περιόδων κ. κώλων ἀντιστοίχων κ. ἰσορροπούντων, ἀντίθ. κατεστραμμένη λέξις : Ἀριστλ.Ρητ.1409a, 29 **λέγω δὲ εἰρομένην ἣ οὐδὲν ἔχει τέλος καθ' ἑαυτήν, ἂν μὴ τὸ πρᾶγμα λεγόμενον τελειωθῇ**· **4**) πάπ. τὸ οὐδ. τῆς μτχ. **εἰρόμενον** ὡς οὐσ. βλ.λ.

εἴρω (2) ποι., μέλλ. **ἐρέω-εῖ-οῦσι,** μτχ. **ἐρέων -ουσα,** παθ. ἀόρ. μτχ. **ῥηθέντι,** παθ. παρακ. **εἴρηται,** μτχ. **εἰρημένος,** ὑπερσ. **εἴρηται,** τετελ. μέλλ. **εἰρήσεται,** πρβλ. κ. **ἐρῶ,** λέγω, ὁμιλῶ (τὸ ἐνεργ. π. Ὁμηρ. μ. ἐν τῇ Ὀδ. καὶ κτ. πρῶτον πρόσωπον) : Ὀδ.Β 162 **μνηστῆρσιν δὲ μάλιστα πιφαυσκόμενος τάδε εἴρω**· || παθ. ἐν τῷ προσ. **εἴρεται** λέγεται : Ἄρατ.172,261· || τὸ μέσ. ἐν ὁμοίᾳ σημ. : Ἰλ.Α 513 **Θέτις δ' .. εἴρετο δεύτερον,** Νίκ.Θηρ.359· **2**) ἀναγγέλλω : Ἰλ.Β 49 **Ἠὼς .. Ζηνὶ φόως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν**· πρβλ. κ. ἐρῶ.

εἴρω (3) ἐρωτῶ, **ἄχρ.** ἐνεστ., ἐξ οὗ τύποι τοῦ **ἐρέω** βλ.λ. κ. **μέσ.** τοῦ **ἔρομαι** βλ.λ.

εἴρων-ωνος κ. νεώτ. ὁ ὑποκρινόμενος ἄγνοιαν, ὁ ἐκφραζόμενος ἄλλως ἢ ὡς φρονεῖ, ὁ κρυφίνους, ἀντίθ. ἀληθής, ἀληθευτικὸς βλ.λς. : Ἀριστφ. Νεφ.449 **εἴρων, γλοιός, ἀλαζών,** Ἀριστλ.Η Νικ.1124b, 30, Θεόφρ.Χαρ.1,1 **ὁ δὲ εἴρων τοιοῦτος τις, οἷος προσελθὼν τοῖς ἐχθροῖς ἐθέλειν λαθεῖν ὅτι μισεῖ**· || ὁμ. ἐπὶ ζώων : Φιλήμ.89,6 **ἀλώπηξ εἴρων τῇ φύσει**· || ὁ παρουσιάζων τὰς δυνατότητας αὐτοῦ μεμειωμένας, ἀποβλέπων πρὸς ὡρισμένον σκοπὸν κυρίως ἐλέγχου (πρβλ. σωκρατικὴ εἰρωνεία), ἀντίθ. ἀλαζὼν (ὁ παρουσ. ἐπὶ τὸ ὑπερβολικώτερον τὰς δυνατότητας αὐτοῦ) : Ἀριστλ. ΑΝικ.1108a, 23· **2**) ὅθ. μτγν. κ. νεώτ. ὁ προσποιούμενος ὅτι ἀναγνωρίζει τὰς γνώμας ἢ ἀνωτερότητάς τινος χωρὶς εἰς τὴν πραγματικότητα νὰ τὰ πιστεύῃ, ἀποβλέπων εἰς τὸ νὰ τὰς ἀνασκευάσῃ, ἢ διὰ σφοδρᾶς ἀντιθέσεως νὰ τὸν καταδείξῃ γελοῖον, ὅθ. κ. ὁ μετά τινος ἀνωτερότητος καὶ λεπτότητος ἐμπαίζων : Φιλόδ.Κοκ.38 **ὁ εἴρων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀλαζόνος εἶδος,** Λουκ.Ἀνάχ.18, **- ὁ Σωκράτης ἦτο δεινὸς εἴρων**· **3**) νεώτ. γενικῶς ὁ σκώπτων μετὰ λεπτότητος τὰ ἐλαττώματα ἢ τὰς ἀδυναμίας τῶν ἄλλων, ὁ ὁμιλῶν ἢ γράφων μετ' εἰρωνείας βλ.λ.

εἰρωνεία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. προσποίησις ἀγνοίας πρὸς ἐξερέθισιν ἢ σύγχυσιν τοῦ ἀντιπάλου καὶ ζωηροτέραν κατάδειξιν τῶν ἀντιφάσεων τῆς γνώμης του· εἰδ. ὁ τρόπος συζητήσεως τοῦ Σωκράτους πρὸς τοὺς σοφιστάς : Πλάτ.Πολ.337Α **αὕτη κείνη ἡ εἰωθυῖα εἰρωνεία Σωκράτους,** Ἀριστλ.ΗΝικ.1124b, 30· || γεν. προσποιητὴ μετριοφροσύνη, ἀντίθ. ἀλαζονεία βλ.λ. : Ἀριστλ. ΗΝικ.1108a, 22· **2**) ὅθεν σαρκασμὸς μετὰ λεπτότητος γινόμενος : Ἑρμογ.Ἰδ.2,8 **- εἰς τοὺς ὑβριστικοὺς λόγους τοῦ ἀντιπάλου του ἀντέταξε τὴν ἀμείλικτον εἰρωνείαν του**· || ἡ διαστρέβλωσις τῆς πραγματικότητος, ἡ μὴ πιστὴ τῆς πραγματικότητος παράστασις μετὰ σκωπτικῆς διαθέσεως : Φιλόδ.Παρρ.130· || γεν. σκῶμμα, ἐμπαιγμός, συνήθ. λεπτός· **3**) προσποίησις, ὑπόκρισις, προσποιητή, προθυμία εἰς τὴν ἀρχὴν ἑνὸς ἔργου καὶ ἀκολούθως ἀπροθυμία : Δημ.42, αὐτ.50 **οὐ μένουσιν οἱ καιροὶ τὴν ἡμετέραν βραδυτῆτα καὶ εἰρωνείαν**· **4**) γεν. προσποίησις, ἀπόκρυψις τῆς πραγματικῆς διαθέσεως : Φίλ.1,345· **5**) πάπ. πρόφασις· πρβλ. εἴρων.

εἰρώνευμα-ατος (τὸ) μτγν. ὁ εἰρωνικὸς λόγος, εἰρωνεία : Μάξ.Τύρ.24,5.

εἰρωνεύομαι κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποθ. προσποιοῦμαι ἄγνοιαν, ὑποκρίνομαι ἵνα περιπλέξω τινὰ ἢ ἐμπαίξω τινὰ (πρβλ. εἰρωνεία) : Ἀριστλ.Ρητ.1379b, 31 **καὶ τοῖς εἰρωνευομένοις πρὸς σπουδάζοντας**· || ὁμ. μετ' ἐμπροθ. προσδ. : Πλάτ.Κρατ.384Α **καὶ ἐμοῦ ἐρωτῶντος καὶ προθυμουμένου εἰδέναι ὅ τι ποτὲ λέγει, οὔτε ἀποσαφεῖ οὐδὲν εἰρωνεύεταί τε πρός με,** Δείν.2,11· || ἐν γένει, λέγω τι τὸ ὁποῖον δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς πεποιθήσεις μου πρὸς ἐμπαιγμόν : Ἀριστλ.Πολιτ.1275b,27 **τὰ μὲν ἴσως ἀπορῶν τὰ δ' εἰρωνευόμενος, ἔφη, - δὲν εἰρωνεύομαι, σοβαρολογῶ**· || ὑποκρίνομαι, προσποιοῦμαι εἰρωνικῶς, ἐμπαίζω, κοροϊδεύω : Ἀριστφ. Ὀρν.1211 **ἤκουσας αὐτῆς οἷον εἰρωνεύεται,** Πλάτ. Ἀπολ.38Α **οὐ πείσεσθέ μοι ὡς εἰρωνευομένῳ,** Δημ.1394 **τὰ μὲν προορώσης, τὰ δ' εἰρωνευομένης, - νομίζεις ὅτι εἰρωνεύομαι;**· || διηγοῦμαι παρηλλαγμένην τὴν πραγματικότητα : Πολύστρ.15· || μτγν. κ. νεώτ. μτβ. μετ' αἰτ. σκώπτω, σαρκάζω τινά, ὁμιλῶ μετ' εἰρωνείας εἰς βάρος τινός : Ἱμέρ.Ἐκλ.1, 13, Ζωντ.61.

εἰρωνευτής (ὁ) μτγν. νεώτ. κ. δημ., θηλ. **νεώτ. κ.** δημ. **-εύτρ(ι)α** εἴρων βλ.λ. : Τίμων 25,3.

εἰρωνευτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. εἰρωνευτὴς βλ.λ. : Σχόλ.Ἀπολλ.Ρ 1,486· **2**) νεώτ. εἰρωνικὸς βλ.λ.

εἰρωνίζω μτγν. εἰρωνεύομαι, ἐνέχει ὁ λόγος μου εἰρωνείαν : Φιλόστρ.Σοφ.1,7,1.

εἰρωνικά ἐπίρρ. δημ. εἰρωνικῶς βλ.λ.

εἰρωνικός-ή-ό κρυφίνους, ἀνειλικρινής, ψευδής : Πλάτ.Σοφ.268Α **τὸν μὲν ἁπλοῦν μιμητήν τινα, τὸν δὲ εἰρωνικὸν μιμητὴν θήσομεν,** αὐτ.Νόμ.908D· **2**) ὁ πρὸς εἰρωνείαν, ὁ περιέχων εἰρωνείαν βλ.λ.2) : Δραγ.Μονοπ.48, **- εἰρωνικοὶ λόγοι**· || μτγν. τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρρ. εἰρωνικῶς : Ἡλιόδ.Αἰθ.10,14 **καί τι εἰρωνικὸν ὑπομειδιάσας.**

εἰρωνικῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. μετ' εἰρωνείας βλ.λ.

περιπαικτικῶς : Ἀριστφ.Σφ.174 **οἷον πρόφασιν καθῆκεν, ὡς εἰρωνικῶς, ἵνα θᾶττον ἐκπέμψειας,** Πλάτ.Συμπ.218D **ἀκούσας μάλα εἰρωνικῶς.**

εἰρωτῶ-άω ἐπ. κ. -έω Ἰων. τ. τοῦ ἐρωτάω βλ.λ.

εἰς κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., Ἰων., ποι. κ. παλ. ἀττ. **ἐς,** κρητ. **ἐνς** (ὅ κ. ἡ ἀρχική μορφή, ἐξ οὗ οἱ λοιποὶ τ.), πρόθεσις συντασσομένη πάντοτε μετ' αἰτ. κ. τιθεμένη πρὸ αὐτῆς· ἐνίοτε χωρίζεται ἀπὸ ταύτης δι' ἄλλων λέξεων : Ἰλ.Θ 115 **τὼ δ' εἰς ἀμφοτέρω Διομήδεος ἅρματα βήτην·** ‖ εἰς μεγάλην ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς αἰτιατ. ἐν Σόλ.ἀπ.9 **εἰς δὲ μονάρχου δῆμος ἀΐδρίῃ δουλοσύνην ἔπεσεν·** σπαν. μ.π. ποιηταῖς τίθεται μετὰ τὴν ἐξ ἧς ἐξαρτᾶται αἰτιατ.: Ἰλ.Ο 59 **ὀτρύνῃσι μάχην ἐς,** Ὀδ.Γ 137 **καλεσσαμένω ἀγορὴν ἐς πάντας Ἀχαιούς,** Σοφ. ΟΚ 126 **ἂν ποτ' ἀστιβὲς ἄλσος ἐς·** ‖ ὁμ. τίθεται κατόπιν ἐπιρρ. : Ὀδ.Η 318 **αὔριον ἐς· τῆμος δὲ..,** ΠΔΔευτ.21,12 **ἔνδον εἰς τὴν οἰκίαν σου,** Μαλάλ.I 29,15 **ἐκεῖ εἰς τὸ Σίλπιον ὄρος, - πέρα εἰς τὴν ἐξοχήν·** κυρία σημ. τῆς προθ. ἐντός, μέσα, ἐπὶ τόπου : Ἰλ.Α 41 **νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν,** Ὀδ.Κ 351 **αἵ τ' εἰς ἅλαδε προρέουσιν,** αὐτ.Δ 220 **αὐτίκ' ἄρ' εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, - εἰσῆλθον εἰς τὰ πλοῖα, - ζῷα βιοῦντα εἰς τὸ ὕδωρ·** ‖ πρὸς δήλωσιν τῆς εἰς τόπον κινήσεως μετ' ὀνομάτων χωρῶν : Ὀδ.Γ 174 **καὶ ἠνώγει πέλαγος μέσον εἰς Εὔβοιαν,** Ἡρ.1,5 **λέγουσι ἀγαγεῖν αὐτὴν ἐς Αἴγυπτον,** αὐτ.1,4 **ἐσέβαλε.. ἔς τε Μίλητον καὶ ἐς Σμύρνην** (ἐντός τῆς χώρας τῆς Μιλ. κ.Σμ.), Ξεν.Ἑλλ.1,1,2 εἰς **Ἑλλήσποντον εἰσέπλει, - προχωρεῖ εἰς τὴν ἔρημον, - εἰσῆλθεν εἰς τὸν μυχὸν τοῦ κόλπου·** ‖ ὁμ. μετά τοῦ ὀνόμ. τῶν κατοίκων ἀντὶ τοῦ τῆς χώρας : Ξεν.ΚΠ 2,1,2 **Κῦρος δὲ εἰς Μήδους πρὸς Κυαξάρην ἐπορεύετο·** ‖ ὁμ. κ. ἐπὶ πραγμ. : Ἰλ.Ξ 287 **εἰς ἐλάτην ἀναβὰς περιμήκετον, - ἀνερριχήθη εἰς τὸν ἱστόν·** ‖ μετὰ ρ. δηλούντων κίνησιν ἢ κατεύθυνσιν, οἷον τῶν δείξεως, ὁράσεως κ. ὁμ. : Ἰλ.Γ 364 **ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν,** Ἡρ.1,136 **οὐκ ἀπικνέεται ἐς ὄψιν τῷ πατρί·** ‖ ὁμ. σπαν. κ.κατόπιν οὐσιαστ.κινήσεως πρὸς διεύθυνσιν σημαντικῶν: Ὀδ.Χ 128 **ὁδὸς ἐς λαύρην,** Θουκ. 1,56 **τὸ ἐς Παλλήνην τεῖχος·** ‖ Ἰων. κ. ἐπ. κ.νεώτ. κ. δημ. (νεώτ. κ. δημ. συχνάκις) ὁμ. μετ' αἰτιατ. προσ. ὡς παρ' ἀττ. ἡ ὡς, πρός, παρά : Ἰλ.Η 312 **εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον,** Ὀδ.Ξ 127 **ἐλθὼν ἐς δέσποιναν ἐμήν,** Ἡρ. 4,147 **ἀλλ' ἀποπλώσεσθαι ἐς τοὺς συγγενέας, - παρεπονέθη εἰς τὸν ἀδελφόν μου, - ἐπηυθύνθη εἰς τὸν πρόεδρον·** ‖ ἀττ. κ. νεώτ. κ. δημ. μετ' αἰτιατ. περιληπτικῶν ὀνομάτων ἢ κ. ἁπλῶς πληθ. ὀνομάτων προσ. ὡς συνόλου λαμβανομένων : Δημ.260 **καὶ γραφεὶς τὸν ἀγῶνα τοῦτον εἰς ὑμᾶς εἰσῆλθον, - ἡ κυβέρνησις θὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὴν βουλήν·** **2)** πρὸς δήλωσιν τῆς ἐν τόπῳ στάσεως κατόπιν προηγηθείσης κινήσεως : Ὀδ.Δ 51 **ἐς θρόνους ἕζοντο,** Ἡρ.1,21 **ἀπόστολος ἐς τὴν Μίλητον ἦν,** Θουκ.1,109 **εἰς τὴν νῆσον κατέκλησε,** Μαλάλ.I 209,17 **ἀπῆλθεν εἰς τὴν χώραν τοῦ Ἀννιβάλ, - εὑρέθην εἰς τὴν πόλιν·** ‖ κ. νεώτ. κ. δημ.μτφ. πρὸς δήλωσιν τέρματος μιᾶς καταστάσεως : Σοφ.Φιλ.826 **ὡς ἂν εἰς ὕπνον πέσῃ, - ἔφθασεν εἰς τὰ ἔσχατα, - περιῆλθεν εἰς ἀπόγνωσιν - εἰς ἀφένειαν·** ‖ φρ. **ἐς χεῖρας ἐλθεῖν, ἐς λόγους ἐλθεῖν** βλ. χείρ, λόγος· ‖ μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ἀντί τῆς ἐν ἐπὶ τῆς ἐν τόπῳ στάσεως : Διόδ.Σ 14,117 **τὸ χρυσίον ὃ εἰλήφεσαν εἰς τὴν Ῥώμην,** Αἰλ.ΠΙ 7,8 **εἰς Ἐκβάτανα ἀποθανεῖν,** Νικηφ.Πατρ.2,865B **ἐν Ῥώμῃ ἐστὶν εἰς μοναστήριον, - κατοικῶ εἰς Ἀθήνας, - διαμένει εἰς Παρισίους·** ‖ πρβλ. κ. Σοφ. Αἰ.80 **τοῦτον εἰς δόμους μένειν** (δ.γρ. ἐν δόμοισι)· ‖ μτγν., μσν. κ. νεώτ. γεν. σημαίνει τοπικὴν ἔκτασιν, ἀνά : Αἰλ.ΠΙ 9,16 **τοὔνομα εἰς τὴν Ἑλλάδα, φασίν, Ἱππομιγὴς δύναται,** Μηναῖ.1,1 Ἀπολ. **εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος σου, - περιεφέρετο εἰς τὴν ἀγοράν·** **3)** μετὰ ρημάτων λεκτικῶν ἢ δεικτικῶν κ. ἄλλων, τῆς **εἰς** ἀναφερομένης εἰς τὰ πρόσ. πρὸς ἃ ἢ ἐνώπιον τῶν ὁποίων ὁμιλεῖ τις, δεικνύει κττ., ἐνώπιον, πρός : Ἡρ.8,26 **εἰπέ τε ἐς πάντας τάδε,** Πλάτ.Πρωτ.312A **εἰς τοὺς Ἕλληνας σαυτὸν σοφιστὴν παρέχων, - ἀνήγγειλεν εἰς τοὺς πολίτας, - ὑπόσχομαι δῶρα εἰς τοὺς ἀριστεύοντας·** ‖ ὁμ. **λέγω εἰς τὸ μέσον - εἰς τὸ φανερόν** : Θουκ.1,23 **αἱ ἐς τὸ φανερὸν λεγόμεναι αἰτίαι,** Ξεν.ΚΠ 3,3,7 **λέγειν εἰς τὸ μέσον τῶν ταξιαρχῶν·** ‖ ὁμ. νεώτ. **εἰς ἐπήκοον** ὥστε νὰ καταστῇ ἀκουστὸς ὑπὸ πάντων : **τὸν ὕβρισε εἰς ἐπήκοον ὅλων τῶν παρισταμένων·** **4)** ἐν ἐλλειπτικῇ χρήσει μετὰ ρήματα μὴ δηλοῦντα κίνησιν πρός ἢ ἐντὸς θέσεώς τινος : Πλάτ.Πολ.468A **τὸν δὲ ζῶντα εἰς τοὺς πολεμίους ἁλόντα,** Ξεν.Ἀν.1,2,24 **τὴν πόλιν ἐξέλιπον εἰς χωρίον ὀχυρόν** (κ. μετέβησαν εἰς χωρίον ὀχυρόν)· ‖ κ. νεώτ. μετὰ γεν. συνήθ. κυρίων ὀνομ., ὑπονοουμένης αἰτιατ. ὀν. τόπου : Ἰλ.Φ 48 **εἰς Ἀΐδαο,** ἀττ. **εἰς Ἅιδου** (ἐνν. δόμους), αὐτ.Ζ 379 **εἰς Ἀθηναίης** (ἐνν. ἱερόν), Πλάτ.Συμπ.174A **ἐπὶ δεῖπνον εἰς Ἀγάθωνος, - μένω εἰς τοῦ ἀδελφοῦ μου·** ‖ κ. νεώτ. ὁμ. κ. μετὰ προσηγορ. : Ἰλ. Ω 482 **ἀνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ** (σὲ σπίτι πλουσίου)· **5)** ἐπὶ χρόνου πρὸς δήλωσιν χρονικῆς περιόδου, ἐντὸς τῆς ὁποίας, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας γίνεταί τι : Ἰλ.Τ 32 **ἤν περ καὶ κῆταί γε τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν·** πρβλ. κ. Διόδ.Σ 19,15 **μισθοδοτεῖν τινα εἰς ἓξ μῆνας** (δίδω μισθὸν ἀρκετὸν δι' ἓξ μῆνας)· ‖ ἁπλῶς πρὸς καθορισμὸν χρονικοῦ σημείου ἢ περιόδου, κατὰ τὴν ὁποίαν συμβαίνει τι : Ὀδ.Ξ 384 **καὶ φάτ' ἐλεύσεσθαι ἢ ἐς θέρος ἢ ἐς ὀπώρην,** Ξεν.Ἀν.2,3,25 **εἰς μὲν τὴν ὑστεραίαν οὐχ ἧκεν,** Ἐρωτόκρ.Α 16 **εἰς τὴν ἀρχὴ ἁ βασανιστῇ, καλὸ τὸ τέλος ἔχει, - εἰς στιγμὴν ἀκατάλληλον·** ‖ πολλάκις ἐν χρ. ὡς χρον. ἐπίρρ. οἷον **εἰς τρίτην ἡμέραν** ἢ ἁπλῶς **εἰς τρίτην** κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν : Πλάτ.Ἱππ. Μ 286B **καὶ ἐνθάδε μέλλω ἐπιδεικνύναι εἰς τρίτην ἡμέραν,** Ξεν.ΚΠ 5,3,27 **εἰς τρίτην δειπνήσω ἐν τῇ ἡμέρᾳ·** ‖ **ἐς καιρὸν** εἰς κατάλληλον καιρόν, ἐγκαίρως : Ἡρ.4,139 **χρηστὰ ἥκετε φέροντες καὶ ἐς καιρὸν ἐπείγεσθε·** ‖ **οὐκ ἐς ἀναβολὰς ἢ ἀμβολὰς** ἄνευ ἀναβολῆς : Ἡρ.8,21 **οὐκέτι ἐς ἀναβολὰς ἐποιεῦτο τὴν ἀποχώρησιν,** Εὐρ.Ἡρακλ.270 **κλαίων ἄρ' ἅψει τῶνδε κοὐκ ἐς ἀμβολάς·** ‖ **ἐς τότε** κ. **εἰς τότε** κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, εἰς τὸ παρελθὸν ἢ κ. εἰς τὸ μέλλον : Ὀδ.Η 317 **πομπὴν δ' ἐς τότ' ἐγὼ τεκμαίρομαι** (δ. γρ. ἐς τόδε), Δημ. 184 **οὐδ' εἰς τόθ' ὑπάρχειν ἡγησόμεθ' ἡμῖν·** ‖ **ἐς ὕστερον** ἢ ἁπλῶς **τὸ ὕστερον** ὑστέρως, βραδύτερον, κατόπιν, ὕστερα : Ὀδ.Μ 126 **ἥ μιν ἔπειτ' ἀποπαύσει ἐς ὕστερον ὁρμηθῆναι,** Θουκ.2,20 **ἀδεέστερον ἤδη ἐς τὸ ὕστερον τό τε πεδίον τεμεῖν·** ‖ ὁμ. κ. νεώτ. μετ' ἐπιρρ., οἷον **ἐς αὔριον** εἰς τὴν ἐπομένην ἡμέραν, αὔριον : Ἰλ.Θ 538 **ἠελίου ἀνιόντος ἐς αὔριον,** Πλάτ.Νόμ.858B **ὡς οὐκέτ' ἐξὸν εἰς αὔριον, - εἰς αὔριον τὰ σπουδαῖα·** **ἐς ὀπίσσω** εἰς τὸ μέλλον : Ὀδ.Υ 199 **γένοιτό τοι ἔς περ ὀπίσσω ὄλβος·** **ἐς αὖθις** κ. **εἰσαῦθις** βλ.λ. : Θουκ.4,63 **τὰς ἰδίας διαφορὰς ἐς αὖθις ἀναβαλώμεθα·** ‖ **ἐς αὐτίκα μάλα** ἀμέσως: Ἀριστφ. Εἰρ.367 **ἐς τίν' ἡμέραν; ἐς αὐτίκα μάλ'·** **εἰς ἔπειτα, ἐς τὸ ἔπειτα** κ. **εἰσέπειτα** βλ.λ. : Θουκ.2,64 **ἡ δὲ παραυτίκα τε λαμπρότης καὶ ἐς τὸ ἔπειτα δόξα·** ‖ **ἐς ὀψὲ** ὀψὲ βλ.λ., ἀργά : Θουκ.8,23 **τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐς ὀψέ·** ‖ **εἰς ἅπαξ** εἰσάπαξ βλ.λ. **εἰς ἔτι** εἰσέτι βλ.λ.· **6)** πρὸς δήλωσιν τοπ. ὁρίου, συνήθ. ἀντιτιθ. τῇ **ἐκ, ἀπό, ἕως, μέχρι**: Ἰλ.Υ 137 **ἐκ πάτου ἐς σκο-**

πιήν, ᾽Οδ.Η 87 ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ, - ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ δρόμου εἰς τὸ τέρμα του᾽ || ὁμ. πρὸς δήλωσιν χρονικοῦ ὁρίου: ᾽Ιλ.Ξ 86 ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ ἐς γῆρας τολυπεύειν, Αἰσχίν.1,180 ἐκ παιδὸς ἐς γῆρας (ἀπὸ τὴν παιδικὴν μέχρι τῆς γεροντικῆς ἡλικίας)᾽ || εἰς ἐμὲ μέχρι τῆς ἐποχῆς μου, μέχρι τῶν χρόνων μου: ᾽Ηρ.1,92 ταῦτα μὲν καὶ ἔτι ἐς ἐμὲ ἦν περιεόντα᾽ || εἰς ὅτε (πρβλ. ἔς τε) μέχρις ὅτου: ᾽Οδ. Β 99 εἰς ὅτε κέν μιν Μοῖρ᾽ ὀλοὴ καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο᾽ εἰς πότε; ἕως πότε, μέχρι πότε᾽ || εἰς ὁπότε μέχρι ποίου ἀκριβῶς χρόνου: Αἰσχίν. 3,90 τολμᾷ λέγειν ἀριθμῶν εἰς ὁπότ᾽ ἔσται᾽ || εἰς τί εἰς πότε: ᾽Ιλ.Ε 465 ἐς τί ἔτι κτείνεσθαι ἐάσετε λαὸν ᾽Αχαιοῖς;᾽ || ἐς ὅ μέχρις ὅτου: ᾽Ηρ.1,93 ἐς ὃ ἂν συνοικήσωσι τοῦτο ποιέουσαι᾽ || ἐς οὗ μέχρι ὅτου, ἕως ὅτου: ᾽Ηρ.1,67 ἐς οὗ δὴ.. ἀνεῦρεν᾽ || ἐς τόδε ἕως τώρα: ᾽Ηρ.7,29 ἐγὼ ἐπεί τε ἐξῆλθον τὴν Περσίδα χώρην, οὐδενὶ ἀνδρὶ συνέμιξα ἐς τόδε᾽ || γενικῶς πρὸς δήλωσιν μέτρου ἢ ὁρίου ἄνευ ἀναφορᾶς εἰς τόπον ἢ χρόνον, ἕως, μέχρι: ᾽Ιλ.Ψ 523 ἀτὰρ τὰ πρῶτα καὶ ἐς δίσκουρα λέλειπτο (ἔμεινεν ὀπίσω ὅσον φθάνει ὁ δίσκος ριπτόμενος, εἰς βολὴν δίσκου), Θουκ.8,29 ἐς δραχμὴν ᾽Αττικὴν ἑκάστῳ.. διέδωκε, Θεόφρ. Χαρ.23,8 καὶ ἐπὶ τὰς κλίνας ἐλθὼν ἱματισμὸν ζητῆσαι εἰς δύο τάλαντα (ἀξίας μέχρι δύο ταλάντων)᾽ || ἐς τὰ μάλιστα = εἰς τὸν μέγιστον βαθμόν: ᾽Ηρ.1,20 ξεῖνον ἐς τὰ μάλιστα᾽ || εἰς πλῆθος=πολλοί: Θουκ.1,14 τριήρεις περί τε Σικελίαν τοῖς τυράννοις ἐς πλῆθος ἐγένοντο᾽ || ἐς ὃ ἐμέμνηντο ὅσον ἐνθυμοῦνται: Θουκ.5,66᾽ || ἐς τὸ ἔσχατον μέχρις ἐσχάτων: ᾽Ηρ.7,229 καὶ κατεκέατο.. ὀφθαλμιῶντες ἐς τὸ ἔσχατον᾽ || εἰς ἅλις ἀρκετά: Θεόκρ.25,17 λειμῶνες ὑπόδροσοι εἰαμεναί τε εἰς ἅλις᾽ || κ. νεώτ. συχνάκις μετ᾽ ἀριθμητ., περίπου: Αἰσχ.Πέρσ.339 ἐς τριακάδας δέκα ναῶν, Θουκ. 1,74 ναῦς μέν γε ἐς τὰς τετρακοσίας ὀλίγῳ ἐλάσσους (περίπου τετρακοσίας), - ἀνῆλθον εἰς πεντακοσίους, - εἰς δισχιλίους᾽ || εἰδ. στρατ. εἰς ἕνα, εἰς δύο, εἰς τέσσαρας κττ. εἰς βάθος ἑνός, δύο, τεσσάρων ἀνδρῶν: Ξεν.ΚΠ 2,3,21 εἰς δύο ἄγειν τὸν λόχον᾽ || ὁμ. ἐπὶ στρατ. φάλαγγος εἰς δύο στοίχους, εἰς δυάδας, τριάδας κττ.: Ξεν.᾽Αν. 2,4,26 ὁ δὲ Κλέαρχος ἡγεῖτο μὲν εἰς δύο, Αἰν. Τακτ.40,6᾽ || ὁμ. μετ᾽ ἐπιρρ. ἐς τρίς κ. ἐστρίς τρὶς κτλ.: Πίνδ.Ο 2,124 ὅσοι δ᾽ ἐτόλμασαν ἐς τρίς, ᾽Ηρ.1,86 ἐς τρὶς οὐνομάσαι Σόλωνα᾽ || μτγν., νεώτ. κ. δημ. μετ᾽ ἀριθμ. πρὸς δήλωσιν διανομῆς ἢ διαιρέσεως: ΠΔΒασ.1,10,21 προσάγει σκῆπτρον Βενιαμὶν εἰς φυλάς, ᾽Ερωτόκρ.Δ 681 ἐσπάσαν τὰ κοντάρια τους κι εἰς ἑκατὸ γενῆκα, - κατέταξαν τὸν πληθυσμὸν εἰς ἐθνικότητας, - δρᾶμα εἰς πράξεις πέντε᾽ **7)** πάπ., μσν., νεώτ. κ. δημ. πρὸς δήλωσιν ἀξίας: Πάπ. ἐγγυῶμαι αὐτὸν εἰς νομισμάτια δέκα, Κωδ.99,7 ὡς πιπράσκεσθαι τοῦ σίτου μόδιον ἓν εἰς τὸ νόμισμα, ᾽Ιω.Μοσχόπ.2992Α ἔλαβεν εἰς τὰ δύο λεπτὰ θερμία, - δύο εἰς τὴν δραχμήν᾽ **8)** κ. μσν. νεώτ. κ. δημ. πρὸς δήλωσιν ἀναφορᾶς, σχέσεως, πρός, ὡς πρός: ᾽Ηρ.1,86 λέγων ἐς ἑαυτόν, Θουκ. 8,46 ἡ ἐς γῆν καὶ θάλασσαν ἀρχή᾽ || κ. νεώτ. ὁμ. πρὸς δήλωσιν σχέσεως ἐχθρικῆς: ᾽Ηρ.6,65 ἡ ἔχθρη ἡ ἐς τὸν Δημάρητον, Αἰσχ.Πρ.945 τὸν ἐξαμαρτόντ᾽ ἐς θεούς, Θουκ.1,66 αἰτίαι μὲν αὗται προυγεγένηντο ἐς ἀλλήλους, - προσβολὴ εἰς τὴν οἰκογένειάν σου᾽ || ὁμ. πρὸς δήλωσιν σχέσεως φιλικῆς: Θουκ.2,9 φιλία εἰς ἀμφοτέρους, - ἔδειξε προθυμίαν καὶ καλὴν θέλησιν εἰς ὅλους᾽ || κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. κατά τι, ὡς πρός τι: Αἰσχ.Πέρσ.326 πρῶτος εἰς εὐψυχίαν, Σοφ.ΟΚ 577, Θουκ.4,55 ἄτολμος εἰς τὴν μάχην, Πλάτ.᾽Απολ.29D πόλεως εὐδοκιμωτάτης ἐς σοφίαν, - πρῶτος εἰς τὴν ἀνδρείαν, - τὸν ὑπερβαίνει εἰς τὴν δεινότητα τοῦ λόγου, - σὲ περνῶ εἰς τὴν ἐξυπνάδα᾽ || ὁμ. διά τι: ᾽Αριστφ. Εἰρ.740 εἰς τὰ ῥάκια σκώπτοντας ἀεί, Θουκ.8,88, σύτ.5,75 ἐπιφερομένην αἰτίαν ἐς τε μαλακίαν.. καὶ ἐς τὴν ἄλλην ἀβουλίαν, Ξεν.᾽Ελλ.7,4,30 εἰς τὰ πολεμικὰ καταφρονεῖσθαι᾽ || ὅσον ἀφορᾷ εἴς τι: Εὐρ.᾽Ορ.542 ἐγὼ δὲ τἄλλα μακάριος πέφυκ᾽ ἀνὴρ πλὴν εἰς θυγατέρας᾽ **9)** πρὸς δήλωσιν τρόπου: Πλάτ.Νόμ.774Β εἰς μὲν οὖν χρήματα ὁ μὴ θέλων γαμεῖν ταῦτα ζημιούσθω, - ἐπληρώθη εἰς χρῆμα - εἰς εἶδος᾽ || κατὰ ποικίλας συνεκφορὰς ἐν χρ. ὡς ἐπιρρ. τροπικά, οἷον ἐς κοινὸν = κοινῶς: Αἰσχ.Πρ.844, σύτ.Εὐμ.408 πᾶσι δ᾽ ἐς κοινὸν λέγω᾽ || ἐς τὸ πᾶν = πάντως, ὅλως διόλου, καθ᾽ ὅλα: Αἰσχ.᾽Αγ.682 τίς ποτ᾽ ὠνόμαζεν ὧδ᾽ ἐς τὸ πᾶν ἐτητύμως᾽ || ἐς τάχος=ταχέως: ᾽Αριστφ.᾽Αχ.686 ἐς τάχος παίει᾽ || εἰς εὐτέλειαν=εὐτελῶς: ᾽Αριστφ.᾽Ορν.805 εἰς εὐτέλειαν χηνὶ συγγεγραμμένῳ᾽ || ἐς τἀρχαῖον κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀρχαίων, ὡς ἐσυνήθιζον οἱ παλαιοί: ᾽Αριστφ. Νεφ.593 εἶτα φιμώσητε τούτου τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα αὖθις ἐς τἀρχαῖον ὑμῖν᾽ || εἰς καλόν=καλῶς: Σοφ.ΟΤ 78 ἀλλ᾽ εἰς καλὸν σύ τ᾽ εἶπας᾽ || εἰς δέον=δεόντως: ᾽Ηρ.1,119 ὅτι τε ἡ ἁμαρτάς οἱ ἐς δέον ἐγεγόνεε᾽ || εἰς μάτην κ. νεώτ. = ματαίως: ᾽Αριστείδ.3,716 ἅμα μὲν σχεδὸν ὥσπερ εἰς μάτην γίγνεσθαι τοὺς λόγους, ᾽Ωριγέν.᾽Αρχ.1,130 ἐὰν μὴ κύριος φυλάξῃ πόλιν, εἰς μάτην ἠγρύπνησεν ὁ φυλάσσων, - εἰς μάτην ὁμιλεῖς᾽ **10)** κ. νεώτ. κ. δημ. πρὸς δήλωσιν τέρματος εἴς τι τέλος, μεταβολὴν ἐκ μιᾶς καταστάσεως εἰς ἑτέραν: ᾽Ηρ. 1,120 καὶ νῦν ἐς τί ὑμῖν ταῦτα φαίνεται φέρειν, Ξεν.Οἰκ.17,10 ἢν μέντοι ἐκτρέφειν ἐᾷς τὴν γῆν διὰ τέλους τὸ σπέρμα εἰς καρπόν, ᾽Αποκρ.11,6 στρέφειν τι εἰς αἷμα, - μετέτρεψε τὰς χέρσους εἰς εὐφόρους ἀγρούς᾽ || μτγν., μσν. κ. νεώτ. μετὰ τοῦ εἰμί ἢ γίγνομαι ἢ κ. ὁμ. πρὸς σχηματισμὸν κατηγορουμένου, ὡς: ΠΔΓέν.2,24 καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν, ΚΔΛουκ.13,19 καὶ ηὔξησε καὶ ἐγένετο εἰς δένδρον μέγα, ᾽Ιω.Λυδ. 220 προσελάβοντό με εἰς πρῶτον χαρτουλάριον᾽ || κ. μσν. κ. νεώτ. πρὸς δήλωσιν σκοποῦ: ᾽Ιλ.Ι 102 εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν, ᾽Ηρ.7,29 οὐδὲ ὅστις ἐς ὄψιν τὴν ἐμὴν καταστάς, Σοφ.Φιλ.111 ὅταν τι δρᾷς εἰς κέρδος, ΚΔΜᾶρκ.1,38 εἰς τοῦτο γὰρ ἐξελήλυθα, - εἰς μνήμην τοῦ ἀποθανόντος᾽ || κ. νεώτ. κ. δημ. ὁμ. κ. μετ᾽ ἐπιθ. οἷον ἐπιτήδειος, εὐπρεπὴς κττ., εἴς τι: ᾽Ηρ.1,115 ἐδόκεον γάρ σφι εἶναι ἐς τοῦτο ἐπιτηδεώτατος, - δεινὸς εἰς τὸ λέγειν᾽ || εἰς φόβον πρὸς ἐκφόβησιν: ᾽Ιλ.Ο 310 ἣν ἄρα χαλκεὺς ῞Ηφαιστος Διὶ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν᾽ || εἰς κάλλος ζῆν χάριν τοῦ κάλλους, ὅθ. ζῆν πρὸς ἐπίδειξιν: Ξεν.ΚΠ 1,33 ἀλλὰ ἰδὼν ἂν αὐτοὺς ἡγήσω τῷ ὄντι εἰς κάλλος ζῆν᾽ || εἰς τὸ πρᾶγμα εἶναι συντελεῖν, τείνειν εἰς τὴν ὑπόθεσιν, εἶναι χρήσιμον εἰς τὸν σκοπόν: Δημ.961᾽ || ὁμ. εἰς δαίτην, εἰς γάμους κττ. καλεῖν, πρβλ. κ. νεώτ. καλῶ εἰς δεῖπνον, εἰς γεῦμα, εἰς διασκέδασιν κττ.: Γαλ.π.᾽Αέτ.1,1,5 ἐς δαίτην ἐκάλεσε, - ἐκάλεσεν εἰς ἑορτήν᾽ || κ. νεώτ. συνήθως ἐπὶ δαπάνης καταβαλλομένης διά τι ἀντικείμενον: ᾽Επιγρ., ᾽Αριστφ.Νεφ.859 ὥσπερ Περικλέης εἰς τὸ δέον ἀπώλεσα, - ἐδαπάνησα πολλὰ εἰς διασκεδάσεις᾽ **11)** μσν. πρὸς δήλωσιν ὀργάνου, διά: Μαλάλ.1 407,15 εἰς ἀξίνας ἔκοπτον, ᾽Αρέθ.10 εἶθ᾽ οὕτως εἰς πτύους λικμηθῆναι τὴν τέφραν εἰς τὸν ἀέρα, ᾽Ιω.Μοσχόπ.2949Β ἐσφόγγισεν τὸν φοῦρνον εἰς τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ᾽ **12)** μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ἡ εἰς μετ᾽ αἰτ. εἰς ἀντικατάστασιν τῆς δοτικῆς: ΚΔΠράξ.24,17 ἐλεημοσύνας ποιήσω εἰς τὸ ἔθνος μου καὶ προσφοράς, - φοβερὸς εἰς τοὺς ἐ-

χθροὺς καὶ ἀγαπητὸς εἰς τοὺς φίλους· **13)** μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ὅρκων ἢ εὐχῶν : ΚΔ Ματθ.5,35 **μὴ ὀμόσαι . . μήτε εἰς Ἱεροσόλυμα, - εἰς τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ, - εἰς τὴν ὑγείαν σας·** **14)** νεώτ. εἰς ποικίλας φρ. ἐλλειπτ. συνήθ. στρατ. ἢ τῆς γυμναστ., οἷον : **εἰς τὰ ὅπλα** (ἐνν. σπεύσατε) παράγγελμα στρατ. πρὸς δήλωσιν ὅτι πρέπει οἱ στρατιῶται νὰ λάβωσι τὰ ὅπλα των πρὸς ἀντιμετώπισιν κινδύνου· || ὁμ. **εἰς παράταξιν**) ἐνν. συνταχθῆτε) παράγγελμα πρὸς σύνταξιν φάλαγγος· || ὁμ. **εἰς τὸν καιρὸν** παράγγελμα εἰς τὴν γυμναστικὴν πρὸς δήλωσιν ὅτι οἱ γυμναζόμενοι ὀφείλουν νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν προηγουμένην κίνησιν· || **εἰς ἔπαρσιν σημαίας** παράγγελμα πρὸς ἀνύψωσιν τῆς σημαίας· || ὁμ. **εἰς ἀνακρέμασιν λέμβων·** || ὁμ. **εἰς θήκην λόγχην** (ἐνν. θέσατε)· ὁμ. **εἰς κολεὸν σπάθην** κ.ἄ.

εἷς-μία-ἕν κ. μσν., νεώτ., δημ. ἀρσ. **ἕνας,** ἐπ. **ἔεις,** δωρ. **ἧς,** ἰων. θηλ. **μίη,** ἐπ. ἰων. κ. αἰολ. **ἴα,** δημ. **μιά,** οὐδ. δημ. **ἕνα·** γεν. ἀρσ. κ. οὐδ. **ἑνός,** δημ. **ἑνοῦ** κ. **ἑνοῦς** κ. **μιανοῦ,** θηλ. **μιᾶς,** ἐπ. ἰων. κ. αἰολ. **ἰῆς·** δοτ. ἀρσ. κ. οὐδ. **ἑνί,** θηλ. **μιᾷ,** ἐπ., ἰων., αἰολ. **ἰῇ,** οὐδ. **ἰῷ·** αἰτ. **ἕνα,** δημ. **ἕναν,** θηλ. **μίαν,** ἐπ., ἰων., αἰολ. **ἴαν,** δημ. **μιάν·** κ. πληθ. π. Ἀριστλ. **ἕνες·** ὡς ἀριθμ. ἐκφράζον τὴν ἔννοιαν τῆς μονάδος κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ δύο, τρία κτλ. κ. γεν. τὸ πολλοί : Ἰλ.Β 204 **οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἷς κοίρανος ἔστω, εἷς βασιλεύς, - τὸ ἵδρυμα διοικεῖται ὑπὸ ἑνὸς ἰσοβίου προέδρου καὶ δέκα συμβούλων, - μᾶς ἔδωσε μιὰ δραχμὴ γιὰ ἐλεημοσύνη·** || πολλάκις μετ' ἐξάρσεως ι πιστεύω εἰς **ἕνα θεόν, - μιὰ εἶναι ἡ ἀλήθεια·** || συχνάκις μετὰ τοῦ **μόνος,** οἷος πρὸς ἐπίτασιν τῆς διαστολῆς ἀπὸ τῶν πολλῶν,εἰς μόνον : Ἰλ.Δ 397 **ἕνα δ' οἶον ἵει οἰκόνδε νέεσθαι,** Ὀδ.Η 65 **μίαν οἴην παῖδα λιπόντα Ἀρήτην,** αὐτ.Ψ 227 **ἀλλ' οἷοι σύ τ' ἐγώ τε καὶ ἀμφίπολος μία μούνη,** Ἡρ.Ι,119 **ἦν γάρ οἱ παῖς εἷς μοῦνος,** Ἀριστφ.Πλ.1053 **ἐὰν γὰρ αὐτὴν εἷς μόνος σπινθὴρ λάβῃ,** Ἀπολλ.Ρ 4,286 **ὅς δή τοι τείως μὲν ἀπείρονα τέμνετ' ἄρουραν εἷς οἷος,** ΑΠ 7,324 **ὑπὸ πλακὶ τῇδε τέθαμμαι, μούνῳ ἐνὶ ζώναν ἀνεκλυσαμένα, - τί νὰ σοῦ κάμῃ ἕνας μοναχὸς μπροστὰ σὲ τόσους·** || μτγν., μον., νεώτ. κ. δημ. **εἷς καὶ μόνος** ἐν ὁμ. σημ. : Διον.Ἀλ. Ρωμ.Ι,74 **ἐπὶ τοῦ παρὰ τοῖς ἀρχιερεῦσι κειμένου πίνακος ἑνὸς καὶ μόνου,** Τζέτζ.Χιλ.7,727 **μιᾷ ῥοπῇ καὶ μόνῃ,** Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.162,19 **κι ὁπόχει δυὸ ἀγαπητικές, νά 'χῃ σαράντα μαχαιριές·** || μετὰ τῆς μτχ. τοῦ εἰμί **εἷς ὤν** ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ πολλοί : Σοφ.ΟΤ 247 **εἴτε τις εἷς ὢν λέληθεν εἴτε πλειόνων μέτα·** || ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πολύς : Αἰσχ.Ἀγ.1456 **μία τὰς πολλάς, τὰς πάνυ πολλὰς ψυχὰς ὀλέσασα·** || μεθ' ὑπερθετικοῦ πρὸς δήλωσιν ἐμφάσεως, μοναδικός : Ἰλ.Μ 243 **εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης,** Ἡρ.6,127, Αἰσχ.Πέρσ.327 **εἷς ἀνὴρ πλεῖστον πόνον ἐχθροῖς παρασχών,** Σοφ.ΟΤ 1380 **τῶν ὁ παντλήμων ἐγὼ κάλλιστ' ἀνὴρ εἷς ἔν γε ταῖς Θήβαις τραφεὶς ἀπεστέρησα,** αὐτ.Φιλ.1344 **Ἑλλήνων ἕνα κριθέντ' ἄριστον,** Θουκ.8,68 **καὶ ἐν δικαστηρίῳ καὶ ἐν δήμῳ πλεῖστα εἷς ἀνὴρ . . δυνάμενος ὠφελεῖν,** Δημ.275 **εἷς ἀνὴρ τῶν μεγίστων αἴτιος κακῶν·** || ὁμ. κ. ἄνευ ὑπερθ. : Αἰσχ.Ἑπτ.6 **Ἐτεοκλέης ἂν εἷς πολὺς κατὰ πτόλιν ὑμνοῖτο,**'Ερωτόκρ.Γ 1024 **εἷς κουζουλὸς πόσα μπορεῖ νὰ φέρῃ·** || δημ. πρὸς ἔξαρσιν τῆς μηδαμινότητος τοῦ ἀτόμου ἀπέναντι τῶν σπουδαίων ἀποτελεσμάτων τὰ ὁποῖα ἔχουσιν αἱ ἐνέργειαί του ἢ κ. ἀντιθέτως : **ἕνας τιποτένιος νὰ κατορθώσῃ τέτοιες δουλειές, - ἕνας παλιάνθρωπος ἐκεῖ πέρα, καὶ τὸν σέβονται ὅλοι τους·** || μετὰ τοῦ ἄρθρ. πρὸς δήλωσιν ἀντιθέσεως κ. ἐντόνου ἀντιδιαστολῆς : Ἰλ.Υ 272 **δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο, τὴν δὲ μίαν χρυσέην,** Ὀδ.Υ 110 Πλάτ.Κριτ.48Α **ὅτι ὁ ἐπαΐων** (ἐρεῖ) . . **ὁ εἷς, καὶ αὐτὴ ἡ ἀλήθεια,** Ἀριστλ.Πολ.1287b, 13 **τοῦ ἑνὸς οἱ δύο ἀγαθοὶ βελτίους,** Θεόκρ.6,22 || ὁμ. μετ' ἀρνήσεως οἷον : **εἷς οὐδείς, ἓν οὐδέν,** οὐδείς, κανείς : Ἡρ.Ι,32 **ὡς δὲ καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἓν οὐδὲν αὔταρκές ἐστι,** Θουκ.2,51 **ἕν τε οὐδὲν κατέστη ἴαμα** (= κανένα δὲν βρέθηκε φάρμακο)· || ὁμ.ἐν φρ. **εἷς ἀνὴρ οὐδεὶς ἀνήρ**:Δίων Χρυσ.48,10· || **οὐχ εἷς** οὐχὶ εἷς ἀλλὰ πλείονες τοῦ ἑνός : Αἰσχ. Ἑπτ.103 **πάταγος οὐχ ἑνὸς δορός,** Εὐρ.Ἀνδρ.96 **πάρεστι δὲ οὐχ ἓν ἀλλὰ πολλά μοι στένειν, - ὄχι ἕνας καὶ δυό, ὁλόκληρο φουσάτο ρίχτηκ' ἐπάνω του·** || ὁμ. **οὐχ εἷς..** οὐδὲ δύο οὐχὶ ἕνα καὶ δύο ἀλλὰ πάντες : Δημ.848 **οὐχ εἷς οὐδὲ δύο ταῦτ' ἴσασιν·** || ὁμ. **οὐ μίαν οὐδὲ δύο** (ἐνν. ἡμέρας) ἐπὶ πολὺν χρόνον : ΠΔ Βασ.4,6,10 **καὶ ἐφυλάξατο ἐκεῖθεν οὐ μίαν οὐδὲ δύο·** || εἷς οὐ, **εἷς μὴ** ἐντονώτερον τοῦ **οὐδείς, μηδεὶς** βλ.λς. : Ἀριστφ. Θεσμ.549 **μίαν γὰρ οὐκ ἂν εἴποις τῶν νῦν γυναικῶν Πηνελόπην,** Ξεν.Ἀν.5,6,12 **εἰ μὲν πλοῖα ἔσεσθαι μέλλει ἱκανὰ ὡς ἀριθμῷ ἕνα μὴ καταλειπεσθαι ἐνθάδε·** πρβλ. κ. δημ. **ἕνας δέν, ἕνας νὰ μὴ . .** ἀντὶ κανένας : **ἕνας δὲν βρίσκεται νὰ πῇ καλὸ γι' αὐτόν, - ἕνας νὰ μὴ μείνῃ πίσω·** || **οὐδὲ εἷς, μηδὲ εἷς** κ. δημ. **οὔτε ἕνας, μήτε ἕνας** ἐντονώτερα τοῦ **οὐδείς, μηδείς, κανένας** βλ.λς· || **εἷς ἕκαστος** ἕκαστος καθ' ἑαυτόν, ὁ καθένας χωριστά : Ἡρ.Ι,123 **συμμίσγων ἑνὶ ἑκάστῳ ὁ Ἅρπαγος,** Πλάτ.Πρωτ.332C **ἑνὶ ἑκάστῳ τῶν ἐναντίων ἓν μόνον ἐστὶν ἐναντίον·** || μσν. ὁμ. μετὰ τοῦ ἄρθρου **ὁ εἷς ἕκαστος** : Τζέτζ.Χιλ.7,331 **ἐκβάντες ἐκ τῆς λάρνακος ὁ εἷς ἕκαστος αὐτῶν·** || **ἑνὸς** = ἑνὸς ἑκάστου : Ἀριστλ.Μετφ.1003b,19 **ἅπαντος δὲ γένους καὶ αἴσθησις μία ἑνὸς καὶ ἐπιστήμη·** ὁμ. κατὰ πληθ. : Πάπ. **ἑκάτεροι ἕνες·** **2)** μετὰ τῆς **κατὰ** ἐν ποικίλαις συνεκφοραῖς, οἷον **καθ' ἓν ἕκαστον** ἕκαστον χωριστά, ἓν πρὸς ἓν : Ἡρ.1,9 **ἐπὶ τοῦτον τῶν ἱματίων κατὰ ἓν ἕκαστον ἐκδύνουσα θήσει·** || **καθ' ἕνα, καθ' ἕν** : Πλάτ.Σοφ.217Α **καθ' ἓν ὄνομα γένος ἑκάστῳ προσῆπτον,** Δημ.560 **καθ' ἕνα ἕκαστον ἡμῶν ἀποστερεῖν·** || **εἷς κατὰ εἷς** κ. **εἷς καθ' εἷς** ἕνας ἕνας χωριστά : ΚΔ.Μάρκ.14,19 **οἱ δὲ ἤρξαντο λυπεῖσθαι καὶ λέγειν αὐτῷ εἷς καθ' εἷς·** || **καθ' ἓν γίγνεσθαι, εἶναι** = εἶμαι ἡνωμένος : Θουκ.8,46 **γενομένης δ' ἂν καθ' ἓν τῆς ἐς γῆν καὶ θάλασσαν ἀρχῆς,** Ξεν.Ἑλλ.5,2,16· || πάπ. **τὸ καθ' ἓν** ὡς οὐσ. κατάλογος περιέχων ἓν πρὸς ἓν λεπτομερῶς πρόσωπα ἢ πράγμ. : Πάπ.· **3)** ὁμ. μετὰ τῆς προθέσεως **ἀντὶ** ἐν ποικίλαις χρ., οἷον **ἐν ἀνθ' ἑνὸς** ὑπεράνω ὅλων, πρὸ παντός : Πλάτ.Πολ.331Β,αὐτ.Φίλ.63C **πάντων . . γενῶν ἄριστον ἓν ἀνθ' ἑνὸς συνοικεῖν ἡμῖν·** || ὁμ. **ἓν ἀνθ' ἑνὸς** τὸ ἓν συγκρινόμενον, παραβαλλόμενον πρὸς τὸ ἕτερον, ἐπὶ πραγμάτων ἐντελῶς ὁμοίων, δυναμένων ν' ἀντικαταστήσωσιν ἄλληλα : Ἀρποκρ. ἐν λ. σῖτος Εὐστ.1393,8 **εἰπεῖν γὰρ ἓν ἀνθ' ἑνός νόστος ἐστὶν ἐπανέλευσις·** || πάπ. **μίαν ἀντὶ μιᾶς ἐναλλάξ** : Πάπ. **μετρήσω μίαν δοχικῷ ἀντὶ μιᾶς Ἀθηναίου** (μιὰ φορὰ μὲ τὸ δοχικὸν μέτρον καὶ μιὰ μὲ τὸ Ἀθηναίου ἐναλλάξ)· **4)** ὁμ. ἐν συνεκφ. μετὰ τῆς **ἐπὶ** ἐν ποικίλαις σημ., οἷον : **ἐπὶ ἕνα ἕκαστον, ἐπὶ ἑνός, ἓν ἐφ' ἑνός** : Ἡρ.467 **ἐπὶ μίαν ἑκάστην ῥάβδον τιθέντες θεσπίζουσιν** (εἰς ἑκάστην κεχωρισμένως), Πλάτ.Θεαίτ.157Α **ἐπεὶ καὶ τὸ ποιοῦν εἶναί τι καὶ τὸ πάσχον ἐπὶ ἑνὸς νοῆσαι** (ἑνιαίως, ἐν μιᾷ ἐννοίᾳ), αὐτ. Σοφ.229Β· **5)** ὁμ. ἐν συνεκφ. μετὰ τῆς προθ. **πρὸς** ἐν φρ. **ἓν πρὸς ἓν** μετὰ τοῦ συμβάλλειν, ἀλλὰ καὶ ἄνευ αὐτοῦ ἐπὶ συγκρίσεων, τὸ ἓν συγκρινόμενον πρὸς τὸ ἀντίστοιχόν του : Ἡρ. 4,50 **ἐπεὶ ὕδωρ γε ἓν πρὸς ἓν συμβάλλειν ὁ Νεῖ-**

λος πλήθει ἀποκρατέει, Πλάτ.Νόμ.647Β καὶ τὴν ἐν τῷ πολέμῳ νίκην καὶ σωτηρίαν ἓν πρὸς ἓν.. ἀπεργάζεται· || νεώτ. κ. δημ. ὁμ. ἐν τῇ αὐτῇ ἐκφορᾷ ἓν πρὸς ἓν κ. δημ. ἕνα πρὸς ἕνα ἅπαντα ἐν ἁπάσαις ταῖς λεπτομερείαις, ἄνευ οὐδεμιᾶς παραλείψεως: θὰ σᾶς τὰ διηγηθῶ ἅπαντα ἓν πρὸς ἕν, - μᾶς τά 'πε ἕνα πρὸς ἕνα τὰ καθέκαστα· || πρὸς ἕν· εἷς εἷς ἐναντίον ἑνός : Δημ.557 οὐδ' ἄξιον θανάτου ὅ τι ἂν τις πρὸς ἕνα εἷς διαπράττηται· **6)** μτγν. ἐν συνεκφ. μετὰ τῆς παρά, παρ' ἕνα ἐναλλὰξ ὁ εἷς πλησίον τοῦ ἑτέρου : Λουκ.'Ορχ. 12 ὄρχησίς ἐστι κοινὴ ἐφήβων τε καὶ παρθένων, παρ' ἕνα χορευόντων· || ὁμ. ἓν παρ' ἓν : Πλούτ. 'Ηθ.106E καὶ τοῦτο ἓν παρ' ἓν ποιεῖν ἀδιαλείπτως· **7)** ἐν συνεκφ. μετὰ τῆς προθ. εἰς ἐν ποικίλαις φρ. οἷον εἰς ἓν εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, ὁμοῦ : Εὐρ.'Ορ.1640 Ἕλληνας εἰς ἓν καὶ Φρύγας ξυνήγαγον, αὐτ.'Ανδρ.1172 εἰς ἓν μοίρας συνέκυρσας (τὴν ἴδια μοῖρα ἔλαχες), Θουκ.6,85 οὔτε γὰρ ἡμῖν ἔτι ἔσται ἰσχὺς τοσαύτη εἰς ἓν ξυστᾶσα εὐμεταχείριστος (τοσαύτη δύναμις συνηνωμένη)· || εἰς ἓν ἐλθεῖν ὁμονοεῖν· Σουΐδ. «εἰς ἓν ἦλθον ἀντὶ τοῦ ὡμονόησαν» : 'Απολλ.Ρ1,39 ἀπόπροθεν εἰς ἓν ἰόντες· || ὁμ. εἰς μίαν βουλεύειν, εἰς μίαν βουλὴν εἶναι, ἐς μίαν νοεῖν συμφωνεῖν, συμφιλιοῦσθαι : 'Ιλ.Β 379 εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν βουλεύσομεν, Θουκ.5,111 ἧς μιᾶς πέρι καὶ ἐς μίαν βουλὴν τυχοῦσάν τε καὶ μὴ κατορθώσασαν ἔσται, Αἰλ.ΖΙ 5,9 οὐ μὴν ὁμολογοῦσιν τούτοις, οὐδὲ εἰς μίαν νοοῦσιν· || μσν. εἰς μίαν ἢ εἰς μίαν ἀμέσως· πρβλ. ζιμιό : Βέλθ.Χρ. π. Κορ.'Ατ. 2,247 ἦλθεν εἰς μίαν ὁ Βέλθανδρος, κατέμπροσθεν ἐστάθη, Θανατ.Ρόδου π. Κορ. αὐτ. εἶπα καὶ ἀποκρίθηκα τὸν λογισμόν μου εἰς μίαν, Στέφ. Σαχλ. π. Κορ. αὐτ.2,396 καὶ κεῖνος λέγει την εἰς μίαν, ἰντά 'χεις, συνοδιά μου· **8)** ἐν συνεκφ. μετὰ τῆς ἐξ, ἐκ : 'Αρρ.'Επικτ.1,10,5 ἓν ἐξ ἑνὸς ἐπισεσώρευκεν, Λουκ.'Ον.54 ἐγὼ δὲ ἓν ἐξ ἑνὸς ἐπιτρέχων· || παθ. μίαν ἐκ μιᾶς ἀπὸ τῆς μιᾶς ἡμέρας εἰς τὴν ἄλλην : Πάπ. καὶ μίαν ἐκ μιᾶς ὑπερετίθετο, αὐτ. διαβάλλων με μίαν ἐκ μιᾶς· || μτγν. κ. νεώτ. ὁμ. μετὰ τῆς ἐν ἐν φρ. οἷον ὡς ἑνί γε εἰπεῖν, - ἐν ἑνὶ λόγῳ, συντόμως, μ' ἕνα λόγο : Νόνν. Εὐαγγ.'Ιω.46,13 καὶ μίαν εἶν ἑνὶ πάντες.. ἴαχον αὐδήν· **9)** κ. μσν. μετὰ τῆς ὑπό ἐν φρ. ὑφ' ἓν ἀμέσως, συγχρόνως, ὁμοῦ : Θεόφρ.ΦΙ 1,1,9 καυλὸν δὲ λέγω τὸ ὑπὲρ γῆς πεφυκὸς ὑφ' ἕν, Σέξ.'Εμπ. Μαθ.10,124, Κεδρ.Γεώργ.1,2Β ὀλίγα συλλέξαντες.. καὶ ὑφ' ἓν ἐπιδρομάδην συνθέμενοι, πρβλ. Πλωτ. 6,2,1 ὑφ' ἓν θέσθαι τὸ ὂν τῷ μὴ ὄντι (ἐξετάζω ὁμοῦ τὸ ὂν καὶ τὸ μὴ ὄν)· πρβλ. κ. ὑφέν· **10)** μτγν., μσν. μετὰ τῆς ἀπό, ἀπὸ μιᾶς ἀπὸ συμφώνου : ΚΔ Λουκ.14,18 καὶ ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι πάντες· || κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν, ἀναντιρρήτως : Κορ.'Ατ.4Α,323 εἶναι ἀπὸ μιᾶς τρελλός· || πάπ. ἀμέσως, μιὰ καὶ καλή : Πάπ. μέλλω γὰρ ἀπὸ μιᾶς αὐτὸν πληρῶσαι· || δημ. φρ. ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς ἀνέκαθεν, ἀρχῆθεν· **11)** πάπ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν ποικίλαις συνεκφοραῖς μετὰ τῆς διά οἷον μίαν διὰ μιᾶς ἀναλόγως τῶν περιστάσεων, πότε τὸ ἓν πότε τὸ ἕτερον : Πάπ. χαριτήσω δὲ ὑμῖν λόγῳ ὑπερεσίας μίαν διὰ μιᾶς εἰς ὅλον τὸν ἐνιαυτόν.. γογγυλῶν δέματα ἑπτὰ καὶ κοριδίου δέμα ἓν καὶ ἡδεοσμοῦ δέμα ἕν· || νεώτ. καὶ δημ. διὰ μιᾶς δημ. κ. γιὰ μιᾶς ἀμέσως, ἐξ ὁλοκλήρου, αἴφνης, γρ. κ. μονολεκτικῶς διαμιᾶς· πρβλ. μονομιᾶς : δ.δίστ. μιὰ σ' εἶδα, μιὰ σ' ἀγάπησα, γιὰ μιᾶς τὸ νοῦ μου πῆρες, - διὰ μιᾶς ἀπήντησεν, - διὰ μιᾶς σηκώθηκε ἀνεμοστρόβιλος· || πληρώνω διὰ μιᾶς εἰς μίαν δόσιν ὁλόκληρον τὸ ποσόν, οὐχὶ εἰς πολλὰς δόσεις : τοῦ πλήρωσε τὸ χρέος διὰ μιᾶς· || δημ. φρ. μὲ μιᾶς κ. μονολεκτ. αἴφνης : Βαλαωρ. Εἰκοστὴ πέμπτη Μαρτ.Ι μὲ μιᾶς ἀνοίγει ὁ οὐρανός· **12)** πάπ. ἐν συνεκφ. μετὰ τῆς παρά, οἷον παρὰ μίαν ὁλόκληρον : Πάπ. λαμβάνειν τὴν οὐσίαν τῆς μητρὸς παρὰ μίαν· || ὁμ. πάπ. μίαν παρὰ μίαν ἑκάστην δευτέραν ἡμέραν· || φρ. μτγν., νεώτ. κ. δημ. παρὰ μίαν τεσσαράκοντα ἐπὶ ραβδισμῶν τεσσαράκοντα μεῖον μιᾶς : ΚΔΚορ.2,11,24· νεώτ., δημ. γεν. ἐπὶ πολλοῦ δαρμοῦ· **13)** πάπ. πρὸ μιᾶς ἡ παραμονή, ἡ προηγουμένη ἡμέρα· **14)** ἐν ποικίλαις φρ. κ. συνεκφ. μετ' ἀναλόγων σημ. : εἷς εἷς, ἕνας ἕνας, μία μία πάντες ὁ καθεὶς μὲ τὴν σειράν του, ὁ εἷς κεχωρισμένως τοῦ ἑτέρου κ. ἐν ἀλληλουχίᾳ : Σοφ.ἀπ.201 μίαν μίαν, ΠΔ Παραλ. 1,24,6 εἷς εἷς τῷ 'Ελεάζαρ καὶ εἷς εἷς τῷ 'Ιθάμαρ, Κ Πορφ.'Εκθ.152C ἀπέρχεται μία μία προσκυνοῦσα, 'Ερωτόκρ.Α 123 συντήραν ἕνα ἕνα ἀπὸ τὰ δέντρα τὰ ὄμορφα· || δημ. φρ. ἕνας κι ἕνας, μία καὶ μία, ἕνα κι ἕνα ἐπὶ ἀνθρ. ἢ προγμ. ἐξεχόντων εἴτε ἐπὶ καλῆς εἴτε ἐπὶ κακῆς σημασίας : οἱ καλεσμένοι ἦταν ἕνας κι ἕνας, - διάλεξα κάτι πορτοκάλια ἕνα κι ἕνα, - λωποδῦτες πρώτης γραμμῆς, ἕνας κι ἕνας· || δημ. ὁμ. φρ. μιὰ καὶ ἀφοῦ, ἅπαξ βλ.λ. : μιὰ καὶ ξεκίνησες, δὲν πρέπει νὰ μείνῃς στὴ μέση· || ὁμ. φρ. μιὰ καὶ καλὴ κατὰ παράλ. τοῦ φορά· ὁμ. κ. μιὰ γιὰ πάντα ἅπαξ διὰ παντός, ὁριστικῶς : ἔφυγε μιὰ καὶ καλὴ - τοῦ τά 'πε μιὰ γιὰ πάντα· || δημ. φρ. πᾶσα - ἕνας = ἕκαστος καθείς : τὸ συμφέρο του κοιτάζει πᾶσα ἕνας· **15)** κ. μσν. εἰς ἀριθμητικὰ σύνθετα ὡς τακτικὸν πρῶτος - πρώτη πρῶτον : 'Ηρ.5,89 τῷ ἑνὶ καὶ τριηκοστῷ (ἔτει), Θουκ.8,109, Διόδ.Σ 16,71 βίβλοι τρεῖς ἀπό τε μιᾶς καὶ τεσσαρακοστῆς, Τζέτζ.Χιλ.6,602 ἑκατοντεσσαράκοστον καὶ μίαν ὑπηργμένην ἱστορίαν· || μτγν. δθ. κ. γεν. ἀντὶ τοῦ τακτικοῦ πρῶτος, πρώτη, πρῶτον : 'Ιώσ.ΑΙ 1,2 καὶ αὕτη μὲν ἡ πρώτη ἡμέρα, Μωϋσῆς δὲ αὐτὴν μίαν εἶπεν· || μτγν. ὁμ. κ. ἐν φρ. οἷον ἓν ἢ καὶ δεύτερον, ἢ εἷς ἢ δεύτερος = ἕνας ἢ δύο : Πολύβ.2,38,10 ἓν ἢ καὶ δεύτερον ληφθὲν μαρτύριον, 'Ιουλ.Λόγ. 6,190D εἷς ἢ δεύτερος· **16)** κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ αὐτός, ὁ ἴδιος : 'Ιλ.Γ 238 τώ μοι μία γείνατο μήτηρ, 'Ερωτόκρ.Β 377 νέοι ἑνοῦς καιροῦ ἑνοῦς κορμιοῦ, μιὰ φορεσιὰ ντυμένοι, - ἀπὸ 'να πατέρα κι ἀπ' ἄλλη μάννα, - μιὰ μάννα μᾶς ἐγέννησε· || ὁμ. μετὰ δοτ. : Εὐρ.Φοίν.156 ποῦ δ' ὃς ἐμοὶ μιᾶς ἐγένετ' ἐκ ματρός, Πλούτ.'Ηθ.1089Α ἐκ μιᾶς οἰνοχόης 'Επικούρῳ πεπωκότες· || κ. νεώτ. εἷς καὶ ὁ αὐτός ὁ ἴδιος, ὁ αὐτός : 'Αριστλ.Μεταφ.1039a,28 ἤτοι ἓν καὶ ταὐτὸν τῷ ἀριθμῷ ἐστιν ἢ ἕτερον, αὐτ. Φύσ.201b, 3 Περίκτ.π.Στοβ.3,1,121 ὑπὸ μίαν καὶ τὰν αὐτὰν ἀρχάν· || ὁμ. ἓν καὶ ὅμοιον : Πλάτ.Φαῖδρ. 271Α πότερον ἓν καὶ ὅμοιον πέφυκεν ἢ κατὰ σώματος μορφὴν πολυειδές· || ὁμ. σημ. εἷς καὶ κοινός : Πλούτ.'Ηθ.699F· **17)** ὁ ἑνιαῖος, ὁ κοινός : 'Αριστλ.Ποι.1462b,3 ἔτι ἧττον μία ἡ μίμησις ἡ τῶν ἐποποιῶν (ἔτι ὀλιγώτερον ἑνιαία, κοινὴ ἡ μίμησις τῶν ἐποποιῶν)· || ποιεῖν ἓν τὴν πόλιν καθιστᾶν οἰκονομικῶς ἴσους τοὺς πολίτας διὰ τῆς κοινοκτημοσύνης : αὐτ.Πολιτ.1236b,7· **18)** κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἐν ἀντιθέσει μετὰ τῶν ἀόρ. ἀντων. ἐπιθ. ἕτερος, ἄλλος, ὧν πολλάκις λαμβάνει τὴν θέσιν, οἷον ὁ μὲν.. εἷς δέ.. εἷς δ' αὖ, εἷς μὲν.. ἕτερος δέ, ἓν μὲν.. ἓν δὲ κ. νεώτ. ἕνας.. ἄλλος : 'Οδ.Γ 421 ἀλλ' ἄγ' ὁ μὲν πεδίονδ'.. ἴτω.., εἷς δ'.. ἐπὶ νῆα.. εἷς δ' αὖ κελέσθω, Πλάτ.Πολ.369D γεωργὸς μὲν εἷς, ὁ δὲ οἰκοδόμος, ἄλλος δέ τις ὑφάντης, Ξεν.'Ελλ.1,7,23, ΠΔ'Ησαΐ.6,2 ἓξ πτέρυγες τῷ ἑνὶ καὶ ἓξ πτέρυγες τῷ ἑνί, Μολάλ.1 137,14 ἀφορισθῆναι τὸν ἕνα καὶ ἀχθῆναι τὸν ἄλλον ἐς θυσίαν, 'Ερωτόκρ.Α 1674, Πολίτ.'Εκλ.Τραγ.172,10

ὁ ἕνας μὲ μῆλο μὲ βαρεῖ κι ὁ ἄλλος μὲ δαχτυλίδι· ‖ δημ. φρ. ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ὁ γεῖς τ' ἀλλουνοῦ κττ. ἐπὶ ἀλληλοπαθείας : Ἐρωτόκρ.Β 1627 κι ἕναν καιρὸν ὁ γεῖς τ' ἀλλοῦ στὸ κούτελο χτυποῦσι, παροιμ. τό 'να χέρι νίβει τ' ἄλλο καὶ τὰ δυὸ τὸ πρόσωπο [πρὸς δήλωσιν τῆς ἀλληλοβοηθείας], - πολεμᾶνε νὰ φᾶνε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο· ‖ ὁμ. φρ. δημ. ὁ ἕνας κι ὁ ἄλλος πρὸς δήλωσιν περιφρονήσεως εἰς τοὺς ἀνευθύνους καὶ ἄνευ κύρους ἀνθρώπους : δὲν ἀκούω ἐγὼ τί θὰ μοῦ πῇ ὁ ἕνας κι ὁ ἄλλος· **19)** κ. δημ. μετ' ἀορ. ἀντων. τίθεται ἀορίστως εἷς τις, εἷς ὁστισοῦν κττ. δημ. ἕνας κάποιος κάποιος : Σοφ.ΟΤ 118 θνήσκουσι γάρ, πλὴν εἷς τις, Θουκ.6,34 κρύφα γε ἢ φανερῶς ἢ ἐξ ἑνός γέ του τρόπου ἀμῦναι, Πλάτ. Γοργ.471Ε ὁ δὲ τἀναντία λέγων ἕνα τινὰ παρέχηται ἢ μηδένα, Ἀριστλ.Πολ.1325b, 28 ὁμοίως δὲ τοῦτο ὑπάρχει καθ' ἑνὸς ὁτουοῦν τῶν ἀνθρώπων, - παρουσίασεν ἕνα κάποιο γιὰ ἐγγυητή· ‖ σπαν. κ. τὶς εἷς ἐν ὁμ. σημ. : Σοφ.Ἀντ.269 λέγει τις εἷς, Πλάτ.Παρμ.145D ἔν τινι γὰρ ἑνὶ μὴ ὂν οὐκ ἂν ἔτι που δύναιτο ἔν γε ἅπασιν εἶναι· ‖ εἷς ὁ πρῶτος ὁ πρῶτος καὶ ὁ σπουδαιότερος, ἀνάλογον πρὸς τὸ δημ. πρῶτος καὶ καλύτερος : Ἰσ. 8,33, Δημ.11 εἰ τότε τούτων ἑνὶ τῷ πρώτῳ προθύμως . . ἐβοηθήσαμεν, Λουκ.Ἑρμοτ.61 οὐ τοίνυν οὐδὲ φιλοσοφίαν ἀφ' ἑνὸς ὧν φήσει τις τοῦ πρώτου, μάθοις ἂν ἅπασαν ὁποία ἐστίν· ‖ ὅθ. ὁμ. κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. καὶ ἄνευ τῆς ἀορ. ἀντων. πολλάκις μετὰ γεν. διαιρετ. ἢ ἀναλόγου ἐκφράσεως μετ' ἐννοίας διασταλτικῆς ἅμα καὶ ἀοριστολογικῆς : Εὐρ.Βάκχ.917 πρέπεις δὲ Κάδμου θυγατέρων μορφῇ μιᾷ, Ἀριστφ.Ὄρν.1292, Θουκ.4,50 εἷς τῶν ἀργυρολόγων νεῶν Ἀθηναίων στρατηγός, - ἕνας ἀπὸ τὸ πλῆθος, - ἕνας ἀπὸ τοὺς φίλους του· ‖ μσν. κ. νεώτ. μετὰ τοῦ ὁριστικοῦ ἄρθρου κ. γεν. διαιρετ. ὁ ἕτερος, ὁ εἷς διαστελλόμενος ἐκ τῶν δύο : ΚΠορφ.Βασίλ.Μακ.47,121 τὸν ἕνα τῶν ὀφθαλμῶν ἀποκοπείς, ἀφαιρεθεὶς δὲ καὶ τῶν χειρῶν τὴν μίαν, - τὸν ἕνα τῶν ποδῶν· ‖ μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ὡς ἀόριστον ἄρθρον : ΠΔΓέν.21,15 καὶ ἔρριψε τὸ παιδίον ὑποκάτω μιᾶς ἐλάτης, Διόδ.Σ 17,112 Νεάρχῳ δ' ἑνὶ τῶν Ἀλεξάνδρου φίλων, Χρον.Πασχ.594,18 καὶ λαβὼν εἷς Γότθος λίθον ἔτυπτεν αὐτὸν κατὰ τῆς ἀκοῆς, Ἐρωτόκρ.Β 810 κρέμασε σ' ἑνοῦς δεντροῦ κλωνάρι, - μιὰ φορὰ κι ἕναν καιρὸ ἦταν ἕνας γέρος καὶ μιὰ γριά· ‖ φρ. σ' ἕναν καιρὸν κάποτε : Ἐρωτόκρ.Β 1715 σ' ἕναν καιρὸν κινήσασι τὰ ὄμορφα πολληκάρια, αὐτ.1901· ‖ ὁμ. ἡ φρ. ἕναν καιρὸ ἄλλοτε, εἰς παλαιοτέραν ἐποχήν : ἕναν καιρὸ δὲν γίνονταν αὐτὰ τὰ κακά· **20)** εἰδ. μαθ. τὸ ἓν ἡ μονάς, ἀντίθ. πλῆθος : Πυθαγ.ἀπ.5· ‖ κατὰ πληθ. ἕνα (τὰ) αἱ μονάδες : Ἀριστλ.Μεταφ. 1056b, 21 οὕτως γὰρ λέγομεν ἓν ἢ πολλά, ὥσπερ εἴ τις εἴποι ἓν καὶ ἕνα ἢ λευκὸν λευκά, αὐτ.Φυσ. 207b,7 ὁ δ' ἀριθμός ἐστιν ἕνα πλείω καὶ πόσ' ἄττα, Δαμασκ.Ἀρχ.460 τῶν προτέρων ἑνῶν· **21)** κ. νεώτ. εἰδ. φιλοσ. τὸ ἓν ὡς οὐσ. ἡ μονάς : Ἡράκλειτ.10 ἐκ πάντων ἓν καὶ ἐξ ἑνὸς πάντα, Ἐμπ.17,1· φρ. ἓν τὸ πᾶν· ‖ ὁμ. μτγν. κ. ἄκλιτ. : Πλωτ.6,6,14 ἓν εἶναι τοῦ ἓν παρουσίᾳ.

εἶσα ἀόρ. τοῦ ρ. ἵζω βλ.λ.

εἰσάγαν ἐπίρρ. μσν. ἐπιτατ. τοῦ ἄγαν βλ.λ., ὑπερβολικῶς, καθ' ὑπερβολήν : Τζέτζ.Χιλ.1,11.

εἰσαγγελεύς -έως (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. εἰσαγγελέας ὁ εἰσαγγέλλων εἰς τὸν βασιλέα καὶ προσάγων πρὸς αὐτὸν τοὺς προσερχομένους, θεράπων τῆς περσικῆς αὐλῆς : Ἡρ.3,84 παριέναι εἰς τὰ βασιλήϊα πάντα τὸν βουλόμενον τῶν ἑπτὰ ἄνευ εἰσαγγελέος, Διόδ.Σ 16,47, Πάπ. ‖ ἀνάλογον ὑπούργημα καὶ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου : Πλούτ.Ἀλέξ.46 καὶ Χάρης ὁ εἰσαγγελεύς, Ἰουλ. Μισοπώγων 365Β· **2)** ἐν χρ. κ. μτφ. ἐπὶ τῶν αἰσθήσεων, ὁ ἀντίληψιν, αἴσθησιν, γνῶσιν φαινομένου ἢ πραγμ. εἰσηγούμενος, παρέχων : Θεμίστ. Ψυχ.87,8· **3)** Σουΐδ. « ὁ τῶν δημοσίων καὶ μεγάλων μηνυτής »· **4)** νεώτ., δημ. -έας ἀνώτερος δικαστικὸς ὑπάλληλος ἐποπτεύων εἰς τὴν τήρησιν τῶν νόμων καὶ παρὰ τοῖς ποινικοῖς καὶ τακτικοῖς δικαστηρίοις, ἐκπροσωπῶν τὸ δημόσιον ὡς κατήγορος : εἰσ- πρωτοδικῶν - ἐφετῶν - τοῦ Ἀρ. Πάγου.

εἰσαγγελεύω νεώτ. ἀσκῶ τὰ καθήκοντα τοῦ εἰσαγγελέως : ἀπουσιάζοντος τοῦ εἰσαγγελέως εἰσαγγελεύει ὁ ἀντεισαγγελεύς.

εἰσαγγελία κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἀγγελία, ἄγγελμα, προκήρυξις : Πολύβ.9,9,7 Λακεδαιμόνιοι μὲν γὰρ τῇ πρώτῃ εἰσαγγελίᾳ συνεκχυθέντες· ‖ Ἐπιγρ. δημοσία ἀναγγελία, προκήρυξις : Ἐπιγρ.· ‖ πάπ. ἀναγγελία τινὸς πρὸς ἐπίσημόν τινα : Πάπ.· **2)** ἐν Ἀθήναις ἡ δημοσία κατηγορία, καταγγελία διὰ σπουδαῖα ἀδικήματα ἢ δι' ἀδικήματα κατὰ τοῦ δημοσίου· Ἁρποκρ. ἐν λ. : Λυσ.30,22 ἀναγκάζεται εἰσαγγελίας δέχεσθαι, Ἰσοκρ.8,130 καὶ πολλὴν χάριν ἔχοντας ταῖς εἰσαγγελίαις, Ἀριστλ.Ἀθ.8,4 Σόλωνος θέντος νόμον εἰσαγγελίας περὶ αὐτῶν· ‖ εἰσαγγελίαν διδόναι ὑπέρ τινος καταγγέλλειν τινὰ εἰς τὴν βουλήν : Ὑπερείδ. Λυκόφρ.12, Δημ.554 καθ' οὓς καιροὺς ἡ εἰσαγγελία ἐδόθη εἰς τὴν βουλὴν ὑπὲρ Ἀριστάρχου· ‖ ὁμ. εἰσαγγελίαν εἰσαγγέλλειν : Ἀριστλ.Ἀθ. 59,2 οἱ δὲ θεσμοθέται . . τὰς εἰσαγγελίας εἰσαγγέλλουσιν εἰς τὸν δῆμον· ‖ ὁμ. εἰσαγωγὴ εἰς δικαστήριον δίκης δι' ἀδίκημα κακώσεως βλ.λ. ἢ κακῆς πρὸς τοὺς γονεῖς συμπεριφορᾶς τῶν τέκνων ἢ ὁμ. τῶν ἐπιτρόπων πρὸς τὰς ἐπικλήρους ἢ πρὸς τὰ ἐπιτροπευόμενα ὀρφανά· Ἁρποκρ. ἐν λ. : Ἰσαῖ.3,47· ‖ ὁμ. εἰσαγωγὴ δίκης κατὰ διαιτητῶν· Ἁρπ. ἐν λ.· **3)** νεώτ. τὸ ἀξίωμα τοῦ εἰσαγγελέως βλ.λ.3) : ἐπὶ τῆς εἰσαγγελίας τοῦ δεῖνα· **4)** νεώτ. κ. δημ. τὸ κατάστημα ἐν ᾧ ἑδρεύει ὁ εἰσαγγελεὺς βλ.λ.3) : ὁ πρὸ τῆς εἰσαγγελίας κῆπος.

εἰσαγγελικός -ή -όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν εἰσαγγελέα βλ.λ.3) ἢ τὴν εἰσαγγελίαν βλ. λ. 3) : εἰσαγγελικὸν ἔγγραφον, - εἰσαγγελικὸς λόγος - ἀγόρευσις.

εἰσαγγέλλω μετὰ δοτ. εἰσέρχομαι καὶ ἀναγγέλλω τινά : Ἡρ.3,118 οὐκ ὦν δὴ Ἰνταφέρνης ἐδικαίευ οὐδένα οἱ ἐσαγγεῖλαι, Λυσ.1,20 ἔπειτα ὡς αὐτῇ τελευτῶσα εἰσαγγείλειε· ‖ ὁμ. κ. ἐμπροθέτως, πρός τινα : Ξεν.ΚΠ 8,3,20 ὃς δ' ἂν δικαίων δεῖσθαι δοκῇ, εἰσαγγέλλετε πρὸς ἐμέ· ‖ πάπ. ὑποβάλλω ἓν ὄνομα προσώπου· ‖ εἰσέρχομαι καὶ ἀναγγέλλω, ἀναφέρω : Εὐρ.Βακχ.173 εἰσάγγελλε Τειρεσίας ὅτι ζητεῖ νιν· ‖ τὸ παθ. κ. ἀπολ. ἀναγγέλλομαι, γνωστοποιοῦμαι : Θουκ.6,41 πρὸς δὲ τὰ εἰσαγγελλόμενα μᾶλλον ὁρᾶν· ὁμ. μετ' εἰδ. προτ.: αὐτ.1,116 εἰσαγγελθέντων ὅτι Φοίνισσαι νῆες ἐπ' αὐτοὺς πλέουσιν· **2)** μτφ. ἐπὶ τῶν αἰσθήσεων, εἰμὶ εἰσαγγελεὺς βλ.λ.2) : Ἀριστλ.Αἰσθ.437a,2 εἰσαγγέλλω πολλὰς διαφοράς, αὐτ.Ἐνύπν.461b,3· **3)** πάπ. προτείνω τινὰ δι' ἀξίωμά τι : Πάπ. ἀναδίδομεν καὶ εἰσαγγέλλομεν τοὺς δεῖνα· **4)** καταγγέλλω, μηνύω βλ.λς : Ξεν.Ἑλλ.3,3,5 ἐρομένων δὲ τῶν ἐφόρων πῶς φαίη τὴν πρᾶξιν ἔσεσθαι εἶπεν ὁ εἰσαγγείλας . ., Πάπ.· **5)** εἰδ. ὡς τεχνικὸς ὅρος ἐν τῷ Ἀττ. δικαίῳ· πρβλ. εἰσαγγελία· ‖ καταγγέλλω τινὰ συνήθ. εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου ἢ τὴν βουλὴν διὰ σπουδαῖον ἀδίκημα ἀφορῶν εἰς τὰ δημόσια, ἐν ποικίλαις συνεκφοραῖς, ἐμπροθέτως, ἀπολύτως, οἷον : Ἀντιφ.6,35 περὶ ὧν εἰσήγγειλα εἰς τὴν βουλήν, Ἀνδ.1,14 εἰσαγγέλλειν ἐν τῷ δήμῳ περί τινος, Λυσ.10,1 ὅτε Λυσίθεος Θεόμνηστον εἰσήγγελλε . δημηγορεῖν κ. παθ. καταγγέλλομαι :

Πλάτ.Νόμ.763Ε ὁ **δὲ μὴ θέλων, ἐὰν** εἰσαγγελθῆ **πρὸς τοὺς ἄρχοντας,** αὐτ.910C **ὁ μὲν αἰσθανόμενος** εἰσαγγελλέτω **τοῖς νομοφύλαξιν,** Δημ.310· || Ἐπιγρ. ὁμ. τὸ μέσ. : Ἐπιγρ. εἰσαγγειλαμένων **τῶν στρατηγῶν.**

εἰσάγγελσις-εως(ἡ) ἀναγγελία, τὸ ἀναγγέλλειν : Πλάτ.Ὅρ.414C **αἴσθησις .. νοῦ κίνησις διὰ σώματος,** εἰσάγγελσις **ὥρας ἀνθρώπων.**

εἰσαγγελτικός-ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν εἰσαγγελίαν βλ.λ.· **2)** Νόμ.π.Δημ.720 **κατὰ τὸν εἰσαγγελτικὸν νόμον,** Ὑπερείδ.Εὐξ.3, Διον.Ἀλ.Δειν.10 **εἰσαγγελτικὸς λόγος.**

εἰσαγείρω ἐπ. συναθροίζω εἴς τι σημεῖον ἐντός : Ἰλ.Α 142 **ἐς δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν,** Ὀδ.Π 349 **ἐν δ' ἐρέτας .. ἀγείρομεν·** || τὸ παθ. ὁμ. συναθροίζομαι : Ὀδ.Ξ 248 **θοῶς δ' ἐσαγείρατο λαός·** **2)** **εἰσαγείρομαι θυμὸν** ἀνακτῶ τὰς αἰσθήσεις μου, συνέρχομαι : Ἰλ.Ο 240 **νέον δ' ἐσαγείρετο θυμόν, ἀμφὶ ἓ γιγνώσκων ἑτάρους,** αὐτ.Φ 417 **μόγις δ' ἐσαγείρετο θυμόν.**

εἰσάγω (θ. ἀγ- κ. μετ' ἀναδιπλ. ἀγαγ-) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. μ. ἀναλυτ. ὁ μέλλ. κ. ἐξ αὐτοῦ ὁ παρακ. κ. ὁ ὑπερσ., Ἰων. παρατ. **ἐσάγεσκον,** μέλλ. **εἰσάξω,** ἀόρ. β' **εἰσήγαγον,** Ἰων. **ἐσ-,** παρακ. **εἰσαγήοχα,** δημ. **ἔχω εἰσάξει,** ποθ. ἀόρ. **εἰσήχθην,** παθ. παρακ. μ. κτ. μτχ. Ἰων. **ἐσηγμένος,** μτγν. κ. νεώτ. **εἰσηγμένος,** δημ. μτχ. ποθ. παρακ. **εἰσαγμένος** ἄγω τινὰ εἴσω, ὁδηγῶ τινα ἐντός, ἰδίως ἐν τῇ κατοικίᾳ μου, εἰσβιβάζω, μπάζω, ἐπὶ προσ. κ. ζῴων, κ. ἐπὶ πραγμ. μετὰ διπλ. αἰτ. : Ὀδ.Γ 191 **πάντας δ' Ἰδομενεὺς Κρήτην εἰσήγαγ' ἑταίρους,** Εὐρ. Ἑκ.1148 **μόνον δὲ σὺν τέκνοισί μ' εἰσάγει δόμοις·** || ὁμ. μετ' αἰτ. κ. δοτ. : Ὀδ.Ξ 419 **οἱ δ' ὗν εἰσήγον μάλα πίονα,** Εὐρ.Ἱππ.526 **εἰσάγων γλυκεῖαν ψυχαῖς χάριν·** || ὁμ. κ. νεώτ. μεθ' ἁπλῆς αἰτ. ἐπὶ καταστάσεων : Σοφ.Τρ.29 **νὺξ γὰρ εἰσάγει .. πόνον, - εἰσήγαγε νέα ἤθη·** ὁμ. κ. νεώτ. κ. δημ. μετ' αἰτ. ἀντικ. κ. αἰτ. ἐμπροθ. (εἰς) τοπικῆς σημ. : Ἡρ.1,196 **εἰς ἓν χωρίον εἰσάγεσκον ἀλέας,** ΚΔ Λουκ.22,54 **εἰσήγαγον αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον, - εἰσήγαγε τὸν ξένον εἰς τὸ γραφεῖον, - νὰ μὲ εἰσάξῃς εἰς τὸν ὑπουργόν·** ὁμ. κ. κτ. παθ. ἐκφρ.: Θεόφρ.Πυρ.38 **τὴν θερμότητα εἰσάγεσθαι εἰς τοὺς πόρους·** νεώτ. κ. ἐπὶ πραγμ. θέτω τι ἐντός τινος, βάζω μέσα : **εἰσήγαγε τὸ ξίφος εἰς τὸν κολεόν·** || νεώτ. ἐπὶ προσ. ἀντὶ τῆς ἐμπροθ. αἰτ. κ. γεν. μετὰ τῆς πρὸ ἢ ἐνώπιον : **εἰσάγει τοὺς ἐν τέλει πρὸ (ἢ ἐνώπιον) τοῦ βασιλέως·** || ὁμ. κ. νεώτ. μετ' αἰτ. κ. ἐπιρρ. τοπικῆς σημ.: ΚΔ Λουκ. 14,21 **τυφλοὺς εἰσάγαγε ὧδε, - τίς τοὺς εἰσήγαγεν ἐδῶ;·** || ὁμ. κ. νεώτ. ἐπὶ προσ. μεθ' ἁπλῆς αἰτ. ἐξυπονοουμένης τῆς ἐμπροθ. τοπ. αἰτ. : Πολύβ. 30,4,6 **εἰσαγαγόντος αὐτοὺς Ἀντωνίου (εἰς τὴν συνέλευσιν), - μετ' ὀλίγον τοὺς εἰσήγαγε** (ἐνώπιον τοῦ προαναφερομένου προσώπου ἢ εἰς τὸν προμνημονευόμενον τόπον)· **2)** τὸ μέσ. **εἰσάγομαι** ποιοῦμαί τινα νὰ μετάσχῃ ὁμαδικῆς τινος ἐνεργείας, οἷον εἰς σύνδεσμον, σύλλογον, συνωμοσίαν: Ὑμν.Ἀπολλ.2,389 **ἐφράζετο .., οὕστινας ἀνθρώπους ὀργίονας εἰσαγάγοιτο,** Ἡρ.3,70 **Ὀτάνης μὲν νυν ἐσάγεται Ἰνταφρένεα·** || ὁμ τὸ μέσ. εἰσδέχομαι : Θουκ.8,16 **τὸν δὲ πεζὸν .. ἐσηγάγοντο,** Αἰν.Τακτ.29 **ἐργάτας ἅμα οὕτως εἰσηγάγοντο,** Πολύβ 2,57,7 **τούτους εἰς τὰς ἰδίας οἰκίας εἰσαγαγόμενοι·** **3)** εἰδ. **ἐσάγειν ἢ ἐσάγεσθαι γυναῖκα** εἰσάγω εἰς τὴν οἰκίαν μου γυναῖκα ὡς σύζυγον, λαμβάνω σύζυγον, νυμφεύομαι : Ἡρ.6,63 **τὴν τρίτην ἐσηγάγετο γυναῖκα·.** **4)** κ. νεώτ. ἐπὶ ἐμπορευμάτων, κομίζω, φέρω τι ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς, εἰσβιβάζω, εἰσκομίζω, εἰσάγω : Θουκ.4,26 **ἐς τὴν νῆσον ἐσάγειν σῖτον,** Δημ.935 **ἡ Ἑλλὰς εἰσάγει πολλὰ ἐμπορεύματα ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ·** κ. ποθ. : Ἡρ.3,6 **ἐκ Φοινίκης κέραμος ἐσάγεται πλήρης οἴνου, - ἐκ Ρουμανίας εἰσάγεται ξυλεία·** || κ. νεώτ. **τὰ εἰσαγόμενα καὶ ἐξαγόμενα** οἱ εἰσαγωγαὶ καὶ ἐξαγωγαὶ ἐμπορευμάτων : Ἀριστλ.Ρητ. 1359b,22· || ὁμ. σημ. τὸ μέσ. εἰσάγεσθαι, ἀντίθ. ἐξάγεσθαι: Θουκ.6,103 **τὰ δ' ἐπιτήδεια τῇ στρατιᾷ ἐσήγετο ἐκ τῆς Ἰταλίας,** Ξεν.Ἀθ.2,3 **οὐ γὰρ ἔστι πόλις οὐδεμία ἥτις οὐ δεῖται εἰσάγεσθαί τι ἢ ἐξάγεσθαι,** Ἀριστλ.Πολιτ.1257a,32 **εἰσάγεσθαι ὧν ἐνδεεῖς·** **5)** φρ. **εἰσάγειν εἰς τοὺς φράτερας** ἐγγράφειν ὡς μέλος φρατρίας: Λυσ.30,2 **καὶ ὅσα ἔτη γεγονὼς εἰς τοὺς φράτορας εἰσήχθη·** || ὁμ. **εἰς Κήρυκας**: Ἀνδοκ.1,127 **ἐψηφίσαντο δὲ οἱ Κήρυκες .. τὸν πατέρα ὀμόσαντα εἰσάγειν ἦ μὴν υἱὸν ὄντα ἑαυτοῦ·** || ὁμ. **εἰς τὴν πολιτείαν**: Ἀριστλ.Πολιτ.1308a,8 **τοὺς ἡγεμονικοὺς αὐτῶν εἰσάγειν εἰς τὴν πολιτείαν·** || ὁμ. **εἰσάγειν εἰς σπονδὰς** ποιοῦμαί τινα μέτοχον τῶν σπονδῶν, τῶν συνθηκῶν: Θουκ.5,35 **πειράσεσθαι καὶ Κορινθίους ἐς τὰς σπονδὰς εἰσαγαγεῖν·** || ὁμ. **ἰατρὸν εἰσάγειν τινὶ** προσκαλῶ ἰατρόν, ἵνα ἐπισκεφθῇ τινα : Ξεν.Ἀπομν.2,4,3 **τοῖς μὲν οἰκέταις καὶ ἰατροὺς εἰσάγοντας,** Δημ.1159 **ἰατρὸν εἰσάγειν οὐκ ἐφρόντιζεν·** || τὸ μέσ. ἐπὶ ἰατροῦ ἀσθενοῦντος καὶ προσκαλοῦντος ἄλλον συνάδελφόν του πρὸς ἐπίσκεψιν: Ἀριστλ.Πολιτ.1287a,41 **εἰσάγονταί γ' ἐφ' ἑαυτοὺς οἱ ἰατροὶ κάμνοντες ἄλλους ἰατρούς·** **6)** κ. νεώτ. γίνομαι φορεύς, μεταδότης νέων ἠθῶν, ἐφαρμόζω πρῶτος, ἐγκαινιάζω, καθιερώνω : Εὐρ.Βάκχ. 260 **τελετὰς πονηρὰς εἰσάγων,** Δημ.341 **ἔθος εἰς τὴν πολιτείαν εἰσάγων,** Ἀριστλ.ΗΝικ.1096a,13 **εἰσαγαγεῖν τὰ εἴδη** (τὴν περὶ ἰδεῶν διδασκαλίαν), Πολύβ.4,20,6, Μηναῖ.1,1 Συναξ. **ἵνα τὴν ἐν πνεύματι ἀχειροποίητον περιτομὴν εἰσαγάγῃ, - καινὰ δαιμόνια εἰσάγει·** κ. ποθ.: Ἡρ.2,49 **οὐ νεωστὶ ἐσηγμένα, - οἱ εὐρωπαϊκοὶ χοροὶ εἰσήχθησαν παρ' ἡμῖν ἐπὶ Ὄθωνος·** **7)** παρουσιάζω, ἐμφανίζω, ἰδ. ἐπὶ τῆς σκηνῆς : Ἀριστφ.Ἀχ.11 **εἴσαγ', ὦ Θέογνι, τὸν χορόν,** Πλάτ.Πολ.381D, Σχόλ.Ἀριστφ.Εἰρ. 656 **κωφὸν γὰρ εἰσάγει τὸ πρόσωπον,** Λουκ.Ἱστ. Συγγρ.58 **ἢν δέ ποτε καὶ λόγους ἐροῦντά τινα δεήσῃ εἰσάγειν·** || ὁμ. ἐπὶ ρήτορος : Ἀριστλ. Ρητ.1417b,7 **εὐθὺς εἰσάγαγε καὶ σεαυτὸν ποιόν τινα·** || παριστῶ, περιγράφω ἐν τῇ τέχνῃ : Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.2,8 (παθ.)· **8)** κ. νεώτ. γεν. ὁδηγῶ, παρουσιάζω τινά, κ. ἐπὶ πραγμ. προσκομίζω: ΚΔ Ἑβρ.1,6 **ὅταν δὲ πάλιν εἰσαγάγῃ τὸν πρωτότοκον εἰς τὴν οἰκουμένην,** ΚΠορφ.Βασ.Μακ.53,134 **εἰσήχθη καὶ αὐτὴ πρὸς βασιλέα .. εἰσαγαγοῦσα καὶ δῶρα πολυτελῆ·** || νεώτ. ἐπὶ σχολείων, νοσοκομείων κττ., ἐνεργῶ ὥστε νὰ κριθῇ, νὰ γίνῃ τις δεκτός: **εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον εἰσάγονται ἐλάχιστοι κατ' ἔτος·** || συνήθ. παθ. γίνομαι δεκτός, ἔχω γίνει δεκτός: **εἰσήχθη εἰς τὸ νοσοκομεῖον - εἰς τὸ γηροκομεῖον - εἰς τὸ ὀρφανοτροφεῖον·** **9)** φρ. **εἰσ- τινὰ εἰς τὴν βουλὴν** προσάγω ἔνοχον ἐνώπιον τῆς βουλῆς : Ξεν.Ἑλλ.7,3,5 **οἱ μέντοι ἄρχοντες τοὺς ποιήσαντας εἰσήγαγον εἰς τὴν βουλήν·** **10)** κ. νεώτ. ὡς δικανικὸς ὅρ. **εἰσ- δίκην,** ἀρχ. κ. **εἰσ- γραφὴν** φέρω ὑπόθεσίν τινα εἰς τὸ δικαστήριον, ἐπὶ τοῦ διώκοντος, τοῦ κατηγόρου : Αἰσχ. Εὐμ.580 **σὺ δ' εἴσαγε ὅπως ⟨τ'⟩ ἐπίστᾳ τήνδε κύρωσον δίκην·** || **δίκην εἰσάγειν,** Πάπ. κ. νεώτ. κ. **ὑπόθεσιν εἰσ.-** ἐν ὁμ. ὡς ἀνωτ. σημ. : Ἀντιφ. 6,42 **τὴν δίκην δ' εἰσάγειν τετάρτῳ μηνί·** || ὁμ. κ. νεώτ. ἐπὶ συμβουλίων, ἐπιτροπῶν κττ., προσάγω, φέρω πρὸς συζήτησιν, συνήθ. παθ.: **τὴν αἴτησίν σου θὰ εἰσαγάγω εἰς τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον, - δὲν εἰσήχθη ἀκόμη ἡ αἴτησίς σας εἰς τὴν ἐπιτροπήν·** **11)** **εἰσάγω τινά,** ἐπὶ τῶν λογιστῶν, ἐξελέγχω τοὺς λογαριασμοὺς ἄρχοντός τινος κατὰ τὴν παράδοσιν τῆς ἀρχῆς : Δημ.266

εἶτα παρών, ὅτε μ' εἰσῆγον οἱ λογισταί, οὐ κατηγόρεις· || γεν. ἐνάγω τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον, ἵνα δικασθῇ, καταγγέλλω, μηνύω τινά : Πλάτ.'Απολ. 25C οὐδέν σοι μεμέληκε περὶ ὧν ἐμὲ εἰσάγεις· || όμ. πλῆρες : εἰσ- εἰς δικαστήριον : αὐτ.29Α τότ' ἄν με δικαίως εἰσάγοι τις εἰς δικαστήριον, Ξεν.'Ιππαρχ.1,10 εἰς μὲν τὸ δικαστήριον τούτους εἰσακτέον εἶναι· 2) καταβάλλω, ἀποτίνω, πληρώνω · 'Επιγρ. εἰσ- τὴν τιμὴν ἐπὶ τὴν δημοσίαν τράπεζαν, Πάπ. τὸ ἀργύριον εἰσάγετε· 3) πάπ. ἐγγράφω, κατογράφω, καταχωρίζω : Πάπ. εἰσήχθησαν ἐν φιλῇ γῇ ἄρουραι Χ, Πάπ. ἡ ἑξῆς εἰσαγομένη κοίτη· 4) μτγν. προπαιδεύω, καθιστῶ ἐνήμερον || εἰδ. παθ. μτχ. κτ. πληθ. οἱ εἰσαγόμενοι ὡς οὐσ. οἱ ἀρχάριοι, οἱ πρωτόπειροι ἰατροί· Φίλ.1,175, Γαλ.'Ιδ.Βιβλ.Προοίμ.· || ἐκκλ. όμ. οἱ εἰσαγόμενοι οἱ τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς χριστιανικῆς θρησκείας διδασκόμενοι, ἄ. κατηχούμενοι : 'Ωριγ.Κέλσ 3,142 ποιήσαντες τάγμα τῶν ἄρτι .. εἰσαγομένων· || όμ. οἱ εἰσαγόμενοι οἱ γενόμενοι δεκτοὶ εἴς τινα μονὴν ὡς δόκιμοι : 'Ιω.Κολοβὸς εἰς βίον χειρόγρ. 'Αγ.Ποϊσίου (ἐν Θησ.Στεφ.) ἦν γάρ τις τῶν εἰσαγομένων ἀνὴρ κατὰ μόνας ἐν τῇ ἐρήμῳ ἀσκῶν· ρηματ. π. εἰσαγωγή, εἰσαγωγεύς, εἰσαγωγός, εἰσακτός, εἰσαγώγιμος.

εἰσαγωγεύς-έως (ὁ) κ. νεώτ., δημ. -έας ὁ εἰσάγων τι, εἰσηγητής : 'Αρρ.'Επικτ.3,26,32 εἰσαγωγεὺς δὲ δικαιοσύνης καὶ ὁσιότητος· 2) ἐπιμελητής καὶ διαιτητής εἰς τὰς ἀσκήσεις τῶν παίδων καὶ τῶν κορασίδων περὶ τὴν χορῳδίαν καὶ τὰς ὀρχήσεις : Πλάτ.Νόμ.765Α εἰσαγωγεύς τε εἶναι καὶ τοῖς ἁμιλλωμένοις τὴν διάκρισιν ἱκανῶς ἀποδιδούς, 'Επίγρ.· 3) κατὰ πληθ. εἰσαγωγεῖς αἱρετοὶ ἄρχοντες ἐν 'Αθήναις κ. ἀλλαχοῦ εἰσάγοντες τὰς δίκας εἰς τὸ δικαστήριον· Πολυδ.8,93 : Δημ.976 περὶ ὧν οὐκ εἰσὶν εἰσαγωγεῖς, 'Αριστλ.'Αθ.52,2 κληροῦσι δὲ καὶ εἰσαγωγέας ε' ἄνδρας, οἳ τὰς ἐμμήνους εἰσάγουσι δίκας· 4) κτ. πληθ., ἐν Σάμῳ, οἱ διὰ λογοριασμὸν τῆς πολιτείας εἰσάγοντες σῖτον : 'Επιγρ.· 5) νεώτ. κ.δημ. ἔμπορος εἰσκομίζων ἐμπορεύματα ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς· ἀντίθ. ἐξαγωγεύς : εἰσαγωγεῖς εἰδῶν πολυτελείας· 6) σωλήν, ὀχετός, ὑδραγωγεῖον : 'Ωραπ.1,21.

εἰσαγωγή (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ εἰσάγω, εἴσοδος, μπάσιμο : Πάπ. εἰσ- σίτου, Στράβ.5,3,8 στρώσεως ὁδῶν καὶ ὑδάτων εἰσαγωγῆς, Συνέσ.'Επιστ.57 εἰσαγωγῆς ἄρτων ἀπηγορευμένης, - εἰσ- τοῦ πλοίου εἰς τὴν δεξαμενὴν-ἀέρος εἰς τὸν στόμαχον-καθετῆρος εἰς τὴν οὐρήθραν· || νεώτ. κ. δημ. ἡ κατόπιν ἐπιτυχοῦς δοκιμασίας ἐγγραφὴ μαθητῶν εἰς σχολήν τινα· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς εἰσκόμισις ἐμπορευμάτων, ἀντίθ. ἐξαγωγή : Πλάτ. Νόμ.847D στρατηγοὶ τούτων ἔστωσαν κύριοι εἰσαγωγῆς τε καὶ ἐξαγωγῆς, 'Αριστλ.Ρητ.1360a,14 τίνων τ' ἐξαγωγῆς δέονται καὶ τίνων εἰσαγωγῆς, Πολυδ.9,22 ἀνετράπη τὸ ἰσοζύγιον εἰσαγωγῆς καὶ ἐξαγωγῆς· 3) ἡ ἐγγραφὴ τῶν εἰσποιητῶν ὡς κληρονόμων : 'Ισαῖ.10,9 κατὰ τὰς διαθήκας αἱ εἰσαγωγαὶ τῶν εἰσποιήτων γίγνονται· || όμ. ἐγγραφὴ τῶν παίδων ἐν τῇ φροτρίᾳ : 'Επιγρ.· 4) εἴσπραξις τῶν φόρων : Πάπ. εἰσ- τῶν ἀφειλομένων, αὐτ. τὰ τῆς εἰσαγωγῆς· 5) κ. νεώτ. κ. δημ. ὡς νομ. ὅρ., ἡ ἐνώπιον δικαστηρίου παρουσίασις ὑποθέσεως πρὸς συζήτησιν : 'Ισαῖ. 4,12 ἐν .. ταῖς τῶν κλήρων εἰσαγωγαῖς δοκεῖ μοι προσήκειν τεκμηρίοις· 6) 'Ησ. « ἀρχὴ 'Αθήνησι τῶν τὰ ἐγκλήματα εἰσαγόντων »· 7) 'Ησ. τὸ ἔργον τῶν εἰσαγωγέων βλ.λ.3)· 8) εἰδ. κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐν ἀρχῇ λόγου, βιβλίου ἢ πραγματείας μέρος, δι' οὗ ὁ ἀναγνώστης εἰσάγεται, μυεῖται εἰς τὸ κύριον θέμα, στοιχειώδης διδασκαλία : Φίλ.Μηχ.Βελοπ.56,12,Διον.'Αλ.'Αμμ.2,1,Φίλ.1,487, Σέξτ.'Εμπ.Μαθ.8,428· || νεώτ. κ. δημ. μύησις, διδασκαλία, προπαίδευσις, ἄσκησις, ἕξις, προδιαθέτουσα εἴς τινα πνευματικὴν ἢ ψυχικὴν ἐνέργειαν ἢ κατάστασιν : Παπαντ.'Αγ.'Ορ.7 ἡ βιογραφία τοῦ Βούδδα εἶναι ἡ μεγαλόπρεπη εἰσαγωγὴ σ' ὅλους τοὺς ἀσκητισμούς,-ἡ χαρτοπαιξία εἶναι εἰσαγωγὴ στὴ συνήθεια τῆς ὀκνηρίας· || εἰδ. νεώτ. κ. δημ. μουσ. προοίμιον μουσικῆς δραματικῆς συνθέσεως περιέχον ἐν ἰδίᾳ περιληπτικῇ συναφείᾳ καὶ συναρμογῇ τὰ κυριώτερα μέλη (μοτίβα) τῆς ὅλης μουσικῆς συνθέσεως τὰ ἐν αὐτῇ ἐν ἐκτάσει ἀναπτυσσόμενα, διεθν. ὅρος πρελούντιο· 9) μτγν. στοιχειώδης πραγματεία : Πλούτ.'Ηθ.43F ἀποθέμενοι τὰ βιβλία καὶ τὰς εἰσαγωγάς· 10) πορθμὸς εἰσόδου εἰς λιμένα : Στράβ.17,1,18 ἔχει μὲν οὖν εἰσαγωγὰς τὰ στόματα· 11) 'Επιγρ. κ. πάπ. εἰσαγωγὴ ὕδατος ἢ ὑδάτων ὑδραγωγεῖον : 'Επιγρ. τὴν κρήνην .. ἀνέθηκεν ἐκ τῶν ἰδίων καὶ τὴν τοῦ ὕδατος εἰσαγωγήν, Πάπ. εἰσαγωγὴ ὑδάτων.

εἰσαγωγία (ἡ) 'Επιγρ. δ. τ. τοῦ εἰσαγωγὴ βλ.λ.

εἰσαγωγικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον εἰσαγωγικόν, ἐν εἴδει εἰσαγωγῆς βλ.λ.

εἰσαγωγικός-ή-όν μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν εἰσαγωγὴν βλ.λ.2) : Στράβ.17,1,13 ὥστε τὰ τέλη διπλάσια συνάγεται τὰ μὲν εἰσαγωγικά, τὰ δὲ ἐξαγωγικά, - εἰσαγωγικὸν ἐμπόριον· || νεώτ. κ. ὁ τῆς εἰσαγωγῆς βλ. λ.1),8) : εἰσαγ- ἐξετάσεις (ἄ. εἰσιτήριοι) - μαθήματα -μέλος· 2) στοιχειώδης : Χρύσ.Στωϊκ.2,7 εἰσ- συλλογισμοί, Πτολ.Τετράβ.16· 3) μσν. τὸ ἀρσ. εἰσαγωγικὸς ὡς οὐσ. ἀρχάριος, εἰδ. δὲ ὁ δόκιμος μοναχός· 'Ησ. « εἰσαγωγικούς, νεαρούς, ἀρχαρίους » : Θεοφάν.'Ομ.2,8 ἐπειδὰν πρὸς εἰσαγωγικοὺς ἐποιεῖτο τοὺς λόγους καὶ παχεῖς τὴν διάνοιαν· 4) νεώτ. τὸ οὐδ. ἐν πληθ. εἰσαγωγικὰ ὡς οὐσ. σημεῖα στίξεως (« »), δι' ὧν περικλείεται μέρος τι τοῦ κειμένου, ἀποτελοῦν ξένην φράσιν, παράδειγμα ἢ ἄλλην αἰτίαν διακρίσεως : φρ. ἄνοιξε εἰσαγωγικά, - κλεῖσε τὰ εἰσαγωγικά (λεγόμεναι ἐν τῇ καθ' ὑπαγόρευσιν γραφῇ).

εἰσαγωγικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον εἰσαγωγικὸν βλ.λ., ἐν εἴδει εἰσαγωγῆς, προδιδασκαλίας : Πάππ.'Απολλ.Περγ.Προοίμ.5· || όμ. τὸ συγκρ. εἰσαγωγικώτερον : Φίλ.άπ.8Η.

εἰσαγώγιμος(-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὃν δύναταί τις νὰ εἰσαγάγῃ, ὁ δεκτικὸς εἰσαγωγῆς, ὁ ἄξιος νὰ εἰσαχθῇ (ἰδ. ἐπὶ εἰσαγωγῆς ἐμπορευμάτων ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ), ἀντίθ. ἐξαγώγιμος : 'Αριστλ.Οἰκ. 1345a,21 εἰσαγώγιμα εἴδη· || τὸ οὐδ. πληθ. εἰσαγώγιμα (ἐνν. εἴδη) τὰ εἴδη ὧν ἐπιτρέπεται ἡ εἰσαγωγή : αὐτ. Πολιτ.1820a,39 συνθῆκαι περὶ τῶν εἰσαγωγίμων· || όμ. τέχνη εἰσ- ἣν πρέπει τις νὰ εἰσαγάγῃ, ξένη : Πλάτ.Νόμ.847D ἐάν τινος ἢ τέχνης εἰσαγωγίμου δέῃ γίγνεσθαι· || γεν. ξένος : Εὐρ.άπ.974 σωτηρίαν .. ἄλλην θέλουσιν εἰσαγώγιμον λαβεῖν, αὐτ.362,10· 2) δικανικὸς ὅρ. ἐπὶ ἀγωγῆς, ὁ δυνάμενος νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸ δικαστήριον πρὸς ἐκδίκασιν : Λυσ.23,5 ἐπειδὴ δέ μοι αὐτὴν (ἐνν. δίκην) ἀντεγράφατο μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι, Δημ.893 παρεγραψάμην τὴν δίκην μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι, Πολυδ.8,57 ὅταν τις μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι λέγῃ τὴν δίκην· || όμ. εἰσ- χρήματα περὶ ὧν ἡ κρίσις εἶναι εἰσαγώγιμος : Δημ.888 ἃ (χρήματα) μὴ καταπλεῖν ὅλως οὗτος δεῦρ' ἔπραττε, ταῦτ' εἰσαγώγιμα τούτῳ ψηφίσαισθε ; -

εἰσαγώγιον (τὸ) 'Επιγρ. τίμημα, δικαίωμα εἰσόδου.

εἰσαγωγός (ὁ) 'Επιγρ., πάπ. κ. νεώτ. κ. εἰσαγωγεὺς βλ.λ.1) : 'Επιγρ.· 2) ἐπίθ. τοῦ 'Ερμοῦ ὡς φύλακος τῶν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰσαγωγῶν : 'Επιγρ.· 3) πάπ. σωλήν, ὀχετός : Πάπ.

εἰσαεὶ ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ. κ. ἐσαεὶ κ. εἰς

ἀεί βλ.λ. πάντοτε, εἰς τὸν αἰῶνα, αἰωνίως βλ.λς, Αἰσχ.Πρ.732 ἔσται δὲ θνητοῖς δ' εἰσαεὶ λόγος μέγας, αὐτ.Εὐμ.836 ἐσαιεὶ τόνδ' ἐπαινέσεις λόγον, Σοφ.Αἶ.570 γηροβοσκὸς εἰσαεί, Μηναῖ.Ι,23 Ἑσπερ. Στιχηρ. τῆς εἰσαεὶ τῶν ἀγαθῶν ἐπιτυχεῖν ἠξίωσε τρυφῆς.

εἰσαείρομαι εἰσδέχομαι : Θέογν.976 οὔτε Διωνύσου δῶρ' ἐσαειράμενος.

εἰσαθρῶ-έω ποι. βλέπω, διακρίνω : Ἰλ.Γ 450 εἴ που εἰσαθρήσειεν Ἀλέξανδρον θεοειδέα, Θεόκρ.25,215 εἴ μιν ἐσαθρήσαιμι πάρος γ' ἐμὲ κεῖνον ἰδέσθαι· ‖ ἁπλῶς παρατηρῶ, θεῶμαι Πλάτ.Ἐπιγράμμ.14 ἀστέρας εἰσαθρεῖς ἀστὴρ ἐμός, Ἐπιγράμμ.Ἑλλ.906 εἰκόνα τήνδ' εἰσάθρει· ‖ Ἐπιγρ. ὁμ. μτφ. ἱστορίην ἐσαθρήσας.

εἰσαίρω φέρω, κομίζω ἐντός : Ἀριστφ.Βάτρ.518 ὁ μάγειρος ἤδη τὰ τεμάχη ἤμελλ' ἀφαιρεῖν χἡ τράπεζ' εἰσῄρετο [ἐσήκωναν τὸ τραπέζι].

εἰσαΐσσω κ. εἰσᾴσσω, ἀττ. εἰσᾴττω, μέλλ. -ᾴξω, ἀόρ. -ῇξα, ὁρμῶ ἐντός, εἰσορμῶ, εἰσπηδῶ : Ἀριστφ.Νεφ.543 οὐδ' εἰσῇξε δᾷδας ἔχουσα, Ἀριστεῖδ.Λόγ.49(25),16, ΔίωνΚ 37,32.

εἴσαιτο ἐπ., εὐκτ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ ἀχρ. εἴδω βλ.λ. : Ἰλ.Β 215 ἀλλ' ὅ τι οἱ εἴσαιτο γελοίιον Ἀργείοισιν ἔμμεναι.

εἰσαΐω ποι. εἰσακούω βλ.λ., ἀκούω : Σαπφ.ἐν Πάπ.· ‖ μετὰ γεν. ἀκούω τινός, ἀκροῶμαι : Θεόκρ.7,88 φωνᾶς εἰσαΐων, Ἀπολλ.Ρ 1,764· ‖ ὁμ. μετ' αἰτ. : ΑΠ 9,189 εἰσαΐω ὕμνον, Καλλ.Δία.54, Νίκ.Ἀλεξ.220, Χρησμ.π.Λουκ.Ἀλέξ.50 ὡς μήτ' εἰσαΐοις.. ἃ ποιοῦσιν· ‖ ὁμ. ἀπολ.:Ριαν.19· **2)** αἰσθάνομαι, ἀντιλαμβάνομαι : Ἱππ.Νούσ.4,37.

εἰσακοή (ἡ) μτγν. τὸ ἀκροᾶσθαι : Φίλ.1,593.

εἰσακοντίζω, μέλλ. ἀττ. -ιῶ ρίπτω ἀκόντιον ἐναντίον τινός: Ἡρ.Ι 43 εὑρόντες δὲ καὶ περιστάντες αὐτὸ κύκλῳ ἐσηκόντιζον· ‖ ὁμ. μετ' ἐμπροθ. προσδ. : Θουκ.3,23 ἐτόξευόν τε καὶ ἐσηκόντιζον ἐς τὰ γυμνά· ‖ ὁμ. μετ' αἰτ. : Ἐπίν.2,10 τὴν πυρίπνοον χίμαιραν εἰσακοντικῶς· ‖ τὸ παθ. εἰσακοντίζομαι ἐξακοντίζομαι, ρίπτομαι ἐναντίον τινός : Φίλ.2,101 εἰσακοντίζεται μυῖα καθάπερ βέλος· **2)** ἀμτβ. ἀναπηδῶ, ἐξορμῶ (ἐπὶ τοῦ αἵματος) : Εὐρ.Ἑλ.1588 αἵματος δ' ἀπορροαί, ἐς οἶδμ' ἐσηκόντιζον οὔριαι ξένῳ.

εἰσακουστός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ρηματ. ἐπίθ. ἐν τῇ σημ. ὁ εἰσακουόμενος : Βασ.Ι,220.

εἰσακούω (ἀκούω) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἀκροῶμαι, τείνω τὸ οὖς, προσέχω εἴς τινα : Ἰλ.Θ 97 ὡς ἔφατ' οὐδ' ἐσάκουσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς· ‖ κ. μετὰ δοτ. : Ἡρ.Ι,214 Τόμυρις δέ, ὥς οἱ Κῦρος οὐκ εἰσήκουσε· ‖ κ. μετ' αἰτ. πράγμ. : Ὕμν.Δήμ.284 φωνὴν ἐσάκουσαν, Ἡρ.9,60 ὥστε καὶ ταῦτα ἐσακούειν· ‖ ὁμ. μετὰ γεν. : Εὐρ.ΙΑ 1368 μῆτερ, εἰσακούσατε τῶν ἐμῶν ἐπῶν· **2)** ὑπακούω, ὑποχωρῶ εἴς τινα, ὑπείκω : Θουκ.Ι,126, αὐτ. 3,4 οὐκ ἐσακουόντων δὲ τῶν Μυτιληναίων, ἐς πόλεμον καθίσταντο· **3)** μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τοῦ θεοῦ, ἐπακούω, δέχομαι εὐμενῶς, ἐκπληρῶ ἀπευθυνομένην μοι παράκλησιν : ΠΔ Ψαλμ.4,2 εἰσάκουσέ μου ὁ θεὸς τῆς δικαιοσύνης μου, Διγεν. Ἀκρ.4574 ὦ Κύριε, ἐλέησον, εἰσάκουσον φωνῆς μου, Ζερβ.μτφρ. Ἰλ.Α 708 προτύτερα ποὺ μιὰ φορὰν ἐπαρακάλεσά σε, μὲ εἰσάκουσες· ‖ κ. παθ. ἐπὶ δεήσεων, γίνομαι δεκτὸς ἢ ἐκπληροῦμαι : ΚΔ Λουκ.1,13 εἰσηκούσθη ἡ δέησίς σου καὶ ἡ γυνή σου Ἐλισάβετ γεννήσει υἱόν σοι· ‖ ὁμ. ἐπὶ προσώπων : ΚΔ Ματθ.6,7 (οἱ ἐθνικοὶ) δοκοῦσι.. ὅτι ἐν τῇ πολυλογίᾳ αὐτῶν εἰσακουσθήσονται· **4)** νεώτ. παθ. εἰσακούομαι ἀκούομαι εἰς τὰς συμβουλάς μου, τὰς ὑποδείξεις μου, περνάει ὁ λόγος μου : ὑπέδειξα ἐγκαίρως τὸν κίνδυνον, ἀλλὰ δὲν εἰσηκούσθην· ‖ κ. ἐπὶ λόγων, συμβουλῶν κττ., κρίνομαι ἀκολουθητέος : αἱ συμβουλαί μου δὲν εἰσηκούσθησαν· **5)** π. ποι. ἁπλῶς ἀκούω : Σοφ.Τρ.351 λέγοντος τἀνδρὸς εἰσήκουσ' ἐγώ, αὐτ. Ἠλ.884· **6)** ἀντιλαμβάνομαι ἐρέθισμά τι : Ἱππ.Προρρ.2.14 τοῦ ἐγκεφάλου ἐσακούσαντος τοῦ τρώματος· **7)** παθ. εἰσακούομαι γίνομαι ἀκουστὸς ἐντός τινος : Ἀριστλ.Πρ.903b,13 ἔξωθεν εἰς τὰς οἰκίας εἰσακούεται μᾶλλον ἢ ἔσωθεν ἔξω.

εἰσάκτης (ὁ) γλωσσ. ὁ εἰσάγων.

εἰσαλάλαξεν Ἡσ. « ἐποτνίαζεν ».

εἰσαλείφω ἀλείφω ἐντός : Ἱππ.Γυν.Φύσ.9 εἰσαλείφειν εἰς τὸ στόμα τῶν ὑστερέων· ‖ ἁπλῶς ἀλείφω, χρίω : Ἀριστεῖδ.2,292.

εἰσάλλομαι, γ' ἑν. πρόσ. ἐπ. ἀορ. β' ἐσᾶλτο, μέλλ. εἰσαλοῦμαι, μετ' αἰτ. εἰσπηδῶ, εἰσορμῶ : Ἰλ.Μ 438 ὅς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν, αὐτ.Ν 679 ᾗ τὰ πρῶτα πύλας καὶ τεῖχος ἐσᾶλτο, Πίνδ.Ο 8,38 γλαυκοὶ δὲ δράκοντες.. πύργον ἐσαλλόμενοι τρεῖς· ‖ ὁμ. ἐμπροθ. εἰσπηδῶ, πηδῶ ἐντός : Ἡρ.2,66 οἱ δὲ αἰέλουροι διαδύοντες καὶ ὑπερθρώσκοντες τοὺς ἀνθρώπους ἐσάλλονται εἰς τὸ πῦρ, Ξεν.ΚΠ 7,4,4· ‖ πηδῶ ἐπί τινος : Σοφ.ἀπ.756 ἀνακειμένῳ ἐς τὸν αὐχέν' εἰσαλοίμην, Εὐβ.8 εἰσάλλομαι εἰς ἀσκόν (ἐπὶ ἀσκοῦ)· ‖ ὁμ. κ. μτφ. : Σοφ.Ἀντ.1345 ἐπὶ κρατί μοι πότμος εἰσήλατο.

εἰσαμείβω εἰσέρχομαι, μπαίνω : Αἰσχ.Ἑπτ.558 ὅς οὐκ ἐάσει.. οὐδ' εἰσαμεῖψαι θηρὸς.. δάκος.

εἰσάμην ἐπ. ἀόρ. τοῦ εἶμι βλ.λ.· **2)** ἐπ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ ἀχρ. εἴδω βλ.λ.· **3)** μετὰ δασείας εἱσάμην μέσ. ἀόρ. τοῦ ἵζω βλ.λ. : Ἐπιγρ.

εἴσαν Ἡσ. « ὑπῆρχον, συνῆκαν, ἢ εἴδησαν ἢ ἐπεγίγνωσκον ».

εἰσαναβαίνω ἀναβαίνω εἰς, ἀνέρχομαι εἰς : Ἰλ.Ζ 74 Ἴλιον εἰσανέβησαν, Ὀδ.Π 449 ἡ μὲν ἄρ' εἰσαναβᾶσ' ὑπερώϊα σιγαλόεντα· ‖ κ. ἁπλῶς ἀναβαίνω : Ἰλ.Θ 291 ἠὲ γυναῖχ' ἥ κέν τοι ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνοι, Σοφ.ΟΤ 876 ἀκρότατον εἰσαναβᾶσ' αἶπος ἀπότομον ὤρουσεν.

εἰσαναβολή (ἡ) μτγν. ἀναβολή : Δίων Κ 46,41.

εἰσαναγκάζω ἀναγκάζω τι νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἕτερόν τι : Ἱππ.Τέχν.47; **2)** ἀναγκάζω τινὰ εἴς τι, πρός τι : Αἰσχ.Πρ.292 τότε γάρ με, δοκῶ, συγγενὲς οὕτως ἐσαναγκάζει· ‖ ὁμ. μετ' ἀπαρφ. : Πλάτ.Τίμ.49Α ὁ λόγος ἔοικεν εἰσαναγκάζειν χαλεπὸν.. εἶδος ἐπιχειρεῖν λόγοις ἐμφανίσαι.

εἰσανάγω, μέλλ. -άξω ἀναβιβάζω εἰς, εἰσάγω τινὰ ἄνω : Ὀδ.Θ 529 εἴρερον εἰσανάγουσιν (ἄγουσιν εἰς δουλείαν), Μαριαν. ἐν ΑΠλ.4,201 ψυχὴν οὐρανὸν εἰσανάγειν· ‖ ὁμ. τὸ παθ. : Πολύβ.1,82,2 τοὺς δὲ ζωγρίᾳ πρὸς αὐτὸν εἰσαναχθέντας ὑπέβαλλε τοῖς θηρίοις (δ.γρ. ἐπαν-).

εἰσαναίρω πάπ. ἀφαιρῶ, ἀποσπῶ : Πάπ. καὶ εἰσάνηρα[ν ἡμ]ῶν χοιρίδιον.

εἰσαναλίσκω δαπανῶ εἴς τι : Ἀντιφάν.204,10.

εἰσανδρῶ-όω μτγν. πληρῶ τι δι' ἀνθρώπων : Ἀπολλ.Ρ 1,874 εἰσόκε Λῆμνον παισὶν ἐσανδρώσῃ (σχόλ. « ἀνδρῶν πληρώσῃ »).

εἰσανεῖδον εἶδον πρός : Ἰλ.Π 232 λεῖβε δὲ οἶνον οὐρανὸν εἰσανιδών.

εἰσάνειμι κ. μσν. ἀναβαίνω πρός τι : Ἰλ.Η 423 ἠέλιος.. νέον προσέβαλλεν ἀρούρας.. οὐρανὸν εἰσανιών, Ἡσίοδ.Θ 761 Ἠέλιος.. ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν οὐρανὸν εἰσανιών, Ἀπολλ.Ρ 1,10,92 εἰσαναβαίνειν ἱερόν, Νικ.Χων. ἐν Σάθ.1,120.

εἰσανέχω, μέλλ. -έξω, μτγν. μετὰ γεν. ὑψοῦμαι ὑπεράνω : Ἀπολλ.Ρ 1,1360 χθονὸς εἰσανέχουσαν ἀκτὴν (σχόλ. « ἐξέχουσαν καὶ ἐπηρμένην.. ἢ ἀνατεταμένην πλοΐον ἰδόντες »)· ‖ ὁμ. μετ' αἰτ. : Ἀπολλ.Ρ 1,1578 πέλαγος εἰσανέχειν γαῖαν.

εἰσανορούω μτγν. ὁρμῶ πρὸς τὰ ἄνω, εἰσάνειμι βλ.λ. : Κόϊντ.2,658 οὐρανὸν εἰσανόρουσεν.

εἰσάντα ἐπίρρ. ἐπ. κ. ἐσάντα κ. εἰσάνταν ἀπέναντι, ἀντικρύ, κατὰ πρόσωπον : Ἰλ.Ρ 334 Αἰνείας δ' ἑκατηβόλον Ἀπόλλωνα ἔγνω ἐσάντα ἰδών, Ὀδ.Λ 143 οὐδ' ἑὸν υἱὸν ἔτλη ἐσάντα ἰδεῖν· || γεν. ἀπέναντι, ἀντικρύ : Ὀδ.Ε 217 Πηνελόπεια, εἶδος ἀκιδνοτέρη μέγεθος τ' εἰσάντα ἰδέσθαι.

εἰσαντλῶ-έω μτγν. ἀντλῶ τι εἴς τι, πληρῶ τι, γεμίζω τι : Κλέαρχ.14 π. Ἀθην.10,416B.

εἰσάπαν ἐπίρρ. πιθ. κ. εἰς ἅπαν ὅλως διόλου βλ. κ. λ. εἰς : Ἐπικτ.Ἐγχ.33,5, Φίλ.1,125.

εἰσάπαξ ἐπίρρ. κ. εἰς ἅπαξ ἅπαξ διὰ παντός, ἐφάπαξ, μιὰ φορὰ γιὰ πάντα, μιὰ καὶ καλή : Ἡρ. 6,125 ἀπικόμενον δὲ δωρέεται χρυσῷ, τὸν ἂν δύνηται τῷ ἑωυτοῦ σώματι ἐξενείκασθαι ἐσάπαξ, Αἰσχ.Πρ.750 κρεῖσσον γὰρ εἰσάπαξ θανεῖν ἢ τὰς ἁπάσας ἡμέρας πάσχειν κακῶς, Θουκ.5,85.

εἰσαποβαίνω μτγν. μετ' αἰτ. μεταβαίνω ἀπό τινος μέρους εἰς ἕτερον : Ἀπολλ.Ρ 4,650 ἐκ δὲ τόθεν Ῥοδανοῖο βαθὺν ῥόον εἰσαπέβησαν.

εἰσαποδίδωμι πάπ. ἀμείβω ἐκ δευτέρου, πληρώνω πάλιν, ἐξοφλῶ.

εἰσαποκλείω μτγν. ἀποκλείω εἴς τι : Σεβῆρ. ἐν Rhet. Gr. τοῦ Walz.1,546.

εἰσαποστέλλω μτγν. ἀποστέλλω εἰς, πρὸς .. : Ἀντωνῖν.Λιβ.41,2, Πάπ. Ιάμφ.Ι.

εἰσαπωξεία (ἡ) πάπ. λ. ἀμφιβόλου σημασίας.

εἰσαράσσω, ἀττ. -άττω, μέλ. -άξω ρίπτω τι ἐναντίον ἄλλου ὥστε νὰ συγκρουσθῶσιν : Ἡρ. 4,128 οἱ δὲ Σκύθαι ἐσαράξαντες τὴν ἵππον ὑπέστρεφον, τὸν πεζὸν φοβεόμενοι, Δίων Κ 5,116 εἰσαράσσειν σφέας εἰς τὰς νέας.

εἰσαρπάζω ἁρπάζω τινὰ καὶ φέρω διὰ τῆς βίας ἐντός : Λυσ.3,11 ἵν', ὁπότε ἐξέλθοι τὸ μειράκιον, εἰσαρπάσειαν αὐτόν· || ὁμ. κ. τὸ παθ. : Λυσ.1,27 οὐκ εἰσαρπασθεὶς ἐκ τῆς ὁδοῦ.

εἰσαρτίζω ἀμτβ. ἑνώνω ἢ προσαρμόζω εἴς τι : Ἱππ.Νούσ.2,33 εἶναι δὲ μέγεθος ὥστε ἐσαρτίζειν ἐς τὸν μυκτῆρα.

εἰσαρύομαι ἀντλῶ ἐντός τινος, διοχετεύω (ἀμφ.) : Ἱππ.Ἀδέν.12.

εἰσάττω ἀττ. τ. τοῦ εἰσαΐσσω βλ.λ.

εἰσαυγάζω μτγν. κ. ἰων. ἐσ- προσβλέπω, θεωρῶ : Διότ.ἐν ΑΠ 5,105 εἶδος ἐσαυγάζων μοῦνον γλυκύ.

εἰσαῦθις ἐπίρρ. κ. εἰς αὖθις κ. ἐσαῦθις μετὰ ταῦτα, οὖθις βλ.λ. : Ἀριστφ.Ἐκκλ.983 ἀλλ' εἰσαῦθις ἀναβεβλήμεθα.

εἰσαύριον κ. εἰς αὔριον βλ.λ. εἰς : Ἀριστφ.Ἱππ. 661 εὐχὴν ποιήσασθαι χιμάρων εἰσαύριον.

εἰσαυτίκα κ. εἰς αὐτίκα κ. εἰς τὸ αὐτίκα εἰς τὴν ἰδίαν, εἰς τὴν αὐτὴν στιγμήν· πρβλ. αὐτίκα.

εἰσαῦτις δωρ. τ. τοῦ εἰσαῦθις βλ.λ.

εἰσάφασμα-ατος (τὸ) ἡ ἀφή, τὸ πιάσιμο· Ἡσ. «εἰσαφάσματα· εἰσπτήματα, ἀπὸ τοῦ εἰσοφιέναι, ἢ σπαράγματα, Αἰσχύλος Προμηθεῖ Λυομένῳ» : Αἰσχ.ἀπ.204.

εἰσαφάσσω ἐσωτερικῶς ψηλαφῶ, ψαύω : Ἱππ. Γυν.Φύσ.11 ἐσαφάσσειν τὸν δάκτυλον (ψηλαφῶ θέτων τὸν δάκτυλον)· || ὁμ. κ. μετὰ δοτ. : Ἱππ. Γυν.Φύσ.36 ἐσαφάσσω τῷ δακτύλῳ.

εἰσαφέτης (ὁ) γλωσσ. ἁρματηλάτης.

εἰσαφίημι ἀφήνω τι νὰ εἰσέλθῃ, προσδέχομαι : Ξεν.ΚΠ 4,5,14, Στράβ.15,1,42 γεφυροῦσι τὴν εἴσοδον στενοτάτῃ γεφύρᾳ· εἶτ' εἰσαφιᾶσι θηλείας .. τρεῖς, Ἰώσ.ΠΙ 1,13,3· || ὁμ. τὸ παθ. : Αἰν.Τακτ.32,9.

εἰσαφικάνω ποι. εἰσαφικνοῦμαι βλ.λ. : Ὀδ.Χ 99 μάλα δ' ὦκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν, Ἡσίοδ. Α 45 ἀσπασίως τε φίλως τε ἑὸν δόμον εἰσαφίκανεν, Θεόκρ.22,29 Βέβρυκας εἰσαφίκανε θεῶν φίλα τέκνα φέρουσα.

εἰσαφικνοῦμαι-έομαι, ἰων. ἐσαπικνέομαι, ὑποτ. ἀόρ. β' ἐν. προσ. εἰσαφίκηαι ἀποθ. μετ' αἰτ. φθάνω εἰς : Ἰλ.Χ 17 πρὶν Ἴλιον εἰσαφικέσθαι, Σοφ.ἀπ.861 Σειρῆνας εἰσαφικέσθαι, Εὐρ.Ἀνδρ.13 Ἑλλάδ' εἰσαφικόμην· || κ. μετ' ἐμπροθ. τοπ. προσδ.: Ἰσοκρ.4,45 καὶ τὸ πλῆθος τῶν εἰσαφικνουμένων ὡς ἡμᾶς τοσοῦτόν ἐστιν· || ὁμ. μετὰ δοτ. : Ἡρ.1,1 τῇ τε ἄλλῃ χώρῃ ἐσαπικνέεσθαι καὶ δὴ καὶ ἐς Ἄργος· || ὁμ. μετὰ γεν. : Δίων Χρ.19,3 εἰσαφικνεῖσθαι σοφιστοῦ (εἰς τὸν οἶκον σοφιστοῦ, πιθ. διορθ. ἐς σοφιστοῦ)· || ἀπολ. φθάνω, καταφθάνω : Ἡρ.9,101 ἦν δὲ ἀρρωδίη σφι πρὶν τὴν φήμην ἐσαπικέσθαι· || ὁμ. ἀπολ. ἐπισκέπτομαι μίαν χώραν : Πλάτ.Μέν.92B ἐῶσαι αὐτοὺς εἰσαφικνεῖσθαι καὶ οὐκ ἐξελαύνουσαι.

εἰσάφιξις-εως (ἡ) Ἐπιγρ. τὸ δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς ἀποικίαν καὶ παραμονῆς εἰς αὐτήν : Ἐπιγρ. εἰσάφιξις εἰς Μίλητον - εἰς Κύζικον.

εἰσαφύσσω μτγν. ἀντλῶ, λαμβάνω ὕδωρ· || ὁμ. κ. τὸ μέσ. : Ἀπολλ.Ρ 4,16,92 ὕδωρ τ' εἰσαφύσαντο.

εἰσβαίνω κ. μσν. κ. νεώτ. συνήθ. ἀπολ. εἰσέρχομαι εἰς τὸ πλοῖον, ἐπιβιβάζομαι ἐπὶ πλοίου : Ὀδ.Ι 103 οἱ δ' αἶψ' εἴσβαινον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθῖζον, Θουκ.7,13 καὶ οἱ ξένοι οἱ μὲν ἀναγκαστοὶ ἐσβάντες εὐθὺς κατὰ τὰς πόλεις ἀποχωροῦσιν· || ὁμ. κ. μετὰ προθ. : Ἡρ.3,41 πεντηκόντερον πληρώσας ἀνδρῶν ἐσέβη ἐς αὐτήν, - ἐσέβη εἰς πλοῖον· || ὁμ. μετ' αἰτ. : Εὐρ.Τρ.686 αὐτὴ μὲν οὔπω ναὸς εἰσέβην σκάφος· **2)** κ. μσν. κ. νεώτ. γενικῶς εἰσέρχομαι· κ. μετ' αἰτ. κ. ἐμπροθ. : Σοφ.Ἀντ.1205 πρὸς λιθόστρωτον κόρης νυμφεῖον Ἅιδου κοῖλον εἰσεβαίνομεν, Πάπ. εἰσέβη τὴν πόλιν, Πρόδρ. Β 74 πάντ' εἰσέβαινεν σειστὸς εἰς τὸ παλάτιν· || ὁμ. μτφ. περιπίπτω, ἐμπίπτω : Αἰσχ.Ἱκ.470 ἄτης δ' ἄβυσσον πέλαγος οὐ μάλ' εὔπορον τόδ' ἐσβέβηκα, Σοφ.ΟΚ 997 τοιαῦτα μέντοι καὐτὸς εἰσέβην κακά· || κ. ἀντιστρόφ. ὑποκειμένου ὄντος τοῦ πράγμ. κ. ἀντικ. τοῦ προσ. : Σοφ.Τρ.298 ἐμοὶ οἶκτος .. εἰσέβη· **3)** ἐπὶ ἐμπορευμ. εἰσάγομαι ἔξωθεν : Ἀλέξ.117 εἰσέβαινον ἰσχάδες· **4)** πάπ. διὰ προεξοχῆς εἰσδύομαί που : Πάπ.· **5)** ὡς διάμεσον, ποιῶ τινα ἢ τι εἰσελθεῖν, εἰσάγω : Ἰλ.Α 310 ἐς δ' ἑκατόμβην θῆσε θεῷ, Εὐρ.Ἀλκ.1055 ἢ τῆς θανούσης θάλαμον εἰσβήσας (ἐνν. αὐτὴν) τρέφω, αὐτ.Βάκχ.466 Διόνυσος ἡμᾶς εἰσέβησ' ὁ τοῦ Διός (ἐνν. τὰς τελετάς), Ἀπολλ.Ρ 2,167.

εἰσβάλλω κ. νεώτ., μέλλ. -βαλῶ, μτβ. ρίπτω εἰς, ἐντός, εἰσάγω : Ἡρ.2,14 ἐσβάλλει ἐς αὐτὴν ὗς, Εὐρ.Ἠλ.79 βοῦς εἰς ἀρούρας εἰσβαλών, σπερῶ γύας, Θουκ.2,48 καὶ ἐλέχθη ὑπ' αὐτῶν ὡς οἱ Πελοποννήσιοι φάρμακα εἰσβεβλήκοιεν ἐς τὰ φρέατα· || ὁμ. κ. μτφ. : Αἰσχ.Πρ.1075 ὡς Ζεὺς ὑμᾶς εἰς ἀπρόοπτον πῆμ' εἰσέβαλεν, Σοφ.ΑΪ.60 ἄνδρα .. εἰσέβαλλον ἐς ἕρκη κακά· || ὁμ. μετὰ διπλῆς αἰτ. : Εὐρ.ΙΤ 261 βοῦς ὑλοφορβοὺς πόντον εἰσεβάλλομεν· **2)** τὸ μέσ. εἰσάγω εἰς τὸ πλοῖόν μου, ἐπιβιβάζω : Ἡρ.1,1 ἐσβαλομένους δὲ ἐς τὴν νέα οἴχεσθαι· || ὁμ. κ. ἀπολ.: Θουκ.8,31 τὰ καὶ ἀνήλωσαν, τὰ δὲ ἐσβαλόμενοι ἀπέπλευσαν· **3)** ἐσβάλλω τὴν στρατιὴν εἰς ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐνεργείας, εἰσάγω στράτευμα ἐντὸς μιᾶς χώρας, ἔχων σκοποὺς ἐχθρικούς : Ἡρ.1,14 εἰσέβαλε μὲν νυν στρατιὴν καὶ οὗτος .. ἔς τε Μίλητον καὶ ἐς Σμύρνην· || κ. νεώτ. ὅθ. καὶ ἄνευ τοῦ στρατιήν, ἀμτβ. εἰσέρχομαι ὡς ἐχθρὸς εἰς χώραν τινά, εἰσορμῶ μετ' ἐχθρικῶν διαθέσεων : Ἡρ.1,15 ἐς Μίλητόν τε ἐσέβαλε, Θουκ.2,47 Πελοποννήσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι .. ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀττικήν, - ὁ στρατὸς τῶν Ἰταλῶν εἰσέβαλεν εἰς Αἰθιοπίαν· || νεώτ. εἰσέρχομαι μεθ' ὁρμῆς : εἰσέβαλεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου· || κατ' ἐπέκτασιν, ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω : Θουκ.6,70 καὶ ἐσβαλόντες ἐς τοὺς ὁπλίτας αὐτῶν· || ὁμ. κ. ἀπολ. : Ἀριστφ.Ἀχ.762 ὄκκ' ἐσβάλητε· || μτφ. ἐπὶ πυρετοῦ ἢ γεν. ἀσθενειῶν, εἰσορμῶ, προσβάλλω τινά : Ἀρετ.Χρόν.

Νούσ.Ι,Ι ἣν μὲν ὦν ἡ παραφορὴ ξὺν πυρετῷ ἀρχῆθεν εἰσβάλῃ· **4)** ὁμ. ἀμτβ. εἰσέρχομαι ἁπλῶς : Θεόφρ.Φl 9,7,1 εἰσβάλλοντι δὲ ἐς τόπον εὐθὺς ἡ ὀσμὴ προσβάλλει, Παλαίφ.'Απιστ.14,4 εἰσβάλλοντες εἰς τὴν πόλιν διεφήμιζον· || ποι. ὁμ. μεθ' ἁπλῆς αἰτ. : Εὐρ.'Ιππ.1198 ἐπεὶ δ' ἔρημον χῶρον εἰσεβάλλομεν· || ὁμ. κ. ἀπολ. : Σοφ.'Ηλ. 719 εἰσέβαλλον ἱππικαὶ πνοαί· || μσν. ὁμ. κ. μτφ. : Γεωπ.2,3,4 ἡ τοῦ ἡλίου θερμότης τάχιον εἰσβάλλουσα· **5)** κ. νεώτ. εἰδ. ἐπὶ ποταμῶν, χύνομαι εἰς τὴν θάλασσαν ἢ λίμνην ἢ εἰς ἄλλον ποταμόν: 'Ηρ.1,75 ἐς τὰ ἀρχαῖα (ἐνν. ῥέεθρα) ἐσβάλλοι, αὐτ.4,48 ὁ δὲ δὴ Ἄραρός τε καὶ Νάπαρις καὶ 'Ορδησσὸς.. ἐσβάλλουσι ἐς τὸν Ἴστρον, 'Αριστλ.Μετ.351a,10, Πολύβ.4,41,1 τοῦ γὰρ Ἴστρου πλείοσι στόμασιν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης εἰς τὸν Πόντον εἰσβάλλοντος· || ὁμ. κ. ἐπὶ ῥείθρων ἢ παραποτάμων χυνομένων εἰς μεγαλύτερον ποταμόν, συμβάλλω : 'Ηρ.1,179 ἐσβάλλει ἐς τὸν Εὐφρήτην ποταμὸν τὸ ῥέεθρον· **6)** ἐπὶ ἐμπορευμάτων, εἰσάγω : Συγγρ.π.Δημ.927 ἐὰν δὲ μὴ εἰσβάλωσι· **7)** μτγν. ἀπολ. ἀρχίζω· Εὐστ.'Οδ. 1405,45 «τὸ δὲ εἰσβάλλειν καὶ ἡ εἰσβολὴ ἀρχήν τινα ἔργου ἢ πάθους ἢ καὶ τοπικὴν ἐμφαίνει»· Σχόλ.Πίνδ.Ν 7,1 ἀπὸ τῆς Ἐλειθυίας εἰσβέβληκεν, 'Ολυμπιόδ.ἐν Μετ.102,12· || κατὰ τὸ ἔαρ εἰσβάλλον κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔαρος : Γαλ.18(1),470.

εἴσβασις-εως (ἡ) τὸ εἰσβαίνειν, ἡ εἴσοδος : Εὐρ. ΙΤ 101 ἢν δ' ἀνοίγοντες πύλας ληφθῶμεν εἰσβάσεις τε μηχανώμενοι (τρόπους εἰσόδου ἐπινοοῦντες)· **2)** ἐπιβίβασις : Θουκ.7,30 καὶ ἀποκτείνουσιν αὐτῶν ἐν τῇ ἐσβάσει τοὺς πλείστους, Δίων Κ 41,42 ἐν τῇ ἐς τὰ πλοῖα ἐσβάσει· **3)** πάπ. πρῶτος σταθμὸς μαγικῆς τελετῆς : Πάπ.

εἰσβατικόν (τὸ) πάπ. εἶδος φόρου ἐν Αἰγύπτῳ.

εἰσβατός-όν κ. μσν. προσιτός : Θουκ.2,41 πᾶσαν γῆν ἐσβατὸν τῇ ἡμετέρᾳ τόλμῃ καταναγκάσαντες γενέσθαι, Προκόπ.Βανδ.286Β.

εἰσβδάλλω μτγν. ἀπορροφῶ, ἀπομυζῶ: Γαλ.4,374.

εἰσβιάζομαι ἀποθ. εἰσέρχομαι διὰ τῆς βίας: Διόδ.Σ 14,9 πολλοὺς αὐτῶν ἀνελόντες, εἰσεβιάσαντο πρὸς τὸν Διονύσιον, Πλούτ.Νομ.1 εἰς τὰ πρῶτα γένη καὶ τοὺς ἐπιφανεστάτους οἴκους εἰσβιαζομένοις· || διὰ τῆς βίας φέρω ἐμαυτὸν εἰς τάξιν εἰς ἣν δὲν ἀνήκω, ἢ εἰς οἰκογένειαν ξένην : 'Αριστφ.'Ορν.32 ὁ μὲν γὰρ ὢν οὐκ ἀστὸς εἰσβιάζεται, Δημ.1004 κατὰ δὲ τῶν αὐτοὺς εἰσβιαζομένων ἄκοντας ποιεῖσθαι ἄκυροι γενήσονται (ἐναντίον τῶν διὰ τῆς βίας υἱοθετηθέντων).

εἰσβιβάζω κ. νεώτ. μτβ. τοῦ εἰσβαίνω βλ.λ., ἐπιβιβάζω εἰς πλοῖον: 'Ηρ.6,95 καὶ τὸν πεζὸν στρατὸν ἐσβιβάσαντες ἐς τὰς νέας, Θουκ.7,60 πάντα τινὰ ἐσβιβάζοντες πληρῶσαι· || ναυτολογῶ, προσλαμβάνω ὡς ναύτας : 'Ισοκρ.8,48 τοὺς μὲν ξένους καὶ τοὺς δούλους ναύτας εἰσεβίβαζον· **2)** κ. νεώτ. γέν. τοποθετῶ τινα ἐντός, εἰσάγω: 'Ηρ.7,60 ἄλλους ἐσεβίβαζον ἐς τὸ περιοικοδομημένον, αὐτ.1,60.

εἰσβλέπω κ. μσν. ἐμβλέπω, βλέπω εἴς τι σημεῖον: 'Ηρ.7,147 ἐσβλέποντες ἐς τὸν βασιλέα, Ξεν.Κυν. 10,12 εἶτα εἰσβλέποντα εἰς τὸ ὄμμα τοῦ θηρίου· || μετ' αἰτ. : Εὐρ.'Ορ.105 οὐκ ἂν δυναίμην μητρὸς εἰσβλέψαι τάφον· || ἀπολ. : Ξεν.Συμπ. 4,3 θαυμαστά γ' ἔφη ὁ 'Αντισθένης ἅμα εἰσβλέπων ὡς ἐλέγχων αὐτόν, ΠΔ 'Ησ.37,17 εἴσβλεψον, κύριε, καὶ ἴδε τοὺς λόγους Σενναχηρείμ.

εἰσβοηθῶ-έω μτγν. σπεύδω εἰς βοήθειαν.

εἰσβολή κ. νεώτ. τὸ εἰσβάλλειν, εἰσόρμησις, ἔφοδος, προσβολή : 'Ηρ.6,92 συναπέθησαν δὲ καὶ ἀπὸ Σικυωνιέων νεῶν ἄνδρες τῇ αὐτῇ ταύτῃ [illegible]βολῇ, 'Ηρ.7,1 διὰ τὴν ἐς Σάρδις ἐσβολήν, Εὐ[illegible]ίων 722 στενομένα γὰρ ἂν πόλις ἔχοι σκῆψιν ξενικὸν εἰσβολάν, Θουκ.8,31 εἰσβολὴν ποιησάμενος τῇ πόλει οὔσῃ ἀτειχίστῳ (διορθ. προσβολὴν), - ἡ ἐχθρικὴ εἰσβολὴ εἰς τὴν χώραν μας· **2)** μτφ. ἐπὶ ὑδάτων, εἰσροὴ βλ.λ. : Πολύβ.4,40,9 τῆς δὲ τῶν ποταμῶν εἰσβολῆς ἐπικρατούσης· **3)** ἐπὶ ἀσθενειῶν, προσβολή : 'Αρετ. 'Οξ.Νούσ.1,1 καιρὸς δὲ πάσης τέγξιος, πλὴν τῆς εἰσβολῆς τοῦ παροξυσμοῦ, Γαλ.7,299 καλῶ δὲ εἰσβολὴν παροξυσμοῦ· **4)** συρροὴ ἐσφαλμένων γνωμῶν : Πολύστρ.19· **5)** εἴσοδος, διέλευσις, τὸ εἰσέρχεσθαι, διέρχεσθαι : 'Ηρ.2,75 ἐσβολὴ ἐξ οὐρέων στεινῶν ἐς πεδίον μέγα· || ἡ εἴσοδος, δίοδος : 'Ηρ.7,172 δέει φυλάσσεσθαι τὴν ἐσβολὴν τὴν 'Ολυμπικὴν (τὴν δίοδον τοῦ 'Ολύμπου), Εὐρ.Μήδ.1264 κυανεᾶν λιποῦσα Συμπληγάδων πετρᾶν ἀξενωτάταν εἰσβολάν, Θουκ.3,112 αὐτὸς μὲν τὸ ἥμισυ ἔχων ἐπὶ τῆς ἐσβολῆς· κ. κτ. πληθ. : 'Ηρ.7,176 ἐδέδμητο δὲ τεῖχος κατὰ ταύτας τὰς ἐσβολὰς (ἐκ τῶν Θερμοπυλῶν), 'Ιουλ.Λόγ.2,48Β· **6)** ἐπὶ ποταμῶν συνήθ. κτ.πληθ., ἐκβολαί : 'Ηρ.7,182 ἐξοκέλλει ἐς τὰς ἐσβολὰς τοῦ Πηνειοῦ (δ. γρ. ἐμβολὰς)· **7)** γεν. εἴσοδος εἴς τι οἱονδήποτε, ἀρχή : Εὐρ.'Ικ.92 καινὰς εἰσβολὰς ὁρῶ λόγων· || εἰσβολὴ στεναγμάτων ἀρχὴ στεναγμῶν : Εὐρ. Ἴων 677 ὁρῶ δάκρυα καὶ πενθίμους ἀλαλαγὰς στεναγμάτων τ' εἰσβολάς· || σοφισμάτων εἰσβολή : 'Αριστφ.Βάτρ.1104 εἰσβολαὶ γὰρ εἰσι πολλαὶ χἄτεραι σοφισμάτων· || κανόνων εἰσβολή : 'Αριστφ.Βάτρ.956 λεπτῶν τε κανόνων εἰσβολὰς ἐπῶν τε γωνιασμούς· **8)** πρόλογος, προοίμιον ἔργου : Διον.'Αλ.Λυσ.17 φημὶ δὴ πάντων δεξιώτατον εἶναι τὸν ῥήτορα κατὰ τὰς εἰσβολὰς τῶν λόγων καὶ χαριέστατον, Λογγῖν.38,2 ὁ δ' εὐθὺς ἐν τῇ εἰσβολῇ ταῦτα τίθησιν.

εἰσβοῶ-άω μτγν. ἀναβοῶ : Γρηγ.Νύσσ.2782D (Mi.) πρὸς τὴν.. ἀπειλὴν ἐλεεινῶς εἰσβοώντων.

εἰσγένεσις-εως (ἡ) πάπ. παραγωγὴ (ἐπὶ τῶν τροφίμων) : Πάπ. λήματος εἰσγενέσεως.

εἰσγίγνομαι ἀφικνοῦμαι, φθάνω : Αἰσχίν.'Επ.11,8 ἐποινοῦντες ἡμῶν τοὺς προγόνους τε καὶ τὴν χώραν, ὅτι ἐγένοντο ἐν αὐτῇ καὶ ὑπὲρ αὐτῆς, εἰσεγένοντο ἐν αὐτῇ οἱ θεοί, Πάπ.· **2)** πάπ. τὰ εἰσγενόμενα αἱ πρόσοδοι.

εἰσγραφή (ἡ) μτγν. κ. ἐσγραφή ἐγγραφή, καταγραφὴ εἰς : Δίων Κ 59,2 ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ ἐς τοὺς ἐφήβους ἐσγραφῇ.

εἰσγράφω μτγν. κ. ἐσγράφω γράφω εἰς, καταγράφω εἰς : ΔίωνΚ 37,9 τῶν στηλῶν εἰς ἃς οἱ νόμοι εἰσεγράφοντο, αὐτ.ἀπ.109 εἰσγράφω τινὰ εἰς τὸν κατάλογον· || ὁμ. κ. παθ. : ΔίωνΚ 61,21· || ὁμ. κ. τὸ μέσ. εἰσγράφομαι ἐν ὁμ. σημασίᾳ : Θουκ.1,31 οὐδὲ ἐσεγράψαντο ἑαυτοὺς οὔτε ἐς τὰς 'Αθηναίων σπονδὰς οὔτε ἐς τὰς Λακεδαιμονίων, ΔίωνΚ 32,16 οἱ 'Ρωμαῖοι οὐχ ὅτι κακὸν αὐτοὺς ἔδρασαν, ἀλλὰ καὶ ἐς τὴν πολιτείαν μετὰ ταῦτ' ἐσεγράψαντο· **2)** ἐπὶ τῆς ζωγραφικῆς, χρωματίζω : Αἰλ.ΖΙ 12,25 πορφυραῖ σκιαὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῷ μέσους ἐς κάλλος εἰσγράφουσιν· **3)** ἁπλῶς καταγράφω : Σοφ. Τρ.1167 μαντεῖα.. ἃ ἐγὼ Σελλῶν ἐσελθὼν ἄλσος εἰσεγραψάμην· **4)** 'Επιγρ. πέμπω εἴδησιν.

εἰσδανείζω δανείζω ἐπὶ τόκῳ : Πλάτ.Πολ.555C.

εἰσδεκτικόν (τὸ) μσν. ἀξία ἀνανεώσεως διακατοχῆς : Νεαρ.13 Λέοντος.

εἰσδεκτός-ή-όν μτγν. δεκτός : ΠΔΛευ.22,29, 'Επιφάν.1,497D εἰσδεκτοὶ οὗτοι γίνονται καὶ οὐκ ἀποβληθήσονται.

εἴσδεξις-εως (ἡ) μτγν.ὑποδοχή : 'Επιφάν. 1,506C οὔτε γὰρ παραπεπτωκότος τινὸς εἴσδεξις ἔτι γίνεται.

εἰσδέρκομαι κ. ἐσδέρκομαι μετ' ἀόρ. β' ἐνεργ. εἰσέδρακον, παρακ. εἰσδέδορκα εἰσορῶ, βλέπω, θεῶμαι : 'Ιλ.Ω 223 νῦν δ' αὐτὸς γὰρ ἄ-

κουσα θεοῦ καὶ ἐσέδρακον ἄντην, Ὀδ.Ι 146, Εὐρ.Ἠλ.558 τί μ' εἰσδέδορκεν ὥσπερ ἀργύρου σκοπῶν, Ἀπολλ.Ρ Ι,598.

εἰσδέχομαι κ.μσν. κ.νεώτ., ἰων. ἐσδέκομαι, ἀποθ. δέχομαι ἐντός, ἐπιτρέπω τὴν εἴσοδον: Ἡρ.1,144 φυλάσσονται ὧν μηδαμοὺς ἐσδέξασθαι τῶν προσοίκων Δωριέων ἐς τὸ Τριοπικὸν ἱρόν· || μετ' αἰτ. προσ. ὑποδέχομαι, δέχομαι ἐντός: Σοφ.ΟΤ 238 μήτ' εἰσδέχεσθαι μήτε προσφωνεῖν τινα, Ἐπιγρ. εἰσδέχομαι φρουράν· || ὁμ. μτφ.: Μηναῖ.3,18 Ἑσπ. θείας ἐπιγνώσεως εἰσδεδεγμένος τὴν ἔλλαμψιν· || μετ' αἰτ. τόπου: Εὐρ.Ἰκ.876 οὐκ εἰσεδέξατ' οἶκον· || ὁμ. μετὰ δοτ.: αὐτ. Κύκλ.35 Κύκλωπ' ἐμὸν καθαροῖσιν ἄντροις μῆλα τ' εἰσδεχώμεθα· || σπαν. μετὰ γεν.: Εὐρ.Φοίν. 451 τόνδ' εἰσεδέξω τειχέων πείσασά με· || μετὰ διπλῆς αἰτ. προσ. κ. κατηγορ.: Πίνδ.ἀπ.186 αὐτὸν με πρώτιστα συνοικιστῆρα γαίας ἐσδέξεται τεμενοῦχον, Σοφ.Τρ.376· || ἀόρ. α' παθ. εἰσδεχθῆναι ἐν ποθ. ἐννοίᾳ, γίνομαι δεκτὸς ἐντός, μοὶ ἐπιτρέπεται ἡ εἴσοδος: Λουκ.Τόξ.30 εὐθὺς ἐπὶ τὸ δεσμωτήριον δρομαῖος ἐλθὼν τότε μὲν οὐκ εἰσεδέχθη· **2**) μετ' αἰτ. πράγμ. ἢ ἀφηρημ. ἐννοιῶν, παραδέχομαι, παίρνω: Ἀριστφ.Ἀχ.392 σκῆψιν ἀγὼν οὗτος οὐκ ἐσδέξεται, Πλάτ.Πολ.425Α εὐνομίαν διὰ τῆς μουσικῆς εἰσδέξονται· **3**) ἐπὶ ζῴων ἐν ἀναφ. πρὸς τὰ νεογνὰ αὐτῶν, ἀναλαμβάνω ἐπ' ἐμοῦ: Ἀριστλ.ΖΙ 566b,17.

εἰσδίδωμι ἀμτβ. ἐπὶ ποταμῶν, εἰσβάλλω, ἐκβάλλω βλ.λ.: Ἡρ.4,49 Ἄθρυς καὶ Νόης καὶ Ἀρτάνης ἐσδιδοῦσι ἐς τὸν Ἴστρον (δ γρ. ἐκδιδοῦσι)· **2**) ἐγχειρίζω ἔκθεσιν ἢ ὑπόμνημα: Ἀριστέας 28 εἰσδίδωμι περί τινος, Ἰώσ.ΑΙ 12,2,3· || παθ. τὸ εἰσδοθὲν ἢ παραδοθεῖσα ἔκθεσις: Πάπ.· || Ἐπιγρ. κ. πάπ. τὸ παθ. ἐπὶ ζητήματος, φέρομαι πρὸς συζήτησιν: Ἐπιγρ. ὃν δὲ ἂν ὁ δανειζόμενος διδῷ ἀλλαφροφήτορα, ἐν ἀγάρρει εἰσδιδόσθω, Πάπ. τοῦ εἰσδοθέντος βιβλίου ὑπὸ τοῦ δεῖνα· **3**) πάπ. προτείνω πρόσωπόν τι κατάλληλον πρὸς λειτουργίον (καταβολὴν χρημάτων διὰ δημοσίαν ὑπηρεσίαν): Πάπ. δίδωμι αὐτὸν εἰς ἀπαίτησιν ὑπὲρ λαογραφίας· **4**) πάπ. δίδω πληροφορίας ἐναντίον τινός· || οἱ εἰσδιδόντες οἱ κατηγοροῦντες· **5**) πάπ. ἁπλῶς πληροφορῶ τινα, εἰδοποιῶ: Πάπ. ὁ δεῖνα διὰ τῆς προτέρας ἀναγραφῆς εἰσδεδομένος· **6**) πάπ. τίνω, πληρώνω.

εἴσδοσις-εως (ἡ) μτγν. ἀναφορά: Ἀριστέ.Ι 28,33 τῆς δὲ εἰσδόσεώς ἐστιν ἀντίγραφον τόδε· βασιλεῖ μεγάλῳ παρὰ Δημητρίου, Πάπ. τὸ πρὸς τὴν εἴσδοσιν πρόσταγμα· **2**) πάπ. δήλωσις, κοινοποίησις, ἀγγελία.

εἰσδοχεῖον (τό) μτγν. τόπος κατάλληλος πρὸς ὑποδοχήν τινος: Ἀρρ.Περίπλ.Ἐρυθρ.Θαλάσσ.157

εἰσδοχή (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. τὸ ἐντὸς δέχεσθαι: Ὀλυμπ.Μετ.5,6, Ἀλέξ.Ἀφρ.Πρ.2,64 εἰσδοχὴ τοῦ σπέρματος, ΕΜ 133,23 αἱ μὲν ἄλλαι αἰσθήσεις κατ' εἰσδοχὴν ἐνεργοῦσιν, αὕτη δὲ (ἡ ὅρασις) μόνη κατ' ἐκπομπήν· || ὑποδοχή, τὸ ὑποδέχεσθαι: Εὐρ.Ἠλ.396 αἰνῶ μὲν τοῦδ' ἀνδρὸς εἰσδοχὰς δόμων (τὸν φιλόξενον οἶκον)· **2**) πάπ. παραλαβὴ σιτηρῶν κττ.: Πάπ.

εἰσδρομή (ἡ) κ. ἐσδρομή ἐπιδρομή, εἰσβολή, ἐπίθεσις, ἔφοδος: Εὐρ.Ῥῆσ.604, Θουκ.2,25 καὶ ὀλίγους τινὰς ἐν τῇ ἐσδρομῇ ἀπολέσας, Ἰώσ.ΠΙ 5,10,3.

εἰσδύνω κ. μσν. κ. νεώτ. κ. εἰσδύω ἀμτβ. κ μέσ. ἀποθ. εἰσδύομαι, μέλλ. -δύσομαι, ἀόρ. -έδυν κ. μσν. εἰσέδυνα, παρακ. -δέδυκα, εἰσέρχομαι, εἰσβαίνω, διεισδύω, χώνομαι: Ἡρ.2,121 καὶ κελεύειν τὴν ταχίστην ἐσδύντα, ἀποταμεῖν αὐτοῦ τὴν κεφαλήν, Δημ.153 εἰς δὲ τὴν ἀμφικτυονίαν εἰσδεδυκὼς (κατορθώσας νὰ εἰσέλθῃ), Μαλάλ.Ι 238, 10 λάθρᾳ εἰς τὸ περὶ αὐτὴν εἰσδύνασα πλῆθος· || ὁμ. μετ' αἰτ.: Ἡρ.1,193 ἵνα πεπαίνῃ τέ σφι ὁ ψὴν τὴν βάλανον ἐσδύνων, Τζέτζ.Χιλ.1,13 τοὺς θησαυροὺς εἰσδεδυκώς· || ὁμ. μετ' ἀναφορ.προτ.: Εὐρ.ΙΑ 1583 οὐκ εἶδεν οὗ γῆς εἰσέδυ· **2**) μτφ.: Ἀναξίλ.33,3 αἱ κόλακές εἰσι τῶν ἐχόντων οὐσίας σκώληκες· εἰς οὖν ἄκακον ἀνθρώπου τρόπον εἰσδὺς ἕκαστος ἐσθίει καθήμενος· || ὁμ. ἐπὶ τῶν αἰσθημάτων: Ἡρ.6,138 δεινόν τι εἰσέδυνε σφίσι (μέγας φόβος κατελάμβανεν αὐτούς), Σοφ. ΟΤ 1317, Πολύβ.13,5,5 (ἡ ἀλήθεια) εἰς τὰς ψυχὰς εἰσδύεται· **3**) κατέρχομαι εἰς, ἀναλαμβάνω: Ἰλ.Ψ 622 οὐδέ τ' ἀκοντιστὺν ἐσδύσεαι.

εἴσδυσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ εἰσδύεσθαι, εἴσοδος: Ἀριστλ.ΖΙ 616a,28 τὸ δὲ στόμα στενόν, ὅσον εἴσδυσιν μικράν, Ζώσιμ.5,1 ἣν εἶχε θυγατέρα γάμου ὡραίαν κατεγγυῆσαι τῷ βασιλεῖ· ὅπερ εἰσδύσεως πρόφασιν εἶχε, Ἀγαθ.2,5· **2**) τόπος δι' οὗ εἰσδύει τις, εἴσοδος, δίοδος: Λυρ.Ἀδέσπ.2 (π. Πλουτ.Ἠθ.115Α) κενεὴ δ' εἴσδυσις οὐδ' αἰθέρι, Εὐστ.Ὀδ.1519,63.

εἰσδυτικός-ή-όν μσν. κατάλληλος πρὸς εἴσδυσιν βλ.λ.: Στέφ.π.Χρυσοπ. ἐν Idel.2,244.

εἰσδύω κ. νεώτ. εἰσδύνω βλ.λ.

εἰσεάω μσν. ἀφήνω νὰ εἰσέλθῃ: Γεωπ.15,2,27.

εἰσεγγίζω μτγν. ἀμτβ. πλησιάζω: Πολύβ.12,19,6.

εἰσεγείρω λεξ. παροτρύνω, παρορμῶ.

εἰσεῖδον, ἐπ. εἰσῖδον κ. μέσ. εἰσιδόμην, ἀόρ. β' τοῦ εἰσορῶ βλ.λ.

εἴσειμι, ἀπαρφ. εἰσιέναι ὡς μέλλ. τοῦ εἰσέρχομαι βλ.λ., παρατ. εἰσῄειν, ἔρχομαι, παρουσιάζομαι ἐνώπιόν τινος: Ἰλ.Ω 463 οὐδ' Ἀχιλῆος ὀφθαλμοὺς εἴσειμι· || συχν. μετὰ προθ.: Ὀδ.Σ 184 οἴη δ' οὐκ εἴσειμι μετ' ἀνέρας, Ἡρ.1,99 μήτε εἰσιέναι παρὰ βασιλέα μηδένα, Σοφ.Φιλ.953 αὖθις πάλιν εἴσειμι πρὸς σὲ ψιλός· || εἰσιέναι ἐς σπονδὰς εἰσέρχομαι ἤτοι λαμβάνω μέρος εἰς σπονδάς: Θουκ.5,30 οὐκ ἐσιόντες ἐς τὰς τῶν Ἀθηναίων σπονδάς· || ἀπολ. ὁ εἰσιὼν μήν, ἐνιαυτός = ὁ ἑπόμενος μήν, ἐνιαυτός: Ἀνδ.1,42, Ἀριστλ.Ἀθ.31,2 τοὺς δὲ αἱρεθέντας ἄρχειν τὸν εἰσιόντα ἐνιαυτὸν αὐτοκράτορας, Πάπ. τοῦ εἰσιόντος ἔτους, αὐτ. τῆς εἰσιούσης ἰνδικτίωνος· **2**) ἐπὶ τοῦ χοροῦ ἢ τῶν ὑποκριτῶν, ἐμφανίζομαι ἐπὶ τῆς σκηνῆς: Πλάτ.Νόμ.664C ὁ Μουσῶν χορὸς ὁ παιδικὸς ὀρθότατ' ἂν εἰσίοι πρῶτος· || παριστάνω, ὑποδύομαι: Δημ.418, Λιβάν.3,376,7 ὁ μὲν τὴν πλαγγόνα εἰσιών· **3**) ἐπὶ δημοσίων ἀγορητῶν, ἐμφανίζομαι ἐνώπιον τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου, δικαστηρίου κττ.: Θουκ.4,118 καθ' ὅτι ἂν ἐσίῃ ἡ πρεσβεία, Δημ.719 εἰσιόντες δ' εἰς τὴν ἀγορὰν ἀδικοῦσιν· || ὁμ. ἐπὶ τῶν δικαστῶν, ἐμφανίζομαι εἰς τὸ δικαστήριον πρὸς ἐκδίκασιν ὑποθέσεώς τινος: Δημ.297 ὅταν τὰ δημόσια εἰσίητε κρινοῦντες· || ὁμ. ἐπὶ τῶν διαδίκων, ἐμφανίζομαι ἐνώπιον δικαστηρίου: Ἀντιφ.5,80 ἐὰν μὲν γὰρ εἰσιόντες εἰς ὑμᾶς, ἃ βούλονται πράσσωσι· || ὁμ. ἐπὶ τῶν διαδίκων, ἐμφανίζω ὑπόθεσίν τινα εἰς δικαστήριον: Δημ.407· || ὁμ. κ. ἐπὶ δικῶν ὡς εἰσαγομένων εἰς δικαστήριον: Ἰσ.5,17 ἡ δίκη εἰσῄει, Δημ.28,17· **4**) εἰσιέναι εἰς (τὴν) ἀρχὴν = ἀναλαμβάνειν ἀξίωμα, ἐξουσίαν, εἰσέρχομαι εἰς ἀρχήν τινα: Δημ.1369 ὅτε εἰσῄει εἰς τὴν ἀρχήν, Πλούτ.Ἠθ.813D εἰσιόντα εἰς ἅπασαν ἀρχήν· || κ. ἀπολ. ὁ εἰσιὼν = ὁ νέος βασιλεύς: Ἡρ.6,59 ὁ ἐσιὼν ἐλευθεροῖ ὅστις τι Σπαρτιητέων τῷ βασιλέϊ ὤφειλε· **5**) μτφ. ἐπὶ συναισθ. ἢ πνευματικῶν καταστάσεων, καταλαμβάνω τινά: Ἡρ.1,116 ταῦτα λέγοντος τοῦ παιδὸς τὸν Ἀστυάγεα ἐσήϊε ἀνάγνωσις αὐτοῦ, Εὐρ.Ὀρ.1668 καίτοι μ' ἐσῄει δεῖμα, Πλάτ.Φαίδ.58Ε ἔλεος εἰσῄει με· || ὁμ. μετὰ δοτ.: Εὐρ.ΙΑ 1580 ἄλγος εἰσῄει φρενί, Πλάτ.Φαίδ. 59Α· || κ. ἔμπροθ.: Πλάτ.Πολ.330D εἰσέρχε-

ται αὐτῷ δέος καὶ φροντὶς περὶ ὧν ἔμπροσθεν οὐκ εἰσῄει || ὁμ. ἐπὶ πνευματικῶν σχέσεων εἴσεισί τινα διέρχεται ἐκ τοῦ νοῦ τινος, τοῦ περνάει ἀπὸ τὸ νοῦ του : Ξεν.'Αν.5,9,17 εἰσῄει αὐτοὺς ὅπως ἂν . .· || ὁμ. μετ' ἀπαρφ. : Δημ.683 οὐδενὸς εἰσῄει μοι φθονεῖν· 6) σπον. ἐπὶ πραγμ. τὰ εἰσιόντα ἡ τροφή, τὸ εἰσερχόμενον : Ξεν. ΚΠ 1,6,17 ἔπειτα δ' ἐκπονῶ τὰ εἰσιόντα.

εἰσελασία (ἡ) μσν. εἰσέλασις βλ.λ.: Μαλάλ.1 396,7.

εἰσέλασις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ εἰσόρμησις, εἰσβολή : Πλούτ.'Αρτοξ.7 βίᾳ τῆς εἰσελάσεως.

εἰσελαστικός-ή-όν 'Επιγρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς εἰσέλασιν, κυρίως ἐπὶ τῶν ἀγώνων· ἀγῶνες εἰσελαστικοὶ ἀγῶνες τελούμενοι μετὰ θριαμβικῆς εἰσόδου : 'Επιγρ.

εἰσελαύνω κ. νεώτ., ἐπ. -ελάω, ἐλαύνω ἐντός, ὠθῶ εἴς τι μέρος ἐντός : 'Ιλ.Ο 385 ἵππους δ' εἰσελάσαντες ἐπὶ πρύμνῃσι, 'Οδ.Κ 83 ὅθι ποιμένα ποιμὴν ἠπύει εἰσελάων, Πλούτ.'Ηθ.962F· || μτφ. εἰσελαύνω τινὰ εἰς τὸν τοῦ πράγματος δρόμον συγκρατῶ ῥήτορα ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ὑποθέσεως περὶ ἧς ὁμιλεῖ : Αἰσχίν.1,176, αὐτ.3,206· 2) ὡς ἀμτβ. κατὰ παράλ. τοῦ νοουμένου ἀντικειμένου, οἷον τῆς λ. πλοῖον, νοῦς, εἰσέρχομαι κωπηλατῶν : 'Οδ.Ν 113 ἔνθ' οἵ γ' εἰσέλασαν· || κ. νεώτ. κατὰ παράλ. συνήθ. τοῦ ἀντικ. ἵππος εἰσέρχομαι ἔφιππος : Ξεν.'Αν.1,2,26 Κῦρος δ' ἐπεὶ εἰσήλασεν εἰς τὴν πόλιν, Πλούτ.Θεμ.29, - τὸ ἱππικὸν εἰσήλασεν εἰς τὴν πόλιν· || γεν. εἰσέρχομαι : 'Απολλ.Ρ 2,672 λιμέν' εἰσελάσαντες· || μτφ. εἰσέρχομαι ἐν θριάμβῳ : Πλούτ.Μάρκελλ.8, Αἰλ.ΠΙ 12,58 εἰσήλαυνεν εἰς τὰς 'Αθήνας κατὰ τὸν νόμον τῶν ἀθλητῶν· || κ. μετὰ συστοίχου ἀντικ. : Πλούτ. Μάρ.12 τήν τε ὑπατείαν ἀνέλαβε καὶ τὸν θρίαμβον εἰσήλασεν· 3) ἐπιτίθεμαι, ἐφορμῶ : Πλούτ. Φωκ.6· || νεώτ. εἰσέρχομαι ὡς ἐχθρός, εἰσβάλλω.

εἰσέλευσις-εως (ἡ) μτγν. κ. μσν. εἴσοδος : Θωμᾶς Μ 302 εἰσβολαὶ (λέγονται) αἱ εἰσελεύσεις αὐτῶν (τῶν ποταμῶν) εἰς τὴν θάλασσαν, Χρυσ. ἐν Σάθ.1,204· 2) ἄφιξις εἴς τινα τόπον· 'Ησ.ἐν λ. ἧξις : Βέττ.Βαλ.226,22, Πανάρετ.Χρον.Τραπ.367,15 μετὰ τὴν ἐν Κερασοῦντι εἰσέλευσιν.

εἰσέλκω κ. μσν. κ. νεώτ. κ. -ελκύω ἐξ οὗ ἀόρ. -είλκυσα, ἕλκω, σύρω ἐντός : 'Ηρ.2,175, 'Αριστφ. 'Αχ.379 εἰσελκύσας γάρ μ' εἰς τὸ βουλευτήριον, Ξέναρχ.4,13 (π.'Αθην.13,569Β) αὗται βιάζονται γὰρ εἰσέλκουσί τε· 2) μτγν. ῥοφῶ, καταπίνω, ἰδ. οἶνον : Γρηγ.Νύσσ.1,394Α μετὰ σπουδῆς ἐπὶ τὸ ἐντὸς εἰσελκόμενος (ὁ οἶνος)· || ὁμ. ἐπὶ τοῦ εἰσπνεομένου ἀέρος : Γρηγ.Νύσσ.2,480Β.

εἰσεμβαίνω μτγν. εἰσέρχομαι εἰς. ἐπιβαίνω : Μᾶρκ.'Αργεντ.ἐν ΑΠ 7,374.

εἰσεμπλέκω μ. κατ' ἀόρ. εἰσενεπλάκη, γλώσσ τοῦ ἐνεδιάσθη· 'Ησ.

εἰσεμπορεύομαι 'Επιγρ. 'Ησ. «τὸ ἐς πολεμίους ἐμπορίας χάριν ἀπιέναι» : 'Επιγρ.

εἰσένεγξις-εως (ἡ) σχόλ. εἰσαγωγή : Σχόλ.Πλάτ. 234 εἰσαγω. οἵ εἰσιν αἱ εἰς τὰ δικαστήρια εἰσενέγξεις ἑκάστου (sic) τῶν δικῶν.

εἰσένεγχον πάπ. προστ. ἀορ. τοῦ εἰσφέρω βλ.λ. ἀντὶ εἰσένεγκε.

εἰσεντίθημι 'Επιγράμμ. τοποθετῶ τι ἐντός : 'Επιγράμμ.'Ελλ.517,8 εἰσενέθηκε.

εἰσέπειτα ἐπίρρ. μετὰ ταῦτα, κατόπιν : Σοφ.ΑΪ.35.

εἰσεπιδημῶ-έω ἔρχομαι ὡς ξένος εἰς ἐπίσκεψιν χώρας τινός : Πλάτ.Νόμ.952D.

εἰσεπρίατο ἀόρ. γ' προσ. τοῦ εἰσωνοῦμαι.

εἰσέργνυμι ἐγκλείω : 'Ηρ.2,86 ἐσ- τὸν νεκρόν.

εἰσέρπω μτγν. κ. εἰσερπύζω ἕρπω ἐντός, ἐν χρ. κ. μτφ. : 'Ιππ.Διαιτ.1,7 ἐσέρπει ἐς ἄνθρωπον ψυχή, Πλούτ.Κλεομ.8· ||. ὁμ. κ. μετὰ δοτ. : Φίλ.2,553 φθόνος βραχέσιν εἰσερπύσας χωρίοις.

εἰσέρρω κ. μσν., ἀόρ. εἰσήρρησεν, παρακ. εἰσήρρηκα εἰσέρχομαι ἐντός, ὁρμῶ ἐντός : 'Αριστφ. Θεσμ.1075 ὀχληρά γ' εἰσήρρηκας, Συνέσ.107C.

εἴσερσις-εως (ἡ) σχόλ. ἔνερσις, πλοκή : Σχόλ. Θουκ.1,6 ἐν ἔρσει ἢ ἐν εἰσέρσει.

εἰσερύω ἐπ. εἰσελκύω, σύρω ἐντός : 'Οδ.Μ 317 νῆα μὲν ὡρμίσαμεν κοῖλον σπέος εἰσερύσαντες.

εἰσέρχομαι κ. μσν. κ. νεώτ., μέλλ. -ελεύσομαι, ἀόρ. -ήλυθον κ. -ῆλθον, ἀττ. μέλλ. εἴσειμι βλ.λ. κ. ὑπερσ. εἰσῄειν, νεῶτ. ἐν χρ. ἐνεστ., παρατ. κ. ἀόρ. εἰσῆλθον, ἀμτβ. ἔρχομαι εἴς τινα χώραν ἢ γενικῶς τόπον· π. ποι. πάντοτε μετ' αἰτ. τοπ : 'Ιλ.Γ 184 Φρυγίην εἰσήλυθον ἀμπελόεσσαν, αὐτ Χ 56, Πίνδ.Ν 10,16 βασιλεὺς αὐλὰν εἰσῆλθεν, Σοφ. Τρ.1167· || ὁμ. μετὰ τοπ. ἐπιρρ. : Ξεν.'Ελλ.5,4,28 ἀπιὼν ὁ 'Αγησίλαος εἰσῆλθεν οἴκαδε, Πλάτ.'Ιππ. Μ 304D· || π. πεζοῖς πάντοτε ἐμπροθ. : Θουκ.1, 134 ἐς οἴκημα . . ἐσελθών, - εἰσέρχομαι εἰς τὸν ναὸν - εἰς τὴν πόλιν· || ὁμ. μετ' ἐμπροθ. προσδ δηλούντων τὸν σκοπὸν τῆς εἰσελεύσεως : Ξεν.'Αν. 7,3,21 εἰσέρχομαι ἐπὶ τὸ δεῖπνον· || εἰσέρχομαι πρός τινα ἢ παρά τινα ἐπισκέπτομαί τινα : Ξεν. 'Αν.3,3,13, Πλάτ.Γοργ.456 εἰσελθὼν παρά τινα τῶν καμνόντων· || εἰδ. ἐπὶ ἰατρῶν : Διογ.Λ 4,37 εἰσελθὼν οὖν ποτε πρὸς Κτησίβιον νοσοῦντα· || μσν. ἐπὶ πραγμάτων ἁπλ. : Πρόδρ.Β 192 εἰσῆλθεν, ὦ τοῦ θαύματος, καὶ τὸ μονοκυθρίτζιν· || νεώτ. τὸ οὐδ. τῆς μτχ. κτ. πληθ. εἰσερχόμενα, ἀντίθ. ἐξερχόμενα, τὰ ἔγγραφα τὰ παραλαμβανόμενα ὑπὸ γραφείου τινὸς ἢ ἀρχῆς καὶ καταγραφόμενα εἰς τὸ πρωτόκολλον· 2) ἐπὶ ὁμαδικῶν ἐνεργειῶν, οἷον συμφωνιῶν πολέμου, εἰρήνης κττ., λαμβάνω μέρος : Θουκ.5,36 ἀναγκασθῆναι Βοιωτοὺς εἰς τὰς 'Αττικὰς σπονδὰς εἰσελθεῖν· || κατ' ἐπέκτ. εἰσέρχομαι εἰς τάξιν τινὰ ἢ κατάστασιν : Ξεν.ΚΠ 1,5,1 εἰσῆλθεν εἰς τοὺς ἐφήβους, - εἰσῆλθεν εἰς τὸ γῆρας - εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν· || νεώτ. ὁμ. ἐπὶ χρονικῆς περιόδου : εἰσέρχομαι εἰς τὸ θέρος - τὸ φθινόπωρον· πρβλ. κ. ἐμβαίνω· || νεώτ.ὁμ. κατ' ἐπέκτ. εἰσέρχομαι εἰς ἀρχίζω : ἡ βουλὴ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν· || ὁμ. ἐπὶ ἀρχόντων ἀναφορικῶς πρὸς τὸ ἀξίωμά των ἢ τὴν ἀρχήν των, ἀναλαμβάνω ἀξίωμά τι ἢ ἀρχήν : 'Αντιφ.6,44 ἐπειδὴ δὲ οὑτοσὶ ὁ βασιλεὺς εἰσῆλθεν, ΔίωνΚ 41,39· || κ. νεώτ. ὁμ. ἀναφορικῶς πρὸς σωματεῖόν τι, ἰδ. πολιτικὸν ἢ ἐπιστημονικόν, γίνομαι δεκτός : ΔίωνΚ 59,9 ἀρχήν, δι' ἧς ἐς τὴν γερουσίαν εἰσερχόμεθα, - εἰσῆλθεν εἰς τὸ πανεπιστήμιον· 3) ἁπλ. ἐπὶ χρημάτων ἢ ἐμπορευμάτων ἢ γενικῶς προσόδων, εἰσκομίζομαι, εἰσοδεύομαι : Ξεν. Πόρ.5,12 καὶ τὰς εἰσελθούσας εἰς παντοδαπὰ πολλὰ καταδαπανηθείσας· 4) ἐπὶ τοῦ χοροῦ ἢ τῶν ὑποκριτῶν, εἰσέρχομαι, ἐμφανίζομαι εἰς τὴν σκηνήν : Πλάτ.Πολ.580Β καθάπερ γὰρ εἰσῆλθον, ἔγωγε ὥσπερ χοροὺς κρίνω, Ξεν.'Αν.6,1,9· || ὁμ. ἐπὶ τῶν ἀθλητῶν, εἰσέρχομαι, ἐμφανίζομαι εἰς τὸν στίβον : Σοφ.'Ηλ.700 εἰσῆλθε πολλῶν ἁρματηλατῶν μέτα· || ἐμπροθ. εἰσέρχομαι πρός τινα εἰσέρχομαι εἰς τὸν στίβον ἐν ἁμίλλῃ πρός τινα, ὡς ἀντίπαλός τινος : Δημ.331 ἀλλ' ὅτι τῶν εἰσελθόντων πρὸς αὐτὸν ἄριστα ἐμάχετο· 5) ὡς εἰδ. δικαν.ἀττ. ὅρος ἐπὶ τοῦ κατηγόρου, παρουσιάζομαι εἰς τὸ δικαστήριον : Δημ.1345 γράφασθαι Νέαιραν τὴν γραφὴν ταυτηνὶ καὶ εἰσελθεῖν εἰς ὑμᾶς· || ἐπὶ διαδίκων μετ' αἰτ. εἰσάγω ἀγωγήν, μήνυσιν πρὸ τοῦ δικαστηρίου πρὸς ἐκδίκασιν : Δημ.841 εἰς ὑμᾶς εἰσελθεῖν τὰς πρὸς τουτουσὶ δίκας· || ἐπὶ τῆς δίκης, εἰσάγομαι : Δημ.940 ποῖ οὖν δεῖ ταύτην εἰσελθεῖν τὴν δίκην; || ἐπὶ τοῦ κατηγορουμένου, ἐμφανίζομαι εἰς τὸ δικαστήριον : Πλάτ.'Απ.29C ἐπειδὴ εἰσῆλθον οὐχ οἷόν τε εἶναι τὸ μὴ ἀποκτεῖναί με, Δημ.260· 6) ὁμ. ἐπὶ τῶν δικαστῶν, παρα-

κάθημαι ὡς δικαστής: Δημ.318 **δεῖ τοὺς ὑπὲρ τῶν κοινῶν εἰσεληλυθότας δικαστὰς ἀξιοῦν**· **7)** μτγν. εἰδ. συμβουλεύομαι πίνακά τινα : Βέττ. Βάλ.20,12 **εἰσέρχομαι εἰς ὄργανον**· **8)** μτφ. ἐπὶ ψυχικῶν παθῶν, κακῶν κτλ., καταλαμβάνω τινά : Ἰλ.Ρ 157, Ὀδ.Ο 407 **πείνη δ' οὔποτε δῆμον ἐσέρχεται**, Ἡρ.6,125 **ἰδόντα δὲ τὸν Κροῖσον γέλως ἐσῆλθεν**, Αἰσχ.Πέρσ.845· || όμ. μετὰ δοτ.: Σοφ.ΟΚ 372 **εἰσῆλθε τοῖν τρὶς ἀθλίοιν ἔρις κακή**· || μετὰ δοτ. κ. ἐμπροθ. προσδ. δηλοῦντος τὴν αἰτίαν τοῦ ψυχικοῦ πάθους : Πλάτ.Πολ.330D **εἰσέρχεται αὐτῷ δέος καὶ φροντίς**· **9)** όμ. μτφ. ἐπὶ σκέψεως, ἀναμνήσεως κτλ., εἰσέρχομαι εἰς τὸν νοῦν τινος, περνῶ ἀπ' τὸ μυαλό : Ἡρ.1,86 **τῷ δὲ Κροίσῳ ἑστεῶτι ἐπὶ τῆς πυρῆς ἐσελθεῖν.. τὸ τοῦ Σόλωνος**, Πλάτ.Θεαίτ.147C· || όμ. σημ. μτφ. ἀπροσ. μετ' ἀπαρφ. : Ἡρ.3,42 **τὸν δὲ ὡς ἐσῆλθεν θεῖον εἶναι τὸ πρῆγμα**· || όμ. κ. μετὰ εἰδ. προτ. : Ἡρ.8,137 **τὸν δὲ ἀκούσαντα ἐσῆλθε αὐτίκα ὡς εἴη τέρας**, Αἰσχ.Πρ.1002.

εἰσέτι ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀκόμη τώρα : Θεόκρ.27,19, **- εἶναι εἰσέτι καθηγητής**.

εἰσευπορέω μετὰ δοτ. χορηγῶ ἐν ἀφθονίᾳ : Διόδ.Σ 16,40 **εἰσευπορῆσαι τῇ πόλει χρήματα**, Ἐπιγρ.· || κ. ἀπολ.: Ἐπιγρ. **ἐπειδὴ ἐν τῷ πολέμῳ διαπιστεύσαντες εἰσευπόρησαν**.

εἰσέχω ἀμτβ. κ. νεώτ. ἐντός τινος προχωρῶ, ἐκτείνομαι, ἔν τινι εἰσχωρῶ, εἰσδύω : Ἡρ.2,11 **ἐσέχοντα ἐπὶ Αἰθιοπίης**, ΔίωνΧρ.1,190 **κόλπος.. εἰσέχων ἐπὶ πολὺ τῆς χώρας**· **2)** ἔχω ἔξοδον εἰς..: Ἡρ.3,78 **ἦν γὰρ δὴ θάλαμος ἐσέχων ἐς τὸν ἀνδρεῶνα**· || κ. ἀπολ.: Ἡρ.2,138· **3)** όμ. ἀπολ. εἶμαι κοῖλος, ἀντίθ. ἐξέχω : Φιλόστρ.Γυμν. 35,Λιβάν.210 **τὸ μὲν αὐτῶν εἰσέχει τὸ δὲ ἐξέχει**, **- ὀφθαλμοὶ εἰσέχοντες**· || **τὸ ἐσέχον** εἰδ. εἰς τὴν ζωγρ. τὸ πλαστικῶς εἰκονιζόμενον ἐσωτερικῶς, ἀντίθ. ἐξέχον: Φιλόστρ.Ἀπολλ.2,20· || νεώτ. **εἰσέχουσα γωνία** στερεὰ ἢ ἐπίπεδος γωνία ἀποτελοῦσα μέρος τῆς ἐπιφανείας ἢ περιμέτρου σχήματός τινος καὶ ἔχουσα τὸ ἄνοιγμα ἐστραμμένον πρὸς τὰ ἔξω· || όμ. νεώτ. **εἰσέχουσα κόψις τῆς στέγης** ἡ ἀκμὴ διέδρου γωνίας σχηματιζομένης μεταξὺ δύο ἐπιπέδων ἐπιφανειῶν τῆς στέγης.

εἰσέω Ἡσ. « ἱκετεύω ».

ἐίση (ἡ) ἐπ. τ. τοῦ ἴση θηλ. τοῦ ἴσος βλ.λ.

εἰσήγημα-ατος (τὸ) τὸ προτοθέν : Αἰσχίν.1,83 **τὸ εἰσήγημα τὸ Τιμάρχου ἀποδοκιμάζει ἡ βουλή**· **2)** συμβουλή, παράγγελμα : Νικόλ.Δαμ.26D.

εἰσήγησις-εως (ἡ) κ. νεώτ., δημ.-η. τὸ εἰσηγεῖσθαι, προτείνειν, ἡ πρότασις, συμβουλή : Θουκ. 5,30 **καὶ ᾐτιῶντο τήν τε εἰσήγησιν τοῦ παντός**, Πλούτ.Ἠθ.11D, **- αἱ εἰσηγήσεις μου δὲν εἰσηκούσθησαν**· **2)** εἰσαγωγή : Φίλ.1,166 **εἰσηγήσεις ἐθῶν καὶ νομίμων**, αὐτ.410 **εἰσήγησις δογμάτων**· **3)** γραπτὴ ἢ προφορικὴ πρότασις ἐνώπιον νομοθετικοῦ σώματος : ΔίωνΚ 36,21 **μεταρρυθμίσαι πη τὴν εἰσήγησιν αὐτοῦ**, **- εἰσήγησις νόμου εἰς τὴν βουλήν**· || νεώτ. κ. γεν. : ἡ **εἰσήγησις τμηματάρχου εἰς τὸν ὑπουργόν**· **4)** κτ. πληθ. εἰσηγήσεις τίτλος βιβλίου νομικοῦ ἀποτελοῦντος εἰσαγωγὴν τῶν Πανδεκτῶν τοῦ Ἰουστινιανοῦ.

εἰσηγητήρια (τὰ) εἰσιτήρια βλ.λ.· Ἡσ. « εἰσηγητήρια, ὅταν ἄρχηται βουλεύειν ἢ θύειν ».

εἰσηγητής (ὁ) (εἰσηγοῦμαι) κ. νεώτ. κ. δημ., θηλ. -ήτρια **ὁ** δημιουργός, ὁ αἴτιός τινος, **ὁ** πρωτουργός τινος: Θουκ.8,48 **ποριστὰς ὄντας καὶ ἐσηγητὰς τῶν κακῶν τῷ δήμῳ**· || ὁ εἰσηγούμενος, σύμβουλος: Ἀριστλ.Ἀθ.27,4, Αἰσχίν.1,172 **τοιούτων εἰσηγητὴς αὐτῷ καὶ διδάσκαλος ἔργων ἐγένετο**, ΔίωνΚ 46,28, **- εἰσηγητὴς πράξεων κακῶν**· **2)** ὁ εἰσάγων: Λουκ.Ἀνάχ.14 **ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων εἰσηγητήν**· **3)** νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ὁ εἰσηγούμενος, προτείνων τι ἢ γενικῶς εἰσάγων πρὸς συζήτησιν νομοθέτημά τι ἢ ὑπόθεσιν εἴς τι νομοθετικὸν σῶμα ἢ πολιτικὴν ἢ ἄλλην ὀργάνωσιν: **ὁ εἰσηγητὴς τοῦ περὶ τύπου νόμου εἰς τὴν βουλήν**· **4)** νεώτ. εἰδ. όμ. ὁ ἐκτελῶν τὰ καθήκοντα τοῦ ἀνακριτοῦ εἰς τὸ στρατοδικεῖον· **5)** νεώτ. βαθμὸς δημοσίου ὑπαλλήλου μεταξὺ γραμματέως α' τάξεως καὶ τμηματάρχου β' τάξεως.

εἰσηγητικά ἐπίρρ. δημ. εἰσηγητικῶς βλ.λ.

εἰσηγητικός-ή-ό(ν) μτγν., νεώτ. κ. **δημ. ὁ** εἰσηγούμενος, ὁ εἰσάγων : Κλήμ.Ἀλ.1,22,28 **ἕκτος ἐστὶν εἰσηγητικὸς τρόπος ἀπάτης θεῶν περιπαιπτικός**· **2)** νεώτ. κ. δημ. ὁ πρὸς εἰσήγησιν βλ. λ.3) γινόμενος: **εἰσηγητικὴ ἔκθεσις**· **3)** νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἀνήκων **ἢ** ἰδιάζων εἰς εἰσηγητὴν βλ.λ.3) ἢ εἰς εἰσήγησιν βλ.λ.3).

εἰσηγητικῶς ἐπίρρ. νεώτ. πρὸς εἰσήγησιν βλ.λ.· **2)** κατὰ τρόπον εἰσηγήσεως: **ὡμίλησεν -ῶς**.

εἰσηγήτρια (ἡ) μτγν., νεώτ. θηλ. τοῦ εἰσηγητής βλ.λ. : Κορνοῦτ.Ρητ.390Η **καινοῦ θεοῦ εἰσηγήτρια**.

εἰσηγορία (ἡ) κατηγορία, μέμψις: Ζωναρ.630.

εἰσηγοροῦμαι-έομαι μτγν. προσαγορεύω τινά, συνομιλῶ μετά τινος : ΠΔ Σοφ.Σειρ.13,11 **μὴ ἔπεχε εἰσηγορεῖσθαι μετ' αὐτοῦ**.

εἰσηγοῦμαι-έομαι κ. νεώτ. ὁδηγῶ, εἰσάγω ἐντός : Ἀριστφ. Ὀρν.647 **ἴωμεν· εἰσηγοῦ σὺ λαβὼν ἡμᾶς**· **2)** δθ. εἰσάγω τι νέον, παρουσιάζω τι νέον : Σιμων.174 **εἰσηγοῦμαι ἀοιδάς**, Ἡρ.2,49, Διον.Ἀλ. Ρωμ.11,50 **πρῶτος Ῥωμαίων ἁπάντων τοῦτο εἰσηγησάμενος τὸ ἔθος**· **3)** κ. νεώτ. προτείνω τι ὡς γνώμην πρὸς λῆψιν ἀποφάσεων, κυρ. ἐπὶ ὑποθέσεων ἀφορωσῶν εἰς τὰ κοινὰ ἢ λίαν σπουδαίων: Πλάτ.Νόμ.684Ε **γῆς τε ἀναδασμοὺς εἰσηγούμενον καὶ χρεῶν ἀποκοπάς**, Δημ.276, Φίλ.1,140 **εἰσηγοῦμαι δόγμα**, **- εἰσηγήθη τὸν διακανονισμὸν τῶν ἀγροτικῶν χρεῶν**· || όμ. κ. ἐμπροθ. (περί τινος): Ἰσοκρ.4,170· || κ. μετ' ἀπαρφ. · ἢ εἰδ. λόγου ἢ ἀναλόγου ἐκφράσεως : Πλάτ.Συμπ.176Ε, Διον.Ἀλ. Ρωμ.6,51 **τί οὖν οἱ τὸν πόλεμον ὑπομένειν εἰσηγούμενοι λησροῦσιν**· || φρ. **εἰσηγουμένου τινός** κατ' εἰσήγησίν τινος : Θουκ.4,76 **Πτοιοδώρου.. ἐσηγουμένου τάδε αὐτοῖς παρεσκευάσθη**· || κ. μετὰ δοτ. συμβουλεύω, διδάσκω : Ἀριστφ.Βάτρ. 972, Ἰσοκρ.1,4 **ὅσοι δὲ τοῖς νεωτέροις εἰσηγοῦνται**· **4)** παριστῶ εἴς τινα ὅτι : Θουκ.7,73· **5)** ἀφηγοῦμαι, ἐκθέτω : Πλάτ.Συμπ.189D **πειράσομαι ὑμῖν εἰσηγήσασθαι τὴν δύναμιν αὐτοῦ**.

εἰσηθέω χύνω τι ἐντὸς διὰ κλυστῆρος : Ἡρ.2,87 **κατὰ δὲ τὴν ἕδρην ἐσηθήσαντες**.

εἰσηλεῖν Ἡσ. «εἰσάγειν, εἰσελαύνειν» (πιθ. εἰσειλ-).

εἰσηλούσιον Ἡσ. «τίμημα εἰσόδου, ἢ τέλος».

εἰσήλυδες (οἱ) μσν. ἐπήλυδες : Ψελλ. ἐν Σάθ.5,88.

εἰσηλύσία (ἡ) μτγν. εἴσοδος : Μακεδ.ἐν ΑΠ 9,625.

εἰσηλύσιον (τὸ) Ἐπιγρ.τίμημα εἰσόδου, εἰσιτήριον.

εἰσήλυσις-εως (ἡ) Ἐπιγρ. δικαίωμα εἰσόδου.

εἰσήνεγκαν Ἐπιγρ. ἀντὶ εἰσήνεγκον τοῦ εἰσφέρω.

εἰσηχῶ-έω μτγν. ἐνηχῶ, ἠχῶ ἐντός: Γρηγ.Νύσσ.1,179C.

εἶσθα αἰολ. κ. ἐπ. τ. β' ἑν. προσ. τοῦ εἶμι βλ.λ. : Ἰλ.Κ 450 **εἶσθα θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν**, Ὀδ.Τ 69.

εἷσθαι παθ. παρακ. ἐν ἀπαρφ. τοῦ ἵημι βλ.λ.

εἴσθεσις-εως (ἡ) σχόλ. ἡ ἐνέργεια τοῦ εἰστιθέναι, ἡ θέσις, τοποθέτησις ἐντός τινος : Φίλ.1,278· || προσθήκη, ἀντίθ. ἀφαίρεσις : Δαμάσκ.Ἀρχ.102· **2)** εἰσαγωγή, ἀρχή : Σχόλ.Ἀριστφ.Πλ.253.

εἰσθέω, μέλλ. **εἰσθεύσομαι** τρέχω ἐντός τινος ἢ πρός τι : Ἰώσ.Πλ 6,4,6, Δίων Κ 62,16 **οἱ ἐκ τῶν ὁδῶν εἴσω ἐσέθεον**· || τρέχω πρός τινα : Ἀριστφ. Ὀρν.1169 **ἄγγελος ἐσθεῖ πρὸς ἡμᾶς δεῦρο**.

εἰσθεῶμαι-άομαι θεῶμαι, θεωρῶ, παρατηρῶ : Τραγ.π.Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.440C **τὸ δὲ σ' εἰσθεᾶσθαι γῆν ὅλην οἰκουμένην** (διορθ. τὸ δὲ σὲ τεθεᾶσθαι).

εἰσθεωρῶ-έω μτγν. ἐξετάζω: Ἡφαιστ.Ἀστρ.3,37.

εἰσθλίβω μτγν. πιθ.ἐσφ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἐκθλίβω βλ λ, θλίβω, πιέζω ἐντός τινος : Πλούτ.'Ηθ.688Β **ὥστε νεαρὰν ποιεῖν τὴν ὄρεξιν εἰσθλιβομένων** (διορθ. ἐκθλιβομένων), Θεμίστ.Λόγ.14,197Α.

εἴσθλιψις-εως (ἡ) μτγν. πιθ. ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἔκθλιψις βλ λ. : Φιλάγρ.π.'Ορειβ.5,17,10.

εἰσθρῴσκω, ἀόρ. **εἰσέθορον** πηδῶ ἐντός τινος, εἰσορμῶ, εἰσπηδῶ : 'Ιλ.Μ 462 **ὁ δ' ἄρ' ἔσθορε φαίδιμος Ἕκτωρ,** Αἰλ.ΖΙ 14,24· || ὁμ. μετ' αἰτ. : Αἰσχ.'Επτ.454 **πρὶν ἐμὸν ἐσθορεῖν δόμον.**

εἰσί(ν) γ' πληθ. πρόσ. τοῦ εἰμὶ (ὑπάρχω) βλ.λ.

εἶσι(ν) γ' ἑν. πρόσ. τοῦ εἶμι βλ.λ.

εἰσιδεῖν, ἐπ. εἰσιδέειν ἀόρ. ἀπαρφ. τοῦ εἰσορῶ.

εἰσιδρύω ἱδρύω ἐντός τινος, οἰκοδομῶ, θεμελιῶ ἐντός τινος : 'Ηρ.4,62 **ἐσίδρυταί σφι Ἄρεος ἱρόν.**

εἰσίζομαι κάθημαί που χαμηλά : 'Ιλ.Ν 285 **ἐπεί κεν πρῶτον ἐσίζηται λόχον ἀνδρῶν.**

εἰσίημι κ. μσν., μέλλ. εἰσήσω, ἀόρ. εἰσῆκα πέμπω ἐντός τινος, εἰσπέμπω, εἰσάγω : 'Ηρ.3,158 **ἐσῆκε τοὺς Πέρσας ἐς τὸ τεῖχος,** Θωμ.Μ 279 **οὐκ εἰσβάλλει οὐδὲ εἰσδίδωσιν οὐδὲ εἰσίησιν** (ὁ ποταμός)· || μέσ. ἀφήνω νὰ εἰσέλθη τις : Ξεν.'Ελλ.1,3,19 **τοὺς πολεμίους ἔφη εἰσέσθαι,** Πάπ. **εἰσέσθαι χάριτας**· || κ. παθ. διευθετοῦμαι, διατίθεμαι οὕτως, ὥστε ν' ἀφήνω εἴσοδον : 'Επιγρ.· **2)** μέσ. κατευθύνομαι, εἰσέρχομαι ἐν τάχει : 'Οδ. Χ 470 **αὔλιν ἐσιέμεναι.**

εἰσίθμη (ἡ) (εἴσειμι) εἴσοδος : 'Οδ.Ζ 264 **λεπτὴ δ' εἰσίθμη,** 'Οππ.'Αλ.1,738.

εἰσίκιον (τὸ) (λατ.) μτγν. ἀπόκομμα, περίκομμα : Διάγρ.Διοκλητ.ΕΑ 1899,153,13.

εἰσικνοῦμαι-έομαι ἔρχομαι, φθάνω εἴς τι, μετ' αἰτ. τόπου : 'Ερμησιάν.7,23 **'Ασκραίων ἐσικέσθαι ἐρῶνθ' ἑλικωνίδα κώμην**· **2)** εἰσδύω, διαπερῶ : 'Ηρ.3,108 **ἐσικνέεται καταγράφων,** Αἰσχ.'Ικ.556.

εἰσιππεύω μτγν. εἰσέρχομαί που ἔφιππος : Διόδ.Σ 17,12 **εἰσίππευον εἰς τὴν πόλιν**· || κ. ἀπολ. : ΔίωνΚ 44,10 **ἐσιππεύοντα αὐτὸν ἀπὸ τοῦ 'Αλβανοῦ.**

εἰσιπτᾰμαι δ. τ. τοῦ εἰσπέτομαι βλ.λ.

εἰσίταμα-ατος (τὸ) 'Επιγρ. εἰσίτημα βλ.λ. : 'Επιγρ. **κεφάλωμα εἰσιτάματος ταύτης τῆς πυλαίας.**

εἰσίτημα-ατος (τὸ) λῆμμα, πρόσοδος, εἰσόδημα, ἔσοδον : 'Επιγρ.

εἰσιτηριοδότης (ὁ) νεώτ. ὑπάλληλος ἔχων ὡς ἔργον τὴν ἔκδοσιν καὶ πώλησιν τῶν εἰσιτηρίων εἰς σιδηροδρόμους, ἀτμόπλοια, θέατρα κττ.

εἰσιτήριο(ν) (τὸ) (εἴσειμι) νεώτ. κ. δημ. ἔντυπον δελτίον παρέχον εἰς τὸν κάτοχον αὐτοῦ τὸ δικαίωμα εἰσόδου εἰς κλειστόν τινα χῶρον, οἷον εἰς δημόσιον θέαμα ἢ ἀκρόαμα, ἢ τὸ δικαίωμα ταξιδίου διά τινος μέσου συγκοινωνίας : **εἰσιτήριον θεάτρου - διαλέξεως - ἐκθέσεως - τροχιοδρόμου - ἀτμοπλοίου, - εἰσιτήριον μετ' ἐπιστροφῆς ἢ ἀλλὲ - ρετούρ** (τὸ παρέχον τὸ δικαίωμα τῆς μεταβάσεως καὶ ἐπιστροφῆς διά τινος μέσου συγκοινωνίας), - **εἰσιτήριον διαρκές** (τὸ παρέχον διαρκὲς δικαίωμα ἐλευθέρας εἰσόδου ἢ συγκοινωνίας)· || **εἰσιτήριον φοιτητοῦ** δελτίον φέρον τὴν φωτογραφίαν τοῦ φοιτητοῦ καὶ χρησιμεῦον ὡς πιστοποιητικὸν ταυτότητος.

εἰσιτήριος-ο(ν) (εἴσειμι) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν εἴσοδον, ὁ κατὰ τὴν εἴσοδον ἢ πρὸς εἴσοδον γινόμενος : **εἰσιτήριος δοκιμασία - ἐξέτασις**· || **εἰσιτήρια** (ἐνν. ἱερὰ) θυσία ἣν ἐτέλουν οἱ ἀρχ. Ἕλληνες κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους ἢ κατὰ τὴν ἀνάληψιν ἀρχῆς τινος : Δημ.400 **ἡ βουλὴ ταὐτὰ ταῦτα, εἰσιτήρι' ἔθυσε,** αὐτ.552· || ὁμ. κ. **εἰσιτήριοι θυσίαι** : 'Ηλιόδ.Αἰθ.7,2· || νεώτ. **εἰσιτήριος λόγος καθηγητοῦ ἢ ἀκαδημαϊκοῦ** ὁ ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν πανεπιστημιακῶν του παραδόσεων γινόμενος ὑπὸ ἄρτι διορισθέντος καθηγητοῦ ἢ ὁ κατὰ τὴν ὑποδοχὴν ἄρτι ἐκλεγέντος ἀκαδημαϊκοῦ ἐκφωνούμενος ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἀκαδημίαν· **2)** πάπ. τὸ οὐδ. **εἰσιτήριον** ὡς οὐσ. τίμημα εἰσόδου· || νεώτ. ὁμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. βλ.λ.

εἰσιτητέον μτγν. ρημ. ἐπίθ. τοῦ εἴσειμι βλ.λ., δεῖ εἰσιέναι : Λουκ.'Ερμότ.73 **σκέψασθαι, εἴπερ εἰσιτητέον.**

εἰσιτητήρια (τὰ) ἀντὶ εἰσιτήρια, βλ. εἰσιτήριος : 'Επιγρ. **θύσαντες . . εἰσιτητήρια** πρβλ. ἐξιτητήρια.

εἰσιτητός-ή-όν (εἴσειμι) μτγν. κ. μσν. ὁ εἰς ὃν δύναταί τις νὰ εἰσέλθῃ, προσιτός· Σουΐδ. « εἰσιτητός, ὁ πορευτός » : 'Αλκίφρ.1,23, Προκ.Βανδ.1,20 **εἰσιτητὰ τῷ στόλῳ,** Μιχ.'Ατταλ. ἐν Σάθ.1,43.

εἰσιτός-ή-όν μτγν. κ. μσν. δ. τ. τοῦ εἰσιτητὸς βλ. λ.·Ζωναρ.626 « **εἰσιτός,** ὁ πορευτός » : 'Ιώσ.Πl 6,4,5.

εἰσκαθίζω μτγν. διατάσσω, ἢ βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ : 'Ιω.Χρυσ.5,570, αὐτ.330 **λῃστὴν ἄνθρωπον .. μεθ' ἑαυτοῦ εἰσκαθίσαντα.**

εἰσκαθίημι 'Επιγρ. ἀποστέλλω εἴς τι μέρος : 'Επιγρ. **ἀργύριον εἰσκατιέναι** (sic) **'Αθήναζε.**

εἰσκαθίστημι 'Επιγρ. εἰσκαθίζω βλ.λ., ἐγκαθιστῶ.

εἰσκαθορῶ-άω καθορῶ, βλέπω τι ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω καὶ ἐντός, ἰων. τ. π. 'Ανακρ.1,6 **ἐσκατόρα** (ἰων. τ. ἀντὶ ἐγκατόρα) **πόλιν χαίρουσ'.**

εἰσκαιεικοστός-όν 'Επίγρ. εἰκοστὸς πρῶτος.

εἰσκᾰλᾰμῶμαι-άομαι (κάλαμος) ἀνέλκω, ἀνασπῶ, ἐπὶ τῶν ἀγρευόντων τοὺς ἰχθῦς δι' ὁρμιᾶς εἰς κάλαμον προσηρτημένης : 'Αριστφ.Σφ.381.

εἰσκᾰλῶ-έω καλῶ ἐντός, προσκαλῶ : 'Αριστφ. Σφ.936 **τοὺς μάρτυρας γὰρ ἐσκαλῶ,** Ξεν.ΚΠ 8,3,1 **εἰσκαλέσας πρὸς αὐτὸν τοὺς τὰς ἀρχὰς ἔχοντας Περσῶν,** Θεόκρ.2,132· || τὸ μέσ. προσκαλῶ τινα εἰς τὸν οἶκόν μου : ΚΔΠράξ.10,23 **εἰσκαλεσάμενος οὖν αὐτοὺς ἐξένισε**· || ὁμ. τὸ μέσ. προσκαλῶ τινα πρὸς ἐμαυτόν : 'Ιππ.Προγν.1, Πολύβ. 22,5,2 **εἰσεκαλέσαντο τοὺς Σμυρναίους,** 'Αρετ. 'Οξ.Νούσ.1,7,6 (= 7) **οἱ δὲ καὶ ἐσκαλεσάμενοι** (ἰητρόν) **οὐδὲν ὤναντο**· || συγκαλῶ : Πάπ.

εἰσκᾰτᾰβαίνω καταβαίνω εἴς τι, ἐντός τινος : 'Οδ.Ω 222 **μέγαν ὄρχατον ἐσκαταβαίνων,** Χρησμ. π.'Ηρ.5,92,5 **ὃς ἐμὸν δόμον ἐσκαταβαίνει.**

εἰσκαταδύνω μτγν. καταβαίνω ἐντός τινος, καταδύομαι, χώνομαι ἐντός τινος : ΤίμωνΦλ.34,1 (π. Διογ.Λ 4,42) **ὀχλοιο περίστασιν εἰσκατέδυνεν.**

εἰσκαταρρήγνῡμι κατασυντρίβω τὰ ἐντός, παθ.: 'Ιππ.Κεφ.Τρωμ.17 **ἐσκαταρραγῆναι ῥωγμῇσι.**

εἰσκατατίθημι κατατίθημι ἐντός· || ἐν χρ. τὸ μέσ. : 'Ησίοδ.Θ 487 **ἑὴν ἐσκάτθετο νηδὺν** (δ. γρ. ἐγκάτθετο), αὐτ. 890.

εἴσκ μαι κ. μσν. ὡς παθ. τοῦ εἰστίθημι βλ.λ., ἔγκειμαι, εἶμαι τεθειμένος ἐντός τινος, ἐμβάλλομαι : Θουκ.6,32 **ἐπειδὴ .. ἐσέκειτο πάντα ἤδη ὅσα ἔχοντες ἔμελλον ἀνάξεσθαι**· **2)** ἐπικρέμαμαί τινι, πρόσειμι, ἐγγύς εἰμι, μετὰ δοτ. : ΘεοφύλΣ 'Ιστ.(de Boor)192,16 **τήν τε τῶν 'Ρωμαίων ἐπιστασίαν εἰσκειμένην τῇ πόλει;**

εἰσκέλλω, μέλλ. **εἰσκέλσω,** ἀμτβ. προσορμίζομαι, ἀράζω ἐντός τινος : 'Αριστφ.Θεσμ.877 **ποίαν δὲ χώραν εἰσεκέλσαμεν σκάφει;**

εἰσκηρύσσω, ἀττ. -ύττω, διὰ τοῦ κήρυκος καλῶ εἴς τι : 'Αριστφ.'Αχ.135 **ἕτερος ἀλαζὼν οὗτος εἰσκηρύττεται,** 'Επιγρ.· || προσκαλῶ, προκαλῶ τινα εἰς ἀγῶνα : Σοφ.'Ηλ.690 **ὅσων γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβῆς**· κ. παθ. : ΔίωνΚ 61,20 **ὀνομαστὶ πρὸς τοῦ Γαλλίωνος ἐσκηρυχθεὶς** (ὁ Νέρων).

εἰσκλείω πάπ. κλείω, τοποθετῶ ἐντός τινος : Πάπ. **ὁμολογοῦμεν παρειληφέναι καὶ εἰσκεκλικέναι ἐν τῷ δημοσίῳ θησαυρῷ ἀρτάβας Χ.**

εἰσκλέπτω μτγν. ὑποκλέπτω, κλέπτω : Κλήμ. Ρωμ.'Ομ.1,550D **ὃν ποτε εἰσεκλάπην χρόνον.**

εἴσκλησις-εως (ἡ) ἡ κλῆσις, πρόσκλησις ἐντός τινος : Κατ.'Αστρλ.Κ 2,195.

εἰσκλύζω μτγν. ἐσφ.γρ. ἀντὶ ἐκκλύζω βλ.λ. : Στράβ.

5,1,7 ὑπὸ ποταμῶν εἰσκλυζόμενον]διορθ. ἐκκλυζόμενον] **τὸ βορβορῶδες πᾶν ἰᾶται τὴν δυσαερίαν.**

εἰσκλάω μτγν. ποι. τοῦ εἰσακούω βλ.λ. : Ἐπιγρ. **τευ ἐσέκλυον αὐδήσαντος,** Ὀππ.Ἁλ.2,107 **τοῖα καὶ ἀγκυλόμητιν εἰσέκλυον** (δ. γρ. ἐπέκλυον).

εἰσκλῶμαι-άομαι μτγν. ἐπὶ τῶν βλεφαρίδων, εἰσκάμπτομαι, δ. ἑρμ. αὐξάνω ἐντός : Διοσκ.Εὐπ. 1,50 ἀνακολλήματα **δὲ πρὸς τὰς εἰσκλωμένας.. τρίχας ἐν τοῖς βλεφάροις.**

εἰσκνάω τὸ παθ. ἐν Ἡσ. « **ἐσκνᾶσθαι**· ξυρῆσαι ».

εἰσκαλάπτω μτγν. κολάπτω ἔν τινι, κόπτω, χαράττω ἔν τινι : ΠΔΒασ.3,6,35 **ἐγκεκολαμμένα** (δ. γρ. εἰσκεκολαμμένα) **Χερουβὶμ καὶ φοίνικες.**

εἰσκολυμβῶ-άω κολυμβῶν εἰσχωρῶ οἷον ἐν κόλπῳ, λίμνῃ· Σχόλ.Θουκ.4,26«ἐσένεον· εἰσεκολύμβων».

εἰσκομιδή (ἡ) κ. νεώτ. εἰσαγωγὴ τροφίμων εἰς τὴν πόλιν : Θουκ.7,4 **ῥᾴων αὐτῷ ἐφαίνετο ἡ ἐσκομιδὴ τῶν ἐπιτηδείων ἔσεσθαι**· ‖ κτ. πληθ. ἡ ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰς τὴν πόλιν ἢ εἰς ἀποθήκας εἰσαγωγὴ τῶν προϊόντων ἐσοδείας τινός, οἷον δημητριακῶν, ἐλαιῶν κττ. : αὐτ.24 **ἤδη ἐγίγνοντο αἱ ἐσκομιδαί**· **2**) γεν. εἰσαγωγή : Ὀρειβ.Εὐπ.3,7,5.

εἰσκομίζω κ. νεώτ., ἀττ. μέλλ. εἰσκομιῶ κομίζω ἔσω, φέρω ἐντός, κ. εἰδ. μεταφέρω προϊόντα ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰς τὴν πόλιν : Ἡσίοδ. Ἔργ.606 **χόρτον δ' ἐσκομίσαι καὶ συρφετόν**· ‖ ἐπὶ προσ. ὁδηγῶ εἴσω : Αἰσχ.Ἀγ.951 **τὴν ξένην δὲ.. τήνδ' ἐσκόμιζε** (φέρ' την μέσα), Εὐρ.Ἡρ. 1422 **εἰσκόμιζε τέκνα**· προσλαμβάνω παρ' ἐμοί : Θουκ.4,110 **ἐσκομίζουσι παρ' αὐτοὺς.. ἄνδρας φίλους**· **2**) ποθ. **-ίζομαι** προμηθεύομαι : αὐτ. 4,111 **κατὰ τὴν πυλίδα τινάς** καταφεύγω εἴς τινα τόπον, εἴς τι χωρίον : Εὐρ.Ἡρ.242 **ἐπειδὰν δ' εἰσκομισθῶσιν πόλει,** Θουκ.2,100· **3**) ὁμ. τὸ παθ. ἐπὶ προϊόντων κ. γεν. προγμ., μεταφέρομαι ἐντός : Ἐπιγρ. **τὸν σῖτον ἐκ τῆς χώρας εἰσκομισθῆναι,** Πλούτ.Ἠθ.699F· ‖ τὸ μέσ. κομίζω ἐντὸς δι' ἐμαυτόν, εἰσάγω, φέρω ἔξωθεν, προμηθεύομαι : Θουκ.2,13 **τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐσκομίζεσθαι**· **4**) μτφ. εἰσάγω ἔν τινι συζητήσει, εἰσηγοῦμαι : Πορφ.Κατ.139,30 **εἰσκομίζεσθαι δύο λύσεις**· ‖ ὁμ. μτφ. κ. ἐπὶ ἀγγελιοφόρου, μεταδίδω, ἀνακοινῶ εἴδησιν : Αἰλ.ΠΙ 1,22· ‖ **εἰσκομισθέντα** (τὰ) νεώτ. νομ. μτχ. ποθ. ἀορ. τοῦ εἰσκομίζω ὡς οὐσ. **τὰ** ἐντὸς οἰκήματος ἢ **ἀγροτικοῦ κτήματος** εἰσαχθέντα ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ κινητὰ πράγματα, ἐφ' ὧν, κατὰ τὸ ρωμαϊκὸν δίκαιον, ὁ ἐκμισθωτὴς ἐκτᾶτο νόμιμον δικαίωμα ἐνεχύρου πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν μισθωμάτων αὐτοῦ· ρηματ. π. εἰσκομιδή, εἰσκόμισις.

εἰσκόμισις-εως (ἡ) νεώτ. εἰσκομιδή, εἰσαγωγή.

εἰσκόμισμα-ατος (τὸ) γλωσσ. «εἰσκομίσματα· **τὰ** ἐντὸς κομιζόμενα».

εἰσκρεμάννῦμι πάπ **ἀνορτῶ τι ἔν τινι** θέσει.

εἰσκρίνω μτγν. κ. μσν. ἐγγράφω, καταγράφω, εἰσάγω:Πάπ.**εἰσκρῖναι εἰς τοὺς ἐφήβους τὸν υἱόν**· **2**) ἐνεργῶ ὥστε νὰ εἰσέλθῃ τι : Ἰάμβλ.Μυστ.3,13 **εἰ- πνεῦμα,** Χρησμ. ἐν ΑΠ Συμπλ.6,197 **εἰ- ὀνείρους μερόπεσσιν**· ‖ παθ. εἰσέρχομαι εἴς τι· Σουΐδ. « εἰσκριθείς,εἰσελθών »:Φίλ.2,604 **ὧν τὰς μὲν εἰσκρίνεσθαι λόγος ἔχει σώμασι θνητοῖς** (ἀντίθ. ἐκκρίνεσθαι), Πολυδ.2,76 **ἐρεῖς δέ, εἰσκρίνεται κατὰ τὰς ῥῖνας τὸ πνεῦμα**· **3**) κρίνομαι, ἐπιδικάζομαι : Λέων Φίλ.ἐν ΑΠ 9,578 **σοφὸς δ' ἀναμφίλεκτος εἰσκριθήσεται**· ρηματ. π. εἴσκρισις.

εἴσκρισις-εως (ἡ) μτγν. ἡ εἴσοδος εἴς τι : Πλούτ. Ἠθ.901A **κατ' εἰδώλων εἰσκρίσεις ᾤοντο τὸ ὁρατικὸν συμβαίνειν,** Πλωτῖν.4,3,9, Ζώσ.Ἀλχ.205B· ‖ σειρὰ εἰσόδου : Φίλ.2,481 **κατακλίνονται ταῖς εἰ- ἀκολουθοῦντες**· **2**) πάπ. ἐγγραφὴ εἰς καταλόγους τοῦ εἰσκριτικοῦ **βλ.λ.**· ‖ καταγραφὴ **πρὸς** στρατολογίαν.

εἰσκρῖτικόν (τὸ) πάπ. πληρωμὴ **ἐφάπαξ** καταβαλλομένη **εἰς** τὸν βασιλέα ὑπὸ τῶν ἱερέων τοῦ Ἄμμωνος τασαθφόρων ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ των εἰς τὸ ἀξίωμα αὐτό· **2**) ὁμ. τέλος, δικαίωμα ἐγγραφῆς καταβαλλόμενον ὑπὸ τῶν ἐφήβων : Πάπ.

εἰσκρούω κρούω ἐντός, ὠθῶ ἐντός, κτυπῶ μέσα : Φερεκρ.105, Θεόφρ.Χαρ.30,11 **τὸν πύνδακα εἰσκεκρουμένῳ** (δ.γρ. ἐγκεκρουμένῳ).

εἰσκρύπτω μτγν. κρύπτω ἐντός, ἀποκρύπτω, ἐπικαλύπτω : Βασ.2,366D **ἵνα μὴ εἰσκρύπτηται αὐτοῖς ἡ τοῦ Θεοῦ χάρις.**

εἰσκτῶμαι-άομαι κτῶμαι δι' ἐμαυτόν, προσκτῶμαι : Εὐρ.ἀπ.238(240) **εὔκλειαν εἰσεκτήσατο.**

εἰσκύκλημα-ατος (τὸ) τὸ μηχάνημα ἐφ' οὗ στρέφεται τὸ ἐκκύκλημα βλ.λ.· Πολυδ.4,128.

εἰσκυκλῶ-έω στρέφω τι ἐντός, πρὸς τὰ ἔσω· ‖ εἰδ. ἐν θεάτρῳ, στρέφω τι διὰ μηχανήματος **πρὸς τὰ** ἔσω καὶ οὕτως ἀποκρύπτω **αὐτὸ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν** τῶν θεατῶν : Ἀριστφ.Θεσμ. 265 **εἴσω τις ὡς τάχιστά μ' εἰσκυκλησάτω,** Λουκ.Λεξιφ.8· **2**) γεν. εἰσάγω, φέρω ἐντός : Ἀθήν.6,270E **θεασάμενος.. παντοειδῶν ὄψων παρασκευὴν εἰσκυκλουμένην**· ‖ ἐν χρ. κ. μτφ. : Ἀριστφ.Σφ.1475 **ἀπορά γ' ἡμῖν πράγματα δαίμων τις εἰσκεκύκληκεν εἰς τὴν οἰκίαν**· **2**) μτφ. τὸ ποθ. **βυθίζομαι** ἐντός, καταδύομαι, εἰσδύω : ΠΔ Μακκ.2,2,24 **τοῖς θέλουσιν εἰσκυκλεῖσθαι τοῖς τῆς ἱστορίας διηγήμασι**· **3**) τὸ μέσ. μετ' αἰτ. ἀντὶ τοῦ ἐνεργ. εἰσφέρω : Πάπ. **ἰάμβων κωμικῶν πεπαυμένος [ἡρῷ' ἔπη τ]ὸ λοιπὸν εἰσκυκλήσομαι**· **4**) Ἡσ. « εἰσκυκλήσας· περιελθών ».

εἰσκυλίνδω κ. **εἰσκυλίω,** μέλλ. **εἰσκυλίσω** κυλίω ἐντός, εἰς : Καλλ.Δῆλ.33 (νήσους) **εἰσεκύλισε θαλάσσῃ**· ‖ **μτφ.** ἐν κωμ. φρ. περιπλέκομαι : Ἀριστφ.Θεσμ.651 **εἰς οἷ' ἐμαυτὸν εἰσεκύλισα.**

εἰσκυλίω δ. τ. τοῦ εἰσκυλίνδω βλ.λ.

εἰσκύπτω μτγν. κύπτω ἐντός, εἰσέρχομαι βιαίως, συμμαζεύομαι, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν κοχλίου : Τεῦκρ.Κυζ.π.Ἀθην.10,455E **ὄμματα τ' ἐκκύπτοντα προμήκεα κεἰσκύπτοντα.**

εἴσκυρσις-εως (ἡ) μτγν. εἰσβολή : Ἰσίδ.Πηλ. 1,452 **οὐδὲ εἰσκύρσεις** ποιῶν.

εἰσκύρω μτγν., ἀόρ. **εἰσέκυρσα** εἰσέρχομαι, εἰσβάλλω : Ἐζεκ.Ἐξ.231.

ἐΐσκω ἐπ. **κ. ἴσκω** ἐν χρ. μ. κατ' ἐνεστ. κ. παρατ. καθιστῶ, ποιῶ ὅμοιον, ἐξομοιώνω : Ὀδ.Δ 247 **ἄλλῳ δ' αὐτὸν φωτὶ κατακρύπτων ἤϊσκεν**· κ. παθ. : Νόνν.Δ 4,72 **Πεισινόῃ δέμας ἶσον ἐΐσκετο**· **2**) θεωρῶ, εὑρίσκω, νομίζω ὅμοιον, παρομοιάζω : Ἰλ. Ε 181 **Τυδεΐδῃ μιν ἐγώ γε δαΐφρονι πάντα ἐΐσκω,** Ἡσίοδ.Ἔργ.62, Θεόκρ.25,140 **ὃν ῥα βοτῆρες ἀστέρι πάντες ἔϊσκον**· **3**) μετ' αἰτ. κ. ἀπαρφ. θεωρῶ, νομίζω : Ἰλ.Φ 332 **ἄντα σέθεν γὰρ Ξάνθον δινήεντα μάχῃ ἠΐσκομεν εἶναι**· ‖ ἀπολ. **ὡς σὺ ἐΐσκεις** καθὼς σὺ νομίζεις : Ὀδ.Δ 148.

εἰσκωμάζω (κῶμος) μτγν. εἰσέρχομαι θορυβωδῶς ἐν κώμῳ, κ. γεν. εἰσορμῶ ἐξαίφνης, μετὰ δοτ. : Λουκ.Λεξιφ.9 **λελουμένοι εἰσεκώμασαν ἡμῖν**· ‖ **μετὰ τῆς εἰς** : Ἀριστείδ.Λόγ.51(27),30 **εἰσκωμάσαντος εἰς τὴν πόλιν**· ‖ κ. μετ' αἰτ. τόπου : Λυκόφρ.1355 **κίρκοι.. Ἄγυλλαν Αὐσονῖτιν εἰσεκώμασαν**· ‖ μτφ. : Ἀθήν.6,231E **εἰσεκώμασε δὲ καὶ ὁ ἄργυρος** (εἰσῆλθεν ἄφθονον χρῆμα).

εἰσλάμπω λάμπω ἐντός : Θεόφρ.ΦΑἰτ.2,7,4 **μετρίως** εἰσλάμπον (τοῦ ἡλίου), Πλούτ.Ἠθ.929C.

εἰσλεύσσω εἰσορῶ, παρατηρῶ, βλέπω πρός τι : Σοφ.Αἰ.260 **ἐσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη,** Μαν.4,36.

εἰσμαίομαι π.Ὁμ. μ. ἀόρ. α' **ἐσεμάσσατο** λυπῶ, συγκινῶ, καθάπτομαι : Ἰλ.Ρ 564 **μάλα γάρ με θανὼν ἐσεμάσσατο θυμόν.**

εἰσμαρτυρῶ-έω σχόλ. εἰσάγω μαρτυρίαν.

εἰσμάσσομαι μέσ., ἀττ. **ἐσμάττομαι,** δωρ. ἀόρ.

σ' **ἐσεμαξάμαν,** εἰσάγω ἀπομάσσων, σύρων ἐμβάλλω. Θεόκρ.17,37 **κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐσεμάξατο χεῖρας·** **2)** ψηλαφῶ: Γαλλ.18(1),453.

εἰσμᾰτέομαι θέτω τὴν χεῖρα πρὸς ψηλάφησιν, ψηλαφῶ ἐν συνεκφ. μετὰ τοῦ χεῖρα: Ἀρετ.Χρον.Παθ.2,9 **τὴν χεῖρα ἔσω ἐσμάσασθαι·** ‖ κ. ἀπολ.: Ἱππ.Ἄρθρ.46 **ἐσμασάμενος ἐς τὴν κοιλίην.**

εἰσματτεύομαι ἀττ. τ. τοῦ εἰσματέομαι βλ.λ.: Βακχεῖ.π.Ἐρωτιαν.· ‖ ἐν Ἱππ.Ἄρθρ.38 κ. Γυν.1,70 (δ.γρ.) ἡ γρ. **ἐσματευόμενον** εἶναι ἐφθαρμένη ἀντὶ **ἐσματεύμενον** τοῦ εἰσματέομαι βλ.λ.

εἰσμετρῶ-έω πάπ. μετρῶ, παραδίδω σιτηρά, παθ.

εἰσμίγνυμι μτγν. κ. μσν. μίγνυμι, μιγνύω ἐντός, ἐγκαταμίγνυμι, συμμίγνυμι: Πλούτ.Ἠθ.127B **εἰσμιχθεῖσαι** (διορθ. μιχθεῖσαι) **δὲ τῷ ἐλαίῳ ῥώμην ἴσχουσι καὶ τόνον·** **2)** εἰσέρχομαι, συνέρχομαι: Πανάρ.Χρον.Τραπεζ.367,65 **μὴ ἐσμιχθέντες διὰ τὸν ἐπεισπεσόντα τοῖς Τούρκοις αἰφνίδιον θάνατον.**

εἰσναίω, μέσ. ἀόρ. **ἐσενασσάμην,** κατοικῶ, διαμένω ἐντός: Ἑρμησιάν.7,31.

εἰσνέαμαι μτγν. πορεύομαι ἐντός, **εἰσέρχομαι,** πηγαίνω μέσα: Ἀντίπ.Θεσμ.ἐν ΑΠ 9,59.

εἰσνέω, μέλλ. **εἰσνεύσομαι** εἰσκολυμβῶ βλ.λ., εἰσέρχομαι κολυμβῶν: Θουκ.4,26 **ἐσένεον δὲ καὶ κατὰ τὸν λιμένα κολυμβηταὶ ὕφυδροι,** Αἰλ.ΖΙ 13,6.

εἰσνήχομαι μτγν. εἰσνέω βλ.λ.: Αἰλ.ΖΙ 14,24.

εἰσνοῶ-έω νοῶ, κατανοῶ, παρατηρῶ, ἀντιλαμβάνομαι, παίρνω εἴδηση: Ἰλ.Ω 700 **φίλον πατέρ' εἰσενόησεν ἑστεῶτ' ἐν δίφρῳ,** Ὀδ.Λ 572, Ὑμν.Ἀφρ.218 **ἴχνια δὲ εἰσενόησεν ἑκηβόλος.**

εἰσόββην (ὄββη = ὄφις) ἀντὶ **ἐς ὄββην** βλ.λ.

εἰσοδεύω πάπ., μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁδεύω εἴσω, εἴσειμι, **εἰσέρχομαι:** Πάπ. **εἰσοδεύειν καὶ** ἐξοδεύειν, Ἀνδρ.Κρ.86A **Χριστῷ τὴν προφητοκτόνον Ἱερουσαλὴμ εἰσοδεύεται·** ‖ λειτουργ. ἐπὶ ἱερέως, τελῶ τὴν εἴσοδον: ΚΠορφ.Ἐκθ.113C εἰσοδεύει **μετὰ τοῦ Πατριάρχου·** **2)** μτβ. κ. νεώτ. κ. δημ. **ἁ.** ἐσοδεύω κ. ὀρθότ. ἐσοδιάζω, δημ. σοδεύω, σοδιάζω, **εἰσπράττω** ὡς εἰσόδημα: Πάπ. τὸ **εἰσοδευόμενον ἡμῖν κέρδος, - εἰσοδεύει** ἑκατὸ **μόδια στάρι·** ῥηματ. π. **εἰσόδημα.**

εἰσόδημα-ατος (τὸ) **νεώτ.,** δημ. **κ. σόδημα, τὸ** ἀποτέλεσμα τοῦ εἰσοδεύω βλ.λ.2), τὸ **ἐκ τῆς καλλιεργείας** τῆς γῆς ἀποφερόμενον **προϊόν,** οἷον σιτηρά, καρποί, ἔλαιον, οἶνος κττ.· ‖ **γεν. πᾶν** ὁθενδήποτε **κέρδος:** Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.24 **ἡ οἰκογένεια ηὔξανεν, ἀλλὰ τὸ** εἰσόδημα **ἠλαττοῦτο.**

εἰσοδηματίας (ὁ) **νεώτ. κ.** δημ. ὁ ἔχων (πολλὰ) εἰσοδήματα, **καὶ** ἰδ. ὁ ἐξ **εἰσοδήματος καὶ** οὐχὶ ἐκ προσωπικῆς ἐργασίας ἀποζῶν.

εἰσοδιά (ἡ), δημ. **σοδιά** κ. **σοδειά,** ἐσοδεία βλ.λ.

εἰσοδιάζω μτγν., μσν. **κ. νεώτ.,** δημ. **κ. σοδιάζω,** ἀόρ. **εἰσοδίασα,** δημ. κ. **(ἐ)σόδιασα,** ἀποτίθεμαι, ἀποθησαυρίζω, εἰσπράττω, ἀποταμιεύω, συγκομίζω ἀνήκοντας **ἐμοὶ** καρπούς **καὶ** ἄλλα προϊόντα γεωργικά· Εὐστ.Ὀδ.1788,2: Ἀθανάσ.2,332E **ὅταν εἰσοδιάσῃ τὸν καρπόν,** Εὐστ.Πον.11,46, **- φέτος θὰ σοδιάσουν πολὺ στάρι·** ‖ τὸ παθ. ἐπὶ χρημάτων, συνάγομαι, **εἰσκομίζομαι,** εἰσέρχομαι: ΠΔ Βασ.4,12,4 **πᾶν τὸ ἀργύριον τῶν ἁγίων τὸ εἰσοδιαζόμενον ἐν τῷ οἴκῳ κυρίου,** Βέττ.Βάλ.291,27· ‖ **ἐν** χρ. κ. **μτφ.:** Εὐστ.Πον.137,57.

εἰσοδιακός-ή-όν νεώτ., δημ. **σοδιακός-ή-ό ὁ** ἀνήκων **ἢ ἀναφερόμενος** εἰς **τὸ** εἰσόδημα, ὁ **ἐξ** εἰσοδήματος προερχόμενος: **τά 'χουμε ὅλα σοδιακὰ** (ἐκ τῶν προϊόντων τῶν κτημάτων μας).

εἰσοδιασμός (ὁ) μτγν. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ εἰσοδιάζω, συγκομιδὴ τοῦ **εἰσοδήματος:** Χαρίσ.577K· ‖ γεν. εἰσόδημα: Πάπ.

εἰσοδικός-ή-όν μσν. κ. **νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος** εἰς τὴν **εἴσοδον, ὁ** τῆς εἰσόδου· **2)** τὸ οὐδ. **εἰσοδικὸν** (ἐνν. τροπάριον) **ὡς οὐσ. τροπάριον ψαλλόμενον** ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ **Ἐκκλησίᾳ** κατὰ τὴν μικρὰν εἴσοδον.

εἰσόδιος-ον κ. -ία-ον μτγν., μσν., **νεώτ. κ. δημ. ὁ** ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν **εἴσοδον, ὁ** τῆς εἰσόδου, εἰσιτήριος, εἰσαγωγικός: Ζωναρ. 626· ‖ ὁθ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. **εἰσόδιοι** οἱ ἐπισκέπται: Ἀντίπ.π.Στοβ.4,22,103 **διὰ τῶν γειτόνων καὶ τῶν ἄλλων εἰσοδίων εἴσω·** πρβλ. Διον.Ἀλ.Ῥωμ.11,29· ‖ ὁ ἔχων τὸ δικαίωμα **εἰσόδου:** Γρηγ.Ναζ.1,1128B· **2)** πάπ. τὸ οὐδ. **ὡς** οὐσ. εἰσόδημα, πρόσοδος, **τὸ** ἔσοδο: Πάπ.· ‖ **κ.** ἐν τῷ πληθ.: Πάπ.,ΠΔ Δαν.11,13 εἰς τὸ **τέλος τῶν ἐνιαυτῶν ἐπελεύσεται εἰσόδια ἐν δυνάμει μεγάλῃ·** **3)** ὁμ. τὸ οὐδ. **κ. νεώτ. κ.** δημ. εἰσαγωγὴ ἐν τῷ λόγῳ, προοίμιον, πρόλογος: Ἀριστείδ.2,321J, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ **εἰσόδια τοῦ ποιητῆ·** **4)** ὁμ. τὸ οὐδ. **Εἰσόδια** ἑορτὴ **τῆς** ὀρθοδόξου ἐκκλησίας **πρὸς** ἀνάμνησιν **τῆς** εἰσόδου **τῆς** Θεομήτορος εἰς τὸν **ναὸν τοῦ Κυρίου** κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας της.

εἰσοδοέξοδος (ἡ) μσν. εἴσοδος **καὶ ἔξοδος:** Ζωναρ. 1849 **περικλυζομένη** (ἐνν. χερρόνησος) **καὶ μίαν ἔχουσα εἰσοδοέξοδον,** Εὐστ.Πον.165,62· **2)** πρόσοδοι καὶ δαπάναι: Δουκάγγ. Γλωσσ. 329 **τὸ κιβώτιον τῶν τῆς εἰσοδοεξόδου νομισμάτων.**

εἰσοδοιπορῶ-έω Ἐπιγρ. ὁδοιπορῶ ἐντός, εἰσέρχομαι: Ἐπιγρ. **εἰσοδοιπορεῖν εἰς τὸ τέμενος.**

εἴσοδο(ς) (ἡ) **ἡ ἔσοδος** κ. μσν., **νεώτ. κ. δημ.** τὸ μέρος δι' οὗ εἰσέρχεταί τις εἴς τινα χῶρον, τὸ **ἔμπα,** ἡ μπασιά: Ὀδ.Κ 90, Ἡρ.1,9 **κεῖται δὲ ἀγχοῦ τῆς** εἰσόδου **θρόνος,** Εὐρ.Ἴων 104 **ἐσόδους Φοίβου καθαράς** (τὴν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Φοίβου „εἴσοδον"), Πλούτ.Ἀλέξ.16, Πάπ. **οἰκία σὺν ἐξόδῳ καὶ εἰσόδῳ, - ἡ εἴσοδος τοῦ λιμένος - τοῦ μεγάρου·** ‖ εἰδ. **ἐν** τῷ ἀρχαίῳ θεάτρῳ, τὸ μέρος δι' οὗ **εἰσήρχετο ὁ** χορός: Φώτ. κ.Σουΐδ. ἐν λ. παρασκήνια· **2)** μτφ. τὸ μέσον, ὁ τρόπος ἐπιτυχίας: Πίνδ.Π 5,116 **ὅσαι τ' εἰσὶν ἐπιχωρίων καλῶν ἔσοδοι·** **3)** ἡ ἐνέργεια τοῦ εἰσέρχεσθαι, εἰσέλευσις: Αἰσχ.Εὐμ.30 **τυχεῖν με τῶν πρὶν εἰσόδων μακρῷ ἄριστα δοῖεν,** Ξεν.Ἑλλ.4,4,7, ΚΔ Πράξ.13,24, Ἀρετ.Χρον.Νούσ.1,4,28(34) **δαίμονος ἐς τὸν ἄνθρωπον εἰσόδου,** Πάπ. **ἡ εἰς τὸ δικαστήριον εἴσοδος·** **4)** εἰδ. **εἴσοδος** = ἐγγραφὴ εἰς τὸν κατάλογον **τῶν μελλόντων** ν' ἀγωνισθῶσιν εἰς τὰ διάφορα ἀγωνίσματα: Πίνδ.Π 6,50 **ἱππειᾶν ἐσόδων** (σχόλ. « ἱππικὰς ἁμίλλας»)· **5) ἡ εἴσοδος** τῆς δίκης **εἰς τὸ δικαστήριον** = ἡ εἰσαγωγή: Πλάτ.Κρίτ.45E· **6)** νεώτ. **ἡ** τὸ πρῶτον συμμετοχὴ εἴς ὠργανωμένον τι σύνολον ἀνθρώπων: **εἴσοδος εἰς τὴν βουλὴν - εἰς τὴν ἀκαδημίαν·** **7)** νεώτ. γεν. μετάβασις ἀπὸ μιᾶς καταστάσεως εἰς ἄλλην: **ἡ εἴσοδος εἰς τὸ θέρος - εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν·** **8)** δικαίωμα ἢ προνόμιον εἰσόδου: Ἡρ.3,118, ΚΔ Πέτρ.2,1,11· ‖ νεώτ. κ. δημ. γραπτὴ ἢ ἐξ ἀξιώματος ἄδεια εἰσόδου εἴς τινα κλειστὸν χῶρον θεάματος ἢ ἀκροάματος: **ἔχω μιὰ εἴσοδο διὰ τὴν συναυλίαν -,γιὰ τὴ διάλεξη, - ἔχει** ἐλευθέρα(ν) **εἴσοδο(ν) εἰς ὅλα τὰ θέατρα·** ‖ ἀντίτιμον εἰσόδου: **πόσο εἶναι ἡ εἴσοδος·** **9)** ἐπίσκεψις: Εὐρ.Ἀνδρ.930, Λυσ.1,20 **καὶ τὰς εἰσόδους οἷς τρόποις προσίοι·** ‖ κ. ἐπὶ ἰατρικῆς ἐπισκέψεως: Γαλ.16,523· **10)** σπουδή, ἐξέτασις, ἔρευνα: Βέττ.Βάλ.259,7 αὐτ. 222,11 **ἀκροθιγεῖς τὰς εἰσόδους ποιήσασθαι·** ‖ ὁμ. μέθοδος: αὐτ.108,19· **11)** εἰδ. ἐκκλ. **εἴσοδος μεγάλη** ἡ εἰς τὸ ἅγιον βῆμα πανηγυρικὴ μεταφορὰ τῶν τιμίων δώρων πρὸς καθαγιασμόν: Μάξ.Ὁμολ.2,693C· **εἴσοδος μικρὰ** ἡ πανηγυρικὴ μεταφορὰ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου **εἰς τὸ** κέντρον **τοῦ** ναοῦ πρὸς προσκύνησιν **ὑπὸ τῶν** πιστῶν· ‖ **κ. ἡ** εἰσέλευσις τοῦ ἱερέως εἰς τὸ ἅγιον βῆμα· **12)** εἰδ. ἐκκλ. ἡ **εἴσοδος** τῆς Θεοτόκου εἰς τὸν ναὸν κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας της, **ἁ.** εἰσόδια: Στουδ

Θεόδ.1696C· **13)** εἰσόδημα, ἔσοδον, ἀντίθ. ἔξοδος: Πολύβ.6,13,1,Διγεν.'Ακρ.4153 **εἶχε δὲ ἄλλην εἴσοδον τὴν ἀπὸ τῶν κτημάτων.**

εἰσοιδαίνω μτγν. καθιστῶ τι οἰδαλέον, ἐξοιδαίνω, φουσκώνω: 'Αρετ.Χρον.Νούσ.1,2 **φάρμακα, ὁπόσα ἐσοιδαίνει τὸ δέρμα.**

εἰσοικειῶ-όω καθιστῶ οἰκεῖον, φίλον: Πλούτ. 'Αλέξ.10 **γάμοις λαμπροῖς εἰσοικειοῦντος**· κ. παθ.: Ξεν.'Ελλ.5,2,25 **ἐπεὶ εἰσῳκειώθη, ἔλεγε τάδε.**

εἰσοίκησις-εως (ἡ) ἀποίκησις, τόπος πρὸς οἴκησιν, κατοικία: Σοφ.Φιλ.534 **προσκύσαντε τὴν ἔσω ἄοικον εἰσοὶ εἰς οἴκησιν** (ἀμφ.).

εἰσοικίζω κ. μσν., ἀττ. μέλλ. **εἰσοικιῶ,** εἰσάγω ὡς κάτοικον, βάλλω τινὰ νὰ κατοικήσῃ, ὅθ. εἰδ. ἀποικίζω: Πολύβ.5,100,8 **Μακεδόνας δ' εἰσοικίσας Φιλίππου τὴν πόλιν ἀντὶ Θηβῶν κατωνόμασεν**· ‖ τὸ μέσ. κ. παθ. ἐγκαθίσταμαί που, μεταναστεύω καὶ κατοικίζομαι: 'Ηρ.2,30 **τούτων δὲ ἐσοικισθέντων ἐς τοὺς Αἰθίοπας** (τούτων κατοικησάντων μεταξὺ Αἰθιόπων), Αἰσχίν.1,124, Πάπ. **οἱ ὑπὸ σοῦ εἰσοικισθησόμενοι τῷ οἴκῳ**· ‖ ὁμ. μετ' αἰτ.: Πλούτ.Σόλ.7 **χώραν.. εἰσοικισάμενοι καὶ καταλαβόντες**· ‖ ὁμ. ἀπολ.: 'Αριστείδ.Λόγ.26(14),29 **βίᾳ εἰσῳκισμένοι,** Γεωπ.15,4,2 **εἰσοικισαμένου τοῦ ἐσμοῦ**· **2)** μτφ. γίνομαι οἰκεῖος, ἐγκαθιδρύομαι, εἰσδύω:Πλάτ.Πολ.424D,Μέν.841 **λιμὸς εἰσοικίζεται**· ‖ ὁμ. μετ' αἰτ.: Καλλ.Αἴτ.3,1,19 **Κυδίππην κρυμὸς ἐσῳκίσατο**· ‖ ὁμ. μετὰ δοτ.: οὐτ.άπ.111 **ἐμὸς αἰὼν κύμασιν αἰθυίης μᾶλλον ἐσῳκίσατο**· **3)** μτφ. λαμβάνω, δέχομαι ἐν ἐμαυτῷ, δίδω, παρέχω, ἐπιτρέπω τινὶ τὴν εἴσοδον· 'Ησ. « εἰσοικίζεται· εἰσφέρει ἢ εἰσφέρεται ἢ ἰδιοποιεῖται »: Μηνοΐ.1,1 εἰς τὴν Λιτὴν **Χριστὸν εἰσοικισάμενος ἐν τῇ ψυχῇ σου,** Εὐστ.Πον.29,84 **τὴν.. τελεστικὴν εἰσοικισάμενος χάριν**· ‖ ὁμ. κ. παθ. μοὶ παρέχεται ἡ εἴσοδος, εἰσάγομαι: Πλωτῖν.5,1,2 **ψυχῆς εἰσοικισθείσης**· ‖ εἰδ. μτγν. μσν. **γυναῖκα εἰσοικίζεσθαι** = λαμβάνειν ὡς σύζυγον: 'Ιουστιν.Νεαρ.18,11· ρ. π. εἰσοικισμός.

εἰσοικισμός (ὁ) μτγν. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ εἰσοικίζειν, εἰσαγωγὴ εἰς τὴν οἰκίαν, ἐγκατάστασις: 'Ηλιόδ.Αἰθ.8,1 **τὸν εἰς τὰ βασίλεια τοῦ Θεαγένους εἰσοικισμόν.**

εἰσοικοδομῶ-έω οἰκοδομῶ ἔσω τινός: Θουκ. 2,75 **ἐσῳκοδόμουν ἐς αὐτὸ** (τὸ τεῖχος) **πλίνθους.**

εἰσοικῶ-έω μτγν. οἰκῶ, κατοικῶ ἐντός: 'Ηγήσιππ.ἐν ΑΠ 7,320 **Τίμων μισάνθρωπος ἐσοικέω.**

εἰσοιστέος-α-ον (οἴσω) ὃν πρέπει τις νὰ εἰσφέρῃ, νὰ εἰσαγάγῃ, εἰσακτέος: Δημ.707 **εἰσοιστέος νόμος ἐστὶν καινός.**

εἰσοιχνέω ποι. εἰσέρχομαι, βαίνω, πατῶ ἐντός· 'Ησ. « εἰσοιχνεῦσιν, εἰσπορεύονται καὶ ἐνεδρεύονται », μετ'αἰτ.:'Οδ.Ζ 157 **χορὸν εἰσοιχνεῦσαν,** Αἰσχ.Πρ.122.

εἰσόκα δωρ. τ. τοῦ εἰσόκε βλ.λ.: Βίων ἀπ.10,14.

εἰσόκε (εἰς ὅ κε) κ. πρὸ φωνήεντος **εἰσόκεν,** δωρ. **εἰσόκα** ἕως οὗ, μέχρις ὅτου, μέχρι τοῦ σημείου καθ' ὅ, συνήθ. μεθ' ὑποτ.: 'Ιλ.Β 332, 'Ερμ. 26,7· ὁμ. σπανίως μετ' εὐκτ.: 'Ιλ.Ο 70· ὁμ. μετὰ μέλλ. ὁριστ.: 'Ιλ.Γ 409 **εἰς ὅ κέ σ' ἢ ἄλοχον ποιήσεται ἢ ὅ γε δούλην**· ὁμ. μτγν. ἐπ. μετὰ παρῳχημ. χρόνων ὁριστ.: 'Απολλ.Ρ 1,820 **εἰσόκε τις θεὸς ἄμμιν ὑπέρβιον ἔμβαλε θάρσος**· **2)** ἐφ' ὅσον, τοσοῦτον χρόνον ὅσον, μεθ' ὑποτ.: 'Ιλ.Ι 609 **εἰς ὅ κ' ἀϋτμὴ ἐν στήθεσσι μένῃ.**

εἰσολισθάνω μτγν., ἀόρ. **εἰσώλισθον** ὀλισθαίνω ἐντός: Πλούτ.'Ηθ.972Β.

εἰσολκή (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ εἰσέλκω βλ.λ.

εἴσομαι (εἴδω) μέλλ. τοῦ οἶδα βλ.λ.· **2)** ἐπ. μέλλ. τοῦ εἶμι βλ.λ.

εἰσομιλῶ-έω 'Ησ. « εἰσωμίλει, ἐκολάκευεν ».

εἰσομόργνυμαι μέσ. ἐντυποῦμαι: Χαιρήμ.14,15 **εἰς ὑφάσματα πέπλων σκιᾶς εἴδωλον ἐσωμόργνυτο** (κῶδ.'Αθην.13,608Β ἐξωμόργνυτο).

εἶσον προστ. ἀόρ. τοῦ ἵζω βλ.λ. κ. ἕζομαι.

εἰσόπιν (ὄπις) ἐπίρρ. ποι. ὕστερον, μετὰ ταῦτα, κατόπιν, ἔπειτα, μετὰ γεν.: Αἰσχ.'Ικ.617 **μήποτ' εἰσόπιν χρόνου πόλιν παχῦναι.**

εἰσοπίσω ἐπίρρ. κατόπιν, εἰς τὸ ἑξῆς, ἐν τῷ μέλλοντι: 'Υμν.'Αφρ.104, Σοφ.Φιλ.1105 **μετ' οὐδενὸς ὕστερον ἀνδρῶν εἰσοπίσω τάλας ναίων ἐνθάδ' ὀλοῦμαι,** Ριαν.66· **2)** ὀπίσω: 'Οππ. Κυν.4,362, Κόϊντ.1,243.

εἴσοπτος-ον, ἰων. **ἔσ-** ὁ θεατός, προσιτὸς εἰς θέαν, ἐμφανής, ὁρατός: Σιμων.58(41),4 **οὐδὲ πάντων βλεφάροις θνατῶν ἔσοπτος,** 'Ηρ.2,138 **ἐσοπτόν ἐστι** (τὸ ἱερόν).

εἰσοπτρίζω (ὀπ- ὄφις - ὄψομαι) μτγν. κ. **ἐσ-** ἔχω τὴν ἀντανακλαστικὴν ἰδιότητα κατόπτρου, καθρεπτίζω: Πλούτ.'Ηθ.696Α **τὸ γάλα τῶν ὑγρῶν μόνον οὐκ ἐσοπτρίζειν**· **2)** μέσ. **εἰσοπτρίζομαι** θεῶμαι, θεωρῶ ἐμαυτὸν ἐν κατόπτρῳ, καθρεφτίζομαι: Πλούτ.'Ηθ.141C **τῶν ἐσοπτριζομένων νεανίσκων,** 'Ιάμβλ.Προτρ.21,24 **παρὰ λύχνον μὴ εἰσοπτρίζου** (δ.γρ. **ἐσ-** κ. ἀποπτρίζου)· **3)** μέσ. μτφ. ἀναπολῶ, ἐν νῷ ἀναπαριστῶ, οἱονεὶ ἐν κατόπτρῳ διὰ τῆς διανοίας θεῶμαι: 'Ιω.Λυδ. Ρωμ.3,1 **εἰσ- ἀμυδρῶς τὴν πάλαι λαμπρότητα**· ρηματ. π. εἰσόπτρισμα, εἰσοπτρισμός, εἰσοπτρικός.

εἰσοπτρικός-ή-όν μτγν. κ. **ἐσ-** ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος, ἰδιάζων εἰς εἴσοπτρον, ἤτοι κάτοπτρον, ὁ τοῦ εἰσόπτρου ἢ ὁ διὰ τοῦ εἰσόπτρου: Πλούτ.'Ηθ.920F **εἰκόνας ἐσοπτρικάς.**

εἰσοπτρίς-ίδος (ἡ) μτγν. κ. **ἐσ-** εἴσοπτρον βλ.λ.: Φανί. ἐν ΑΠ 6,307 **ἐσοπτρίδα καὶ φιλέθειρον.**

εἰσόπτρισμα-ατος (τό) μτγν. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ εἰσοπτρίζειν (-ίζεσθαι), βλ.λ. καθρέφτισμα: Σεκοῦνδ.4.

εἰσοπτρισμός (ὁ) μτγν. κ. **ἐσ-** ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ εἰσοπτρίζειν (-ίζεσθαι) βλ.λ., καθρεφτισμός, ἐν χρ. κ. μτφ. ἡ οἱονεὶ ἐν κατόπτρῳ ἀντανάκλασις: Πλούτ.'Ηθ.936Ε **οὐδὲ γὰρ τὸ γάλα τοὺς τοιούτους ἐσοπτρισμοὺς ἀποδίδωσι.**

εἰσοπτροειδής-οῦς-ές μτγν. ὁ ὅμοιος πρὸς κάτοπτρον ἢ πρὸς ἀνάκλασιν κατόπτρου: Πλούτ. 'Ηθ.890Β, Στοβ.'Εκλ.1,530 **τὸ ἀπ' αὐτοῦ πυροειδὲς κατὰ τὸ ἐσοπτροειδές.**

εἴσοπτρον (τό) (ὀπ - ὄφις - ὄψομαι) συνήθ. **ἐσ-** κάτοπτρον, καθρέφτης: Πίνδ.Ν 7,14 **ἔργοις δὲ καλοῖς ἔσοπτρον ἴσαμεν ἑνὶ σὺν τρόπῳ,** Πλούτ. 'Ηθ.85Β **πρὸς ἔσοπτρα κοσμοῦντας ἑαυτούς,** 'Ανακρεόντ.6,3 **λαβὼν ἔσοπτρον ἄθρει κόμας.**

εἰσόρμησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ εἰσορμῶ (-άω) βλ.λ., εἰσβολή, εἴσοδος ὁρμητική: **ἡ εἰσόρμησις τῶν ὑδάτων εἰς τὸ κύτος τοῦ πλοίου - τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοῦ εἰς τὴν χώραν.**

εἰσορμίζω κ. νεώτ., μτχ. παθ. παρακ. **εἰσωρμισμένος** φέρω, εἰσάγω πλοῖον εἰς ὅρμον ἢ λιμένα, κυρ. πρὸς ἀγκυροβόλησιν τούτου ἐν ἀσφαλείᾳ, προσορμίζω, τὸ ἀράζω· ‖ τὸ παθ. **εἰσορμίζομαι** εἰσέρχομαι εἰς ὅρμον, ἀράζω: Ξεν.Προσ. 3,1 **εἰσορμισθέντας ἡδέως ἕνεκα χειμῶνος ἀναπαύεσθαι**· ‖ κ. μέσ.: Πλούτ.Κίμ.12 **εἰς τὸν ποταμὸν εἰσωρμίσαντο.**

εἰσορμῶ-άω κ. νεώτ. εἰσάγω τι μεθ' ὁρμῆς, βιαίως: Διοσκ.'Επιγρ.ΑΠ 7,707 **πάλιν εἰσώρμησα τὸν ἄρσενα Δωρίδι Μούσῃ ῥυθμόν**· **2)** ἀμτβ. κ. νεώτ. ὁρμῶ ἐντός, εἰσέρχομαι μεθ' ὁρμῆς, βιαίως, εἰσβάλλω εἰ. π.: Πλούτ.'Ηθ.775Α **πρὸς 'Ιππότας εἰσώρμησαν**· **3)** τὸ μέσ. εἰσέρχομαι μεθ' ὁρμῆς, εἰσδύω: Σοφ.Τρ.913 **ἐξαίφνης σφ' ὁρῶ τὸν 'Ηράκλειον θάλαμον εἰσορμωμένην**· ρηματ. π. εἰσόρμησις.

εἰσορούω ποι. εἰσορμῶ, ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω: Πίνδ.Ο 8,40 **εἷς δ' ἐσόρουσε βοάσαις.**

εἰσορῶ-άω (εἰς ὁρῶ) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. **ἐσ-,** μτχ

ἐπ. εἰσορόων, μέσ.ἀπαρφ. **εἰσοράασθαι,** μέλλ. εἰσόφομαι, ἀόρ. β' **εἰσεῖδον,** οὐ ἐπ. ἀπαρφ. **εἰσιδέειν,** μέσ. ἀόρ. **εἰσειδόμην,** θαμιστ.ἀόρ. **εἰσίδεσκεν,** βλέπω, θεῶμαι ἐντός, ὅθ. προσβλέπω, παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, ἀτενίζω, κ. ἁπλῶς θεωρῶ, κοιτάζω, ἀγναντεύω : Ἰλ.Θ 52 **εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν,** Πίνδ.Ο 8,19 **ἦν δ' ἐσορᾶν καλός** (ὡραῖος τὴν ὄψιν, τὴν θέαν), Ἡρ.8,92 **ὡς δὲ ἐσεῖδε τὴν νέα** (ἅμα ἀγνάντεψε τὸ πλοῖον), Ξεν.ΚΠ 5,1,16 **οὔτε τοὺς καλοὺς εἰσορῶ** (θεῶμαι προσεκτικῶς, ἰδιαζόντως προσέχω)· ‖ βλέπω, θεῶμαί τινα ἐντὸς χώρου μένοντα ἢ εἰσερχόμενον : Πλάτ.Γοργ.526C (ὁ Ραδάμανθυς) **ἄλλην εἰσιδὼν ὁσίως βεβιωκυῖαν** (ἰδὼν ἐν τῷ Ἅδῃ ἐλθοῦσαν)· ‖ ἀποβλέπω, προσέχω εἴς τι : Πάπ. **οὐδὲν ἰσώρακεν** (sic) **ἢ μὴ τὸν τόκον**· ‖ μετὰ μτχ. ἔχω ἀντίληψίν τινος (τοῦ διὰ τῆς μτχ. δηλουμένου)· ἐν χρ. ἐνίοτε κ. κατὰ παρενθετικὴν ἐκφοράν : Σοφ.ΟΚ 772 **εἰσορᾷς πόλιν τέ μοι ξυνοῦσαν εὔνουν,** αὐτ. Τρ.394 **ὡς ἕρποντος εἰσορᾷς ἐμοῦ** (διότι ἐγώ, βλέπεις, πηγαίνω)· ‖ κ. τὸ μέσ. ἐν ταῖς αὐτ. σημ. : Ἰλ.Ψ 495 **ὑμεῖς . . εἰσοράασθε ἵππους,** Σοφ.Τρ.909· ‖ τὸ μέσ. συνηθ. κτ. ἀπαρφ. ὡς δηλωτικὸν τῆς ἰδιότητος τοῦ εἰσορᾶν (πρόσβλεψις, θέα) : Ἰλ.Ξ 345 **οὗ τε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράασθαι,** Ὀδ.Γ 246· ‖ ὁ μέσ. ἀόρ. **εἰσειδόμην** = ἰδών, προσβλέψας ἀντιλαμβάνομαι ἢ ἀντελήφθην : Αἰσχ.Πρ.141 **δέρχθητ', ἐσίδεσθ' οἵῳ δεσμῷ προσπορπατὸς . . φρουρὰν ἄζηλον ὀχήσω**· ‖ τὸ παθ. **εἰσορῶμαι** = εἶμαι θεατός, ὁρατός, ἀντιληπτός : Ἀπολλ.Ρ 1,85 **δύσιές τε καὶ ἀντολαὶ εἰσορόωνται**· **2**) προσβλέπω, ἀτενίζω τινὰ μετὰ θαυμασμοῦ, παρατηρῶ τινα θαυμάζων, ἀποβλέπω πρός τινα προσηνῶς ἢ μετὰ σεβασμοῦ : Ὀδ.Η 71 **οἵ μίν ῥα θεὸν ὣς εἰσορόωντες**· κ. ἁπλῶς : αὐτ.Υ 166 **σὲ μᾶλλον Ἀχαιοὶ εἰσορόωσιν** (σχόλ. « προσηνῶς ὁρῶσιν »)· ‖ ὅθ. ἀπονέμω σεβασμόν, σέβομαι, τιμῶ, ὑπολήπτομαι : Εὐρ.Ἠλ.1097 **ὅστις δὲ πλοῦτον ἢ εὐγένειαν εἰσιδὼν γαμεῖ πονηράν, μῶρός ἐστι**· ‖ ὁμ. μετὰ τῆς προθ. **εἰς** ἀποβλέπω μετὰ πίστεως, δίνω βάση σὲ κάτι : Ἡρ.4,68 **ἐσορέοντες ἐς τὴν μαντικὴν καταδήσωσι ἐπιορκῆσαι**· **3**) γεν. προσβλέπω ἀσκαρδαμυκτί, ἀτενίζω : Αἰσχ.Πέρσ.111 **ἔμαθον . . ἐσορᾶν πόντιον ἄλσος,** Εὐρ.Μήδ.264· **4**) μτγν. βλέπω διὰ τῆς διανοίας, διορῶ, διαισθάνομαι, ἀντιλαμβάνομαι, καταλαβαίνω, νιώθω : Σοφ.Ἠλ.997 **οὐκ εἰσορᾷς ;**· **5**) ἐπὶ θεῶν, ἀποβλέπω διὰ νὰ τιμωρήσω, ὅθ. τιμωρῶ : Σοφ.ΟΚ 1536 **θεοὶ γὰρ εὖ μέν, ὀψὲ δ' εἰσορῶσι** (βραδέως μέν, ἀλλ' αὐστηρῶς τιμωροῦσι)· **6**) ἑπομένου τοῦ **μή,** ὡς τὰ ἁπλᾶ ρ. ὁρῶ, βλέπω, φροντίζω ἵνα μή . ., προσέχω μήπως : Σοφ. Ἠλ.584 **εἰσόρα μὴ σκῆψιν οὐκ οὖσαν τίθῃς.**

ἔϊσος-η-ον ἐπ. τ. τοῦ ἴσος βλ.λ.,π. Ὁμ. τὸ θηλ. ἐν ἑν. κ. πληθ., ἴσος, ὅμοιος, ἐν χρ. εἰς ὡρισμ. φράσεις· **δαὶς ἐΐση** καθ' ἣν ἕκαστος λαμβάνει τὸ προσῆκον μερίδιον ἀναλόγως τοῦ ἀξιώματός του καὶ οὐχὶ ἡ καθ' ἣν πάντες λαμβάνουσι ἴσα αὐτῆς μέρη, ὅθ. ἡ προσήκουσα, ἡ ἐπαρκής, ἡ χρειαζούμενη : Ἰλ.Α468 **οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης** (δ. ἑρμ. σχόλ. « πᾶσιν ὁμοίας, ἢ ἰσομοίρου ἢ μεριστῆς»)· **2**) **νῆες ἐΐσαι** πλοῖα ἐπιμεμελημένης ναυπηγήσεως, ἰσορροπημένα καὶ σύμμετρα κατὰ τὰ κύρια αὐτῶν μέρη, συμμετρικά, καλοζυγισμένα: Ἰλ.Ο 729 **λίπε δ' ἴκρια νηὸς ἐΐσης,** Ὀδ.Γ 10· **3**) **ἀσπὶς ἐΐση,** ἧς τὸ βάρος πρὸς ὅλα τὰ σημεῖα ἰσόρροπον, ἐντελῶς στρογγύλη : Ἰλ.Μ 294 **ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσ' ἐΐσην**· **4**) **ἵπποι ἐΐσαι** ἵπποι ὧν τὰ νῶτα δεικνύουν εὐθυγραμμίαν : Ἰλ.Β 765 (ἵππους) **σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας**· **5**) **φρένες ἐΐσαι** ἰσορροπημένη διάνοια, ὀρθός, δίκαιος, σωστὸς νοῦς : Ὀδ.Λ 337 **φρένας ἔνδον ἐΐσας.**

εἰσότε (εἰς ὅτε) ἕως οὗ, ὅταν : Ὀδ.Β 99 **εἰς ὅτε κέν μιν μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι,** Ἀπολλ.Ρ 4,1212.

εἰσοτικόν (τὸ) Ἐπιγρ., μσν. πιθ. ἐκ τοῦ εἴσω, ἐσωτικός, ἀντίθ. τοῦ ἐξωτικός : Ἐπιγρ. **ἐποίεσα τὴν στρῶσιν τοῦ εἰσοτικοῦ σὺν τῦς σκαμνοκανκέλυς.**

εἰσοφάγος (ὁ) μτγν. ἡ **εἰσωφάγος,** ὡς ἐτυμ. τοῦ οἰσοφάγος βλ.λ. : Γαλ.19,125.

εἰσοχετεύω μτγν. ὀχετεύω, μεταφέρω ἐντός· Σουΐδ.κ. Ζωναρ.649 « εἰσωχέτευσαν, ἔνδον μετέφερον» : Ἡλιόδ.Αἰθ.9,3· κ. παθ. : Μεθόδ.Συμπ.40,8.

εἰσοχή (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. κ. **ἐσοχή** μέρος εἰσέχον, κοιλότης, κοίλωμα, βαθούλωμα, ἀντίθ. ἐξοχή : Στράβ.2,5,22 **ἥ γε ἄλλη πᾶσα ᾐὼν μικρὰς ἔχει εἰσοχάς τε καὶ ἐξοχὰς ὥστ' εὐθείᾳ ἐοικέναι,** Σέξτ.Ἐμπ.Πυρρ.1,14,92 (25,22)· ‖ Ἐπιγρ. εἰδ. φρ. **κατ' εἰσοχὴν** ἐπὶ σφραγιδολίθων, ἐν οἷς τὸ εἰκονιζόμενον εἶναι κοῖλον, ἔγγλυφον.

εἴσοψις-εως (ἡ) τὸ εἰσορᾶν καὶ ἐξετάζειν, ἡ πρόσοψις, τὸ κοίταγμα : Εὐρ.Ἠλ.1085 **τὰ γὰρ κακὰ παράδειγμα τοῖς ἐσθλοῖσιν εἴσοψίν τ' ἔχει.**

εἰσόψομαι ἐπ. ἐσ- μέλλ.τοῦ **εἰσορῶ** βλ.λ.: Ἰλ.Ε 212.

εἰσπαίω ἔρχομαι ὁρμητικῶς, εἰσορμῶ· Ἡσ. « εἰσπεπαικότες, εἰσπεπηδηκότες», Θωμ.Μ 674 «εἰσπαίω, τὸ εἰσέρχομαι » : Σοφ.ΟΤ 1252 **βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους,** Ξέναρχ.1,3 **φθίνει δόμος . . ἀλάστωρ τ' εἰσέπαικε**· ‖ μετ' αἰτ. : Εὐρ.Ῥῆσ.560.

⟨εἰσ⟩παραδέχομαι μτγν. παραδέχομαι, δέχομαι πλήρως, ἀκριβῶς : Ἱεροκλ.29Α.

εἰσπαραδύομαι μτγν. εἰσδύω, εἰσέρχομαι, εἰσχωρῶ πλησίον τινός : Φίλ.2,432.

εἰσπαρατίθημι Ἐπιγρ τίθημι **ἐντὸς καὶ πλησίον τινός.**

εἰσπέμπω, ἀττ. κ. **ἐσπέμπω** πέμπω εἰς ἢ ἐντός : Εὐρ.Ἡρ.850 **ἀνὴρ . . οὗ γε μ' εἰσπέμπεις δόμους,** Θουκ.1,137 **ἐσπέμπει γράμματα ὡς τὸν βασιλέα**· **2**) πέμπω τινὰ εἴς τινα ἐκ μέρους μου, παρουσιάζω : Σοφ.ΟΤ 705 **μάντιν μὲν οὖν κακοῦργον εἰσπέμψας**· **3**) τὸ μέσ. καλῶν πρὸς ἐμαυτὸν εἰσάγω, μαυλῶ : Ξεν.Ἀπομν.1,4,6 **καὶ στόμα μέν, δι' οὗ ὧν ἐπιθυμεῖ τὰ ζῷα εἰσπέμπεται**

εἰσπερῶ-άω, μέλλ. ἰων. **εἰσπερήσω,** ἀόρ. **εἰσεπέρησα** περῶ τι ἀπέναντι εἰς, μεταβιβάζω εἴς τινα τόπον : Ἡσίοδ.Ἔργ.655 **ἄεθλα δαΐφρονος Ἀμφιδάμαντος Χαλκίδα τ' εἰσεπέρησα.**

εἰσπέτομαι, μέλλ. **εἰσπτήσομαι,** ἀόρ. **εἰσεπτόμην,** μτγν. μτχ. ἀορ. **ἐσπτόμενος,** ἀόρ. **εἰσεπτάμην,** παθ. ἀόρ. μετὰ μέσ. σημ. **εἰσεπετάσθην,** μτγν. ἀόρ. ἐνεργ. ἐν μέσ. σημ. **εἰσέπτην,** εἰσίπταμαι, πέτομαι εἰς ἢ ἐντός, μετ' αἰτ. ἢ ἐμπροθ. διορ. : Ἰλ.Φ 494 **ὥς τε πέλεια, ἥ ῥά θ' ὑπ' ἴρηκος κοίλην εἰσέπτατο πέτρην,** Ἀριστφ.Ὄρν.1173, Ἀριστλ. ΖΙ 624b,6 **οὐ θιγγάνει ἄλλου γε ἕως ἂν εἰς τὸ σμῆνος εἰσπετασθῇ**· ‖ μτγν. κ. ἐπὶ βελῶν : Δίων Κ 40,22 **βέλη . . πρὸς τὰς χεῖρας σφῶν ἐσπετόμενα**· ‖ μτφ. ἐπὶ τῆς φήμης : Ἡρ.9,100 **φήμη τε ἐσέπτατο ἐς τὸ στρατόπεδον.**

εἰσπηδησιών-ῶνος (ὁ) γλωσσ. ὁ ἐνεργῶν **κλοπὰς** δι' εἰσπηδήσεως· πρβλ. διαρρήκτης.

εἰσπηδῶ-άω κ. νεώτ., ἰων. ἐσ- πηδῶ ἐντός, εἰσέρχομαι διὰ πηδήματος : Ἡρ.4,132 **ἢ βάτραχοι γενόμενοι ἐς τὰς λίμνας ἐσπηδήσητε,** Ξεν.Ἀν.1,5,8 **εὐθὺς δὲ σὺν τούτοις εἰσπηδήσαντες εἰς τὸν πηλόν, - εἰσεπήδησεν εἰς τὴν αὐλήν**· **2**) ταχέως εἰσέρχομαι, εἰσορμῶ, ἐμφανίζομαι ὁρμητικῶς, αἰφνιδίως : Μαρτ.π.Δημ.522 **εἰσπηδήσας πρός με νύκτωρ Μειδίας**· **3**) νεώτ. κ. μτφ. κατορθώνω νὰ εἰσέλθω που ἢ νὰ καταλάβω θέσιν ἔν τινι ἐπιτηδείως, κρυφίως, παρ' ἀξίαν : **εἰσεπήδησαν πολλαὶ μετριότητες εἰς τὸ Πανεπιστήμιον.**

εἰσπίπτω κ. νεώτ. κ. **ἐσ-,** ποι. κ. **εἰσπίτνω,** μέλλ. **εἰσπεσοῦμαι,** ἀόρ. **εἰσέπεσον,** νεώτ. κ. **-α** μετ' ἐμπροθ. διορ. κ. μετ' αἰτ. πίπτω ἐντός : Θουκ. 1,106

διαμαρτὸν τῆς ὁδοῦ ἐσέπεσεν ἔς του χωρίον ἰδιώτου, αὐτ.3,98· || ρίπτομαι εἴς τι : Θουκ.1,131 καὶ ἐς μὲν τὴν εἱρκτὴν ἐσπίπτει τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν ἐφόρων, ΔίωνΚ 38,9 ἔς τε τὸ οἴκημα ἐσέπεσε· || ποι. κ. μετ' αἰτ. ἔρχομαι ἢ ὑπάγω εἴς τι ἢ πρός τι : Εὐρ.Ἑλ.415 ὄχλον γὰρ εἰσπεσεῖν ᾐσχυνόμην | ὥσθ' ἱστορῆσαι· 2) ποι. ὁμ. μετ' αἰτ. ζητῶ καταφύγιον, καταφεύγω εἴς τι : Εὐρ.Τρῳ. 751 νεοσσὸς ὡσεὶ πτέρυγας εἰσπίτνων ἐμάς; 3) μτφ. περιέρχομαι εἴς τινα κατάστασιν, καταντῶ, μετ' αἰτ. : Εὐρ.Ἀνδρ.99 δούλειον ἦμαρ εἰσπεσοῦσ' ἀναξίως· 4) μετ' ἐμπροθ. διορ. κ. ποι. μετὰ δοτ. πίπτω ἐντός τινος βιαίως καὶ ὁρμητικῶς, εἰσορμῶ, ἐμπίπτω, ἐπέρχομαι, ἐμφανίζομαι αἰφνιδίως : Ἡρ.5,15 λαθόντες δὲ τοὺς Παίονας ἐσπίπτουσι ἐς τὰς πόλις αὐτῶν, Εὐρ.Ἴων 1196, Θουκ.2,4 ἐσπίπτουσιν ἐς οἴκημα μέγα· || κ. ἐπὶ ἀψύχων : Θουκ.4,24 ἐσπίπτουσα ἡ θάλασσα ἐς ταὐτό, ΔίωνΚ 41,61 κεραυνοὶ ἔς τὸ στρατόπεδον ἐσέπεσον· 5) εἰσβάλλω, εἰσελαύνω ἐχθρικῶς, ἐπιπίπτω : Ἡρ.1,63 οἱ δὲ ἀμφὶ Πεισίστρατον ἐσπεσόντες τοὺς Ἀθηναίους τράπουσι, Σοφ.Αἴ.55 ἔνθ' εἰσπεσὼν ἔκειρε πολύκερων φόνον, Θουκ. 2,22 ἀπὸ τῆς στρατιᾶς ἐσπίπτοντας ἐς τοὺς ἀγρούς· 6) Ἐπιγρ. ἐπὶ πληρωμῶν, ἐσόδων, εἰσέρχομαι εἰς τὸ ταμεῖον, πραγματοποιοῦμαι.

εἰσπίτνω ποι. τ. τοῦ εἰσπίπτω βλ.λ.1 κ. 2).

εἰσπίφρημι ἀπαρφ. εἰσπιφράναι, εἰσφρέω βλ. λ., ἀφήνω ἐντός, ἐγκλείω : Ἀριστλ.ΖΙ 541b,11.

εἰσπλέω κ. νεώτ., μέλλ. εἰσπλεύσομαι πλέων ἔρχομαι, ὑπάγω, φθάνω εἴς τι μέρος, πλέων εἰσέρχομαι, μετ' ἐμπροθ. διορ. ἢ αἰτ. : Εὐρ.ΙΤ 1389 εἵνεκ' ἄξενον πόρον | Συμπληγάδων ἔσωθεν εἰσεπλεύσαμεν, Θουκ.1,24 Ἐπίδαμνός ἐστι πόλις ἐν δεξιᾷ ἐσπλέοντι τὸν Ἰόνιον κόλπον· || μτφ., ποι. μετ' αἰτ. κ. δοτ. : Σοφ.ΟΤ 423 τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις | ἄνορμον εἰσέπλευσας· 2) ἀπολ. πλέω εἰς : Ἡρ.6,33 ὁ ναυτικὸς στρατὸς τὰ ἐπ' ἀριστερὰ ἐσπλώοντι τοῦ Ἑλλησπόντου αἵρεε, Πλάτ.Κριτί. 115D· 3) διὰ θαλάσσης ἔρχομαι ἢ φέρομαι εἴς τι μέρος, εἰσκομίζομαι, εἰσάγομαι : Θουκ 3,51 τοῖς τε Μεγαρεῦσιν ἅμα μηδὲν ἐσπλεῖν· || ἰδίως ἐπὶ τοῦ σίτου : Δημ.466 ὁ ἐκ τοῦ πόντου σῖτος εἰσπλέων.

εἰσπληρῶ-όω μτγν. κ. παπ. πληρῶ, γεμίζω ἐντελῶς : Διογ.Λ 10,142 πανταχόθεν εἰσπληρουμένοις τῶν ἡδονῶν· 2) πάπ. πληρώνω εἰς τὸ ἀκέραιον.

εἴσπλοια (ἡ) δίοδος πρὸς εἴσπλουν· ΕΜ 89,36 ὁ ἀφ' ἑκατέρου μέρους εἴσπλοιαν ἔχων.

εἴσπλους-οος (ὁ) κ. νεώτ. τὸ εἰσπλέειν, ὁ πρὸς τὰ ἔσω πλοῦς, ἡ εἰσέλευσις, εἴσοδος πλοίων εἰς λιμένα ἢ ἄ. θαλάσσιον χῶρον ὑπὸ τῆς ξηρᾶς περιοριζόμενον : Θουκ.7,22 οἱ μὲν βιάσασθαι βουλόμενοι τὸν ἔσπλουν, οἱ δὲ κωλύειν, Ξεν.Ἑλλ. 2,2,9 καὶ τὰ πλοῖα εἶργε τοῦ εἴσπλου, - ὁ εἴσπλους τοῦ ἀγγλικοῦ στόλου εἰς τὴν Μεσόγειον· 2) Ἐπιγρ. τὸ δικαίωμα εἴσπλου, εἰσόδου : Ἐπιγρ. δεδόχθαι.. δεδόσθαι αὐτῷ.. προξενίαν.. καὶ εἴσπλουν καὶ ἔκπλουν.. ἀσυλεὶ καὶ ἀσπονδεί· 3) κ. νεώτ. ὁ τόπος δι' οὗ εἰσπλέουσι τὰ πλοῖα, τὸ μεταίχμιον στενοτέρου καὶ εὐρυτέρου μέρους θαλάσσης, στόμιον, εἴσοδος λιμένος : Πλάτ.Τιμ.25Α λιμὴν στενόν τινα ἔχων εἴσπλουν, - προσέκρουσεν εἰς τὸν εἴσπλουν τοῦ Κορινθιακοῦ.

εἴσπνευσις-εως (ἡ) ἡ εἰσπνοή, ἀντίθ. ἔκπνευσις : Ἀριστλ.Φυσ.243b,26.

εἰσπνέω κ. νεώτ., μέλλ. εἰσπνεύσομαι, ἀόρ. εἰσέπνευσα, εἰσάγω ἐν ἐμοὶ πνοήν, ποιοῦμαι εἰσπνοὴν βλ.λ. : Ἀριστλ.Πρ.887b,17 ὁ δὲ καθεύδων ἐκπνεῖ μᾶλλον ἢ εἰσπνεῖ· 2) κ. νεώτ. μετ' αἰτ. εἰσάγω τι διὰ τῆς ἀναπνοῆς εἰς τὰ ἀναπνευστικά μου ὄργανα : Ἡλιοδ.Αἰθ.2,35 οἱ μνηστῆρες ἐλευθέρως τὸν ἀέρα εἰσπνέοντες, Ἀρισταίν.1,3 εἰσέπνεον εὐοσμίας, - εἰσπνέω ὑγρὸν ἀέρα - ἀναθυμιάσεις - κόνιν· 3) μετ' αἰτ. κ. μτγν. μετὰ δοτ. ἢ ἐμπροθ. διορ. ἀφήνω ἐκπνοήν, φυσῶ ἐπάνω εἴς τι : Ἀριστφ.Βάτρ.314 ἔγωγε, καὶ δᾴδων γέ με αὔρα τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτη, Αἰλ.ΠΙ 3,12 αὐτοὶ γοῦν δέονται τῶν ἐραστῶν εἰσπνεῖν αὐτοῖς, Ἀρετ.Ὀξ.Παθ.1,7· 4) ΕΜ 306,22 « Λακεδαιμόνιοι.. εἰσπνεῖν φασι τὸ ἐρᾶν ».

εἰσπνήλας (ὁ) λακων. μτγν. κ. εἰσπνήλης κ. εἴσπνηλος ὁ ἐρώμενος παῖδα, παιδεραστής : Καλλ. ἀπ.169 μέμβλετο δ' εἰσπνήλαις ὁππότε κοῦρος ἴοι.

εἰσπνήλης (ὁ) ἄ. εἰσπνήλας βλ.λ.· ΕΜ 306,22.

εἴσπνηλος (ὁ) μτγν. ἄ. εἰσπνήλας βλ.λ. : Θεόκρ. 12,13 φῶθ', ὁ μὲν εἴσπνηλος, φαίη χ' ὡμυκλαΐάζων.

εἰσπνοή (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ εἰσπνέειν, ἡ διὰ τῆς ἀναπνοῆς εἰσαγωγὴ εἰς τοὺς πνεύμονας ἀέρος ἢ ἄ. οὐσιῶν, ἄ. εἴσπνευσις, ἀντίθ. ἐκπνοή : Ἀριστλ.Ἀναπν.471a,8 ἀναπνοὴ.. ταύτης δὲ τὸ μὲν ἐκπνοή ἐστι, τὸ δὲ εἰσπνοή, Ἀρετ.Ὀξ.Παθ.1,7 ἀλλὰ καὶ μιᾷ ἐσπνοῇ θνήσκουσιν ἄνθρωποι, Πλούτ.Ἠθ.903Ε, - εἰσπνοὴ ὀξυγόνου - ἀνθρακικοῦ ὀξέος - μικροβίων· || νεώτ. ἡ κατὰ τὴν ἀναπνοὴν διεύρυνσις τῶν πνευμόνων καὶ τοῦ θώρακος κατὰ τὰς τρεῖς αὐτοῦ διαμέτρους : ἔχει μεγάλην εἰσπνοήν· || νεώτ. ἰατρ. εἰδ. ἡ διὰ τῆς εἰσπνοῆς εἰσαγωγὴ ὑδρατμῶν περιεχόντων φαρμακευτικὰς οὐσίας, ἢ καὶ ἄλλων ἀερίων καὶ δὴ ὀξυγόνου, πρὸς θεραπευτικὴν ἐπίδρασιν.

εἴσπνοος-ον ὁ εἰσάγων πνοήν, ὁ εἰσπνέων : Ἱππ. Ἐπιδ.6,6,1 ἔκπνοον καὶ εἴσπνοον ὅλον τὸ σῶμα.

εἰσποίησις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ παραδοχή τινος ὡς τέκνου, ἡ υἱοθέτησις, ἡ υἱοθεσία βλ.λ. : Ἰσαῖ. 10,14, Πλούτ.Ἠθ.338F, ΔίωνΚ 45,5 τὴν εἰσποίησιν αὐτοῦ τὴν ἐς τὰ τοῦ Καίσαρος· || νεώτ. νομ. εἶδος υἱοθεσίας, καθ' ἣν ὁ υἱοθετούμενος αὐτεξούσιος ὤν, μὴ διατελῶν ὑπὸ πατρικὴν ἐξουσίαν, δικαιοπραγεῖ ὁ ἴδιος πρὸς τὸν υἱοθετοῦντα.

εἰσποιητός-ή-όν κ. νεώτ. ἐπὶ προσ. ὁ εἰσποιηθείς, υἱοθετηθείς, υἱοθετημένος, ὁ θετὸς (υἱός)· Πολυδ.3,21 « εἰσποιητὸς δὲ καὶ θετός, ὃν ἄν τις οὐ γεννήσας, ἀλλ' ἑλόμενος ἐπὶ τοῖς χρήμασιν ἐποιήσατο », Σουΐδ.,Ἡσ. « εἰσποιητόν, θετόν, νόθον » : Λυσ.ἀπ.55, Δημ.1088 καὶ μὴ τῷ τετελευτηκότι τῷ αὐτῷ εἰσποιητῷ ὄντι υἱὸν εἰσποιεῖν ἐπ' ἀποστερήσει τῶν ἡμετέρων· 2) μτγν. ἐπὶ πραγμ., ὁ ὅν τις προσκτᾶται δι' ἑαυτόν : Κύριλλ.ΚΔ'Ἰω.2,4,951.

εἰσποιῶ-έω (εἰς, ποιῶ) κ. νεώτ., μέσ. ἀόρ. εἰσεποιησάμην, μτχ. παθ. παρακ. κ. ἐν σημ. οὐσ. εἰσπεποιημένος, ἐπὶ προσ. ποιῶ, καθιστῶ τινα εἴς τι, εἰσάγω : Δημ.462 τίνας ἡμῖν εἰσποιεῖ χορηγοὺς εἰς ἐκείνας τὰς λειτουργίας· κ. ἐπὶ πραγμ. : Λουκ. Ἱστ.Συγγρ.9 διὰ τοῦτο εἰσποιοῦσι καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτὴν ὡς τερπνόν· || δθ. μτφ. ὁμ. ἐπὶ πραγμ. προσάπτω, ἀποδίδω τι εἴς τινα : Παυσ. 9,27,2 τὸν Ἡσιόδῳ Θεογονίαν εἰσποιήσαντα (τὸν ἀποδόντα εἰς τὸν Ἡσίοδον τὴν Θεογονίαν)· 2) ἐπὶ προσ. μετὰ γεν. προσλαμβάνω μετ' ἐμοῦ : Δειν. 1,32 τῶν πραττομένων εἰσεποίει κοινωνὸν αὐτόν· || εἰσποιῶ ἐμαυτὸν εἰς.. = προσκαλῶ ἐμαυτὸν εἰς.., προσαρτῶμαι, προσεταιρίζομαι : Πλούτ.Πομπ.16 εἰσποιῶν ἑαυτὸν εἰς τὴν ἐκείνου δύναμιν· 3) πάπ. τὸ μέσ. -οῦμαι εἰσέρχομαι, δθ. ἐπεμβαίνω, ἀναμιγνύομαι, μεσολαβῶ εἴς τινα ὑπόθεσιν : Πάπ.Ἑρμ.6,10(3)· 4) εἰσποιῶ τινα εἰς τὰ χρήματά τινος = καθιστῶ τινα κληρονόμον : Ἰσαῖ.10,12· 5) ἀττ. δίκ. δίδω εἰς υἱοθεσίαν : αὐτ. 10,17 τοὺς σφετέρους παῖδας εἰς ἑτέρους οἴκους εἰσποιοῦσιν, Δημ.1054· 6) νεώτ. νομ. τὸ ἐνεργ. ἀντὶ τοῦ μέσου εἰσποιοῦμαι βλ. ἑπόμ. : δικαιοπραγία μεταξὺ εἰσποιοῦντος καὶ εἰσποιουμένου· 7) κ. νεώτ. νομ. εἰσποιοῦμαι μέσ. διὰ δικαιοπραγίας προσλαμβάνω, ἀναγνωρίζω, δέχομαι παρ'

ἐμοὶ ὡς θετὸν τέκνον, υἱοθετῶ : Δημ.1091 οἱ εἰσποιητοὶ οὐκ **αὐτοὶ ὑφ' αὑτῶν, ἀλλ' ὑπὸ τῶν εἰσποιουμένων καθίστανται,** Δίων Κ 44,5 **τὸν δὲ δὴ υἱόν, ἄν τινα γεννήσῃ ἢ καὶ εἰσποιήσηται·** **8)** παθ. κ. νεώτ. ἰδίως κτ. μέλλ., ἀόρ., παρακ. κ. ὑπερσ. υἱοθετοῦμαι, γίνομαι εἰσποιητὸς βλ. λ.1 | : Δημ. 1088 πρὸς **ὃν εἰσεποιήθης, - ὁ εἰσποιηθεὶς δικαιοῦται εἰς νόμιμον μοῖραν·** ἢ μτχ. παθ. παρακ. εισ(πε)ποιημένος κ. ὡς οὐσ. ὁ καταστὰς δι' εἰσποιήσεως βλ.λ. θετὸς υἱός· **9)** φρ. **εἰσποιῶ ἐμαυτόν τινι** = διακηρύσσω ἐμαυτὸν υἱόν τινος : Πλούτ. Ἀλέξ.50 **ἐγένου τηλικοῦτος, ὥστε Ἄμμωνι σαυτὸν εἰσποιεῖν ἀπειπάμενος Φιλίππου·** **10)** μτγν. μετὰ δοτ. συνεκδ. κατατάσσω τινὰ ἢ τι εἰς τινα τάξιν, τὸν κάμνω νὰ κατολέγηται, νὰ ὁμοιάζῃ μὲ.. : Φιλόστρ.Ἀπολλ.3,48 **τὸ τάχος** (τὴν τίγριν) **εἰσποιεῖ τοῖς ἀνέμοις·** **11)** ὁμ. μτφ. παρασύρω, ἑλκύω πρός με : αὐτ.3,46 **πᾶν τὸ ἐγγὺς ἐσποιεῖ αὑτῇ·** ρηματ. π. εἰσποίησις, εἰσποιητός.

εἰσπομπή (ἡ) μσν. τὸ εἰσπέμπειν, τὸ πέμπειν ἐντός, εἰσαγωγή· Σουΐδ. «εἰσπομπή, εἰσβολή» : Θεοφύλ.Σ 2,6 **περιεφέρετο δὲ ὁ Ἀριστεὺς καὶ δόρατα εἰσπομπὴν ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου βραχίονος.**

εἰσπορεύω ὁδηγῶ εἰς, εἰσάγω εἰς : Εὐρ.Ἠλ.1285 **καὶ δάμαρτ' ἔχων** | **Ἀχαιΐδος γῆς οἶκαδ'** εἰσπορευέτω· **2)** τὸ μέσ. κ. τὸ παθ. πορεύομαι εἰς, ὑπάγω ἐντός, εἰσέρχομαι : Ξεν.ΚΠ 2,3,21 **κατέκλινεν ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὥσπερ εἰσεπορεύοντο,** Αἰν. Τακτ.18,53 **ὅταν δὲ οἱ εἰσπορευθέντες παραγένωνται,** ΚΔΠράξ.28,30 **ἀπεδέχετο πάντας τοὺς** εἰσπορευομένους **πρὸς αὐτόν,** Πάπ. **οἱ ἀρχιερεῖς .. καὶ οἱ εἰς τὸ ἄδυτον εἰσπορευόμενοι.**

εἰσπορίζω κ. μσν. προμηθεύω : Ἰσοκρ.5,121 **βίον ἱκανὸν αὐτοῖς εἰσπορίσαντες** | δ. γρ. βίον αὐτοῖς ἱκανὸν πορίσαντες |· **2)** μσν. τὸ μέσ. προσκτῶμαι : Ἀνδρ.Κρ.200C **τὴν ἀρετὴν εἰσποριζόμενοι.**

εἰσπράκτης (ὁ) μτγν. εἰσπράκτωρ βλ.λ., ὁ ἐξ ὀνόματος,ἐντολῇ ἄλλου ἀπαιτητής, καταναγκαστής, ἐπιστάτης : Ἀκύλ.Ἰὼβ 39,8 (ἀντὶ τῆς λ. φορολόγος)· **2)** ἐπιστάτης συγκομιδῆς, καλλιεργείας, δθ. κ. ἐργατῶν : αὐτ.ΠΔ'Ἐξ.5,13 | ἀντὶ τῆς λ. ἐργοδιώκτης |.

εἴσπρακτος-ον πάπ. φορτικός.

εἰσπράκτωρ-ορος (ὁ) κ. νεώτ., δημ. εἰσπράχτορας ὁ εἰσπράττων τι, εἰσπράκτης βλ.λ.· Ἡσ. «εἰσπράκτωρ, ἐπαιτητής» | κώδ. ἐπαίτης |· ‖ νεώτ. εἰδ. ὑπάλληλος ἔχων ὡς ἔργον τὴν εἴσπραξιν ἀξιῶν καὶ ἰδίως χρημάτων : **εἰσπράκτωρ ἑταιρείας - τροχιοδρόμου, - δημόσιοι εἰσπράκτορες.**

εἴσπραξη (ἡ) δημ. ἡ εἴσπραξις βλ.λ.ΙΙ κ. 2)

εἴσπραξις-εως (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ.-η τὸ εἰσπράττειν, ἡ συλλογή, ἡ παραλαβὴ χρημάτων ἢ εἰδῶν ἀπαιτητῶν, ὀφειλομένων ἢ εἰσφερομένων, ἰδίως παρ' ἀρχ. ἡ συλλογὴ τῶν φόρων : Θουκ.5,53 **παρεσκευάζοντο δὲ οἱ Ἀργεῖοι.. διὰ τοῦ θύματος τὴν εἴσπραξιν ἐσβαλοῦντες,** Δημ.702 **ἰδὼν δ' ἠδικηκότα.. περὶ τὴν εἴσπραξιν τῶν εἰσφορῶν,** Πλούτ.Δημήτρ.27, Πάπ. **τὰ βιβλία τῶν εἰσπράξεων σιτικῶν τε καὶ ἀργυρικῶν, - εἴσπραξις εἰς χρῆμα - εἰς εἶδος·** **2)** νεώτ. κ. δημ. συνεκδ. τὰ εἰσπραττόμενα χρήματα, τὸ εἰσπραχθὲν ποσὸν χρημάτων, συνήθ. ἐν χρ. κατὰ πληθ. : **τὸ θέατρον εἶχε μεγάλην εἴσπραξιν, - εἰς τί ποσὸν ἀνῆλθον αἱ εἰσπράξεις σας χθές, - μέτρησε τὴν εἴσπραξη·** **3)** μσν. μτφ. ἡ κακοῦ τινος οἷον κατ' ἀνταπόδοσιν συνέπεια, ἡ ἐπαγομένη τινὶ τιμωρία : Ἰω.Κουροπολ.817Β **ἦν δὲ ταῦτα καὶ εἴσπραξις μὲν ἁμαρτημάτων·** **4)** πάπ. εἰδ. ἡ συλλογὴ τῶν ὑποχρέων εἰς στράτευσιν, στρατολογία : Παπ. **τοὺς νεολέκτους τοὺς ἀποστελλομένους παρὰ τῶν τὴν εἴσπραξιν ποιουμένων.**

εἰσπράσσω κ. μσν. κ. νεώτ.,ἀττ. κ. δημ.-άττω, μετ' αἰτ. πράγμ. κ. αἰτ. προσ. λαμβάνω, συλλέγω, συνάζω χρήματα ὀφειλόμενα ἢ εἰσφερόμενα ἢ ἀπαιτούμενα : Ἰσοκρ.5,146 **οὐθ' ὅτι τοσοῦτον πλῆθος εἰσπράξασα τοὺς συμμάχους·** ἢ μ. μετ' αἰτ. προσ. : Ψήφ.π.Δημ.265 **ἐκ τῆς ἰδίας οὐσίας ἔδωκε καὶ οὐκ εἰσέπραξε τὸν δῆμον·** ‖ κ. νεώτ. κ. δημ. μ. μετ' αἰτ. πράγμ. : Πολύβ.13,7,3 **βουλόμενος εἰσπρᾶξαι χρήματα·** ‖ κ. νεώτ. κ. δημ. ἀπολ. ἐνεργῶ, πραγματοποιῶ εἰσπράξεις ἤτοι λήψεις χρημάτων : Πλάτ.Νόμ.949D **οἷς ἂν πόλις ἅμα καὶ νόμος εἰσπράττειν προστάττῃ, - ἔχει ἐντολὴν - δικαίωμα νὰ εἰσπράττῃ·** **2)** κ. τὸ μέσ. μετ' αἰτ. πράγμ. ἢ ἀπολ. ἐν τῇ οὐτ. ἐνεργ. σημ. : Δημ.564 **παρ' ὧν εἰσπραττόμενον τάλαντον μισθοῦσι τὰς τριηραρχίας οὗτοι·** ‖ τὸ μέσ. μετ' αἰτ. πράγμ. συλλέγω, λαμβάνω χρήματα δι' ἐμαυτόν : Πολύβ. 9,30 **παραγώγιον εἰσπράξομαι·** κ. μετ' ἐμπροθ. διορ. (ἐκ) : Ἀντιφάν. π. Ἀθην.9,240F **εἰσπράξεται γὰρ μισθὸν ἐκ τοῦ λόγου·** ‖ τὸ μέσ. ἐν χρ. κ. μτφ., ἰδίως ἐπὶ κακοῦ : Εὐρ.ΙΤ 559 **ὡς φεῦ κακὸν δίκαιον εἰσεπράξατο·** ‖ φρ. **εἰσπράττομαι τιμωρίαν** = λαμβάνω ἐκδίκησιν, τιμωρῶ : Ἰουλ.Λόγ. 2,58Α· **3)** κ. νεώτ. κ. δημ. (μετ' ἀορ. εἰσπράχθηκα κ. μτχ. παθ. παρακ. **εἰσπραγμένος**) ἐπὶ χρημάτων, συλλέγομαι, συνάζομαι, μετ' ἐμπρθ. διορ. ὑπό τινος-παρά τινος, ἢ κ. ἄνευ : Δημ.397 **τῷ θεῷ δὲ τὰ χρήματα εἰσπραττόμενα οὐ παρὰ Φωκαέων, - εἰσπράττονται ὑπὸ τῆς κοινότητος πολλὰ ἑκατομμύρια - εἰσπράχθηκαν μεγάλα ποσά·** **4)** τὸ παθ. ἐπὶ προσ. ὑφίσταμαι λῆψιν, εἴσπραξιν χρημάτων ὑπό τινος, δθ. καταβάλλω, πληρώνω χρήματα ὑποχρεωθεὶς εἰς τοῦτο ὑπὸ ἄλλου : Δημ.900 **αὐτὸς γὰρ εἰσεπέπρακτο ὑπ' ἐμοῦ πρὸς ἔχθραν τὰς χιλίας δραχμάς·** **5)** ὁ παθ. παρακ. τριτοπροσ. **εἰσπέπρακται** = ἔχει γίνει εἴσπροξις : αὐτ.939 **οὐκ ἂν πάνυ πικρῶς εἰσπράττειν με, ὥσπερ καὶ παρὰ τῶν ἄλλων εἰσπέπρακται.**

εἴσπτημα-ατος (τὸ) τὸ εἰσπέτεσθαι· Ἡσ «εἰσαφάσματα, εἰσπτήματα»

εἰσπτύω πτύω εἴς τι, πτύω ἐντός τινος : Ἀριστλ. ΖΙ 613a,4 **διαμασσησάμενος εἰσπτύει τοῖς νεοττοῖς διοιγνὺς τὸ στόμα.**

εἰσράπτω μτγν. ῥάπτω εἰς, ἐνράπτω, **ῥάπτω** τι μετ' ἄλλου, συρράπτω : Γαλ.18(2),578.

εἰσρέω κ. μσν. κ. νεώτ., μέλλ. **εἰσρυήσομαι,** ἀόρ. **εἰσερρύην,** νεώτ. **εἰσέρρευσα,** μτγν. παρακ. **εἰσερρύηκα,** κυρ. ἐπὶ ὑγρῶν κ. γεν. ρευστῶν, ὁμ. κ. ἀερίων, ρέω ἐντός, εἰσέρχομαι **ἔν** τινι ῥέων : Εὐρ.ΙΤ 260 **ἐπεὶ τὸν εἰσρέοντα διὰ Συμπληγάδων βοῦς ὑλοφορβοὺς πόντον εἰσεβάλλομεν,** Πλάτ. Φαίδ.112Β **ἡ δ' αἰτία ἐστὶ τοῦ ἐκρεῖν τε ἐντεῦθεν καὶ εἰσρεῖν πάντα τὰ ῥεύματα,** Πολύβ.16,5,2 **εἰσρεούσης εἰς τὴν ναῦν τῆς θαλάττης,-εἰσέρρευσαν τὰ ὕδατα εἰς τὰ ὑπόγεια·** ‖ ὁμ.ἐπὶ ἀερίων : Πολυβ.2,76 **εἰσρεῖ κατὰ τὰς ῥῖνας τὸ πνεῦμα,** Γεωπ. 13,7,2 **δι' ἧς τὸ πνεῦμα εἰσρυήσεται·** **2)** κ. νεώτ. μτφ. γεν. εἰσέρχομαί που ἀφθόνως, ἰδίως ἐπὶ χρημάτων κ. γεν. ἀξιῶν : Ἰσοκρ.8,140 **πόσον δὲ πλοῦτον εἰς τὴν πόλιν εἰσρυήσεσθαι;,** Πλούτ.Λυκ.30,**-ὁ χρυσὸς εἰσέρρευσεν εἰς τὰ ταμεῖα τῶν τραπεζῶν·** ‖ ὁμ. ἐπὶ πλήθους : Συνέσ.24C **στρατεύματα συγγενῆ τῶν παρ' ἡμῖν δούλων εἰς τὴν Ῥωμαίων ἡγεμονίαν εἰσερρυηκότα·** ‖ ὁμ. γεν. ἐπὶ πραγμ., γεγονότων, καταστάσεων κτλ. : Πλάτ. Φαίδρ.262Β **δῆλον ὡς τὸ πάθος τοῦτο δι' ὁμοιοτήτων τινῶν εἰσερρύη,**Λουκ.Ἀλέξ.42 **ἀθρόαν τὴν ἀγαθὴν τύχην ᾤετο ἕκαστος εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῷ εἰσρυήσεσθαι·** ‖ μτγν. ὁμ. μετ'αἰτ. προσ. : Πλούτ. Νομ.20 **πόθος εἰσερρύη πάντας εὐνομίας.**

εἰσρήσσω γλωσσ. εἰσβιάζομαί τι, εἰσέρχομαι βίᾳ εἴς τι, εἰσβάλλω : Δοσίθ.434Κ.

εἰσροή (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ ὑγρῶν κ. γεν. ἐπὶ ρευστῶν κ. ἀερίων, τὸ εἰσρέειν, ἡ ῥοὴ εἴς τι, ἐντός

τινος, εἰσόρμησις, ὅ. εἴσρους, εἴσροια, εἴσρυσις, ἀντίθ. ἐκροή : Αἰλ.ΖΙ Ι,53 **ἔχει τι πλεονέκτημα ἡ αἴξ, τὴν τοῦ πνεύματος εἰσροήν,** Μαρκιαν.Περίπλ. Ι,Ι **ἀπὸ τοῦ καλουμένου Ἀτλαντικοῦ πελάγους τὴν εἰσροὴν ἔχουσα, · εἰσροὴ ὑδάτων εἰς τὰ ὑπόγεια·** **2**) νεώτ. μτφ. ἡ ἄφθονος εἰσέλευσίς τινος εἴς τι, οἷον χρήματος, πλήθους κ.τ.τ. : **εἰσροὴ χρυσοῦ εἰς τὴν χώραν.**

εἴσροια (ἡ) ἡ εἰσροή, ὁ εἴσρους : Πάπ. **ἡ τῶν ὑδάτων εἴσροια.**

εἴσρους-οος (ὁ) ἡ εἰσροὴ βλ.λ. : Ἀριστλ.Κόσ. 393a.19 **τὸν εἴσρουν εἰς τὴν ἔσω θάλασσαν.**

εἴσρυσις-εως (ἡ) Ἐπιγ ὁ εἴσρους, ἡ εἰσροή.

εἰσσπάω μτγν. ἕλκω ἐντός, μ. ὁ μέσ. ἀόρ. **εἰσεσπασάμην,** εἵλκυσα, ἔσυρα πρὸς ἐμαυτόν : ΠΔ Γέν.19,10 **εἰσεσπάσαντο τὸν Λὼτ πρὸς ἑαυτούς.**

εἴστε Ἐπιγρ. ἔστε βλ.λ.

εἰστείχω Ἐπιγρ. ἀντὶ εἰσστείχω εἰσέρχομαι.

εἰστελής-οῦς-ές πάπ. ἐπὶ ἐνιουσίας τινὸς χρονικῆς περιόδου, πιθ. **ὁ καθ'** ὃν ὁρίζονται, λογαριάζονται οἱ ὑπὸ τῶν ὑποχρέων καταβλητέοι φόροι (τέλη) : Πάπ. **ἡμέραι εἰστελεῖς** (πιθ. **οἱ καθ' ἃς** ἐγίνετο ἡ καταβολή, ἐνηργεῖτο ἡ εἴσπραξις τῶν εἰστελουμένων ἤτοι καταβλητέων φόρων), ἀντίθ. **ἡμέραι ἀργυρικαί**· πρβλ. εἰστελῶ.

εἰστελῶ-έω ἀριθμῶ εἴς τι, λογαριάζω εἴς τι, συμπεριλαμβάνω ἢ παραδέχομαι εἴς τι : Πλάτ.Πολιτ. 290Ε **ὕστερον ἀναγκαῖον εἰς τοῦτο εἰστελεῖσθαι αὐτὸν τὸ γένος·** **2**) πάπ. ὑποβάλλομαι εἰς τέλος, εἰσφοράν, ἢ φόρον, εἰσφέρω, συνεισφέρω : Πάπ. **ὅπως μὴ.. εἰστελεῖν βιασθεῖεν.**

εἰστήλῃ Ἐπιγρ. ἐν στήλῃ.

εἰστήλην Ἐπιγρ. εἰς στήλην.

εἰστίθημι (οἱ χρόνοι τοῦ ρ. ὡς οἱ τοῦ τίθημι) θέτω τι εἴς τι, θέτω ἔν τινι τόπῳ, τοποθετῶ ἐντός τινος, ἐντίθημι : Ἡρ.Ι,123 **ἀνασχίσας τούτου τὴν γαστέρα.. ἐσέθηκε βιβλίον,** Θουκ. 4,100 **φύσας μεγάλας ἐσθέντες ἐς τὸ πρὸς ἑαυτῶν ἄκρον·** **2**) εἰδ. θέτω ἐντὸς πλοίου, ἐπιβιβάζω : Ἡρ.Ι,164 **τὰ δὲ ἄλλα πάντα ἐσθέντες καὶ αὐτοὶ ἐσβάντες·** ‖ ὁμ. τὸ μέσ. : Ἡρ.4,179 **ἐσθέμενον ἐς αὐτὴν ἄλλην τε ἑκατόμβην περιπλώειν,** Εὐρ.Ἑλ.1566. **εἰσέθεντο σέλματα·** ‖ μτγν. κ. ἐπὶ προσ.: Ἀππ.Ἐμφ. Πολ.4,19 **εἰς φορεῖον εἰσθέμενοι τὸν Κικέρωνα οὔθις ἐπὶ θάλατταν ἦγον·** **3**) πάπ. τὸ παθ. εἰσδύω, εἰσέρχομαι : Πάπ. **μὴ γνῶσιν εἰστεθῆναι, ἀλλ' ἐπ' αὐτῶν διαλυθῆναι.**

εἰστιμῶμαι-άομαι μτγν. ἀφήνω νὰ ἐκτιμήσωσί τι, κάμνω νὰ ἐκτιμήσωσι, διατιμήσωσι : Διον.Ἁλ.Ρωμ. 4,11 **εἰστιμήσασθαι τοὺς βίους ἀναγκασθήσονται.**

εἰστιτρώσκω μτγν.,ἀόρ. **ἐσέτρωσα** τρυπῶ ἐντός, διατρυπῶ, διαπερῶ : Ἀρετ.Χρον.Νούσ.Ι,2 **οἱ δὲ καὶ ἐσέτρωσαν τῷ ὀστέῳ μέσφα μήνιγγος.**

εἰστοξεύω τοξεύω ἐντός, ρίπτω βέλη ἐναντίον τινός, σημαδεύω : Ἡρ.9,49 **ἐσακοντίζοντές τε καὶ ἐστοξεύοντες ὥστε ἱπποτόξαι τε ἐόντες·** **2**) μτγν. ρίπτω τι ἐντός τινος προσηρτημένον εἰς βέλος : Δίων Κ 48,25 **ὑπαγομένου σφᾶς διὰ βιβλίων τινῶν, ἃ ἐς τὸ στρατόπεδον ἐσετόξευε·** ‖ ὁμ. μτφ. : Ἡλιόδ.Αἰθ.3,7 **ὑπήνεγκα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὰ πάθη ταῖς ψυχαῖς εἰστοξεύονται.**

εἰστρέπομαι μέσ. κ.μτγν., παθ. μέλλ. **εἰστραπήσομαι** τρέπομαι πρὸς τὰ ἔσω, στρέφω πρὸς τὰ ἔσω, πρὸς τὰ ἐντός : Ἀριστλ.ΖΙ 621a,8 **ὅταν καταπίῃ** (ἡ σκολόπενδρα) **τὸ ἄγκιστρον, ἐκτρέπεται τὰ ἐντὸς ἐκτός, ἕως ἂν ἐκβάλῃ τὸ ἄγκιστρον, εἶθ' οὕτως εἰστρέπεται πάλιν ἐντός,** Ἀντυλλ.π.Ἀετ.7,74.

εἰστρέφω μτγν. ἐντρέφω, ἀνατρέφω ἐντός τινος· κ. παθ. ἐν μέσ. σημ. : Γρηγ.Νύσσ.2,1032D **ταύτῃ τῇ θείᾳ καὶ ἀποκειμένῃ ἐλπίδι εἰστρεφόμενος.**

εἰστρέχω, μέλλ. **εἰσδραμοῦμαι,** ἀόρ. β' **εἰσέδραμον,** μτγν. ἀόρ. α' ὑποτ. γ' πληθ. **εἰσθρέξωσιν,** μτγν. παρακ. **εἰσδεδράμηκα,** τρέχω εἰς, ἐντός, ἐντὸς εἰς : Θουκ.4,67 **Πλαταιεῖς.. ἐσέδραμον οὗ νῦν τὸ τρόπαιόν ἐστιν,** Λυκόφρ.1163 **ἕως ἂν εἰσθρέξωσιν Ἀμφείρας δόμους·** ‖ μτγν. ἐπὶ πλοίου : Θεόκρ. 13,24 **βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν** (ἡ ναῦς Ἀργώ)· ‖ μτγν. ἐπὶ τοῦ αἵματος : Τρικλιν.π.Σοφ.Αἶ.1830 **αἵματος εἰς τὴν καρδίαν εἰσδραμόντος·** ‖ κ. μτφ. ἐπὶ ἀσθενείας : Λουκ.Ὠκ.Προοίμ. **ἡ θεὸς** (ποδάγρα) **διὰ ποδῶν εἰστρέχει.**

εἰστρυπῶ-άω μτγν. εἰσδύω ἐντός, παρεισδύω, τρυπώνω : Εὐστ.Ὀδ.1532,5 **Αἴλιος δὲ Διονύσιος εἰστρυπᾶν καὶ ἐκτρυπᾶν φησι τὸ παρεισελθεῖν καὶ λάθρᾳ μετὰ βίας ἐξελθεῖν.**

εἰσύστερον ἐπίρρ. (διορθ. εἰς **ὕστερον**) μετὰ ταῦτα : Πλάτ.Σοφ.247Β.

εἰσφαίνω μτγν., παθ. ἀόρ. **εἰσεφάνην** πληροφορῶ, φανερώνω : Φιλόμνηστ.Ἱστ.Ι **τοὺς ταῦτα πράττοντας καὶ εἰσφαίνοντας ἐκάλουν, ὡς ἔοικε, συκοφάντας·** **2**) τὸ παθ. ἐμφανίζομαι ἔν τινι τόπῳ, παρουσιάζομαι : Κλήμ.Ρωμ.Ὁμ.Ι,554C **τοῦ ἐν Ἰουδαίᾳ εἰσφανέντος ἀνδρός.**

εἰσφέρω κ. μσν. κ. νεώτ., μέλλ. **εἰσοίσω,** ἀόρ. α' **εἰσήνεγκα** κ. νεώτ. **εἰσέφερα,** παρακ. **εἰσενήνοχα,** ὑπερσ. **εἰσενηνόχειν,** μέσ. μέλλ. **ἐσοίσομαι,** μέσ. ἀόρ. α' **εἰσενεγκάμην,** Ἰων. **ἐσ-,** παθ. ἀόρ. **εἰσενείχθην,** παρακ. **εἰσενήνεγμαι,** φέρω τι εἴσω ἢ τοποθετῶ ἐντός, εἰσάγω, εἰσκομίζω, βάζω ἢ φέρνω μέσα, μπάζω : Ὀδ.Η 6 **ἡμιόνους ἔλυον ἐσθῆτά τε ἔσφερον εἴσω,** Ξεν.Οἰκ.7,20 **δεῖ μέντοι τοῖς μέλλουσιν ἀνθρώποις ἕξειν ὅ τι εἰσφέρωσιν εἰς τὸ στεγνόν,** Πάπ. **βαστάξαντές με εἰσήνεγκαν εἰς τὸ λογιστήριον·** ‖ ὁμ. τὸ παθ. φέρομαι ἐντός τινος, εἰσάγομαι : Ἡρ.9,41 **ἐς τὸ τεῖχος τὸ Θηβαίων, ἔνθα σῖτόν τέ σφι ἐνενηνεῖχθαι πολλόν·** ‖ ὁμ. τὸ μέσ. φέρω ἐμαυτὸν ἐντός τινος, ὅθ. εἰσέρχομαι, ἐμπίπτω : Θουκ.3,98 **τοὺς δὲ πλείους τῶν ὁδῶν ἁμαρτάνοντας καὶ εἰς τὴν ὕλην ἐσφερομένους, ὅθεν διέξοδοι οὐκ ἦσαν·** ‖ ὁμ. τὸ μέσ. εἰσκομίζω ἐντός τινος δι' ἐμαυτόν : Ἡρ.5,34 **αὐτίκα μὲν ἐσηνείκατο τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰς τὸ τεῖχος·** **2**) κ. νεώτ. εἰδ. ἀναφ. πρὸς προῖκα : Δημ.814 **τὴν ἡμετέραν μητέρα πεντήκοντα μνᾶς εἰς τὸν οἶκον εἰσενηνεγμένην·** **3**) τὸ μέσ. εἰσάγω ἐντός τινος δι' ἐμαυτόν, ὅθ. ἀποκομίζω, παίρνω μαζί μου : Θουκ. 5,115 **καὶ ἐσενεγκάμενος σῖτόν τε καὶ ὅσα πλεῖστα ἐδύναντο χρήσιμα ἀναχωρήσαντες ἡσύχαζον·** **4**) εἰδ. τὸ μέσ. ἐπὶ ποταμοῦ, παρασύρω, ἁρπάζω : Ἰλ.Λ 495 **ὡς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς.. πολλὰς δέ τε πεύκας ἐσφέρεται·** **5**) τὸ μέσ. ἀναφ. πρὸς τροφήν, φέρω τι ἐντός μου, ὅθ. τρώγω, ἐσθίω, ἄ. προσφέρομαι : Ἱππ.Ἀρχ.Ἰητρ.3, Ἀντωνῖν.Λιβ.ΙΙ,Ι, Ἡρωδιαν.6,6,2 **τροφάς τε .. εἰσφερόμενος·** ‖ ὁμ. κ. ἀνοφ. πρὸς ὑγρὰν τροφήν, πίνω : Ἀριστλ.ΖΓ 767ε,32 **μάλιστα δὲ διὰ τὴν τοῦ ὕδατος τροφήν· τοῦτο γὰρ πλεῖστον εἰσφέρονται·** ‖ ὁμ. τὸ μέσ. ἀναφ. πρὸς τὸν ἀτμοσφ. ἀέρα, εἰσπνέω, ἀναπνέω : Ἀριστλ.Ὕπν.456a,17· **6**) μτφ. φέρω ἐντός, εἰσάγω : Ἡρ.Ι,114 **τῷ δέ τινι τὰς ἀγγελίας εἰσφέρειν ἐδίδου γέρας·** ‖ ὁμ. ἀναφ. πρὸς καταστάσεις, φέρω ἐντός τινος, ὅθ. προκαλῶ, ἐπιφέρω : Εὐρ.Βάκχ.353 **ὃς εἰσφέρει νόσον καινὴν γυναιξί,** Πάπ. **μετάμελόν σοι εἰσοίσει ἡ πλεονεξία σου,** Μηναῖ.9,17 Ὄρθρ.Ὠδ.3 **οὗπερ τῇ γεύσει ὁ ἐχθρὸς εἰσφέρει νέκρωσιν·** ‖ ὁμ. μτγν. τὸ μέσ. : Αἰλ.ΠΙ 12,64 **πολλὴν εἰσεφέρετο φιλονικίαν·** **7**) εἰσάγω, παρουσιάζω τί που : Ἀριστφ.Πλ.423 **εἰώθασιν οἱ τραγῳδοὶ Ἐρινύας εἰσφέρειν μετὰ λαμπάδων·** ‖ γεν. φέρω τι ἐνώπιόν τινος, ἐμφανίζω : Πολύβ.2,58,12 **ὁ συγγραφεὺς αὐτῆς τῆς τερατείας χάριν οὐ μόνον ψεῦδος εἰσήνεγκε τὸ ὅλον·** ‖ φέρω τι νέον ἐνώπιον τῶν ἄλλων, ὅθ. εἰσηγοῦμαί τι νέον :

Πλάτ.Νόμ.797C, Ξεν.'Απομν.1,1,1 **ἕτερα δὲ καινὰ δαιμόνια εἰσφέρων**· || όμ. τὸ μέσ. : 'Ηρ.2,23 **Ὅμηρον.. δοκέω τοὔνομα εὑρόντα ἐς τὴν ποίησιν ἐσενείκασθαι**, Εὐρ.Βάκχ.279 **ὁ Σεμέλης γόνος βότρυος ὑγρὸν πῶμ' εὗρε κεἰσηνέγκατο θνητοῖς**· || ειδ. ἐπὶ πολιτ. πράξεων, ὑποβάλλω εἰς κρίσιν, προτείνω : 'Ηρ.3,80 **Ὀτάνης μὲν δὴ ταύτην τὴν γνώμην ἐσέφερε**, Θουκ.8,67 **τούτους δὲ συγγράψαντας γνώμην ἐσενεγκεῖν ἐς τὸν δῆμον**· || ειδ. φρ. **εἰσφέρειν νόμον** εἰσάγειν πρὸς ψήφισιν νόμον, προτείνειν νόμον : Δημ.705 **καὶ παρὰ πάντα ταῦτ' εἰσενηνόχει τὸν νόμον**· || όμ. ἀπολ. ἐπὶ ἀρχόντων ἢ νομοθ. σωμάτων, εἰσηγοῦμαι περί τινος : Θουκ.5,38 **οἱ δὲ βοιωτάρχαι.. οὐκέτι ἐσήνεγκαν περὶ Ἀργείων ἐς τὰς βουλάς**, 'Αριστλ. Πολιτ.1298b,33· **8**) ἀναφορ. πρὸς πρόσ. προτείνω, εἰσηγοῦμαι διορισμόν, διορίζω : Πλάτ.Νόμ. 961B **πρῶτον δὲ αὐτὸν κρίναντα ἐπάξιον εἶναι φύσει καὶ τροφῇ τὸν νέον οὕτως εἰς τοὺς ἄλλους εἰσφέρειν**· || όμ. παθ. : Πολύβ.35,4,5 **μήτε τοὺς εἰσφερομένους ὑπὸ τῶν ὑπάτων πρεσβευτὰς ὑπακούειν**· **9**) μτγν. τὸ μέσ. μτφ. ἀναφορ. πρὸς ἰδιότητας, καταστάσεις, ἐνεργείας κτλ., φέρω ἐνώπιον τῶν ἄλλων, ἐμφανίζω, δεικνύω, φανερώνω : Πολύβ.11,10,5 **παράδειγμα γὰρ ἐν πᾶσι τὸν ἴδιον βίον εἰσφερόμενος**, Διόδ.Σ.1,84· || ἐνίοτε όμ. τὸ ἐνεργ. : Πολυδ.5,140 **εἰσφέρειν χάριν**, Γεωπ.προοίμ.6 **οὐκ ἐλαχίστην σπουδὴν περὶ τοῦτο τὸ μέρος εἰσήνεγκα**· **10**) κ. νεώτ. συνεισφέρω, προσφέρω ἢ καταβάλλω χρήματα κ. γεν. ἀξίαν τινὰ πρός τινα σκοπόν : 'Αρχίλ.78,2, Ξεν.'Ιερ. 9,7 **τιμῆς ὀρεγόμενοι, καὶ χρήματα θᾶττον [ἂν] εἰσφέροιεν**, Πλούτ.Ποπλ.12 **χρήματα πρὸς τὸν πόλεμον εἰσενεγκεῖν τοὺς πολίτας**, - **ἐγὼ θὰ εἰσφέρω τὸ χρῆμα καὶ ἐκεῖνος τὴν πεῖράν του**· || κυρ. ἐπὶ ἐράνων : Πλάτ.Συμπ.177C· || ειδ. ἀττ. ἀποτίνω τὸν εἰδικὸν φόρον, εἰσφορὰν βλ.λ.5) : Θουκ.3,19, Λυσ.18,7 **μεγάλας δ' εἰσφορὰς εἰσενηνοχόσι καὶ λελειτουργηκόσι κάλλιστα**· || ἀπολ. δίδω ὡς εἰσφοράν, συνεισφοράν : Δημ.565 **εἰσφέρων οὐκ ἀπὸ ὑπαρχούσης οὐσίας**· || όμ. τὸ μέσ. **εἰσφέρομαι** συνεισφέρω : Λυσ.19,49 **εἰσενήνεκται δὲ ὑπὲρ ἀμφοτέρων οὐκ ἔλαττον μνῶν τετταράκοντα**· || νεώτ. μτφ. τὸ ἐνεργ. βοηθῶ ἢ συντελῶ πρός τι : **δὲν εἰσφέρει διόλου εἰς τὸ ἔργον.**

εἰσφθείρομαι κ. μσν., παθ. ἀόρ. **εἰσεφθάρην** εἰσορμῶ πρὸς τὸν ὄλεθρον, πάω στὸ χαμό, κατὰ διαόλου συνηθ. ἐν χρ. ὡς ἀρά : Μέν.Περικ.276 **οὐκ εἰσφθερεῖσθε θᾶττον.. ἐκποδών**, αὐτ. Σαμ. 229 **θᾶττον εἰσφθάρηθι σύ**, Γρηγ.Νύσσ.2,433D,'Ατταλ.Διατ. ἐν Σάθ.1,11 **καὶ συμβόλαια κακῶν ἐάσης ἔνδοθεν εἰσφθαρῆναι.**

εἴσφλασις-ιος (ἡ) ἰων. ἀντὶ ἔσθλασις, τὸ ἐντὸς ἢ πρὸς τὰ ἐντὸς θλᾶν, ἡ πρὸς τὰ ἔσω θλάσις : 'Ιππ. Κεφ.Τρωμ.3 **οὕτω ῥωγμὴ ἂν προσείη τῇ ἐσφλάσει.**

εἰσφλῶ-άω ἰων. ἀντὶ ἐσθλῶ, ἐντὸς συντρίβω : 'Ιππ.Κεφ.Τρωμ.3 **ἐσφλᾶται τὸ ὀστέον.**

εἰσφοίτησις-εως (ἡ) μσν. εἴσοδος, εἰσβολή : Κίνναμ.1050 **ἄπωθέν που τῆς βασιλείου σκηνῆς ἵστατο ὡς ἂν μὴ θαρρῶν εἰς εἰσφοίτησιν.**

εἰσφοιτῶ-άω κ. μτγν., παρακ. εἰσπεφοίτηκα ὑπάγω συχνά, εἰσέρχομαι συχνά, συχνάζω εἴς τι μέρος : Εὐρ.'Ανδρ.945 **πρὸς τὴν ἐν οἴκοις ἄλοχον εἰσφοιτᾶν ἐᾶν γυναῖκας**, 'Αριστφ.'Ιππ.1033· || μτγν. μετ' αἰτ. : Κόϊντ.3,433 **εἰσφοιτᾶν κλισίας**· **2**) μτγν. μτφ. ἐπὶ ἐμπορευμάτων, ἔρχομαι, εἰσέρχομαι, εἰσάγομαι : Δίων Κ 43,24 **τοῦτο τὸ ὕφασμα.. παρ' ἐκείνων καὶ πρὸς ἡμᾶς ἐσπεφοίτηκεν.**

εἰσφορά (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ εἰσφέρειν, τὸ εἰσκομίζειν, ἡ συγκομιδή : Ξεν.Οἰκ.7,40 **γελοία δ' ἂν, ἔφην ἐγώ, ἡ ἐμὴ εἰσφορὰ φαίνοιτ' ἄν, εἰμὴ εἴη ὅστις τὰ εἰσενεχθέντα σῴζοι**· **2**) μτγν. εἰσαγωγή, εἰσήγησις, πρότασίς τινος· πρβλ. εἰσφέρω 2) : Διον.'Αλ.Ρωμ.10,4, Δίων Κ 37,51 **ἐν τῇ εἰσφορᾷ τοῦ φατριακοῦ νόμου**· **3**) ειδ. ἀναφορ. πρὸς λέξιν, ἡ εἰσαγωγή : Διογ.Λ 7,67 **ὃ τὴν εἰσφορὰν ἔχον ἀξιωματικὴν παρά τινος μορίου πλεονασμὸν ἢ πάθος**· **4**) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ συνεισφέρειν πρός τινα σκοπόν, συνεισφορά, συμβολὴ εἰς δαπάνην ἢ εἰς ἔργον : Πλάτ.Νόμ.955D **χρημάτων εἰσφορᾶς περὶ τῷ κοινῷ**, - **εἰσφορὰ εἰς χρῆμα καὶ εἰς εἶδος**· **5**) ειδ. ἀττ. ἡ πληρωμὴ ἰδίως τῶν φόρων : 'Αριστλ.Πολιτ.1313b,26 **καὶ ἡ εἰσφορὰ τῶν τελῶν**, Πάπ. **εἰσφορὰ τῶν δημοσίων τελεσμάτων**· || κυρ. ἀναγκαστικὴ συνεισφορά, ἔκτακτος φόρος κτηματικὸς ἐπιβαλλόμενος διὰ ψηφίσματος τοῦ δήμου εἰς τοὺς πολίτας καὶ τοὺς μετοίκους πρὸς κάλυψιν πολεμικῶν ἰδίως δαπανῶν : 'Αντιφ.2,2,12, Θουκ.3,19 **εἰσενεγκόντες τότε πρῶτον ἐσφορὰν διακόσια τάλαντα**· || μτγν. εἰδικός τις φόρος ἐν Αἰγύπτῳ : Πάπ. **διαλύσασθαι τὰς εἰσφοράς**· **6**) νεώτ. στρατ. στρατιωτικαὶ εἰσφοραί, ἡ δι' ἐπιτάξεως ἰδιωτικῶν κτημάτων ἀναπλήρωσις τῶν ἀναγκαιούντων, ἰδ. ἐν πολέμῳ, εἰς τὸν στρατὸν τῆς ξηρᾶς ἢ τῆς θαλάσσης μέσων.

εἰσφαρία (ἡ) 'Επιγρ. ἡ ἐνέργεια εἰσφορᾶς βλ.λ.

εἰσφόριον (τὸ) πάπ. πληρωμὴ φόρων· **2**) πάπ. ἡ πληρωμή, κατάθεσις χρημάτων εἰς φιλανθρωπικὸν ἵδρυμα, ἡ δωρεά, ἡ ἐνίσχυσις αὐτοῦ.

εἴσφορος (ὁ) πάπ. ὁ ἐκτελῶν τὰς πληρωμάς, ὁ ὑπεύθυνος διὰ τὴν πληρωμήν : Πάπ. **τοὺς δεῖνα συγγενέσθαι εἰσφόρους ἡμῖν.**

εἰσφορῶ-έω, ἰων. **ἐσφορέω**, ἀόρ. **εἰσεφόρησα** εἰσφέρω βλ.λ., φέρω εἰς, ἐντός, μπάζω μέσα : 'Οδ. Ζ 91 **ἐφόρεον μέλαν ὕδωρ**, Θουκ.2,75 **διελόντες τοῦ τείχους εἰσεφόρουν τὴν γῆν**, Ξεν.'Αν.4,6,1· **2**) μτγν. τὸ μέσ. ἀναφορ. πρὸς τροφήν, ὡς τὸ εἰσφέρομαι, προσφέρομαι, ἐσθίω, τρώγω : Παρθ.9,5.

εἰσφράσσω μτγν., παθ. ἀόρ. β' **εἰσεφράγην**, ἐμφράττω, φράττω ἐντός, ἐγκλείω : Νικόμ.Γερ.'Αρμον. 10 **εἰσφραγέντων τῶν τρυπημάτων** (δ.ἀνάγν.).

εἰσφρέω, παρατ. **εἰσέφρουν**, μέλλ. **εἰσφρήσω** κ. μτγν. ἀόρ. **εἰσέφρησα**, μέσ. παρατ. **εἰσεφρούμην**, μέλλ. **εἰσφρήσομαι**, ἀπαρφ. μέσ. ἀόρ. α' π. 'Ησ. **εἰσφρήσασθαι**, ἀφήνω νὰ εἰσέλθῃ, ἐπιτρέπω νὰ εἰσέλθῃ, δθ. παραδέχομαι ἐντός, εἰσάγω, εἰσπέμπω : 'Αριστφ.Σφ.892 **εἴ τις θύρασιν ἡλιαστὴς εἰσίτω· ὡς ἡνίκ' ἂν λέγωσιν, οὐκ εἰσφρήσομεν**, Δημ.473 **καὶ εἰσέφρουν τὸ στράτευμα καὶ διέσωσαν καὶ ὑμᾶς καὶ τοὺς συμμάχους**, Πάπ. **εἰσέφρησεν ἑαυτὸν εἰς τὴν ἐμὴν οἰκίαν**· || όμ. ὁ μέσ. μέλλ. ἐν ἐνεργ. σημ. : Δημ.93 **καὶ τούτους εἰσφρήσεσθαι μᾶλλον ἢ κείνῳ παραδώσειν τὴν πόλιν**· || τὸ μέσ. εἰσάγω μετ' ἐμοῦ : Εὐρ.Τρῳ. 652 **κομψὰ θηλειῶν ἔπη οὐκ εἰσεφρούμην**· || 'Ησ. «**εἰσφρήσασθαι**» κουχήσασθαι, μετὰ σπουδῆς εἰσενεγκεῖν »· **2**) μτγν. ἀμτβ. παρεισφρέω, εἰσδύω, εἰσέρχομαι : 'Αλκίφρ.3,53 **χθὲς Καρίωνος περὶ τὸ φρέαρ ἀσχολουμένου εἰσέφρησα εἰς τοὐναντίον**· **3**) ἀναφορ. πρὸς τροφήν, κατεσθίω, καταβροχθίζω : 'Αριστλ.Θαυμ.831b,11 **τοὺς πελεκᾶνας τὰς.. κόγχας κατεσθίειν· ἔπειτα ὅταν πλῆθος εἰσφρήσωσιν αὐτῶν, ἐξεμεῖν.**

εἴσφρησις-εως (ἡ) μτγν. εἴσοδος, εἴσδυσις, παρείσδυσις : Μακάρ.Μάγν.206.

εἰσφύρω μτγν. μιγνύω ἐντός τινος, ἀναμιγνύω, συμφύρω : Μάξ.Τύρ.28,6 **νῦν δὲ ἀναμὶξ εἰσφύρεται πάντα ἐν τοῖς λόγοις.**

εἰσχειρίζω θέτω τι εἰς τὰς χεῖράς τινος, δθ. ἐμπιστεύομαι : Σοφ.ΟΤ 384 **δωρητόν.. εἰσεχείρισεν.**

εἰσχέω κ. νεώτ., μέλλ. εἰσχεῶ, ἀόρ. **εἰσέχεα**, νεώτ. ἀόρ. **εἰσέχυσα**, μτγν. μέσ. ἀόρ. **εἰσεχεάμην**, ἐπ. παθ. ἀόρ. **ἐσεχύμην**, μτγν. κ. νεώτ. παθ. ἀόρ. **εἰσεχύθην** χύνω εἴς τι, ἐντός τινος, εἰσάγω χέων.

ἐγχέω : Ἡρ.4,2 **τὸ γάλα ἐσχέαντες ἐς ξύλινα ἀγγήϊα,** Εὐρ.Κύκλ.389 **λευκὸν εἰσχέας γάλα,** Ἀριστεὶδ.Λόγ.39(181,4· **2)** τὸ παθ. κυρ. ἐπὶ προσ. χύνομαι, φέρομαι, ὁρμῶ εἴς τι, ἐντός τινος, εἰσορμῶ : Ἰλ.Φ 610 **ἀλλ' ἀσπασίως ἐσέχυντο ἐς πόλιν,** Ἡρ.9,70 **τῇ δὴ ἐσεχέοντο οἱ Ἕλληνες·** **3)** μτγν. γεν. εἰσέρχομαι : Πολυβ.2,76 **εἰσχεῖται κατὰ τὰς ῥῖνας τὸ πνεῦμα,** Πλωτῖν.5,1,2 **ψυχὴν ἔξωθεν οἷον εἰσχυθεῖσαν·** ‖ πάπ. συνεκδ. ἁπλοῦμαι, φθάνω μέχρι τινός : Πάπ.

εἴσχηκαν Ἐπιγρ. ἀντὶ ἔσχηκαν, -ασιν τοῦ ἔχω.

εἴσχημαι Ἐπιγρ. ἔσχημαι τοῦ ἔχω.

εἶσχον Ἐπιγρ. ἀντὶ ἔσχον τοῦ ἔχω.

εἰσχρῶμαι-άομαι πάπ., ἀπαρφ. ἀορ. **εἰσχρήσασθαι** μεταχειρίζομαι, χρησιμοποιῶ.

εἴσχυσις-εως (ἡ) μτγν. ἀβαθής, ἐκ προσχώσεως ἐν ἐκβολῇ ποταμοῦ ἔκτασις θαλάσσης· πρβλ. ἀνάχυσις 3) : Πτολ.Γεωγρ.2,3,1.

εἰσχώρησις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ εἰσχωρεῖν, ἡ εἴσοδος, ἡ εἴσδυσις, ἡ εἰσροή.

εἰσχωρίζω τοποθετῶ **εἰς, ἐντός** Ἡσ. « εἰσκρίνει, εἰσχωρίζει ».

εἰσχωρῶ-έω μτγν., νεώτ. κ. δημ., δημ. ἀόρ. **εἰσχώρησα** εἰσέρχομαι εἴς τι, μπαίνω : Ἥρων Πνευματ. 1,19 **τὸν . . ἀέρα . . διὰ τοῦ στομίου εἰσχωρεῖν·** ‖ νεώτ. εἰδ. περιλαμβάνομαι εἴς τι, χωρῶ εἴς τι : **ὁ ἀριθμὸς ἐννέα εἰσχωρεῖ δὶς εἰς τὸν εἴκοσι·** **2)** νεώτ. κ. δημ. εἰσέρχομαι βαθέως εἴς τι, προχωρῶ εἰς τὸ ἐσωτερικόν τινος, βυθίζομαι : **κατώρθωσε νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν κεντρῴαν Ἀφρικήν·** **3)** νεώτ. κ. δημ. συνεκδ. διαδίδομαι, ἐξαπλοῦμαι : **ἡ συνήθεια αὕτη εἰσεχώρησεν ἤδη εἰς τὰς λαϊκὰς τάξεις·** **4)** νεώτ. κ. δημ. εἰσέρχομαί που δυσκόλως ἢ βιαίως ἢ λαθραίως, εἰσδύω, παρεισδύω, παρεισέρχομαι, παρεισφρέω : Ζερβ. μτφρ. Ἰλ.Κ 570 **στῶν Τρώων | τὸ στρατὸ εἰσχωρήσατε, - εἰσεχώρησαν πολλὰ λάθη εἰς τὸ βιβλίον.**

εἴσω ἐπίρρ. κ. **ἔσω** ἐκ τῆς προθ. **εἰς-ἐς,** συγκρ. **ἐσωτέρω, ἐσωτάτω,** βλ.λ. ἔσω, ἀπολ. ἐπὶ ρ. κινήσεως σημαντικῶν, εἰς τὰ ἐντός, πρὸς τὰ ἐντός, μέσα εἰς, πρὸς τὰ μέσα : Ἰλ.Η 270 **εἴσω δ' ἀσπίδ' ἔαξε βαλὼν μυλοειδέϊ πέτρῳ,** Πίνδ.Π 4,135 **ἐσσύμενοι δ' εἴσω κατέσταν,** Αἰσχ.Ἀγ.1035 **εἴσω κομίζου,** Ξεν.ΚΠ 2,3,21 **ἡγεῖτο εἴσω** (εἰσῆγε)· ‖ μετ' αἰτ. : Ἰλ.Α 71 **καὶ νήεσσ' ἡγήσατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἴσω·** ‖ σπαν. μετὰ γεν. Ὀδ.Ζ 135 **ἐδύσετο δώματος εἴσω,** Εὐρ. Κύκλ.485 **Κύκλωπος ἔσω βλεφάρων ὤσας·** **2)** μετὰ ρ. στάσεως, ἡσυχίας σημαντικῶν, ἔνδον, ἐντός, ἐν τῷ ἐσωτερικῷ, μέσα : Ὀδ.Η 13 **εἴσω δόρπον ἐκόσμει,** Ὑμν.Ἑρμ.6 **ἄντρον ἔσω ναίουσα,** Αἰσχ.Χο.919 **ἔσω καθημένη,** Σοφ.Αἴ.105 **δεσμώτης ἔσω θακεῖ,** Δημ.420 **εἴσω τὴν χεῖρα ἔχοντα·** ‖ ὁμ. μετὰ γεν. ἐν διαφ. ἐκφρ. κ. ἐν παραλλαγῇ σημ. οἷον **εἴσω δόμων** (ἐν τῷ οἴκῳ) : Αἰσχ.Ἑπτ.232, **εἴσω ξίφους** (ὅσον φθάνει ὁ ξιφισμός) : Εὐρ.Ὀρ.1531, **εἴσω βέλους** (ἐντὸς τοξεύματος) : Ἀρρ.Ἀν.1,6,8, **εἴσω τῶν ὀρέων** (ἐντεῦθεν τῶν ὀρέων) : Ξεν.Ἀν.1,2,21, **εἴσω τῶν ὅπλων** (ἐντὸς τοῦ ἐνόπλου στρατοῦ) : αὐτ.3,3,7, **εἴσω τῆς ὁδοῦ** (ἔνδοθεν τῆς ὁδοῦ, πιὸ μέσα ἀπὸ τὸ δρόμο) : Δημ. 1278 βλ. κατωτ. κ. μτφ. **εἴσω τῆς εἰρωνείας** (ἐν τῇ περιοχῇ τῆς εἰρωνείας) : αὐτ. Προοίμ.14 **καιρὸν . . ὃς εἴσω τῆς εἰρωνείας ἀφίξεται ταύτης,** ὁμ. **εἴσω τῆς συμφορᾶς** (ἐν τῇ συμφορᾷ) : Λιβάν.Λόγ.61,18 **πάντα εἴσω τῆς συμφορᾶς** (= οὐδὲν διέφυγε τὴν συμφοράν)· ‖ ὁμ. κ. ἀπολ. ἐφ' ὅσον προηγεῖται ἢ ἕπεται ἐπεξήγησις : Δημ.1278 **ἵνα τὰ δένδρα τῆς ὁδοῦ ποιήσειεν εἴσω** (ἐνν. τῆς ὁδοῦ), Πάπ. **κατέχει μου τὸν οἶνον εἴσω ἐν τῷ ἐμῷ Ἰσιείῳ·** **3)** μτγν. κ. πάπ. ἐπὶ χρόνου, ἐντός, ἐν τῷ χρονικῷ διαστήματι : Πάπ. **εἴσω ἡμερῶν εἴκοσι, - εἴσω προθεσμίας,** Ἑρμογ.Στάσ.8 **εἴσω τριάκοντα ἡμερῶν.**

εἴσωθεν ἐπίρρ. ἰων. ἔσωθεν βλ.λ. : Ἱππ.Ἀρθρ.46.

εἰσωθῆναι μσν. ἀπαρφ.παθ.ἀορ. τοῦ **εἰσωθῶ** βλ.λ.

εἰσωθίζομαι μτγν.εἰσωθῶ βλ.λ.: Ἀππ.Ἐμφ.Πόλ.4,78.

εἰσωθῶ-έω κ. μσν., μέλλ. **εἰσωθήσω** κ. **εἰσώσω,** μσν. παθ. ἀόρ. **εἰσώθην,** ὠθῶ εἴσω, ἐντός, σπρώχνω μέσα : Ἱππ.Ἀρθρ 34, Ἀρετ.Χρον.Παθ.2,1 **θιγεῖν ἠδὲ ἐρείσαντά πῃ τὴν χεῖρα κατὰ λόγον εἰσωθεῖν,** Μηναῖ.3,31 Συναξ. **ἕτερον κάλαμον τῷ παιδογόνῳ αὐτοῦ μορίῳ προσέταξεν εἰσωθῆναι·** **2)** τὸ μέσ. ὠθῶ ἐμαυτὸν εἴς τι, ἐντός τινος, ὅθ. εἰσορμῶ : Ξεν.Ἀν.5,2,18 **καὶ νικῶσί τοὺς ἐκπίπτοντας οἱ εἰσωθούμενοι.**

εἰσωνοῦμαι-έομαι Ἐπιγρ. μ. κατ' ἀόρ. **α' εἰσεπριάμην,** ἀγοράζω συνολικῶς.

εἰσωπή (ἡ) μτγν. θέα, ὄψις, **ἔποψις,** πρόσοψις : Ὀππ.Ἁλ.4,358.

εἰσωπός-όν ὁ ἔχων ἐστραμμένον που τὸ πρόσωπον, ὁ ἐνώπιον, ἐγγύς τινος, ὁ ἔν τινι ἢ μεταξύ τινος : Ἰλ.Ο 653 **εἰσωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν** (σχόλ. « ἐν ὄψει τὰς ναῦς ἔβλεπον, τουτέστιν ὑπὸ τὴν στέγην αὐτῶν ἐγένοντο »· ‖ μτγν. ὅθ. ἀπολ. ὁ εἴς τι καταφυγών, ὁ ἐν καταφυγίῳ ὤν : Ἀπολλ.Ρ 2,751· **2)** μτγν. φανερός, ὁρατός : Ἄρατ.79.

εἴσωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. παθ. ὤθησις πρὸς τὰ ἔσω, πίεσις πρὸς τὰ ἔσω, εἰσοχή : Γαλλ.14,796· **2)** πάπ. εἴσοδος : Πάπ. **ἀπὸ τῆς εἰσώσεως τοῦ ἀπηλιωτικοῦ μέρους τοῦ ὑδροφυχίου.**

εἰσώστη (ἡ) (εἰσωθῶ) Ἐπιγρ. ὀστοθήκη, εἰδ. μέρος κοῖλον καὶ καμαρωτὸν τῶν ἐν Καρίᾳ μεγάλων ἐπιτυμβίων μνημάτων : Ἐπιγρ.Ἀφροδισ. **τὸ ἡρῷον . . καὶ τὰς εἰσώστας κατεσκεύασεν.**

εἶτα ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ., ἰων. **εἶτεν** γεν. πρὸς δήλωσιν ἀκολουθίας πράξεως ἢ καταστάσεως κ. κυρ. ἐπὶ χρόνου, ἄνευ δηλώσεως αἰτιολογίας τινός, ἀκολούθως, **ὕστερον,** μετὰ ταῦτα, κατόπιν, ἀ. ἔπειτα βλ.λ. : Πλάτ.Φαῖδρ.251Α **πρῶτον μὲν ἔφριξε . . , εἶτα προσορῶν ὡς θεὸν σέβεται·** ‖ ὁμ. ἐπὶ ἀμέσου χρον. ἀκολουθίας, εὐθὺς κατόπιν, ἀμέσως τώρα, μετ' ὀλίγον : Σοφ.ΟΤ 452 **ξένος λόγῳ μέτοικος, εἶτα δ' ἐγγενὴς φανήσεται Θηβαῖος·** ‖ μτγν. κ. νεώτ. πολλάκις ἐπανολαμβάνεται ἢ ἐναλλάσσεται μετὰ τοῦ ἔπειτα : Μέν.154 **ἐξώλης ἀπόλοιθ' ὅστις ποτὲ ὁ πρῶτος ἦν γήμας, ἔπειθ' ὁ δεύτερος, εἶθ' ὁ τρίτος, εἶθ' ὁ τέταρτος, εἶθ' ὁ μεταγενής·** ‖ μετὰ τοῦ **τότε** : Ἀριστφ.Ἱππ.1036 **εἶτα διάκρινον τότε·** ‖ Ἐπιγρ. κ. νεώτ. μετὰ τοῦ **πάλιν·** ‖ μτγν. κ. μσν. **εἶτ' οὖν,** προσέτι, ὁμοίως : Σχόλ.Πίνδ.Ο 7,68· **2)** πολλάκις ὁμ. ἐπὶ χρονικῆς ἀκολουθίας μετὰ παρεμφατικοῦ ρ., προηγουμένης μετοχῆς ἑρμηνευομένης ὡς ἐναντιωματικῆς πρὸς ἐκφρ. ἐκπλήξεως δι' ἀνακολουθίαν ἢ ἀτόπημα, καὶ ἔπειτα : Αἰσχ.Πρ.777 **μή μοι προτείνων κέρδος εἶτ' ἀποστέρει,** Σοφ.Ἠλ.1058· **3)** ἐπὶ λογικῆς ἀκολουθίας ἐν ἐρωτήσεσι ἢ ἀναφωνήσεσι πρὸς ἔκφρ. ἀπορίας, ἐκπλήξεως, περιφρονήσεως, ἀγανακτήσεως κττ., καὶ λοιπόν . . ; καὶ τότε . . ; : Σοφ.Ἀντ. 1019 **κᾆτ' οὐ δέχονται θυστάδας λιτὰς ἔτι θεοί,** Ἀριστφ.Νεφ.1214 **εἶτ' ἄνδρα τῶν αὐτοῦ τί χρὴ προϊέναι ;,** Δημ.579 **οὐ γὰρ οἴεσθε δεῖν χρήματα εἰσφέρειν, εἶτα θαυμάζετε . . ;**

εἶται γ' ἐν. παθ. παρακ. τοῦ **ἕννυμι** βλ.λ.

εἰτακεῖν Ἡσ. « ἐληλυθέναι ».

εἴτε κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., δωρ. **αἴτε** σύνδεσμος διαζευκτικὸς συνήθ. τιθέμενος δὶς πρὸς διάζευξιν δύο ἰσοδυνάμων ἢ ἀντιθέτων νοημάτων εἴτε . . **εἴτε . . ,** πρβλ. ἢ . . , ἢ . . · πολλάκις μετὰ τοῦ ἑτέρου εἴτε ἢ μετ' ἀμφοτέρων τίθεται ἕτερος σύνδεσμος, οἷον **καί, οὖν, ἄρα, αὖ,** πρὸς μείζονα ἔμφασιν : Ἰλ.Β 349, Αἰσχ.Ἀγ.843 **εἴτ' οὖν θανόντος εἴτε καὶ ζῶντος πέρι λέγω,** Σοφ.ΟΤ 1049, Πλάτ. Πολ.471D **εἴτε καὶ ἐν τῇ αὐτῇ τάξει εἴτε καὶ ὁ-**

πισθεν ἐπιτεταγμένον, - εἴτε ἐπιτύχω εἴτε ἀποτύχω, - εἴτε ἀπὸ τὸν ἕνα δρόμο πάω εἴτε ἀπὸ τὸν ἄλλο· || ὁμ. πρὸς διάζευξιν ἁπλῶν ἐννοιῶν ἤτοι οὐσιαστικῶν, ἐπιθέτων, ἀντωνυμιῶν κττ. ἀντὶ τοῦ ἤ.. ἤ..: Πλάτ.Φίλ.34C ἀπολέσασα μνήμην εἴτε αἰσθήσεως εἴτ' αὖ μαθήματος, Πλούτ.Ἠθ.1089D τὴν εἴθ' ἡδονὴν εἴτε ἀπονίαν ἢ εὐστάθειαν· || τίθεται κ. τρὶς ἢ πλεονάκις : Σοφ.Ἠλ.606 κήρυσσέ μ' εἰς ἅπαντας, εἴτε χρῇς κακὴν εἴτε στόμαργον εἴτ' ἀναιδείας πλέαν· || τὸ πρῶτον τῶν δύο εἴτε ἐνίοτε παραλείπεται : Πίνδ.Π 4,78 ξεῖνος, αἴτ' ὦν ἀστός, Πλάτ.Νόμ.864Α πόλις εἴτε ἰδιῶταί τινες, - θὰ ἀναχωρήσω ἀπόψε εἴτε αὔριον· || τὸ πρῶτον εἴτε ἀντικαθίσταται ἐνίοτε διὰ τοῦ εἰ : Ἡρ.3,35 μάθε, εἰ λέγουσι Πέρσαι ἀληθέα, εἴτε αὐτοὶ λέγοντες ταῦτα παραφρονέουσι, Ξεν.ΚΠ 2,1,7· || ἐνίοτε τὸ πρῶτον εἴτε ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ ἦ : Σοφ.Αἴ.178 ἦ ῥα κλυτῶν ἐνάρων ψευσθεῖσα δώροις εἴτ' ἐλαφαβολίας; - ἢ θὰ ἔλθω ὁ ἴδιος, εἴτε θὰ στείλω τὸν ἀδελφόν μου· || ὁμ. ἐνίοτε ἀντικαθίσταται τὸ δεύτερον εἴτε διὰ τοῦ ἢ : Εὐρ.Ἠλ.895 ὃν εἴτε χρῄζεις θηρσὶν ἁρπαγὴν πρόθες, ἢ σκῦλον οἰωνοῖσιν· **2)** ἐπὶ πλαγίων ἐρωτήσεων ὡς τὸ εἰ : Ὀδ.Γ 90 σάφα εἰπέμεν ὁππόθ' ὄλωλεν, εἴθ' ὅγ' ἐπ' ἠπείρου . . ., εἴτε καὶ ἐν πελάγει, Δημ.193 σκοπεῖτε, εἴτ' ὀρθῶς λογίζομαι ταῦτ' εἴτε μή.

εἶτε β' πληθ. εὐκτ. τοῦ εἰμὶ βλ.λ., ἀ. εἴητε.

εἶτε Ἐπιγρ. πιθ. ἀντὶ τοῦ εἶτα βλ.λ.

εἶτεν μτγν. κ. Ἐπιγρ. ἰων. τ. τοῦ εἶτα βλ.λ.· πρβλ. ἔπειτεν - ἔπειτα : Σκύμν.330, ΚΔΜᾶρκ.4,28 (δ.γρ.).

εἴ τις - εἴ τι, ἐν ἐλλείψει, βλ. εἰ.

εἰτισκαί Ἡσ. «πηγὴ παρὰ τῆς Κλειτῆς (πιθ τοῖς Κλειτορίοις).

εἴχεται Ἡσ. «οἴχεται».

εἰχθρολέων-οντος (ὁ) Ἐπιγρ ἀ. ἐχθρολέων, ὁ ἀντίπαλος λέων.

εἰχόμενος Ἡσ. «κατεχόμενος».

εἴω ἐπ. ὑποτ. ἐνεστ. τοῦ εἰμὶ βλ.λ. ἀντὶ ἔω, ὦ.

εἰῶ ἐπ. ὑποτ. ἐνεστ. τοῦ ἐῶ βλ.λ.

εἴωθα β' παρακ. τοῦ ἔθω βλ.λ.

εἰωθάς-άδος (ἡ) μτγν. ἡ κατοικίδιος περιστερά, ἀ. ἐθάς : Ἡρωδιαν.Φιλέτ.446P.

εἰωθός-ότος (τὸ) νεώτ. τ. οὐδ. μτχ. τοῦ εἴωθα βλ.λ.

εἰωθότως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τὸ εἰωθός, κατὰ τὰ εἰθισμένα, κατὰ τὸν συνήθη τρόπον : Σοφ.Ἠλ. 1456 ἦ πολλὰ χαίρειν μ' εἶπας οὐκ εἰωθότως (παρὰ τὴν συνήθειαν), Πλάτ.Συμπ.218D καὶ οὗτος ἀκούσας εἰωθότως ἔλεξεν.

εἴωλος-ον δ. τ. τοῦ ἕωλος βλ.λ. : ΕΜ 306,44.

εἴων παρατ. τοῦ ἐῶ βλ.λ.

εἴως ἐπίρρ. κ. εἶος ἀντὶ ἕως βλ.λ. : Ὀδ.Δ 800 εἵως Πηνελόπειαν ὀδυρομένην, γοόωσαν, παύσειε κλαυθμοῖο γόοιό τε δακρυόεντος.

εἴωσεν Ἡσ. «ἀπεώσατο».

ἐκ κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., πρὸ φωνήεντ. ἐξ, σπον. κ. πρὸ συμφ., εἰς τὰς ἀττ. Ἐπιγρ. πρὸ τῶν σ, ζ, ξ, ρ κ. σπαν. τοῦ λ ἐγ· ὁμ. κ. δημ. (ἐ)γ ἐν συνθ. πρὸ τῶν ἠχηρῶν β, δ (γδικιοῦμαι, (ἐ)βγαίνω)· κρητ. κ. βοιωτ. πρὸ τῶν β, γ, δ, λ, μ, ν ἐς· ἐν ἀττ. Ἐπιγρ. πρὸ τῶν χ, φ, θ ἐχ· ὁμ. ἐχ ἐν μτγν. Ἐπιγρ. πρὸ τοῦ σ, δημ. ἰδιωμ. ὀχ· ὁμ. δημ. ἐν συνθέσει ξε. Πρόθεσις συντασσομένη πάντοτε μετὰ γεν. (σπαν. μσν. κ. δημ. μετ' αἰτ.) σημαίνουσα κυρ. ἔξω, ἐκτὸς ἐν ποικίλαις χρ. οἷον ὡς ἐπίρρ. τοπ. αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, ἔξω, ἐκτός : Ἰλ.Σ 480 περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινὴν τρίπλακα μαρμαρέην, ἐκ δ' ἀργύρεον τελαμῶνα, Ὀδ.Ο 272 οὕτω τοι καὶ ἐγὼν ἐκ πατρίδος, ἄνδρα κατακτὰς ἔμφυλον (ἔξω μακρὰν τῆς πατρίδος), Ἡρ. 3,83 οὗτος μὲν δὴ σφι οὐκ ἐνηγωνίζετο, ἀλλ' ἐκ τοῦ μέσου κατῆστο (ἐκάθισεν ἔξω, μακρὰν τῆς ὁμηγύρεως, χωριστά), Σοφ.ΟΚ 113 σιγήσομαί τε καὶ σύ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα κρύψον κατ' ἄλσος (ἔξω, μακρὰν τῆς ὁδοῦ)· **2)** ὁμ. ἐπὶ τόπου ὡς πρόθ. πάντοτε ὡς εἴρηται μετὰ γεν., μσν. κ. δημ. σπαν. κ. μετ' αἰτ. κ. ἐν διαφ. σημ., ἤτοι· || πρὸς δήλωσιν τῆς ἀπὸ τόπου κινήσεως, προελεύσεως, ἀπομακρύνσεως κττ. : Ἰλ.Α 269 καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθομίλεον ἐκ Πύλου ἐλθὼν τηλόθεν ἐξ Ἀπίης γαίης, Σοφ.Φιλ.60 οἵ σ' ἐν λιταῖς στείλαντες ἐξ οἴκων μολεῖν, Πλάτ.Πρωτ.321C ἄνθρωπον ἐξιέναι ἐκ γῆς εἰς φῶς, Ξεν.Ἀν.3,4,25, Πλάτ.Κωμ.190 ἐξ ἀγορᾶς ὠνεῖσθαι, Σύγγελ.72,9 ἐκ τὰ Χαλδαϊκά, Βέλθ.Χρυσ.2 ἀπεξενώθην, ἔφυγεν ἐκ τῆς γονικῆς του χώρας, - ἦλθεν ἐξ Ἀθηνῶν, - ἐκ τῆς οἰκίας του· || ὁμ. κ. μετ' ὀνομάτων κατοίκων ἀντὶ τῆς χώρας ἢ τοῦ τόπου : Ἰλ.Ω 288 καὶ εὔχεο οἴκαδ' ἱκέσθαι ἂψ ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν, Ξεν.ΚΠ 6,2,9 ἦλθον οἱ Ἰνδοὶ ἐκ τῶν πολεμίων· || ὁμ. κ. ἐπὶ κινήσεως ἔκ τινος πράγματος ἐν συντάξει μετὰ ρ. σημαινόντων ἀπομάκρυνσιν, ἀφαίρεσιν, λῆψιν κττ., ἀπό : Ἰλ.Γ 29, Σοφ.Φιλ.1287 δέχου δὲ χειρὸς ἐξ ἐμῆς βέλη τάδε, Ξεν.ΚΠ 5,3,3 οὐδὲ ἐκ χρυσῶν φιαλῶν πίνομεν, Βέλθ.Χρυσ.π.Κορ.Ἀτ.2,117 ἐκ τῆς σελήνης ἔπεσεν ἐκείνη τὰς ἀγκάλας, Στεφ.Σαχλ.π. Κορ.Ἀτ.2,111 λοιπὸν ἐχάθην ἡ φιλία τελείως ἐκ τὸν κόσμον, - ἔλαβε χρήματα ἐκ τοῦ ταμείου· || φρ. ἐκ χειρὸς βάλλω ἢ παίω πλήττω, κτυπῶ ἔχων τὸ δόρυ εἰς τὰς χεῖρας, ἀντίθ. τῷ ἀντιτοξεύειν ἢ ἀκοντίζειν : Ξεν.Ἀν.3,3,15, αὐτ.ΚΠ 4,3,16 δυνήσομαι δὲ θηρία διώκων τὰ μὲν ἐκ χειρὸς παίειν καταλαμβάνων, τὰ δὲ ἀκοντίζειν· || ὁμ. ἐκ χειρὸς τὴν μάχην ποιεῖσθαι διεξάγειν τὴν μάχην ἐκ τοῦ συστάδην : Ξεν.ΚΠ 6,2,16 ὡς ἐκ χειρὸς τὴν μάχην ποιησόμενος· || μετὰ γεν. προσ. πρὸς δήλωσιν προελεύσεως : Ἡρ.1,8, Αἰσχ.Ἀγ.348 τοιαῦτά τοι γυναικὸς ἐξ ἐμοῦ κλύεις, Θουκ.1,22 οὐκ ἐκ τοῦ παρατυχόντος πυνθανόμενος, ἠξίωσα γράφειν, Πάπ. καταφιλῆσαι τοὺς τιμίους αὐτοῦ πόδας ἐξ ἐμοῦ, - ἀσπασμοὺς ἐκ μέρους μου· || μτγν. φρ. νικῶ ἔκ τινος = ἐπιστρέφω νικητὴς ἀπό τινος : ΚΔ Ἀπ.15,2 καὶ τοὺς νικῶντας ἐκ τοῦ θηρίου καὶ ἐκ τῆς εἰκόνος αὐτοῦ καὶ ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ· **3)** κ. μτφ. πρὸς δήλωσιν κινήσεως, προελεύσεως, ἀφετηρίας ἀπό τινος ψυχικῆς ἢ νοητικῆς ἕδρας, τόπου: Ἰλ.Ι 343 ὡς καὶ ἐγὼ τὴν ἐκ θυμοῦ φίλεον (ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά μου), Αἰσχ.Ἀγ.48 μέγαν ἐκ θυμοῦ κλάζοντες Ἄρη, Σοφ.ΟΚ 486, ΠΔ Ψαλμ.129,1 ἐκ βαθέων ἐκέκραξά σοι, κύριε, ΘΛειτουργ. εἴπωμεν πάντες ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας ἡμῶν εἴπωμεν· || ὁμ. μτφ. πρὸς δήλωσιν ἀπομακρύνσεως ἔκ τινος καταστάσεως : Ἰλ.Κ 107 εἴ κεν ἐκ χόλου μεταστρέψῃ φίλον ἦτορ· **4)** πρὸς δήλωσιν διακρίσεως, ἀποχωρισμοῦ, ἐξάρσεως ἀπό τινος ἀριθμοῦ ἢ πλήθους· κατ' ἐξοχήν, ὑπερβολικά, περισσότερον ἀπὸ ἄλλους : Ἰλ.Σ 431, Σοφ.Ἀντ.1124, Θουκ.2,49 τὸ μὲν γὰρ ἔτος . . ἐκ πάντων μάλιστα δὴ ἐκεῖνο· || ὁθ. πολλάκις ἡ μετὰ τῆς ἐκ γενικὴ ἐν σημ. διαιρετικῇ : Ἰλ.Ο 680, Ἡρ.5,87 ἐκεῖνον μοῦνον ἐξ ἁπάντων σωθῆναι, Πλάτ. Γοργ.525Ε ἐκ τῶν δυναμένων εἰσί, ΠΔ Κριτ.15,2 καὶ ἔδωκα αὐτὴν ἑνὶ τῶν ἐκ τῶν φίλων σου, Πρόδρ.Α 196 καὶ μονοκύθρου μερτικὸν ἐκ τὰ λιπαρωμένα, - τινὲς ἐκ τῶν μαθητῶν· **5)** μετὰ ρ. στάσεως σημαντικῶν ὑπονοουμένης κινήσεως προηγηθείσης, ἐπί, ἐν : Ἰλ.Ε 4 δαῖέ οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ, Ὀδ.Ζ 224 ὁ ἐκ ποταμοῦ χρόα νίζετο δῖος Ὀδυσσεύς (ἐλούετο ἐν τῷ ποταμῷ, δι' ὕδατος ἐκ τοῦ ποταμοῦ)· || κ. μτφ. μετὰ τῶν ρ. ἔχω, κατέχω, ὁδηγῶ

κττ. : Θουκ.1,84 **καὶ οὐκ ἐξ ἐκείνων ὡς ἁμαρτησομένων ἔχειν δεῖ τάς ἐλπίδας,** Λουκ.῞Ον.23 **λαμβάνεταί με ἐκ τῆς οὐρᾶς, - ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν διαθέσεών του·** **6)** ὁμ. μετὰ ρ. σημαινόντων κάθημαι ἢ ἵσταμαι, πρὸς δήλωσιν στάσεως ἐν τόπῳ ἐξ οὗ γίνεται ἄλλη τις ἐνέργεια : Ἰλ.Ξ 154 **῞Ηρη δ᾿ εἰσεῖδε χρυσόθρονος . . στᾶσ᾿ ἐξ Οὐλύμποιο ἀπὸ ρίου,** Σοφ.᾿Αντ.411 **καθήμεθ᾿ ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήνεμοι·** || φρ. **ἐκ βυθοῦ** ἐν τῷ βυθῷ : Θεόκρ.22,40 **αἱ δ᾿ ὑπένερθεν λάλλαι κρυστάλλῳ ἠδ᾿ ἀργύρῳ ἰνδάλλοντο ἐκ βυθοῦ·** || κ. νεώτ. ὁμ. μετά γεν. ἐπιθ. κ. οὐσ. ἐν διαφ. ἐπιρρ. ἐκφράσεσι τοπικῆς σχέσεως, οἷον: **ἐξ ἀγχιμόλοιο** = ἐκ τοῦ πλησίον, **ἐξ ἀριστερᾶς, ἐκ δεξιᾶς** = δεξιά, ἀριστερά, **ἐξ ἐναντίας** = ἀπέναντι, **ἐκ τοῦ πλαγίου** = πλαγίως, **ἐκ δεξιῶν, ἐξ εὐωνύμων** = δεξιά, ἀριστερά, **ἐκ τοῦ συστάδην** = σῶμα πρὸς σῶμα, ἀπὸ πολὺ κοντά : Ἰλ.Ω 352 **τὸν δ᾿ ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδών,** Ξεν.ΚΠ 7,1,20 **ἀλλὰ περὶ μὲν τῶν ἐξ ἐναντίας ἡμῖν μελήσει, τοὺς δ᾿ ἐκ πλαγίου σὺ ἄλλοις πρόσταξον·** || ὁμ. **ἐκ θαλάσσης, ἐκ τῆς μεσογείας** : Δημ.326· **7)** ὁμ. ποι. μετ᾿ ἐπιρρ. τοπ. εἰς **-θεν** (ἤτοι ἀρχαίων ἀχρ. γενικῶν) : Ἰλ.Ρ 548 **ἐξ οὐρανόθεν,** αὐτ.Φ 335 **ἐξ ἁλόθεν,** αὐτ.Θ 304 **ἐξ Αἰσύμηθεν,** Θεόκρ.22,11 **ἐκ πρώρηθεν·** || μτγν. κ. μσν. ὁμ. απαν. κ. μετ᾿ ἄλλων τοπ. ἐπιρρ. : Φὶλ.2,147 **ἐξ ἀντικρύ,** Τζέτζ. Χιλ.1,837 **μάθε καὶ τὸν ῾Ελλήσποντον ἐκ ποῦ καὶ μέχρι πόσου·** **8)** πρὸς δήλωσιν ἀποστάσεως : Ξεν.᾿Αν.1,10 **ἀλλ᾿ ἐκ πλέονος ἢ τὸ πρόσθεν ἔφευγον** (ἀπὸ μεγαλυτέρας ἀποστάσεως), Πλούτ. Δημήτρ.21 **ἐκέλευσεν ἐξ εἴκοσι βημάτων ἀφεῖναι καταπελτικὸν βέλος,** Στράβ.8,3,19· **9)** κ.νεώτ. βραχυλογ. ἐνάρθρ.πρὸς δήλωσιν τοῦ τόπου προελεύσεως, ἀρχῆς : Θουκ.1,8, Πλάτ.ἀπ.32B **τοὺς δέκα στρατηγοὺς . . τοὺς ἐκ τῆς ναυμαχίας,** Ξεν.ΚΠ 7,2,5, **- οἱ ἐκ τῆς πρωτευούσης, - αἱ ἐκ τῆς ἁλιείας πρόσοδοι·** **10)** ἐπὶ χρόνου ἐλλειπτικῶς μετ᾿ ἀναφορ. κ. δεικτ. ἀντων. πρὸς δήλωσιν χρονικῆς ἀφετηρίας, οἷον **ἐξ οὗ, ἐξ ὅτου, ἐκ τούτου, ἐκ τούτων, ἐκ τῶνδε, ἐξ ἐκείνου, ἐκ πολλοῦ, ἐκ πλέονος, ἐκ πλείστου, ἐξ ὀλίγου, ἐκ παλαιοῦ, ἐκ παλαιοτάτου** (ἐνν. χρόνου) : Ἰλ.Α 6 **ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα διαστήτην,** αὐτ.493, Θουκ.2,15 **καὶ ξυνοίκια ἐξ ἐκείνου ᾿Αθηναῖοι ἔτι καὶ νῦν . . ἑορτὴν . . ποιοῦσιν** (= ἀπὸ τότε μέχρι σήμερα), αὐτ.1,68 **καὶ ἐκ πολλοῦ προπαρεσκευασμένους,** Πλούτ. Καῖσ.28· || ὁμ. μετὰ χρον. ἐπιρρ. **ἔκ τοτε, ἔκτοθεν** βλ. ἔκτοτε, ἔκτοθεν· || ὁμ. πρὸς δήλωσιν ἀφετηρίας ἀπό τινος ἰδιαιτέρου χρονικοῦ σημείου : Ἰλ.Ξ 86 **οἷσιν ἄρα Ζεὺς ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ ἐς γῆρας τολυπεύειν,** Πλάτ.Πολ.374C **μὴ αὐτὸ τοῦτο ἐκ παιδὸς ἐπιτηδεύων,** Δημ.1252· || φρ. κ. νεώτ. **ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων** (ἀπὸ νεαρωτάτης ἡλικίας)· || ὁμ. μετὰ γεν. οὐσιαστ. ἢ ἐπιθ. πρὸς σχηματισμὸν ἐπιρρ. ἐκφράσεων χρόνου δηλωτικῶν, οἷον **ἐξ ἀρχῆς** ἀπ᾿ ἀρχῆς, ἀπ᾿ τὴν ἀρχή, **ἐκ τῆς ἰθέης** παρευθύς, ἀμέσως, **ἐκ νέης** πάλιν, πρβλ. νεώτ. **ἐκ νέου, ἐξ ὑστέρης** ὕστερον, κατόπιν, **ἐκ ταχείας** ταχέως : ῾Ηρ.3,127 **ἐκ μὲν δὴ τῆς ἰθέης,** αὐτ.5,116 **αὖτις ἐκ νέης κατεδεδούλωτο,** Αἰσχ.Εὐμ.284 **πολὺς δέ μοι γένοιτ᾿ ἂν ἐξ ἀρχῆς λόγος·** || δημ. ῎ξαρχῆς ἐξ ἀρχῆς ὡς ἐπίρρ. δεχόμενον καὶ τὴν πρόθεσιν ἀπό : **πές τα ξαρχῆς, - πές τ᾿ ἀπὸ ῾ξαρχῆς·** || ὁμ.πρὸς δήλωσιν ἀμέσου χρονικῆς ἀκολουθίας μετά, κατόπιν, ὕστερον : Ἰλ.Ε 865 **ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀὴρ καύματος ἐξ** (μετὰ τὸ καῦμα), Ξεν.᾿Αν.4,6,21 **ἐκ δὲ τοῦ ἀρίστου** (μετὰ τὸ ἄριστον), Θεόφρ.Χαρ. 3,3 **τὴν θάλασσαν ἐκ Διονυσίων πλόϊμον εἶναι,** Πλούτ.Νικ.20 **ἐκ χειμῶνος·** || ὁμ. ἐπὶ χρόνου πρὸς δήλωσιν χρονικῆς στιγμῆς ἢ περιόδου ἐν ᾗ γίνεταί τι (ὡς ἡ ἐν), κατά, κατὰ τὴν διάρκειαν : ᾿Οδ.Μ 286 **ἐκ νυκτῶν δ᾿ ἄνεμοι χαλεποὶ . . γίγνονται** (σχόλ. « ἐν νυξὶ » κατὰ τὴν νύκτα), Σοφ. ᾿Ηλ.780, Θεόκρ.10,5 **ποῖός τις δείλαν τυ καὶ ἐκ μέσω ἄματος ἐσσῇ·** || φρ. **ἐκ τοῦ λοιποῦ** ἢ **ἐκ τῶν λοιπῶν** ἐν τῷ μέλλοντι, εἰς τὸ μέλλον (ἀπὸ δῶ καὶ πέρα) : Πλάτ.Νόμ.709Β **ὥστ᾿ ἐκ τῶν λοιπῶν αὐτὸς τὴν πόλιν ἱκανῶς διοικῆσαι,** Ξεν. Συμπ.4,56· **11)** πρὸς δήλωσιν ἀμέσου ἐπ᾿ ἄλληλα διαδοχῆς χρονικῆς ἢ τοπικῆς, συχνάκις μετ᾿ ἀντιθετικῆς ἐπαναλήψεως τῆς αὐτῆς λέξεως : Ἰλ.Τ 290 **ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ,** ῾Ηρ.9,8,Τρ.28 Πλάτ. Πολιτ.289Ε **οἱ δὲ πόλιν ἐκ πόλεως ἀλλάττοντες,** ᾿Αλκίφρ.1,8 **πόρους ἐκ πόρων ὑπισχνούμενοι·** || δθ. κ. πρὸς δήλωσιν μεταβάσεως ἀπὸ μιᾶς καταστάσεως εἰς ἄλλην : Ἰλ.Ε 413 **ἐξ ὕπνου γοόωσα φίλους οἰκῆας ἐγείρῃ,** Σοφ.᾿Αντ.437, Θουκ.1,120 **ἀγαθῶν δὲ ἀδικουμένους ἐκ μὲν εἰρήνης πολεμεῖν·** || δθ.κ.εἰς ἀντικατάστασιν τῆς **ἀντί**:Σοφ.ΟΤ 454 **τυφλὸς γὰρ ἐκ δεδορκότος καὶ πτωχὸς ἀντὶ πλουσίου·** **12)** ὁμ.μετὰ γεν.πρὸς δήλωσιν προελεύσεως, ἀρχῆς, γενέσεως ἐν διαφ. σημ. οἷον πρὸς δήλωσιν τῆς ὕλης ἐξ ἧς γίνεταί τι : ῾Ηρ.1,194 **διὰ γὰρ ταῦτα οὐκ ἐκ ξύλων ποιεῦνται τὰ πλοῖα,** Αἰσχ.᾿Ικ. 953, Πλάτ.Πολ.616C **τὴν μὲν ἠλακάτην τε καὶ τὸ ἄγκιστρον εἶναι ἐξ ἀδάμαντος,** Θεόκρ.15,123, ΚΔ Ματθ.27,29 **καὶ πλέξαντες στέφανον ἐξ ἀκανθῶν, - κοσμήματα ἐκ χρυσοῦ, - γραφεῖον ἐξ ἐβένου·** || κ. νεώτ. ὁμ. πρὸς δήλωσιν τῶν μερῶν ἐξ ὧν ἀποτελεῖται ὅλον τι : Ξεν.Συμπ.8,32 **καὶ στράτευμα ἀλκιμώτατον ἂν γένοιτο ἐκ παιδικῶν τε καὶ ἐραστῶν, - βιβλίον ἐκ πεντήκοντα σελίδων·** **13)** πρὸς δήλωσιν τῆς σωματικῆς προελεύσεως, ἀρχῆς, ἤτοι τοῦ γεννήτορος, πατρός, μητρός : Ἰλ.Υ 106 **κεῖνος δὲ χερείονος ἐκ θεοῦ ἐστίν,** ῾Ηρ.2,143 **πίρωμιν ἐκ πιρώμιος γεγονέναι,** Σοφ.Φιλ.260 **ὦ τέκνον, ὦ παῖ πατρὸς ἐξ ᾿Αχιλλέως·** κ. κτ. ἀόρ. προσδ. : Πλάτ.Φαῖδρ. 246Α **αὐτοί τε ἀγαθοὶ καὶ ἐξ ἀγαθῶν·** || νεώτ. κ. ἐπὶ ἀπωτέρας καταγωγῆς : **κατάγεται ἐξ εὐγενῶν·** || ὁμ. κ. πρὸς δήλωσιν τοῦ τόπου τῆς καταγωγῆς ἢ γεννήσεως ἢ προελεύσεως : ᾿Οδ.Ο 425 **ἐκ μὲν Σιδῶνος πολυχάλκου εὔχομαι εἶναι,** Αἰσχ.Χο.674 **ξένος μέν εἰμι Δαυλιεὺς ἐκ Φωκέων,** Θουκ.1,25, ᾿Ισοκρ.4,82, **- κατάγομαι ἐκ Θράκης - ἐκ Κορίνθου·** || ὁμ. κ. μετ᾿ ἐπιρρ. : ΚΔ ᾿Ιω.8,23 **ὑμεῖς ἐκ τῶν κάτω ἐστέ, ἐγὼ ἐκ τῶν ἄνω εἰμί·** || ὁμ. κ. εἰς περιγραφικὰς ἐκφράσεις μετ᾿ ὀνομάτων σημαινόντων ἱδρύματα ἐπιστημονικά, νομοθετικὰ κττ. : **ἡ ἐξ ᾿Αρείου πάγου βουλή, - ὁ ἐκ τοῦ περιπάτου** ὁ περιπατητικός, **- ὁ ἐξ ᾿Ακαδημίας** ὁ προερχόμενος ἐκ τῆς ᾿Ακαδημίας, **- ὁ ἐκ τῆς συγκλήτου** ὁ συγκλητικός : Αἰσχίν.1,54, ᾿Αριστλ.᾿Αθ.4.4 **ἡ δὲ βουλὴ ἡ ἐξ ᾿Αρείου πάγου,** Λουκ.᾿Αλ.43, Νικόλ.Δαμ.87 **ἀνὴρ τῶν ἐκ τῆς συγκλήτου·** || ὁμ. **ὁ ἐκ πίστεως** ὁ πιστός, **ὁ ἐξ ἐριθείας** ὁ μίσθαρνος : ΚΔ Γαλ.3,7 **γινώσκετε ἄρα ὅτι οἱ ἐκ πίστεως, οὗτοι εἰσιν υἱοὶ ᾿Αβραάμ,** αὐτ.Ρωμ.2,8· || μσν. ὁμ. μετὰ τοῦ ἄρθρου κ. γεν. ὀνόματος δηλωτικοῦ προτέρου (τέως) ἀξιώματος, δημοσίου λειτουργήματος κττ., **ὁ ἐκ στρατηγῶν** (ὁ πρώην στρατηγός), **ὁ ἐξ ὑπάτων** (ὁ πρώην ὕπατος) : ᾿Αστέριος 224C· **14)** ὁμ. πρὸς δήλωσιν ἀρχῆς ἢ προελεύσεως, ἐπὶ τῆς ἀρχικῆς πηγῆς ἢ αἰτίας ἐξ ἧς προέρχεταί τι : Ἰλ. Α 63 **καὶ γάρ τ᾿ ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν,** ῾Ηρ.2,148 **τὰ ἐξ ῾Ελλήνων τείχεά τε** (τὰ τείχη ἅπερ ἔκτισαν οἱ ῞Ελληνες)· || ὁμ. μετὰ παθητ. ρ. πρὸς δήλωσιν τοῦ ποιητικοῦ αἰτίου : Ἰλ.Β 669 **ἠδὲ φίληθεν ἐκ Διός,** ῾Ηρ.3,62 **αὐτός τε προδεδόσθαι ἐκ Πρηξάσπεος,** Σοφ.᾿Ηλ.124 **τὸν πάλαι ἐκ δολε-**

ρᾶς.. ματρός ἁλόντα, Θουκ.3,69 ἔκ τε τῶν Ἀθηναίων ἐπιδιωχθεῖσαι· ‖ κ. μσν. κ. νεώτ. ὁμ. ὡς ποι. αἴτιον μετὰ ρ. καταστάσεως πάθους δηλωτικῶν: Ὀδ.Β 134 ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς κακὰ πείσομαι, Αἰσχ.Πρ.759 ἥτις ἐκ Διὸς πάσχω κακῶς, Σοφ.Ἠλ.579 τούτου θανεῖν χρῆν αὐτὸν εἵνεκ᾽ ἐκ σέθεν, Βέλθ.Χρυσ.1 ὅς διὰ θλῖψιν ἄπειρον ἣν εἶχεν ἐκ πατρός του· **15)** δθ. κ. μσν. κ. νεώτ. πρὸς δήλωσιν τῆς αἰτίας: Ἰλ.Η 111 μὴ ἔθελ᾽ ἐξ ἔριδος σεῦ ἀμείνονι φωτὶ μάχεσθαι, Ἡρ.3,29 καὶ τὸν μὲν τελευτήσαντα ἐκ τοῦ τρώματος, Ξεν.Ἀν.5,8,4 λέξον.. ἐκ τίνος ἐπλήγης, Μαλάλ.138,19 ἦν δὲ ὁ Κηφεὺς ἐκ τοῦ γήρως μὴ βλέπων, - ἀπέθανεν ἐκ μαρασμοῦ· **16)** πρός δήλωσιν συμφωνίας πρός τι, κατά τι, συμφώνως πρός τι: Ἡρ.1,64 πρός τε ἔτι τούτοισι τὴν νῆσον Δῆλον καθήρας ἐκ τῶν λογίων, Αἰσχ.Πέρσ.389 ἔπαισαν ἅλμην βρύχιον ἐκ κελεύματος, Θουκ. 5,40 ἡγούμενος ἐκ τῶν παρόντων κράτιστα [συμφώνως πρὸς τὴν παροῦσαν κατάστασιν], Δημ.709 ἀνελὼν τὸν ἐκ τῶν νόμων χρόνον [τὸν συμφώνως πρὸς τοὺς νόμους]· ‖ πρὸς δήλωσιν βάσεως ἢ γνωρίσματος ἐξ οὗ συνάγεταί τι: Θουκ.6,17 ἐξ ὧν ἐγὼ ἀκοῇ αἰσθάνομαι, παροιμ. ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα· **17)** πρὸς δήλωσιν ὀργάνου, μέσου ἢ τρόπου: Ξεν.Ἑλλ.3,2,11 φέροντας καὶ ἄγοντας τὴν Ἰωνίαν καὶ ζῶντας ἐκ τούτου, Ἰσοκρ.15,152 εἰ δυνάμενοι ἐκ τῶν ἰδίων τρέφειν, Πλούτ.Θεμ.4 ἐκ χρημάτων τριήρεις παρασκευάζεσθαι, ΚΔ Λουκ.16,9 ποιήσατε ἑαυτοῖς φίλους ἐκ τοῦ Μαμωνᾶ τῆς ἀδικίας [διὰ τοῦ Μαμωνᾶ], Πάπ. ἵνα δυνηθῶ ἐκ τῆς σῆς βοηθείας κομίσασθαι τὸ ἴδιον, - ζῇ ἐκ τῶν εἰσοδημάτων του· ‖ κ. νεώτ. μετὰ γεν. πρὸς σχηματισμὸν πολλῶν ἐπιρρ. ἐκφράσεων, οἷον: Ἡρ. 3,150 ἐπεὶ δὲ ἐκ τοῦ ἐμφανέος ἀπέστησαν (φανερῶς), αὐτ.1,111 οἷα ἐξ ἀέλπτου ἰδοῦσα ἡ γυνὴ εἴρετο [ἀπροσδοκήτως, ἀνελπίστως], Σοφ. Ἠλ.279 πατέρα τὸν ἀμὸν ἐκ δόλου κατέκτανεν [δολίως], αὐτ.1429 λεύσσω γὰρ Αἴγισθον ἐκ προδήλου [προδήλως], Θουκ.2,3 καὶ σφίσιν ἐκ τοῦ ἴσου γίγνωνται [ἐν ἴσοις ὅροις], Πλάτ.Πολ.499Α ζητεῖν μὲν τὸ ἀληθὲς ἐκ παντὸς τρόπου [παντοιοτρόπως], Πλούτ.Κράσσ.3 οὐκ ἀντιπροσηγόρευσεν ἐξ ὀνόματος [ὀνομαστί], Ἐπιγρ. ἐκ προνοίας [προνοητικῶς], - ἐξ ἅπαντος, - ἐξ ὑπογυίου, - ἐκ τῶν ἐνόντων, - ἐξ ἀπροόπτου, - ἐκ τοῦ ἀφανοῦς· ‖ κ. νεώτ. ὁμ. μετ᾽ ἀριθμ.: Εὐρ.Ὀρ.1178 σωτηρίαν σοὶ τῷδέ τ᾽ ἐκ τρίτων τ᾽ ἐμοί, Πλάτ.Γοργ.500Α σύμψηφος ἡμῖν εἶ καὶ σὺ ἐκ τρίτων, - ἐκ δευτέρου, - ἐκ τρίτου· ‖ ὁμ. διανεμητικῶς: Ἀθήν.15,671Β καὶ τρίτῳ ἐπεισελθόντι συνδιαιρούμενος τοὺς πάντας ἐξ εἴκοσιν ἔχουσιν [ἀνὰ εἴκοσιν]· **18)** ὁμ. μτγν. πρὸς δήλωσιν τιμῆς, ἀξίας: Ἐπιγρ. ἐξ ὀκτὼ ὀβολῶν, ΚΔ Ματθ.20,2 καὶ συμφωνήσας μετὰ τῶν ἐργατῶν ἐκ δηναρίου τὴν ἡμέραν, Πάπ. κεράμια ι ἐκ δραχμῶν μ δραχμαὶ υ, - τρεῖς οἰκίας ἐξ ἑκατὸν χιλιάδων ἑκάστην· ‖ ὁμ. ἐπὶ βάρους, φορτίου: Ἐπιγρ. ἐπιπέμματα ἐξ ἡμιχοινικίου, - φορτίον ἐκ πεντήκοντα τόννων· **19)** ἐν συνθέσει [δημ. ξε] πρὸς δήλωσιν ἀπομακρύνσεως ἢ στερήσεως: ἐκβάλλω, ἐκφεύγω, ἐξέρχομαι, ξεφεύγω, ξεγλυτώνω, ξεβάφω, ξυφαίνω, ξεμεθῶ, ξεγλιστρῶ· ‖ ὁμ. πρὸς δήλωσιν προτιμήσεως, ἐκλογῆς: ἐκλέγω, ξεδιαλέγω, ξεχωρίζω· ‖ ὁμ. πρὸς δήλωσιν τελειώσεως, πληρότητος, ἐντελῶς, ἄρδην, ὅλως διόλου: ἐκπέρθω, ἐξαλαπάζω, ἐκβαρβαρῶ, ἐκδιψάω, ἐξευρίσκω, ἐξοπλίζω, ἔκλευκος, ἔκπικρος, ξεκαθαρίζω, ξαπλώνω, ξετινάζω, ξενυχτῶ· ‖ ποι. κ. ἐν τμήσει ἐν ἁπάσαις ταῖς προηγουμέναις ἐννοίαις: Ἰλ.Ζ 415 ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν, αὐτ.Μ 234, Ὀδ.Γ 12 ἐκ δ᾽ ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖνε, αὐτ.Ο 146· ‖ δημ. ἐν συνθ. πολλάκις ὁφομοιοῦται μετὰ τοῦ πρώτου γράμμ. τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ, οἷον γδικιοῦμαι [ἐκδικοῦμαι], βγαίνω [ἐκβαίνω].

ἑκαβόλος-ον δωρ. τ. τοῦ ἑκηβόλος βλ.λ., ὑπερθ. ἑκαβολέστατος: Ἀρχύτ.π.Ἰαμβλ.Προτρ.4.

ἐκάδευον Ἡσ. «ἐπένθουν».

ἑκαέργη (ἡ) μτγν., δωρ. -έργα, θηλ. τοῦ ἑκάεργος βλ.λ. ὡς ἐπώνυμον τῆς Ἀρτέμιδος: Κλήμ. Ἀλ.Στρωμ.5,674· ‖ ὁμ. μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Βορέου: Κάλλ.Δηλ.292 Οὖπίς τε Λοξώ τε καὶ εὐαίων Ἑκαέργη, θυγατέρες Βορέαο· ‖ ὁμ. τῆς Ἀφροδίτης: Ἀντωνῖν.Λιβ.1,10.

ἑκάεργος(-η)-ον [ἑκάς, ἔργω, εἴργω] ὁ ἕκαθεν ἤτοι μακρόθεν δρῶν, ἐνεργῶν· Ἡσ. «ἑκάεργον, μακροβόλον, τοξότην. ἑκάεργος ὁ μακρόθεν εἴργων τοῖς βέλεσιν»· πρβλ. ἑκηβόλος· δ.ἑρμ. [ἑκὼν ἔργων, εἴργων] ὁ θεληματικῶς, ὁ κατὰ τὴν αὐτοῦ βούλησιν ἐνεργῶν· συνήθ. ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος: Ἰλ.Ε 439 δεινὰ δ᾽ ὁμοκλήσας προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων· ‖ ἐν χρ. κ. ὡς οὐσ. ὁμ. ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος: Ἰλ.Α 147 ὄφρ᾽ ἡμῖν ἑκάεργον ἱλάσσεαι· ‖ σπαν. ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος· **2)** ὀνομασία τοῦ ἀριθμοῦ ἐννέα π. πυθαγορείοις· Θεολ.Ἀριθμ.58 «ἀπὸ τοῦ εἴργειν τὴν ἑκὰς πρόβασιν τοῦ ἀριθμοῦ».

ἐκάθαρσις Ἐπιγρ. ἀντὶ ἐκκάθαρσις βλ.λ.

ἕκᾰθεν ἐπίρρ. μακρόθεν, ἀπὸ μακράν: Ἰλ.Β 456 ἕκαθεν δέ τε φαίνεται αὐγή, Πίνδ.Ο 10(11),7 ἕκαθεν γὰρ ἐπελθὼν ὁ μέλλων χρόνος, Αἰσχ.Ἱκ.421, Δίων Κ 50,33 καὶ ἕκαθεν καὶ ἐν χρῷ ἐμοχέσαντο· ‖ μετὰ γεν.: Ἰλ.Ν 107 ἕκαθεν πόλιος· **2)** μακράν: Ὀδ.Ρ 25 ἕκαθεν δέ τε ἄστυ φάτ᾽ εἶναι· **3)** Ἐπιγρ. ἀνέκαθεν.

ἐκάθθηκε Ἐπιγρ. αἰολ. ἀντὶ κατέθηκε.

ἑκάλειος Ἡσ. κ. ἑκάλιος ὁ τῆς Ἑκάλης, ὡς ἐπώνυμον τοῦ Διός.

ἑκαλήσιος-α-ον ὁ τοῦ Ἑκαλείου Διός· τὸ οὐδ. ἑκαλήσιον ὡς οὐσ. θυσία τελουμένη τῷ Ἑκαλείῳ Διί: Πλούτ.Θησ.14.

ἑκαλία Ἡσ. «πόρρωθεν».

ἐκαλίξαντο Ἡσ. «ἐσκήνωσαν»· πρβλ. καλιά.

ἐκάλλιθμος Ἡσ. «ἱερός, ἀφειμένος».

ἕκᾱλος-ον δωρ. τ. τοῦ ἕκηλος βλ.λ.· Ἡσ. «ἕκαλον, ἥσυχον»: Πίνδ.Ο 9,58 ἕκαλος μίχθη.. ἐν δειραῖς.

ἑκανόμος Ἡσ. «ἀγελαῖος φιμός».

ἐκαρίωσας Ἡσ. «ἀπέκτεινας».

ἐκαρτέ [τὸ] (γαλλ.) νεώτ. κ. δημ. εἶδος χαρτοπαιγνίου ὑπὸ δύο συνήθ. παικτῶν, καθ᾽ ὃ μετὰ τὴν πρώτην δόσιν παιγνιοχάρτων οἱ παῖκται δικαιοῦνται ν᾽ ἀπορρίψωσιν [ἐκαρτάρουν] τινὰ τῶν χαρτίων, διὰ νὰ λάβωσι κατὰ σειρὰν ἐκ τῆς ἀμοιράστου δέσμης ἰσάριθμα.

ἑκάς ἐπίρρ. ἀττ. (κτ. Ἀπολλ.Δύσκ.) ἕκας, νεώτ. μ. ἐν τῇ ἐκ τῆς ἀρχ. φρ. ἑκὰς οἱ βέβηλοι, συγκρ. ἑκαστέρω, μτγν.κ. ἑκαστοτέρω, ὑπερθ. ἑκαστάτω, σπαν. χρ. παρὰ πεζοῖς, κατ᾽ ἀπλ. ἐκφό. = πόρρω, ἄπω, μακράν, μακριά: Ἰλ.Υ 422 οὐδ᾽ ἄρ᾽ ἔτ᾽ ἔτλη δηρὸν ἑκὰς στρωφᾶσθαι, αὐτ.Κ 113 τῶν γὰρ νῆες ἔασιν ἑκαστάτω, Ἡρ.6,108 ἡμεῖς μὲν ἑκατέρω τε οἰκέομεν, Θουκ.1,69 νῦν τοὺς Ἀθηναίους οὐχ ἑκάς.. ἀλλ᾽ ἐγγὺς ὄντας περιορᾶτε· ‖ μετὰ γεν. πόρρω τινός, μακράν τινος ἢ ἀπό τινος: Ἰλ.Ι 946 φθίσθαι ἐνὶ Τροίῃ, ἑκὰς Ἄργεος ἱπποβότοιο· ‖ συχν. ἕπεται τῆς γεν.: Ἰλ.Ν 263 ἀνδρῶν δυσμενέων ἑκὰς ἱστάμενος, Πίνδ.Π 8,21 ἔπεσε δ᾽ οὐ Χαρίτων ἑκάς, Ἡρ.2,169 τὸ τοῦ Ἀμάσιος σῆμα ἑκαστέρω μέν ἐστι τοῦ μεγάρου· ‖ ἐνίοτε μετ᾽ ἔμπροθ. γεν.: Ἰλ.Σ 256 ἑκὰς δ᾽ ἀπὸ τείχεός εἰμεν, Ἡρ.3,41 ὡς δὲ ἀπὸ τῆς νήσου ἑκὰς ἐγένετο· **2)** ὁμ. μετὰ γεν. μακρὰν τῆς δυνάμεως, τῆς ἐπιβολῆς τινος, ἔξω τινός, ἐκτός: Εὐρ.Φοίν.907 ἀπελ-

θέτω νυν θεσφάτων ἐμῶν ἑκάς· κ. ὑπερθ. : Προκ. Βανδ.1,2 σ.179D **ἑκαστάτω τῆς τοῦ βαρβάρου ἐπιβολῆς ὄντες**· **3**) ἐπὶ χρόνου, ἄπω, μακράν, πρὸ μακροῦ ἢ μετὰ μακρὸν χρόνον, πρὸ πολλοῦ ἢ μετὰ πολύ : Πίνδ.Π 2,54 **εἶδον γὰρ ἑκὰς ἐὼν.. ψογερὸν Ἀρχίλοχον.. πιαινόμενον** [εἶδον καίπερ πολὺ μεταγενέστερος ὢν τόν], Ἡρ.8,144 **οὐκ ἑκὰς χρόνου παρέσται ὁ βάρβαρος ἐσβαλὼν ἐς τὴν ἡμετέρην** [μετ᾽ οὐ πολὺ θὰ παρουσιασθῇ], Αἰσχ. Ἀγ.1650 **εἶα δή, φίλοι λοχῖται, τοὔργον οὐχ ἑκὰς τόδε**.

ἑκάς-άδος [ἡ] μτγν. Ἐπιγρ. ὀνομ. ὑποδιαιρέσεως ἐδαφικῶν ἐκτάσεων, πιθ. μέτρον ἐπιφανειῶν γαιῶν, οὗ ἄγνωστον τὸ ἐμβαδόν.

ἑκᾶσα Ἡσ. « ἑκοῦσα ».

ἑκαστάκι(ς) ἐπίρρ. ἑκάστοτε, ἑκάστην φοράν : Ἐπιγρ. **ἑλέσθω δὲ ἁ βουλὰ ἑκαστάκις εἰς ἐνιαυτὸν τοὺς ἐκδανεισοῦντας τὸ ἀργύριον**.

ἑκαστᾰχῆ ἐπίρρ. πανταχοῦ : Ξεν.ΚΠ 6,2,5 **τιμῶν τοὺς κρατίστους ἑκασταχῆ** [ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἕκασται], Ζωναρ.680 **ταῦτα.. ἑκασταχῆ ἐπράσσετο**.

ἑκαστᾰχόθεν ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἐξ ἑκάστου μέρους : Θουκ.7,20 **ὅσοις ἑκασταχόθεν οἷόν τ᾽ ἦν πλείστοις χρήσασθαι**, Ξεν.Ἑλλ.3,4,3.

ἑκαστᾰχόθι ἐπίρρ. μτγν. ἐν ἑκάστῳ μέρει, ἑκάστοθι βλ.λ. : Πλούτ.Λύσ.19 **πολλαῖς δὲ πλεονεξίαις τῶν ἑκασταχόθι φίλων**.

ἑκασταχοῖ ἐπίρρ. μτγν. πρὸς ἕκαστον μέρος, πρὸς κάθε μεριά, ἅ. ἑκασταχόσε βλ.λ. : Πλούτ Μάρ.20 ὁ **δὲ Μάριος ἑκασταχοῖ διαπέμπων**.

ἑκασταχόσε ἐπίρρ. πρὸς ἕκαστον μέρος, ἅ. ἑκασταχοῖ βλ.λ. : Θουκ.4,55 **φρουρὰς διέπεμψεν, ὡς ἑκασταχόσε ἔδει**, Πλάτ.Κριτί.116A **κατὰ τὰς .. διαβάσεις ἑκασταχόσε ἐπιστήσαντες**.

ἑκασταχοῦ ἐπίρρ. κ. πάπ. κ. νεώτ. ἐν ἑκάστῳ μέρει ἢ τόπῳ, ἐν παντὶ τόπῳ, δθ. ὁπουδήποτε, πανταχοῦ : Θουκ.3,82 **διαφορῶν οὐσῶν ἑκασταχοῦ**, Πάπ. **ἐφ᾽ ἑκασταχοῦ τόπου**· ‖ νεώτ. ἐπὶ τόπου. εἰς διάφορα ἐν ἀποστάσει ἀπ᾽ ἀλλήλων κείμενα μέρη, κατὰ διαστήματα, ἐδῶ κι ἐκεῖ, ποῦ καὶ ποῦ : **ἑκασταχοῦ τοῦ βιβλίου παρενθέτει ἀρχαῖα γνωμικά, - ἑκασταχοῦ τῆς πόλεως - τῆς χώρας**.

ἑκαστέρω ἐπίρρ. συγκρ. τοῦ **ἑκάς** βλ.λ.

ἑκάστοθεν ἐπίρρ. ἐξ ἑκάστου μέρους, ἀπὸ κάθε μέρος, ἀπὸ καθεμιὰ μεριά, ἅ. ἑκασταχόθεν : Κλεόβουλ.π.Διογ.Λ 1,93 **καὶ τοὶ ἑταῖροι δὲ ἑκάστοθεν πάρτοι βασοῦνται**.

ἑκάστοθι ἐπίρρ. ἐν ἑκάστῳ μέρει, ἑκασταχόθι, σὲ κάθε μέρος ἢ σὲ κάθε μεριά : Ὀδ.Γ 8 **ἐννέα δ᾽ ἕδραι ἔσαν, πεντακόσιοι δ᾽ ἐν ἑκάστῃ εἵατο καὶ προύχοντο ἑκάστοθι ἐννέα ταύρους**, Αἰν Τακτ.11,11 **ἐν ταῖς ἑκατοστύσιν ὀλίγους ἑκάστοθι παραγίνεσθαι ἐν πολλοῖς δημόταις**.

ἑκαστοῖς ἐπίρρ. δωρ. ἑκασταχοῖ, ἑκαστα χόσε βλ.λς : Σώφρ.ἀπ.51.

ἕκαστος-η-ον κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. μ. ἐν τῇ φρ **καθ᾽ ἕκαστα** βλ. κατωτ. 8), καθεὶς ἔκ τινος ὁλότητος ἢ ἔκ τινος πλήθους κεχωρισμένως νοούμενος ἢ λαμβανόμενος, καθεὶς ἰδιαιτέρως, καθένας χωριστά, κάθε ἕνας, ἕνας ἕνας, καθένας : Ἰλ.Β 805 **τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαινέτω, οἷσί περ ἄρχει, - ἕκαστος στρατιώτης λαμβάνει συσσίτιον, - ἕκαστον μέλος πληρώνει συνδρομήν**· ‖ ὁμ. κ. ἐπὶ πραγμ. : Ὀδ.Μ 151 **αὐτίκα δ᾽ ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα ἥμεθα, - εἰς ἑκάστην θύραν εἶναι φρουρός, - ἕκαστον τεῦχος τιμᾶται πέντε δραχμῶν**· ‖ κ. νεώτ. συχν. ὁ ἑν. συντάσσεται μετὰ ρ. ἐν πληθ. [προτασσομένου συνήθ. τοῦ ρ.] : Ἰλ.Α 606 **ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος**, Πλάτ.Πρωτ.327E **καθ᾽ ὅσον δύνανται ἕκαστος, - ἐλάβομεν ἕκαστος ἰδιαιτέραν πρόσκλησιν, - πωλοῦνται ἕκαστον τεῦχος χωριστά**· ‖ ἐνίοτε ὁ ἑνικὸς κ. μετὰ ὀνόμ. ἢ ἀντων. κτ. πληθ. ἐκφερομένων **πρὸς ἔκφρασιν** οὕτω τοῦ ὅλου [συντακτ. σχῆμα καθ᾽ ὅλον καὶ μέρος] : Ἰλ.Η 215 **Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον** [τὸν κάθε Τρῶα, δθ. ὅλους τοὺς Τρῶας], Αἰσχ.Πέρσ.135 **Περσίδες δ᾽ ἁβροπενθεῖς ἑκάστα.. λείπεται**· ‖ κ. νεώτ. συνήθ. ὁ ἑν. μετὰ γενικῆς τοῦ ὅλου [διαιρετικῆς], νεώτ. κ. μετὰ γεν. ἔμπροθ. [ἐκ] ἢ αἰτ. ἔμπροθ. [ἀπό] : Σόλ.π.Ἀριστλ. Ἀθ.12,3 **κἀδόκουν ἕκαστος αὐτῶν ὄλβον εὑρήσειν πολύν, - ἕκαστος τῶν ὑποψηφίων ἢ ἐκ τῶν ὑποψηφίων ἢ ἀπὸ τοὺς ὑποψηφίους**· ‖ φρ. **ὅστις ἕκαστος** = πᾶς ὅστις : Ἡσίοδ.Θ 459 **καὶ τοὺς μὲν κατέπινε.. ὅστις ἕκαστος νηδύος ἐξ ἱερῆς.. ἵκοιτο**· **2**) ἐνίοτε ὁ ἑν. τίθεται ἐν συμφωνίᾳ μετὰ ἐνάρθρου οὐσ., οὗ συνήθ. προτάσσεται : Ἰσοκρ. 12,211 **καθ᾽ ἑκάστην τὴν ἡμέραν** [καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν], Πλάτ.Φαῖδρ.274E **περὶ ἑκάστης τῆς τέχνης**· ‖ σπανιώτ. ἐπιτάσσεται : Θουκ.5,49 **κατὰ τὸν ὁπλίτην ἕκαστον δύο μναῖ**· **3**) ὁ πληθ. **ἕκαστοι** καθεὶς ἐξ ὅλων, ἕνας ἕνας ὅλοι : Πλάτ. Νόμ.799A **ἐν οἷς χρόνοις καὶ οἷστισιν ἑκάστοις τῶν θεῶν**· **4**) ὁμ. πληθ. **ἕκαστοι** ἐπὶ πλήθους, ἕκαστος ἐκ δύο ἢ πλειόνων ὁμίλων ἢ μερῶν, ἑκάστη ὁμάς : Ὀδ.Ι 164, Ἡρ.1,169 **ἔμενον κατὰ χώρην ἕκαστοι**, Αἰσχ.Πρ.491 **καὶ δίαιταν ἥντιν᾽ ἔχουσ᾽ ἕκαστοι**, Θουκ.6,77 **τοὺς δὲ ὡς ἑκάστοις τι προσηνὲς λέγοντες δύνανται κακουργεῖν;**· **5**) συνήθ. πρὸς ἐπίτασιν τῆς ἐπιμεριστικῆς ἐννοίας ἐκφέρεται μετ᾽ ἄλλων ἀντωνυμιῶν, οἷον **εἷς ἕκαστος, αὐτὸς ἕκαστος, ἕκαστός τις** » Πίνδ.Ν 4,92 **ἔλπεταί τις ἕκαστος ἐξοχώτατα φάσθαι** [κάθε ἕνας], Ἡρ.5,13 **οἱ μὲν δὴ αὐτὰ ἕκαστα ἔλεγον**, Αἰσχ.Πρ.950 **ἀλλ᾽ αὔθ᾽ ἕκαστ᾽ ἔκφραζε** [παντο ἀκριβῶς, λεπτομερῶς], Σοφ.Ἀντ.262, Θουκ.3,45 **ὡς ἑκάστη τις κατέχεται ὑπ᾽ ἀνηκέστου τινὸς**· **6**) κ. νεώτ. ἔμπροθ., ἰδίως μετὰ τῆς κατά, καθένα μεμονωμένως, ἰδιαιτέρως, χωριστά : Πλάτ.Σοφ. 259B **καὶ τἆλλα δὴ καθ᾽ ἕκαστον οὕτω καὶ ξύμπαντα**· **7**) τὸ οὐδ. ὁμ. μετὰ τῆς κατὰ συνήθ. ἐνάρθρως, **τὸ καθ᾽ ἕκαστον** = τὸ ἐπὶ μέρους κ. κτ. πληθ. **τὸ καθ᾽ ἕκαστα** = τὰ ἐπὶ μέρους· ἀντίθ. τὸ [ἢ τὰ] καθόλου : Ἀριστλ.Φυσ.189a,6 **τὸ μὲν γὰρ καθόλου κατὰ τὸν λόγον γνώριμον, τὸ δὲ καθ᾽ ἕκαστον κατὰ τὴν αἴσθησιν**· **8**) δθ. τὸ οὐδ. κ. νεώτ. μ. κτ. πληθ., δημ. ἡνωμένως **καθέκαστα** αἱ λεπτομέρειαι, τῆς φρ. **καθ᾽ ἕκαστα** οὕτως ἐν τῇ νεωτ. κ. τῇ δημ. οὔσης ἐν χρ. μ. ὡς ἀκλ. οὐσ., ἐκφερομένης δὲ καὶ ἐνάρθρως μ. κτ. πληθ. : Πλούτ.Ἠθ.712A **οὕτω δεήσει γραμματικὸν ἑκάστῳ τὸ καθ᾽ ἕκαστον ἐξηγεῖσθαι, - ἡ σύμβασις ἐμελετήθη ἐν τοῖς καθ᾽ ἕκαστα, - δὲν θὰ ἐπεκταθῶ εἰς τὰ καθ᾽ ἕκαστα, - ὅταν μάθῃς τὰ καθέκαστα, θὰ μὲ δικαιώσῃς, - διηγήσου μας καθέκαστα** **9**) μτγν. κ. νεώτ. εἰδ. ἐπὶ χρόνου : **καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν** ἢ ἁπλῶς **καθ᾽ ἑκάστην** κατὰ πᾶσαν ἡμέραν, καθ᾽ ὅλας τὰς ἡμέρας, καθημερινῶς : Προκ.3,1,28,16 **ἀεὶ καθ᾽ ἑκάστην**, ΚΔ Ἑβρ.3,13 **καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν, - μᾶς ἐπισκέπτεται καθ᾽ ἑκάστην**· **10**) μετὰ τῆς παρά, **παρ᾽ ἕκαστον** ἐν ἑκάστῃ περιπτώσει : Πλάτ. Πρωτ.325D **παρ᾽ ἕκαστον καὶ ἔργον καὶ λόγον διδάσκοντες**, Πολύβ.3,57,4 **οὐ βουλόμενοι παρ᾽ ἕκαστα διασπᾶν τὴν διήγησιν**· **11**) μετὰ τοῦ ὡς καθ᾽ ἑν. οἷον **ὡς ἕκαστος** ἕκαστος καθ᾽ ἑαυτόν : Ἡρ.1,132 **τῶν δὲ ὡς ἑκάστῳ θύειν ἐθέλει**, Ἀριστλ.Πολ.1292a,12 **οὐχ ὡς ἕκαστος ἀλλὰ πάντες**· ‖ κ. κτ. πληθ. **ὡς ἕκαστοι** ἑκάστη ὁμὰς [ἢ μέρος] καθ᾽ ἑαυτήν : Ἡρ.6,79, Θουκ.1,15 **κατ᾽ ἀλλήλους δὲ μᾶλλον ὡς ἕκαστοι οἱ ἀστυγείτονες ἐπολέμουν**· **12**) μτγν. κ. νεώτ. σπαν. ἀντὶ τοῦ ἑκάτερος βλ.λ. : Διον.Ἀλ.Ρωμ.16,42) 3,2 **ἕκαστος τῶν ὑπάτων, - ἕκαστος τῶν συζύγων**.

ἑκάστοτε ἐπίρρ. κ. νεώτ. καθ' ἑκάστην φοράν, εἰς ἑκάστην περίπτωσιν, περίστασιν, κάθε φορά: Παρμ.16,1. Ἡσ.Ι,90 **τεύξεαι . . καὶ ἄλλου παντός, τοῦ ἂν ἑκάστοτε δέῃ**, Πλάτ.Πολ.393Β **ὅταν τὰς ῥήσεις ἑκάστοτε λέγῃ,-ὁ ἑκάστοτε προϊστάμενος, - ἀνανεοῦται τὸ ὕδωρ ἑκάστοτε·** ‖ σπον. μετ' ἄλλων χρονικῶν ἐπιρρ. : Ἀριστφ.Νεφ.1280 **ἀεὶ τὸν Δία ὕειν ὕδωρ ἑκάστοτε**, Πλάτ.Φίλ.58Α· ‖ ἵνα **ἑκάστοτε** ὁπότε δήποτε, ἐν ἑκάστῃ περιπτώσει : Ἡρ.8,115 **ἐπιτάσσων τῇσι πόλισι, ἵνα ἑκάστοτε γίνοιτο ἐλαύνων.**
ἑκαστοτέρω ἐπίρρ. μτγν. συγκρ. τοῦ ἑκὰς βλ.λ., ἄ. ἑκαστέρω : Θεόκρ.15,7 { ἀμφ. }.
ἑκατάβολος-ον ὁ μακρόθεν ἢ μακρὰν βαλλόμενος, δθ. κ. μακρὰν ἀκουόμενος : Τιμόθ.Πέρσ.249 ἑκατάβολε παιάν.
ἑκᾱτᾱβόλος-ον δωρ. τ. τοῦ ἑκατηβόλος βλ.λ., ὁ μακρὰν βάλλων : Πίνδ.Ο 9,5.
Ἑκάταιον (τὸ) ἄ. Ἑκαταῖον ἢ **Ἑκάτειον** ὡς οὐσ. τὸ οὐδ. τοῦ ἑκαταῖος βλ.λ.2).
ἑκαταῖος-α-ον ὁ τῆς Ἑκάτης, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Ἑκάτην : Σοφ.ἀπ.734 **τὰς ἑκαταίας μαγίδας δόρπων· 2)** τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. Ἑκαταῖον ἢ Ἑκάταιον ἢ Ἑκάτειον, ἄγαλμα ἢ ἱερόν τῆς Ἑκάτης ἐν τριόδοις ἢ ἐν προθύροις οἰκίας ἱδρυμένον : Ἀριστφ.Βάτρ.366 **ἢ κατατιλᾷ τῶν Ἑκαταίων· 3)** τὸ οὐδ. πληθ. **Ἑκαταῖα** ὡς οὐσ. τὰ προσφερόμενα τῇ Ἑκάτῃ, θυσία πρὸς τὴν Ἑκάτην· ΕΜ 626,44 «ὀξυθύμια, τὰ καθάρματα τῶν νεκρῶν, ἃ δὴ καὶ Ἑκαταῖα λέγονται»· ‖ εἰδ. φρ. **Ἑκαταῖα κατεσθίειν** ἐπὶ παντὸς αἰσχροῦ καὶ ἀκαθάρτου : Δημ.1269 **τούτους τά τε Ἑκαταῖα κατεσθίειν, καὶ τοὺς ὄρχεις τοὺς ἐκ τῶν χοίρων . . συλλέγοντες ἑκάστοτε συνδειπνεῖν ἀλλήλοις· 4)** σχόλ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. **τὸ ἑκαταῖον** εἴδωλον, φάντασμα πεμπόμενον ὑπὸ τῆς Ἑκάτης : Σχόλ.Ἀπολλ.Ρ 3,860.
ἑκάτειον (τὸ) ἄγαλμα ἢ ἱερὸν τῆς Ἑκάτης, ὁ. Ἑκάταιον βλ.λ. : Ἀριστφ.Λυσ.64 **ἡ γοῦν Θεαγένους ὡς δεῦρ' ἰοῦσα θοὐκάτειον ἤρετο.**
ἑκατεράκις ἐπίρρ. καὶ τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην φοράν, καὶ τὰς δύο φοράς· Ἡσ. «ἑκατεράκις, δίς» : Ξεν.ΚΠ 4,6,4· **2)** μτγν. καὶ πρὸς τὰς δύο, πρὸς ἀμφοτέρας τὰς διευθύνσεις : Γαλ.Χρ.Μορ.8,7.
ἑκατέρη ἐπίρρ. Ἐπιγρ. Κρήτης, ἐν ἑκατέρᾳ πλευρᾷ.
ἑκάτερθε ἐπίρρ. κ. πρὸ φωνήεντος **ἑκάτερθεν**, ποι. κ. μτγν. Ιων. ἀντὶ ἑκατέρωθεν βλ.λ., ἐξ ἑκατέρου μέρους : Ἰλ.Λ 37 **κυάνεοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχατο προτὶ δειρὴν τρεῖς ἑκάτερθ'**, Ἀρετ. Χρον.Παθ.2,3 **ἐμπεφύκασι δὲ οἵδε τοῖσι ὤμοισι τῆς κύστιος ἑκάτερθεν·** ‖ ὁμ.μετὰ γεν. : Ὀδ.Ζ 263 **καλὸς δὲ λιμὴν ἑκάτερθε πόληος.**
ἑκατερίς-ίδος (ἡ) εἶδος πηδηκτοῦ χοροῦ, καθ' ὃν ὁ ὀρχούμενος ἔπληττε τὰ ἰσχία αὐτοῦ ἐναλλὰξ διὰ τῶν πτερνῶν ἢ τῶν χειρῶν· πρβλ. ἑκατερῶ : Πολυδ.4,102 **ἑκατερίδες δὲ καὶ θερμαστρίδες ἔντονα πηδήματα.**
ἑκατερομάσχαλος (ὁ) μτγν. ἐπὶ ἐνδύματος, ὁ ἑκατέρωθεν ἔχων χειρίδας, ἐκεῖνος οὗ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν ὤμων κρέμανται πρὸς τὰ κάτω χειρίδες : Πολυδ.2,138 **ἀφ' ὧν** { μασχολῶν } **ὁ . . ἑκατερομάσχαλος καὶ ἑτερομάσχαλος χιτών.**
ἑκάτερος-α-ον κ. μσν. κ. νεώτ. καθεὶς ἐκ τῶν δύο, ἰδιαιτέρως, κεχωρισμένως, καθ' ἑαυτόν, κάθε ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο χωριστά, ἀντίθ. ἀμφότεροι : Λυσ.2,33, Πλάτ.Ἱππ.Μ 303Α **φῶμεν οὖν ἀμφότερα μὲν καλὰ εἶναι, ἑκάτερον δὲ μὴ φῶμεν;·** ‖ τιθέμενον μετ' οὐσ.. λαμβάνει τοῦτο σχεδὸν πάντοτε τὸ ἄρθρον : Θουκ.5,67 **καὶ οἱ ἱππῆς αὐτῶν, ἐφ' ἑκατέρῳ τῷ κέρᾳ·** ‖ μετ' ὀνομ. ἢ ἀντων. μετὰ γεν. : Θουκ.6,17 **ἀποχρήσασθε τῇ ἑκατέρου ἡμῶν ὠφελίᾳ**, Διόδ.Σ 4,10 **ἑκατέρᾳ τῶν χειρῶν τὸν αὐχένα σφίγξας·** ‖ σπανίως μετὰ ρ. κτ. πληθ. : Ξεν.ΚΠ 5,2,22 **ταῦτ' εἰπόντες ἀπῆλθον ἑκάτερος ἐπὶ τὰ προσήκοντα·** ‖ συνήθ. τίθεται μετὰ ρ. κατὰ πληθ., ὅταν καθὲν τῶν μερῶν ἐκφέρεται κτ. πληθ. : Ἡρ.9,26, Πλάτ.Πολ.348Β **ὅσα ἑκάτεροι ἐν ἑκατέρῳ λέγομεν·** ‖ ἐνίοτε ἐπαναλαμβάνεται ἀναφορικῶς πρὸς ἑκάτερον τῶν μερῶν : Πλάτ.Πολ.470D **ἐὰν ἑκάτεροι ἑκατέρων τέμνωσιν ἀγρούς·** ‖ μετὰ προθ. κ. ἄλλων μορίων : Θουκ.3,74 **ὡς ἑκάτεροι.. τὴν νύκτα ἐν φυλακῇ ἦσαν**, Ξεν.Ἀν.5,6,7 **τῆς ὁδοῦ καθ' ἑκάτερά ἐστιν ὑψηλά**, Λουκ.Ἐρωτ.14 **ἐξ ἑκατέρων τύπων·** ‖ **ἐξ ἑκατέρου** ἑκατέρωθεν : ΕΜ 409,39 **κάθηνται δὲ τρεῖς ἐπὶ τῆς ἁμάξης· μέση μὲν ἡ νύμφη, ἐξ ἑκατέρου δὲ ὁ νυμφίος καὶ ὁ πάροχος·** ‖ μτγν. ὁμ. **παρ' ἑκάτερα** ἑκατέρωθεν : Φίλ.Μηχ.147,11 **ἐν ταῖς παρ' ἑκάτερα τῆς μέσης γωνίας· 2)** μτγν. ἀντὶ ἕκαστος : Λουκ.Ἀλέξ.49 **ἐτέλουν γὰρ οἱ ἐξηγηταὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ τάλαντον. . ἑκάτερος.**
ἑκατέρω ἐπίρρ. Ἐπιγρ. ἐν ἑκοτέρῳ μέρει : Ἐπιγρ. **τὰς ἑκατέρω τραπέζας.**
ἑκατερῶ-έω ἐπὶ ὀρχήσεως, **πηδῶ πλήττων τὰ ἰσχία** μου ἐναλλὰξ διὰ ἑκατέρων τῶν **πτερνῶν**· Ἡσ. «ἑκατερεῖν· τὸ πρὸς τὰ ἰσχία πηδᾶν ἑκατέραις ταῖς πτέρναις»· πρβλ. ἑκατερίς.
ἑκατέρωθεν ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ. ἐξ ἑκατέρου μέρους, ἐξ ἑκάστου τῶν δύο μερῶν ἢ πλευρῶν, ἀπὸ τὸ ἕνα καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἀπὸ τὶς δυὸ μεριές : Ἡρ.3,102 **σειρηφόρον μὲν ἑκατέρωθεν ἔρσενα παρέλκειν, θήλεαν δὲ ἐς μέσον**, Θουκ.2,75 **παρῳκοδόμουν ἑκατέρωθεν·** ‖ κ.μσν. κ. νεώτ. μετὰ γεν. : Θουκ.3,6 **ἐτείχισαν στρατόπεδα δύο ἑκατέρωθεν τῆς πόλεως**, Πάπ. **ἑκατέρωθεν τῶν μερῶν** { ἐκ τῶν δύο μερῶν τῆς ὁδοῦ }, - **ἑκατέρωθεν τοῦ ποταμοῦ·** ‖ μσν. ἐν ἑκατέρῳ ἄκρῳ : Γεωπ.5,27,4 **χάρακας ἑκατέρωθεν ὀξύνειν· 2)** μτγν., πάπ. κ. νεώτ. ἐπὶ ἀτόμων, ὁμάδων, παρατάξεων κττ., ἐξ ἑκατέρου ἀτόμου ἢ ἐξ ἑκατέρας ὁμάδος, παρατάξεως κττ., ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἀπὸ τὰ δύο μέρη : Ἡρωδιαν. Ἱστ.1,12,9 **πολλῶν δὲ ἑκατέρωθεν πιπτόντων**, Πάπ. **μετὰ τὰ ἑκατέρωθεν λεχθέντα, - ἡ ἐκδηλουμένη ἑκατέρωθεν ἀδιαλλαξία·** ‖ μτγν. εἰδ. **καὶ πρὸς** πατρὸς καὶ πρὸς μητρός : Πολυδ.8,85.
ἑκατέρωθι ἐπίρρ. εἰς ἕκαστον τῶν δύο **μερῶν** : Πίνδ.Ο 2,76 **ἑκατέρωθι μείναντες**, Ἡρ.2,19, Ἀριστλ. Ἀθ.54,8 **οἵ τά τε Διονύσια ποιοῦσι ἑκατέρωθι**, ΔίωνΚ 43,1 **συνάρχοντα ἑκατέρωθι προσείλετο** { δι' ἑκατέραν ἀρχήν }.
ἑκατέρως ἐπίρρ. καθ' ἑκάτερον τρόπον, καὶ κατὰ τοὺς δύο τρόπους : Πλάτ.Νόμ.895Β **μῶν οὖν οὐ ταυτὸν ἑκατέρως προσαγορεύομεν· 2)** μτγν. Ἐπιγρ. εἰδ. εἰς ἀμφοτέρας τὰς γλώσσας, **ἤτοι τὴν** ἑλληνικὴν καὶ τὴν λατινικήν.
ἑκατέρωσε ἐπίρρ. πρὸς **ἑκάτερα τὰ μέρη** : Ξεν.Ἀν.1,8,14 **ἑκατέρωσε ἀποβλέπων εἴς τε τοὺς πολεμίους καὶ τοὺς φίλους· 2)** καθ' ἑκάτερον μέρος : Πλάτ.Φαίδ.112Ε **δυνατὸν δ' ἐστὶν ἑκατέρωσε μέχρι τοῦ μέσου καθιέναι.**
ἑκάτη (ἡ) { **ἕκατος - ἑκάς** } ἡ μακρὰν ἐξικνουμένη, ὡς οὐσ. ὄνομα ἀρχαίας ἑλληνικῆς θεότητος, θυγατρὸς τοῦ Πέρσου καὶ τῆς Ἀστερίας, προϊσταμένης τῶν ἀγνιστικῶν τελετῶν καὶ προστατρίας τῶν ἀρτιγενῶν βρεφῶν : Ἡσίοδ.Θ 411· **2) Ἑκάτης δεῖπνον** θυσία πρὸς τὴν Ἑκάτην **ἐκ τροφίμων** τινῶν ὑπὸ τῶν πλουσίων κατὰ νουμηνίαν νύκτωρ **ἐν** ταῖς τριόδοις ἀφιεμένη, ἣν **ἐρχόμενοι οἱ πένητες** κατήσθιον : Ἀριστφ.Πλ.594, Σχόλ.αὐτόθι, Πλούτ. Ἠθ.280Β· **3)** Ἡσ. «Ἑκάτης ἄγαλμα· **τὰς κύνας** οὕτω φασί, διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι Ἑκάτῃ **κύνας**»· **4)** Ἡσ. «ξύλον ἐν τοῖς φυλακίοις, **ᾧ τοὺς κακούργους** προσδεσμεύοντες ἐμαστίγουν».

ἑκάτη θηλ. τοῦ ἕκατος βλ.λ. ὡς ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος : Αἰσχ.Ἱκ.676 **Ἄρτεμιν δ᾽ ἑκάταν γυναικων λόχους ἐμφορεύειν.**

ἑκᾱτηβελέτης (ὁ), θηλ. **ἑκατηβελέτις** ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ μακρὰν βάλλων ἢ κτ. δ. ἑρμ. ὁ κατὰ βούλησιν βάλλων· πρβλ. ἑκάεργος : Ἰλ.Α 75 **μῆνιν Ἀπόλλωνος, ἑκατηβελέταο ἄνακτος,** Ἡσίοδ.Α 100 **Φοίβου Ἀπόλλωνος, ἑκατηβελέταο·** ‖ ὡς οὐσ. ὁ Ἀπόλλων : Ὕμν.Ἀπολλ.157· **2)** τὸ θηλ. **ἑκατηβελέτις** ὡς πυθαγόρειον ὄνομα τοῦ ἀριθμοῦ ἕξ : Θεολ.Ἀριθμ.37.

ἑκᾱτηβόλος-ον, δωρ. **ἑκᾱτᾱβόλος** ἑκατηβελέτης βλ.λ. : Ἰλ.Α 370 **ἱερεὺς ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος,** Ἡσίοδ.Α 58· ‖ ὡς οὐσ. ὁ Ἀπόλλων : Ἰλ. Ο 231 **σοὶ δ᾽αὐτῷ μελέτω, Ἑκατηβόλε, φαίδιμος Ἕκτωρ·** ‖ ὁμ. ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος : Ὁμ.Ὕμν.9,6· ‖ ὁμ. ἐπὶ τῆς σελήνης : Σχόλ.Ἀριστφ.Θεσμ.80.

ἑκᾱτήσιος-α-ον μτγν. ὁ τῆς Ἑκάτης βλ.λς, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Ἑκάτην : Μαν.5, 302 **δόξαν ἔχει τέχνης ἑκατησίου εἵνεκα κέρδους,** Πολυδ.1,37· **2)** τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. **ἑκατήσιον** ἄγαλμα ἢ ἱερόν τῆς Ἑκάτης, ἄ. **ἑκάταιον** ἢ **ἑκάτειον** : Πλούτ.Ἠθ.193F **ἐνταῦθα δὴ . . ἑκατήσιον ἑστάναι·** **3)** Ἐπιγρ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. ὡς οὐσ. **ἑκατήσια** ἑορτὴ τῆς Ἑκάτης.

ἕκᾱτι δωρ. κ. τραγ. τ. τοῦ ἐπ. ἕκητι βλ.λ., ἕνεκα : Εὐρ.Ὀρ.26 **ἔκτεινεν· ὧν δ᾽ ἕκατι, παρθένῳ λέγειν οὐ καλόν.**

ἑκατίκιος Ἐπιγρ. ὁ τῆς Ἑκάτης, ἄ. ἑκατήσιος, ἑκατικὸς βλ.λ. : Ἐπιγρ. **λόγοις ἑκατικίοις ὁρκίσμασί τε ἀδραϊκοῖς** (sic).

ἑκατικός-ή-όν μτγν. ὁ τῆς Ἑκάτης, ὁ ἀναφερόμενος, ἀνήκων ἢ ἰδιάζων εἰς τὴν Ἑκάτην, ἄ. ἑκατήσιος : Μαρῖν.Πρόκλ.28 **φάσμασι μὲν ἑκατικοῖς φωτοειδέσιν αὐτοπτουμένοις ὡμίλησεν.**

ἑκατινός-ή-όν μτγν. ἄ. ἑκατικὸς βλ.λ. : Μαγ. Χρησμοὶ 74 **ἑκατινὸς στρόφαλος** (Ψελλ. « σφαῖρά ἐστι χρυσῆ, μέσον σάπφειρον περικλείουσα, διὰ ταυρείου στρεφομένη ἱμάντος, δι᾽ ὅλης αὐτῆς ἔχουσα χαρακτῆρας . . ὡς τῇ Ἑκάτῃ ἀνακείμενος »).

ἑκατόγγυιος-ον ὁ ἐξ ἑκατὸν μελῶν ἢ σωμάτων συνιστάμενος : Πίνδ.ἀπ.122,15 **φορβάδων κορᾶν ἀγέλαν ἑκατόγγυιον** (ὁμάδα ἑκατὸν κορασίων).

ἑκατογκάρανος-ον (κᾰρ) κ. **ἑκατόγκρανος** ὁ ἔχων ἑκατὸν κεφαλάς : Αἰσχ.Πρ.353 **δάϊον τέρας ἑκατογκάρανον πρὸς βίαν χειρούμενον Τυφῶνα θοῦρον** (δ.γρ ἑκατογκάρηνον).

ἑκατογκάρηνος-ον δ.γρ. τοῦ ἑκατογκάρανος βλ.λ. : Αἰσχ.Πρ.353.

ἑκατογκεφάλας (ὁ) κ. **ἑκατογκέφαλος** ὁ ἔχων ἑκατὸν κεφαλάς : Πίνδ.Ο 4,8 **ἶπον ἀνεμόεσσαν ἑκατογκεφάλα Τυφῶνος ὀβρίμου,** Ἀριστφ.Νεφ 336 **πλοκάμους θ᾽ ἑκατογκεφάλα Τυφῶ.**

ἑκατογκέφαλος-ον κ. μσν., νεώτ., δημ. **ἑκατοκέφαλος** ἑκατογκεφάλας βλ.λ. : Εὐρ.Ἡρ.883 **Γοργὼν ἑκατογκέφαλος,** Ἀριστφ.Βάτρ.473 **Ἔχιδνα θ᾽ ἑκατογκέφαλος,** Εὐστ.Ἰλ.123,41 **ἑκατογκέφαλον τὸν Τυφῶνα ὁ μῦθος . . ἔπλασε.**

ἑκατόγκρᾱνος-ον ἑκατογκάρανος βλ.λ., ὁ ἔχων ἑκατὸν κεφαλάς : Πίνδ.Π 8,16 **Τυφὼς Κίλιξ ἑκατόγκρανος οὔ νιν ἄλυξεν.**

ἑκατόγκρηπις-ιδος (ὁ,ἡ) μτγν. ὁ ἔχων ἑκατὸν κρηπῖδας, βάσεις : Ἰουλ.Ἐπιστ.24 **ναοὺς ἑκατοντάπεδους καὶ βωμοὺς ἑκατογκρήπιδας.**

ἑκατό(γ)γραμμον (τὸ) νεώτ.φυσ. μονὰς βάρους καὶ μάζης ἰσουμένη πρὸς ἑκατὸν γραμμάρια, τὸ δέκατον τοῦ χιλιογράμμου.

ἑκατόγχειρ-χειρος (ὁ,ἡ) κ. **νεώτ.** κ. **ἑκατόγχειρος** ὁ ἔχων ἑκατὸν χεῖρας ὡς ἐπίθ. ἰδίως τῶν Γιγάντων, Βριάρεω, Γύγου ἢ Γύου καὶ Κόττου : Πίνδ.Παιᾶν.8,31, Πλούτ.Μάρκελλ.17 **τοὺς δὲ μυθικοὺς ἑκατόγχειρας ὑπεραίρει τοσαῦτα.**

ἑκατόγχειρος (ὁ) κ. νεώτ. ὁ ἑκατόγχειρ βλ.λ. : Ἰλ.Α 402 **ὦχ᾽ ἑκατόγχειρον καλέσασ᾽ ἐς μακρὸν Ὄλυμπον, ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοί,** Παπαδ. Χριστ.Διηγ.27 (ἐκδ. Φέξη) **κάτω βράχος χιλίων ἑκατογχείρων ἀγκάλιασμα.**

ἑκατόζυγος-ον ἐπὶ πλοίου, ὁ ἔχων ἑκατὸν ζυγὰ ἤτοι ἑδώλια κωπηλατῶν, ὅθ. γεν. ὁ ἔχων μέγαν ἀριθμὸν κωπῶν : Ἰλ.Υ 247 **οὐδ᾽ ἂν νηῦς ἑκατόζυγος ἄχθος ἄροιτο.**

ἑκατόλιτρον (τὸ) νεώτ. φυσ. μονὰς ὄγκου καὶ χωρητικότητος ἰσουμένη πρὸς ἑκατὸν λίτρας.

ἑκατόλογα (τὰ) μσν. κ. δημ. κ. **κατόλογα** ὡς οὐσ. δημῶδές τι ᾆσμα ἐκ στίχων ἢ διστίχων συμποσουμένων κατ᾽ἀριθμητικὴν σειρὰν εἰς ἑκατόν.

ἑκατόμβαια (τά) τὸ οὐδ. πληθ. τοῦ ἑκατόμβοιος ὡς οὐσ., ἄ. ἑκατόμβοια βλ.λ.

ἑκατόμβαιος-ο-ον ἢ **ἑκατομβαῖος** ὁ δι᾽ ὃν τελοῦνται ἑκατόμβαι, εἰς ὃν προσφέρονται θυσίαι ἑκατόν βοῶν, ὡς ἐπίθ. τοῦ Διός καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος· Ἡσ. « ἑκατόμβαιος . . ὁ Ἀπόλλων παρὰ Ἀθηναίοις· καὶ Ζεύς »· **2)** Ἐπιγρ. ὄνομα μηνός τινος· πρβλ. ἑκατομβαιών· **3)** τὸ οὐδ. κτ. πληθ. ὡς οὐσ. **ἑκατόμβαια** τὰ ἄ. ἑκατόμβοια βλ.λ.

ἑκατομβαῖος-α-ον ὁ ἑκατόμβαιος βλ.λ.

ἑκατομβαιών-ῶνος (ὁ) ὁ μὴν καθ᾽ ὃν ἐτελοῦντο τὰ ἑκατόμβαια, ὁ πρῶτος μὴν τοῦ Ἀττικοῦ ἔτους μεταξὺ Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου, παλαιότ. Κρόνιος, ἐπίσης δὲ μὴν ἐν ἄλλαις πόλεσιν, οἷον ἐν Δήλῳ, Ἴμβρῳ, Μυκόνῳ, Νάξῳ, Σμύρνῃ : Ἀντιφ.6,44, Ἐπιγρ. Δήλου **μῆνα . . ἑκατομβαιῶνα.**

ἑκατόμβαττον (τὸ) νεώτ. φυσ. ἄ. κτ. διεθν. ὅρον **ἑκτοβάττ** μονὰς μετρήσεως τῆς ἠλεκτρικῆς δυνάμεως ἰσουμένη πρὸς ἑκατόν βάττ βλ.λ.

ἑκατομβεύς-έως (ὁ) Ἡσ. « μὴν π. Λακεδαιμονίοις, ἐν ᾧ τὰ Ὑακίνθια »· πρβλ. **ἑκατομβαιών.**

ἑκατόμβη (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. κυρίως θυσία ἑκατὸν βοῶν ἢ ἀξίας ἰσοτίμου πρὸς ἑκατὸν βοῦς, εἶτα δὲ πᾶσα μεγάλη καὶ πανηγυρικὴ θυσία, οὐ μόνον βοῶν ἀλλὰ καὶ αἰγῶν, προβάτων, ἐνίοτε μετ᾽ ἄλλων προσφορῶν : Ἰλ.Α 315, Πίνδ Π 10,33 **κλειτὰς ὄνων ἑκατόμβας,** Ἡρ.4,179 **ἄλλην τε ἑκατόμβην καὶ δὴ καὶ τρίποδα χάλκεον,** Ἐφιππ.8,4 **ᾠῶν ἑκατόμβη·** **2)** μτγν. κ. νεώτ., μτφ. ἀπώλεια πολλῶν ψυχῶν : Μέν.640 **ὅστις στρατηγεῖ μὴ στρατιώτης γενόμενος, οὗτος ἑκατόμβην ἐξάγει τοῖς πολεμίοις·** ‖ ὅθ. νεώτ. γεν. μέγας ἀριθμὸς ἀνθρωπίνων θυμάτων ἤτοι ἀπωλειῶν, οἷον ἐν πολέμῳ, σφαγαῖς, ναυαγίῳ κττ.· **3)** μτγν. ἰατρ. ὄνομα κολλυρίου τινός : Ἀλέξ.Τραλλ.2· **4)** Ἐπιγρ ἑορτὴ ἐν Γερόνθραις· **5)** νεώτ. μαθ. τὸ ἄ. πυθαγόρειον βλ.λ. θεώρημα.

ἑκατόμβιος-ον Ἐπιγρ. ὡς ἐπών. τοῦ Ἀπόλλωνος, ἄ. ἑκατόμβοιος βλ.λ. : Ἐπιγρ.Μυκόνου· **2)** τὸ ἀρσ. ἑκατόμβιος ὡς οὐσ. ὄνομα μηνὸς ἐν Ἅλῳ· πρβλ. ἑκατομβαιών· **3)** τὸ οὐδ. **ἑκατόμβιον** ὡς οὐσ. ἱεροφυλάκιον τοῦ Ἑκατομβίου Ἀπόλλωνος : Ἐπιγρ.Ὑαμπόλεως· **4)** τὸ οὐδ. πληθ. ὡς οὐσ. **ἑκατόμβια** ἄ. ἑκατόμβαια ἢ ἑκατόμβοια βλ.λ.

ἑκατομβοΐδιον (τὸ) Ἡσ. « ἑκατὸν βοῶν τιμή ».

ἑκατόμβοιος-ον ὁ ἔχων ἀξίαν ἑκατὸν βοῶν· ΕΜ 320,47 « ἑκατὸν βοῶν τιμῆς ἄξιος ἢ ἑκατὸν χρυσῶν νομισμάτων » (φερόντων παράστασιν βοός), Ἡσ. « **ἑκατόμβοιον,** ἑκατὸν βοῶν ἢ πολλοῦ ἄξιον » : Ἰλ.Β 449, αὐτ.Ζ 236 **τεύχε᾽ ἄμειβεν χρύσεα χαλκείων, ἑκατόμβοι᾽ ἐννεαβοίων·** **2)** τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. **ἑκατόμβοιον** ἀξία ἑκατὸν βοῶν, ἑκατὸν βόες : Ἰλ.Φ 79 **ἑκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον·** **3)** μτγν. κ. Ἐπιγρ. τὸ οὐδ. πληθ. ὡς οὐσ. **ἑκατόμβοια** ἑορτὴ καθ᾽ ἣν προσεφέροντο τοῖς θεοῖς ἑκατόμβαι, ἄ. ἑκατόμβαια, ἑκατόμβια : Στράβ.8,4,11.

ἑκατομβούοις Ἐπιγρ. δωρ. δοτ. ἀντὶ ἑκατομβοίοις : Ἐπιγρ. Ἄργους.

ἑκατόμμετρον (τὸ) νεώτ. μονὰς μήκους ἰσουμένη πρὸς ἑκατὸν μέτρα.

ἑκατο(μ)μύριο(ν) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. ὡς ἀπόλ. ἀριθμητικόν, ποσότης ἑκατὸν μυριάδων ἤτοι χιλίων χιλιάδων· **2)** συνεκδ. κατὰ πληθ. ἐπὶ πλήθους, μέγα ἢ ἄπειρον ποσόν ἢ πλῆθος : **ἑκατομ(μ)ύρια χαλίκια - κορέοι - λαός - κόσμος.**

ἑκατομμυριοστός-ή-όν νεώτ. ὡς τακτικόν ἀριθμητικόν, ὁ ἀντιστοιχῶν πρὸς τόν ἀριθμὸν ἑκατομμύριον· ‖ φρ. **δι᾿ ἑκατομμυριοστὴν φοράν** διὰ πολλοστὴν φοράν· **2)** τὸ οὐδ. **τὸ ἑκατομμυριοστόν** ὡς οὐσ. ἕκαστον τῶν μερῶν τοῦ εἰς ἓν ἑκατομμύριον διῃρημένου ὅλου : **χίλια ἑκατομμυριοστὰ τοῦ χιλιογράμμου ἀποτελοῦν ἓν γραμμάριον**· ‖ τὸ κατὰ ἓν ἑκατομμύριον φορὰς μικρότερον ἄλλου.

ἑκατομ(μ)υριοῦχος (-α)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἓν ἢ πλείονα ἑκατομμύρια δραχμῶν, φράγκων· ‖ ὀθ. γεν. ὁ πολὺ πλούσιος.

ἑκατόμπεδος-ον ὁ ἔχων μῆκος ἑκατὸν ποδῶν : Ἰλ.Ψ 164 **ποίησαν δὲ πυρὴν ἑκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα,** Πίνδ.Ι 5(6),22 **τέτμηνθ᾿ ἑκατόμπεδοι ἐν σχερῷ κέλευθοι,** Θουκ.3,68 **καὶ νεὼν ἑκατόμπεδον λίθινον ᾠκοδόμησαν**· ‖ Ἐπιγρ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. **τὸ Ἑκατόμπεδον** ἀρχαῖκός ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν· ΑΒ 247,24 « ἑκατόμπεδον· νεώς ἐστι τῆς Ἀθηνᾶς, ποδῶν ἑκατὸν ἐκ πάσης πλευρᾶς . . »· ‖ μτγν. ὁμ. τὸ οὐδ. ναός τις ἐν Δωδώνῃ : Πτολ.Γεωγρ.3,13,5.

ἑκατόμπηχυς-υ ὁ ἑκατὸν πήχεων· Ἡσ. « ἑκατόγχειρον κυρίως κατὰ τὸ μυθικὸν ἢ ἑκατόμπηχυν διὰ τὸ μέγεθος »· πρβλ. Ἀπολλ.Σοφ.Λεξ.Ὁμ.251.

ἑκατομπλασίων-ονος (ὁ,ἡ) ἑκατονταπλάσιος.

ἑκατόμποδος-ον ἐν κωδ. δ.γρ. ἀντὶ ἑκατόμπεδος βλ.λ. : Θουκ.3,68.

ἑκατόμπολις-ι ἐπὶ χωρῶν, ὁ ἔχων ἑκατὸν πόλεις : Ἰλ.Β 649 **οἳ Κρήτην ἑκατόμπολιν ἀμφενέμοντο,** Στράβ.Β,4,11 **τὸ δὲ παλαιὸν ἑκατόμπολίν φασιν αὐτὴν καλεῖσθαι** (τὴν Λακωνικήν).

ἑκατόμπους-οδος (ὁ,ἡ) ὁ ἔχων ἑκατὸν πόδας : Σοφ.ΟΚ 718 **ἑκατομπόδων Νηρῄδων.**

ἑκατομπτολίεθρος-ον ἑκατόμπολις βλ.λ. : Εὐρ. ἀπ.475 **ἀνάσσων Κρήτης ἑκατομπτολιέθρου.**

ἑκατόμπυλος-ον ἐπὶ πόλεως ἢ τείχους, ὁ ἔχων ἑκατὸν πύλας : Ἰλ.Ι 383 **Θήβας Αἰγυπτίας.., αἵ θ᾿ ἑκατόμπυλοί εἰσι,** Διον.Περ.249.

ἑκατομφόνια (τὰ) θυσία παρὰ Μεσσηνίοις, ἣν ἔθυεν ὁ φονεύσας ἑκατὸν πολεμίους : Παυσ.4,19,3.

ἑκατό(μ)φυλλον νεώτ.· βοταν. εἶδος μεγάλων ῥόδων οἱονεὶ ἐχόντων **ἑκατὸν φύλλα.**

ἑκᾰτό(ν) (οἱ, αἱ, τά, ἄκλ.) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἀρκαδ. **ἑκοτόν** (ἐν συνθέσει, ὁπότε συνήθ. σημαίνει πλεῖστοι, τὸ τελικὸν ν τρέπεται πρὸ τῶν οὐρανισκοφώνων εἰς γ : **ἑκατόγ-γυιος - ἑκατόγ-χειρος,** πρὸ δὲ τῶν χειλεοφώνων καὶ τοῦ μ εἰς μ : **ἑκατόμ-βοιος - ἑκατόμ-πεδος - ἑκατομ-μύριον**· ἐνίοτε ἀποβάλλεται : **ἑκατό-ζυγος,** συνηθέστ. γίνεται χρ. τοῦ τύπου **ἑκατοντα- : ἑκατοντα-κάρηνος - ἑκατοντα-ετής**) ἀπόλυτον ἀριθμητικὸν πρὸς δήλωσιν τῆς ποσότητος τῶν δέκα δεκάδων, παριστώμενον διὰ τῶν ἑξῆς συμβόλων· ἀττ. Η, ἑλλην. ρ´ ἢ Ρ´, λατ. C, ἀραβ. 100 : Ἰλ.Β 510 **ἐν δὲ ἑκάστῃ κοῦροι Βοιωτῶν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι βαῖνον,** Θουκ. 6,43 **ὁπλίταις δὲ τοῖς ξύμπασιν ἑκατὸν καὶ πεντακισχιλίοις,** ΔίωνΚ 54,26,6· **2)** εἰδ. περὶ τῆς παρὰ Καρχηδονίοις ἀρχῆς τῶν ἑκατὸν καὶ τεσσάρων : Ἀριστλ.Πολιτ.1273a,14 **καὶ τὴν τῶν ἑκατὸν ταύτας αἱρεῖσθαι τὴν μεγίστην ἀρχήν**· **3)** κ. νεώτ. κ. δημ. ὡς στρογγύλος ἀριθμὸς πρὸς ἔκφρασιν ἀορίστου πλήθους· πρβλ. μύριοι : Ἰλ.Β 448 **τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθονται,** αὐτ.Ξ 181, Ἡσιοδ.Ἔργ.130· ‖ νεώτ. κ. δημ. κατ᾿ ἐκφρ. ὑπερβολῆς πρὸς δήλωσιν τοῦ πλειστάκις ἐπαναληφθέντος κ. γεν. μεγάλου ἀριθμοῦ : **ἑκατὸ ὧρες περιμένω, - ἑκατὸ φορὲς τοῦ φώναξα, - ἑκατὸ δρόμους ἔκαμα**· **4)** νεώτ. κ. δημ. εἰδ. φρ. **ἐπὶ τοῖς ἑκατόν** κ. συντομώτ. τοῖς **ἑκατό(ν)** ἐν ἐπιρρ. χρ. πρὸς δήλωσιν τοῦ ἐπιτοκίου ἤτοι τῆς ἐπὶ ἑκάστων ἑκατὸν μονάδων προσθήκης ὡρισμένου ποσοστοῦ ὡς τόκου (συμβολικῶς %) : **πρὸς ἐννέα (ἐπὶ) τοῖς ἑκατὸν** (9 %)· ‖ καταχρηστ. καὶ ἐπὶ ἀφαιρέσεως ὡρισμένου ποσοστοῦ ἐπὶ ἑκάστων ἑκατὸν μονάδων : **ἐκδίδονται εἰσιτήρια μὲ ἔκπτωσιν πενῆντα τοῖς ἑκατόν**· **5)** νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἡλικίας, τὸ οὐδ. πληθ. ὡς οὐσ. τὸ ἑκατοστὸν ἔτος : **ὁ γέρος μου πέρασε τὰ ἑκατό**· ‖ ὁμ. ἐπὶ χρονολογίας : **τὸ ἑκατό(ν) μετὰ Χριστὸν** (τὸ ἑκατοστὸν ἔτος μ.Χ.)· **6)** δημ. **ὁ ἀριθμὸς ἢ τὸ νούμερο ἑκατὸ ἢ ἁπλῶς τὸ ἑκατό** τὸ ἀποχωρητήριον (διότι ἐπὶ τῆς θύρας του ἐπιγράφονται συνήθ. ἐν δημ. τόποις δύο ἢ τρία μηδενικά).

ἑκᾰτονδεκάρουρος (ὁ) πάπ. ὁ κατέχων **ἑκατὸν** δέκα ἀρούρας βλ.λ.

ἑκᾰτόνζυγος Ἡσ. ἑκατόζυγος.

ἑκᾰτονθήμερον (τὸ) νεώτ. χρονικὸν διάστημα, διάρκεια ἑκατὸν ἡμερῶν· ‖ εἰδ. ἡ ἑκατὸν ἡμέρας διαρκέσασα δευτέρα περίοδος τῆς βασιλείας τοῦ Μ. Ναπολέοντος.

ἑκᾰτονκαιπεντηκοντάχορδος-ον μσν. ὁ ἔχων ἑκατὸν πεντήκοντα χορδάς : Ἰγνάτ.π.Κουμαν.Ἀθησ. ἐν λ. **ἑ- λύρα** (περὶ τῶν 150 ψαλμῶν τοῦ Δαβίδ).

ἑκᾰτόνσεμνον Ἡσ. « πολύ, μέγα ».

ἑκᾰτονστάτηρον (τὸ) Ἐπιγρ. ποσὸν βάρους ἑκατὸν στατήρων βλ.λ.

ἑκᾰτόνστυλος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἑκατὸν στύλους· πρβλ. ἑκατόστυλος, ἑκατοντάστυλος : Ἱέρων Χρον.Εὐσεβ.π.Κουμαν.Ἀθησ.ἐν λ. **ἑ- θέατρον.**

ἑκᾰτοντάβαθμος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἑκατὸν βαθμούς, ὁ διῃρημένος εἰς ἑκατὸν βαθμούς : **ἑκατοντάβαθμον θερμόμετρον.**

ἑκᾰτοντάβιβλος-ον μτγν. ὁ ἐν ἑκατὸν βιβλίοις περιεχόμενος, ὁ ἔχων ἑκατὸν βιβλία : Γσλ.10,37.

ἑκᾰτοντᾰγράμμᾰτος-ον πάπ. ὁ ἔχων ἑκατὸν γράμματα, ὁ ἐξ ἑκατὸν γραμμάτων.

ἑκατοντάδοχος-ον μτγν. ὁ χωρῶν **ἑκατὸν** ἢ πολλούς : Ἰουλ.Ἐπιστ.180 **ἑκ- ἀνδρῶνας.**

ἑκᾰτοντάδραχμος-ον μτγν. κ. νεώτ. **ὁ ζυγίζων ἑκατὸν δραχμὰς** βλ.λ. : Γαλ.13,491· **2)** νεώτ. **ὁ ἔχων ἀξίαν ἑκατὸν δραχμῶν : ἑκ- ὁμολογίαι**· ‖ τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. **ἑκατοντάδραχμον** νόμισμα ἀξίας ἑκατὸν δραχμῶν, (ἑ)κατοστάρικο.

ἑκᾰτοντᾰεβδομηκονταπλᾰσίων-ονος-ον μτγν. ἑκατὸν ἑβδομηκοντάκις μείζων : Ὀλυμπ.Μετ.118,21.

ἑκατονταετηρικός-ή-όν νεώτ. ὁ εἰς τὴν ἑκατονταετηρίδα ἀναφερόμενος, ἀ. ἑκατονταετήριος : **ἑκατονταετηρικὸς ὕμνος ἢ ᾠδὴ** (carmen saeculare τοῦ Ὁρατίου).

ἑκατονταετήριος-ον νεώτ. ἑκατοντοετηρικός.

ἑκατονταετηρίς-ίδος (ἡ) κ. νεώτ., δημ. -ίδα περίοδος ἤτοι διάρκεια ἑκατὸν ἐτῶν, ἑκατονταετία· πρβλ. αἰών : Πλάτ.Πολ.615Α **τοῦτο δ᾿ εἶναι κατὰ ἑκατονταετηρίδα ἑκάστην, - ἀνάγεται εἰς τὴν ἕκτην μ.Χ. ἑκατονταετηρίδα**· **2)** νεώτ. κ. δημ. ἡμέρα συμπληρώσεως ἑκατὸν ἐτῶν ἀπό τινος γεγονότος : **γραμματόσημα τῆς ἑκ- τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως**· **3)** ὁμ. νεώτ. ἑορταὶ τελούμεναι ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἑκατονταετίας.

ἑκᾰτοντᾰέτηρος-ον μτγν. ὁ ἑκατὸν ἐτῶν, ὁ ἐξ ἑκατὸν ἐτῶν : Ὀρφ.Ἀργ.1105 **δώδεκα χιλιάδας μηνῶν ἑκατονταετήρους.**

ἑκατοντᾰετής-οῦς-ές κ. νεώτ. **ὁ** ἑκατὸν ἐτῶν, ὁ διαρκείας ἑκατὸν ἐτῶν : Πίνδ.Π 4,282 **ἐν δὲ βουλαῖς πρέσβυς ἐγκύρσαις ἑκατονταετεῖ βιοτᾷ, - ἑκατονταετὴς πόλεμος**· **2)** μτγν. κ. νεώτ.

ἐπὶ προσ., ὁ ἑκατοντούτης : ΠΔΓεν.17,17 **εἰ τῷ ἑκατονταετεῖ γενήσεται υἱός.**

ἑκᾰτοντᾰετία (ἡ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. περίοδος ἑκατὸν ἐτῶν, ἑκατονταετηρὶς βλ.λ. : Φίλ.1,101.

ἑκᾰτονταετίζω μσν. γίνομαι ἑκοτονταετής· πρβλ. χιλιοχρονίζω : Στουδ.Θεόδ.371Β.

ἑκᾰτοντάέτις-ίδος (ἡ) νεώτ. θηλ. τοῦ ἑκατονταετής, ἐπὶ γυναικός, ἡ ἑκατοντοῦτις.

ἑκᾰτονταθύσανος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἑκοτὸν θυσάνους, φοῦντες : Ἰουλ.Ἐπ.180 **τὴν ἑκατονταθύσσνον αἰγίδα τῷ Διὶ περιθεῖναι.**

ἑκᾰτοντάκαιεβδομηκονταπλάσίων-ονος-ον μτγν. ἑκατοντοεβδομηκονταπλασίων βλ.λ.

ἑκατοντακαιεικοσάκις ἐπίρρ. μτγν. ἑκατὸν εἴκοσι φοράς.

ἑκᾰτοντάκάρηνος-ον, δωρ. -**ᾶνος** ὁ ἔχων ἑκατὸν κάρας, κεφαλάς, ἅ. ἑκατόγκρανος : Πίνδ. Π 1,16 **Τυφὼς ἑκᾰτοντάκάρανος.**

ἑκατοντακεφάλας-α (ὁ) ὁ ἑκατοντακέφαλος βλ.λ. : Ἀριστφ.Νεφ.336 **ἑκατοντακεφάλα Τυφῶ.**

ἑκᾰτοντάκέφᾰλος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἑκατὸν κεφαλάς : Ἰουλ.Ἐπ.180 **τὸν γίγαντα τὸν ἑκατοντακέφαλον,** Σχόλ.Ἀριστφ.Εἰρ.755.

ἑκᾰτοντάκικαιεικοσάκι ἐπίρρ. μτγν. ἑκατὸν εἴκοσι φοράς : Πτολ.Μαθ.5,19.

ἑκατοντάκις ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἑκατὸν φοράς : Ἥρων Πνευμ.142 **ταῦτα ἑκατοντάκις ποιήσας, - ἑκατοντάκις πολλαπλάσιον.**

ἑκᾰτοντακισχίλιοι-αι-α μσν. κ.νεώτ. ἐπὶ προσ. κ. ἰδίως στρατιωτῶν, ἑκατὸν χιλιάδες : Θησ.Στεφ. ἐν λ., - **ἑκ- ἄνδρες.**

ἑκᾰτοντάκλινος-ον ἐπὶ οἴκου, ὁ ἔχων ἢ περιλαμβάνων ἑκατὸν κλίνας, ἀνάκλιντρα περὶ τὴν τράπεζαν : Ἀθήν.12,538C **οἶκος ἑκατοντάκλινος,** Ἰώσ.ΠΙ 5,4,4 **ξενῶνας ἑκατοντακλίνους.**

ἑκᾰτοντάκρηπις-ιδος (ὁ,ἡ) μτγν. ὁ ἔχων ἑκατὸν κρηπῖδας, βαθμίδας : Ἰουλ.Ἐπ.180 ἑ- **βωμοί.**

ἑκᾰταντάλαντια (ἡ) ἐν περιληπτικῇ ἐκφρ. ποσὸν ἑκατὸν ταλάντων : Πολυδ.9,52.

ἑκᾰτοντάλαντος-ον ὁ ἔχων βάρος ἢ ἀξίαν ἑκατὸν ταλάντων : Ἀριστφ.Ἱππ.442 **φεύξει γραφὰς ἑκατονταλάντους τέτταρας.**

ἑκᾰτοντάλιθος-ον μσν. ὁ συνιστάμενος ἐκ ποικιλοστίκτου μαρμάρου : ΚΠορφ.Ἔκθ.372C **ἕτερος λάρναξ ἀπὸ λίθου Σαγαρινοῦ ἑκατοντάλιθος.**

ἑκᾰτοντάμαχος-ον μτγν. ὁ μαχόμενος ἢ ὁ ἱκανὸς νὰ μάχεται πρὸς ἑκατὸν ἄνδρας : Ἰώσ.ΑΙ 13,12,5 **εἶχε τοὺς προμαχομένους ὀκτακισχιλίους, οὓς ἑκατονταμάχους ἐκάλεσε.**

ἑκᾰτοντάμιγμα-ατος (τὸ) μτγν. σύνθετόν τι φάρμακον : Γαλ.14,152.

ἑκᾰτόντανδρος-ον μτγν. ὁ ἐξ ἑκατὸν ἀνδρῶν συνιστάμενος : Ἰουλ.Ἐπ.180 **καὶ φαιδρύνει τὴν ἑκατόνταvδρον λοχαγίαν.**

ἑκᾰτοντάπεδος-ον μτγν. ἑκατόμπεδος βλ.λ.: Ἰουλ.Ἐπ.180 **ἑκ- νεώς.**

ἑκᾰτοντάπελος-ον μσν. δ. γρ. ἀντὶ ἑκατονταπέμπελος βλ.λ.

ἑκᾰτοντάπέμπελος-ον μσν. ὑπέργηρως, ἐσχατόγηρως : Εὐμάθ.Ὑσμ.4,125 **καί τις ἀνὴρ ἑκατονταπέμπελος παρακάθηται τῇ φλογί.**

ἑκᾰτοντάπηχυς-υ μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων μῆκος κ. γεν. ἔκτοσιν ἑκατὸν πήχεων : Ἰώσ.ΠΙ 2,10,2, - **ποταμὸς ἑκατοντάπηχυς κατὰ τὸ πλάτος.**

ἑκᾰτοντάπλάσιάζω μτγν. κ. νεώτ. πολλαπλασιάζω ἐπὶ ἑκοτόν, κάμνω τι ἑκατὸν φορὰς μεγαλύτερον : Ὠριγ.Μαρτ.Προτρεπτ.176.

ἑκᾰτοντάπλᾰσιασμός (ὁ) μτγν.κ.νεώτ. ὁ πολλαπλασιασμὸς ἐπὶ ἑκατόν, τὸ γίνεσθαί τι ἑκατονταπλάσιον βλ.λ. : Ὠριγ.Μαρτ.Προτρεπτ.177.

ἑκᾰτοντάπλάσιος (-α)-ο(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ., νεώτ. θηλ. κ. -ία, ὁ ἑκατοντάκις περισσότερος ἢ μεγαλύτερος ἄλλου τινὸς ἢ ἑαυτοῦ, ἑκατονταπλοῦς, ἅ. ἑκατονταπλοσίων βλ.λ : Σιμπλίκ.Φυσ. 1115,33· || νεώτ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. **ἑκατονταπλάσιον** ἑκατονταπλασία ποσότης.

ἑκᾰτοντάπλασίων-ονος-ον ὁ ἑκατονταπλάσιος βλ.λ., μετὰ γεν. : Ξεν.Οἰκ.2,3 **οἶδα ὅτι πλέον ἂν εὕροι ἢ ἑκατονταπλασίονα τούτου·** || μτγν. ἄνευ γεν. : ΠΔΒασ.2,24,3, ΚΔΛουκ.8,8 **καὶ φυὲν ἐποίησε καρπὸν ἑκατονταπλασίονα.**

ἑκᾰτοντάπλασίως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἑκατοντάκις περισσότερον, ἑκατὸν φορὰς ἐπὶ πλέον: ΠΔΠαραλ.1,21,3 **ὡς αὐτοὶ ἑκατονταπλασίως.**

ἑκᾰτοντάπλεθρος-ον μτγν. ὁ ἐξ ἑκατὸν πλέθρων συγκείμενος, ἀποτελούμενος : Ἰουλ.Ἐπ.180 **τὰς ἀρούρας τὰς ἑκατονταπλέθρους.**

ἑκατονταπλοῦς-ῆ-οῦν νεώτ. ὁ ἐξ ἑκατὸν ὁμοίων μερῶν συγκείμενος· **2)** ἑκατονταπλάσιος βλ.λ.· || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. **ἑκατονταπλοῦν** τὸ ἑκατονταπλάσιον βλ.λ.

ἑκᾰτοντάπολις-ι μτγν. ἑκατόμπολις βλ.λ. : Στράβ.10,4,15 **οὔτε κατὰ τὰ Τρωικὰ . . ἑκατοντάπολιν ὑπάρξαι τὴν Κρήτην.**

ἑκατονταπυλιανή (ἡ) δημ. ὡς προσηγορία ναῶν τῆς Θεοτόκου ἐν ταῖς νήσοις τοῦ Αἰγαίου, ἰδίως τοῦ ἐν Πάρῳ (κατά τινας ἐκ τοῦ τοπωνυμικοῦ προσδιορισμοῦ κατωπολιανή).

ἑκατοντάπυλος-ον μτγν. κ. Ἐπιγρ. ἑκατόμπυλος βλ.λ. : ΑΠ 7,7 **Θήβη ἑκατόμπυλος,** Ἐπιγρ.

ἑκᾰτονταπυλάουσα (ἡ) μσν. ἡ ἑκατόμπυλος, μ. κτ. πληθ. : Ἑρμονιακ.Ἰλ.Ζ 32 (ἐκδ.Μαυρ.) **ἑκατοντάπυλοῦσσαι Θῆβαι.**

ἑκατοντάρουρος-ον πάπ. ὁ κατέχων ἑκατὸν ἀρούρας βλ.λ. ἢ ὁ ἐκτάσεως ἑκατὸν ἀρουρῶν.

ἑκᾰτοντάρχης-ου (ὁ) κ. μσν. ἀρχηγὸς ἑκατὸν ἀνδρῶν : Ἡρ.7,81 **ἑκατοντάρχας δὲ καὶ δεκάρχας οἱ μυριάρχαι,** Αἰσχ.ἀπ.182· **2)** μτγν. ἐπὶ τοῦ διοικοῦντος λόχον Ῥωμαίων στρατιωτῶν, ὁ κεντυρίων, λοχαγός : ΚΔΠράξ.10,1 **ἑκατοντάρχης ἐκ σπείρης τῆς καλουμένης Ἰταλικῆς· 3)** μτγν. ταξίαρχος βλ.λ. : Ἀσκληπιόδ.Τακτ.2,8· **4)** μσν. κατηγορία τις μάντεων : Καν.Συνόδ.ἐν Τρούλλῳ 61 **οἱ μάντεσιν ἑαυτοὺς ἐπιδιδόντες ἢ τοῖς λεγομένοις ἑκατοντάρχαις ἢ τισὶ τοιούτοις.**

ἑκατονταρχία (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. τὸ ἔργον, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἑκατοντάρχου βλ.λ. καὶ ἡ διάρκεια αὐτοῦ : Ὀνήσανδρ.34,2, ΔίωνΚ 78,5· || ἡ ἐξουσία τοῦ ἑκατοντάρχου : Ἰώσ.ΠΙ 3,6,2, Φίλ.2,33· **2)** λόχος ἐξ ἑκατὸν στρατιωτῶν : ΔίωνΚ 48,42 **δύο τε ἑκ- ἐδεκάτευσε·** || σῶμα ἐξ ἑκατὸν εἴκοσιν ὀκτὼ ἐλαφρῶς ὡπλισμένων : Ἀσκληπιόδ. Τακτ.6,3· || νεώτ. ὑποδιαίρεσις τῶν ἀρχαίων Ῥωμαίων πολιτῶν, μτφρ. τοῦ λοτ. centuria.

ἑκατοντάρχιον (τὸ) μτγν. κολλύριόν τι : Ἀέτ.7,11.

ἑκᾰτόνταρχος (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ. ἑκατοντάρχης βλ.λ. : Ξεν.ΚΠ 5,3,41 **τοὺς ἑκατοντάρχους τῶν ἱππέων,** ΚΔΜατθ.8,5 **προσῆλθεν αὐτῷ ἑκατόνταρχος.**

ἑκᾰτονταρχῶ-έω μτγν. εἶμαι ἑκατόνταρχος, ἀσκῶ ἐξουσίαν ἑκατοντάρχου βλ.λ. : ΔίωνΚ 67,13 **καίπερ ἑκατονταρχηκότα.**

ἑκᾰτοντάς-άδος (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀριθμὸς ἑκοτόν, ἡ ποσότης τοῦ ἀριθμοῦ ἑκοτόν, σύνολον ἑκατὸν ὁμοειδῶν ὄντων : Ἡρ.7,184 **ἑκατοντάδες ἓξ καὶ δεκάς,** Λουκ.Ἑρμοτ.56 **ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας βιβλίων ἕκαστοι συγγεγράφασιν, - ἑκατοντὰς ἀνθρώπων - βιβλίων.**

ἑκατοντάστυλος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἑκατὸν στύλους : Ἀριστέ.Ἰ 116.

ἑκᾰτοντάτρίκλινος-ον ὡς δ.γρ. ἀντὶ ἑκατοντάκλινος βλ.λ. : Ἰώσ.ΠΙ 5,4,4.

ἑκᾰτοντάφυλλος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἑκατὸν φύλλα ἢ πέταλα : Θεόφρ.Φἱ 6,6,4 **ἔνια γὰρ εἶναί φασιν (ῥόδα) ἃ καὶ καλοῦσιν ἑκατοντάφυλλα.**

ἑκᾰτοντάχειρ-χειρος (ὁ,ἡ) μτγν. **ἅ.** ἑκατόγχειρ βλ.λ. : Πλουτ.'Ηθ.478F.

ἑκᾰτοντάχειρος-ον μτγν. ἑκατοντάχειρ βλ.λ. : 'Αθανάσ.1,20 **τοῦ ἑκατονταχείρου Αἰγαίωνος.**

ἑκᾰτοντάχοος-ον κ. συνηρ. **ἑκατοντάχους-ουν** ὁ φέρων ἑκατὸν χόας, ὁ φέρων ἑκατονταπλάσιον καρπόν : Θεόφρ.ΦΙ 8,7,4, Στράβ.15,3,11.

ἑκᾰτοντάχρους-ουν μσν. ὁ ἔχων ἑκατόν ἤτοι πολλὰ χρώματα, πολύχρωμος : Εὐμάθ.'Υσμ.1,9 **λίθος ἑκατοντάχρους ἐκ Θετταλῆς λίθου.**

ἑκᾰτοντέριφας-ον 'Επιγρ. ἐπὶ θυσίας, **ὁ ἐξ** ἑκατὸν ἐρίφων.

ἑκᾰτοντεσσαράκοστος-ον μσν. **ἑκατοστὸς** τεσσαρακοστός : Τζέτζ.Χιλ.6,603.

ἑκᾰτοντόπυλας-ον μτγν. ἑκατοντάπυλος βλ.λ. : 'Ηρώδ. ἢ Μάρκελλ. ἐν ΑΠ Παράρτ.50Ε **'Ρώμης ἑκατοντοπύλοιο.**

ἑκατοντόργυιος-ον ὁ ἔχων ὕφος ἑκατὸν ὀργυιῶν : Πίνδ.ἀπ. 1 π.Σχολ.'Αράτ.Φαιν.1282.

ἑκατοντορόγυιος-ον ὁ μετρῶν ἑκατὸν ὀργυιάς, ἄ. ἑκατοντόργυιος : 'Αριστφ.'Ορν.1131 **τὸ δὲ μῆκός ἐστι . . ἑκατοντορόγυιον.**

ἑκᾰτόντορος-ον ὁ ἔχων ἑκατὸν κώπας : Βακχ. 16,17 (ἔκδ. Μπλάς) **κέλευσέ θ' ἑκατόντορον σχὲν εὐδαίδαλον νᾶα,** Πολυδ.1,82.

ἑκᾰτοντούτης-ου (ὁ) μτγν. κ. νεώτ., θηλ. **-οῦτις** ὁ ἔχων ἡλικίαν ἑκατὸν ἐτῶν : Λουκ.Μακρόβ.14.

ἑκᾰτοντοῦτις-ιδος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ., θηλ. **τοῦ** ἑκατοντούτης βλ.λ. : 'Αθήν.14,697Ε.

ἑκᾰτοντόφθαλμος-ον μσν. ὁ ἔχων ἑκατὸν ὀφθαλμούς : Μαλάλ.'Ι 69,20 **῎Αργος ὃν ἐκ-ἐκάλουν.**

ἕκατος συγκεκ. τ. τοῦ ἑκατηβόλος βλ.λ. : 'Ιλ.Η 83 **προτὶ νηὸν 'Απόλλωνος ἑκάτοιο.**

ἑκαταστάρα (ἡ) δημ. θηλ. τοῦ **ἑκατοστάρης** βλ.λ., ἡ ἑκατοντοῦτις : **ἡ γιαγιὰ εἶναι ἑκατοστάρα.**

ἑκατοσταράκι (τὸ) δημ. ὑποκορ. τοῦ ἑκατοστάρι βλ.λ., κυρ. ὡς μέτρον χωρητικότητος, δοχεῖον περιεκτικὸν ποσότητος ἑκατὸν δραμίων ὑγροῦ τινος· **2)** συνεκδ. τὸ εἰς οἶνον ἢ ἄλλο ποτὸν περιεχόμενον τοῦ δοχείου τούτου.

ἑκατοστάρης-α δημ. ἑκατοντούτης βλ.λ.

(ἑ)κατοστάρι (τό) δημ. οὐδ. τοῦ **ἑκατοστάρης** βλ.λ., ὡς μέτρον χωρητικότητος, δοχεῖον, συνήθ. ἐκ λευκοσιδήρου, περιλαμβάνον ἑκατὸν δράμια ὑγροῦ τινος, **ἅ.** ἑκατοστάρικο βλ.λ.· **2)** συνεκδ. τὸ εἰς οἶνον ἢ ἄλλο ποτὸν περιεχόμενον τοῦ δοχείου τούτου : **ἕνα ἑκατοστάρι στὰ δύο· 3)** σταθμὸς βάρους ἑκατὸν δραμίων· **4)** νόμισμα ἀξίας ἑκατὸν δραχμῶν, ἑκατοστάρικο.

ἑκατοσταριά (ἡ) δημ. πάντοτε ἐν συνεκφορᾷ μετὰ τοῦ **μιὰ** ἢ **καμιά** περίπου ἤτοι ἐπὶ πλέον ἢ ἔλαττον τῶν ἑκατόν, περὶ τὴν ἑκατοντάδα.

ἑκατοστάρικος-η-ο δημ. κ. **κατοστ-** **ὁ** περιέχων ἑκατὸν μονάδας, εἰδ. ἐπὶ μέτρου, **ὁ** χωρῶν ἢ **ὁ** ζυγίζων ἑκατὸν δράμια : **ἑκατοστάρικο ποτήρι· 2)** τὸ οὐδ. **(ἑ)κατοστάρικο** ὡς οὐσ. χαρτονόμισμα ἀξίας ἑκατὸν δραχμῶν.

ἑκατοστεύω μτγν. φέρω τι ἑκατοντοπλάσιον : ΠΔ Γέν.26,12 **καὶ εὗρεν ἐν τῷ ἐνιαυτῷ ἐκείνῳ ἑκατοστεύουσαν κριθήν,** Μηναῖ.1,4 'Ωδ.8 **εὐσεβείας ἄσταχυν ἑκατοστεύοντα.**

ἑκᾰτοστή (ἡ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., θηλ. τοῦ **ἑκατοστός** βλ.λ.· **2)** ὡς οὐσ. **ἑκατοστή** ἡ ἑκατοστὴ **μοῖρα, τὸ** ἑκατοστὸν μέρος τῆς ἀξίας τινὸς ὡς **φόρος,** φόρος ἑνὸς ἐπὶ τοῖς ἑκατόν· πρβλ. δεκάτη : 'Αριστφ.Σφ.658 **τὰ τέλη καὶ τὰς πολλὰς ἑκατοστάς,** Ξεν.'Αθ.1,17, 'Επιγρ. **ἐκ τῶν χρημάτων ἑκατοστή· 3)** δημ., ὡς οὐσ. συνήθ. ἐν συνεκφορᾷ μετὰ τοῦ **μιὰ** ἢ **καμιά,** ἡ ἑκατοντάς, ἡ περίπου **ἑκατοντάς : μιὰ ἐκ- πορτοκάλλια·** κ. πληθ. ὁριστ. ἢ ἀορ. **πέντε ἑκατοστάδες τοῦβλα,** Βαλαωρ.Ξερριζ.Δένδρ.5 **ἑκατοστάδες χρόνοι.**

ἑκατοστημόριον (τὸ) νεώτ. **τὸ** ἕκατοστὸν μόριον, μέρος τινός, ἓν ἐκ τῶν ἑκατὸν ἴσων μερῶν εἰς ἃ διαιρεῖται μέγεθός τι ἢ ποσότης, ἑκατοστόν : **τὸ ἑκατοστημόριον τῆς δυνάμεως·** || κατ' ἐπέκτ. ἐλάχιστον ἢ ἀσήμαντον μερίδιον : **οὔτε τὸ ἑκατοστημόριον τῆς δαπάνης.**

ἑκατοστηρία (ἡ) πάπ., θηλ. τοῦ **ἑκατοστήριος** βλ.λ., Ιων. **ἑκατοστηρίη, φόρος ἑνὸς ἐπὶ** τοῖς ἑκατόν, **ἅ.** ἑκοτοστὴ βλ.λ.2).

ἑκατοστήριος-α-ον 'Επιγρ. **ὁ ὑποκείμενος** εἰς φόρον ἑνὸς ἐπὶ τοῖς ἑκοτόν : 'Επιγρ. (ἡ οἰκία) **ἣν Λεώφρων ἐδίκασεν ἑκατοστηρίην εἶναι· 2)** τὸ θηλ. **ἑκατοστηρία** ὡς οὐσ. βλ.λ.

ἑκαταστίαιος δ.ἀνάγν. ἀντὶ ἑκατοστιαῖος **βλ.λ.**

ἑκατοστιαῖος-α-ον 'Επιγρ. κ. πάπ. **ὁ** ἑκατοστός, ὁ ὢν εἷς ἐπὶ τοῖς ἑκατόν : 'Επιγρ. **ἑκατοστιαῖοι τόκοι** (τόκοι πρὸς ἓν ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν κατὰ μῆνα ἤτοι δώδεκα τοῖς ἑκατόν κατ' ἔτος).

ἑκατοστίζω δημ. κ. κατοστ- αὐξάνω ἢ κτῶμαι μέχρι τοῦ ἀριθμοῦ ἑκατόν : **ἡ γιαγιὰ κοντεύει νὰ τὰ ἑκατοστίσῃ τ' ἀγγόνια της·** || εἰδ. φρ. ἐπὶ εὐχῆς **νὰν τὰ ἑκατοστίσῃς** νὰ φθάσῃς μέχρι τοῦ ἑκατοστοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας σου.

ἑκατοστόγραμμον (τὸ) νεώτ. μονὰς βάρους κ. μάζης ἴση πρὸς τὸ ἑκατοστὸν τοῦ γραμμαρίου.

ἑκᾰτοστοεικοστόγδοον (τὸ) μτγν. τὸ ἓν ἑκατοστὸν εἰκοστὸν ὄγδοόν τινος : Νικόμ.'Αριθμ.1,8.

ἑκᾰτοστοεικοστός-ή-όν **μτγν.** ὁ ἑκατοστὸς εἰκοστός : Παῦλ.Αἰγ.2,6.

ἑκατοστόλιτρον (τὸ) νεώτ. μονὰς ὄγκου ἢ **χωρητικότητος** ἴση πρὸς τὸ ἑκατοστὸν τοῦ λίτρου.

ἑκᾰτοστολόγος (ὁ) μτγν. ὁ συλλέγων, συναθροίζων τὸν **φόρον** ἑκατοστὴν βλ.λ.2) : **Βασ.**1,165C.

ἑκᾰτοστόμετρον (τὸ) νεώτ. **μονὰς** μήκους ἴση πρὸς τὸ ἑκατοστὸν τοῦ **μέτρου, ἅ. ὑφε**κατόμετρον, **πόντος.**

ἑκατόστομος-ον ὁ ἔχων ἑκατὸν στόματα, συνεκδ. ὁ πολύστομος : Εὐρ.Βάκχ.406 **ἑκατόστομοι βαρβάρου ποταμοῦ ῥοαί.**

ἑκατοστός-ή-ό(ν) κ. μσν., νεώτ. κ. **δημ.** ὡς **τα**κτικὸν ἀριθμητικὸν ἀντιστοιχοῦν **πρὸς τὸ ἀπόλυ**τον ἑκατόν, ὁ κατὰ σειρὰν **ἢ τάξιν φέρων ἢ ἀντιστοιχῶν** πρὸς τὸν ἀριθμὸν **ἑκατόν,** ὁ **μετὰ** ἐνενήκοντα ἐννέα ἄλλους ἀριθμούμενος· **2) ἑκατοστὰ ἐκφέρειν** παράγειν ἑκατονταπλασίονα : 'Ηρ.4,198 **ἀγαθὴ δὲ γῆ . . ἐπ' ἑκατοστὰ γὰρ . . ἐκφέρει· 3)** τὸ θηλ. ὡς οὐσ. **ἡ ἑκατοστή** βλ.λ.2)· **4)** νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ **ἑκατοστό(ν),** μετὰ γεν. διαιρετικῆς, τὸ ἑκατοστὸν μέρος τινός, τὸ ἑκατοστημόριον, ἕκαστον ἐκ τῶν ἑκατὸν ἴσων μερῶν ἢ μορίων εἰς ἃ διαιρεῖται ποσόν τι ἢ μέγεθος : **τὸ λεπτὸν εἶναι τὸ ἑκατοστὸν τῆς δραχμῆς·** || ἄνευ γεν. ἡ τελευταία ὑποδιαίρεσις τῶν νομισματικῶν μονάδων εἰς ὅσα κράτη ἰσχύει τὸ δεκαδικὸν σύστημα· || ὁμ. ἄνευ γεν. τὸ ἑκατοστὸν τοῦ μέτρου, **ἅ.** ὑφεκατόμετρον ἢ ἑκατοστόμετρον βλ.λ.· **5)** νεώτ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. **τὰ ἑκατοστὸν** μετὰ γεν. συγκριτικῆς, τὸ ἑκατοντάκις μικρότερον ἢ ὀλιγαριθμότερον ἄλλου : **τὸ ἑκατοστὸν τῶν δαπανηθέντων θὰ ἐπήρκει· 6)** δημ. τὸ θηλ. ὡς οὐσ. **ἑκατοστή** βλ.λ.3), ἑκατοντάς.

ἑκᾰτόστῡλος-ον 'Επιγρ. ὁ ἑκατοντάστυλος βλ.λ.

ἑκᾰτοστύς-ύος (ἡ) σύνολον ἑκατὸν ὁμοειδῶν μονάδων, **ἅ.** ἑκατοντάς, δημ. **ἑκατοσταριά,** ἑκατοστή : Ξεν.ΚΠ 6,3,34 **αἱ.. ἑκατοστύες τῶν ἁρμάτων,** Πλούτ.Ρωμ.8 **συλλελοχισμένοι εἰς ἑκατοστύας· 2)** μτγν. κ. 'Επιγρ. ὑποδιαίρεσις **κοινότητος ἢ** φυλῆς, ἰδίως π. Σαμίοις, Βυζαντίοις **κ.ἄ.** : Αἰν.Τακτ. 11,10Α **οὐσῶν αὐτοῖς τριῶν φυλῶν καὶ τεσσάρων ἑκατοστύων.**

ἑκατόφυλλον (τὸ) γλωσσ., νεώτ. κ. δημ. εἶδος ῥόδου θεωρουμένου ὅτι ἔχει ἑκατὸν **φύλλα,** πέταλα.

ἑκατοχρονίτης (ὁ) δημ., θηλ. **ἑκατοχρονίτισσα,** σπαν. κ. -ίτρα ὁ ἔχων ἑκατὸν ἐτῶν ἡλικίαν, ἑκατοντούτης || συνεκδ. ὁ προσεγγίζων ἢ ὁ ὑπερβαίνων τὰ ἑκατὸν ἔτη τῆς ἡλικίας, ὁ λίαν γέρων.

ἑκατοχρονίτικο (τὸ) δημ. ἐπὶ πραγμ. ὡς οὐδ. τοῦ ἑκατόχρονος βλ.λ.

ἑκατοχρονίτρα (ἡ) δημ., θηλ τοῦ **ἑκατοχρονίτης** βλ.λ. : Καρκδ.Ζητ.93.

ἑκατόχρονος-η-ο δημ. ἐπὶ πραγμ. ὁ πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν κατεσκευασμένος ἢ ὑπάρχων κ. γεν. ὁ λίαν παλαιός : Παλαμ.Παρακ.159,14 **πάει νὰ φτάσῃ νὰ μοιάσῃ | τὸ ἑκατόχρονο ἰδρύ·** **2)** τὸ οὐδ. πληθ. **ἑκατόχρονα** ὡς οὐσ. ἡ ἑκατονταετηρὶς βλ.λ. : **τὰ ἑκατόχρονα τοῦ Σολωμοῦ.**

ἑκατώρυγος Ἐπιγρ. κτ. δ. συμπλήρ. ἀντὶ ἑκατώρυξ βλ.λ. : **ἐπρίαντο τοὺς ἑκατωρύγους.**

ἑκατώρυξ-ύγος (ὁ) Ἐπιγρ ἀμφιβ. ἐννοίας, πιθ ἀντὶ ἑκατοντορόγυιος

ἔκαχεν Ἡσ. « ὑπήντησεν » (ἀναγν. ἔκιχεν).

ἐκβαβάζω Ἡσ. « ἐκβαβάξαι· ἐκσαλεῦσαι Σοφοκλῆς Ἀντηνορίδαις ».

ἐκβάζω ἀποφαίνομαι, διακηρύττω : Αἰσχ.Ἀγ.498 **ἀλλ᾽ ἢ τὸ χαίρειν μᾶλλον ἐκβάξει λέγων.**

ἐκβαθρεύω μτγν. ἐκ βάθρων, ἐκ θεμελίων ἀνατρέπω : Πατ.Ἀποστ.1,680 **ἕτοιμος ἐκβαθρεῦσαι πόλιν·** || κ. μτφ. : αὐτ.737 (ἡ ψυχὴ) **τῶν κατὰ φύσιν ἐκβαθρεύεται.**

ἐκβάθυνσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐργασία πρὸς κατασκευὴν βαθέος ἢ βαθυτέρου χώρου τινός : **ἐκβάθυνσις λάκκου - φρέατος - ὑπογείου·** || τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκβαθύνειν : **ἐκβάθυνσις δύο μέτρων ἀρκεῖ·** **2)** ἐνάρθ. τὸ ἐκβαθυνθὲν μέρος.

ἐκβαθύνω μον. κ. νεώτ. ἐκ βαθέων ἐκφέρω τι· || κ. μτφ. : Πισίδ.Γ Ἑξαήμ.1681 **εἰ καὶ βάθος γὰρ ἐκβαθύνει σοι λόγου·** **2)** νεώτ. ποιῶ τι βαθὺ ἢ βαθύτερον : **ἐκβαθύνω λιμένα·** || κ. ἀπολ. ἐργάζομαι πρὸς ἐκβάθυνσιν.

ἐκβαίνω κ. μον. κ. νεώτ., δημ. **βγαίνω** βλ.λ., μέσ. μέλλ. **ἐκβήσομαι,** ἀόρ. α′ **ἐξέβησα** (μτβ.), ἀόρ. β′ **ἐξέβην,** παρακ. **ἐκβέβηκα** βλ. λ. κυρ. ἐπὶ προσ. καὶ ἐπὶ ζώων ἀλλὰ κ. ἐπὶ ἐνεργειῶν, καταστάσεων, ἤχων, λόγων, χρόνου κ.ἄ., ἔρχομαι ἐκ τῶν ἔσω πρὸς τὰ ἔξω, ἐξέρχομαι, μετὰ γεν. : Ἰλ. Δ 107 **πέτρης ἐκβαίνοντα** (κατερχόμενον ἐκ τοῦ βράχου), Ὀδ.Κ 161, Σοφ.Αἴ.892 **τίνος βοὴ πάραυλος ἐξέβη νάπους;** || νεώτ. συνήθ. μετὰ τῆς **ἐκ** κ. γεν., σπαν. μετὰ τῆς **ἀπὸ** κ. αἰτ.: **καθ᾽ ἣν στιγμὴν ἐξέβαινεν ἐκ τῆς ἐκκλησίας,** Κάλβ.Ὠδὴ 18,3 **τὸ χέρι .. ἀπὸ σύγνεφα ὁλόχρυσα ἐκβαίνει·** || εἰδ. κατέρχομαι ἐξ ὀχήματος : Αἰσχ.Ἀγ.906 **ἔκβαιν᾽ ἀπήνης τῆσδε·** || κ. ἀπολ. : Ἰλ.Γ 113 **καὶ ῥ᾽ ἵππους μὲν ἔρυξαν ἐπὶ στίχας, ἐκ δ᾽ ἔβαν αὐτοί·** || ὁμ. ἐξέρχομαι ἐκ πλοίου εἰς τὴν ξηράν, ἀποβιβάζομαι : Ἰλ.Α 439 **ἐκ δὲ Χρυσηῒς νηὸς βῆ,** Θουκ.1,137 **μηδένα ἐκβῆναι ἐκ τῆς νεώς·** || κ. ἀπολ. : Ἰλ.Α 437 **ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης,** Ἡρ.4,196 **τοὺς δὲ Καρχηδονίους ἐκβάντας σκέπτεσθαι·** || ὁμ. ἐξέρχομαι ἐκ τῆς θαλάσσης : Ὀδ.Ε 415 **μή πώς μ᾽ ἐκβαίνοντα βάλῃ λίθακι ποτὶ πέτρῃ κῦμα μέγ᾽,** αὐτ. Η 278· || ἀναβαίνω πρὸς τὰ ἔξω, κ. γεν. πρὸς τὰ ἄνω : Ξεν.Ἀν.4,2,3 **ἐπὶ χαράδρᾳ .. ἣν ἔδει διαβάντας πρὸς τὸ ὄρθιον ἐκβαίνειν·** **2)** ἐξερχόμενος ἀπέρχομαι : Πλάτ.Φαιδ.77D **μὴ ὡς ἀληθῶς ὁ ἄνεμος αὐτὴν** (τὴν ψυχὴν) **ἐκβαίνουσαν ἐκ τοῦ σώματος διαφυσᾷ·** || μτφ. ἀπομακρύνομαι, μετὰ γεν. : Πλάτ.Πολ.380D **τῆς ἑαυτοῦ ἰδέας ἐκβαίνειν** (ἀπομακρύνεσθαι τῆς ἰδιαζούσης ἑαυτῷ φύσεως), αὐτ.406B **εἴ τι τῆς εἰωθυίας διαίτης ἐκβαίη,** Ἀριστλ.Ποιητ.1449a, 26 **ἐκβαίνοντες τῆς λεκτικῆς ἁρμονίας·** **3)** ἀποσύρομαι, ἀποχωρῶ, μετ᾽ ἐμπροθ. ἢ ἁπλῆς γεν. : Πλάτ.Νόμ.744A **ἐκ τῆς νομοθεσίας αὐτός τε ἐκβαίνοι,** Πολύβ. 3,40,7, Πάπ. **ἐκβαίνειν τῆς μισθώσεως·** **4)** πάπ. ἐκκομίζομαι : Πάπ. **παραγωγὴ πλίνθων μετὰ τὰς ἐκβεβηκυίας·** **5)** κ. μτφ. ἐκτείνομαι, φθάνω μέχρι τινὸς ἢ εἴς τι : Εὐρ.ΙΤ 200 **ἔνθεν τῶν πρόσθεν δμαθέντων Τανταλιδᾶν ἐκβαίνει ποινὰ εἰς οἴκους,** Ξεν.Λακ.3,1 **ὅταν γε μὴν ἐκ παίδων εἰς τὸ μειρακιοῦσθαι ἐκβαίνωσι·** **6)** φθάνω ἢ περιέρχομαι εἴς τινα κατάστασιν, καταλήγω, καταντῶ : Εὐρ.Μήδ.56 **ἐς τοῦτ᾽ ἐκβέβηκ᾽ ἀλγηδόνος,** Λιβάν.4,1051,8 **οὔπω δ᾽ εἰς ἀμετρίαν τῆς θερμότητος ἐκβαίνων·** **7)** μτγν. ἐκτείνομαι πέραν ὁρίου τινός, προεξέχω : Πάπ. **ἐκμετρήσαντες τόπον ἐκβῆναι πήχεις·** **8)** φθάνω πέραν τινός, ὑπερβαίνω, παρέρχομαι, διαβαίνω, ξεπερνῶ : Εὐρ.Ἡρ.82 **ὡς οὔτε γαίας ὅρι᾽ ἂν ἐκβαῖμεν λάθρᾳ,** ΑΠ 9,300,2 **νάπος ἐκβαίνοντι Δοβήρου·** || ὁμ. ἐπὶ χρόνου, ἰδίως ἡλικίας : Πλάτ.Πολ.537D **ἐπειδὰν τὰ τριάκοντα ἔτη ἐκβαίνωσιν·** **9)** μτφ. ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω : Ἀριστλ.Πολ.1296a, 26 **οἱ τὸ μέσον ἐκβαίνοντες καθ᾽ αὑτοὺς ἄγουσι τὴν πολιτείαν,** Διον.Ἁλ.Ῥωμ.8,50· **10)** μτφ. παραβαίνω τι, παραβιάζω, προσβάλλω : Πλάτ.Πολιτ.295D **μὴ ἐκβαίνειν τὰ ἀρχαῖά ποτε νομοθετηθέντα·** **11)** εἰδ. ἐπὶ τοῦ λόγου, ἐξέρχομαι ἐκ τοῦ κυρίου θέματος, ποιοῦμαι παρέκβασιν : Ξεν.Ἑλλ.6,5,1 **ἐπάνειμι ἔνθεν ἐξέβην,** Δημ.298· **12)** μτγν. παρέρχομαι, λαμβάνω τέλος, λήγω : Ἀππ.Συρ.23 **πρὶν ἐκβῆναι τῷ ἀδελφῷ τὴν στρατηγίαν,** Ἐπιγρ. **ἐκβαίνοντος μηνὸς Ἀπριλίου** (λήγοντος)· **13)** κ. μσν. ἀποβαίνω, ἀπολήγω, γίνομαι : Ἡρ.7,209 **ἢν μὴ ταῦτά τοι ταύτῃ ἐκβῇ,** Εὐρ.Μήδ.229 **κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ᾽ οὑμὸς πόσις,** Εὐστ.Ὀδ.1969,18 **ὅτε κατ᾽ ἀρετὴν ἀνόμοιος τοῖς προγόνοις ἐκβαίνει·** **14)** συμβαίνω : Σοφ.Τρ.672 **τοιοῦτον ἐκβέβηκεν οἷον, ἣν φράσω .. θαῦμ᾽ ἀνέλπιστον μαθεῖν,** Πάπ. **τὰ ἐναντία νῦν ἐξέβη·** || τὸ οὐδ. τῆς μτχ. ἀορ. β′ **τὸ ἐκβὰν** τὸ συμβάν, τὸ γεγονός : Δημ.12 **πρὸς γὰρ τὸ τελευταῖον ἐκβὰν ἕκαστον τῶν πρὶν ὑπαρξάντων κρίνεται·** || μτγν. ὁμ. ὁ πληθ. τοῦ οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ ἐνεστ. : Πολύβ. 15,15,5 **προορωμένου τὰ περὶ τὰς μάχας ἐκβαίνοντα παράλογα·** **15)** ἐπὶ προρρήσεων, ἐκπληροῦμαι, ἐπαληθεύω : Δημ.349 **ἐκβέβηχ᾽ ὅσ᾽ ἀπήγγειλε πρὸς ὑμᾶς οὗτος,** Σχόλ.Πίνδ.Ι 4,73 **ἐπὶ τῶν ἐκβεβηκυιῶν ἐλπίδων·** **16)** προκύπτω ἔκ τινος : Εὐρ.Τρῳ.706 **ἀλλ᾽ ἐκ λόγου γὰρ ἄλλος ἐκβαίνει λόγος·** || πάπ. εἰδ. ἐπὶ τῶν προϊόντων τῆς γῆς, παράγομαι : Πάπ. **τὰ ἐκβαίνοντα κατ᾽ ἔτος ἐκ τοῦ κλήρου γενήματα·** **17)** μτβ. μ. ἐν ἀορ. α′ **ἐξέβησα** ἐξάγω ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηράν, ἐκβιβάζω, ἀποβιβάζω : Ἰλ.Α 438 **ἐκ δ᾽ ἑκατόμβην βῆσαν** (ἐν μ.ἰ.,Ὀδ.Ω301,Εὐρ.Ἑλ.1616 **ἐς γαῖαν ἐξέβησέ με·** **18)** ποι.φρ. **ἐκβαίνω πόδα** θέτω ἔξω, ἐξάγω τὸν πόδα : Εὐρ.Ἡρακλ.802 **ἐκβὰς τεθρίππων Ὕλλος ἁρμάτων πόδα·** ρηματ. π. ἔκβασις, ἐκβάτης, ἐκβατός.

ἐκβάκχευμα-ατος (τὸ) σχόλ. κ. μον. ἡ ἐκβάκχευσις βλ.λ. : Γεωργ.Ἀλ.Βί.Ἰω.Χρυσ.8,179,32 **τὰ δαιμονιώδη ἐκβακχεύματα.**

ἐκβάκχευσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ βακχικὸς ἐνθουσιασμός, ἡ βακχικὴ μανία, τὸ ἐκβακχεύειν : Εὐνάπ.ΒΣοφ.470 **μεταξὺ τοῦ κορυβαντιασμοῦ καὶ τῆς ἐκβακχεύσεως·** || νεώτ. ὑπέρμετρος καὶ ἄκοσμος ἐνθουσιασμός.

ἐκβακχεύω κ. μον. κ. νεώτ., μέσ. ἀόρ. **ἐξεβακχεύθην,** μτχ. παθ. παρακ. **ἐκβεβακχευμένος** ἐξεγείρω εἰς βακχικὸν ἐνθουσιασμόν, εἰς βακχικὴν μανίαν, καθιστῶ τινα μανιώδη· Ἡσ. « ἐκταράσσω »: Εὐρ.Τρῳ.408 **εἰ μή σ᾽ Ἀπόλλων ἐξεβάκχευσεν φρένας,** Πλάτ.Φαῖδρ.245A **ἐγείρουσα καὶ ἐκβακχεύουσα κατά τε ᾠδὰς καὶ κατὰ τὴν ἄλλην**

ποίησιν· || δίδω εἴς τι βακχικήν, μανικὴν μορφὴν ἢ ἔκφρασιν : Φιλόδ.Ὀργ.2,10,4 **τὰς σοφιστικὰς ὑποθέσεις ἐκβακχεύοντα**· **2**) τὸ παθ. πληροῦμαι βακχικοῦ ἐνθουσιασμοῦ, περιπίπτω εἰς βακχικὸν πάθος, γεν. γίνομαι μανιώδης, ἀποβάλλω ἕνεκα ἐνθουσιασμοῦ τὴν πνευματικὴν διαύγειαν : Εὐρ.Βάκχ.1295 **ἐμάνητε, πᾶσά τ' ἐξεβακχεύθη πόλις**, Πλάτ.Πολ.561Α **ἐὰν . . μὴ πέρα ἐκβακχευθῇ**, Ἡρωδιαν.Ἱστ.5,8,1· || ὁμ. τὸ μέσ. : Εὐρ.Ἱκ.1001 **προσέβαν δρομὰς ἐξ ἐμῶν οἴκων ἐκβακχευσαμένα**, Ἀρισταίν.1,16 **ἐκβακχευθεῖσα τῷ ἔρωτι**· **3**) μτγν. κ. νεώτ. ἀφαιρῶ ἀπό τινος ἕνεκα τοῦ πάθους τὸ συναίσθημα τῆς αἰδοῦς, τῆς συστολῆς, μ. κτ. τὸ παθ. : Μηναῖ.8,29 Ὠδ.3 **κοράσιον ἐκβεβακχευμένον τῇ μέθῃ, - ἐκβεβακχευμένοι ἐκλογεῖς**· **4**) τὸ ἐνεργ. ὡς ἀμτβ. περιπίπτω εἰς πάθος, γίνομαι ἐκτὸς ἐμαυτοῦ : Ἀλεξ.141,13· || μτγν. εἰδ. ἐπὶ τῆς ὀργῆς : Φιλόδ.Ὀργ.σ.35W.

ἐκβάλλιον [τὸ] νεώτ. βοταν. ποῶδες πολυετὲς φυτὸν τῆς οἰκογεν. τῶν **κολοκυνθοειδῶν**, ἅ. ἐκβάλλιον τὸ ἐλατήριον, ἀγριαγγουριά.

ἐκβάλλω κ. μσν. κ. νεώτ., ἀρκαδ.Ἐπιγρ. **ἐσδέλλω**, μέλλ. **ἐκβαλῶ**, ἀόρ. **ἐξέβαλον**, παρακ. **ἐκβέβληκα**, παθ. μέλλ. **ἐκβληθήσομαι**, τετελεσμ. μέλλ. **ἐκβεβλήσομαι**, ἀόρ. **ἐξεβλήθην**, παρακ. **ἐκβέβλημαι**, ἀπολ. βάλλω, ρίπτω ἔξω, ἐκρίπτω, βγάζω ἢ πετάω ἔξω : Ἰλ.Α 436 **ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον** [τμ.], Ὀδ.Ο 481 **καὶ τὴν μὲν ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι ἔκβαλον** [τὴν ἐξέρριψαν νὰ γίνῃ βορὰ τῶν ἰχθύων]· || ὁμ. ἐξάγω : Εὐρ.Ὀρ.527 **ὅτε ἐξέβαλε μαστὸν ἱκετεύουσά σε**, Διγεν.Ἀκρ.4416 **εἶτα προστάξας ἰατροὺς ἅπαντας ἐκβληθῆναι**· || ὁμ. σημ. μετὰ γεν. τοῦ τόπου ἐξ οὗ ἐκρίπτεται ἢ ἐξάγεται ἢ ἐκτοπίζεταί τι, τῆς γεν. ταύτης πολλάκις ἐκφερομένης ἐμπροθ. μετὰ τῆς ἐκ : Ἰλ.Ε 39 **Ὀδίον μέγαν ἔκβαλε δίφρου**, Δημ.449 **ἐξεβάλλετε αὐτὸν καὶ ἐξεσυρίττετε ἐκ τῶν θεάτρων, - ἡ ἀστυνομία ἐξέβαλε τῆς αἰθούσης τοὺς θορυβοῦντας**· **2**) ἐν συναφείᾳ πρὸς διορ. κτ. γεν. ἢ ἐμπροθ. τὸ **ἐκβάλλω** λαμβάνει παραλλασσούσας ἀπὸ τῆς ἀνωτ. ποικίλας σημασίας, προκυπτούσας μᾶλλον ἐκ τῶν διορ. καὶ τῶν συμφραζομένων, ἔχον ἐν ταῖς σημ. ταύταις συνήθ. ὡς ἀντίστοιχον παθ. τὸ ἐκπίπτω, οἷον : Ἰλ.Λ 109 **ἐκ δ' ἔβαλ' ἵππων** [=κατέρριψεν ἀπὸ τῶν ἵππων], Ὀδ.Τ 278 **τὸν δ' ἄρ' ἐπὶ τρόπιος νεὸς ἔκβαλε κῦμ' ἐπὶ χέρσου** [=ἐξέβρασεν εἰς τὴν ξηράν], Ἡρ.6,44 **ἄνεμος . . τρηχέως περιέσπε . . πολλὰς τῶν νεῶν ἐκβάλλων πρὸς τὸν Ἄθων** [=ἐξοκέλλων πρὸς τὸν Ἄθων], Πολύβ.1,51,12 **τὰς ναῦς εἰς τὴν γῆν ἐκβαλόντες** [=ἀνασύραντες]· **3**) μετ' ἐμπροθ. διορ. τόπου [ἐκ, ἀπὸ] ἢ κ. ἀπολ. ἐφ' ὅσον ἐμφανῶς ἐξυπονοεῖται ὁ τόπος, ἐκδιώκω : Ἡρ.1,103 **Κιμμερίους ἐκβαλόντες ἐκ τῆς Εὐρώπης** [ἐκδιώξαντες], ΚΔΜατθ.10,8 **νεκροὺς ἐγείρετε, δαιμόνια ἐκβάλλετε** [ἐνν. ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων]· || εἰδ. μετὰ τῶν διορ. **ἐκ** ἢ **ἔξω τῆς πόλεως - τῆς χώρας - τῶν ορίων** = ἐξορίζω, ἐκτοπίζω : Πλάτ.Γοργ.468D **εἴ τις . . ἐκβάλλει ἐκ πόλεως**, Ἀριστφ.Πλ.430 **ζητοῦντες ἐκ πάσης με χώρας ἐκβαλεῖν**· κ. ἀπολ. : Σοφ.ΟΚ 646 **ἐν ᾧ κρατήσω τῶν ἔμ' ἐκβεβληκότων** [τῶν ἐξορισάντων με]· **4**) μετὰ διορ. κτ. γεν. ἢ ἐμπροθ., δηλοῦντος τίτλον, ἀρχήν, ἀξίωμα, ἐξουσίαν, προνομίαν κτλ., ἐκδιώκω ἐκ τῆς ἐξουσίας, τοῦ ἀξιώματος, τὸν παύω, τὸν καταλύω, τὸν ἀποστερῶ τοῦ τίτλου, τοῦ προνομίου κτλ.: Αἰσχ.Πρ.910 **Ζεὺς . . ὅς αὐτὸν ἐκ τυραννίδος θρόνων τ' ἄϊστον ἐκβαλεῖ** [θὰ τὸν ἐκθρονίσῃ], Ξεν.ΚΠ 1,3,9 **ἐκβαλῶ σε τῆς τιμῆς** [θὰ σὲ ἐκδιώξω ἀπὸ τὸ τιμητικὸν ἀξίωμα]· ὁμ. κ. παθ. : Ἰσοκρ.4,70 **ἐκ τῆς ἀρχῆς ἐξεβλήθησαν**· || κ. ἀπολ. [ἐφ' ὅσον εὐχερῶς ὑπονοεῖται τὸ ἀξίωμα ἢ ὁ τίτλος κτλ.] : Δημ.13 **τοὺς μὲν ἐκβαλών, τοὺς δὲ καταστήσας τῶν βασιλέων**· **5**) ἐνεργῶ ὥστε νὰ ἐκπέσῃ τι ἔκ τινος, οἱονεὶ ἐξέλκω, ἀποσπῶ : Ὀδ.Β 396 **χειρῶν δ' ἔκβαλλε κύπελλα** [τῶν μνηστήρων ἡ Ἀθηνᾶ], Αἰσχ.Εὐμ.742 **ἐκβάλλεθ' . . τευχέων πάλους**· πρβλ Θεόκρ.22,210· **6**) ἀπολ. ἐπὶ δένδρων, ἐκκόπτω, ἐκριζῶ : Ὀδ.Ε 244 **εἴκοσι δ' ἔκβαλε πάντα** [δοῦρα ὁ Ὀδυσσεύς]· **7**) ἀφήνω νὰ ἐκπέσῃ τι : Ἰλ.Ξ 419 **ὡς ἔπεσ' Ἕκτορος ὦκα χαμαὶ μένος.. χειρὸς δ' ἔκβαλεν ἔγχος**· **8**) μτφ. ἐπὶ λόγων, ἀφήνω νὰ ἐξέλθῃ τοῦ στόματος, ἐκστομίζω, ὅθ. λέγω τι ἀπροσέκτως : Ἰλ.Σ 324 **ἤ ῥ' ἅλιον ἔπος ἔκβαλον**, Ὀδ.Δ 503· || ἁπλῶς προφέρω, βγάζω ἀπὸ τὸ στόμα, λέγω : Εὐρ.Ἡρ.148 **σὺ μὲν καθ' Ἑλλάδα ἐκβαλὼν κόμπους κενούς**, Πίνδ.Π 2,82 **ἀδύνατα δ' ἔπος ἐκβαλεῖν κραταιὸν ἐν ἀγαθοῖς δόλιον ἀστόν**, Ἡρ.6,69 **ὡς ἀνοίῃ τὸ ἔπος ἐκβάλοι τοῦτο, - ἐξέβαλε γοερὰν κραυγήν**· || ἐπὶ δακρύων, ἐκχέω, χύνω : Ὀδ.Τ 362 **δάκρυα δ' ἔκβαλε θερμά**· **9**) νεώτ. γεν. ἀφήνω νὰ ἐξέλθῃ τι : **ὁ τοῖχος ἐκβάλλει ὑγρασίαν**· **10**) ἀνατρέπω, καταλύω, ἀποβάλλω, καταφρονῶ : Ἀριστφ.Νεφ.1147 **ὡς ἐμαινάμην ἄρα, ὅτ' ἐξέβαλλον τοὺς θεοὺς διὰ Σωκράτην**, Εὐρ.ἀπ.392,45 **προγόνων παλαιὰ θέσμι' ὅστις ἐκβαλεῖ**· || δὲν ἀποδέχομαί τι, ἀρνοῦμαι κῦρος εἴς τι, ἀπορρίπτω, ἀποκρούω : Σοφ.ΟΤ 849, Πλάτ.Πολ.377C **ὧν δὲ νῦν λέγουσι μύθων τοὺς πολλοὺς ἐκβλητέον**, Πολύβ.11,10,6· **11**) ἀποβάλλω τι, τὸ χάνω ἐξ ἰδίας αἰτίας : Σοφ.Αἴ.944 **τἀγαθὸν χεροῖν ἔχοντες οὐκ ἴσασι, πρίν τις ἐκβάλῃ**, [σχόλ. «πρὶν ἄν τις αὐτοῦ στερηθῇ», Πλάτ.Πολ.412· **12**) ἐπὶ τῆς γονιμότητος τῆς φύσεως κατὰ ποικίλας χρήσεις, οἷον ἐπὶ γυναικός, ἐκφέρω, γεννῶ : Ἱππ.Ἐπιδ.4,25 [ἐπὶ προώρου τοκετοῦ]· || ὁμ. ἐπὶ ἐκτρώσεως ἢ ἀποβολῆς : Ἱππ.Γυν.1,60, Θεόφρ.Φ19,18,8· || εἰδ. ἀποβάλλω τοὺς ἐκπεφυκότας ὀδόντας, χάνω τὰ δόντια μου : Σόλ.14,2, Εὐρ.Κύκλ.654 **τοὺς ὀδόντας ἐκβαλεῖν οὐ βούλομαι τυπτόμενος**· κ. ἀντίθ. ἐπὶ ὀδοντοφυΐας, ἐκφύω ὀδόντας : Πάπ.· || ἐπὶ πτηνῶν, ἐκκολάπτω : Σχόλ.Ἀριστφ.Ὄρν.252 **ἐκβάλλει τοὺς νεοττοὺς** [βγάζει τὰ πουλιά]· || ἐπὶ φυτῶν, ἐκφέρω, ἀναδίδω, παράγω : Ἱππ.Φυσ.Παιδ.22 **ἐκβ- καρπόν**· κ. παθ. κατὰ τὴν αὐτὴν σημ. : Πάπ. **τὰ ἐκβαλλόμενα**· || ὁμ. κ. ἐπὶ ἐδάφους, εἰς ὃ γίνεται φυτεία, σπορὰ κτλ. : Εὐρ.Βάκχ.749 **πεδία ἐκβάλλουσι στάχυν**· **13**) ἰατρ. ἐπιφέρω ἐξάρθρωσιν, ἐξαρθρῶ, βγάζω μέλη τοῦ σώματος : Ἱππ.Ἀγμ.31, Ἀρρ.Ἐπικτ.3,15,4 **ἐκβ- χεῖρα**, Ἱππιατρ.87 **ἐὰν ἵππου ὦμος ἐκβληθῇ**· **14**) ἐπὶ τέκνου, ἐκθέτω : Εὐρ.Ἴων 964 **ἐκβαλεῖν τέκνα**· || ἐπὶ πτώματος, ἀφήνω ἄταφον : Σοφ.Αἴ.1388· || ἐπὶ συζύγου, ἀποπέμπω τὴν σύζυγον, διαζεύγνυμι αὐτήν : Δημ.1373 **ἐκβάλλειν γυναῖκα ἐκ τῆς οἰκίας**· || ὁμ. μεθ' ἁπλῆς αἰτ. : Ἀνδοκ.1,125, Δημ.1366· κ. παθ. : ΠΔ Λευΐτ.21,7 **γυναῖκα ἐκβεβλημένην ἀπὸ ἀνδρὸς αὐτῆς**· **15**) μαθ. ἐπὶ γραμμῆς, ποιοῦμαι ἐκβολὴν αὐτῆς, τὴν ἐκτείνω : Ἀριστλ.Οὐρ.271b,29, Στράβ.2,1,29· **16**) ἐν μτφ. χρήσει, ἐκτείνω : Φιλόδ.Θε.α' 12 **ἐκβ- εἰς ἄπειρον τὰ δεινά** [ἀτελείωτα εἶναι τὰ βάσανα]· **17**) εἰδ. ἐπὶ φρέατος, ἀνασκάπτων ἐκβάλλω τὰ χώματα, ὀρύττω, σκάβω πηγάδι : Πλούτ.Πομπ.32 **ἐκβάλλειν φρέατα**· **18**) ἀμτβ. ἀπό τινος τόπου μεταβαίνω εἰς ἄλλον, ἀπέρχομαι εἰς ἄλλον τόπον : Εὐρ.Ἑλ.96 **ἵν' ἐκβάλω ποδὶ ἄλλην ἐπὶ γαῖαν**· || ὁμ. κ. ἐπὶ κινουμένων ἀψύχων, οἷον ἐπὶ τῆς θαλάσσης, κινοῦμαι ἔξω τῆς κοίτης : Ἀριστλ.Μετ.367b,13· **19**) κ. νεώτ. ἐπὶ ποταμοῦ, χύνομαι : Πλάτ.Φαίδ.113Α **τρίτος δὲ ποταμὸς τούτων κατὰ μέσον ἐκβάλλει**· || νεώτ. κ. ἐπὶ στενωποῦ : **ἡ φάραγξ ἐκβάλλει εἰς τὴν παρα-**

λιαν· **2Ο**) μσν. ἐξάγω, ὁδηγῶ ἔκ τινος τόπου εἰς ἄλλον : Μαλάλ.1332,3 **ἵνα ἐκβάλωσι τὸν στρατὸν ἐκ τῆς ἐρήμου.**

ἐκβαρβἄρῶ-όω κ. μσν. κ. νεώτ., νεώτ. κ. **-ώνω** ποιῶ τινα ἐντελῶς βάρβαρον, ἀφήνω νὰ ἀποβαρβαρωθῇ : Ἰσοκρ.9,20 **τήν τε πόλιν ἐξεβαρβάρωσε,-οἱ συνεχεῖς πόλεμοι ἐξεβαρβάρωσαν τὰ ἤθη των·** ‖ τὸ παθ. γίνομαι ἐντελῶς βάρβαρος, ἀποβαρβαροῦμαι : Πλάτ.Ἐπιστ.353Α (Σικελίαν) **ὑπὸ Καρχηδονίων ἀνάστατον ὅλην ἐκβαρβαρωθεῖσαν γενέσθαι,** Πολύβ.3,58,8.

ἐκβαρβάρωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ εἰς βάρβαρον μεταβολή, ἄ. ἀποβαρβάρωσις: Πλούτ.Τίμ.17.

ἐκβἄσἄνίζω μτγν. διὰ τῆς βασάνου ἀναγκάζω εἰς ὁμολογίαν, ὑποβάλλω βασανιστικῶς εἰς ἀνάκρισιν, δθ. κ. ἁπλῶς ἀνακρίνω, ἐν χρ. κ. παθ.: Ἰώσ.ΑΙ 15,8,4 **ἐκβασανισθεῖσαι γυναῖκές τινες ὡμολόγησαν·** **2**) γεν. δοκιμάζω, ἐξετάζω ἐνδελεχῶς : Πάπ.· κ. παθ. : Φιλόστρ.Ἀπολλ.2,31 **ἀνάγκη πᾶσα ἐκβασανίζεσθαί τε τοὺς.. ἐλέγχους.**

ἐκβασιλίζομαι πάπ. κτῶμαι βασιλικὰ ἤθη : **ἐκβασιλισθεὶς τὰ τοιαῦτα ἐχαρίζου.**

ἐκβἄσιος-ον μτγν. ὡς ἐπιθ. τοῦ **Ἀπόλλωνος,** ἐκβατήριος βλ.λ. : Ἀπολλ.Ρ 1,966.

ἔκβασις-εως (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. τόπος πρὸς ἔξοδον, ἰδίως ἐκ τῆς θαλάσσης, τόπος πρὸς ἀπόβασιν : Ὀδ.Ε 410 **ἔκβασις οὔ πῃ φαίνεθ' ἁλὸς πολιοῖο θύραζε·** ‖ ἔξοδος, στενὸν πέρασμα : Ξεν.Ἀν.4,1,20 **κατειληφότες φυλάττουσι τὴν ἔκβασιν,** Πολύβ.3,14,6· **2**) τὸ ἐξέρχεσθαι, ἰδ. ἐκ πλοίου, ἡ ἀπόβασις, ἀποβίβασις : Αἰσχ.Ἱκ.771 **ἔκβασις στρατοῦ καλή,** Πολύβ.4,64,5· **3**) μτφ. διαφυγὴ ἔκ τινος, ἀπαλλαγή : Εὐρ.Μήδ.279 **κοὐκ ἔστιν ἄτης.. ἔκβασις,** Πλούτ.Πύρρ.23· **4**) μετάβασις : Ἀριστλ.Οὐρ.268b,3· **5**) πάπ. κ. μσν. τὸ τέλος, ἡ ἀποπεράτωσις : Πάπ. **ἔκβασις τῆς ἑορτῆς,** Μαυρίκ.Στρατηγ.124 **μέχρις ἐκβάσεως τοῦ πολέμου·** ‖ μτγν. ἡ ἐκτέλεσις : Ῥοῦφ.Ἀνατ.1 **ἔ- τῶν ἔργων·** ‖ μτγν. εἰδ. τὸ τέρμα τῆς ζωῆς τινος : ΠΔΣοφ.Σαλ.2,17 **καὶ πειράσωμεν τὰ ἐν ἐκβάσει αὐτοῦ·** **6**) μτγν. κ. νεώτ. τὸ εἰς ὃ καταλήγει τι, τὸ ἀποτέλεσμα : Μέν.696, Ἀρρ.Ἐπικτ.2,7,9, **- ἔκβασις τῆς μάχης - τῶν ἐκλογῶν·** **7**) μτγν. ἡ πλήρωσις, ἐκπλήρωσις, ἐπαλήθευσις χρησμοῦ, προρρήσεως, προφητείας κττ.: Ζην.Κ 1,44· **8**) πάπ. τὸ προϊόν, τὸ εἰσόδημα, τὸ ἔσοδον, ἡ πρόσοδος : Πάπ. **ἔ- τῶν ἐδαφῶν·** **9**) μτγν. ἐκτροπή, παρέκκλισις : Πλωτῖν.1,8,7· ‖ παρέκβασις, ἀπομάκρυνσις : Σέρβ.Βιργιλ.Γεωργ.2,209.

ἐκβασμίδωσις-εως (ἡ) Ἐπιγρ., μ. κτ. πληθ., βαθμίδες καθόδου· πρβλ. ἐκβάσμωσις βλ.λ.

ἐκβάσμωσις-εως (ἡ) Ἐπιγρ. πιθ. **ταμεῖον ὑπό**γειον μετὰ βαθμίδων καθόδου.

ἐκβαστάζω μσν. ἀποκομίζω : Πρόδρ.Ἐπ.25.

ἐκβάστιος ἐσφ. ἀνάγν. ἐκβάσιος βλ.λ.

ἐκβᾰτήριος-α-ον μτγν. κ. πάπ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἔκβασιν ἤτοι τὴν ἀπόβασιν : Ἱμέρ.Ἐκλ.13,38· **2**) μτγν. τὸ οὐδ. πληθ. ὡς οὐσ. **ἐκβατήρια** (ἐνν. ἱερά) θυσία ἐπὶ τῇ εὐτυχεῖ ἐκβάσει τινὸς καὶ ἰδίως ἐπὶ τῇ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ νόσου : Φιλόστρ.Σοφ. 2,1,12· **3**) πάπ. τὸ θηλ. ὡς οὐσ. **ἐκβατηρία** ἀποβάθρα.

ἐκβάτης (ὁ) Ἐπιγρ. ἡνίοχος ἐκβιβάζων βλ.λ.2).

ἐκβατικῶς ἐπίρρ. μτγν. ἀποτελεσματικῶς : Ὀλυμπ.Κατ. ἐν Ἰωβ.153,19 **ἐκβατικῶς νοούμενα.**

ἐκβατός-ή-όν μτγν. ὁ εἰς πέρας ἀχθείς, τετελειωμένος : Γαλ.19,354.

ἐκβάω δωρ. τ. τοῦ **ἐκβαίνω** βλ.λ. : Συνθήκ. π.Θουκ.5,77 **καὶ ἐξ Ἐπιδαύρω ἐκβῶντας.**

ἐκβεβαιοῦμαι-όομαι μτγν. ἐπιβεβαιῶ, ἐπικυρώνω : Πλούτ.Ἠθ.283Α, αὐτ.Πομπ.19 **ἐκβεβαιούμενος τὸ νίκημα.**

ἐκβεβαίωσις-εως (ἡ) μτγν. ἐπιβεβαίωσις, ἐπικύρωσις : Πλούτ.Ἠθ.85C.

ἐκβεβηλῶ-όω μτγν. βεβηλῶ, μιαίνω, παθ. : ΠΔ Λευϊτ.21,9 (ὡς δ.ἀνάγν.).

ἐκβησόμενον (τὸ) κ. νεώτ. οὐδ. μτχ. μέλλ. τοῦ ἐκβαίνω βλ.λ.· **2**) νεώτ. κεφάλαιον τοῦ λόγου, ἐν ᾧ ὁ ῥήτωρ ἀποδεικνύει τί δέον γενέσθαι.

ἐκβήσσω κ. μσν. **ἐκβήττω,** ἀόρ. **ἐξέβηξα** βήχων ἐκβάλλω τι : Ἀριστλ.ΖΙ 495b,19 **ἕως ἂν ἐκβήξῃ τὸ κατελθόν·** κ. παθ. : Ἱππ.Νούσ.2,46· ‖ μσν. κ. ἀπολ. : Τζέτζ.Χιλ.6,126 **τρίβων τὴν κεφαλὴν καὶ συνεχῶς ἐκβήττων.**

ἐκβιάζω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., μέσ. μέλλ. **ἐκβιάσομαι,** μέσ. ἀόρ. **ἐξεβιασάμην,** παθ. ἀόρ. **ἐξεβιάσθην** κ. δημ. **ἐκβιάσθηκα** διὰ τῆς βίας ἐκβάλλω τι, ἐκδιώκω, ἐξωθῶ, ἐκτοπίζω, ἀπομακρύνω βιαίως : Πλούτ.Ἠθ.662Α **αἱ γὰρ ἐκτροπαὶ καὶ μεταβολαὶ τῆς εἰς ὑγείαν εὐθείας ἐκβιάζουσι·** συνήθ. παθ. : Πολύβ.1,28,6 **ἐκβιασθέντες οἱ περὶ τὸν Ἀμίλκαν εἰς φυγὴν ὥρμησαν** (βιαίως ἐξωσθέντες ἐκ τῆς θέσεώς των), Πλούτ.Θησ.27 **ἐκβιασθῆναι μέχρι τῶν Εὐμενιδῶν·** ‖ νεώτ. στρατ. διέρχομαι τόπον, ἰδίως στενόχωρον, ἀπωθῶν διὰ τῶν ὅπλων τὸν ἐχθρόν : **ἐκβιάζω τὰ στενά - τὴν δίοδον - τὴν διάβασιν·** ‖ ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Θεόφρ. Φ1 8,10,4, Πολύβ.18,23,4 **οὓς ὑμεῖς προκατέχοντας τὰς.. δυσχωρίας ἐκβιασάμενοι,** Πλούτ.Ἠθ.584Ε· ‖ εἰδ. ἀποσπῶ τι διὰ τῆς βίας ἐκ τῶν χειρῶν τινος, ἀφαιρῶ βιαίως, παθ. : Σοφ.Φίλ.1129 **τόξον χειρῶν ἐκβεβιασμένον·** **2**) ὁμ. μέσ. **βάλλω** τι μακρὰν μετὰ δυνάμεως, ἀναγκάζω τι νὰ μετασιῇ μακράν : Ἀριστλ.Ἀκουστ.800b,12 **ἐκβιάζεσθαι δὲ οὐ δύναται πόρρω τὸ πληγέν·** **3**) μτγν. μτφ. : ἐκμεταλλεύομαι καθόλου : Εὐνάπ.Ἱστ.ἀπ.258D **ἐκ- τὴν τόλμαν·** **4**) μτγν. πάπ. κ. μσν. τὸ μέσ. κ. παθ. μετ' αἰτ. ἢ μετ' ἀπαρφ. ἢ ἐμπροθ. διορ. (εἰς) ἀναγκάζω τινὰ εἴς τι διὰ βίας, ἀπειλῶν, ὑποσχέσεων κττ. : Ἡρωδιαν.Ἱστ.2,2,5 **ἵν' οὖν αὐτοὺς ἐκβιάσοιντο ὑπακοῦσαι,** Λιβάν.Προγ.40,14 τούτους **ἀνελεῖν ἐκβιασθήσομαι·** ‖ ὁμ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐνεργ., συνήθ. μεθ' ὑποτ. : **τὸν ἐξεβίασε νὰ δεχθῇ - νὰ ὑπογράφῃ·** ‖ ὁμ. μετ' αἰτ. ἐπιτυγχάνω τι δι' ἐκβιαστικῶν μέσων : **ἐξεβίασε τὴν συγκατάθεσίν μου - τὴν παράνομον** ἔκδοσιν **πιστοποιητικοῦ·** ‖ **εἰδ.** μεταχειρίζομαι ἐκβιαστικὰ μέσα πρὸς λῆψιν χρημάτων : **ἐφημερίδες τινὲς ἐξεβίαζον ἄλλοτε τὰς μεγάλας** ἐπιχειρήσεις· **5**) μτγν. θλίβω ἰσχυρῶς, ἐκπιέζω : Ἀρετ.Ὀξ.Πάθ. 2,11 **ὅταν ἐκβιάσηται** (ἡ ὑστέρη) **τὰ** σπλάγχνα· **6**) μτγν. ἡ μτχ. παθ. παρακ. **ἐκβεβιασμένος** ὁ μετὰ βίας, δυσκολίας, κόπου εἰργασμένος, ὁ ἄνευ φυσικότητος καὶ ἁπλότητος, ὁ ἐξεζητημένος : Πλούτ.Τιμ.36 **τὰ Διονυσίου ζωγραφήματα.. ἐκβεβιασμένοις καὶ καταπόνοις ἔοικε·** **7**) μτγν. μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ. ἐπὶ ἐπιχειρήματος, ἀποδείξεως κττ., ἐπιμένω, ὑποστηρίζω : Φιλόδ.Ῥητορ.1,74S· ῥηματ. π. ἐκβίασις, ἐκβιασμός, ἐκβιαστής-ικός.

ἐκβίασις-εως (ἡ) **νεώτ.,** δημ. **-η** ἡ χρῆσις βίας ἢ ἀπειλῶν, ἐπὶ σκοπῷ ἀθεμίτου ὀφέλους· **2**) εἰδ. στρατ. παράβασις ὑπὸ στρατιωτικοῦ ἐντολῆς διδομένης ὑπὸ ἀρχηγοῦ θέσεως, ἀρχιφύλακος κττ.

ἐκβίασμα-ατος (τό) μτγν. πιθ. ἐσφ. ἀνάγν. ἀντὶ ἔκβρασμα βλ.λ.2) : Βέττ.Βάλ.161,18.

ἐκβιασμός (ὁ) **νεώτ. κ.** δημ. ἡ ἐκβίασις βλ.λ.1) : τὸ **ἐπέτυχε δι' ἐκβιασμῶν.**

ἐκβιαστής (ὁ) μτγν., **νεώτ. κ. δημ.,** θηλ. **ἐκβιάστρια** ὁ καταπιέζων, ὁ **τύραννος** : Θεοδοτ.ΠΔ Παροιμ.6,7· **2**) **νεώτ.** κ. δημ. ὁ **δι'** ἐκβιάσεως βλ.λ.1), **ἐπιδιώκων ἢ ἐπιτυγχάνων τι** : **ἐκ- γυναικῶν·** ‖ εἰδ. ὁ δι' ἐκβιασμῶν χρηματιζόμενος.

ἐκβιαστικός-ή-ό(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ καταθλιπτικός, τυραννικός : Πτολ.Τετράβ.155· **2**) νεώτ.

ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐκβιαστὴν ἢ τὴν ἐκβίασιν, ὁ πρὸς ἐκβιασμὸν βλ.λ. : **ἐκβιαστικοὶ τρόποι - διαθέσεις, - ἐκβιαστικὰ μέσα.**

ἐκβιαστικῶς ἐπίρρ. νεώτ. δι' ἐκβιασμοῦ, δι' ἐκβιαστικῶν μέσων, **κατὰ** τρόπον ἐκβιαστικὸν βλ.λ.2).

ἐκβιβάζω κ. μσν. κ. νεώτ., ἀττ. μέλλ. **ἐκβιβῶ** ἀναγκάζω τι νὰ ἐκβῇ, νὰ ἐξέλθῃ, ἐξάγω, ἐκδιώκω: Ἀριστφ.Ὄρν.662 **ἐκβίβασον ἐκ τοῦ βουτόμου τοὐρνίθιον·** || ἐξάγω κινητόν τι ἐκ τῆς ἀκολουθουμένης ὑπ' αὐτοῦ γραμμῆς, ἰδίως ποταμοῦ ἐκ τῆς κοίτης του, παρατρέπω: Ἡρ.7,130 **τὸν γὰρ ποταμὸν.. χώματι ἐκ τοῦ αὐλῶνος ἐκβιβάσαντα,** Ξεν.Ἱππαρχ.1,18· || ἐν χρ. κ. μτφ. : Θουκ.5, 98 **ὥσπερ ὑμεῖς τῶν δικαίων λόγων ἡμᾶς ἐκβιβάσαντες** (ἀναγκάσαντες ν' ἀφήσωμεν τὰς περὶ δικαιοσύνης συζητήσεις)· **2)** μτγν. φέρω τι εἰς τέρμα : Φιλόδ.Ποιημ.ἐν Ἡρακλ.1676,12· **3)** μτγν. παρασύρω, παθ. : Μηναῖ.8,29.Ὠδ.8 **ἡ δὲ ἐκβιβασθεῖσα διδαχαῖς ταῖς μητρῴαις ἐν πίνακι αἰτεῖται τὴν κάραν τοῦ Προδρόμου·** **4)** εἰδ. ἐξάγω πρόσωπα ἢ ἀντικείμενα ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηράν, ἀποβιβάζω ἢ ἐκφορτώνω : Θουκ.7,39 **αὐτοῦ ἐκβιβάσαντες τοὺς ναύτας,** Πλάτ. Γοργ.512Α· **5)** μτγν. ἀναγκάζω τινὰ νὰ μετάσχῃ, ὁδηγῶ, φέρω εἴς τι : Πολύβ.27,6,8 **θέλοντος αὐτοῦ ἐκείνους κατὰ πάντα τρόπον ἐκβιβάζειν εἰς τὸν πόλεμον** (διορθ. **ἐμβιβάζειν**)· **6)** Ἐπιγρ. κ. πάπ. νομ. φέρω εἰς πέρας, ἐκτελῶ, ἰδίως ἀπόφασιν : Ἐπιγρ. **εἵνεκα τοῦ τὸ ἐπίταγμα ἐκβιβασθῆμεν,** Πάπ.· **7)** μτγν. εἰσπράττω καὶ ἰδίως διὰ τῆς βίας φόρους ἢ χρέη : Κῶδ.Ἰουστ.3,2,4· κ. παθ. : αὐτ. 12,60,7,3· **8)** πάπ. ἱκανοποιῶ τὰς ἀπαιτήσεις τινός : **ἀνθομολογῶ ἐκβιβάσαι πάντας τοὺς ἀντιδίκους·** **9)** πάπ. διεξάγω δίκην ὡς δικηγόρος (ἀμφ.) : Πάπ. **ἐκβιβάσαι ἄχρι πέρατος δίκης.**

ἐκβιβασμὸς (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐκτέλεσις ἀποφάσεως : Ἀκύλ.ΠΔΒασ.1,15,23, Κῶδ.Ἰουστ.12, 60,7,1 **ἐκβιβασμὸς τῆς ἀποφάσεως·** **2)** νεώτ. ἡ ἐξαγωγὴ ἐκ πλοίου, ἐκφόρτωσις ἢ ἀποβίβασις.

ἐκβιβαστὴς (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐκτελῶν ἀπόφασίν τινα : Ἀκύλ.Δευτ.16,18, Κῶδ.Ἰουστ.3,2,4,2· **2)** νεώτ. ὁ ἐκ τοῦ πλοίου ἐξάγων, ἀποβιβαστής.

ἐκβιβαστικὸς-ή-όν μτγν. κ. γλωσσ. ὁ καταθλιπτικός, ἁρπακτικός, πρβλ. ἐκβιαστικὸς Ι : Πρόκλ.Τετράβ.219,1 **μνησικάκους, ἐκβιβαστικούς·** **2)** γλωσσ. ἀποτελεσματικός, δραστικός.

ἐκβιβρώσκω, παρακ. **ἐκβέβρωκα,** μτγν. παθ.ἀόρ. **ἐξεβρώθην** βιβρώσκω ἐντελῶς, κατατρώγω: Σοφ. Τρ.1054 **ἐκ μὲν ἐσχάτας βέβρωκε σάρκας,** Γεωπ. 2,35,7· **2)** μτγν.μτφ. κατατρύχω: Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.18.

ἐκβιομηχανίζω νεώτ., μτχ. παθ. παρακ. **ἐκβιομηχανισμένος,** ἀναφορ. πρὸς χώραν, μεταβάλλω εἰς βιομηχανικὴν χώραν διὰ προαγωγῆς τῆς βιομηχανίας της εἰς κύριον οἰκον. παράγοντα.

ἐκβιομηχάνισις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἀνάπτυξις τῆς βιομηχανίας ἔν τινι χώρᾳ εἰς κύριον οἰκον. παράγοντα· **2)** ὁ ἐκβιομηχανισμὸς βλ.λ.2).

ἐκβιομηχανισμὸς (ὁ) νεώτ. ἡ ἐκβιομηχάνισις βλ.λ. : **ὁ ἐκβιομηχανισμὸς τῶν εὐρωπαϊκῶν χωρῶν·** **2)** ὡς ὅρος ὑποτιμητικός, ἡ παραγωγὴ διακοσμήτων προϊόντων τέχνης εἰς πολλὰ ἀντίτυπα διὰ μηχανῆς, βιομηχανικῶς, ἡ ἀντικαταστήσασα τὴν διὰ χειροτεχνίας ἰδιότυπον παραγωγὴν ἑνὸς ἑκάστου προϊόντος : **ὁ ἐκβιομηχανισμὸς τῆς ἐπιπλοποιίας - τῆς ὑφαντικῆς - τῆς λεπτουργίας·** || ἐν χρ. κ. μτφ. : **ὁ ἐκβιομηχανισμὸς τῆς** συγγραφῆς **διδακτικῶν βιβλίων.**

ἔκβιος-ον μτγν. ὁ ἐστερημένος τοῦ βίου, ὁ νεκρός : Ἀρτεμίδ.4,32 **ἐγώ σε ἔκβιον ποιήσω.**

ἐκβιοτεύω μσν. πιθ. διορθ. εἰς ἐμβιοτεύω βλ.λ. : ΜΨελλ.ἐνΣάθ.5,42.

ἐκβιοῦζει Ἡσ. « θρηνεῖ μετὰ κραυγῆς ».

ἐκβιῶ-άω μτγν. ἐκβιάζω βλ.λ. : ΠΔΚριτ.14,15 **ἢ ἐκβιᾶσαι ἡμᾶς κεκλήκατε·** || ὁμ. μέσ. : Ἱππ.Τέχν.12.

ἐκβιῶ-όω Ἐπιγρ. κ. μσν. συμπληρῶ ἔτος τι τῆς ἡλικίας μου : Ἐπιγρ. **ἑξηκοστὸν ἔτος πανελεύθερον ἐξεβίωσα·** **2)** μσν. ἀποβιῶ, ἀποθνῄσκω . Εὐστ.Πον.225,11 **παρὰ βραχύ τι ἐκβιούς.**

ἐκβίωσις-εως (ἡ) μσν. ἀποβίωσις : Νικ.Χων.632,17.

ἐκβλαστάνω κ. μσν. κ. νεώτ., ἀόρ. β' **ἐξέβλαστον** βλαστάνω, φύομαι, ἐκφύομαι, φυτρώνω : Θεόφρ.ΦΙ 7,2,3, Μηναῖ.3,24 Ὠδ.9 **σοῦ σὲ ἐν μέσῳ ἐκβλαστήσει καρπός·** **2)** μτφ. προέρχομαι : Πλάτ.Πολ.565D **τύραννος, ἐκ προστατικῆς ῥίζης.. ἐκβλαστάνει·** **3)** μτβ. μετ' αἰτ. ἐξαπλώνω : Ἱππ.Τροφ.6 **τὴν μὲν ἰδίην ἰδέην ἐξεβλάστησε·** **4)** μτγν. προκαλῶ, προάγω : ΠΔ Ἰὼβ 38,27 **καὶ τοῦ ἐκβλαστῆσαι ἔξοδον χλόης·** || ἀναζωογονῶ : Ἀρετ.Ὀξ.Νούσ.2,3 (ἡ **αἴσθησις**) **ἐξεβλάστησε τὴν φωνήν.**

ἐκβλάστημα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. νέον **βλάστημα,** νέος βλαστός : Διοσκ.5,92 (δ. ἀνάγν.)· || μτφ. : Φίλ. 1,48,17 **ἐκβλάστημα νοῦ.**

ἐκβλάστησις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἐκβολὴ βλαστήσεως, ἔκφυσις, ἀπόλυσις βλαστῶν : Διοσκ.1,81 **ἐκβλάστησις φύλλων·** **2)** εἰδ. ἡ τελευταία, ἡ νεωτέρα βλάστησις : Θεόφρ.ΦΙ 3,5,3· **3)** νεώτ. βιολ. ἴδιος τρόπος πολλαπλασιασμοῦ κατωτάτων τινῶν ζωϊκῶν ὀργανισμῶν δι' ἀποσπάσεως οἰδήματος ἀναπτυσσομένου εἰς αὐθύπαρκτον ζῷον ἐκ τοῦ μητρικοῦ σώματος.

ἐκβλαστῶ-έω μτγν. ἐκβλαστάνω βλ.λ. : Σύμμ. Ψαλμ.ΠΔ 103 (104),14.

ἐκβλέπω μτγν. ἀρχίζω νὰ βλέπω : Αἰλ.ΖΙ 3,25 **βραδέως δὲ ἐκβλέπει καὶ τὰ ταύτης βρέφη ὡς καὶ τὰ τῶν κυνῶν σκυλάκια·** **2)** ἀναβλέπω, προσβλέπω, κοιτάζω : Φιλόστρ.Εἰκ.1 **βολαῖς τε ὀφθαλμῶν ἁπαλὰ ἐκβλεπούσαις.**

ἔκβλημα-ατος (τὸ) νεώτ. τὸ ἐκβαλλόμενον, τὸ ἐκβληθέν· **2)** βοταν. κομμιῶδες περισάρκωμα σχηματιζόμενον περὶ τὰ τοιχώματα τῶν ἀγγείων νεωστὶ τμηθέντων κλάδων καὶ ἀποφράττον αὐτά.

ἐκβλήσιμος-ον πάπ. ὅστις δύναται ἢ πρέπει νὰ ἐκβληθῇ : Πάπ. **ἐκβλήσιμοί εἰσιν.**

ἐκβλήσκομαι μσν. ἐκβάλλομαι : Θεοφάν.Χρον. 156D **μηδένα ἐκβλήσκεσθαι τοῦ ναοῦ.**

ἐκβλητέον κ. νεώτ. πρέπει τις ἢ τι νὰ ἐκβληθῇ ἢ νὰ ἐκβάλῃ, ν' ἀποβάλῃ, ν' ἀπορρίψῃ τι : Πλάτ. Πολ.377C **ὧν δὲ νῦν λέγουσι τοὺς πολλοὺς ἐκβλητέον·** || πρέπει τις ν' ἀπαλλαχθῇ : Ὀρειβ. ἀπ.130· **2)** μτγν. ἰατρ. : **ἐκβλητέον διαιρέσεις** πρέπει τις νὰ κάμῃ ἐντομάς : Ἀντυλλ.π.Ἀετ.7,74.

ἐκβλητικὸς-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ἢ τὴν δύναμιν ἢ τὸν προορισμὸν νὰ ἐκβάλλῃ : Ἀριστλ.ΖΙ 612a, 5 **δοκεῖ δὲ τοῦτο ἐκβλητικὸν εἶναι τῶν τοξευμάτων ἐν τῷ σώματι.**

ἔκβλητος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐκβληθείς, ὁ ἀπερριμμένος, ὁ ἀπόβλητος, ὁ ἐρριμμένος ἔξω : Εὐρ.Ἑκ.699 **ἔκβλητον, ἢ πέσημα φοινίου δορός, ἐν ψαμάθῳ λευρᾷ·** || μσν. **βρέφος ἔκβλητον,** ἔκθετον : Εὐστ.Ἰλ.384,25· **2)** ὁ ἄξιος νὰ ἐκβληθῇ, ἀπορρίψιμος, ἀποβλητέος· συγκρ. **-ότερος**: Ἡράκλειτ.96 **νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι,** Φίλ.1,477.

ἐκβλίζω ἐκθλίβω μαλάσσων· Ἡσ. « ἐκβλίσαι, ἐκθλῖψαι, ἐκπιέσαι. Βλίζειν γάρ, τὰ κηρία ἐκθλίβειν ».

ἐκβλιστέος Ἡσ. « ἐκθλιπτέος »· πρβλ. ἐκβλίζω.

ἐκβλύζω κ. μσν. κ. νεώτ., ὡς ἀμτβ. ἐκρέω, χύνομαι ἔξω, ἀναβλύζω, ἀναβρύω ἢ ἐκπηγάζω : Ὀρφ. Λιθ.490, Πλοὺτ.Τ Γράκχ.13 **ἐρράγη γὰρ ὁ νεκρὸς καὶ διεφθορότων ὑγρῶν πλῆθος ἐξέβλυσεν,** Κλήμ. Ἀλ.Στρωμ.332 **αἱ πηγαὶ ἐκ τῆς αὐτῆς ἐκβλύζουσαι γῆς,** Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.107 **ὁπόθεν ἐκβλύζον τὸ ῥεῦμα μορμυρίζει·** **2)** μτγν. μετὰ δοτ. εἶμαι ὑπερπλήρης, ὑπερεκχειλίζω, ξεχειλίζω : ΠΔ

Παροιμ.3,10 ἵνα.., οἴνῳ δὲ αἱ ληνοί σου ἐκβλύζωσιν· **3)** ὡς μτβ. ἀναγκάζω τι νὰ ἐκρεύσῃ, ἐκχέω ὑγρόν τι : Ὀρφ.άπ.255 **ἄμπελος ἐκβλύσει τὸν οἶνον**, Μηνοῖ.Ι.30 Στιχ. Προσομ. **μαζοὶ οἱ ἐκβλύζοντες τῆς σωτηρίας τὸ γάλα**, Εὐστ.Πον.150,8 **ἱδρῶτα... ἐκβλύζει τῶν σαρκῶν ὁ γεωπονῶν.**

ἔκβλυσις-εως (ἡ) μσν. ἐκροή, ἔκρυσις, ἔκχυσις : Εὐστ.Πον.166,87 **τὴν τοῦ αἵματος ἔκβλυσιν.**

ἔκβλυσμα-ατος (τὸ) πάπ. κ. μσν. ἡ ἔκβλυσις βλ.λ., ἡ ἐκροή, ὁ ροῦς καὶ ἰδίως ὕδατος : Πάπ. Ἱερόθ. **ἐν** Idel.phys.2,338.

ἐκβλώω μτγν. δ. τ. τοῦ ἐκβλύζω βλ.λ. : Ἀπολλ. Ρ 1417 **ἤ τινα γαίης ἱερὸν ἐκβλύοντα ῥόον.**

ἐκβλώσκω μ. κτ. ἀόρ. α΄ ἔκμολεν ἐξέρχομαι : Ἰλ.Λ 604 **ὁ δὲ κλισίηθεν.. ἔκμολεν ἶσος Ἄρηϊ.**

ἐκβοήθεια (ἡ) ἔξοδος πρὸς βοήθειαν, ἐξόρμησις, ἔξοδος πολιορκουμένων : Θουκ.3,18 **καὶ ἐκβοηθείας τινὸς γενομένης πληγέντες... ἀπέθανον·** ‖ πορεία πρὸς τὰ ἔξω, ἔξοδος : Ἀριστλ. Πολιτ.1327a,6 **δεῖ γὰρ πρὸς τὰς ἐκβοηθείας κοινὴν εἶναι τόπων ἁπάντων.**

ἐκβοήθησις-εως (ἡ) μτγν. ἐπιβοήθεια, προστασία, προφύλαξις ἀπό τινος : Ἀθήν.Μηχ.12,6 **εἰς τὴν ἐκβοήθησιν τῶν ἐμπυρισμῶν.**

ἐκβοηθῶ-έω ἐξορμῶ ὅπως παράσχω βοήθειαν, σπεύδω εἰς βοήθειαν : Ἡρ.6,16 **ἐπὶ τὰς γυναῖκας ἐξεβοήθεον πανδημεί·** ‖ ἀπολ. : Πολύαιν.1,1,3· **2)** ποιοῦμαι ἔξοδον, ἐξορμῶ : Θουκ.1,105 **ἐκβοηθήσαντες ἐκ τῶν Μεγάρων.. διαφθείρουσι.**

ἐκβόησις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ἐκβοᾶν, ἐκβάλλειν φωνήν, κραυγάζειν μεγαλοφώνως πρός τινα, ξεφωνητό : Φίλ.2,159, Ἡλιόδ.Αἰθ.10,17 **τοὺς δήμους.. ταῖς ἐκβοήσεσι... ἐντρυφῶντας,** Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ. 1,143 **ἡ ἐπὶ τὸ ἥδεσθαι ἐκβόησις.**

ἐκβοθρεύω μσν. ἀνασκάπτω βόθρον, βοθρεύω : Μιχ.Ἀκομ.2,347,11.

ἐκβολαδικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰς ἐκβολάδας, ὁ ἐξ ἐκβολάδων ἀποτελούμενος : **ἐκβολαδικὰ χώματα** (τὸ προϊὸν τῆς τριβῆς τῶν ἀρχαίων ἐκβολαδικῶν σωρῶν).

ἐκβολάς-άδος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. πᾶν τὸ ἐκβαλλόμενον, τὸ ἀπορριπτόμενον, εἰδ. τὰ ἀπορρίμματα τῶν μεταλλουργικῶν ἐργοστασίων, αἱ σκωρίαι : Στράβ.9,1,23 **τὴν παλαιὰν ἐκβολάδα καὶ σκωρίαν ἀναχωνεύοντες,-ἐσωτερικαὶ ἐκβολάδες** (αἱ ἐντὸς τῶν μεταλλείων ἀπορριφθεῖσαι)· ‖ νεώτ. τὰ ἀπορρίμματα τῆς ἀρχαίας μεταλλουργίας καὶ ἰδ. τὰ ἐν Λαυρείῳ εὑρεθέντα· **2)** μτγν. **ἐκβολὰς μήτρα** εἶδος ρωμαϊκοῦ ἐδέσματος, ἡ vulva ejectiva : Ἵππαρχ.π.Ἀθην.3,101Α· **3)** μτγν. αἰγυπτιακὴ σταφυλή, ἥτις κατὰ παλαιὰν ἰατρ. δοξασίαν προεκάλει ἔκτρωσιν : Πλίν.Φι 14,117.

ἐκβολβίζω ἐκλεπίζω, ὡς βολβὸν ἐκ τοῦ φλοιοῦ αὐτοῦ, ξεφλουδίζω : Ἀριστφ.Εἰρ.1123 **ἐγὼ δὲ τουτονὶ τῶν κῳδίων... ἐκβολβιῶ·** **2)** μτφ. ἐκριζῶ, καταστρέφω, ἀφονίζω· πρβλ. Ἡσ. « ἐκβολβίσαι, ἐκ ριζῶν ἀνασπάσαι » : Κωμ. Ἀδέσπ.992.

ἐκβολβῶ-όω μτγν. ἐκβάλλω τοὺς βολβοὺς τῶν ὀφθαλμῶν, ἐκτυφλῶ, παθ. : Ἐπιφάν.2, 176C **ἐξεβολβώθη τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτομάτῳ νόσῳ.**

ἐκβόλειον σύαγρον (τὸ) μτγν. πιθ. ἡ ἐκβολὰς βλ.λ.2) μήτρα : Διον.Τραγ.1

ἐκβολή (ἡ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκβάλλειν, τοῦ ἐξάγειν, ἐκφορά, ἐξαγωγή, βγάλσιμο : Αἰσχ.Εὐμ.748 **πεμπάζετ' ὀρθῶς ἐκβολὰς ψήφων** (ἐνν. ἐξω τῆς κάλπης), - **ἡ ἐκβολὴ τῶν ριζῶν ὑλατομηθέντος δένδρου·** **2)** συνεκδ. ἀπόρριψις, ἀποβολή, ἀπώλεια : Πλάτ. Πολ.412Ε **τίνα, ἔφη, λέγεις τὴν ἐκβολήν;** (τὴν ἀπόρριψιν, τὴν ἀποβολήν)· **3)** γεν. τὸ ἐκβολλόμενον, τὸ ἀπορριπτόμενον, τὸ ἀποβολλόμενον : Σοφ.Ἀντ.250 **οὐ δικέλλης ἐκβολή** (οὐχὶ χῶμα διὰ δικέλλης ἐκβληθέν)· ‖ δθ. κτ. ποι. μτφ. **οὐρεία ἐκβολή** ἐπὶ παίδων ἐκριφθέντων, ἀφεθέντων ἐκθέτων εἰς τὰ ὄρη : Εὐρ.Ἑκ.1079· **4)** κ. μσν. μτφ. ἐκδίωξις, ἔξωσις, ἐξορία : Πλάτ.Νόμ.847Β **χρημάτων ζημίαις καὶ ἐκβολαῖς ἐκ τῆς πόλεως,** Ἀριστλ.Πολιτ.1275b,36 **μετὰ τὴν τῶν τυράννων ἐκβολήν·** ‖ μτγν. ὁ ἐκ τῆς χώρας ἢ πόλεως ἐκτοπισμὸς τοῦ ὅλου ἢ μέρους τῶν κατοίκων, ἡ ἀναγκαστικὴ μετοικεσία : Πολύβ.4,8,4 **καὶ περὶ τῆς Αἰτωλῶν ἐκ τῆς Πελληνέων πόλεως ἐκβολῆς·** **5)** μτγν. ἐπὶ γυναικός, ἡ ἐκδίωξις, ἡ ἀποπομπὴ ἐκ τοῦ συζυγικοῦ οἴκου, κ. συνεκδ. τὸ διαζύγιον : Λιβάν.Προγ.26,45 **εἰ δὲ δικαστήριον ταῦτ' ἦν καὶ γυναικὸς ἐκβολή·** **6)** εἰδ. ἐπὶ πλοίων, ἡ ἕνεκα τρικυμίας ἔκριψις ὅλου ἢ μέρους τοῦ φορτίου εἰς τὴν θάλασσαν, ἀβαρία : Ἀριστλ.ΗΝικ.1110a,9 **τοιοῦτόν τι δὲ τι συμβαίνει καὶ περὶ τὰς ἐν τοῖς χειμῶσι ἐκβολάς,** ΚΔΠράξ.27,18· ‖ συνεκδ. κ. τὸ εἰς τὴν θάλασσαν ριφθὲν φορτίον : Συγγραφὴ π.Δημ.926 **ἐκβολῆς, ἣν οἱ σύμπλοι ψηφισάμενοι κοινῇ ἐκβάλωνται·** ‖ φρ. κτ. ποι. μτφ. **ἐκβολαὶ νεώς** = ναῦται ἢ τοξιδιῶται ναυαγοί : Εὐρ.ΙΤ 1424 **παράκτιοι δραμεῖσθε κἀκβολὰς νεὼς Ἑλληνίδος δέξασθε·** ‖ ὁμ. ποι. μτφ. ἠθικὴ ἔκπτωσις, κατάπτωσις : Αἰσχ.Ἑπτ.769 **πρόπρυμνα δ' ἐκβολὰν φέρει ἀνδρῶν ἀλφηστᾶν ὄλβος ἄγαν παχυνθείς·** ‖ πάπ. κ. ἡ εἰς τὴν παραλίαν ἀπόθεσις τοῦ φορτίου, ἡ ἐκφόρτωσις· **7)** ἐκροή, ἔκχυσις, χύσιμο : Εὐρ.Ἡρ.742 **χαρμοναὶ δακρύων ἔδοσαν ἐκβολάς·** **8)** ἐπὶ τῶν ὀδόντων, πτῶσις, ἐξαγωγή, πέσιμο ἢ βγάλσιμο τῶν δοντιῶν : Ἀριστλ.ΖΓ 789a,15 **ἐκβολὴ** (ὀδόντων)· κ. ἀντιθ. ἡ ὀδοντοφυΐα : Ἱππ.π.Φίλ. (Ταρσ.) **καὶ παιδίον μὲν ἐστιν ἄχρις ἑπτὰ ἐτῶν, ὀδόντων ἐκβολῆς·** **9)** ἐξάμβλωσις, ἔκτρωσις, ἀποβολὴ τοῦ ἐμβρύου, τοῦ βρέφους : Ἱππ.Γυν.1,78 **ἕτερον ποτὸν ἐκβολῆς ὃ τὸ παιδίον ἐκβάλλει πελιδνόν·** **10)** εἰδ. ἐπὶ σίτου, ὁ σχηματισμὸς τοῦ στάχυος : Θουκ.4,1 **τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου θέρους περὶ σίτου ἐκβολήν·** ‖ μτγν. ἀναβλάστησις : Διοσκ.3,114 **ἐκβολὴ τοῦ καυλοῦ·** **11)** μτγν. **ἐ. ἡλίου** ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου : Κλεομήδ.2,88,32 **τάχιον τῇ τοῦ ἡλίου ἐκβολῇ ἐντυγχάνειν·** **12)** μτγν. ἡ ἐξάρθρωσις μέλους τινός, τὸ βγάλσιμο : Πλούτ.Ἠθ.164F **καθάπερ αἱ μετὰ τραύματος ἐκβολαὶ τῶν ἄρθρων·** **13)** μτγν. ἐκκοπή, ἐκτομή : Πολύβ.2,56,7 **κόμας διερριμμένας καὶ μαστῶν ἐκβολάς·** **14)** ὁ ροῦς, ἡ διάβασις, ἡ διέξοδος ποταμοῦ διὰ μέσου ὀρέων: Ἡρ. 7,128 **ἐπεθύμησε πλώσας θηήσασθαι τὴν ἐκβολὴν τοῦ Πηνειοῦ·** **15)** κ. νεώτ., δημ. τὸ μέρος ὅπου ποταμὸς χύνεται εἰς τὴν θάλασσαν, τὸ στόμιον τοῦ ποταμοῦ : Θουκ.7,35 **ηὐλίσαντο πρὸς.. τὴν ἐκβολὴν τοῦ Ὑλίου·** συνηθέστ. κτ. πληθ. : αὐτ. 2,102 **τοῦ Ἀχελῴου τῶν ἐκβολῶν, - αἱ ἐκβολαὶ τοῦ Νείλου - τοῦ Ρήνου,** Καρκβ.Ζητ.5 **κατὰ τὶς ἐκβολὲς τοῦ Πηνειοῦ·** **16)** γεν. ἡ δίοδος, τὸ στενόν, ὁ πόρος, ὁ ἐξ ὀροσειρᾶς ἄγων εἰς ὁμαλὸν ἔδαφος, εἰς πεδιάδα, τὰ δερβένια : Ἡρ.9,38 **τὰς ἐκβολὰς τοῦ Κιθαιρῶνος φυλάξαι·** ‖ μτγν. κτ. πληθ. τόπος ἐξόδου, διαβάσεως ἀπό τινος χώρας εἰς ἄλλην, αἱ δίοδοι, τὰ περάσματα : Πλούτ. Δημήτρ.48 **ἅμα δὲ τὰς εἰς Συρίαν ἀπετείχιζεν ἐκβολάς·** **17)** μτγν. ὁδὸς διακλαδιζομένη ἐκ τῆς κυρίας, πάροδος : Παυσ.3,8,7 **ἐκ τῆς ὁδοῦ τῆς εὐθείας ἐκβολὴ .. ἐς Καρύας ἄγει·** **18)** μτφ. ἐπὶ τοῦ λόγου, παρέκβασις : Θουκ.1,97 **ἐκβολὴν τοῦ λόγου ἐποιησάμην διὰ τόδε·** κ. κτ.πληθ. : Ἡρ.19,14 **τὰς ἐκβολὰς τῶν λόγων·** **19)** μσν. μτφ. τέρμα στίχου, τέλος ποιήματος : Εὐστ.900,24 **ἐκβολὴ ἔπους·** **20)** μτγν. προεκβολή, προεξοχή : Φιλόστρ.Νεώτ.Εἰκ.12 **ὅπως δὲ ὀξεῖα ἡ τοῦ στόματος ἐκβολή,** Ἀχιλλ.Τάτ.4,24· **21)** μτγν.

ἐκβολὰς βλ.λ.Ι) : Στράβ.14,5,28 **πολλὴ δ' ἡ ἐκβολὴ καὶ τὰ ὀρύγματα.**

ἐκβολίζεται Ἡσ. « εἰς βασιλέως ἤθη τρέπεται» (πιθ. ἐσφ. ἀντὶ ἐκβασιλίζεται βλ.λ. |.

ἐκβολῖμαῖος-α-ον μτγν. ἐκβόλιμος βλ.λ. : Ἡφαιστ. Ἀστρ.1,1 **ἔσται ἐκβολιμαῖος καὶ θηριόβρωτος.**

ἐκβόλιμος-ον ὁ ἐκβληθείς, ἐκριφθείς, ἀποβληθείς· τὸ οὐδ. **ἐκβόλιμον** ὡς οὐσ. τό προώρως γεννηθέν, τὸ ἐξ ἐκτρώσεως, ἐξ ἀποβολῆς προελθόν : Ἀριστλ.ΖΙ 575a, 28 **ἐκβόλιμόν ἐστι καὶ οὐ θέλει ζῆν,** αὐτ.ΖΓ 752b, 4· **2**) μτγν. μτφ. μάταιος, ἐπιπόλαιος, φαῦλος, εὐτελής, πρόστυχος : Φιλόδ.Ποιημ.5,29, Πλούτ.Ἠθ.44Ε **ἐκβόλιμον εἶναι τὸν λέγοντα·** **3**) πάπ. ὁ ἀπερριμμένος ἢ ὁ ἀπορρίφιμος, ὁ ἀπόβλητος, ὁ ἄνευ ἀξίας, κύρους: Πάπ. **τοῦτο ἄκυρον καὶ ἐκβόλιμον.**

ἐκβόλιον (τό) κ. νεώτ. φάρμακον ἢ ἄλλο μέσον πρὸς ἔκτρωσιν ἢ ἐξαγωγὴν τῆς ὑστέρας : Ἱππ. Γυν.1,78 **ἐκβόλιον, ὃ τὸ παιδίον ἐκβάλλει,** Πλούτ. Ἠθ.134F **ἐκβολίοις χρώμεναι καὶ φθορίοις·** **2**) μτγν. τὸ φυτὸν δίκταμνον : ΨΔιοσκ.3,32.

ἔκβολος-ον ὁ ριφθεὶς ἔξω ἢ μακράν, ἀπόβλητος : Εὐρ.Φοίν.804 **μήποτε . . ὤφελες Οἰδιπόδαν θρέψαι βρέφος ἔκβολον οἴκων·** ‖ Ἐπιγρ. κ. μτγν. ἀπερριμμένος, ἀποβληθεὶς ἢ ἐκδιωχθείς : Ἐπιγρ. **ἐ- σφόνδυλοι,** Λουκ.Τραγῳδ.215 **ἀλλ' ἔκβολον βροτῶν σε θήσουσι βίου·** **2**) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. **τὸ ἔκβολον** ὅ,τι ἐκβάλλεται ἢ ἐξεβλήθη, ἀπόρριμμα, ἀπόβλημα : Εὐρ.Ἴων 555 **ἔκβολον κόρης ἴσως·** **3**) τὸ οὐδ. κτ. πληθ. **ναὸς ἔκβολα** τὰ εἰς τὴν ξηρὰν ἐκβληθέντα λείψανα ναυαγήσαντος πλοίου : αὐτ.Ἑλ.422 **πάρεστι ναὸς ἔκβολ' οἷς ἀμπίσχομαι·** **4**) μτγν. μτφ. μάταιος, ἀνίσχυρος, ἄχρηστος : ΠΔ Ἰουδ.1),11 **ἵνα μὴ γένηται ὁ κύριός μου ἔκβολος καὶ ἄπρακτος·** **5**) μτγν. ὁ ἐκχωρισθείς : Ἰάμβλ.Νικ.Ἀριθμ.30P **τὰ διὰ κοσκίνου ἔκβολα·** **6**) ποι. **πόντου ἔκβολον** αἰγιαλός, ὅπου ρήγνυται τὸ κῦμα : Εὐρ.ΙΤ 1042.

ἐκβόμβησις-εως (ἡ) μτγν. βοὴ εὐαρεσκείας, ἀναβόησις ὡς σημεῖον ἐπιδοκιμασίας, ἐπαίνου : Θεμίστ.Λόγ.23,282D **οἴεσθέ με . . ἐπιδεῶς ἔχοντα ἐκβομβήσεων, ὧν δαψιλῶς μοι εἰώθατε χορηγεῖν;**

ἐκβομβῶ-έω Πολυδ. κ. μσν. ἠχῶ, βουΐζω ἰσχυρῶς, περιηχῶ· Πολυδ.1,118 « **περιήχησε· ἐξεβόησεν, ἐξεβόμβησε** » : Δαμασκ.Ἰ.Ἐπιστ. εἰς Θεοφ.126.

ἐκβόσκω ἐκβιβρώσκω, κατατρώγω, καταναλίσκω : Ἀλέξ.Ἀφρ.Πρ.2,29 **ἐκ πολλῆς ὑγρότητος, ἐκβοσκησάσης τὰ ὑγρά, γίνεται ἡ δίψα·** ‖ ὁμ. σημ. τὸ μέσ. : αὐτ.Πρ.1,89 **ὑγρότητα ἐκβοσκόμενος ἥλιος·** **2**) μέσ. βόσκω : Νίκ.Θηρ.803 **λεπυρὸν στάχυν ἐκβόσκονται,** Κλήμ.Ἀλ.Προτρ.10, 92,75 **σκωλήκων δίκην . . ἐκβόσκονται τροφάς·** ‖ ἀπορροφῶ : Γαλ.1,517 **ἐ- ἰκμάδα·** **3**) μτφ. ἐπὶ ὀδύνης, τήκω, λειώνω : Ἀρισταίν.2,5 **ὀδύνει ἐ- με.**

ἐκβοτανίζω γλωσσ. ἐκβάλλω τὰς βοτάνας, τὰ ζιζάνια, βοτανίζω, ξεχορταριάζω.

ἐκβοτρύωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐργασία δι' ἧς συνθλίβονται οἱ βότρυες τῶν σταφυλῶν καὶ ἐξάγεται τὸ γλεῦκος.

ἐκβοτρυωτής (ὁ) νεώτ μηχάνημα πρὸς σύνθλιψιν τῶν σταφυλῶν καὶ ἐκβοτρύωσιν βλ.λ.

ἐκβουλγαρίζω νεώτ. κ. δημ., μτχ. παθ. ἀορ. **ἐκβουλγαρισμένος** προσδίδω βουλγαρικὰς ἰδιότητας, μεταβάλλω τινὰ εἰς βούλγαρον ἤ τι εἰς βουλγαρικόν· ‖ κ. παθ.κ. ὡς μέσ. λαμβάνω οἰκειοθελῶς ἢ διὰ τῆς βίας ἰδιότητας βουλγάρου, γίνομαι βούλγαρος· ‖ εἰδ. τὸ παθ. ἐπὶ λέξεων, προσλαμβάνω βουλγαρικὴν μορφήν.

ἐκβουλγαρισμός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ἡ μεταβολή τινος εἰς βούλγαρον ἢ εἰς βουλγαρικόν.

ἐκβουτυρῶ-όω νεώτ. ἐξάγω, ἀφαιρῶ τὸ βούτυρον ἐκ τοῦ γάλακτος, ἅ. ἀποβουτυρῶ, ξεβουτυρίζω.

ἐκβουτύρωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐξογωγὴ τοῦ βουτύρου, ἡ ἀφαίρεσις αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ γάλακτος, ξεβουτύρωμα, ἅ. ἀποβουτύρωσις.

ἐκβοῶ-άω μτγν., μτχ. παθ. παρακ. **ἐκβεβοημένος** ἐξάγω βοήν, ἐκπέμπω ἰσχυρὰν φωνήν, κραυγήν, ξεφωνίζω : Πλάτ.Πολ.492B **ἐκβοῶντες καὶ κροτοῦντες,** Ξεν.Κυν.6,10 **καὶ ἐπιθέων μὲν ἐκβοάτω·** ‖ πάπ. κ.παθ. : Πάπ. **κραυγαὶ ἐξεβοῶντο·** ‖ σχόλ. ἡ παθ. μτχ. **ἐκβεβοημένος** περιβόητος, περίφημος, ὀνομαστός : Σχόλ.Λιβάν.Λόγ.11,207· **2**) μτγν. μετ' αἰτ. ἐκδιώκω τι διὰ βοῆς : Ἀνακρεόντ.25,19.

ἐκβραγμός (ὁ) μτγν. δ. ἀνάγν. ἐκβρασμός βλ.λ.

ἐκβράζω κ. νεώτ. κ. **ἐκβράσσω** βλ.λ. : Ἀριστλ. Θαυμ.833b, 16 **ἐκβράζει ποταμὸς περὶ τὰ χείλη χρυσίον, -ἡ θάλασσα ἐξέβρασε τὸ πτῶμα τοῦ αὐτόχειρος·** **2**) μτφ. ἐκβιάζω τὴν ἔξοδον κακοῦ τινος : Πλούτ. Ἠθ.456C **ὁ θυμὸς ἐκβράζει τῆς ψυχῆς ἀκόλαστα ῥήματα.**

ἔκβρασις-εως (ἡ) ἡ ὑπερεκχείλισις, δθ. ἡ πληθωρικὴ ἀνάπτυξις : Σουΐδ. ἐν λ. Καλλισθένης **ὑπὸ φθειρῶν ὑπερβλύσεως καὶ ἐκβράσεως τὸν βίον καταστρέφει·** **2**) **κοῖλαι ἐκβράσεις** εἰσέχοντες κυματοθραῦσται : ΕΜ 494,14.

ἔκβρασμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκβράζειν, κυρ. τὸ ὑπὸ ἀνακυκωμένου ὄγκου ὑγροῦ, οἷον ὑπὸ θαλάσσης ἢ ποταμοῦ, ἐκριπτόμενον πρὸς τὴν ἐπιφάνειον ἢ πρὸς τὰ ἔξω : Κωμ. Ἀδέσπ.1218 **ἔκβρασμα πόντου,** Κλήμ.Ἀλ.Παιδ. 314,3 **τῆς ἀπεξενωμένης θαλάττης ἐκβράσματα·** **2**) μτγν. ἡ ἔκκρισις, τὸ ἐκκρινόμενον : Διοσκ.5,92 **αὐτομάτως γίνεται οἱονεὶ ἔκβρασμα ὂν Ἰνδικῶν καλάμων·** ‖ μσν. μτφ. ἐπὶ τῆς ὀργῆς : Βί.Νείλ. 106,14 **τὸ ἔκβρασμα τῆς καρδίας αὐτοῦ·** **3**) μτγν. ἰατρ. δερματικὸν ἐξάνθημα, ἔκθυσις : Ῥοῦφ.π. Ὀρειβ. 8,24,30· πρβλ. Κρίτ. Ἰατρ. π. Γαλ. 12,448· **4**) μτγν. εἰδ. ἡ φώρα : Σύμμ.ΠΔ Λευΐτ.13,6

ἐκβρασμός (ὁ) ἅ. ἔκβροσμα βλ.λ.ΙΙ· Σουΐδ. κ. Φώτ. « πομφόλυξ, ἐκβρασμὸς ὕδατος »· **2**) Ἡσ. « ἔκζεσις, ταραχή, θόρυβος, ταραγμός »· **3**) μτγν. μτφ. κλονισμός, τρόμος : ΠΔ Να.2,10 **ἐκτιναγμός, ἀνατιναγμός, καὶ ἐκβρασμός** (δ. γρ. ἐκβραγμός).

ἐκβράσσω κ. μσν. κ. **ἐκβράζω** βλ.λ., μτγν. ἀττ. **ἐκβράττω,** συνήθ. ἐπὶ θαλάσσης ἢ ποταμοῦ, ἀναταρασσόμενος ἐκρίπτω, ρίπτω εἰς τὴν ξηράν : Διόδ. Σ 14,68 **τὸ δὲ μέγεθος τοῦ χειμῶνος ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν αὐτοῖς τὰς ναῦς ἐξέβραττε·** κ. παθ. : Ἡρ. 7,190 **πολλὰ μὲν χρύσεα ποτήρια . . . ἐκβρασσόμενα ἀνείλετο,** Ἀθήν.6,259B **τὸ τοῦ Κνωποῦ σῶμα ἐξεβράσθη . . κατὰ τὴν ἀκτήν·** ‖ τὸ παθ. κ. ἐπὶ πλοίων, ρίπτομαι εἰς τὴν ξηράν, ἐξοκέλλω : Ἡρ.7,188 **αἱ δὲ** (νέες) **ἐς Κασθαναίην ἐξεβράσσοντο·** **2**) ἰατρ. ἐμφανίζω ἐπὶ τοῦ δέρματος ἐκθύσεις ἢ ἄλλας κακοχυμίας, βγάζω ἐξανθήματα : Ἱππ.Γυν.2,113 **ἄλλοτε δὲ καὶ ῥόον ἐρυθρὸν ἐκβράσσει·** ‖ ὁμ. τὸ μέσ. : Ἱππ.Ἐντ.Παθ.1 **ἔπειτα θρόμβους αἵματος ἐκβράσσεται·** **3**) ὁμ. ἰατρ. παθ. ἀναβλύζω, ἐκρέω, ἐκχέομαι : Ἱππ.Ἀδέν.4 **τό τε περισσὸν καὶ ἐκβρασσόμενον ἐπὶ τὰς ἐσχατιάς·** **4**) μτγν. μτφ. ἐκβάλλω, ἐξωθῶ, ἐκδιώκω : ΠΔ Νε.13,28 **καὶ ἐξέβρασα αὐτὸν ἀπ' ἐμοῦ·** **5**) μτγν. ὡς ἀμτβ. ἀναβράζω πρὸς τὰ ἐκτός, ἐκχειλίζω : Ἀπολλόδ.1,6,3 **πολλὴ ἐκ τοῦ στόματος πυρὸς ἐξέβρασε ζάλη·** **6**) μσν. ἐπὶ βλαστῶν, ἀναβλαστάνω : Γεωπ.2,6,28 **καὶ ἐκβράσσουσι δ' ἐκ μιᾶς ῥίζης.**

ἐκβραχίζω νεώτ. ἐκβάλλω, καταρρίπτω, ἀποσπῶ βράχους πρὸς ἐξομάλισιν τοῦ ἐδάφους ἢ πρὸς διάτρησιν ἢ ἄλλον σκοπόν.

ἐκβραχισμός (ὁ) νεώτ. ἀφαίρεσις, ἀπόσπασις βράχων : **ἐκβραχισμοὶ διὰ λατομίαν - ὑποβρύχιοι.**

ἐκβραχιστής (ὁ) νεώτ. ἐργάτης ἀσχολούμενος εἰς τὸ ἐκβραχίζειν βλ.λ.

ἐκβραχιστικός-ή-όν. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐκβραχισμόν βλ.λ.: **ἐκβραχ- ἐργασίαι - ἐργαλεῖα - μηχανήματα.**

ἐκβραχιστικῶς ἐπίρρ. νεώτ. δι' ἐκβραχισμοῦ βλ.λ.

ἐκβρέχω πάπ., μτχ. παθ. παρακ. **ἐκβεβρεγμένος** ἐκπλύνω:Πάπ. **τὰ ἐκβεβρεγμένα ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ.**

ἐκβρήσσω μτγν.Ἰων.τ., ἐκβράσσω βλ.λ.: Γαλ.19,95.

ἐκβρίμησις-εως (ἡ) μτγν. ἐπιτίμησις : Σύμμ.ΠΔ Ψαλμ.37,4.

ἐκβροντῶ-άω διὰ τῆς βροντῆς ἤτοι τοῦ κεραυνοῦ ἐκβάλλω, ἀφαιρῶ : Αἰσχ.Πρ.362 **ἐφεψαλώθη κἀξεβροντήθη σθένος·** **2)** μτγν. ἀμτβ. ἰσχυρῶς βροντῶ : Πολυδ.1,118.

ἐκβρύζω μτγν. βρύω, ἀναβλύζω, ἀνοβράζω : Μηναῖ.3,3 Ὠδ.8 **καὶ ἡ ἄνυδρος ἐκβρύζει κρουνούς.**

ἐκβρυχῶμαι-άομαι βρυχῶμαι ἰσχυρῶς : Εὐρ. Ἑλ.1557 **ἐξεβρυχᾶτ' ὄμμ' ἀναστρέφων·** **2)** μετ' αἰτ. ἐκπέμπω ἰσχυρὸν ἦχον ὡς βρυχηθμόν : Εὐρ.ΙΤ 1390 **στεναγμὸν.. ἐκβρυχώμενοι.**

ἔκβρωμα-ατος (τὸ) τὸ καταβιβρωσκόμενον, τὸ ἐκβρωθέν, καταφαγωθέν : φρ. **πρίονος ἐκβρώματα** τὰ πριονίδια : Σοφ.Τρ.700· **2)** φαγώσιμον ἐν μέρει καταβρωθὲν : Ἀριστλ.ΖΙ 625a, 9.

ἐκβυθίζω μτγν. κ. νεώτ., π. μτγν. μ. τὸ παθ., ἐκ τοῦ βάθους, ἐκ τοῦ βυθοῦ ἀνέρχομαι, ἐξέρχομαι : Καλλίστρ.Ἐκφρ.14 (δ. γρ.)· ‖ νεώτ. ὁμ. κ. τὸ ἐνεργ. ἀνασύρω τι ἐκ τοῦ βυθοῦ, ἀνελκύω ἐκ τοῦ πυθμένος τῆς θαλάσσης, ξεβουλιάζω· **2)** νεώτ. τὸ παθ. **ἐκβυθίζομαι** ἐπὶ πλοίου, ὑφίσταμαι μείωσιν τοῦ βυθίσματός μου, ἀνέρχομαι λόγῳ ἀφαιρέσεως ἢ μειώσεως τοῦ **φορτίου** μου.

ἐκβύθιος ον μσν. ὁ ἐκ τοῦ βυθοῦ προκύπτων : Σωφρ.Ἱεροσολυμ.π.Κουμαν.Ἀθησ.ἐν λ.

ἐκβύθισις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐκ τοῦ βυθοῦ ἄνοδος, ἡ ἀνέλκυσις ἐκ τοῦ πυθμένος τῆς θαλάσσης, ξεβούλιασμα· **2)** ἡ ἐλάττωσις τοῦ βυθίσματος πλοίου, ἡ κατά τι ἀνύψωσις αὐτοῦ λόγῳ ἀφαιρέσεως ἢ μειώσεως τοῦ φορτίου του.

ἐκβυρσεύω μτγν. ἐκδέρω : Ἀλλ.ΠΔ Λευϊτ.11,40.

ἐκβυρσῶ-όω μτγν. κάμνω τι νὰ προκύπτῃ, νὰ ἐξέχῃ ἐκ τοῦ δέρματος : Γαλ.18 (2),721.

ἐκβύρσωμα-ατος (τὸ) μτγν. ἡ ἐξοχὴ ὀστοῦ **ἔξω** τοῦ δέρματος : Γαλ.18 (2),714.

ἐκβύρσωσις-εως (ἡ) μτγν. ἐκβύρσωμα βλ.λ.

ἐκγαλακτῶ-όω κ. νεώτ. μεταβάλλω εἰς γαλακτώδη χυμόν : Θεόφρ.ΦΑἴτ.3,23,1· ‖ τὸ παθ. ἐπὶ τῶν σπόρων τῶν φυτῶν, μεταβάλλομαι εἰς γαλακτώδη χυμόν : Θεόφρ.ΦΙ 8,6,1· **2)** σχόλ. γίνομαι ὅμοιος πρὸς γάλα : Σχόλ.Ἡσίοδ.Θ 353.

ἐκγαλάκτωσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ εἰς γαλακτώδη χυμὸν μεταβολή : Θεόφρ.ΦΑἴτ.4,4,7.

ἐκγαληνίζω, μέλλ. **ἐκγαληνιῶ,** μαλάσσω, πραΰνω: Εὐρ.Ὑψιπ.3 (1),3 **ἐκ- φρένας** (πιθ.).

ἐκγαλλίζω νεώτ. μεταβάλλω εἰς Γάλλον ἢ πρᾶγμά τι εἰς γαλλικόν, συνήθ. παθ. κ. ὡς μέσ.· πρβλ. ἐκγερμανίζω· ‖ εἰδ. ἀναφορ. πρὸς λέξεις, προσδίδω γαλλικὸν τύπον· κ. παθ.: **ἡ λέξις** prêtre **εἶναι ἡ ἑλληνικὴ πρεσβύτερος ἐκγαλλισθεῖσα.**

ἐκγαλλισμός (ὁ) νεώτ. ἡ μεταβολὴ πράγματος εἰς γαλλικὸν ἢ προσώπου εἰς Γάλλον.

ἐκγαμίζω μτγν. δίδω εἰς γάμον, νυμφεύω, ὑπανδρεύω : ΚΔ Κορ.1,7,38 **ὥστε καὶ ὁ ἐκγαμίζων καλῶς ποιεῖ, ὁ δὲ μὴ ἐκγαμίζων κρεῖσσον ποιεῖ** (δ.γρ. **γαμίζων**)· ‖ τὸ παθ. **ἐκγαμίζομαι** δίδομαι εἰς γάμον : ΚΔ Ματθ.22,30 **ἐν γὰρ τῇ ἀναστάσει οὔτε γαμοῦσιν οὔτε ἐκγαμίζονται.**

ἐκγαμίσκομαι μτγν. ἢ ἐκγαμίζομαι βλ.λ. δίδομαι εἰς γάμον : ΚΔ Λουκ.20,34 **οἱ υἱοὶ τοῦ αἰῶνος τούτου γαμοῦσι καὶ ἐκγαμίσκονται.**

ἐκγαμιστής (ὁ) μτγν. ὁ συνάπτων συνοικέσια, γάμους, ὁ προξενητής : Κατ.Ἀστρλ.Κ 8(4),2Ι2.

ἐκγαμοῦμαι-έομαι λεξ. ἐπὶ γυναικός, συζεύγνυμαι μετ' ἀνδρὸς κατωτέρας κοινωνικῆς τάξεως ΑΒ 259,30. Σουΐδ.

ἐκγαυροῦμαι-όομαι ἐπαίρομαι, καμαρώνω διά τι : Εὐρ.ΙΑ 101 **τό τ' ἀξίωμα .. ἐκγαυρούμενος.**

ἐκγέγαα ποι. παρακ. τοῦ ἐκγίγνομαι βλ.λ.

ἐκγεγάονται γ' πληθ. τετελεσμ. μέλλ. τοῦ **ἐκγίγνομαι** βλ.λ. : Ὕμν.Ἀφρ.197.

ἐκγεγαώς ποι. μτχ. παρακ. τοῦ ἐκγίγνομαι βλ.λ.

ἐκγείνασθαι μτγν. ἀπαρφ. μέσ. ἀόρ. ἄνευ ἐνεστ., τεκεῖν, γεννῆσαι : Λουκ.Τραγ.4 **ἣν.. Μέγαιρ' Ἐρινὺς γαστρὸς ἐξεγείνατο.**

ἐκγελιώσαιμι Ἡσ. «ἐ(κ)χλευάσαιμι».

ἐκγελῶ-άω, μέλλ. **ἐκγελάσομαι,** ἀόρ. **ἐξεγέλασα,** ἐπ. **-ασσα,** γελῶ ἠχηρῶς, σφοδρῶς : Ἰλ.Ζ 471 **ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ** (τμ.), Πλάτ.Πολ.473C **γέλωτί τε ἀτεχνῶς ὥσπερ κῦμα ἐκγελῶν·** **2)** μτφ. ἐπὶ ὑγροῦ, ἐξορμῶ βορβορύζων : Εὐρ.Τρῳ.1176 **ἔνθεν ἐκγελᾷ | ὀστέων ῥαγέντων φόνος.**

ἔκγελως-ωτος (ὁ) μτγν. ὁ ἠχηρός, **ὁ σφοδρός,** ζωηρὸς γέλως : Πολυδ.6,199.

ἐκγενέτης (ὁ) ἔκγονος : Εὐρ.Ἀνδρ.128.

ἐκγενής-οῦς-ές ὁ ἀποβεβλημένος τῆς οἰκογενείας, πιθ. ἀντὶ τοῦ ἐγγενὴς βλ.λ. : Σοφ.ΟΤ 1506 **πτωχὰς ἀνάνδρους ἐκγενεῖς ἀλωμένας.**

ἐκγέννημα-ατος (τὸ) Ἐπιγρ., δωρ. **ἐκγένναμα,** γέννημα, γόνος, τέκνον.

ἐκγεννῶ-άω, βοιωτ. μέλλ. γ' πληθ. **ἐσγεννάσονθ',** τίκτω, γεννῶ : ΠΔ Ψάλμ.109,3 **ἐκ γαστρὸς πρὸ ἑωσφόρου ἐξεγέννησά σε** (δ.ἀνάγν. ἐγέννησα)· **2)** γεννῶ, φύω, παράγω, παρουσιάζω : Εὔπ.99.

ἐκγερμανίζω νεώτ. ἐπὶ προσ. ποιοῦμαί τινα μὴ Γερμανὸν νὰ προσκτήσηται ἐθνικὴν συνείδησιν γερμανικήν, νὰ θεωρῇ ἑαυτόν Γερμανόν, νὰ λάβῃ τὰ εἰς τοὺς Γερμανοὺς ἰδιάζοντα ἤθη, νὰ ὁμιλῇ ἀντὶ τῆς πατρῴας τὴν γερμανικὴν γλῶσσαν· συνήθ. παθ. κ. ὡς μέσ. : **πολλοὶ Ἰουδαῖοι ἐξεγερμανίσθησαν·** ‖ ἐπὶ τεχνῶν, ἐπὶ πραγμ. κ. ἰδίως βιομηχανικῶν προϊόντων, δίδω εἴς τι τὸν τύπον τὸν ἰδιάζοντα εἰς τὴν γερμανικὴν τέχνην ἢ εἰς τὰ γερμανικὰ προϊόντα· κ. ποθ. λαμβάνω τὸν τύπον κλπ.· ‖ εἰδ. ἀναφορ. πρὸς λέξεις, δίδω εἰς ἄλλης γλώσσης λέξεις τὸν γραμματικὸν καὶ φθογγικὸν τύπον τῆς γερμανικῆς γλώσσης.

ἐκγερμάνισις-εως (ἡ) νεώτ. ὁ ἐκγερμανισμὸς βλ.λ.

ἐκγερμανισμός (ὁ) νεώτ. ἐπὶ προσ. ἡ ἐπὶ πραγμ., τεχνῶν, καταστάσεων κ. λέξεων, τὸ ἐκγερμονίζειν βλ.λ. ἢ ἐκγερμανίζεσθαι : **ὁ ἐκγερμανισμὸς τῶν Ἀλσατῶν - πολλῶν γαλλικῶν λέξεων.**

ἐκγιγαρτίζω μτγν. ἐπὶ καρπῶν, ἐξάγω τὰ γίγαρτα, τὰ κουκούτσια : Διοσκ.1,25 **ἐκγιγαρτ- τὴν σταφίδα.**

ἐκγιγάρτισις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἀπὸ τῶν καρπῶν ἐξαγωγὴ τῶν γιγάρτων, τῶν κουκουτσιῶν.

ἐκγίγνομαι, ἰων. κ. μτγν. **ἐκγίνομαι,** μέλλ. **ἐκγενήσομαι,** ἐπ. μέλλ. τετελ. γ' πληθ. **ἐκγεγάονται,** ἀόρ. **ἐξεγενόμην,** ἐπ. παρακ. **ἐκγέγαα,** γ' δυϊκ. **ἐκγεγάτην,** ἀπαρφ. **ἐκγεγάμεν,** μτχ. **ἐκγεγαώς** κ. **ἐκγεγώς, ἐκγεγαῶσα** κ. **ἐκγεγαυῖα,** αἰολ. **ἐκγεγόνων,** μτγν. ὑπερσ. γ' πληθ. **ἐκγεγάαντο,** μετὰ γεν. γεννῶμαι ἔκ τινος πατρός, ἔχω τινὰ ὡς πατέρα ἢ κατάγομαι ἔκ τινος : Ἰλ.Γ 199 **Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα,** Ὀδ.Κ 138, Ἡσίοδ.Θ 648 **ὅσοι Κρόνου ἐκγενόμεσθα,** Εὐρ.Βάκχ.1340 **οὐχὶ θνητοῦ πατρὸς ἐκγεγώς·** ‖ ὁμ. μετ' ἐμπροθ. γεν. : Ἐπιγρ.16,3 **τοίων γὰρ πατέρων ἐξ αἵματος ἐκγεγάατε·** ‖ κ. μετὰ δοτ. γεννῶμαι εἴς τινα, τοῦ εἶμαι παιδί του : Ἰλ.Ξ 115 **Πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,** Ἡρ.1,30 **καί σφι εἶδε ἅπασι τέκνα ἐκγενόμενα·** **2)** μτγν. ἔρχομαι εἰς τὴν ζωήν, ἔρχομαι εἰς τὸ φῶς : Πλούτ.Ἠθ.246Α **οὐ γὰρ ἐνταῦθά γε δύνασθε καταδῦναι φεύγοντες, ὅθεν ἐξεγένεσθε** (εἰς τὴν γαστέρα τῆς μητρός), Ἀρτεμίδ.Ὀνειροκρ.1 **τοῦτο δὲ σημαίνει τὴν πατρίδα, ἧς**

ἐξέφυ τις καὶ ἐξεγένετο· 3) γεν. γίνομαι ἔκ τινος, προέρχομαι, προκύπτω, παράγομαι : Ἐμπ.59,3,Πάπ. ἕως ὅτε αὐτοῖς ἐξεγένετο παρ' αὐτοῦ ἡ ὁμολογία· 4) κατὰ παρακ. κ. ἀόρ. ἐπὶ χρόνου, παρέρχομαι : Ἡρ.2,175 χρόνου ἐκγεγονότος πολλοῦ· || φρ. ἐκγενέσθαι τοῦ ζῆν ἀπελθεῖν ἐκ τῆς ζωῆς, ἀποθανεῖν : Ξεν.Ἑλλ.6,4,23· 5) ὡς ἀπρόσ. μετὰ δοτ. προσ. κ. ἀπαρφ. μετ' ἀρνήσεως ἐκγίνεται ἐπιτρέπεται, παραχωρεῖταί τινι, εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός : Ἡρ.1,78 τοῖσι θεοπρόποισι.. οὐκ ἐξεγένετο Κροίσῳ ἀπαγγεῖλαι,Ἀριστφ.Ἱππ.851 ἵν', ἣν σὺ βούλῃ τὸν ἄνδρα κολάσαι τουτονί, σοὶ τοῦτο μὴ ἐκγένηται· || σπαν. κ. ἄνευ ἀρνήσεως ἐν εὐχητικῇ ἢ δεητικῇ σημ., ἃς ἐπιτραπῇ, ἃς δοθῇ ἡ ἄδεια, ἡ εὐχέρεια, ἡ εὐκαιρία : Ἡρ.5,105 ὦ Ζεῦ, ἐκγενέσθαι μοι Ἀθηναίους τίσασθαι (δός μοι νὰ ἐκδικηθῶ τοὺς Ἀθηναίους)· || ὁμ. κ. μετ' ἀπαρφ. ἄνευ δοτ. προσ. : Δημ.836 εἰ μὲν οὖν τότ' ἐξεγένετο.. παρεσχόμεθ' ἂν μάρτυρας· || ὁμ. ἐν ἀπροσ. ἐκφορᾷ κτ. μτχ. : Ἰσοκρ.16,36 καὶ πολλάκις ἐκγενόμενον αὐτῷ μὴ μόνον μετ' ὀλίγων τῶν ἄλλων ἄρχειν.. οὐκ ἠθέλησεν (δοθείσης εἰς αὐτὸν εὐκαιρίας, δυνατότητος).

ἐκγλευκίζομαι μτχ. παρακ. ἐκγεγλευκισμένος, ἐπὶ οἴνου, παύω νὰ εἶμαι γλεῦκος, μοῦστος : Ἱππ. Ἐπίδ.7,64 ἐκγεγλευκισμένος οἶνος.

ἐκγλισχραίνω μτγν. καθιστῶ τι λίαν γλίσχρον, ἰξῶδες, γλοιῶδες : Ἀρετ.Χρον.Νούσ.2,3.

ἐκγλυκαίνομαι μτγν. γίνομαι πλήρως, ἐπαρκῶς γλυκύς : Ὀλυμπ.Μετ.110,26.

ἐκγλυπτικός-ή-όν νεώτ. ὁ χρήσιμος πρὸς ἐκγλυφήν, ὁ δι' οὗ ἐκτελεῖται ἐκγλυφή : ἐκγλυπτικὴ μηχανὴ (μηχανὴ δι' ἧς γίνεται κατεργασία ξύλων ἢ μετάλλων μέσῳ ἐκγλυφάνων, ἡ φραίζα).

ἐκγλύφανον (τό) νεώτ. χαλύβδινον ἐργαλεῖον ὀδοντωτόν, περιστρεφόμενον,χρήσιμον πρὸς ἐκκοπὴν καὶ γεν. πρὸς κατεργασίαν μετάλλων ἢ ξύλων.

ἐκγλυφή (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐκκόλαψις : Αἰλ.ΖΙ 4,12 οἱ πέρδικες ἐν τοῖς ᾠοῖς.. οὐκ ἀναμένουσι τὴν ἐκ τῶν γειναμένων ἐκγλυφήν· 2) νεώτ. τὸ ἐκγλύφειν, διακοιλαίνειν, κοίλανσις, σκάλισμα : ἐκγλυφὴ θύρας - ἐπίπλου· 3) ὁμ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκγλύφειν, ἡ δι' ἐκγλυφίδος κοιλότης.

ἐκγλυφίς-ίδος (ἡ) νεώτ. χαλύβδινον ἐργαλεῖον διὰ τὴν ἐκγλυφὴν ὀπῶν· || εἰδ. ὀδοντιατρ. ἐκγλυφίδες πάντα σχεδὸν τὰ διὰ τὰς ἐμφράξεις τῶν ὀδόντων χρήσιμα ἐργαλεῖα.

ἐκγλύφω κ. νεώτ., μτγν. γ' πρόσ. μέσ. ἀόρ. ἐξεγλύφαντο, παθ. παρακ. ἐξέγλυμμαι, μτγν. μτχ. παθ. παρακ. ἐκγεγλυμμένος, κοῖλον ποιῶ τι, κοιλαίνω, διακοιλαίνω, διὰ τοῦ γλυφάνου ἢ τῆς ἐκγλυφίδος κατεργάζομαί τι, σκαλίζω:Πλάτ.Πολ.616D ἐν ἑνὶ μεγάλῳ σφονδύλῳ κοίλῳ καὶ ἐξεγλυμμένῳ, Μέγης π.Ὀρειβ.44,24,1 ἐκ- τὸν χόνδρον, Γαλ 18(2),618· 2) μτγν. ἐκκολάπτω, ξεπουλιάζω : Αἰλ. ΖΙ 2,33, Γεωπ.14,7,28 τὰ ᾠὰ διὰ κα' (ἡμερῶν) ἐκγλύφει· || ὁμ. τὸ μέσ. : Πλούτ.ΤΓράκχ.17 ὄφεις ἔλαθον ἐντεκόντες ᾠά, καὶ ταῦτα ἐξεγλύψαντο.

ἐκγοητεύω ἀπατῶ διὰ δόλου : Γοργίας Ἑλ.14.

ἐκγόνη (ἡ), κ. Ἐπιγρ. κ. μσν. θηλ. τοῦ ἔκγονος βλ.λ., ἡ ἀπόγονος : Εὐρ.Ἑλ.1647 οὐδ' ἡ θεᾶς Νηρῆδος ἐκγόνη κόρη (ὡς δ. γρ. ἀντὶ ἔκγονος) 2) μσν. ἐγγόνη : Μαλάλ.1 413,9 γυναῖκα Ῥωμαίαν τὴν ἐκγόνην Νόμου τοῦ πατρικίου.

ἔκγονος-ον (θηλ. κ. -όνη βλ.λ.) μσν. κ. νεώτ., δωρ., ἀρκ. κ. βοιωτ. ἔσγονος, ὁ γεγεννημένος, ὁ καταγόμενος ἢ προερχόμενος ἔκ τινος : Εὐρ.ΙΑ 599 στῶμεν Χαλκίδος ἔκγονα θρέμματα, Πλάτ.Θεαίτ. 152Ε πάντα εἴρηκεν ἔκγονα ῥοῆς τε καὶ κινήσεως· || συνηθέστ. ὡς οὐσ. ὁ γόνος, τὸ γέννημα, τὸ τέκνον, υἱὸς ἢ θυγάτηρ : Ἰλ.Ε 813,Ὀδ.Λ 236 Τυρῶ.. ἣ φάτο Σαλμωνῆος ἀμύμονος ἔκγονος εἶναι, Πλάτ.Κριτί.112C ἐκγόνων ἔκγονοι· || ὁμ. τὸ οὐδ. κατὰ πληθ. ὡς οὐσ. ἔκγονα τὰ τέκνα: Αἰσχ.Πρ.137 τῆς πολυτέκνου Τηθύος ἔκγονα || ὁμ. κ. ἐπὶ ζῴων : Πλάτ.Κρατ.393 τὸν λέοντος ἔκγονον λέοντα καλεῖν, Μηναῖ.3,5 Συναξ.· 2) τὸ ἀρσ. πληθ. ἔκγονοι ὡς οὐσ. οἱ ἀπόγονοι : Ἡρ.2,167 τοὺς τὰς τέχνας μανθάνοντας καὶ τοὺς ἐκγόνους τούτων, αὐτ.4,199,Πάπ.· 3) Ἐπιγρ. κ. μσν. ὁ ἔγγονος, τὸ ἀγγόνι· Εὐστ.Ὀδ.1780,53 «διὰ τοῦ κάππα ἔκγονος λέγεται ὁ κοινότερον ὀφείλων ἔγγονος λεχθῆναι» : Ἰωσ.Ὑπομν.147,335 ἀπὸ δὲ τοῦ Ἡσαῦ, ὃς ἔκγονος τῷ Ἀβραὰμ γεγόνει· 4) ὁμ. τὸ ἀρσ. κτ. πληθ. ἔκγονοι χώρας τινὸς οἱ ἰθαγενεῖς : Πλάτ.Μενέξ.239D Πέρσας.. δουλουμένους τὴν Εὐρώπην ἔσχον οἱ τῆσδε τῆς χώρας ἔκγονοι, γονεῖς δὲ ἡμέτεροι· 5) μτφ. ἐπὶ ἀψύχων, ὁ παραγόμενος ἔκ τινος, τὸ προϊόν : Σοφ.ΟΤ 171 οὔτε γὰρ ἔκγονα κλυτᾶς χθονὸς αὔξεται (τὰ γεωργικὰ προϊόντα), Πλάτ.Συμπ.209D ποιητὰς τοὺς ἀγαθοὺς ζηλῶν, οἷα ἔκγονα ἑαυτῶν καταλείπουσιν (ποιήματα, ἔργα)· || ὁμ. τὸ ἐξαγόμενον, τὸ ἀποτέλεσμα : αὐτ.Νόμ.691C ἔκγονον ὕβρεως ἀδικίαν, αὐτ.901Ε· 6) εἰδ. ἐπὶ τοῦ τόκου ὡς προϊόντος τοῦ κεφαλαίου : Πλάτ.Πολ.555Ε καὶ τοῦ πατρὸς ἐκγόνους τόκους πολλαπλασίους κομιζόμενοι· πρβλ. αὐτ.507Α.

ἐκγραφή (ἡ) Ἐπιγρ. ἀπάλειψις, διαγραφὴ ὀνόματός τινος ἢ ποσοῦ ἐκ καταλόγου.

ἐκγράφω κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀόρ. ἐξέγραφα, νεώτ. κ. οἱ ἀναλ. παρακ. κ. ὑπερσυντ. ἔχω - εἶχα ἐκγράψει, μέσ. ἀόρ. ἐξεγραψάμην, παθ. ἀόρ. κ νεώτ. ἐξεγράφην, δημ. παθ. παρακ. (ἐ)ξεγράφτηκα, γράφω τι ἔκ τινος, ἀντιγράφω, κοπιάρω : Ἐπιγρ. Κερκύρ. τὴν δὲ προξενίαν ἐκγράψαντες εἰς χάλκωμα, Ἐπιγρ. Δήλου εἰς τὸ λεύκωμα ἐκγράψουσιν· || τὸ μέσ. ἀντιγράφω τι δι' ἐμαυτόν, πρὸς ἰδίαν μου χρῆσιν : Ἀριστφ.Βάτρ.151 ἢ Μορσίμου τις ῥῆσιν ἐξεγράψατο· || πάπ. τὸ μέσ. ἀντιγράφω κατ' ἰδίαν κρίσιν τὰ κυριώτερα: Πάπ. τὸ πρόγραμμα ἐκγραψάμενος ὑπέταξα (ἐν περιλήψει ἀντιγράψας)· 2) κ. νεώτ. (μ. ἐν οἷς ἄνωτ. χρόνοις) ἐξαλείφω, ἀπαλείφω, διαγράφω ἐκ καταλόγου, ἀποσβήνω, ξεγράφω: Ἀνδοκ.1,77 εἴ τις μὴ ἐξεγράφη, Διον.Ἁλ.Ῥωμ.19,18 ἐκγρ- τινὰ τῆς βουλῆς, - ἐξέγραφα τὴν δίκην ἐκ τοῦ πινακίου, - ἐξεγράφη ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν δημοτῶν· 3) δημ. μ. ὁ ἀόρ. (ἐ)ξέγραφα κ. ὁ παθ. παρακ. (ἐ)ξεγράφτηκα ὡς χρόνοι κ ἐν ταῖς σημ τοῦ ξεγράφω - ομαι βλ.λ.

ἐκγρυτεύω Ἡσ. μ. ἀόρ. ἐξεγρύτευσα, ἀναζητῶ, ἐρευνῶ εἰς παλαιὰ καὶ ἄχρηστα πράγματα

ἐκγυμνάζω γλωσσ. κ. νεώτ., νεώτ. ἀόρ. ἐξεγύμνασα ἀσκῶ, γυμνάζω· 2) νεώτ. γυμνάζω ἐντελῶς, συνήθ. παθ. : ἡ νέα κλάσις θὰ ἐκγυμνασθῇ ἐντὸς δύο μηνῶν· 2) νεώτ. ἐπὶ ζῴων, διὰ τῆς ἀσκήσεως καθιστῶ κατάλληλον πρός τινα σκοπόν, ντρεσάρω, ἐν χρ. κ. παθ. : ἐκγυμνάζει ἄρκτους -πιθήκους, - ἵππος ἐκγυμνασμένος.

ἐκγύμνασις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἐκγυμνάζειν βλ.λ.2).

ἐκγυμνῶ-όω μτγν., μσν. κ. νεώτ. γυμνῶ, ἀπογυμνῶ, ἀποκαλύπτω, ξεγυμνώνω : Εὐμάθ.4,114, Πρόδρ.358 μέχρι καρποῦ ἐξεγύμνου τὰς χέρας, -διαβάται ἐξεγύμνωσαν τὸ πτῶμα· συνήθ. παθ. : ἐξεγυμνώθη ἐνώπιον τοῦ πλήθους· 2) μτφ. τὸ παθ. ἀναλίσκομαι, ἀφανίζομαι : Βάβρ.22,16.

ἐκγυναικῶ-όω μσν. μεταβάλλω εἰς γυναικῶδες : Γερμ.ΚωνIπόλ.255D ἐξεγ- τὸ ἀρρενωπόν.

ἐκδαβῆ Ἡσ. «ἐκκαυθῇ. Λάκωνες»· πρβλ. δαίω.

ἐκδᾳδοῦμαι-όομαι ἐπὶ δένδρων ἢ κλάδων, γίνομαι δᾴς, πληροῦμαι ῥητίνης : Θεόφρ.ΦΑἰτ.6,11,19.

ἐκδαῆναι μτγν. μ. κτ. ἀόρ. γνῶναι : Ἀπολλ.Ρ 4,1565 ἐξεδάης, Μαν.6,469.

ἐκδακρύω ἐκχέω πολλὰ δάκρυα, πικρῶς ἢ γοερῶς κλαίω : Σοφ.Φιλ.278 **ποῖ' ἐκδακρῦσαι, ποῖ' ἀποιμῶξαι κακά,** Εὐρ.Φοίν.1344· **2)** μτγν. ἐπὶ δένδρων, χύνω δάκρυα ἤτοι σταγόνας κόμμεως, στάζω ρητίνην : Ἰώσ.ΠΙ 1,6,6, Πλούτ.Ἠθ.384B.

ἐκδάκτυλος-ον Ἐπιγρ. ἀντὶ **ἐξαδάκτυλος** βλ.λ.

ἐκδαμάζω μσν. καταδομάζω : Κ Μανασσ.Χρον.40.

ἐκδανείζω μτγν., μέλλ. **ἐκδανιῶ,** Ἐπιγρ. γ' πληθ. μέλλ. **ἐκδανεισοῦντι,** μέλλ. μτχ. **ἐκδανεισοῦντας,** μτγν. παρακ. **ἐκδεδάνεικα,** πάπ. παθ. ἀόρ. **ἐξεδανείσθην,** δανείζω τι κ. κυρ. ἐπὶ τόκῳ : Ἀριστλ.Οἰκ. 1350a, 14, ΠΔΔευτ.28,12 **σὺ ἐκδανιεῖς ἔθνεσι πολλοῖς·** κ. παθ. : Ἐπιγρ. Ἀμοργοῦ, Πάπ. **νομίσματα ἐκδανεισθέντα σοι παρ' ἐμοῦ·** **2)** Ἐπιγρ. τὸ μέσ. λαμβάνω τι ὡς δάνειον, δανείζομαι.

ἐκδάνεισις-εως (ἡ) Ἐπιγρ. τὸ δανείζειν ἐπὶ τόκῳ.

ἐκδανεισμός (ὁ) Ἐπιγρ. κ. πάπ. ἐκδάνεισις βλ.λ. : Ἐπιγρ. **εἶναι ἐν ἐκδανεισμῷ.**

ἐκδανειστής (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ δανείζων **ἐπὶ** τόκῳ, **ὁ** τοκιστής : Ἐπιγρ. Κερκύρ.

ἐκδαν(ε)ιστικός-ή-όν Ἐπιγρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἐκδανείζειν, εἰς τὴν ἐκδάνεισιν βλ.λς. : Ἐπιγρ. Ἐφέσου **ἐκδανειστικὰ ἔγγραφα.**

ἐκδανισμός (ὁ) πάπ. ἐσφαλμ. ἀντὶ ἐκδανεισμός.

ἐκδανιστικός-ή-όν Ἐπιγρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ ἐκδανειστικός βλ.λ.

ἐκδαπανῶ-άω πάπ. κ. μτγν., παθ. μέλλ. μετὰ σημ. μέσ. **ἐκδαπανηθήσομαι,** παθ. παρακ. **ἐκδεδαπάνημαι** καταδαπανῶ, καταναλίσκω ἐντελῶς χρήματα ἢ προσόδους ἢ χορηγίας : Πολύβ.21,8,9 **ἐκδαπανᾶν δὲ τὰς .. χορηγίας,** Πάπ. **ἐξεδαπάνησας δραχμὰς ..·** **2)** συνεκδ. καταναλίσκω, ἐξοδεύω οἱονδήποτε πρᾶγμα, οἷον δυνάμεις, μέσα ἢ ὅ,τι ἄλλο : ΚΔ Κορ.2,12,15 **καὶ ἐκδαπανηθήσομαι ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν,** Ἰώσ.ΑΙ 15,5,1.

ἔκδαρμα-ατος (τὸ) μτγν. ἐκδορά : Κρίτων **π.Γαλ.** 12,449· **2)** δορά, δέρμα : ΕΓουδ.

ἔκδαρσις-εως (ἡ) μτγν. ἐκδορά, ξέγδαρμα : Νεκτάρ.Ὁμιλ.6 (Ἑ. Παρισ.1554).

ἐκδαρτικός-ή-όν μσν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἔκδαρσιν, ὁ πρὸς ἔκδαρσιν συντελῶν : Τζέτζ.Ἡσιόδ.502.

ἐκδασύνομαι Ἡσ. καθίσταμαι δασύς.

ἐκδεδιῃτημένως ἐπίρρ. μτγν. θρυπτικῶς, ἀβροδιαίτως, ἡδυπαθῶς, ἀκολάστως : Πολυδ.6,185.

ἐκδεής-οῦς-ές ἐλλιπής, ἀτελής : Ἀνών.π.Σουΐδ.

ἐκδέησις-εως (ἡ) μσν. θερμὴ δέησις, ἱκεσία : Εὐάγρ.Ἐκκλ.Ἱστ.1,9 **ἐκδεήσεων δὲ αὐτοῦ πρὸς Θεοδόσιον γενομένων.**

ἔκδεια (ἡ) καθυστέρησις : Θουκ.1,99 **αἱ τῶν φόρων καὶ νεῶν ἔκδειαι·** **2)** πάπ. ἔνδεια, ἀπορία, ἔλλειψις, στέρησις : **ἔκδεια ὕδατος·** **3)** πάπ. ἔλλειμμα : **ἔκδεια σιτολογίας·** **4)** πάπ. ἐλάττωσις εἰσοδήματος, προσόδων, ἐσόδων : **ἐπιτρεχόμενοι περὶ τῆς ἐκδείας.**

ἐκδείκνυμι, ἀόρ. **ἐξέδειξα,** μέσ. ἀόρ. **ἐξεδειξάμην,** ἐπιδεικνύω, καταδεικνύω, καθιστῶ γνωστόν, φανερώνω : Σοφ.Ἠλ.348 **εἰ λάβοις σθένος, τὸ τούτων μῖσος ἐκδείξειας ἄν·** || ὁμ. τὸ μέσ. : Εὐρ.Ἱκ.340 **ἔθος τόδ' εἰς Ἕλληνας ἐξεδειξάμην·** **2)** δεικνύω, παρουσιάζω τινί τι : Σοφ.ΟΚ 1021 **ἵν', εἰ μὲν .. ἔχεις παῖδας, ἡμῶν αὐτὸς ἐκδείξῃς ἐνί.**

ἐκδειμαίνω μτγν. ἐπιτατ. τοῦ δειμαίνω βλ.λ. : Ἡλιόδ.9,8.

ἐκδειματῶ-όω ἐπιτατ. τοῦ δειματῶ βλ.λ., ἐμβάλλω ὑπερβολικὸν φόβον, τρόμον, κατατρομάζω : Πλάτ.Πολ.381E **μηδ' αὖ .. αἱ μητέρες τὰ παιδία ἐκδειματούντων·** κ. παθ. : ΠΔ Σοφ.Σαλ.17,6 **ἐκδειματούμενοι δὲ τῆς μὴ θεωρουμένης ἐκείνης ὄψεως ἡγοῦντο χείρω τὰ βλεπόμενα.**

ἐκδεινῶ-όω μτγν. ἐπιτατ. τοῦ δεινῶ βλ.λ. ποιῶ τι δεινόν, μεγαλοποιῶ : Ἰώσ.ΑΙ 17,5,5.

ἐκδειπνῶ-έω μτγν. ἀποδειπνῶ : Πολυδ.6,112.

ἐκδείρω Ἰων. τ. τοῦ ἐκδέρω βλ.λ.· Ἡσ. «ἐκδείρεται· ἐκδερματοῦται».

ἐκδεκατεύω μτγν. καταβάλλω τὸ δέκατον ἀγαθοῦ τινος : Διόδ.Σ 4,21 **εὐξάμενος ἐκδεκατεύσειν Ἡρακλεῖ τὴν οὐσίαν.**

ἐκδέκομαι Ἰων. τ. τοῦ ἐκδέχομαι βλ.λ.

ἐκδέκτωρ-ορος (ὁ) ὁ ἀναδεχόμενος **παρὰ** ἢ χάριν ἄλλου : Αἰσχ.ἀπ.194 **πόνων ἐκδέκτορα·** **2)** μτγν. διάδοχος: Νικ.Δομ.45D **ἐκ- τῆς βασιλείας.**

ἐκδενδρῶ-όω μσν. ἐκβάλλω ἢ ἐκριζῶ τὰ δένδρα : Παχυμ.Γ 495,11 **τὸν κῆπον ἐκδενδρώσας.**

ἐκδέννυμι μτγν. ἐκδέω βλ.λ. : Πάπ.1130,15.

ἐκδεξιάζομαι πάπ. δεξιοῦμαι, ὑποδέχομαι φιλοφρόνως, χαιρετῶ : **ἐξεδεξιασάμεθα αὐτόν.**

ἐκδέξιος-ον μτγν. ὁ εἰς τὰ δεξιὰ εὑρισκόμενος : Ἰω.Χρυσ.974,1.

ἔκδεξις-εως (ἡ) τὸ ἀναλαμβάνειν τι, ἡ ἀνάληψις, ἡ διαδοχή : Ἡρ.7,3 **τοῦ ἐπιγενομένου τὴν ἔκδεξιν τῆς βασιληΐης γίνεσθαι.**

ἐκδέρκομαι μτγν., παρακ. **ἐκδέδορκα** βλέπω ἔξω, βλέπω ἔκ τινος, βλέπω : Ἰλ.Ψ 477 **οὔτε τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκδέρκεται ὄσσε,** Ἀδαμ.1,5.

ἐκδερματίζω ἀφαιρῶ τὸ δέρμα, ἐκδέρω, γδέρνω· Ἡσ., Σουΐδ.

ἐκδερματῶ-όω σχόλ. ἐκδερματίζω βλ.λ. : Σχόλ. Ἀριστφ.Θεσμ.765.

ἐκδέρω κ. μσν. κ. νεώτ., Ἰων. **ἐκδείρω,** μέλλ. **ἐκδερῶ,** νεώτ. μέλλ. **θὰ ἐκδάρω,** ἀόρ. **ἐξέδειρα,** μτγν. κ. νεώτ. παθ. ἀόρ. (νεώτ. κ. ὡς μέσ.) **ἐξεδάρην,** μτχ. παθ. παρακ. **ἐκδεδαρμένος,** μσν. κ. νεώτ. κ. **ἐκδαρμένος** ἀποσπῶ, ἀφαιρῶ τὸ δέρμα, γδέρνω· πρβλ. δέρω : Ὀδ.Κ 19 **δῶκέ με ἐκδείρας ἀσκὸν βοὸς ἐννεώροιο,** Ἡρ.2,42 **κριὸν ἐκδείραντα,** Εὐρ.Ἠλ.824, Δροσ.Βοτάν.152 **κρεοπώλης ἐκδέρων τράγον·** κ. παθ. : Μηναῖ.8,18, Συναξ. **ἀναξέεται τὰς ἐκδαρείσας σάρκας,** Πρόδρ.Α 341 **λαπάραν τραγανόδεχτον .. τὴν ἐκδαρμένην πάντοτε·** **2)** μσν. κ. νεώτ. ἀφαιρῶ τὸν φλοιόν, λεπίζω : Εὐστ.Ἰλ.726,14 **τὸ δόρυ, τουτέστι τὸ ἐκδεδαρμένον ξύλον·** **3)** νεώτ. συνεκδ. τραυματίζω ἐπιπολαίως τὸ δέρμα, ξεγδέρνω, γρατζουνίζω, συνηθέστ. παθ. : **ἐξέδειρα τὰς χεῖράς μου, - ἐξεδάρην εἰς τὸ γόνυ·** **4)** δέρω διὰ ράβδου, αἰκίζω, δέρνω : Ἀριστφ.Σφ.450 **εὑρὼν τοὺς βάτρυς κλέπτοντά σε προσαγαγὼν πρὸς τὴν ἐλάαν ἐξέδειρ' εὖ κἀνδρικῶς,** Πλάτ.Πολ.616A.

ἐκδεσμεύω μτγν. προσδένω, συνδέω· ὅθ. μτφ. ἐξασφαλίζω : Πολύβ.3,33,8 **ἐκδεσμεύων τὴν ἑκατέρων πίστιν εἰς ἀλλήλους.**

ἐκδέτης (ὁ) μσν. **ἐπὶ πραγμ. τὸ ἐφ' οὗ** προσδένεται, **τοποθετεῖταί τι** : ΚΠορφ.582 (Ἑ. Βόνν.) ἐκδέται ξύλινοι.

ἔκδετος-ον μτγν. **ὁ** ἐκδεδεμένος, ὁ καλῶς δεδεμένος, ἐστερεωμένος : Ἀλφ. ἐν ΑΠ 9,97 **ἔκδετον ἐξ ἵππων Ἕκτορα συρόμενον.**

ἐκδέχομαι κ. μσν. κ. νεώτ., Ἰων. **ἐκδέκομαι,** μτγν. ἐπ. γ' πληθ. **ἐκδέχαται,** μέλλ. **ἐκδέξομαι,** μέσ. ἀόρ. **ἐξεδεξάμην,** πάπ. ἀπαρφ. παθ. ἀόρ. **ἐγδεχθῆναι,** παθ. παρακ. γ' προσ. **ἐκδέδεκται** κυρίως ἐπὶ προσώπου, δέχομαί τι προερχόμενον ἔκ τινος : Αἰσχ.Ἀγ.285 **μέγαν δὲ πανὸν ἐκ νήσου τρίτον Ἀθῷον αἶπος Ζηνὸς ἐξεδέξατο·** || λαμβάνω διδόμενον παρά τινος, παραλαμβάνω : Ἰλ. Ν 710 **οἳ οἱ σάκος ἐξεδέχοντο,** Πάπ. **τὰς δραχμὰς ἃς ἐξεδέξατο·** **2)** μτφ. ἀναλαμβάνω βάρος ἢ εὐθύνην, παίρνω ἐπάνω μου : Αἰσχ.Χο.762 **Ὀρέστην ἐξεδεξάμην πατρί,** Δημ.352 ἐκεῖνος **ἐκδέχεται τὴν αἰτίαν καί φησιν αὐτὸς αἴτιος γεγενῆσθαι·** **3)** λαμβάνω τι ἐντελῶς ἐν ἐμαυτῷ, περιλαμβάνω : Πλάτ.Τίμ.50E **ἐκτὸς** εἰδῶν εἶναι **χρεὼν τὸ τὰ πάντα ἐκδεξόμενον ἐν αὐτῷ γένη·**

4) ἐπὶ διαδόχου μετ' αἰτ. ἀναλαμβάνω τὸ ἔργον ἢ τὴν θέσιν τινός, διαδέχομαί τινα εἴς τι : Ἡρ.1,26 **τελευτήσαντος δὲ Ἀλυάττεω ἐξεδέξατο τὴν βασιληΐην Κροῖσος·** || συχν. κτ. παράλ. τῆς αἰτ., διαδέχομαι : Ἡρ.1,16 **Ἄρδυος δὲ βασιλεύσαντος ἑνὸς δέοντα πεντήκοντα ἔτεα ἐξεδέξατο Σαδυάττης·** || εἰδ. ἐπὶ τοῦ λόγου, διαδέχομαί τινα ἐν τῷ λέγειν, ἀναλαμβάνω τὸν λόγον εὐθὺς μετά τινα : Πλάτ.Εὐθ.277Β **ὥσπερ σφαῖραν ἐκδεξάμενος τὸν λόγον,** Δημ.232· **5)** ἐπὶ ὁμόρων χωρῶν, ἐπακολουθῶ: Ἡρ.4,39 **ἥ τε Περσικὴ καὶ ἡ ἀπὸ ταύτης ἐκδεκομένη Ἀσσυρίη,** Περίπλ.Ἐρ.Θαλ.27 **6)** μτγν. ἀρχιτεκτ. στηρίζω τι, ὑποστηρίζω, βαστάζω : Διόδ.Σ 18,26 **τὸ δ' ἐκδεχόμενον τὴν καμάραν περίστυλον·** **7)** μτγν. κ. πάπ. εἶμαι ἡ ἀσφάλειά τινος, ἐξασφαλίζω, ὑπερασπίζω, προστατεύω : ΠΔ Γέν.43,9 **ἀπόστειλον τὸ παιδάριον μετ' ἐμοῦ . . ἐγὼ δὲ ἐκδέχομαι αὐτόν,** Πάπ. **καλῶς ἂν ποιήσαις ἐκδεξάμενος ἡμᾶς πρὸς τὸν τελώνην τοῦ κίκιος·** **8)** περιμένω, ἀναμένω, προσδοκῶ, καρτερῶ : Σοφ.Φιλ.123 **σὺ μὲν μένων νυν κεῖνον ἐνθάδ' ἐκδέχου,** Πολύβ.3,45,6 **τοὺς ἐλέφαντας ἐξεδέχετο,** ΚΔ Κορ.1,11,33 **συνερχόμενοι εἰς τὸ φαγεῖν ἀλλήλους ἐκδέχεσθε,** Σχόλ. Ἰλ.Β 145· || πάπ. ἀναμένω ἀσφαλῶς, ἀπεκδέχομαι : Πάπ. **τὴν ὑμῶν παρουσίαν ἐκδεχόμεθα,** αὐτ. **ἐκδεχόμενοι τὸ ὑμέτερον ἔλεος·** **9)** ἐπὶ ἀψύχων, περιμένω, ἐπιφυλάσσομαί τινι, τὸν προσμένω : Ἡρ.1,185 **ὡς . . ἔκ τε τῶν πλόων ἐκδέκηται περίοδος τῆς λίμνης μακρή,** Πολύβ.1,65,2 **πόλεμος ἐμφύλιος ἐξεδέξατο Ῥωμαίους·** **10)** ἐκλαμβάνω, θεωρῶ : Ἀριστλ.ΗΝικ.1120a, 3 **οὕτω δὴ τὴν ἀσωτίαν ἐκδεχόμεθα·** || μτγν. ἐννοῶ, ἐξηγῶ, ἑρμηνεύω : Πολύβ.10,18,12 **οὐκ ὀρθῶς τοὺς ἡμετέρους ἐκδέχῃ λόγους,** Διόδ.Σ 14,56· **11)** πάπ. ὑποδέχομαι, δεξιοῦμαι, ξενίζω : Πάπ. **μεγαλοπρεπέστερον ἐγδεχθῆναι.**

ἐκδέφηται Ἡσ. «ἐκμαστιγώσηται».

ἐκδέω, ἀόρ. **ἐξέδησα,** μέσ. ἀόρ. **ἐξεδησάμην,** παθ. παρακ. **ἐκδέδεμαι,** δένω τι ἔκ τινος, προσδένω τι στερεῶς, γεν. ἐξαρτῶ, ἀναρτῶ, μετὰ γεν. : Ἰλ.Ψ 121 **τὰς μὲν** [δρῦς] **.. ἔκδεον ἡμιόνων** [ἔδενον τὰς δρῦς εἰς τὰς ἡμιόνους, ἵνα τὰς σύρωσιν]· || ἀπολ. : Ὀδ.Χ 174 **σανίδας δ' ἐκδῆσαι ὄπισθεν,** Εὐρ.Ἀνδρ.556· **2)** μτγν. μτφ. προσδιορίζω τὴν ἐξάρτησιν πράγματός τινος ἀπὸ ἄλλου : Πλωτῖν. 3,3,1· **3)** τὸ μέσ. δένω τι ἐπ' ἐμοῦ, ἐπάνω μου, κρεμῶ τι περὶ ἐμαυτόν, πέριξ ἐμοῦ : Ἡρ.4,76 **τὴν ὀρτὴν πᾶσαν ἐπετέλεε τῇ θεῷ τύμπανόν τε ἔχων καὶ ἐκδησάμενος ἀγάλματα·** **4)** ὁμ. τὸ μέσ. προσδένω τι δι' ἐμαυτόν : Εὐρ.Ἱππ.761 **Μουνύχου δ' ἀκταῖσιν ἐκδήσαντο πλεκτὰς πεισμάτων ἀρχάς,** Ἐπιγρ. **ἐκ- τὸν νεκρὸν ἐκ τοῦ δίφρου.**

ἐκδηθύνω μτγν. διαρκῶ, παρατείνομαι, βραδύνω, ἐπὶ ἀσθενείας : Ἀρετ.Χρον.Νούσ.1,1 **ἢν δὲ καὶ ἐκδηθύνῃ χρόνῳ καρτερὰ ἔσται.**

ἐκδηϊῶ-όω Ἡσ. κ. μσν. καταστρέφω, φθείρω, μ. κτ. ἀόρ. α'· Ἡσ.· || κ. τὸ μέσ. : Προκ.Μυστ.19.

ἔκδηλος-ον [δῆλος] κ. νεώτ. περιφανής, ἐπιφανής, ἐξαίρετος, ἔξοχος, πολὺ γνωστός : Ἰλ.Ε 2 **ἵν' ἔκδηλος μετὰ πᾶσιν | Ἀργείοισι γένοιτο·** || πάπ. ἐπὶ πραγμ., ἄξιος λόγου, ἀξιόλογος, σημαντικός, σπουδαῖος : Πάπ. **ἔκδηλος σίτου μοῖρα·** **2)** κ. νεώτ. ὁ λίαν φανερός, κατάδηλος, καταφανής, σαφής, ὁλοφάνερος : Δημ.24 **πάντα ἐποίησεν ἔκδηλα,** - **εἶναι ἔκδηλος ὁ σκοπὸς τῆς ἐνεργείας του·** || μτγν. κ. ὑπερθ. -ότατος : Φιλόδ. ἐν Ἡρακλ.1251,13 **ἐκδηλοτάτη ἐνάργεια.**

ἐκδηλῶ-όω κ. νεώτ., νεώτ. κ. δημ. **ἐκδηλώνω,** παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. **ἐξεδηλώθην,** μτχ. παθ. παρακ. **ἐκδεδηλωμένος** δεικνύω σαφῶς, φανερώνω : Θεόφρ.Ἀν.35· **2)** νεώτ. καθιστῶ ἔκδηλον βλ.λ. 2], γνωστόν τι ὅπερ ἐκρύπτετο, σαφῶς ἐκφράζω ἢ δεικνύω αὐτό, ἐξωτερικεύω : **ἐξεδήλωσε τὴν γνώμην του - τὴν εὐγνωμοσύνην του·** κ. παθ. : **ἐξεδηλώθη τὸ μῖσός του·** || τὸ μέσ. ἐπὶ πραγμ. ἐμφανίζομαι, ἐκσπῶ : **ἐξεδηλώθη ἡ πολιτικὴ κρίσις,** -**ώθησαν κρούσματα τύφου·** || τὸ μέσ. ἐπὶ προσ., ἐξωτερικεύω τὰς σκέψεις ἢ τὰ συναισθήματά μου : **ἐξεδηλώθη ὑπὲρ τῆς βασιλείας.**

ἐκδηλώνω νεώτ. κ. δημ. τ. τοῦ **ἐκδηλῶ** βλ.λ.

ἐκδήλως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. προδήλως, φανερῶς, σαφῶς : Πλούτ.Ὀθ.17 **οὐδὲν ἐκδήλως.. πεπονθότες χρηστὸν ὑπὸ τοῦ τεθνηκότος.**

ἐκδήλωσις-εως [ἡ] νεώτ.,δημ. -η ἔκφρασις, ἐξωτερίκευσις, φανέρωσις, φανέρωμα : **ἡ ἐκδήλωσις εὐγνωμοσύνης - ἀφοσιώσεως - μίσους·** **2)** ἐπὶ πραγμ. κ. καταστάσεων, ἡ ἐμφάνισις, ἡ ἔκσπασις : **δὲν θὰ βραδύνῃ ἡ ἐκδήλωσις τῆς κρίσεως·** || κτ. πληθ. **ἐκδηλώσεις** ἐξωτερικαὶ ἐνδείξεις συναισθηματικῶν ἰδίως καταστάσεων : **αἱ παράφοροι ἐκδηλώσεις τῆς χαρᾶς του·** || **ἐκδηλώσεις τῆς νόσου** σημεῖα ἐνδεικτικὰ τῆς νόσου.

ἐκδηλωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἁρμόδιος ἢ κατάλληλος ἢ ἐπιρρεπὴς πρὸς ἐκδήλωσιν βλ.λ.

ἐκδηλωτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. δι' ἐκδηλώσεως βλ.λ., κατὰ τρόπον ἐκδηλωτικόν.

ἐκδημαγωγῶ-έω μτγν. κερδίζω τὴν εὔνοιαν διὰ δημαγωγικῶν τεχνασμάτων : Διον.Ἀλ.Ρωμ.7,4.

ἐκδημητικός-ή-όν γλωσσ. κ. μτγν. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐκδημίαν βλ.λ., ἀποδημητικός : Γλωσσ. **ἐκδημητικὴ ἔξοδος στρατιωτῶν·** || **Ἐκδημητικὸς** [ἐνν. λόγος] τίτλος σατίρας : Βάρρ.Σατ.Μεν. 191Β.

ἐκδημία [ἡ] κ. μσν. ἡ ἀποδημία, ἡ ἀπὸ τόπου ἀναχώρησις : Εὐρ.ἀπ.768, Πάπ. **ὁ τῆς ἐκδημίας χρόνος·** || κτ. πληθ. δημόσιαι ἀποστολαὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν : Πλάτ.Νόμ.950Ε **ἐν ἐκδημίαις πολιτικαῖς·** **2)** ἐξορία : Πλάτ.Νόμ.869Ε **καὶ ἐνιαυτὸς εἷς ἔστω τῆς ἐκδημίας ἐν νόμῳ·** **3)** μτγν. κ. μσν. μτφ. ἡ αἰώνιος ἀποδημία, ἀναχώρησις ἀπὸ τῆς ζωῆς, ὁ θάνατος : Μηναῖ.1,8'Εσπερ. **τῆς πρὸς Θεὸν ἐκδημίας σου,** Πασπάτ.Χιακ.Γλωσσ.145 **ὑπόσχονται νὰ τὴν γεροτροφήσουν ἕως ἐκδημίας της.**

ἐκδημιουργῶ-έω μσν. δημιουργῶ καλῶς ἢ πλήρως : Ἰω.Νηστ.π.ΨΧρυσοστ.654,20.

ἐκδημοκοπῶ-έω μτγν. ἐπιτατ. τοῦ **δημοκοπῶ** βλ.λ. : Χίων Ἐπ.15,2 **ἐκ - τοὺς δουλωθέντας.**

ἔκδημος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐν ἀποδημίᾳ ὤν, ὁ μακρὰν τῆς πατρίδος του : Ξεν.ΚΠ 8,5,6 **ὅταν δὲ οὗτος ἔκδημος ᾖ·** κ. μετὰ γεν. : Εὐρ.Ἱππ.281 **ἔκδημος ὢν γὰρ τῆσδε τυγχάνει χθονός·** **2)** ἐπὶ καταστάσεων ἢ ἐνεργειῶν, ὁ ἐν ξένῃ χώρᾳ ἢ πρὸς ξένην χώραν : Εὐρ.Ἱππ.87 **ἔκδημον αἰνέσας φυγήν,** Θουκ.2,10 **ἐπὶ ἔξοδον ἔκδημον·** **3)** μτγν. μτφ. ἐπὶ προσ., ὁ ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ὁ ἐν ἐκστάσει : Μηναῖ. 8,15 Ὠδ.5 **ἐξιστάμενος, Παρθένε, ἔκδημος ὅλως.**

ἐκδημοσιεύω μτγν. πλήρως, τελείως δημοσιεύω βλ.λ., μ. τὸ παθ. **ἐκδημοσιεύομαι** γίνομαι γνωστός : Δίων Κ 61,12.

ἐκδημῶ-έω κ. μσν. κ. νεώτ. ἀποδημῶ, εἶμαι ἢ ὑπάγω μακρὰν τῆς πατρίδος, εἰς ξένην χώραν, ξενιτεύομαι : Ἡρ.1,30 **τῆς θεωρίης ἐκδημήσας ὁ Σόλων εἵνεκεν ἐς Αἴγυπτον ἀπίκετο,** Σοφ.ΟΤ 114 **ἐκδημῶν, πάλιν πρὸς οἶκον οὐκέθ' ἵκεθ',** Πάπ. **ἐξεδήμησαν εἰς Ἡρακλέους πόλιν·** **2)** εἶμαι ἐν ἐξορίᾳ : Πλάτ.Νόμ.864Ε **εἰς ἄλλην χώραν καὶ τόπον ἀπελθὼν οἰκείτω τὸν ἐνιαυτὸν ἐκδημῶν·** **3)** Ἐπιγρ. μετ' αἰτ. ὁδοιπορῶ, περιέρχομαι, ταξιδεύω : Ἐπιγρ. **ἐκδημῶ δύσιν καὶ ἀνατολήν·** **4)** μτγν. κ. νεώτ. μτφ. εἰδ. φρ. **ἐκδημῶ πρὸς Κύριον** ἀπέρχομαι τῆς ζωῆς, ἀποθνῄσκω : Μηναῖ.1,1 Συναξ.· || μσν. ὁμ. σημ. κ. ἁπλῶς **ἐκδημῶ** : Ἐγγραφ. ἐν Πασπάτ.Χιακ.Γλωσσ.145 **καὶ ἐκδημοῦντος αὐτοῦ νὰ μένουν πάλι πάντη ἐλεύθερα.**

ἐκδηῶ-όω, δ. γρ. τ. ἐκδηΐῶ βλ.λ.· Ἡσ. « ἐξεδήωσε, ἐπόρθησε, κατέκοφεν ».
ἐκδιαβαίνω διαβαίνω ἐντελῶς, περνῶ ὅλως διόλου, πέρα πέρα : Ἰλ.Κ 198 **τάφρον δ' ἐκδιαβάντες ὀρυκτὴν ἑδριόωντο.**
ἐκδιαδοχή (ἡ) λεξ. ἡ διαδοχή.
ἐκδιαίτημα-ατος (τὸ) μον. ἐνδιαίτημα, οἰκητήριον : Θεοφ.Κεραμ. ἐν Mi. 132,792 **ἐκδιαίτημα κεχωρισμένον τοῦ θεοῦ ὁ οὐρανός.**
ἐκδιαίτησις-εως (ἡ) μτγν. ἡ μεταβολὴ ἕξεων, τῆς συνήθους διαίτης : Πλούτ.'Αλέξ.45 **κατὰ μικρὸν ἀνασχέσθαι τὴν ἐκδιαίτησιν αὐτοῦ καὶ μεταβολὴν ἐθιζομένους·** **2**) μετὰ γεν. ἀπόκλισις, ἀπομάκρυνσις ἀπό : Φίλ.2,76 **ἐκδιαίτησις τῶν πατρίων,** Πλούτ.'Ηθ.493C **ἐκ- τοῦ κατὰ φύσιν βίου.**
ἐκδιαιτητής (ὁ) μον. διαφθορεύς : Θεοφύλ.Σ 'Ιστ.4,97C **παίδων γνώμης ἐκδιαιτητής.**
ἐκδιαιτῶ-άω μτγν., ἀόρ. **ἐξεδιῄτησα,** μτγν. παθ. ἀόρ. **ἐξεδιῃτήθην,** μτχ. μέσ. κ. παθ. παρακ. **ἐκδεδιῃτημένος,** ὑπερσ. **ἐξεδεδιῃτήμην** κρίνω ἤτοι ἐκδικάζω ὑπόθεσίν τινα ὡς διαιτητής : 'Αριστλ.'Αθ. 53,5 **καὶ ἀναγκαῖον ἃς ἂν ἕκαστος λάχῃ διαίτας ἐκδιαιτᾶν·** **2**) Ἡσ. « ἐξεδιῄτησε· κακῶς διῴκησε »· **3**) συνήθ. τὸ μέσ. κ. τὸ παθ. ρυθμίζω τὰς συνηθείας μου κατά τινα τρόπον : 'Ιππ. 'Εν.89 **περὶ μὲν τῶν οὐρανίων σημείων, ἄστρων, οὕτω χρὴ γινώσκοντα προμηθέεσθαι καὶ ἐκδιαιτῆσθαι·** **4**) ὁμ. τὸ μέσ. ἀποκλίνω ἐκ τῆς συνήθους διαίτης, ἀπομακρύνομαι ἐκ τοῦ συνήθους τρόπου τοῦ βίου : Θουκ.1,132 **ἀνεσκόπουν εἴ τί που ἐξεδεδιῄτητο τῶν καθεστώτων νομίμων,** Διον.'Αλ.Ρωμ.5,74 **κράτιστος ἦν βασιλεὺς ὁ.. μηδὲν ἐκδιαιτώμενος τῶν πατρίων·** || ὁμ. μετ' αἰτ. ἀπαρνοῦμαι, ἀποβάλλω τετογμένον τι ἢ ἔθος : Φίλ.2,128 **πρὶν ἂν ἐκδιαιτηθῇ τὰ πάτρια,** Δαμάσκ.'Ισιδ.266· || ὁμ. τὸ ἐνεργ. : 'Ιώσ.ΠΙ 7,8,1 **ἐξεδιῄτησε τὴν πάτριον ἁγνείαν·** || μτγν. ἡ μτχ. παθ. παρακ. **ἐκδεδιῃτημένος** ἀπολ. ἀποπεπλανημένος : Φίλ.2,48· || μτγν. κ. νεώτ. ὁμ. ἡ μτχ παθ. παρακ. ἐπὶ τοῦ τρόπου διαβιώσεως, ἀνώμαλος, ἄτακτος : Μέν.Πρ.2D **βίος ἐκδεδιῃτημένος·** **5**) μτγν. ἀναγκάζω τινὰ νὰ μεταβάλῃ τὰς συνηθείας αὐτοῦ : ΠΔΜακκ.4,4,19 **ὃς καὶ ἐξεδιῄτησεν τῶν 'Ιουδαίων τὸ ἔθνος.**
ἐκδιάν Ἡσ. « σπᾶν, καὶ κέραμον συντετριμμένον ».
ἐκδιαπρέπω μον. διαπρέπω, διακρίνομαι κατ' ἐξοχήν, ἐξαιρέτως : Λεων.Διάκ.94,4 (ἔ. Βόνν.).
ἐκδιαπρίζω μτγν. ἀποτέμνω διὰ πρίονος, ἢ ὡς διὰ πρίονος : 'Αππ.'Εμφ.Πολ.4,20 **ἐκ τοῦ φορείου τὴν κεφαλὴν ἐπισπάσας ἀπέτεμνεν, ἐς τρὶς ἐπιπλήσσων καὶ ἐκδιαπρίζων ὑπὸ ἀπειρίας.**
ἐκδιάστρα Ἡσ. « κλῶσμα, ὁ στήμων ».
ἐκδιαφεύγω μτγν. ἀποφεύγω, ξεφεύγω : Νεμέσ.Περὶ Φύσ.'Ανθρ.158 **ἵνα.. καὶ ἄλλα τινὰ δοκοῦντα εἶναι ἄτοπα ἐκδιαφύγῃ.**
ἐκδιαφόρησις-εως (ἡ) μτγν. διασκόρπισις : Φιλόπ.'Ιω.'Υπομν.Φύσ.157,2.
ἐκδιαφορῶ-έω μτγν. ἐξάγω καὶ διασπείρω διασκορπίζω: Φιλόπ.'Ιω.'Υπομν.Γεν.Φθορ.146,37 **ἐκ- τὸ θερμόν·** κ. παθ. : αὐτ.Φύσ.625,25.
ἐκδίδαγμα-ατος (τὸ) δοκίμιον μαθητοῦ : Εὐρ. 'Ιων 1419 **οὐ τέλεον, οἷον δ' ἐκδίδαγμα κερκίδος.**
ἐκδιδάσκησα ποι. ἀόρ. τοῦ ἐκδιδάσκω βλ.λ. : Πίνδ.Π 4,217 **ἐπαοιδὰς ἐκδιδάσκησεν.. Αἰσονίδαν.**
ἐκδιδάσκω κ. νεώτ., μέλλ. **ἐκδιδάξω,** ἀόρ. **ἐξεδίδαξα,** κ. ποι. **ἐκδιδάσκησα,** παθ. ἀόρ. **ἐξεδιδάχθην** διδάσκω ἀκριβῶς, διὰ διδασκαλίας καθιστῶ τινί τι ἐντελῶς γνωστόν : Πίνδ.Π 4,217, Πλάτ Πρωτ.328E **τὰ πολλὰ ταῦτα ἐξεδίδαξε,** Μηναῖ.1,21 'Ωδ.6 **Μάξιμον, τὸν ἐκδιδάξαντα τρανῶς πίστιν τὴν ἔνθεον·** κ. παθ. : Σοφ.'Ηλ.621 **αἰσχροῖς γὰρ αἰσχρὰ πράγματα ἐκδιδάσκεται·** || νεώτ. τὸ παθ. μετ' αἰτ. κ. ἐμπροθ. διορ. (ὑπὸ) ἢ ἄνευ, διδάσκομαί τι πλήρως, ἐντελῶς, τῆς αἰτ. δηλούσης τὸ διδαχθέν : **ἐξεδιδάχθη τὰ γραμματικὰ ἐν τῇ σχολῇ τῶν 'Ιωαννίνων·** **2**) γεν. πληροφορῶ τινα λεπτομερῶς : Αἰσχ.Πρ.698 **λέγ' ἐκδίδασκε·** κ. παθ. : Σοφ.Τρ.934 **ὅφ' ἐκδιδαχθεὶς τῶν κατ' οἶκον,** αὐτ.1110· **3**) τὸ μέσ. ἰδίως ἐπὶ γονέων, διδάσκω, ἐκπαιδεύω διὰ διδασκάλου : Εὐρ.Μήδ.295 **χρὴ δ' οὔποθ' ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς,** Πλάτ. 'Επιστ.360E· **4**) μετ' αἰτ. προσ. κ. ἀπαρφ. διδάσκω τινὰ νὰ εἶναι τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος : Σοφ. 'Ηλ.395 **μή μ' ἐκδίδασκε τοῖς φίλοις εἶναι κακήν,** 'Αριστφ.Βάτρ.1026 **τοῦτ' ἐπιθυμεῖν ἐξεδίδαξα·** || σπον. παραλειπομένου τοῦ ἀπαρφ. : 'Αριστφ. Βάτρ.1019 **καὶ τί σὺ δράσας οὕτως αὐτοὺς γενναίους ἐξεδίδαξας;·** || μετ' ἀπαρφ. μόνου : 'Αριστφ.Βάτρ.1026 **μετὰ τοῦτο ἐπιθυμεῖν ἐξεδίδαξα** (ἐνν. αὐτούς)· **5**) ἑρμηνεύω, ἐξηγῶ, σαφηνίζω, διασαφηνίζω, μετ' εἰδ. προτάσ. : 'Ηρ.4,118 **οἱ ἄγγελοι ἔλεγον ἐκδιδάσκοντες, ὡς ὁ Πέρσης, ἐπειδὴ.. διαθέθηκε,** Σοφ.ΟΤ 1370 **ὡς μὲν τάδ' οὐχ ὧδ' ἔστ' ἄριστ' εἰργασμένα, μή μ' ἐκδίδασκε·** || ἀπολ. : Κωμ.'Αδέσπ.14,91) **ἐκδιδάσκει σαφῶς.**
ἐκδιδράσκω, ἰων. ἐκδιδρήσκω, μέλλ. **ἐκδράσομαι,** ἀόρ. **ἐξέδραν,** μτχ. ἀορ. **ἐκδράς,** φεύγω ἔκ τινος μέρους, ἐκφεύγω, διαφεύγω, δραπετεύω, ἀποδιδράσκω : 'Ηρ.4,148 **ἐκδράντες ἐκ τῆς ἑρκτῆς,** 'Αριστφ.Σφ.126 **ὁ δ' ἐξεδίδρασκε διά τε τῶν ὑδρορροῶν | καὶ τῶν ὀπῶν·** || κ. ἀπολ. : Θουκ. 1,126 **Κύλων καὶ ὁ ἀδελφὸς ἐκδιδράσκουσιν.**
ἐκδιδρήσκω ἰων. τ. τοῦ **ἐκδιδράσκω** βλ.λ. : 'Ηρ. 3,4 **ἐκδιδρήσκει πλοίῳ ἐξ Αἰγύπτου.**
ἐκδιδύσκω μτγν. δ. τ. τοῦ ἐκδύω βλ.λ., ἀπογυμνῶ, στερῶ τινά τι, συλῶ : ΠΔ Βασ.1,31,8 **ἔρχονται οἱ ἀλλόφυλοι ἐκδιδύσκειν τοὺς νεκρούς·** **2**) γεν. διαρπάζω, λεηλατῶ : 'Ιώσ.ΠΙ 2,14,2 **πόλεις δὲ ὅλας ἐξεδίδυσκε.**
ἐκδίδω νεώτ. κ. δημ. τ. τοῦ **ἐκδίδωμι** βλ.λ., ἀόρ. **ἐξέδωσα** κ. **-ωκα,** μτχ. νεώτ. κ. **ἐκδούς-οῦσα,** παθ. ἀόρ. **ἐξεδόθην** κ. δημ. **ἐκδόθηκα,** μτχ. παθ. παρακ. **ἐκδεδομένος,** 1δ. ἐπὶ πολιτειῶν, συλλαμβάνω καταφυγόντα παρ' ἐμοὶ ἐγκληματίαν καὶ παραδίδω εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ εἰς ὃ οὗτος ἀνήκει κράτους· κ. παθ. : **οἱ πολιτικοὶ ἐγκληματίαι οὐδέποτε ἐκδίδονται·** πρβλ. ἐκδίδωμι 1)· **2**) ἐπὶ γυναικός, **ἐκδίδει τὸ σῶμά της** ἢ συνηθέστ. **ἐκδίδεται** εἶναι πόρνη· πρβλ. ἐκδίδωμι 13)· **3**) ἀναφορ. πρὸς παντὸς εἴδους ἀντίγραφα, ἔντυπα ἢ εἰκόνας, θέτω εἰς κυκλοφορίαν, δημοσιεύω· πρβλ. ἐκδίδωμι 21) : **οἱ 'Αλεξανδρινοὶ ἐξέδωσαν τοὺς ἀρχαίους ποιητάς, - θὰ ἐκδώσῃ ἐφημερίδα - λεύκωμα - ποιητικὴν συλλογήν·** || ὁμ. ἀναφορ. πρὸς χαρτονομίσματα ἢ ἄλλας χρηματικὰς ἀξίας, ἐκτυπώσας εἰς πολλὰ ἀντίτυπα ἠριθμημένα θέτω εἰς κυκλοφορίαν· πρβλ. ἐκδίδωμι 22) : **ἡ Τράπεζα τῆς 'Ελλάδος ἐξέδωκε νέα χαρτονομίσματα, - τὰ ἐκδοθέντα ἐσχάτως νέα κέρματα, - ἐκ- ὁμολογίας - μετοχάς, - θὰ ἐκδοθῇ δάνειον εἰς δημοσίαν ἐγγραφήν·** **4**) εἰδ. **ἐκδίδω συναλλαγματικὴν** συντάσσω συναλλαγματικὴν πρὸς ἀποστολὴν εἰς τὸν ἀποδέκτην, ὁ. σύρω, δημ. τραβῶ, συναλλαγματικήν· **πρβλ.** ἐκδότης ἐν εἰδ. σημ. καὶ ἀποδέκτης 2)· **5**) ἐπὶ ἀρχῆς τινος, συντάσσω καὶ παραδίδω εἰς αἰτοῦντα ἐπίσημον ἔγγραφον, ἵνα τῷ χρησιμεύσῃ ὡς ἀποδεικτικόν : **ἐκδίδω διαβατήριον - ἀπολυτήριον - πιστοποιητικὸν ἀπορίας·** || ὁμ. ἀναφορ. πρὸς ἀπόφασιν, διαταγὴν κττ., συντάσσω πρὸς ἀνακοίνωσιν ἢ ἐκτέλεσιν : **ἐκδίδω ἀπόφασιν - ἔνταλμα συλλήψεως - φυλακίσεως - πληρωμῆς·** **6**) εἰδ. ἀναφορ. πρὸς ἔντυπα, παραδίδω (ἀποκόπτων ἀπὸ στελέ-

χους ἢ ἄλλως) εἴς τινά τι εἰσπράττων τὸ καταβαλλόμενον ὑπ' αὐτοῦ ἀντίτιμον: **ἐκδίδω εἰσιτήρια.**

ἐκδίδωμι κ. μον., νεώτ., δημ. **ἐκδίδω** βλ.λ., παρατ. **ἐξεδίδουν,** μέλλ. **ἐκδώσω,** ἀόρ. **ἐξέδωκα,** γ' πληθ. ἀόρ. β' **ἐξέδομεν,** παρακ. **ἐκδέδωκα,** ὑπερσ. **ἐξεδεδώκειν,** μέσ. κ. παθ. παρατ. **ἐξεδιδόμην,** μέσ. μέλλ. **ἐκδώσομαι,** μέσ. ἀόρ. β' **ἐξεδόμην,** παθ. μέλλ. **ἐκδοθήσομαι,** παθ. ἀόρ. **ἐξεδόθην,** παθ. παρακ. **ἐκδέδομαι,** παθ. ὑπερσ. **ἐξεδεδόμην,** δίδω εἰς ἄλλον, ἐγχειρίζω τι : Σοφ.ΟΤ 1040 **οὔκ, ἀλλὰ ποιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσί μοι·** || ἰδίως τὸ κακῶς ληφθέν, τὸ ἁρπαγέν, τὸ κατακρατούμενον ἀποδίδω, ἐπιστρέφω : Ἰλ.Γ 458 **Ἀργείην Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ ἔκδοτε,** Ἡρ.1,3 **οὐδὲ ἐκδόντες ἀπαιτεόντων·** **2)** κ. μον. παραδίδω τινά, παραχωρῶ εἴς τινα πρόσωπόν τι, ἰδ. διωκόμενον : Ἡρ.1,74 **οὐ γὰρ δὴ ὁ Ἀλυάττης ἐξεδίδου τοὺς Σκύθας ἐξαιτέοντι Κυαξάρεϊ,** Σοφ.Φιλ.1386 **πῶς, ὅς γε τοῖς ἐχθροῖσί μ' ἐκδοῦναι θέλεις;·** || εἰδ.φρ. **ἐκδίδωμι δοῦλον** παραδίδω δοῦλον, ὅπως ἐξετασθῇ διὰ βασάνων : Δημ.848 **τὸν ὁμολογουμένως δοῦλον περὶ ὧν ἐμαρτύρησαν ἐκδιδόντος,** Ἀριστλ.Πολιτ.1311b,32 **αὐτὸν ἐξέδωκε μαστιγῶσαι Εὐριπίδῃ τῷ ποιητῇ·** || νεώτ. ἐπὶ **πολιτειῶν,** ποιοῦμαι **ἔκδοσιν** βλ.λ. καταδίκου ἢ ὑποδίκου ἐγκληματίου τινός, συλλαμβάνω αὐτὸν καὶ παραδίδω εἰς τὸ κράτος ἐν ᾧ μέλλει νὰ ὑποστῇ ποινὴν ἢ δίκην : **ἡ τουρκικὴ κυβέρνησις ἐξέδωκεν εἰς τὴν Ἑλλάδα τοὺς λῃστάς, - οἱ πολιτικοὶ φυγάδες δὲν ἐκδίδονται·** **3)** ἐγκαταλείπω τι, προδίδω : Δημ.420 **ἣν βασιλεὺς καὶ πάντες Ἕλληνες ὑμετέραν ἔγνωσαν Ἀμφίπολιν, ταύτην ἐξέδωκε κἀπέδοτο·** **4)** κ. μον. ὑποβάλλω ἢ ἀφήνω τι κ. ἰδίως ἐμαυτὸν εἴς τινα κατάστασιν, δίδομαι, ἐπιδίδομαι εἴς τι : Πίνδ.Π 4,295 **ἐφέπων θυμὸν ἐκδόσθαι πρὸς ἥβαν πολλάκις** [σχόλ.«τὴν ψυχὴν ἐκδοῦναι πρὸς φιλοφροσύνην καὶ συμπόσια»], Εὐσ.Ἐκκλ.Ἱστ.1,3 **ἀνοσιουργίαις ἑαυτοὺς ἐκδεδωκότες,** Πρόδρ.Β 352 **τὰς γὰρ ἡμέρας πάντοτε τὰς θείας, τὰς ῥηθείσας,** [τοιαύταις **ἐκδιδόασιν αὐτοὺς ξηροφαγίαις·** **5)** δίδω ἔξω τῆς οἰκίας μου θυγατέρα, ἀδελφὴν κτλ., δίδω αὐτὴν εἰς γάμον, ὑπανδρεύω, μετ' αἰτ. : Ἡρ.1,196 **καὶ οὕτω αἱ εὔμορφοι τὰς ἀμόρφους καὶ ἐμπήρους ἐξεδίδοσαν,** Εὐρ.ΙΑ 132, Δημ.835 **θυγατέρας παρὰ σφῶν αὐτῶν ἐκδόντες** (ἰδίᾳ δαπάνῃ ὑπανδρεύσαντες), Πάπ. **ἑτέρῳ ἀνδρὶ ἐξέδωκεν αὐτήν·** || πάπ. **ὁ ἐκδιδοὺς ὁ** πατὴρ τῆς νύμφης, ὁ πενθερός· || Ἐπιγρ. Τεγέας **ἐσδοθένσα** ἐκδοθεῖσα, εἰς γάμον δοθεῖσα νύμφη· || κ. ἄνευ αἰτ. δίδω εἰς γάμον, δίδω γυναῖκα : Θουκ.8,21 **οὔτε ἐκδοῦναι οὐδ' ἀγαγέσθαι παρ' ἐκείνων,** Πλάτ.Πολ.613D· || ὁμ. τὸ μέσ. **ἐκδίδομαι** μετ' αἰτ. ἢ αἰτ. κ. δοτ. προσ. δίδω τινὶ εἰς γάμον τὴν ἐμαυτοῦ θυγατέρα ἢ ἐπὶ γυναικὸς πάντοτε μετ' αἰτ. κ. δοτ. δίδω ἐμαυτὴν εἰς γάμον : Ἡρ.2,47, Εὐρ.Μήδ.309 **ἐξέδου κόρην ὅτῳ σε θυμὸς ἦγεν,** Θεόφρ.Χαρ.30,19 **γαμοῦντός τινος τῶν φίλων ἢ ἐκδιδομένου θυγατέρα,** Πάπ. **ἐξέδοτο ἑαυτὴν.. τῷ δεῖνα·** **6)** μτφ. ἐπὶ τῶν στοιχείων, συζευγνύω, συνάπτω, συνδυάζω : Πλάτ.Σοφ.242D **δύο δὲ ἕτερος εἰπών, ὑγρὸν καὶ ξηρὸν ἢ θερμὸν καὶ ψυχρόν, συνοικίζει τε αὐτὰ καὶ ἐκδίδωσι·** **7)** μτγν. κ. πάπ. δίδω υἱὸν πρὸς υἱοθεσίαν, παραχωρῶ ὅπως υἱοθετηθῇ ὑπὸ ἄλλου : Πολύβ.32,14,2 **ὑπάρχων ἄτεκνος διὰ τὸ τοὺς μὲν εἰς ἑτέρας οἰκίας ἐκδεδόσθαι·** **8)** δίδω υἱόν, παῖδα ἐκτὸς τῆς οἰκίας μου ὡς μαθητευόμενον ἐπί τι : Ξεν.Ἱππ.2,2 **ὥσπερ τὸν παῖδα ὅταν ἐπὶ τέχνην ἐκδῷ·** **9)** δίδω τινὰ ἢ τι ἔξω μακράν, μετὰ δοτ. προσ., ἐμπιστεύομαί τινα εἰς τὴν φροντίδα τινός : Πλάτ.Θεαίτ.151B **ὧν πολλοὺς μὲν δὴ ἐξέδωκα Προδίκῳ, πολλοὺς δὲ ἄλλοις σοφοῖς·** || πάπ. ἐπὶ **βρέφους,** παραδίδω αὐτὸ εἰς τροφόν· || μετὰ δοτ. κ. ἀπαρφ. : Πίνδ.Ο 13,106 **Δὶ τοῦτ' Ἐνυαλίῳ τ' ἐκδώσομεν** [σχόλ. «ἀναθήσομεν τὸ τοιοῦτον εὐεργέτημα τῷ Διὶ καὶ τῷ Ἄρει»]· **10)** μετὰ γεν. δίδω ἔξω, ἀπομακρύνω τινά τινος, προστατεύω ἀπό τινος : Εὐρ.Βάκχ.293 **ἔθηκε τόνδ' ὅμηρον ἐκδιδοὺς Διόνυσον Ἥρας νεικέων·** **11)** δίδω ἐπὶ μισθῷ ἤτοι ἀναθέτω ἐπὶ πληρωμῇ εἴς τινα ἐργασίαν τινά, κατασκευήν τινος, συνήθ. μετ' ἀπαρφ. : Πλάτ.Παρμ.127A **χαλινόν τινα χαλκεῖ ἐκδιδόντα σκευάσαι,** Θεόφρ. Χαρ.16,6 **αὐτῷ ἐκδοῦναι τῷ σκυτοδέψῃ ἐπιρράψαι·** || σπαν. μετ' αἰτ. ἢ ἀπαρφ. διὰ τοῦ ὥστε εἰσαγομένου : Δημ.268 **ὥσπερ ἀνδριάντ' ἐκδεδωκὼς κατὰ συγγραφήν,** Μαρτ.π.Δημ.522 **ἐκδόντος .. στέφανον χρυσοῦν ὥστε κατασκευάσαι·** **12)** παραδίδω τί τινι ἐπὶ πληρωμῇ, ἐκμισθῶ : Ἡρ. 1,68 **ἐμισθοῦτο παρ' οὐκ ἐκδιδόντος τὴν αὐλήν,** Ξεν.Πρόσ.4,15· || μτγν. ὁμ. τὸ **μέσ.** : ΚΔΜάρκ. 12,1 **ἀμπελῶνα .. καὶ ἐξέδοτο αὐτὸν γεωργοῖς καὶ ἀπεδήμησε·** **13)** νεώτ. ἐπὶ γυναικός, **ἐκδίδεται ἐπὶ χρήμασιν** παραδίδει ἑαυτήν, διαθέτει τὸ σῶμά της ἐπὶ πληρωμῇ, δημ. **πουλιέται, πουλάει** τὸ κορμί της· **14)** διαθέτω χρήματα, δανείζω κ. ἰδίως ἐπὶ ὑποθήκῃ : Λυσ.32,6, Νόμ.π.Δημ. 941 **ἀργύριον δὲ μὴ ἐξεῖναι ἐκδοῦναι Ἀθηναίων .. μηδενί·** **15)** γεν. καταβάλλω χρήματα, ἀποτίνω, ἀποπληρώνω : Ἀριστλ.Οἰκ.1349b,31, Πάπ. **ἐκδώσω διὰ τραπέζης·** **16)** πάπ. τὸ παθ. **ἐκδίδομαι** δαπανῶμαι, καταδαπανῶμαι : Πάπ. **ἐκδεδομένων σπερμάτων·** **17)** φέρω ἔξω : Ἀριστφ.Πλοῦτ. 1194 **ἀλλ' ἐκδότω τις δεῦρο δᾷδας ἡμμένας·** **18)** μτγν. ἐκφέρω, ἀποφέρω, παράγω : Στράβ. 5,2,5 **μέταλλα δὲ λίθου λευκοῦ τε καὶ ποικίλου .. μονολίθους ἐκδιδόντα πλάκας καὶ στύλους·** **19)** φρ. **ἐκδίδομαι τὴν δεξιάν** προτείνω, ὀρέγω τὴν δεξιάν· **20)** μτγν. ἐπὶ γυναικός, τίκτω· **21)** κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ συγγραφικῶν ἔργων, ποιῶν πλείονα ἀντίγραφα βιβλίου τινὸς διαθέτω αὐτὰ πρὸς γνῶσιν τοῦ κοινοῦ, πώλησιν, κυκλοφορίαν, δημοσιεύω δι' ἀντιγράφων : Ἰσοκρ.5,11 **κἂν ὁ πρότερον ἐκδοθεὶς** [λόγος] **οὕτως ᾖ γεγραμμένος,** Ἀριστλ.Ποι.1454b,18 **εἴρηται δὲ περὶ αὐτῶν ἐν τοῖς ἐκδεδομένοις λόγοις ἱκανῶς,** Πλούτ.Θησ.20· || νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ βιβλίου, **ἐφημερίδος,** περιοδικοῦ κτλ., ἐκτυπῶν εἰς πλείονα ἀντίτυπα, διαθέτω ταῦτα πρὸς κυκλοφορίαν, δημοσιεύω διὰ τοῦ τύπου : **ἐξέδωκε συλλογὴν ποιημάτων, - ἐξεδόθη πανηγυρικὸν φύλλον - τεῦχος - ἐφημερίς,** φρ. **ἐκδίδω ἐφημερίδα - περιοδικὸν** ποιοῦμαι τὴν ἔκδοσιν ἀναλαμβάνων τὰ βάρη τῆς συντάξεως, ἐκτυπώσεως καὶ κυκλοφορίας αὐτῶν ὡς ἰδιοκτήτης ἢ ἐπιχειρηματίας· || μτγν. γνωστοποιῶ τι δι' ἐκδόσεως σχετικοῦ συγγράμματος : Πολύβ. 2,37,6 **τὴν μὲν ὑπὲρ τῶν προγεγονότων παρ' αὐτοῖς ἱστορίαν ὑπὸ πλειόνων ἐκδεδόσθαι·** **22)** κ. νεώτ. ἐπὶ πραγματικῶν ἀξιῶν ἢ πραγμ. ἀντιπροσωπευόντων ἀξίας, ἐκτυπῶν πλείονα πανομοιότυπα κ. μ. κτ. τὸν αὔξοντα ἀριθμὸν διαφέροντα ἀντίτυπα θέτω αὐτὰ εἰς κυκλοφορίαν καὶ κοινὴν χρῆσιν : Ἀριστλ.Οἰκ.2,20,9 **ἐπικόψας χαρακτῆρα ἐξέδωκε τὴν δραχμὴν δύο δυναμένην δραχμάς, - ἐξεδόθησαν νέα κέρματα - νέα χαρτονομίσματα - ὁμολογίαι - μετοχαί·** **23)** πάπ., νεώτ. κ. δημ. διατυπῶ ἐπίσημον ἢ ἔγκυρόν τι ἔγγραφον (νεώτ. κ. ἀντίτυπον) καὶ ἐγχειρίζω αὐτό, συντάσσω καὶ παραδίδω : Πάπ. **τὴν δ' ἀποχὴν ταύτην τετρασσὴν ἐξεδόμην, - ἐξεδόμην ὑμῖν τήνδε τὴν μίσθωσιν, - ἐκδίδω πιστοποιητικὸν - διαβατήριον - ἀπολυτήριον·** || πάπ., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἀποφάσεως, διαταγῆς κτλ., συντάσσω, διατυπῶ τι καὶ ἀνακοινῶ ἢ δημοσιεύω : Πάπ. **τὰ ἐκδε-**

δομένα προστάγματα, - ὥσπερ καὶ σὺ ἐκδέδωκας, - ἐκδίδω ἀπόφασιν (ἐπὶ δικαστηρίου) - ἔνταλμα συλλήψεως ἢ φυλακίσεως - ἔνταλμα πληρωμῆς· **24)** νεώτ. κ. δημ.είδ. ἐπὶ ἐντύπων, παραδίδω τι εἴς τινα εἰσπράττων τὸ καταβαλλόμενον ἀντίτιμον : **ἐκδίδω εἰσιτήρια - ἀποδείξεις - διπλότυπα**· **25)** μτγν. μεταφράζω, ἑρμηνεύω, ἐξηγῶ: Βοα I,37C **ἅπερ οὔτε τινὲς τῶν λοιπῶν ἐκδεδώκασιν ἑρμηνέων**· **26)** μσν. ἀποκαθίστημι, ἐπανορθῶ : Εὐστ.'Οδ.1634,25 **ἡ σοφὴ ἑταίρα Θαῒς διὰ τοῦ αι διφθόγγου καὶ τοῦ ἰῶτα ἐξέδοτο**· **27)** ἀμτβ. ἐπὶ ποταμῶν, ἐκβάλλω, χύνομαί που : 'Ηρ.1,80 **ἐξ οὔρεος .. ῥέων ἐκδιδοῖ εἰς θάλασσαν**· **28)** ἀμτβ. εὑρίσκω διέξοδον, φέρομαι πρός τι ἢ φέρεταί τι ἀπ' ἐμοῦ πρός τι : 'Αριστλ. Πρ.898a,22 τῶν **ἄλλων (ζῴων) τὰ μὲν εἰς ὀδόντας ἐκδίδωσι .. τὰ δὲ εἰς κέρατα**· **29)** μτγν. ἀμτβ. ἀναδύομαι, ἀνακύπτω : Φιλόστρ.Εἰκ.2,1 **τὴν 'Αφροδίτην ἐκδοῦναι τῆς θαλάσσης** (διορθ. ἐκδῦναι).

ἐκδιέρχομαι πάπ. ὑπομένω, ὑποφέρω, ὑφίσταμαι, πάσχω, τραβῶ βάσανα, ἀρρώστια, **ἔξοδα** κτλ. : Πάπ. **ἐκδιέρχομαι βλάβη καὶ δαπανήματα.**

ἐκδιηγοῦμαι-έομαι κ. μσν. διηγοῦμαι ἐντελῶς, λεπτομερῶς : 'Ιππ.Προγν.1,ΠΔ'Ιὼβ 12,8 **ἐκδιήγησαι γῇ, ἐάν σοι φράσῃ, καὶ ἐξηγήσονταί σοι οἱ ἰχθύες** τῆς θαλάσσης, Διγεν.'Ακρ.3598 **ὁ γὰρ ἐκδιηγούμενος ἰδίας ἀνδραγαθίας.**

ἐκδιηθῶ-έω ἐκδιϋλίζω, διϋλίζω : 'Ιππ.Νούσ.4,37.

ἐκδιθυραμβοῦμαι-όομαι μσν. καταντῶ **εἰς** διθυραμβικὸν ὄγκον, κόμπον : Φώτ.Κῶδ.79.

ἐκδιίσταμαι μτγν. κ. μσν. διίσταμαι ἔκ τινος, εἶμαι διακεκριμένος, κεχωρισμένος, χωριστός : Γαλ.18(2),994, Νικ.Χων.800,19 (ἔ. Β.).

ἐκδιιστῶ-άω μσν. καθιστῶ τι διιστάμενον, διακεκριμένον, κάμνω χωριστόν, χωρίζω : Νικ.Χων. ἐν Σάθ.1,108 **οὐκ ἔπιπαν διώρισται τὰ τὸν 'Ερμῆν διιστῶντα τοῦ ῎Αρεος.**

ἐκδικάζω κ. μσν. κ. νεώτ., 'Επιγρ. παρακ. **ἐκδεδίκακα,** μτγν. μέσ. μέλλ. **ἐκδικῶμαι,** μτχ. παθ. παρακ. **ἐκδεδικασμένος,** ἐπὶ δικαστοῦ, δικάζω, κρίνω τι ἐντελῶς, ἄγω εἰς τέλος δικαστικήν τινα ὑπόθεσιν, ἀποφασίζω περὶ αὐτῆς : 'Αριστφ. 'Ιππ.50 **ὦ Δῆμε, λοῦσαι πρῶτον ἐκδικάσας μίαν,** Λυσ.17,5 **οἱ ναυτοδίκαι οὐκ ἐξεδίκασαν, - ὁ ῎Αρειος Πάγος θὰ ἐκδικάσῃ τὴν ὑπόθεσιν τελεσιδίκως**· ‖ ὁμ. τὸ παθ. ἐπὶ δικαστικῆς ὑποθέσεως, ἄγομαι εἰς τέλος, λαμβάνω πέρας, κρίνομαι : Πλάτ.Νόμ.958A **ἐπειδὰν δὲ αἱ κατ' ἐνιαυτὸν δίκαι τέλος ἐκδικασθεῖσαι σχῶσι**· **2)** τὸ μέσ. ἐπιζητῶ δικαστικῶς τὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου εἰς ἐμέ : 'Ισαῖ.ἀπ.77, 'Επιγρ. **ἐκδικάζομαι περί τινος**· ‖ πάπ. ὁμ. τὸ παθ. τυγχάνω ἀπονομῆς τοῦ δικαίου εἰς ἐμέ : Πάπ. **ἵνα δυνηθῶ ἐκδικασθῆναι**· **3)** πάπ. αἰτιῶμαι, ἐπαιτιῶμαι, ἐγκαλῶ, κατηγορῶ : Πάπ. **ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ πρόσεισιν ἐκδικάσων αὐτόν**· **4)** ἐκδικοῦμαι, λαμβάνω δίκην, ἐκδίκησιν : Εὐρ.'Ικ.1215 **πατέρων.. ἐκδικάζοντες φόνον.**

ἐκδικαιοῦμαι-όομαι 'Επιγρ. ἀξιῶ, ἀπαιτῶ· **2)** 'Επιγρ. ἐνεργῶ νομικὰς πράξεις.

ἐκδίκαξις-εως (ἡ) 'Επιγρ., δωρ. ἀντὶ ἐκδίκασις βλ.λ.· **2)** ὁμ. ἀντὶ ἐκδίκησις βλ.λ.

ἐκδικασία (ἡ) 'Επιγρ. ἡ ἐκδίκησις, ἄ. ἐκδικία.

ἐκδίκασις-ιος (νεώτ. **-εως**) (ἡ) 'Επιγρ., δωρ. κ. νεώτ., ἡ ἐκδίκησις βλ.λ.1), ἄ. ἐκδικασία, ἐκδικία, πρβλ. ἐκδικάζω 4)· **2)** νεώτ. ἡ διεξαγωγὴ δίκης, ἡ συζήτησις ὑποθέσεως ἐνώπιον δικαστηρίου.

ἐκδικαστής (ὁ) ὁ ἐκδικούμενος, ἐκδικητής, τιμωρός, πρβλ. ἐκδικάζω 4) : Εὐρ.'Ικ.1153 **τοῦ φθιμένου πατρὸς ἐκδικαστάν.**

ἐκδικεῖον (τὸ) μσν. δικαστήριον : Βαλσ.1181 (ἔ.**Μί.**) ἐκ- ἱερόν (ἱερόν, ἐκκλησιαστικὸν δικαστήριον).

ἔκδικεν 'Ησ. « ἐξέβαλεν ».

ἐκδίκη (ἡ) σχόλ., ἡ ἐκδίκησις.

ἐκδίκημα-ατος (τὸ) μτγν. ἐκδίκησις, τιμωρία : Διον.'Αλ.5,50 (δ.γρ. ἀδίκημα).

ἐκδικήσαντα 'Επιγρ. σχόλ. « γενόμενον ἔκδικον ἤτοι ἄρξαντα τὴν ἐκδίκου ἀρχήν ».

ἐκδίκηση (ἡ) δημ. δ. προφ. ἐγδ- ἡ ἐκδίκησις βλ.λ.

ἐκδικησία (ἡ) μτγν. ἐκδίκησις : ΠΔΚρίτ.16,28.

ἐκδίκησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. **-η** (ἄ.**γδικιωμός**) ἡ τιμωρία κακῆς πράξεως, ἡ ἀνταπόδοσις κακοῦ, ἡ ἐξ ἰδίας τοῦ ἀδικηθέντος ἐνεργείας ἱκανοποίησις αὐτοῦ : Πολύβ.3,8,10 **δόγματι μόνον τὴν ἐκδίκησιν ποιησάμενος** (δούς, παρασχὼν τὴν ἱκανοποίησιν), φρ. 'Επιγρ. **ἐκδίκησιν ποιοῦμαί τινος** (ἐκδικοῦμαι τινά), ΚΔΛουκ.18,8 **λέγω ἡμῖν ὅτι ποιήσει τὴν ἐκδίκησιν αὐτῶν** (θὰ ἐκδικηθῇ αὐτοὺς ἤτοι δι' αὐτούς), αὐτ.Πράξ.7,24, Πρόδρ.Β 309 **καὶ δώσεις τὴν ἐκδίκησιν τοῖς νῦν ἀδικουμένοις,** Βσλαωρ.Δάφνη κ. 'Αηδ.146 **ἐκδίκηση ζητῶ, - φρ. τὸ ἔκαμε πρὸς ἐκδίκησιν** (ἵνα ἐκδικηθῇ)· **2)** πάπ. ἡ νόμιμος ὑποστήριξις, ὑπεράσπισις ἰδίως ἐν δικαστηρίῳ : Πάπ. **ἐκδίκησις καὶ καθαροποίησις τῆς πράσεως**· **3)** νεώτ. νομ., ἄ. συνηθέστ. διεκδίκησις βλ.λ.

ἐκδικητής (ὁ) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ., νεώτ.θηλ. **ἐκδικήτρια,** δημ. κ. **ἐκδικήτρα** ὁ ἐκδικούμενος, ὁ λαμβάνων ἐκδίκησιν, ὁ ἀνταποδίδων κακόν, τιμωρῶν κακὴν πρᾶξιν, τιμωρός : ΠΔ Ψαλμ.8,3 **ἕνεκα τῶν ἐχθρῶν σου τοῦ καταλῦσαι ἐχθρὸν καὶ ἐκδικητήν, - ἐκδικητὴς τοῦ φόνου τοῦ πατρός - τῆς οἰκογενειακῆς του τιμῆς**· ‖ μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ὑπερασπιζόμενος τὸν ἀδικούμενον, ὑπερασπιστής, προστάτης : 'Ιώσ.Αἰ 17,9,6 **ἐκδικητὴς τοῦ θεοῦ καὶ τοῦ νόμου, - ἐκδικητὴς τῶν ἀδυνάτων.**

ἐκδικητικός-ή-όν μσν. κ. νεώτ., ἐπὶ προσ., ὁ ἐκδικούμενος, ὁ ῥέπων πρὸς τὸ ἐκδικεῖσθαι, φιλέκδικος : Τζέτζ.Λυκόφρ.406 **ὁ υἱός μου εἶναι ἐκδικητικός**· **2)** νεώτ. γεν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἐκδίκησιν ἢ ἐκδικητὴν βλ.λλ : **ἐκδικητικαὶ πράξεις**· **3)** νεώτ. νόμ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐκδίκησιν βλ.λ.3), διεκδίκησιν ἄ. διεκδικητικός : **ἐκδικητικὴ** (ἄ. **διεκδικητική**) **ἀγωγή.**

ἐκδικήτρα (ἡ) δημ. θηλ. τοῦ ἐκδικητής βλ.λ.: Παλαμ.Παρακ.23,13 **ἡ σκληρὴ κι ἡ ἐκδικήτρα ποὺ σὲ σβήνει ποινή.**

ἐκδικήτρια (ἡ) νεώτ. κ. δημ. θηλ. τοῦ **ἐκδικητής.**

ἐκδικία (ἡ) μτγν. σχολ., πάπ., 'Επιγρ. ἡ ἐκδίκησις, ἄ. ἐκδίκασις, **ἐκδικασία, ἐκδικησία** : 'Ερμ.Τρισμ.π. Στοβ.1,49,44 **ἡ ἀπὸ θεῶν ἐκδικία,** 'Ονήσανδρ.37,4 **ἐκδικίαν ποιεῖσθαι,** 'Επιγρ. **ἐκδικία γίγνοιτο**· **2)** πάπ. κ. μσν. ἡ ὑπὲρ τοῦ δικαίου ἀπόφανσις δικαστοῦ, ἡ ἀπονομὴ δικαιοσύνης : Πάπ. **δέησίν σου προσφέρομεν χρῄζουσαν τῆς σῆς ἐκδικίας,** Μιχ.'Ατταλ. ἐν Σάθ.1,42· **3)** 'Επιγρ., πάπ. τὸ ἔργον καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐκδίκου βλ.λ., ἤτοι τοῦ δημοσίου συνηγόρου, τοῦ κρατικοῦ δικαστικοῦ ἐπιτρόπου : 'Επιγρ. **ἔχειν τὴν περί τινος ἐκδικίαν**· **4)** μτγν. ἡ ἄφεσις, ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ συμφωνίας : Δίων Κ 38,7.

ἐκδικικός-ή-όν μσν. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ὑπαγόμενος εἰς ἔκδικον βλ.λ.5) : Βαλσ. ἐν **Μί.**1180 **ἐκδικικὰ λειτουργήματα.**

ἔκδικος-ον κ. μσν. ὁ **ἔξω** τοῦ δικαίου, ὁ παρὰ τὸ δίκαιον, παράνομος, ἄνομος, ἄδικος : Αἰσχ.Πρ. 1093 **ἐσορᾷς μ' ὡς ἔκδικα πάσχω,** Εὐρ.'Ελ.1638· ‖ ὁμ. ἐπὶ προσ. : Σοφ.ΟΚ 920 **οὐ γὰρ φιλοῦσιν ἄνδρας ἐκδίκους τρέφειν,** Αἰλ.ΖΙ 16,5 **οἵπερ ἀνδρωθέντες ἐκδικώτατοί τε γίνονται καὶ λεωργότατοι**· **2)** ὁ ὑποστηρίζων τὸ δίκαιον, ὁ ἐπιδιώκων τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτοῦ, ὁ τιμωρός, ὁ ἐκδικητικός : Βατραχομ.97 **ἔχει θεὸς ἔκδικον ὄμμα,** Διοκλ. ἐν ΑΠ 12,35 **ἥξει τις τούτου χρόνος ἔκδικος,** 'Ιέρακ. Χρον.132 ἐν Σάθ.1,249 **ἐντεῦθεν δὲ παλινδρομεῖ πρὸς Βυζαντίδα πόλιν, ἀστραπηφόρας, καυ-**

στικός, ἔκδικος ἁμαρτίας· **3)** μτγν. κ. μον. ὡς οὐσ. ὁ ἐκδικητής : Πλούτ.Ἠθ.509F **γέρανοι οἱ Ἰβύκου ἔκδικοι·** || ὑπερασπιστής : Μηναῖ.3,9 Συναξ. **τὴν περίοικον Νικομηδείας κατετυράννει, διάπυρος ἔκδικος τῶν εἰδώλων γενόμενος·** **4)** μτγν. κ. Ἐπιγρ. δημόσιος συνήγορος, ἐπίτροπος τῆς ἐπικρατείας, τῆς πόλεως καὶ ἰδίως ἐπὶ Ῥωμ. ἀρχή τις ἐν ταῖς πόλεσι τῆς Ἀσίας, ἔργον ἔχουσα τὴν εἴσπραξιν τῶν εἰς τὸ δημόσιον ὀφειλομένων, τὴν δίωξιν τῶν δυστροπούντων ὀφειλετῶν κ.ἄ. συναφῆ καθήκοντα, ἄ. σύνδικος : Ἐπιγρ. Τελμισσοῦ **ὑπέμεινεν ἑκουσίως ἔκδικος,** Κικ.Οἰκ. 13,56,1· **5)** μτγν. κ. μσν. ἐκκλ. συνήθ. κτ. πληθ. **ἔκδικοι** ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ ἔργον **ἔχουσα** τὴν ὑπεράσπισιν τῶν συμφερόντων τῆς ἐκκλησίας, τὴν φροντίδα πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ὑπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων προβλεπομένων ποινῶν κτт., ἄ. ἐκκλησιέκδικοι, δεφένσορες : Καν.Οἰκουμ.Συνόδ. Δ' 2 κ. 23· **6)** μτγν. κ. πάπ. νόμιμος ἀντιπρόσωπος, πληρεξούσιος, ἐντολοδόχος, κύριος : Πάπ. **ἡ δεῖνα δι' ἐκδίκου τοῦ ἀνδρός,** Πλίν.Ἐπιστ.Τροϊ. 110· || πάπ. κ. ὁ ἐντολοδότης, **ὁ ἐξουσιοδότης.**

ἐκδικοῦμαι-έομαι νεώτ., δημ. κ. **ἐκδικιέμαι** κ. γδικιέμαι ὡς μέσ. τοῦ ἐκδικῶ βλ.λ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ.

ἐκδικόφως πάπ. ὁ ἐκδικῶν, τιμωρῶν τοὺς φῶτας ἤτοι τοὺς θνητούς, τοὺς ἀνθρώπους.

ἐκδικῶ-έω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. μ. ὡς μέσ. **ἐκδικοῦμαι, ἐκδικιέμαι,** ἀόρ. **ἐξεδίκησα,** παθ. ἀόρ. (κ. νεώτ. ὡς μέσ.) **ἐξεδικήθην,** δημ. **ἐκδικήθηκα** μετ' αἰτ. ἀπροσ., λαμβάνω ἐκδίκησιν διά τι, τιμωρῶ προσβλητικὴν ἢ βλαβερὰν πρᾶξιν : Κτησ.ἀπ. 37, ΚΔ Κορινθ.2,10,6 **καὶ ἐν ἑτοίμῳ ἔχοντες ἐκδικῆσαι πᾶσαν παρακοήν,** Ἀπολλδ.2,4,11,2 **ἐκδικῆσαι τὸν θάνατον αὐτοῦ,** Πάπ. **αὐτοῦ γάρ ἐστιν τὰ τοιαῦτα τολμῶντας ἐκδικεῖν·** || νεώτ. κ. δημ. τὸ μέσ. ὁμ. ὡς τὸ ἐνεργ. : **ἐκδικήθηκα τὴν ἀτιμία ποὺ μοῦ ἔκαμαν·** || νεώτ. κ. δημ. τὸ μέσ. ἀπολ. λαμβάνω ἐκδίκησιν, ἱκανοποίησιν : **φρ. ἐκδικεῖται σὰν γκαμήλα** (εἶναι μνησίκακος)· **2)** μτγν., μσν. κ. νεώτ. (μ. μέσ.), μετ' αἰτ. προσ. λαμβάνω ἐκδίκησιν διὰ κακοποιΐαν κατ' ἄλλου γενομένην : ΠΔ Ψαλμ.36,28 **ἄμωμοι ἐκδικηθήσονται, καὶ σπέρμα ἀσεβῶν ἐξολοθρευθήσεται,** Ἀπολλδ.2,5,11,3 **Ἄρεος δὲ τοῦτον ἐκδικοῦντος,** Πάπ. **ἐρωτῶ σε ἐκδικῆσαι αὐτόν,** Μηναῖ.3,24 Συναξ. **γνῶθι, ὅτι ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ ταχέως ἐκδικηθήσεται·** || μτγν. **φρ. ἐκδικῶ τινα ἀπό τινος** λαμβάνω ἐκδίκησιν διὰ λογαριασμόν τινος ἀπό τινα ἄλλον : ΚΔ Λουκ.18,3 **ἐκδίκησόν με ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου μου·** || σχόλ. μετὰ δοτ. προσ. : Σχόλ.Ἀριστφ.Πλ.627 **Ἀθηναῖοι δὲ λιμώξαντες καὶ κελευσθέντες ἐκδικῆσαι τῷ Θησεῖ τὸν μὲν Λυκομήδη ἀνεῖλον·** **3)** πάπ. μετ' αἰτ. προσ. βοηθῶ τινα ἀδικούμενον, ὑπερασπίζω : Πάπ. **τοὺς ἀδικουμένους ἐκδικεῖν εἴωθεν·** **4)** μτγν. μετὰ δοτ. προσ. ἐκτελῶ ἀπονομὴν ἤτοι ἀνταπόδοσιν τοῦ δικαίου, τιμωρῶ τὸν ἀδικήσαντα . Αἴσωπ.279b· || νεώτ. κ. δημ. ὁμ. τὸ μέσ. μετ' αἰτ. προσ. : **ἐξεδικήθη τὸν διαφθορέα τῆς ἀδελφῆς του·** **5)** μτγν. κ. Ἐπιγρ. μετ' αἰτ. ἀπροσ. ζητῶ, ἀπαιτῶ ἱκανοποίησιν, ἐκδίκησιν διά τι : ΠΔ Βασ.2,4,8, Ἐπιγρ. **ἐκδικεῖν τὸ αἷμα τὸ ἀναίτιον·** **6)** Ἐπιγρ., μτγν. κ. πάπ. ἀξιῶ, ἀπαιτῶ, ἐγείρω ἀξιώσεις, ἀπαίτησιν, ἀγωγήν : Πάπ. **παραγγέλλω ὑμῖν ἐκδικῶν μέρος ἐξ ἀδιαιρέτου·** **7)** ἀγωνίζομαι ἐνώπιον δικαστηρίου, διεξάγω δικαστικὸν ἀγῶνα : Πάπ. **ἐὰν δέ τις ἐπαφὴ γένηται, ἐκδικήσει ὁ ἀποδόμενος·** **8)** πάπ. δικαστικῶς ἢ νομικῶς ἐξασφαλίζω τι : Πάπ. **ἐκέλευσεν τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ ἐκδικηθῆναι τοῖς τοῦ ταμίου λογισμοῖς·** **9)** Ἐπιγρ. ἐνεργῶ ὡς ἔκδικος ἤτοι δημόσιος συνήγορος : Ἐπιγρ. **ἐκδικήσαντα ἄρξαντα** τὴν ἐκδίκου ἀρχήν· || μτγν. κ. πάπ. κρίνω δίκην, δικάζω ὑπόθεσίν τινα : Φίλ. 2,432, Πάπ. **τὸν ἀγῶνα τῆς ἀφέσεως ἐκδικήσει.**

ἐκδίκως ἐπίρρ. παρανόμως, ἀνόμως, ἀδίκως : Αἰσχ.Πρ.976 **ὅσοι παθόντες εὖ κακοῦσί μ' ἐκδίκως.**

ἐκδιοικήσιμος-ον πάπ. ὁ ἀπαλλοτριώσιμος.

ἐκδιοίκησις-εως (ἡ) πάπ. ἀπαλλοτρίωσις : Πάπ. **ἡ τῶν χλωρῶν ἐκδιοίκησις.**

ἐκδιοικῶ-έω πάπ. ἀπαλλοτριῶ.

ἐκδιορύσσω μσν. διορύττω, **ἐκσκάπτω πλήρως·** || διανοίγω : Τζέτζ.Χιλ.3,978.

ἐκδισκεύω μσν. ρίπτω τι μακρὰν ὡς δισκοβολῶν, ἐκσφενδονίζω : **Φώτ. ἐν** Ἑλλ.Ἀνεκδ.Οὐολφ.1,43.

ἐκδιφρεύω μτγν. ρίπτω ἐκ τοῦ δίφρου, ἐκβάλλω **ἐκ** τῆς ἀμάξης, **ἐκ** τοῦ καθίσματος, **παθ.** : **Λουκ.Θε.Δ 25,3 ἔπεσεν ἐκδιφρευθείς.**

ἐκδιφρίζω μσν. ἐκρίπτω τινὰ ἐκ **τοῦ δίφρου, ἄ. ἐκδιφρεύω βλ.λ.·** **2)** μτφ. **ἐκβάλλω** τινὰ ἀπὸ ἀξιώματος, στερῶ τινά τι : Κ Μανασσ.Χρον.1113C **ἐκδιφρίζειν τινὰ τῆς ἀρχῆς.**

ἐκδιφῶ-άω μτγν. ἐκζητῶ, ἀναζητῶ· Ἡσ. **« ἐξεδίφησεν, ἀνεζήτησεν »** : Ἡρώνδ.7,78.

ἔκδιφος-ον μτγν. ὁ σφόδρα διφῶν : Διόδ.Σ 19,109 **διά τε τὸ καῦμα καὶ τὴν ἐκ τῆς φυγῆς κακοπάθειαν ἔκδιφοι γενόμενοι.**

ἐκδιφῶ-άω ἐπὶ φυτῶν, φρύγομαι ἐκ τῆς ξηρασίας, ἐκ τῆς ἀνομβρίας : Θεόφρ.Φ Αἰτ.5,9,3· **2)** μτγν. ἐπὶ προσ., διφῶ πολύ : Πλούτ.Κλεομ.29 **οὔτε πιεῖν ἐκδεδιφηκὼς ὑπέμεινεν.**

ἐκδιωγμός (ὁ) μσν. κ. νεώτ. ἐκδίωξις, ἀπομπή, διώξιμο : Γερμ.Κων/πλ.53 (ἔ. Mi.).

ἐκδιώκω κ. μσν. κ. νεώτ., μέλλ. **ἐκδιώξομαι,** μτγν. **ἐκδιώξω,** νεώτ. παθ. ἀόρ. **ἐξεδιώχθην,** ἀπελαύνω, ἐξορίζω, φυγαδεύω : Θουκ.1,24 **ὁ δῆμος αὐτῶν ἐξεδίωξε τοὺς δυνατούς·** || γεν. ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω, ἐκβάλλω : Ἀριστλ.ΖΙ 618b, 12 **ἐκδιώκουσι τοὺς ἑαυτῶν νεοττοὺς ἐκ τοῦ τόπου,** Λουκ.Τίμ.10 **κἂν . . . ἐκδιώκῃ αὐτοὺς τῆς οἰκίας,** Μηναῖ.8,9, Ὠδ.5· **2)** πάπ. διώκω, καταδιώκω, προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι, κατατρέχω, κατηγορῶ· ρηματ. π. ἐκδίωξις, ἐκδιωγμός, ἐκδιωκτός-έος.

ἐκδίωξις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. καταδίωξις : Πλούτ. Ἠθ.293C· **2)** πάπ. ἀπόκρουσις : Πάπ. **ἐκδίωξις πάσης βαρβαρικῆς** ἐπιδρομῆς· **3)** νεώτ. ἐκβολή, ἀπομπή, ἀπομάκρυνσις, διώξιμο.

ἐκδοκιμάζω μτγν. δοκιμάζω βλ.λ. ὁλοσχερῶς, τελείως, πλήρως : Σύμμ.ΠΔ Ἰὼβ 7,18.

ἐκδονῶ-έω μτγν. τινάσσω, ρίπτω πρὸς τὰ ἔξω· ὅθ. μτφ. συνταράσσω, συγχέω, διασαλεύω, σαλεύω : Ἀγαθ. ἐν ΑΠ 11,64 **ἐκδεδόνηντο. . . φρένες.**

ἐκδορά (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἀφαίρεσις τοῦ δέρματος, τὸ ἐκδέρειν, τὸ γδάρσιμο· **2)** μτγν. γενικώτ. ἀφαίρεσις : Γαλ.12,844 **ἐκδορὰ λειχήνων·** **3)** νεώτ. ἐπιπόλαιον τῆς ἐπιδερμίδος τραῦμα, ξέγδαρμα, γρατζούνισμα.

ἐκδορεύς-έως (ὁ) νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὸ ἐκδέρειν, ὁ γδάρτης, συνήθ. εἰδικὸς ἐργάτης διὰ τὴν ἐκδορὰν τῶν σφαγίων

ἐκδορικός-ή-όν νεώτ. ὁ προκαλῶν ἐκδορὰν καὶ γεν. βλάβην, οἷον ἐγκαύματα. φλυκταίνας κτт.

ἐκδόριος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐκδοράν, ὁ προκαλῶν ἐκδοράν : Κρίτων π. Γαλ.12,448 **ἐκδόρια ἐπιθέματα, - ἐκδόρια φάρμακα,** πρβλ. ἐκδορικός· **2)** μτγν.κ.νεώτ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. π. μτγν. μ. κατὰ πληθ. **ἐκδόρια** μικρὸν ἔμπλαστρον εἰδικῆς συσκευασίας, δι' οὗ ἐπικολλωμένου ἐπὶ τοῦ δέρματος ἐπιτυγχάνεται ὀρώδης ἔκκρισις ἀφαιρουμένης τῆς ἐπιδερμίδος, **βεζικατόρι, βιζικάντι** : Διοσκ.3,62, Ἀέτ.2,174.

ἐκδορῶ-έω μτγν. ἐκδέρω, γδέρνω.

ἐκδόσιμος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μεμισθωμένος, συμπεφωνημένος ἢ ὁ μισθώσιμος, ὁ δυνάμενος νὰ

μισθωθῇ : Πολυδ.7,200· ‖ ὁ πρὸς κοινῇ πώλησιν, ποὺ γίνεται γιὰ πούλημα, ἀγοραῖος : Ἀθήν. 15,680C συνθηματιαῖοι στέφανοι, ἠργολαβημένοι καὶ ἐκδόσιμοι· 2) πάπ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. πιστοποιητικόν, τυπικὴ βεβαίωσις ἐκδόσεως ἐγγράφου : Πάπ. ὅσα δ᾽ ἂν ὑπὸ τὸ ἐκδόσιμον τῆς διαθήκης γράφω· 3) νεώτ. ἐπὶ συγγραφῆς, ὁ κατάλληλος πρὸς ἔκδοσιν, ὁ δυνάμενος νὰ ἐκδοθῇ.

ἔκδοσις-εως (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. -η, Ἐπιγρ. ἀρκαδ. ἔσδοσις παραχώρησις, παράδοσίς τινος εἰς ἄλλον καὶ ἰδίως ἔξω τοῦ οἴκου, τῆς πόλεως, τῆς ἐπικρατείας : Ἡρ.1,159 ὡς μὴ τὸ λοιπὸν περὶ ἱκετέων ἐκδόσιος ἔλθητε, Πλάτ.Πολιτ.310E ξυγκερκίζοντα.. δόξαις καὶ ὁμηρειῶν ἐκδόσεσιν εἰς ἀλλήλους· 2) εἰδ. ἡ ὑπὸ τῶν γονέων παράδοσις τῆς νύμφης εἰς τὸν νυμφίον, ὅθ. γεν. ἡ ὑπὸ τῶν γονέων συνομολόγησις γάμου θυγατρὸς ἢ κ. ἡ ὑπὸ τῶν οἰκείων σύναψις γάμου ὀρφανῆς κόρης, συνομολόγησις συνοικεσίου, πάντρεμα : Πλάτ. Νόμ.924D, Δημ.1100 τὰς ἐκδόσεις τῶν γυναικῶν τοῖς ἐγγυτάτω γένους προσέταττε, Ἀριστλ.Πολιτ. 1335a,22 πρὸς σωφροσύνην συμφέρει τὰς ἐκδόσεις ποιεῖσθαι πρεσβυτέρας· 3) νεώτ. νομ., ἡ ἔν τινι κράτει σύλληψις ἀλλοδαποῦ καταδίκου ἢ ὑποδίκου καὶ παράδοσις τούτου εἰς τὸ κράτος εἰς ὃ κατ᾽ ἰθαγένειαν ἀνήκει ὁ συλληφθεὶς καὶ ὑφ᾽ οὗ κατεδικάσθη ἢ διώκεται δι᾽ ἀξιόποινον πρᾶξιν ἐν αὐτῷ τελεσθεῖσαν· 4) μτγν. κ. πάπ. κ. Ἐπιγρ. ἡ εἰς μισθωτὴν ἐκχώρησις φόρου κατ᾽ ἀποκοπὴν ἢ εἰσοδήματος, ὅθ. μίσθωσις, ἐκμίσθωσις, ἐργοληψία : Πολύβ.6,17,4 οἱ μὲν ἀγοράζουσι παρὰ τῶν τιμητῶν αὐτοὶ τὰς ἐκδόσεις, Πλούτ.Κάτ. Πρεσβ.19 τὰς γενομένας ἐκδόσεις καὶ μισθώσεις ἔλυσαν, Πάπ. τῶν τῆς τέχνης χειρωναξίων καὶ ἐκδόσεων τελεσμάτων ὄντων πρὸς τὸν διδάσκαλον· 5) δάνειον ἐπὶ ἀποπλεόντων πλοίων ἢ τοῦ ἐπ᾽ αὐτῶν φορτίου, ναυτοδάνειον : Δημ.816 ναυτικὰ δ᾽ ἑβδομήκοντα μνᾶς ἔκδοσιν παρὰ Ξούθῳ· 6) μτγν., μσν. ἡ εἰς πλείονα ἀντίγραφα ἐπανάληψις συγγραφῆς τινος καὶ ἡ εἰσαγωγὴ τῶν ἀντιγράφων τούτων εἰς κυκλοφορίαν : Διον.Ἀλ.Ἀμμ.1,10, Πασχ. Χρον.634,1 ὁ Ἰουστινιανὸς κῶδιξ ἀνενεώθη... καὶ ἐκελεύσθη τῆς προτέρας ἐκδόσεως σχολαζούσης αὐθεντεῖσθαι· ‖ μτγν. κ. νεώτ. ὡρισμένη τις γραφὴ βιβλίου ὑπὸ ἄλλου ἢ τοῦ γράψαντος γενομένη κ. εἰδ. ἡ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων κριτικῶν ἐξεληλεγμένη πρώτη τις ἔκδοσις ἀρχαιοτέρου ποιητοῦ, ἐπίσης δὲ καὶ ἡ εἰδικὴ ἐπὶ ἀρχαιοτέρου κειμένου πραγματεία : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.3,4, Ἰάμβλ.Πυθ.23, 104, Ἡφαιστ.Ποιημ.74C κατὰ μὲν τὴν Ἀριστοφάνειον ἔκδοσιν· 7) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀπὸ χειρογράφου ἢ παλαιοτέρου ἐντύπου εἰς πολλὰ ἀντίτυπα ἐκτύπωσις συγγραφῆς, οἷον βιβλίου, περιοδικοῦ, ἐφημερίδος, ἐπίσης δὲ καὶ ἡ γεωγραφικοῦ χάρτου, εἰκόνος κττ., γινομένη πρὸς πώλησιν καὶ γεν. διάδοσιν τῶν ἀντιτύπων εἰς τὸ κοινόν· ‖ συνεκδ. καὶ τὸ σύνολον τῶν ἑκάστοτε ἐκτυπουμένων ἀντιτύπων τοῦ αὐτοῦ συγγράμματος : τὸ βιβλίον ἀριθμεῖ πέντε ἐκδόσεις, - ἡ τελευταία ἔκδοση εἶναι σὲ πρόστυχο χαρτί· ‖ ὁμ. κ. ὁ τρόπος ἐκτυπώσεως, ἤτοι ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἐκτυπωθέντος : ἔκδοσις πολυτελὴς-εἰκονογραφημένη-εἰς ὄγδοον· ‖ εἰδ. ἐπὶ ἐφημερίδων δευτέρα-τρίτη κλπ. ἔκδοσις ἡ πρὸς κυκλοφορίαν ἀνατύπωσις τοῦ φύλλου τῆς ἰδίας ἡμέρας μέ τινας προσθαφαιρέσεις τῆς ὕλης πρὸς παρεμβολὴν ἐνδιαφερούσης εἰδήσεως ἢ ἀνακοινώσεως· ‖ κατ᾽ ἐπέκτ. ἔκδοσις βιβλίου ἢ περιοδικοῦ ἢ ἐφημερίδος ἡ ἀνάληψις τῶν δαπανῶν κ. γεν. τῶν καθ᾽ ἕκαστα τῆς ἐκτυπώσεως καὶ ἡ οἰκονομικὴ διαχείρισις διαφημίσεως καὶ πωλήσεως : τὴν ἔκδοσιν ἀνέλαβε γνωστὸς ἐκδοτικὸς οἶκος· 8) εἰδ. ἡ πρὸς κυκλοφορίαν εἰς πλείονα πανομοιότυπα μ. κατὰ τὸν ἀριθμὸν διαφέροντα ἀντίτυπα ἐκτύπωσις ἀντιτύπων ἀντιπροσωπευόντων χρηματικήν τινα ἀξίαν νομισματικὴν ἢ φορολογικὴν ἢ ποσοστοῦ δανείου κρατικοῦ ἢ τραπεζιτικοῦ ἢ ποσοστοῦ συμμετοχῆς εἰς κεφάλαιον ἀνωνύμου ἑταιρείας : ἔκδοσις χαρτονομίσματος - γραμματοσήμων - χαρτοσήμων - μετοχῶν τραπέζης - ὁμολογιῶν δημοσίου δανείου· 9) μτγν. κ. μσν. μετάφρασις βιβλίου ἢ χωρίου συγγραφέως κ. ἰδίως ἐκ τῶν τῆς ΠΔ ἐκ τοῦ ἑβραϊκοῦ κειμένου : Ἰώσ.ΑΙ 12,2,4 (ἀμφ.)· ‖ ὁμ. ἑρμηνεία : Πασχ.Χρον.635,18 πρόγραμμα ἤτοι διδασκαλία καὶ ἔκδοσις περὶ τῆς ἀμωμήτου καὶ ὀρθοδόξου πίστεως ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν· 10) πάπ. κ. νεώτ. ἡ διατύπωσις καὶ ἐγχείρισις, παράδοσις ἐπισήμου τινὸς ἐγγράφου : Πάπ. ἔκδοσις τῶν ὑπομνημάτων, - ἔκδοσις ἀποφάσεως - διατάγματος - ἐγκυκλίου - ἐντάλματος· ‖ νεώτ. γεν. ἐγχείρισις, χορήγησις ἐγκύρου ἐγγράφου ἢ ἐντύπου : ἔκδοσις εἰσιτηρίων - συναλλαγματικῆς· 11) μτγν., εἰδ. ἐπὶ πηγῶν, ἡ ἔξοδος, ἡ ἐμφάνισις : Φιλόστρ.Νεώτ.Εἰκ.2,17 ἔκδοσις πηγῶν· ‖ ἐπὶ τοῦ ἐμβρύου, ἡ ἔξοδος αὐτοῦ, ὁ τοκετός : Σωρ.1,71 ἔκδοσις ἐμβρύου· 12) μτγν. ἰατρ. κτ. πληθ. κινήσεις τῶν ἐντέρων : Ἀρχιγ.π.Ἀετ.6,27· 13) νεώτ., εἰδ. ἐν φρ. ἐκδοχή, γνώμη, φήμη : κατ᾽ ἄλλην ἔκδοσιν.

ἐκδοτήρ-ῆρος Ἐπιγρ., ἀρκαδ. ἐσδ- ὁ ἐκδότης.

ἐκδοτήριος-ον μσν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἔκδοσιν βλ.λ.

ἐκδότης (ὁ) Ἡσ., Ἐπιγρ., πάπ., μσν., νεώτ. κ. δημ., πάπ. κ. νεώτ. θηλ. ἐκδότις, νεώτ. κ. δημ. θηλ. ἐκδότρια ὁ συμφωνῶν, παραγγέλλων ἐπὶ ἀντιμισθίᾳ, πληρωμῇ ἔργον τι : Ἐπιγρ.· 2) πάπ. ὁ δίδων εἰς γάμον τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, ὁ πατὴρ τῆς νύμφης· 3) Ἡσ. προδότης· Ἡσ. «ἐκδόται, προδόται, ἀποδόται»· 4) μσν. ἀνάδοχος, ἐργολάβος : Ἐπιγρ. τὸ δὲ ἐσόμενον ἀνήλωμα εἴς τε τὴν στήλην καὶ τὴν ἀναγραφὴν δότω ὁ ταμίας.. καθότι ἂν συντελέσῃ ὁ ἐκδότης· 5) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκδίδων ἤτοι θέτων τι εἰς κυκλοφορίαν διὰ τοῦ τύπου καὶ ἰδίως ἰδίαις αὐτοῦ δαπάναις : ἐκδότης βιβλίου-συγγράμματος - περιοδικοῦ - ἐφημερίδος· ‖ ὑπεύθυνος ἐκδότης κυρ. ἐπὶ ἐφημερίδων, ὁ ἔχων τὴν εὐθύνην διὰ τὰ δημοσιευόμενα· 6) νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἐκδότης συναλλαγματικῆς ὁ συντάσσων καὶ ὑπογράφων κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἐμπορικοῦ κώδικος εἰδικὸν ἔγγραφον, δι᾽ οὗ ἐντέλλεται ἑτέρῳ νὰ καταβάλῃ εἰς τρίτον ὀφειλόμενον ποσόν· 7) νεώτ. ἐκδότης ἐντάλματος, - ἐκδότης διαβατηρίου ὁ ἁρμόδιος ὑπάλληλος ἢ ἡ ἁρμοδία ἀρχὴ πρὸς ἔκδοσιν αὐτῶν· ‖ νεώτ. κ. δημ. ἐκδότης εἰσιτηρίων ὁ ἐκδίδων, παρέχων ἐπὶ καταβολῇ τῆς ὡρισμένης τιμῆς τὰ δελτία εἰσόδου εἰς θέαμα, διάλεξιν κττ. ἢ πρὸς μεταγωγὴν διὰ πλοίου, σιδηροδρόμου, ὀχήματος κτπ.

ἐκδοτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἐκδότην ἢ εἰς ἔκδοσιν : ἐκδοτικὰ ἔξοδα ἢ ἁπλῶς ἐκδοτικὰ τὸ διὰ τὴν ἔκδοσιν βιβλίου ἢ ἄλλου ἐντύπου ἀναγκαῖον ποσόν· 2) ὁ ἀσχολούμενος εἰς ἐκδόσεις, ὁ ἀναλαμβάνων ἐκδόσεις βλ.λ.5) : ἐκδ- ἑταιρεία - οἶκος - κατάστημα· 3) ἐκδοτικαὶ τράπεζαι αἱ τράπεζαι αἱ ἀναλαμβάνουσαι προνομιακῶς διὰ νόμου παρὰ τῆς πολιτείας τὸ δικαίωμα τῆς ἐκδόσεως καὶ κυκλοφορίας τραπεζογραμματίων.

ἐκδότις-ιδος (ἡ) πάπ. κ. νεώτ. θηλ. τοῦ ἐκδότης βλ.λ., ἡ εἰς γάμον δίδουσα τὴν ἑαυτῆς θυγατέρα, ἡ μήτηρ τῆς νύμφης : Πάπ.· 2) νεώτ. ἡ ἐκδίδουσα διὰ τοῦ τύπου τι, ἄ. ἐκδότρια βλ.λ.

ἔκδοτος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ἐπὶ προσ. ὁ ἀποδεδομένος, ὁ παραδοθείς : Ἡρ.3,1 ἔκδοτον ἐποί-

ησεν εἰς Πέρσας, Δημ.648 ἐὰν μὴ τὸν ἱκέτην ἔκδοτον διδῶσιν || κ. ἐπὶ χώρας : Αἰσχίν.3,142 ἔκδοτον μὲν τὴν Βοιωτίαν πᾶσαν ἐποίησε Θηβαίοις || συνήθ. ὁ κατὰ παράβασιν τῶν ὑπεσχημένων ἢ τῶν θεσμίων παραδοθείς, προδοθείς : Εὐρ.Ἴων 1251 ἔκδοτος δὲ γίνομαι, Ἰσοκρ.4,122 οὕτω πολλοὺς αὐτῶν ἐκδότους ἐποίησαν, ΚΔ Πράξ 2,23 τοῦτον (τὸν Ἰησοῦν) ἔκδοτον λαβόντες διὰ χειρῶν ἀνόμων προσπήξαντες ἀνείλετε· **2)** ἐπὶ γυναικός, ἡ δοθεῖσα εἰς γάμον : Πάπ. ἔκδοτος ἐγενάμην (ὑπανδρεύθην)· || πάπ. κ. ὡς οὐσ. ἡ ἔκδοτος = ἡ νύμφη· **3)** μτγν. μετ' αὐτοπαθ. ὀντων. κ. ἀπαρφ. ἢ μτχ. ὁ παραδίδων, ἐγκαταλείπων ἑαυτὸν ἐξ ὁλοκλήρου εἴς τινα ἢ εἴς τι, δθ. ὁ περιερχόμενος εἰς τὴν διάθεσίν τινος : Λουκ.Θε.Δ 20,13 πάντα ἀπολιποῦσα καὶ παρασχοῦσα ἑαυτὴν ἔκδοτον, ἔφεται καὶ συνοικήσει, Πορφ.Μαρκ.5 ἔκδοτον σεαυτὴν τῷ ποταμῷ ἐᾶσαι· **4)** δθ. μτγν., μσν. κ. νεώτ. εἰδ. ἐν κακῇ σημ. ὁ παραδεδομένος εἰς τὰ πάθη, τὰς ἡδονάς, τὰ ἐλαττώματα : Κλήμ.Ἀλ.Στρωμ.2,462,17 ἔκδοτον γεγενῆσθαι τῷ πάθει, Μηναῖ.8,29 Ὠδ.4 ἔκδοτος ὁ δείλαιος τοῖς χορικοῖς κρότοις τῶν ποδῶν, - ἔκδοτος εἰς τὴν μέθην - εἰς τὴν χαρτοπαιξίαν· || ὁμ. μτγν. κ. ἐπὶ χώρας ἢ πόλεως, νεώτ. ἐπὶ λαοῦ ἢ πόλεως ἢ οἰκογενείας : Πορφ. Χριστ.49 (χώρα) ἔκδοτος τῷ κακῷ, - ἡ οἰκογένεια τῶν Βοργιῶν ἦτο ἔκδοτος εἰς τὴν ἀκολασίαν· νεωτ. φρ. ἔκδοτος βίος ζωὴ ἐν ἀκολασίαις· || νεώτ. ἐν χρ. κ. ὡς οὐσ. ὁ ἀκόλαστος, ὁ εἰς τὴν φιληδονίαν παραδεδομένος.

ἐκδότρια (ἡ) νεώτ. κ. δημ., θηλ. τοῦ ἐκδότης βλ.λ.5).

ἐκδότως ἐπίρρ. μτγν. κατ' ἔκδοσιν, κατὰ παράδοσιν, ἐπιπροσθέτως : Ἰουστ.317Α τὸ Ἰησοῦς ὄνομα.. τῷ Ναυῆ υἱῷ ἐπικληθέν, ἐκδότως ἔχειν.

ἐκδούλευσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ προσφερομένη εἴς τινα ἰδίως χαριστικῶς ὠφέλιμος, πολύτιμος ὑπηρεσία, ἡ ἐξυπηρέτησις βλ.λ. : εἶμαι ὑπόχρεως διὰ τὰς πρὸς με ἐκδουλεύσεις σου· || γεν. ἐργασία ἐνέργεια, ἐπικουρία ἐπωφελής : αἱ πρὸς τὸ ἔθνος πολλαὶ ἐκδουλεύσεις αὐτοῦ.

ἐκδουλεύω μσν. διάγω βίον δούλου, ὑπηρετῶ παρά τινι ὡς δοῦλος : Νικήτ.Εὐγ.Ἐπιστ.2,10.

ἔκδουλος (ὁ) Σουΐδ. ὁ γεννηθεὶς δοῦλος

ἐκδούπησαν Ἡσ. « ἐβρόντησαν ».

ἐκδοχεῖον (τὸ) μτγν. κ. Ἐπιγρ. χῶρος διατεθειμένος πρὸς εἰσδοχὴν ἐν αὐτῷ ἰδίως ὑγρῶν, δοχεῖον, δεξαμενή, στέρνα : Ἰώσ.Πἱ 1,15,1 τῶν ἐκδοχείων τοῦ ὕδατος ἀναπλησθέντων· **2)** Σουΐδ. κ. Ζωναρ « ἐκδοχεῖον, τὸ ταμεῖον ».

ἐκδοχεῖος-ον μτγν. ὁ πρὸς εἰσδοχήν, ἀποδοχήν, ὁ ἐν ᾧ γίνεται εἰσδοχή : Διον.Ἀρεοπ.π.Θησ. Στεφ. ἐκδοχεῖος κόλπος || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. βλ.λ.

ἐκδοχεύς-έως (ὁ) μτγν. ὁ κατ' ἐπάγγελμα καὶ ἐπ' πληρωμῇ δεχόμενος παρ' αὐτῷ ἄλλους καὶ παρέχων τροφήν, ἰδίως δὲ πόσιν, ὁ κάπηλος· πρβλ. πανδοχεύς : Πτολ.Τετράβ.179.

ἐκδοχή (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ., ἀρκαδ. ἐσδοκά τὸ δέχεσθαι ἔκ τινος, λαμβάνειν ἀπό τινος, ἀποδοχή, ὑποδοχή, παραλαβή : Ἰώσ.Πἱ 5,4,3 ἐκδοχὴ ὄμβρων· **2)** εἰδ. τὸ δέχεσθαι παρά τινος ἢ κατόπιν τινός παραλαβή, διαδοχή, ἐξακολούθησις : Αἰσχ.Ἀγ.299 ἤγειρεν ἄλλην ἐκδοχὴν πομποῦ πυρός, Εὐρ.Ἱππ.866, Αἰσχίν.2,30 ἐπιτιμῶν, ὅτι τὴν ἐκδοχὴν ἐπαιήσατο πρὸς τὴν πόλιν τοῦ πολέμου (ἐξηκολούθησε τὸν πόλεμον)· **3)** μτγν. κ. νεώτ. μτφ. ἑρμηνεία : Πολύβ.3,29,4 ἐποιοῦντο τὴν ἐκδοχὴν οἱ Καρχηδόνιοι (ἡρμήνευον τὴν συνθήκην), Ὠριγ.Κέλσ.211· || ὁ τρόπος τῆς ἑρμηνείας, τῆς ἐξηγήσεως, τῆς ἀντιλήψεως, ἡ ἐξήγησις, ἡ ἀντίληψις : Εὐσ.Εὐαγγ.Ἀπ.391 καθ' ἑτέραν διάνοιαν ἤτοι ἐκδοχὴν τὴν ἐν τῇ προκειμένῃ γραφῇ,-ἡ ἐκδοχὴ τριῶν λέξεων ὑπὸ διάφορον ἔννοιαν, εἰδ. φρ. κατ' ἄλλην ἐκδοχήν, - κατ' ἐσφαλμένην ἐκδοχήν· **4)** δθ. ὁμ. μτφ. συμπέρασμα, γνώμη : Πολύβ.22,7,6 ἐξ ὧν ἦν λαμβάνειν ἐκδοχὴν ὅτι δυσαρεστοῦνται (ἐξ οὗ ἠδύνατό τις νὰ συμπεράνῃ ὅτι), - ἡ πιθανωτέρα ἐκδοχὴ εἶναι ὅτι ἀπωλέσθη εἰς τὸ δάσος· **5)** μτγν. ὁμ. μτφ. προσδοκία : ΚΔ Ἑβρ.10,27 φοβερὰ δέ τις ἐκδοχὴ κρίσεως· **6)** Ἐπιγρ. ἀποδοχή βλ.λ.4), ἀναγνώρισις παρασχεθεισῶν ὑπηρεσιῶν· **7)** πάπ. παροχὴ ἀσφαλείας, ἐγγύησις : προειδὼς ἀσφαλῆ τὴν ἐκδοχὴν οὖσαν ἀξιῶ· **8)** Ἐπιγρ. συμβόλαιον, συνθήκη, συμφωνία· **9)** Σουΐδ. ταμεῖον.

ἐκδόχιον (τὸ) Ἐπιγρ. κ. μτγν. δεξαμενή, ὅ. ἐκδοχεῖον : Ἐπιγρ. ἐκδόχιον ὕδατος, Διον.Βυζ.28 ἰχθύων θήρας ἐκδόχιον· || ἐν χρ. κ. μτφ. : ΑΠ 14, 60 Μουσάων μυστικὸν ἐκδόχιον.

ἐκδόχιος-ον μτγν. ἐπιδεκτικός : Πρόκλ.Τίμ.293 ἐκδόχιος κόλπος τοῦ οὐρανοῦ.

ἔκδοχον (τὸ) νεώτ. φαρμακ. οὐσία προστιθεμένη ἐν τῷ καταλόγῳ συνταγῆς, ἵνα προσδώσῃ εἰς τὸ φάρμακον κατάλληλον πρὸς χρῆσιν σύστασιν.

ἔκδοχος (ὁ) πάπ. ὁ ἐγγυητής : Πάπ. καὶ ἐκδόχους σοι καταστήσει τῶν φόρων.

ἐκδρακοντοῦμαι-όομαι μέσ. γίνομαι δράκων : Αἰσχ.Χο.549 ἐκδρακοντωθεὶς δ' ἐγὼ | κτενῶ νιν.

ἐκδραμεῖν ἀπαρφ. ἀόρ. τοῦ ρ. ἐκτρέχω βλ.λ.

ἐκδρασκάζω μσν. ἐκδιδράσκω : Τζέτζ.Χιλ.5,889.

ἔκδραχμος-ον ὁ ἔχων ἀξίαν ἐξ δραχμῶν· Ἡσ. « ἔκδροχμον· ἑξάδραχμον ».

ἐκδρέπομαι μτγν., ἀόρ. ἐξεδρεφάμην δρέπω, κόπτω ἔκ τινος, ἀποδρέπω : Ἀρισταίν.1,3 ἐκδρεψάμενοι φύλλον ὑπεμάλαττον τοῖς δακτύλοις.

ἐκδρομάς-άδος (ὁ) ὁ ἐκδραμών, ὑπερβὰς τὴν ὥραν τῆς νεαρᾶς ἡλικίας, ὁ ἐκ τῶν ἐφήβων ἐξελθών : Εὔβουλ.11· || κόλλοψ ὁ ἐκδρομάς γεν. ὁ ὑπὸ ἀσωτειῶν ἐξαντληθείς : Εὐστ.1915,20 «κόλλοπας τοὺς ἐκδρομάδας· οἵπερ εἰσὶν οἱ ἀκολασταίνοντες ὑπέρακμοι».

ἐκδρομεύς-έως (ὁ, ἡ) νεώτ. ὁ μετ' ἄλλων ἐν συμφωνίᾳ καὶ συμπράξει ἐπιχειρῶν ἐκδρομήν, ἤτοι πορείαν ἢ ταξίδιον ὀλιγοχρόνιον ἀπὸ τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς αὐτοῦ εἰς ἄλλον τινὰ τόπον πρὸς ἀναψυχήν, τέρψιν, διὰ θέας μάθησιν κττ.

ἐκδρομή (ἡ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἡ πρὸς τὰ ἔξω δρομή, ἐξόρμησις, ἐφόρμησις, ἔφοδος : Ξεν. Ἑλλ.3,2,4 πολλοὺς αὐτῶν ἐφ' ἑκάστῃ ἐκδρομῇ κατέβαλλον, Ἀρρ.Ἀν.1,2,5 κατὰ τὸ κέρας τὸ δεξιόν, ὅπερ μάλιστα προσκεχωρήκεσαν ἐν τῇ ἐκδρομῇ· **2)** τὸ σύνολον, ἡ ὁμὰς τῶν ἐπιχειρούντων ἢ ἐπιχειρησάντων δρομήν, ἐξόρμησιν, ἔφοδον ἢ ἔξοδον, ἰδίως οἱ ἔκ τινος σώματος στρατοῦ προκεχωρηκότες ἀκροβολισταί : Θουκ.4,127 καὶ ὡς αὐτοῖς αἵ τε ἐκδρομαὶ ὅπῃ προσπίπτοιεν ἀπήντων· **3)** κ. ἐπὶ πραγμ. γεν. τὸ πρὸς τὰ ἔξω κινεῖσθαι, ἐξορμᾶν || εἰδ. ἐπὶ τῶν ἐτησίων ἀνέμων, ἡ ἔναρξις τῆς πνοῆς αὐτῶν : Ἀριστείδ.Λόγ. 36(48),8· || ὁμ. ἐπὶ ὑγρῶν, ἡ ἔξοδος, ἡ ἐκροή, ἡ ἐπὶ τὰ πρόσω ῥύσις : Ἱππ.Νούσ.4,57 ἐκδρομὴ ὕδατος· || ὁμ. ἐπὶ φυτῶν, ἡ πρὸς τὰ ἄνω ἔκφυσις, βλάστησις, ἀναβλάστησις : Θεόφρ.ΦΑἰτ.2,1,3 ἐὰν ὁ χειμὼν πέσῃ καὶ μὴ εὐθὺς ἡ ἐκδρομὴ γένηται (τῶν φυτῶν ἡ βλάστησις)· **4)** μσν. ἐπὶ χρόνου ἰδίως μακροῦ, ἡ παρέλευσις : Τζέτζ.Χιλ. 8,56(55) μετ' ἐκδρομὴν ἐτῶν δὲ τετρακοσίων· **5)** νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσ. ἔξοδος πλειόνων ὁμοῦ ἐκ τῆς ἐν ᾗ διαμένουσι πόλεως ἢ χώρας πρὸς μετάβασιν εἰς ἄλλον τινὰ τόπον δι' ἀναψυχὴν ἢ ἐπίσκεψιν ἀξιοθεάτων, ἐξυπονοουμένης ἐπιστροφῆς εἰς τὰ ἴδια μετὰ χρόνον βραχύν, σύντομον ταξίδιον μετ' ἐπιστροφῆς ἐπιχειρούμενον ἢ πεζῇ ἢ διὰ μεταγωγικῶν διὰ ξηρᾶς ἢ θαλάσσης : ἐκδρομὴ

εἰς Σούνιον - εἰς τοὺς Ἁγίους τόπους - **μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ Ὑμηττοῦ - εἰς Μυκήνας**· ‖ ἡ λ. ἐν χρ. κ. ἐπὶ ἑνὸς μόνου, τοιαύτην ποιουμένου ἔξοδον, ἰδίως πεζῇ ἢ λίαν βραχείας διαρκείας : **ἔκαμα ἐκδρομὴ ὡς τὴν Ἐλευσῖνα - ὡς τὴν Αἴγινα**· **6**) μτγν., μτφ. ἡ παρέκβασις ἐν τῷ λόγῳ : Ἀγαθ. 1,3 **ἡ ἐκδρομὴ τοῦ λόγου**· κ. κτ. πληθ. : Ἀριστείδ. 1,92 J **οὐδέ με τοῦτο λέληθεν ὡς ἐργώδης ὁ λόγος . . . καὶ τὰς ἐκδρομὰς ὁπόσας ἔχει.**

ἔκδρομος (ὁ) ὁ ἔξω τρέχων, ἐκθέων, δρομαίως ἐξερχόμενος· ‖ κτ. πληθ. **ἔκδρομοι** οἱ ἐκ τῶν τάξεων τῆς μάχης ἔξω πρὸς τὸν ἐχθρὸν ἐξορμῶντες στρατιῶται, οἱ ἀκροβολισταί : Θουκ.4,125 **ἐκδρόμους δέ, εἴ πῃ προσβάλλοιεν αὐτοῖς, ἔταξε τούς νεωτάτους,** Ξεν.Ἑλλ.4,5,16.

ἐκδρομῶ-έω μτγν. τρέχω ἔξω τοῦ δρόμου, παρατρέχω, παραστρατίζω· ἐν χρ. μτφ. : Γρηγ.Ναζ.ἐν Θησ.Στεφ. **μή μοι τοσοῦτον ἐκδρομήσειε στόμα.**

ἐκδρύπτω μσν. λίαν δρύπτω βλ.λ., **καταξεσχίζω,** κατασπαράττω : Πρόδρ.394.

ἐκδυάζομαι μτγν. συνάπτομαι, συνδέομαι μετ' ἄλλου, ἐν συνδυασμῷ πράττω τι : Φιλόδ. ἐν Ἡρακλ. 1003 **ἐκδυάζονται ποικίλως σὺν ἀλλήλαις.**

ἐκδυάς-άδος (ἡ) μτγν. παράδοξος ἐτυμολογία τοῦ **ὀγδοάς** : Θεολ.Ἀριθμ.55.

ἔκδυμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἐκδυθέν, τὸ δι' ἐκδύσεως ἀφαιρούμενον, τὸ ἀποβαλλόμενον : Ἡδυλ. ἐν ΑΠ 5,198 **σάνδαλα καὶ μαλακαί, μαστῶν ἐκδύματα μίτραι** (διορθ. ἐνδύματα)· - **τὸ ἔκδυμα τοῦ ὄφεως** (φιδοτόμαρο).

ἐκδυναμῶ-όω γλωσσ. ἀφαιρῶ τὴν δύναμιν, ἐν χρ. ὡς ἑρμ. τοῦ ἐξανεμῶ βλ.λ. : Σχόλ.Ἱππ.Γυν.1,34.

ἐκδυναστεύω μτγν. ὑπερνικῶ, ὑπερτερῶ, ἐπικρατῶ : Σύμμ.ΠΔ'Ἱερ.50 (27),17.

ἐκδύνω Ἰων. τ. τοῦ **ἐκδύω** βλ.λ., παρατ. **ἐξέδυνον,** ἀόρ. β' **ἐξέδυν** κ. παρακ. **ἐκδέδυκα,** ἀκριβῶς ὡς τὸ μέσ. **ἐκδύομαι,** μετ' αἰτ. ἀποβάλλω τι ἀπ' ἐμαυτοῦ ἔνδυμα ἢ περίβλημα : Ὀδ.Α 437 **ἕζετο δ' ἐν λέκτρῳ, μαλακὸν δ' ἔκδυνε χιτῶνα,** Ἡρ.1,9 **τῶν ἱματίων κατὰ ἓν ἕκαστον ἐκδύνουσα θήσει,** Ἀριστλ.ΖΙ 600b,15 **ἐκδύνουσι δὲ τὸ κέλυφος τοῦ ἔαρος, ὥσπερ οἱ ὄφεις τὸ καλούμενον γῆρας.**

ἐκδύον Ἡσ. « καλόν, κομψόν ».

ἐκδύσιος-ον ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἐκδύειν· μ.τὸ οὐδ.ὡς πληθ.οὐσ. **ἐκδύσια** ἑορτὴ τῆς Λητοῦς ἐν Φαιστῷ τῆς Κρήτης : Ἀντωνῖν.Λιβ.17,6 **τὴν ἑορτὴν ἐκδύσια καλοῦσιν** (οἱ Φαίστιοι), **ἐπεὶ τὸν πέπλον ἡ παῖς ἐξέδυ.**

ἔκδυσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἔκ τινος τόπου διαφυγή, ἐξόρμησις, ἔξοδος, ἀντίθ. **ἔσοδος** : Ἡρ.3,109 **διαφαγόντα δὲ τὴν νηδὺν αὐτῆς οὕτω τὴν ἔκδυσιν ποιέεται** (ἐξέρχεται)· ‖ τόπος ὅθεν δυνατὸν τὸ ἐξελθεῖν, ἔξοδος : Ἡρ.2,121 γ' **τὸ δὲ οἴκημα ἀσινὲς καὶ οὔτε ἔσοδον οὔτε ἔκδυσιν οὐδεμίαν ἔχον**· **2**) ἡ διαφυγὴ ἔκ τινος κακοῦ κ. γεν. ἔκ τινος περιστάσεως, ἡ ἀποφυγή : Ἡρ.8,100 **οὐ γάρ ἐστι Ἕλλησι οὐδεμία ἐκ-,** Πλάτ.Κρατ.426Α **αὗται γὰρ ἂν πᾶσαι ἐκδύσεις εἶεν, καὶ μάλα κομψαί,** ΤίμωνΦλ.48 **πόθεν ἔκδυσιν εὗρες λατρείης δοξῶν ;**· **3**) μτγν. ἀπογύμνωσις, ἀποστέρησις, παῦσις, ἀπονομή : Μαν.4,331· **4**) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκδύειν ἢ ἐκδύεσθαι, τὸ γδύσιμο· **5**) νεώτ. ζωολ. εἰδ. ἡ φυσιολογικὴ πτῶσις ἤτοι ἀλλαγὴ τοῦ ὀστράκου θαλασσίων τινῶν ζῴων τοῦ ἀθροίσμ. τῶν μαλακοστράκων.

ἐκδυσωπῶ-έω μτγν., μσν. κ. νεώτ. θερμῶς, ἐπιμόνως ἱκετεύω, παρακαλῶ : Ἰώσ.ΠΙ 1,2,2 **ἀλλ' οὐκ ἐξεδυσώπησε τὴν τοῦ βασιλέως πλεονεξίαν,** Βασ.217Β **ἐκδυσωπῶν τὸν Θεόν,** Διγεν.Ἀκρ. 4575 **εἰσάκουσον φωνῆς μου, καὶ μὴ παρίδῃς δάκρυα, τὰ σὲ ἐκδυσωποῦντα.**

ἐκδυτήριον (τὸ) γλωσσ. ἀποδυτήριον βλ.λ.

ἐκδύτης (ὁ) γλωσσ. ὁ ἐκδύων· **2**) ὀθ. ὁ διαρπάζων, ὁ συλῶν· πρβλ. ἁγιογδύτης.

ἐκδύω κ. μσν. κ. νεώτ. κ. **ἐκδύνω,** δημ. **γδύνω,** παρατ. **ἐξέδυον** κ. **ἐξέδυνον,** μέλλ. **ἐκδύσω,** ἀόρ. α' **ἐξέδυσα,** ἀόρ.β' **ἐξέδυν,** παρακ. **ἐκδέδυκα,** μέσ. κ. παθ. **ἐκδύομαι,** μέσ. ἀόρ. **ἐξεδυσάμην,** παθ.ἀόρ. **ἐξεδύθην,** τὸ ἐνεργ. (πλὴν ἀορ. β' κ. παρακ.) ὡς μτβ. μετὰ διπλῆς αἰτ. προσ. κ. πράγμ., ἀφαιρῶ ἀπό τινα τὸ ἔνδυμα αὐτοῦ κ. γεν. τὸ περίβλημα αὐτοῦ, οἷον τὸ κέλυφος, τὸ δέρμα : Ὀδ.Ξ 341 **ἐκ μέν με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἔδυσαν,** Αἰσχ. Ἀγ.1269 **ἰδοὺ δ' Ἀπόλλων αὐτὸς ἐκδύων ἐμὲ χρηστηρίαν ἐσθῆτ',** Ξεν.ΚΠ 1,3,17 **χιτῶνα ἐκδύσας αὐτόν**· ‖ ὁμ. μ. μετ' αἰτ. προσ. : Δημ.763 **οὐκ ἂν οἷός τ' εἴη πάντας ἐκδύειν**· ‖ τὸ παθ. κατ' ἐνεστ., ἀόρ. κ. παρακ. μετ' αἰτ. πράγμ. ἀφαιροῦμαι ὑπό τινός τι, ἀπογυμνοῦμαι ἔκ τινος : Λυσ.10, 10 **ἢ τὸν χιτωνίσκον ἐκδεδύσθαι,** Παλαίφ.47 **ἐν ἐκείνῃ τῇ φιλονικίᾳ νικᾶται καὶ τὸ δέρμα ἐκδύεται** (Μαρσύας)· ‖ ὁμ. τὸ παθ. ἀπολ. : Ἀντιφ.2, 2,5 **τὸ μὲν γὰρ μὴ ἐκδυθῆναι οὐδὲν σημεῖόν ἐστιν**· ‖ τὸ μέσ. ἀφαιρῶ ἀπ' ἐμαυτοῦ πρᾶγμά τι ἰδίως ἔνδυμα κ. γεν. περίβλημα ἢ ὅπλον : Ἰλ.Γ 114 **ἐκ δ' ἔβαν αὐτοὶ τεύχεά τ' ἐξεδύοντο,** Ἡρ. 5,106 **μὴ μὲν πρότερον ἐκδύσασθαι τὸν ἔχων κιθῶνα καταβήσομαι ἐς Ἰωνίην,** Δημ.1268 **ἐκδεδύσθαι θοἰμάτιον ;**· **2**) μτγν. τὸ μέσ. μτφ. ἐπὶ ἰδιότητος, ἀποβάλλω : Πλούτ.Πομπ.28 **καὶ θηρία διαίτης κοινωνοῦντα πραοτέρας ἐκδύεται τὸ ἄγριον καὶ χαλεπόν**· **3**) κ. νεώτ. τὸ μέσ. κ. ἀπολ. ἀφαιρῶ ἀπ' ἐμοῦ τὸ ἔνδυμα ἢ τὰ ἐνδύματα, γδύνομαι : Ἀριστφ.Λυσ.686 **ἀλλὰ χἠμεῖς, ὦ γυναῖκες, θᾶττον ἐκδυώμεθα**· νεώτ. ἐν χρ. ὁ παθ. ἀόρ. ἐν τῇ μέσ. ταύτῃ σημ. : **ἐξεδύθην ἀμέσως**· **4**) μτγν. τὸ μέσ. ἀπολ. μτφ. ἐπὶ τοῦ θανάτου : ΚΔΚορινθ.2,5,4· **5**) τὸ παθ. ἐπὶ ἐνδυμάτων, ἀφαιροῦμαι, ἀποβάλλομαι : Ἡρ.1,8 **ἅμα δὲ κιθῶνι ἐκδυομένῳ συνεκδύεται καὶ τὴν αἰδῶ γυνή**· **6**) τὸ ἐνεργ. μτφ. ἐπὶ ἰδιότητος ἢ καταστάσεως, ἀποβάλλω, ἀπαλλάττομαι : Ἀριστφ.Εἰρ. 336 **γελῶ μᾶλλον ἢ τὸ γῆρας ἐκδὺς ἐκφυγὼν τὴν ἀσπίδα**· ‖ τὸ ἐνεργ. κτ. ἀόρ. β' **ἐξέδυν** κ. παρακ. **ἐκδέδυκα** συνήθ. μετ' αἰτ. ἀπαλλάττομαι, ἐκφεύγω, ἀποφεύγω : Ἰλ.Π 99 **νῶϊν δ' ἐκδῦμεν ὄλεθρον,** Δημ.457 **εὑρομένους ἀτέλειαν ἐκδεδυκέναι τὰς λῃτουργίας,** Πλούτ.Πομπ.30 **μηδὲ τὸν φθόνον τοῦτον ἐκδύς,** Πλωτῖν.6,6,8 **τὴν ἀληθινὴν οὐσίαν ἐκδεδυκέναι ταῦτα**· ‖ κ. μετὰ γεν. : Εὐρ.Ἱκ.416 **εἶτα διαβολαῖς νέαις κλέψας τὰ πρόσθε σφάλματ' ἐξέδυ δίκης**· ‖ κ. ἀπολ. διαφεύγω : Θέογν.358 **ὡς δὲ καὶ αὖτις ἐκδῦναι πειρῶ,** Πλάτ.Ἀλκ.2,147Ε· **7**) τὸ ἐνεργ. κατ' ἀόρ. β' **ἐξέδυν** κ. παρακ. **ἐξέδυκα** μετὰ γεν. ἐξέρχομαι ἔκ τινος, πηγαίνω ἔξω τινός : Ὀδ.Χ 334 **ἐκδὺς μεγάροιο.**

ἐκδωματῶ-όω μσν. ἀποστεγάζω : Ἰγνάτ.Βίος Θεόδ.Στ.244 (ἔ. Mi.) **ἐκδωματῶ εὐκτήριον.**

ἐκδωριεύομαι μ. κτ. παρακ. **ἐκδεδωρίευνται,** μὴ ὢν πρότερον γίνομαι τέλειος Δωριεύς : Ἡρ.8,73 **Κυνούριοι . . ἐκδεδωρίευνται δὲ ὑπό τε Ἀργείων ἀρχόμενοι καὶ τοῦ χρόνου.**

ἐκδωριοῦμαι-όομαι δ. σχηματισμὸς ἐνεστ. ἀντὶ ἐκδωριεύομαι βλ.λ.

ἐκδωσείω μσν. ἐφετ. τοῦ ἐκδίδωμι βλ.λ. ἐπιθυμῶ νὰ ἐκδώσω : Γεώργ.Παχ.1,238,11 (ἔ.Β.)

ἐκεῖ ἐπίρρ. κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., αἰολ. **κῆ,** ποι. (κατὰ κρᾶσιν) κ. δημ. **κεῖ,** ἀντιοχ. δωρ. **τηνεῖ** βλ.λ. κυρίως ἐν χρ. ἐπὶ στάσεως ἐν τόπῳ πόρρω κειμένῳ, ὃν δεικνύει, ὑποδεικνύει τις, ἢ προειρημένῳ πρὸς ὃν γίνεται ἀναφορά, ἤτοι ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ, ἐν ἐκείνῃ τῇ θέσει, εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἀντίθ. ἐνθάδε, ἐνταῦθα : Ἀριστφ.Ὄρν.758 **εἰ γὰρ ἐνθάδ'**

ἐστὶν αἰσχρόν.. τοῦτ' ἐκεῖ καλὸν παρ' ἡμῖν ἐστιν, Πλάτ.'Αλκ 2,108D ὥσπερ ἐκεῖ ἐγώ σοι τὸ κατὰ τὴν τέχνην ἔλεγον ὀρθῶς, - μεταβὰς εἰς 'Αμερικὴν παρέμεινεν ἐκεῖ πολλὰ ἔτη, - εἰς τὸ βουνὸ ψηλά ἐκεῖ εἶν' ἐκκλησιά ἐρημική· 2) κ. δημ. ἄνευ δείξεως ἢ προαναφορᾶς, κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ ἐν "Αδου, στὸν κάτω κόσμο : Εὐρ.Μήδ. 1093 εὐδαιμονίτην, ἀλλ' ἐκεῖ, 'Αριστφ.Βάτρ.82 Πλάτ. Φαίδ.64Α μέλλων ἀποθανεῖσθαι καὶ εὔελπις εἶναι ἐκεῖ μέγιστα οἴσεσθαι ἀγαθά, δ. μοιρ. ἐκεῖ ποὺ πᾶς.. λιοντάρι ν' ἀπαντήσῃς, | τὸ σπίτι σου νὰ θυμηθῇς καὶ πάλι νὰ γυρίσῃς, φρ. παροιμ. ὅταν βρεθοῦμε κεῖ, ὅλοι εἴμαστ' ἕνα μπόϊ (ὁ θάνατος πάντας ἐξισώνει)· || ἐνάρθρως οἱ ἐκεῖ οἱ τεθνεῶτες, οἱ νεκροί : Αἰσχ.Χο.355, 'Ισοκρ. 14,61 εἴ τις ἄρα τοῖς ἐκεῖ φρόνησίς ἐστι περὶ τῶν ἐνθάδε γιγνομένων· 3) κ. μσν. νεώτ. κ. δημ. συνηθέστ. μετὰ τοῦ ἄρθρου, ὁ ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ ὢν ἢ γεγονὼς ἢ γινόμενος : Σοφ.'Ηλ.685 εἰσῆλθε λαμπρός, πᾶσι τοῖς ἐκεῖ σέβας, Θουκ.6,83 τήν τε γὰρ ἐκεῖ ἀρχὴν εἰρήκαμεν διὰ δέος ἔχειν· || ὁμ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐνάρθρως κ. ἐμπροθέτως πρὸς τἀκεῖ ἢ πρὸς τὰ ἐκεῖ πρὸς ἐκεῖνον τὸν τόπον, ἐκεῖνο τὸ μέρος, τὴν διεύθυνσιν, ἐκεῖσε βλ.λ. : Θουκ.1,36 τό τε ἐντεῦθεν (ναυτικὸν) πρὸς τἀκεῖ παραπέμψαι, - ἅμα τραβήξῃς πρὸς τὰ κεῖ, θὰ βρῇς τὸ μονοπάτι 4) μτγν., νεώτ. κ. δημ. μετ' ἀναφορικῆς προτάσεως : ΠΔΒασ.1,9,10 ἐπορεύθησαν εἰς τὴν πόλιν οὗ ἦν ἐκεῖ ὁ ἄνθρωπος, - ἐκεῖ ἔνθα ὑπετίθετο ὅτι ἐκρύπτοντο οἱ λῃσταί, - καθόμουν ἐκεῖ ποὺ χωρίζουν οἱ δύο δρόμοι· 5) φιλοσ. ἐν τῷ νοητῷ χώρῳ ἢ κόσμῳ, τῷ ὑπερβατικῷ : Πλάτ.Φαῖδρ.250Α οὔτε ὅσαι βραχέως εἶδον τότε τἀκεῖ (κτ. δ. ἑρμ. τὰ ἀνωτέρω, τὰ προειρημένα), Πλωτῖν.1,2,7 κ. 2,4,5 6) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ κινήσεως εἰς τόπον, εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος ἢ πρὸς ἐκείνην τὴν κατεύθυνσιν, ἐκεῖσε βλ.λ. : 'Ηρ.7,147 οὐκ ὦν καὶ ἡμεῖς ἐκεῖ πλώομεν, ἔνθαπερ καὶ οὗτοι ; Σοφ.ΟΚ 1019 ὁδοῦ κατάρχειν τῆς ἐκεῖ, Θουκ.3,71 καὶ τοὺς ἐκεῖ καταπεφευγότας, Πολύβ.5,101,10, Πάπ. φρόντισον ἐκδραμεῖν ἐκεῖ πρὸς Φίλιππον, - ἀνάγκη νὰ φθάσωμεν ἐκεῖ ἐγκαίρως· 7) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ στάσεως ἢ ἐπὶ κινήσεως χάριν ἀκριβεστέρου προσδιορισμοῦ τῆς ἐννοίας συνεκφέρεται μετ' ἄλλων τοπικῶν μορίων, ἐπιρρημάτων ἢ προθέσεων : ἐκεῖ πάνω, - ἐκεῖ κάτω, - ἐκεῖ ψηλά, - ἐκεῖ χαμηλά, - ἐκεῖ μέσα - ἐκεῖ ἔξω, - ἐκεῖ πέρα, - ἐκεῖ κοντά, - ἐκεῖ πλησίον, - ἐκεῖ κάπου· || μετὰ τῆς παρὰ εἰς δήλωσιν μικρᾶς ἀποστάσεως παρ' ἐκεῖ ὅθ. κ. παρέκει· || μετὰ τῆς ἀπὸ πρὸς δήλωσιν τῆς ἀπὸ τόπου σχέσεως, κινήσεως, προελεύσεως : ἀπ' ἐκεῖ ἢ ἀπὸ κεῖ ἐξ ἐκείνου τοῦ τόπου, ἀπ' ἐκεῖνο τὸ μέρος ἐκεῖθεν βλ.λ. ἢ ὅθεν : ἔφθασα στὸ διάσελο ἀπ' ἐκεῖ τράβηξα κατὰ τὸ χωριό, - ἀπὸ ποῦ θὰ πᾶτε, ἀπ' ἐκεῖ ποὺ ἤρθαμε, φρ. ἀπ' ἐδῶ κι ἀπ' ἐκεῖ (ἔνθεν κἀκεῖθεν)· || μετὰ τῆς κατὰ πρὸς δήλωσιν τῆς πρὸς τόπον σχέσεως, κινήσεως, διευθύνσεως : κατ' ἐκεῖ ἢ κατὰ κεῖ πρὸς ἐκεῖνον τὸν τόπον, εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἐκεῖσε βλ.λ., πρὸς τὰ ἐκεῖ : τράβα κατὰ κεῖ· || εἰδ. φρ. πρὸς δήλωσιν ἐλλείψεως τάξεως, συστήματος, τακτοποιήσεως : ἐδῶ κι ἐκεῖ τῇδε κἀκεῖ, δεῦρο κἀκεῖσε, ἄ. ἄνω κάτω : Ρήγ.Θουρ.1 ὢ παιδιά μου, ὀρφανά μου, σκορπισμένα ἐδῶ κι ἐκεῖ· 8) κ. δημ. ἐπὶ χρόνου, τότε : Σοφ.Φιλ.395 σὲ κἀκεῖ, μᾶτερ πότνι', ἐπηυδώμαν, Δημ.605· || δημ. ἐν φρ. ἐκεῖ ποὺ εἰσάγει χρονικὰς ἀναφορικὰς προτάσεις ἀφηγηματικῶς ἐπὶ τοῦ παρελθόντος, καθ' ὃν χρόνον κ. ἰδίως καθ' ἣν στιγμήν, ἐν ᾧ : ἐκεῖ ποὺ εἴχαμε στρωθῆ στὸ γλέντι, ἀκούσαμε τοὺς πυροβολισμούς, - ἐκεῖ ποὺ μιλούσαμε, ἀκούσαμε ἕνα μουγκρητό, - ἐκεῖ ποὺ γύριζα στὰ χωριά· 9) δημ. ὁμ. μετὰ τοῦ ποὺ εἰσάγει ἐναντιωματικὰς προτάσεις ἐκεῖ ποὺ ἐνῷ, ἂν καί, ἀντὶ νά : ἐκεῖ ποὺ μοῦ ἔλεγες μὴ τυχὸν καὶ πειράξω τὸ δεντρό, πῆγες καὶ τὸ σακάτεψες, παροιμ. ἐκεῖ ποὺ μᾶς χρωστούσανε μᾶς πῆραν καὶ τὸ βόϊδι· 10) δημ. κυρ. μετὰ ρ. αἰσθήσεως σημαντικῶν ἐν σχετλιαστικαῖς ἐκφράσεσι πρὸς δήλωσιν ἀποδοκιμασίας : γιὰ ἰδὲς ἐκεῖ παλιανθρωπιά· || συνήθ. ἐν φρ. ἀκοῦς ἐκεῖ προτασσομένη εἰς ἔκφρ. ἐκπλήξεως, ἐντόνου ἐπικρίσεως, ἀγανακτήσεως κττ. : ἀκοῦς ἐκεῖ ἀξίωση - ἀναίδεια· || κ. μετ' ἄλλων ρ. ἀλλὰ μ. ἐν ἐρωτήσεσι : τί λὲς ἐκεῖ ; - τί θέλεις νὰ πῇς ἐκεῖ ;· 11) 'Ησ.«ἐκεῖ, μακράν, πόρρω».

ἐκειδά ἐπίρρ. δημ. ἐπιτατ. τοῦ ἐκεῖ βλ.λ., κ. ἐκειδανά, ἐκεῖ ὅπου δεικνύομεν, ἐκεῖ ἀκριβῶς : βλέπεις ἐκειδὰ κάποιο σημάδι, - στάσου ἐκειδὰ καὶ περίμενε· || μεθ' ἑτέρου τοπικοῦ προσδιορισμοῦ : ἐκειδὰ μέσα, - ἐκειδὰ πέρα, - ἐκειδὰ κάτω, - ἐκειδὰ πάνω, - ἐκειδὰ χάμω· || ἐνίοτε μετὰ διπλῆς προσλήψεως τοῦ ἐπιθήματος δὰ ἐν μιᾷ λέξει : ἐκειδαπανωδά.

ἐκειδανά ἐπίρρ. δημ. ἐπιτατ. τοῦ ἐκειδὰ βλ.λ.

ἔκειεν 'Ησ. « ἐκέντησεν ».

(ἐ)κεῖθε ἐπίρρ. δημ. τ. τοῦ ἐκεῖθεν βλ.λ., κ. (ἐ)κεῖθες (ἰδίως πρὸ φωνήεντος) κ. ἐκείθενες, πρὸς δήλωσιν τῆς ἐκ τόπου κινήσεως, ἐξ ἐκείνου τοῦ τόπου, ἐξ ἐκείνης τῆς διευθύνσεως, ἀπ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἀπ' ἐκεῖ : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 34,4 κι οὔτε μιὰ καμιὰ καλὴ τ' ἀνθρώπου ἐκεῖθε μοῖρα· 2) πρὸς δήλωσιν τῆς εἰς τόπον κινήσεως ἢ διευθύνσεως, ἐκεῖσε, πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, πρὸς τὰ ἐκεῖ : τράβα ἐκεῖθε καὶ θὰ βγῇς στὸ δρόμο· || ὁμ. μετὰ τῆς κατά : πῆγε κατὰ κεῖθε εἰδ. φρ. πάει κεῖθε φεύγει, δὲν ὑπάρχει, δὲν ὑφίσταται, ἐξέλιπε ζήτημά τι· 3) κ. ἀπολ. πρὸς δήλωσιν σχέσεως πρὸς τόπον, ἐκεῖ ἢ ὅθεν : θὰν τὸ βρῇς ἐκεῖθε στὸ τραπέζι πάνω, Βαλαωρ.Ψυχοσάββ 54 ποιὸ μάτι δὲν τὴν ἔκλαψε ἐκεῖθε ποὺ διαβαίνει ;· 4) εἰδ. φρ. δῶθε κεῖθε τῇδε κἀκεῖσε.

ἐκεῖθεν ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. ἐκεῖθε κ. (ἐ)κείθενε(ς), ποι. κεῖθεν, αἰολ. κήνοθεν, ἀντίστ. δωρ. τηνῶθεν κ. μτγν. δωρ. τηνῶθε, κυρ. πρὸς δήλωσιν τῆς ἀπὸ τόπου σχέσεως καὶ ἰδίως τῆς ἀπὸ τόπου κινήσεως ἢ προελεύσεως, ἐξ ἐκείνου τοῦ τόπου, ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἀπ' ἐκεῖ, ἀντίθ. ἐκεῖσε (ἐπὶ τέρματος) ἢ ἐντεῦθεν (ἐπὶ ἀφετηρίας) κ. ἄ. : 'Οδ.Ν 276 ἀλλ' ἤ τοι σφέας κεῖθεν ἀπώσατο ἲς ἀνέμοιο, Σοφ.Φιλ.490 κἀκεῖθεν οὔ μοι μακρὸς εἰς Οἴτην στόλος, Διγεν.'Ακρ.3902 ἐκεῖθεν (ἀπὸ τοῦ παραδείσου) φέρει τὴν τερπνὴν καὶ πλείστην εὐωδίαν, - ἀπῆλθον ἐκεῖθεν ἐνωρίς, Σολωμ.'Εθν.'Υμν.60 κάθε σῶμα ἱδρώνει, ρέει, | λὲς καὶ ἐκεῖθεν ἡ ψυχὴ.. πολεμάει νὰ πεταχτῇ· || μετὰ τοῦ ἄρθρου κ. ἰδ. ἐπὶ προσώπου : Σοφ.Τρ.632 πρὶν εἰδέναι τἀκεῖθεν εἰ ποθούμεθα, Πλάτ.Πολ.613Β καὶ τότε ὁ ἐκεῖθεν ἄγγελος ἤγγελλε· || σχόλ. μετὰ γεν. : Σχόλ.Πλάτ. Φαῖδρ.90 ἑστᾶσ' αὐτῶν οἱ μὲν ἐκεῖθεν τῆς γραμμῆς, οἱ δ' αὖ ἐκεῖθεν, φρ. ἔνθεν κἀκεῖθεν (ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ)· || νεώτ. πρὸς δήλωσιν τῆς διὰ τόπου κινήσεως, τῆς ἀπὸ τόπου διαβάσεως : διερχόμενος ἐκεῖθεν ἤκουσα, Βαλαωρ. Μνημόσ. Νεκρ.'Ωδ.21 μὴν ἐπέρασεν ἐκεῖθεν ὁ Βοριᾶς ὁ παγωμένος· 2) ἐπὶ στάσεως, ἐκεῖ, ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ, ἰδ. μετὰ τοῦ ἄρθρου : Αἰσχ.'Επτ.40 ἥκω σαφῆ τἀκεῖθεν ἐκ στρατοῦ φέρων, Θουκ.1,62 ὅπως εἴργωσι τοὺς ἐκεῖθεν ἐπιβοηθεῖν, Διον.'Αλ. Ρωμ.3,9 Πάπ. ἔσωθεν τοῦ ἐκεῖθε ἐποικίου· || μετὰ γεν. : Σοφ.ΟΚ 505 τοὐκεῖθεν ἄλσους.. τοῦδ' (εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ δάσους)· 3) κ. δημ. καθ' ἕλξιν ἀντὶ τοῦ ἐκεῖσε βλ.λ., πρὸς τὰ ἐκεῖ

εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος : Σοφ.ΟΚ 1227 βῆναι κεῖθεν ὅθεν περ ἥκει, Αἰλ.ΠΙ 14,33 οὐκ ἐπανῆλθον ἐκεῖθεν ὅθεν ἐπράθην· || δημ. γεν. μετὰ ἢ ἄνευ τῆς κατά πρὸς δήλωσιν τῆς εἰς τόπον κινήσεως : πήγαινε κεῖθε καὶ θὰ τοὺς βρῇς, - τὸν εἶδα νὰ τρέχῃ κατὰ κεῖθε· φρ. κεῖθε πάνε γιὰ ταΐνι (ὡς ἄρνησις βοηθείας εἰς αἰτοῦντα)· **4)** κ. νεώτ. ἐξ ἐκείνου τοῦ γεγονότος ἐξ ἐκείνης τῆς αἰτίας, τοῦ λόγου, ὡς ἐκ τούτου, ἀπ᾽ ἐκεῖ: Ἰσοκρ. 4,40 δῆλον δ᾽ ἐκεῖθεν, Δημ.1116 ἐκεῖθεν εἴσεσθε, - ἐκεῖθεν προέκυψαν ὅλα τὰ δεινά· **5)** ἐπὶ χρόνου, τότε, μετὰ ταῦτα : Ἰλ.Ο 234 κεῖθεν δ᾽ αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι ἔργον τε ἔπος τε, Διον.Κ54,25.

(ἐ)κεῖθενε(ς) ἐπίρρ. δημ. τ. τοῦ ἐκεῖθεν βλ.λ.

(ἐ)κεῖθες ἐπίρρ. δημ. δ. τ. τοῦ ἐκεῖθε βλ.λ.

ἐκεῖθι ἐπίρρ. κ. κεῖθι, αἰολ. κῆθι, ἀντιστ. δωρ. τηνόθι, ποι. κ. μτγν. ἀντὶ τοῦ ἐκεῖ βλ.λ. : Ἰλ.Γ 402 εἴ τίς τοι καὶ κεῖθι φίλος, Αἰλ.ΦΙ 6,15 οἱ ἐκεῖθι· **2)** ἀντὶ τοῦ ἐκεῖσε βλ.λ., εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, πρὸς τὰ ἐκεῖ : Αἰσχ.Ἑπτ.810 ἐκεῖθι κεῖσθον;

ἐκείνῃ ἐπίρρ.δοτικοφανὲς κ. κείνῃ ἐπὶ τόπου,ἐκεῖ, ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ, ἐν ἐκείνῃ τῇ θέσει : Ἡρ.8,106 ἦν κομίσας τοὺς οἰκέτας οἰκέῃ ἐκείνῃ, Θουκ.4,77 καὶ αὐτὸς ἀναστήσας τὸ ξυμμαχικὸν τὸ ἐκείνῃ πᾶν· || ἐπ᾽ ἐκείνης τῆς ὁδοῦ ἢ πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος : Ὀδ.Ν 111 οὐδέ τι κείνῃ | ἄνδρες ἐσέρχονται, ἀλλ᾽ ἀθανάτων ὁδός ἐστιν (σχόλ.Εὐστ. «τὸ ἐκείνῃ ἐπίρρημά ἐστι ἴσον τῷ ἐκεῖσε»)· **2)** ἐπὶ τρόπου, κατ᾽ ἐκεῖνον τὸν τρόπον, ἐκείνως : Πλάτ.Πολ.556Α οὔτε γ᾽ ἐκείνῃ, ἦν δ᾽ ἐγώ, τὸ τοιοῦτον κακὸν ἐκκαόμενον ἐθέλουσιν ἀποσβεννύναι.

ἐκείνινος-η-ον ὁ ἐξ ἐκείνου προερχόμενος, ἐξ ἐκείνης τῆς ὕλης κατεσκευασμένος : Ἀριστλ.Μεταφ.1033a,7 ἐξ οὗ δὲ ὡς ὕλης γίγνεται ἔνια λέγεται, ὅταν γένηται, οὐκ ἐκεῖνο ἀλλ᾽ ἐκείνινον, οἷον ὁ ἀνδριὰς οὐ λίθος ἀλλὰ λίθινος, αὐτ.1049a,2).

ἐκεῖνος-η-ο κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ποι., ἰων. κ. δημ. κ. κεῖνος, αἰολ. κῆνος, δωρ. τῆνος, ἐπιτατ. ἐκεινοσί κ. μτγν. -ίν, δημ. ἐπιτατ. (ἐ)κεῖνος ἐκεῖ ἢ ἐκεῖνος δά κυρ. ἐπί τινος ἀπωτέρω κειμένου καὶ δεικνυομένου : Ξεν.ΚΠ 1,4,19 ὁ δὲ Κῦρος ὡς εἶδε πολλοὺς ἱππέας ἀντίους, ἤρετο .. ἢ καὶ ἐκεῖνοι, ἔφη, οἱ ἐλαύνοντες; Κἀκεῖνοι μέντοι, δ. τραγ. γιά ἰδὲς ἐκεῖνο τὸ βουνὸ ποὺ ἄναφε καὶ καίει· || γεν. ἐν ἀναφ. πρὸς ὅ,τι ἀμέσως προηγήθη : Πλάτ. Φαίδ.106C ἀπολομένου δὲ αὐτοῦ ἀντ᾽ ἐκείνου ἄρτιον γεγονέναι;· || κ. νεώτ. ὅταν ἡ οὗτος καὶ ἡ ἐκεῖνος ἐκφέρωνται ἐν ἀναφορᾷ πρὸς δύο προηγουμένας λέξεις ἢ ἐννοίας, συνήθ. ἡ ἐκεῖνος ἀναφέρεται εἰς τὴν πρώτην ἐν τῷ λόγῳ ἐκφερθεῖσαν ἤτοι τὴν ἀπωτέραν καὶ ἡ οὗτος εἰς τὴν δευτέραν καὶ πλησιεστέραν : Πλάτ.Εὐθ.271Β οὐ πολύ τι τὴν ἡλικίαν διαφέρειν Κριτοβούλου. ἀλλ᾽ ἐκεῖνος μὲν σκληφρός, οὗτος δὲ προφερὴς καὶ καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν, - κατέφθασαν ὁ ἰατρὸς καὶ ὁ ἱερεύς, ἐκεῖνος μὲν τεταραγμένος, οὗτος δὲ ἤρεμος· || κ. νεώτ. σπανιώτ. ἡ οὗτος ἀναφέρεται εἰς τὴν πρώτην καὶ ἡ ἐκεῖνος εἰς τὴν δευτέραν καὶ πλησιεστέραν : Ξεν.Ἀπομν.1,3,13 τοσούτῳ δεινότερόν ἐστι τῶν φαλαγγίων, ὅσῳ ἐκεῖνα μὲν ἁψάμενα, τοῦτο δὲ οὐδ᾽ ἁπτόμενον .., Δημ.107· || νεώτ. κ. δημ. ἡ μὲν ἐκεῖνος ἀναφέρεται εἰς τὸ πραγματικῶς εἰς μεγαλυτέρον ἀπόστασιν τοπικῶς ἢ χρονικῶς ὄν, ἡ δὲ οὗτος ἢ αὐτὸς εἰς τὸ πραγματικῶς πλησιέστερον : μοιάζει πολὺ μὲ τὸν παπποὺ μας· μόνο ποὺ ἐκεῖνος ἦταν πολὺ ψηλός, ἐν ᾧ αὐτὸς δὲν εἶναι· || συχν. ἡ ἐκεῖνος ὡς κατηγορούμενον τῆς οὗτος ἢ ὅδε : Ἡρ.1,32 εἰ δὲ πρὸς τούτοισι ἔτι τελευτήσει τὸν βίον εὖ, οὗτος ἐκεῖνος, τὸν σὺ ζητεῖς, Ἀριστφ.Εἰρ.240 ἆρ᾽ οὗτός ἐστ᾽ ἐκεῖνος ὃν καὶ φεύγομεν .. ;, Πλάτ. Φαῖδρ 241D τοῦτ᾽ ἐκεῖνο, ὦ Φαῖδρε· || σπαν. ἡ ἐκεῖνος μετὰ τῆς οὗτος ὡς μία ἀντωνυμία : Σοφ. Ἠλ.1115 οἲ 'γὼ τάλαινα, τοῦτ᾽ ἐκεῖν᾽ ἤδη σαφές, Δίων Χρ.2,124· || μτγν. μετὰ προθ. κ. γεν. : Πλούτ. Ἀλέξ.32 ἔτυχε μὲν οὖν κατ᾽ ἐκεῖνο καιροῦ τοῖς περὶ αὐτὸν ἐφόδου διδοὺς σημεῖον, Δίων Κ 46,49 ἐς ἐκεῖνο τοῦ χρόνου· || μτγν. φρ. : ἀλλ᾽ ἐκεῖνο = ἄ! ναί! ἀλήθεια! τώρα ποὺ τὸ θυμήθηκα : Λουκ. Νιγρ.8· **2)** κ. νεώτ. κ. δημ. μετ᾽ ἀναφ. προτάσεως ἢ ἀναφ. μτχ. εἰς δήλωσιν γεν. τοῦ περὶ οὗ ἔγινε ἢ γίνεται λόγος : Ἀριστφ.Ἀχ.677 οὐ γὰρ ἀξίως ἐκείνων ὧν ἐναυμαχήσαμεν γηροβοσκούμεθ᾽ ὑφ᾽ ὑμῶν, Ξεν.ΚΠ 3,1,28 παρ᾽ ἐκείνων οἴομαι, ἔφη, τῶν μηδέποτε πολεμίων γεγενημένων, Διογ.Λ 1,55 ἐκείνων τῶν ἐν πολέμοις τελευτησάντων, - εἶδες ἐκεῖνο ποὺ σοῦ ἔλεγα· **3)** κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσ. πασιγνώστου καὶ περιφήμου διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ ἢ τὴν κακίαν, ἤτοι πρὸς δήλωσιν θαυμασμοῦ ἢ περιφρονήσεως κ. γεν. πρὸς ἔμφασιν : Ἰλ.Ω 90 τίπτε με κεῖνος ἄνωγε μέγας θεός;, Ἀριστφ.Ἀχ.708 ἐκεῖνος ἡνίκ᾽ ἦν Θουκυδίδης, Πλάτ.Φιλ.36D, Δημ.534 φασὶν Ἰφικράτην ποτ᾽ ἐκεῖνον, - ὁ περίφημος ἐκεῖνος ἰατρός, - ἐκεῖνος ὁ κακοῦργος· || ὁμ. ἐπὶ πραγμ., καταστάσεων τόπου, χρόνου κτλ. : Ξεν.ΚΠ 6,1,17 ἡ περίφημος ἐκείνη διάταξις, - κεῖνα τὰ ὡραῖα χρόνια· || γεν. πρὸς δήλωσιν ἰσχυρᾶς καταφάσεως : Ἀριστφ.Ἐκκλ.328 οὐ δήπου Βλέπυρος ὁ γειτνιῶν; νὴ τὸν Δί᾽, αὐτὸς δῆτ᾽ ἐκεῖνος, Πλούτ.Ἠθ. 587D· || συχν. κ. κατὰ διπλῆν ἐκφοράν : Σοφ. Φιλ.850 ἀλλ᾽ ὅ,τι δύνᾳ μάκιστον κεῖνό μοι, κεῖνο λάθρᾳ ἐξιδοῦ ὅπᾳ πράξεις. Ἀριστφ.Νεφ.657· **4)** ἐπὶ πραγμ. ὅτινα ἀδυνατεῖ τις νὰ ἐνθυμηθῇ ἢ ἀποφεύγει νὰ ἀναφέρῃ· πρβλ. δεῖνα : Ἀριστφ. Νεφ.195 ἀλλ᾽ εἴσιθ᾽, ἵνα μὴ 'κεῖνος ὑμῖν ἐπιτύχῃ· **5)** φιλοσ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. ὡς οὐσ. ὁ ἄπω ἡμῶν ἤτοι ὁ ἰδεατὸς κόσμος, τὸ ὑπερβατικόν : Πλάτ. Φαῖδρ.250Α ἀναμιμνήσκεσθαι δ᾽ ἐκ τῶνδε ἐκεῖνα οὐ ῥᾴδιον ἁπάσῃ, οὔτε ὅσαι βραχέως εἶδον τότε τἀκεῖ· **6)** ἁπλῶς ὡς δεικτικὸν ἰσοδυναμοῦν πρὸς τοπ. ἐπίρρ. στάσεως ἢ κινήσεως σημαντικόν, ὁ ἐκεῖ ὢν ἢ ὁ ἐκεῖθεν ἐρχόμενος : Ὀδ.Σ 239 ὡς νῦν Ἶρος κεῖνος, ἐπ᾽ αὐλείῃσι θύρῃσιν | ἧσται, Θουκ.1,51 πρίν τινες ἰδόντες εἶπον ὅτι νῆες ἐκεῖναι ἐπιπλέουσιν· **7)** ἐν πλαγίῳ λόγῳ ἰσοδυναμοῦσα ἢ ἀναλογοῦσα πρὸς τὴν αὐτοπαθῆ ἢ τὴν ἐπαναληπτικὴν (ὁριστικὴν) ἀντωνυμίαν : Πλάτ Πρωτ.310D ἂν αὐτῷ δὲ διδῷς ἀργύριον καὶ πείθῃς ἐκεῖνον, ποιήσει σε σοφόν· **8)** προηγουμένης ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας κεῖται ἐν τῇ ἀποδόσει σχεδὸν πλεοναστικῶς : Ξεν.ΚΠ 1,4,19 οἳ ἢν ἐπ᾽ ἐκείνους ἡμεῖς ἐλαύνωμεν, ὑποτεμοῦνται πάλιν ἡμᾶς ἐνθένδε· **9)** κ. νεώτ. κ. δημ. μετ᾽ ἐνάρθρου οὐσ. προηγουμένου ἢ ἑπομένου, ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος : Ἀριστφ.Εἰρ.650 οὐ γὰρ ἡμέτερος ἔτ᾽ ἐστ᾽ ἐκεῖνος ἀνήρ, Θουκ.1,10 νομίζειν δὲ τὴν στρατείαν ἐκείνην μεγίστην, - ἐκεῖνος ὁ λόγος, - ὁ ποταμὸς ἐκεῖνος· || ὁμ. συνηθέστ. ἐπὶ χρόνου : Θουκ.3,54 κατ᾽ ἐκεῖνον τὸν χρόνον, Πλάτ.Φαίδ. 57Α παρεγένου Σωκράτει ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ .. ;, ΚΔΜατθ.11,25 ἐν ἐκείνῳ τῷ καιρῷ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν, αὐτ.Λουκ.2,1 ἐγένετο δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐξῆλθε δόγμα, - ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἢ κατ᾽ ἐκείνην τὴν ἐποχήν, - κατ᾽ ἐκεῖνο τὸ ἔτος, - ἐκεῖνα τὰ χρόνια, - ἐκεῖνο τὸν καιρό· || ἐνίοτε, κυρ. π. ποιηταῖς, ἐν τῇ τοιαύτῃ χρ. παραλείπεται τὸ ἄρθρον (παρὰ πεζοῖς τὸ ἐκεῖνος ἕπεται πάντοτε οὐσ.) : Ἰλ.Β 37 αἱρήσειν Πριάμου πόλιν ἤματι κείνῳ, Σοφ.Ἠλ.278 εὑροῦσ᾽ ἐκείνην ἡμέραν, Θουκ.3,59 ἡμέρας τε ἀναμιμνήσκομεν ἐκείνης· **10)** νεώτ.ἐσφ. κτ. μίμησιν τῆς γαλλικῆς μετὰ γεν. κτητικῆς ἀντὶ τοῦ ἄρθρου : τὸ δωμάτιόν μου καὶ ἐκεῖνο τοῦ πα-

τρός μου (τὸ τοῦ πατρός μου)· 11) ἡ δοτ. τοῦ θηλ. ἐν. ὡς τοπικὸν ἐπὶ στάσεως κ. ἐπὶ κινήσεως κ. ἐπὶ τρόπου ὡς ἐπίρρ. ἐκείνῃ βλ.λ.· 12) ἐν ἐμπροθ. διορ. ἐπὶ χρόνου, παραλειπομένου τοῦ οὐσ. ἐξ ἐκείνου κ. μτγν. ἀπ᾽ ἐκείνου ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου, ἔκτοτε, ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν καιρόν, ἀπὸ τότε : Ξεν.᾿Αγησ.1,17 καὶ τὸ ἐξαπατᾶν ὅσιόν τε καὶ δίκαιον ἐξ ἐκείνου ἐγένετο, Λουκ.᾿Ενάλ. Δ 2,2 καὶ ἀπ᾽ ἐκείνου τυφλός εἰμί σοι· ‖ ὁμ. : μετ᾽ ἐκεῖνα κατόπιν ἐκείνων τῶν γεγονότων, μετὰ ταῦτα : Θουκ.5,81 καὶ μετ᾽ ἐκεῖνα ξυναμφότεροι ἤδη καὶ τὸν ἐν Ἄργει δῆμον κατέλυσαν, Λουκ. Ψευδολ.19 ἐκεῖνος ὁ τότε καὶ μετ᾽ ἐκεῖνα· 13) ὁμ. ἐν ἐμπροθ. διορ. ἐπὶ τόπου, παραλειπομένου τοῦ οὐσ., κατ᾽ ἐκεῖνα = κατ᾽ ἐκεῖνα τὰ μέρη· Ξεν.᾿Ελλ. 3,5,17 καὶ τῶν κατ᾽ ἐκεῖνα χωρίων, Λουκ.῎Ονειρ.18.

ἐκεινοσί(ν) πληθ. ἐκεινοιί ἐπιτατ. τοῦ ἐκεῖνος βλ.λ. : ᾿Αριστφ.῾Ιππ.1196 ἐκεινοιί γὰρ ὡς ἐμ᾽ ἔρχονται ᾿Απολλ.Δυσκ.᾿Αντων.59,24.

ἐκείνως ἐπίρρ., Ἰων. κείνως κατ᾽ ἐκεῖνον τὸν τρόπον : ῾Ηρ.1,120 κείνως μὲν γὰρ ἀλλοτριοῦται ἐς τὸν παῖδα τοῦτον περιιοῦσα, ῾Ιππ.᾿Αγμ.27, Πλάτ.Πολ.516D ἢ ᾽κεῖνά τε δοξάζειν καὶ ἐκείνως ζῆν;· ‖ ἐν ἐκείνῃ τῇ καταστάσει ἢ περιπτώσει : Θουκ.1,77 ἐκείνως δὲ οὐδ᾽ ἂν αὐτοὶ ἀντέλεγον.

ἐκειός-ά-ό δημ. κ. κειός συγκεκομμ. τ. τοῦ ἐκεῖνος βλ.λ. : Σολωμ.᾿Εθν.῞Υμν.51 σχεδὸν ὅλα ἐκειά τὰ μέρη ἐσκεπάζοντο ἀπ᾽ αὐτούς, Βαλαωρ.Κίτσος κ. Γεράκι 20 τί στενογμὸς ἦταν ἐκειός.

ἐκεῖσε ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ., ποι. κεῖσε, κυρ. πρὸς δήλωσιν τῆς εἰς τόπον κινήσεως, εἰς ἐκεῖνον ἢ πρὸς ἐκεῖνον τὸν τόπον, εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, πρὸς τὰ ἐκεῖ, γιὰ κεῖ, ἀντίθ. ἐκεῖθεν (ἐπὶ ἀφετηρίας) κ. ἐνθένδε (ἐπὶ τέρματος) : ῾Ηρ.2,29 στρατεύονται . . τῇ ἂν κελεύῃ, ἐκεῖσε, Αἰσχ.Πέρσ. 717 τίς δ᾽ ἐμῶν ἐκεῖσε παίδων ἐστρατηλάτει, Πλάτ. Νόμ.864C ἴωμεν δὴ τὰ μετὰ ταῦτα ἐκεῖσε, Πάπ. ἀπελθόντων ἡμῶν ἐκεῖσε· ‖ κατὰ διπλῆν ἐκφορὰν ἐκεῖσε κἀκεῖσε εἰς δήλωσιν ἐλλείψεως τάξεως ἐδῶ κι ἐκεῖ, δῶθε κεῖθε, ὁ. τῇδε κἀκεῖσε : Εὐρ.᾿Ανδρ.1131 ἐκεῖσε κἀκεῖσ᾽ ἀσπίδ᾽ ἐκτείνων χερί· ‖ ὁμ. ἐν φρ. μετ᾽ ἄλλων τοπ. ἐπιρρ. : αὐτ.῾Ελ.1141 δεῦρο καὶ αὖθις ἐκεῖσε· ‖ ὁμ. μετὰ τοῦ ἄρθρου : Σοφ.Τρ.929 κἀν ᾧ τὸ κεῖσε δεῦρό τ᾽ ἐξορμώμεθα, ᾿Αριστφ.῎Ορν.425 καὶ τὸ τῇδε καὶ τὸ κεῖσε καὶ τὸ δεῦρο· ‖ νεώτ. φρ. τῇδε κἀκεῖσε εἰς δήλωσιν ἐλλείψεως τάξεως, ἐδῶ κι ἐκεῖ, δῶθε κεῖθε, ἄνω κάτω : περιεφέρετο ἀσκόπως τῇδε κἀκεῖσε· 2) εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, εἰς τὸν κάτω κόσμον πρβλ. ἐκεῖ ἐν εἰδ. σημ. : Εὐρ.῎Αλκ.363 ἀλλ᾽ οὖν ἐκεῖσε προσδόκα μ᾽, ὅταν θάνω, Πλάτ.Φαίδ.117C τὴν μετοίκησιν τὴν ἐνθένδε ἐκεῖσε εὐτυχῆ γενέσθαι 3) μτφ. ἐπὶ τοῦ λόγου, εἰς ἐκεῖνο τὸ σημεῖον : Πλάτ.Νόμ.864C ἴωμεν δὴ τὰ μετὰ ταῦτα ἐκεῖσε, ὁπόθεν ἐξέβημεν· ‖ μετὰ γεν. : ῾Ηρ.7,239 ἄνειμι δὲ ἐκεῖσε τοῦ λόγου, τῇ μοι πρότερον ἐξέλιπε 4) κ. μσν. ἐκεῖ : ῾Ιππ.Διαίτ.2,38 τοῖσι μὲν ἐκεῖσε πλησίον αὐτοῦ οἰκοῦσιν, Πολύβ.36,4,1 τῶν μὲν ὁμήρων ἐκεῖσε ὑπαρχόντων, ΠΔ ᾿Ιὼβ 39,29 ἐκεῖσε ὢν ζητεῖ τὰ σῖτα, Πάπ. ἀναζητεῖν αὐτὸν ἐν τῇ πόλει οἰκοῦντα ἐκεῖσε, Μολάλ.᾿Ι. 299,10 κἀκεῖσε τελευτᾷ, Διγεν.᾿Ακρ.4354 ποιήσας τὴν οἰκίαν, . . ἐκεῖσε ἀνεπαύσατο.

ἐκέκαστο γ᾽ ἑν. παθ. ὑπερσυντ. τοῦ ῥ. καίνυμ βλ.λ. : ᾿Ιλ.Β 530 ἐγχείῃ δ᾽ ἐκέκαστο.

ἐκεκήδει ῾Ησ. « ὑπε(κε)χωρήκει »

ἐκέκλετο γ᾽ ἑν. ὑπερσυντ. τοῦ ῥ. κέλομαι βλ.λ. : ᾿Ιλ.Λ 285 ἐκέκλετο μακρὸν ἀύσας.

ἐκεκρατηρίχημες ῾Ησ. « ἐμεθύσθημεν ».

ἐκελήθην πάπ. παθ. ἀόρ. τοῦ κέλομαι βλ.λ.

ἐκελήσατο πάπ. γ᾽ ἑν. μέσ. ἀόρ. τοῦ κέλομαι βλ.λ.

ἐκέλησεν ῾Ησ. « ἐκέλευσεν ».

ἔκεν ᾿Επιγρ. Κρήτης ἔχειν.

ἔκερσα ἀόρ. τοῦ κείρω βλ.λ.

ἐκεχειρία (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ., δωρ. ᾿Επιγρ. ἐκεχηρία ἡ ἐκ, διὰ συμφωνίας ἢ συνθήκης τῶν ἀντιπάλων διακοπὴ τῶν ἐχθροπραξιῶν, ἡ ἀνακωχή· πρβλ. Σουΐδ. « ἡ πρὸς ὀλίγον χρόνον τοῦ πολέμου ἀναβολή » : Θουκ.4,58 ἐκεχειρία γίγνεται . . πρὸς ἀλλήλους, Ξεν.᾿Ελλ.4,2,16 ἐκεχειρίαν γὰρ ἔφασαν ἔχειν, Νικ.Χων.ἐν Σάθ.1,74 τῷ μὲν δοκεῖν ἐκεχειρίαν ἄγων· ‖ φρ. ἀπειπεῖν τὴν ἐκεχειρίαν κηρῦξαι λήξασαν τὴν ἀνακωχήν : Θουκ.5,32 μὴ δεχομένων δὲ ᾿Αθηναίων ἀπειπεῖν τὴν ἐκεχειρίαν· ‖ εἰδ. ἡ ᾿Ολυμπιακὴ ἐκεχειρία ἡ χάριν τῶν ᾿Ολυμπιακῶν ἀγώνων προσωρινὴ κατάπαυσις τῶν μεταξὺ τῶν ἑλληνικῶν πολιτειῶν ἐχθροπραξιῶν, ἀρχομένη ἀφ᾽ ἧς οἱ ἱεροὶ κήρυκες προήγγελλον τὴν ἑορτήν : ᾿Αριστλ.ἀπ.533· ‖ νεώτ. στρατ. εἰδ. ἡ μερικὴ ἀνακωχή, ἤτοι ἀνακωχὴ μεταξὺ στρατευμάτων ἀφορῶσα εἰς εἰδικὸν σκοπόν, οἷον εἰς τὴν παῦσιν τοῦ πυρὸς πρὸς ταφὴν τῶν νεκρῶν κττ.· ‖ νεώτ. κ. μτφ. ἡ διακοπὴ πολιτικῆς ἢ ἄλλης διαμάχης, ἡ προσωρινὴ κατάπαυσις ἔριδος· 2) μτγν. κ. μσν. γεν. διακοπὴ ἐνεργείας ἢ ἔργου, ἀνάπαυλα : ᾿Ιώσ.Αἰ 1,1,1, Λουκ.῾Ερμότ.11 τὸ τήμερον γὰρ ἐκεχειρία ἐπήγγελται, Νικ.Χων. ἐν Σάθ.1,74· ‖ μετὰ γεν. ἢ ἐμπροθ. διορ. ἡ εὐκαιρία πρός τι : Φίλ.1,430 ἐκεχειρία τοῦ διαμαρτάνειν· 3) ἡ φρ. ἀλλ᾽ εὗρον ἂν σ᾽ ὑπέχοντα τὴν ἐκεχειρίαν λογοπαίγνιον παρὰ προσδοκίαν ἀντὶ ὑπέχοντα τὴν χεῖρα : ᾿Αριστφ.Εἰρ.908 4) μτγν. ἄδεια, ἐξουσία, ἐλευθερία εἰς τὸ πρᾶξαί τι : Φίλ.2,447, αὐτ.2,542 ἐκεχειρίαν διδόναι τινί· ‖ συνεκδ. ὁ χρόνος τῆς ἀδείας : Φίλ.2, 629· 5) μτγν. τὸ ἀποσύρεσθαι, ἀπέχειν τινός, ἡ ἀποχή : Στράβ.15,1,53 ἐκεχειρία περὶ τὰς κλοπάς.

ἐκεχείριον (τὸ) ᾿Επιγρ. οἱ δαπάναι τῆς περιηγήσεως, τὰ ἔξοδα ταξιδίου τῶν θεωρῶν ἢ ἱερῶν κηρύκων οἵτινες ἀνήγγελλον ἱερὰν ἐκεχειρίαν.

ἐκέχειρον (τὸ) ᾿Επιγρ. κ. ῾Ησ., τὸ α. ἐκεχείριον βλ.λ.· 2) ῾Ησ. «ἐκέχειρον· τὸ ἀργύριον».

ἐκεχειροφόρος (ὁ) μτγν. κῆρυξ ἐκεχειρίας, κῆρυξ φέρων ἐκεχειρίαν, εἰρηνοφόρος : Πολύβ.4,94· 2) μτφ. : Μόξ.Τύρ.15,3 ἔδωκεν αὐταῖς ὥσπερ ἐκεχειροφόρον τὸν ἀέρα (ὡς μεσάζοντα, ὡς συμφιλιωτὴν μεταξὺ πυρὸς καὶ ὕδατος).

ἐκεχηρία (ἡ) δωρ. ᾿Επιγρ. ἀντὶ ἐκεχειρία βλ.λ.

(ἐκεχ)όνθει πάπ. ὑπερσυντ. τοῦ χανδάνω βλ.λ.

ἐκζάλοῦμαι-όομαι γλωσσ. θερμαίνομαι, φλέγομαι, κοχλάζω, κυματοειδῶς κινοῦμαι, δινοῦμαι.

ἔκζεμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ἰατρ. τὸ διὰ βράσεως ἤτοι ἕνεκα θερμότητος ἐκριφθὲν ἢ ἀναφυέν, εἶδος δερματικοῦ ἐξανθήματος : Διοσκ.1,43, Γεωπ. 1,12,19· ‖ νεώτ. διάσπαρτος ἢ ἐντετοπισμένη φλεγμονώδης πάθησις τοῦ δέρματος.

ἐκζεματικός-ή-όν νεώτ. ἰατρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἔκζεμα βλ.λ.· 2) ἐπὶ προσ., ὁ ἔχων ἔκζεμα, ὁ πάσχων ἐξ ἐκζέματος.

ἐκζεματίς-ίδος (ἡ) νεώτ. ἰατρ. συνήθ. κτ. πληθ. ἐκζεματίδες δερματικαὶ παθήσεις ἐρυθηματώδεις ἢ πιτυριοσιοειδεῖς· πρβλ. ἔκζεμα.

ἐκζεματοποίησις-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. τροποποίησις ἢ ἐπιπλοκὴ δερματικῶν τινων παθήσεων, ἐμφανίζουσα τὰς αὐτὰς μὲ τὸ ἔκζεμα βλ.λ. στοιχειώδεις βλάβας, ἀλλ᾽ ἄσχετος οὖσα πρὸς αὐτό.

ἐκζεματώδης-ους-ες νεώτ. ἰατρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἔκζεμα βλ.λ., ὁ ἐκζεματικός : ἐκζεματώδη χαρακτηριστικὰ συμπτώματα· ‖ ὁ ὅμοιος ἢ ὁμοιάζων πρὸς ἔκζεμα : ἐκζεματώδεις δερματοπάθειαι· 2) ὁ φέρων ἐκζέματα, ὁ πλήρης ἐκζεμάτων : χεῖρες ἐκζεματώδεις· ‖ ὁ πάσχων ἐξ ἐκζέματος : οἱ ἐκζεματώδεις ὀργανισμοί.

ἔκζεσις-εως (ἡ) τὸ ἐκζέειν, τὸ ἐκβράζειν, ὁ ἐκβρασμός, τὸ φέρειν πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ἔξω : Ἀριστ.Προβλ.954a,25 **ἐκζέσεις ἑλκῶν**· **2**) μτγν. μτφ. ἡ ἐκ παθῶν πύρωσις, παραφορά, ἀκολασία : Κλήμ.Ἀλ.178 (Παιδ 2,2,21) **3**) μτγν. τὸ ἔκζεμα βλ.λ.

ἔκζεσμα-ατος (τὸ) μτγν., ὅ. ἔκζεμα βλ.λ. : Ἀρχιγ.π.Γαλ.12,468.

ἐκζεστός-ή-όν μτγν. κ. μσν. ὁ λίαν ζεστός, διάπυρος, ὁ ἐντελῶς βεβρασμένος : Δίφιλ.Σ π.Ἀθην. 9,371A,Δίδ.Ἀλ.π.Ἀετ.9,42 **ἐκζεστὸς θρῖδαξ**, Πρόδρ. A 130 **καὶ πρῶτον μισὸν ἐκζεστόν, δεύτερον τὸ σφουγγάτον**· **2**) μτγν. ἐπὶ ᾠῶν, ὁ βεβρασμένος μέχρι σκληρύνσεως : Ἀλέξ.Τραλλ.2 **ᾠὰ ἐκζεστά**.

ἐκζέω, ἀόρ. **ἐξέζεσα**, ἀναζέω, ἐκβράζω, ἐξέρχομαι αἰφνιδίως ἢ ὁρμητικῶς : Ἀντωνῖν.Λιβ.19,2 **ὅταν ἐκζέῃ τὸ αἷμα**· **2**) μτφ. ἐμφανίζω αἰφνιδίαν ἐνέργειαν, ἐκδηλοῦμαι ἀποτόμως, ξεσπῶ : Αἰσχ.Ἑπτ.709 **ἐξέζεσεν γὰρ Οἰδίπου κατεύγματα**· || εἰδ. ἐπὶ νόσου : Ἀριστλ.Πρ.861b,10· **3**) μετά γεν. ἰδ. ἐπὶ τοῦ σώματος, ἐμφανίζω καθ' ὅλην τὴν ἐπιφάνειάν μου ἐν ἀφθονίᾳ τι, πληροῦμαί τινος· πρβλ. δημ. βράζω : Ἡρ.4,205 **ζώουσα γὰρ εὐλέων ἐξέζεσε** (ἐπληρώθη σκωλήκων καὶ κατεφαγώθη ὑπ' αὐτῶν)· || μτγν. ὁμ. κ. μετὰ δοτ. κ. αἰτ.. Διογ.Λ 4,4 **Πλούταρχος δέ φησιν.. φθειρσὶν ἐκζέσαι αὐτόν**, ΠΔ Ἐξ.16,20 **καὶ ἐξέζεσε σκώληκας, καὶ ἐπώζεσε**· **4**) μτγν. ὑφίσταμαι ζύμωσιν, ζυμοῦμαι : Διοσκ.5,7· **6**) μτγν. τὸ παθ. ἐκζέομαι βράζομαι μέχρι σχηματισμοῦ ἀφεψήματος : Ἀρετ.Χρον.Νούσ.2,5.

ἐκζήτησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἐκζητεῖν, ἀναζητεῖν, ἡ ἀναζήτησις, ἡ ἔρευνα : ΚΔ Τιμ.1,1,4 (πληθ.), -**ἡ ἐκζήτησις τῆς ἀληθείας**· **2**) νεώτ. ἡ ἐπίμονος ἀναζήτησις καὶ χρῆσις ἀσυνήθους τινός πράγματος : **ἐκζήτησις λέξεων** (ἡ χρῆσις λέξεων σπανίων ἢ ἀμφιβόλου σημασίας)· **3**) γεν. ἡ ἐπιτήδευσις, τὸ ἀφύσικον, ἡ προσποίησις : **οἱ τρόποι του εἶναι πλήρεις ἐκζητήσεως**.

ἐκζητητής (ὁ) μτγν. ὁ ἐκζητῶν, ἀναζητῶν, ὁ ἐρευνητής : ΠΔ Βαρ.3,23 **ἐκζητηταὶ τῆς συνέσεως**.

ἐκζητῶ-έω μτγν., μσν. καὶ νεώτ., μτχ. παθ. παρακ. **ἐξεζητημένος**, μετ' αἰτ. ἀναζητῶ, ἐρευνῶ, ζητῶ νὰ εὕρω : Ἀριστείδ.1,488J **πάντα ἐκζητῶν, πάντα εὑρίσκων**, Μηναῖ.1,25 Ἀπολυτίκ. **τὰ βάθη τοῦ Πνεύματος ἐκζητήσαντι**· || ὁμ. μετ' ἐμπροθ. διορ. : ΚΔ Πέτρ.1,1,10 **περὶ ἧς σωτηρίας ἐξεζήτησαν καὶ ἐξηρεύνησαν οἱ προφῆται**· || ἀπολ. : Βασ.1,3D **ἵνα μὴ ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς ἐκζητῶν παρατραπῇς που τῆς ἀληθείας**· **2**) ὅθ. μτγν. ζητῶ τι ὅπερ δὲν ἔχω, δέομαι, ἐπιθυμῶ : ΠΔ Ψαλμ. 60,8 **ἔλεος καὶ ἀλήθειαν αὐτοῦ τίς ἐκζητήσει αὐτῶν;**· || μσν. ἀπαντῶ, γυρεύω : Τζέτζ.Χιλ.3,604 **ὃ τίπερ ἐξεζήτησας**· **3**) μτγν. ζητῶ τὴν ἀπόδοσιν δικαιοσύνης, ἐκδίκησιν διά τι : ΠΔ Βασ.2,4,11 **καὶ νῦν ἐκζητήσω τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐκ χειρὸς ὑμῶν**· κ. παθ.: ΚΔ Λουκ.11,50 **ἵνα ἐκζητηθῇ τὸ αἷμα.. τῶν προφητῶν**· **4**) μετ' ἐμπροθ. διορ. κ. αἰτ. ἐρωτῶ τινα περί τινος, ἐξετάζω : ΠΔ Ἡσ.8,19 **τί ἐκζητοῦσι περὶ τῶν ζώντων τοὺς νεκρούς;**· **5**) νεώτ. ἀναζητῶ τι ἄηθες πρὸς χρῆσιν : **ἐκζητεῖ τὰς λέξεις**· || νεώτ. συνήθ. ἡ μτχ. παθ. παρακ. **ἐξεζητημένος** ἐπιτετηδευμένος, βεβιασμένος, οὐχὶ φυσικός, προσποιητός : **ἐξεζητ- λέξις - φράσις - τρόποι**· || ὁμ. κ. ἐπὶ προσ. : **ἐξεζητημένος ποιητής - ῥήτωρ**.

ἐκζοφῶ-όω μσν. καθιστῶ τι ζοφῶδες, σκοτεινόν : Νικ.Χων.Χρον.158C **παραπετάσμασι στεγανωτέροις ἐκζοφῶν τὸ δωμάτιον**.

ἐκζωγραφῶ-έω μσν. ἀπεικονίζω : Πρόδρ.409,4 **τὸν σχηματισμὸν καινὸν ἐξεζωγράφουν**.

ἐκζωοῦμαι-όομαι πληροῦμαι σκωλήκων, δημ. σκουληκιάζω : Θεόφρ.ΦΑἰτ.4,8,4.

ἐκζωπύρησις-εως (ἡ) μτγν. ἀναζωπύρησις, ἀνάκαυσις : Πλούτ.Ἠθ.156B **ἀνθράκων ἐκζωπύρησιν**.

ἐκζωπυροῦμαι-όομαι μσν. φλέγομαι, ὅθ. μτφ. κατέχομαι, καταλαμβάνομαι ὑπὸ σφοδροῦ συναισθήματος ἢ πάθους : Ἱέρακος Χρον. ἐν Σάθ.1,249 **ἐκτραγῳδεῖ καὶ θλίβεται τοπάρχαις καὶ χωράρχαις**, (ἐκζωπυροῦται, καίεται.

ἐκζωπυρῶ-έω ἐπὶ πυρᾶς κ. ἰδίως ἀνθράκων, ἀνάπτω ζωηρῶς, ἐντελῶς, ἢ ἀνακαίω, πάλιν ἐκριπίζω : Πλούτ.Μάρ.44 **κατακλεισάμενος εἰς οἴκημα καὶ πολλοὺς ἄνθρακας ἐκζωπυρήσας ἀπεπνίγη**· **2**) συνεκδ. δίδω εἴς τι ἀκμήν, ἔντασιν, ἐντείνω, ζωογονῶ : Ἀριστφ.Εἰρ.310 **οὐ σιωπήσεσθ', ὅπως μὴ.. τὸν Πόλεμον ἐκζωπυρήσετ'**· **3**) μτγν. γεν. δίδω νέαν ἀκμήν, ἀνανεώνω : Πλούτ.Ρωμ.29 **τὴν παλαιὰν οἰκειότητα καὶ συγγένειαν ἐκζωπυρῆσαι**.

ἔκηα ἀόρ. τοῦ **καίω** βλ.λ. : Ἰλ.Α 40.

ἐκηβελέτης (ὁ) ἑκηβόλος βλ.λ. : Ὀρφ.ἀπ.297,11.

ἑκηβολία, ἐπ. **ἑκηβολίη** ἡ τέχνη τοῦ μακρὰν καὶ εὐστόχως βάλλειν· Ἡσ. « ἑκηβολίαι· προέσεις τῶν βελῶν, μακροβολίαι » : Ἰλ.Ε 54 **οὐδὲ ἑκηβολίαι, ᾗσιν τὸ πρίν γε κέκαστο**, Στράβ.8,3,33.

ἑκηβολίη (ἡ) ἰων. τ. τοῦ ἑκηβολία βλ.λ.

ἑκηβόλος-ον, δωρ. **ἑκᾱβόλος** κ. μτγν., δωρ. ὑπερθ. **ἑκαβολέστατος**, ἐπὶ προσ., π. Ὁμ. μ. ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν χρ. κ. ὡς κύρ. ὄν., ὁ μακρὰν βάλλων, ἢ ὁ εὐστοχῶν ἐν τῷ βάλλειν· Ἡσ. « ἑκηβόλος, τοξότης, μακροβόλος, εὔστοχος » : Ἰλ.Α 14 **ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος**, αὐτ.Α 96 **ἄλγε' ἔδωκεν Ἑκηβόλος**, Εὐρ.Ἴων 213 **κεραυνὸν ἀμφίπυρον.. ἐν Διὸς ἑκηβόλοισι χερσίν;**, Πλούτ. Λούκ.28 **ὡς εὐθὺς εἰς χεῖρας ἴεσθαι δέον ἑκηβόλοις ἀνδράσι**· || ὁμ. σημ. ἐπὶ βλητικοῦ ὀργάνου : Εὐρ.Φοίν.1142 **σφενδόναις δ' ἑκηβόλοις**· || ἐπὶ βλήματος, ὁ μακρόθεν βαλλόμενος : Αἰσχ. Πρ.711 **ἑκηβόλοις τόξοισιν ἐξηρτυμένοι**, Πολύβ. 13,3,4 **μήτε ἀδήλοις βέλεσι μήθ' ἑκηβόλοις χρήσασθαι κατ' ἀλλήλων**· || **ἑκηβόλος μάχη** ἡ ἐξ ἀποστάσεως δι' ἑκηβόλων βελῶν : Διον.Ἁλ. Ρωμ.10,16· **2**) μτγν. τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. **ἑκηβόλος** ἐπιδέξιος τοξότης ἠσκημένος εἰς τὰς ἑκηβόλους μάχας : Ἀγαθ.3,17 **τοξόται καὶ ἑκηβόλοι**.

ἑκηβολῶ-έω μτγν. εἶμαι τοξότης ἑκηβόλος βλ. λ.2) : Μάξ.Τύρ.7,3.

ἑκηβόλως ἐπίρρ. μτγν. μεθ' ἑκηβολίας, μακρόθεν καὶ εὐστόχως : Ἀθήν.1,25D **τοξεύοντες ἑκηβόλως**.

ἐκηλία (ἡ) Ἡσ. « φιλοτησία, εἰρήνη ».

ἕκηλος-ον κ. **εὔκηλος** βλ.λ., δωρ. **ἕκαλος**, ὁ ἐν ἡσυχίᾳ ὤν, ἥσυχος, ὁ ἀμέριμνος, ξέννοιαστος, εἰδ. π. Ὁμ. ἐπὶ συμποσιαζόντων καὶ τερπομένων : Ἰλ.Ε 759 **ἐμοὶ δ' ἄχος, οἱ δὲ ἕκηλοι τέρπονται**, Αἰσχ. Ἑπτ.238 **ἕκηλος ἴσθι μηδ' ἄγαν ὑπερφοβοῦ**· || ὁ πράττων τι ἄνευ ἐμποδίου, ὁ ὑπ' οὐδενὸς ἀνησυχούμενος, ἀνεμπόδιστος, ἀδιατάρακτος : Ἰλ.Ζ 70 **ἕκηλοι νεκροὺς ἂμ πεδίον συλήσετε τεθνηῶτας**, Σοφ.Φιλ.826 **ἀλλ' ἐάσωμεν, φίλοι, ἕκηλον αὐτόν**· || φρ. **ἕκηλος ἐρρέτω** ἂς πάῃ στὸ καλό : Ὀδ.1 376· || τὸ οὐδ. πληθ. ἐν ἐπιρρ. χρ. **ἕκηλα** ἡσύχως, ἀταράχως : Σοφ.Ἠλ.786 **ἕκηλά που (τῶν τῆσδ' ἀπειλῶν εἵνεχ' ἡμερεύσομεν**· **2**) μτφ. ἐπὶ ἀγροῦ, ὁ ἀργός, ἀγεώργητος, χέρσος : Ὕμν. Δήμ.451· **3**) μτγν. ὁμ. μτφ. ἐπὶ δένδρων, ὁ μὴ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἢ τῆς καταιγίδος κεκινημένος, ἀσειστος, ἀσάλευτος : Ἀπολλ.Ρ 3,969.

ἕκητι ἐπίρρ., δωρ. **ἕκᾱτι**, πιθ. ἀρχ. δοτ., π. Ὁμ. μ. ἐν Ὀδ. (ἐν Ἰλ. ἀντίστοιχ. δοτ. **ἰότητι**), π. τραγ. μ. ὁ δωρ. τ., πάντοτε μετὰ γεν. συνήθ. προηγουμένης, ἐπὶ προσ., ἰδίως ἐπὶ θεῶν, τῇ θελήσει τινός, τῇ εὐνοίᾳ, τῇ χάριτι, τῇ ἀρωγῇ, τῇ δυνάμει τινός : Ὀδ.Τ 86 **Ἀπόλλωνός γε ἕκητι**, αὐτ.Υ 42, Ἡσίοδ. Ἔργ.4 **Διὸς μεγάλοιο ἕκητι**, Αἰσχ.Εὐμ.759 **Παλλάδος καὶ Λοξίου ἕκατι**, Ἀριστφ.Λυσ.306 θεῶν **ἕκατι**· **2**) ἐπὶ πραγμ., καταστάσεων κ. γεν. ἀφύχων, ἕνεκά τινος, πρὸς χάριν τινός, διά τι . Πίνδ.

N 8,47 **ἕκατι ποδῶν εὐωνύμων,** Σοφ.Φιλ.669 **ἀρετῆς ἕκατι,** Εὐρ.Μήδ.1235 **γάμων ἕκατι τῶν Ἰάσονος·** **3)** ὡς πρός, ἐν ἀναφορᾷ πρός : Αἰσχ. Πέρσ.337, Εὐρ.Ἑλ.1182 **ὡς ἂν πόνου γ' ἕκατι μὴ λάθῃ με,** Αὐτομ. ἐν ΑΠ 11,361,7 **ἐμεῦ μὲν ἕκητι,** Ἡρώνδ.2,77 **ἕκητ' ἀλκῆς,** Ἰουλ.Λόγ.3,124Α **βιβλίων ἕκατι·** **4)** Σουΐδ., Ζωναρ.680 κ. Ἡσ. «χωρίς».

ἐκθαλαττοῦμαι-όομαι μτγν. ἐπὶ γῆς ἢ λίμνης, γίνομαι ἐντελῶς θάλασσα : Στράβ.1,3,7 **ἐκθαλαττωθῆναι δὲ διὰ τὴν ἐπικράτειαν** (ἡ λίμνη).

ἐκθαλίς-ίδος (ἡ) ΕΜ 378,49, ἡ ἐρυσίβη βλ.λ.

ἐκθάλλω μτγν. ἐπὶ φυτῶν, ἐκφύω ἄνθη : Σύμμ. ΠΔ Ἀσμ.2,13· **2)** μτφ. γίνομαι δραστήριος, ἐνεργητικός : Ἀδαμ. π. Ἀετ.3,163.

ἐκθάλπω μτγν. κ. μσν. θερμαίνω, ἐκθερμαίνω, διαθερμαίνω : Παῦλ.Σιλ.Θερμ.Πυθ.14· **2)** τὸ παθ. μτφ. διαφλέγομαι ὑπὸ πάθους· ΑΒ 40,20 «ἐκθάλπεσθαι ἔρωτι· οἷον καίεσθαι ὑπὸ ἔρωτος» : Φρύν. Σοφ.Παρ.71Β· **3)** διεγείρω : Συνέσ.Διον.49.

ἐκθάμβησις-εως (ἡ) μτγν. ἔκπληξις, κατάπληξις, ἐκφοβισμός : Ἀκύλ.ΠΔ Ἡσ.52,12.

ἐκθαμβητής (ὁ) μτγν. ὁ προκαλῶν ἐκθάμβησιν βλ.λ. : Ἐπιφάν.1,1009.

ἐκθαμβητικός-ή-όν μσν. κ. νεώτ. ἐκθαμβωτικὸς βλ.λ. : Εὐστ.1420,5.

ἔκθαμβος-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ὑπὸ θάμβους, ἐμφόβου θαυμασμοῦ καταληφθείς, ὁ κατάπληκτος, ἐκστατικός : Πολύβ.20,10,9 **ἔκθαμβοι γεγονότες ἔστασαν ἄφωνοι,** ΚΔ Πράξ.3,11 **συνέδραμε πρὸς αὐτοὺς πᾶς ὁ λαὸς.. ἔκθαμβοι,** Μηναῖ. 3,24 Συναξ. **ἀκούσας δὲ ὁ ἐπίσκοπος ἔκθαμβος γέγονε,** Δροσ.Βοτάν.121 **ἀνετινάχθη ἔκθαμβος·** **2)** ὁ ἐνέχων, προκαλῶν θάμβος, δθ. δεινός, φοβερός, φρικτός : Θεοδοτ.Δαν.7,7.

ἐκθαμβῶ-έω μτγν. κ. μσν., παθ. ἀόρ. **ἐξεθαμβήθην,** τὸ ἐνεργ. ἀμτβ. εἶμαι ἢ γίνομαι ἔκθαμβος, κατάπληκτος, ἐκστατικός : Ὀρφ.Ἀργ.1218 (ἐν τμήσει)· **2)** μτγν. μτβ. ἐμβάλλω θάμβος, γεννῶ ἔκπληξιν, κατάπληξιν, καταπλήττω : ΠΔ Σοφ.Σειρ. 30,9 **τιθήνησον τέκνον καὶ ἐκθαμβήσει σε·** κ. παθ. : ΚΔ Μᾶρκ.9,15 **καὶ εὐθέως πᾶς ὁ ὄχλος ἰδόντες αὐτὸν ἐξεθαμβήθησαν·** **3)** πάπ. τὸ ἐνεργ. ὡς μτβ. σκώπτω, ἐμπαίζω, χλευάζω : Πάπ. **γράφει δὲ ἡμῖν ὡς ἐκθαμβῶν ἡμᾶς.**

ἐκθαμβῶ-όω νεώτ. κ. -ώνω δ. τ. τοῦ **ἐκθαμβῶ-έω** βλ.λ., ἀόρ. **ἐξεθάμβωσα,** παθ. ἀόρ. **ἐξεθαμβώθην** ἐμβάλλω θάμβος, ἔκπληξιν, κατάπληξιν, καταπλήττω· **2)** κυρ. ἐπιφέρω συσκότισιν τῆς ὁράσεως διὰ τοῦ ἀπλέτου φωτός, διὰ τῆς ἰσχυρᾶς λάμψεως, θαμβώνω.

ἐκθάμβως ἐπίρρ. μσν. μετὰ θάμβους : Θεόδ. Ὑρτακ. ἐν ΑΒοασσ.2,422F.

ἐκθαμβωτικός-ή-όν νεώτ. κ. **ἐκθαμβητικὸς** βλ.λ. ὁ ἐμποιῶν θάμβος, ἔκστασιν, ἔκπληξιν, κατάπληξιν : **ἐκθ- ὡραιότης - παράταξις·** **2)** συνήθ. ὁ γεννῶν θάμβος εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ὁ συσκοτίζων τὴν ὅρασιν, ὁ ἐκτυφλωτικός : **ἐκθ- φανός.**

ἐκθαμβωτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ὥστε νὰ γεννᾶται θάμβος, ἐκθαμβωτικὸν βλ.λ.

ἐκθαμνίζω κ. μσν., παθ. ἀόρ. **ἐξεθαμνίσθην** καθαίρω τόπον ἐκριζῶν τοὺς θάμνους, δθ. μτφ. καταστρέφω, ἀφανίζω, ἐρημῶ, ξεπαστρεύω : Αἰσχ. Ἑπτ.72 **μή μοι πόλιν γε πρέμνοθεν πανώλεθρον** (**ἐκθαμνίσητε·** κ. παθ. : Τζέτζ.Χιλ.1,780 **ἔμελλον ἄρδην ὑπ' αὐτῶν ἐκθαμνισθῆναι βίου.**

ἐκθαμνοῦμαι-όομαι ἐπὶ δένδρων, γίνομαι θαμνώδης, ἀγριεύω : Θεόφρ.ΦΙ 1,3,3 **ὁ δὲ μύρρινος μὴ ἀνακαθαιρόμενος ἐκθαμνοῦται.**

ἐκθάπτω Ἐπιγρ. κ. νεώτ., δημ. **ξεθάπτω** ἢ **ξεθάβω,** ἀόρ. (ἐ)**ξέθαφα,** νεώτ. παθ. ἀόρ. **ἐξετάφην,** δημ. **ξεθάφτηκα,** νεώτ. μτχ. παθ. παρακ. **ἐκτεθαμμένος** κ. δημ. **ξεθαμμένος** ἐκβάλλω ἐκ τοῦ τάφου κ. γεν. ἐκ τῆς γῆς τεθαμμένον, κεχωσμένον τι, ξεχώνω, ἀντίθ. ἐνθάπτω : Ἐπιγρ. **ἐνθάψαι τινὰ ἢ ἐκθάψαι, - τὸν ἐξέθαψαν μετὰ παρέλευσιν διετίας·** **2)** νεώτ. μτφ. ἀνακαλύπτω ἀπολεσθέν τι, λησμονηθὲν ἢ κεκρυμμένον : **ἐξέθαψεν ἐκ τοῦ παλαιοῦ ἀρχείου πολλὰ σημαντικὰ ἔγγραφα.**

ἐκθάρρησις-εως (ἡ) μτγν. τὸ πλῆρες θάρρος· ‖ ἡ τελεία ἐμπιστοσύνη : Πορφ.Ἀποχ.Ἐμψύχ.1,50.

ἐκθαρρῶ-έω μτγν. ἔχω πολὺ θάρρος, πλήρη, τελείαν ἐμπιστοσύνην, πεποίθησιν, μετὰ δοτ. : Πλούτ.Ρωμ.26 **ἐκτεθαρρηκὼς τοῖς πράγμασι καὶ βαρυτέρῳ φρονήματι χρώμενος, ἐξίστατο τοῦ δημοτικοῦ·** **2)** ἐνθαρρύνομαι ὑπό τινος : Πλούτ. Γαλβ.7 **καὶ συνέδραμε πλῆθος ἀνδρῶν ἐπὶ θύρας ἐκτεθαρρηκότων ὑπ' αὐτοῦ.**

ἐκθάρσημα-ατος (τὸ) μτγν. τὸ γεννῶν ἐμπιστοσύνην, πεποίθησιν : Πλούτ.Ἠθ.1103Α.

ἐκθαυμάζω μτγν. θαυμάζω λίαν : Ἀριστέ.312, Διον.Ἁλ.Θουκ.34 **ὅσοι .. ἐκτεθαυμάκασιν αὐτὸν ὑπὲρ τὸ μέτριον·** ‖ ἀμτβ. ἐκδηλῶ μέγαν θαυμασμόν, μετ' ἐμπροθ. διορ. (**ἐπί τινος, ἐπί τινι**) : ΠΔ Σοφ.Σειρ.27,23 **ἐπὶ τῶν λόγων σου ἐκθαυμάσει,** ΚΔ Μᾶρκ.12,17 **ἐξεθαύμασαν ἐπ' αὐτῷ.**

ἐκθεατρίζω μτγν., μέλ. **ἐκθεατριῶ,** φέρω τι ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου, παθ. : Ἀθήν.11,506F **ἐκθεατριζόμενον ἔχει καὶ τὸν Καλλίου βίον·** **2)** γεν. ἐπὶ κακῷ, ἐπιδεικνύω ἐλάττωμά τι δημοσίᾳ : Πολύβ.11,8,7 **ἐκθεατρίζουσι τὴν ἑαυτῶν ἀκρισίαν·** ‖ δθ. ἐκθέτω εἰς δημοσίαν καταισχύνην, ἐκπομπεύω, ρεζιλεύω : Πολύβ.3,91,10 **ἐκθεατριεῖν δὲ τοὺς πολεμίους φυγομαχοῦντας.**

ἐκθειάζω μτγν. κ. νεώτ., παθ. ἀόρ. **ἐξεθειάσθην,** παρακ. **ἐκτεθείακα,** καθιστῶ, ἀνακηρύσσω τινὰ θεόν, θεοποιῶ, ἀποθεῶ : Λουκ.Τόξ.2, Ἡρωδιαν.Ἱστ.4,2,1 **ἔθος γάρ ἐστι Ῥωμαίοις ἐκθειάζειν βασιλέων τοὺς ἐπὶ παισὶ διαδόχοις τελευτήσαντας·** ‖ ἐν μοίρᾳ θεοῦ τίθημί τινα : Ἑρμίας Πλάτ Φαῖδρ.199Α **ἐκ- τοὺς Αἰγυπτίους ὡς ἀρχαίους·** ‖ λατρεύω ὡς θεόν : Πλούτ.Ρωμ.28 **ἐκθειάζοντες τὰ θνητὰ τῆς φύσεως ἅμα τοῖς θείοις·** **2)** θεωρῶ ὡς ὑπερφυσικόν, θεῖον : Πλούτ.Σερτ.11 **ἐξεθείαζε φάσκων Ἀρτέμιδος δῶρον τὴν ἔλαφον εἶναι·** κ. παθ. : Ἡρωδιαν.Ἱστ.1,14,6 **τὸ πᾶν ἔργον ἐξεθειάσθη·** **3)** μτφ. κ. νεώτ. δι' ἐπαίνων ἐξαίρω, λίαν ἐγκωμιάζω· Ἡσ. «ἐκθειάσαι, ἐπαινέσαι» : Ἡράκλειτ.Ἀλληγ.79 **τὴν Ὁμήρου σοφίαν ἐκτεθείακεν αἰὼν ὁ σύμπας, - ἐκθειάζει τὰς φυσικὰς καλλονὰς τῆς Ἑλλάδος.**

ἐκθειασμός (ὁ) σχόλ. κ. νεώτ. θεῖος ἐνθουσιασμός, θεία μανία, θεοληψία, ἔμπνευσις : Σχόλ.Ἀριστφ.Σφ.8· **2)** νεώτ. θερμός, ζωηρὸς ἔπαινος.

ἐκθειαστής (ὁ) νεώτ. ὁ ἐκθειάζων βλ.λ.3), ὁ ὑπερβολικῶς ἐπαινῶν, ἐγκωμιάζων, μετὰ γεν. : **ἐκθειαστὴς τῆς γερμανικῆς δυνάμεως.**

ἐκθειαστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἐκθειασμὸν ἢ εἰς ἐκθειαστὴν βλ.λς, ὁ πρὸς ἐκθειασμὸν γινόμενος : **ἐκθειαστικὴ κριτική.**

ἐκθειαστικῶς ἐπίρρ. νεώτ. μετ' ἐκθειασμοῦ βλ.λ 2), ἐγκωμιαστικῶς.

ἐκθειῶ-όω (1) μτγν. κ. **ἐκθειάζω** βλ.λ. καθιστῶ τινα ἢ τι θεόν, λατρεύω ὡς θεόν, θεοποιῶ, ἀποθεῶ : Φίλ.Κόσ.602,6 **κόσμους ὅλους ἐξεθείωσαν·** κ.παθ.: Διον.Ἁλ.2,75 **ἐκτεθειῶσθαι,** Πλούτ.Ἠθ.856Ε.

ἐκθειῶ-όω (2) μτγν. κ. νεώτ. ἀφαιρῶ ἀπό τινος ὕλης τὸ ἐν αὐτῇ θεῖον, ξεθειαφίζω : Ζώσ.Ἀλχ.147Β.

ἐκθείωσις-εως (ἡ) μσν. ἐκθέωσις βλ.λ.

ἔκθεμα-ατος (τὸ) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. κρατικὸν διάταγμα κατ' ἐπανάληψιν γεγραμμένον ἐπὶ πινάκων ἐκτεθειμένων εἰς διάφορα μέρη τῆς πόλεως ἢ τῆς χώρας πρὸς γνῶσιν τοῦ κοινοῦ : Πολύβ.31,6,1 **ἐκθέματα κατὰ τὰς πόλεις ἐξέθηκε.. κελεύων,** Ἐπιγρ. **ἀπ' ἐκθέματος** (ἐκ διατάγματος,

λοτ. ex edicto]· 2) νεώτ. τὸ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ἐπ' ἀκροατηρίῳ δικαστηρίου τοιχοκολλούμενον φύλλον χάρτου, ἐν ᾧ ἀναγράφονται αἱ διὰ τὴν προσεχῆ συνεδρίασιν προσδιορισθεῖσαι δίκαι, ἀναφερομένου μόνον τοῦ ὀνοματεπωνύμου τῶν δικασθησομένων προσ.· 3) νεώτ. κ. δημ. πᾶν ἀντικείμενον καὶ ἰδίως ἐμπόρευμα ἢ ἔργον τέχνης ἐκτεθειμένον ἐν χώρῳ προσιτῷ εἰς τὸ κοινὸν πρὸς θέαν ἢ καὶ πρὸς πώλησιν, κυρίως δὲ ἐν ὠργανωμένῃ ἐκθέσει προϊόντων ἢ καλλιτεχνημάτων : **ἐκθέματα ταπητουργίας - χειροτεχνημάτων.**

ἐκθεματίζω πάπ. ἐκδίδω ἔκθεμα βλ.λ. 1), ὁρίζω, διατάσσω δι' ἐκθέματος.

ἐκθέμεν κ. **ἐκθέμεναι** βλ.λ.

ἐκθέμεναι κ. **ἐκθέμεν** ἀπαρφ. ἀορ. β' τοῦ ρ. ἐκτίθημι βλ.λ.

ἐκθεολογῶ-έω μτγν., παθ. παρακ. **ἐκτεθεολόγημαι** ἀποδίδω εἰς τὸν θεόν, ἐξηγῶ τι ὡς ἐκ θεοῦ ὄν : Ἡράκλειτ.Ἀλληγ.40 **τούτοις τοῖς ἔπεσιν ἡ τοῦ παντὸς ἐκτεθεολόγηται γένεσις.**

ἐκθεραπεύω θεραπεύω ἐντελῶς : Πολύβ. 3,88,1 **ἐξεθεράπευσε τὴν καχεξίαν αὐτῶν** (τῶν ἵππων)· ‖ τὸ μέσ. θεραπεύομαι ἐντελῶς : Ἱππ. Δι.3,83· 2) διὰ θεραπειῶν, ἤτοι περιποιήσεων, καθιστῶ τινα εὐμενῆ, φίλον μου : Αἰσχίν.1,169, Διόδ. Σ 14,19 **ἐξεθεράπευσε τοὺς στρατιώτας, κοινὸν ἑαυτὸν παρεχόμενος,** Πλούτ.Σόλ.31· ‖ τὸ παθ. **ἐκθεραπεύομαι** τυγχάνω θεραπειῶν, περιποιήσεων: Κῶδ. Ἰουστ.1,3,45,6 **ἐκ- παρὰ τῶν κληρονόμων.**

ἐκθερίζω, μέλλ. ἀττ. **ἐκθεριῶ,** ἀόρ. μτγν. κ. **ἐξεθέριξα,** θερίζω ἐντελῶς, ἐνεργῶ, διεξάγω, ἀποτελειώνω τὸν θερισμόν : Δημ.1253 **ἢ ὀπώραν πρίαιντο ἢ θέρος μισθοῖντο ἐκθερίσαι,** ΠΔΛευϊτ.19,9 **καὶ ἐκθεριζόντων ὑμῶν τὸν θερισμὸν τῆς γῆς ὑμῶν·** 2) μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, θανατῶ, τὸν ξεπαστρεύω : Σχόλ.Ἀπολλ.Ρ 4,1031 **τοὺς γηγενεῖς ἐξεθερίσατε·** 3) μτγν. γεν. ἀποκόπτω : Ἀνακρεόντ.9,7 **τὴν γλῶσσαν ἐκθερίξω** (ἀόρ. ὑποτ.).

ἐκθερμαίνω κ. νεώτ., μτγν. παρακ. **ἐκτεθέρμαγκα,** θερμαίνω ἐντελῶς : Ἀριστλ.ΖΙ 580a,9 **ὅταν δὲ ἐκτέκῃ, τῇ γλώττῃ λείχουσα ἐκθερμαίνει,** Νίκ. Ἀλ.461· ‖ τὸ παθ. γίνομαι θερμός : Ἀρχ.Ἰητρ. 16, Ἀριστλ.Πρ.863b,27· 2) μτγν.μτφ. ὁμ. παθ. ἐξάπτομαι : Τίμαιος Ταυρομ.(ἀπ.114) π.Ἀθην.37Β **νεανίσκους τινὰς.. ἐκθερμανθέντας ἀπὸ τῆς μέθης·** 2) διὰ τῆς θερμάνσεως ἐξατμίζω : Ἀριστλ.Πρ. 870a,17· ‖ μτγν. γεν. ἐξαλείφω:Πλούτ.Ἠθ.48D **τὸν δ' ἐντὸς εὐρῶτα τῆς ψυχῆς οὐκ ἐκτεθέρμαγκεν οὐδ' ἐξέωκε διὰ φιλοσοφίας** (δ.γρ. **ἐκτεθεράπευκεν**).

ἔκθερμος-ον μτγν. λίαν θερμός : Γαλ.4,490.

ἐκθές ἐπίρρ. πάπ. ἐχθές, χθές.

ἐκθεσία (ἡ) μτγν. τὸ ἔχειν ἢ τὸ εἶναί τι ἐκτεθειμένον, οἷον πρὸς κοινὴν θέαν, πρὸς ἐπίδειξιν κττ.

ἐκθεσίη (ἡ) μτγν. ἐπ. τ. ἡ ἐκθεσία βλ.λ. : Μαν. 4,368 **ἐς ἐκθεσίην βρεφίων·** ‖ ἐν χρ. κ. ἀπολ. : αὐτ.4,596 **ἐκθεσίην ἔξουσι.**

ἐκθέσιμος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐπιτήδειος πρὸς ἔκθεσιν βλ.λ.4), ὁ ἄξιος ἐκθέσεως : Βέττ.Βάλ.61,18.

ἐκθεσιόμετρον (τό) νεώτ. φωτογραφικὸν ὄργανον δι' οὗ καθορίζεται ὁ χρόνος τῆς εἰς τὸ φῶς ἐκθέσεως τῆς φωτογραφικῆς πλακός.

ἔκθεσις-εως (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. -η ἡ θέσις, τοποθέτησίς τινος ἔξω, εἰς τόπον ἀνοικτόν, ὕπαιθρον ἢ δημόσιον : Ἀριστλ.Ποιητ.1460a,37 **τὰ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἄλογα τὰ περὶ τὴν ἔκθεσιν** (τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς Ἰθάκης ὑπὸ τῶν Φαιάκων)· πρβλ. Πλούτ.Ἠθ.27D· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ λαθραία τοποθέτησις βρέφους εἰς ὕπαιθρον καὶ ἔρημον μέρος, ἡ ἐγκατάλειψις αὐτοῦ, ἡ ἀπόρριψις : Ἡρ.1,116 **ὡς τὸν χρόνον τῆς ἐκθέσιος τῇ ἡλικίῃ τοῦ παιδὸς ἐδόκεε συμβαίνειν,** Εὐρ.Ἴων 956 **οὐδὲ ξυνῄδει σοί τις ἔκθεσιν τέκνου ;** ‖ νεώτ. νομ. ἡ ὑπὸ τῶν γονέων ἢ ἄλλων ὑποχρέων προσώπων ἐγκατάλειψις ἀβοηθήτων τῶν ἀνηλίκων, νοσούντων ἢ ἀναπήρων τέκνων των ἢ καὶ ἄλλων οἰκείων δεομένων περιθάλψεως· 3) νεώτ. εἰδ. ἡ τοποθέτησίς τινος ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν φυσικῶν, χημικῶν ἢ ἄλλων παραγόντων : **ἡ πολύωρος ἔκθεσις αὐτοῦ εἰς τὸν ἥλιον ἐπροξένησεν ἐγκαύματα, -ἡ ἔκθεσις εἰς τὸν ἀέρα - εἰς τὰ ρεύματα - εἰς τὴν βροχήν·** 4) μτγν. κ. νεώτ. ἡ τοποθέτησις πράγμ. τινος πρὸς κοινὴν θέαν ἢ ἐπίδειξιν : Διόδ.Σ 34/5,2,35 **κατὰ δὲ τὰς ἐπαύλεις ἀργυρωμάτων ἐκθέσεις τορευτῶν ἐκπονούμενος·** ‖ νεώτ. κ. ἐπὶ σώματος νεκροῦ : **τριήμερος ἔκθεσις τοῦ πτώματος - τῆς κεφαλῆς τοῦ λῃστάρχου·** ‖ νεώτ. εἰδ. ἡ τοποθέτησις ἐμπορευσίμων εἰδῶν εἰς ἐπιφανὲς μέρος πρὸς προσέλκυσιν ἀγοραστῶν· συνήθ. ἡ ἐπὶ τὸ αὐτὸ εἰς καθωρισμένον χρόνον καὶ πόλιν συγκέντρωσις καὶ ἐπίδειξις διαφόρων φυσικῶν κ. βιομηχανικῶν ὡς κ. καλλιτεχνικῶν προϊόντων χάριν ἐμπορικῆς διαφημήσεως : **τοπικαὶ - ἐθνικαὶ - διεθνεῖς - παγκόσμιαι - καλλιτεχνικαὶ - περιοδικαὶ - διαρκεῖς - ναυτικαὶ - πτηνοτροφικαὶ ἐκθέσεις, - ἐκθέσεις μεταφορηταὶ** (αἱ διοργανούμενοι ἐπὶ μέσων μεταφορᾶς, οἷον σιδηροδρόμων κ. ἀτμοπλοίων, κ. δι' αὐτῶν μεταφερόμεναι ἀπὸ τόπου εἰς τόπον),**-καλλιτεχνικαὶ ἐκθέσεις·** 5) νεώτ. συνεκδ. ὁ τόπος ἢ τὸ ἵδρυμα, τὸ κατάστημα, ἐν ᾧ τελεῖται ἡ ἔκθεσις· 6) πάπ. τὸ ἐν καταστήματι ἐκθετήριον, ἡ μόστρα· 7) ἐξήγησις, διατύπωσις, καθορισμός : Ἀριστλ.ΑΠρ. 48a, 25 **ἔκθεσις τῶν ὅρων·** ‖ εἰδ. ἡ διὰ λογικῆς ἀφαιρέσεως διασάφησις : αὐτ.Μεταφ.1090a, 17 **κατὰ τὴν ἔκθεσιν ἑκάστου παρὰ τὰ πολλὰ λαμβάνειν τὸ ἕν τι ἕκαστον·** 8) μτγν. κ. Ἐπίγρ. ἡ πρὸς κοινὴν γνῶσιν διατύπωσις δόγματος, νομοθεσίας κττ., ἡ δημοσίᾳ γνωστοποίησις : Θεοδώρ. Ἐκκλ.Ἱστ.2 **καὶ ἅμα λέγων ἐπέδωκεν ἔκθεσιν,** - **Ἔκθεσις τῆς βασιλείου τάξεως** (ἔργον Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου περὶ τῆς ἐθιμοταξίας καὶ τῶν τελετῶν τῆς αὐλῆς τοῦ Βυζαντίου)· 9) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἡ συστηματικὴ ἀφήγησις, ἐξιστόρησις, περιγραφή : **ἡ ἔκθεσις τοῦ ἀστυνόμου περὶ τοῦ ἐπεισοδίου, - ἔκθεσις τῶν πεπραγμένων, - ἰατρικὴ ἔκθεσις, - ἔκθεσις πραγματογνωμόνων·** ‖ νεώτ. εἰδ. **ἔκθεσις ἰδεῶν** ἢ ἁπλῶς **ἔκθεσις** ἡ ὑπὸ μαθητῶν ἀνάπτυξις θέματος δοθέντος ὑπὸ τοῦ διδασκάλου, ἄ. σύνθεσις· 10) μτγν., μσν. κ. νεώτ. τὸ κείμενον ἐν ᾧ ἐκτίθεται, ἀναπτύσσεταί τι· συνήθ. ὡς τίτλος σχετικῶν συγγραφῶν, βιβλίων κττ. : ΑΠ 3,123 **ἡ τῶν ἐρωτικῶν ἐπιγραμμάτων ἔκθεσις** (περὶ μέρους συλλογῆς ἐπιγραμμάτων), **Ἐκθέσεις** (τὰ περιεχόμενα ἑκάστου τῶν βιβλίων τῆς Γεωγραφικῆς Ὑφηγήσεως τοῦ Κλαυδίου Πτολεμαίου)· ‖ νεώτ. τὸ ἔγγραφον ἐν ᾧ περιέχεται ἡ ἔκθεσίς τινος : **ἀπωλέσθη ἡ ἔκθεσις τοῦ ἰατροδικαστοῦ·** ‖ νεώτ. νομ. δημόσιον ἔγγραφον δι' οὗ ἡ δικαστικὴ ἀρχὴ βεβαιοῖ ὅτι πρᾶξίς τις ἐπράχθη ὑπ' αὐτῆς τῆς ἰδίας ἢ ἐνώπιον αὐτῆς· ‖ ὁμ. νεώτ. νομ. περίληψις ὑποθέσεως μελλούσης νὰ ἐξετασθῇ καὶ ἡ πρὸς ἀκριβεστέραν παρακολούθησιν αὐτῆς εἰσήγησις· 11) μτγν. ἰατρ. συνταγή : Ἀλέξ. Τραλλ.1,11· 12) **ἔκθεσις τοῦ δράματος** ὁ ἐπίλογος αὐτοῦ, ἡ ἔξοδος· Σχόλ.Ἀριστφ.Βάτρ.1548 « **ἔκθεσις τοῦ δράματος, ὃ καὶ ἐπίλογος καλεῖται** »· 13) τὸ ὑπὸ τῶν κυβευτῶν κατατιθέμενον χρηματικὸν ποσόν, ἡ ἐν τῷ κυβεύειν κατάθεσις : Ἀλκίφρ. 3,54 **ὅλας τὰς ἐκθέσεις συνελεξάμην·** 14) μτγν. μαθ. ἡ εἰδικὴ ἐξαγγελία, ἐκφώνησις : Πρόκλ.Εὐκλ. 203F· 15) μτγν. κ. Ἐπιγρ. τὸ προεξέχον καὶ εἰδ. ἡ προεξέχουσα γωνία : Φίλ.Μηχ.82,3· ‖ Ἐπιγρ. εἰδ. ἡ προεξοχή, προεκβολὴ προμαχώνων, προπυργίων· 16) πάπ. κατάλογος, δελτίον καταγραφῆς, κατάστιχον· 17) μτγν. μουσ. πίναξ μουσι-

κῶν φθόγγων : Ἀριστείδ.Κ 1,11· **18)** νεώτ. μουσ. τὸ μέρος μουσικῆς συνθέσεως, ἐν ᾧ κατὰ πρῶτον ἐκτίθενται τὰ διάφορα μελῳδικὰ μέλη· ‖ τὸ ἀρχικὸν τμῆμα τῆς ἐν τῇ μουσικῇ φυγῆς βλ.λ. | fuga |· **19)** Ἡσ. «ἔκθεσις· ὀφειλή».

ἔκθεσμος-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐκτὸς τῶν θεσμῶν, ὁ κατὰ παράβασιν αὐτῶν γινόμενος, ἔκνομος, παράνομος, ἀθέμιτος : Φίλ.2,502,Φίντος π. Στοβ.4,23,61, Πάπ.,-**ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀστυνόμου ἦτο ἔκθεσμος**· **2)** μσν. κ. ἐπὶ προσ., ὁ παρὰ τὰ θέσμια, τοὺς νόμους, τὰ δίκαια ἐνεργῶν, ἄνομος, ἄδικος : Θεόδ.Μετοχ.Πρεσβευτ. ἐν Σάθ.1,166 **ἔκθεσμοί τινες καὶ δυσσεβεῖς καὶ χαιρέκακοι**· **3)** μτγν. τερατώδης, δεινός, φρικτός : Πλούτ.Καῖσ. 32 **λέγεται δὲ τῇ προτέρᾳ νυκτὶ τῆς διαβάσεως ὄναρ ἰδεῖν ἔκθεσμον**· ‖ κ. ὑπερθ. -ότατος : Φίλ.1,335 **ἐκθ- εὑρήματα**.

ἐκθέσμως ἐπίρρ. μτγν., μσν. κ. νεώτ. παρὰ τὰ θέσμια, παρανόμως, ἀνοσίως : Συνέσ.210Α **ἀλλ' οὐδὲ τοῦτον ἐνθέσμως, ἐκθέσμως μὲν οὖν**.

ἐκθεσπίζω μσν. ἐκδίδω διαταγήν, ἰδίως προφορικήν : Ἰωσ.Γενέσ.3,33Ε **τῶν παρ' αὐτοῦ ἐκτεθεσπισμένων**.

ἐκθέτης |ὁ| μτγν., νεώτ. κ. δημ. νεώτ. θηλ. **ἐκθέτις** βλ.λ., δημ. **ἐκθέτρια** ὁ ἐξώστης, μπαλκόνι : Σύμμ.ΠΔ Βασ.3,6,4 **θυρίδας καὶ ἐκθέτας**· **2)** νεώτ. καὶ δημ. **ὁ** μετέχων ἐμπορικῆς, καλλιτεχνικῆς ἢ ἄλλης ἐκθέσεως βλ.λ. : **οἱ ἐκθέται ὑπερέβησαν τοὺς ἑκατόν**· **3)** νεώτ. κ. δημ. μαθ. ἀριθμὸς σημειούμενος πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἄνω μαθηματικῆς τινος ποσότητος, βάσεως καλουμένης, καὶ δεικνύων τὴν δύναμιν εἰς ἣν ὑψοῦται ἡ ποσότης αὕτη.

ἐκθετικός-ή-όν μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἔκθεσιν, ὁ ἐκτιθείς τι, ὁ ἐξηγητικός, ὁ περιγραφικός : Ἀφθον.Προγυμν.8, Εὐστ. Πον.301 **τοῦ αὐτοῦ λόγος ἐκθετικὸς τοῦ μαρτυρίου τῶν ἁγίων** **2)** μτγν **ἐκθετικὸς τρόπος** ἔκθεσις βλ.λ.7) ἡ διὰ λογικῆς ἀφαιρέσεως διασάφησις · Ἀλέξ.Ἀφρ.ΑΠρ.34,7· **3)** μτγν. ἐξαγγελτικός, ἐκφραστικός : Στωϊκ.ἀπ.2,62· **4)** νεώτ. μαθ. ὁ ὑπὸ τοῦ ἐκθέτου βλ.λ χαρακτηριζόμενος : **ἐκθετικὴ σειρά - συνάρτησις**.

ἐκθετικῶς ἐπίρρ. μτγν. **δι'** ἐκθετικοῦ **βλ.λ.2** τρόπου : Σιμπλίκ.Φυσ.948,25.

ἐκθέτις-ιδος |ἡ| νεώτ. θηλ. τοῦ ἐκθέτης βλ.λ.2|.

ἔκθετος-ο(ν) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ τεθεὶς ἔξω ὁ ἔξω τῆς οἰκίας ἐξαχθείς, ἐκτεθειμένος : Εὐρ. Ἀνδρ.70 **πέπυσθον τὸν ἐμὸν ἔκθετον γόνον**; Εὐστ. Πον.297,60 **ἄσους αὐτοῖς ἐκθέτους κειμένους ἥλιος ἔφηνεν**· ‖ νεώτ. ὁ ἀφεθεὶς ὑπὸ τὴν ἐπίδρασίν τινος, ἰδίως φυσικοῦ παράγοντος : **ἔκθετος εἰς τὸν ἥλιον - εἰς τὸν ἀέρα - εἰς τὰ ρεύματα**· ‖ νεώτ. εἰδ. ὁ ἀφεθεὶς ὑπὸ τὴν ἐπιβλαβῆ ἐπίδρασίν τινος ἤτοι ὁ ἐγκαταλειπόμενος,ὁ μὴ προστατευθείς, ὁ ἀνυπεράσπιστος : **ἀφέθην ἔκθετος εἰς τὰς ἐπιθέσεις τῶν ἐχθρῶν μου, - ἔκθετον ἀφέθη τὸ νομοσχέδιον ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ**· **2)** κ. νεώτ. **ἐπὶ** βρέφους, παιδὸς κτλ., ὁ τεθεὶς ἐκτὸς τῆς οἰκίας, ὁ ἐκριφθείς, ὁ ἐγκαταλειφθεὶς εἰς τὴν τύχην του : ΚΔ Πράξ. 7,19 **ἐκάκωσε τοὺς πατέρας ἡμῶν τοῦ ποιεῖν ἔκθετα τὰ βρέφη αὐτῶν**, Μαν. 6,63 **ἔκθετοι ἐκ πατρὸς οἴκων**· **3)** Ἡσ. κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. **ἔκθετο(ν)** ὡς οὐσ. βρέφος ἀπορριφθὲν καὶ ἐγκαταλειφθὲν ἄνευ περιθάλψεως ὑπὸ τῶν γονέων ἢ ἄλλων ὑποχρέων προσώπων· Ἡσ. «ἔκθετα· ἐκριπτόμενα»· **4)** μτγν. ὁ προεκβεβλημένος, προεξέχων : Σωρ.1,68,Ὀρειβ.49,4,23· ‖ τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. **ἔκθετον ὁ ἐξώστης, ὁ. ἐκθέτης** βλ.λ. : Ἀλλ.ΠΔ Ἐζ.42,3· **5)** πάπ. **ὁ ἔξω κείμενος** : Πάπ. **ἐκθέτου οὔσης τῆς προθέσεως**.

ἐκθετοτροφεῖον |τὸ| νεώτ. ἵδρυμα ἐν ᾧ διαμένουσι καὶ ἀνατρέφονται **τὰ ἔκθετα** βλ.λ.3|.

ἐκθετοτρόφος |ὁ, ἡ| ὁ εἰς ὃν εἶναι ἀνατεθειμένη ἡ συντήρησις καὶ ἀνατροφὴ τῶν ἐν ἐκθετοτροφείῳ παίδων· συνηθέστ. τὸ θηλ. ἐπὶ τῶν θηλαζουσῶν τὰ ἔκθετα καὶ ἐπιμελουμένων τούτων, ἡ τιθεύτρια, ἡ τροφὸς ἐκθέτων βρεφῶν, παραμάνα.

ἐκθέτω νεώτ. κ. δημ. τ. τοῦ ἐκτίθημι, ἀόρ. νεώτ. **ἐξέθεσα**, σπαν. καθ' ἑνικ. κ. **ἐξέθηκα**, μέσ. κ. παθ. νεώτ. **ἐκτίθεμαι**, δημ. κ. σπαν. νεώτ. **ἐκθέτομαι**, νεώτ. παθ. ἀόρ. **ἐξετέθην**, δημ. **ἐκτέθηκα**, νεώτ. μτχ. παθ. παρακ. **ἐκτεθειμένος**, δημ. **ἐκθεμένος**, θέτω τι ἔξω ἐν ἀνοικτῷ χώρῳ, ἐν δημοσίῳ τόπῳ, εἰς τὸ ὕπαιθρον : **ἐκθέτω τὰ κλινοσκεπάσματα εἰς τὴν αὐλήν**· ‖ εἰδ. θέτω τι εἰς κοινὴν θέαν : **ἐξέθεσαν τὰ κλοπιμαῖα πρὸς ἀναγνώρισιν**· κ. παθ. ; **ὁ νεκρὸς ἐξετέθη εἰς λαϊκὸν προσκύνημα**· **2)** κ. δημ. προσάγω ἢ τοποθετῶ τι ὡς ἔκθεμα εἰς ἐμπορικήν, καλλιτεχνικὴν ἢ ἄ. ἔκθεσιν βλ.λ.4| : **ἔχει ἐκθέσει τὰ προϊόντα τοῦ ἐργοστασίου** του **εἰς τὴν διεθνῆ ἔκθεσιν Παρισίων, - θὰ ἐκθέσῃ ἔργα** του **εἰς τὴν προσεχῆ ἔκθεσιν**· κ. ἀπολ. ἐξυπονοουμένου τοῦ ἀντικειμένου : **ἐκθέτει ἐτησίως ἐν Θεσσαλονίκῃ, - θὰ ἐκθέσῃ εἰς τὸν Παρνασσόν**· **3)** κ. δημ. εἰδ. **ἐκθέτω βρέφος** ἐγκαταλείπω κρύφα βρέφος εἰς δημόσιόν τινα τόπον, ἀφήνω βρέφος τι ἔκθετον : **ἐξέθεσαν τὸ βρέφος πρὸ τῆς θύρας τοῦ μεγάρου, - πῆγε νύχτα νὰ ἐκθέσῃ τὸ νόθο της**· νεώτ., ἐν χρ. σπαν. κ. ἡ μτχ. παθ. παρακ. : **χθὲς εὑρέθησαν εἰς τὴν αὐλήν μας δύο βρέφη ἐκτεθειμένα** | συνηθεστ. χρ. ἔκθετα |· **4)** νεώτ. ὑποβάλλω ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν φυσικῶν, χημικῶν ἢ ἄλλων παραγόντων : **μετὰ τὸ λουτρὸν ἐξέθεσα γυμνὰ τὰ μέλη μου εἰς τὸν ἥλιον**· **5)** κ. δημ. φέρω ἢ ἀφήνω τι εἰς τοιαύτην θέσιν ἢ κατάστασιν, ὥστε νὰ κινδυνεύσῃ νὰ βλαβῇ, διακινδυνεύω : **μὴν ἐκθέτῃς τὸν ἑαυτόν σου, - ἐξέθεσε τὴν ζωήν του - τὴν ὑπόληψίν του**· ‖ ὅθ. ἐπὶ προσ. γίνομαι αἰτία νὰ ὑποστῇ τις ἠθικὴν ἰδίως μείωσιν, ἄγω τινὰ εἰς κατάκρισιν ὑπὸ ἄλλων : **ἐξέθεσε ἀπὸ ἀδεξιότητα τὸν προϊστάμενό του, - ἐξέθεσε τὸ κορίτσι**· **6)** εἰδ. φρ. **ἐκθέτω τι εἰς πλειστηριασμόν** πωλῶ τι ἐν δημοπρασίᾳ διὰ πλειαδοσίας, πλειστηριάζω : **ἐξετέθησαν εἰς πλειστηριασμὸν τὰ ἀκίνητα τῆς χρεοκοπησάσης ἑταιρείας**· **7)** κ. δημ. εἰδ. φρ. **ἐκθέτω ὑποψηφιότητα** νεώτ. **κ. ἐκτίθεμαι ὡς ὑποψήφιος** προβάλλω ἐμαυτὸν ὡς ὑποψήφιον κατὰ τὰς ἐκλογάς, ὑποβάλλω ὑποψηφιότητα· **8)** ἀφηγοῦμαι συστηματικῶς τὰ κατά τινα ὑπόθεσιν : Καλλιγ.Θάν.Βλ.285 **τὸν ἔγραφεν πάλιν ἐκθέτων λεπτομερῶς τὰ πράγματα**.

ἐκθέω, μέλλ. **ἐκθεύσομαι** τρέχω ἔξω, σπεύδω πρὸς τὰ ἔξω : Ἀριστλ.ΗΝικ.1149α,28· ‖ ἐκτελῶ ἔξοδον, ἐξόρμησιν : Ἀριστφ.Λυσ.456 **ὦ ξύμμαχοι γυναῖκες, ἐκθεῖτ' ἔνδοθεν**, Ξεν.Ἑλλ.3,1,7 **ἐκ τοῦ τείχους ἐκθέοντες**· **2)** μτγν. **ἐπὶ** πραγμ., ἵπταμαι πρὸς τὰ ἔξω : Πλούτ.Μάρκελλ.16 **βελῶν ἐκθεόντων καὶ καταλαμβανόντων ἀπιόντας**.

ἐκθεῶ-όω δ. τ. τοῦ ἐκθειῶ-όω |1| βλ.λ. θεοποιῶ, ἀποθεῶ : Αἰλ.ΦΙ 10,23 **σέβουσι.. καὶ θηλείας δορκάδας καὶ ἐκθεοῦσιν αὐτάς**· τὸ παθ. εἶμαι ἢ γίνομαι θεῖος : Ἑρμεί.Ἀλ.Φαῖδρ.135Α· **2)** ἐπὶ ναῶν ἢ ἱερῶν τόπων, καθιερῶ, ἐγκαινιάζω : Ἀππ.Ἐμφ. Πολ.3,3 **τὸν βωμὸν ἐκθεοῦν**· **3)** πάπ. πνίγω ἱερὸν ζῷον πρὸς μαγικοὺς σκοπούς· πρβλ. ἀποθεῶ 4|.

ἐκθεῶμαι-άομαι θεῶμαι, προσβλέπω, παρατηρῶ τι μέχρι τέλους : Σοφ.ΟΤ 1253 **οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν**· **2)** μτγν. τὸ παθ. γίνομαι, εἶμαι ὁρατός : Φίλ.1,96 | διορθ.ἀντὶ ἐκθειασθῇ |.

ἐκθεωρῶ-έω μτγν. παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, ἐξ ὁλοκλήρου : Γρηγ.Νύσσ.1,181Β **ἑκατέρωθεν τὸ χρυσίον ἐκθεωρούμενον**.

ἐκθέωσις-εως |ἡ| Ἐπιγρ. κ. μτγν. **ἀποθέωσις**, καθιέρωσις : Φίλ.2,594.

ἐκθεωτικός-ή-όν ὁ ἀποθεώνων : Πρόκλ.Παρμ. 838S, αὐτ.Τίμ.3,205D.

ἐκθηλάζω μτγν. κ. μσν. θηλάζω ἐντελῶς, ἐκμυζῶ μαστόν, βυζαίνω ἐντελῶς : ΠΔ Ἡσ.66,11 ἵνα ἐκθηλάσαντες τρυφήσητε, Νικήτ.Εὐγ.2,91 μαστὸν ἐξεθήλασας· κ. παθ. : Ἱππ.Γυν.1,73· || ἐκμυζῶ, πιπιλίζω : Ἀριστλ.ΖΙ 587b,27.

ἐκθήλυνσις-εως (ἡ) κ. νεώτ., μτγν. κ. ἐκθήλυσις χαύνωσις, χαλάρωσις, ἀτονία, ἔκλυσις : Ἱππ.Ἀφορ. 5,16 ἐκθήλυνσις σαρκῶν· 2) νεώτ. γεν. ἡ μεταβολὴ προσώπου τινὸς εἰς θῆλυ, ἢ οἱονεὶ εἰς θῆλυ, τὸ θηλυπρεπές, μαλθοκόν, ἡ θηλυπρέπεια.

ἐκθηλύνω κ. μσν. κ. νεώτ., μσν. μέλλ. ἐκθηλυνῶ, νεώτ. παθ. ἀόρ. ἐξεθηλύνθην, μτχ. παθ. παρακ. ἐκτεθηλυμμένος κ. ἰων. ἐκτεθηλυσμένος, καθιστῶ τινα ἤ τι ὡς γυναῖκα ἤτοι θηλυπρεπές, δειλόν, μαλθακόν : Στράβ.5,4,13 δεξάμενοι χειμαδίοις τὴν στρατιὰν οὕτως ἐξεθήλυναν ταῖς ἡδοναῖς, Διον. Ἀλ.Ρωμ.7,9 ἐκθηλῦναι ταῖς ἀγωγαῖς τὴν ἐπιτρεφομένην νεότητα τῆς πόλεως· κ. παθ. : Πολύβ. 37,2,2 ἐκτεθηλυμμένος καὶ τῇ ψυχῇ καὶ τῷ σώματι, Λουκ.Θε.Δ 5,3 νεανίας ἐκτεθηλυμμένος· 2) καθιστῶ τι χαῦνον, ἀδύνατον, ἀσθενικόν, ἐξασθενῶ : Ἱππ.Ἄρθρ.52 ἄσαρκόν τε ἅπαν τὸ σκέλος.. καὶ ἐκτεθηλυσμένον· || κ. ἐπὶ φυτῶν : Θεόφρ.3,1,3 ἐκθηλύνεται γὰρ ἀφαιρουμένων τῶν δυνάμεων· 3) γραμμ. μετατρέπω εἰς θηλυκὸν γένος· ΕΜ 473,35 «Ἰστέον δὲ ὅτι οἱ Ἴωνες πάσας τὰς ἀγέλας ἐκθηλύνουσι τῇ προφορᾷ, τὰς ἵππους καὶ τὰς ὄνους καὶ τὰς βοῦς λέγοντες».

ἐκθήλυσις-εως (ἡ) μτγν. ἐκθήλυνσις βλ.λ.1) : Νίκ. ἀπ.135.

ἐκθηρεύω θηρεύω, κυνηγῶ, διώκω πρὸς σύλληψιν : Ἡρ.6,31 διὰ πάσης τῆς νήσου διέρχονται ἐκθηρεύοντες τοὺς ἀνθρώπους, Ἀριστφ.Θαυμ. 832a, 29, Πλούτ.Κράσσ.31 τοὺς δ᾽ ἄλλους ἐκθηρεύοντες οἱ Ἄραβες συνελάμβανον καὶ διέφθειρον.

ἐκθηριῶ-όω κ. μον., μσν. ἀόρ. ἐξεθηρίωσα καθιστῶ τινα ζῷον, θηρίον, θηριώδη, ἐξαγριῶ : Φίλ. ἀπ.98Η ἐκ- τινάς, Τζέτζ.Χιλ.3,948 μήπως ἐκθηριώσωσιν ἐκείνους τῇ βαδίσει· κ. παθ. : Φίλ.1,430, Ἰάμβλ.Προτρ.5· 2) τὸ παθ. ἐκθηριοῦμαι προσλαμβάνω μορφὴν ζῴου : Εὐρ.Βάκχ.1331 δάμαρ τε σὴ | ἐκθηριωθεῖσ᾽ ὄφεος ἀλλάξει τύπον.

ἐκθηρῶμαι-άομαι θηρεύω, κυνηγῶ : Ξεν.Κυν.25 ὅταν δὲ τῶν τε ὑπαρχόντων ὀλίγους ἐκθηρῶνται· || ὅθ. καταδιώκων συλλαμβάνω : Πλούτ. Πομπ.26 τὰ μὲν ἐμπίπτοντα τῶν πειρατικῶν . . εὐθὺς ἐξεθηρᾶτο καὶ κατῆγεν.

ἐκθησαυρίζω λαμβάνω ἐκ τοῦ θησαυροῦ καὶ διατίθημι, ἐξοδεύω, ἐξαντλῶ θησαυρόν : Φάλ. Ἐπιστ.12,23 ἐκτεθησαυρίκαμεν τοῦ πλούτου . . οὐκ ἐν τοῖς κόλποις τῆς γῆς (ἀμφ. ἀνάγν.).

ἔκθιβος κ. ἔκθρσιβος· Ἡσ. «τὸ λῶμα τοῦ χιτῶνος»· πρβλ. ὄχθοιβος.

ἐκθλιβή (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. μτφ. κατάθλιψις, καταπίεσις, στενοχώρια : ΠΔ Μιχ.7,2 ἕκαστος τὸν πλησίον αὐτοῦ ἐκθλίβουσιν ἐκθλιβῇ· 2) νεώτ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκθλίβειν, τὸ διὰ πιέσεως, διὰ θλιβῆς ἀποχυμοῦν : ἐκθλιβὴ σταφυλῶν - ἐλαιῶν· || ἡ πολτοποίησις διὰ θλιβῆς : ἐκθλιβὴ γεωμήλων -τεύτλων.

ἐκθλίβω κ. νεώτ., παθ. ἀόρ. ἐξεθλίβην, νεώτ. κ. ἐξεθλίφθην, νεώτ. μτχ. παθ. παρακ. ἐκτεθλιμμένος, διὰ θλίψεως ἤτοι πιέζων ἐξάγω τι : Ἀριστλ.ΖΙ 626a, 20 πολλάκις γὰρ σῴζεται, ἐὰν ὁ πληγεὶς ἐπιμελῆται καὶ τὸ κέντρον ἐκθλίφῃ· κ. παθ. : αὐτ.522ε,20, Μηναῖ. 3,27 Συναξ. ἐν ᾧ ἄνωθεν ἐκθλιβόμενον γλεῦκος ἐχεῖτο, - ἐκθλίβω ἔλαιον - γλεῦκος - γεώμηλα· 2) μτγν. κ. μσν. πιέζων, ὠθῶν ἐκβάλλω τινὰ ἐκ τῆς θέσεώς του, ἐξωθῶ, ἐκδιώκω : Πλούτ. Σύλλ.19 ἐκθλιβόμενος ὑπὸ πλήθους προσεστέλλετο τοῖς ὀρεινοῖς, Νικ.Χων. ἐν Σάθ.1,76 ἄγγελος σύ, καταδιώκων καὶ ἐκθλίβων αὐτούς· 3) μτγν. κ. νεώτ. πιέζω τι οὕτως, ὥστε νὰ ἐξοχθῇ τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ ἢ ὁ χυμός, ἐκπιέζω, στίβω : ΠΔ Γεν.40,11 καὶ ἔλαβον τὴν σταφυλήν, καὶ ἐξέθλιψα αὐτὴν εἰς τὸ ποτήριον, Διοσκ.1,112, - ἐκθλίβω σταφυλάς - ἐλαίας - λεμόνιον· 4) μτφ. παθ. συνωστίζομαι : Ξεν.Ἀν.3,4,19 ἐκθλίβεσθαι τοὺς ὁπλίτας καὶ πορεύεσθαι πονήρως· 5) μτγν. κ. νεώτ. γραμμ. ἀποκόπτω, ἀποβάλλω φθόγγον ἢ δίφθογγον ἐν τῇ ἀρχῇ ἢ ἐν τῷ τέλει λέξεως· πρβλ. ἔκθλιψις : Ἀπολλ.Δύσκ. Συνδ.228,17 οὐ γὰρ οἷόν τε εὑρέσθαι τὸ υ ἐκθλιβόμενον.

ἔκθλιμμα-ατος (τὸ) ἕλκωμα ἐξ ἐκθλίψεως· Ἱππ. π.Γαλ.18(2),510 «ἐκθλίμματα, τὰς ἐκ τῶν θλιβόντων ἐπιπολῆς ἑλκώσεις τοῦ δέρματος».

ἐκθλιπτικός-ή-όν νεώτ. ἐπὶ πραγμ. ὁ κατάλληλος πρὸς ἔκθλιψιν, ὁ δι᾽ οὗ γίνεται ἐκθλιβὴ βλ.λ.2), ἰδίως καρπῶν : ἐκθλιπτικὴ μηχανή.

ἔκθλιψις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ διὰ θλίψεως, πιέσεως ἐκβολή, ἐξαγωγή, ἀφαίρεσις : Ἱππ.Ἀφ.7,85, Ἀριστφ.Μετ.342a, 15, Γαλ.Χρήσ.Μορ.5,16 ἔκθλιψις τοῦ λοιποῦ (οὔρου), - ἡ ἔκθλιψις τοῦ χυμοῦ τῶν σταφυλῶν - τῶν πυρήνων τῶν ὀπωρῶν· || νεώτ. ἡ πρὸς ἐκβολήν, ἀφαίρεσιν τοῦ περιεχομένου πίεσις, ἡ ἐκπίεσις : ἔκθλιψις σταφυλῶν - ἐλαιῶν· || νεώτ. μεταλλουργ. εἰδ. ἡ διὰ σφυρηλατήσεως ἢ ὑδραυλικῆς πιέσεως ἀφαίρεσις τῶν σκωριῶν ἐκ τοῦ πολτοπαγοῦς σιδήρου· || νεώτ. βιομηχ. εἰδ. μέθοδός τις ἐξαγωγῆς τῶν αἰθερίων ἐλαίων· 2) μτγν. μτφ. κατάθλιψις, θλῖψις : ΠΔ Μιχ.7,2 (ὡς δ.γρ. ἀντὶ τοῦ ἐκθλιβὴ βλ.λ.)· 3) μτγν. γραμμ. ἀποβολὴ γράμματος ἐκ λέξεως· Ἀπολλ.Δύσκ. Συνδ.230,10, Δράκων 160 «ἔκθλιψις δέ ἐστιν αὖθις ἀποβολὴ τοῦ ἀνομοίου συμφώνου, ὡς ἔχει ἐκ τοῦ σκηπτροῦχος σκηπτοῦχος»· || μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἀποβολὴ φθόγγου, ἰδ. βραχέος φωνήεντος ἢ διφθόγγου τῆς ἑπομένης λέξεως δηλουμένη δι᾽ ἀποστρόφου· Γρηγόρ.Κορινθ.678,11, Εὐστ.984,15.

ἐκθνῄσκω κ. μσν. κ. νεώτ., μέλλ. ἐκθανοῦμαι, ἀόρ. ἐξέθανον κ. ποι. ἔκθανον, παρακ. ἐκτέθνηκα κ. μτχ. ἐκτεθνεώς εὑρίσκομαι ἐν τῷ χρόνῳ, ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ θανάτου, πνέω τὰ λοίσθια : Σοφ.Τρ.568 ἐκθνῄσκων δ᾽ ὁ θὴρ τοσοῦτον εἶπε· || μτγν. ἀποθνῄσκω, εὑρίσκω τὸν θάνατον, θανατοῦμαι : Λουκ.Ἰατ.Συγγρ.27, Ἀρετ.Χρον.Παθ.2,13, ΔίωνΚ 48, 37 πολλοὺς μὲν ὑπ᾽ αὐτῶν τούτων ἐκθανεῖν· || ἐπὶ μέλους τοῦ σώματος, ἀπονεκροῦμαι : Ἱππ. Κεφ.Τρωμ.19 τὸ φλεγμαῖνον ἐκτέθνηκεν· 2) λιποθυμῶ : Ἱππ.Ἐπιδ.5,42 ἐξέθανε πεντάκις ὥστε τεθνάναι δοκέειν, Πλάτ.Νόμ.959Α τοῦ δηλοῦντος τόν τε ἐκτεθνεῶτα καὶ τὸν ὄντως τεθνηκότα, Ἀριστλ.ΖΙ 521a, 11, Πλούτ.Ἠθ.563D οὐ γενομένου τραύματος, ἀλλὰ πληγῆς μόνον ἐξέθανε· 3) κ. μσν. κ. νεώτ. γίνομαι ὡς ἀποθαμένος, σχεδὸν ἀποθνῄσκω ἐξ ὑπερβολικῆς χαρᾶς ἢ λύπης : Ὀδ.Σ 100 χεῖρας ἀνασχόμενοι γέλῳ ἔκθανον, Ἀντιφάν.190,7 ὁρῶντες ἐξέθνῃσκον ἐπὶ τῷ πράγματι, Πλούτ.Ἠθ.54C ἐγὼ δ᾽ ἐξέθνῃσκον ὑπὸ τοῦ γέλωτος, Λουκ.Ἰκαρ.23 μικροῦ μὲν ἐξέθανον ὑπὸ τοῦ δέους· 4) μτγν. μετ᾽ αἰτ. φοβοῦμαί τι σφόδρα, τρομάζω τι : Φιλόδ.Ἡρακλ. 1251,18 τὰς νόσους ἐκτεθνήκασι.

ἐκθοινῶμαι-άομαι κατατρώγω, καταβιβρώσκω : Αἰσχ.Πρ.1025 ἧπαρ ἐκθοινάσεται.

ἐκθολῶ-όω μτγν. ὅλως θολώνω: Πρόκλ.Τετράβ.183.

ἐκθόοντας Ἡρ. «ἐξερχομένους» (ἀνάγν. -έοντας).

ἐκθοράξει Ἡσ. «ἐκδιώξει».

ἐκθόρημα-ατος (τὸ) μτγν. ἐκπήδημα : Στέφ. π. Χρυσοπ. ἐν Κουμαν.Ἀθησ. ἐν λ.

ἐκθόρνυμαι μτγν. τ. τοῦ ἐκθρῴσκω : Μᾶρκ Αὐρ. 8,51· 2) ἐγείρομαι ἐκ τοῦ ὕπνου: Ἀρετ.Ὀξ.Παθ.2,9.

ἐκθορυβῶ-έω μτγν. ἐμβάλλω εἰς ἀνησυχίαν, εἰς ταραχήν, τρομάζω : Πολυδ.Ι,117 **ἀστραπὴ .. ἐξέπληξε τὰς ψυχάς, ἐξεθορύβησε** κ. παθ. : Ἀρετ.Χρον.Παθ.Ι,5 **ἐκ τῶν ὕπνων ἐκθορυβούμενοι.**

ἐκθορῶ-έω μτγν. ἐκθρώσκω βλ.λ. : Πλούτ.Εὐγεν.19.

ἔκθρα (ἡ) Ἐπιγρ. ἔχθρα βλ.λ.

ἔκθρεψις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ἐκοτρέφειν, ἀνατρέφειν, μεγαλώνειν τινά : Αἰλ.ΦΙ 3,8.

ἐκθρηνῶ μτγν. θρηνῶ μεγαλοφώνως : Λουκ.Ὠκ.113.

ἐκθριαμβεύω γλωσσ. κ. μτγν. κατανικῶ τινα· **2**) μτγν. φέρω εἰς γνῶσιν τοῦ κοινοῦ, διαδίδω· πρβλ. ἐκθριαμβίζω· Βασ.π.Θησ.Στεφ.ἐν λ.

ἐκθριαμβίζω πάπ. ζωηρῶς ἀνακοινῶ **τι, διαφημίζω.**

ἔκθροιβος κ. **ἔκθιβος** βλ.λ.

ἐκθρομβῶ-όω μτγν. καθαρίζω ἀπὸ τοὺς θρόμβους : Ὀρειβ.45,2,10, Παῦλ.Αἰγ.6,60 **ἐκθ- ἕλκος.**

ἐκθρόμβωσις-εως (ἡ) μτγν. ἡ πῆξις : Διοσκ. Ι,128,7 **ἐκ- αἵματος·** ‖ εἰδ. ἡ θρόμβωσις, ἡ πῆξις τοῦ γάλακτος : Γαλ.14,142.

ἐκθρονίζω νεώτ. κ. δημ., μτχ. παθ. παρακ. **ἐκ(τε)θρονισμένος** καταβιβάζω, ἐκδιώκω ἡγεμόνα, πατριάρχην κττ. ἐκ τοῦ θρόνου, ἀφαιρῶν ἀπ' αὐτοῦ τὴν ἐξουσίαν : **ὁ πόλεμος ἐξεθρόνισε πολλοὺς βασιλεῖς, - ὁ πατριάρχης ἐξεθρονίσθη.**

ἐκθρόνισις-εως (ἡ) νεώτ. κ. **ἐκθρονισμός** ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκθρονίζειν βλ.λ., ἡ ἐκ τοῦ θρόνου ἀπομάκρυνσις : **ἡ ἐκθρόνισις τοῦ Ὄθωνος.**

ἐκθρονισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἐκθρόνισις βλ.λ.

ἐκθροῶ-έω μτγν. κ. μσν., παθ. ἀόρ. **ἐξεθροήθην** ἀνακοινῶ φωνάζων θορυβωδῶς, διαφημίζω· Πολυδ.6,207 « **ἐκβοῆσαι, ἐκθρυλῆσαι, ἐκθροῆσαι** »· **2**) ἐκπτοῶ, ἐκφοβῶ : Νικήτ.Εὐγ.5,137 **τὴν τάλαιναν ἐκτὸς καρδίαν βοὴ νεοττῶν ἐκθροεῖ·** ‖ παθ. ἀναπηδῶ ἔντρομος : Γαλ.16,221 **ἐκθροεῖσθαι τῶν ὕπνων αὐτούς.**

ἐκθρυλῶ-έω, μτχ. παθ. παρακ. **ἐκτεθρυλημένος** ἐκβοῶ, κοινολογῶ, διαθρυλῶ· Πολυδ.6,206 « **πολυθρύλητον, ἐκτεθρυλημένον** ».

ἐκθρύπτω μσν. συντρίβω, κατατρίβω : Πρόδρ. 274,18 **ἡ κῦμα τοῖς κάχληξιν ἐξέθρυψέ σε.**

ἐκθρώσκω, μέλλ. **ἐκθοροῦμαι,** ἀόρ. **ἐξέθορον** τινάσσομαι ἢ πηδῶ ἔξω, ἐκπηδῶ, πετιέμαι ἔξω, μετὰ γεν. : Ἰλ.Η 182 **ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης,** Αἰσχ.Πέρσ.457 **ὁπλοισι ναῶν ἐξέθρωσκον·** ‖ μτγν. σπαν. μετ' αἰτ. : ΑΠ 9,371 **δίκτυον ἐκθρώσκοντα πολύπλοκον ἄρτι λαγωόν·** **2**) ἀπολ. ἐξορμῶ : Ἰλ.Φ 539 **Ἀπόλλων ἀντίος ἐξέθορε·** **3**) μτφ. ἐπὶ τῆς καρδίας, πάλλω σφοδρῶς, κτυπῶ δυνατά : Ἰλ.Κ 95 **κραδίη δέ μοι ἔξω | στηθέων ἐκθρώσκει·** **4**) φεύγω ταχέως, τάχιστα ἔκ τινος : Σοφ.ΟΚ 234 **σὺ δὲ .. ἐμᾶς χθονὸς ἔκθορε·** **5**) μτγν. ἐκπηδῶ, ἐγείρομαι ἀπὸ τοῦ ὕπνου, ξυπνῶ : Λουκ.Ἐνάλ.Δ 2,3 **ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, .. ὃς οὐκ ἐξέθορες μεταξὺ τυφλούμενος·** **6**) ἐπὶ βρέφους, ἐξέρχομαι ἐκ τῆς γαστρός, γεννῶμαι : Ὑμν.Ἀπόλλ.119, Φιλόστρ.Νεώτ.Εἰκ.Ι,14 **τῆς μὲν μητρὸς ἐκθρώσκει, ῥαγείσης τὴν γαστέρα.**

ἐκθυελλῶ-όω φέρω, παρασύρω μακρὰν βιαίως ὡς διὰ θυέλλης : Μοσχίων Ὑπ.1.

ἐκθύζω δ.τ. τοῦ ἐκθύω (2) βλ.λ.· Ἡσ. « **ἐκθύζει,** ἐκζεῖ, ἐξεμεῖ ».

ἔκθυμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. ἱλαστήριος θυσία : Ἀριστλ.Ἀθ.54,6 **ἱεροποιοὺς δέκα, τοὺς ἐπὶ τὰ ἐκθύματα·** **2**) κ. νεώτ. ἐξάνθημα τοῦ δέρματος : Ἱππ.Ἐπιδ.3,7 **ἐκ- μεγάλα·** ‖ νεώτ. ἰατρ. φλυκταινοελκωτικὴ πυοδερμῖτις καταλείπουσα μετὰ τὴν ἀποθεραπείαν της βαθύχρουν οὐλήν.

ἐκθυμαίνω μτγν., μέλλ. **ἐκθυμανῶ,** ἀόρ. **ἐξεθύμηνα,** ἐξοργίζομαι, θυμώνω πολὺ πολύ, ἐξαγριοῦμαι : Ἀντωνῖν.Λιβ.7,4 **αὗται** (αἱ ἵπποι) **εἰργόμεναι τροφῆς ἐξεθύμηναν.**

ἐκθύμενος Ἡσ. « τοχύς »· **2**) αὐτ. « λῶμα, κόμβος » (πιθ. ἐκθύμενον).

ἐκθύμησις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἐπιθυμία : Γρηγ.Νύσσ. Ι,554Α **ὁ τὰς ἐκθυμήσεις τῶν ἀνθρώπων βλέπων.**

ἐκθυμία (ἡ) μτγν. κ. μσν. ζῆλος, ζέσις, προθυμία, ὁρμὴ πρός τι : Πολύβ.3,115,6 **αἱ δὲ τῶν Ῥωμαίων σπεῖραι κατὰ τὴν ἐκθυμίαν ἑπόμεναι τούτοις διέκοψαν ῥᾳδίως τὴν τῶν ὑπεναντίων τάξιν.**

ἐκθυμίασις-εως (ἡ) μτγν. ἡ μεταβολὴ εἰς θυμίαμα, εἰς ἀτμόν, ἡ ἀτμώδης διάχυσις : Μαρκελλῖν. Ἰατρ.Σφυγμ.59 **ἐκ- θερμοῦ.**

ἐκθυμιῶ-άω καίω ὡς θυμίαμα : Εὐρ.Ἴων 1174 **κἀξεθυμία | σμύρνης ἱδρῶτα·** **2**) μετατρέπω εἰς καπνόν, εἰς ἀτμόν, ἐξατμίζω : Ἡράκλειτ Ἐπιστ.6,4, Στράβ.15,1,22 **τὸ δὲ περιττὸν ἐκθυμιώντων** (τῶν ἡλίων)· κ. παθ. : Ἀριστλ.Μετ.388a,8.

ἔκθυμος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μετὰ μανίας ἢ εὐψυχίας γινόμενος, ὁ σφοδρός : Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.5,38 **τῆς τειχομαχίας ἐκθυμοτάτης γενομένης·** **2**) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐκ ζωηρᾶς προθυμίας προερχόμενος, ὁ μετὰ προθυμίας γινόμενος, ὁ ἐνθέρμως, ὁλοψύχως πρόθυμος : Πλούτ.Αἰμ.12 **φίλων ἐκθύμοις ὑπηρεσίαις, - ἔκθυμος ὑποστήριξις - ἀποδοχή.**

ἐκθυμῶ-όω μσν. ἐξοργίζω, ἐξαγριώνω : Εὐστ. Πον.72,40 **μὴ πάλιν ἐκθυμώσωμεν αὐτάν.**

ἐκθύμως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. σφοδρῶς, ἐνθέρμως, ἐμπαθῶς : Διογ.Οἰν.15, Λουκ.ΖΤραγ.16 **ἐκθύμως πάνυ ἐρίζοντας·** ‖ ὁρμητικῶς, ἀνδρείως, γενναίως : Πολύβ.2,67,7 **ἐκθύμως ὥρμησε .. ἐπὶ τοὺς ὑπεναντίους,** Διον.Ἁλ.Ῥωμ.2,54 **ἐκθύμως ἀγωνιζόμενοι·** **2**) πάπ. κ. νεώτ. ἐγκαρδίως, ὁλοψύχως : Πάπ. **ἀσπάζομαι ἐκθύμως τὴν ὑμετέραν διάθεσιν,** Παπαδ.Χριστ.Διηγ.58 **θὰ ὑποστηρίξῃ ἐκθύμως τὴν ὑποψηφιότητά σου.**

ἐκθυρίζω μσν. ἀπομακρύνομαι ἐκ τοῦ οἴκου, ξεπορτίζω : Εὐστ.Ἰλ.1020,13 **μὴ εἰδότα θύραν ὅπερ ἡ κοινὴ γλῶσσα ἐκθυρίζειν φησίν.**

ἐκθυσία (ἡ) μτγν. κ. Ἐπιγρ. **ἐχθυσία** ἐξιλαστική, ἐξιλεωτικὴ θυσία, τελετή, ἐξιλέωσις, ὅ. ἔκθεσις βλ.λ.(1) : Βέττ.Βάλ.183,26, Ζώσ.2,1,6 **εἰκότως δι' ἐκθυσιῶν ὁ Οὐαλέσιος τὸ θεῖον ἐξιλεοῦτο.**

ἐκθυσιάζω μτγν. θυσιάζω, προσφέρω θυσίαν ἐξιλεωτικήν : Χρησμ.Σιβ.5,618 **ἀρνῶν ἠδ' οἴων μόσχων τ' ἀγέλας ἐριμύκων ἐκθυσιάζοντες.**

ἐκθύσιμος-ον μτγν. ὁ χρῄζων ἐξιλασμοῦ : Πλούτ.Ἠθ.518Β **ἐκθύσιμα καὶ μιαρὰ διηγήματα.**

ἔκθυσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἐξιλαστική, ἐξιλεωτικὴ θυσία, τελετή, ἡ ἐξιλέωσις· πρβλ. ἐκθύω (1) : Πλούτ.Μαρκελλ.28 **περὶ τὰς ἐκθύσεις καὶ ἀποτροπὰς δυσιεροῦντες οἱ μάντεις,** Σχόλ.Σοφ.ΟΚ 477 **καὶ γὰρ δὴ καὶ τὰς ἐκθύσεις πρὸς ἥλιον ἐποιοῦντο·** **2**) μτγν. ἡ διὰ θυσιῶν ἀποτροπή : Ἰάμβλ.Μυστ.9,3 **ἔκθεσις τῶν εἱμαρμένων·** **3**) ἡ ἐξόρμησις, ἡ ἔξοδος· ‖ κ. νεώτ. εἰδ. ἰατρ. ἡ ἐμφάνισις ἐξανθημάτων ἐπὶ τοῦ δέρματος· πρβλ. ἐκθύω (2) : Ἱππ.Κωακ.168 **κεφαλαλγίην .. λύει καὶ ἑλκέων ἔκθυσις·** ‖ νεώτ. πᾶσα ἐμφάνισις παθολογικῶν ἀλλοιώσεων ἐπὶ τοῦ δέρματος, ἀλλ' ἰδίως τὸ ἐξάνθημα τοῦ δέρματος.

ἐκθυτικός-ή-όν Ἡσ. ὁ ἐκθύσιμος βλ.λ.

ἐκθύω (1) κ. μσν., μέσ. ἀόρ. **ἐξεθυσάμην,** προσφέρω ὡς θυσίαν, ἰδίως σφάζω πρὸς θυσίαν ἐξιλεωτικήν : Σοφ.Ἠλ.572 **ὡς πατὴρ ἀντίσταθμον | τοῦ θηρὸς ἐκθύσειε τὴν αὑτοῦ κόρην·** **2**) γεν. καταστρέφω ὁλοσχερῶς, ἀφανίζω : Εὐρ.Ὀρ.191 **ἐξέθυσεν Φοῖβος ἡμᾶς | μέλεον ἀπόφονον αἷμα δοὺς | πατροφόνου ματρός·** **3**) τὸ μέσ. μετ' αἰτ. πράγμ. ἐξιλεοῦμαί τι, ἐξαγνίζω : Ἡρ.6,91 **τὸ ἐκθύσασθαι** (ἐνν. ἄγος) **οὐκ οἷοί τε ἐγίνοντο ἐπιμηχανεόμενοι·** **4**) τὸ μέσ. μετ' αἰτ. προσ. ἐξιλεώνω τινά, καταπραΰνω, ἐξευμενίζω : Εὐρ.ἀπ. 904,12 **τίνα δεῖ μακάρων ἐκθυσαμένους | εὑρεῖν**

μόχθων ἀνάπαυλαν· **5)** τό μέσ. ἀπολ. προσφέρω ἐξιλεωτικὴν θυσίαν, ἱλασμόν : Θεόφρ.5,9,8, Πλούτ.'Αλέξ.50 **ἐκέλευσεν ἐκθύσασθαι κατὰ τάχος ὑπὲρ τοῦ Κλείτου,** Στράβ.6,2,11 **ἐκθύσασθαι.. τοῖς τε καταχθονίοις θεοῖς καὶ τοῖς θαλαττίοις·** **6)** μτγν. τὸ μέσ. ἀποτρέπω κακόν τι διὰ θυσίας : Μάξ.Τύρ.38,3 **τὴν 'Αθηναίων πόλιν κακουμένην λοιμῷ καὶ στάσει διεσώσατο ἐκθυσάμενος,** 'Ιάμβλ.Μυστ.9,3 **ἐκ- τὰ εἱμαρμένα.**

ἐκθύω (2), ἀόρ. **ἐξέθυσα** ἐξέρχομαι, ἀναφαίνομαι, ἐπὶ ἐξανθημάτων ἕνεκα πυρετοῦ κτλ. : 'Ιππ.'Υγρ.6 **τὸ ψυχρὸν ὠφελέει τὰ ἐρυθρά, οἷα ἄλλῃ καὶ ἄλλῃ ἐκθύει·** **2)** 'Ησ. « ἐκθύωσιν· ἐκπίπτωσιν, ἐκζέωσιν »· **3)** αὐτ. « ἐκθύσαι· ἐξεμέσαι »· **4)** αὐτ. « ἐκθύσῃς· ἐκφυσήσῃς, ἐκπνεύσῃς ».

ἐκθώπευμα-ατος (τὸ) μσν. θωπεία, κολακεία.

ἐκθωπεύω μτγν., ἀόρ. **ἐξεθώπευσα,** κολακεύω, χαϊδεύω, καλοπιάνω, ὅ. ἐκθώπτω βλ.λ. : Δίων Κ 49,31 **πολλὰ μὲν ἐξεθώπευσεν αὐτόν, πολλὰ δὲ καὶ καθυπέσχετο αὐτῷ** (δ.γρ. ἐθώπευσεν).

ἐκθώπτω, ἀόρ. **ἐξέθωψα,** διὰ θωπείας, κολακείας κτῶμαι τὴν ἀγάπην, κερδίζω τὴν εὔνοιάν τινος, ὅ. ἐκθωπεύω· 'Ησ. « ἐξέθωψεν, ἐξεθώπευσεν » : Σοφ.ἀπ.857 **ἔπεισας, ἐξέθωψας.**

ἐκκαγχάζω μτγν. κ. **ἐκκακχάζω** κ. σχόλ. **ἐκκαχάζω** ἐκρήγνυμαι εἰς ἠχηρὸν γέλωτα, καγχάζω λίαν : Ξεν.Συμπ.1,16 **Κριτόβουλος δὲ καὶ ἐξεκάγχασεν ἐπὶ τῷ οἰκτισμῷ αὐτοῦ,** 'Αριστλ.ΗΝικ. 1150b,11 **ἀθρόον ἐκκαγχάζουσιν.**

ἐκκαθαίρω, ἀόρ. **ἐξεκάθηρα** κ. ἀττ. **ἐξεκάθᾱρα,** παθ. ἀόρ. **ἐξεκαθάρθην,** μτχ. παθ. παρακ. **ἐκκεκαθαρμένος,** ἐκκαθαρίζω, καθαρίζω ἐντελῶς : 'Ιλ.Β 153 **οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρον,** 'Ηρ.2,86 **ἐκκαθήραντες δὲ αὐτὴν** (τὴν κοιλίην), Ξεν.'Αν.1,2,16 **τάς ἀσπίδας ἐκκεκαθαρμένας** (δ.γρ. ἐκκεκαλυμμένας)· **2)** μετ' αἰτ. κ. γεν. ἀπαλλάττω τινά τινος : Αἰσχ.'Ικ.264 **χθόνα | τήνδ' ἐκκαθαίρει κνωδάλων·** κ. παθ. : Συνέσ.'Επ.121 **πονηρίας ἐκκαθαρθῆναι τὴν πόλιν·** || ὁμ. σημ. κ. ἀναφ. πρός πρόσ.: Πλάτ.Εὐθφρ.3Α **καὶ δὴ καὶ Μέλητος ἴσως πρῶτον μὲν ἡμᾶς ἐκκαθαίρει·** || κ. ἄνευ γεν. καθαρίζω ἀπὸ ξένου ἢ ἀποβλήτου πράγματος : Πλάτ. Πολ.361D **ἑκάτερον, ὥσπερ ἀνδριάντα, εἰς τὴν κρίσιν ἐκκαθαίρεις τοῖν ἀνδροῖν** (μτφ. ἐκ τῆς ἐργασίας γλύπτου τελειοποιοῦντος ἀνδριάντα)· **3)** μτγν. εἰδ. φρ. **ἐκκαθαίρω λογισμόν** ἐκκαθαρίζω λογαριασμόν : Πλούτ. Ηθ.64F **οὕτω δὴ καὶ ὁ κόλαξ.. καὶ περὶ λύσιν πόρνης ἀκριβὴς καὶ πότου δαπάνης ἐκκαθᾶραι λογισμὸν οὐκ ἀμελής·** || δθ. ἀναφορ. πρὸς δάνεια, τακτοποιῶ, ἐξοφλῶ: Βασ.3,479Α **καὶ πρὶν ἐκκαθᾶραι τὰ πρῶτα δεύτερον ἐπεισάγοντες δάνεισμα·** **4)** καθιστῶ τινα καθαρὸν ψυχικῶς, ἁγνόν, ἐξαγνίζω : Μηναῖ.1,3 'Ωδ.5 **ἐρχομένῳ Χριστῷ ὑπαντήσωμεν 'Ιορδάνου τοῖς ῥείθροις ἐκκαθᾶραι ἡμᾶς·** κ. παθ. : Ξεν.Συμπ.1,4 **ἀνδράσιν ἐκκεκαθαρμένοις τάς ψυχάς·** **5)** μετ' αἰτ. δηλούσης τὸ ἐκβαλλόμενον πρόσ. ἢ πρᾶγμ., ἐκβάλλω· πρβλ. ξεκαθαρίζω : 'Αριστλ.ΖΙ 625b,34 **τὰ δὲ γινόμενα θηρία ἐν τοῖς σμήνεσι.. αἱ μὲν χρησταὶ μέλιτται ἐκκαθαίρουσιν,** ΑΠλ.4,92,7 **ἐκ- κόπρον·** || κ. μετ' ἐμπροθ. διορ. (**ἔκ τινος**) : Δείν. 2,5 **ἐκ- τὴν δωροδοκίαν ἐκ τῆς πόλεως.**

ἐκκαθαρίζω μτγν., μσν. κ. νεώτ., ἀττ. μέλλ. ἐκκαθαριῶ, δημ. **ξεκαθαρίζω,** παθ. ἀόρ. **ἐξεκαθαρίσθην,** νεώτ. μτχ. παθ. παρακ. **ἐκκαθαρισμένος** ἐκκαθαίρω : ΠΔΔευτ.32,43 **καὶ ἐκκαθαριεῖ κύριος τὴν γῆν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ·** **2)** νεώτ. κ. μετ' αἰτ. τοῦ ἐκβαλλομένου ἀντικειμένου, ἐκβάλλω : **ἐκκαθαρίζω τοὺς ῥύπους·** **3)** ὁμ.νεώτ. ἀπαλλάσσω κάτι ἀπὸ ἐνυπάρχοντος περιττοῦ ἢ ἀχρήστου : **ἐκκαθαρίζω τὸ γραφεῖον - τὴν βιβλιοθήκην·** || εἰδ. ἐπὶ ὑπηρεσιῶν, κλάδων, ὀργανώσεων κτλ., ἀπαλλάσσω ταύτας ἀπὸ τῶν ὑπηρετούντων ἀνικάνων, περιττῶν ἢ ἐχθρικῶν : **ἐκκαθαρίζω τὸν δικαστικὸν κλάδον - τὴν ἐκπαίδευσιν - τὸ στράτευμα·** **4)** νεώτ. εἰδ. φρ. **ἐκκαθαρίζω λογαριασμόν** τακτοποιῶ λογαριασμόν, ἐκτελῶν τὰς σχετικὰς πράξεις, εὑρίσκω τὸ ἀπομένον πιστωτικὸν ἢ χρεωστικὸν ὑπόλοιπον· **5)** νεώτ. εἰδ. φρ. **ἐκκαθαρίζω ὑπόθεσιν** ἄγω εἰς πέρας ἢ ἀποσαφηνίζω ὑπόθεσιν· || κ. ἀμτβ. : **τὸ ζήτημα ἐξεκαθάρισεν·** || εἰδ. φρ. **ἐξεκαθάρισεν** ἢ **ἐξεκαθαρίσθη ὅτι..** = προέκυψε συμπέρασμα ἀσφαλὲς ὅτι.. : **ἐξεκαθάρισεν** (ἢ **ἐξεκαθαρίσθη**) **ὅτι ὀφείλονται πολλὰ ἀκόμη.**

ἐκκαθάρισις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. **-η** ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκκαθαρίζειν, ἡ ἐκκαθάρισις, τὸ ξεκαθάρισμα· || εἰδ. στρατ. ἡ ὑπὸ εἰδικῶν στρατ. τμημάτων ἐξουδετέρωσις τῶν ἐντὸς καταληφθείσης ὑπὸ τοῦ πεζικοῦ ἐχθρικῆς τοποθεσίας κέντρων, ὁρμητηρίων, κρησφυγέτων ἀντιστάσεως τοῦ ἐχθροῦ· **2)** κ. δημ. ἡ ὁμαδικὴ ἐκβολὴ ἀπό τινος ὑπηρεσίας, ὀργανώσεως κτλ. τῶν θεωρουμένων ὡς ἀνικάνων, περιττῶν ἢ ἐχθρικῶν : **ἐκκαθάρισις τοῦ δικαστικοῦ κλάδου - τοῦ στρατοῦ·** **3)** ὁ ἀκριβὴς καὶ τελειωτικὸς καθορισμός τινος : **ἐκκαθάρισις ἐξόδων - τελῶν·** **4)** κ. δημ. λογιστ. **ἐκκαθάρισις λογαριασμοῦ** ἢ ἁπλῶς **ἐκκαθάρισις** ὁ καθορισμὸς τοῦ χρεωστικοῦ ἢ πιστωτικοῦ ὑπολοίπου προσωπικοῦ λογαριασμοῦ· || συνεκδ. τὸ ἀποστελλόμενον εἰς τὸν κύριον πωληθέντος ἐμπορεύματος ἀντίγραφον λογαριασμοῦ· **5)** κ. δημ. ἡ μετὰ τὴν διάλυσιν ἐμπορικοῦ ἢ βιομηχανικοῦ οἴκου γινομένη ἰδιωτικῶς ἢ δικαστικῶς ἐξακρίβωσις καὶ ἀποτίμησις τοῦ ἐνεργητικοῦ καὶ τοῦ παθητικοῦ βλ.λς ἐν εἰδ. σημ. πρὸς διανομὴν μεταξὺ τῶν δικαιουμένων κατὰ τὸ ἀναλογοῦν ποσοστόν· || ὁμ. ἐπὶ πτωχεύσεως, ἡ διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένης διαδικασίας ἐκποίησις τοῦ ἐνεργητικοῦ τοῦ πτωχεύσαντος (ἐμπόρου ἢ ἑταιρείας) καὶ διανομὴ τοῦ προκύψαντος ἐκ τῆς ἐκποιήσεως ποσοῦ εἰς τοὺς πιστωτὰς κατὰ τὸ ἀναλογοῦν εἰς ἕκαστον ποσοστόν· || ὁμ. ἐπὶ κληρονομικῆς περιουσίας, ἡ ἐκποίησις ἢ καὶ μόνον ἀποτίμησις τῆς περιουσίας δικαστικῶς ἢ ἐξωδίκως πρὸς διανομὴν εἰς τοὺς κληρονόμους· **6)** εἰδ. κ. δημ. ἡ ἐκτέλεσις τῶν συμβάσεων τῶν χρηματιστηριακῶν ἀγοραπωλησιῶν, γινομένη συνήθ. εἰς τακτὰς ἡμέρας· || συνεκδ. κ. ἡ ἡμέρα τῆς τοιαύτης ἐκκαθαρίσεως.

ἐκκαθαριστής (ὁ) νεώτ. κ. δημ., θηλ. **ἐκκαθαρίστρια** ὁ ἐκκαθαρίζων, ὁ ἐνεργῶν ἐκκαθάρισιν βλ.λ.4 κ.5) τῶν λογαριασμῶν ἑταιρείας, καταστήματος κτλ.· **2)** στρατ. πεζὸς στρατιώτης ἀποτελῶν μέλος εἰδικοῦ ἀποσπάσματος ἐνεργοῦντος τὴν ἐκκαθάρισιν βλ.λ.1) κατοληφθείσης ἐχθρικῆς τοποθεσίας : **ἀπόσπασμα ἐκκαθαριστῶν·** **3)** οἰνολ. εἰδικὴ συσκευὴ πρὸς ἀφαίρεσιν ἐκ τοῦ γλεύκους τῆς ἀκαθάρτου τρυγίας, παρασυρομένης κατὰ τὴν κατάθλιψιν τῶν σταφυλῶν.

ἐκκαθαριστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἐκκαθάρισιν, ὁ πρὸς ἐκκαθάρισιν γινόμενος ἢ συντελῶν : **ἐκκαθαριστικὴ ἐπιτροπή·** ἐπίρρ. -ῶς.

ἐκκαθαρίστρια (ἡ) νεώτ. κ. δημ. θηλ. τοῦ **ἐκκαθαριστὴς** βλ.λ.1).

ἐκκάθαρσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐντελὴς κάθαρσις, καθαρισμός, ἁγνισμός, ἀφαγνισμός : Μουσών.ἀπ.20,111Η **ἡ ἐκκάθαρσις περὶ τὰ πολυτελῆ πλείων ἐστίν·** **2)** ἀποκάθαρσις, ἐκκαθάρισις, ἐκβολή, ἀφαίρεσις : 'Ιεροκλ.Πλ.14,451Μ **τῇ τῶν λυμαινομένων παθῶν ἐκκαθάρσει·** **3)** 'Επιγρ. καθαρισμός, στίλβωσις : 'Επιγρ. **θυρᾶν ἐκκαθάρσιος.**

ἐκκαθεύδω κοιμοῦμαι ἔξω τῆς κατοικίας μου, τῆς συνήθους διαμονῆς μου : Ξεν.'Ελλ.2,4,24 **ἐξεκάθευδον δὲ καὶ οἱ ἱππεῖς ἐν τῷ 'Ωδείῳ.**

ἐκκαθίζω νεώτ., δημ. **ξεκαθίζω,** ἐπὶ πλοίου, ἐκ-

τελῶ τὰς ἀναγκαίας ἐνεργείας, ἵνα ἐπαναφέρω εἰς πλευστότητα πλοῖον καθίσαν ἐπὶ ὑφάλου ἢ βράχων ἢ ἄμμου.
ἐκκάθισις-εως (ἡ) νεώτ.ναυτ. ἡ ἐπαναφορὰ προσαράξαντος, καθίσαντος πλοίου εἰς πλευστότητα.
ἐκκαίδεκα (οἱ, αἱ, τὰ) κ. μσν. ἄκλιτ. δεκαέξ : Ἡρ.2,13 **ἐπ' ἑκκαίδεκα ἢ πεντεκαίδεκα πήχεας**, Μηναῖ.3,30 Συναξ. **ἐκκαίδεκα χρόνων.**
ἐκκαιδεκάγωνος-ον μτγν. δεκαεξάγωνος : Ἡρων Γεωπ.164.
ἐκκαιδεκαδάκτῦλος-ον μτγν. ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος ἢ ὕψος δεκαὲξ δακτύλων, δεκαεξαδάκτυλος : Ἀθήν.Μηχ.35,1.
ἐκκαιδεκάδωρος-ον ὁ ἔχων μῆκος δεκαὲξ παλαμῶν : Ἰλ.Δ 109 **τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκειν.**
ἐκκαιδεκάεδρον (τὸ) μτγν. στερεὸν ἔχον δώδεκα ἕδρας : ΨΠτολ.60.
ἐκκαιδεκαετηρὶς-ίδος (ἡ) μτγν. περίοδος δεκαὲξ ἐτῶν : Γεμ.8,39.
ἐκκαιδεκαέτης (ὁ) μτγν. ὁ ἔχων ἡλικίαν δεκαὲξ ἐτῶν, δεκαεξαετής : Πλούτ.Ἠθ.754E (δ.γρ. ἐκκαιδεκέτης)· 2) ὁ ἀποτελούμενος ἐκ δεκαὲξ ἐτῶν : ΔίωνΚ 69,8 **ἐκκαιδεκαέτης χρόνος.**
ἐκκαιδεκάκις ἐπίρρ. μτγν. δεκαεξάκις.
ἐκκαιδεκάκωλος-ον σχόλ. ὁ ἐκ δεκαὲξ κώλων ἢ στίχων ἀποτελούμενος : Σχόλ.Ἀριστφ.Εἰρ.382.
ἐκκαιδεκάλῖνος-ον ὁ ἐκ δεκαὲξ λίνων, ἤτοι νημάτων, κλωστῶν ἀποτελούμενος : Ξεν.Κυν.2,5 **τὰ δὲ δίκτυα ἐκκαιδεκάλινα.**
ἐκκαιδεκαπάλαιστος-ον μτγν. ὁ ἔχων μῆκος δεκαὲξ παλαιστῶν, παλαμῶν : Πολυδ.2,157.
ἐκκαιδεκάπαχυς δωρ. τ. τοῦ ἐκκαιδεκάπηχυς βλ.λ. : Ψήφ.Βυζ.π.Δημ.256 **εἰκόνας τρεῖς ἐκκαιδεκαπάχεις.**
ἐκκαιδεκάπεδος-ον Ἐπιγρ. ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος, διάστασιν δεκαὲξ ποδῶν.
ἐκκαιδεκάπηχυς-εος-ους-υ, μτγν. δωρ.-πᾶχυς, ὁ ἔχων ὕψος ἢ μῆκος δεκαὲξ πήχεων : Πολύβ.5,89,6 **ξύλα ἀπὸ ἐκκαιδεκαπήχους ἕως ὀκταπήχους.**
ἐκκαιδεκαπλάσιος-ον μτγν. δεκαεξαπλάσιος : Ἀνδρομ.π.Γαλ.13,913.
ἐκκαιδεκάπους-ποδος-ουν ὁ ἔχων μῆκος δεκαὲξ ποδῶν : Ἀνών. εἰς Θεαίτ.34,31.
ἐκκαιδεκὰς-άδος (ἡ) μτγν. ὁ ἀριθμὸς δεκαέξ.
ἐκκαιδεκάσημος-ον μτγν. ὁ δεκαὲξ μουσικοὺς φθόγγους, διαστήματα σημαίνων ἢ περιέχων : Ἀριστείδ.Κ 1,14 **ἐκ- χρόνος.**
ἐκκαιδεκαστάδιος-ον μτγν. ὁ ἔχων μῆκος δεκαὲξ σταδίων : Στράβ.12,4,7 **ἐκκ- ὁ περίβολος.**
ἐκκαιδεκασυλλαβικὸς-ή-όν ὁ δεκαὲξ συλλαβὰς περιέχων : Ἐπιγρ.άπ.114 **Καλλιμάχου τετράμετρον ἐκκαιδεκασυλλαβικόν.**
ἐκκαιδεκασύλλαβος-ον ὁ ἐκ δεκαὲξ συλλαβῶν ἀποτελούμενος : Ἡφαιστ.10,6 **ἐκκαιδεκασύλλαβον Σαπφικὸν** (ἐνν. μέτρον).
ἐκκαιδεκαταῖος-α-ον σχόλ. ὁ ἔχων ἡλικίαν δέκα ἓξ ἡμερῶν : Σχόλ.Ἀριστφ.Θεσμ.86.
ἐκκαιδεκατάλαντος-ον ὁ ἔχων ἀξίαν δεκαὲξ ταλάντων : Μέν.402,11 **γύναιον ἐκκαιδεκατάλαντον** (ἔχων προῖκα δεκαὲξ ταλάντων).
ἐκκαιδέκατος-η-ον δέκατος ἕκτος : Ἡρ.2,143 **ἐκκαιδέκατον θεὸν ἐποίησαν οἱ ἱρέες τοῦ Διός.**
ἐκκαιδεκέτης (ὁ) μτγν., θηλ. -**ἐτις** κ. ἐν Ἐπιγρ **ἐκκαιδεχέτης** ὁ δεκαεξαετής : Πλούτ.Ἠθ.754E (δ. γρ. ἐκκαιδεκαέτης).
ἐκκαιδεκέτις-ιδος (ἡ) μτγν. τὸ θηλ. τοῦ ἐκκαιδεκέτης, ἡ δεκαεξαέτις : ΑΠ 7,600.
ἐκκαιδεκήρης (ἡ) μτγν. πλοῖον ἔχον δεκαὲξ σειρὰς κωπῶν : Πλούτ.Δημήτρ.20 **καὶ τὰς μὲν ἐκκαιδεκήρεις αὐτοῦ .. ἐθαύμαζον πλεούσας.**
ἐκκαιεβδομηκονταετηρὶς-ίδος (ἡ) κ. νεώτ. περίοδος ἑβδομήκοντα ἓξ **ἐτῶν ἐπινοηθεῖσα. ὑπὸ** τοῦ ἀστρολόγου Καλλίππου : Γέμιν.8,59.
ἐκκαιεικοσάεδρον (τὸ) μτγν. στερεὸν ἔχον εἴκοσιν ἓξ ἕδρας : Πάππ. ἐν Ἀρχιμ.2,536Η.
ἐκκαινῶ-όω πάπ. ἀνακαινίζω, ξεκαινουργεύω, ἐπιδιορθώνω : Πάπ. **ἐκκαινῶν τὴν κάμινον.**
ἐκκαιπεντηκοντάγωνον (τὸ) μτγν. τὸ ἔχον πεντήκοντα ἓξ γωνίας : Πλούτ.Ἠθ.363Α (ἀμφ.).
ἔκκαιρος-ον μτγν. ὁ πεπαλαιωμένος, ἀπηρχαιωμένος : ΑΠ 11,417· 2) ἄκαιρος, ἀνάρμοστος, ἄτοπος : Πάπ. **ἕκαστα ἐπιτελείτωσαν μηδὲν ἔκκαιρον ἐῶντες γείνεσθαι.**
ἐκκαίω κ. νεώτ., ἀττ. **ἐκκάω,** μέλλ. **-καύσω,** ἀόρ. α' **ἐξέκαυσα** κ. μτχ. **ἐκκέαντες** καίω ἐντελῶς, κατακαίω : Ἡρ.7,18 **ἐκκαίειν αὐτοῦ μέλλειν τοὺς ὀφθαλμούς,** Εὐρ.Κύκλ.633 **χρεὼν καυτὸν μοχλὸν λαβόντας ἐκκάειν τὸ φῶς Κύκλωπος·** κ.παθ. :Πλάτ. Γοργ.473C **ἐκτέμνηται καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκαίηται·** 2) ἅπτω, ἀνάπτω, ἀνάβω : Ἡρ.4,134 **ἐκκαύσαντας τὰ πυρά,** Ἀριστφ.Εἰρ.1133 **ἐκκέας τῶν ξύλων ἅττ' ἂν ᾖ δανάτατα·** κ. παθ. : Εὐπ.340 **τὸ πῦρ ἐκκάεται·** 3) μτφ. ἐξάπτω, διεγείρω, ἀνάβω : Πολύβ.3,3,3 **Ῥωμαίοις ἐξέκαυσαν πόλεμον,** Διον. Ἁλ.Ρωμ.7,35 **ἐξέκαυσε τοὺς θυμούς,** Πλούτ.Φάβ.7 **βουλόμενος δὲ μᾶλλον ἐκκαῦσαι τὴν πρὸς αὐτὸν ὀργὴν τῶν Ῥωμαίων·** || δθ. ἐξοργίζω : Ἡρώνδ.4,49 **ἔκ με κάεις·** κ. παθ. : Πλάτ.Πολ.556Α **ἐκκαίεται τὸ κακόν,** ΠΔ Βασ.2,24,1 ὀργὴν ἐκκαῆναι, Ἀλκίφρ.3,67 **ἐξεκαίετο εἰς ἔρωτα·** 4) προκαλῶ τινι, ἐντείνω τὴν περιέργειαν : Λουκ.Ἀλέξ.30 **ἐξέκαιον οὖν τὸν ἄθλιον γέροντα καὶ ἐς μανίαν ἐρρωμένην ἐνέβαλλον,** Πλούτ.Ἀγησ.2· , 5) παρωθῶ, παρακινῶ, προάγω : Θεόφρ.ΦΑἰτ.2,1,3 **ἐκ τὴν βλάστησιν·** 6) περικοίω, καφαλίζω : Ἀριστλ. Πρ.867a, 20 **ἐκκαίων ὁ ἥλιος·** 7) ἐπὶ δίψης, ξηραίνω, στεγνώνω : Λουκ.Διψ.4 **ἐκκαίει τε γὰρ καὶ σήπει καὶ πίμπρασθαι ποιεῖ.**
ἐκκακή Ἡσ. « ὧδε ».
ἐκκακίζω μσν. ἐκκακῶ βλ.λ. : Φιλῆς 1,456.
ἐκκακχάζω μτγν. καγχάζω ἰσχυρῶς, θορυβωδῶς : Φιλόδ.Ὀργ.78,20.
ἐκκακῶ-έω μτγν., μσν. ἀποδειλιῶ, χάνω τὸ θάρρος μου, λιποψυχῶ : ΚΔ Λουκ.18,1 **δεῖν πάντοτε προσεύχεσθαι αὐτοὺς καὶ μὴ ἐκκακεῖν,** Μηναῖ. 1,27 Συναξ. **μὴ ἐκκακεῖν ἐν τοῖς πειρασμοῖς.**
ἐκκαλαμῶ-άω νεώτ. ἐκριζῶ μετὰ τὸν θερισμὸν τὴν καλάμην τῶν σιτηρῶν, ξεκαλαμιάζω.
ἐκκαλαμῶμαι-άομαι μέσ. ἐξάγω διὰ καλάμου, μὲ καλαμίδι, ἁλιεύω, φαρεύω· || δθ. μτφ. προσελκύω, σαγηνεύω : Ἀριστφ.Σφ.609 **καὶ παππίζουσ' ἅμα τῇ γλώττῃ τὸ τριώβολον ἐκκαλαμᾶται.**
ἐκκαλάμωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ μετὰ τὸν θερισμὸν ἐκρίζωσις τῆς καλάμης τῶν σιτηρῶν.
ἐκκαλαμωτὴς (ὁ) νεώτ. γεωργικὸν ἐργαλεῖον πρὸς ἐκκαλάμωσιν βλ.λ.
ἐκκαλάξαι Ἡσ. « **κλῖναι** τὸ ἱστίον ».
ἐκκαλλύνω καθαρίζω καλῶς, παστρεύω : Ἀρρ. Εὐξ.21· πρβλ.Ἡσ. ἐν λ. ἐκκοροῦσι· κ. παθ. : ΕΜ322,18.
ἐκκάλυμμα-ατος (τὸ) μτγν. ἔνδειξις, σημεῖον, τεκμήριον : Πλούτ.Ἠθ.463Α.
ἐκκαλυπτικὸς-ή-όν μτγν. ὁ προσφυὴς εἰς τὸ ἀποκαλύπτειν, ὁ ἐνδεικτικός τινος : Στωϊκ.άπ.2,36,72.
ἐκκαλυπτικῶς ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον ἐνδεικτικόν, ἀποκαλυπτικόν : Σέξτ.Ἐμπ.Πυρρ.2,141.
ἐκκαλύπτω κ. νεώτ., μέλλ. τετελ. **ἐκκεκαλύψομαι** ἀποκαλύπτω, ξεσκεπάζω : Ἡρ.1,112 **ἐκκαλύψας ἀπεδείκνυε τὸ παιδίον·** || μέσ. ἀποκαλύπτω ἐμαυτόν, ξεσκεπάζομαι, ξεσκεπάζω τὸ πρόσωπον : Ὀδ.Κ 179 **ἐκ δὴ καλυψάμενοι παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο θηήσαντ' ἔλαφον·** 2) μτφ. ἀποκαλύπτω, φανερώνω : Εὔην.5 **ὀργὴ νόον ἐξεκάλυψεν·** || δθ. ἐκμυστηρεύομαι : Αἰσχ.Προμ.193

πάντ' ἐκκόλυφον καί γέγων' ἡμῖν λόγον, Φιλόδ. 'Οργ.46W ἐκκάλυπτε μυστικοὺς λόγους· || ἐξηγῶ, ἑρμηνεύω : Εὐρ.ΙΑ 872 ἐκκάλυπτε ἡμῖν οὕστινος λέγεις λόγους· || κ. παθ. κ. μέσ. γίνομαι φανερός, φανεροῦμαι : Μηναῖ.Ι,3 'Εσπερ.'Ωδ.8 Θεοῦ κριμάτων νῦν ἡ ἄβυσσος πιστοῖς ἐκκαλύπτεται· 3) ἀφαιρῶ τὸ προσωπεῖόν τινος, τὸν ξεσκεπάζω, τὸν ξεμασκαρώνω : Αἰσχίν.3,55 ἐκκαλύψειν μέ φησι προσελθὼν καὶ ἄξειν ἐπὶ τὸ βῆμα.

ἐκκάλυψις-εως (ἡ) μτγν. ἀποκάλυψις, φανέρωσις, ξεσκέπασμα : Κλήμ.'Αλ.327.

ἐκκαλῶ-έω κ. νεώτ. καλῶ ἔξω, καλῶ τινα νὰ ἐξέλθῃ : 'Ιλ.Ω 582 δμωὰς δ' ἐκκαλέσας λοῦσαι κέλετ', Εὐρ.Βάκχ.170 Κάδμον ἐκκάλει δόμων, Λυσ. 3,8 ἐκκαλέσας γάρ με ἔνδοθεν· || προκαλῶ διὰ λόγου τινά, φωνάζω : Σοφ.ΟΤ 597 νῦν οἱ σέθεν χρῄζοντες ἐκκαλοῦσί με· || μέσ. καλῶ ἔξω πρὸς ἐμαυτόν : 'Οδ.Ω Ι 'Ερμῆς δὲ ψυχὰς ἐξεκαλεῖτο, Σοφ.Φιλ.1264 τί μ' ἐκκαλεῖσθε; 2) μέσ. προκαλῶ, διεγείρω : Αἰσχ.'Αγ.270 χαρὰ δάκρυον ἐκκαλουμένη, Αἰσχίν.2,3 ὀργὴν ἐκκαλεῖσθαι, Δημ.52· || ἐξωθῶ, προκαλῶ : Πολύβ.Ι,19,2 τῶν ἐναντίων ἐρεθίζειν καὶ πειρᾶσθαι τοὺς ἱππεῖς αὐτῶν ἐκκαλεῖσθαι· 3) μετ' ἀπαρφ. προκαλῶ τινα νὰ πράξῃ τι : Σοφ.Τρ.1206 οἷα μ' ἐκκαλεῖ, πάτερ, φονέα γενέσθαι· || κ. μετ' ἐμπροθ. διορ. : Τίμ.Λοκρ.104Β ἐκκαλεῖν ποτὶ ἔργα· || ὁμ. παθ. ὑπερσ. ἐν μέσ. σημ. : Πολύβ.4,57,4 καὶ διαβαίνων . . ἐξεκέκλητο πρὸς τὴν πρᾶξιν αὐτούς· || ὁμ. προκαλοῦμαι εἰς ἢ ἐπί τι : Φιλόδ.'Οργ.52,95W, Φιλόστρ.Σοφ. 2,8,4 ἐκκαλεῖσθαι εἰς ὀργήν· 4) ζητῶ, ἀπαιτῶ : 'Επίκ.'Επιστ.2,36U ὡς τὰ φαινόμενα ἐκκαλεῖται· 5) παθ. ἐπὶ θεοτήτων, ἐπικαλοῦμαι : Πλούτ.'Ηθ. 278F· 6) μέσ. ἐπικαλοῦμαι ἐναντίον τινός, μετ' ἐμπροθ. διορ. [ἐπί τινα] : Πλούτ.178F ἐκκαλεῖσθαι κρίσιν ἐπί τινα· 7) ἀναφέρω : Πλούτ.'Ηθ. 493Β ἐκ- προβλήματα ἐπὶ τῶν ἀλόγων φύσιν· 8) νεώτ. νομ. ποιῶ ἔκκλησιν, ἔφεσιν, ἐφεσιβάλλω.

ἐκκαμίνευσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐν καμίνῳ θέρμανσις διαφόρων ὀρυκτῶν, πρὸς ἀπόληψιν καμινευμάτων στερεῶν ὑγρῶν ἢ ἀερίων.

ἐκκαμινευτής (ὁ) νεώτ ὁ ἐνεργῶν ἐκκαμίνευσιν βλ.λ. ἐργάτης.

ἐκκαμινεύω νεώτ. ἐκτελῶ ἐκκαμίνευσιν βλ.λ.

ἐκκάμνω ἀποκάμνω, καταπονοῦμαι, ἀπαυδῶ, ξεκαμώνομαι : Θουκ.2,51 καὶ οἱ οἰκεῖοι ἐξέκαμνον ὑπὸ τοῦ πολλοῦ κακοῦ νικώμενοι, Πλούτ.Σόλ.8 πολεμοῦντες ἐξέκαμον· || ὁμ. κ. μτφ. : Μάξ. Τύρ.29,2 ἐξέκαμεν ἡ ἀρετή τισι· 2) καθίσταμαι ἀκατάλληλος, γίνομαι ἄχρηστος : Πλούτ.Κάτ.Πρ. 24 ἐξέκαμεν ὑπὸ γήρως πρὸς τὰ δημόσια, αὐτ. Κοῖσ.37 (παροιμ.) καὶ σίδηρος ἐξέκαμε πληγαῖς [καὶ ὁ σίδηρος ἀμβλύνεται διὰ τῶν κτυπημάτων].

ἐκκάμπησις (ἡ) νεώτ. γεωπ. ἡ διὰ τοῦ ἐργαλείου ἐκκαμπητοῦ καταστροφὴ τῶν ἐπὶ δένδρων φωλεῶν τῶν καμπῶν, τὸ ξεκάμπιασμα.

ἐκκαμπητής (ὁ) νεώτ. εἰδικὸν ἐργαλεῖον, εἶδος ψαλίδος πρὸς ἐκκάμπησιν βλ.λ.

ἐκκᾰνάσσω ἐκπίνω, κενῶ πίνων, ἀδειάζω : Εὐπ. 282 τήνδ' . . ἐκκανάξει [ἐνν. κύλικα].

ἐκκᾰπηλεύω μτγν. πωλῶ μακράν· συνήθ. παθ. : Φιλόστρ.'Απολλ.Ι,15 ἐκκαπηλεύεσθαι τῆς χώρας· 2) νοθεύω· 'Ησ. « ἐκκαπηλεύειν· δολοῦν ».

ἐκκαπνίζομαι μτγν. ἐξατμίζομαι, ἐξαφανίζομαι ὡς καπνός : 'Ολυμπ.'Αλχ.73Β.

ἐκκαπνίζω νεώτ. καθαρίζω τὰς ἐσωτερικὰς ἐπιφανείας τῆς καπνοδόχου τοῦ πλοίου ἢ τοῦ φλογοθαλάμου ἐκ τῆς αἰθάλης, ξεκαπνίζω.

ἐκκαρδία μτγν. ἄνοια, ἀφροσύνη : 'Επιφάν.Ι,325Α.

ἐκκαρδιῶ-όω μτγν. ἀφαιρῶ, ἀποσπῶ τὴν καρδίαν ἀπό τινος : 'Αλέξ.Τραλλ.Ι,15.

ἐκκαρπεύομαι πάπ. ἐκκαρποῦμαι βλ.λ.

ἐκκάρπησις-εως (ἡ) ἡ αὔξησις τῆς φυῆς, τῆς φύτρας εἰς καρπόν : Γαλ.6,655.

ἐκκαρπίζομαι μέσ. παράγω, φέρω ὡς καρπόν : Αἰσχ.'Επτ.601 ἄτης ἄρουρα θάνατον ἐκκαρπίζεται· 2) ἐσοδεύω, καρποῦμαι, ἀπολαύω : Πάπ. ἐκκαρπίζομαι τὰ ἐκ τῆς γῆς γενήματα· 3) ἐπὶ καλλιεργουμένης γῆς, ἐξαντλοῦμαι, καθίσταμαι πενιχρὸς εἰς ἀπόδοσιν, ἄγονος : Θεόφρ. ΦΑἰτ.4,8,3 τάχιστα ἐκκαρπίζεται τὰ ἐδάφη.

ἐκκαρποῦμαι-όομαι συνάζω καρπούς, ἀπολαύω καρπῶν ἔκ τινος, κ. μτφ. : Εὐρ.'Ιων 815 ἄλλης γυναικὸς παῖδας ἐκκαρπούμενος, Δίων Κ 37,56 ἐκ- φιλίαν· || ἀπολαύω τῶν καρπῶν πράγματός τινος : Θουκ.5,28 ἀμφοτέροις ἔνσπονδοι ὄντες ἐκκαρπωσάμενοι· 2) ἐξαντλῶ : Δημ.700 ἵνα τῶν πολὺν χρόνον ὑμᾶς τινὲς ἐκκεκαρπωμένων καὶ πολλὰ τῶν ὑμετέρων διηρπακότων.

ἐκκαρπῶ-έω παράγω σπόρον : 'Ιππ.'Αρθρ.8.

ἐκκαρτερῶ-έω μσν. ὑπομένω : Νικ.Εὐγεν.4,250.

ἐκκᾰρῡκεύω παρασκευάζω ἔδεσμά τι μετὰ καρύκης, τὸ κάμνω μὲ σάλτσα· 'Ησ. « ἐξεκαρυκεύθη, ὠψοποιήθη καὶ συνεκόπη· καρύκη γὰρ ἔδεσμα ἐκ πολλῶν συγκείμενον ».

ἐκκαταπάλλομαι ἐπ. μ. ἐν ἀόρ. β' ἐκκατέπαλτο, πηδῶ πρὸς τὰ κάτω : 'Ιλ.Τ 351.

ἐκκατᾰράσσω μτγν. ζημιῶ, βλάπτω πλήρως, παθ. : 'Αλέξ.'Αφρ.Πρ.Ι,96.

ἐκκατεῖδον ἀόρ. τοῦ ἀχρ. ἐνεστ. ἐκκαθορῶ, βλέπω πρὸς τὰ κάτω ἔκ τινος μέρους : 'Ιλ. Δ508 Περγάμου ἐκκατιδών, Κόϊντ.8,430.

ἐκκατέπαλτο ποι.ἀόρ.β' τοῦ ἐκκαταπάλλομαι βλ.λ.

ἐκκαύλημα-ατος (τό) μτγν. ἐπὶ φυτῶν, ἡ αὔξησις τοῦ καυλοῦ : Γαλ.19,153.

ἐκκαύλησις-εως (ἡ) ἐπὶ φυτῶν, ὁ σχηματισμὸς καυλοῦ : Θεόφρ.ΦΑἰτ.4,3,5.

ἐκκαυλίζω ἀνασπῶ, ἀποσπῶ, ξερριζώνω τὸν καυλόν· || κ. μτφ. : 'Αριστφ.'Ιππ.825 τοὺς καυλοὺς τῶν εὐθυνῶν ἐκκαυλίζων.

ἐκκαυλῶ-έω ἐπὶ φυτῶν, ἀναπτύσσομαι εἰς καυλόν : 'Αριστλ.Πρ.924b,27· 2) ἀναπτύσσω, σχηματίζω καυλόν, στέλεχος : Θεόφρ.ΦΙ Ι,2,2, αὐτ. ΦΑἰτ.4,3,5· 3) 'Ησ. « ἐκκαυλῆσαι· ἐπιδοῦναι».

ἔκκαυμα-ατος (τό) (ἐκκαίω) κ. νεώτ. πᾶν εἶδος φρυγάνου ἢ ξύλου ποιοῦντος φλόγα, προσάναμμα : Σοφ.ἀπ.225, Διόδ.Σ2,49 καὶ κριβάνων ὑπάρχειν ἐκκαύματα· 2) νεώτ. στρατ. ὕλη χημικὴ λίαν εὔφλεκτος πρὸς μετάδοσιν τῆς φλογὸς εἰς τὴν γέμισιν τοῦ πυροβόλου, ἅ. ἐμπύρευμα· 2) μτγν. πηγὴ θερμότητος : 'Αρετ.'Οξ.Νούσ.2,ΙΙ· 3) μτφ. ἔναυσμα : Εὐρ.ἀπ.1031 ἐ- τόλμης.

ἐκκαυματίζω νεώτ. θέτω ἔκκαυμα βλ.λ.1) εἰς πυροβόλον ὅπλον.

ἐκκαυμάτισις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἐκκαυματίζειν βλ.λ.

ἐκκαυματοθήκη (ἡ) νεώτ. πυροβ. σκύτινον κυτίον πρὸς ἔνθεσιν τῶν ἐκκαυμάτων βλ.λ.2).

ἐκκαυματοποιΐα (ἡ) νεώτ. ἡ κατασκευὴ ἐκκαυμάτων βλ.λ.2).

ἐκκαυματοποιός (ὁ) νεώτ. ὁ τεχνίτης ἢ πυροβολητής, ὁ κατασκευάζων ἔκκαυμα βλ.λ.2).

ἐκκαυματουλκός (ὁ) νεώτ. ὄργανον πρὸς ἀπόσπασιν τοῦ ἐκκαύματος βλ.λ.2) ἀπὸ τοῦ πυροβόλου.

ἔκκαυσις-εως (ἡ) κ. μσν. καῦσις, πυράκτωσις : 'Αριστλ.Μετ.342a,2· || μσν. ὑπερθέρμανσις : Μηναῖ. 3,24 Συναξ.β' παρεγένοντο πρὸς τὸν Κόμητα τὴν ἔκκαυσιν τοῦ λέβητος ἀπαγγέλλοντες· 2) θέρμανσις τοῦ σώματος : 'Αρετ.'Οξ.Παθ.2,ΙΙ· || πάπ. θέρμανσις λουτροῦ· 3) ἡλίασις : Γαλ.2,884· || κ. ἐν φρ. ἔκκαυσις ἡλίου : 'Αλέξ.'Αφρ.Πρ.Ι,88.

ἐκκαυστικός-ή-όν ὁ ἐκκαίων, ὁ φλογίζων, φλογιστικός : Αἰλ.ΠΙ ΙΙ,12.

ἐκκαύχημα-ατος (τό) μσν. καύχημα, καμάρι : Στουδ.Θεόδ.134Ι.

ἐκκαυχῶμαι-άομαι ἐπιτ. τοῦ καυχῶμαι βλ.λ.: Εὐρ. Βάκχ.31 ζῆν **ἐξεκαυχῶνθ' ὅτι γάμους ἐφεύσατο.**

ἐκκαφεϊνισμός (ὁ) νεώτ. χημ. ἡ ἐκ τοῦ καφὲ ἀποβολὴ τοῦ μεγαλυτέρου μέρους τῆς καφεΐνης.

ἐκκαχλάζω ἐπὶ κύματος, ἀναδίδω ζωηρὸν κάχλασμα, ἤτοι βράσμα, ἄφρισμο, κοχλάκισμα: Ἀπολ.Σοφ.Λεξ.Ὁμ.ἐν λ. κωφὸν **μηδέπω ἐκκαχλάζοντι κύματι, ἀρχομένῳ δὲ μεγεθοῦσθαι.**

ἐκκαχρύζω Ἡσ. ἄ. **ἐκκαχρύω** ἐκκοκκίζω· Ἡσ. « ἐκκαχρύσω, ἐκκοκκλίσω, ἐκτινάζω ἢ συντρίψω ».

ἐκκαχρύω ἐκκαχρύζω βλ.λ.

ἐκκαφυλλιῶ-όω νεώτ. ἐκβάλλω τὸ καφύλλιον ἐκ τῶν καλύκων τῶν χρησιμοποιηθέντων ἐν τῇ βολῇ.

ἐκκαφυλλίωσις (ἡ) νεώτ. στρατ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐκκαφυλλιῶ βλ.λ.

ἐκκάω ἀττ. ἀντὶ ἐκκαίω βλ.λ

ἐκκεδάννυμι μτγν. διασπείρω, διασκορπίζω Κόϊντ. 10,124 **ἐκκεδάννυται ἦτορ ἀπὸ μελέων.**

ἔκκειμαι (ἐκ, κεῖμαι) κ. μσν. κ. νεώτ. ὡς παθ. τοῦ ἐκτίθημι, παραπλησίας τῷ ἐκτίθεμαι σημ., ῥίπτομαι ἔξω, ἀφίεμαι ἔξω: Ἡρ.1,110 **ἐπορᾶν δὲ ἐκκείμενον τέταγμαι ἐγώ·** **2)** ἐπὶ δημοσίων ἀποφάσεων, κανονισμῶν, διατάξεων, ψηφισμάτων, δημοσιεύομαι, ἀναστηλοῦμαι, εἶμαι κρεμασμένος ἔξω πρὸς ἀνάγνωσιν ὑπὸ τοῦ κοινοῦ: Δημ.548 **ἵν' ἐκκέοιτο πρὸ τῶν ἐπωνύμων·** **3)** γεν. ἐπιδείκνυμαι, τίθεμαι οὕτως, ὥστε νὰ εἶμαι καταφανής, δῆλος, διαδηλοῦμαι : Πάπ.**ἡ ἐμὴ προθυμία ἐκκείσθω·** **4)** μετὰ γεν. τόπ. ἀπομένω, προβάλλω ἐμαυτὸν ἔξω τινός, οἷον ἐκπεπτωκώς, κρεμάμενος, ἐκτεθειμένος· ‖ εἰδ. ἐπὶ μελῶν τοῦ σώματος, εἶμαι, μένω γεγυμνωμένος : Σοφ.Ἀντ.1011 **μηροὶ.. ἐξέκειντο πιμελῆς·** ‖ κ. ἄνευ τῆς γεν. ὡς ἐξυπονοουμένης, ἐμφανίζω προεξοχὴν ἀπό τινος, ἔχω κυρτότητα, προεξέχω: Γαλ.17,97 **φλέβες ἐκκείμεναι** (τῆς ἐπιφανείας τοῦ δέρματος = ἐξωγκωμέναι), Φιλόστρ.Εἰκ.2,17 **τὰ γὰρ ἐσχισμένα τῆς νήσου. ξύμμετρα καὶ οἷα ἐναρμόσαι κοῖλα ἐκκειμένοις·** **5)** μετ' ἐμπροθ. διορ. (εἰς, πρὸς) ἢ μετὰ τοπ ἐπιρρ., ἐξέχω πρός τι μέρος, προέχω, προεξέχω πρὸς κάπου, ὅθ. κ. ῥέπω πρός τι: Στράβ.5,4,8 **φρούριόν ἐστιν ἐκκειμένην εἰς τὴν θάλασσαν ἄκραν ἔχον,** ΔίωνΚ 74,10 **πύργοι ἔξω ἐκκείμενοι** Πρόκλ.Στιχ.Θεολ.80 **ἔκκειμαι πρὸς τὸ πάσχειν·** **6)** μετὰ δοτ. ἐκτίθεμαι, ἐγκαταλείπομαι εἴς τι κ. συνεκδ. ἀφίεμαι εἰς τὴν διάθεσιν, εἰς τὸ ἔλεός τινος: Στράβ.5,2,6 **προεβάλλοντο ἐρύματα πρὸ αὐτῆς ὥστε μὴ λάφυρον ἕτοιμον ἐκκεῖσθαι τοῖς ἐπιπλεύσασιν,** Ἀλκίφρ.3,29 **ἔκκειμαι τοῖς βουλομένοις τὰ μὰ σφετερίζεσθαι,** Πλωτ. 6,8,15 **ἔκκειται ταῖς τύχαις·** ‖ ὁμ. κεῖμαι, διατελῶ προσιτὸς εἰς τὴν θέαν τινός, ὑποπίπτω εἰς τὴν ἀντίληψίν τινος : Διον.Ἀλ.Ρωμ.10,1 **ἁπλοῦν τὸ ἦθος καὶ παντὶ ἰδεῖν ἐκκείμενον·** **7)** μτφ. τίθεμαι σαφῶς, δήλως, διατυποῦμαι ἀκριβῶς, καθαρῶς, λεπτομερῶς : Ἀριστλ.Ρητ.1419b,23 **ὅθεν δεῖ αὔξειν καὶ ταπεινοῦν ἔκκεινται οἱ τόποι πρότερον** ‖ ὁμ ἐπὶ λογικῆς ἐννοίας: αὐτ.ΑΠρ.48a,8 **αἴτιον τὸ μὴ καλῶς ἐκκεῖσθαι τοὺς ὅρους κατὰ τὴν λέξιν,** Ἐπίκ.Φυσ.28,1· **8)** ὁμ. μτφ. προτείνομαι, διατυποῦμαι : Ἀριστλ.Πολιτ.1331b,31 **ὁ σκοπὸς ἔκκειται καλῶς,** Ἐπιγρ. **ἔλασσον τοῦ ἐκκειμένου·** ‖ μετ' ἐμπροθ. διορ. (παρά, ὑπὸ μετὰ γεν.) καθορίζομαι, προσδιορίζομαι: Στράβ. 15,1,46 **μισθοὶ παρὰ βασιλέως ἔκκεινται·** **9)** ἐπὶ γεωμετρ. σχήματος, λαμβάνομαι, τίθεμαι ὡς παράδειγμα ἢ πρὸς λύσιν : Ἀρχιμ.Σφαιρ.Κυλ.1,5,28 **ἐκκείσθω κύκλος, - ὁ ἐκκείμενος κῶνος·** **10)** νεώτ. εἰδ. νομ. **ἐκκειμένη κληρονομία** ἡ ἐν ἀκαθορίστῳ καταστάσει ὡς πρὸς τὸ δικαίωμα κληρονομίας, ἤτοι ἐκείνη ἧς δὲν ἐνεφανίσθη ἢ δὲν ἀνεγνωρίσθη νομίμως **ὁ** κληρονόμος. ἄ. ἀπροσέλευστος.

ἐκκειμένως ἐπίρρ. μτγν. εἰλικρινῶς, παρρησίᾳ: Φιλόστρ.Σοφ.2,17 **ἐκκειμένως τοῦ ἤθους καὶ ἀπανούργως ἔχειν.**

ἐκκεινῶ-όω ποι. ἀντὶ ἐκκενῶ βλ.λ.

ἐκκείρω κείρω ἐν χρῷ, κουρεύω σύρριζα: Σοφ. ἀπ.473 **Σκυθιστὶ ἐκκεκαρμένος·** **2)** ἀποτέμνω, κόπτω: Ἀπολλ.Ρ 4,1033 **ἐκ θέρος ἀνδρῶν κείρατε.**

ἐκ(κε)κελλήρικεν Ἡσ. « ἐκκέκληκεν ».

ἐκκεκλασμένως ἐπίρρ. μτγν. γλώσσ. τοῦ σκεπαρνηδὸν βλ.λ. : Γαλ.19,138.

ἐκκέλευθος-ον μτγν. ἔξω τῆς κελεύθου ἤτοι τῆς ὁδοῦ : Λυκ.1162 **λαθραῖα κἀκκέλευθα.**

ἐκκέντησις-εως (ἡ) μτγν. ἡ διὰ κέντρου, δι' αἰχμηροῦ ὀργάνου ἐκβολή, ἐξαγωγή, ἐξόρυξις : Εὐσ. Ἐκκλ.Ἱστ.8,12 **μετὰ τὴν ἐκκέντησιν** (τῶν ὀφθαλμῶν).

ἐκκεντρεπίκυκλος-ον μτγν. ἐπὶ ὑποθ. ὁ προϋποθέτων τὰς ἐννοίας τοῦ ἐκκέντρου καὶ τοῦ ἐπικύκλου βλ.λ. : Πρόκλ.Ὑποτ.2,3.

ἐκκεντρίζω μτγν. πιθ. ἀντὶ ἐγκεντρίζω βλ.λ. : Κατ. Ἀστρλ.Κ 7,185.

ἐκκεντρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐκτὸς τοῦ κέντρου κείμενος, ἄ. ἔκκεντρος· **2)** μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ μὴ διάγων ἢ ὁ μὴ κρίνων κατὰ τὸν συνήθη τρόπον, ἀλλόκοτος, ἰδιότροπος, παράξενος.

ἐκκεντρικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἐκτὸς τοῦ κέντρου θέσις, ἄ. ἐκκεντρότης· ‖ νεώτ. μηχ. ἡ ἀπόστασις τοῦ κέντρου τοῦ δίσκου τοῦ ἐκκέντρου ἀπὸ τὸ κέντρον τοῦ ἄξονος. ἐφ' οὗ τὸ ἔκκεντρον σφηνοῦται· **2)** ἡ ἰδιότης τοῦ ἐκκεντρικοῦ βλ.λ.2) ἰδιοτροπία, παραξενιά

ἔκκεντρος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐκτὸς τοῦ κέντρου κύκλου εὑρισκόμενος, ἐκκεντρικός: Γέμιν.Ἀστρ 5Α **νυνὶ δὲ κατώτερον φέρεται ὁ ἥλιος καὶ ἐπὶ ἐκκέντρου κύκλου κινεῖται,** Φιλόπ.Ἰων.Κοσμ.103,19 ‖ νεώτ. μηχανολ. ὁ στρεφόμενος περὶ ἄξονα μὴ διερχόμενον διὰ τοῦ κέντρου αὐτοῦ· ‖ τὸ οὐδ **ἔκκεντρον** ὡς οὐσ. νεώτ. μηχανολ. δίσκος μεταλλικὸς ἐν ἄξονι οὕτως ὥστε τὸ κέντρον τοῦ ἄξονος νὰ μὴ συμπίπτῃ μὲ τὸ κέντρον τοῦ δίσκου ‖ **ἔκκεντροι κύκλοι** κύκλοι περιλαμβανόμενοι ἐντὸς μεγαλυτέρου, χωρὶς νὰ συμπίπτουν τὰ κέντρα αὐτῶν· **2)** ὁ μὴ ἔχων κέντρον ἤτοι κύριον σημεῖον σχήματος ἢ κινήσεως : Βέττ.Βάλ.91,11.

ἐκκεντρότης-ητος (ἡ) κ. νεώτ. ἐκκεντρικότης βλ.λ.1) : Εὔδημ.π.ΘέωνιΣμ.201Η, Γέμιν.Ἀστρ.5Α **τὴν ἐκκεντρότητα τῆς ἡλιακῆς σφαίρας,** Ἰάμβλ.Πυθ. 6,31· ‖ νεώτ. κ. τὸ γνώρισμα τῶν ἐκκέντρων κύκλων **2)** ὁμ. νεώτ. μαθημ ὁ λόγος τῆς ἑστιακῆς ἀποστάσεως ἐλλείψεως πρὸς τὸ μῆκος τοῦ μεγάλου αὐτῆς ἄξονος.

ἐκκεντῶ-έω κ. μσν. κ. νεώτ. κεντῶ πρὸς τὸ ἐξαγαγεῖν, ἐκβάλλω διὰ τοῦ κέντρου κ. γεν. ἐξάγω, ἐξορύττω, βγάζω ἔξω : Ἀριστλ.ΖΙ 508b,6 **ἐὰν γάρ τις ἐκκεντήσῃ τὰ ὄμματα τῶν ὄφεων, φασὶ φύεσθαι πάλιν·** **2)** κεντῶν, νύσσων διαπερῶ, διατρυπῶ, ὅθ. ἐπὶ προσ. κ. ζῴων διὰ λόγχης ἢ μαχαίρας ἢ βέλους πλήττω : Πολύβ.5.56,12 **ἀποσπάσαντες αὐτὸν ἀπὸ τῆς στρατοπεδείας εἴς τινα τόπον ἔρημον.. ἐξεκέντησαν,** ΚΔ'Ἰω.19,37 **ὄψονται εἰς ὃν ἐξεκέντησαν,** Μηναῖ.3,24 Συναξ. **ἐκέλευσε τοῖς στρατιώταις ἐκκεντῆσαι τὴν ἔλαφον** ‖ σφάζω, μαχαιρώνω : ΠΔ'Ἀριθ.22,29 **εἰ εἶχον μάχαιραν, ἤδη ἂν ἐξεκέντησά σε·** **3)** ὁμ. γεν. φονεύω, ἐξοντώνω, ξεκάνω : ΠΔ'Ἠσ.16,10 **καὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐν Γαζὲρ ἐξεκέντησαν,** Πολύαιν. 5,3,8 **ἄνδρας πλείονας τῶν διακοσίων ἐξεκέντησαν·** **4)** νεώτ. δι' αἰχμηροῦ, ἰδίως λεπτοῦ ὀργάνου νύσσω, κεντῶ μέχρις αἱμορροίας τὸ δέρμα : **ἐκκεντοῦντες τὴν ἐπιδερμίδα παρεμβάλλομεν τὴν δαμαλίδα·** **5)** εἰδ. ἐπὶ τριχῶν ὡς ἐπιτατ. τοῦ κεντῶ, νύσσω, τσιμπῶ : Λουκ.Κρον.24 **καὶ τὸ παρὰ τοῖς κροτάφοις .. κάρτα ἐκκεντοῦν.**

ἐκκενῶ-όω κ. νεώτ., ποι. **ἐκκεινῶ** κενώνω, ἀδειάζω, ἐγκοταλείπω, ἀφήνω ἔρημον : Αἰσχ.Πέρσ. 761 **ἄστυ Σούσων ἐξεκείνωσεν,** Ἀριστφ.Βάτρ.1070 **στωμυλίαν ἢ 'ξεκένωσε τὰς παλαίστρας,** Πλάτ. Πρωτ.315D **καὶ τοῦτο** (**τὸ οἴκημα**) **ἐκκενώσας ξένοις κατάλυσιν πεποίηκεν,** ΑΠ 3,158 **χολῆς περισσὸν.. ἐκκενοῖ τῶν ἐγκάτων, - ἐκκενῶ τὴν οἰκίαν - τὴν δεξαμενήν·** κ. παθ. ἐρημοῦμαι, ἐγκαταλείπομαι : Αἰσχ.Πέρσ.549 **στένει γαῖ' Ἀσὶς ἐκκενουμένα,** Φιλόστρ.Σοφ.1,16,1, **- ἐξεκενώθη ἡ αἴθουσα·** ‖ νεώτ. εἰδ. ἐπὶ στρατευμάτων, ἐγκαταλείπω ἀποχωρῶν, ἀποσυρόμενος : **ἐξεκένωσαν τὸ φρούριον διὰ νυκτός·** **2**) ἐξοντλῶ ρίπτων : ΑΠ 6,326 **ἰοὺς.. ἐξεκένωσ' ἐλάφους·** κ. παθ. ἐξαντλοῦμαι, τελειώνω· Ἡσ. « ἐξεκενώθη· κατηντλήθη » : Ἐπιγρ. **Μοιράων.. μίτος ἐξεκενώθη,** Δίων Κ 38,45 **ὁρμὴ ἄμετρος ἐκκενοῦται,** Ἡλιόδ.Χρυσοπ.8,125 **τὸν πλοῦτον ἐκκενοῦντες εἰς αὐτούς·** ‖ φρ. **ἐκκενῶ θυμὸν** παραδίδω τὸ πνεῦμα : Θεόκρ.16,40· ‖ φρ. νεώτ. **ἐκκενῶ ὅπλον** πυροβολῶ ἢ ἀφαιρῶ τὴν γόμωσιν αὐτοῦ· **3**) ἐπὶ ξίφους κττ., ἐκβάλλω τῆς θήκης, γυμνῶ : ΠΔ Ἰεζ.5,2 **καὶ μάχαιραν ἐκκενώσω ὀπίσω αὐτῶν·** **4**) ἀπομακρύνω τι ἀπό τινος πρὸς καθαρισμόν : Πάπ. **ἐξεκένωσε πέτρας.**

ἐκκένωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐκκενοῦν, ἄδειασμα : Εὐσέβ.Εὐαγγ.Ἀπ.216Α, **- ἐκκένωσις τοῦ θεάτρου - τοῦ σχολείου, - ἐκκβόθρου - φρέατος·** **2**) νεώτ. εἰδ. ἐγκατάλειψις φρουρίου ἢ χώρου δι' ἀποχωρήσεως τοῦ κατέχοντος αὐτὰ στρατοῦ : **ἐκκένωσις τῆς Μ. Ἀσίας·** **3**) νεώτ. φυσ. **ἐκκένωσις ἠλεκτρικὴ** ἡ δι' ἀερίου μέσου ἐξίσωσις τῆς διαφορᾶς τῆς ἠλεκτρικῆς τάσεως δύο ἀγωγῶν.

ἐκκενωτής (ὁ) νεώτ. ὁ ἐκκενῶν, ὁ ἐνεργῶν τὴν ἐκκένωσιν, τὸ ἄδειασμα : **ἐκκενωτὴς βόθρων·** **2**) νεώτ. φυσ. ὄργανον τῆς φυσικῆς πρὸς ἐκκένωσιν τῶν ἠλεκτρικῶν συμπυκνωτῶν.

ἐκκενωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἐκκένωσιν ἢ ἐνεργῶν ταύτην : **ἐκκενωτικὰ ὄργανα.**

ἐκκεραΐζω διαρπάζω, λαφυραγωγῶ, λεηλατῶ, ἀφανίζω : Καλλ.Δημ.50 **πότνια Δαμάτερ, τᾶς ἱερὸν ἐκκεραΐζεις·** **2**) ἐπὶ δένδρων, κόπτω, καταρρίπτω : ΑΠ 9,312 **γηραλέαν δὲ ἐκκεράϊζε πίτυν.**

ἐκκεράννῡμι μτγν. κ. **ἐκκεραννύω** χύνων ἀναμιγνύω : Ἀθήν.2,38Α **τὸν οἶνον ἐξεκεράννυον.**

ἐκκερδαίνω μτγν. κερδαίνω, κερδίζω ἔκ τινος : Ἰουστ.Νεαρ.102 Προοίμ

ἐκκεχῠμένως ἐπίρρ ἐκ μτχ πσθ. παρακ. τοῦ **ἐκχέω,** ἀφθόνως, δαψιλῶς, πολυτελῶς : Ἰσοκρ. 15,207 **τοὺς μὲν ἐκκεχυμένως ζῆν καὶ ῥαθύμως·** **2**) ἀμέτρως, ἀνεπιφυλάκτως : Πλάτ.Εὐθφρ.3D **ἔχω ἐκκεχυμένως παντὶ ἀνδρὶ λέγειν,** Ἀρισταίν. 2,16 **λίαν ἐκκεχυμένως ἠγάπων,** Ἰάμβλ.Πυθ.27,123.

ἐκκηλῶ-έω θέλγω· Ἡσ. « ἐξεκήλησεν, ἔθελξεν ».

ἐκκηραίνω ἐκφθείρω, ἐξοντλῶ, ἐξασθενῶ· Ἡσ. « ἐξεκήρανεν, ἐξέφθειρεν » : Αἰσχ.Εὐμ.128 **δεινῆς δρακαίνης ἐξεκήραναν μένος.**

ἐκκηρυγμός (ὁ) σχόλ. ἐξορία διὰ προκηρύξεως : Σχόλ.Ἰλ.Φ 575 **παιγμός, ἐμπαιγμός, κηρυγμός, ἐκκηρυγμός.**

ἐκκήρυκτος-ον μτγν. ἐξόριστος : ΠΔ Ἱερ.22,30 **γράφον τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐκκήρυκτον ἄνθρωπον.**

ἐκκήρυξις-εως (ἡ) Ἐπιγρ. προκήρυξις.

ἐκκηρύσσω κ. νεώτ., ἀττ. **-ττω** γνωστοποιῶ ἐπισήμως, διὰ κήρυκος, διαλαλῶ, παθ. : Σοφ.Ἀντ. 27 **νέκυν ἀστοῖσί φασιν ἐκκεκηρῦχθαι τὸ μὴ τάφῳ καλύψαι·** **2**) ἐξορίζω, ἐκδιώκω διὰ προκηρύξεως : Ἡρ.3,148 **οἱ δ' ὑπακούσαντες ἐξεκήρυξαν Μαιάνδριον,** Αἰσχίν.3,258, Πολύβ.4,21,8· κ. παθ. : Σοφ.ΟΚ 430 **αὐτοῖν ἐπέμφθην κἀξεκηρύχθην φυγάς,** Πλάτ.Νόμ.929Β **ἐκ τοῦ γένους ἐκκεκηρῦχθαι·** **3**) μέμφομαι διὰ κήρυκος : ἀμφ. ἐν Ἀριστλ.Πολ.61,2 **καὶ δῆσαι τὸν ἀτακτοῦντα καὶ ἐκκηρύξαι καὶ ἐπιβολὴν ἐπιβάλλειν·** **4**) ἐκκλ. ἀποκλείω τῆς κοινωνίας, ἀφορίζω.

ἐκκῑναιδίζομαι μτγν. ἐπιτατ. τοῦ κιναιδίζομαι βλ.λ. : Δίων Κ 50,27 **γυναικίζει καὶ ἐκκεκιναίδισται.**

ἐκκίνησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκκινεῖν, ἐξόρμησις, ἀναχώρησις, ξεκίνημα : **ἐκκίνησις πλοίου - σιδηροδρόμου - ἵππου - ὁμίλου ἐκδρομέων.**

ἐκκῑνῶ-έω κ. νεώτ. ἀναγκάζω νὰ ἐξέλθῃ ἐκ κρύπτης, ἐξάγω, βγάζω ἔξω : Σοφ.Ἠλ.567 **παίζων κατ' ἄλσος ἐξεκίνησεν ποδοῖν στικτὸν κεράστην ἔλαφον·** ‖ νεώτ. ἀναγκάζω τινὰ ἢ τι νὰ προβῇ, νὰ ἐξορμήσῃ : **ἐκκινῶ τὸν ἵππον - τὴν μηχανήν·** **2**) μτφ. ἐξεγείρω, ἐρεθίζω, ἐξάπτω : Σοφ.Τρ.979 **κἀκκινήσεις κἀναστήσεις φοιτάδα δεινὴν νόσον,** αὐτ.ΟΤ 354· κ. παθ. : Πλούτ.Ἠθ.631C **σκώμμασι μᾶλλον ἢ λοιδορίαις ἐκκινούμεθα·** **3**) νεώτ. ἀμτβ. ἐξορμῶ ἀπό τινος τόπου, ἀναχωρῶ, ξεκινῶ : **ἐκκινεῖ τὸ πλοῖον - ὁ σιδηρόδρομος - ὁ στρατός.**

ἐκκιρρῶ-όω μτγν., παρακ. **ἐκκεκίρρωκα** γίνομαι σκληρός, σκληρύνομαι : Ἱππιατρ.253.

ἐκκίω πορεύομαι ἔξω, ἐξέρχομαι : Ὀδ.Ω 492 **ἐκ δ' υἱὸς Δολίου κίεν.**

ἐκκλάζω ἐκβοῶ, κάμνω νὰ ἠχήσῃ : Εὐρ.Ἴων 1204 **ἐκ δ' ἔκλαγξ' ὄπα.**

ἐκκλαστρίδιον (τὸ) Ἐπιγρ. γυναικεῖόν τι κόσμημα.

ἐκκλάω ἐκθραύω, ἐκκόπτω, ἀποκόπτω : ΠΔ Λευϊτ.1,17 **ἐκκλάσει αὐτὸ ἐκ τῶν πτερύγων,** Παυσ. 8,40,2· κ παθ. : Πλάτ.Πολ.611D **τά τε παλαιὰ τοῦ σώματος μέρη τὰ μὲν ἐκκεκλάσθαι, τὰ δὲ συντετρῖφθαι,** ΚΔ Ρωμ.11,17 **εἰ δέ τινες τῶν κλάδων ἐξεκλάσθησαν·** **2**) πσθ. καταβάλλομαι, ἐξασθενοῦμαι, τσακίζομαι : Πλούτ.Ἠθ.671Α **λέγουσι δὲ καὶ τὰ ὄμματα τῶν υἱῶν ἐκκεκλάσθαι καὶ κατεσπάσθαι ταῖς ὄψεσιν,** αὐτ.762F.

ἐκκλείω, ἰων. **ἐκκληΐω** ἢ **-κλῄω,** παλ. ἀττ. **ἐκκλῄω,** ἀττ. μέλλ. **-κλῄσω,** δωρ. ἀόρ. α' **-κλᾳξα** (ἀμφ.), παρακ. **ἐκκέκλεικα** κλείω ἔξω ἀπό τινος, μετὰ γεν. : Εὐρ.Ὀρ.1127 **ἐκκλῄσομεν σφᾶς ἄλλον ἄλλοσε στέγης·** κ. παθ. : Εὐρ.Ἡρ.330 **νῦν γὰρ ἐκκεκλείσμεθα·** **2**) μτφ. ἀποκλείω, δὲν ἐπιτρέπω : Ἡρ.1,144 **τοὺς περὶ τὸ ἱρὸν ἀνομήσαντας ἐξεκλήϊσαν τῆς μετοχῆς,** Αἰσχίν.2,85 **τῆς συμμαχίας ἐκκλῄων αὐτόν·** ‖ ὁμ. μετ' αἰτ. κ. ἀπαρφ. : Δημ.348 **ἐξέκλειον λόγον τυγχάνειν τοὺς ἄλλους·** **3**) ἐμποδίζω, κωλύω· Σουΐδ. « ἐκκλείουσι, κωλύουσι, εἴργουσιν » : Πολύβ.18,8,2 **βουλόμενος ἐκκλεῖσαι.. τὴν τῶν Αἰτωλῶν κατηγορίαν,** Διόδ.Σ 3,16· κ. παθ.· Σουΐδ. « ἐκκλείεται, ἐμποδίζεται » : Ἡρ.1,31, Διόδ.Σ 18,3 **ἐκκλεισθεὶς ὑπὸ τῶν καιρῶν·** ‖ ὁμ. μετ' ἀπαρφ. : Διόδ.Σ 4,32 **ἐξεκλείσθη ποιεῖν τι·** **4**) κόπτω, ἀποκόπτω : Ὀππ.2,342 **ἐκ- ζωῆς ὀδούς.**

ἐκκλέπτω, παθ. ἀόρ. β' **-εκλάπην** κλέψας ἀπάγω κρυφίως, ἐπὶ προσ. : Ἰλ.Ε 390 **ὁ δ' ἐξέκλεψεν Ἄρηα ἤδη τειρόμενον,** Ἡρ.2,115 **ἀναπτερώσας αὐτὴν οἴχεαι ἔχων ἐκκλέψας,** Αἰσχ.Ἀγ. 662, Θουκ.1,115 **τοὺς ὁμήρους ἐκκλέπτουσιν ἐκ Λήμνου,** Πλούτ.Πύρρ.2 **νήπιον ὄντα καὶ ζητούμενον ὑπὸ τῶν πολεμίων ἐκκλέψαντες·** κ. παθ. : Ἰουλ.Μισ.352Β **ὑπὸ τῆς ἀμήτορος παρθένου ἐκκλαπεῖσαι·** ‖ ὁμ. μετὰ γεν. : Εὐρ.Ἑλ.741 **καὶ τήνδε πως δυναίμεθ' ἐκκλέψαι χθονός·** ‖ φρ. **ἐκκλέπτειν τι τοῦ λόγου** ἀφαιρεῖν τι λαθραίως ἐκ τῆς διηγήσεως : Πλάτ.Πολ.449C· **2**) ἐξαπατῶ τινα, τὸν γελάω : Σοφ.Φιλ.55 **λόγοισιν ἐκκλέψεις λέγων·** ‖ φρ. **ἐκκλέπτω λόγον** παριστῶ ψευδῶς : Σοφ.Τρ.437.

ἐκκληΐω ἰων. τ. τοῦ ἐκκλείω βλ.λ.

ἔκκλημα-ατος (τὸ) Ἐπιγρ. τὸ ὑποκείμενον εἰς κλῆσιν.

ἐκκλημᾰτοῦμαι-όομαι κ. μσν. ἐκβλαστά-

νω κλήματα, πληροῦμαι κλημάτων : Θεόφρ.ΦΑἴτ. 3,15,4, Γεωπ.5,40,1 **τὰς ὑλομανούσας μοκροτομεῖν δεῖ· ἐκκληματούμεναι γὰρ λωφῶσιν.**

ἐκκληπεῖ Ἡσ. « ἐκπορεύεται ».

ἔκκληρας-ον γλωσσ. ὁ μὴ τυχὼν κλήρου, ὁ μὴ λαβὼν μερίδιον ἐκ κληρονομίας.

ἐκκλησάκι δημ. ὑποκορ. τοῦ ἐκκλησία βλ.λ.8], ἄ. ἐκκλησιδάκι : Πορφ.Σκιὲς 54 **ἡ μαυροφόρα . . στοῦ βράχου τὸ ἐκκλησάκι ποῦ ἀνεβαίνει.**

ἐκκλησία (ἡ)] ἐκ, καλῶ, πρβλ ἔκκλητος] κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. **ἐκκλησιά** κ. **'κλησιά** συνέλευσις τοῦ δήμου ἤτοι τῶν πολιτῶν ἁρμοδίως συγκαλουμένη πρὸς ἀνακοίνωσιν, σύσκεψιν, γνωμοδότησιν, ἀπόφασιν : Ἡρ.3,142 **ἐκκλησίην συναγείρας πάντων τῶν ἀστῶν ἔλεξε τάδε,** Πλάτ. Γοργ.456Β **εἰ δέοι λόγῳ διαγωνίζεσθαι ἐν ἐκκλησίᾳ·** || κ. ἡ τοῦ ὅλου στρατεύματος πρὸς ἀνακοίνωσιν, σύσκεψιν συνάθροισις, ἡ παρ' Ὁμ. ἀγορή : Ἀριστλ.Πολιτ.1285a,11 **ὁ γὰρ Ἀγαμέμνων κακῶς μὲν ἀκούων ἠνείχετο ἐν ταῖς ἐκκλησίαις·** || ὁμ κ. ἡ πρὸς συνέλευσιν τοῦ δήμου πρόσκλησις (βλ κατωτ. ἐν φρ.] : Θουκ.2,22 **ἐκκλησίαν τε οὐκ ἐποίει αὐτῶν·** || εἰδ. ἐν τῇ δημοκρατίᾳ Ἀθηνῶν **ἐκκλησία** ἡ ὑπὸ τοῦ Σόλωνος νομοθετηθεῖσα τακτικὴ συνέλευσις τῶν πολιτῶν (τοῦ δήμου] ἀρχικῶς τρὶς τοῦ ἔτους καὶ εἶτα τετράκις· ἐκ τούτων ἡ πρώτη **ἐκκλησία κυρία** ἤσκει τὴν ἐπιχειροτονίαν βλ.λ., ἀπεφάσιζε περὶ τοῦ ἐπισιτισμοῦ καὶ τῆς ἀσφαλείας τῆς χώρας καὶ ἐλάμβανε γνῶσιν τῶν πρὸς τὸν δῆμον μηνύσεων (εἰσαγγελιῶν], τῶν δημεύσεων καὶ τῶν περὶ κληρονομιῶν δικῶν, βραδύτερον δὲ καὶ ἀπεφάσιζεν ἂν θὰ ἐφηρμόζετο κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ὁ περὶ ὀστρακισμοῦ νόμος, ὡς καὶ περὶ ἄλλων τινῶν εἰς ποινικὰς δημοσίας δίκας ἀφορώντων. Κατὰ τὰς τρεῖς ἄλλας τακτικὰς ὑπεβάλλοντο αἱ **ἱκετήριαι,** ἤτοι αἱ αἰτήσεις πολιτῶν περὶ δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν τινων πραγμάτων ὅπως ἀποφασίσῃ περὶ αὐτῶν ὁ δῆμος, συνεζητοῦντο δὲ καὶ αἱ εἰς τὰ ἱερά, αἱ εἰς τὰς πρὸς ἄλλας πόλεις σχέσεις καὶ εἰς διοικητικά τινα μέτρα ἀφορῶσαι ὑποθέσεις. Πρὸς τούτοις ἐν ταῖς τακτικαῖς ἐκκλησίαις ἐγίνετο ἡ **ἐπιχειροτονία τῶν νόμων** ἤτοι ἡ ἀπόφανσις ὅτι καλῶς ἔχουσιν ἢ ὅτι δέονται μεταρρυθμίσεως οἱ πρὸς συζήτησιν τούτου προβαλλόμενοι νόμοι· ἀντιδιαστ. πρὸς τὰς **τακτικὰς ἐκκλησίας** αἱ **σύγκλητοι** ἢ **κατάκλητοι** ἢ **πρόσκλητοι** ἤτοι αἱ ἐκτάκτως συγκαλούμεναι ὑπὸ τοῦ πρυτάνεως πρὸς ἀπόφανσιν ἐπὶ ἀπροόπτου τινὸς καὶ ἐπείγοντος ζητήματος· γεν. αἱ ἐκκλησίαι ἀπεφαίνοντο διὰ **ψηφισμάτων** : Ἀριστλ. Πολ.43,4· || φρ. **ἐκκλησίαν συναγείρειν-συνάγειν -συλλέγειν - ἀθροίζειν** = συγκαλεῖν συνέλευσιν λαοῦ : Ἡρ.3,142, Θουκ.2,60, αὐτ.8,97, Ξεν.Ἑλλ.1,6,8· ὁμ. **ἐκκλησίας ποιεῖν** = συγκαλεῖν, συγκροτεῖν συνέλευσιν τοῦ λαοῦ· ὁμ. **ἐκκλησίαν διαλύειν - ἀναστῆσαι** = κηρύσσειν τὴν λῆξιν συνελεύσεως τοῦ λαοῦ : Θουκ.8,69, Ξεν.Ἑλλ.2,4,42· ὁμ. μτγν. **ἐκκλησίαν ἀφιέναι** = ἀναβάλλειν τὴν ἐκκλ· : Πλούτ. ΤΓράκχ.16 **τὴν ἐκκλησίαν ἀφῆκαν·** ὁμ.μτγν. **διδόναι τὴν ἐκκλησίαν** = συγκαλεῖν συνέλευσιν τοῦ λαοῦ καὶ ὁμιλεῖν πρὸς αὐτόν : Πολύβ.4,34,6 **συνεχώρησαν δώσειν τὴν ἐκκλησίαν·** || εἰδ. ἐν Σπάρτῃ **μικρὰ ἐκκλησία** ἡ ἀπὸ τοῦ ἑβδόμου π.Χ. αἰ. ἀντικαταστήσασα τὴν ἀπέλλαν βλ.λ., ἡ πιθ. μόνον ἐξ ἀριστοκρατῶν ἢ ἐκ γεροντοτέρων πολιτῶν συγκροτουμένη, ἧς ἀσαφεῖς ἡ κατάρτισις καὶ ἡ δικαιοδοσία· **2)** μτγν. **ἐκκλησία** καὶ ὁ τόπος ἔνθα ἐγίνοντο αἱ συνελεύσεις τῶν πολιτῶν : Λουκ Θε.Δ 24,1 **κἂν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττειν καὶ ῥήτορας ἐκδιδάσκειν·** **3)** μτγν. κ. τὸ ὑπὸ ἐκκλησίας ἐκδοθὲν ψήφισμα : Φιλόστρ.Σοφ.2,1,11 **ἀναγιγνωσκομένης ἐκκλησίας·** **4)** μτγν. **ἐκκλησία λοχῖτις** = συνέλευσις λόχου συγκεκροτημένου ἐκ Ῥωμαίων πολιτῶν : Διον.Ἁλ.Ῥωμ.4,20· **5)** μτγν. ἐν τῇ ΠΔ ἡ συναγωγὴ βλ.λ. τῶν Ἑβραίων : ΠΔΔευτ. 31,30 **καὶ ἐλάλησε Μωϋσῆς εἰς τὰ ὦτα πάσης ἐκκλησίας·** **6)** μτγν. ἐν τῇ ΚΔ τὸ σύνολον τῶν χριστιανῶν : ΚΔ Ματθ.16,18 **ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν ἐκκλησίαν·** νεώτ. ἐν τῇ σημ. ταύτῃ **ἡ ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ·** || ὁμ. κ. μσν. κ. νεώτ. τὸ σύνολον τῶν ἔν τινι χώρᾳ ὑπὸ αὐτοκέφαλον ὀρθόδοξον ἐκκλησιαστικὴν ἐξουσίαν τελούντων χριστιανῶν : **ἡ ἐκκλησία τῆς Ἀλεξανδρείας - τῆς Κύπρου - τῆς Ἀντιοχείας·** ὅθ. νεώτ. γεν. τὸ σύνολον τῶν ἔν τινι ἐπικρατείᾳ ὁμοδόξων χριστιανῶν : **ἡ ἐκκλησία τῆς Σουηδίας - τῆς Ἀγγλίας - τῆς Σερβίας·** || συνεκδ. καὶ ἡ ἐπίσημος αὐτοκέφαλος ἐκκλησιαστικὴ ἐξουσία, ὑφ' ἣν τελεῖ τὸ σύνολον ὁμοδόξων χριστιανῶν ἔν τινι χώρᾳ : **ἡ ἐκκλησία τῆς Ῥωσίας·** || ὁμ. τὸ σύνολον τῶν ὁμολογούντων τὸ αὐτὸ δόγμα καὶ τὴν αὐτὴν παράδοσιν χριστιανῶν : **ὀρθόδοξος - καθολικὴ - διαμαρτυρομένη, - κοπτικὴ ἐκκλησία·** **7)** μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ καθιερωμένος διὰ βωμοῦ περίφρακτος τόπος (κατὰ κανόνα ἐστεγασμένον κτίριον], ὁ προωρισμένος εἰς συνάθροισιν τῶν χριστιανῶν πρὸς συμμετοχὴν εἰς τὰς τελετουργίας καὶ κοινὴν προσευχήν, ὁ χριστιανικὸς ναός : Θεοδ.Θεράπ.6,580 **ἐκκλησίαι περιφανεῖς πανταχῇ δεδομημέναι,** Προκόπ.Περσ.2,9,110 **εἰς τὸ ἱερὸν ἀπὸ τῆς ἄκρας κατέβαινεν, ὅπερ ἐκκλησίαν καλοῦσιν, - βασιλικὴ - βυζαντινοῦ ῥυθμοῦ - γοτθικὴ - νεόδμητος - μαρμαρόκτιστος ἐκκλησία,** δ. τραγ. **καβάλλα πᾶν στὴν ἐκκλησιά, καβάλλα προσκυνοῦνε,** Σολωμ.Τρελλ.Μάνα 20 **τὰ σήμαντρα τῆς ἐκκλησιᾶς·** **8)** δημ. κ. ἡ ἐν τῷ ναῷ τελουμένη συνήθως ἐκκλησιαστικὴ ἀκολουθία, οἷον λειτουργία, ἑσπερινός : **δὲν ἄρχισε ἀκόμα ἡ ἐκκλησία.**

ἐκκλησιάζω κ. μσν. κ. νεώτ., παρατ. **ἠ(ἐ)κκλησίαζον,** ἀλλὰ συνήθ. μετ' ἀνωμ. ἐσωτ. αὔξ. (ὡς ἐὰν ἦτο σύνθετον ἐκ τῆς προθ. **ἐκ** κ. **κλησιάζω**) **ἐξεκλησίαζον,** μέλλ. **-άσω,** ἀόρ. **ἐξεκλησίασα** (συνήθ. κ. δ.γρ. **ἐξεκκλησίαζον, ἐξεκκλησίασα**)· Ἡσ.. «ἐξεκκλησιάσατο, ἀγορήσατο»· συνέρχομαι εἰς συνέλευσιν, ὁμιλῶ ἐν αὐτῇ : Ἀριστφ.Ὄρν. 1027 **ἐκκλησιάσαι δ' οὖν ἐδεόμην οἴκοι μένων,** αὐτ.Θεσμ.84, Θουκ.7,2 **περὶ ἀπαλλαγῆς τοῦ πολέμου μέλλοντας ἐκκλησιάζειν,** Ξεν.Ἀν.5,6,37, Ἰσοκρ.8,2, Ἀριστλ.Πολιτ.1292b,28 **ἐκκλησιάζουσι τὰς ἀναγκαίας ἐκκλησίας·** || **Ἐκκλησιάζουσαι** τίτλος κωμῳδίας τοῦ Ἀριστοφάνους· **2)** εἶμαι μέλος τῆς ἐκκλησίας : Ἀριστλ.Πολιτ.1294b,3 **ἐκκλησιάζειν οἱ μὲν ἀπὸ τιμήματος οὐδενὸς ἢ μικροῦ πάμπαν·** **3)** μτβ. συγκαλῶ εἰς συνέλευσιν : Αἰν.Τακτ.9,1 **ἐκκλησιάζειν τοὺς αὐτοῦ στρατιώτας,** Διόδ.Σ 21,16 **ἐκκλησιάζειν λαόν,** ΠΔ Λευϊτ.8,3· κ. παθ. : ΠΔ Ἱερ.33,9 **καὶ ἐξεκκλησιάσθη πᾶς ὁ λαὸς ἐπὶ Ἱερεμίαν ἐν οἴκῳ κυρίου·** **4)** μτφ. συγκεντρῶ, φέρω εἰς τὸν νοῦν ὡρισμένας σκέψεις : Εὐνάπ.Ἱστ.ἀπ.2101 **τινὰ πρὸς ἑαυτὸν ἐ-·** **5)** μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁδηγῶ εἰς τὴν χριστιανικὴν ἐκκλησίαν πρὸς παρακολούθησιν τῆς ἀκολουθίας : **οἱ διδάσκαλοι ἐκκλησιάζουσι τοὺς μαθητάς·** κ. παθ. ἐν μέσ. σημ., δημ. ἀόρ. **-άσθηκα** παρίσταμαι εἰς ἀκολουθίαν κ. ἰδ. λειτουργίαν ἐν ἐκκλησίᾳ· κ. γεν. συχνάζω εἰς τὰς ἐν ἐκκλησίᾳ ἱερὰς ἀκολουθίας : **δὲν ἐκκλησιάσθηκα σήμερα, - ἐκκλησιάζομαι τακτικῶς·** || παθ. ἐπὶ κανονικῶν βιβλίων, ἀναγινώσκομαι ἐν ταῖς ἐκκλησίαις : Σωζόμ.1629Β **τὰ ἐκκλησιαζόμενα βιβλία.**

ἐκκλησιάθεν ἐπίρρ. μσν. ἐκ τῆς ἐκκλησίας βλ.λ.1) : Εὐστ.Πον.274,30.

ἐκκλησιασμένος-η-ο(ν) δημ. ὁ διὰ παραμονῆς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καθαγιασθείς : Καρκδ.Ζητ.70 **ὅλων τῶν εἰδῶν τ᾽ἀβασκαντήρια καὶ τὰ ἐκκλησιασμένα** μαντήλια **ἐπάνω της.**

ἐκκλησιάρης (ὁ) δημ. κ. ἐκκλησάρης, θηλ. **-ισσα ὁ** ἐπιμελούμενος τῆς ἐκκλησίας βλ.λ.8), νεωκόρος : Χρηστομ.Κερέν.Κ 120 **ἄφησε τὸ κουτὶ.. στὴ φύλαξη τοῦ ἐκκλησιάρη.**

ἐκκλησιαρχεῖον (τὸ) μον. **ὁ τόπος ἔνθα** διαμένει ὁ ἐκκλησιάρχης βλ.λ.

ἐκκλησιάρχης (ὁ) μον. κ. νεώτ. **ὁ** ἔχων τὴν **ἐν** γένει ἐπιμέλειαν τῆς ἐκκλησίας βλ.λ.8), ἐπιστάτης τοῦ ναοῦ, ὁ ἐκκλησιάρης : Μιχ.᾽Ατταλ. ἐν Σάθ. Ι,16 **«ὁ δ᾽** ἐκκλησιάρχης τοῖς τῇ ἐκκλησίᾳ ἀνήκουσι κατὰ τὸ δέον ἐπιστατεῖ», Πρόδρ.Ι,120.

ἐκκλησίασμα-**ατος** (τὸ) νεώτ.κ.δημ.ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκκλησιάζομαι βλ.λ.5), ὁ ἐκκλησιασμός· **2)** συνεκδ. τὸ σύνολον τῶν ἐκκλησιαζομένων : Χρηστομ.Κερέν.Κ 125 **καὶ τὸ ἐκκλησίασμα τῶν πιστῶν ἔπεσαν ὅλοι στὰ** γόνατα.

ἐκκλησιασμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. τό ἐκκλησιάζειν, συνάγειν συνέλευσιν τοῦ λαοῦ : Πολύβ.15,26,9 **παραπλήσια τούτοις ἐγίγνετο καὶ περὶ τὰ λοιπὰ συστήματα καὶ λοιποὺς ἐκκλησιασμούς· 2)** νεώτ. ἡ ἐνέργεια, ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκκλησιάζεσθαι βλ.λ.5).

ἐκκλησιαστήριον (τὸ) τόπος τοῦ ἐκκλησιασμοῦ τοῦ δήμου : Ἐπιγρ. **ἐκκλησία κυρία ἐν τῷ ἐκκλησιαστηρίῳ,** Διον.᾽Αλ.Ρωμ.4,38.

ἐκκλησιαστής (ὁ) **κ.** νεώτ. μέλος τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου, ὁ μετέχων τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου : Πλάτ.Γοργ.452E **τὸ πείθειν ἔγωγ᾽ οἷόν τ᾽ εἶναι τοῖς λόγοις.. ἐν ἐκκλησίᾳ ἐκκλησιαστάς,**᾽Αριστλ. Πολιτ.1275a,26,αὐτ.Ρητ.1354b,7 **ὁ ἐκκλησιαστὴς καὶ δικαστὴς περὶ παρόντων καὶ ἀφωρισμένων κρίνουσιν· 2)** πιθ. ὁ πρὸς ἐκκλησίαν,ἤτοι πρὸς λαόν, ἀπευθυνόμενος, διδάσκων, ὡς τίτλος ἑνὸς τῶν βιβλίων τῆς ΠΔ θεωρούμενον ἔργον τοῦ Σολομῶντος.

ἐκκλησιαστικός-ή-ό(ν) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν ἐκκλησίαν βλ.λ.1) ἤτοι τὴν συνέλευσιν τοῦ δήμου : Δημ.1091 **εἰς τὸν πίνακα τὸν ἐκκλησιαστικὸν ἐγγράφειν αὐτόν,** Πλούτ.Κοριολ.14 **αἱ ἐκκλησιαστικαὶ ψῆφοι,** αὐτ. ᾽Ηθ.713F· || **ἐκκλησιαστικὸν** (ἀργύριον) ἢ **ἐκκλησιαστικὸς μισθὸς** ἀποζημίωσις τῶν μετεχόντων τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου ἐν ᾽Αθήναις καὶ ἀλλαχοῦ : Σχόλ.᾽Αριστφ.᾽Ιππ.634, Λουκ.Δημ.᾽Εγκώμ. 25 **μισθὸν καθάπερ ᾽Αθήνησιν ἐκκλησιαστικὸν ἢ δικαστικόν· 2)** κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν : **ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία - ποίησις - μουσική, - ἐκκλησιαστικὸν δίκαιον** (ἁ. κανονικὸν δίκαιον), **- ἐκκλησιαστικὴ γλῶσσα** (ἡ τῶν ῥητόρων τῆς ἐκκλησίας)· || τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. **ἐκκλησιαστικὸς** ὁ ἱερωμένος : Κύριλλ.Κατηχ.15 **σημεῖον ἐκκλησιαστικὸν** ζητοῦμεν **οἱ ἐκκλησιαστικοί,** Πρόδρ.Ι,248 **καὶ πάλιν ἐκκλησιαστικὸς νὰ γένω ν᾽ ἀπογράφω·** || **ὁ** πληθ. τοῦ οὐδ. **ἐκκλησιαστικὰ** ὡς οὐσ. **τὰ** ἀναφορὰν ἢ σχέσιν **πρὸς** τὴν ἐκκλησίαν βλ.λ.8) ἔχοντα : **ὑπουργεῖον - ταμεῖον ἐκκλησιαστικῶν.**

ἐκκλησιαστικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. συμφώνως τῇ ἐκκλησίᾳ βλ.λ. : ᾽Ιουστιν.Νεαρ.83,1,Βασίλ.156 **βαδίζει ἐκκλησιαστικῶς·** || κατὰ τρόπον ἐκκλησιαστικὸν βλ.λ. 2).

ἐκκλησιδάκι (τὸ) **δημ. ὑποκορ. τοῦ** ἐκκλησία βλ.λ.8), ἁ. ἐκκλησάκι.

ἐκκλησίδιον (τὸ) **νεώτ. κ. ἐκκλησύδριον ὑποκ.** τοῦ ἐκκλησία, μικρὰ ἐκκλησία, ἐκκλησάκι.

ἐκκλησιέκδικος (ὁ) μτγν. ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς ἐκκλησίας:᾽Ιουστιν.Νεαρ.1,3,Προκτ.Συνόδ. Κων/πόλ. 2 **ἐκκλησιέκδικος τῆς.. μεγάλης ἐκκλησίας.**

ἔκκλησις-**εως** (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἔφεσις δίκης Σχόλ.Μοναχ.Δημ.78 **«ἔφεσις, ἡ ἔκκλησις, ἡ ὑπὸ** σμικροῦ **εἰς μεῖζον** κριτήριον προκαλουμένη» : ᾽Επιγρ.Κῶ· **2)** πρόσκλησις : Πολύβ.ἀπ.44 **πρόδηλος γὰρ ἐγένετο φυγὴ καὶ τῶν ὑπεναντίων ἐκκλήσεις πρὸς ἐπίθεσιν· 3)** ὁ δι᾽ ἐπῳδῶν ἐξαναγκασμὸς θεοῦ τινος εἰς προστασίαν ἢ εἰς ἄρσιν προστασίας:Πλούτ.᾽Ηθ.278F **ἐκκλήσεις εἰσὶ καὶ γοητεῖαι θεῶν, αἷς νομίζοντες.. θεούς τινας ἐκκεκλῆσθαι παρὰ τῶν πολεμίων καὶ μετῳκηκέναι πρὸς αὐτούς· 4)** νεώτ. γεν. ἐπίκλησις : **ποιούμεθα ἔκκλησιν εἰς τὸν πατριωτισμόν σας.**

ἐκκλητάριος (ὁ) μον. δικαστὴς ἐκδικάζων ἐκκλήσεις, ἐφέσεις : Βαλσ.Καν.63 Καρθαγ.· || ὡς ἐπίθετ. **-ος-α-ον ὁ** εἰς τὰς ἐκκλήσεις, τὰς ἐφέσεις **ἀναφερόμενος·** || **ἐκκλητάρια δικαστήρια** τὰ κατ᾽ ἔφεσιν δικάζοντα ἐκκλ. δικαστήρια : Θεόδ. ᾽Ερμουπολ.9,2.

ἐκκλητεύσιμον γλῶσσ. **τοῦ** ἐφέσιμον· ᾽Ησ.

ἐκκλητεύω κ. μον. κ. **νεώτ.** κλητεύω, προσάγω διὰ τῆς βίας μάρτυρα ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου· Σουΐδ.κ.ΕΜ 322,40 : Αἰσχ.2,68 **κάλει δέ μοι καὶ ἐκκλήτευε, ἐὰν μὴ θέλῃ δευρὶ παρεῖναι·** κ. παθ. καλοῦμαι εἰς μαρτυρίαν· Πολυδ.8,37 : Αἰσχ.1,46 **ἐὰν δὲ προαιρῆται ἐκκλητευθῆναι μᾶλλον ἢ τἀληθῆ μαρτυρεῖν· 2)** μον. παθ. ποιοῦμαι ἔκκλησιν, ἔφεσιν : Εὐστ.Πον.319,32 **εἰς τίνα γὰρ ἔτι μείζονα ἐφέτην τὰ τῆς ἀληθείας ἐκκλητευθήσεται;**

ἐκκλητής (ὁ) γλωσσ. **ὁ** ἐκκαλῶν, ὁ ποιούμενος ἔκκλησιν, ἔφεσιν, ἐφεσείων, **ἐφεσιβάλλων.**

ἐκκλητικός-ή-όν μτγν. **ὁ** προκλητικός, ἐρεθιστικός, διεγερτικός : Διοσκ.2 **ἐκκλητικὸς ὀρέξεως,** Κλήμ.᾽Αλ.Φαιδ.4,192,9 **ἡ παννυχὶς δὲ ἐπὶ τόπῳ μέθης ἐκκλητική.**

ἐκκλητικῶς ἐπίρρ. Σουΐδ. προκλητικῶς.

ἔκκλητος-ον (ἐκκαλῶ) κ. μον. κ. **νεώτ. ὁ ἐκλεγεὶς** ἵνα δικάσῃ ἐπί τινος ζητήματος ὡς διαιτητής· ὅθ. **ἔκκλητος πόλις** ἡ παρὰ δύο ἄλλων, διισταμένων καλουμένη ὡς διαιτητής· ΕΜ 322,43 : Αἰσχίν. 1,89 **ἐν πόλει ἐκκλήτῳ,** Πλούτ.᾽Ηθ.215C **περὶ ὧν εἶχον πρὸς ἀλλήλους ἐγκλημάτων τὴν τῶν Μεγαρέων πόλιν ἔκκλητον λαμβανόντων·** || ᾽Επιγρ. κ. ἄνευ τῆς λ. πόλις : ᾽Επιγρ. **ἐν ἐκκλήτῳ δικάσασθαι,** ᾽Επιγρ. **δίκην ὠφληκὼς ἐν τῇ ἐκκλήτῳ· 2)** τὸ ἀρσ. πληθ. ὡς οὐσ. **ἔκκλητοι** ἐν Σπάρτῃ **καὶ** ἀλλαχοῦ ἐπιτροπεία **πολιτῶν** ἐκλελεγμένων ὅπως εἰσηγῶνται περί τινων **ζητημάτων:** Ξεν.᾽Ελλ.2,4,38 **ἀκούσαντες δὲ.. οἱ ἔκκλητοι ἐξέπεμψαν πεντεκαίδεκα ἄνδρας εἰς τὰς ᾽Αθήνας·** || **κ.** ὡς ἐπίθ. **ἔκκλητος ὄχλος** : Εὐρ.᾽Ορ. 612· **3)** ὁ ὑποκείμενος εἰς ἔκκλησιν, ἔφεσιν : ᾽Αριστλ.Οἰκ.1348b,14 **τὰς ἐκκλήτους** (δίκας)**.. ἐφ᾽ ἑαυτὸν ποιούμενος,** ΔίωνΚ 52,22 **τὰς δίκας τάς τε ἐκκλήτους καὶ τὰς ἀναπομπίμους·** || **ἔκκλητον δικάζειν** δικάζειν κατ᾽ ἔφεσιν : αὐτ.51,19· **4)** πάπ. **χρόνος ἔκκλητος** προθεσμία καθ᾽ ἣν ἐπιτρέπεται ν᾽ ἀσκηθῇ ἔφεσις· **5)** ὁ ἄξιος διασυρμοῦ, χλεύης : ΠΔΣειρὰχ 43,13 **ἔκκλητον λαοῦ.**

ἐκκλήτωρ-ορος μον. ὁ ἐκκαλῶν, ὁ ἀσκῶν ἔφεσιν : Ψελλ.᾽Επ.15 **προσφωνητικὸς πρὸς τὸν βασιλέα.. περὶ τῶν πολιτῶν ἐκκλητόρων.**

ἐκκλῄω παλ. ἀττ. ἀντὶ ἐκκλείω βλ.λ.

ἔκκλιμα-**ατος** (τὸ) μτγν. ἀπόκλισις, **λόξευμα** : Διόδ.Σ 20,12 **ἀνεχώρησε μετὰ τῶν πρωτοστατῶν, δοὺς τοῖς μὲν πολεμίοις ἄσημον ἔκκλιμα.**

ἐκκλιμακίζω βασανίζω διὰ τοῦ βασανιστικοῦ ὀργάνου κλίμακος βλ.λ. **ἐν** εἰδ. σημ.· ΕΜ 322,37.

ἐκκλινής-οῦς-ές **ὁ** πρὸς τὰ ἔξω κλίνων, καμπτόμενος, ἐπικλινής : ᾽Αριστλ.Φυσιογν.809b,23 **ἄνωθεν δὲ τοῦ μετώπου κατὰ τὴν ῥῖνα ἔχει τρεῖς** τρίχας **ἐκκλινεῖς·** || κ. συγκρ. **-έστερος** : αὐτ.Πρ.912a, 12 **ὁ ἥλιος ἐκκλινέστερον ἡμῖν ποιεῖ τὸν κύκλον.**

ἐκκλίνω κ. νεώτ. κλίνω ἔξω τῆς συνήθους γραμ-

μῆς, κλίνω, κάμπτω πρὸς τὰ ἔξω· ἀντίθ. ἐγκλίνω : Ἱππ.Ἄρθρ.38· ‖ νεώτ. ναυτ. ἀπομακρύνω τὸ πλοῖον τῆς ἣν ἀκολουθεῖ πλεύσεως πρὸς ἀποφυγὴν συρράξεως· **2)** μεταβάλλω τὸν τύπον λέξεώς τινος : Πλάτ.Κρατ.404D νῦν δὲ αὐτῆς ἐκκλίνουσι τὸ ὄνομα· **3)** ἐξαρθρῶ, ἐκτοπίζω, παθ. : Ἱππ.Ἄρθρ.7· **4)** ὑπεξαιρῶ, σφετερίζομαι, καταχρῶμαι : Διον.Κωμ.3,10· **5)** διαφθείρω, καταστρέφω, παραβιάζω, καταπατῶ : ΠΔΒασ.1,8,3 καὶ ἐλάμβανον δῶρα, καὶ ἐξέκλινον δικαιώματα· **6)** ἀμτβ. ἀπομακρύνομαι ἀπό τινος σημείου, ἐκτρέπομαι : Θουκ.5,73 ὡς παρῆλθε καὶ ἐξέκλινεν ἀπὸ σφῶν τὰ στρατεύματα, ΠΔ Ἀριθ.22,33 καὶ ἰδοῦσά με ἡ ὄνος ἐξέκλινεν ἀπ᾿ ἐμοῦ, - ἐξέκλινε τῆς τροχιᾶς του· ‖ ἀποστρέφω τὸ πρόσωπον : Μηναῖ.1 Ἀκολ.Μεγ.Ὡρῶν Ψαλμ.26 καὶ μὴ ἐκκλίνῃς ἐν ὀργῇ ἀπὸ τοῦ δούλου σου· ‖ νεώτ. μτφ. ἐκκλίνω τῆς εὐθείας ὁδοῦ παρεκτρέπομαι, παραστρατίζω· **7)** ἀπολ. ὑποχωρῶ, ἀποχωρῶ, ἀποσύρομαι : Ξεν.ΚΠ 1,4,23 ἐκκλίνουσι καὶ φεύγουσιν· **8)** πίπτω τῆς θέσεώς μου : Ξεν.Κυν. 6,10 ἐὰν δ᾿ ἐκκλίνῃ στοῖχος ἢ ἄρκυς, ἀνιστάτω· **9)** ὁμ. κ. μετ᾿ αἰτ. ἀποφεύγω, ξεφεύγω : Πλάτ. Νόμ.746C ἐκκλίνειν τι καὶ μὴ πράττειν, Δημάδ. 15 ἐπερχόμενον ἐκκλίνει νέφος, Πολύβ.1,34,4 ἐξέκλινε τὴν τῶν θηρίων ἔφοδον· κ. παθ. : Ἐπίκτ. Ἐγχ.2· **10)** μετ᾿ ἐμπροθ. διορ. (ἐπί, πρός, κατά, εἰς) κλίνω, στρέφω πρός τι μέρος : Ξεν.ΚΠ 7,1,30 ἐξέκλιναν κατὰ τὸν φεύγοντα ἅρματα καὶ τούτοις ἐφείποντο, Πάπ. ἐξέκλιναν ἐπὶ τὰς ἔξω οἰκίας· ‖ φρ. ἐκκλίνω εἰς δῆμον - εἰς ὀλιγαρχίαν, ἀποκλίνω εἰς δημοκρατίαν, εἰς ὀλιγαρχίαν : Ἀριστλ.Πολιτ.1273a,5· **11)** πορεύομαι πρὸς ἐπίσκεψιν, ἐπισκέπτομαι κατὰ τὴν περιοδεῖαν : ΠΔ Γεν.19,3 ἐκκλίνατε εἰς τὸν οἶκον τοῦ παιδὸς καὶ καταλύσατε . . καὶ ἐξέκλιναν πρὸς αὐτόν.

ἔκκλισις-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ παρεκκλίνειν ἐκ τῆς τακτικῆς πορείας, ἀπόκλισις, λοξοδρομία : Πλούτ.Ἠθ.929C οὐ γάρ ἐστιν ἐκκλίσεις οὐδὲ ἀποστροφὰς αὐτῆς (τῆς σελήνης) αἰτιᾶσθαι· ‖ νεώτ. ἡ ἀπὸ τῆς κατακορύφου θέσεως κλίσις, γέρσιμο : ἔκκλισις τοῦ τοίχου - τοῦ στύλου· ‖ νεώτ. ναυτ. ἡ μετατόπισις τοῦ ἐπ᾿ ἀγκύρας σαλεύοντος πλοίου· ‖ ὁμ. νεώτ. βελόναι ἐκκλίσεως βελόναι ἀλλαγῆς τροχιᾶς σιδηροδρόμων πρὸς ἀποφυγὴν συγκρούσεως· **2)** ἐξάρθρωσις, ἐκτοπισμός : Ἱππ.Ἀρθρ.827F ὁκόσοι ἐκ γενεῆς κυλλοὶ γίνονται, τὰ πλεῖστα τούτων ἰήσιμά ἐστι, ἢν μὴ πάνυ μεγάλη ἡ ἔκκλισις εἴη· **3)** κλίσις, τάσις, ροπή : Ἀριστλ.Πρ.863b,24· **4)** ἄρνησις, ἀποφυγή· ἀντίθ. αἵρεσις : Κλεάνθ.Στωϊκ.1,129· ἀντίθ. ἐκλογή : Στωϊκ.3,190· ἀντίθ. ὄρεξις : Ἐπίκτ.Ἐγχ.2, Σέξτ.Ἐμπ. 44,226 ὑπὲρ τῆς τῶν ὀχληρῶν ἐκκλίσεως, Γαλ.13, 124 ἔκκλισις τῆς βλάβης· **5)** ἠθικὴ ἐκτροπή, παραστράτισμα : Πλωτ.1,8,15.

ἐκκλίτης (ὁ) μτγν. ὁ ἀποφεύγων ἐργασίαν, φυγόπονος, τεμπέλης (ἀμφ. λ.) : Διογ.Λ 2,130 ἣν δὲ φασὶ καὶ ἐκκλίτης καὶ τὰ τῆς σχολῆς ἀδιάφορος.

ἐκκλιτικός-ή-όν ὁ ἀποκλίνων, ὁ τείνων εἰς τὴν ἀπόρριψιν, τὴν ἀποφυγήν· ἀντίθ. ὀρεκτικός : Ἀρρ.Ἐπικτ.1,1,12 τὴν δύναμιν ταύτην τὴν ὁρμητικήν τε καὶ ἀφορμητικὴν καὶ ἐκκλιτικήν.

ἐκκλιτικῶς ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἐκκλιτικόν, μετ᾿ ἀποστροφῆς : Ἀρρ.Ἐπίκτ.3,12,7.

ἐκκλιτός-όν μσν. φευκτός· ἀντίθ. ὀρεκτός· Φώτ. ἐν λ. παλιναίρετα « φευκτά, ἐκκλιτά, τὸ ἐναντίον αὐτῇ τῇ αἱρέσει πάθος ἐμποιοῦντα ».

ἐκκλύζω κ. νεώτ., μέλλ. -ύσω διὰ τῆς πλύσεως καθαίρω, ἀποβάλλω, ἐκπλύνω, ξεπλένω : Πλάτ. Πολ.430A καὶ μὴ αὐτῶν ἐκπλύναι τὴν βαφὴν τὰ ῥύμματα ταῦτα, δεινὰ ὄντα ἐκκλύζειν (ἐνν. τὴν βαφήν), Μᾶρκ.Αὐρ.8,51, Λουκ.ΒΠρ.3 τὸν ἐπ᾿ αὐτῷ ῥύπον ἐκκλύσας· κ. παθ. : Ἱππ.Τόπ.Ἀνθρ.13· ‖ κ. ἐπὶ ὑπονόμων, διοχετεύω ἀκαθαρσίας : Στράβ.5,3,8 ὑπονόμων τῶν δυναμένων ἐκκλύζειν τὰ λύματα εἰς τὸν Τίβεριν· **2)** ἐκβράζω, ρίπτω εἰς τὴν ξηράν, παθ. : Ἀριστλ.ΖΙ 525a,23 ὑπὸ τῶν κλυμάτων ἐκκλύζεται εἰς τὸ ξηρόν· **3)** πλύνω τελείως : Πλούτ.Σύλλ.36 πολλάκις τῆς ἡμέρας εἰς ὕδωρ ἐνέβαινεν ἐκκλύζων τὸ σῶμα καὶ ἀπορρυπτόμενος· ‖ ὁμ.κ.μέσ. : Διοκλ.ἀπ.141· **4)** ἀμτβ. ρέω ἀφθόνως, ἐκρέω : Ἀπολλδ.1,6,3 τούτων . . ὠθουμένων, πολὺ ἐπὶ τοῦ ὄρους ἐξέκλυσεν αἷμα.

ἔκκλυσις-εως (ἡ) ἀρχ. λεξ. κ. νεώτ. ἡ κάθαρσις τῆς κοιλίας διὰ κλύσματος· ‖ νεώτ. ἡ δι᾿ ἀφθόνου ὕδατος ἀποκάθαρσις.

ἔκκλυσμα-ατος (τὸ) μτγν. τὸ ἐκπλυνόμενον, ἀπόπλυμα : Πλούτ.Ἠθ.1089B τὰ τῆς ἡδονῆς ἐκκλύσματα· **2)** ἐπὶ ἐρυθρᾶς βαφῆς, τὸ ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἐκβραζόμενον, παραγόμενον : Ζώσ.Ἀλχ.164B.

ἐκκλυστικός-ή-όν μσν. ὁ εἰς τὸ ἐκκλύζειν βλ.λ. ἐπιτήδειος : Ψελλ.Χαλδ.Δογμ.110

ἔκκλυστος-ον ὁ ἐκκλυσθείς, ἐκπλυθείς, καθαρθείς : Εὔπ.147 (πιθ.).

ἐκκλώζω ἐκβάλλω κλωγμόν, φωνὴν ἀγρίαν ἢ συριγμόν (ἀμφ.)· Ἁρποκρ. « ἐκκλώζεται, διὰ τῶν στομάτων ἐκφορεῖ ».

ἐκκναίω δωρ. γ' πληθ. μέλλ. ἐκκναισεῦντι, κατατρίβω, ἐξαντλῶ· μτφ. ἐπὶ ἐνοχλητικῆς φλυαρίας : Θεόκρ.15,88 ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

ἐκκνάω, ἀόρ. -έκνησα, ἀποξέω, ξύνω ἀπό : Ἡρ.7,239 τὸν κηρὸν αὐτοῦ (τοῦ δελτίου) ἐξέκνησε.

ἐκκνημῶ-όω καταστρέφω : Καλλ.Ἴαμβ.1,199· κ. παθ.· Ἡσ. « ἐξεκνημώθη, ἐξεφθάρη ».

ἐκκοβαλικεύομαι κολακευτικῶς θωπεύω, ἐξαπατῶ διὰ τεχνασμάτων (ἀμφ.) : Ἀριστφ.Ἱππ.270 ὡσπερεὶ γέροντας ἡμᾶς ἐκκοβαλικεύεται ; (δ.γρ. καὶ κοβαλικεύεται).

ἐκκοδοάζω, δωρ. ἀόρ. α' -όαξα χέω ἔξω· Ἡσ.

ἐκκοδομεύω ἕψω ἐν κλιβάνῳ, ψήνω στὸ φοῦρνο· Ἡσ. « ἐκκοδομεύειν· τὸ ἐν ἴπνῳ φρύγειν, καὶ καθόλου τὸ φρύγειν ».

ἐκκοιλαίνω μτγν. κ. νεώτ. ποιῶ τι κοῖλον, ἐκσκάπτων τὸ ἔνδον, βαθουλώνω : Πολύβ.10,48,7 τοῦ ῥεύματος ἐκκοιλαίνοντα καὶ διαρρηγνύντα . . ὑπὸ γῆν φέρεσθαι τόπον οὐ πολύν.

ἐκκοίλανσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκκοιλαίνειν βλ.λ., βαθούλωμα.

ἐκκοιλιάζω κ. νεώτ. δ. γρ. τοῦ ἐκκοιλίζω βλ.λ.

ἐκκοιλίζω (κοιλία), νεώτ. ἐκκοιλιάζω ἐξάγω τὰ ἔντερα ἐκ τῆς κοιλίας τινός, ξεκοιλιάζω : Μίθαικ. π.Ἀθην.7,325F ταινίαν ἐκκοιλίξας (δ. γρ. ἐκκοιλιάξας), τὰν κεφαλὰν ἀποταμών.

ἔκκοιλος-ον ἐσκαμμένος, βαθουλωμένος, βαθουλός : Ἱππ.Παθ.43 ἔκκοιλος ὀφθαλμός.

ἐκκοιμῶμαι-άομαι ἐγείρομαι, σηκώνομαι ἐξ ὕπνου προκληθέντος ἐκ ποτοῦ τινος : Πλάτ.Νόμ. 648A τὸν ἀνδρειότατον ἀνθρώπων ἐκκοιμηθέντα καὶ τοῦ πώματος ἀπαλλαγέντα.

ἐκκοίτησις-εως (ἡ) γλωσσ. ἡ ἐκκοιτία βλ.λ.

ἐκκοιτία (ἡ) μτγν. (κοίτη) νυκτοφυλακή, φρουρὰ νυκτερινή : Αἰν.Τακτ.13,41 τὰς ἐκκοιτίας καὶ τὰ ἄλλα ἐπιτάγματα . . ὑπηρετούντων.

ἐκκοιτίζω Ἡσ. κ. μσν. γλῶσσ. τοῦ ἐκκοχύζω βλ.λ., διανυκτερεύω μακρὰν τῆς κοίτης μου, ἐκκοιτῶ· Ἡσ. : Παχυμ.Γ Ἀνδρόν.425 τῆς ἰδίας μεταίρει καὶ αὖθις κοίτης, ἧς ἐκ παλαιοῦ ποτ᾿ ἐκκοιτισθεὶς ἐπελάθετο.

ἐκκοιτισμός (ὁ) γλωσσ. ἐκκοιτία βλ.λ.

ἐκκοιτῶ-έω μτγν. ἐκκοιτίζω βλ.λ. : Ἰώσ.ΠΙ 6,2,6 πρὸς τὴν τῶν ἐκκοιτούντων βοήν.

ἐκκοκκίζω κ. νεώτ., μέλλ. -ιῶ ἐξάγω, ἀφαιρῶ τοὺς κόκκους, τὰ σπέρματα, ξεκοκκίζω : Ἀπολλ εἰς Γαλ.12,649 -ἐκκοκκίζω βάμβακα· **2)** μτφ. κα-

γατρώγω, ξεκοκκαλίζω : Νικομ.π.'Αθην.58Α οὐσίδιον γὰρ καταλιπόντος τοῦ πατρὸς οὕτω συνεστρόγγυλα κἀξεκόκκισα ἐν μησὶν ὀλίγοις, ὥσπερ ᾠόν τις ῥοφῶν· 3) ἐξαρθρῶ, ἐκτοπίζω, στραμπουλίζω : 'Αριστφ.'Αχ.1179 καὶ τὸ σφυρὸν παλίνορρον ἐξεκόκκισεν· 4) ἐκριζῶ, βγάζω ἀπὸ τὴ ρίζα, ξερριζώνω : 'Αριστφ.Λυσ.448 ἐκκοκκιῶ σου τὰς στενοκωκύτους τρίχας· 5) ἐκπορθῶ, κυριεύω, διαρπάζω : 'Αριστφ.Εἰρ.63 τὰς πόλεις ἐκκοκκίσας· 6) φρ. ἐκ- γῆρας μαδῶ τὰς λευκὰς τρίχας, ἀποδιώκω τὸ γῆρας : 'Αριστφ.Λυσ.364 εἰ μὴ σιωπήσει, θενὼν ἐκκοκκιῶ τὸ γῆρας.

ἐκκόκκισις-εως (ἡ) νεώτ.κ. ἐκκοκκισμός ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκκοκκίζω βλ.λ., ἐξαγωγὴ τῶν κόκκων, ξεκουκκούτσιασμα : ἐκ- βάμβακος.

ἐκκοκκισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἐκκόκκισις βλ.λ.

ἐκκοκκιστήριον (τὸ) νεώτ.κ. ἐκκοκιστήρ (ὁ) ὄργανον, δι' οὗ γίνεται ἡ ἐκκόκκισις βλ.λ.

ἐκκοκκιστής (ὁ) νεώτ. ὁ ἐκκοκκίζων, ἐνεργῶν τὴν ἐκκόκκισιν βλ.λ.

ἐκκοκκιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἢ χρησιμεύων εἰς ἐκκόκκισιν βλ.λ.

ἐκκοκκύζω μέγα κοκκύζω, φωνάζω δυνατά, ξεφωνίζω : 'Υπερείδ.ἀπ.239.

ἐκκολαβήσαντα 'Ησ. « ἐκλακέντα, ἐκφρονήσαντα ».

ἐκκολάζω μσν. κολάζω, τιμωρῶ : Παχυμ.Γ 'Ανδρόν.99Β ποιναῖς ἐξεκόλαζον, ὡς μὴ μόνον τοὺς ἀδιαφοροῦντας δεδιέναι.

ἐκκολαπτήριον (τὸ) νεώτ. μηχάνημα, δι' οὗ ἐκκολάπτονται τὰ ᾠά· 2) ὁ τόπος, ἔνθα γίνεται ἡ ἐκκόλαψις βλ.λ.

ἐκκολαπτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἢ χρησιμεύων εἰς τὴν ἐκκόλαψιν βλ.λ.

ἐκκολάπτω κ. μσν. κ. νεώτ. ἀποξέω, ἐξαλείφω, διαγράφω : Θουκ.1,132 τὸ ἐλεγεῖον οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐξεκόλαψαν, Δημ.1318 τὸ ψήφισμα ἐκκολάψαντες ὃ ἐμοὶ ἐψηφίσαντο οἱ δημόται, 'Επιγρ. ἐκκολάψαντες τῆς ἐπιγραφῆς [μέρος τῆς ἐπιγραφῆς]· 2) ἐπὶ πτηνῶν, σπῶ διὰ τοῦ ῥάμφους τὸ ᾠόν, ὅπως ἐξέλθῃ ὁ νεοσσός, ξεκλωσσῶ : 'Αριστλ. ΖΙ 618a, 13 ὁ ὄρνις ἐκκολάπτει καὶ τρέφει, Λουκ. 'Αλ.'Ιστ.1,22 τρυγήσαντες αὐτὰς [τὰς βαλάνους] ἐκκολάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους· κ. παθ. ἐξέρχομαι τοῦ ᾠοῦ, βγαίνω ἀπὸ τ' αὐγό : 'Αριστλ.ΖΙ 562a, 14 ἐκκεκολαμμένον δεκαταῖον, Γεωπ.14,7,25 τὰ δὲ ἐκκολαπτόμενα νεάττια· || ᾠὸν ἐκκεκολαμμένον κενὸν κέλυφος ᾠοῦ : Θεόφρ.ΦΙ 3,16,4· 3) νεώτ. μτφ. παθ. ἐπὶ προσ. προγυμνάζομαι, ἀσκοῦμαι, μορφοῦμαι : εἰς τὰ ὕποπτα ταῦτα κέντρα ἐκκολάπτονται οἱ μέλλοντες λωποδύται· 4) ὁμ. ἐπὶ πράξ., συνήθ. κακῶν, ὡριμάζω, συντελοῦμαι καὶ ἐμφανίζομαι : ἡ συνωμοσία ἐξεκολάφθη ὑπὸ περιστάσεις εὐνοϊκάς.

ἐκκόλαψις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐκκολάπτειν βλ.λ., ἡ ἔξοδος τοῦ νεοσσοῦ ἐκ τοῦ ᾠοῦ : 'Αριστλ.ΖΙ 561b, 29· 2) νεώτ. κ. μτφ. ἡ ὡρίμανσις καὶ ἐμφάνισις : ἡ ἐκ- τῆς συνωμοσίας.

ἐκκόλυμβος (ὁ) μσν. ἐκνηχόμενος, κολυμβῶν πρὸς ἀπαλλαγὴν ἔκ τινος κακοῦ, μτφ. : Κ Μανασσ.4,4.

ἐκκολυμβῶ-άω κολυμβῶ πηδῶν ἀπό τινος εἰς τὴν θάλασσαν, μετὰ γεν. : Εὐρ.'Ελ.1609 ἐκκολυμβᾶν ναός· || ἀπολ. : 'Αριστφ.ἀπ.80, Διόδ.Σ 20,86 οἱ πλεῖστοι δὲ καιομένων τῶν ἀκατίων ἐξεκολύμβησαν, ΚΔ Πράξ.27,42 βουλὴ ἐγένετο ἵνα τοὺς δεσμώτας ἀποκτείνωσι, μή τις ἐκκολυμβήσας διαφύγοι· 2) κολυμβῶν ἐξέρχομαι εἰς τὴν ξηράν : Διον.'Αλ.Ρωμ.5,24 ἐξεκολύμβησεν εἰς τὴν γῆν.

ἐκκομιδή (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἐκκομίζειν εἰς μέρος ἀσφαλές, μεταφορά : 'Ηρ.8,4,4 πρὸς ἐκκομιδὴν ἐτράποντο τῶν οἰκετέων, 'Επιγρ. ἐκκομιδὴ σίτου· || ἡ ἀποκόμισις ἀκαθαρσιῶν : Διοσκ.4,176· ἐκ- περιττωμάτων· 3) κ. νεώτ. ἐπὶ νεκροῦ, ἐκφορά, κηδεία, ξόδι : Διον.'Αλ.Ρωμ.4,8 ἐκκομιδῇ τε πολυτελεῖ καὶ μνήματος ἐπισήμου κατασκευῇ, Γρηγ. Λόγ.2 εἰς 'Ιουλ. γίνεται .. ἡ ἐκκομιδὴ τοῦ σώματος.

ἐκκομίζω κ. νεώτ. κομίζω ἔξω, ἐξάγω : 'Ηρ.1,34 ἐκ τῶν ἀνδρεώνων ἐκκομίσας ἐς τοὺς θαλάμους συνένησε, Εὐρ.Τρῳ.294 ἐκκομίζειν δεῦρο Κασάνδραν· || εἰδ. μεταφέρω εἰς ἀσφαλῆ τόπον : 'Ηρ.1,160 ἐκκομίζουσι Πακτύην ἐς Χίον, Θουκ. 2,6 τῶν ἀνθρώπων τοὺς ἀχρειοτάτους . . ἐξεκόμισαν· || ἀθ. προφυλάττω, διασῴζω : 'Ηρ.3,43 ἐκκομίσαι τε ἀδύνατον εἴη ἀνθρώπῳ ἄνθρωπον ἐκ τοῦ μέλλοντος γίνεσθαι πρήγματος· || ὁμ. κ. μέσ. μεταφέρω πρὸς ἀσφάλειαν : αὐτ.8,20 οὔτε τι ἐξεκομίσαντο οὐδὲν οὔτε προεσάξαντο ὡς παρεσομένου σφι πολέμου· || κ. ἀπολ. μετοικῶ : αὐτ.8,32 οἱ δὲ πλεῦνες αὐτῶν εἰς τοὺς 'Οζόλας Λοκροὺς ἐξεκομίσαντο· 2) ποιῶ ἐκφορὰν νεκροῦ, κηδεύω : Πολύβ.35,6,2, Πλούτ.Κικ.42 ὡς εἶδε τὸν νεκρὸν ἐκκομιζόμενον δι' ἀγορᾶς· 3) ἐπὶ ἵππου, ρίπτω τὴν τροφὴν ἔξω τῆς φάτνης : Ξεν.'Ιππ. 4,2 ὅταν πη ἐκκομίζῃ τὸν σῖτον ὁ ἵππος φανερὸν γίγνεται· 4) κομίζω, φέρω οἴκοι : Ξεν.'Αν.6,6,36 δέδοται ἐκκομίσαι τοὺς ἄνδρας· 5) ὑποφέρω μέχρι τέλους : Εὐρ.'Ανδρ.1269 τὸ γὰρ πεπρωμένον δεῖ σ' ἐκκομίζειν· 6) πάπ. μέσ. λαμβάνω τὸ ὀφειλόμενον : Πάπ. ἐκκομίζω ὀψώνια.

ἐκκόμισις-εως (ἡ) μσν. ἐκφορά, κηδεία : Νικ. Χων.'Ισ.'Αγγ.2,7,265Β εἰς ἐκκόμισιν τῶν νεκρῶν.

ἐκκομισμός (ὁ) μτγν. τὸ ἔξω τῆς χώρας κομίζειν, ἡ ἐξαγωγή : Στράβ.3,2,4 διπλασιάζεται τὰ εὐτυχήματα ταῦτα τῷ ἐκκομισμῷ.

ἐκκομιστής (ὁ) γλωσσ. ὁ ἐξαγωγεύς.

ἐκκομπάζω κομπορρημονῶ, πάρα πολὺ κομπάζω : Σοφ.'Ηλ.569 κατὰ σφαγὰς ἐκκομπάσας ἔπος τι τυγχάνει βαλών.

ἐκκομπῶ-έω 'Ησ. « ἐξεκόμπησεν· ἐξέπληξεν ».

ἐκκομψεύομαι ὁμιλῶ μὲ ὡραίας ἐκφράσεις, κομψοεπῶ : Εὐρ.ΙΑ 333 ἐκκεκόμψευσαι (πιθ. ἐσφ. ἀντὶ εὖ κεκόμψευσαι).

ἐκκονεῖ 'Ησ. « ἐγχωρεῖ ».

ἐκκονίομαι μεταβάλλομαι εἰς κόνιν : 'Ιππ.Διαίτ.3,76.

ἐκκοπεύς-έως (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. μάχαιρα πρὸς ἐκκοπήν, ἀπόκοψιν : 'Ηλιόδ.π.'Ορειβ.44,11,6, Γαλ.4,148D ἐκκοπεῖς ἰσχυροί τε ἅμα καὶ ὀξεῖς· 2) νεώτ. τεχν. ἐργαλεῖον ἐκ χάλυβος ἔχον αὐλακωτὴν κυρίως αἰχμήν, δι' ἧς ἐκτελοῦνται αὐλακώσεις κ. ἄλλαι ἐκκοπαί, δημ. σκαρπέλο.

ἐκκόπευσις εως μσν. τὸ ἀποκόπτειν, ἡ ἀποκοπή : Παῦλ.Αἰγ.6,88 ἐκκοπεύσει (δ. γρ. ἐκκοπεῖ) τὸ περικείμενον περιελόντες ὀστοῦν.

ἐκκοπή (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. ἡ διὰ τομῆς ἐκβολή, ἐκτομή : Φιλόδ.'Οργ.33W ἐκκοπὴ ὀφθαλμῶν· || ἀναφορ. πρὸς δένδρον, ἀποκοπὴ ἐκ τῆς ῥίζης : Πολύβ.2,65,6 δένδρων ἐκκοπαῖς, Μηναῖ.1,31 'Εσπερ. δειλιῶ τὴν ἐκκοπὴν (τοῦ ἀκάρπου δένδρου)· 2) ἀποκοπὴ πλευρῶν : 'Ορειβ.105,17· 3) ἀκρωτηριασμός, κολόβωμα : Βέττ.Βάλ.110,10 ἐκ- μελῶν· 4) ἀπόξεσις : 'Επιγρ. ἐκκοπὴ γραμμάτων· || ὁμ. ἡ διὰ τομῆς ἐκβολὴ ἀκίδος βέλους ἐκ τοῦ σώματος : Πλούτ.'Αλέξ.63 περὶ τὴν ἐκκοπὴν ἐγίνοντο τῆς ἀκίδος ἐνδεδυκυίας ἑνὶ τῶν ὀστέων· 5) κατάρριψις δι' ἐκκοπῆς πρὸς ἰσοπέδωσιν : Στράβ.5,3,8 ἐκκοπὰς τε λόφων καὶ ἐγχώσεις κοιλάδων, 'Ονήσ.42,17 ἐκκοπαὶ πυλῶν· 6) ἐγχάραξις διὰ μαχαίρας : Φιλ.Βελοπ.65,20, 'ΗρωνΑὐτομ.27,1.'Αθήν.Μηχ.8,21 ξύλον πλάγιον τετράγωνον ἐκκοπὰς ἔχον στρογγύλας.

ἔκκοπος-ον μτγν. κ. μσν. ἐξηντλημένος, κατάκοπος : Θεοδοτ.ΠΔ'Ισαϊ.43,24, Εὐστ.Πον.8,66.

ἐκκοπρίζω κόπρον ἐκβάλλω : 'Ιππ.'Επιδ.3,1100Β ἀπὸ δὲ κοιλίης ἐξεκόπρισεν ἀθρόα· || καθα-

ρίζω ἀπὸ τῆς κόπρου : Ἱππιατρ.106,15 **αὐτῇ δὲ τῇ χειρὶ ἀληλειμμένῃ ἐλαίῳ ἐκκοπρίζειν αὐτόν.**

ἐκκοπρῶ-όω κ. -έω κενῶ, καθαρίζω ἀπὸ τῆς κόπρου : Ἱππ.Διαίτ.407,33 **κάτω ὕδωρ καθαίρει καὶ κοιλίαν ἐκκοπρεῖ·** κ. παθ. : Ἀρετ.Ὀξ.Νούσ.74,26 **κἢν ἐκκοπρωθῇ τὸ ἔντερον.**

ἐκκόπρωσις-**εως** (ἡ) ἀπαλλαγή, ἐκκαθάρισις ἀπὸ τῆς κόπρου : Ἱππ.Προγν.43,38 **πρὸς τὴν τῆς κοιλίης ἐκκόπρωσιν** (διὰ καθαρσίου κένωσιν τῆς κόπρου).

ἐκκοπρωτικός-**ή**-**όν** μτγν. ὁ καθαρίζων, ἀπαλλάττων ἀπὸ τῆς κόπρου : Ἡρώνδ.εἰς Ἀετ.9,2,Σουΐδ. **ἀλόη, γαστρὸς ἐκκοπρωτική.**

ἐκκόπτης (ὁ) γλωσσ. ὁ ἐκκοπεὺς βλ.λ.

ἐκκοπτικός-**ή**-**όν** ὁ κατάλληλος πρὸς ἐκκοπήν, ἐκρίζωσιν : Ἀσκληπ. εἰς Γαλ.13,850,Μηναῖ.1,1'Ὠδ.4 **τοῖς ἀντιθέοις πέλεκυς ἐκκοπτικός.**

ἐκκόπτω κ. μσν. κ. νεώτ. πλήττων ἀποκόπτω, κόπτων ἐξάγω, ἀποχωρίζω τι ἀπὸ ἄλλου, ἐκβάλλω, ἐκκρούω, ἐξορύσσω : Δημ.744 **ἐάν τις ὀφθαλμὸν ἐκκόψῃ,** Φρύν.Κωμ.68 **ἐκκόπτειν τοὺς γομφίους,** ΚΔ Ματθ.5,30 **εἰ ἡ δεξιά σου χεὶρ σκανδαλίζει σε, ἔκκοψον αὐτὴν καὶ βάλε ἀπὸ σοῦ,** Μηναῖ.1,7 Συναξ. **τοῖς ὀδοῦσιν αὐτοῦ τὸν ἀντίχειρα δάκτυλον ἐκκόπτει·** κ. παθ. : Ἀριστφ.Ὄρν.342 **ἦν.. τὠφθαλμὼ ἐκκοπῇς,** Δημ.247 **ὑπὲρ ἀρχῆς καὶ δυναστείας τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένον·** **2**) ἐπὶ φυτῶν, κόπτω ἐντελῶς, ἀπὸ τῆς ρίζης, κόβω σύρριζα : Θουκ.6,99 **τάς τε ἐλάας ἐκκόπτοντες τοῦ τεμένους,** Ξεν.Ἑλλ.6,5,37 **καὶ δένδρα ἐκκεκόφασι,** Πάπ. **ἐκκόπτειν τὰ φυτά·** ‖ ὁμ. τὸ παθ. κ. νεώτ. **κόπτομαι** ἀπὸ ρίζης, ἀποκόπτομαι : Ἡρ. 6,37 **πίτυς μούνη δενδρέων ἐκκοπεῖσα βλαστὸν οὐδένα μετίει, - δάσος ἐκκοπέν·** **3**) μτγν. ἐν φρ. **ἐκκέκομμαι τὴν φωνὴν** = ἔχει κοπῆ ἡ φωνή μου, μοῦ πνίγεται ἡ φωνή μου : Λουκ.ΖΤραγ.16 **καὶ τὴν φωνὴν ἤδη ἐξεκέκοπτο ὑπὸ τῆς βοῆς·** **4**) μτγν. κτ. ἐπέκτ. καταστρέφω, ρημάζω, ἀφανίζω : Διον.Ἀλ.Ρωμ.8,87 **ἐκκόπτοντες ταῦτα** (τὰ χωρία) **καὶ τὰς αὐλὰς καθαιροῦντες,** Πλούτ. Πομπ.24 **ἐκκόπτειν νήσους καὶ πόλεις·** ‖ ἐπὶ προσ., ἐξολοθρεύω, ἐξοντώνω, ξεπαστρεύω : Ἡρ. 4,110 **τὰς δὲ** (ἀμαζόνας) **ἐν τῷ πελάγει ἐπιθεμένας ἐκκόψαι τοὺς ἄνδρας·** **5**) ἐκμηδενίζω, ἐξαλείφω, ἐντελῶς διακόπτω, καταπαύω, σταματῶ : Ἀριστλ.ΖΜ 656b,5 **ἐκκόπτει γὰρ ἡ τῆς ἐν τῷ αἵματι θερμότητος κίνησις τὴν αἰσθητικὴν ἐνέργειαν,** Διογ.Οἰν.2 **ἐκκόπτειν τὰς λύπας·** **6**) δθ. μτφ. ἀναγκάζω τι νὰ παύσῃ, νὰ ἐκλείψῃ, νὰ σταματήσῃ, πρβλ. ὁμ. σημ. δημ. τὸ ξεκόβω, τοῦ τὸ ξεκόβω : Δείν.2,4 **ἐκκόπτειν φενακισμόν,** Ἰσαῖ. 8,39 **ἵνα αὐτῶν ἐκκεκόφαιμι ταύτην τὴν ἱεροσυλίαν·** ‖ μτγν. ἀναχαιτίζω, κόβω τὴ φόρα : Βέττ.Βάλ.268, Πάπ. **τὰ βίαια καὶ ἄνομα ἐκκόπτειν·** ‖ ὁμ. παθ. ὑφίσταμαι παῦσιν, ἔκλειψιν, στάσιν, μοῦ κόβεται ἡ φόρα : Πλάτ.Χαρμ.155C **καί μου ἡ πρόσθεν θρασύτης ἐξεκέκοπτο·** **7**) εἰδ. ἐπὶ πλοίων, διατρυπῶν βυθίζω : Ἐπιγρ.· **8**) εἰδ. ἐπὶ θύρας, θραύων ἀνοίγω, σπάζω : Λυσ.3,6 **ἐκκόψας τὰς θύρας εἰσῆλθεν εἰς τὴν γυναικωνῖτιν·** **9**) ὡς στρατιωτικὸς ὅρος, ἀποκρούω, ἀπωθῶ : Ξεν.ΚΠ 6,2,15 **οἱ τότε ἐκκόψαντες τῶν τοξοτῶν καὶ ἀκοντιστῶν τὰς ἀκροβολίσεις·** **10**) ὁμ. στρατ. ὅρος κ. νεώτ. ἀποχωρίζω ἀπὸ τοῦ κυρίου σώματος, ἀποκόπτω τμῆμά τι ἀπὸ τοῦ ἄ. στρατεύματος, ἀπομονώνω : αὐτ.Ἑλλ.7,4,26 **ἐπεὶ μέντοι ἦλθον οἱ πεζοί, ἐκκόπτουσι καὶ τοὺς ἐπὶ τῷ λόφῳ** (ἀπομονώνουσι, δ. ἑρμ. ἀπωθοῦσι)· **11**) μτγν. κ. μσν. ἐκκλ. μτφ. ἀποβάλλω τινὰ ἐκ τῆς χριστιανικῆς κοινωνίας, ἐκ τῆς ἐκκλησίας, ἀφορίζω : Φώτ.Νομοκάν.9,25 **ἐκκόπτειν ἐκ τοῦ σώματος τῶν χριστιανῶν·** κ. παθ. : Ἀποστολ.Καν.28 **ἐκκοπτέσθω παντάπασι καὶ τῆς κοινωνίας·** **12**) μτγν. τὸ παθ. μτφ. διακρίνομαι κεχωρισμένως ἀπὸ ἄ., διαστέλλομαι διὰ καταφανοῦς χωρισμοῦ, ξεχωρίζω ἢ ξεχωρίζομαι : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.104,23 **γένη οὐκ ἐκκοπτόμενα ἰδίοις τέλεσι** (γένη μὴ διακρινόμενα δι' ἰδίων καταλήξεων)· **13**) εἰδ. ἐπὶ παιγνίου κύβων, κερδίζω· ΑΒ 22,5 « ἐκκόψαι ἀντὶ τοῦ νικῆσαι κύβοις »· πρβλ. δημ. ἐν παραπλ. χρ. τὸν ἔκοψα, μ' ἔκοψε, μᾶς ἔκοψαν : Ἄλεξ.44, Μενεκρ.10· ‖ ὁμ. εἰδ. τὸ παθ. ἀπόλλυμι τὴν οὐσίαν κυβεύων, καταστρέφομαι ἀπὸ τὸ παιγνίδι· Ἡσ. « ἐκκεκομμένος, ὁ διὰ τοῦ κυβεύειν τὰ αὐτοῦ ἀπολέσας »· **14**) ἐκκολάπτω, ἀποξέω, ἐξαλείφω τι ἐγκεχαραγμένον εἰς λίθον ἢ ξύλον, οἷον ἐπιγραφήν, παράστασιν : Ἀριστλ.Ρητ.1400a,33, Ἐπιγρ. **οὐδενὶ ἐξέσται.. γράμμα ἐκκόψαι·** **15**) **ἐκκόπτω νόμισμα** διὰ κοπῆς τοῦ μετάλλου ἐκτυπῶ νόμισμα, κόβω μονέδα : Διόδ.Σ 11,26 **νόμισμα ἐξέκοψε τὸ κληθὲν ὑπ' ἐκείνης Δαμαρέτιον·** **16**) δθ. μτφ. μτγν. πλάττω, οἷον εἰκόνας διὰ λόγου, παραστάσεις : Φιλόδ.Παρρ.560 **φαντασίαν ἐκκόπτουσαν·** ‖ εἰδ. ἐπὶ λέξεων, πλάττω νεολογισμούς : Φιλόδ.Θ 3,14 **ἐκκόπτειν ἀναφθέγματα·** **17**) ἐφίστημι, παύω ἢ μετριάζω τὴν κίνησίν μου, σταματῶ· πρβλ. ἐν ὁμ. σημ. δημ. φρ. κόβω λίγο τὸ δρόμο : Βέττ.Βάλ.260,24.

ἐκκορακίζω μτγν. κ. μσν. στέλλω εἰς κόρακας, ἀποδιώκω, στέλνω στὸ διάβολο· Σουΐδ.,Ζωναρ. « ἐκκορακίζειν, ἀποδιώκειν »· **2**) ἐκβάλλω τοὺς ὀφθαλμούς, τυφλώνω : Θεοφύλ.Σ 4,6,99B.

ἐκκορίζω (κόρις) φονεύω κόρεις, κοριούς, ξεκοριάζω : ΑΠ 9,113 **ἐκορέσθην ἄχρι κόρου καὐτὸς τοὺς κόρις ἐκκορίσας·** **2**) πιθ. καθαρίζω, δθ. κενῶ : Εὐπ.εἰς Σχόλ.Ἀριστφ.Εἰρ.1176 **τὸν σκύθον ἐκκορίζειν.**

ἐκκορυφῶ-έω κ. μσν. ἐπὶ λόγου, τὰ κορυφαῖα, τὰ κυριώτερα ἀναφέρω, κεφαλαιωδῶς διηγοῦμαι : Ἡσίοδ.Ἔργ.106 **ἕτερόν τοι λόγον ἐκκορυφώσω·** κ. παθ. : Ἱππ.Ἱερ.Νούσ.4,48 **ἐκκεκορύφωται ὁ λόγος·** **2**) μσν. εἰς τὸ κορύφωμα τοῦ λόγου ἄγω ἢ τὸ γεγονὸς ἐμφανίζω, εἰς ὕψος ἀναπτύσσω : Εὐστ.Πον.280,50 **εἰ οὕτως ἄποπτον ἐκκορυφοῖ τὸν τῆς μανίας κολωνόν, ὡς καὶ τὸν Ἰωάννην ἀναβλέψαντά ποτε παθεῖν ἴλιγγον.**

ἐκκορῶ-**έω** (κόρος = κόρηθρον) διὰ κορήθρου, σαρώθρου, καθαίρω, σαρώνω, σκουπίζω : Θεοφρ. Χαρ.24,4 **καὶ ἀναστὰς τὴν οἰκίαν καλλῦναι καὶ τὰς κλίνας ἐκκορῆσαι·** **2**) μτγν. γεν. ἐκτινάσσω, ἀποβάλλω, ἀπορρίπτω : Ἀλκίφρ.Ἐπ.38,1 **τὸν πολὺν αὐτοῦ τῦφον, ἀλλ' οὖν καὶ τὴν κραιπάλην ἐκκορήσειεν·** κ. παθ. ἀπορρίπτομαι, ἐκδιώκομαι, ἀποβάλλομαι : αὐτ.3,6 **ἀλλ' ἐκκορηθείης, ὅτι ἄκαιρος εἶ καὶ λάλος·** παροιμ. **ἐκκόρει κόρη κορώνην** (κόρη ἀποδίωκε τὴν κορώνην) πρῶτος στίχος γαμηλίου ὕμνου, τῆς κορώνης θεωρουμένης ὡς οἰωνοῦ χηρείας· Σχόλ.Πίνδ.Π 3,16· **3**) μτφ.π. κωμ. ἐρημῶ, ρημάζω, ξεπαστρεύω· πρβλ. δημ. καθαρίζω, σαρώνω ἐν παραπλ. σημ. : Ἀριστφ. Εἰρ.59 **μὴ 'κκόρει τὴν Ἑλλάδα·** **4**) ὁμ. π. κωμ. ἐν λογοπαιγνίῳ ἐπὶ τῆς λ. κόρη (θυγάτηρ) μετ' αἰτ. προσ. ἀπάγω τὴν κόρην τινός, τοῦ παίρνω τὸ κορίτσι του, τὸν ξεθυγατερώνω : Ἀριστφ.Θεσμ. 760 **ταλαντάτη Μίκα, τίς ἐξεκόρησέ σε;**

ἐκκόσμησις-**εως** (ἡ) μτγν. πλήρης ἢ συμπληρωματικὴ κόσμησις, καλλώπισις, καλλωπισμός : Διοσκ.5,94 (δ.ἀνάγν. κόσμησις.)

ἐκκόσμιος-ον μσν. ὁ ἔξω τοῦ κόσμου, τῆς κοινωνίας : Εὐστ.Πον.96,50.

ἐκκοσμῶ-έω μτγν. διακαλλύνω, κοσμῶ ἐντελῶς, ἀρτίως στολίζω : ΠΔ Μακκ.4,6,2 **καὶ πρῶτον περιέδυσαν τὸν γηραιὸν ἐκκεκοσμημένον τῇ περὶ τὴν εὐσέβειαν εὐσχημοσύνῃ·** κ. παθ. : Ἀριστείδ.1 148 **ἱερὸν τὸ ἐν Δελφοῖς ἐξεκοσμήθη.**

ἐκκοττίζω μ. μτχ. παθ. παροκ. **ἐκκεκοττισμένος** ὁ κατεστραμμένος εἰς τὴν παιδιὰν τῶν κύβων· πρβλ. Ἡσ. ἐν λ. ἐκκεκομμένος.

ἐκκότυλος-ον ὁ ἔχων ἐξηρθρωμένην τὴν κοτύλην, τὸν γόμφον, ξεγοφιασμένος.

ἐκκουφίζω μτγν. καθιστῶν κοῦφον, ἐλαφρὸν ὑφῶ, ὅθ. μτφ. ἀνυψῶ, ἐξαίρω : Πλούτ.Μάρ.9 **ἀεὶ φρονήματος μέγεθος ἐξεκούφιζε**· **2)** εἰδ. ἐπὶ πλοίου, αἴρω τὴν ἄγκυραν, ὅθ. ἐκπλέω : Αἰλ.ἀπ.71· **3)** τὸ παθ. ἐκκουφίζομαι ἐπὶ τοῦ σώματος, ἀνακουφίζομαι, ξολαφρώνω : Πλούτ.Κράσσ.33 **ἀναδεξαμένης τῆς νόσου τὸ φάρμακον . . καὶ τοῦ σώματος ἐκκουφισθέντος** (δ.γρ.).

ἐκκοχύζω Ἡσ. ἐκκοιτίζω βλ.λ.

ἐκκραγγάνω κραυγάζων λέγω, ξεφωνίζω· κ. παθ. ἐκκραγγάνομαι, μετὰ κραυγῶν λέγομαι, ἀπαγγέλλομαι : Μέν.22D **ἤκουσα τῶν ἐκκραγγανομένων.**

ἐκκράζω βοῶ, κράζω μεγαλοφώνως· Ἡσ. « ἐκκραγεῖν· ἐπιβοῆσαι » : Σοφ.ἀπ.722, Πλούτ.Ἠθ.79Β **τὸ θέατρον ἐξέκραγε**· **2)** μτβ. πρὸς ἄλλους ἐντόνως, ζωηρῶς κράζων λέγω : Δίων Κ 66,15 **πολλὰ καὶ ἄτοπα κυνηδὸν ἐξέκραξε.**

ἐκκραυγάζω κρουγάζω ζωηρῶς, ἐντόνως : Πλούτ.Ἠθ.1098C **ἡδέως τε βεβιωκέναι.. ἐκκραυγάζοντες λέγουσιν.**

ἐκκρέμαμαι μέσ. κ. παθ. κρέμαμαι ἔκ τινος, εἶμαι κρεμασμένος : Ἱππ.Ἄρθρ.836C **ὁ πῆχυς τοῦ ἐκκρεμαμένου**, Λουκ.Τόξ.61 **τὴν γυναῖκα ἐκκρεμαμένην ἀποσεισάμενος**· || ἔχω προσάρτησιν πρός τι, προέχω ἐν ἐξαρτήσει ἀπό τινος : Πλάτ. Ἴων 536Α **ἐκ πλαγίου ἐξηρτημένων τῶν τῆς Μούσης ἐκκρεμαμένων δακτυλίων**· **2)** μτφ. κ. μέσ. ἐξάρτησιν ἔχω, ἐξαρτῶ ἐμαυτὸν ἔκ τινος, κρεμιέμαι ἀπὸ κάτι, σὲ κάτι : Πλάτ.Νόμ.732Ε **ἐξ ὧν (ἐπιθυμιῶν) πᾶν ζῷον . . ἐκκρεμάμενον εἶναι**, Πλούτ.Μάρ.12 **ἐκκρεμασθέντα τῆς τοῦ ζῆν ἐπιθυμίας**, ΑΠ 9,411 **ἐκκρέμαται τῆς ἐλπίδος.**

ἐκκρεμάννυμι, μέλλ. -κρεμάσω κρεμῶ τι ἔκ τινος μέρους ἢ πράγματος : Ἱππ.Ἄρθρ.22, Ἀριστφ. Ἱππ.1363 **ἐκ τοῦ λάρυγγος ἐκκρεμάσας Ὑπέρβολον,** ΑΠ 11,100 **τοῦ ποδὸς ἐκκρεμάσας λίθον . .**, Ἀπολλδ.1,3,5· **2)** παθ. κ. μέσ. ὡς τὸ **ἐκκρέμαμαι** βλ.λ. εἶμαι κρεμασμένος ἀπό τινα, προσκολλῶμαι εἴς τινα : Θουκ.7,75 **τῶν τε ξυσκήνων ἤδη ἀπιόντων ἐκκρεμαννύμενοι καὶ ἐπακολουθοῦντες,** Λουκ.Τόξ.6 **ἐκκρεμαννύμενοι τῶν πηδαλίων καὶ ἐπαναβαίνειν πειρώμενοι**· **3)** ὁμ. μέσ. μτφ. εἶμαι ἀφωσιωμένος εἴς τι : Εὐρ.Ἠλ.950 **τὰ γὰρ τέκν' αὐτῶν Ἄρεος ἐκκρεμάννυται.**

ἐκκρέμασις-εως (ἡ) τὸ κρέμασθαι εἴς τι ἢ ἀπό τινος : Ἱππ.Ἄρθρ.76 (δ. ἀνάγν.).

ἐκκρεμασμός (ὁ) μτγν. ἡ ἐκκρέμασις βλ.λ.

ἐκκρεμής-οῦς-ές κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ κρεμάμενος, ἀνηρτημένος, ἐξαρτώμενος ἔκ τινος : Ἡρωδιαν.1,9,3 **ἡμιγύμνῳ τε αὐτῷ ἐκκρεμὴς πήρα**· || κ. μετὰ γεν. ἢ ἐμπροθ. διορ. (**ἐπί τινι ἢ τινα, ἀπό τινος**) : ΑΠ 5,247 **χείλεος ἐκκρεμέα**, αὐτ.240,8 **ᾧ ἐπὶ πᾶσαι . . ἐλπίδες ἐκκρεμέες**, Ἀγαθ.3,17 **ἐκ-ἀπὸ τοῦ ὤμου**· **2)** μτφ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ οἱονεὶ ταλαντευόμενος, μετέωρος, ἀβέβαιος : Εὐστ.Ἰλ.66,27 **χωλεύει γὰρ ἡ σύνταξις καὶ μένουσα ἐκκρεμὴς οὐκ ἀπήρτισται, - ὑπόθεσις ἐκκρεμὴς** (ἡ μὴ δικασθεῖσα) **- ἐκκρεμὴς λογαριασμός**· **3)** τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. **ἐκκρεμές** ὁ λοβὸς τοῦ ὠτός : Ῥοῦφ.Ὀνομ.43· **4)** νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ὡς οὐσ. **ἐκκρεμές** βαρύ τι σῶμα ἀνηρτημένον ἀπὸ σταθεροῦ σημείου καὶ ταλαντευόμενον ἐν τῷ χώρῳ : **ἐκκρεμὲς ὡρολογίου**· || ὅθ. συνεκδ. **ἐκκρεμὲς** ὡρολόγιον οὗ ἡ ἰσόχρονος κίνησις ρυθμίζεται δι' ἐκκρεμοῦς.

ἐκκρεμοδικία (ἡ) νεώτ. νομ. ἡ χρονικὴ περίοδος ἡ ἀρχομένη ἀπὸ τῆς ἐγγραφῆς ὑποθέσεώς τινος εἰς τὸ πινάκιον τοῦ δικαστηρίου καὶ λήγουσα διὰ τῆς ὁριστικῆς ἐκδικάσεως.

ἐκκρεμότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐκκρεμοῦς, τὸ νὰ εἶναί τις ἐκκρεμὴς βλ.λ.2), ἀτακτοποίητος : **ἐκκρεμότης ὑποθέσεως - λογαριασμοῦ.**

ἐκκρεμῶ-έω νεώτ. εἶμαι ἐκκρεμής, δὲν ἔχω πάρει τέλος : **ἡ ὑπόθεσις ἐκκρεμεῖ εἰς τὸ δικαστήριον.**

ἐκκρεμῶς ἐπίρρ. μσν. γραμμ. ἐν ἐξηρτημένῃ προτάσει· ἀντίθ. ἀπολύτως : Εὐστ.1752,47.

ἐκκρήμναμαι ἢ **ἐκκρίμναμαι** ἐκκρέμαμαι, κρέμαμαι ἔκ τινος : Ἱππ.Ἄρθρ.76· || μετὰ γεν. : Εὐρ. Ἡρ.520 **ἐκκρήμνασθε πατρῴων πέπλων**· || ἐξαρτῶμαι : Εὐρ. Ἴων 1612 **ῥόπτρων χέρας ἐκκρημνάμεσθα**· **2)** μτγν. ἐνεργ. μτχ. **ἐκκρημνάς** ἢ **-κριμνάς** : Ἰάμβλ.Πυθ.33,238.

ἐκκρῐδὸν ἐπίρρ. μτγν. χωρίς, ἰδίᾳ, καθ' ἑαυτόν : Τρυφιόδ.224 **ὁ δ' ἐκκριδὸν οἷος ἀπ' ἄλλων λαθρίδιος . . ἔλαθεν θηροσκόπος ἀνήρ** (πιθ. ἀνάγν.).

ἐκκρῑθιάσας γλῶσσ. τοῦ ἀγοστήσας ἐν ΑΒ 213,5 « ἐκκριθιάσας, οἷον ὑφαυχενίσας ».

ἔκκρῖμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. τὸ ἐκκριθέν, τὸ ἀποχωρισθέν, περίττωμα : Θεόφρ.Πυρ.76 **τὰ δ' ἐκκρίματα μάλιστα διαδύνει.**

ἐκκριματίνη (ἡ) νεώτ. φυσιολ. οὐσία τις ἐν τῷ βλεννογόνῳ τοῦ δωδεκαδακτύλου, προκαλοῦσα ἄφθονον ἔκκρισιν τοῦ παγκρεατικοῦ ὑγροῦ.

ἐκκριματοφόρος-ον νεώτ. ὁ φέρων, ὁ διοχετεύων τὸ ἔκκριμα βλ.λ. : **ἐκκριματοφόρα ἀγγεῖα.**

ἐκκρίνω κ. νεώτ. ἀποχωρίζω, ξεχωρίζω, διαλέγω: Θουκ.6,96 **ἑξακοσίους λογάδας τῶν ὁπλιτῶν ἐξέκριναν πρότερον**· κ. παθ. : Σοφ.Φιλ.1425 **ἀρετῇ πρῶτος ἐκκριθείς**· **2)** ἀποχωρίζω, χωρίζω : Ἀριστλ.ΖΙ 578a,11 **ἐκκρίνουσι δ' ἐκ τῶν καμήλων ἐνιαύσιον τὸ ἔκγονον**· **3)** ἀποκλείω, ἀποβάλλω, ἀποδιώκω, ξεχωρίζω πρὸς ἀτίμωσιν : Ξεν.ΚΠ 1,2,14 **οἱ γεραίτεροι ἀκούσαντες ἐκκρίνουσιν· ὁ δὲ ἐκκριθεὶς ἄτιμος διατελεῖ τὸν λοιπὸν βίον**, Λουκ. Ὀρχ 3 (παθ.)· || ὁμ. ἀπορρίπτω, καταδικάζω : Γαλ.18(2),693· **4)** ἐπὶ ζωϊκῶν λειτουργιῶν, παράγω ὑγρὸν ἀποβαλλόμενον : Ἀριστλ.ΖΓ 765b,10 **ἐκκρίνειν σπέρμα ἔχον τὴν ἀρχὴν τοῦ εἴδους ἄρρεν**, Ζήν.6 **τραῦμα ἐκκρ- ἰχῶρας, - ἐκκρίνω ἱδρῶτα - γάλα**· κ. παθ. : Ἀριστλ.ΖΓ 738a,1 **καὶ ἄνευ βίας ἐκκρίνεται τὰ περιττώματα, - ἐκκρίνεται τὸ οὖρον - ὁ ἱδρὼς - τὸ γάλα**· || ὁμ. σημ. κ. μτφ. : Ξεν.ΚΠ 8,7,20 **ὅταν . . καθαρὸς ὁ νοῦς ἐκκριθῇ**· **5)** ἀναδίδω, βγάζω : Φιλόδ.Σημ.36 **ἐκ πυρὸς ἐκκρινόμενον**· **6)** ὁμ. ἐπὶ φαρμάκων, παρασύρω, ἐξάγω : Διοσκ.9,1 **ἐκκρίνειν λίθους.**

ἔκκρῐσις-εως (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. -ἡ ἀποχωρισμός, ξεχώρισμα : Ἀριστλ.Μετ.342a,15 **πάντων γὰρ τούτων ἡ γένεσις οὐκ ἔκκαυσις ἀλλ' ἔκκρισις ὑπὸ τῆς ἐκθλίψεώς ἐστιν**, Ὀνήσ.9.1 (πληθ.)· **2)** κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τῶν ζωϊκῶν λειτουργιῶν, παραγωγὴ ὑγρῶν, ἐκκριμάτων : Ἀριστλ.ΖΜ 689a,16 **εἰς ταῦτα τὰ μόρια τὴν ἔκκρισιν εἶναι**, Εὐναπ.Ἱστ. ἀπ.263D **ἔκκρισις τῶν ὑγρῶν**· **3)** τὸ ἔκκριμα, ἐπὶ τῶν περιττωμάτων : Ἱππ.Ἀφ.2,15· || ὁμ. ἐπὶ τῶν καταμηνίων : Ἀριστλ.ΖΙ 583a,2 **παχεῖαν καὶ πολλὴν τὰ τοιαῦτα ποιεῖται τὴν ἔκκρισιν**· || νεώτ. κ. δημ. γεν. ἔκκριμα βλ.λ.

ἐκκρῐτικός-ή-όν κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ συντελῶν εἰς τὴν ἔκκρισιν βλ.λ.2) : Ἀριστλ.Φυσ.243b,14 **ἐκκριτικαὶ ἢ ληπτικαὶ κινήσεις**, Θεόφρ.ΦΑἴτ.6,1,3 **ἐκκριτικὸν (χυμὸν) τῆς ἐν συμφύτῳ ὑγρότητι θερμότητος, - ἐκκριτικὰ φάρμακα**· **2)** νεώτ. ὁ ἐκκρίνων : **ἐκκριτικὰ ὄργανα**· **3)** ὁ τείνων εἰς τὸ νὰ παρασύρῃ, ν' ἀπωθήσῃ : Διοσκ.2,152.

ἐκκριτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. δι' ἐκκρίσεως.

ἐκκριτίνη (ἡ) νεώτ. ἐκκριματίνη βλ.λ.

ἔκκρῐτος-ον κ. νεώτ. ἐπίλεκτος, ἐξαίρετος, διαλεχτός : Αἰσχ.Πέρσ.340 **δεκὰς δ' ἦν τῶνδε χωρὶς**

ἔκκριτος, Πλάτ.Νόμ.926D **ἔκκριτοι δικασταί,** Ἀπολλ.Ρ.4,1185,Φιλόστρ.Γυμν.23 **ἔκκριτον νομίζεσθαι·** τὸ οὐδ. **ἔκκριτον** ὡς ἐπίρρ. ἐξόχως,ὑπερβαλλόντως: Εὐρ.Τρῳ.1241 **Τροία τε πόλεων ἔκκριταν μισουμένη·** **2)** κ. νεώτ. ὁ δι' ἐκκρίσεως ἀποχωρισθείς, ὁ ἐκκενωθείς : Ἀριστλ.Πρ.861a,36.

ἐκκρίτως ἐπίρρ. νεώτ. ἐξοιρέτως, **διαλεχτά.**

ἔκκρατος-ον μσν. βίαιος, σκληρός:Φώτ.Κῶδ.97,42.

ἐκκροτῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. ἐκβάλλω, ἐκπέμπω κρότον : Ἰώσ.Πl 6,2,2 **καὶ τῶν χειρῶν ἐκκροτήσας τὰ ὅπλα γυμνοὺς εἰς φυγὴν ἀπέτρεφεν·** **2)** διδάσκω, μορφώνω τινά· ΑΒ 39,3 « ἐκκροτεῖν ῥήτορας, σημαίνει τὸ ἐκδιδάσκειν καὶ δημιουργεῖν ».

ἐκκρουνίζω σχόλ. μσν. ἀναβρύω οἱονεὶ ἐκ κρουνῶν : Σχόλ. Ἰλ.Υ 470 **τὸ αἷμα κατὰ τοῦ ἥπατος ἐκκρουνίζον·** || μσν. διαχέω : Γερμ.Κων/πλ.Ὁμ. 238 **ὕδατα ἐκκρουνίσας εὐλογίας.**

ἔκκρουσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ διὰ κρούσεως ἐκβολή, ἀπώθησις, ἐξώθησις : Ξεν.Κυν.10,12 **τῇ γὰρ ῥύμῃ τῆς ἐκκρούσεως ἕπεται·** **2)** ὑφαίρεσις, ἔκπτωσις λογαριασμοῦ, σκόντο : Πάπ.

ἐκκρουσμός (ὁ) μτγν. ἐλάττωσις, περικοπή, ἐπὶ τῆς σελήνης : Παῦλ.Ἀλέξ.Ἀποτελεσμ.28,23 **ἐκκρουσμὸν καὶ μείωσιν τῶν φωτισμῶν αὐτῆς ἔχει.**

ἐκκρουστήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. μηχανολ. μέρος τοῦ μηχανισμοῦ τοῦ ὡρολογίου, δι' οὗ ἀναπληροῦται ἡ ἀπώλεια ἐνεργείας ἣν ὑφίσταται ὁ ρυθμιστής.

ἐκκρουστικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ κατάλληλος πρὸς ἔκκρουσιν, βιαίαν ἐξαγωγήν, ἀποκρουστικός, ἀπωστικός : Ἀριστλ.Ρητ.1386a,22 **τὸ γὰρ δεινὸν. ἐκκρουστικὸν τοῦ ἐλέου,** Ἀρρ.Ἐπικτ.2,18· || νεώτ. κ. ὁ συντελῶν εἰς τὴν ἔκκρουσιν.

ἐκκρουστικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἐκκρουστικόν, δι' ἐκκρούσεως βλ.λς.

ἔκκρουστος-ον κ. μσν. ἔκτυπος, ἀνάγλυφος : Αἰσχ.Ἐπτ.542 **ἔκκρουστον δέμας,** Εὐστ.Ἰλ.1160,49.

ἐκκρούω κ. νεώτ. κρούων ἐκβάλλω, ἐξωθῶ : Ἀριστφ.ἀπ.4026 **ἐκ- παττάλους,**Ξεν.Κυν.10,12 **προσφέρειν δὲ τὸ προβόλιον φυλαττόμενον μὴ ἐκκρούσῃ ἐκ τῶν χειρῶν·** κ. παθ. : παροιμ. **πάτταλος παττάλῳ ἐκκρούεται,** Πάπ. **τὴν θύραν ἐκκεκρουμένην·** **2)** μτφ. φυγαδεύω, νικῶ : Ἀριστλ. ΗΝικ.1175b,8 (ἡ ἡδίων ἐνέργεια | **ἐκκρούει τὴν ἑτέραν,** αὐτ.1119b,10 **ἐκκρούει τὸν λογισμόν·** κ. παθ. : Πλούτ.Πύρρ.30 **τὸν λογισμὸν ἐκκρουσθείς·** **3)** ἀπωθῶ, ἀποκρούω : Θουκ.4,131 **καὶ μάχῃ ἐκκρούσαντες τοὺς ἐπιόντας ἐστρατοπεδεύσαντο,** Ξεν. Ἑλλ.7,4,16· || ὁμ. μτφ. στερῶ, ἀποστερῶ, ἀναγκάζω τινὰ νὰ παραιτηθῇ : Πλάτ.Φαῖδρ.228E **ἐκκρούω τινὰ ἐλπίδος,** Πλούτ.Σόλ.14 **τούτων οὐδὲν ἐξέκρουσε τὸν Σόλωνα τῆς αὐτοῦ προαιρέσεως·** || ὁμ. ἀντικρούω : Δημ.329 **ἵνα μὴ λόγον λέγων τοῦ παρόντος ἐμαυτὸν ἐκκρούσω·** **4)** δι' ἀποδοκιμασίας ἀναγκάζω ἠθοποιὸν ν' ἀποσυρθῇ τῆς σκηνῆς, συρίζω, γιουχαΐζω : Δημ.348 **«ἐβόων, ἐξέκρουόν με, τελευτῶντες ἐχλεύαζον·** **5)** ἀναβάλλω δι' ὑπεκφυγῶν : Δημ.385 **ἐκκρούσας οὗτος εἰς τὴν ὑστεραίαν τὴν Φιλοκράτους γνώμην ἔπεισεν ἑλέσθαι,** αὐτ.540 || ὁμ. ματαιῶ δι' ἀναβολῶν : Πλάτ.Πρωτ.336C **ἐκκρούει τοὺς λόγους,** Πλούτ.Καῖσ.13 **ἐκκρούει τὸ πρᾶγμα τῷ χρόνῳ,** Εὐστ.Πον.325,74· κ. παθ. : Δημ.1102 **χρόνου δὲ γιγνομένου καὶ τῆς γραφῆς ἐκκρουομένης·** **6)** ἐκρίπτω, ἐξακοντίζω : Δίων Κ 75,11 **καὶ γὰρ ἐκ μηχανῶν βέλη τινὰ ἐξέκρουον·** **7)** μαθημ. ἀφαιρῶ ἀπό τινος : Πάππ.946,16· || ὁμ. ἀποβάλλω τι διὰ διαιρέσεως : Βέττ.Βάλ.20,20· || παθ. **ἐκπίπτω** : Πάπ.· **8)** μέσ. ἀποβάλλω τι ἀπ' ἐμοῦ, ἀπαλλάσσομαί τινος : Πλούτ.Ἠθ.515A **λυγμὸν καὶ βῆχα ἄνθρωποι.. μετὰ πόνου καὶ ἀλγηδόνος ἐξεκρούσαντο·** **9)** σπῶ, σπάζω : Φιλόστρ.Ἀπολλ.1,19 **κέρατα τῶν κροτάφων ἐκκρούει.**

ἐκκτυπῶ-έω μτγν. ἐπὶ βροντῆς, ἐκρήγνυμαι μετὰ κρότου, ἐκβροντῶ· Πολυδ.1,118 «βροντή.. ἐξεκτύπησεν, ἐνέπεσεν ταῖς ἀκοαῖς».

ἐκκύβευσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκκυβεύειν βλ.λ.3), κλήρωσις.

ἐκκυβεύω μτγν. κ. νεώτ. παίζω εἰς τοὺς κύβους· **2)** μτφ. διοκυβεύω, διακινδυνεύω, ριψοκινδυνεύω : Φύλαρχ.58J, Πολύβ.1,87,8 **μέλλοντες ἐκκυβεύειν ὑπὲρ τῶν ὅλων·** || ὁμ. κ. μετ' αἰτ. : Ὀνήσ.32,3 **τὴν ἄδηλον τύχην ἐκκυβεύειν·** **3)** παθ. **ἐκκυβεύομαι** νικῶμαι εἰς τοὺς κύβους, χάνω εἰς τὸ παιγνίδι : Πλούτ.Ἀρτοξ.17 **χιλίους ἐκκυβευθεῖσα δαρεικούς·** **4)** νεώτ. ἐξάγω τοὺς κερδαίνοντας λαχνοὺς λαχείου ἐκ τῆς κληρωτίδος, κληρῶ.

ἐκκυβίστησις-εως (ἡ) νεώτ. ὡς γυμναστικὸς ὅρος, ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκκυβιστᾶν βλ.λ.3), ἡ εἰς τὴν ὀρθοστασίαν ἐπάνοδος ἐκ τῆς κυβιστήσεως· || ἡ ἐπὶ διπλῶν σχοινίων μετάβασις ἀπὸ τῆς ἀνακυβιστήσεως εἰς τὴν κατακόρυφον ἐξάρτησιν.

ἐκκυβιστῶ-άω κ. νεώτ. κρημνίζομαι, πίπτω κατακέφαλα ἔκ τινος μέρους : Εὐρ.Ἱκ.692 **δίφρων ἐς κρᾶτα πρὸς γῆν ἐκκυβιστώντων βίᾳ·** **2)** ἐπὶ χορευτῶν, πίπτω πρὸς τὰ ὀπίσω, κάμνω τοῦμπες πρὸς τὰ ὀπίσω : Ξεν.Συμπ.2,11 **εἰς ταῦτα ἡ ὀρχηστρὶς ἐκυβίστα τε καὶ ἐξεκυβίστα ὑπὲρ αὐτῶν·** **3)** νεώτ. ἐν τῇ γυμναστ. ἐπανέρχομαι ἀπὸ τῆς κυβιστήσεως βλ.λ. εἰς τὴν ὀρθίαν στάσιν.

ἐκκύεις Ἡσ. «ἐρεθίζεις, ἐπισείεις».

ἐκκύκληθρον (τὸ) τὸ ἐκκύκλημα βλ.λ.

ἐκκύκλημα-ατος (τὸ) ξυλίνη τροχήλατος μηχανὴ ἐν τῷ ἀρχαίῳ θεάτρῳ, δι' ἧς ἀνοιγόμενον τὸ μετασκήνιον ἄφηνε νὰ φαίνωνται τὰ ἔνδον τῆς οἰκίας καὶ τὰ ἐκεῖ συμβαίνοντα : Πολυδ.4,128.

ἐκκύκλησις-εως (ἡ) μτγν. ἡ δημοσία φανέρωσις, ἐκδήλωσις : Κλήμ.Ἀλ.Στρωμ.3,4,26 **ἡ τῆς ζηλοτυπίας ἐκκύκλησις γυναικός.**

ἐκκυκλῶ-έω ἐκφέρω εἰς τὴν σκηνήν, ἐπὶ τοῦ ἐκκυκλήματος βλ.λ.· || ὅθ. μτφ. παρουσιάζω, ἐμφανίζω τι πομπωδῶς, ἐπιδεικνύω : Φιλόστρ.Ἀπολλ.6,11 **ἐφ' ὑψηλῆς μηχανῆς ἐκκυκλεῖ τὴν φιλοσοφίαν·** || κ. μέσ. κ. παθ. **ἐκκυκλοῦμαι,** πομπωδῶς, ἐπιδεικτικῶς προβάλλω, ἐμφανίζομαι : Ἀριστφ.Ἀχ.409 **ἀλλ' ἐκκυκλήσομαι· καταβαίνειν δ' οὐ σχολή·** **2)** μτφ. γεν. ἀποκαλύπτω, κοινολογῶ, διαδίδω, φανερώνω, ξεσκεπάζω· Ἡσ.«ἐκκυκλεῖ· ἐκκαλύπτει» : Πλούτ.Ἠθ.80A **ἐκκυκλεῖν τι εἰς ἀγοράν.**

ἐκκύκλωμα-ατος Ἡσ. ἐσφ γρ. ἀντὶ ἐκκύκλημα.

ἐκκυκῶ-άω μσν. συνταράσσω, διαταράσσω, ἀναταράσσω, φέρω ταραχήν, ἀνακατωσούρα : Ἀνν.Κομν.9D **ταῦτα ἐτάραττε μὲν τὸν Βοτανειάτην, ἐξεκύκα δὲ καὶ τὸ περὶ αὐτὸν στράτευμα.**

ἐκκυλίνδω κ. **ἐκκυλινδέω,** ποθ. **ἐκκυλίνδομαι,** κυλίω πρὸς τὰ ἔξω, ποθ. κυλίομαι πρὸς τὰ ἔξω, κατρακυλάω, πέφτω κατρακυλητά : Ἀριστφ.Εἰρ. 134 **ᾧ' ἐκκυλίνδων,** Σοφ.ΟΤ.812 **ὕπτιος μέσης ἀπήνης εὐθὺς ἐκκυλίνδεται·** εὔχρ. κυρ. κτ. ἀόρ. : Ἰλ.Ζ 42 **ἐκ δίφροιο ἐξεκυλίσθη,** Περ.ἐν ΑΠ 7,501 **σὲ κατειγίδες ἐξεκύλισαν.. γυμνὸν ἐπ' ἠϊόνα·** **2)** συνεκδ. ἀνατρέπω, καταρρίπτω : ΑΠ 9,131 **πίτυν.. γαίης ἐξεκύλισε·** || παθ. ἐπὶ τροχοῦ ἁμάξης, ἐκφεύγων ἐκ τοῦ ἄξονος κυλίομαι : Φερεκύδ.37A(J) **ἐκκυλισθέντος τροχοῦ·** **3)** μτφ. τὸ ποθ. ἐπὶ παθῶν καὶ ἐλαττωμάτων, κυλῶ, παρασύρομαι ἀκρατήτως, κατρακυλάω : Ξεν.Ἀπομν.1,2,22 **τοὺς εἰς ἔρωτας ἐκκυλισθέντας,** Μάξ.Τύρ.30 **γένος εἰς κακίαν ἐσχάτην ἐκκεκυλισμένον·** **4)** μτφ. ἐξάγω τινὰ ἐκ περιπλοκῆς : Πίνδ.ἀπ.7 **ὅστις δὴ τρόπος ἐξεκύλισέ νιν·** κ. ποθ. : Αἰσχ.Προμ.87 **ὅτῳ τρόπῳ τῆσδ' ἐκκυλισθήσει τύχης,** Ξεν.Κυν.8,8 **ἐκκυλισθῆναι ἐκ δικτύων·** **5)** μτγν. μτφ. κοινολογοῦμαι, διαδίδομαι : Πλούτ.Ἠθ.507E **ἐκ- εἰς ἀγοράν.**

ἐκκυλίομαι ἐκτυλισσόμενος ἀναπτύσσω : Ἀριστλ.

Μηχ.855a,30 **ἀπορεῖται διατί ποτε ὁ μείζων κύκλος τῷ ἐλάττονι κύκλῳ ἴσην ἐκκυλίεται γραμμήν, ὅταν τὸ αὐτὸ κέντρον τεθῶσι,** Σέξτ.'Εμπ.3,75.

ἐκκυλιστὸς στέφανος Εὐστ.'Οδ.1538,42 «ἐκκυλιστοὶ (ἐσφ.γρ. ἐκκυλίσιοι).. στέφανοι οἱ.. οἱοί τε ὄντες κυλίεσθαι στρεφόμενοι» : 'Αρχιππ.π.'Αθην. 15,678Ε **παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἐκκυλιστόν** (δ. γρ. κυλιστόν) **τινα καλούμενον στέφανον.**

ἐκκυμαίνω κ. μσν. ἐπὶ στρατοῦ, παρεκτρέπομαι, ἐξέρχομαι τῆς εὐθείας ὁδοῦ : Ξεν.'Αν.1,8,18 **ἐξεκύμαινέ τι τῆς φάλαγγος· 2)** ἐπιφέρω ἐξόρυξιν : 'Ηρώνδ.6,68 **ἐκκυμαίνειν τὤμματα· 3)** παθ. ρίπτομαι ἔξω ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἐκκυματίζομαι· Ζων.665 : Διον.'Αλ.Ρωμ.10,53 **πρὸς τὰς ἀκτὰς καὶ τὰς ἠϊόνας ἐκκυμαινομένων·** || μσν. κ. μτφ. : Εὐστ.Πον.171,75 **εἰ δέ ποτε καὶ ὑπερεκχεῖται, τὸ ἀγαθόν, ὡς οἷον ἐκκυμαινόμενον.**

ἐκκύμανσις-εως (ἡ) μσν. ἡ θραῦσις τῶν κυμάτων εἰς τὸν αἰγιαλόν : Εὐστ.31,45.

ἐκκύματα 'Ησ. «ἐξανθήματα».

ἐκκυματίζομαι μτγν. παθ. ρίπτομαι ἔξω εἰς τὴν ξηρὰν ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἐκκυμαίνομαι : Στράβ. 6,3,9 **ὠνομάζετό γε Σηπιοῦς ἑλληνικῶς ἀπὸ τῶν ἐκκυματιζομένων σηπιῶν.**

ἐκκυματῶ-όω μσν. ἐπιτατ. τοῦ κυματῶ βλ.λ. : Γ.Ταρν.'Επ. ἐν Μ'Ακομ.2,426,13.

ἐκκυνηγέσσω ἀπαντᾷ μ. κτ. ἀόρ. α' ἐκκυνηγέσαι, ἀνιχνεύω, ἰχνηλατῶ : Σοφ.'Ιχνευτ.75.

ἐκκυνηγετῶ-έω κυνηγῶ, καταδιώκω : Εὐρ.'Ιων 1422 **τίς ἡμᾶς ἐκκυνηγετεῖ πότμος;**, Λυκόφρ. 1025 **τὴν νυμφαγωγὸν ἐκκυνηγετῶν τρόπιν.**

ἔκκυνος-ον (κύων) ἐπὶ ἰχνηλάτου κυνός, ὁ πλανώμενος μακρὰν τοῦ ἴχνους : Ξεν.Κυν.7,10 **μὴ.. τελευτῶσαι γίγνωνται ἔκκυνοι,** Πολυδ.5,65· **2) ἔκκυνοι** 'Ησ. «νόσημά τι κυνῶν».

ἐκκυνῶ-έω (κ. -όω Πολυδ.5,65) (ἔκκυνος) ἐπὶ ἰχνηλάτου κυνός, ἀνιχνεύω πλανώμενος, δὲν ἀκολουθῶ πάντοτε ἐν ἴχνος : Ξεν.Κυν.3,10 **φθονερῶς δὲ ἄλλαι ἐκκυνοῦσι παρὰ τὸ ἴχνος διὰ τέλους συμπαραφερόμεναι,** Πολυδ.5,65.

ἐκκύπτω κ. μσν. κύπτω ἔξω τινός : 'Αριστφ. Θεσμ.790 **κἀπαγορεύετε μήτ' ἐξελθεῖν μήτ' ἐκκύψασαν ἀλῶναι,** Βάβρ.50,13 **ἐκκύπτειν αἰγείρου,** 'Αντωνῖν.Λιβ.39,6 **ἐκκύπτειν ἐκ τῶν οἴκων· 2)** γεν. ἐξέρχομαι : 'Αριστφ.'Εκκλ.1052 **πόθεν ἐξέκυψας, ὦ κάκιστ' ἀπολουμένη·** || ὁμ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ κοχλίου, ἐξέρχομαι ἔξω : Τεῦκρ. π.'Αθην.10,455Ε **ὄμματά τ' ἐκκύπτοντα, προμήκεα·** || ὁμ. μσν. ἐξέρχομαι, ἐκπηδῶ : Εὐστ.Πον. 84,15 **φλεβίου ραγέντος αἷμα ἐξέκυψεν·** || μτφ. ἐξικνοῦμαι, ἀνάγομαι· πρβλ. 'Ησ. «ἐκκέκυφεν· ἀνωρθώθη» : Πλωτῖν.4,3,15· **3)** προβάλλω, προτείνω : Αἰλ.Ζ.15,21 **μόνην γὰρ ἐξέκυψε τὴν κεφαλήν· 4)** ἐξετάζω : Θεμίστ.Λόγ.34,453,9 **εἰ δὲ τὴν ψυχὴν ἐκκύψειας καὶ τὴν γνώμην.**

ἐκκυρτῶ-όω μτγν. ποιῶ τι ὅλως κυρτόν, ἐντελῶς κυρτώνω, παθ. κ. ἐν μέσ. σημ. : Φιλόστρ. Εἰκ.12,883 **ἐκκυρτουμένου.. τοῦ κήτους.**

ἐκκυῶ-έω γεννῶ, παράγω, ἐκφύω : Φίλιππ. ἐν ΑΠ 7,385 **πάντα** (δένδρα) **τὸν ἐς Τροίην ἐκκεκύηκε χόλον,** Σχόλ.Εὐρ.Φοίν.670 **ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξεκύησεν ἡ γῆ ὁπλοφόρους ἄνδρας.**

ἐκκωδωνίζω μτγν. κοινολογῶ τι οἷον διὰ κώδωνος, διατυμπανίζω : 'Αθήν.5,219Β **ἀναγκαῖον ἦν τοῦτο ἐκκωδωνισθῆναι ὑπὸ 'Αριστοφάνους.**

ἐκκωλύω μτγν. ἐμποδίζω τι ἀπό τινος : Γρηγ. Νύσσ.165D **τὰ λεπτὰ τῶν ζώων ἐκκωλύει.**

ἐκκωμάζω (κῶμος) ἐξέρχομαι δημοσίᾳ ὡσεὶ ἐκ κώμου, ἤτοι ἀκόσμως, δθ. φέρομαι ἢ διάγω ἔξω τοῦ οἴκου μου ἀναισχύντως· εἰδ. ἐπὶ γυναικός, διάγω ἔξω τοῦ οἴκου πορνικῶς· Σουΐδ. κ. Ζωναρ. «ἐξεκώμασεν, ἐξεπόρνευσεν». : Εὐρ 'Ανδρ.603 **τὸν σὸν λιποῦσα φίλιον ἐξεκώμασε νεανίου μετ' ἀνδρὸς εἰς ἄλλην χθόνα.**

ἐκκωνῶ-έω ὁπλίζω διὰ κωνῶν· 'Ησ. «ἐκκεκώνηται, ἐξήρτηται. Σοφοκλῆς Συλλόγῳ».

ἐκκωφαντικὸς-ή-όν νεώτ. ἐπὶ κρότου, ὁ ἐπιφέρων ἢ ἱκανὸς νὰ φέρῃ κώφωσιν, δθ. ἰσχυρότατος : **ἐκκωφαντικὸς κρότος.**

ἐκκωφαντικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἐκκωφαντικὸν βλ.λ.

ἐκκωφῶ-έω κ. νεώτ. κωφῶ τελείως, κάμνω τινὰ κωφὸν ἢ οἱονεὶ κωφόν, ξεκουφαίνω : 'Αριστφ. 'Ιππ.312 **τὰς 'Αθήνας ἐκκεκώφηκας βοῶν· 2)** παθ. πάσχω, παθαίνω ζάλην, παραζαλίζομαι : 'Ανακρ. 81 **αἱ δέ μευ φρένες ἐκκεκωφέαται· 3)** ὁμ. παθ. μτφ. χάνω τὴν δύναμίν μου, δὲν λειτουργῶ : Εὐρ.'Ορ.1288 **ἐς τὸ κάλλος ἐκκεκώφηται ξίφη.**

ἐκκωφῶ-όω κ. νεώτ. καθιστῶ τινα κωφόν, κουφαίνω : Πλάτ.Λυσ.204C **ἐκκεκώφωκε τὰ ὦτα·** κ. παθ.: Λουκ.Πλ.10 **δυεῖν θάτερον, ἢ δυσχεραίνει καθ' ἡμῶν ἢ ἐκκεκώφωται· 2)** ὁμ. παθ. ἀδιαφορῶ, ὑποκρίνομαι τὸν κωφόν, κάνω τὸν κουφό : Κλήμ.'Αλ.Στρωμ.5,1,12 **ἐκκωφούμενοι πρὸς τὴν ἀλήθειαν· 3)** ὁμ. παθ. ἐκπλήττομαι, μένω ἐμβρόντητος : 'Αθήν.5,188C **πρὸς τὸ περιβόητον ἐκκεκωφωμένοι κάλλος,** Αἰλ.Ζ.11,38.

ἐκλάβή (ἡ) 'Επιγρ. τὸ συμπεφωνημένον ποσόν.

ἐκλαγχάνω, ἀόρ. **ἐξέλαχον,** παρακ. **ἐκλέλογχα** (παρὰ τὸν τ. **ἐξείληχα**) λαμβάνω διὰ λαχνοῦ, διὰ κλήρου, δθ. κ. λαμβάνω ἐκ τύχης, τυγχάνω μοίρας τινός, ἀξιοῦμαι, μοῦ λαχαίνει κάτι : Σοφ.'Ηλ.760 **ὅπως πατρῴας τύμβον ἐκλάχῃ χθονός,** Λουκ. Ψευδοσ.5 **ἑτέρου δὲ** (εἰπόντος) **ἐκλελογχότας, διπλασιάζεις, ἔφη, τοὺς ἐξειληχότας.**

ἐκλαΐκευσις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. -η ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκλαϊκεύω βλ.λ.

ἐκλαϊκευτής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐνεργῶν ἐκλαΐκευσιν βλ.λ.

ἐκλαϊκευτικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἢ ἁρμόδιος εἰς τὴν ἐκλαΐκευσιν βλ.λ. 'Επίρρ. **ἐκλαϊκευτικῶς,** δημ. **-ικά.**

ἐκλαϊκεύω νεώτ. κ. δημ. καθιστῶ τι λαϊκόν, κάμνω τι, οἷον γνῶσιν, ὠφέλιμον ἕξιν ἢ ἄσκησιν κττ., προσιτόν, καταληπτόν, σύνηθες εἰς τὸν λαόν : **ἐκλαϊκεύω τὴν μουσικὴν - τὴν ἐπιστήμην.**

ἐκλακτίζω κ. μσν. κ. νεώτ. λακτίζω πρὸς τὰ ἔξω, κάμνω λακτίσματα, κλώτσους, ἐπὶ χοροῦ ἐν κωμῳδίᾳ : 'Αριστφ.Σφ.1492 **σκέλος οὐράνιον ἐκλακτίζων·** || ὁμ. ἐκτελῶ τὰ ἐν χορῷ τινι ὅμοια λακτισμοῖς σχήματα : αὐτ.1525 **τὸ φρυνίχειον ἐκλακτισάτω τις·** || ἀπολ. ἀποτόμως, ἰσχυρῶς προτείνω τὸν πόδα πρὸς λάκτισμα : 'Ιππ. 'Αρθρ.839Η **ἐμβολαὶ δὲ ἐκ τοῦ συγκεκάμφθαι ἢ ἐκλακτίσαι ὀξέως·** || ὁμ. ἀπολ. λακτίζω πρὸς τὰ ὀπίσω : Εὐστ.Πον.204,55 **ὡς ἵππος ἐξελάκτισε· 2)** οἷον πρὸς τὸ λακτίζειν διανοίγων τὰ σκέλη φεύγω, δρομαίως φεύγω, εἰς φυγὴν ἐσπευσμένην τρέπομαι, γλακίζω, γλακῶ βλ.λ., λακίζω, τὸ κόβω λάσπη· Σουΐδ. «ἐκλάκτισεν, ἀποβέβηκεν» : Μέν.(6· **3)** οἷον ἀπολακτίζων ἀπωθῶ, δθ. γεν. ἀπορρίπτω, ἀποβάλλω : Θεοφύλ.Σ'Επ.13 **τὰ πατρῷα ἐκλελάκτικας** (ἔθη)· πρβλ. δημ. **κλώτσησες τὴν τύχη σου· 4)** συνεκδ. ἐπὶ χρημάτων κ. γεν. περιουσίας, ἀμέτρως, ὁμαδὸν ἀναλίσκω, κατασπαταλῶ : Προκ.Πέρσ.1,24 **χρήματα μεγάλα περιβαλόμενος εἰς κραιπάλην τινὰ ἐκλελάκτικεν.**

ἐκλάκτισμα-ατος (τό) μτγν. εἶδος ὀρχήσεως γυναικῶν, καθ' ἣν ὁ ποὺς ὑψοῦτο ὑπὲρ τοὺς ὤμους.

ἐκλακτισμός (ὁ) 'Ησ. τὸ ἐκλάκτισμα βλ.λ.

ἐκλάλησις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ἐκλαλεῖν, προφέρειν, ἡ ὁμιλία, λαλιά : Πολυδ.5,147 (ἔνθα καταδικάζεται ἡ χρ. τῆς λ.)· **2)** διήγησις : Γρηγ.Ναζ. 2,27C **ἄδακρυς ἐκλάλησις ἀρρωστημάτων.**

ἐκλαλητικός-ή-όν μτγν. ὁ ἱκανὸς εἰς τὸ ἐκλαλεῖν, εἰς τὸ ἐκφράζεσθαι διὰ λόγων : Διογ.Λ 7,49.

ἐκλαλῶ-έω κ. μσν. σαφῶς λαλῶ, προφέρω· || δθ. κ. διαδίδω, κοινολογῶ, φλυαρῶ : Δημ.16 **ἄνοιαν ὀφλισκάνων ἐκλαλεῖ,** ΚΔ Πράξ.23,22 **μηδενὶ ἐκλαλῆσαι ὅτι ταῦτα ἐνεφάνισας πρός με,** Εὐστ.Πον.202,79 κ. παθ. : Ἱππ.Ὅρκ.1,29 **ἃ μὴ χρή ποτε ἐκλαλέεσθαι, σιγήσομαι,** Λιβάν.Λόγ.18,213· || **τὸ ἐκλαλοῦν** η φλυαρία : Εὐρ.ἀπ.π.Στοβ.2,47 **τὸ δ' ἐκλαλοῦν τοῦθ' ἡδονῆς μὲν ἅπτεται.**

ἐκλαμβάνω κ. μσν. κ. νεώτ., οἱ χρ. ὡς οἱ τοῦ λαμβάνω βλ.λ., λαμβάνω, παίρνω τι ἔκ τινος : Σοφ.Φιλ.1429 **ἀριστεῖ' ἐκλαβὼν στρατεύματος·** **2**) δέχομαι, ἀποδέχομαι : Πολύβ.2,39,6 **τοὺς ἐθισμοὺς καὶ νόμους ἐκλαβόντες τοὺς τῶν Ἀχαιῶν·** **3**) ἁρπάζων ἀπάγω: Ἰσοκρ.12,194 **ὡς ἐκληψόμενος βίᾳ τοὺς ἐκείνου παῖδας·** || γεν. ἀφαιρῶ : Πάπ. **ἐκλαβεῖν τὸν καρπόν·** **4**) ἰατρ. κενῶ, ἐκκενῶ : Ἡλιόδ.π.Ὀρειβ.44,10,7 **ἐκλαμβάνειν πύον·** || ὁμ. ἀνατέμνω : Ἀντυλλ.π.Ὀρειβ.7,14,5· **5**) λαμβάνω ἐξ ὁλοκλήρου : Εὐρ.Ἴων 1335 **παρ' ἡμῶν δ' ἔκλαβ' οὓς ἔχω λόγους,** Ἰσοκρ.Ἐπ.6,13 **ὅσον ἀγαθόν ἐστιν ἐν αὐτοῖς, τοῦτο ἐκλήψεσθαι·** **6**) ἀναλαμβάνω τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου, ἐργολαβῶ : Ἡρ.9,95 **ἐξελάμβανε ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἔργα,** Πάπ. **ἐξέλαβον τὸ ἔργον·** || ὁμ. κ. μετ' ἀπαρφ. : Πλούτ. Πελοπ.25 **ἐκλαβὼν παρὰ τῆς πόλεως πίνακα γράψαι·** **7**) πάπ. προσλαμβάνω ἐπὶ μισθῷ, ἐκμισθῶ : Πάπ. **ἐκλαμβάνειν ὀρχήστριαν·** **8**) κ. νεώτ. λαμβάνω κατά τινα ἔννοιαν, ἐννοῶ κατά τινα τρόπον, νομίζω : Λυσ.11,6 **τοὺς νόμους ἐκλαμβάνειν οὕτως ὥσπερ ἐγὼ νῦν,** Ἀριστλ.ΑΠρ.32b,26 **διχῶς ἐστιν ἐκλαβεῖν, - τὸν ἐξέλαβεν ἐπαίτην - ὡς τὸν ἰδιοκτήτην - ὡς κλέπτην·** νεώτ. κ. παθ. : **ἐξελήφθη ὡς παράφρων·** || νεώτ. ἐξηγῶ ἀσπάζομαι τὴν ἐκδοχήν : **ἐξέλαβε τὴν λέξιν ὑπὸ κακὴν σημασίαν·** κ. παθ. : **ἡ λέξις αὕτη ἐκλαμβάνεται ὡς ἀμετάβατος·** **9**) γράφω, καταγράφω, σημειῶ : Νικομ.Ἀρμ.6 **ἐκλαβεῖν σηκώματα,** Πάπ. **ἐκλαβεῖν ἀντίγραφον·** **10**) ἐκλέγω, προαιροῦμαι : Ἀριστλ.Α Πρ.43b,1 **δεῖ δὲ τὰς προτάσεις περὶ ἕκαστον οὕτως ἐκλαμβάνειν ὑποτιθέμενον,** Λογγῖν.10,3 **ἐκλαμβάνειν τὰ χαλεπώτατα·** **11**) μέσ. **-ομαι** ὑπολογίζομαι : Δείν.ἀπ.16,4· **12**) ὁμ. μέσ ἐπιλαμβάνομαι, μετὰ γεν. : Φίλ.1,134 **13**) παθ. **-ομαι** μετὰ δοτ. ποικίλλομαι, διακοσμοῦμαι διά τινος : Ἀγαθρχ.102 **ἐκλ- φιάλαις λιθοκολλήτοις.**

ἔκλαμπρος-ον μτγν.,μσν. κ.νεώτ., ὑπερθ. **-ότατος,** λίαν λαμπρός ὑπέρλαμπρος : ΠΔΣοφ.Σαλ.15,5 **οὔτε ἄστρων ἔκλαμπροι φλόγες καταυγάζειν ὑπέμενον τὴν στυγνὴν νύκτα,** Θέων εἰς Ἄρατ. Φαιν.169· || τὸ οὐδ. **ἔκλαμπρον** ὡς ἐπίρρ. : Ἀθήν.4,158D **ἐπὶ τούτοις γελάσαντος πάνυ ἔκλαμπρον·** || Ἐπίγρ. κ. νεώτ. τὸ ὑπερθ. **-ότατος** ὡς τιμητικὴ προσηγορία, ἰδ. τίτλος προσφωνήσεως διαφόρων προσώπων ἐξεχόντων ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ καὶ κρατικῇ ἱεραρχίᾳ : Ἐπιγρ. **ἐξ ἐκλαμπροτάτου ἔθνους Ἑλλήνων,** Φιλήντ.Βουνὸ Χαλκιδ.39 **στὴν ἐκλαμπροτάτη κυβέρνηση τοῦ Μεγαλειοτάτου Χαμίτη, - ἐκλαμπρότατε ἄρχων·** **2**) μσν. ζωηρότατος, ὑπέρθερμος : Βέλθ.Χρυσ (π.Κορ.Ἄτ.2,336) **δίδουν πρὸς τὸν Ροδόφιλον ἔκλαμπρα συγχαρίκια.**

ἐκλαμπρότης-ητος (ἡ) μσν. κ. νεώτ. τὸ νὰ εἶναί τις ἔκλαμπρος, ἐνδοξότης· || τιμητικὴ προσηγορία ἐπισήμων προσώπων : ἡ **ἐκλαμπρότης σας**

ἐκλαμπρύνω μτγν. κ. νεώτ. καθιστῶ τι λαμπρόν, στιλβῶ, γυαλίζω : Ἡρωδιαν.7,12· **2**) καλλωπίζω, κοσμῶ : Ἰώσ.ΠΙ 7,3,3 **τῇ πολυτελείᾳ τῶν ἀναθημάτων τὸ ἱερὸν ἐξελάμπρυναν·** κ. παθ. : Διον.Ἀλ. Ῥωμ.2,3 **πόλιν οὐδεμίαν πω τούτοις ἐκλαμπρυνθεῖσαν ἐπὶ μήκιστον εὐδαίμονα γενέσθαι καὶ μεγάλην,** Μηναῖ.9,3 Ὠδ.9 **ἐκλελαμπρυσμένος μαρμαρυγαῖς·** || ὁμ.κ.μτφ. : Συνέσ.Ἐπιστ.110 **στρατιωτικαῖς ἐκλαμπρύνεσθαι πράξεσιν,** Μηναῖ.8,28 Ὠδ.4 **θεωρίαις καὶ πράξεσιν ἐκλελαμπρυσμένη.**

ἐκλάμπρως ἐπίρρ. Ἐπιγρ. λαμπρῶς, ἐξόχως.

ἐκλαμπτήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. μηχάνημα τῶν αὐτομάτων φάρων, δι' οὗ ἐκπέμπονται ἐκλάμψεις φωτὸς βραχυτάτης διαρκείας.

ἐκλαμπτικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ λάμπειν : Γρηγ.Νύσσ.1,679C **τῇ ἐκλαμπτικῇ φύσει τοῦ πυρός·** **2**) νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐκλαμψίαν βλ.λ. : **ἐκλαμπτικοὶ σπασμοί·** **3**) ὁμ. νεώτ. ὁ προσβληθεὶς ὑπὸ ἐκλαμψίας.

ἐκλάμπω κ. μσν. κ. νεώτ. ἐκπέμπω λάμψιν, ἀκτινοβολῶ : Ἡρ.6,82 **ἐκ τοῦ ἀγάλματος τῶν στηθέων φλόγα πυρὸς ἐκλάμψαι,** Αἰσχ.Πρ.1083, Ξεν. ΚΠ 7,12 **ὅπλα ὥστε κάτοπτρον ἐξέλαμπεν,** Λέων Ταρ. ἐν ΑΠλ.4,182 **ὀμμάτων γαληνὸς ἐκλάμπει πόθος,** Ἀριστλ.ΖΙ 516b,11 **ἐκ λίθων ἐκλάμπειν πῦρ·** || κ. μετὰ συστοίχ. αἰτ. : Αἰσχ.ἀπ.300,4 **πυρωπὸν γλῆνος ἐκλάμψαν φλόγα,** Λυκόφ.1091 **ἐκλάμψουσι . . σέλας,** Ἀππ.Συρ.59· || ὁμ. σημ. κ. μτφ. : Τραγ.Ἀδέσπ.500 **δίκας δ' ἐξέλαμψε θεῖον φάος,** Πλάτ.Πολ.435A, Πολύβ.31,23,2 **ἐξέλαμψεν ἡ δόξα·** || ὁμ. κ. ἐπὶ προσ. : Φίλ.1,326 Μηναῖ. 1,17 Μέγας Ἑσπερ.Θεοτοκ. **ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενής·** || ὁμ. νεώτ. μτφ. : **ἐξέλαμψε τὸ δαιμόνιον πνεῦμα τοῦ ἀνδρός - ἡ ἀλήθεια·** **2**) ὁμ. ἐπὶ πυρετοῦ, βιαίως, μετὰ σφοδρότητος ἐμφανίζομαι : Ἱππ.Ἀρχ.Ἰητρ.16 **τούτοις ὀξύτατος ὁ πυρετὸς ἐκλάμπει·** **3**) ὁμ. ἐπὶ ἤχου, λαμπρῶς, καθαρῶς ἀκούομαι : Πολύβ.15,31,1 **ἦν μὲν ἄκριτος ἡ κραυγή, μάλιστα δ' ἐξ αὐτῆς ἐξέλαμψε τὸ καλεῖν τὸν βασιλέα·** **4**) διακρίνομαι, ἐξέχω : Πλούτ.Κικ.2 **δι' εὐφυΐαν ἐκλάμψας·** **4**) ἀστρ. ἐπιδρῶ διὰ τῶν ἀκτίνων μου, διαυγάζω βλ.λ.3) : Πάπ.

ἐκλαμψία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. νόσος ὀξεῖα τῶν γυναικῶν, ἐκδηλουμένη κατὰ τὴν κύησιν ἢ τὸν τοκετὸν διὰ τονικῶν καὶ κλονικῶν σπασμῶν τῶν μυῶν μετ' ἀπωλείας τῆς συνειδήσεως καὶ τῆς αἰσθητικότητος.

ἔκλαμψις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἀκτινοβολία, λάμψις, λαμπρότης : ΠΔ Μακκ.2,5,3 Ὀλυμπ.Μετ.49,9 **ἔκλαμψις ἡλίου·** **2**) μτφ. ἐπὶ τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας, ἀπότομος ἀνάπτυξις : Ἱππ.Ἐπιδ.6,114.

ἐκλανθάνω κ. ἐκληθάνω βλ.λ., οἱ χρόν. ὡς οἱ τοῦ λανθάνω, διαφεύγω ἐντελῶς τὴν προσοχήν τινος· συνήθ.μέσ. λησμονῶ ἐντελῶς, μετὰ γεν. πράγμ.: Ἀλκ.23,9 **ἐκ χόλω τῶδε λαθοίμεθα,** Σοφ.ΟΚ 1005 **πολλὰ τοῦδ' ἐκλανθάνει,** Πλάτ.Ἀξ.369E **ἐκλαθόμενος ὅτι τέθνηκας·** **2**) μέσ. κ. παθ. λησμονῶ, ξεχνῶ ἐντελῶς : Ἰλ.Ζ 285 **φίλον ἦτορ ὀιζύος ἐκλελαθέσθαι,** αὐτ.Π 602 **ἀλκῆς ἐξελάθοντο,** Εὐρ.Βάκχ. 1272· || ὁμ. κ. μετ' ἀπαρφ. : Ὀδ.Κ 557 **ἐκλάθετο φρεσὶν ᾗσιν ἄψορρον καταβῆναι.**

ἐκλᾰπάζω ἐξαλαπάζω, ἐκρίπτω, ἐκδιώκω, ρίπτω ἔξω : Αἰσχ.Ἑπτ.456 **πωλικῶν θ' ἑδωλίων ὑπερκόπῳ δορί ποτ' ἐκλαπάξαι.**

ἐκλάπτω, μέλλ. **-λάψομαι,** καταπίνω ἀπλήστως : Ἀριστφ.Ἀχ.1229 **ἄκρατον ἐγχέας ἄμυστιν ἐξέλαψα·** || καταβροχθίζω : Λυκόφρ.1201 **οὐδ' ἐπίανεν βορᾷ νηδύν, τὸν ἀντίποινον ἐκλάψας πέτρον.**

ἐκλατομῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. ἀνασκάπτω εἰς πετρῶδες ἔδαφος : ΠΔ Ἀρ.21,18 **φρέαρ ὤρυξαν αὐτὸ ἄρχοντες, ἐξελατόμησαν αὐτὸ βασιλεῖς ἐθνῶν·** κ. παθ. : Στράβ.7 ἀπ.35 . . **ὅσον οὐκ ἐνὸν ἐκλατομηθῆναι·** || ὁμ. κόπτω ἢ κοιλαίνω : ΠΔ Δευτ.6,11 **λάκκους λελατομημένους, οὓς οὐκ ἐξελατόμησας·** **2**) λατομῶ λίθους, λιθοτομῶ ἐκ : Ἰουλ.Γαλ.135C **ἐκλατομεῖν τὴν γῆν.**

ἐκλᾰχαίνω μτγν. σκάπτω ἢ κοιλαίνω : Ἀπολλ.Ρ 1,374 **αἰεὶ δὲ προτέρω χθαμαλώτερον ἐξελάχαινον στείρης,** Τρυφιόδ.208.

ἐκλαχανίζομαι κόπτω παρὰ τὴν ρίζαν λάχανόν τι : Θεόφρ.Φl 7,11,3.

ἐκλεαίνω καθιστῶ τι λεῖον, ἐξομαλίζω : Πλάτ. Συμπ.191A **τὰς μὲν ῥυτίδας τὰς πολλὰς ἐξελέαινε·** || ἰσοπεδῶ : Πλούτ.'Ηθ 77D **ὁδὸν ἐκλεαινομένην τῇ ἀσκήσει·** || ὅθ. ἐκτρίβω, καταστρέφω· Ἡσ. « ἐκλεανθείης, ἐκτριβείης » : Ἱππ. Προρρ.102G **ἀχλύες καὶ νεφέλαι καὶ αἰγίδες ἐκλεαίνονταί τε καὶ ἀφανίζονται,** Πλούτ.'Ηθ. 567F· **2)** στιλβῶ, γυαλίζω : Διόδ.Σ 3 39 **παραδιδόασι τοῖς διὰ τῆς τέχνης δυναμένοις ἐκλεαίνειν** (τὴν πέτραν)· **3)** μτφ. κατσπραΰνω : Πλούτ.'Ηθ.83C **τῆς ψυχῆς τοῦ παθητικοῦ τὴν ἄσκησιν ἐπιλαβομένην οἷον ἐκλεαίνειν.**

ἐκλεασμός (ὁ) μτγν. ἐκτριβή, ἀποτριβή : 'Ορειβ.άπ.56 **ἐκλεασμὸς ἐντέρων.**

ἐκλέγω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., παθ. μέλλ. **ἐκλεγήσεσθαι,** παθ. παρακ. **ἐξείλεγμαι** κ. ἐν μέσ. σημ., κ. **ἐκλέλεγμαι** ἀποχωρίζω ἐκ πολλῶν τὸ ἢ τὰ ἄριστα, ξεχωρίζω, διαλέγω : Θουκ.4,59, Πλάτ.Νόμ. 811A **ἐκ πάντων κεφάλαια ἐκλέξαντες·** || ἐν συνήθ. χρ. ἐπὶ στρατιωτῶν, ἐρετῶν κτλ. : Ξεν.'Ελλ. 1,6,19 **ἐξ ἁπασῶν τῶν νεῶν τοὺς ἀρίστους ἐρέτας ἐκλέξας,** Αἰν.Τακτ.1,16 **τοὺς ῥωμαλεωτάτους ἡλικίᾳ καὶ νεότητι ἐκλέξαντα·** κ. παθ. : Πλάτ.'Αλκ.1,121E **εἰσὶ δὲ ἐξειλεγμένοι Περσῶν οἱ ἄριστοι,** Τζέτζ. Χιλ.1,953 **μυρίαν ἔχων προπομπὴν ἀνδρῶν ἐκλελεγμένων·** || ὁμ.κ.μέσ. ἐκλέγω δι' ἐμαυτόν : 'Ηρ.1,199 **οἱ ξεῖνοι διεξιόντες ἐκλέγονται,** Πλάτ.Συμπ.198D **τὰ κάλλιστα ἐκλεγομένους ὡς εὐπρεπέστατα τιθέναι,** Γεώργ.Σύγκ.11D **ἐκλεξώμεθα ἑαυτοῖς γυναῖκας,** Μιχ.Γλυκᾶς 'Επ.16 **ἐκλέγεται τὸν θύμον ἔνθα που τύχοι τοῦτον εὑροῦσα·** **2)** ὁμ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀναδεικνύω τινὰ δι' ἐκλογῆς : Πλάτ. Πολ.535A **μέμνησαι οὖν προτέραν ἐκλογὴν τῶν ἀρχόντων, ὅσους ἐξελέξαμεν,** Ζερβ.μτφρ.'Ιλ.Κ 256 **μὴν τύχῃ κι ἐκλέξῃς τὸν χειρότερο ἀπὸ συστολή·** **3)** καλλιλογ. μεταχειρίζομαι κατὰ προτίμησιν : Διον.'Αλ.Συνθ.3 **ἐκλέγειν καλὰς λέξεις·** **4)** προκρίνω : ΠΔ Δευτ.4,37 **καὶ ἐξελέξατο τὸ σπέρμα αὐτῶν μετ' αὐτοὺς ὑμᾶς,** ΚΔ 'Εφεσ.1,4 **ἐξελέξατο ἡμᾶς ἐν αὐτῷ πρὸ καταβολῆς κόσμου·** **5)** ἀφέλκω, ἀποσπῶ, ἀφαιρῶ, τραβῶ : 'Αριστφ. 'Ιππ.908 **ἐγὼ δὲ τὰς πολιὰς γέ σοὐκλέγων νέον ποιήσω,** Θεόφρ.ΦΑἰτ.3,6,5, Πλούτ.'Ηθ.977E **τὰ λεπτὰ τῶν ἐνισχομένων τοῖς ὀδοῦσι σαρκῶν ἐκλέγοντος ἀτρέμα τῷ ῥάμφει·** **6)** εἰσπράττω, συλλέγω φόρους, εἰσφοράς : Θουκ.8,44 **οἱ δὲ χρήματα μὲν ἐξέλεξαν εἰς δύο καὶ τριάκοντα τάλαντα,** 'Ανδ.1,92 **ἐκλέγειν τὰς ἐπικαρπίας,** Δημ. 1199 **τὰ δὲ χρήματα ἅπαντα ἐξέλεξας ἐκ τῶν συμμάχων·** || ὁμ. λαμβάνω ὡς φόρον : Θεόφρ. Χαρ.6,4 **τοὺς χαλκοῦς ἐκλέγειν καθ' ἕκαστον πωλῶν·** || ὁμ. μετ' αἰτ. προσ. : Αἰσχίν.3,113 **ἐκλέγειν τέλη τοὺς καταπλέοντας** (εἰσπράττειν φόρον ἐκ τῶν καταπλεόντων)· || ὁμ. μετ' αἰτ. κ. γεν. : Ξεν.'Ελλ.1,1,22 **τὴν δεκάτην ἐξέλεγον τῶν ἐκ τοῦ Πόντου πλοίων·** || ὁμ. σημ. κ. μτφ. : Δίων Χρυσ.Λόγ.7,1,268 **μισθὸν ὕβρεως καὶ ἀκολασίας.. ἐκλέγοντας·** **7)** μτγν. κοινῇ λέγω, δηλῶ, δηλοποιῶ : Πρίσκ.294D.

ἐκλειαίνω νεώτ. κ. **ἐκλεαίνω** βλ.λ.

ἐκλείανσις-εως (ἡ) γλωσσ. ἐκλεασμὸς βλ.λ.· **2)** νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐκλειαίνειν, ἐξομάλισις.

ἔκλειγμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. φάρμακον λειχόμενον καὶ διαλυόμενον εἰς τὸ στόμα, παστίλια : 'Αρετ.'Οξ Νούσ.1,5 **ἄριστον δὲ ἔκλειγμα καὶ τόδε,** 'Αρχιγ.162,24· || νεώτ. φαρμακευτικὸν σκεύασμα ἐσωτερικῆς χρήσεως πολτώδους ἢ φυρσματώδους συστάσεως, ματζούνι.

ἐκλειγματώδης-ους-ες μτγν. ὁ ὅμοιος πρὸς ἔκλειγμα βλ.λ. : 'Αέτ.3,111.

ἐκλεικτικός-ή-όν ὁ χρησιμεύων ὡς ἐκλεικτὸν βλ.λ. : 'Ιππ.Διαίτ.401,41 **καὶ χαλβάνην ἐν μέλιτι καὶ κίμινον ἐκλεικτικόν.**

ἐκλεικτόν (τὸ) κ. μσν. κ. νεώτ. τὸ ἔκλειγμα βλ.λ. : 'Ιππ.Διαίτ.30 **κόκκαλος καὶ σμύρνα ἐκλεικτόν,** Πλίν.20,22 **ἐν ἐκλεικτοῖς καὶ ποτοῖς λαμβάνεται,** Διοσκ.2,125 **σὺν μέλιτι ἀντὶ ἐκλεικτοῦ ληφθέν.**

ἐκλειοτριβῶ-έω μτγν. καθιστῶ τι λεῖον, τρίβω, κοπανίζω, λειώνω καλῶς, παθ. : Διοσκ.Θηρ.19, 431E **πράσα τε καὶ κρόμμυα καὶ σκόροδα, ποτὲ μὲν ὡς ἐκλειοτριβηθέντα καταπλασσέσθω.**

ἐκλειπία (ἡ) μτγν. ἐγκατάλειψις, παραμέλησις : 'Ιώσ.Αἰ 19,273 **τὴν ἐκλειπίαν τῆς .. πίστεως.**

ἐκλειπτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ τῆς ἐκλείψεως βλ.λ. ἢ ὁ ἐκ τῆς ἐκλείψεως προελθών : Ἵππαρχ. 3,5,1A **ἐκλειπτικοὶ σελήνης χρόνοι,** Πλούτ.'Ηθ.932A **ἐκλειπτικὰς ἐπισκοτήσεις,** Στράβ.1,1,12 **ἐκλειπτικαὶ συγκρίσεις ἡλίου καὶ σελήνης·** || ὁ ἐν ᾧ γίνονται αἱ ἐκλείψεις : Βέττ.Βάλ.5,28 **ἐκλειπτικὸν ζῴδιον,** αὐτ.7,10 **ἐκλ- τόπος·** || τὸ οὐδ. **ἐκλειπτικὸν** ὡς οὐσ. μέρος τοῦ κύκλου τῆς σελήνης, καθ' ὃ εἰσὶν αἱ ἐκλείψεις : Γέμιν.11,6· **2)** κ. νεώτ. τὸ ἀρσ. **ἐκλειπτικός** (ἐνν. κύκλος) κύκλος ἐν τῷ ἐπιπέδῳ τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ συμπέσωσιν ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη, ἵνα γίνῃ ἔκλειψις, ἅ. ἡλιακὸς κύκλος : Κλεομ.2,5 'Αχιλλ.Τάτ.'Αρ.Φαιν.23· || νεώτ. ἄστρον. τὸ θηλ. **ἐκλειπτική** ὡς οὐσ. μέγιστος κύκλος τῆς οὐρανίου σφαίρας, ὃν διαγράφει ὁ ἥλιος ἐντὸς ἑνὸς ἔτους κατὰ τὴν φαινομένην κίνησιν αὐτοῦ περὶ τὴν γῆν διὰ μέσου τῶν ἀστερισμῶν τοῦ ζῳδιακοῦ κύκλου, ἀρχ. ἐκλειπτικὸς (κύκλος)· **3)** γραμμ. ἐλλειπτικός : Παλλάδ.εἰς 'Ιππ.2,145D.

ἐκλείπω (ἐκ, λείπω) κ. μσν. κ. νεώτ., οἱ χρ. ὡς οἱ τοῦ λείπω βλ.λ., παραλείπω, παρέρχομαί τι, ἀφήνω (ἔξω), ὅθ. κ. ἀποσιωπῶ : Αἰσχ.Πέρσ.513 **πολλὰ δ' ἐκλείπω λέγων κακῶν,** Πλάτ.Συμπ.188E **εἴ τι ἐξέλιπον σὸν ἔργον .. ἀναπληρῶσαι,** Δημ. 784 **τὰ κατὰ Δημάδου γραφὰς οἶσθ' ὡς ἐξέλιπεν·** || ἀντιπαρέρχομαι, προσπερνῶ : 'Ηρ.4,33 **τὸ δ' ἀπὸ ταύτης ἐκλείπειν τὴν Ἄνδρον·** || παθ. **ἐκλείπομαι** παύω ὤν, ἐξαφανίζομαι, χάνομαι : Αἰσχ.Εὐμ.97 **ὄνειδος οὐκ ἐκλείπεται·** **2)** ἐγκαταλείπω, παραιτῶ : 'Ηρ.1,169 **τὴν δουλοσύνην οὐκ ἀνεχόμενοι ἐξέλιπον τὰς πατρίδας,** αὐτ.6,123 **ἐξέλιπον τὴν τυραννίδα,** Εὐρ.Φοίν.1635 **σὺ δ' ἐκλιποῦσα τριπτύχων θρήνους νεκρῶν,** Θουκ.1,144 **τὰ ὑπάρχοντα ἐκλιπόντες·** || ὅθ. φρ. **ἐκλίπω τὸν ὅρκον** = παραβαίνω τὸν ὅρκον, γίνομαι ἐπίορκος· || συχν. ἐν φράσ. ἐξ ὧν ἐλλείπει τὸ ἐμφαῖνον τὴν ἀλλαχοῦ μετάβασιν ρῆμα, ὡς εὐνόητον ἐκ τοῦ ἐν τῷ λόγῳ ἐμπροθ. (ἐκ, πρὸς) προσδ. : 'Ηρ.6,100 **ἐβουλεύοντο ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν εἰς τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίας** (ἐνν. κ. ἀπέρχεσθαι, μεταβαίνειν εἰς τὰ ἄκρα), Εὐρ.'Ανδρ.1040 **ἐξέλειπον οἴκους** (μεταβαίνοντες) **πρὸς ἄλλον εὐνάτορα·** || ὁμ. ἐν φρ. ἐξ ὧν παραλείπεται ὁ ἐγκαταλειπόμενος τόπος ὡς εὐνόητος ἐκ τῶν συμφραζομένων : Ξεν.'Αν. 7,4,2 **οἱ δὲ ἐκλιπόντες** (πόλιν) **ἔφευγον εἰς τὰ ὄρη·** **3)** καταλείπω, ἀφήνω τι ἐλλειπές, ἀτελές : 'Ηρ.7,83 **εἴ τις αὐτῶν ἐξέλιπε τὸν ἀριθμὸν ἢ θανάτῳ βιηθεὶς ἢ νούσῳ·** **4)** ἐξαντλοῦμαι, τελειώνω : Λυσ.8,16 **ἐκλελοίπασιν ὑμᾶς αἱ προφάσεις,** Πλάτ.Νόμ.657D **τὸ παρ' ἡμῖν ἡμᾶς ἐλαφρὸν ἐκλείπει νῦν·** **5)** ἀμτβ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, ὑφίσταμαι, πάσχω ἔκλειψιν : Θουκ.2,28 **ὁ ἥλιος ἐξέλιπε μετὰ μεσημβρίαν καὶ πάλιν ἀνεπληρώθη·** || ὁμ. κ. πλῆρες : 'Ηρ.7,37 **ὁ ἥλιος ἐκλιπὼν τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἕδρην, ἀφανὴς ἦν,** 'Αριστφ.Νεφ.584 **ἡ σελήνη δ' ἐξέλειπε τὰς ὁδούς·** **6)** κ. νεώτ. εὐχρ. μ. κτ. παρψχ. χρ., λείπω ἐκ τοῦ βίου, ἀποθνήσκω, ἀφήνω τὴν ζωήν : Πλάτ.Νόμ. 856E **κληρονόμον εἰς τὸν οἶκον καταστῆσαι τὸν**

τῶν **ἐκλιπόντων τύχῃ ἀμείνονι,** Ἰσαΐ.11,10 **τῶν ἄλλων ἐκλελοιπότων,** Ἀπολλδ.17,4, **ἐξέλιπε πεντήκοντα καὶ δυοῖν ἐτῶν·** ‖ κ. μσν. κ. νεώτ. **οἱ ἐκλιπόντες** = οἱ τεθνεῶτες:Πλάτ.Νομ.856Ε· ‖ συχν. κτ. πλήρη φρ. ἤτοι μετὰ τῆς αἰτ. **βίον** : Σοφ. Ἠλ.1131 **ὡς ὤφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον·** ὁμ. ποι. κ. μετὰ τῆς αἰτ. **φάος** | φῶς | : Εὐρ.Ἴων 1186 **ὡς παῖς ὁ νέος ἐκλείποι φάος·** **7**) εἰδ. λιποθυμῶ : Ἱππ.Προρρ.1,71· **8**) κ. νεώτ. παύομαι, παρέρχομαι, παίρνω τέλος, σταματῶ : Ἡρ. 7,239 **ἄνειμι δὲ ἐκεῖσε τοῦ λόγου, τῇ μοι πρότερον ἐξέλιπε** (ἀπὸ κεῖ ποὺ εἶχα σταματήσει), Σοφ.Ἠλ.19 **ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη** (παρῆλθεν ἡ νύξ), Ἱππ.Ἀφ.4,56 **ἐξέλιπεν πυρετός,** Θουκ.3,87 **ἡ νόσος.. ἐπέπεσε τοῖς Ἀθηναίοις, ἐκλιποῦσα οὐδένα χρόνον τὸ παντάπασιν·** ‖ ἐνίοτε μετὰ μτχ. παύομαι ποιῶν τι : Πλάτ.Μενξ.234Β **ἵνα μὴ ἐκλίπῃ ὑμῶν ἡ οἰκία ἀεί τινα ἡμῶν ἐπιμελητὴν παρεχομένη·** ‖ κ. μετὰ γεν. : Πλούτ.Μάρκελλ.17 **καὶ σίτου καὶ θεραπείας σώματος ἐξέλειπε·** **9**) κ. νεώτ. παύομαι ὑπάρχων, λείπω, χάνομαι : Εὐρ.Ἡρ. 230 **ῥώμη γὰρ ἐκλέλοιπεν ἣν πρὶν εἴχομεν,** Πλάτ. Πολ.485D, Διόδ.Σ 16,75 **τῶν ἐπιτηδείων ἐκλειπόντων,** Λουκ.Νιγρ.35 **ἡ φωνὴ ἐξέλιπε,** Μηναῖ.3,25 Ὠδ.5 Κοντάκ. **χαῖρε δι' ἧς ἡ ἀρὰ ἐκλείψει, - ἐξέλιπον αἱ ἐλπίδες περὶ σωτηρίας, - τὰ τρόφιμα καθ' ἑκάστην ἐκλείπουν·** ‖ γραμματ. ἐπὶ λέξεων ἐλλειπόντων ἔκ τινος προτάσεως : Ἀπολλ.Δύσκ. Συντ.11,17· ‖ ὁμ. **ἐπὶ** γραμματ. τύπων : αὐτ.168,21· ‖ πάπ. ἐπὶ δένδρων : **ἀντὶ τῶν ἐγλειπόντων ἕτερα ἀντικαταφυτεύειν·** **10**) ἀναχωρῶ, ἀπομακρύνομαι, χάνομαι φεύγων : Αἰσχ.Πέρσ.128 **σμῆνος ὡς ἐκλέλοιπεν μελισσᾶν·** **11**) ἐπὶ σφυγμοῦ, διαλείπω : Γαλ.9,66· **12**) ἐγκαταλείπομαι ὑπὸ ἀναχωρούντων, παραμένω : ΠΔΒασιλ.4,7,13.

ἐκλειτουργῶ-έω δ. γρ. ἀντὶ ἐκλητουργῶ βλ.λ.

ἐκλείχω κ. μσν. κ. νεώτ. λείχω ἔκ τινος, γλείφω : Ἱππ.Διαίτ.393 **εἰ ὁκόσον μέλι ἐκλείχοι,** Θεοφάν. Νόνν.1,92 **δίδου ἐκλείχειν·** ‖ παθ. λαμβάνομαι ὡς ἐκλεικτὸν βλ.λ. : Διοσκ.3,44 **μιγὲν δὲ μέλιτι καὶ ἐκλειχθὲν εὐανάγωγα τὰ ἐκ θώρακος ποιεῖ·** **2**) καταβιβρώσκω, κατατρώγω : ΠΔ Ἀρ.22,4 **ἐκλείξει ἡ συναγωγὴ αὕτη πάντας.. ὡσεὶ ἐκλείξαι ὁ μόσχος τὰ χλωρὰ ἐκ τοῦ πεδίου·** ρηματ. π. ἔκλειγμα, ἐκλειγματώδης, ἐκλεικτικός, ἐκλεικτόν.

ἔκλειψις-εως (ἡ) (ἐκλείπω) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. -η ἐγκατάλειψις : Ἡρ.6,25 **διὰ τὴν ἔκλειψιν τῶν νεῶν τὴν ἐν τῇ ναυμαχίῃ,** Δίων Κ 41,13 **δυσκλεέστατος ἐπὶ τῇ τότε ἐκλείψει τῆς πατρίδος ἐγένετο·** **2**) ἀμτβ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου ἢ τῆς σελήνης, μερικὸς ἢ ὁλικὸς συσκοτασμὸς τοῦ δίσκου τοῦ ἡλίου διὰ παρεμβολῆς τῆς σελήνης ἢ τῆς σελήνης διὰ παρεμβολῆς τῆς γῆς : Θουκ.1,23 **ἡλίου ἐκλείψεις πυκνότεραι.. ξυνέβησαν,** Ἀριστλ.Μεταφ.1044b, 10 **τί αἴτιον ἐκλείψεως, τίς ὕλη;.. σελήνη τὸ πάσχον,** Κλεομ.2,6, Τζέτζ.Χιλ.2,871 **ἐκλείψεις περιόδους τε σελήνης εὗρε πρῶτος·** **3**) μτφ. ἐξαφάνισις, θάνατος, χαμός : Πολύβ.29,6,8 **ἐκράτησεν ἡ φήμη παρὰ τοῖς πολλοῖς ὅτι βασιλέως ἔκλειψιν σημαίνει,** Στράβ.9,5,12 **τὴν δ' ἔκλειψιν διττῶς ἀκουστέον· ἢ ἀφανισθέντων τῶν ἀνθρώπων..,** Πλούτ.Αἰμ.17· **4**) παῦσις, ἀπώλεια : Πλούτ.Ἠθ.433F **ἔκλειψις δυνάμεων,** Ἀρετ.Χρον.Νούσ.1,7 **ἢ γὰρ κινήσιος ἢ ἁφῆς ἢ ἀμφοῖν ἐστι ἔκλειψις·** **5**) ἔλλειψις : Στράβ.5,3,7 **οὐθ' ὅλον ἐκπληρῶσαι τὸν κύκλον ἴσχυσε..·** **ἤλεγξε δὲ Σέρουιος τὴν ἔκλειψιν·** **6**) ὡς δικανικὸς ὅρος, παράλειψις τοῦ νὰ ἐμφανισθῇ τις εἰς τὸ δικαστήριον ἐγκαλούμενος ὡς μὴ ὢν ἀστός· ΑΒ 259· **7**) ἐπίσχεσις, ἀνάσχεσις τῆς ἐξόδου, συγκράτησις : Παῦλ.Αἰγ.6,75 **ἔκλειψις χορίου.**

ἐκλειῶ-όω κ. μσν. κατοτρίβω, λειώνω : Ἀλέξ. Τραλλ.7,336 **μίσγουσι καὶ ἐκλειώσαντες χρῶνται.**

ἐκλειωματικός-ή-όν μσν. πιθαν. ὁ πρὸς ἐκλείωσιν βλ.λ., λεύκανσιν κατάλληλος· δθ. **ἐκλειωματικὴ γῆ** σαπωνόλιθος, σαπουνόχωμα : Σάθ.1,217 **ἄνευ τῆς ἐκεῖσε ἐκλειωματικῆς γῆς τοῦ Δραγόη.**

ἐκλείωσις-εως (ἡ) Δουκάγγ. « λεύκανσις καὶ ἐκστροφή, καὶ ὑδραργύρωσις τῶν εἰδῶν ».

ἐκλεκτικισμός (ὁ) νεώτ. φιλοσ. ἡ τάσις ὅπως ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διαφόρων καὶ ἀντιφατικῶν φιλοσοφικῶν θεωριῶν γίνεται ἐπιλογὴ πρὸς κατάρτισιν ἰδίου φιλοσοφικοῦ συστήματος.

ἐκλεκτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἱκανός, ἐπιτήδειος εἰς ἠθικὴν ἐκλογήν : Χρύσ.Στωϊκ.3,46· **2**) **ἐκλεκτικὴ ἀξία** ἡ συντελοῦσα εἰς τοιαύτην ἐκλογήν : Ἀντίπ.Στωϊκ.3,30· **3**) γεν. ὁ ἔχων τάσιν πρὸς τὸ ἐκλέγειν, ὁ ἐκλέγων, ὁ κατ' ἐπιλογὴν λαμβάνων, ἐνεργῶν : Διον.Ἁλ.Συνθ.2 **αἱ συνθετικαὶ δυνάμεις τῇ μὲν τάξει δεύτεραι τῶν ἐκλεκτικῶν εἰσι, τῇ δὲ δυνάμει πρότεραι·** ‖ ὁμ. νεώτ. ὁ μὴ ἀποδεχόμενος τὸ τυχόν, ὁ προσέχων ἐξαιρέτως, δθ. κ. ὁ δύσκολος περὶ τὴν ἐκλογήν : **ἐκλεκτικὸς εἰς τὰς φιλίας του·** ‖ ὁμ. νεώτ. κ. ὁ ψηφίζων κατ' ἐκλογὴν καὶ οὐχὶ κατὰ πολιτικὸν κόμμα, ὁ ἐκ τοιαύτης ἐκλογῆς προερχόμενος : **οἱ Ἀθηναῖοι εἶναι ἐκλεκτικοί, - ἔλαβεν ἐκλεκτικὰς ψήφους·** **4**) ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φιλοσοφ. ἀντίληψιν τοῦ ἐκλεκτικισμοῦ βλ.λ. : Διογ.Λ Προοίμ.21 **ἐκλεκτική τις αἵρεσις εἰσήχθη ὑπὸ Ποτάμωνος τοῦ Ἀλεξανδρέως ἐκλεξαμένου τὰ ἄριστα ἐξ ἑκάστης τῶν αἱρέσεων, - ἐκλεκτικὴ φιλοσοφία** (ὁ ἐκλεκτικισμὸς βλ.λ.) ‖ ὁμ. **οἱ ἐκλεκτικοὶ** φιλόσοφοι, οἵτινες ἐξ ἑκάστης φιλοσοφικῆς αἱρέσεως παρεδέχοντο κατ' ἐκλογὴν ὅσα δόγματα ἔκρινον ὀρθά, οἱ ὀπαδοὶ τοῦ ἐκλεκτικισμοῦ βλ.λ. : Γαλ.14,684· ‖ νεώτ. **ἐκλεκτικὴ ἰατρικὴ σχολὴ** ἡ ἐπισυνθετικὴ βλ.λ.

ἐκλεκτικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐκλεκτικοῦ, ἡ ἔντονος περὶ τὴν ἐκλογὴν διάθεσις, ἡ περὶ τὴν ἐκλογὴν ἐκζήτησις· **2**) ἡ χρῆσις ἐκλεκτικῶν βλ.λ. ψήφων κατά τινα ἐκλογήν : **ἐπεκράτησε μεγάλη ἐκλεκτικότης κατὰ τὰς ἐκλογάς.**

ἐκλεκτικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατ' ἐκλογήν : Ἱεροκλ.41Α· **2**) μετ' ἐκλεκτικότητος βλ.λ.

ἐκλεκτορία (ἡ) νεώτ. τὸ δικαίωμα ἢ τὸ ἀξίωμα τῶν ἐκλεκτόρων βλ.λ. τῆς Γερμανίας.

ἐκλεκτός-ή-ό(ν) (ἐκλέγω) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. **-χτός-ή-ό** ὁ ἐκλελεγμένος, ἀποκεχωρισμένος ὡς ὑπερέχων, διαλεχτός : Θουκ.6,100 **καὶ τῶν φιλῶν τινας ἐκλεκτοὺς ὡπλισμένους προύταξαν,** Πλάτ. Νόμ.938Β, Ἐπιγρ. **ἐκλεκτοὶ δικασταί,** Μαυρίκ. Στρατηγ.63 **ὀκτὼ ἢ δέκα ἄνδρας καθ' ἕκαστον βάνδον.. ἐκλεκτούς,** Ζερβ. μτφρ. Ἰλ.Β 993 **καὶ μαζί του πλῆθος κι ἐκλεχτὸς στρατός·** ‖ κ. ἐπὶ πραγμ. : Μηναῖ.8,12 Ὠδ.3 **σκεῦος ἐκλεκτόν,** Γεώργ. Σύγκ.121) **τοὺς ἐκλεκτοὺς λίθους, - ἐκλεκτὰ βιβλία-μυθιστορήματα·** ‖ ὁμ. νεώτ. ὁ ὑπερέχων κατὰ παιδείαν, πλοῦτον, ὄνομα, ἀρετὴν κττ. : **οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ ἔθνους·** **2**) ὁ ἐκλεγόμενος, δι' ἐκλογῆς ἐγκαθιστάμενος εἴς τι ἀξίωμα : Ἀναθεμ. αἱρέσ. Μανιχ. π. Θησ.Στεφ. ἐν λ. ἐκλεκτὸς **ἀναθεματίζω πάντας τοὺς ἀρχηγοὺς αὐτῶν** (τῶν Μανιχαίων).. **καὶ ἐκλεκτοὺς αὐτῶν, - ὁ ἐκλεκτὸς τοῦ λαοῦ·** **3**) κ. νεώτ. κ. δημ. ἁγνός, ἀμιγής, καθαρός, δθ. νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ ὑπερόχου ποιότητος : ΠΔ Ἐξ. 30,23 **τὸ ἄνθος σμύρνης ἐκλεκτῆς πεντακοσίους σίκλους,** Ἀσκλ. εἰς Ἀέτ.9,12 **ἐκλεκτὸν βοήθημα,** Πάπ. **ἐκλεκτὸς ἀνδρῶν·** ‖ ὁμ. εἰδ. τὸ οὐδ. **ἐκλεκτὸν** ὡς οὐσ. ὁ σῖτος : Ἀκύλ.Ψαλμ.64,14· **4**) ἐκκλ. **ἐκλεκτὸν γένος** τὸ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐκλεγέν : ΠΔ Ἡσ.43,20· ‖ ὁμ. τὸ ἀρσ. πληθ. **ἐκλεκτοὶ** ὡς οὐσ. οἱ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐκλεγέντες : ΚΔ Μᾶρκ. 13,20 **ἀλλὰ διὰ τοὺς ἐκλεκτούς, οὓς ἐξελέξατο ἐκολόβωσε τὰς ἡμέρας·** **5**) π. βυζ. ὡς οὐσ. **ἐκλεκτοὶ** ἡ στρατιωτικὴ φρουρὰ Κων)πόλεως ἡ

καὶ συνοδεύουσα ἐν καιρῷ πολέμου τὸν αὐτοκράτορο· **6)** νεώτ. στρατ. τὸ ἀρσ. **ἐκλεκτάς** ὡς ούσ.εἰδ. ἐν τῷ ἱππικῷ ὁ ὑποδεκανεύς.

ἐκλέκτωρ-ορος (ὁ) νεώτ. ὁ ἔχων τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν· **2)** παλαιότερον ἐν Γερμανίᾳ ἡγεμὼν κράτους τῆς γερμανικῆς Ὁμοσπονδίας,ἔχων τὸ δικαίωμα νὰ μετέχῃ τῆς ἐκλογῆς τοῦ αὐτοκράτορος.

ἐκλεκτῶς ἐπίρρ. μτγν. κατ' ἐκλογήν, κατ' ἐπιλογήν, διαλεχτά : Σουΐδ. ἐν λ. **ἐπίλεκτος.**

ἐκλελαθεῖν ἀπαρφ. ἀόρ τοῦ ἐκλανθάνω βλ.λ.

ἐκλελαθέσθαι ἀπαρφ. μέσ. ἀορ. τοῦ ἐκλανθάνω βλ.λ.

ἐκλελάθω δ. τ. ποι. τοῦ ἐκληθάνω βλ.λ. : Θεόκρ. 1,63 Ἀΐδαν **γε τὸν ἐκλελάθοντα.**

ἐκλελαμμένον Ἡσ. « ἐξεστραμμένον ».

ἐκλελαπτημένον Ἡσ. « ἐκπεπονημένον ».

ἐκλελι(α)σμένος Ἡσ. « ἐξεστραμμένος ».

ἐκλελυμένως ἐπίρρ. παθ. παρακ. τοῦ ἐκλύω, λελυμένως, χαλαρῶς, ἀμελῶς : Ἰσοκρ.Ἐπ.6,6 **εἰ μὴ παντάπασιν ἐκλελυμένως διαλεχθείην περὶ αὐτῶν,** Πλούτ.Λυκ.18 **ἐπετίμησεν.. ἐκλελυμένως καὶ ἀτόνως·** **2)** ἐλευθέρως, ἀσυστόλως, ἀκολάστως : Ἀθήν.12,519F **πάντας ἐκτρυφῆσαι καὶ ποιῆσαι ζῆσαι ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐκλελυμένως.**

ἔκλεμμα-ατος (τὸ) (ἐκλέπω) φλοιός, λέπυρον, φλούδα : Ἱππ.Νούσ.2,42.

ἐκλέξιμος-ον νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ ἐκλεγῇ.

ἐκλεξιμότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐκλεξίμου, τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι.

ἔκλεξις-εως (ἡ) ἡ ἐκλογή, τὸ διάλεγμα : Πλάτ. Φαῖδρ.231D **εἰ μὲν ἐκ τῶν ἐρώντων τὸν βέλτιστον αἱροῖο, ἐξ ὀλίγων ἄν σοι ἡ ἔκλεξις εἴη.**

ἐκλεπεῖ Ἡσ. « ἐκπορεύεται »· πρβλ. ἐκκληπεῖ.

ἐκλεπιδῶ-όω μσν. ἐκλέπω βλ.λ.

ἐκλεπίζω κ. μσν. κ. νεώτ. ἐκλέπω βλ.λ. : Φίλ.1,345 **ῥάβδους ἐξελέπισε,-ἐκλεπίζω δένδρον-ἰχθῦς-ᾠά·** κ.παθ. : Ἱππ.Φύσ.Παιδ.246 **εἴ τις ἐθέλει ᾠά.. ὅκως ἐκλεπίσηται,** Στουδ.Θεόδ.Ὁμ.233B **ξύλοις παρέθηκεν.. ἐκλελεπισμένοις·** ρηματ. π. ἐκλέπισις, ἐκλεπισμός, ἐκλεπιστήριον, ἐκλεπιστής.

ἐκλέπισις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἡ ἐκκόλαψις, ξεκλώσσημα ἀβγῶν· Σουΐδ. « **νεοττεία· ἡ ἐκλέπισις** »· **2)** νεώτ. ἡ ἀφαίρεσις τῶν λεπίων, τοῦ κελύφους, τῆς φλούδας, ξελέπισμα, ξεφλούδισμα.

ἐκλεπισμός (ὁ) νεώτ. γεωπ. ἡ ἀπόσπασις καὶ ἡ συλλογὴ τοῦ φλοιοῦ δένδρων τινῶν χρησίμου εἰς τὴν βυρσοδεψίαν, τὴν φελλοποιΐαν κτλ.

ἐκλεπιστήριον (τὸ) νεώτ. ὁ ἐξολκεύς βλ.λ.2).

ἐκλεπιστής (ὁ) νεώτ. γεωπ. γεωπονικὸν ὄργανον, δι' οὗ γίνεται ὁ ἐκλεπισμὸς βλ.λ. τῶν δένδρων.

ἐκλεπρῶ-όω σχόλ. καθιστῶ τινα ὅλως λεπρόν, παθ. : Σχόλ.Θεοκρ.1,40 **λεπράς, τινὲς τὴν τραχεῖαν ἔφασαν τὴν ἐκλεπρωθεῖσαν.**

ἔκλεπτος-ον (ὁ) λίαν, ὁλωσδιόλου λεπτός · Ἱππ Κῳακ.214E **ἔκλεπτον οὖρον.**

ἐκλεπτουργῶ-έω μτγν. ἐπιτατ. τοῦ λεπτουργῶ βλ.λ. : Συνέσ.1104D.

ἐκλέπτυνσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐλάττωσις τοῦ πάχους, ἡ ἀπολέπτυνσις, ἀπίσχνανσις.

ἐκλεπτύνω μτγν., μσν. κ. νεώτ. καθιστῶ τι λίαν λεπτόν, ἐλαττώνω τὸ πάχος : Γρηγ.Νύσσ.75A **διὰ τῆς ἐκτάσεως τὸ παχυνθὲν ὑπὸ τῶν ἀτμῶν μέρος ἐκλεπτυνθῆναι,** Γεωπ.16.6,3 (ἐσφ. γρ. ἀντὶ -πλύνῃ)· **2)** διϋλίζω : Συνέσ.Ἀλχ.58B **ἐκ- -τὰς οὐσίας.**

ἐκλεπτῶ-όω γλωσσ. μ. παθ. ἐκλεπτύνω βλ.λ.

ἐκλεπυρῶ-όω ἀφαιρῶ τὸ λέπυρον, τὸν φλοιόν· || μτφ. ἀπογυμνώνω, ξεσκεπάζω : Σώφρ.22.

ἐκλέπω, παθ. μέλλ. **ἐκλαπήσομαι,** ἀόρ. **ἐκλαπῆναι,** ἀφαιρῶ τὸ λέπος, τὸν φλοιόν, ξεφλουδίζω : Ἱππ.Γυν.1,81,84 **κόκκους ἐκλέψας·** **2)** ἐπὶ τῶν κροκοδείλων ἢ πτηνῶν, ἐκκολάπτω, βγάζω τοὺς νεοσσούς : Ἡρ.2,68 **τίκτει μὲν ᾠὰ ἐν γῇ καὶ ἐκλέπει,** Κρατῖν.π.Ἀθην.9,373F **ὡς ἂν ἐκλέψῃς καλόν ἡμῖν τι καὶ θαυμαστὸν ἐκ τοῦδ' ὄρνεον,** Πλούτ. Ἠθ.381C· || ὁμ. ἐπὶ ὄφεων : Ἡρ.3,109· || ὁμ. ἐπὶ τῶν ἐντόμων καὶ τῶν χελωνῶν : Ἀριστλ.ΖΙ 553a,8· ρηματ. π. ἔκλεψις.

ἐκλευκαίνω κ. νεώτ. καθιστῶ τι ἐντελῶς λευκόν, λευκαίνω, ἀσπρίζω : Εὐρ.IT 1387 **λάβεσθε κώπης ῥόθιά τ' ἐκλευκαίνετε·** || ὁμ. παθ. γίνομαι λευκός, κατάλευκος, λευκαίνομαι : Θεόφρ.ΦΙ 5,9,9 **διὰ τὴν ἀτροφίαν ἐκλευκαίνεται καὶ ἀπόλλυται τὰ δένδρα,** Κλήμ.Ἀλ.Παιδ.1,6· **2)** μτφ. διευκρινίζω, διασαφῶ, ξεκαθαρίζω : Ἀθανάσ. εἰς Χριστ. γένν. 2,414D **καθαρὰν ἐκλευκαίνων ὑμῖν τοῦ λόγου τὴν ὑπόθεσιν·** ρηματ. π. ἐκλεύκανσις.

ἐκλεύκανσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐντελὴς λεύκανσις· || εἰδ.φωτογρ. ἡ δι' ἐμβαπτίσεως τῆς μελαίνης φωτογραφικῆς εἰκόνος ἐν καταλλήλῳ ὑγρῷ λεύκανσις.

ἔκλευκος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐντελῶς λευκός, κατάλευκος, κάτασπρος : Ἱππ.Προγν.37,33 **θανατῶδες δὲ καὶ χείλεα.. ψυχρὰ καὶ ἔκλευκα γινόμενα,** Ἀριστλ.ΖΙ 617a,12, Πλούτ.Ἠθ.292C **τοῖς χρώμασιν ἔκλευκοι,** ΠΔ Λευιτ.13,24· || ὁμ. κ. συγκρ. **-ότερος** : Ἀριστλ.ΖΙ 592b,7 **τῶν δὲ γυπῶν δύο ἐστὶν εἴδη· ὁ μὲν μικρὸς καὶ ἐκλευκότερος.**

ἔκλεψις-εως (ἡ) μσν. (ἐκλέπω) ἡ ἐκλέπισις βλ.λ., ἡ ἐκκόλαψις : Φιλῆς ΖΙ 65,2 **μετὰ τὴν ἔκλεψιν εὐθὺς τῶν τόκων** (τοῦ κροκοδείλου).

ἐκλήγω παύομαι, ὅλως παύω : Σοφ.Ἠλ.1312 **οὔ ποτ' ἐκλήξω χαρᾷ δακρυρροοῦσα.**

ἐκληθάνω δ.τ. τοῦ ἐκλανθάνω βλ.λ., ἀόρ. α' **ἐξέλησα,** αἰολ. **ἐξέλασα,** ἐπ. ἀόρ. β' **ἐκλέλαθον,** καθιστῶ τινα ὅλως ἐπιλήσμονά τινος, κάμνω τινὰ νὰ λησμονήσῃ τι ἐντελῶς, μετὰ γεν. πράγμ. : Ὀδ. Η 220 **ἐκ δέ με πάντων ληθάνει ὅσσ' ἔπαθον,** Ἀλκ.95 **ἔκ μ' ἔλασας ἀλγέων·** || ὁμ. μετ' αἰτ. πράγμ. : Ἰλ.Β 600 **ἐκλέλαθον κιθαριστύν.**

ἐκλήθομαι μτγν. ἐκλανθάνομαι, λησμονῶ ἐντελῶς : Ἀπ.Μακεδ.11,5.

ἐκληΐζομαι μσν. δῃῶ, λεηλατῶ, καταστρέφω : Παχυμ.Γ'Ανδρόν.400D **τὰ προστυχόντα ἐξεληΐζοντο.**

ἐκλημματισμός (ὁ) μσν. μουσ.· Βρυένν.Μαν.Ἁρμον.480 «**ὅταν τοῦ αὐτοῦ φθόγγου δὶς κατὰ μουσικὸν μέλος λαμβανομένου μέσος βαρύτερος φθόγγος.. παραλαμβάνηται**»· πρβλ. ἔκληψις 4).

ἐκλήμπτωρ (ὁ) πάπ. ὁ ἐκλήπτωρ βλ.λ.

ἐκληπτορία (ἡ) νεώτ. νομ. ἡ μίσθωσις τῶν δημοσίων προσόδων ὑπὸ ἐκληπτόρων βλ.λ.2).

ἐκλήπτωρ-ορος (ὁ) μτγν. κ. μσν., παπ. κ. **ἐκλήμπτωρ,** ὁ ἀναλαμβάνων τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου ἐπὶ προσυμπεφωνημένῃ ἀμοιβῇ, ὁ ἐργολάβος : Πάπ.· **2)** εἰσπράκτωρ φόρων : Ἰουστιν.Νεαρ.130,3, Κωδ. Κονόν.Ἐκλ.Ἀφρ.16 **ἤρεσεν ἵνα ἐπίσκοποι.. ἐκλήπτορες μὴ γίνωνται,** Μιχ.Ἀττολ. ἐν Σάθ.1,39.

ἐκληρῶ-έω μτγν. θορυβῶν ἀνόητα λέγω, πράττω : Πολύβ.15,26,8 **μυχθίζοντες δὲ.. ἐξελήρησαν.**

ἔκλησις-εως (ἡ) ἡ πλήρης,τελεία λήθη : Ὀδ.Ω485 **παίδων τε κασιγνήτων τε φόνοιο ἔκλησιν θέωμεν.**

ἐκλητουργῶ-έω ἀναλαμβάνω δημόσιον λειτούργημα : Ἰσαῖ.7,40.

ἔκληψις-εως (ἡ) μτγν. τὸ λαμβάνειν ἔκ τινος, τὸ μάζευμα, πιάσιμο, πάρσιμο : Διοσκ.1,81 **πρὸς ἔκληψιν τῆς λιγνύος·** **2)** ἡ ὠνή, μίσθωσις τῶν δημοσίων προσόδων : Ἰουστιν.Νεαρ.123,6 **ἔκληψις τῶν δημοσίων φόρων,** Πάπ.· πρβλ. ἐκλήπτωρ· **3)** ἰατρ. μόνωσις : Ἀντυλλ. π. Ὀρειβ.45,24,3· **4)** μουσ.Βρυέν.Μ'Ἁρμον.579 « ἔκληψις, ἡ ἀπὸ τοῦ ὀξυτέρου φθόγγου ἐπὶ τὸν βαρύτερον κατὰ μουσικὸν μέλος ἄνεσις » (ἀντίθ. πρόληψις)· **5)** μτφ. τὸ ἐκλαμβάνειν τι οὕτως ἢ ἄλλως, ἡ ἐκδοχή, ἔννοια : Ἰσίδ.Πηλ.388A.

ἐκλιθεύω Ἐπιγρ. ἐκβάλλω τοὺς λίθους, μετὰ συστοίχ. αἰτ. : Ἐπιγρ. **ἐκλιθεύω τὰς πέτρας.**

ἐκλιθολογῶ-έω καθαρίζω τόπον τινὰ ἐκβάλλων ἀπ' αὐτοῦ τοὺς λίθους: Θεόφρ.ΦΑἰτ.3,20,5.
ἐκλιθῶ-όω μσν. μεταβάλλω εἰς λίθον, ἀπολιθώνω: Τζέτζ.Χιλ.1,556.
ἐκλικμῶ-άω μτγν. λικμῶ, λιχνίζω, μτφ. ἀφανίζω, ἐρημῶ: ΠΔ'Ιουδ.2,27 **τὰ παιδία αὐτῶν ἐξελίκμησε**, αὐτ.Σοφ.Σαλ.5,24 **ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς.**
ἐκλικνίζω γλωσσ. ἐκλικμῶ.
ἐκλῖμία (ἡ) μτγν. λιμός, πεῖνα: ΠΔΔευτ.28,20 **ἀποστείλαι Κύριος ἐπὶ σὲ τὴν ἔνδειαν καὶ τὴν ἐκλιμίαν**, 'Ακύλ.ΠΔ'Ιὼβ 41,14.
ἐκλιμνάζω μτγν. μεταβάλλω εἰς λίμνην: 'Απп. 'Εμφ.Πολ.4,107 **τὸ πεδίον ἐνίοτε ἐκλιμνάζοντος τοῦ ποταμοῦ**· κ. παθ.: Σχόλ.Θουκ.'Οξυ.853x12 **τὸ ἐν Λίμναις Διονύσου οὕτως φησὶν καλεῖσθαι διὰ τὸ ἐκλελιμνάσθαι τὸν τόπον.**
ἐκλιμνιάζω μτγν. ἀπολ. ἐπὶ τῶν ποταμῶν, ὑπερεκχειλίζων ἁπλοῦμαι λιμνάζων: 'Απп.ἀπ.1,3.
ἐκλιμνῶ-όω μτγν. μεταβάλλω εἰς λίμνην ἢ ἕλος, ὅ. ἐκλιμνάζω, παθ.: Διον.'Αλ.Ρωμ.1,61.
ἔκλῑμος-ον ὁ λιμώττων, ὁ ἐκ τοῦ λιμοῦ κάτισχνος, λιμάντερος: Θεόφρ.ΦΑἰτ.2,4,6.
ἐκλιμπάνω ἐκλείπω, καταλείπω: Εὐρ.Μήδ.800 **ἡμάρτανον τόθ' ἡνίκ' ἐξελίμπανον δόμους πατρῴους**, Πάπ. **ἐάν τι αὐτῶν ἐκλιμπάνῃ**, 'Αντωνῖν. Λιβ.16,3· **2)** ἀμτβ. παύομαι, παύω: Εὐρ.'Ηλ.909 **δι' ὄρθρων γ' οὔποτ' ἐξελίμπανον θρυλοῦσα**· **3)** ἀμτβ. λείπω: Θεμίστ.'Αν.'Υστ.38,29· **4)** ἐκλείπω: 'Ασκληπ.Μεταφ.11,31.
ἐκλιμώσσω μτγν. λιποθυμῶ ἐκ λιμοῦ, ἐκ πείνης: 'Ακύλ.ΠΔΔευτ.28,65.
ἐκλινῶ-άω μσν. δικτύου διαφεύγω: Εὐστ.574,30.
ἐκλιπαίνω μτγν., μέλλ. **ἐκλιπανῶ** παχύνω, γονιμοποιῶ, παθ.: Πλούτ.Μάρ.21 **τὴν δὲ γῆν.. ὄμβρων ἐπιπεσόντων οὕτως ἐκλιπανθῆναι**· **2)** μτφ. καθιστῶ τι λεῖον ὡς τὸ ἔλαιον: Ποσειδ.π. 'Αθην. 7,318D **τὸ πλατὺ λισσομένοις ἐκλιπανεῖ πέλαγος.**
ἐκλιπάρησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἐκλιπαρεῖν, θερμὴ παράκλησις, ἱκεσία: 'Ιὼσ.'Υπομνηστ.283 **ἡ .. διὰ τῆς παρανόμου ἐκλιπαρήσεως λῆψις**, Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.22 **εἶχα κατορθώσει μετὰ πέντε ἐκλιπαρήσεις.. νὰ λάβω δεκαπέντε δραχμάς.**
ἐκλιπαρῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. ἐπιμόνως, θερμῶς παρακαλῶ ἢ παρακινῶ τινα πρός τι, καθικετεύω· 'Ησ. « ἐκλιπαρεῖ, λίαν παρακαλεῖ »: Στράβ.17,1,29 **ἐξελιπάρησαν ὥστε τινὰ τῶν θεωρημάτων ἱστορῆσαι**, Θεμίστ.Λόγ.4,57B **ἐξελιπάρει τὸν ὕπαρχον σπονδὰς πράττειν**, - **μὲ ἐξελιπάρησε νὰ τὸν βοηθήσω**· κ. παθ.: Στράβ.14,5,10 **κατεχαρίσαντο ἐκείνῃ θεραπείαις ἐκλιπαρηθέντες**, Πλούτ.Λύσ.22 **ὑπὸ τῶν φίλων ἐκλιπαρηθείς**· ρηματ.π.ἐκλιπάρησις.
ἐκλιπής-οῦς-ές ὁ ἐκλείπων, ὁ ἐλλιπής: Θουκ.4,52 **ἡλίου ἐκλιπές τι ἐγένετο περὶ νουμηνίαν** (ἔκλειψις)· || μετὰ γεν. ἐλλιπὴς ἔν τινι: 'Αριστλ.π. Ξενοφάν.6,10· **2)** ὁ παραλειφθείς, παροραθείς, ἀμεληθείς: Θουκ.1,97 **πρὸ ἐμοῦ ἅπασιν ἐκλιπὲς τοῦτο ἦν τὸ χωρίον.**
ἐκλιπῶά λακων. ἐκλιποῦσα: 'Αριστφ.Λυσ.1297 **Ταϋγέτου αὖτ' ἐραννὸν ἐκλιπῶά.**
ἐκλιστρῶ-άω μον. ὀλισθαίνω, γλιστρῶ, ξεγλιστρῶ: Εὐστ.'Ιλ.1119,59.
ἐκλιχάζει 'Ησ. « ἐξορμᾶν ποιεῖ, ἐκσοβεῖ ».
ἐκλιχμῶμαι-άομαι ἐκλείχω, ἀπολείχω: 'Ανών.π. Σουΐδ. ἐν λ. μιαροὶ **ὁ δὲ δράκων.. τό τε αἷμα αὐτῶν ἐξελιχμήσατο καὶ ἐκάθηρε τὰς πληγάς**· **2)** μτφ. ἀπομυζῶ, ἐξαντλῶ, ἀφανίζω: Φίλ.1,124,29 διεσθίει **τὴν ὅλην ψυχὴν καὶ ἐκλιχμᾶται.**
ἐκλογάδιον (τό) μσν. συλλογὴ τῶν ἐπ' ἐκκλησίαις ἀναγινωσκομένων περικοπῶν τῶν τεσσάρων εὐαγγελιστῶν, ὅ. εὐαγγελιστάριον: Κορ.'Ατ.5Α,61.
ἐκλογάριον (τό) μσν. τὸ ἐκλογάδιον βλ.λ.· **2)** ἐκκλησιαστικὸν βιβλίον περιέχον διάφορα μέλη τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως, ἐξ ὧν ὁ ψάλτης ἐκλέγει κατὰ βούλησιν εἰς ἑκάστην περίστασιν: 'Αθηνᾶ 40,84.
ἐκλογάς-άδος (ἡ) μσν. ἡ ἐκλεκτή, ἐπὶ προβάτων, κ. ἐν μτφ. χρ. ἐπὶ τοῦ συνόλου τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας: Μηναῖ.1,16Στιχηρ.Προσ. **ποίμαινε τὰ πρόβατά μου, ποίμαινε τὴν ἐκλογάδα μου.**
ἐκλογεύς-έως (ὁ) κ. νεώτ., 'Επιγρ. **ἐγλογεύς** ὁ εἰσπράττων τὰς εἰσφοράς, τοὺς φόρους, φορολόγος: Λυσ.ἀπ.9 **πρὸς τοὺς ἐκλογέας τοῦ φόρου ἅπαντα ἀπογραφόμεθα**, 'Αριστείδ.1,343 **ᾑρέθην ἐκλογεύς**, 'Επιγρ. **ἐκλογῆς φόρου**, αὐτ. **τὰς δὲ πόλεις ἐγλογέας ἑλέσθαι τοῦ καρποῦ**· **2)** νεώτ. ὁ ἔχων τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν τοὺς ἄρχοντάς του, ὁ δικαιούμενος ψήφου πολίτης.
ἐκλογεύω 'Επιγρ. συλλέγω, εἰσπράττω: **ἐκλογεύειν τὰ διάφορα**· || εἶμαι ἐκλογεὺς βλ.λ.1)· πρβλ. ἐγλογεύω.
ἐκλογή (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐκλέγειν, τὸ λαμβάνειν κατὰ προτίμησιν, τὸ ξεχώρισμα, διάλεγμα: 'Αριστλ.ΗΝικ.1181a, 18 **ἐκλέξασθαι γὰρ τοὺς ἀρίστους (νόμους) ὥσπερ οὐδὲ τὴν ἐκλογὴν οὖσαν συνέσεως**, Διον.'Αλ.Συνθ.5,6 **ἐκλογῇ .. ὀνομάτων**, Πολύβ.6,10,9 **κατ' ἐκλογὴν ἀριστίνδην κεκριμένοι**, Πάπ., ΚΔ Πράξ.9,15 **σκεῦος ἐκλογῆς μοί ἐστιν οὗτος**, - **προήχθη κατ' ἐκλογήν**· **2)** εἰδ. ἡ αἵρεσις τῶν ἀρχόντων, ἡ διὰ ψηφοφορίας ἔννομος πρόκρισις περὶ τοῦ καταλληλοτέρου προσώπου πρὸς κατάληψιν ἀξιώματός τινος: Πλάτ. Πολ.414Α **ἡ ἐκλογὴ .. καὶ κατάστασις τῶν ἀρχόντων**, - **ἐκλογὴ βουλευτοῦ - πρυτάνεως - διοικητικοῦ συμβουλίου - πατριάρχου**· || νεώτ. κ. δημ. κτ. πληθ. ἡ καθ' ὁρισθεῖσαν ἡμέραν ἄσκησις ὑπὸ τῶν πολιτῶν τοῦ νομίμου αὐτῶν δικαιώματος πρὸς ἀνάδειξιν τῶν κοινοβουλευτικῶν αὐτῶν ἀντιπροσώπων ἢ τῶν δημοτικῶν καὶ κοινοτικῶν ἀρχῶν· **3)** μτγν. κ. μσν. ἡ στρατολογία: Πολύβ.5,63,11 **τὴν τῶν ἀνδρῶν ἐκλογὴν καὶ διαίρεσιν**, Πισίδ.Γ'Ακρ.3,17,189 **τὴν ἐκλογὴν τοῦ στρατοῦ συναρμόσας**· **4)** ἡ εἴσπραξις εἰσφορᾶς, φορολογίας: Κράτης π.'Αθην.6,235Β **πρότερον δ' ἐκαλοῦντο παράσιτοι οἱ ἐπὶ τὴν τοῦ ἱεροῦ σίτου ἐκλογὴν αἱρούμενοι**, Δίων Κ 41,24· **5)** ἰσολογισμὸς λογαριασμοῦ: Πάπ. **διδόναι αὐτῷ ὑπὲρ ἐκλογῆς δραχμάς ..**· **6)** περικοπή, ἀπόσπασμα ἔκ τινος συγγράμματος ἢ συγγραφέως: 'Αθήν.14,663C **ἔχει δ' ἡ σύμπασα ἐκλογὴ οὕτως, οὖσα ἐκ τοῦ διεσκευασμένου δράματος**· **7)** κ. νεώτ. συνήθ. κτ. πληθ. συλλογὴ ἢ ἐπιτομὴ ἐκλεκτῶν ἀποσπασμάτων πεζῶν ἢ ποιητικῶν ἢ καὶ λαϊκῶν: Γαλ.14,343 **ἐκλογαὶ 'Αρχιγένους**, Φρύν.1 **Φρυνίχου ἐκλογὴ ῥημάτων καὶ ὀνομάτων 'Αττικῶν**, Γεώργ.Σύγκ.1 **ἐκλογὴ χρονογραφίας, συνταχθεῖσα ὑπὸ Γεωργίου μοναχοῦ**, - **ἐκλογαὶ ἀπὸ τὰ τραγούδια τοῦ 'Ελληνικοῦ λαοῦ**· πρβλ. ἀνθολογία, ἀνθολόγιον· **8)** μτφ. ἐπὶ προσ., ὅ,τι τὸ ἐκλεκτότερον, ἡ ἐκλεκτὴ ποιότης: Πολύβ.1,47,9 **διά τε τὸ πλῆθος καὶ διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀνδρῶν**· **9)** 'Ησ. « ἐκλογήν· κάλαθον, Λάκωνες ».
ἐκλόγημα-ατος (τό) πάπ. κατάλογος πληρωμῶν.
ἐκλόγησις-εως (ἡ) μτγν. ἡ διερεύνησις: Διογ.Λ10,144.
ἐκλογία (ἡ) μτγν. ἡ διεξαγωγὴ ἐκλογῆς, ἡ ἐκλογὴ βλ.λ.2) : Διον.'Αλ.Κρίσ.1,417,14 **τοῖς ἀκροωμένοις τὰς ἐκλογίας** (διόρθ. ἐκλογάς).
ἐκλογίζομαι ἀποθ. ἐξελέγχω: 'Αρποκρ.ἐν λ. λογισταὶ **λογισταί.. οἳ τὰς εὐθύνας τῶν διῳκημένων ἐκλογίζονται.. ὅταν τὰς ἀρχὰς αὐτῶν ἀποθῶνται οἱ ἄρχοντες**· || ὑπολογίζω, λογαριάζω, ἀριθμῶ: 'Επιγρ. **ἐ- τὸ ἀργύριον**· κ. παθ.: Πλούτ. Πόπλ.15 **τὸν μέγιστον.. πλοῦτον ἐκλογισθέντα**, Πάπ.· **2)** διαλογίζομαι, ἀναλογίζομαι: 'Ηρ.3,1 **ταῦτα δὲ ἐκλογιζόμενος ἐποίησε τάδε**, Εὐρ.ΙΑ 1410 **ἐξε-**

λογίσω **τὰ χρηστὰ τἀναγκαῖά τε,** Θουκ.4,10 **ἐκλογιζόμενος ἅπαν τὸ περιεστὸς ἡμᾶς δεινόν**· ‖ κ. μετ' ἐμπροθ. διορ. (περί τινος): Θουκ.2,40 **περὶ ὧν ἐπιχειρήσομεν ἐκλογίζεσθαι,** 'Ανδοκ.1,57· ‖ κ. μετ' εἰδ. προτ.: Δημ.555· **3**) λαμβάνω ὑπ' ὄψιν, ψηφῶ, λογαριάζω: Εὐρ.'Ικ.482 **ὅταν γὰρ ἔλθῃ πόλεμος εἰς ψῆφον λεώ, οὐδεὶς ἔθ' αὑτοῦ θάνατον ἐκλογίζεται**· **4**) διεξέρχομαι, διηγοῦμαι λεπτομερῶς, ἀποριθμῶ: Πολύβ.3,99,3 **ἐκλογιζόμενος δὲ διὰ πλειόνων τὴν ἐσομένην ὁρμήν,** Διον.'Αλ Ρωμ.11,40· **5**) προφασίζομαι, ἄ. ἐκλογέομαι βλ.λ: 'Αππ.'Εμφ.Πολ.3,43 **ἐκλ- τινὶ περί τινος**· **6**) ἐκλογὴν ποιοῦμαι: Πάπ. **ἐκλογιζέσθωσαν τὰ συναλλάγματα** (ἐκλογὰς ποιείσθων τῶν συμβολαίων).

ἐκλογικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὰς ἐκλογὰς βλ.λ.2) ἢ τοὺς ἐκλογεῖς: ΚορκΒ.Ζητ.22 **ὅσα τερτίπια ἐκλογικὰ καὶ ἂν ἐμεταχειρίσθηκαν, . . ὁ ἀγαθὸς κομματάρχης ἐκατσαμαυρίσθηκεν**· ‖ **ἐκλογ- δίκαιον - σύστημα - κατάλογος.**

ἐκλόγιμος (ὁ) νεώτ. ἄ. ἐκλέξιμος βλ.λ.

ἐκλογιμότης-ητος (ἡ) νεώτ. τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι, ἡ ἰδιότης τοῦ ἐκλογίμου, ἐκλεξίμου.

ἐκλόγιος-ον μσν. ὁ ἐκλεκτός, διαλεχτός: Μηναῖ.1,30 Στιχ.Προσόμ.'Εσπερ. **τῆς τριάδος ἐκλόγια.**

ἐκλόγισις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐκλογίζεσθαι, ὑπολογισμός, λογαριασμός: 'Επίκ.Δόξ.18.

ἐκλογισμός (ὁ) τὸ ἐκλογίζεσθαι, ὁ ὑπολογισμός, ἐκτίμησις, λογαριασμός: Φάλαρ.'Επιστ.26 **δύο γάρ σοι μυριάδες ἐκλογισμῶν λελοίπασιν,** Πλούτ.Κράσσ.2 **αὐτὸς αὑτῷ θέμενος ἐκλογισμὸν τῆς οὐσίας εὗρεν ἑκατὸν ταλάντων τίμημα,** Εὐστ.Πολ.62,10· **2**) λεπτομερὴς διήγησις: Διον.'Αλ.Θουκ.3,814 **ἔστι δὴ τὸ βούλημά μου τῆς πραγματείας οὐ καταδρομή . . οὐδ' ἐκλογισμὸς τῶν ἁμαρτημάτων**· **3**) μτφ. διαλογισμός, σκέψις: Πολύβ.1,59,2 **συνορῶντες οὐ προχωροῦν αὐτοῖς τὸ ἔργον κατὰ τοὺς ἐκλογισμούς**· ‖ φροντίς: Πλούτ.'Οθ.9 **μηδὲ ὑπομένειν ἀηθείᾳ καὶ μαλακότητι τοὺς περὶ τῶν δεινῶν ἐκλογισμούς**· **4**) τὸ ἐξαγόμενον, τὸ συμπέρασμα ὑποθέσεώς τινος: 'Ιππ.Φύσ.Παιδ.12.

ἐκλογιστεύω 'Επιγρ. εἶμαι ἐκλογιστής.

ἐκλογιστήριον (τό) πάπ. τὸ γραφεῖον τοῦ ἐκλογιστοῦ βλ.λ.2).

ἐκλογιστής-οῦ (ὁ) μτγν. ὁ λογιστής: ΠΔ Τωβ.1,22· ‖ ὡς δημόσιον ἀξίωμα: 'Επιγρ.· **2**) φορολόγος, εἰσπράκτωρ φόρων: Φίλ.1,338.

ἐκλογιστία (ἡ) μτγν. ὑπολογισμός, λογαριασμός, δθ. ἡ λογιστικὴ ὑπηρεσία: ΠΔ Τωβ.1,21 **ἔταξεν 'Αχιάχαρον . . ἐπὶ πᾶσαν τὴν ἐκλογιστίαν τῆς βασιλείας αὐτοῦ,** Πάπ.

ἐκλογιστικός-ή-όν μτγν. ὁ ὑπολογίζων τι, ὁ ἱκανὸς νὰ ὑπολογίζῃ, νὰ λογαριάζῃ: Μουσών.ἀπ.3,104 **ἐ- τῶν οἴκῳ συμφερόντων**· ‖ ἀπολ.: Φιλόδ.'Ηρακλ.1003.

ἐκλόγιστος (ὁ) κ. πάπ. ὁ ἐλεγκτὴς λογαριασμῶν: Πάπ. **ἐκλόγιστος τούτων καὶ τῶν καταλειφθησομένων αὐτοῖς.**

ἐκλογίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτ. εἶδός τι κρυσταλλοπαγοῦς πετρώματος.

ἐκλογοδικεῖον (τό) νεώτ. δικαστήριον εἰς ὃ ἀνατίθεται ἡ ἐκδίκασις ὑποθέσεων ἀναφερομένων εἰς τὸ κῦρος, τὴν νομιμότητα τῶν ἐκλογῶν.

ἔκλογος (ὁ) (1) 'Ησ. «ἔκλογον· διήγησιν, Αἰσχύλος ἐν Σαλαμινίαις» (ἀπ.219)· **2**) πάπ. ἐν τῇ γρ. **ἔγλογος** ἰσολογισμὸς λογαριασμοῦ: Πάπ. **ἐγλόγου λήμματος τοῦ διεληλυθότος ἔτους.**

ἔκλογος-ον (2) 'Ησ., μτγν. κ. μσν. ὁ ἐκλεκτός, διαλεχτός: Φίλ.2,479 **ἔκλογα πάντα καὶ εὔσαρκα,** Μάξ.Τύρ.17,1 **ἔκλογος ᾠδή**· **2**) 'Ησ. «ἔκλογον ὄν· μεταξὺ λόγων»· **3**) μσν. ὁ ἄλογος, ὁ παράλογος, ἄφρων: Εὐστ.Πον.762 **μέμφεσθαι τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον τῆς ἐκλόγου . δειλίας.**

ἐκλογῶ-έω μτγν. κ. πάπ. ἐκλέγω, διαλέγω: Πάπ.· **2**) συνηθέστ. μέσ. **ἐκλογοῦμαι** προφασίζομαι, φέρω τι ὡς πρόφασιν, δικαιολογίαν. 'Αππ.'Εμφ.Πολ.577 **ἐκ- ὑπέρ τινος,** αὐτ.5,13 **ἐκ τὴν ἀνάγκην**· ‖ μετ' αἰτ. κ. ἀπαρφ. ὑποστηρίζω πρὸς δικαιολογίαν ὅτι . .: αὐτ.3,48 **ἐξελογεῖτο αὐτοῖς τὴν βουλὴν οὐκ εὐνοίᾳ πρὸς αὐτὸν ἀποκλίνειν.**

ἐκλοεῖν πάπ. ἐκλούειν

ἐκλαιπάζω γλωσσ. ἀναβάλλω, παθ.

ἔκλουσις-εως (ἡ) νεώτ. ἐπὶ λουομένου, τὸ ἐκλούεσθαι, τὸ ξέβγαλμα.

ἐκλουστρίς-ίδος (ἡ) πάπ. ἔνδυμα φερόμενον μετὰ τὸ λουτρόν, λουτρικό, μπανιερό.

ἐκλουτήριος-ον 'Επιγρ. χρήσιμος εἰς τὸ ἐκλούειν: **χαλκίον ἐκλουτήριον** (ἄ. ἐγλουτήριον).

ἔκλουτρον (τό) μτγν. ἀγγεῖον, σκεῦος πρὸς ἔκλουσιν, πρὸς λοῦσιν: Πολυδ.10,46.

ἐκλούω ἐκπλύνω, ξεπλένω: 'Ιππ.'Αφ.241· **2**) πλύνω ἐντελῶς: Πολύβ.3,88,1 **τοὺς μὲν ἵππους ἐκλούων τοῖς παλαιοῖς οἴνοις**· κ. παθ.: Αἰσχ.ἀπ.32 **λουτροῖς ἐκλελουμένος δέμας,** Πάπ. **ἐγλοηθείς.**

ἐκλοφίζω Σουΐδ. λατομῶ ἐκ λόφου: 'Ανών.π. Σουΐδ. ἐν λ. **ἐξελοφίζετο.**

ἐκλόχευμα-ατος (τό) Σουΐδ. τὸ ἀποκύημα, τὸ ἔκγονον, τέκνον· Σουΐδ. ἐν λ. Πολύευκτος.

ἐκλοχεύω τίκτω, γεννῶ: 'Ορφ.'Αργ.251 **καὶ οἱ ἀπὸ στηθέων ὅπα λείριον ἐξελόχευσα**· παθ. γεννῶμαι: Εὐρ.'Ιων 1458 **τέκνον, οὐκ ἀδάκρυτος ἐκλοχεύει**· ‖ κ. μέσ. τίκτω: Εὐρ.'Ελ.258 **τεῦχος νεοσσῶν λευκὸν ἐκλοχεύεται,** Λυκόφρ.468· **2**) μτφ. παράγω, ἐκβάλλω: 'Ορφ.'Αργ.43 **ἠδ' ὅσον Αἰγύπτῳ ἱερὸν λόγον ἐξελόχευσα.**

ἐκλοχίζω μτγν. ἐκλέγω, ξεχωρίζω, παθ.: ΠΔ 'Ασμ.5,10 **ἀδελφιδός μου λευκὸς καὶ πυρρός ἐκλελοχισμένος ἀπὸ μυριάδων.**

ἐκλοχμοῦμαι-όομαι παθ. γίνομαι λοχμώδης, θαμνώδης, λογγώνω: Θεόφρ.ΦΑἰτ.3,19,1.

ἐκλυγίζω μτγν. ὅλως συστρέφω, λίαν συστρέφων περιπλέκω, παθ.: Πορφ.'Αποχ.1,33 **ἐκλελυγισμέναι ὀρχήσεις** (περίπλοκοι).

ἐκλυμαίνομαι μτγν. τελείως, ὅλως λυμαίνομαι βλ.λ.: Λιβάν.2,339B **ἐκλυμαίνεσθαι καὶ διαφθείρειν τὰ ἤθη τῶν πόλεων.**

ἐκλυπῶ-έω μτγν. ὅλως, ἐντελῶς λυπῶ: 'Ιω. Χρυσ.2,357D **τὸ γάρ.. αὐτὸν ἐκλυποῦν τοῦτο ἦν.**

ἔκλυρον 'Ησ. «χλωρόν, δίυγρον, ἢ νοτερόν, ἔνικμον, ὑγρόν».

ἔκλυσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἐκλύειν, ἡ ἔκ τινος λύσις, ἀπαλλαγή, ἀπολύτρωσις: Θέογν.590 **συντυχίην ἀγαθήν, ἔκλυσιν ἀφροσύνης,** Αἰσχ.Πρ.262 **ἄθλου δ' ἔκλυσιν ζήτει τινά,** Εὐρ.899 **κακῶν ἔκλυσιν,** Θεόκρ.24,33 **δεσμοῦ ἀναγκαίου πειρώμενοι ἔκλυσιν εὑρεῖν,** Μαν.4,610 **ἔκλυσιν ἄτης**· **2**) νεώτ. χημ. **ἔκλυσις ἀερίων** ἡ ἔξοδος ἀερίων ἔκ τινος ὑγροῦ ἢ τήγματος διὰ σχηματισμοῦ φυσαλίδων· **3**) ἡ ἐξασθένησις τοῦ σώματος, ἡ ἀδυναμία, ἀτονία, παράλυσις: 'Ιππ.'Αφορ.7,8, 'Αρετ.'Οξ.Παθ.2,5,17 **ἔκλυσις μελέων**· ‖ διάρροια: 'Ιππ.Κωακ.625 **ἐκλύσιες κοιλίης**· **4**) μτφ. κ. νεώτ. ἠθικὴ κατάπτωσις, ῥοπολυσία, ἐξαχρείωσις: Δημ.219 **ἀδιήγητόν τινα τῆς πόλεως ἔκλυσιν καὶ μαλακίαν,** Φίλ.1,154 **ἔκλυσις ψυχικῶν δυνάμεων,** ΔίωνΚ 48,24 **τὴν ἔκλυσιν τοῦ 'Αντωνίου, - μεγάλη ἔκλυσις τῶν ἠθῶν**· **5**) ἐπὶ ὕφους, ἡ ἄνεσις, χαλάρωσις: Λογγῖν.Ῥητ.12 **6**) γεν. ἡ μείωσις: Μηναῖ.1,10 'Ωδ.3 **πρὸς ἔκλυσιν τῆς σῆς καρτερότητος**· **7**) μουσ. ἡ κατὰ τρεῖς διέσεις, ἤτοι κατὰ τρία τέταρτα τοῦ τόνου, καταβίβασις τῆς φωνῆς: Βακχεῖ.41, Πλούτ.'Ηθ.1141B.

ἐκλυσσῶ-άω μτγν., ἀττ. -ττῶ σφόδρα λυσσῶ βλ.λ., εἶμαι σὰ λυσσασμένος : Φίλ.1,430,13 **ὁ ἐκλελυττηκὼς κἀκτεθηριωμένος .. νοῦς,** Ἰώσ.ΑΙ 13,16,3 **ἐκλελυσσηκυίᾳ γυναικί.**

ἐκλυτήριος-ον ὁ συντελῶν, ὁ κατάλληλος εἰς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ κακοῦ τινος, εἰς ἀπολύτρωσιν : Σοφ.ΟΤ 392 **ηὔδα τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον ;** ‖ τὸ οὐδ. **ἐκλυτήριον** ὡς οὐσ. ἱλαστήριος θυσία ἢ προσφορά : Εὐρ.Φοίν.969 **θνῄσκειν ἕτοιμος πατρίδος ἐκλυτήριον.**

ἐκλυτικός-ή-όν ὁ ἐπιφέρων ἔκλυσιν, ἀτονίαν, ἀδυναμίαν : Ἀριστλ.ΖΓ 726b,13 **ἡ τοῦ καθαροῦ καὶ ὑγιεινοῦ αἵματος ἀποχώρησις, ἐκλυτικόν.**

ἔκλυτος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐκλελυμένος, κ. ἐπὶ ἀκοντίων, ὁ εὔκολος πρὸς ῥῖψιν, ὁ ἐλαφρός : Εὐρ.Ἀνδρ.1133 **οἰστοὶ μεσάγκυλ' ἔκλυτοί τ' ἀμφώβολοι·** **2)** ὁ ἄμετρος, ἀχαλίνωτος : Τιμοκλ. 13,3 **ἔκλυτος βουλιμία,** Τίμ.Λοκρ.102Ε **ἔρωτες γὰρ καὶ πόθοι ἵμεροί τε ἔκλυτοι·** **3)** ἠθ. ὁ ἀκόλαστος, ὁ ἔκδοτος εἰς τὰς ἡδονάς : Ἰω.Λυδ. Ρωμ.3,65 **ἔκλυτα φιλήματα, - ἔκλυτος βίος·** **4)** ὁ ἀνειμένος, ἐξησθενημένος, χαλαρωμένος, παραλυμένος : Εὐρ.Τρῳ.1179 **ἐν ἄρθροις δ' ἔκλυτοι πρόκεισθε νῦν,** Ἀρετ.Χρον.Παθ.5,56, Μηναῖ.3,28 Ἑσπ. Θεοτ. **τὸ χαῦνον καὶ ἔκλυτον .. τῆς ψυχῆς μου μετάβαλε εἰς ῥῶσιν καὶ δύναμιν·** ‖ γεν. ὁ ἀδύνατος, ἀσθενής : Λουκ.Εἰκ.13 **πᾶς δὲ ὁ τόνος τοῦ φθέγματος .. κομιδῇ ἔκλυτος,** Γεωπ.7,1,4 **τὸν οἶνον ἔκλυτον καὶ ἀσθενῆ ποιεῖ·** **5)** ἰατρ. ὁ ὑφ' οὗ ἢ ὁ καθ' ὃν ἐπέρχεται λύσις, ἤτοι χαλάρωσις τοῦ πυρετοῦ : Γαλ.9,817 **ἔκλυτοι ἡμέραι.**

ἐκλυτροῦμαι-όομαι Ἐπιγρ. μτγν. κ. μσν. μέσ. ἀντὶ λύτρων ἀπελευθερῶ τινα : Ἐπιγρ.,Σχόλ.Ὀδ. Δ 35 **ἡμᾶς ἐκλυτρώσηται τῆς μελλούσης ταλαιπωρίας,** Μηναῖ.3,22 Ἑσπ.Σταυροθ. **τοὺς δεσμίους ἐκλυτρώσομαι·** ‖ ὁμ. κ. παθ. : Ἀθανάσ.ἐν Βανδουρ.2,685,17 **ὡς ἂν καὶ φροντίδος καὶ ἁμαρτίας ἐκλυτρωθῶμεν·** **2)** τὸ ἐνεργ. μ. π. Ἡσ. « ἐξελύτρωσας, ἀπέλυσας ».

ἐκλυτρῶ-όω Ἡσ. βλ. ἐκλυτροῦμαι.

ἐκλύτρωσις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἀπελευθέρωσις ἐπὶ τῇ καταβολῇ λύτρων : ΠΔ'Ἀρ.3,49 **ἔλαβε Μωϋσῆς τὸ ἀργύριον..εἰς τὴν ἐκλύτρωσιν τῶν λευιτῶν.**

ἐκλυττῶ-άω μτγν. αἰσθάνομαι μεγάλην λύσσαν, μανίαν, ἀσυγκράτητον ὁρμὴν πρός τι : Ἰώσ.ΠΙ 5,15 **ἐκλυττᾶν πρὸς πᾶσαν ἀσέβειαν.**

ἐκλύτως ἐπίρρ. ἀμελῶς, νωθρῶς, ἀνειμένως : Πλούτ.Λυκ.17· **2)** ἀσθενῶς : Ἀγαθῖν.π.Γαλ.8,938.

ἐκλύω κ. μσν. κ. νεώτ. λύω τι ἐντελῶς ἀπό τινος : Ἡρ.2,173 **τὰ τόξα .. ἐκλύουσι** (λύουσι τὴν νευρὰν τῶν τόξων), **- ἐκλύω τὸ ἱστίον ἀπὸ τῆς κεραίας·** ‖ ὁμ. κ. τὸ μέσ. : Ὀρφ.Ἀργ.1341 **τοὶ δ' ὦκα λύοντ' ἐκ πείσματα νήσου·** **2)** λύω τινὰ ἐκ τῶν δεσμῶν, ἀπολύω, ἀπελευθερῶ, ἀπολυτρώνω : Αἰσχ.Πρ.781 **τὸν ἐκλύσοντ' ἐμέ·** κ. παθ. : Πλάτ. Φαίδ.67D **ἐκλυομένην ὥσπερ ἐκ δεσμῶν·** ‖ συνηθέστ. τὸ μέσ. : Σοφ.Ἀντ.1112 **αὐτός τ' ἔδησα καὶ παρὼν ἐκλύσομαι,** Ξεν.Ἑλλ.7,1,25 **βοηθήσαντες μάλα πολιορκουμένους ἐξελύσαντο τοὺς Ἀργείους·** **3)** μτφ. συνήθ. μετὰ γεν. ἀπαλλάττω τινὰ ἀπό τινος δεινῆς ἢ δυσαρέστου καταστάσεως, τὸν γλυτώνω : Αἰσχ.Πρ.326 **πειράσομαι .. τῶνδέ σ' ἐκλῦσαι πόνων,** Σοφ.Τρ.654 **ἐξέλυσ' ἐπιπόνων ἀμερᾶν,** Εὐρ.Ἠλ.1353, Πολύβ.16,6,12, **ἐξέλυον αὐτοὺς ἐκ τοῦ κινδύνου·** ‖ ὁμ. κ. τὸ μέσ. : Ὀδ.Κ 286 **ἄγε δή σε κακῶν ἐκλύσομαι,** Αἰσχ.Πρ. 235, Σοφ.ΟΤ 1003 **οὐχὶ τοῦ φόβου σ' .. ἐξελυσάμην ;,** Εὐρ.Ἀνδρ.818· **4)** συνεκδ. ἀνοίγω : Σοφ. Αἴ.1225 **σκαιὸν ἐκλύσων στόμα·** **5)** διαλύω, ἀποσυνδέω : Εὐρ.Ἱππ.809 **χαλᾶτε κλῇθρα .. πυλωμάτων, ἐκλύεθ' ἁρμούς·** **6)** μτφ. ἐπιφέρω τὸ πέρας τινός, καταργῶ, τελειώνω, καταπαύω : Σοφ. ΟΤ 35 **ἐξέλυσας .. σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμὸν ὃν παρείχομεν** (περὶ τῆς Σφιγγός), Εὐρ.Φοίν.695 **ποδῶν σῶν μόχθον ἐκλύει,** Δημ.114, Πλούτ.Ἀντών.58 **τὰς ταραχὰς τῶν ἀνθρώπων ἐξέλυσε·** **7)** ἐπιφέρω ἐξασθένησιν, ἀδυναμίαν, ἀτονίαν, χαλάρωσιν, παραλύω : Ἀριστλ.ΖΙ 610a,27 **τύπτειν .. ἕως ἂν ἐκλύσωσι·** κ. παθ. : Ἱππ.Ἀφ.2,41,Ξεν.Κυν.5,5 **αἱ κύνες ἧττον ὀσφραίνονται τότε διὰ τὸ ἐκλελύσθαι τὰ σώματα,** Ἰσοκρ.15,59 **μὴ παντάπασιν ἐκλυθῶ,** Δημ.411 **ἐκλελύσθαι μοι δοκεῖτε,** Πλούτ.Πελ.9 **ταῖς ἡδοναῖς ἐκλελυμένους καὶ κατοίνους·** ‖ ὁμ. νεώτ. (ἐν τῇ μτχ. παθ. παρακ.) καταπίπτω ἠθικῶς, ἐξαχρειοῦμαι : **ἐκλελυμένα ἤθη·** **8)** παθ. ἐπὶ πραγμ., ἀπόλλυμι, χάνω τὴν ἰσχύν, τὴν σφοδρότητά μου, γίνομαι ἀσθενής, ἀδύνατος : Θεόφρ.Φ Αἰτ.6,15,4 **ἐκλελυμένην τε καὶ θηλυτέραν εἶναι τὴν ὀσμήν,** Πολύβ.4,43,9 **ἐκλυόμενος ὁ ῥοῦς,** Λουκ. Νιγρ.36· ‖ ὁμ. ἐπὶ πραγμ., εἶμαι ἄχρηστος, ἀνωφελής : Ἀριστλ.Πολιτ.1320b,37 **τὰ τῶν πλοίων ἐκλελυμένα καὶ πλωτήρων τετυχηκότα φαύλων·** **9)** γεν. ἐξασθενῶ, χαλαρῶ, μειῶ : Μηναῖ.9,3 Ὠδ.1 **ἐκλύειν σου οἴεται τὴν καρτερίαν·** ‖ παθ. μεταπίπτω, μεταβάλλομαι : Λογγῖν.Ὕφ.9,15 **ἡ ἀπακμὴ τοῦ πάθους ἐν τοῖς μεγάλοις συγγραφεῦσι καὶ ποιηταῖς εἰς ἦθος ἐκλύεται·** **10)** γραμμ. ἔχω ὕφος ἀνειμένον, ἄτονον, χαλαρόν : Σχόλ.Ἀριστφ. Ἀχ.1344 **χαρακτηρίζουσι τὰ Εὐριπίδου μέλη ὡς ἐκλελυμένα·** **11)** διαλύω, ἐξαλείφω ἀμφιβολίαν τινά : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.176,24· πρβλ.οὐτ.311,11 **τὰ ὑπ' ἀμφιβολίαν πίπτοντα ἐκλύεται τοῦ ἀμφιβόλου·** **12)** εἰδ. ἐπὶ δανείου, ἐξοφλῶ, ἀποπληρώνω : Πλούτ.Καῖσ.12 **ἄχρις ἂν .. ἐκλυθῇ τὸ δάνειον·** **13)** εἰδ. διαλύω ὕλην τινὰ ἐντὸς ὑγροῦ, λειώνω : Γαλ.11,106 **ἐκλύω ὄξει δριμυτάτῳ·** **14)** νεώτ. χημ. ἐξάγω, παράγω ἀέρια διὰ τοῦ σχηματισμοῦ φυσαλίδων : **οἱ γαιάνθρακες ἐκλύουσι φωταέριον·** **15)** ἀμτβ. ἐπὶ ὁμάδος προσ., διαλύομαι, ἀπέρχομαι : ΠΔΜακκ.2,13,16 **καὶ ἐξέλυσαν εὐημεροῦντες.**

ἐκλωβῶ-άω ἐπιφέρω μεγάλην βλάβην, παθ. : Σοφ. Φιλ.330 **ἄγωγ' ὑπ' αὐτῶν ἐξελωβήθην.**

ἐκλωματίζω νεώτ. ναυτ. ἀφαιρῶ τὸ **λῶμα** βλ.λ. τοῦ ἱστίου, ξεγραντολαγῶ.

ἐκλωμάτισις-εως (ἡ) νεώτ. **ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐκλωματίζειν,** τὸ ξεγραντολόγημα.

ἐκλωπίζω ἐκγυμνῶ, ἀποκαλύπτω : Σοφ.Τρ.925 **ἐκ δ' ἐλώπισεν πλευρὰν·** **2)** Ἡσ. «λωποδυτέω».

ἐκλωτίζω μ. ἀόρ. α' **ἐξελώτισεν** Ἡσ. «ὡς ἐπὶ τοῦ λωτοῦ, ἐξεπόρθησεν» (πιθ.)· **2)** τὸ μέσ. ἐκλωτίζομαι κοσμοῦμαι δι' ἀνθέων· Ἡσ. «ἐκλωτίζεται· ἐξανθίζεται. Ἀχαιὸς Οἰδίποδι».

ἐκμαγεῖον (τὸ) κ. νεώτ. τὸ δι' οὗ ἐκμάσσεται, σφογγίζεταί τις, τὸ χειρόμακτρον, ἡ πετσέτα· Πολυδ.6,93 «τὸ δὲ ἐκμαγεῖον καὶ χειρόμακτρον» : Πλάτ.Τίμ.72C,'Ἀπολλ.'Ἱστ.36 **τῶν δὲ ἐκμαγείων τῶν ῥυπαινομένων ἡ πλῦσις γίνεται οὐ δι' ὕδατος·** **2)** ἰατρ. τὸ δι' οὗ καθαρίζεται ἢ ἀπορροφεῖταί τι : Ἀρετ.Χρον.Παθ.1,5 **ἐκμαγεῖόν ἐστιν αἵματος μέλανος, οὐ τὴν ἀκαθαρσίαν ἐοῦσαν οὐ δέχεται οὐδὲ ἐκπονέει νοσέων ὁ σπλήν·** **3)** ὁμ. ὑγρὸν ἐπίθεμα, ἔμβρεγμα, κομπρέσσα : Ἀρχιγ.π.Γαλ.13,397 **διὰ λιπαρῶν ἐκμαγείων·** **4)** μτφ. καθαρμός, ἁγνισμός : Ἰω.Χρυσ.Ὁμ.14,306 **ἐκμαγεῖον τῶν σῶν ἐστι κακῶν** (καθαίρει τὰς ἁμαρτίας σου)· **5)** κ. νεώτ. τὸ ἐφ' οὗ ἢ ἐν ᾧ ἔχει ἐκτυπωθῆ, ἀποτυπωθῆ τι : Πλάτ.Θεαίτ.191C **κήρινον ἐκμαγεῖον·** ‖ μτφ. ἐπὶ τῆς ὕλης ὡς **δεχομένης τὰ ἀποτυπώματα τῶν ὄντων** : Πλάτ.Τίμ.50C **ἐκμαγεῖον γὰρ φύσει παντὶ κεῖται ..,** Τίμ.Λοκρ.94Α **τὰν δ' ὕλαν ἐκμαγεῖον καὶ ματέρα τιθάναν τε γεννατικὰν εἶμεν τᾶς τρίτας οὐσίας,** Ἀριστλ.Μεταφ.988a,1· **6)** συνεκδ. τὸ ἐπὶ εὐμαλάκτου ὕλης, οἷον κηροῦ, γύψου κττ., ἀποτυπούμενον, τὸ ἀποτύπωμα : Πολύαιν.2,36,212

ἀπομαξάμενοι τὰς βαλανάγρας τὰ ἐκμαγεῖα **τῷ Διοίτᾳ διέπεμψαν·** **7)** μτφ. ἡ ἐπὶ τοῦ νοῦ οἱονεὶ ἀποτυπουμένη ἐντύπωσις : Πλάτ.Θεαίτ.194D **διαμένουσιν ἐπὶ τὰ αὐτῶν ἕκαστα** ἐκμαγεῖα, Φίλ. 1,279,4· ‖ γεν. ὁμοίωμα, εἰκών : Εὐνάπ.98 **πινακά τινα καὶ ἐκμαγεῖον εἶναι παντοδαπῶν** ἠθῶν, Μηναῖ.8,6 Ὠδ.9 **ἐκμαγεῖον τοῦ ἀρχετύπου** Οὗτος **ὑπάρχει·** **8)** ποι. μτφ. ἐπὶ ἁλιέως ἀείποτε ἐπὶ τῶν βράχων προσκεκολλημένου καὶ περιπλανωμένου : ΑΠ 6,193 **ἁλιεύς, ὁ βυσσομέτρης, τὸ πέτρης ἁλιπλῆγος ἐκμαγεῖον, ἡ βδέλλα** σπιλάδων· **9)** τὸ πρόπλασμα, πρότυπον, πρωτότυπον, τὸ μοντέλο : Πλάτ.Νόμ.800B **καθάπερ ἐκμαγεῖον ἄττ᾽ αὐτοῖσι πρῶτον πλάσασθαι τῷ λόγῳ.**

ἐκμαγείωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἀποτύπωσις σφραγῖδος, χαράγματος κ. ἄ. ἐπὶ πλαστικῆς ὕλης : **ἐκ**μαγείωσις ἐπὶ **κηροῦ - ἐπὶ γουταπέρκας.**

ἐκμαγεύς-**έως** μτγν. ὁ ἐκμάσσων, σφογγίζων, καθαρίζων : Γρηγ.Ναζ.2,222B **ἐκμαγεῖς κύκλων.**

ἐκμαγεύω μτγν. διὰ μαγικῶν τρόπων ἐξαπατῶ, καταμαγεύω : Ἰάμβλ.Ἐρωτ.9, Φῆλιξ, Πάπ. Ἐπιστ. πρὸς Πέτρ.Ἀντιοχ.58,22 **ἐπειδὴ δυστυχῶς ἐξεμαγεύθης ἐν ἀσεβείᾳ λόγων.**

ἔκμαγμα-**ατος** (τὸ) κ. νεώτ. τὸ ἐπὶ εὐμολάκτου ὕλης διὰ μήτρας ἀποτύπωμα, ὁμοίωμα : Πολύδ.9,131· **2)** τὸ κροκόμαγμα βλ.λ. : Ἱππ.Ἀφ.235.

ἐκμάθησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἐκμανθάνειν, ἡ τελεία, πλήρης μάθησις : Φιλόδ.Ποιημ.5,2, Ἡλιόδ.Ἰατρ. ἐν Φαβρικ.8,120, **- ταχεῖα** ἐκμάθησις **ξένων γλωσσῶν·** **2)** ἡ ἀπὸ στήθους μάθησις, ἀποστήθισις : Εὐσ.Ἐκκλ.Ἱστ.202D **ἐκμαθήσεις καὶ ἀπαγγελίας . . αὐτὸν εἰσπραττόμενος.**

ἐκμαιεύομαι μτγν., μέσ. κ. νεώτ. ἐξάγω διὰ μαιεύσεως : Σιμπλίκ.Φυσ.786,21.

ἐκμαιεύω νεώτ., ἀόρ. **ἐξεμαίευσα** ἐξάγω διὰ μαιεύσεως· **2)** μτφ. διὰ πλαγίων μέσων, ἐρωτήσεων μανθάνω μυστικόν τι, ἀποσπῶ ὁμολογίαν, ἀπάντησιν, συγκατάθεσιν : **ἐξεμαίευσα τὴν ὁμολογίαν του διὰ τὴν συμμετοχήν του εἰς τὸ ἔγκλημα.**

ἐκμαίνω κ. νεώτ., παθ. ἀόρ **ἐξεμάνην,** παρακ. **ἐκμέμηνα** ἐμβάλλω τινὰ εἰς μανίαν, καθιστῶ ἐκμανῆ, διεγείρω, ἀνάπτω σφοδρὸν πάθος, ξετρελλαίνω : Σοφ.Τρ.1142 **τοιῷδε φίλτρῳ τὸν σὸν ἐκμῆναι πόθον,** Ἀριστφ.Ἐκκλ.965 **Κύπρι, τί μ᾽** ἐκμαίνεις **ἐπὶ ταύτῃ ;,** Πλάτ.Ἐπιγρ.7,6 **ἐμὸν** ἐκμήνας **θυμὸν ἔρωτι,** Ἀπολλδ.1,9,12,8 **τὰς ἐν Ἄργει γυναῖκας ἐξέμηνε Διόνυσος,** Λουκ.Ἑταιρ.Δ 1 **ἐκείνη ἐξέμηνε τὸν ἄνθρωπον·** ‖ ἐν μανίᾳ ἐκβάλλω, ἀποδιώκω τινά : Εὐρ.Βάκχ.36 **καὶ πᾶν τὸ θῆλυ σπέρμα . . ἐξέμηνα δωμάτων** ‖ ἐπὶ ὑποζυγίων, ἐμβάλλω μανίαν, τρόμον, κάνω νὰ ὀπισθοχωρήσῃ ἐκ τρόμου, ἐρεθίζω, ἀγριεύω : Εὐρ.Ἱππ.1229 **ταῦρος φόβῳ τέτρωρον ἐκμαίνων ὄχον·** **2)** κ.νεώτ. μέσ. κ. παθ. περιπίπτω εἰς μανίαν, παραφέρομαι : Ἱππ.Ἐπιδ.3,17, ιγ´ **ἐξεμάνη· βοή, ταραχή, λόγοι πολλοί** (ἐπὶ παραληροῦντος), Λουκ.Νιγρ.5 **ὑπὸ τοῦ ἀκράτου ἐξεμάνησαν·** ‖ ἰδίως καταλαμβάνομαι ὑπὸ σφοδροῦ ἐρωτικοῦ πάθους πρός τινα, χάνω τὸ νοῦ μου : Ἀνακρεόντ.11,4 **οἱ μὲν καλὴν Κυβήβην τὸν ἡμίθηλυν Ἄττιν ἐν οὔρεσιν βοῶντα λέγουσιν ἐκμανῆναι,** Φίλ.1,482 **ἔρωτι οὐρανίῳ ἐκμεμηνυῖα** (διάνοια)· ‖ κ. νεώτ. κυριεύομαι ἀκαταλογίστως ὑπὸ πάθους τινὸς οἷον φιληδονίας, ὀργῆς, μίσους : Ἰώσ.ΑΙ 8,7,5 **εἰς γυναῖκας ἐκμανείς,** Νικ.Χων.Χρον.4,7,96D **ἡ δὲ παρθένος . . ἐκμαίνεται μάλα δὴ πρὸς ἔρωτα·** ‖ νεώτ. ἐν χρ. μ. κτ. τὸν ἀόρ **ἐξεμάνην** γίνομαι ἔξω φρενῶν, ἐξοργίζομαι : **ἐξεμάνη μόλις τὸ ἤκουσε** **3)** μέσ. ἔχω μανίαν κατά τινος : Ἡρ.3,37 **ὁ μὲν δὴ τοιαῦτα πολλὰ ἐς Πέρσας τε καὶ τοὺς συμμάχους ἐξεμαίνετο,** Παυσ.1,11,5 **ἐξεμαίνετο εὐθὺς ἐς τοὺς Ἠπειρώτας.**

ἐκμακαρίζω ἐπιτατ. τοῦ μακαρίζω βλ.λ.

ἐκμακρύνομαι μσν. ἀπομακρύνομαι : Ἰω.Σκυλ. ἐν ΓΚεδρ.2,697,20 **εἰ ἐπὶ πλέον ἐκμακρυνθείη.**

ἔκμακτος-ον ἢ -τός-όν ὁ ἐκμαγείς, ἀποτυπωθείς : Ἐμπ.22,7 **εἴδεσιν ἐκμακτοῖσιν.**

ἔκμακτρον (τὸ) τὸ ἔκμαγμα, τὸ ἐκμαγεῖον βλ.λ., τὸ ἀποτύπωμα: Εὐρ.Ἠλ.535 **ποδῶν ἔκμακτρον.**

ἐκμαλακίζω μσν. ἐκμαλάττω : Θεοφύλ.Σ᾽Ἱστ. 105,20 **ἐκμ- τὸ στερρόν.**

ἐκμάλαξις-**εως** (ἡ) μτγν. κ. **ἐκμάλθαξις** βλ.λ.

ἐκμαλάσσω μτγν., ἀττ. **-ττω** καθιστῶ τι μαλθακόν, ἐκμαλθακῶ βλ.λ., ἀποχαυνῶ, ἐξασθενῶ : Πλούτ.ἀπ.20,1 **τὰ σώματα ἀνίησιν ἡ ἡδονή, καθ᾽ ἡμέραν ἐκμαλάττουσα ταῖς τρυφαῖς·** **2)** καθιστῶ τι ἁπαλόν, μαλακόν, μαλακώνω : Διόσκ.Εὐπ 2,17 **ἐκμαλάσσειν τραχύτητας γλώσσης·** ὁμ. κ παθ. : Γρηγ.Νύσσ.2,769B **κἂν μὴ ῥᾳδίως διὰ πυρὸς ἐκμαλάσσηται** (ὁ σίδηρος)· **3)** μτφ. καθιστῶ τινα ἢ τι ἤπιον, κατευνάζω : Ἰώσ.ΑΙ 2,6,9 **εἴ πως ἐκμαλάξειε τὴν ὀργὴν αὐτοῦ καὶ καταπραΰνειε,** Γρηγ.Νύσσ.2,747Α.

ἐκμαλθακῶ-**όω** μτγν. καθιστῶ τι μαλθακόν, τρυφηλόν, ἐκθηλύνω ἀποχαυνώνω· Σουΐδ. « ἐκμαλθακῶσαι, ἐκμαλάξαι, χαυνῶσαι » : Μέν.Πρ.100 **ἄλλα τε πλεῖστα ἐκμαλθακῶσαι οἷά τε ὄντα ἀλαζονείας ἀνάπλεα φρονήματος.**

ἐκμάλθαξις-εως (ἡ) μτγν. ἐκθήλυνσις : Ἐρωτιαν. « ἐκθήλυνσις . . Νίκανδρος δὲ ἀντὶ τῆς ἐκμολθάξεως αὐτὴν τέθεικεν » (δ.γρ. ἐκμαλάξεως).

ἐκμανής-**οῦς**-**ές** μτγν. κ. μσν. μέχρι μανίας ἔκδοτος εἴς τι, μανιακός· πρβλ. ἐμμανής : Νικίας π. Ἀθην.10,437E **πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἐκμανής,** Φίλ. 1,408 **ἐκ- λύτται,** Νικ.Χων. ἐν Σάθ.1,94 **ὁ ἐκμανὴς τῆς θρεψαμένης πολέμιος.**

ἐκμανθάνω κ. νεώτ. μανθάνω τι τελείως, ἀκριβῶς, πλήρως : Ἡρ.2,154 **ἀπὸ δὲ τούτων ἐκμαθόντων τὴν γλῶσσαν,** Αἰσχ.Πρ.254 **ἀφ᾽ οὗ γε πολλὰς ἐκμαθήσονται τέχνας,** Σοφ.ΟΤ 286, Διον. Ἁλ.Ῥωμ.1,52 **ἤθη καὶ γλῶσσαν τῶν ἐπιχωρίων ἐκμαθών·** **2)** μανθάνω ἐκ στήθους, ἀποστηθίζω : Πλάτ.Νόμ.811A **ὅλους ποιητὰς ἐκμανθάνοντας,** Θεόφρ Χαρ.27,7 **τὰ ᾄσματα** ἐκμανθάνων· ‖ ἐντυπῶ στερεῶς εἰς τὴν μνήμην μου : Ἰσοκρ. 4,159 **ἵνα πολλάκις ἀκούοντες τῶν ἐπῶν ἐκμανθάνωμεν τὴν ἔχθραν·** ‖ ἐπακριβῶς ἐξετάζω : Ἡρ.7,28 **βουλόμενός τοι δοῦναι ἐς τὸν πόλεμον χρήματα ἐξέμαθον,** Εὐρ.ΙΤ 667, Ξεν.ΚΠ 1,6,40 **τοὺς πόρους αὐτῶν ἐκμανθάνων.**

ἐκμαντεύομαι μσν. μαντεύομαι βλ.λ. ἀκριβῶς : Ἰωσ.Γενέσ.3,33Β **γύναιον . . ἀναμαθὼν ὁ βασιλεὺς ἐκμαντεύεσθαι.**

ἐκμανῶς ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἐκμανῆ βλ.λ., ἔκδοτον μέχρι μανίας : Ἀθήν.13,603Α **φιλόπαις δ᾽ ἦν ἐκμανῶς καὶ Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεύς.**

ἔκμαξις-εως (ἡ) τὸ ἀπομάσσειν, τὸ σπογγίζειν, σφούγγισμα : Ἀριστλ.Ἐνυπν.460a,16.

ἐκμαραίνω μαραίνω τι ἐντελῶς, καταμαραίνω : Θεόφρ.Πυρ.11 **τὸ θερμὸν ἐκμαραίνει καὶ θερμαίνει καὶ ξηραίνει τὴν ἀρχήν,** Στράτ. ἐν ΑΠ 12,234,4 **ταῦτα δ᾽ ὁμῆ φθονέων ἐξεμάρανε χρόνος·** ‖ ὁμ. κ. παθ. : Θεόκρ.3,30 **τὸ τηλέφιλον . . ἁπαλῶ ποτὶ πάχεος ἐξεμαράνθη.**

ἐκμαργοῦμαι-όομαι γίνομαι ἐκ τοῦ πάθους μανιακός, ἐκμαίνομαι, τρελλαίνομαι : Εὐρ.Τρῳ.992 **χρυσῷ τε λαμπρὸν ἐξεμαργώθης φρένας.**

ἐκμαρτύρησις-εως (ἡ) πάπ. ἔγγραφος **μαρ**τυρία, κατάθεσις ἀπόντος μάρτυρος.

ἐκμαρτυρία (ἡ) κ. νεώτ. νομ. ἡ ἔγγραφος μαρτυρία μάρτυρος ἀποδημοῦντος ἢ ἀσθενοῦς· Ἡσ. « ἡ τοῦ ἀπόντος μαρτυρία », ΕΜ324,3 : Ἰσαῖ.3,21 **ἐκμαρτυρίας ποιεῖσθαι,** Δημ.1130, Αἰσχίν.2,19.

ἐκμαρτύριον (τὸ) κ. νεώτ. τεκμήριον, ἀπόδειξις :

Ἀνών.π.Σουίδ. **οὐκ ὤνησαν δὲ καὶ δευτέρῳ ἐκμαρτυρίῳ χρήσασθαι**, Σύνταγμα ἐν Λαμπ.6,33D **ὁ ποιῶν ἐκμαρτύρια πλαστά**, Ἰουστιν.Νεαρ.90,2 **ἐν ἐκμαρτυρίοις·** **2)** νεώτ. νομ. ἐπίσημος ἔγγραφος μαρτυρία ἢ πιστοποίησις μὴ ἀποτελοῦσα πλήρη ἀπόδειξιν ἀλλ' ἔχουσα ἀξίαν τεκμηρίου· **3)** πάπ. ἐπίσημος πιστοποίησις.

ἐκμαρτύρομαι μτγν. ἀποδεικνύω τι διὰ τεκμηρίων: Ἰουστιν.Νεαρ.22,14· **2)** ἀπολ παρέχω, καταθέτω μαρτυρίαν: αὐτ.91,2.

ἐκμαρτυρῶ-έω δίδω μαρτυρίον περί τινος, μαρτυρῶ, ὁμολογῶ : Αἰσχ.Ἀγ.1196 **ἐκμαρτύρησον προυμόσας τὸ μὴ εἰδέναι·** κ. παθ. : Στράβ.12,8,6 **ὑφ' Ὁμήρου σαφῶς ἐκμαρτυρεῖται·** || ἀποκαλύπτω, ἐξομολογοῦμαι: Αἰσχ.1,107 **οὐδένα ἐγὼ παρακαλῶ δεῦρο τὴν ἑαυτοῦ συμφοράν.. εἰς πολλοὺς ἐκμαρτυρῆσαι·** **2)** μαρτυρῶ ἐγγράφως, ἐπὶ ἀπόντος : Ἰσαῖ.3,21,Δημ.929 **πρὸς τοῦσδ' ἐξεμαρτύρησεν Ἀρχιάδης**, Αἰσχίν.2,19

ἐκμάσσατο γ' ἑν. ἀορ α' ἐπενόησεν, ἐφεῦρε: Ὑμν.Ἑρμ.511 **τέχνην ἐκμάσσατο.**

ἐκμάσσω κ. νεώτ., ἀττ -ττω, παρακ. **ἐκμέμαχα**, παθ. ἀόρ. **ἐξεμάγην**, μτχ ἀορ. α' **ἐκμαχθείς** [Ἡσ.] ἀπομάσσω, σπογγίζω τι ἐντελῶς πρὸς στέγνωσιν ἢ καθαρισμόν: Σοφ.Ἠλ.446 **κἀπὶ λουτροῖσιν κάρᾳ κηλῖδας ἐξέμαξεν** Εὐρ.Ἡρ.1400,ΚΔΛουκ.7,38 **ταῖς θριξὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς ἐξέμασσε·** κ. παθ.: Ἱππ. Διαίτ.65 **κεφαλὴν.. ὑπὸ σπόγγου ἐκμασσομένην·** || μέσ. **ἐκμάσσομαι** σπογγίζομαι, σφογγίζω τὰ δάκρυά μου . Ρουφῖν. ἐν ΑΠ5,42,5 **ἐκμάξαι, μὴ κλαῖε** || ὁμ. μέσ. ἐν τῇ ἐνεργ σημ.: Τζέτζ.Χιλ 5,546 **ὕφασμα.., ὃ τῶν χειρῶν ἐκμάσσεται τὸν ῥύπον καὶ καθαίρει·** **2)** ἀπομάσσω διὰ τριβῆς, ἀποσμήχω, ἐκτρίβω: Ἀριστλ.ΖΙ 624b,1 **τούτους δὲ [τοὺς ἔμπροσθεν πόδας] ἐκμάττουσιν εἰς τοὺς μέσους [περὶ τῶν μελισσῶν]·** **3)** γεν. καθαίρω, καθορίζω, γυαλίζω : Ἡρώνδ.6,9 **νῦν αὐτὸν [τὸν δίφρον] ἐκμάσσεις τε καὶ λαμπρὸν ποιεῖς**, Διον Ἀλ.Ρωμ.9,10 **τὰ σκεπαστήρια τῶν ὅπλων ἐξέματτον**, Ἀρτεμίδ.2,33 **ἐκμάσσειν θεῶν ἀγάλματα** **4)** μτφ.Ἀμμών.112 «περιμάξαι καὶ ἐκμάξαι, τὸ τοὺς οἰομένους πεφαρμάχθαι δι' ἐπῳδῶν καὶ καθαρμῶν ἀπολύειν»· **5)** πλάττω, μαλάσσω, ζυμώνω: Ἱππ Ἀφ.230 [ἐπὶ κατασκευῆς κατaπoτίων] **6)** ἀποτυπῶ τι, ἀπεικονίζω ἐπὶ ἢ δι' εὐμαλάκτου ὕλης, οἷον κηροῦ, πηλοῦ κττ. κ. μτφ. ἐξομοιῶ, παρομοιάζω, ἀπεικονίζω : Πλάτ.Πολ.396D **αὐτὸν ἐκμάττειν.. εἰς τοὺς τῶν κακιόνων τύπους·** κ. παθ.: Σοφ.Ἰχν.140,Κρατῖν.255 **αὐτὸς ἐκμεμαγμένος**, Φιλόστρ.Εἰκ.1,12,783 **ἐκμέμακται γὰρ ἡ γραφή·** || ὁμ. παθ. μτφ. ἐντυποῦμαι εἰς τὸν νοῦν : Πλούτ.Θεαίτ 191D **καὶ ὃ μὲν ἂν ἐκμαγῇ, μνημονεύειν τε καὶ ἐπίστασθαι·** || κ. μέσ πλάσσω, ἀπεικονίζω : Λεωνίδ.Ταρ. ἐν ΑΠλ.4,182,4 **οὐ γραπτὸν ἀλλ' ἔμψυχον ἐξεμάξατο [ὁ Ἀπελλῆς** τὴν Ἀφροδίτην], Νίκ. Θηρ.740 **γενεὴν ἐκμάσσεται ἵππου** **7)** μέσ. δέχομαι, ἀναλαμβάνω τὸν τύπον τινός, σχηματίζομαι κατὰ τὸν τύπον τινός: Θεόκρ.17,122 **ὧν ἔτι θερμὰ κονία στειβομένα καθύπερθε ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη·** || μτφ. ἀπομιμοῦμαι, μιμοῦμαί τινα: Διον.Ἀλ.Δημ.13 **τὸν Λυσιακὸν χαρακτῆρα ἐκμέμακται**, Ἀλκίφρ.3,64 **ἐς τὸ ἀκριβέστερον ἐξεμέμακτο τὸν διδάσκαλον·** **8)** ὁμ. μέσ. διὰ τῆς διανοίας μου ἢ ἐν τῇ διανοίᾳ μου λαμβάνω οἱονεὶ ἔκτυπον εἰκόνα τινός: Πλούτ. Κικ.44 **τοιοῦτον φασὶν ἐνύπνιον ἰδόντα.. τὴν μὲν ἰδέαν τοῦ παιδὸς ἐκμεμάχθαι καὶ κατέχειν ἐναργῶς.**

ἐκμάστευσις-εως νεώτ. ἐπὶ ὑπογείων ὑδάτων, ἡ δι' ὑπογείων διηθητικῶν στοῶν, ἀρτεσιανῶν φρεάτων ἢ ἄλλως συναγωγὴ ὑδάτων ἐν ὑδραγωγείῳ πρὸς ὕδρευσιν ἢ ἄρδευσιν : **ἡ ἐκμάστευσις τοῦ λεκανοπεδίου Ἀθηνῶν**

ἐκμαστεύω κ. νεώτ. ἀνιχνεύω, παρακολουθῶ, δθ. κ. ἐξιχνιάζω: Αἰσχ.Εὐμ.247 **ὡς κύων νεβρὸν πρὸς αἷμα καὶ σταλαγμὸν ἐκμαστεύομεν** [διόρθ. ἐκματεύομεν], Φίλ.Βύβλ. π. Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.31D **φροντιστικῶς ἐξεμάστευε τὰ Τααύτου·** **2)** νεώτ. εἰδ. ἐπὶ ὑπογείων ὑδάτων, ἐνεργῶ ἐκμάστευσιν βλ.λ.

ἐκμαστιγῶ-όω τελείως, ἰσχυρῶς μαστιγῶ, δέρω, μέσ.· Ἡσ. « ἐκδέφηται, ἐκμαστιγώσηται ».

ἐκμασῶ-άω τελείως, ἐντελῶς μασῶ, παθ. : Φίλ. Ι,334,51 **τὸν τροφῇ χρώμενον.. ὄργανα ηὐτρεπίσθαι δι' ὧν τὴν ἐκμασηθεῖσαν ἀποπέμψει.**

ἐκματαιάζω μτγν. ἐντελῶς μάτην κοπιάζω, εἰς μάταιόν τι ἀσχολοῦμαι: Γρηγ.Νύσσ.1,381C **αἱ νηπιώδεις ψυχαὶ τοῖς ἀνυποστάτοις ἐκματαιάζουσαι.**

ἐκματαιῶ-όω λεξ. καθιστῶ τι μάταιον, παθ.

ἐκματεύω ἐκμαστεύω βλ.λ.: Αἰσχ.Εὐμ.247 (διορθ.).

ἐκματοῦμαι-έομαι ἀναζητῶ, ἀνερευνῶ· Γαλ.Λεξ. Ἱππ.462 «ἐκματεῖσθαι,ἀναζητεῖν»·πρβλ. ἐκμάσσατο.

ἐκμαχοῦμαι-έομαι μσν., μτχ. παρακ. **ἐκμεμαχωμένος** νικῶμαι ἐν μάχῃ : Νικήτ.Δαβ. ἐν Μί.752.

ἐκμεγαλύνω μσν. μεγαλοποιῶ τι ἐπὶ τὸ ὑπερβολικώτερον : ΘεοφύλΒουλγ.3,578B **οἳ καὶ τοὺς κώνωπας καμήλους ἐκμεγαλύνουσιν.**

ἐκμεθύσκω ἐντελῶς, τελείως μεθύσκω, δθ. ἐπὶ φυτῶν συνεκδ. διαποτίζω κατὰ κόρον, καταμουσκεύω : Θεόφρ.ΦΑἰτ.5,15,3 **ἀλλὰ καὶ τὸ ὕδωρ ἐνίοτε τῷ πλήθει διαφθείρει σῆπον τὰς ῥίζας καὶ λίαν ἐκμεθύσκον·** || γεν. ὑπερπληρῶ τι δι' οἱουδήποτε ὑγροῦ οἷον ἐλαίου : Φιλόδ.ἐν ΑΠ 5,3 **λύχνον ἐλαιηρῆς ἐκμεθύσασα δρόσου·** **2)** μσν. μέσ. μεθύσκομαι ἐντελῶς : Τζέτζ.Ἐξήγ.Ἰλ.3518 **παιᾶνας ᾄδειν καὶ ἐκμεθύσκεσθαι.**

ἐκμέθυσμα-ατος (τὸ) μτγν. τὸ ἐπιφέρον μέθην : Γρηγ Ναζ.2,239A **φυκτῆρας, ἐκμεθύσματα.**

ἐκμείλιξις-εως (ἡ) μσν. τὸ τελείως μειλίσσειν τινά, καταπραΰνσις: Εὐστ.1749,43 **ἐκμείλιξις κυνῶν**, Παχυμ.ΓΜιχ.Παλ.4,226A **τὴν ἐκείνου ἐκμείλιξιν.**

ἐκμειλίσσω μτγν. κ. μσν ὅλως μειλίσσω βλ.λ., καταπραΰνω, μερώνω : Γαλλ.11,317· || παθ. Ἡσ. « ἐκμειλιχθείς, ἐξημερωθείς »· || ἰδίως μέσ. Σουΐδ. « ἐκμειλίσσεσθαι, καταπραΰνειν » : Ἀππ.Ἐμφ.Πολ. 1,97 **ἐκμειλισσόμενοι τὸν ἄνδρα**, Εὐστ.Πον.4,87 **ἐκμειλίξασθαι τὸν πεφηνότα ἐχθρόν.**

ἐκμείρομαι, ἀόρ. β' **ἐξέμμορον** τυγχάνω μοίρας, κλήρου, ἀπολαύω τινός : Ὀδ.Ε 335 **ἐξέμμορε τιμῆς** [δ. ἀνάγν.**ἐξ ἔμμορε**], Νίκ.Θηρ.791.

ἐκμειῶ-όω μσν. σμικρύνω λίαν, ἐλαττώνω πολύ, παθ. : Μηναῖ.3,25 Στιχ.Ἰδιόμ.Ἑσπερ. **Ἀρχαγγέλου τῇ φωνῇ ἡ πλάνη ἐκμειοῦται.**

ἐκμειωτής (ὁ) μσν. ὁ ἐλαττῶν, ὁ ἐκμειῶν, ὁ ἀφανίζων τι : Μηναῖ.9,2 Κάθισμα Μάρτυρος, Ὄρθρ. **ἀσεβείας ἐδείχθης ἐκμειωτής.**

ἐκμελαίνω μτγν. ποιῶ τι ἐντελῶς μέλαν, καταμαυρίζω, παθ. : Ἡράκλειτ.Ἀλληγ.39, αὐτ.45.

ἐκμελανίζω μτγν. ἀποβάλλω τὸν μέλανα χρωματισμόν μου : Ὀλυμπ.Ἀλχ.91.

ἐκμέλεια (ἡ) μτγν. [μέλος] τὸ εἶναι ἔξω τοῦ μέλους, ποροφωνία, κακοφωνία, φάλτσο· ἀντίθ. ἐμμέλεια : Διον.Ἀλ.Συνθ.56,1 **ἢ σομφὸν ἐμπνεύσας ἢ μὴ πιέσας τὸ στόμα .. ἐκμέλειαν ηὔλησε·** || ἐν χρ. κ. μτφ. ἡ ἔλλειψις προσαρμογῆς, ἀσυμμετρία, ἀρρυθμία, δυσαρμονία : Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.32 **2)** ἀκηδία, ἀδιαφορία : Ζώσ.1,23,1 **διὰ τὴν Φιλίππου περὶ πάντα ἐκμέλειαν.**

ἐκμελετῶ-άω κ. μσν., μέλλ. **ἐκμελετήσω** ἀσκῶ ἢ διδάσκω τινὰ ἐπιμελῶς : Πλάτ.Ἱππ.Μ 287A **ἵνα ὅ,τι μάλιστά με ἐκμελετήσῃς·** **2)** ἐντελῶς μανθάνω, ἐξασκοῦμαι : Ἀντιφ.3,2,7, Πλάτ.Ἱππ.Μ 286D **ἀκούσας καὶ μαθὼν καὶ ἐκμελετήσας·** || μελετῶ καλῶς : Μέν.715 **τὴν εἰς τὸ θεῖον ἐ- βλασφημίαν**, Μηναῖ.1,1 Στιχ.Ἰδιόμ.Ἰω.Μοναχ. Ἑσπερ. **τῶν ὄντων ἐκμελετήσας τὴν φύσιν.**

ἐκμελής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ ἔξω τοῦ μέλους, ἄρρυθμος, παράφωνος, δυσαρμονικός, κακόηχος : Τίμ.Λοκρ 101Β **ἁ δὲ ἄτακτάς τε καὶ ἄλογος** (φωνὴ) **ἐκμελὴς τε καὶ ἀνάρμοστος,** Αἰλ.Ζί 2,11 **ἤχους ἐκμελεῖς·** || κ. ἐπὶ προσ. : Φιλόστρ.Νεώτ.Εἰκ.6,872 **νῦν μὲν θηρία θέλγεις καὶ δένδρα, Θράτταις δὲ γυναιξὶν ἐκμελὴς δόξεις·** **2)** ὁ ἀντιπαθητικός τοῖς ἄλλοις, ὁ κακὴν φήμην ἔχων : αὐτ.'Επιστ.21 **ἐκμελὲς γάρ ἐστί μου τοὔνομα διὰ τὰς τύχας·** **3)** ὁ ἔξω τοῦ μέτρου, ἔξω τοῦ προσήκοντος, δθ. ὁ ἀχαλίνωτος, ὁ ἀνειμένος : Πλούτ.Λύσ.23 **τῆς ἐκμελοῦς ταύτης φιλοτιμίας·** || ὁ ἀπρεπής, ἄκοσμος, ἀνάρμοστος : Συνέσ.'Επιστ.2,4 **γνώμῃ . . ἐκμελεῖ καὶ ἀπαιδεύτῳ,** Ζώσ.1,6,6 **ἐπ' ἐκμελέσι καὶ ἀλλοκότοις πράξεσιν·** **4)** ἐπὶ πραγμ., ὁ χολαρός, ὁ ἀκηδὼς γενόμενος ἢ ὤν· Σουΐδ. **«** ἐκμελές, ἠμελημένον **»·** || κ. ἐπὶ προσ.:Σουΐδ. ἐν λ. ἐκμελὲς **ὁ βασιλεὺς ἐκμελὴς ἦν καὶ πάσῃ ῥαθυμίᾳ ἐκκείμενος.**

ἐκμελίζω μτγν. διομελίζω : ΠΔ Μακκ.4,10,5 **ἁρμῶν ἀναμοχλεύοντες ἐξεμέλιζον.**

ἔκμελος 'Ησ. « ἀδύναμος ».

ἐκμελῶς ἐπίρρ. μτγν. ἔξω τοῦ μέλους, παραφώνως, ἀρρύθμως· **2)** δθ. μτφ. **ἀναρμόστως,** πλημμελῶς : Πολυδ.4,57· **3)** ὁμ. ἀτάκτως, ἀκηδῶς, ἀφροντίστως, ἀνειμένως : 'Ιω.'Αντ.834 **πάντα ἐκμελῶς καὶ δίχα λογισμοῦ πραττούσῃ.**

ἐκμεστῶ-όω μτγν. ποιοῦμαί τι ὅλως μεστόν, πληρῶ ἕως ἄνω, ὑπερπληρῶ, παραγεμίζω· **κ.** ποθ. ὑπερπληροῦμαι, παραγεμίζομαι· || μτφ. παθ. **κ.** μέσ. ἔμπλεώς εἰμι : Κύριλλ.ΠΔ Ψαλμ.1,63b, 49 **δαιμονιώδους ὠμότητος ἐκμεμεστωμένην.**

ἐκμεταιωροῦνται 'Ησ. **«** μετεωρίζοντα. **».**

ἐκμετάλλευση (ἡ) δημ.κ.-**εφη** ἐκμετάλλευσις βλ.λ.

ἐκμετάλλευσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐκ μεταλλείου (βλ.λ.) ἐξαγωγὴ μεταλλεύματος : **ἡ ἐκμετάλλευσις τῶν μολυβδούχων κοιτασμάτων τοῦ Λαυρείου - τῶν μεταλλείων τοῦ Παγγαίου** || συνεκδ. κ. ἡ ἐξόρυξις ἄλλων χρησίμων εἰδῶν : **ἡ ἐκμ- τῶν λατομείων Πεντέλης·** **2)** γεν. πᾶσα ἐπὶ κέρδει ὀργάνωσις ἐπιχειρήσεως γεωργικῆς, βιομηχανικῆς, ἐμπορικῆς, τραπεζιτικῆς, ναυτικῆς κττ., ἀποβλέπουσα εἴτε εἰς παραγωγὴν καὶ πώλησιν προϊόντων εἴτε μόνον εἰς πώλησιν προϊόντων εἴτε καὶ μόνον εἰς κέρδος ἐξ ὡρισμένου εἴδους οἰκονομικῆς συναλλαγῆς : **ἐκμετάλλευσις κτήματος - δάσους - ἁλυκῆς - προνομίου - τῆς ἀκτοπλοΐας·** **3)** μτφ. **ἡ** πρὸς ἴδιον ὄφελος ἐπιδίωξις καὶ ἐπίτευξις κέρδους ἐκ κοινωνικοῦ δεσμοῦ ἢ ἰδεολογίας ἢ αἰσθήματος : **ἐκμετάλλευσις συγγενικῶν δεσμῶν - τοῦ ἔρωτος - τῆς καλωσύνης τοῦ προϊσταμένου του·** **4)** ὁμ. γεν. ἡ δι' ἀνηθίκου ἢ ἀνόμου ἐνεργείας ἐπίτευξις κερδῶν : Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.80 **θὰ ἔλεγε τις ὅτι ἡ χολέρα ἦτο μόνον πρόφασις καὶ ὅτι ἡ ἐκμετάλλευσις τῶν ἀνθρώπων ἦτο ἡ ἀλήθεια,- ἐκμετάλλευσις τοῦ ἀξιώματος - τῆς θρησκοληψίας.**

ἐκμεταλλευτής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκμεταλλευόμενος κερδοφόρον τινὰ πηγήν· **2)** συνήθ. μτφ. ὁ ἐπωφελούμενος τὰς οἰκονομικὰς ἀνάγκας ἄλλων, ὅπως κερδοσκοπήσῃ ἐπὶ τῆς ἐργασίας αὐτῶν : **εἶναι ἐκμεταλλευτὴς τῶν ἐργατῶν του·** || ὁ προσποιούμενος, ὑποκρινόμενος τὸν ὀπαδὸν ἰδεολογίας τινὸς ἐπὶ ἰδίῳ κέρδει.

ἐκμεταλλευτικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὴν ἐκμετάλλευσιν, ὁ πρὸς ἐκμετάλλευσιν γινόμενος : **ἐκμεταλλευτικὴ ἑταιρία.**

ἐκμεταλλευτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἐκμεταλλευτικόν.

ἐκμεταλλεύω μτγν. ἐξοντλῶ μεταλλεῖον, ἐξάγω ὅλον τὸ ὑπάρχον ἐν τῇ γῇ εἰς τὸ ἔδαφος μέταλλον, παθ. : Στράβ.14,5,28 **πολίχνη ἐρήμη ἐκμεμεταλλευμένα ἔχουσα τὰ χωρία.**

ἐκμεταλλεύομαι ἀποθ. νεώτ. κ.δημ. ἀφαιρῶ, ἐξάγω τὸ μετάλλευμα μεταλλείου τινός : **οἱ ἀρχαῖοι ἐξεμεταλλεύθησαν ἀτελῶς τὸ Λαύρειον·** **2)** ἐπιχειρῶ τὴν ἐκμετάλλευσιν βλ.λ.2) οἰκονομικοῦ τινος ἀγαθοῦ, ἰδίως δημοσίου ἢ κοινοτικοῦ : **τὴν ρητινοσυλλογήν, τὴν ἁλυκὴν καὶ τὰ ἰχθυοτροφεῖα τὰ ἐκμεταλλεύεται ἡ κοινότης·** **3)** ἐπωφελοῦμαι, χάριν ἀθεμίτου κέρδους, κοινωνικοὺς δεσμούς, ἰδεολογίαν ἢ αἴσθημα : **ἐκμεταλλεύεται τὴν φιλοστοργίαν τῆς μητρός του·** || εἰδ. ἐπωφελοῦμαι τὰς ἀνάγκας ἄλλων, ἵνα κερδήσω ἐκ τῆς ἐργασίας αὐτῶν : **στὸ ἐργοστάσιο αὐτὸ ἐκμεταλλεύονται ἀγρίως τοὺς ἐργάτες.**

ἐκμέταλλος-ον μτγν. ὁ ἐκ μεταλλείου, ἢ ὀρυχείου: Σχόλ.Νίκ.'Αλ.518 **ἐκ- ἅλς** (ὀρυκτὸν ἅλας).

ἐκμέτρησις-εως (ἡ) μτγν. ἡ καταμέτρησις : Πολύβ.5,98,10 **ὁ δὲ τρόπος τῆς ἐκμετρήσεως καὶ κατασκευῆς τῶν τοιούτων εὐχερής,** Πάπ.

ἐκμετρητής (ὁ) πάπ. καταμετρητής.

ἔκμετρος-ον ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον, ὁ ὑπέρμετρος, ἄμετρος, ἀμέτρητος, ὑπερβολικός **:** Σοφ.ἀπ.353 **ὄλβον ἔκμετρον,** ΑΒ 38,27 **ἔκμετρος πλοῦτος . ., χρυσός . ., καρπός . ., ὄχλος·** || ὁ ὑπὲρ τὸ κανονικόν, τὸ προσῆκον μέτρον : Λουκ.ὑπ.Εἰκ.18 **ταὐτά σοι ἔκμετρα ἔδοξε καὶ ὑπὲρ τὸν πόδα·** **2)** μτφ. ὁ ἀκροτής, ἀχαλίνωτος εἰς πάθος τι : Πολυδ.6,124 **ὁ δὲ ὀργίλος γένοιτο ἂν . . ἄμετρος ὀργήν, τραχὺς ὀργήν, ἔκμετρος.**

ἐκμετρῶ-έω κ. μσν. κ. νεώτ. μετρῶ ἀκριβῶς, καταμετρῶ : Διογ.Λ 1,27 **ἐκμετρῆσαί φησιν αὐτὸν τὰς πυραμίδας·** κ. παθ. : Εὐρ.ἀπ.385,3 **κύκλός τις ὡς τόρνοισιν ἐκμετρούμενος,** ΠΔ'Ωσ. 1,10 **ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης, ἣ οὐκ ἐκμετρηθήσεται·** || κ. μέσ. μετρῶ τὰς διαστάσεις τινός, τοῦ παίρνω τὰ μέτρα : Ξεν.ΚΠ 6,4,2 **ἐκμετρησαμένη τὰ ἐκείνου ὅπλα·** **2)** ἐν ἀναφορᾷ πρὸς χρόνον, διάγω, περνῶ **κ.** συνεκδ. βραδύνω : Εὐρ. ΙΑ 816 **πόσον χρόνον ἔτ' ἐκμετρῆσαι χρὴ πρὸς 'Ιλίου στόλον ;·** **3)** κ. νεώτ. **ἐκμετρῶ τὸν βίον** παύω νὰ ζῶ, ἀποθνήσκω : Τζέτζ.Χιλ.3,800 **αὐτοχειρίᾳ τὸν βίον ἐξεμέτρησαν,** Μηναῖ.8,4 Συναξ.'Απ. Φιλίππ.· **4)** καταμετρῶ ἀπόστασίν τινα κ. συνεκδ. ὁδοιπορῶ, πορεύομαι, παίρνω δρόμο : ΠΔ Δευτ.21,2 **ἐξελεύσεται ἡ γερουσία σου καὶ οἱ κριταί σου, καὶ ἐκμετρήσουσιν ἐπὶ τὰς πόλεις·** || **ἐν** ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Σοφ.ΟΚ 795 **ἄστροις . . ἐκμετρούμενος χθόνα** (ὁδοιπορῶν ἔχων ὡς ὁδηγοὺς τὰ ἄστρα)· **5)** ὑπολογίζω, λογαριάζω, κατοπτεύω : Πολύβ.5,98,2 **μηδεμίαν πρόνοιαν ποιησάμενοι μηδ' ἐκμετρησάμενοι τείχη, κρημνούς.**

ἐκμέτρως μτγν. πέραν τοῦ προσήκοντος μέτρου : Πολυδ.5,167 **τὸ δὲ ἀμέτρως λέγειν, εἰ μὲν κατὰ τὸ πλέον, ἐκμέτρως καὶ ὑπερμέτρως.**

ἐκμηδενίζω νεώτ. κ. δημ., μτχ. παθ. παρακ. ἐκμηδενισμένος, ἐξουδενῶ, ἐξαλείφω ἢ σχεδὸν ἐξαλείφω : **τὸ ἀεροπλάνον ἐξεμηδένισε τὰς ἀποστάσεις·** κ. ποθ. : **ἡ περιουσία των μετὰ τὸν πόλεμον ἐξεμηδενίσθη·** **2)** μέσ. **ἐκμηδενίζομαι** παύω νὰ ὑπάρχω, γίνομαι μηδέν, ἐξαφανίζομαι.

ἐκμηδένισις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκμηδενίζειν βλ.λ., ἡ μετάβασις εἰς τὴν ἀνυπαρξίαν, ὁ ἐξαφανισμός.

ἐκμηδενισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἐκμηδένισις βλ.λ.

ἐκμηδενιστικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἰδιάζων εἰς τὴν ἐκμηδένισιν, ὁ φέρων ἐκμηδένισιν βλ.λ.

ἐκμηκίζομαι παθ. μσν. ἐκτείνομαι κατὰ μῆκος· πρβλ. ἐκμηκύνω : Νικ.Χων.'Αλέξ.Δούκ.365C **τὸν χῶρον, ὃς ἐκ τῆς . . μονῆς ἐς τὰ . ἀνάκτορα γραμμικῶς ἐκμηκίζεται·** || ἐπὶ τοῦ πυρός, ἐπεκτείνομαι, ἐξαπλοῦμαι : Νικ.Χων.'Ισ.'Αγγ.365D **ἐς τὸ λεγόμενον Πέραμα ἐξεμηκίσθη.**

ἐκμηκύνω μτγν. κ. μσν. ἐκτείνω τι κατὰ μῆκος : Διον.'Αλ.Ρωμ.4,13 **εἰς ἄπειρον ἐκμηκυνομένης πό-**

λεως· 2) ἐπὶ τοῦ χρόνου, αὐξάνω τὴν διάρκειαν αὐτοῦ ǀ Διον.᾽Αλ.Ρωμ.6,83 εἰς μακρὸν ἐκμηκύνειν χρόνον· ǁ ἐκμηκύνω τὸν λόγον ὁμιλῶ ἐν ἐκτάσει, διεξοδικῶς, παθ. : Διον.᾽Αλ.᾽Ισοκρ.10,555,9 μὴ πέρα τοῦ δέοντος ὁ λόγος ἐκμηκυνθῇ μου.

ἐκμηνίω ᾽Ησ. « ἐκμηνίων· ὀργιζόμενος ».

ἔκμηνος-ον, ᾽Επιγρ. ἔγμηνος ὁ διαρκείας ἓξ μηνῶν, ὁ ἑξάμηνος, ἑξαμηνιαῖος : Σοφ.ΟΤ 1137 τρεῖς ὅλους ἐξ ἦρος εἰς ἀρκτοῦρον ἐκμήνους χρόνους (διορθ. ἐμμήνους), ᾽Αριστλ.ΖΙ 558a,17 λέγεται γὰρ ἔκμηνος εἶναι βίος ὁ σαύρας, ΔίωνΚ 55,31 σὺν τροφῇ ἐκμήνῳ· ǁ τὸ ἀρσ. ἔκμηνος ὡς οὐσ. (κατὰ παράλειψιν τῆς λ. χρόνος) τὸ ἥμισυ τοῦ ἔτους, ἡ ἑξαμηνία, τὸ ἑξάμηνον : Πλάτ. Νόμ.916B, ΔίωνΚ 59,6 τὸν ἔκμηνον, ἐς ὃν ἀπεδεδείχατο διῆρξαν, ᾽Επιγρ. ἐν ἐγμήνῳ· ǁ ὁμ. τὸ θηλ. ἔκμηνος ὡς οὐσ. (κτ. παράλ. τῆς λ. ἀρχή) ἡ ἑξάμηνος ἀρχή : Πολύβ.27,6,2 πρυτανεύοντος τὴν δευτέραν ἔκμηνον· 2) ὁ ἡλικίας ἓξ μηνῶν : ᾽Αριστλ.ΖΙ 562b,27 ἔκμηνος ὀχεύει καὶ ὀχεύεται (ἡ περιστερά), ᾽Επιγρ.

ἐκμηνύω μτγν. μηνύω, ἀναγγέλλω ἔξω· Πολυδ.5,154 « διαμηνύων τὴν φωνήν, ἐκμηνύων, διαγγέλλων »· ǁ καταμηνύω, προδίδω, παθ. : Πλούτ.Πελ.9 τὴν πρᾶξιν ἐκμεμηνῦσθαι.

ἐκμηρύομαι μέσ. ἀνελίσσω τι ὡς τετυλιγμένον νῆμα, ξετυλίγω, ξεκουβαριάζω : ᾽Ιουλ.Γαλ.135C· 2) μτφ. ἰδίως ἐπὶ στρατιωτῶν, διαβιβάζω, ἐξάγω, τραβῶ, περνῶ ἕναν ἕναν· Σουΐδ. « ἐκμηρυσάμενος, ἐξελκύσας, ἐπεκτείνας » : Πολύβ.αὐτ. (ἀπ. 110) ὁ δὲ ἐκμηρυσάμενος τὴν δύναμιν ἐκ τῶν δυσχωριῶν κατεστρατοπέδευε, Πλούτ.Αἰμ.26· ǁ ἀμτβ. ἐπὶ στρατοῦ, παρελαύνω, διέρχομαι ἐν σειρᾷ, περνῶ ἕνας ἕνας· Σουΐδ. « ἐξεμηρύσατο, διεξῆλθεν » : Ξεν.᾽Αν.6,5,22, Πολύβ.3,51,2 δυσχερῶς ἐκμηρυομένους καὶ μακρῶς τὰς δυσχωρίας.

ἐκμηχανῶμαι-άομαι μτγν. ἐντέχνως, ἐπιτηδείως ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω : ᾽Ιώσ.ΑΙ 8,3,4, ᾽Ησ.

ἐκμιαίνω μτγν. καταμιαίνω, καταμολύνω : ᾽Οππ. ᾽Αλ.4,663· 2) παθ. ἐκμιαίνομαι ἀποσπερματίζω, χύνω τὸ σπέρμα μου : ᾽Ιππ.᾽Επικ.31, ᾽Αριστφ. Βάτρ.753 ὅταν δρῶ τοῦτο, κἀκμιαίνομαι· (δ.γρ. ἐκμολύνομαι), ΠΔΛευΐτ.18,20.

ἐκμίμησις-εως (ἡ) μτγν., μσν. ἡ τελεία ἀπομίμησις : Εὐστ.Πον.76,38· 2) μίμησις πρὸς ἐμπαιγμόν : ῾Υπόθ.2 ᾽Αριστφ.῎Ορν. ᾽Αλκιβιάδην μεταστελλόμενοι ἐπὶ κρίσει τῆς τῶν μυστηρίων ἐκμιμήσεως.

ἐκμιμητής (ὁ) μσν. ὁ μιμούμενός τινας, ὁ ζῶν κατὰ τὸ ὑπόδειγμα, τὴν ζωήν τινος : Μηναῖ.1,22 ᾽Ωδ.4 τούτου (τοῦ Χριστοῦ) γενόμενος ἐκμιμητής.

ἐκμιμοῦμαι-έομαι ἀποθ. κ. μσν. πιστῶς ἀπομιμοῦμαι : Εὐρ.῾Ηρ.1298 ᾽Ιξίον᾽ ἐν δεσμοῖσιν ἐκμιμήσομαι, ᾽Αριστφ. ῎Ορν.1285, Ξεν.᾽Απομν.3,10,1 διὰ τῶν χρωμάτων ἀπεικάζοντες ἐκμιμεῖσθε.

ἔκμισθος-ον ᾽Ησ. ἀπόμισθος βλ.λ.· ᾽Ησ. «ἔκμισθοι, οἱ μισθὸν μὴ λαβόντες».

ἐκμισθῶ-όω κ. νεώτ., δημ. ἐκμισθώνω, μτχ. παθ. παρακ. ἐκ(με)μισθωμένος δίδω τι ἐπὶ μισθώματι : Ξεν.Προσ.3,14 ὁλκάδας δημοσίας δυνατὸν κτήσασθαι, καὶ ταύτας ἐκμισθοῦν ἐπ᾽ ἐγγυητῶν, Λυσ.7,4 ᾽Αντικλῆς παρ᾽ αὐτοῦ πριάμενος (τὸ χωρίον) ἐξεμίσθωσεν· ǁ κ. ἐπὶ προσ., παρέχω ἐπὶ μισθῷ, μετ᾽ἀπαρφ. : Αἰσχίν.1,13 ἐάν τινα ἐκμισθώσῃ ἑταιρεῖν πατήρ· 2) μέσ. μισθοῦμαι, μισθώνω δι᾽ ἐμαυτόν, λαμβάνω ἐπὶ μισθώματι : Θεμίστ.Λόγ.4,53A.

ἐκμίσθωμα-ατος (τὸ) μσν. τὸ πρὸς ἐκμίσθωσιν πληρωνόμενον, τὸ συμφωνηθὲν μίσθωμα : Βί.᾽Αγ. ᾽Ηλιοῦ Νεωτ.162,7 τοῦ ἐκμισθώματος αὐτοῦ ὑπελείφθη τι παρὰ σοί.

ἐκμισθώσιμος-ον νεώτ. ὁ δεκτικὸς ἐκμισθώσεως βλ.λ.

ἐκμίσθωσις-εως (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἡ ἐπὶ συμφωνηθέντι μισθώματι παροχὴ ἀκινήτου πρὸς χρῆσιν ἢ ἐκμετάλλευσιν : Θεόφιλος 1,20 οἷον ἀγορασία, πρᾶσις, μίσθωσις, ἐκμίσθωσις.

ἐκμισθωτής (ὁ) νεώτ., θηλ. -ώτρια ὁ δίδων εἰς μίσθωσιν ἰδιόκτητον ἀκίνητον κτῆμα.

ἐκμισῶ-έω μτγν. σφόδρα μισῶ, παθ. : Πλούτ.Φιλοπ.12 ἐπιγνωσθείσης δὲ τῆς ἐπιβουλῆς παντάπασιν ἐξεμισήθη.

ἐκμοιρογραφοῦμαι-έομαι μσν. λαμβάνω γνῶσιν παρά τινος περὶ τῆς ἐμῆς μοίρας : Καλλιμ.κ.Χρυσορ.707 ἐκμοιρογραφεῖσθαι δυστυχῶς.

ἐκμολεῖν [ἐκ, βλώσκω] ἀπαρφ. ἀορ. β´ τοῦ ἀχρ. ρ. ἐκβλώσκω, ἐπ. γ´ ἑν. ἔκμολε κ. ἐξέμολεν = ἐξῆλθε : ᾽Ιλ.Λ 604 ὁ δὲ κλισίηθεν ἀκούσας ἔκμολεν ἶσος ῎Αρηι, ᾽Απολλ.Ρ 1,845.

ἐκμολύνομαι μολύνομαι, μιαίνομαι : ᾽Αριστφ. Βάτρ.753 ὅταν δρῶ τοῦτο, κἀκμολύνομαι (δ.γρ.).

ἐκμορφῶ-όω μτγν. δίδω εἴς τι μορφήν, μορφῶ, παριστῶ, ἐκφράζω : Πλούτ.᾽Ηθ.537D· κ. παθ. : Φιλόδ.Θε. γ´,14 τὰς ἐκμεμορφωμένας διὰ τῶν αἰσθήσεων τέρψεις· 2) συμπληρῶ τὴν μορφήν τινος, τελειώνω : Αἰλ.ΖΙ 2,19.

ἐκμουσῶ-όω διδάσκω τινά τι τελείως : Εὐρ.Βάκχ. 825 Διόνυσος ὑμᾶς ἐξεμούσωσεν τάδε· κ. παθ. : Αἰλ.ΠΙ 14,34 ἐκμουσωθῆναί τι.

ἐκμοχθῶ-έω μετὰ μόχθου ἐξεργάζομαι, κατασκευάζω τι, ἐκπονῶ : Σοφ.᾽Ηλ.307 αὐτὴ μὲν ἐκμοχθοῦσα κερκίσιν πέπλους· 2) καταβάλλω κόπους, μετὰ συστοίχ. αἰτ. : Αἰσχ.Πρ.825 ἃ πρὶν μολεῖν δεῦρ᾽ ἐκμεμόχθηκεν φράσω, Εὐρ.ΙΤ 1455· 3) μόχθοις κτῶμαι, ἐξασφαλίζω τι : Εὐρ.Τρῳ.873 οἵπερ γὰρ αὐτὴν ἐξεμόχθησαν δορί· 4) μετὰ κόπου ἀποφεύγω τι : αὐτ.309 τὰς τῶν θεῶν γὰρ ὅστις ἐκμοχθεῖν τύχας πρόθυμός ἐστιν· 5) παθ. ἐν τῷ παρακ. ἐκμεμόχθημαι ἀπειρηκώς εἰμι, ἔχω καταβληθῆ, εἶμαι καταβεβλημένος : αὐτ.ἀπ.332,5 ὅσοι δεσμοῖς ἐκμεμόχθηνται βροτῶν.

ἐκμοχλεία (ἡ) μτγν. τὸ ἐκμοχλεύειν βλ.λ., ἐν χρ. μτφ. τὸ ἐκβάλλειν μετά τινος δυσκολίας : ᾽Αέτ. 16,21 ἐκμοχλεία φλέγματος.

ἐκμοχλευτήριος-ον μσν. ὁ ἐν χρήσει ὢν πρὸς τὸ ἐκμοχλεύειν βλ.λ. : Γρηγ.Νύσσ.2,737,4 ἐκμοχλευτήρια ὄργανα.

ἐκμοχλευτός-όν μτγν. ὁ διὰ μοχλοῦ ἀποσειόμενος : ῎Αντυλλ. ἐν Ματθ.᾽Ιατρ.329.

ἐκμοχλεύω κ. μσν. κ. νεώτ. μετατοπίζω, ἐκβάλλω ἢ ἀποσπῶ τι βιαίως διὰ μοχλοῦ : ᾽Αριστφ. Λυσ.429 οὐχ ὑποβαλόντες τοὺς μοχλοὺς ὑπὸ τὰς πύλας ἐντεῦθεν ἐκμοχλεύσετ᾽ ; 2) ἰατρ. ἐξαρθρῶ : ᾽Ιππ.῎Αρθρ.72 ὡς μὴ ἐκμοχλεύοι τῷ πήχει τὸ ἄρθρον· ǁ ὁμ. κ. μέσ. : ᾽Ιππ.῎Αρθρ.76 τῆς κεφαλῆς, ἣν δεῖ μάλιστα ἐκμοχλεύσασθαι· 3) μτφ. ἀποβάλλω, ἀποσπῶ, ἀποσείω τι βιαίως : Γαλ.7,195 ἐκμοχλεύειν τὰ λυποῦντα, Μηναῖ.3 ᾽Ωδ.4 τῆς πλάνης τὸ ὀχύρωμα ἅπαν ἐμφανῶς ἐκμοχλεύσαντες· 4) ὁμ. παραβιάζω, διαστρεβλῶ : Πλούτ.᾽Ηθ.662C χαλεπῶς ἐκμοχλεύουσαι καὶ προσβιαζόμεναι τὴν φύσιν.

ἐκμυελίζω μτγν., μέλλ. ἐκμυελιῶ ἐκμυζῶ, ἀπορροφῶ ὡς τὸν μυελόν : ΠΔ ᾽Αρ.24,8 τὰ πάχη αὐτῶν ἐκμυελιεῖ, Εὐστ.Πον.202,20.

ἐκμυελισμός (ὁ) μσν. ἡ ἐκμύζησις, τὸ πιπίλισμα τοῦ μυελοῦ : Μιχ.᾽Ακομ.ἐν Σάθ.1,109.

ἐκμυζηθμός (ὁ) μτγν. ἡ ἐκμύζησις βλ.λ. : ᾽Αλέξ. Τραλλ.3,3.

ἐκμύζησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἐκμυζᾶν, ἡ ἀπορρόφησις, τὸ βύζαγμα : Σωρ.1,77, ᾽Αλέξ. ᾽Αφρ.Πρ.2,59· 2) νεώτ. κ. μτφ. ἡ συχνὴ διὰ πιέσεως ἢ ἐπιτηδειότητος, ἀπόσπασις χρημάτων παρά τινος.

ἐκμυζησμός (ὁ) μτγν. ἡ ἐκμύζησις, ἀπομύζησις : ᾽Αρχιγ. π.Γαλ.12,656, ᾽Αέτ.13,24.

ἐκμυζητής (ὁ) νεώτ. **ὁ** ἐκμυζῶν, ὁ ἀπορροφῶν τι, συνήθ. **ἐν μτφ. χρ.**

ἐκμυζητικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος **ἢ** ἀνήκων εἰς τὴν ἐκμύζησιν, ὁ κατάλληλος ἢ ὁ γινόμενος πρὸς ἐκμύζησιν βλ.λ.· ἐπιρρ. **-ῶς.**

ἐκμύζω μτγν. κ. **ἐκμυζῶ** βλ.λ. : Διοσκ.Εὐπ.1,62.

ἐκμυζῶ-άω κ. μσν. κ. νεώτ. ἐπὶ βρεφῶν, ἐκθηλάζω, βυζαίνω : Εὐστ.Πον.39,29 **φιλοῦσιν . . γάλα ἐκμυζᾶν τὰ νήπια·** **2)** τελείως ἀπομυζῶ, πιπιλίζω : Ἰλ.Δ 218 **αἷμ' ἐκμυζήσας,** Αἰλ.ΖΙ 1,32 **τὰ κρέα ἐκμυζῶσιν αὐτῶν,** Δίων Κ 51,14 **πάντα ἰὸν παντὸς ἑρπετοῦ . . ἐκμυζᾶν,** Σχόλ.Θεόκρ.11,34 **βδέλλα ἢ ἐκμυζῶσα . . τὸ αἷμα·** **3)** δι' ἀναρροφήσεως ἀντλῶ, ἐκκενῶ τὸν ἀέρα ἢ τὸ ὑγρὸν ἀγγείου τινός : Ἥρων Μηχ.Πνευμ.147,24 **ἐκμυζήσαντες τῷ στόματι τὸν ἐν αὐτοῖς ἀέρα,** Ἀριστείδ.1,312C· **4)** κ. νεώτ. μτφ. ἀποσπῶ χρήματα ἢ ἄλλα ὀφέλη δι' ἠθικῶν πιέσεων, ἀπομυζῶ, δημ. ἀρμέγω, βυζαίνω : Εὐστ.Πον.102,87 **φωράσας ὑπούλως τὸ κοινὸν ἐκμυζῶντα·** **5)** ὁμ. γεν. ἐπιτηδείως ἀντλῶ, πορίζομαι, σφετερίζομαί τι παρά τινος : Ἰω.Λυδ.Ρωμ.3,67, Εὐστ. εἰς Διον.71,9 **ἐκμυζῶν τῆς ἐκείνου ἱστορίας ἅπαν εἴ τι νόστιμον·** πρβλ. ἐκμυζῶ-έω.

ἐκμυζῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. ἀναρροφῶ πρὸς ἄντλησιν τοῦ ἔν τινι ἀγγείῳ ὑπάρχοντος ἀέρος ἢ ὑγροῦ : Ἀλέξ.Ἀφρ.Πρ.2,59 **τὸν σίφωνα ἐκμυζοῦντες, ἕλκομεν τὸν οἶνον·** **2)** μτφ. κ. νεώτ τελείως ἐξαντλῶ : Ἀριστείδ.Λόγ.23,421,31 **στάσις . ἐκμυζοῦσα τὰς δυνάμεις·** πρβλ. ἐκμυζῶ-άω.

ἐκμυθῶ-όω μτγν. εἰς μῦθον μεταβάλλω, παθ. : Φιλόστρ.Εἰκ.1,3 **ἀλλ' Αἰσώπῳ πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐκμεμύθωται.**

ἐκμυκτηρίζω μτγν. κ. μσν., μέλλ. **ἐκμυκτηριῶ** ἐμπαίζω, περιπαίζω, χλευάζω : ΠΔΨαλμ.2,4, ΚΔ Λουκ.16,14 **οἱ Φαρισαῖοι . . ἐξεμυκτήριζον αὐτόν,** Μηναῖ.1,3 Ὠδ.5 Εἱρμ.Ἀποδείπν. **στήλην κακίας τοῦ δεινοῦ Ἡρώδου πάντες ἐκμυκτηρίσαντες.**

ἐκμυκτηρισμός Ἡσ. « χλευασμός ».

ἐκμυκῶμαι-άομαι ἐκπέμπω τι ὡς μυκηθμόν : Φάλαρ.Ἐπιστ.122,2 **τὰς γὰρ ἔνδοθεν ὀλοφύρσεις ὁ χαλκὸς εἰς τοὺς ἀκουσομένους ἐξεμυκᾶτο.**

ἐκμυσάττομαι ἀποθ. μτγν. ἀπεχθάνομαι, βδελύττομαι : Φίλ.2,303.

ἐκμύσσομαι μτγν. φυσῶ τὴν ρῖνά μου : Ἱππ. Φύσ.Ἀνθρ.7 **εἶτα ἐκμύξασθαι** (κτ. διόρθ. Γαλ. ἀντὶ ἀπομύξασθαι).

ἐκμυστηρεύομαι νεώτ., δημ. ξεμυστηρεύομαι βλ.λ., δημ. ἀόρ. κ. (ἐ)**ξεμυστηρεύτηκα** ἐμπιστεύομαι μυστικόν τι, φανερώνω κάτι ποὺ εἶχα κρυφό : **θὰ σοῦ ἐκμυστηρευθῶ τὴν ἁμαρτίαν μου.**

ἐκμυστήρευσις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἐκμυστηρεύειν τι, ἀποκάλυψις μυστικοῦ, τὸ ξεμυστήρεμα.

ἐκμυστηρευτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐκμυστήρευσιν βλ.λ., ἀποκαλυπτικός· ἐπίρρ. **-ικῶς.**

ἐκμυστίζω μσν. ἐσφ. ἀντὶ ἐξαμυστίζω βλ.λ.: Εὐστ.1282,30.

ἐκμυῶ-έω μσν. μυῶ δθ. διδάσκω τελείως, παθ. : Πρόδρ.χειρόγρ.Σημ.8,2,8 **ῥητορείαν ἐξεμυήθην.**

ἐκμωραίνω γλωσσ. καθιστῶ τινα ἐντελῶς μωρόν.

ἐκναρκῶ-άω μτγν. ἀποναρκοῦμαι : Πλούτ.Κορ.31

ἐκναρκῶ-όω μσν. ἐντελῶς ἀποναρκῶ τινα, παθ.: ΚΠορφ.Βασ.Μακ.61 **αἱ πρὶν ὑπὲρ τὰς Βριάρεω χεῖρες ἐκνεναρκωμέναις ὥσπερ ἐῴκεισαν.**

ἐκναυλῶ-όω λεξ. κ. νεώτ. ἐξέρχομαι τοῦ λιμένος, ἐκπλέω μετὰ στόλου· **2)** νεώτ. ἐκμισθῶ, παρέχω ἐπὶ ὡρισμένῳ ναύλῳ τὸ πλοῖόν μου εἰς τινα.

ἐκναύλωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐκμίσθωσις πλοίου, ἡ παραχώρησις χρήσεως πλοίου ἐπὶ ναύλῳ.

ἐκναυλωτής (ὁ) νεώτ. ὁ ἐπὶ ναύλῳ μισθωτὴς πλοίου ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει.

ἐκναυσθλῶ-όω μτγν. ἐπὶ πλοίου, ρίπτω εἰς τὴν ξηράν, παθ. : Λυκόφρ.726.

ἐκναυσταλῶ-έω μσν. ἐκπλέω : ΚΜανασσ.Χρον.97.

ἐκνεάζω μτγν. κ. πάπ. ἐκ νέου φύομαι : Λουκ. Ἔρωτ.33 **σπόρον δὲ πυροῦ καὶ κριθῆς κατ' ἔτος ἐκνεάζοντα·** **2)** δοθέντα σπόρον ἀποδίδω ἐκ τῆς νέας ἐσοδείας : Πάπ. ὁμολογῶ **ἐσχηκέναι ἀρτάβας Χ, ἅσπερ ἐκνεάσας ἀποκαταστήσω.**

ἐκνεασμός (ὁ) μτγν. ἡ ἀνανέωσις : Σιμπλίκ.37D.

ἐκνεκρῶ-όω μσν. καθιστῶ τι ἐντελῶς νεκρόν, ἀπονεκρώνω : Καλλίμ Χρυσ.463.

ἐκνέμω ἄγω πρὸς βοσκήν, βόσκω : Φίλ.2,233 **ἐκνέμειν ἀγέλας·** || συνήθ. μέσ. μετ' ἀορ. **ἐξενεμήθην** βόσκων κατατρώγω τι ἐντελῶς : Θεόφρ. ΦΙ 9,16,Ι **τοῦτον** (τὸν τόπον) **αἱ αἶγες ἐκνέμονται,** Νίκ.Θηρ.570· **2)** μτφ. κατατρύχω : Λουκ.Ἔρωτ. 25 **μηδεμιᾶς λύπης τὴν διάνοιαν ἐκνεμομένης·** **3)** κατοικῶ : Φίλ.2,524 **ἐκνέμεσθαι χώρας·** **4)** μτφ. μέσ. ἀπομακρύνω : Σοφ.ΑΙ.399 **οὐκ ἐκτός; οὐκ ἄφορρον ἐκνεμεῖ πόδα;·** || Ἡσ. « ἐκνενέμηται· ἐξῆλθεν, ἐξῆκται »· **5)** ἰατρ. ἐπὶ ἑλκῶν, ἕρπω, ἐξαπλοῦμαι : Ἀλέξ.Τραλλ.9,3 **ἐκνεμόμενον ἕλκος·** **6)** παρέχω, ἀπονέμω, μοιράζω· Ἡσ. « **ἐκνενεμήκασι,** παρεδώκασιν », Ζωναρ.669 «**ἐκνενέμηται,** διαμεμέρισται ».

ἐκνεοττεύω ἐκκολάπτω, βγάζω πουλιά, ξεκλωσσῶ : Ἀριστλ.Θαυμ.842b,11, Ἀντίγ.Καρ.Θαυμ.15.

ἐκνεύμυκτεν Ἡσ. « κατέβαλλεν ».

ἐκνευρίζω κ. μσν. κ. νεώτ. ἀποκόπτω **καὶ** ἀφαιρῶ τὰ νεῦρα,ἀπονευρῶ· || κ.μτφ. ἀφαιρῶ τὰς δυνάμεις τινός, ἀδυνατίζω, παραλύω, ἀποχαυνῶ : Πλούτ.Ἠθ.451C **·οὐκ ἐκνευρίσας οὐδὲ ἐκτεμὼν παντάπασι τῆς ψυχῆς τὸ ὑπηρετικόν,** Δίων Κ 54,21 **τὴν τῶν βαρβάρων ἰσχὺν ἐκνενευρικώς,** Μηναῖ. 9,3 Ὠδ.1 **ἐξενεύρισας ἐχθρόν . . καὶ ἀνίσχυρον ἔδειξας·** || ἐν ὁμ. σημ. μέσ. κ. παθ. στεροῦμαι δυνάμεων, εἶμαι ἐξησθενημένος, παραλελυμένος· ΑΒ 243,19 «ἐκνενευρισμένοι, ἐφιλωμένοι δυνάμεως» : Δημ.37 **ἐκνενευρισμένοι καὶ περιῃρημένοι χρήματα καὶ συμμάχους,** Φίλ.2,434 **ἐκνευρισθεῖσα χώρα,** Πλούτ.Ἠθ.755C **ἡ πόλις ἐκνενεύρισται·** **2)** νεώτ. διεγείρω τὰ νεῦρά τινος, ἐξερεθίζω, νευριάζω κάποιον : **τὸν ἐκνευρίζει ὁ θόρυβος.**

ἐκνεύρισις-εως (ἡ) μον. κ. νεώτ. τὸ ἐκνευρίζειν, ἡ ἀποκοπὴ καὶ ἀφαίρεσις τῶν νεύρων κ. μτφ. ἡ ἀφαίρεσις τῶν δυνάμεων, ἡ ἐξασθένησις, παράλυσις, ἀποχαύνωσις : Εὐστράτ.Ἀν.Ὑστ.223,27 **ἐκνεύρισις τῆς ψυχῆς,** Γερμ.Κ/πόλ.Ὁμ.117D **ἡ συντριβὴ αὐτοῦ καὶ ἐκνεύρισις·** **2)** νεώτ. ἡ διέγερσις, ὁ παροξυσμὸς τῶν νεύρων, ἡ διατάραξις τῆς ψυχικῆς ἰσορροπίας· πρβλ. ἐκνευρισμός.

ἐκνευρισμός (ὁ) μσν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια **ἢ** τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκνευρίζω βλ.λ.1, ἡ ἀποχαύνωσις : Νικ.Χων. ἐν Σάθ.1,109 **ἔπαινος γὰρ τοῖς μὲν βλαξὶ καὶ θηλυδρίαις ἐκνευρισμὸς καὶ γυναικισμός·** **2)** νεώτ. ψυχιατρ. τὸ ἐκ πνευματικῆς ἢ σωματικῆς κοπώσεως εὐερέθιστον τῶν νεύρων.

ἐκνευριστικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκνευρίζων, ὁ ἐπιφέρων, προκαλῶν ἐκνευρισμὸν βλ.λ.2 : **ἐκνευριστικὴ συζήτησις - μεμψιμοιρία - βροχή·** ἐπίρρ. **-ικῶς** κ. δημ. **-ά.**

ἐκνευρόκαυλος-ου **δ.**γρ. τοῦ **ἐννευρόκαυλος.**

ἔκνευρος-ον γλωσσ. ἄτονος, ἀδύναμος.

ἐκνευρῶ-όω Ἐπιγρ. ἐκνευρίζω.

ἐκνευρωτής (ὁ) μτγν. ὁ ἐκνευρῶν, ὁ ἐπιφέρων παράλυσιν τῶν νεύρων· || δθ. συνεκδ. ὁ καθιστῶν τινὰ ἀνίκανον νὰ βλάψῃ : ΨΧρυσ.Λόγ.22,7,306.

ἔκνευσις-εως (ἡ) τὸ ἐκνεύειν, ἐκκλίνειν τὴν κεφαλὴν πρὸς ἀποφυγὴν κτυπήματος : Πλάτ.Νόμ.815Α **πυρρίχην ἄν τις ὀρθῶς προσαγορεύοι, τάς τε εὐλαβείας πασῶν πληγῶν καὶ βολῶν ἐκνεύσεσι . . μιμουμένην·** **2)** **ἐκνεύσεις τῶν ὁδῶν** : Σχόλ. Ἀ-

ριστφ.Βάτρ.113 « ἐκτροπαὶ δὲ ἐκνεύσεις ὁδοῦ ὅπου τις ἐκτραπῆναι δύναται ».

ἐκνευτήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. στρατ. μεταλλικὸν τμῆμα τοῦ ξίφους μεταξὺ τοῦ ἐλάσματος καὶ τῆς λαβῆς.

ἐκνεύω, ἀόρ. **ἐξένευσα** ἐπὶ ζῴων, δι' ἀνατιναγμοῦ τῆς κεφαλῆς ἀποσείω τι ἀπ' ἐμοῦ κ. ἀπολ. ἢ ἀμτβ. ἀποκλίνω, ἀνατινάσσω τὴν κεφαλήν : Ξεν. 'Ιππ.5,4 **πάντα γὰρ ὁπόσα ἂν δύσκολ' ᾖ περὶ τὸ πρόσωπον ὁ ἵππος ἐκνεύειν πέφυκεν ἄνω** 2) γεν. δι' ἐπιδεξίας κινήσεως ἐκφεύγω ἢ ἀποκρούω τι κατ' ἐμοῦ ἐπιφερόμενον : Ἡγησί. π.Διον. 'Αλ.Συνθ.18 **μικρὸν ἐκνεύει τὸ ξίφος**, Διόδ.Σ 15,87 **βελῶν τὰ μὲν ἐξένευσε, τὰ δὲ διεκρούσατο**, αὐτ.17,100· 3) παρεκκλίνω, ἀφίσταμαι, φεύγω μακρὰν ἀπό τινος, ἀφήνω ὀπίσω ἢ μακρὰν τι, ἀποφεύγω τι, ξεφεύγω : 'Ορφ.'Αργ.456 **Πήλιον ἐκνεύσαντες**, ΑΠ 9,371,3 **τρηχὺν ὁ δ' ἐκνεύσας ταχινῶς πάγον** (περὶ λαγωοῦ), Σουΐδ. ἐν λ. κωμάσαι || ἀμτβ. ἀπέρχομαι, ἀπομακρύνομαι, διαφεύγω κρυφίως, τὸ στρίβω : ΚΔ 'Ιω.5,13 **ὁ δὲ ἰαθεὶς οὐκ ᾔδει τίς ἐστιν· ὁ γὰρ 'Ιησοῦς ἐξένευσεν ὄχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ** 4) μτφ. ἀποκρούω, ἀποστρέφομαι, ἀποποιοῦμαί τι : Θεμίστ.Λόγ.34,448,20 **οὐκ ἐκνένευκε τὸ ἀνθρώπινον ἀγαθόν** || κ. μετὰ γεν.:Πλωτῖν.6,7,34 **ἐκ- τῶν παρόντων** 5) ἐκτρέπω τι ἀπὸ τῆς κανονικῆς του πορείας,παρεκκλίνω : Σουΐδ. ἐν λ. Σεμίραμις **ἐκνεύσασα τὸν ποταμὸν 'Ινδόν** 6) κλίνω πρὸς τὰ πλάγια ἢ πρὸς τὰ κάτω, πίπτω. Εὐρ.Φοίν.1151 **ἐς οὖδας εἶδες ἂν πρὸ τειχέων πυκνοὺς κυβιστητῆρας ἐκνενευκότας** (δ. γρ. ἐκπεπνευκότας)· || δθ. φέρομαι μεθ' ὁρμῆς πρός τι : αὐτ.Φοίν.1268 **εἰς θάνατον ἐκνεύοντε κωλῦσαί σε δεῖ** 7) μτφ. παρεκκλίνω, περιπίπτω εἰς κακήν τινα ἢ δυσάρεστον κατάστασιν : Φίλ.1,297,46 **πρός τι τῶν τῆς ἡδονῆς φίλτρων ἐκνενευκότα**, ΠΔ Μακκ.3,3,22 **εἰς τὸ φαῦλον ἐκνεύοντες** || κ. ἀπολ. παρεκκλίνω τοῦ ὀρθοῦ : Εὐρ.Φοίν.920 **ἀνὴρ ὅδ οὐκέθ' αὑτός, ἐκνεύει πάλιν** (σχόλ. « ἐκτρέπεται τῆς πρόσθε γνώμης »· 8) ἀποκλίνω πρὸς τὴν ἄποψιν ἢ τὸ συμφέρον τινός, διατίθεμαι εὐμενῶς πρός τι : Εὐρ.ΙΤ 1186 **σὺ δ' εἰς τὰ τῆς θεοῦ γ' ἐξένευσας εἰκότως** 9) ποιοῦμαι νεῦμα πρός τινα, γνέφω : Εὐρ.ΙΤ 1330 **ἐξένευσ' ἀποστῆναι πρόσω** (πρβλ **ἐκνέω**, μεθ' οὗ ἔχει κοινοὺς τ.).

ἐκνέφελος-ον ὁ ἐκ τῶν νεφῶν, διὰ μέσου νεφῶν ἀναφαινόμενος : Θεόφρ.Φ18,10,3 **διαπόλλυσι δὲ καὶ ἥλιος ὁ ἐκνέφελος.. πυρὸν ἢ κριθήν.**

ἐκνεφίας (ὁ) θυελλώδης ἄνεμος προερχόμενος κατὰ τὰς ἀρχ. ('Αριστλ.Κόσμ.4) ἀντιλήψεις ἐκ τῆς ἐκρήξεως συναντωμένων νεφῶν : 'Αλεξ.46,5 **ἐπὰν .. ἐκνεφίας καταιγίσας τύχῃ εἰς τὴν ἀγοράν** || κ.ὡς ἐπίθ. : Διόδ Σ 20,88 **Νότος ἐκνεφίας ἐπιγενόμενος** 2) **ἐκνεφίας ὄμβρος** βροχὴ καθ' ἣν λάμπει ὁ ἥλιος διὰ μέσου τῶν νεφῶν. Γαλ.Λεξ.'Ιππ. 462 «**ὁ μετὰ ἡλίου γενόμενος**» 3) **ἐκνεφίας ἥλιος** ὁ διὰ μέσου τῶν νεφῶν καυστικὸς ἥλιος, τὸ συννεφόκαμα : 'Ηρόδ.'Ιατρ.π.'Ορειβ.10,9,1· 4) μτφ **ἐκνεφίας πυρετός** Γαλ.Λεξ.'Ιππ.462 «**ὑγρὸς ἅμα κα' πυρώδης, ὥσπερ ὁ ἥλιος ἐκνεφίας**».

ἐκνεφοῦμαι-όομαι εἰς νέφος μεταβάλλομαι : Θεόφρ.'Αν.7 **ἀθροιζόμενος** (ὁ ἀὴρ) **ἐκνεφοῦται.**

ἐκνεφωτής (ὁ) νεώτ. ὁ ἀνθρακωτὴρ βλ.λ.

ἐκνέω, μέλλ. -**νεύσομαι** κολυμβῶ πρὸς ἔξω, κολυμβῶν ἐξέρχομαι εἰς τὴν ξηράν : Εὐρ.'Ιππ.823 **κακῶν δ' ὦ τάλας πέλαγος εἰσορῶ τοσοῦτον ὥστε μήποτ' ἐκνεῦσαι πάλιν** 2) ἐκφεύγω κολυμβῶν : Θουκ.2,90 **ἄνδρας τε τῶν 'Αθηναίων ἀπέκτειναν ὅσοι μὴ ἐξένευσαν αὐτῶν** 3) γεν διαφεύγω, διασῴζομαι : Πίνδ.Ο 13,114 **ἄνα, κούφοισιν ἐκνεῦσαι ποσίν**, Εὐρ.'Ιππ.470 **εἰς δὲ τὴν τύχην πεσοῦσ' ὅσην σὺ πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκεῖς;**

ἐκνεωτερίζω μσν. ἐντελῶς νεωτερίζω, μεγάλως καινοτομῶ, κάμνω νεωτερισμούς : Φώτ.Βιβλ.209, 165,27 **ἐπὶ τὸ καθηδυνόμενον ἐκνεωτερίζει.**

ἐκνῆσαι 'Ησ. «ἐξαποτῆσαι».

ἐκνηπιῶ μτγν. ἀνατρέφω ἢ ἐκπαιδεύω τινὰ ἐκ νηπιακῆς ἡλικίας, μεγαλώνω : Φιλόστρ.Σοφ.2,1,11 **δίδυμοι κόραι.. ἃς ἐκνηπιώσας ὁ 'Ηρώδης οἰνοχόους ἑαυτῷ.. ἐπεποίητο** 2) παθ. ἐξέρχομαι ἐκ τῆς νηπιότητος, γίνομαι συνετός : Φιλόστρ.'Απολλ.5,14 **ὑπὸ λόγων ἐκνηπιοῦσθαι.**

ἐκνηστεύω νηστεύω μέχρι τέλους, φυλάττω τὴν νηστείαν : 'Ιππ.Νούσ.2,55 **πιὼν ἄλφιτον καὶ ὕδωρ ἐκνηστευέτω**, Πλούτ.'Ηθ.686D **ἄλογον.. διψῆν μᾶλλον ἢ πεινῆν τοὺς ἐκνηστεύοντας.**

ἐκνήφω μτγν., μέλλ. **ἐκνήψω** ἀνανήφω, γίνομαι πάλιν νήφων, νηφάλιος, ξεμεθῶ : 'Ιππόλοχ.π.'Αθην. 4,130Β **καρηβαροῦντες ὑπὸ τῆς μέθης, ὁπότε τι τῶν ἀγομένων θεασαίμεθα, πάντες ἐξενήφομεν**, ΑΠ 5,134, ΠΔ.Γέν.9,24 **ἐξένηψε δὲ Νῶε ἀπὸ τοῦ οἴνου**, Πλούτ.Δημ.20· 2) μτφ. ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, συνέρχομαι : ΚΔΚορινθ.1,15,34 **ἐκνήψατε δικαίως καὶ μὴ ἁμαρτάνετε** || κ. μετὰ γεν.: 'Αρετ.Χρον.Παθ.1,5 **χάρμῃ ἐ- τῆς δυσθυμίας** 3) μτβ. ἀπομακρύνω, ἐξαφανίζω : ΠΔΣοφ.Σειρ.34(31),2 **ἀρρώστημα βαρὺ ἐκνήψει ὕπνος.**

ἐκνήχομαι, παρακ. ἀπαρφ. **ἐκνενῆχθαι** ἀποθ κολυμβῶν ἐξέρχομαι εἰς τὴν ξηράν, ἐκνέω, ἐκκολυμβῶ : Λουκ.'Ενάλ.Δ 8,2 **ἐγὼ δὲ.. ἐξενηξάμην ἔχων ἐς Ταίναρον** 2) μτβ. ὡς ἐπιτατ. τοῦ νήχομαι, κολυμβῶν διανύω : 'Αθήν.7,315D **τοὺς δὲ πόρρω τῶν 'Ηρακλείων στηλῶν ἀλιπεῖς διὰ τὸ πλείονα τόπον ἐκνενῆχθαι** || κ. ἀπολ. : Λουκ.Μισθ Συν.2 **ἄθλιοι κακῶς ἐξενήξαντο γυμνοί** || κ. μετ' ἐμπροθ. διορ. (**πρός τινα**) : 'Απολλόδ.1,9,25 3) μτφ. καταλήγω, φθάνω : 'Αριστλ.Κόσ.398b,32 **εἰς τὴν ἑαυτοῦ δίαιταν ἐκνήξεται.**

ἔκνηψις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ἀνανήφειν, ἀνάνηψις, ἐπάνοδος εἰς νηφαλιότητα ἢ ἠρεμίαν : ΠΔΘρῆν 2,18 **μὴ δῷς ἔκνηψιν σεαυτῇ** (μὴ ἠρεμήσῃς).

ἐκνίζω, μέλλ. **ἐκνίψω** ἐκπλύνω, καθαρίζω, συνήθ μτφ. : Εὐρ.ΙΤ 1224 **φόνῳ φόνον μυσαρὸν ἐκνίψω** κ. παθ. : Εὐθ.56,5 **ἐκνενιμμένην κύλικα**, Φιλούμ.π 'Αετ.9,3 **ἐκνιφθεὶς ὁ στόμαχος**, Πάπ. **τόποι ἐκνενιμμένοι** || ἐπὶ ἐγκλημάτων ἢ κακουργημάτων Πλάτ.'Επιστ.352C **ταῦτα γὰρ ἀνίατα καὶ οὐκ ἄν ποτέ τις αὐτὰ ἐκνίψειε** 2) μέσ. ἀπ' ἐμαυτοῦ ἀποπλύνω : Δημ.274 **οὐδέποτ' ἐκνίψῃ σὺ τἀκεῖ πεπραγμένα σαυτῷ**, Φίλ.1,365 **ἐκ- τὰ ἔθη γυναικῶν**, Παυσ.3,17,7· 3) ἐντελῶς καθαίρω, ἐξαγνίζω : ΑΠ 14,74 **ἐκ- ψυχήν** 4) καθιστῶ διαυγές, ἐκαναφέρω εἰς τὴν διαύγειαν : 'Αρετ.'Οξ.Νούσ.2,3.

ἐκνίκημα-ατος (τὸ) μτγν. κ. μσν. τὸ ἀποτέλεσμα τῆς νίκης, τὸ διὰ νίκης κτηθέν : Εὐστ.Πον.204,86 **βασιλικὰ.. ἐκνικήματα** 2) ἡ ὑπεροχή, τὸ προτέρημα : αὐτ.Πον.189,11 **τῷ τῆς ἀρετῆς ἐκνικήματι**

ἐκνίκησις-εως (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. τὸ ἐκνικᾶν ἡ ἐντελὴς κατίσχυσις, ὑπεροχή : 'Αναστ.Σιν.'Οδ 284,9 **τῇ τοῦ κρείττονος ἐκνικήσει** 2) εἰδ. κ νεώτ. νομ. ἡ ὑπὸ τοῦ ἀληθοῦς κυρίου διεκδίκησις ἡ ἐπιδιώκουσα τὴν ἀφαίρεσιν ἀπὸ τοῦ ἀγοραστοῦ πράγματος πωληθέντος αὐτῷ ὑπὸ ἄλλου μὴ κυρίου : 'Ιουστιν.Κῶδ.1,3,38,Πάπ. **εἰ δὲ συμβαίη ἐκνίκησιν ἢ ἀμφισβήτησίν τινα γενέσθαι.**

ἐκνικῶ-άω κ. μσν. κ. νεώτ. ἐντελῶς νικῶ, κατανικῶ τι : Εὐρ.'Ιων 629 **ὁ χρυσὸς ἐκνικᾷ τάδε**, Εὐστ. Πον.297,37 **τοῦ κατὰ θάνατον φόβου τὴν φυσικὴν ἐκνικῶντος στοργήν** κ. παθ. ἐξαναγκάζομαι : 'Αθήν.5,188Α **τοιαῦτα εἶπεν ὑπὸ τῆς ἀληθείας ἐκνικώμενος**, 'Ηλιόδ.Αἰθ.6,11 **ὑπὸ φίλτρου τοῦ περὶ τὴν Χαρίκλειαν ἐκνικηθεῖσα**, Εὐστ.Πον.274,44 **ἐκνικᾶται λογισμῷ ἐνί** 2) μετ' αἰτ. προσ. καθιστῶ εὔνουν, κερδίζω, παίρνω μὲ τὸ μέρος μου: Αἰλ.Π110,1 **ἐξενίκησε τὸν δῆμον** 3) ἀπολ. κ.

ἀμτβ. κερδίζω πλήρη νίκην: Πολύβ.15,3,6 **Ῥωμαίων δ᾽ ἐκνικησάντων·** **4**) ὁμ. κ. μετ᾽ ἀπαρφ. ὑπερισχύω ὥστε: Πλούτ.᾽Αντ.63 **ἐξενίκησε Κλεοπάτρα διὰ τῶν νεῶν κριθῆναι τὸν πόλεμον·** ‖ παθ. παρασύρομαι, ἐνδίδω, ὥστε : ᾽Ιώσ.ΠΙ 7,419 **οὐδὲ γὰρ ἐκείνων τις ἐξενικήθη.. ἐξονομάσαι·** **5**) μτφ. ὑπερισχύω, ἐπικρατῶ: Θουκ.1,3 **οὐ μέντοι πολλοῦ γε χρόνου ἐδύνατο καὶ ἅπασιν ἐκνικῆσαι** (τὸ καλεῖσθαι Ἕλληνας), Παυσ.4,6,1 **κληθῆναι Τρωϊκόν.. ἐξενίκησεν,** Εὐστ.Πον.97,41· **6**) ὁμ. ἀποκλίνω, μεταπίπτω πρός τι, καταντῶ : Θουκ.1,21 **τὰ πολλὰ ὑπὸ χρόνου αὐτῶν ἀπίστως ἐπὶ τὸ μυθῶδες ἐκνενικηκότα,** Σουΐδ. ἐν λ. Μάρας **ἐξενίκησεν εἰς παροιμίαν ὁ Μάρας·** ‖ ὁμ. κ. μέσ. ἢ παθ.: Διον.᾽Αλ.Θουκ.28,883,1· ‖ ἐπὶ ἀνέμου, κοπάζων, μεταπίπτω εἰς: ᾽Ηλιόδ.Αἰθ.5,24 **ὁ δὲ ἄνεμος.. τέλος καὶ εἰς γαλήνην ἐξενικήθη.**

ἐκνίπτω ῾Ησ. ἔτ. τ. τοῦ ἐκνίζω βλ.λ.· ῾Ησ. «ἐκλούηται, ἐκνίπτηται».

ἐκνιτρῶ-όω μτγν. κ. νεώτ. καθαρίζω διὰ νίτρου, παθ.: ᾽Αλεξ.2,4 **τὰ κηρώματ᾽ εἰς τὸ φανερὸν ἐκνενιτρωμένα θεῖναι,** ᾽Αρχιγ.π. Γαλ.12,406· **2**) νεώτ. ἐνεργῶ ἐκνίτρωσιν.

ἐκνίτρωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐκνιτροῦν, καθαρίζειν διὰ νίτρου : ᾽Ορειβ.ἀπ.74· **2**) νεώτ. ἡ ἀπονίτρωσις βλ.λ.

ἐκνιτρωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ προκαλῶν, ἐπιφέρων ἀπονίτρωσιν βλ.λ.: **ἐκνιτρωτικὰ βακτήρια.**

ἔκνιφις-εως (ἡ) ῾Ησ. «ἀπόσμηξις, κάθαρσις».

ἐκνίψω μέλλ. τοῦ ἐκνίζω βλ.λ.

ἔκνοια (ἡ) ἀπώλεια τῶν αἰσθήσεων, **ἀναισθησία:** ᾽Αριστλ.῞Υπν.455b,6,αὐτ.456b,10.

ἐκνομή (ἡ) μτγν. ἐσφ. γρ. ἀντὶ νομή: Διον.᾽Αλ.1,39.

ἐκνόμιος-ον κ. -η-ον ἀσυνήθης, θαυμαστός: Πίνδ.Ν 1,56 **εἶδε γὰρ ἐκνόμιον λῆμά τε καὶ δύναμιν υἱοῦ·** **2**) ἔννομος, παράνομος: ᾽Ορφ.ἀπ.121.

ἐκνομίως ἐπίρρ. ἀσυνήθως, θαυμαστῶς: ᾽Αριστφ. Πλ.981 **καὶ γὰρ ἐκνομίως μ᾽ ᾐσχύνετο·** ‖ ὑπερθ. -ώτατα : αὐτ.992 **ἐρῶντ᾽ ἄνθρωπον ἐκνομιώτατα.**

ἔκνομος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐκτὸς νόμου κηρυχθείς, ἀποκεκηρυγμένος : Αἰσχ.Εὐμ.92 **σέβει τοι Ζεὺς τόδ᾽ ἐκνόμων σέβας·** ‖ νεώτ. παράνομος, ἄδικος: **ἔκνομος ἐνέργεια·** ‖ ὁμ. τὸ οὐδ. **τὸ ἔκνομον** ὡς οὐσ. ἡ παρανομία: **ἐτιμωρήθη διὰ τὸ ἔκνομον τῆς ἐνεργείας αὐτοῦ·** **2**) ἀσυνήθης, θαυμαστός, πρβλ. ἐκνόμιος (Ι): ᾽Ορφ.᾽Αργ.59· ‖ τερστώδης, ἀποτρόπαιος : Διόδ.Σ 14,112 **ἀναξίως τῆς ἀρετῆς ἐκνόμοις περιέπεσε τιμωρίαις.**

ἐκνόμως ἐπίρρ. κ. νεώτ. παρὰ τὸν μουσικὸν νόμον, παρὰ τὸ μέλος, δυσαρμονικῶς : Αἰσχ.᾽Αγ.1473 **ἐκνόμως ὕμνον ὑμνεῖν ἐπεύχεται** (δ. γρ. **ἐννόμως** ἐμμελῶς)· **2**) νεώτ. κατὰ τρόπον ἔκνομον βλ.λ.(ΙΙ), παράνομον, ἄδικον.

ἔκνοος βλ. ἔκνους.

ἐκνοσηλεύω μτγν. θεραπεύω τινὰ ἐντελῶς ἀπὸ νόσου τινός: Γαλ.10,522· ‖ ἐν χρ.κ.μτφ.: Φίλ.1,631,16 **ἐκνοσηλεύουσι τὰ ψυχῆς ἀρρωστήματα,** Θεοδώρ.᾽Ιστ.᾽Εκκλ.5 **τὸ σῶμα τῆς ἐκκλησίας ἐκνοσηλεύοντες·** ‖ παθ. **οἱ ἐκνοσηλευόμενοι** οἱ ἀναρρωννύοντες: Γαλ.6,725· ‖ κ. ἀμτβ. ῾Ησ. «ἐκνοσηλεῦσαι, ἀναρρῶσαι».

ἐκνοσσεύω μτγν. ἐκνεοττεύω βλ.λ. : Στέφ.Βυζ. ἐν λ. Κράνων **ὅταν ἄλλους ἐκνοσσεύσωσιν.**

ἐκνοστέω, ἀόρ.μτχ. **ἐκνοστήσαντι** ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω : ᾽Ιλ.Χ 444 **῞Εκτορι θερμὰ λοετρὰ μάχης ἐκνοστήσαντι** (διορθ. **ἐκ νοστήσαντι**).

ἐκνοσφίζομαι ΑΠ κ. ῾Ησ. σφετερίζομαι: ΑΠ 15,24· **2**) ῾Ησ. «ἐκνοσφίσαι· ἐκβαλεῖν».

ἐκνοσῶ-έω κ. μσν. ἐξ ὁλοκλήρου νοσῶ, ὑπὸ τῆς νόσου κυριεύομαι: ᾽Αριστλ.ΖΓ 5,4,2 **ἐκνενοσηκότος σὺν καὶ λευκοῦ τοῦ δέρματος, καὶ** ἡ θρὶξ συννοσεῖ (δ. γρ. ἐκ νενοσηκότος)· ‖ ὁμ. κ. μετ᾽ αἰτ. δηλούσης τὴν νόσον ἐξ ἧς νοσεῖ τις κ. μτφ. τὸ πάθος ἐξ οὗ πάσχει τις: Εὐδοκ.323 **ἐκνοσήσασα αὕτη μανίαν, ἠράσθη τοῦ τράγου,** Μηναῖ.8,29 ᾽Ωδ.4 **οἶστρον ἀκόλαστον ἐκνοσήσας.**

ἐκνοτίζω ῾Ησ. ατάζω· ῾Ησ. ἐν λ. ἀπολείβραξαι.

ἔκνους-ουν κ. ἀσυν. **-οος-ον** μτγν. κ. μσν. ἄνους, ἄφρων : Πλούτ.ΓΓράκχ.19 **ἔκνους ὑπὸ γήρως ἢ μεγέθους κακῶν γεγονέναι,** Μηναῖ.8,1᾽Ωδ.7 **ἔκνοον πρόσταγμα τυράννου δυσσεβοῦς.**

ἐκνοῶ-έω μτγν., μέλλ. **ἐκνοήσω** σκέπτομαι, **ἐπινοῶ,** μηχανῶμαι : ΔἰωνΚ ἀπ.73,3.

ἐκνυκτερεύομαι Πάπ. διανυκτερεύω.

ἐκνύσσω γλωσσ. ἐξαλείφω, διαγράφω.

ἐκξέω ᾽Επιγρ. κ. μσν. ξέω τι τελείως, καταλειαίνω: ᾽Επιγρ. **λίθους ὀρθοὺς καὶ εὐγωνίους.. ἐκξέσαι λείους·** **2**) διὰ ξέσεως ἢ τριβῆς ἀπομάσσω, σφογγίζω τι ἐντελῶς: Τζέτζ.Λυκόφρ.874 **οἷς** (τριπτηρίοις).. **τὸν ῥύπον ἐκξέουσι.**

ἐκξιφίζομαι μσν. σύρω τὸ ξίφος μου ἐκ τῆς θήκης, ἵνα ἐπιτεθῶ κατά τινος, ξεσπαθώνω: Τζέτζ. Χιλ.3,134 **ὁ παῖς ἐκξιφισάμενος ἔτεμνε τοὺς βαρβάρους,** Νικ.Χων.᾽Ανδρόν.219D.

ἐκξιφισμός (ὁ) μσν. ἡ κατά τινος **ξιφουλκία, τὸ** ξεσπάθωμα : Νικ.Χων.᾽Αγαλμ.397Β.

ἐκξυλῶ-όω καθιστῶ τι ἐντελῶς ξυλῶδες, **κ.** παθ. γίνομαι ξυλώδης, ξυλιάζω : Θεόφρ.ΦΙ 1,2,7 **ἐκξυλοῦνται, ὥσπερ αἱ τῶν ῥαφανίδων ῥίζαι.**

ἐκξύω μτγν. ἐκξέω βλ.λ.: ῾Ηρώνδ.3,48 **ἐκ δ᾽ ὅλην ξύσας** (περὶ πινακίδος ἠλειμμένης διὰ κηροῦ).

ἐκοάθη ῾Ησ. «ἐπενοήθη, ἐφωράθη».

ἐκοᾶμες ῾Ησ. «ἠκούσαμεν, ἐπυθόμεθα».

ἔκομεν ῾Ησ. «εἴδομεν· ἑωρῶμεν, ᾐσθόμεθα».

ἔκονσαν ᾽Επιγρ.κρητ. τ. ἀντὶ ἔχουσαν τοῦ ἔχω βλ.λ.

ἑκοντηδόν ἐπίρρ. μτγν. ἑκουσίως: ᾽Απολλ.Δύσκ. ᾽Επιρρ.197,22.

ἑκοντήν ἐπίρρ. μτγν. ἑκουσίως, ἑκοντὶ βλ.λ. : ᾽Αρρ.π.Σουΐδ. **τὴν μέσην τῶν ποταμῶν γῆν ἑκοντὴν.. κατέσχεν·** πρβλ. ἑκοντής.

ἑκοντής (ὁ) ᾽Επιγρ. μτγν. κ. μσν. ἐπὶ προσ., ὁ ἑκών, ὁ ἐξ ἰδίας βουλήσεως ἐνεργῶν: ᾽Επιγρ. **εἴς τε πρεσβείας αὐτὸς ἑαυτὸν ἑκοντὴν παρέχων,** ᾽Επίκτ.Γνῶμ.67 **ἑκοντὴς εὐεργέτει,** Σωζομ.᾽Ιστ. ᾽Εκκλ.2,13 **ἑκοντὴς εἵπετο·** πρβλ. : Φρύν.᾽Εκλ.4 «ἑκοντὴν οὐ χρὴ λέγειν, ἀλλ᾽ ἐθελοντήν», ὁμ. Θωμ.Μ 285· **2**) ἐπὶ πράξεων, ἐνεργειῶν ἢ κινήσεων, ὁ ἑκούσιος, ἐθελούσιος : Εὐστ.Πον.130,53 **τὸν ὀφθαλμὸν ἑκοντῇ τρόπῳ κατασφαλίζεσθαι.**

ἑκοντί ἐπίρρ. ἑκουσίως, ἐξ ἐλευθέρας **βουλήσεως**: ΨΦωκ.16 **μήτ᾽ ἐπιορκεῖν, μήτ᾽ ἀγνοίῃ, μήτ᾽** ἑκοντί, ᾽Αμμ.ἐν ΑΠ 11,227 **οὔτε γὰρ αὐτὸς** (ἀγαθὸν) **ἑκοντὶ ποιεῖς, οὔτ᾽ ἄλλον ἀφίης.**

ἑκόντως μτγν. κ. μσν. ἑκουσίως, **θεληματικά** : ᾽Ιω.Χρυσ.2,522, Νικ.Χων.᾽Αλέξ.Κομν.1,7,307D **ἑκόντως ὑπέδυ τὸν πρεσβευτήν.**

ἑκοτόν ἀρκαδ. τ. τοῦ ἑκατόν βλ.λ.

ἑκοτόνβοια (τὰ) ᾽Επιγρ. τὰ **῾Εκατόμβοια.**

ἑκουσιάζομαι ἀποθ. μτγν. ἑκουσίως προσφέρομαι, προσφέρω τὰς ὑπηρεσίας μου : ΠΔ Κριτ. 5,2, αὐτ.Μακκ.1,2,42 **ὁ ἑκουσιαζόμενος τῷ νόμῳ.**

ἑκουσιακούσιος-ον μσν. ὁ ἑκὼν καὶ ἄκων : Εὐστ.Πον.302,29.

ἑκουσιακουσίως μσν. ἑκουσίως, καὶ ἀκουσίως, θέλοντος καὶ μή : Κρούσ.π.Κορ.5Α, 61.

ἑκουσιασμός (ὁ) μτγν. ἐλευθέρα προσφορά : ΠΔ ῎Εσδρ.2,7,16 **ὅ τι ἐὰν εὕρῃς ἐν πάσῃ χώρᾳ Βαβυλῶνος μετὰ ἑκουσιασμοῦ τοῦ λαοῦ.**

ἑκουσιαστί ἐπίρρ. μτγν. ἑκουσίως βλ.λ. : ᾽Αφρικαν.π.Εὐσ.Εὐαγγ.᾽Απ.389D **τῶν βουλομένων ἕκαστον ἑκουσιαστὶ καταπέμψαντος.**

ἑκουσιόγνωμος-ον μσν. ὁ γινόμενος ἑκουσίᾳ γνώμῃ: ᾽Ιω.Κλίμ.51,3 **ἁπλότητα σεσοφισμένην καὶ ἑκουσιόγνωμον.**

ἑκουσιόδοτος-ον μσν. ὁ ἑκουσίως δοθείς : Στουδ.Θεόδ.1436.

ἑκουσιόθυτος-ον μσν. ὁ ἑκουσίως θυσιασθείς : Στουδ.Θεόδ.1436.

ἑκούσιος-α-ον κ. -ος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ἐπὶ πράξεων ἢ ἐνεργειῶν κ. τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῶν, ὁ γινόμενος **ἐξ** ἰδίας θελήσεώς τινος, κατ' ἐλευθέραν βούλησιν, ὁ ἐθελούσιος, θεληματικός, ἀντίθ. ἀκούσιος· 'Αριστλ.ΗΜ 1,12 « ἑκούσιον.. ὃ πράττομεν μὴ ἀναγκαζόμενοι » : Δημόκρ.240 **ἑκούσιοι πόνοι,** Σοφ.Φιλ.1318 **ἑκουσίοισιν ἔγκειται βλάβαις,** 'Αντιφ.5,92, Θουκ.7,57 **ἑκούσιος.. ἡ στρατεία ἐγίγνετο,** Πλάτ.Πολ.603C **βιαίους ἢ ἑκουσίας πράξεις,** Μηναῖ.1,3 'Ωδ.6 **τὸ ἑκούσιον πάθος σου μιμούμενος·** || τὰ ἑκούσια ὡς οὐσ. αἱ ἑκουσίως γινόμεναι πράξεις : Ξεν.'Απομν.2,1,18· **2)** κατὰ διαφόρους ἐκφορὰς ἐν ἐπιρρ. χρ. : Σοφ.Τρ.727 **τοῖς σφαλεῖσι μὴ 'ξ ἑκουσίας** (ἐνν. **γνώμης**), Διοσκ.2,1 **ἑκουσίᾳ γνώμῃ προσφέρεται·** || ὁμ. **καθ' ἑκούσιον** κατ'ἐλευθέραν βούλησιν : ΠΔ 'Αρ.15,3 **μεγαλύναι εὐχὴν ἢ καθ' ἑκούσιον ἢ ἐν ταῖς ἑορταῖς,** ΚΔ Φιλήμ.14 **κατὰ ἑκούσιον,** Εὐστ. Πον.96,23· **3)** τὸ οὐδ. ἐν ἀπροσ. συντάξει **ἑκούσιόν ἐστί** μοι μετ'ἀπαρφ. εἶμαι πρόθυμος πρός τι : Διον.'Αλ.Ρωμ.10,27 **οἷς ἦν ἑκούσιον συνάρασθαι τοῦ.. ἀγῶνος·** **4)** σπαν. ἐπὶ προσ. ὁ ἑκών, ὁ **ἐξ** ἰδίας θελήσεως, κατ' ἐλευθέραν βούλησιν ἐνεργῶν : **Σοφ.Τρ.1123 ἥμαρτεν οὐχ ἑκουσία,** Θουκ. 1,138 **ἑκούσιον.. ἀποθανεῖν αὐτόν,** Πλάτ.Νόμ.925A.

ἑκουσιότης-ητος μτγν. κ. μσν. ἡ ἑκουσία γνώμη, **ἡ ἐλευθέρα** προαίρεσις, θέλησίς τινος : Μέμν. **32,1 τῶν πόλεων τὰς μὲν ἑκουσιότητι μεταβαλλομένας, τὰς δὲ καὶ βίᾳ** κατέσχεν, Νικ.Χων.'Αγαλμ.400B **μηδὲ προσχωρῆσαν ἑκουσιότητι.**

ἑκουσίως ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ. καθ' ἑκουσίαν γνώμην, ἐξ ἰδίας, ἐλευθέρας βουλήσεως, αὐτοθελήτως, αὐτοπροαιρέτως, θεληματικά, ἀντίθ. ἀκουσίως : Εὐρ.Τρῳ.1037 **ἑκουσίως τῆνδ' ἐκ δόμων ἐλθεῖν ἐμῶν ξένας ἐς εὐνάς,** Θουκ.4,19 τοῖς.. **ἑκουσίως ἐνδοῦσιν,** Ξεν.'Απομν.2,1,18 **ἑκουσίως ταλαιπωρῶν,** ΚΔ 'Εβρ.10,26 **ἑκουσίως.. ἁμαρτανόντων,** Πάπ. **ἑκουσίως καὶ αὐθαιρέτως.**

ἔκπαγλος-ον κ. νεώτ. ὁ προκαλῶν, διεγείρων κατάπληξιν, καταπληκτικός, τρομερός, ἐπὶ προσ. : 'Ιλ.Φ 589 **ἔκπαγλος ἐὼν καὶ θαρσαλέος πολεμιστής** (περὶ τοῦ 'Αχιλλέως)· κ. ὑπερθ. : αὐτ.Α 146 **Πηλείδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν·** **2)** ἐπὶ πραγμ., φοβερός, τρομακτικός : 'Ιλ.Ο 198 **ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν,** 'Οδ.Ξ 522 **ὅτε τις χειμὼν ἔκπαγλος ὄροιτο,** αὐτ.Κ 448 **ἔδδεισεν γὰρ ἐμὴν ἔκπαγλον ἐνιπήν·** **3)** κ. νεώτ. θαυμαστός, θαυμάσιος : Πίνδ.Π 4,140 **ἀνὴρ ἔκπαγλος,** αὐτ.1,7(6), 22 **σθένει τ' ἔκπαγλος ἰδεῖν τε μορφάεις·** || νεώτ. ἐπὶ καλλονῆς : **γυνὴ ἐκπάγλου ὡραιότητος·** || π. μτγν. πεζ. μ. ἅπαξ : Ξεν.'Ιερ.11,3 **ὅπλοις.. τοῖς ἐκπαγλοτάτοις·** || π. ἀττ. ποιητ. σπανιώτ. ὑπερφυής : Αἰσχ.Χο.548 **ἔθρεψεν ἔκπαγλον τέρας,** Σοφ. 'Ηλ.204 **ὦ δείπνων ἀρρήτων ἔκπαγλ' ἄχθη·** || τὸ οὐδ. **ἔκπαγλον** ὡς ἐπίρρ. ὑπερφυῶς, καθ' ὑπερβολήν : 'Ιλ.Ν 413 **ἔκπαγλον ἐπεύξατο μικρὸν ἀΰσας,** Νικ.Θηρ.448· || ὁμ. τὸ οὐδ. πληθ. **ἔκπαγλα** : 'Ιλ.Γ 415 **ὡς νῦν ἔκπαγλα φίλησα,** Σοφ.ΟΚ 716.

ἐκπαγλότης (ἡ) 'Ησ.δ.γρ. ἐκπλαγότης τερατωδία.

ἐκπαγλοῦμαι-έομαι παθ. καταλαμβάνομαι ὑπὸ ἐκπλήξεως ἢ θάμβους, θαυμάζω, ἐν χρ. μ. ἐν τῇ μτχ. : 'Ηρ.7,181 **ἐπεδείκνυσαν ἐκπαγλεόμενοι πάσῃ τῇ στρατιῇ,** αὐτ.8,92· **2)** μτβ. θαυμάζω καθ' ὑπερβολήν, μετ' αἰτ. : Αἰσχ.Χο.217 **σύνοιδ' 'Ορέστην πολλά σ' ἐκπαγλουμένην,** Εὐρ.Τρῳ.429 Κύπρις **δὲ τοὐμὸν εἶδος ἐκπαγλουμένη·** || σπαν. π. μτγν. πεζοῖς : Διον.'Αλ.Ρωμ.1,40.

ἐκπάγλως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἐκπληκτικόν, σφοδρῶς, ὑπερφυῶς, φοβερῶς : 'Ιλ.Α 268 **ἐκπάγλως ἀπώλεσαν,** αὐτ.Ι 238 **"Εκτωρ δὲ.. μαίνεται ἐκπάγλως,** 'Οδ.Λ 437 **Ζεὺς ἐκπάγλως ἤχθηρε,** 'Ιππ.Γυν.2,171, **ὑπῆρξεν ἐκπάγλως ὡραία.**

ἐκπαθαίνομαι μτγν. παθ. μετὰ πάθους ῥέπω : Κλήμ.'Αλ.231,7 **ἐκ- περὶ τὰς ἀλόγους ὀρέξεις.**

ἐκπάθεια (ἡ) μτγν. τὸ ὑπέρμετρον, τὸ σφοδρὸν πάθος : Ψλογγίν.'Υφ.38,3 **ἐπειδὰν ὑπὸ ἐκπαθείας, μεγέθει τινί, συνεκφωνῶνται.**

ἐκπαθής-οῦς-ές (πάθος) μτγν. λίαν ἐμπαθής, μανιώδης, παράφορος ἐκ τοῦ πάθους : Πολύβ.16,23,5.

ἐκπαθῶς ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον ἐκπαθοῦς, μανιωδῶς : Τέλης 35Η, 'Ιώσ.ΠΙ 2,18,4, 'Αθήν.10,443D **οὗ** (**οἴνου**) τοὺς **ἐκπαθῶς μεταλαμβάνοντας.**

ἐκπαίδευμα-ατος (τὸ) ὁ ἐκπαιδευθείς, ἀνατραφείς, ἰδίως ὑπὸ τῆς μητρός του, δθ. τὸ τέκνον : Εὐρ.Κύκλ.601 **Νυκτὸς ἐκπαίδευμ', "Υπνε.**

ἐκπαίδευσις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. -η ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκπαιδεύω βλ.λ.2)· **2)** εἰδ. **κ. ἡ** ὑπὸ τῶν διδασκάλων συστηματικῶς παρεχομένη μόρφωσις : σκοπὸς **τῆς ἐκπαιδεύσεως εἶναι ἡ** προπαρασκευὴ **χρηστῶν πολιτῶν, - δημοσία - ἰδιωτικὴ ἐκπαίδευσις** (ἡ ὑπὸ δημοσίων - ὑπὸ ἰδιωτικῶν διδασκάλων παρεχομένη)· || ὡρισμένον στάδιον ἢ στάδιον τῆς μορφώσεως : **κατωτέρα - μέση - ἀνωτέρα ἐκπαίδευσις, - ἐκπαίδευσις νεοσυλλέκτων - κληρωτῶν·** **3)** ὁ κοινωνικὸς ὀργανισμὸς ὁ ἀποβλέπων εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν σωματικῶν καὶ πνευματικῶν ἱκανοτήτων τοῦ ἀνθρώπου : **ἡ ἀναγέννησις τῆς ἐκπαιδεύσεως.**

ἐκπαιδευτήριον (τὸ) νεώτ. ἵδρυμα, ἔνθα ἐκπαιδεύονται οἱ νέοι, σχολεῖον : **δημόσιον ἐκπαιδευτήριον - ἰδιωτικόν, - ἐκπ- θηλέων-ἀρρένων.**

ἐκπαιδευτικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν : **ἐκπαιδ- ὄργανα - τέλη - πλοῦς** (ὁ πρὸς ἐκπαίδευσιν δοκίμων τοῦ πολεμ. ναυτικοῦ), **- ἐκπαιδ- λειτουργοί** (οἱ ὑπηρετοῦντες εἰς τὸν ἐκπαιδευτικὸν κλάδον διδάσκαλοι καὶ καθηγηταί)· || τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. **ἐκπαιδευτικός** ὁ ἐκπαιδευτικὸς λειτουργὸς βλ. ἀνωτ.

ἐκπαιδευτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἢ ἀπὸ ἀπόψεως ἐκπαιδεύσεως.

ἐκπαιδεύω κ. μσν. κ. νεώτ. ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ἀνατρέφω τινά : Εὐρ.Κύκλ.276 **τίς ὑμᾶς ἐξεπαίδευσεν πόλις;·** **2)** μορφώνω διὰ τῆς διδασκαλίας : Πλάτ.Κρίτ.45D **τοὺς υἱεῖς τοὺς σαυτοῦ .. οὓς σοι ἐξὸν καὶ ἐκθρέψαι καὶ ἐκπαιδεῦσαι,** Λουκ.'Αλέξ.5· || μετὰ διπλῆς αἰτ. διδάσκω τινά τι : 'Ιώσ.'Απ.2,29, Δίων Κ 45,2· || κ. μετ'αἰτ. κ. ἀπαρφ. : Μηναῖ.8,21, 'Ωδ.7 λασὺς **βοᾶν ἐξεπαίδευσας** : Εὐλογητὸς **ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν·** || νεώτ. **ἐκπαιδεύω κληρωτὸν** ἀσκῶ αὐτὸν εἰς τὴν πολεμικὴν τέχνην· || ὁμ. νεώτ. **ἐκπαιδεύω** ἵππον ἀσκῶ, δαμάζω· **3)** διαμορφώνω, ἀποτυπώνω τι : Εὐρ. ἀπ.53,4 **ὁμοίαν χθὼν ἅπασιν ἐξεπαίδευσεν ὄψιν.**

ἐκπαίζω ἐμπαίζω τινί, χλευάζω τινά, καταγελῶ τινός : 'Ιω.Χρυσ.6,440,2 **καὶ ἡμεῖς τούτοις ἐκπ-.**

ἐκπαιφάσσω ὁρμῶ σφοδρῶς εἰς τὴν συμπλοκήν : 'Ιλ.Ε 803 **οὐκ εἴασκον οὐδ' ἐκπαιφάσσειν.**

ἐκπαίω, μέλλ. ἐκπαίσω, ποι. ἐκπαιήσω ῥίπτω ἔξω, ἀποβάλλω ἀπό τινος : Εὐρ.'Ηρ.460 **ἢ πολύ με δόξης ἐξέπαισαν ἐλπίδες·** **2)** ἀμτβ. διαφεύγω, ἐκφεύγω : 'Αναξίλ.22,17· || ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Πλούτ.Βρούτ.51 **διὰ τῶν πολεμίων ἐκπαισάμενος.**

ἔκπαλαι ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ. ἀντὶ τοῦ **ἐκ** πάλαι ἐκ παλαιοῦ, ἀπὸ πολλοῦ χρόνου : ΚΔ Πέτρ 2,3,5 **οὐρανοὶ ἦσαν ἔκπαλαι καὶ γῆ ἐξ ὕδατος,** Πλούτ. 'Ηθ.548D, **- ἔκπαλαι ὑπῆρχεν ἐκεῖ ὁδός.**

ἐκπάλαιστα 'Ησ. « δεινά, ὑπερήφανα ».

ἐκπάλαιστος 'Ησ. « ἄνανδρος ».

ἐκπαλαίω μτγν. παραβαίνω τοὺς κανόνας τῆς πάλης : Φιλόστρ.Εἰκ.1,6.

ἐκπαλάσσω (παλάσσω) μσν. κινῶν σφοδρῶς μειγνύω, ἀνακατώνω, ζυμώνω, παθ. : Τζέτζ.Ἰαμβ.226 **χερσὶ δ' ἐκείνοις πηλὸς ἐκπαλάσσεται.**

ἐκπαλεία (ἡ) πάπ. ἐξάρθρωσις.

ἐκπαλέω ἐπὶ μέλους ἢ ἄρθρου τοῦ σώματος, ἐκτινάσσομαι ἐκ τοῦ ἁρμοῦ, ἐξαρθροῦμαι : Ἱππ.Ἀγμ.777 **σημεῖον δὲ τοῖς οὕτως ἐκπαλήσασιν· οὐδὲν γὰρ χρῆμα τοῦ ἀγκῶνος κάμψαι δύνανται.**

ἐκπαλής-οῦς-ές ἐξηρθρωμένος· Ἡσ. « ἐκπολές, ἔξαρθρον » : Ἱππ.οὐτ.52.

ἐκπάλησις-εως (ἡ) ἡ ἐξάρθρωσις : Ἱππ.Ἀγμ.42.

ἐκπαλιγκοτεῖν Ἡσ. « ἐναντιολογεῖν ».

ἐκπαλλακίδιοι Ἡσ. « οἱ νόθοι ».

ἐκπάλλω ἐκτινάσσω, ἐκσείω, παθ. : Ἰλ.Υ 483 **μυελὸς αὖτε σφονδυλίων ἔκπαλθ'** || Ἡσ. « ἐκπάλη, ἐχωρίσθη, ἀπέστη, ἐξέπεσεν ».

ἔκπαλον Ἡσ. « ἀκλήρωτον ».

ἔκπαλτος-ον μτγν. ἐξημμένος : Γαλ.19,543 (ἀμφ.).

ἔκπᾰμον Ἡσ. « ἀκλήρωτον » (γρ. κώδ. ἐκπάλιον).

ἐκπανεγγύς μσν. ἐκ τοῦ πλησίον : Παχυμ.Γ Ἀνδρόν.Παλ.5,30,311Ε **αἷς δὴ καὶ ἐπανεγγὺς ναυλοχησάμενοι τὸν τόπον ἠρήμουν.**

ἐκπανουργῶ-έω σχόλ. ἐπιτατ. τοῦ πανουργέω βλ.λ. : Σχόλ.Ἀριστφ.Ἱππ.270.

ἔκπαππος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ δὶς πρόπαππος.

ἐκπαπποῦμαι-όομαι ἐπὶ καρπῶν τινων, γίνομαι θυσανωτός, βγάζω θύσανον (πάππον), παππουδιάζω : Θεόφρ.ΦΙ 3,16,6 **ἴδιον δ' ἔχει τὸ ἐκπαπποῦσθαι τὸν καρπόν,** Διοσκ.3,133.

ἐκπαραπίπτω μτγν. δὲν κατορθώνω νὰ συνδυάσω τὰς ἀστρολογικὰς ἐνδείξεις : Βέττ.Βάλ.93,30.

ἐκπαρθένευσις-εως νεώτ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκπαρθενεύω βλ.λ., ἡ διακόρευσις.

ἐκπαρθενευτής (ὁ) νεώτ. ὁ ἐκπαρθενεύων βλ.λ. ἢ ἐκπαρθενεύσας· || συνεκδ. ὁ ἀφαιρῶν τὴν ἁγνότητα νέας ἢ νέου τινός· ἐν σπαν. χρ. κ. θηλ. **ἐκπαρθενεύτρια.**

ἐκπαρθενεύω σχόλ. κ. νεώτ., δημ. **ξεπαρθενεύω,** δημ. ἀόρ. παθ. **(ἐ)ξεπαρθενεύτηκα** ἀφαιρῶ τὴν παρθενίαν γυναικός, διακορεύω, χαλῶ μιὰ κόρη : Σχόλ.Λουκ.Ἐνάλ.Δ 7,1 « διεκόρησεν, ἐξεπαρθένευσεν», - **οἱ ἐπιδρομεῖς ἐξεπαρθένευσαν ὅσας ἠχμαλώτισαν κορασίδας, - ξεπαρθενεύτηκε ἀπὸ τὸν ἀφέντη της·** || συνεκδ. ἀφαιρῶ τὴν ἁγνότητα νέας ἢ νέου τινός, προάγω, ὠθῶ εἰς γνῶσιν τῶν ἀφροδισίων ἡδονῶν· **2)** σπαν. μτφ. κ. ἐπὶ ἐδωδίμων κ. ἰδ. ποτῶν συνεσκευασμένων καὶ κλειστῶν, οἷον ἐν κυτίῳ ἢ ἐν φιάλῃ, ἀνοίγων γεύομαι πρῶτος.

ἐκπασσαλεύω μσν. διὰ πασσάλου, ῥοπάλου θραύων, διαλύω, ἀποσυνθέτω, σκορπῶ : Χριστ.Πατ.1271 **ἔμβαινε . . ἐκπασσαλεύσων διγλύφου δοκοῦ δέμας λέοντος.**

ἐκπᾰτᾰγῶ-έω, μτγν. σφοδρῶς παταγῶ, θορυβῶ, ὅθ. ἐκκωφαίνω : Θεμίστ.Λόγ.21,253C **ἐκπαταγεῖ ἡμῶν τὰ ὦτα·** || Ἡσ. «ἐποτάγησαν· ἐξεφώνησαν».

ἐκπατάσσω, μέλλ. **ἐκπατάξω** σφοδρῶς πατάσσω, ὅθ. καταβάλλω : Εὐρ.Ἡρ.888 **τὸ σὸν γένος . . δίκαι κακοῖσιν ἐκπατάσσουσιν·** **2)** μτφ. ἐκπλήσσω : Ἀντιφ.Θεσσ. ἐν ΑΠ 9,309 **γρηὺν βροντῆ; ἐξεπάταξε φόβος·** κ. παθ. : Ὀδ.Σ 327 **σύγε τι; φρένας ἐκπεπαταγμένος ἐσσί** (Εὐστ.«ἐκπεπληγμένος καὶ ἐμβρόντητος», Σχόλ. **«ἄφρων»,** ἔκφρων).

ἐκπᾰ́τιος-α-ον ἔξω τοῦ δρόμου, ἀσυνήθης, ὑπερβολικός : Αἰσχ.Ἀγ.50 **ἐκπατίοις ἄλγεσι παίδων.**

ἐκπατίως ἐπίρρ. ὑπερμέτρως, δ. ἀνάγν. τοῦ ἐκπάγλως (π.Ἐρωτιαν.) ἐν Ἱππ.Γυν.2,171.

ἔκπατος (ὁ) μσν. ὁ ἀπόπατος : Θεόγνωστ.Καν.24.

ἐκπατρίζομαι νεώτ. ἀπέρχομαι ἑκουσίως ἢ ἐξ ἀνάγκης ἐκ τῆς πατρίδος, ξενιτεύομαι.

ἐκπατρισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἐκ τῆς πατρίδος ἀπομάκρυνσις, ξενίτεμα, ξενιτεμός : **ὁ ἐκπατρισμὸς τῶν Ἑλλήνων εἰς Ἀμερικήν.**

ἐκπατῶ-έω μσν. πατῶ ἔξω τῆς ὁδοῦ, ὅθ. μτφ. ἀποσύρομαι ἐκ τῆς κοινωνίας : Διογ.Λ 1,112· **2)** μτχ. παρακ. **ἐκπεπατηκὼς** ὁ τελειώσας τὸν περίπατόν του : Διογ.Λ 4,19· **3)** παθ. ἀποφεύγομαι : Μητρόδ.60.

ἔκπαυμα-ατος (τό) Ἡσ. ἀνάπαυλα, ἀνάπαυσις.

ἐκπαύω ἐπιτατ. τοῦ παύω βλ.λ., καταπαύω : Εὐρ.Ἴων 144 **ἐκπαύω γὰρ μόχθους·** **2)** μέσ. ἀναπαύομαι : Θουκ.5,75 **οἱ μὲν ἄλλοι ἐξεπαύσαντο, Ἀθηναῖοι δὲ . . τὸ Ἡραῖον εὐθὺς ἐξειργάσαντο.**

ἐκπαφλάζω ἀναρρίπτω πομφόλυγας μετὰ παφλασμοῦ, μετὰ πατάγου : Ἀριστλ.Πρ.936b, 23 **διὰ τί τὸ μὲν ὕδωρ ζέον οὐκ ἐκπαφλάζει;**

ἐκπαφλασμός (ὁ) τὸ ἐκπαφλάζειν βλ.λ. : Ἀριστλ.Πρ.936b, 23.

ἐκπᾰχύνω ἐπιτατ. τοῦ παχύνω βλ.λ., ὑπέρπαχύ τι ποιοῦμαι, παθ. : Θεόφρ.ΦΑΙτ.4,1,4 **ὡς ἐπὶ τῶν ζῴων συμβαίνει τῶν ἐκπαχυνομένων.**

ἔκπεδας-ον Ἐπιγρ. ἔκπους, ἐξάπους.

ἐκπείθω πείθω ἐντελῶς, καταπείθω : Σοφ.ΟΤ 1024 **ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία,** Εὐρ.Ἡρ.469· κ. παθ. : Πάπ. **διὰ τὸ ἐκπεπεῖσθαι αὐτὸν ὑπὸ τοῦ δεῖνα, αὐτ. τὸν δεῖνα ἐκπεπεῖσθαι.**

ἔκπεινος-ον μσν. ὁ σφόδρα πεινῶν : Μακαρ.Ὁμιλ.10,222,6 **καὶ ὅσον αὐτοῦ γεύεταί τις καὶ ἐσθίει, τοσοῦτον ἔκπεινος γίγνεται.**

ἐκπεινῶ-έω μσν. σφοδρῶς πεινῶ, μτφ. : Μακαρ.Ὁμιλ.126,29 **ἐκπεινοῦσαι περὶ τὴν δικαιοσύνην τῶν ἀρετῶν.**

ἐκπειράζω μτγν., μέλλ. **ἐκπειράσω** πειράζω, δοκιμάζω, μετ' αἰτ. : ΠΔ Δευτ.6,16 **οὐκ ἐκπειράσεις κύριον τὸν θεόν σου,** ΚΠΚορινθ.1,10,9 **μηδὲ ἐκπειράζωμεν τὸν Χριστόν.**

ἐκπειρασμός (ὁ) μσν. ὁ πειρασμὸς βλ. λ. : Μηναῖ.8,29 Εἱρμὸς Ὠδ.9 **δυσώπησον τὸν Κύριον ῥύσασθαι παντοίων ἐκπειρασμῶν.**

ἐκπειρῶμαι-άομαι, μέλλ. **ἐκπειράσομαι,** ἀόρ. **ἐξεπειράθην** πειρῶμαι, δοκιμάζω τι, μετὰ γεν. προσ. : Ἡρ.3,135 **δείσας μὴ εὖ ἐκπειρῷτο Δαρεῖος·** || ὁμ. σημ. μετ' ἀπαρφ. : Σοφ.ΟΤ 360 **οὐχὶ ξυνῆκας πρόσθεν; ἐκπειρᾷ λέγειν;** (γρ. κώδ., δ.γρ. **ἢ πέτρᾳ 'λεγον;**)· || ὁμ. μετ' ἀναφορ. : Εὐρ.Ἱκ.1089 **εἰ δ' εἰς τόδ' ἦλθον κἀξεπειράθην . ., οἷον στέρεσθαι πατέρα γίγνεται τέκνων·** || μετὰ διαζεύξ. : Πλάτ.Ἐπιστ.362Ε **ἐξεπειρώμην δὲ εἴτε χαλεπῶς, εἴτε ῥᾳδίως οἴσοι γιγνομένων·** **2)** ἐρωτῶ, ἐρευνῶ περί τινος : Ἀριστφ.Ἱππ.1234 **καὶ σοῦ τοσοῦτον πρῶτον ἐκπειράσομαι·** **3)** π. μτγν. κ. ἐνεργ. **ἐκπειρῶ** : Ἡλιόδ.7,19.

ἐκπεκτουμένη Ἡσ. « κτενιζομένη καὶ τίλλουσα».

ἐκπέλει ἀπροσ. ἔξεστι, ἐπιτρέπεται, εἶναι δυνατόν : Σοφ.Ἀντ.478 **οὐ γὰρ ἐκπέλει φρονεῖν μέγ' ὅστις δοῦλός ἐστι τῶν πέλας.**

ἐκπελέκημα-ατος (τὸ) μσν. τὸ διὰ πελέκεως ἐκκοπέν : Εὐστ.Πον.350,60 **ξύλου . . ἐκπελέκημά τι.**

ἐκπελεκῶ-άω διὰ πελέκεως ἐκτέμνω : Θεόφρ.ΦΙ 9,2,7 **τοῦτο ὅταν ἐκπελεκήσωσι,** Ἐπιγρ.

ἐκπελεύει Ἡσ. « ἐξωθεῖ ».

ἐκπέμπω κ. μσν. κ. νεώτ. ἐπὶ προσώπου, ἀπομακρύνω ἔκ τινος μέρους, ἐκδιώκω, μετὰ γεν. τόπου : Ἰλ.Ω 681 **νηῶν ἐκπέμψειε λαθὼν ἱεροὺς πυλαωρούς,** Ὀδ.Σ 336· || ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Ὀδ.Υ 361 **ἀλλά μιν αἶψα, δόμου ἐκπέμψασθε θύραζε εἰς ἀγορὴν ἔρχεσθαι·** **2)** καλῶ, προσκαλῶ ἔξω : Σοφ.Ἀντ.19 **καί σ' ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν τοῦδ' εἵνεκ' ἐξέπεμπον·** || ὁμ. σημ. μέσ. : αὐτ.ΟΤ 951 **τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμάτων;·** || παθ. ἐξέρχομαι, ἀναχωρῶ : Σοφ.ΟΚ 1664 **ἀνὴρ γὰρ οὐ στενακτὸς οὐδὲ σὺν νόσοις ἀλγεινὸς ἐξεπέμπετο·** **3)** κ. νεώτ. ἀποστέλλω, ἐξαποστέλλω, ἰδ. δι' ἐπίσημον ὑπηρεσίαν ἢ πρὸς ἐγκατάστασιν : Θουκ.141 **οὔτε πεζὰς στρατιὰς πολ-**

λάκις ἐκπέμπειν δύνανται, Πλάτ.Πολιτ.293D ἀποικίας . . ἐκπέμποντες, Ἀριστλ.Πολιτ.1271a, 24· κ. παθ. : Αἰν.Τακτ.10,6 τῶν ἐκπεμπομένων . . ἐπιστολῶν· 4) ἀποπέμπω : Ἡρ.1,160 ἐς Μυτιλήνην αὐτὸν ἐκπέμπουσι, Αἰσχ.Χο.98 καθάρμαθ᾽ ὥς τις ἐκπέμψας, Σοφ.ΟΤ 789, Πάπ. γυμνοὺς αὐτοὺς ἐξεπέμψατε· ‖ ὁμ. σημ. μέσ. : Σοφ.ΟΤ 309 γῆς φυγάδας ἐκπεμψαίμεθα· 5) ἐπὶ γυναικός, διαζεύγνυμι, π. πεζοῖς : Ἡρ.1,59 τὴν γυναῖκα ἐκπέμπειν, Λυσ.14,28· κ. παθ. : Δημ.1364 θυγάτηρ ἡ Νεαίρας ταυτησὶ ὅτ᾽ ἐξεπέμφθη ὑπὸ τοῦ Φράστορος κυοῦσα· 6) μετὰ διπλῆς αἰτ. ὁδηγῶ τινα μέσῳ τινός : ΠΔ Βασ.2,19,31 καὶ διέβη μετὰ τοῦ βασιλέως τὸν Ἰορδάνην ἐκπέμψαι αὐτὸν τὸν Ἰορδάνην· 7) κ. ἐπὶ πραγμ., στέλλω ἔξω, εἰς ξένην χώραν : Ἰλ.Ω 381 ἠέ πῃ ἐκπέμπεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς, Ἡρ. 1,136 τῷ δὲ τοὺς πλείστους ἀποδεικνύντι δῶρα ἐκπέμπει ὁ βασιλεύς, Μηναῖ.1,21 Συναξ.Μαξίμ. Ὁμολογητοῦ ἐπιστολὰς . . συνθείς, πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης ἐξέπεμψεν· 8) ἐξάγω εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἐνεργῶ ἐξαγωγήν : Ἀριστλ.Πολ.1257a, 32 εἰσάγεσθαι ὧν ἐνδεεῖς καὶ ἐκπέμπειν ὧν ἐπλεόναζον· ‖ ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Ἀριστλ.Πολ. 1327a, 27 τὰ πλεονάζοντα τῶν γιγνομένων ἐκπέμψασθαι· 9) κ. νεώτ. ἐκβάλλω, ἀναδίδω : Αἰσχ. Ἀγ.281 Ἥφαιστος Ἴδης λαμπρὸν ἐκπέμπων σέλας, Ἀριστλ.ΖΙ 589b,18, Ἀλκίφρ.3,28 τοῦ στόματος . . δυσοσμίαν ἐκπέμποντος, - αἱ ὑπόνομοι ἐκπέμπουσιν ἀναθυμιάσεις· 10) προφέρω, ἀπαγγέλλω, παθ. : Ἀπολ.Δύσκ.Ἀντων.35,1.

ἔκπεμψις-εως (ἡ) κ. μσν. ἡ ἀποστολὴ εἰς τὴν ξένην : Θαυκ.4,85 ἡ μὲν ἔκπεμψίς μου καὶ τῆς στρατιᾶς ὑπὸ Λακεδαιμονίων . . γεγένηται, Ἐπιγρ., ΚΠορφ.Βασ.Μακεδ.48,123 ἰδὼν τὴν δύναμιν ὡς ἑτοίμη πρὸς ἔκπεμψιν· 2) ἡ ἐξαγωγή, ἡ ἐξώθησις : Γαλ.Χρ.Μορ.6,2 ἐκ- πνεύματος· 3) ἐν θεολ. ἐννοίᾳ, ἐπὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐκπομπή : Γρηγ.Ναζ.Λόγ.23,422Α ἴδιον πατρὸς μὲν ἡ ἀγεννησία . . πνεύματος δὲ ἡ ἔκπεμψις.

ἐκπεπαίνω ὡριμάζω ἐντελῶς : Θεόφρ.ΦΙ 5,1,1, αὐτ.ΦΑΙτ.1,16,2, Γεωπ.9,10,8 τὰς δὲ πολὺν καρπὸν φερούσας, μὴ ἐκπεπαινούσας δέ· 2) ἰατρ. παθ. ἐκπεπαίνομαι χυλοποιοῦμαι : Ἱππ.Ἐπιδ.4,56.

ἐκπεπληγμένως ἐπίρρ. ἐν καταστάσει φόβου, πανικοῦ : Δημ.1447.

ἐκπέποται γ᾽ ἑν. παθ. παρακ. τοῦ ἐκπίνω : Ὀδ. Χ 56 ὅσσα τοι ἐκπέποται . . ἐν μεγάροισιν.

ἐκπεπταμένως ἐπίρρ. δαψιλῶς, μεγάλως : Ξεν. ΚΠ 8,7,7 εὐφραίνεσθαι ἐκπεπταμένως.

ἐκπέπτω μτγν. τύπος τοῦ ἐκπέττω βλ.λ.

ἐκπεράασκον ποι. παρατ. τοῦ ἐκπεράω βλ.λ.

ἐκπεραίνω κ. μσν. ἄγω εἰς πέρας, τελειώνω : Αἰσχ.ἀπ.78 ἀλλ᾽ ὁ μέν τις Λέσβιον κῦμ᾽ ἐν τριγώνοις ἐκπεραινέτω ῥυθμοῖς· ‖ ἐκπ- βίον τελευτῶ : Εὐρ.Ἡρ.428 ἐκπεραίνει τάλας βίοτον· 2) πραγματοποιῶ, ἐπαληθεύω : Μηναῖ.3,1 Ὠδ.3 τοὺς σοὺς λόγους ἐκπέρανον· ‖ παθ. ἐκπληροῦμαι, ἐπὶ χρησμῶν : Εὐρ.Ἴων 785 πῶς δ᾽ ὁ χρησμὸς ἐκπεραίνεται σαφέστερόν μοι φράζε, αὐτ.Κύκλ. 696· 3) ἐπὶ ἔργων, συντελοῦμαι : Ξεν.Ἀν.5,1,13 ἦν . . μὴ ἐκπεραίνηται ὥστε ἀρκεῖν πλοῖα.

ἐκπεραιῶ-όω μσν. διαβιβάζω εἰς τὸ πέραν, περνῶ : Τζέτζ.Χιλ.3,494 τὴν γέφυραν ἐτήρησεν ἐκπεραιοῦν τοὺς Πέρσας.

ἐκπέρᾱμα-ατος (τό) ἡ ἔξοδος : Αἰσχ.Χο.655 τρίτον τόδ᾽ ἐκπέραμα δωμάτων καλῶ | σχόλ. «τρίτον ἤδη ἐκπερᾶσαί τινα ἐκ τῶν δωμάτων καλῶ».

ἐκπερᾱτοῦμαι-όομαι μτγν. περατοῦμαι ἐντελῶς, φθάνω εἰς τὰ ὅριά μου : Ἱμέρ.Λόγ.1,13.

ἐκπεράτωσις-εως (ἡ) μσν. ἡ ἀποπεράτωσις.

ἐκπερδῑκίζω διαφεύγω ὡς πέρδιξ : Ἀριστφ. Ὀρν.768 παρ᾽ ἡμῖν οὐδὲν αἰσχρόν ἐστιν ἐκπερδικίσαι.

ἐκπέρθω, μέλλ. ἐκπέρσω, ἀόρ. β᾽ ἐξέπραθον κυριεύω, λεηλατῶ, καταστρέφω ἐντελῶς, ἀναφορ. πρὸς πόλεις : Ἰλ.Α 19 θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ᾽ ἔχοντες ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, Αἰσχ. Ἑπτ.427· ‖ καταργῶ : αὐτ.Πρ.356 τὴν Διὸς τυραννίδ᾽ ἐκπέρσων βίᾳ· ‖ κ. μτφ. : Πλάτ.Πρωτ. 340Α μὴ ἡμῖν . . τὸν Σιμωνίδην ἐκπέρσῃ· 2) λαμβάνω ὡς λείαν, ὡς λάφυρον : Ἰλ.Α 125 τὰ μὲν πολίων ἐξεπράθομεν.

ἐκπεριάγω ἄγω, ὁδηγῶ κύκλῳ : Πολύβ.3,83,3 τοὺς λογχοφόρους κατὰ τὴν πρωτοπορείαν ἐκπεριάγων· κ. παθ. : Πορφ.Ἱστ.Φιλ.ἀπ.4· ‖ ἐκπ- τοὺς ἀγκῶνας προσδένω εἰς τὴν ῥάχιν τοὺς ἀγκῶνας : Λύσις π.Ἰαμβλ.Βί.Π 17,78.

ἐκπεριαντλῶ-έω ἐξαντλῶ : Ἰω.Γαβρ. π. Θησ. Στεφ. ἐν λ. ὑγρὸν βίον τοῦτον ἐκπεριαντλῶ.

ἐκπερίειμι ἐξερχόμενος περιέρχομαι κύκλῳ : Ξεν.Κυν.6,10 φυλαττέτω δὲ ἐκπεριιών, Λουκ.Ῥητ. Διδ.5 ἐκπεριιέναι γὰρ ἔδει τὰ ὄρη, Ἰουλ.Λόγ. 7,225C ἐκ- τὴν κύκλῳ ὁδόν.

ἐκπεριέρχομαι ἐκπερίειμι βλ.λ. : Πολύβ.10,31,3 τῶν εὐζώνων ἐκπεριελθόντων ἐκ πολλοῦ, Ὀνήσανδρ.22,4, Πλούτ.Ἠθ.614C· 2) μετ᾽ αἰτ. ἐποπτεύω, περιλαμβάνω εἰς τὴν ἐπίβλεψίν μου : Φιλόδ. Σημ.19 ἐκ- τὰ φανερὰ πάντα, Πλούτ.Καῖσ.58 ἐκ- τὸν Πόντον· 3) περικυκλῶ, περικαλύπτω : Ἡρωδιαν.3,3,8· 4) ἀπατῶ, ἐξαπατῶ : Ἰώσ.ΑΙ 5,1,14.

ἐκπερίληξις-εως (ἡ) μτγν. ἡ διαδρομή, ἡ περιοδεία : Συνέσ.29D.

ἐκπεριίστημι μσν. ἀποφεύγω : Νικ.Χων.Ἀνδρόν. Κομν.2,210Β τὴν τούτων [τῶν ἐθίμων] διόρθωσιν ἑκόντες ἐκπεριίσταντο.

ἐκπεριλαμβάνω μτγν. καθόλου, διόλου περιλαμβάνω : Γρηγ.Νύσσ.2,198C πᾶσαν ἐκπεριλαμβάνων οἰομένῳ τὴν θάλασσαν.

ἐκπερινοστῶ-έω μτγν.ἐπιτατ. τοῦ περινοστῶ βλ.λ., περιέρχομαι: Ἰουστ.90Α Ἡρακλέα . . ἐκπερινοστήσαντα τὴν πᾶσαν γῆν ἔφασαν, Συνέσ.240C.

ἐκπεριοδεύω μτγν. καλῶς περιοδεύω, περιέρχομαι : Ἰώσ.ΠΙ 3,6,8· 2) μτφ. ἐποπτεύω πλήρως : Φιλόδ.Θαν.37, Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.7,188· 3) ἀπατῶ : Ἰώσ.ΑΙ 17,2,4, Πλούτ.Ἠθ.705D.

ἐκπεριπλέω μτγν., ἰων. ἐκπεριπλώω, μέλλ. ἐκπεριπλεύσομαι περιπλέω ἐξ ἀποστάσεως : Πολύβ. 1,23,9 οἱ μὲν ἐκ πλαγίων, οἱ δὲ κατὰ πρύμναν ἐκπεριπλέοντες ἀσφαλῶς ἤλπιζον ποιήσασθαι τὰς ἐμβολάς· ‖ ἁπλῶς περιπλέω : Ἀρρ.Ἀν.4,7,5 οὐδὲ εἰ τὴν Λιβύην τις πρὸς τῇ Ἀσίᾳ . . ἐκπεριπλεύσας κατάσχοι· ‖ ἀπολ. : αὐτ.6,28,6 τοῦτον μὲν δὴ καταπέμπει αὖθις ἐκπεριπλεύσοντα ἔστε ἐπὶ τὴν Σουσιανῶν τε γῆν, Πλούτ.Αἰμ.15.

ἐκπεριπλώω ἰων. ἐκπεριπλέω βλ.λ. : Ἀρρ.Ἰνδ.20,1.

ἐκπεριπόλησις-εως (ἡ) μτγν. ἡ περὶ τὸν κόσμον περιστροφή : Ἰω.Φιλοπ.Πλαν.Κόσμ.115,23 μία ἐστὶ σφαῖρα συνεχής, τῇ ἐκ τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτὸ ἐκπεριπολήσει τὸ ἡμερονύκτιον πληροῦσα.

ἐκπεριπορεύομαι μτγν. περιφέρομαι, περιέρχομαι, βαδίζω κύκλῳ : Αἰλ.Τακτ.34,4· 2) ἐπὶ ὁρίων, περιβάλλω λοξοδρομῶν : ΠΔ.Ἰησ.15,3 τὰ ὅρια . . ἐκπεριπορεύεται Σενά.

ἐκπερισπασμός (ὁ) μτγν. στρατιωτικὴ κίνησις τῶν ἱππέων, καθ᾽ ἣν οὗτοι ἐκ τῆς θέσεως τοῦ περισπασμοῦ βλ.λ. μετεσχηματίζοντο εἰς στάσιν ἀντιμετωπίσεως τοῦ ἐχθροῦ κατὰ μίαν μόνον διεύθυνσιν : Πολύβ.10,23,3 κατ᾽ οὐλαμὸν δ᾽ ἐπιστροφὴ καὶ περισπασμός, ἔτι δ᾽ ἐκπερισπασμός, Ἀσκλ.Τακτ.10,8.

ἐκπερισπῶ-άω μτγν. ἐκτελῶ ἐκπερισπασμὸν βλ.λ. : Ἀρρ.Τακτ.32,1· κ. παθ. : Ἀσκλ.Τακτ.10,11.

ἐκπερισσεύω μτγν. ἐπιτατ. τοῦ περισσεύω βλ.λ. : Κῶδ.Ἰουστ.10,27,2,4.

ἐκπερισσῶς ἐπίρρ. μτγν. μετ' ἐπιμονῆς, ἐπιμόνως : ΚΔ.Μᾶρκ.14,31 Λάχμ. ὁ **δὲ Πέτρος ἐκπερισσῶς ἔλεγε μᾶλλον** (δ.γρ. ἐκ περισσοῦ).
ἐκπεριστρέφω νεώτ. ναυτ. ἐκτελῶ περιστροφήν.
ἐκπεριστροφή (ἡ) νεώτ. ναυτ. βίαιος χειρισμός, δι' οὗ ἱστιοδρομοῦν πλοῖον, ἐκκλῖναν ἀπὸ τῆς γραμμῆς πλεύσεως, ἐπαναφέρεται εἰς τούτην.
ἐκπεριτρέχω μτγν. τρέχω πέριξ, ὁλόγυρα : 'Αρισταίν.1,27' || κ. μτφ. : Πρόκλ.Παρμ.781S.
ἐκπερονῶ-άω 'Επιγρ. κ. μσν. ὁρμαθίζω, ἀρμαθιάζω, μτφ.:'Επιγρ.'Ερυθρῶν **ἐκ- χρησμούς** **2)** μσν. διὰ τῆς περόνης ἐκβάλλω, κεντῶν ἐκβάλλω : Νικ. Χων.'Ανδρόν.Κομν.1,5,189Α **ὁ μὲν τινος ἐκπερονᾶν ὀφθαλμοὺς ἀπεφαίνετο.**
ἐκπέρυσι ἐπίρρ. μτγν. **πρὸ ἔτους καὶ πλέον** : Λουκ.Ψευδοσ.7 **τῷ δὲ λέγοντι ἔκτοτε, Καλὸν ἔφη, τὸ εἰπεῖν ἐκπέρυσι.**
ἐκπερῶ-άω, 'Επιγρ. ἀρκαδ. **ἐσπερῶ**, ἐπ. παρατ. **ἐκπεράασκε**, ἐπ. ἀόρ. **ἐξεπέρησεν** διέρχομαι, διασχίζω, περνῶ : 'Οδ.Η 35 **λαῖτμα μέγ' ἐκπερόωσιν**, αὐτ.1,323, Αἰσχ.Εὐμ.240 **χέρσον καὶ θάλασσαν ἐκπερῶν** || ἀναφορ. πρὸς χρόνον, διανύω : Εὐρ. ΙΑ 18 **ζηλῶ δ' ἀνδρῶν ὃς ἀκίνδυνον βίον ἐξεπέρασ' ἀγνὼς ἀκλεής**, Λεων. ἐν ΑΠ 6,226' **2)** ἀπολ. ἐπὶ βέλους ἢ δόρατος, διαπερῶ, διέρχομαι διὰ μέσου, διασχίζω : 'Ιλ.Ν 652 **ὀϊστὸς ἀντικρὺς κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἐξεπέρησεν**, αὐτ.Π 346' **3)** πρόειμι, προβαίνω : Ξεν.Κυν.6,18 **κυνοδρομεῖν ὡς τάχιστα καὶ μὴ ἀφιέναι, ἀλλ' ἐκπερᾶν φιλοπόνως**, Εὔβουλ.10,5 **τὸν δὲ μουσικώτατον κλεινὰς 'Αθήνας ἐκπερᾶν 'Αμφίονα'** **4)** μετὰ γεν. ἀπέρχομαι ἢ ἐξέρχομαι ἔκ τινος : Εὐρ.Κύκλ. 512 **καλὸν ὄμμασιν δεδορκὼς καλὸς ἐκπερᾷ μελάθρων'** **5)** καταπατῶ : 'Επιγρ. **ἐσπεράσαι πὰρ ἂν λέγῃ ἱεροθύτας'** **6)** φέρω ἔξω ἢ μακράν : ΠΔ 'Αρ.11,31 **καὶ πνεῦμα ἐξῆλθε παρὰ Κυρίου, καὶ ἐξεπέρασεν ὀρτυγομήτραν ἀπὸ τῆς θαλάσσης.**
ἐκπεσμὸς (ὁ) νεώτ. τὸ ἐκπίπτειν, ὁ ξεπεσμός, τὸ ξέπεσμα' **2)** εἰδ. ἡ ἔκπτωσις, ἡ ὑποτίμησις τῆς ἀγοραίας ἀξίας εἴδους τινός' **3)** μτφ. **ἡ παρακμή, ἡ ὑλικὴ ἢ ἠθικὴ κατάπτωσις.**
ἐκπέσσω, ἀττ. **ἐκπέττω**, μέλλ. **ἐκπέψω** ἐντελῶς μαγειρεύω' || δθ. ἐπὶ ζῴων,χωνεύω τελείως : 'Ιππ. 'Αρχ.'Ιητρ.22 **οὔτ' ἐκπέσσει, οὔτ' ἀφίησιν'** **2)** ἐπὶ φυτῶν, ὡριμάζω τι, καθιστῶ τι ὥριμον : Θεόφρ. ΦΙ 22 **μὴ ἐκπέττειν τὸν καρπόν'** **3)** κ. παθ. ἐπὶ τῆς τροφῆς, ἀφομοιοῦμαι : 'Αριστλ.Χρωμ.799a,11 **τῆς τροφῆς ἐκπεττομένης'** **4)** ἐπὶ φῶν, ἐκκολάπτω, παθ. : 'Αριστλ.ΖΙ 562b,18' **5)** ἐπὶ ἀποστήματος, ἐμπυοῦμαι, ὡριμάζω' Διοσκ.Εὐπορ.1,142.
ἐκπετάζω μτγν. ἐκπετάννυμι βλλ. : ΠΔ'Εσδρ.2,9,5 **ἐκπετάζω τὰς χεῖράς μου πρὸς κύριον τὸν θεόν.**
ἐκπέταλος-ον. μτγν. κ. μσν. ὁ ἀναπεπταμένος, ἐπίπεδος, πλατύς, συγκρ. **-ώτερος** : Μοσχ.π.'Αθην. 11,485Ε ἰάγγεῖον| **ἐοικὸς . . πτωματίσιν, ἐκπεταλώτερον δέ**,Σχόλ.'Αριστφ.'Αχ.1109 **λεκάνια..ἐκπέταλα.**
ἐκπεταλῶ-όω νεώτ. κ. **ἐκπεταλώνω**, δημ. **ξεπεταλώνω**, ἀόρ. κ. δημ. **(ἐ)ξεπετάλωσα**, παθ. **ἐκπεταλοῦμαι**, δημ. **ξεπεταλώνομαι** ἀφαιρῶ, ἀποσπῶ τὰ πέταλο ζῴου, ἀ. ξεκαλιγώνω.
ἐκπετάλωμα-ατος (τὸ) **τὸ νεώτ. ἡ ἐκπετάλωσις.**
ἐκπετάλωσις-εως (ἡ) ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐκπεταλῶ, ξεπετάλωμα, ξεκαλίγωμα.
ἐκπετάννυμι κ. μσν., νεώτ. κ. **-αννύω**, μέλλ. **ἐκπετάσω** ἁπλώνω, ἀνοίγω, ἐπὶ ἱστίου : Εὐρ.ΙΤ 1135 **ἱστία πρότονοι . . ἐκπετάσουσι πόδες ναός'** || ὁμ. σημ. ἐπὶ πτερύγων : Μελ.ἐν ΑΠ 5,178 **ἐκπέτασον ταχινὰς . . πτέρυγας'** || ἐπὶ δικτύου, ρίπτω, παθ. : 'Ηρ.1,62 **τὸ δὲ δίκτυον ἐκπεπέτασται'** || ἐπὶ στεφάνου, διασκορπίζω : Βίων 1,88 **στέφος ἐξεπέτασσε** (διεσκόρπισεν εἰς τοὺς ἀνέμους)' **2)** προβάλλω πρὸς τὰ ἔξω, παθ. : 'Αριστφ.'Ιππ. 1348 **τὰ δ' ὦτα γάρ σου . . ἐξεπετάννυτο ὥσπερ σκιάδειον'** || ἀνατείνω, ὑψῶ : ΠΔ'Ησ.65,2 **ἐξεπέτασα τὰς χεῖράς μου . . πρὸς λαὸν ἀπειθοῦντα**, Μηναῖ.3,19 'Ωδ.8 **χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ'** **3)** μτφ. παθ. ὅλως παραδίδομαι εἴς τι : Εὐρ. Κύκλ.497 **ἐπὶ κῶμον ἐκπετασθείς'** || μτχ. παθ. παρακ. **ἐκπεπταμένος** ἐντελῶς ἀνοικτός : 'Ιππ.'Αρχ. 'Ιητρ.22 **κοῖλα καὶ ἐκπεπταμένα**, Αἰλ.ΖΙ 2,12 **ἐκπεπταμένοις τοῖς βλεφάροις'** || ὁμ. ἐπὶ ἀνοικτῶν πληγῶν : 'Ιππ.Κατ'Ιητρ.11.
ἐκπετανύω νεώτ. τ. τοῦ ἐκπετάννυμι βλλ.,ἀνοίγω, ἁπλώνω : **ἐκπ- τὰς πτέρυγας - τὰ ἱστία.**
ἐκπέτασις-εως (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἡ ἐξάπλωσις, τὸ ἅπλωμα : Πλούτ.'Ηθ.564Β **διεσήμαινον** (αἱ ψυχαί), **ὡς ἔοικε, συστολῇ μὲν εἰς ἑαυτὰς τὸ δυσχεραῖνον, ἐκπετάσει δὲ . . τὸ χαῖρον**, Εὐστ. 'Οδ.1965,19 **- ἐκπέτασις ἱστίου** (ἀ. ἀναπέτασις).
ἐκπέτασμα-ατος (τό) μτγν. κ. νεώτ. πᾶν τὸ ἁπλούμενον ἢ ἐκπτυσσόμενον' || ἐν **τῷ** πληθ. **τίτλος** ἔργου τοῦ Δημοκρίτου : Διογ.Λ 9,47' **2)** νεώτ. τὸ παραπέτασμα : **κυανάλευκα ἐκπετάσματα εἶχον ἀναρτηθῆ'** **3)** πλανίσφαιρον : Πτολ. Γεωγρ.7,7 **ὑπογραφὴ τοῦ ἐκπετάσματος.**
ἐκπετασμός (ὁ) μσν.ἡ ἐκπέτασις βλ.λ.:Νικ.Χων.157,7.
ἐκπετήσιμος-ον ἐπὶ νεοσσοῦ ἄρτι πτεροφυήσαντος, ὁ ἱκανὸς νὰ πετάξῃ ἐκ τῆς φωλεᾶς : 'Αριστφ.'Ορν.1355 **ἐπὴν ὁ πατὴρ ὁ πελαργὸς ἐκπετησίμους πάντας ποιήσῃ τοὺς πελαργιδεῖς**, Αἰλ.ΖΙ 2,43, Προκ.Βανδ.1,4' **2)** μτφ. ἐπὶ κόρης, ὥριμος πρὸς γάμον : 'Αριστφ.ἀπ.582 **πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐκπετήσιμοι.**
ἐκπέτομαι (**ἐκπέταμαι** 'Αριστλ.ΖΙ 554b,11, μέλλ. **ἐκπτήσομαι**, ἀόρ. **ἐξεπτόμην**, μτχ. **ἐκπτόμενος**, κ. **ἐξεπτάμην**, μτχ. **ἐκπτάμενος** κ. ἐνεργ. τ. **ἐξέπτην** (ἀντὶ ἀορ. **ἐξεπετάσθην**), μτχ. **ἐκπτασθείς**, πετῶ καὶ φεύγω, ξεπετῶ : 'Ησ.'Εργ.98, 'Αριστφ. Σφ.208 **στρουθὸς ἀνὴρ γίγνεται' ἐκπτήσεται**, αὐτ. 'Ορν.788' || ὁμ. ἐπὶ ψυχῆς, πνεύματος : Πλάτ. Τίμ.81D **ἡ δὲ λυθεῖσα** (ψυχή) . . **μεθ' ἡδονῆς ἐξέπτατο**, 'Επιγρ. **τεσσερακονταέτη πνεύματος ἐκπτομένου'** **2)** δθ. μτφ. φεύγω, ἐξαφανίζομαι, χάνομαι : Εὐρ.'Ηλ.944 **ὁ δ' ὄλβος . . ἐξέπτατ' οἴκων'** **3)** ἐκπέτομαι περί τι ἢ τινα ἵπταμαι πέριξ, περιίπταμαι : Λουκ.Ρητ.Διδ.6 **οἱ ἔπαινοι περὶ πᾶσαν αὐτὴν . . ἐκπετόμενοι.**
ἐκπετρίδδειν δ. ἀνάγν. **ἐκπετρίδδην**'Ησ. **« παχύνειν ἱμάτιον, Λάκωνες »'** **2)** λύειν ἐκ τῆς πέτρας : 'Επιγρ. **τὰς δοκοθήκας ἐγπετρῆσαι.**
ἐκπέτωντι μτγν. γ' πληθ. ὑποτ. ἀορ. ἀντὶ **ἐκπέσωσι** τοῦ ἐκπίπτω βλ.λ., ἐπὶ δένδρων, καταπίπτω : 'Ηρακλεωτ.Πίν. **αἱ δὲ τινὰ . . ἀνέμῳ ἐκπέτωντι.**
ἐκπεύθομαι κ. μσν. ἔτ. τ. τοῦ πυνθάνομαι, ἀναζητῶ, ἐρωτῶ νὰ μάθω : Αἰσχ.Πέρσ.954 **οἰοιοῖ βόα καὶ πάντ' ἐκπεύθου**, Εὐστ.Πον.285,35 **ἐκπευθόμενοι ὅσην ἰσχὺν περιβέβληται φεύξονται.**
ἐκπεφοίναντι ἀντὶ ἐκπεφήνασιν τοῦ ἐκφαίνω βλ.λ. : Σώφρ.ἀπ.75.
ἐκπεφυυῖαι μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ἐκφύω βλ.λ.
ἔκπεψις-εως (ἡ) ἡ τελεία ὡρίμασις : 'Αριστλ. Χρωμ.5,23 **τὰ τῆς μήκωνος φύλλα τὰ μὲν ἄνω ἔχει φοινικιοῦντα, παρὰ τὸ γίγνεσθαι τελείαν αὐτῶν τὴν ἔκπεψιν'** **2)** 'Επιγρ. ἕψησις.
ἐκπήγνυμι κ. ἐκπηγνύω, μέλλ. **ἐκπήξω** πηγνύω τι ἐντελῶς, καθιστῶ αὐτὸ στερεὸν ἢ ἀναίσθητον, μαργώνω, κοκκαλιάζω : Πλούτ.'Ηθ.978C **τῆς δὲ νάρκης ἴστε δήπου τὴν δύναμιν . .**, τοὺς θιγόντας αὐτῆν **ἐκπηγνύουσαν**, αὐτ.636D' κ. παθ. : Στράβ.7,5,11 **ἁλῶν . . ἐκπηγνυμένων'** || εἰδ. ἐπὶ ὕδατος ἐν τόπῳ, παγώνω : Θεόφρ.ΦΙ 5,14,2 **οἱ πρώτως οὐκ ἐκπηγνύντες τόποι**, παχέος ὄντος **τοῦ ἀέρος νῦν ἐκπηγνύουσι'** κ. παθ. : Θεόφρ. ΦΙ 5,14,3 **πρότερον μᾶλλον ἐξεπήγνυτο**

ἐκπήδημα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. τὸ πρὸς τὰ ἔξω πήδημα : Αἰσχ.᾽Αγ.1376 ὕψος κρεῖσσον ἐκπηδήματος (λίαν ὑψηλὸν εἰς ἐκπήδησιν).

ἐκπήδησις-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἐκπηδᾶν, τὸ πήδημα πρὸς τὰ ἔξω : Πλάτ.Νόμ.815Α ἐκπηδήσεσιν ἐν ὕψει· **2)** ἐπὶ ὕδατος, ἀναπήδησις, ἀνάβλυσις.

ἐκπηδητικός-ή-όν ἐπὶ τοῦ σφυγμοῦ, ὁ ἀναπηδῶν, ἀναπηδητικός : Γαλ.8,487.

ἐκπηδῶ-άω κ. νεώτ., μέλλ. ἐκπηδήσομαι κ. ἐκπηδήσω πηδῶ ἔξω εἴς τι, πρός τι, ἐπί τι : ῾Ηρ.8,118 τοὺς δὲ προσκυνέοντας ἐκπηδᾶν ἐς τὴν θάλασσαν, Λυσ.3,12 ἐκπηδῶσιν ἐφ᾽ ἡμᾶς ἤδη μεθύοντες· **2)** κάμνω ἔξοδον, ἐξορμῶ : Ξεν.᾽Αν.7,4,16 εὐθὺς ἐκπηδῶσιν ἐσπασμένοι τὰ ξίφη, ᾽Απn.᾽Ισπ.20, Πάπ. ἐκπ- ἐκ τῆς ἐνέδρας· **3)** ἐκφεύγω, φεύγω κρυφά : Μέν.Περινθ.άπ.3 ἐκπ- ἐκ τῆς πόλεως, Πολύβ.1,43,1 ἐξεπήδησαν νυκτὸς ἐκ τῆς πόλεως· **4)** μτφ. μεταπηδῶ, μεθίσταμαι : Πλάτ.Πολ.495D ἄσμενοι καὶ οὗτοι ἐκ τῶν τεχνῶν ἐκπηδῶσιν εἰς τὴν φιλοσοφίαν· **5)** ἀναπηδῶ, ἀνατινάσσομαι : Σοφ. Τρ.175 ἐνδεῶς εὕδουσαν ἐκπηδᾶν ἐμὲ φόβῳ, Φιλόστρ.᾽Απολλ.2,36 ἐκπ- τοῦ ὕπνου· ‖ πάλλομαι : ᾽Ἀρισταίν.2,5 δεινῶς ἐκπηδᾶν (τὴν καρδίαν) καὶ φλέγεσθαί μοι δοκεῖ· **6)** ἐξέρχομαι βιαίως τῆς θέσεώς μου, ἐκτοπίζομαι : ῾Ιππ.῎Αρθρ.46 ἐκπ- σπόνδυλος· **7)** νεώτ. ἐμφανίζομαι, ἀνακύπτω.

ἐκπηδῶ-έω δ. γρ. π. ῾Ηρ.8,118 τοῦ ἐκπηδῶ-άω.

ἐκπηκτικός-ή-όν ὁ ἐκπηγνύων, ὁ προκαλῶν πῆξιν, ποὺ παγώνει : Θεόφρ.Φ Αἰτ.5,14,4 εἴ που μὴ ὑδατώδης ὁ ἀήρ, .. μᾶλλον ἐκπηκτικός.

ἐκπηνίζομαι, μέλλ. ἐκπηνιοῦμαι ἐξάγω μακρὰν κλωστήν : ᾽Αριστλ.Πρβλ.947b,2 οἱ ἀράχναι φερόμενοι ὑπὸ τοῦ πνεύματος πολὺ ἐκπ-· **2)** μτφ. ἀναγκάζω τινὰ νὰ ἐμέσῃ ὅσα ἔφαγε : ᾽Αριστφ. Θαβρ.578 ὃς αὐτοῦ τήμερον ἐκπηνιεῖται ταῦτα.

ἔκπηξις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ πῆξις, τὸ πήξιμο : Θεόφρ.ΦΙ 5,14,1 αἱ δ᾽ ἐκπήξεις πότερον διὰ τὴν παχύτητα τοῦ ἀέρος ἢ διὰ τὴν λεπτότητα γίνονται· **2)** εἰδ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἕνεκα ψύχους σχηματισμὸς πάγου ἐντὸς τῶν κυττάρων τῶν φυτῶν : Θεόφρ.ΦΙ 1,14,11 ἔνια πάθη, .. οἷον λέγω τὴν ἔκπ-.

ἐκπηρῶ-όω ἐντελῶς ἀκρωτηριάζω : ῾Ιππ.Γον.235,11 καὶ ἐκπεπηρωμένων .. ὑγιέα τίκτονται τὰ παιδία.

ἔκπηχυς-υ μτγν. ἐξάπηχυς : Φρύν.412.

ἐκπιάζω μτγν. τ. τοῦ ἐκπιέζω : ΠΔ Κριτ.6,38 ὤρθρισε τῇ ἐπαύριον, καὶ ἐξεπίασε τὸν πόκον, Στράβ.16,2,43 δυσώδη ὑγρά, ἃ.. ἐκπιάσαντας πήττειν τὴν ἄσφαλτον, Πάπ.

ἐκπίασμα-ατος (τὸ) ῾Ησ. τὸ ἐκπίεσμα.

ἐκπιασμός (ὁ) ῾Ησ. ὁ ἐκπιεσμὸς βλ.λ.

ἐκπιδύομαι ἀποθ. ἐκρέω, ἐκβλύζω, ἐκπηγάζω : Αἰσχ.Πέρσ.815 κοὐδέπω κακῶν κρηπὶς ὕπεστιν, ἀλλ᾽ ἔτ᾽ ἐκπιδύεται (διόρθ. ἀντὶ ἐκπαιδεύεται).

ἐκπιέζω κ. νεώτ. ἅ. ἐκπιάζω, ἐκπιεζέω (ΠΔ ᾽Ιεζ. 22,29), πιέζω τι ὥστε νὰ ἐξέλθῃ ἐξ αὐτοῦ ὑγρόν, ἐξάγω διὰ πιέσεως ὀπόν, ξεζουμίζω : ῾Ιππ.Γυν.1, 616,20 ῥοιῆς γλυκείης τὸν χυλὸν ἐκπιέσας, Γαλ. 13,362 σπόγγον.. βρέξας εἰς ὕδωρ καὶ ἐκπιέσας,- εἰς τὸν ληνὸν ἐκπιέζουν τὰς σταφυλάς· ‖ παθ. διὰ πιέσεως ἐξέρχομαι : ᾽Αριστλ.Κόσμ.397a, 23, Πλούτ.᾽Ηθ.950Α ἀναφαίνεται μέλαν (τὸ ἔριον) καὶ διαμένει, μέχρις ἄν.. στρέβλαις καὶ βάρεσιν ἐκπιεσθῇ, Διοσκ.1,52, Γαλ.13,360 σπόγγων.. ἐκπεπιεσμένων· **2)** ἐξάγω τινὰ διὰ τῆς βίας : Πολύβ. 18,32,3· **3)** καταπιέζω : ΠΔ Βασ.1,12,3 τίνα κατεδυνάστευσα ὑμῶν, ἢ τίνα ἐξεπίεσα, αὐτ.᾽Ιεζ. 22,29· κ. παθ. : Πολύβ.3,74,2 τέλος δ᾽ ἀμφότερα τὰ κέρατα τῶν περὶ τὸν Τιβέριον ἐκπιεζόμενα (δ. γρ. πιεζόμενα)· **4)** παθ. ἐπὶ ἕλκους, προβάλλω ἔξω τοῦ δέρματος : ῾Ιππ.῎Αρθρ.25 ἕλκος ἐκπεπιεσμένον.

ἐκπίεσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ πιέζειν πρὸς τὰ ἔξω ἤτοι πρὸς ἀπόσχισιν ἢ ἐξαγωγήν· **2)** τὸ ἐκθλίβειν, στίψιμο, ξεζούμισμα : ᾽Αριστλ.ΖΜ 4,10,25.

ἐκπίεσμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. τὸ διὰ τῆς ἐκπιέσεως ἐκρέον ὑγρόν : Διοσκ.5,12, ᾽Αρχιγ.π.Γαλ.12,551· **2)** ἐσφ. τύπος ἀντὶ ἐμπίεσμα : Γαλ.19,432, αὐτ.14,782.

ἐκπιεσμός (ὁ) ἡ ἐκπίεσις : ῾Ιππ.Φύσ.Παιδ.21, ᾽Αριστλ.Κόσμ.394a,28 ὄμβρος γίνεται κατ᾽ ἐκπιεσμὸν νέφους, ᾽Επίκ.᾽Επιστ.2,450 (γρ. κώδ. ἐκπιασμόν)· **2)** ἐξόφθαλμος : ᾽Αέτ.7,2.

ἐκπιεστήριον (τό) (ἐνν. ὄργανον) κ. νεώτ. τὸ ὄργανον δι᾽ οὗ τελεῖται ἡ ἐκπίεσις, τὸ πιεστήριον: Δημιοπρατ.π.Πολυδ.10,135.

ἐκπιεστός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ δι᾽ ἐκπιέσεως βλ.λ.) προελθών : ᾽Αριστλ.Πρβλ.915a,9 τὰ ἐκπιεστὰ τὰ ξύλα (σχισθέντα διὰ σφηνὸς καὶ σφύρας).

ἐκπικράζομαι παθ. καθίσταμαι πικρὸς λίαν, ἐκπικραίνομαι, πικραίνομαι καθ᾽ ὑπερβολήν : ῾Ιππ.Γυν. 1,26 εἰ δὲ.. τὸ στόμα ἐκπικράζοιτο.

ἐκπικραίνομαι παθ. ἐκπικράζομαι βλ.λ. : Νικ. Δαμ.34D· **2)** μτφ. στενοχωροῦμαι λίαν (πρός τι ἢ τινα); Διον.᾽Αλ.᾽Εκλογ.17,8 ἐκπικρανθέντων δὲ τινων πρὸς τὴν ἀπειλήν, ᾽Ιώσ.ΑΙ 7,5,1· ‖ ὁμ. ἐκ-ἐπί τινι : ᾽Αθήν.Β,351Β ἐκπικρανθεὶς ἐπὶ τῷ μηδὲν αὐτὸν ποιεῖν τῶν δεόντων· **3)** ἔχω πικρὰν γεῦσιν εἰς τὸ στόμα : ῾Ιππ.Γυν.2,133.

ἔκπικρος-ον λίαν πικρός, κατάπικρος : ᾽Αριστλ. Πρ.880a,24 χολή τε προσίσταται.. καὶ ἔκπικρον ὑποχωρεῖ καὶ φλέγμα ἁλμυρὸν γίνεται.

ἐκπικροῦμαι-όομαι καθίσταμαι λίαν πικρός : ᾽Αριστλ.Πρ.880a,29 τὸ περίττωμα ἐκπικροῦται καὶ ἁλμυρὸν γίνεται, Θεόφρ.ΦΑἰτ.4,2,1 τὰ κάρυα ἐκπικροῦται, αὐτ.6,7,5 ὁ οἶνος παλαιούμενος ἐκπεπίκρωται· **2)** ἔχω πικρὰν γεῦσιν εἰς τὸ στόμα : ῾Ιππ.᾽Αφ.4,17.

ἐκπίκρωσις-εως (ἡ) ἡ αἴσθησις μεγάλης πικρότητος : Γαλ.13,376 τοῦ στόματος ἐκπίκρωσις.

ἐκπίμπλημι, μέλλ. ἐκπλήσω γεμίζω τι ἐντελῶς : Εὐρ.Κύκλ.388 κρατῆρα δ᾽ ἐξέπλησεν ὡς δεκάμφορον· **2)** κορέννυμι, χορταίνω : αὐτ.᾽Ανδρ.1087 τρεῖς μὲν φαεννὰς ἡλίου διεξόδους θέᾳ διδόντες ὄμματ᾽ ἐξεπίμπλαμεν, Θουκ.3,82· κ. παθ. : Σοφ.Φίλ.759 ἥκει γὰρ αὕτη (ἡ νόσος) διὰ χρόνου πλάνοις ἴσως ὡς ἐξεπλήσθη (σχόλ. « ὅτ᾽ ἐκορέσθη πλανωμένη »)· **3)** ἐκπληρῶ : ῾Ηρ.3,142 Πολυκράτης μὲν νῦν ἐξέπλησε μοῖραν τὴν ἑωυτοῦ, αὐτ.1,43 ὁ μὲν δὴ βληθεὶς τῇ αἰχμῇ ἐξέπλησε τοῦ ὀνείρου τὴν φήμην, αὐτ.4,177· ‖ ἀποτίνω : αὐτ.1,91 Κροῖσος δὲ πέμπτου γονέος ἁμαρτάδα ἐξέπλησε (ἀπέτισε τὴν ποινὴν τῆς ἁμαρτίας τοῦ Γύγου)· **4)** συμπληρῶ, τελειώνω : Αἰσχ. Πέρσ.430, Εὐρ.Φοίν.1426· ‖ συμπληρῶ ποσότητά τινα : Ξεν.ΚΠ4,5,39 τὸ ἐλλεῖπον ἐξεπλήσατε (δ. γρ. ἐκπληρώσατε), αὐτ.6,1,26.

ἐκπίμπρημι κ. μον. πυρπολῶ, καίω τι ὁλοσχερῶς : Πρόδ.2 τὰς φορταγωγοὺς ἐξεπίμπρων ὁλκάδας· κ. παθ. : ᾽Αριστλ.Μετ.346b,12.

ἐκπίνω, μέλλ. ἐκπίομαι κ. ἐκπιοῦμαι, ἀόρ. β´ ποι. ἔκπιον, παθ. ἀόρ. ἐξεπόθην, παθ. παρακ. ἐκπέποται πίνω ἐξ ὁλοκλήρου : ᾽Οδ.Ι 353 ὣς ἐφάμην, ὁ δὲ δέκτο καὶ ἔκπιεν· κ. παθ. : αὐτ.Χ 56 ὅσσα τοι ἐκπέποται καὶ ἐδήδοται ἐν μεγάροισιν, ῾Ηρ. 4,199 ὁ ἐν τῇ κατυπερτάτῃ τῆς γῆς (καρπὸς).. ἐκπέπαται καὶ καταβέβρωται· **2)** ῥοφῶ, ἀπορροφῶ : Σοφ.᾽Ηλ.785 βλάβη.. τοὐμὸν ἐκπίνουσ᾽ ἀεὶ ψυχῆς ἄκρατον αἷμα· κ. παθ.: Αἰσχ.Χο.66 αἵματ᾽ ἐκποθένθ᾽ ὑπὸ χθονός· ‖ ὁμ. ἐπὶ κόρεων, κροτώνων κττ. : ᾽Αριστφ.Νεφ.712 δάκνουσί μ᾽ ἐξέρποντες οἱ Κορίνθιοι (λογοπαικτικῶς πρὸς τοὺς κόρεις).. καὶ τὴν ψυχὴν ἐκπίνουσιν, ᾽Αριστλ. ῾Ρητ.1393b,31· **3)** κενῶ, ἀδειάζω δοχεῖον πίνων τὸ ἐν αὐτῷ ποτόν : Σοφ.άπ.483 πλῆρες ἐ- κέρας, Φερεκρ.143,9 μὴ ᾽κπιεῖν ἀλλ᾽ ἢ μίαν (ἐνν. κύλικα),

Ἀντιφάν.3 ὅλην μύσας ἔκπινε· || ἐκπίνω τινὰ τοῦ πίνω ὅλον τὸ αἷμα : Σοφ.Ἀντ.532 ὡς ἔχιδν' ὑφειμένη λήθουσά μ' ἐξέπινες· 4) μτφ. ἐξαντλῶ, ἀφανίζω, καταδαπανῶ· πρβλ.δημ. τρώγω τὴν περιουσία, τὰ λεφτά : Εὐρ.Ἱππ.626 ὄλβον δωμάτων ἐκπίνομεν (δ. γρ. ἐκτίνομεν), Πλάτ.Κωμ.9 ἐκπ- τὰ χρήματα, Ἀλκιφρ.ἀπ.6,2 ἐκπ- ἀγρόν· 5) πίνω εἰς ὑγείαν τινός, προπίνω· Ἡσ. «ἐκπίνειν, προπίνειν» : Ἀνακρ.π.Ἀθην.11,498C ἐγὼ δ' ἔχων σκύπφον Ἐρξίωνι τῷ λευκολόφῳ μεστὸν ἐξέπινον.

ἐκπιπίζω γλωσσ. ἀ. ἐκπινίζω, ἀπορροφῶ (πιθ. ἐσφ. ἀνάγν. ἀντὶ ἐκπιτύζω).

ἐκπιπράσκω, παθ. παρακ. ἐκπέπραται πωλῶ ἔκ τινος, ἐκποιῶ : Δημ.121 νῦν δ' ἅπανθ' ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἐκπέπραται ταῦτα.

ἐκπίπτω κ. μσν. κ. νεώτ., μέλλ. ἐκπεσοῦμαι, ἀόρ. ἐξέπεσον, ἐπ. ἔκπεσον, παρακ. ἐκπέπτωκα, μετὰ γεν. πίπτω ἔξω ἀπό τινος : Ἰλ.Ε 585 ὃ γ' ἀσθμαίνων εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου, Εὐρ.Φοίν.1193 ἔθνῃσκον, ἐξέπιπτον ἀντύγων ἄπο· || μετὰ δοτ. προσ. : Ἰλ.Ο 465 τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός, αὐτ.Β 266· || ἀπολ. πίπτω ἔξω : Ἰλ.Ψ 467 ἔνθα μιν ἐκπεσέειν ὀίω σύν θ' ἅρματα ἆξαι· || ἐπὶ δένδρων, καταπίπτω, πέφτω κάτω, ἐκριζούμενος : Θεόφρ.ΦΙ 3,6,4 συμβαίνει δὲ . . ἐλάτῃ καὶ πεύκῃ προρρίζοις ὑπὸ τῶν πνευμάτων ἐκπίπτειν, αὐτ. ΦΑἰτ.5,4,7 σὸν ὑπὸ χειμῶνος πάλιν ἀνέστη αὐτόματον· || ἐπὶ τῶν ἀστέρων : Ἐπίκ.Ἐπιστ.2,54U οἱ λεγόμενοι ἀστέρες ἐκπίπτειν (τὰ μετέωρα)· 2) ἐν ποικίλαις χρ. συνήθ. ὡς παθ. τοῦ ἐκβάλλω βλ.λ., ἐκβάλλομαι, ῥίπτομαι εἰς τὴν ξηράν, ἐπὶ ναυτιλλομένων : Ὀδ.Η 283 ἐκ δ' ἔπεσον θυμηγερέων, Ἡρ.3,138 οἱ Πέρσαι ἐκπίπτουσι τῇσι νηυσὶ ἐς Ἰηπυγίην, Εὐρ.Ἑλ.1211 Λιβύης ἀλιμένοις ἐκπεσόντα πρὸς πέτραις, Πλάτ.Νόμ.866D ἂν μὲν κατὰ θάλατταν ἐκπίπτῃ πρὸς τὴν χώραν || ἐπὶ πλοίων, ναυαγῶ, πέφτω ἔξω : Ξεν.Ἀν.7,5,13 καὶ Θρᾷκες οἱ κατὰ ταῦτα οἰκοῦντες στήλας ὁρισάμενοι τὰ καθ' αὑτοὺς ἐκπίπτοντα ἕκαστοι λῄζονται· || ἐπὶ ἰχθύων, ἐκβάλλομαι εἰς τὴν ξηράν : Ἀριστλ.ΖΙ 601a, 32 ὑπὸ τοῦ ψύχους καταπήγνυνται καὶ ἐκπίπτουσιν· 3) κ. νεώτ. πίπτω ἐξ εὐτυχοῦς τινος καταστάσεως, ὑψηλῆς θέσεως κττ., ξεπέφτω : Ἡρ.3,14 ἐκ πολλῶν τε καὶ εὐδαιμόνων ἐκπεσὼν ἐς πτωχηΐην ἀπῖκται, Λυσ. ἀπ.1,1 ἐκ τῶν ὄντων ἐκπεσόντα· || ὅθ. μετὰ γεν. ἀπόλλυμι, χάνω τὸ διὰ τῆς γεν. δηλούμενον ἀγαθόν : Αἰσχ.Πρ.756 πρὶν ἂν Ζεὺς ἐκπέσῃ τυραννίδος, Φιλόδ.Ὀργ.51W ἐκπ- τῶν ὑπαρχόντων, Μηναΐ.1,4 Ὠδ.3 πάσης ἐκπίπτει σωτηρίας, - ἐκπίπτω τοῦ βαθμοῦ - τοῦ ἀξιώματος - τῆς τιμῆς - τῶν δικαιωμάτων, - ἐκπίπτω τοῦ θρόνου (ἐπὶ βασιλέων ἢ ἱεραρχῶν)· || ἐκπίπτω τῆς διανοίας χάνω τὴν ἔννοιαν, τὸ νόημά τινος, δὲν ἐννοῶ : Ὀλυμπ.Μετ.7,26· || ἐκπίπτω σκοποῦ ἀστοχῶ : Φιλόστρ.Ἀπολλ.8,7· || ἐκπίπτω ἐμαυτοῦ χάνω τὴν ψυχραιμίαν μου : αὐτ.Ἀπολλ.3,36, Λιβάν.Λόγ. 2,41 οἱ ἐκπεσόντες ἑαυτῶν, ἀντίθ. οἱ ἐμμείναντες τῷ τρόπῳ· || νεώτ. ἐκπίπτω ἐν τῇ συνειδήσει τινός χάνω τὴν ὑπόληψιν, ἐκτίμησίν τινος ὑπό τινα ἔποψιν ἢ ἰδιότητα : ὡς ἰατρὸς ἐξέπεσεν ἐν τῇ συνειδήσει ὅλων τῶν συμπατριωτῶν μας· 4) νεώτ. ἀπολ. ἀποβάλλω, χάνω, μέρος τῆς ἀγοραίας μου τιμῆς, ὑποτιμῶμαι : τὸ συνάλλαγμα ὁσημέραι ἐκπίπτει· || παρακμάζω, ἀπανθῶ : ἡ βιομηχανία μας θὰ ἐξέπιπτεν ἄνευ τῶν προστατευτικῶν δασμῶν· 5) ὅθ. νεώτ. μτβ. ὑποβιβάζω τὰς τιμὰς ἐμπορεύματός τινος : δὲν ἐδέχθη νὰ μοῦ ἐκπέσῃ τίποτε· κ. παθ. : ἐπὶ τοῦ συνόλου τῆς ἀξίας ἐκπίπτεται δέκα τοῖς ἑκατόν· 6) ἐκδιώκομαι : Ἡρ.5,72 πάλιν ἐξέπιπτε μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων, Ἀριστφ.Πλ.244 πόρνοισι καὶ κύβοισι παραβεβλημένος γυμνὸς θύραζ' ἐξέπεσον ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ· || ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐξοριζομένων : Ἡρ.1,150 Κολοφωνίους . . ἐκπεσόντας ἐκ τῆς πατρίδος ὑπεδέξαντο, Σοφ.ΟΚ 766 ἦν μοι τέρψις ἐκπεσεῖν χθονός, Θουκ.1,2 οἱ πολέμῳ ἢ στάσει ἐκπίπτοντες· || κ. μετὰ ποιητ. αἰτίου (ὑπό τινος, πρός τινος) : Ἡρ.8,141 χρεών ἐστι ἅμα τοῖσι ἄλλοισι Δωριεῦσι ἐκπίπτειν ἐκ Πελοποννήσου ὑπὸ Μήδων τε καὶ Ἀθηναίων, Αἰσχ.Πρ.948 πρὸς ὧν ἐκεῖνος ἐκπίπτει κράτους, Θουκ.4,66, Ἐπιγρ.· || ἡ ἐν Θουκ.7,50 πρόθ. ἐς φαίνεται ἐσφαλμένη· 7) ἐπὶ μελῶν τοῦ σώματος, ἐξαρθροῦμαι : Ἱππ.Ἄρθρ.8 φύσιες φυσίων μέγα διαφέρουσιν εἰς τὸ ῥηιδίως ἐμπίπτειν τὰ ἐκπίπτοντα· || ἐπὶ τῆς σαρκός, νεκρούμενος πίπτω : Ἱππ.Ἀγμ.27· || ἐπὶ τῆς πτερορροίας καὶ τῆς ἀποβολῆς, ἐκβολῆς τῶν ὀδόντων (πίπτω ἀποσπώμενος) : Ἀριστλ.ΖΓ 745b, 6 οἱ δ' ὀδόντες . . πάλιν δύνανται φύεσθαι ἐκπεσόντες, αὐτ.ΖΙ 519a, 26 τὰ δὲ πτερὰ οὔτε ἄνωθεν, οὔτε κάτωθεν (αὐξάνονται), ἀλλὰ ἐκπίπτει· 8) ἐξέρχομαι, ἐξορμῶ : Ἡρ.9,74 ἵνα δή μιν οἱ πολέμιοι ἐκπίπτοντες ἐκ τῆς τάξιος μετακινῆσαι μὴ δυναίατο· || μετ' ἐμπροθ.διορ. (ἔκ τινος) : Ξεν.Ἑλλ.4,4,11 στραφέντες δρόμῳ πάλιν ἐκ τοῦ σταυρώματος ἐξέπιπτον· || ἀπολ. : Ξεν.Ἀν.5,2,17 ἐρωτώμενοι οἱ ἐκπίπτοντες ἔλεγον· || ἐπὶ τῶν ἀκτίνων, ἐκπέμπομαι : Ἀλέξ.Ἀφρ.Ψυχ.126,31· 9) ἐπὶ ψήφων, ἐκβάλλομαι : ΞενΣυμπ.5,10 ἐξέπεσον αἱ ψῆφοι καὶ ἐγένοντο αἱ πᾶσαι σὺν Κριτοβούλῳ· || ἀποβαίνω, καταλήγω : Βέττ.Βάλ.70,27· || ἐπὶ τῶν κύβων, ῥίπτομαι : Σοφ.ἀπ.861 στέργειν δὲ τἀκπεσόντα καὶ θέσθαι καλῶς σοφὸν κυβευτήν· 10) διαφεύγω, ἐκφεύγω : Θουκ.6,95 βοηθησάντων Θηβαίων οἱ μὲν ξυνελήφθησαν, οἱ δ' ἐξέπεσον Ἀθήναζε· 11) ἐπὶ χρησμῶν μεταδίδομαι, ἀνακοινοῦμαι : Λουκ.Ἀλέξ.43 ψευδεῖς εἰσιν οἱ νῦν ἐκπίπτοντες ἐκεῖ χρησμοί· || ἐπὶ φωνῆς, ἐξέρχομαι, ἀκούομαι : Πλούτ.Ποπλ.9 λέγουσι σεισθῆναι τὸ ἄλσος, ἐκ δ' αὐτοῦ φωνὴν ἐκπεσεῖν μεγάλην φράζουσαν· || ἐκπίπτει τι εἴς τινα κοινοποιεῖται, κοινολογεῖταί τι εἴς τινα : Πλάτ.Ἐπιστ.314A εὐλαβοῦ μέντοι μή ποτε ἐκπέσῃ ταῦτα εἰς ἀνθρώπους ἀπαιδεύτους· || ὁμ. ἐκπίπτει φήμη εἴς τινα : Πλούτ.Κλεομ.5· || ἀπολ. : Πολύβ.31,8,10 τῆς ἀποκρίσεως ἐκπεσούσης· 12) παρεκκλίνω : Ξεν.Ἀν.5,2,31 οἱ μὲν ἄλλοι Κρῆτες . . ἐκπεσόντες ἐκ τῆς ὁδοῦ . . ἐσώθησαν· || νεώτ. ναυτ. ἐπὶ πλοίου, ὑφίσταμαι μεγάλην γωνίαν ἐκπτώσεως βλ.λ., χάνω τὴ ρότα μου· πρβλ. ξεπέφτω· - || ὁμ. παρασύρομαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἀ. ἐξωθοῦμαι, δημ. ξεριάζομαι· 13) παρεκβαίνω : Ἰσοκρ.12,88 ἐπανελθεῖν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ἐξ οὗπερ ἐξέπεσον (δ.γρ. εἰσέπεσον) εἰς τὴν περιττολογίαν ταύτην, Αἰσχ.2,34· 14) ἐπὶ πραγμάτων, διαφεύγω ἐξ ἀπροσεξίας : Ἀριστλ. ΗΝικ.1111a,9 ὃ δὲ πράττει . . φασιν ἐκπεσεῖν αὐτούς (θὰ τοὺς διαφύγῃ), Πλούτ.Περ.8 μηδὲ ῥῆμα μηδὲν ἐκπεσεῖν ἄκοντος αὐτοῦ, Ἀλέξ.Ἀφρ. Αἰσθ.147,18 ἐ- τὴν αἴσθησιν· || ἐπὶ τοῦ λόγου, ἐλλείπω, εἶμαι ἐλλιπής, ἀποτυγχάνω : Ἀριστλ.ΗΜ 1202a, 3· 15) μεταπίπτω : Πλάτ.Πολ.497B εἰς ἀλλότριον ἦθος ἐκπίπτειν, Δίων Κ 39,45 ἔκ τε τοῦ θάρσους πρὸς δειλίαν . . ἐκπίπτουσιν· || παρασύρομαι : Ἀριστλ.Πολ.1342b, 11 ὑπὸ τῆς φύσεως αὐτῆς ἐξέπεσεν εἰς τὴν φρυγιστὶ τὴν προσήκουσαν ἁρμονίαν πάλιν· 16) ἀπολ. ἀποβάλλω τὸ κῦρός μου : ΚΔ Ρωμ.9,6 ἐκπέπτωκεν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ· 17) Ἐπιγρ. κατερειποῦμαι, σωριάζομαι· 18) ἐπὶ ἠθοποιῶν ἢ δραματικῶν ἔργων, ἐκσυρίττομαι ἐκ τῆς σκηνῆς : Δημ.315 ἐξέπιπτες, ἐγὼ δ' ἐσύριττον, Ἀριστλ.Ποι.1459b,31

τὸ γὰρ ὅμοιον ταχὺ πληροῦν ἐκπίπτειν ποιεῖ τὰς τραγῳδίας· ‖ ὁμ. σημ. ἐπὶ ρητόρων, ἀποδοκιμάζομαι : Πλάτ.Γοργ.517Α εἰ οὗτοι ῥήτορες ἦσαν, οὔτε τῇ ἀληθινῇ ῥητορικῇ ἐχρῶντο - οὐ γὰρ ἂν ἐξέπεσον - οὔτε τῇ κολακικῇ· 19) ἐκπίπτω ἔκ τινος ἐπὶ πραγμ., προέρχομαι ἔκ τινος : Ἀπολλ.Δύσκ.Ἐπιρρ.136,3· 20) Ἐπιγρ. ἐπὶ νομισμάτων, ἀποσύρομαι τῆς κυκλοφορίας, καταργοῦμαι· 21) μτφ. καταργοῦμαι, παύομαι : ΚΔ Κορινθ.1,13,8 ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει· 22) ἐξικνοῦμαι, καταντῶ εἰς ὑπερβολήν : Ἐπικ. Δόξ.Βατ.63 ἐ- δι' ἀοριστίαν, αὐτ.Δόξ.15 (ὁ πλοῦτος) εἰς ἄπειρον ἐκπίπτει, Λουκ.Ζ Ἔλεγχ.7 ὑμῖν δὲ ἐς ἄπειρον ἐκπίπτει τὸ πρᾶγμα καὶ ἀΐδιος ἡ δουλεία γίγνεται· 23) γεωμ. ὡς παθ. τοῦ ἐκβάλλω, παράγομαι, γεννῶμαι : Ἀρχιμ.Ἑλ.14· 24) ἀποθνήσκω (πιθ.) : Ἐπιγρ. χθὼν ἐκπιπτόντων (γῆ ἀποθνησκόντων, δ.ἑρμ. σωρὸς ἀπορριμμάτων)· 25) νεώτ. κ. ἐπὶ προσ. ἀπόλλυμι τὸν πλοῦτον, ὃν εἶχον, χάνω τὴν περιουσίαν μου, ξεπέφτω βλ.λ. : ἀπὸ τὸν πόλεμον πολλοὶ ἐπλούτησαν καὶ πολλοὶ ἐξέπεσαν· ‖ ὁμ. ἐπὶ ἱδρυμάτων οἰκονομικῆς φύσεως, οἷον τραπεζῶν, ἐμπορικῶν οἴκων κττ. : ἡ ἑταιρεία των φαίνεται ὅτι ἐξέπεσε· ‖ σπαν. ἐπὶ ἐμπόρων ἢ παθ. μτχ. ἐκπεσμένος = χρεοκοπημένος βλ.λ.· 26) νεώτ. ἐπὶ χρηματικῶν ἀξιῶν, νομισμάτων, ἐμπορευμάτων κ. γεν. προϊόντων, ἔχω μείωσιν τῆς εἰς χρῆμα ἀξίας μου, ὑφίσταμαι ἔκπτωσιν, ἐκπεσμόν βλ.λ. ἐν τῇ σημ. ταύτῃ : αἱ μετοχαὶ τῆς ἑταιρείας ἄλατος - αἱ ὁμολογίαι τῆς τραπέζης ἐξέπεσαν, - τὰ καπνὰ ἐξέπεσαν εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς ἀγοράς, - ἐκπίπτει ὁ ἄργυρος - ἡ δραχμή (ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν ἀρχικὴν αὐτῶν ἀξίαν, ἐν σχέσει πρὸς τὴν παγίαν ἀξίαν τοῦ χρυσοῦ)· ‖ ὁμ. κ. ἐπὶ τῆς τιμῆς, τῆς ἀξίας, ἤτοι τῆς εἰς χρῆμα ἀποτιμήσεως τῶν ἀνωτ. : ἀπὸ ἑβδομάδος ἐκπίπτουσιν αἱ ἀξίαι ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ,-θὰ ἐκπέσωσιν αἱ τιμαὶ τοῦ βάμβακος - τῶν καπνῶν - τῶν ἐγχωρίων προϊόντων· 27) νεώτ. εἰδ. ἐπὶ συρμῶν, παύω νὰ εἶμαι ἐν κοινῇ χρήσει, μεταπίπτω εἰς ἀχρησίαν : ἐξέπεσεν ὁ συρμὸς τῶν ἐξώμων ἐσθήτων - τῆς βαφῆς τῶν ὀνύχων - τῶν πεδίλων· 28) νεώτ. εἰδ. ἐν ἠθικῇ ἐκδοχῇ ἐπὶ προσ. κ. ἰδίως γυναικῶν, ὑφίσταμαι ἠθικὴν μείωσιν, ἐξαχρειοῦμαι : τόσον ἐξέπεσεν ὥστε νὰ τὴν ἀποφεύγωσιν αἱ τίμιαι γυναῖκες, - ἐξέπεσεν εἰς ἀνηθικότητα.

ἐκπίτνω ποι. ἐκπίπτω : Αἰσχ.Πρ.912 πατρὸς δ' ἀρὰ Κρόνου τότ' ἤδη παντελῶς κρανθήσεται, ἣν ἐκπίτνων ἠρᾶτο δηναιῶν θρόνων.

ἐκπιτύζω μτγν. ἐκπέμπω, ἐξακοντίζω ὕδωρ ὑπὸ πίεσιν, παθ. : Ἥρων Πνευμ.1,28.

ἐκπιτυσμός (ὁ) μτγν. ἡ ἐκπομπή, ὁ ἐξακοντισμὸς τοῦ ὕδατος : Ἥρων Πνευμ.1,28.

ἐκπλαγής-οῦς-ές μτγν. ἐκπεπληγμένος, ἔντρομος : Πολύβ.1,76,7 ἐκπλαγεῖς γενόμενοι οἱ Λίβυες . . ἔφευγον· ‖ ἐκπλαγὴς ἐπί τινι : Πολύβ. 2,3,3 ἐπὶ . τῇ τόλμῃ τῶν Ἰλλυριῶν ἦσαν ἐκπλαγεῖς· ‖ κ. μετὰ δοτ. : Λουκ.15,2 ἡ δὲ πάνυ ἐκπλαγὴς τῷ πράγματι.

ἐκπλᾰνῶ-άω Ἡσ. «ἐξαπατῶ» ξεπλανῶ.

ἐκπλάρωσις-εως (ἡ) ψευδοδωρ. τ. τοῦ ἐκπλήρωσις βλ.λ. : Αἴσ.π.Στοβ.Ἐκλ.1,49,27.

ἐκπλάσσω ἐπακριβῶς διαμορφῶ, παθ.:Χαιρήμ. 1,6· 2) κατασκευάζω, διαμορφῶ, κάμνω τι εἰς πηλόν : Ἱππιατρ.10 τὸ ἴσον ἐκπλάσσοντας.

ἔκπλαστο Ἡσ. «ἐξεπήδησεν» (δ.ἀνάγν. ἔκπαλτο).

ἐκπλάτυνσις-εως (ἡ) νεώτ. διαπλάτυνσις.

ἐκπλατύνω μτγν. κ. νεώτ. διαπλατύνω, διευρύνω, ξεπλαταίνω : Σωρ.1,102. Σχόλ.Ἰλ.Ψ 243 ἀγγείῳ λεβητοειδεῖ, ἐκπεπλατυσμένῳ ἄνωθεν (εὐρυνομένῳ κατὰ τὸ στόμιον).

ἐκπλεθρίζω μτγν.· Γαλ.6,133 « τὸ δ' ἐκπλεθρίζειν ἐστὶν ἐπειδάν τις ἐν πλέθρῳ πρόσω τε καὶ ὀπίσω διαθέων ἐν μέρει πολλάκις ἐφ' ἑκατέρᾳ χωρὶς καμπῆς, ἀφαιρῇ τοῦ μήκους ἑκάστοτε βραχύ, καὶ τελευτῶν εἰς ἓν καταστῇ βῆμα ».

ἔκπλεθρος-ον ὁ ἔχων μῆκος ἓξ πλέθρων : Εὐρ. Ἠλ.883 ἔκπλεθρον δραμὼν ἀγῶν' ἐς οἴκους.

ἐκπλειστηριάζω νεώτ. ἐκποιῶ τι εἰς ἀναγκαστικὸν ἰδ. πλειστηριασμὸν βλ.λ.· κ. παθ.

ἐκπλειστηρίασμα-ατος (τὸ) τὸ τίμημα, ἡ ἀξία τοῦ διὰ πλειστηριασμοῦ ἐκποιηθέντος.

ἐκπλέκω μτγν. κ. γλωσσ. κ. νεώτ. φέρω εἰς πέρας πλέκων, ὅθ. κατορθῶ : Βασ.2,1091D διὰ τῶν χειρῶν ἐκπλέκειν τὸν βίον (διὰ τῶν χειρῶν πορίζομαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν)· 2) ἀναπτύσσω : Ἀλέξ. Ρητ.Σχημ.2,1 ἐκπλ- τὴν διάνοιαν· 3) γλωσσ. κ. νεώτ. λύω πλεκτόν τι, διαλύω, ξεπλέγω.

ἐκπλεονάζω ἐπιτατ. τοῦ πλεονάζω βλ.λ.:Ἀριστλ. Προβλ.882a,25 τὴν τροφὴν ἐκπλεονάζουσαν.

ἔκπλεος-ον, ποι. ἔκπλειος, ἀττ. ἔκπλεως-ων ὁ ἐντελῶς πλήρης τινός : Εὐρ.Κύκλ.247 ὡς ἔκπλεώς γε δαιτὸς εἴμ' ὀρεσκόου· 2) πλήρης : Ἡρακλεωτ.Πίν.2,31 ὥστ' ἦμεν ἔκπλεον εὖρος τρίγυον· ‖ ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν στρατιωτῶν ; Ξεν.ΚΠ 6,2,7 οἱ Πέρσαι ἱππεῖς ἔκπλεῳ ἤδη ἦσαν εἰς τοὺς μυρίους· 3) ἄφθονος : Ξεν.ΚΠ 1,6,7 ἕξουσιν ἅπαντα τὰ ἐπιτήδεια ἔκπλεω, Δίων Κ 38,20 ἔκπλεά σοι πάντα τὰ ἐπιτήδεια ὑπάρχει.

ἔκπλευρος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἓξ πλευράς:Φρύν.387.

ἔκπλευσις-εως (ἡ) μτγν. ὁ ἔκπλους ἀπό τινος, ὁ ἀπόπλους : Πρόκλ.Παρ.Πτολ.117.

ἐκπλέω κ. μσν. κ. νεώτ., ἰων. ἐκπλώω, μέλλ. ἐκπλεύσομαι, ἰων. ἀόρ. ἐξέπλωσα, παρακ. ἐκπέπλευκα, ἰων. -πέπλωκα ἀποπλέω, ἀπαίρω, πλέω ἔξω ἢ μακρὰν τοῦ λιμένος, ἀντίθ. εἰσπλέω : Ἡρ. 6,5 τὰς ἐκ τοῦ Πόντου ἐκπλωούσας τῶν νεῶν ἐλάμβανον· ‖ μετὰ γεν. : Σοφ.Φιλ.1375 βούλομαι.. φίλον μετ' ἀνδρὸς τοῦδε τῆσδ' ἐκπλεῖν χθονός· ‖ ἐκπλ- ἔκ τινος : αὐτ.Φιλ.577 ἔκπλει σεαυτὸν ξυλλαβὼν ἐκ τῆσδε γῆς· ‖ ἐκπλ- ἔς τινα : Ἡρ. 6,22 ἐς ἀποικίαν ἐκπλώειν· ‖ ἐκπλ- κατά τι χάριν τινός : Ἡρ.2,152 κατὰ ληΐην ἐκπλώσαντας· ‖ ἐκπλ- ἐπί τινα ἐναντίον τινός : Θουκ.1,37 διὰ τὸ ἥκιστα ἐπὶ τοὺς πέλας ἐκπλέοντας· ‖ ἐπὶ ἰχθύων ἐν λίμναις τρεφομένων, νήχομαι πρὸς τὴν θάλασσαν : Ἡρ.2,93 ἐπεάν σφέας ἐσίῃ οἶστρος κυΐσκεσθαι, ἀγεληδὸν ἐκπλώουσι ἐς θάλασσαν· 2) μτφ. ἐκπλέω τῶν φρενῶν γίνομαι ἔξω φρενῶν : Ἡρ.3,155 κῶς οὐκ ἐξέπλωσας τῶν φρενῶν σεωυτὸν διαφθείρας ;, Αἰλ.ἀπ.240· 3) σπανίως μετ' αἰτ. τόπου, πλέων παρέρχομαι, παραπλέω : Λυκόφρ.1084 νῆσόν τε Κερνεᾶτιν ἐκπεπλωκότες, Ἀπολλ.Ρ 2,645 ἀλλ' ὅτε πέτρας πληγάδας ἐξέπλωμεν, Ἀρρ.Ἰνδ.29,7· ‖ ὁμ. σημ. μετὰ συστ. αἰτ. : Δημ.1186 μέλλων ἐκπλεῖν τὸν ὕστερον ἔκπλουν . . οὑτοσί· 4) διαπλέω : Μηναῖ.1,28 Ὠδ.6 τὸ σὸν οἱ ἐκπλέοντες τῶν δογμάτων γαληνὸν.. πέλαγος· 5) ἐκπλέων ἀποφεύγω τι : Θουκ.8,102 ἐκπλεῦσαι.. τὰς τῶν πολεμίων ναῦς.

ἔκπλεως-ων ἀττ. τ. τοῦ ἔκπλεος βλ.λ.

ἐκπλήγδην ἐπίρρ. Σουΐδ. « ἐκπληκτικῶς ».

ἔκπληγμα-ατος (τὸ) μσν. τὸ προκαλοῦν ἔκπληξιν, κατάπληξιν, τρόμον : Μεθόδ.Ὀμ.402 ὁ σταυρός, τρόπαιον κατὰ τῆς ἀδικίας καὶ ἔκπληγμα.

ἐκπλήγνυμι ἐκπλήσσω, παθ. : Θουκ.4,125.

ἐκπληκτικός-ή-ό(ν) κ. μσν. κ. νεώτ., παραθ. -ώτερος, -ώτατος, ὁ προκαλῶν ἔκπληξιν, κατάπληξιν, φόβον : Θουκ.8,92 ἦν δὲ θόρυβος πολὺς καὶ ἐκπληκτικός, Ξεν.Ἱππαρχ.8,18 ἐκπληκτικωτέρους τοῖς ἐχθροῖς ἂν εἶναι, Σέξτ.Πυρρ.141, 36, Φώτ.Βιβλ.239,318,27 καὶ τὸ μὲν ἀδρὸν ἐκπληκτικώτατόν ἐστιν, - ἐκπληκτικαὶ ἀνακοινώσεις.

ἐκπληκτικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. μετ' ἐκπλήξεως, μετ' ἐνθουσιασμοῦ : Πολύβ.10.5,2 **τοῦ δὲ πλήθους καὶ διὰ τὸ παράδοξον καὶ διὰ τὴν προϋπάρχουσαν εὔνοιαν ἐκπληκτικῶς αὐτὸν ἀποδεξαμένου**· ‖ νεώτ. κατὰ τρόπον προκαλοῦντα ἔκπληξιν, θάμβος, θαυμασμόν : **ὑπῆρξεν ἐκπληκτικῶς γενναιόδωρος**· **2)** φοβερῶς:Διόδ. Σ 14,25 **λίαν αὐτοῖς ἐκπληκτικῶς ὁ βασιλεὺς προσφέρεται**· ‖ κ. ὑπερθ. **-ώτατα** : Αἰλ.ΖΙ 11,32 **ἐκπληκτικώτατα ἐβόα.**

ἔκπληκτος-ον μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ προκαλῶν τρόμον, τρομερός : Λουκ.'Ερμότ.18 **ὡς ἔκπληκτον εἶναι καὶ κυνικὸν ἀτεχνῶς**· **2)** ὁ ἐν καταπλήξει ὤν, ὁ καταπεπληγμένος, κατατρομαγμένος, ἔντρομος : 'Ορφ.'Υμν.39,10 **παύων φαντασίας ψυχῆς ἐκπλήκτου ἀνάγκης,** Μαν.4,81 **ἐκπληκτός τε σεληνιάζων τε νόσοισιν καὶ μανίης ἀνάμεστος**· ‖ ὁ ἐπιρρεπὴς εἰς ἔκπληξιν, ὁ εὐχερῶς θορυβούμενος : Πολυδ.1,179 **στρατηγὸς ἀνόητος, προπετής, ἔκπληκτος**· ‖ 'Επιγρ. κατεπτοημένος, τεθορυβημένος· **3)** νεώτ. δημ. ὁ ἐν ἐκπλήξει, θαυμασμῷ ὤν : Καρκβ.Ζητ.20 **ἐσταυροκοποῦνταν ἔκπληχτη γιὰ τὴν προκοπὴ τοῦ γυιοῦ της.**

ἐκπλήκτως μτγν. ἀλογίστως, ἀφρόνως : Αἰλ. ΖΙ 3,22 **καὶ ὁ μὲν ἰχνεύμων οὐκ ἀβόλως οὐδὲ ἐκπλήκτως ἐπὶ τὸν ἀγῶνα ἀφικνεῖται.**

ἐκπλημμυρῶ-έω μτγν. ἀναβρύων πλημμυρῶ : Φιλόστρ.Νεώτ.Εἰκ.4 **πηγαὶ ναμάτων ἐκπλημμυροῦσαι τοῦ γενείου.**

ἐκπλημμύρω μτγν. διάφ. τ. τοῦ ἐκπλημμυρῶ βλ.λ. : Φιλόστρ.Νεώτ.Εἰκ.8.

ἐκπληξία (ἡ) μτγν. κ. μσν. ἡ ἔκπληξις βλ.λ.· Πολυδ. 6,122 «ἔκπληξις, ἐκπληξία» : Καλλίστρ.'Εκφρ.'Αγαλμ.14, Εὐσ.Εὐαγγ.'Απ.115C **εἰς τοσαύτην ὑπερβολὴν ἐκπληξίας ἤλασαν.**

ἔκπληξις-εως (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **ἔκπληξη,** τὸ ἐκπλήττεσθαι, κατάπληξις, τρόμος : 'Ιππ.'Αέρ. 290 **ἐκπλήξιες τῆς γνώμης,** Αἰσχ.Πέρσ.606 **τοία κακῶν ἔκπληξις ἐκφοβεῖ φρένας,** 'Αντιφ.5,6 **ἐ-παρέχειν,** Θουκ.4,34 **γενομένης δὲ τῆς βοῆς ἅμα τῇ ἐπιδρομῇ ἔκπληξίς τε ἐνέπεσεν ἀνθρώποις ἀήθεσι τοιαύτης μάχης,** Φιλόστρ.Νεώτ.Εἰκ.4 **ἱκανὸν ἐς ἔκπληξιν ἀγαγεῖν,** Μηναῖ.3,25 Στιχ.Προσόμ. 'Εσπερ. **τῷ Γαβριὴλ ἡ σεμνὴ μετ' ἐκπλήξεως ἔφησε**· ‖ νεώτ. κ. δημ. ἔμφοβος κατάπληξις ἐξ ἀπροσδοκήτου κακοῦ : **ἐπληροφορήθην μετ' ἐκπλήξεως τὴν φυλάκισίν του,** Καρκβ.Ζητ.84 **κοιτάζοντας τὸν ζητιάνο μὲ τρόμο κι ἔκπληξη**· **2)** πᾶν ἰσχυρὸν πάθος, ζάλη : Πολύβ.3,81,6 **ἔνιοι δὲ διὰ τὰς τῶν ἀφροδισίων ὁρμὰς καὶ τὴν ἐν τούτοις ἔκπληξιν.. βίους ἀναστάτους πεποιήκασιν**· **3)** νεώτ. τὸ παρὰ προσδοκίαν γεγονὸς (δ. τὸ εὐχάριστον : **σᾶς ἑτοιμάζω μίαν ἔκπληξιν.**

ἐκπληρῶ-όω κ. μσν. κ. νεώτ. ἐκπίμπλημι, ἐντελῶς γεμίζω τι : Εὐρ.Φοίν.1135 **ἑκατὸν ἐχίδναις ἀσπίδ' ἐκπληροῦν γραφῇ**· **2)** συμπληρῶ ἀριθμόν τινα : 'Ηρ.8,82 **ἐξεπληροῦντο τὸ ναυτικὸν τοῖσι Ἕλλησι ἐς τὰς ὀγδώκοντα καὶ τριηκοσίας νέας,** Σοφ. 'Ηλ.708 **Βοιωτὸς ἄλλος, δέκατον ἐκπληρῶν ὄχον,** Ξεν.ΚΠ 5,3,24 **ἱππεῖς ἐξεπλήρωσαν εἰς δισχιλίους**· **3)** πληρῶ ναυτῶν, βάλλω πλήρωμα εἰς πλοῖον : 'Αριστλ.Πολιτ.1327b,14 **πολλὰς γὰρ ἐκπληροῦσι τριήρεις**· **4)** φέρω εἰς πέρας, πραγματοποιῶ, ἐκτελῶ : 'Ιππ.Διαίτ.1,5 **ἐκπλ- μοῖραν,** ΚΔ.Πράξ.13,32 **τὴν πρὸς τοὺς πατέρας ἐπαγγελίαν.. ὁ θεὸς ἐκπεπλήρωκε τοῖς τέκνοις αὐτῶν, - ἐξεπλήρωσα τὴν στρατιωτικήν μου ὑποχρέωσιν - τὴν ἐντολὴν - διαταγὴν - τὰς ἐπιθυμίας σας**· κ. παθ. : 'Ηρ.8,144 **ἡ χάρις ἐκπεπλήρωται,** Μηναῖ.1,4 Εἱρμ.'Ωδ.1 **ἀκουτισθῶμεν νῦν προφητικῶν ἐκπληρουμένων διὰ Πνεύματος φωνῶν**· ‖ νεώτ. **ἐκπληρῶ χρέη εἰσαγγελέως - νομάρχου** κττ. ἀσκῶ καθήκοντα εἰσαγγελέως κττ., ἀντικαθιστῶ **τοῦτον εἰς τὸ ἔργον του**· **5)** ἀποτίνω, ξεπληρώνω : Πλάτ.Νόμ.958B **πρὶν ἂν ἐκπληρώσῃ τὸ χρέος ἅπαν τῷ νικήσαντι**· **6)** διανύω διάστημα πρός τινα κατεύθυνσιν : Εὐρ.'Ορ. 54 **λιμένα Ναυπλίειον ἐκπληρῶν.**

ἐκπλήρωμα-ατος (τό) τὸ πλήρωμά τινος, τὸ γέμισμα : 'Ιππ.'Αρθρ.9 **ἐκπλήρωμα τοῦ κοίλου ποιέοντα**· **2)** τυλεῖον, μαξιλαράκι, ὅπερ ἔθετον ὑπὸ τὴν μασχάλην : 'Ιππ.Μοχλ.5 **ἐνθεὶς τὰ ἐκπληρώματα τῇ μασχάλῃ τῇ δεξιῇ.**

ἐκπλήρωσις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. -η ἡ τελεία πλήρωσις, γέμισμα : 'Απολλ.Κιτ.1, Μαρκελλῖν.'Ιατρ. 265 **ἐκ- κλεψύδρας**· **2)** ἡ συμπλήρωσις : Αἰσ.π. Στοβ.1,49,27 **τῷ ὅλῳ συστάματος ἐκπλήρωσιν,** Διοσκ.1,58,Στράβ.17,1,46 **εἰς δὲ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ὅλου ἐνιαυτοῦ**· ‖ εἰδ. ἡ συμπλήρωσις ἀστρονομικοῦ κοσμικοῦ κύκλου : Κατ.'Αστρλ.Κ 1,163· **3)** ἡ πλήρωσις τοῦ μέτρου : ΠΔ Μοκκ.2,6,14 **οὐ γὰρ.. ἀναμένει μακροθυμῶν ὁ δεσπότης.. πρὸς ἐκπλήρωσιν ἁμαρτιῶν κολάσαι**· **4)** ἡ ἱκανοποίησις : Διον.'Αλ.Ρωμ.6,86,Φίλ.1,567.

ἐκπληρωτής (ὁ) μτγν. ὁ ἐκπληρῶν, ὁ ἐκτελεστής : Δίων Κ 38,24 **ἐκπληρωτὴς τοῦ τεταγμένου.**

ἐκπληρωτικός-ή-όν μτγν. ὁ δυνάμενος νὰ ἐκπληρώσῃ, ὁ συντελῶν, συμβάλλων εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν, τὴν συμπλήρωσιν : Φίλ.1,685 **τὸ ἐκπληρωτικὸν τοῦ πάθους δημιουργεῖν.**

ἐκπλήσσω κ. νεώτ., ἀττ. **ἐκπλήττω,** μέλλ. **ἐκπλήξω,** παθ. ἀόρ. α' **ἐξεπλήχθην,** ἀόρ. β' ἐπ. **ἐξεπλήγην,** ἀττ. **ἐξεπλάγην,** μτχ. παθ. παρακ. **ἐκπεπληγμένος,** πλήττων ἀπωθῶ, κ. μτφ. ἐκκρούω, ἐκδιώκω : Αἰσχ.Πρ.362 **ὅς** (κεραυνὸς) **αὐτὸν ἐξέπληξε τῶν ὑψηγόρων κομπασμάτων,** Εὐρ.'Ιων 635 **οὐδέ μ' ἐξέπληξ' ὁδοῦ πονηρὸς οὐδείς**· ‖ ἐκβάλλω, ἐξαφανίζω : Θουκ.2,87 **φόβος γὰρ μνήμην ἐκπλήσσει**· **2)** ταράσσω, θορυβῶ, καταπλήττω τινά, ξαφνιάζω : 'Οδ.Σ 231 **ἐκ γάρ με πλήσσουσι.. οἵδε κακὰ φρονέοντες,** Εὐρ.'Ορ.549, Τραγ.'Αδέσπ.465 **κακοὶ εὐτυχοῦντες ἐκπλήσσουσί με,** 'Αντιφ.2,1,7· ‖ συνήθ. παθ. καταπλήσσομαι, θορυβοῦμαι, τὰ χάνω, ἰδ. **ἐκ φόβου** : 'Ηρ.1,116 **ἐκπλαγεὶς δὲ τούτοισι ἐπὶ χρόνον ἄφθογγος ἦν,** Σοφ.'Αντ. 433, **- ἐκπλήττομαι διὰ τὴν πρὸς τὸν εὐεργέτην του διαγωγήν του**· ‖ ὁμ. σημ. ἐν φρ. **ἐκπλήττομαι φρένας** : 'Ιλ.Π 403 **ἐκ γὰρ πλήγη φρένας,** αὐτ.Ν 394· ‖ **ἐκπ- διά τι** : Θουκ.7,21 **διὰ τὸ τοιοῦτον ἐκπλαγέντων αὐτῶν**· ‖ **ἐκπ- ἐπί τινι** : Ξεν.ΚΠ.1,4,27 **ἄνδρα δέ τινα.. ἐκπεπλῆχθαι.. ἐπὶ τῷ κάλλει τοῦ Κύρου**· ‖ **ἐκπ- πρός τι** : Πλούτ.Θησ.19 **'Αριάδνη παροῦσα πρός τε τὴν ὄψιν ἐξεπλάγη τοῦ Θησέως**· ‖ κ. ὡς παθ. **ἐκ- ὑπό τινος** : 'Ηρ.3,64 **ὑπὸ τῆς συμφορῆς.. ἐκπεπληγμένος**· ‖ μετ' αἰτ. κυριεύομαι ἐκ φόβου πρός τινα : Σοφ.'Ηλ. 1045 **καὶ μὴν ποιήσω γ' οὐδὲν ἐκπλαγεῖσά σε,** Θουκ.6,11 **ἡμᾶς δ' ἂν οἱ ἐκεῖ Ἕλληνες μάλιστα μὲν ἐκπεπληγμένοι εἶεν**· **3)** ὁμ. παθ. γεν. ἐπὶ ὑπερβολικοῦ πάθους, ζαλίζομαι : Σοφ.Τρ.629 **ὥστ' ἐκπλαγῆναι τοὐμὸν ἡδονῇ κέαρ,** Εὐρ.'Ιππ.38 **κἀκπεπληγμένη κέντροις ἔρωτος ἡ τάλαιν' ἀπόλλυται σιγῇ**· ‖ ὁμ. ἐπὶ θαυμασμοῦ : 'Ηρ.3,148 **ὅκως δὲ ἴδοιτο Κλεομένης τὰ ποτήρια, ἀπεθωύμαζέ τε καὶ ἐξεπλήσσετο**· ‖ ὁμ. μετ' αἰτ. πράγμ. : 'Ηρ.9,82 **ἐκπλαγέντα τὰ προκείμενα ἀγαθὰ κελεῦσαι ἐπὶ γέλωτι τοὺς ἑωυτοῦ διηκόνους**· **4)** εἴς τι **ἐκπλήττειν** τρομάζω τινὰ εἴς τι : Πολύβ.24,4,11 **οἱ δὲ περὶ τὸν Τίτον βουλόμενοι καὶ τοὺς 'Αχαιοὺς εἰς τὴν ὁμολογίαν ἐκπλῆξαι** (πιθ. ἐσφ. ἀνάγν.).

ἐκπλήωρον 'Ησ. « ἐκπεπληρωκυῖαν ἑαυτήν ».

ἐκπλινθεύω ἀφαιρῶ τὰς πλίνθους : 'Ισαῖ ἀπ.195 « **ἐκπλινθεύσας ἀντὶ τοῦ διαλύσας**' καὶ ἐξελῶν τὰς **πλίνθους**»· **2)** σχηματίζω τὸν πηλὸν εἰς πλίνθους, κάμνω τοῦβλα : 'Ιουλ.Γαλ.135B.

ἐκπλίσσομαι παθ. ἀνοίγομαι, χαίνω, ἐπὶ τραύματος: Ἱππ.Ἀγμ.25 **ὅκως ἥκιστα σεσηπὸς καὶ ἐκπεπλιγμένον ἔσται** (τὸ ἕλκος)· ‖ ὁμ. ἐπὶ τῆς μήτρας: Ἱππ.Προρρ.2,24.

ἔκπλοια (ἡ) σχόλ. κ. μσν. ὁ ἔκπλους: Σχόλ.Ἰλ.Α 434 **ταύτην μόνην ἔχων ἔκπλοιαν,** Νικ.Χων.Ἀνδρόν. Κομν.2,205C **νῆες.. ἡτοιμασμέναι πρὸς ἔκπλοιαν.**

ἐκπλοκή (ἡ) μτγν. τὸ ἐκπλέκεσθαι, τὸ ξεμπέρδεμα· δθ. μτφ. ἐκφυγή, διαφυγή: Ἀρτεμ.4,57 **ἄκανθαι δὲ καὶ σκόλοπες καὶ παλίουροι καὶ βάτοι .. πρὸς δὲ τὰς ἐκπλοκὰς οὐ πάνυ τι ἐπιτήδεια·** ‖ κ. μετὰ γεν.: Βέττ.Βάλ.183,32.

ἐκπλύνω κ. μσν. κ. νεώτ. πλύνω τι ἐντελῶς, διὰ πλύσεως ἀφαιρῶ, ἐξαλείφω τι ἀπό τινος, οἷον ρύπον, κηλῖδας, βαφὴν κττ., ξεπλένω: Ἀριστφ.Λυσ. *575* **ἐκπλύναντος τὴν οἰσπώτην,** Πλάτ.Πολ.430Α **μὴ αὐτῶν ἐκπλύναι τὴν βαφὴν τὰ ῥύμματα ταῦτα,** Γεωπ.2,36,4 **ἡ γὰρ δρόσος ἐκπλύνει τὴν πικρότητα·** κ. παθ.: Ἡρ. 1,203 **τὰ δὲ ζῷα οὐκ ἐκπλύνεσθαι** (περὶ ἐνυφασμένων ζωγραφημάτων), Ἀριστφ.Πλ.1064 **εἰ δ᾽ ἐκπλυνεῖται τοῦτο τὸ ψιμύθιον..,** Πλούτ.Ἠθ.134Ε· **2**) πλύνω καλῶς τι πρὸς ἐξάλειψιν τοῦ ῥύπου: Ἀριστφ.Πλ.1062 **ὄναιο μέντἄν, εἴ τις ἐκπλύνειέ σε,** Συνέσ.Ἐπιστ.121,257D **εἰ.. ἐκπλυνεῖς τὸ δωμάτιον,** Ἐπιγρ. **ἐκπλ- ἔντερα·** ‖ ὁμ. σημ. κ. μέσ.: Ἡρ.4,73 **σμησάμενοι τὰς κεφαλὰς καὶ ἐκπλυνάμενοι·** ‖ ἰατρ. παθ. ὑφίσταμαι διὰ καθαρσίου κένωσιν: Γαλ.16,158· **3**) μτφ. κ. νεώτ. ἀποκοθαίρω τινὰ ἠθικῶς, ἐξαγνίζω: Μηναῖ.1,4 Ὠδ.6 **τὸν γὰρ Ἀδὰμ ἐκπλῦναι ἦλθον τοῦ πρὶν πτώματος,** - **ἐξέπλυνε τὸ οἰκογενειακὸν ὄνειδος·** κ. παθ.: Μηναῖ.3,1 Ὠδ.5 **τὸν βόρβορον τῶν πράξεων δάκρυσιν ἐκπλυθεῖσα.**

ἔκπλυσις-εως (ἡ) Ἡσ., μσν. κ. νεώτ. τὸ ἐκπλύνειν, ἡ διὰ πλύσεως κάθαρσις: Ἡσ. ἐν λ. στρουθίον **πόας ῥίζα εὔθετος πρὸς ἐρίων ἔκπλυσιν,** Εὐχολόγ. 623 **ἔκπλυσις τῆς ἁγίας τραπέζης** (ἡ γινομένη κατὰ τὴν Μεγάλην Πέμπτην)· **2**) μτφ. ἠθικὸς καθαρμός, ἐξαγνισμός: Ἰω.Κλίμ.154,17 **ἁμαρτίας ἔκπλυσις,** Μηναῖ.1,2 Ὠδ.8 **ἡ πάντων ἔκπλυσις καὶ κάθαρσις τῶν ὑμνολογούντων.**

ἔκπλυτος-ον ὁ ἐκπλυνόμενος κ. εἰδ. ἐπὶ χρωμάτων ἢ βεβαμμένων πραγμάτων, ὁ εὐκόλως ἐξαλειφόμενος, ποὺ ξεβάφει· Σουΐδ. «ἔκπλυτον, ἐξίτηλον»: Πλάτ.Πολ.429Ε **ἔκπλυτα καὶ γελοῖα** (χρώματα)· ‖ δθ. ὁ ἀποκεχρωματισμένος, ξεθωριασμένος ἢ ὁ ἀνοικτοῦ χρωματισμοῦ: Ἐπιγρ. **χιτωνίσκον περιήγητον ἐκπλύτῳ ἁλουργεῖ·** **2**) μτφ. ὁ φθαρτός: Ἱμέρ. π. Φωτ.Βιβλ.376,5 **ἔκπλυτα γὰρ ταχέως χρόνῳ τὰ γήινα·** **3**) ὁμ. ὁ ἠθικῶς κεκαθαρμένος, ἡγνισμένος: Αἰσχ.Εὐμ.281 **μητροκτόνον μίασμα δ᾽ ἔκπλυτον πέλει,** Πλάτ.Νόμ.872Ε **οὐδὲ ἔκπλυτον ἐθέλειν γίγνεσθαι τὸ μιανθέν·** **4**) ὡς οὐσ. εἶδος τοῦ φυτοῦ νάρδος βλ.λ.: Γαλ.14,74.

ἔκπλωτος-ον ἐπὶ ποταμοῦ, ὁ εὐκόλως δυνάμενος νὰ πλευσθῇ, πλωτός, πλευστός: Ἱμέρ.π.Φωτ. Βιβλ.371,13 **ἐκ πηγῶν ἔκπλωτος.. γίνεται.**

ἐκπλώω ἰων. τ. τοῦ ἐκπλέω βλ.λ.

ἐκπνείω ἐπ. τ. τοῦ ἐκπνέω βλ.λ.: Κόϊντ.1,349.

ἐκπνευματῶ-όω μεταβάλλω τι εἰς πνεῦμα, εἰς ἀέριον ἢ ἀτμόν, κ. παθ. ἢ μέσ. ἐξαεροῦμαι: Θεόφρ.π.Πλουτ.Ἠθ.292D **δηλοῦσι διαφοράν τινα τῆς ὕλης, ὡς οὔτ᾽ ἐξυδατουμένης οὔτ᾽ ἐκπνευματουμένης·** **2**) μεταβάλλω τὸν ἀέρα εἰς ἄνεμον, κ. παθ. ἢ μέσ. φυσῶ ὡς ἄνεμος: Ἀριστλ.Πρ.5,17 **διὰ τί ἐν τῷ τροχάζειν ἐκπνευματοῦσθαι δοκεῖ ἡμῖν ὁ ἀήρ·** **3**) ἐκβάλλω τὸν ἀέρα ἔκ τινος ἀσκοῦ, ξεφουσκώνω, κ. μτφ. ἀφήνω τι νὰ ἐξέλθῃ οἱονεὶ ὡς ἐκπεφυσημένος ἀήρ: Πλούτ.Ἠθ.39D **δεῖ τῶν νέων μᾶλλον ἐκπνευματοῦν τὸ οἴημα καὶ τὸν τῦφον ἢ τῶν ἀσκῶν τὸν ἀέρα·** **4**) παθ. ἢ μέσ. διὰ φυσήματος ἐξογκοῦμαι, φουσκώνω: Θεόφρ.ΦΑἰτ.4,9,3 **συμβαίνει τὰς κοιλίας ἐκπνευματοῦσθαι.. τοῖς ἔχουσιν ἐχῖνον·** **5**) μτφ. ἐπαίρομαι: Φιλόδ.Κοκ.27 **ἐκπνευματοῦσθαι ὑπὸ κτήσεως.**

ἐκπνευμάτωσις-εως (ἡ) μτγν. ἡ εἰς πνεῦμα, εἰς ἀέρα ἢ ἄνεμον μεταβολή: Ἐπίκ.Ἐπιστ.2,54U· **2**) ἡ ἐκφύσησις, ἔκπνευσις: Ἀέτ.5,68.

ἔκπνευσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἔξοδος τῆς πνοῆς, ἡ ἐκπνοή: Ἀριστλ.ΖΙ 492b,9 **ἀνάπνευσις καὶ ἔκπνευσις γίγνεται εἰς τὸ στῆθος·** **2**) ἡ ἐλάττωσις τοῦ ὄγκου, τοῦ οἰδήματος, τὸ ξεφούσκωμο, ξεθύμασμο: Θεόφρ.ΦΑἰτ.9,9,3 **πρὸς τὰς ἐκπνεύσεις τῶν φλεγμονῶν** (εἰκασ.Κορ. «ἐκπυήσεις»).

ἐκπνευστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐκπνοὴν ἢ ὁ πρὸς ταύτην συντελῶν· ‖ εἰδ. ἀνατ. **ἐκπνευστικοὶ μύες** οἱ τοῦ θωρακικοῦ τοιχώματος συνεργοῦντες εἰς τὴν ἐκπνοήν.

ἐκπνέω κ. νεώτ., ἐπ. **ἐκπνείω** (Κόϊντ.), ἐπ. παρατ. **ἐκπνείεσκον,** μέλλ. **ἐκπνεύσομαι** κ. **-οῦμαι,** ἀόρ. **ἐξέπνευσα** ἐπὶ ἐμβίων, ἐξάγω, ἐκβάλλω τὴν πνοήν, τὸν ἀέρα ἐκ τῶν ἀναπνευστικῶν μου ὀργάνων, βγάζω τὴν ἀνάσα μου, ἀντίθ. εἰσπνέω, ἀναπνέω: Ἐμπ.100,1 **ἀναπνεῖ πάντα καὶ ἐκπνεῖ,** Ἀριστλ.ΖΙ 492b,10 **ἀδύνατον χωρὶς τοῖς μυκτῆρσιν ἀναπνεῦσαι ἢ ἐκπνεῦσαι·** ‖ ὁμ. κ. μετὰ συστοίχ. αἰτ.: Ἀρετ.Ὀξ.Παθ.2,7,20 **πνεῦμα σμικρὸν ἕλκουσι, ἐκπνέουσι μέζον·** ‖ ἐπὶ τοῦ εἰσπνεομένου ἀέρος, ἐξέρχομαι πνέων: Πλάτ.Φαῖδ.112Β **ὥσπερ τῶν ἀναπνεόντων ἀεὶ ἐκπνεῖ τε καὶ ἀναπνεῖ ῥέον τὸ πνεῦμα·** **2**) γεν. μετ᾽ αἰτ. ἐκπέμπω, ἐκβάλλω, ἐκφυσῶ τι ἐν εἴδει πνοῆς: Αἰσχ.Πρ.359 **κεραυνὸς ἐκπνέων φλόγα,** Εὐρ.Βάκχ.620 **θυμὸν ἐκπνέων·** ‖ κ. μτφ. ἐκστομίζω: αὐτ.Φοίν.876 **ἐκ δ᾽ ἔπνευσ᾽ αὐτοῖς ἀρὰς δεινάς·** **3**) φρ. **ἐκπνέω βίον - ψυχὴν** κ. νεώτ. **-τὴν ὑστάτην πνοὴν** κττ. ἀφίημι, παραδίδω τὸ πνεῦμα, ἀναπνέω τὸ ὕστατον, ἀποθνῄσκω, ξεψυχῶ: Αἰσχ.Ἀγ.1493 **τῷδ᾽ ἀσεβεῖ θανάτῳ βίον ἐκπνέων,** Εὐρ.Ὀρ.1163 **ἐκπνέων ψυχὴν ἐμήν·** ‖ δθ. συνηθέστ. κ. ἀπολ. ἐν τῇ αὐτ. σημ. κ. νεώτ.: Σοφ.Αἴ.1026 **ὑφ᾽ οὗ φονέως ἄρ᾽ ἐξέπνευσας,** Χαρίτ.1,1 **ὀλίγου δεῖν ἐξέπνευσε,** Λυκόφρ.999 **ἐκπνεούσης λοῖσθον,** ΚΔ Μᾶρκ.15,37 **ἀφεὶς φωνὴν μεγάλην ἐξέπνευσε·** **4**) ἐπὶ δρομέως, χάνω τὴν ἀναπνοήν μου, τὰς δυνάμεις μου, μοῦ κόβεται ἡ ἀνάσα μου: Ἀριστλ.Ρητ.1409a,32 **διὸ περ ἐπὶ τοῖς καμπτῆρσιν ἐκπνέουσι καὶ ἐκλύονται·** **5**) ἐπὶ ἀνέμου, παύομαι φυσῶν, κοπάζω, πέφτω: Θεόφρ.Ἀν.52 **δύο γὰρ οὗτοι τρόποι μεταλλαγῆς** (ἀνέμων) **ἢ περιισταμένων ἢ ἐκπνευσάντων τελέως·** **6**) δθ. μτφ. γίνομαι γαλήνιος, καθησυχάζω, ἠρεμῶ, ξεθυμαίνω: Εὐρ.Ὀρ.700 **ἴσως ἂν ἐκπνεύσειεν** (ὁ δῆμος), Σχόλ.Ἀριστφ. Εἰρ.942 **τὰ κατὰ τὸν πόλεμον ἐκπέπνευκε καὶ λελώφηκεν·** **7**) νεώτ. ἐπὶ χρόνου ἐξαντλοῦμαι, λήγω, τελειώνω: **ἡ προθεσμία ἐκπνέει μετὰ ἕνα μῆνα·** **8**) ἐπὶ ἀνέμου, πνέω ἔκ τινος σημείου: Ἡρ.7,36 **τῶν ἀνέμων εἵνεκεν τῶν ἔσωθεν ἐκπνεόντων,** Θουκ,2,84 **εἴ τ᾽ ἐκπνεύσειεν ἐκ τοῦ κόλπου τὸ πνεῦμα·** **9**) ὁμ. ἐκρήγνυμαι μετὰ σφοδρότητος, ξεσπῶ: Σοφ.Αἴ.1148 **σμικροῦ νέφους τάχ᾽ ἄν τις ἐκπνεύσας μέγας χειμών.**

ἐκπνίγω κ. μσν. ἀποπνίγω: Θεόφρ.ΦΑἰτ.3,20,5 (ἐσφ. γρ.), Μηναῖ.3,20, Ὠδ.9 **ἀτμίδι ἐκπνιγέντες.**

ἐκπνοή κ. νεώτ. τὸ ἐκπνέειν, ἡ ἔξοδος τῆς πνοῆς, τοῦ ἀέρος ἐκ τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων, ἀντίθ. εἰσπνοή, ἀναπνοή: Ἀριστλ.Ἀναπν.471a,8 **ταύτης δὲ** (τῆς ἀναπνοῆς) **τὸ μὲν ἐκπνοή ἐστι, τὸ δὲ εἰσπνοή,** Στράβ.3,5,7 **εἰσπνοῇ καὶ ἐκπνοῇ τὸ συμβαῖνον.. ἔοικεν·** ‖ **θανάσιμοι ἐκπνοαὶ** αἱ ὕσταται πνοαὶ τῆς ζωῆς, τὸ ξεψύχημα, ψυχομάχημα: Εὐρ.Ἱππ.1438 **οὐδ᾽ ὄμμα χραίνειν θανασίμοισιν ἐκπνοαῖς·** **2**) δθ. ἁπλῶς ὁ θάνατος: Ἰώσ.ΑΙ 19,8,3· **3**) νεώτ. ἡ λῆξις προθεσμίας, ὡρι-

σμένης τινὸς χρονικῆς περιόδου : **μετὰ τὴν ἐκπνοὴν τοῦ γραμματίου, - τῆς βουλευτικῆς τετραετίας**· **4**) ἀτμώδης ἀναθυμίασις ἢ πνοή : Ἀριστλ.Κόσμ.394b, 13 **αὔρας καλοῦμεν τὰς ἐξ ὑγροῦ φερομένας ἐκπνοάς**· **5**) συνεκδ. τὸ στόμιον, ἡ διέξοδος δι' ἧς ἐξατμίζεταί τι ἐν κλειστῷ χώρῳ περιωρισμένον ἢ πεπιεσμένον· πρβλ. ἐξάτμισις : Πλούτ.Ἀρέσκ.Φιλ.2,25,1 **ὅμοιον γὰρ εἶναι** (τὸν κύκλον) **ἁρματείῳ τροχῷ . . ἔχοντι μίαν ἐκπνοὴν** (περὶ τῆς οὐσίας τῆς σελήνης).

ἔκπνους-ουν, ἀσυναίρ. **-οος-ον** ὁ ἐκπνέων, ἐκπέμπων τι **ἐν εἴδει** πνοῆς : Ἱππ.Ἐπιδ.6,6,1· ‖ ὁ ἀποπνέων, ἀναδίδων ὀσμήν : Ποσειδ.π.Ἀθην.13, 596C **ἥ τε μύρων ἔκπνοος ἀμπεχόνη**· **2**) μτγν. ἐπὶ προσ., ὁ ἄνευ πνοῆς, ὁ ἄπνους, νεκρός, ξεψυχισμένος:Στράβ.14,1,44 **πίπτει καὶ ἔκπνους γίνεται.**

ἐκποδίζομαι μτγν. μέσ. θέτω τι ἐκποδών, ἀπομακρύνω : Γρηγ.Νύσσ.2,686C **τὴν τοῦ Θεοῦ δύναμιν πρὸς τὸν σκοπὸν ἐκποδίζεσθαι** (ἀμφ.).

ἐκποδών ἐπίρρ. κ. νεώτ. (κυρ. **ἐκ ποδῶν**) **ἔξω**, μακρὰν τῶν ποδῶν, **ἔξω τῆς** ὁδοῦ,πέραν, μακράν, παράμερα, ἀντίθ. ἐμποδών, συνήθ. μετὰ ρ. κινήσεως ἢ στάσεως σημαντικῶν : Ἡρ.6,35 **βουλόμενον ἐκποδὼν εἶναι**, Αἰσχ.Χο.20 **σταθῶμεν ἐκποδών**, Σοφ.Ἀντ.1321 **ἄγετέ μ' ἐκποδών**, Ἀριστφ. Ἀχ.305 **ἐκποδὼν ἐάσατε**, Πλάτ.Λύσ.220C **τὸ δὲ κακὸν ἐκποδὼν ἀπέλθοι**, Ξεν.Ἑλλ.6,5,38 **εἰ ἐκποδὼν γένοιντο**, Δημ.Ἐπιστ.3,1 **ἐκποδὼν διατρίβοντι**· ‖ ἐν ὁμ. χρ. κ. μετὰ δοτ. πρὸς δήλωσιν τοῦ προσ. ἢ τοῦ τόπου ἢ τῆς καταστάσεως, ἀφ' ὧν τις χωρεῖ, ἵσταται ἢ διατελεῖ μακράν : Εὐρ. Ἑκ.52 **ἐκποδὼν χωρήσομαι Ἑκάβῃ**, Θουκ.1,40 **ἐκποδὼν στῆναι ἀμφοτέροις**· ‖ ὁμ. κ.μετὰ γεν. : Εὐρ.Φοίν.978 **χθονὸς τῆσδ' ἐκποδὼν . . ἔσει**, αὐτ.ΙΤ 1226 **ἐκποδὼν . . τοῦδ' ἔχων μιάσματος**, Ξεν.ΚΠ 5,4,34 **οἴκαδε δεῦρ' ἀπιόντες τούτων ἐκποδὼν ἦμεν**· ‖ κ. ἀπολ. πρὸς δήλωσιν σκαιᾶς ἀποπομπῆς τινος, ἔρρε, ξεκουμπίσου, χάσου ἀπὸ μπροστά μου : Ἀριστφ.Ἀχ.240 **ἀλλὰ δεῦρο πᾶς ἐκποδών**, αὐτ.Σφ.1341· **2**) ἐν φρ. **ἐκποδὼν ποιοῦμαί** (ἢ μτγν. **ποιῶ**) **τινα** ἀπαλλάσσομαί τινος καθιστῶν αὐτὸν ἀνίκανον νὰ μὲ βλάφῃ· δθ. κ. θανατῶ τινα, τὸν βγάζω ἀπὸ τὴ μέση, τὸν ξεμπερδεύω, ξεπαστρεύω, ξεκάνω : Πολύβ.15,25a,13 **τοὺς ἐπιφανεστάτους τῶν ἀνδρῶν ἐκποδὼν ἐποίησε**· ‖ ὁμ. κ. περὶ ἵππου : Ξεν.Ἱππαρχ.1,4· ‖ ἐν ὁμ. σημ. κ. παθ. μετὰ τοῦ γίγνομαι ἀπέρχομαι τῆς ζωῆς : αὐτ.Ἀγησ.11,15 **τίνος δ' ἐκποδὼν γενομένου μᾶλλον ἥσθησαν οἱ πολέμιοι ἢ Ἀγησιλάου**· **3**) ἡ αὐτ. φρ. ἐπὶ πραγμ. ἢ καταστάσεων, ἀποβάλλω τι ἀπ' ἐμοῦ, ἀπομακρύνω, ἀφαιρῶ, ἀφανίζω τι : Ἰσοκρ.4,173 **τὰς ἐπιβουλὰς ἐκποδὼν ποιησαμένους**, Πλούτ.Νομ.3 **τὴν βίαν καὶ πλεονεξίαν ἐκποδὼν ποιησάμενος**· ‖ ἐν ὁμ. σημ. κ. μετὰ τοῦ **λέγω** : Αἰσχ.Εὐμ.453 **ταύτην μὲν τὴν οὕτω φροντίδα ἐκποδὼν λέγω.**

ἔκποθε(ν) ἐπίρρ. μτγν. ἔκ τινος μέρους, συνήθ. μετὰ γεν. : Ἀπολλ.Ρ 3,262 **ἔκποθεν ἄτης** (σχόλ. «**ἔκ τινος βλάβης**»), Χριστόδ.Κοπτ.Ἔκφρ.129 **ἐς φάος ἄρτι μολόντος ἔκποθεν ἠερόφοιτος.**

ἐκπόθητος-ον μτγν. λίαν ἐπιθυμητός : Ἀμφιλ. 39D **χαῖρε τὸ ἐκπόθητον ἡμῶν εὐφραντήριον.**

ἐκποίησις-εως κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. -η ἐν ἀναφορᾷ πρὸς ὀχείαν, τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐκποιεῖν, οἷον τὸ ἐκχεῖν τὸ σπέρμα, ἡ ἔκχυσις τοῦ σπέρματος, ὁ ἀποσπερματισμός : Ἡρ.3,109 **ἐπεὰν θορνύωνται κατὰ ζεύγεα καὶ ἐν αὐτῇ ᾖ ὁ ἔρσην τῇ ἐκποιήσι, ἀπιεμένου αὐτοῦ τὴν γονὴν . .**· **2**) μτγν. ἡ ἔκδοσις τέκνου πρὸς υἱοθεσίαν· ἀντίθ. εἰσποίησις : Πολυδ.6,178 **ἐκποίησις τέκνων**, Δίων Κ 37,51· **3**) μτγν. ἡ τελείωσις, ἀποπεράτωσις οἰκοδομήματος : Δίων Κ 37,44 **ἐκποίησις ναοῦ**· **4**) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. νομ. ἡ ἀπαλλοτρίωσις, πώλησις, μεταβίβασις δικαιώματός τινος ἢ πράγματος εἰς ἕτερον πρόσωπον· Βαλσ.εἰς Καν.12 τῆς 7ης Συνόδ. « ἐκποίησις μὲν λέγεται ἡ μετάθεσις τῆς δεσποτείας » : Κῶδ.Ἰουστιν.1,2,17,5, Κ Πορφ.1,1469 **περὶ ἐκποιήσεως κτημάτων**, Μιχ.Ἀτταλ.ἐν Σάθ.1,21.

ἐκποίητος-ον κ. νεώτ. νομ. ἐπὶ τέκνου, ὁ ἐκδοθεὶς εἴς τινα ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ πρὸς υἱοθεσίαν : Θωμ.Μ 95, Ἰσαῖ.7,23 **ἐκποίητος εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ἱππολοχίδου**, Αἰσχίν.3,21 **ὑπεύθυνον οὐκ ἐᾷ** (ὁ νόμος) . . **ἐκποίητον γενέσθαι οὐδὲ διαθέσθαι τὰ ἑαυτοῦ**· **2**) ΕΜ ὁ ἀποβληθεὶς τοῦ γένους· ΕΜ 323,28 «ἐκποίητον γενέσθαι, ἀποκηρυχθῆναι τοῦ γένους»· **3**) γεν. ὁ ἀποξενωθείς, ἀπομακρυνθεὶς ἀπό τινος : Ἰσαῖ.7,25 **μητρὸς δὲ οὐδείς ἐστιν ἐκποίητος**· ‖ ὁμ. κ. μτφ. : Πλούτ.Ἠθ. 562F **ἐκποίητος τῆς κακίας γενόμενος.**

ἐκποικίλλω μτγν. ἐξ ὁλοκλήρου, ἐντελῶς ποικίλλω, διακοσμῶ τι, τὸ πλουμίζω· ἐν τῷ παθ. : Ἡσ. **θρόνον τετράπουν καὶ τὸν ἱερὸν δίφρον καὶ ἐκπεποικιλμένον**· **2**) κατ' ἐπέκτ. καθιστῶ πολύμορφον, πολυσχιδές, πολύπλοκον, παθ. : Μάξ. Τύρ.10,2 **ἐξεποικίλθη τε αὐτή** (ἡ ἰατρική) **καὶ μετέβαλεν.. εἰς παντοδαπὸν σχῆμα.**

ἐκποινίζομαι σχόλ., μέλλ. **-ποινιοῦμαι**, δ.γρ. τοῦ ἐκπηνίζομαι βλ.λ. : Σχόλ.Ἀριστφ.Βάτρ.586.

ἐκποιῶ-έω κ. μσν. κ. νεώτ. ποιῶ τινα ἢ τι ν' ἀπομακρυνθῇ ἢ **νὰ ἐξέλθῃ** ἀπό τινος, ἀπομακρύνω, ἀποσύρω, βγάζω ἔξω : Φιλόστρ.Ἀπολλ.Β,7 **ἐκποιεῖν ἐμαυτὸν τοῦ δικαστηρίου**· **2**) **ἐπὶ** πατρὸς ἐν σχέσει πρὸς τέκνον αὐτοῦ, ἐκδίδω τὸ τέκνον μου πρὸς υἱοθέτησιν ὑπὸ ἄλλου : Δίων Κ 60, 33 **τὴν θυγατέρα εἰς ἕτερόν τι γένος ἐκποιήσας**· ‖ παθ. ἐπὶ τέκνου, υἱοθετοῦμαι ὑπό τινος : Ἰσαῖ.7,25 **κἂν ἐν τῷ πατρῴῳ μένοι τις οἴκῳ, κἂν ἐκποιηθείη**· ‖ κ. μσν. κ. νεώτ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς πράγμ., ἀπαλλοτριῶ, πωλῶ, ξεκάνω : Φερεκρ.65, Νεορ.Κ Πορφ.1,1469 **εἴ τινες . . βουληθεῖεν ἐκποιῆσαι τὰ ἴδια μετὰ πρᾶσιν ἢ ἐμφύτευσιν ἢ μίσθωσιν**· **3**) ἀπολ. ἐκχέω τὸ σπέρμα, ἀποσπερματίζω : Ἀριστλ.ΖΙ 636b,16 **ἐὰν οὖν ὁ μὲν ταχὺ ἐκποιήσῃ, ἡ δὲ μόλις**· **4**) μέσ. παράγω, γεννῶ ἐξ ἐμαυτοῦ ἢ διὰ τὸν ἑαυτόν μου : Ἀριστφ. Ἀχ.225 **ὡς μακάριος ὅστις σ' ὀπύσσει, κἀκποιήσεται γαλᾶς**, αὐτ.Εἰρ.708 **ἐν τοῖς ἀγροῖς ταύτῃ ξυνοικῶν ἐκποιοῦ σαυτῷ βότρυς**· **5**) ἐκτελῶ, κατασκευάζω, συμπληρῶ κατασκεύασμά τι : Ἡρ. 2,125 **ἐξεποιήθη δ' ὦν τὰ ἀνώτατα αὐτῆς** (τῆς πυραμίδος) **πρῶτα, μετὰ δὲ τὰ ἐχόμενα τούτων ἐξεποίευν**, αὐτ.5,62 **Παρίου** (λίθου) **τὰ ἔμπροσθε αὐτοῦ** (τοῦ ναοῦ) **ἐξεποίησαν**, ΔίωνΚ 68,15, Φιλόστρ.Ἀπολλ.8,31 **ἱερὰ βασιλείοις ἐκπεποιημένα τέλεσι**· **6**) προμηθεύω, χορηγῶ : Φιλόστρ.Ἡρωϊκ.19,4 **ἐκποιεῖν τινι ὅπλα**· **7**) ἀμτβ. ἀρκῶ, ἐξαρκῶ, ἐπαρκῶ, εἶμαι ἀρκετός, φτάνω : Ἀθήν.6, 271E **ὡς ἂν καὶ τὰ ἴδια ἐκποιῶσιν, οἱ μὲν ἕνα, οἱ δὲ δύο . . ποιοῦνται συντρόφους**, ΠΔΠαραλ. 2,7,7 **τὸ θυσιαστήριον τὸ χαλκοῦν . . οὐκ ἐξεποίει δέξασθαι τὰ ὁλοκαυτώματα**· **8**) ἐπὶ χρόνου, διαρκῶ : Ἐπιγρ. **ἐφ' ὅσους ἂν ἐκποιῇ μῆνας**· **9**) **ἐπὶ** τοῦ καιροῦ, εἶμαι κατάλληλος, πρόσφορος, εὐνοϊκός πρός τι, συντελῶ : Θεόφρ.Φ Αἴτ.1,14,1 **πάλιν ὁρμᾷ πρὸς κύησιν, ἐκποιούσης ἔτι τῆς ὥρας**· **10**) ὁμ. μετ' ἀπαρφ. ἐπιτρέπω : Θεόφρ.ΦΑἴτ.1,14,2 **βλαστάνειν οὐκ ἐκποιεῖ τὸ τῆς ὥρας**· ‖ μτγν. ἐπὶ προσ. μετὰ δοτ. παρέχω εἴς τινα ἐξουσίαν, δικαίωμα νὰ πράξῃ τι, ἐπιτρέπω : ΠΔΣοφ.Σειρ.18,4 **οὐθενὶ ἐξεποίησεν ἐξαγγεῖλαι τὰ ἔργα αὐτοῦ**· **11**) ἀπροσ. **ἐκποιεῖ** ἔξεστι, ἐπιτρέπεται, εἶναι δυνατόν, μπορεῖ : Ἱππ.Προρρ. 2,84 **ἄλλως τε ἐκποιέει τῷ βουλομένῳ πιστεύειν**, Πολύβ.2,24,17 **περὶ τούτων ἐν τοῖς ἑξῆς σαφέ-**

στερον ἐκποιήσει κατανοεῖν· **12)** ὀμ. ἀρκεῖ, εἶναι ἀρκετόν : Λυσ.ἀπ.57.

ἐκποκίζω, μέλλ. -ιῶ ἀποσπῶ τὰς τρίχας· Ἡσ. «ἐκποκιῶ, ἐκτιλῶ» : Ἀριστφ.Θεσμ.567 **ἐκποκιῶ σου τὰς ποκάδας** [Σουΐδ. «τὰς τρίχας ἐκσπάσω»].

ἐκπολεμιστής (ὁ) Ἡσ. ὁ ἐκπολεμῶν, ὁ πολεμιστής : Ἡσ. ἐν λ. εἴεω **ἐκπολεμιστοῦ νεανίσκου.**

ἐκπολεμῶ-έω διερεθίζω τινὰ πρὸς πόλεμον κατά τινος, ἐμπλέκω εἰς πόλεμον : Ξεν.Ἑλλ.5.4,20 ἵν' **ἐκπολεμήσειε τοὺς Ἀθηναίους πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους** (γρ. κωδ. κ. Ἁρποκρ.) ‖ ἐν ὁμ. σημ. κ. παθ. : Φιλόστρ.Ἀπολλ.5,35 **ἐκπεπολεμῆσθαι πρὸς τὸν ἑαυτοῦ οἶκον·** **2)** πολεμῶ δι' ὅλων μου τῶν δυνάμεων : Θουκ.6,91 **καὶ τὰ ἐνθάδε χρὴ ἅμα φανερώτερον ἐκπολεμεῖν·** **3)** γεν. ἔρχομαι εἰς πόλεμον πρός τινα : ΠΔΔευτ.20,10 **ἐὰν δὲ προέλθῃς πρὸς πόλιν ἐκπολεμῆσαι αὐτούς·** **4)** παθ. καταπολεμοῦμαι : Εὐστ.Πον.221,58 **τὰ δεινὰ οἷς ἐκπολεμεῖται ὁ τοῦ θεοῦ ἄνθρωπος.**

ἐκπολεμῶ-όω, μέσ. μέλλ. **ἐκπολεμώσομαι,** καθιστῶ πολέμιον, παρασύρω εἰς πόλεμον· Ἡσ. «ἐξεπολέμωσε, πολεμίους εἰργάσατο» : Ἡρ.4,120 **ἵνα καὶ τούτους ἐκπολεμώσωσι,** Θουκ.6,77 **ἐκπολεμοῦν πρὸς ἀλλήλους,** Δημ.11 **Ὀλυνθίους ἐκπολεμῶσαι δεῖν Φιλίππῳ,** Πολύβ.15,6,6 **ἐξεπολεμώσαμεν ἀλλήλους·** ‖ παθ. ἐμπλέκομαι εἰς πόλεμον πρός τινα, γίνομαι ἐμπόλεμος : Ἡρ.3,66 **ἵνα οἱ ἐκπολεμωθῇ πᾶν τὸ Περσικόν·** ‖ ὁμ. κ. ἀπολ. γίνομαι ἐχθρὸς πρός τινα : Θουκ.8,57 **τροφήν τε παρέχειν καὶ μὴ παντάπασιν ἐκπεπολεμῶσθαι·** **2)** διεγείρω τὴν δυσμένειάν τινος ἐναντίον ἄλλου : Ἰώσ.ΑΙ 1,3,1 **ἔνθα ἑαυτοῖς τὸν Θεὸν ἐξεπολέμωσαν·** ‖ παθ. διάκειμαι μετ' ἐχθρότητος ἢ μίσους κατά τινος : ΔίωνΚ.61,8 **τῇ μητρὶ ἤδη φανερῶς ἐκπεπολέμωτο·** **3)** κατανικῶ, κατατροπῶ : Λουκ.Ψευδολ.7 **τοῦτο ἐξεπολέμωσεν τοὺς τότε.**

ἐκπολέμωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. μσν. τὸ ποιεῖν ἢ γίγνεσθαί τινα πολέμιον ἢ ἐχθρὸν πρὸς ἄλλον : Πλούτ.Αἰμ.13 **ἡγούμενος.. οὐδὲν ἔτι δεῖσθαι τῶν χρημάτων τὴν ἐκπολέμωσιν,** Εὐστ.Πον.153,69.

ἐκπολίζω μτγν. μεταβάλλω τόπον ἀκατοίκητον εἰς πόλιν, παθ. : Ἀριστείδ.Λόγ.26(14),6 **πεδίων νομοὺς ἐκπεπολισμένους.**

ἐκπολιόρκησις-εως (ἡ) γλωσσ. κ. νεώτ. ἡ διὰ πολιορκίας ἅλωσις, ἐκπόρθησις.

ἐκπολιορκῶ-έω κ. νεώτ. ἀναγκάζω πολιορκουμένην πόλιν νὰ παραδοθῇ, κυριεύω, ἐκπορθῶ : Θουκ.1,134 **προσκαθεζόμενοί τε ἐξεπολιόρκησαν λιμῷ,** Ξεν.Ἑλλ.7,4,18 **οὐ πρόσθεν ἐπαύσαντο πρὶν ἐξεπολιόρκησαν τὸν Ὄλουρον,** Ἰσοκρ.5,112 **ἐν ἔτεσι δέκα μόλις αὐτὴν ἐξεπολιόρκησαν·** κ. παθ. : Θουκ.1,117 **ἀδύνατοι δὲ ὄντες ἀντίσχειν ἐξεπολιορκήθησαν,** Ἀριστλ.Ἀθ.19,3 **ἐξεπολιορκήθησαν ὑπὸ τῶν τυράννων·** **2)** μτφ. ἀναγκάζω διὰ τῶν ἐπιχειρημάτων μου τὸν ἀντίπαλον νὰ ὑποκύψῃ : Χίων Ἐπιστ.10 **ἐξεπολιορκήσαμεν αὐτὸν πάνυ ἀληθεῖ λόγῳ·** ‖ παθ. καταβαλλόμενος ὑποκύπτω : Διογ.Οἰν.39 **ἐκπολιορκηθέντος τοῦ σώματος ὑπὸ μακρᾶς νόσου·** ‖ ὁμ. εὑρίσκομαι εἰς δυσχερῆ, στενόχωρον θέσιν οἱονεὶ πολιορκούμενος : Χαρίτ.2,8 **πανταχόθεν ἦν ἐκπεπολιορκημένος, οὐδεμίαν εὑρίσκων θεραπείαν τοῦ ἔρωτος.**

ἐκπολιτεύω μτγν. μεταβάλλω τὸ εἶδος τοῦ πολιτεύματος λαοῦ τινος κ. συνεκδ. διαφθείρω τοῦτον : ΠΔΜακκ.4,4,19 **ἐξεδιῄτησεν τῶν Ἰουδαίων τὸ ἔθνος, καὶ ἐξεπολίτευσεν ἐπὶ πᾶσαν παρανομίαν.**

ἐκπολιτίζω νεώτ. κ. δημ. μεταδίδω εἰς λαόν τινα, κοινωνίαν, χώραν κττ. τὸν πολιτισμόν· ὅθ. κ. ἐξάγω ἐκ τῆς ἡμιβαρβάρου καταστάσεως, ἐξημερῶ τὰ ἤθη : **οἱ ἱεραπόστολοι προσπαθοῦν νὰ ἐκπολιτίσουν τοὺς ἀγρίους·** ‖ προάγω λαόν τινα ἢ κοινωνίαν εἰς πολιτισμόν, καθιστῶ πεπολιτισμένον.

ἐκπολιτισμός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια κ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκπολιτίζω βλ.λ. : **ἐκπολιτισμὸς τῶν ἀποικιῶν·** ‖ ἡ πρόοδος, προαγωγὴ λαοῦ τινος ἢ κοινωνίας εἰς τὸν πολιτισμόν.

ἐκπολιτιστής (ὁ) νεώτ. ὁ ἐκπολιτίζων βλ.λ.

ἐκπολιτιστικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ συντελῶν εἰς τὸν ἐκπολιτισμὸν λαοῦ τινος ἢ κοινωνίας : **ἐκπολιτιστικὴ δρᾶσις - ἔργα·** ἐπίρρ. -ῶς κ. δημ. -ά.

ἐκπολυωρῶ-έω μτγν. ἐντελῶς φροντίζω περί τινος, παθ. -οῦμαι τυγχάνω ἐξαιρετικῶν φροντίδων : Ἀνών.Ἐπικούρειος ἐν Ἡρακλ.Πάπ.176,48 **κατὰ πάντας τρόπους ἐκπολυωρηθείς.**

ἐκπόλωσις-εως (ἡ) νεώτ. φυσ. ἡ παρεμπόδισις τῆς πολώσεως βλ.λ. ἠλεκτρ. στήλης, ἅ. ἀποπόλωσις.

ἔκπομα-ατος (τὸ) Ἡσ. ἔκπωμα βλ.λ.

ἐκπόμπευσις-εως (ἡ) νεώτ. ὁ πρὸς τιμωρίαν καὶ πρὸς παραδειγματισμὸν δημόσιος ἐξευτελισμός τινος, ἅ. διαπόμπευσις, τὸ πόμπευμα.

ἐκπομπεύω κ. μσν. κ. νεώτ. ἄγω τι πομπικῶς ἢ συνοδεύω πομπήν τινα : Λιβάν.Προγ.40,15 **ἐκπομπεύειν τὴν ἐπικηδείαν πομπήν·** **2)** κ. νεώτ. περιάγω τινὰ ἐν ἀτιμωτικῇ πομπῇ πρὸς ἐξευτελισμὸν τούτου καὶ παραδειγματισμὸν τῶν ἄλλων, κ. συνεκδ. δημοσίᾳ διασύρω, ἐξευτελίζω, ἅ. διαπομπεύω· Σουΐδ. «ἐκπομπεύων, λοιδορῶν, ἀχρειῶν» : Ἰω. Χρυσ.Ὁμιλ.31,589 **οὐ λέγω σοι, ἐκπόμπευσον σαυτόν, οὐδὲ παρὰ τοῖς ἄλλοις κατηγόρησον·** κ. παθ. : αὐτ.590 **ἄκουσον πῶς ἐκπομπεύεται ἡ ὠμότης·** **3)** ἐκθέτω τι ὑπ' ὄψιν πάντων, παρουσιάζω τι εἰς τὸ κοινόν : Πρόδρ.442 **περιείλετο τὴν σκηνήν, καὶ τὸ ἀληθὲς ἐξεπόμπευσε.**

ἐκπομπή (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. τὸ ἐκπέμπειν, στέλλειν ἔξω, ἡ ἀποστολή, ἐξαποστολή : Πλάτ.Νόμ. 740Ε **ἐκπομπὴ ἀποικιῶν,** Ἱέραξ Χρον.153 (ἐν Σάθ. 1,250) **μετὰ .. τὴν ἐκπομπὴν τῆς στρατιᾶς·** **2)** ἡ ἔκ τινος τόπου ἐξόρμησις πρὸς ἐπιδρομὴν κατά τινος, ἡ καταδρομή : Θουκ.3,51 **λῃστῶν ἐκπομπαῖς·** **3)** κ. νεώτ. φυσ. ἡ ἔκ τινος σώματος ἐξαπόλυσις ἢ ἐκτόξευσις μορίων ἢ ἐνεργείας : ΕΜ 133,34 **αἱ μὲν αἰσθήσεις κατὰ εἰσδοχὴν ἐνεργοῦσιν, αὕτη δὲ (ἡ ὅρασις) μόνη κατὰ ἐκπομπήν, - ἐκπομπὴ φωτεινῶν ἀκτίνων - ἠλεκτρικῶν κυμάτων - θερμότητος, εὐωδίας κττ.·** **4)** νεώτ. φιλοσ. ἡ ἅ. ἀπορροὴ βλ.λ. 5Ι· **5)** ἡ ἀποπομπὴ γυναικός, ἡ διάζευξις, διώξιμο, χώρισμα : Ἀντιφ.Σοφ.49.

ἐκπονεστέρως μτγν. μετὰ περισσοτέρου πόνου ἢ ζήλου, περισσότερον ἐπιπόνως : Μακάρ.Ὁμιλ. 29,172Α **ὀξυτέρως καὶ ἐκπονεστέρως .. ζητεῖν τὴν δωρεὰν τοῦ Θεοῦ.**

ἐκπονηρεύω μτγν. ποιῶ τινα ἢ τι ἐντελῶς πονηρόν, μεταβάλλω ἐπὶ τὸ χεῖρον, διαφθείρω, ἐξαχρειῶ : Συνέσ.Ἐπιστ.114 **τὸ αἷμα ἐξεπονήρευσας.**

ἐκπόνησις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἐκπονεῖν ἢ ἐκπονεῖσθαι, ἡ μετὰ κόπου καὶ ἐπιμελείας ἐκτέλεσις ἔργου τινός· **2)** ἡ ἐκγύμνασις, ἐξάσκησις εἴς τι : **ἐκπόνησις ἵππων·** πρβλ. προπόνησις.

ἐκπονῶ-έω κ. μσν. κ. νεώτ., οἰολ. κ. δωρ. ἀόρ. **ἐξεπόνασα,** μετὰ κόπου καὶ ἐπιμελείας ἐξεργάζομαι, κατασκευάζω, δημιουργῶ τι : Σαπφ.98 **πίσυγγοι δὲ δέκ' ἐξεπόνασαν,** Ἀριστφ.Ὀρν.379 **ἐκπονεῖν θ' ὑψηλὰ τείχη,** Παλλδ. ἐν ΑΠ 6,61,6 **χερσὶ σε ταῖς ἰδίαις ἐξεπόνησε Χάρις·** κ. παθ. : Θουκ. 6,31 **τὸ ναυτικὸν μεγάλαις .. δαπάναις ἐκπονηθέν,** Ξεν.Ἑλλ.4,2,7 **ὅπλα ἐκπεπονημένα εἰς κόσμον,** Ἀθήν.12,539Ε **οὐρανίσκοι διάχρυσοι ποικίλμασιν ἐκπεπονημένοι·** ‖ ἐν ὁμ. σημ. κ. ἐπὶ δημιουργημάτων τοῦ πνεύματος : Θουκ.3,38 **τὸ εὐπρεπὲς τοῦ λόγου ἐκπονήσας,** Θεόκρ.7,51 **ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα,** ΑΠ 9,200· **2)** συνεκδ. εὐπρεπίζω, περικοσμῶ : Εὐρ.Ἱππ.632 **πέπλοισιν ἐκπονεῖ·** **3)** διανύω ἀπόστασιν ἢ διάστημα : Πινδ.Π 4,236 **βιατὰς ἐξεπόνασ' ἐμπακτὸν ἀνὴρ μέτρον,** Μνο-

σάλκ.ἐν ΑΠ 7,212,4 **δολιχὰν ἐκπονέουσα τρίβον·** **4)** καλλιεργῶ γῆν, ἀγρὸν κττ. : Εὐρ.άπ.1068 (τὴν Λακωνικὴν ἔχειν) **πολὺν μὲν ἄροτον, ἐκπονεῖν δ' οὐ ῥᾴδιον,** Συνέσ.'Επιστ.67 **ὧν τοὺς ἀγροὺς ἐκπονεῖ·** κ. παθ. : Θεόκρ.16,94 **νειοὶ δ' ἐκπονέοιντο ποτὶ σπόρον,** Στράβ.5,4,5· **5)** διδάσκων ἐκπαιδεύω, ἀνατρέφω, μορφώνω : Εὐρ.ΙΑ 209 **'Αχιλῆα.. Χείρων ἐξεπόνασεν·** **6)** προπαρασκευάζω, προγυμνάζω, ἐκγυμνάζω : Ξεν.ΚΠ 5,1,30 **τὰ πρὸς τὸν πόλεμον ἐκπονεῖν,** Πολύβ.4,20,12 **ὀρχήσεις ἐκπονοῦντες,** Λουκ.'Ερωτ.45 **τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθερίοις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ·** || ὁμ. σημ. κ. μέσ. κ. παθ. : Πλάτ.Νόμ.834Ε **ὅσα ἐν ἀγῶσι καὶ ὅσα καθ' ἡμέραν ἐν διδασκάλων ἐκπονούμεθα,** Ξεν.'Ελλ.6,4,28 **ἱππέας.. ἐκπεπονημένους·** **7)** ἄγω τι εἰς πέρας, ἐκτελῶ : Εὐρ.Φοίν.1648 **τάντεταλμέν' οὐ δίκαιον ἐκπονεῖν ;,** Ξεν.ΚΠ 4,3,11, Θεόκρ.'Επιγρ.22,5 **χώσους ἐξεπόνασεν εἴη' ἀέθλους·** || ὁμ. σημ. κ. μέσ. κ. παθ. : Κρατῖν.237 **ταῦτα δυοῖν ἐν ἐτοῖν.. μόλις ἐξεπονήθη,** Εὐρ.Μήδ.241 **τάδ' ἡμῖν ἐκπονουμένοισιν εὖ·** **8)** διὰ κόπου κτῶμαί τι : Εὐρ.'Ιππ.467 **οὐδ' ἐκπονεῖν τοι χρὴν βίον λίαν βροτούς·** || μετ' ἀπαρφ. μετὰ κόπου κατορθῶ τι, πείθω ἢ ἀναγκάζω, καταφέρνω νά.. : αὐτ."Ιων 375 **εἰ τοὺς θεοὺς ἄκοντας ἐκπονήσομεν φράζειν ἃ μὴ θέλουσιν,** ΑΠ Παράρτ.182,4 **γράμματα μήτηρ γεγαυῖα παίδων ἡβώντων ἐξεπόνησε μαθεῖν·** **9)** μετὰ φροντίδος ἀναζητῶ, ἐπιχειρῶ, προσπαθῶ νὰ ἀνεύρω : Εὐρ."Ιων 1355 **τὴν τεκοῦσαν ἐκπόνει·** || ὁμ. μετὰ φροντίδος ἀνευρίσκω, ἐξευρίσκω : Αἰσχ.'Ικ.367 **ξυνῇ μελέσθω λαὸς ἐκπονεῖν ἄκη·** **10)** προσπαθῶ ν' ἀποτρέψω τι ἀπό τινος : Εὐρ.'Ηρ.581 **τῶν δ' ἐμῶν τέκνων οὐκ ἐκπονήσω θάνατον·** **11)** ἀναφορ. πρὸς τροφήν, πέπτω, χωνεύω : Ξεν.'Απομν. 1,2,4 **ὅσα ἡδέως ἡ ψυχὴ δέχεται, ταῦτα ἱκανῶς ἐκπονεῖν ἐδοκίμαζε·** || ὁμ. κ. μέσ. : αὐτ.1,2,16 **τοῦ ἐκπονεῖσθαι τὴν δίαιταν·** || ὁμ. ἐπὶ ὀργάνων τοῦ σώματος, χωνεύω, διαλύω : 'Αρετ.Χρον. Παθ.1,5 **οὐ** (τοῦ αἵματος) **τὴν ἀκαθαρσίαν ἐοῦσαν οὐ δέχεται οὐδὲ ἐκπονέει νοσέων ὁ σπλήν·** **12)** ἀπολ. ὑποβάλλομαι εἰς σκληροὺς κόπους, ἐκμοχθῶ : Εὐρ.'Ορ.653 **σοὶ παρ' ἀσπίδ' ἐκπονῶν,** Ξεν.Οἰκ.11,12· **13)** καταπονῶ, κατατρίβω, καταβάλλω : Πλούτ.Κλεομ.27 **ἐξεπόνει καὶ κατήθλει τὸν Κλεομένη·** κ. παθ. : Στράβ.5,4,11 **ἐκπεπόνηνται τελέως ὑπό τε ἄλλων καὶ.. ὑπὸ Σύλλα,** Πλούτ."Οθ.9 **ἐκπονούμενος ταῖς φροντίσι,** αὐτ. 'Ηθ.854D **ὅταν** (οἱ γραφεῖς) **ἐκπονηθῶσι τὰς ὄψεις·** || -θθ. κατανικῶ, καταδαμάζω : Σουΐδ. **ἐν λ. ἀπέστησεν τὰς ἀρρωστίας ἐκπονῶν.**

ἐκπόρευμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. μσν. τὸ ἐκπορευόμενον, ἐξερχόμενον ἔκ τινος : 'Αθανάσ.1,102Α **τὸ ἅγιον πνεῦμα ἐκπόρευμα ὂν τοῦ πατρός.**

ἐκπορευόντως ἐπίρρ. μτγν. ἐκπορευτῶς βλ.λ. : Γρηγ.Ναζ. **τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον προϊὸν μὲν ἐκ πατρός, οὐχ υἱικῶς.. ἀλλ' ἐκπορευόντως.**

ἐκπόρευσις-εως (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. τὸ ἐκπορεύεσθαι βλ.λ.3), ἐπὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος : 'Αθανάσ.2,340C **τὴν ἐκπόρευσιν τοῦ πνεύματος.**

ἐκπορευτικός-ή-όν μσν. ὁ εἰς τὴν ἐκπόρευσιν βλ.λ. ἀνήκων, ὁ ἐκ τῆς ἐκπορεύσεως προερχόμενος : Βλεμμ.ἐν 'Αλλατ.'Ορθοδ.1,54 **ἐκπ- τὸ πνεῦμα.**

ἐκπορευτικῶς ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον ἐκπορευτικὸν βλ.λ. : 'Αθανάσ.2,476Α.

ἐκπορευτός-ή-όν μσν. ὁ δυνάμενος νὰ ἐκπορευθῇ βλ.λ.3) : Δομασκ.'Ι.'Επιστ.'Επιφ.8,901Α **πνεῦμα ἅγιον οὐ γεννητὸν ἀλλ' ἐκπορευτόν.**

ἐκπορευτῶς ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον ἐκπορευτὸν βλ.λ., ἐκπορευόντως : 'Αθανάσ.2,24D **ὁ λόγος ἐξ αὐτοῦ γεννητῶς καὶ τὸ πνεῦμα.. ἐκπορευτῶς.**

ἐκπορεύω, μέσ. ἐκπορεύομαι, παθ. ἀόρ. ἐξεπορεύθην, παρακ. ἐκπεπόρευμαι κάμνω τινὰ νὰ ἐξέλθῃ, καλῶ ἔξω : Εὐρ.Φοίν.1068 **ἀνοίγετ', ἐκπορεύετ' 'Ιοκάστην δόμων·** || μτφ. ἀπαλλάσσω τινά τινος : Εὐρ.'Ηρ.723 **δειμάτων ἐξωθεν ἐκπορεύσομεν σὺν μητρὶ παῖδας·** **2)** μέσ. ἐξέρχομαι, πορεύομαι ἔξω, ἐκβαίνω, ἐξορμῶ : Ξεν.'Αν.5,1,8 **ἐπὶ λείαν γὰρ ὑμῶν ἐκπορεύσονταί τινες,** Αἰν.Τακτ.24,74 **οἰκέτης ἐκπορευόμενος ἐπὶ λείαν·** || ἐκ- εἴς τι : Πολύβ. 11,9,4 **δεῖν τὸν εἰς ἐξοπλισίαν ἢ στρατείαν ἐκπορευόμενον.. σκοπεῖν,** Κριτί.2536 **ὁ θ' ὑγρὸς εἰς γῆν ὄμβρος ἐκπορεύεται·** || μετ' αἰτ. τόπου : Πολύβ.11,9,8 **ἐκπορευόμενοι τὸ βουλευτήριον·** || ἐκ- ἔκ τινος : Πολύβ.6,58,4 **ἐκπορευόμενος ἐκ τοῦ χάρακος,** ΠΔ Παροιμ.3,16 **ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη·** **3)** προέρχομαι, ἐκπηγάζω : ΚΔ 'Ιω.15,26 **τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας ὃ παρὰ τοῦ πατρὸς ἐκπορεύεται.**

ἐκπόρθησις-εως (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. **ἡ ἅλωσις** περιτετειχισμένης πόλεως, φρουρίου, **ὀχυρώματος** κττ., ὅθεν κ. ἡ διαρπαγή, ἡ καταστροφή : Στράβ.9,1,17 **τὴν ὑπὸ τῶν Διοσκούρων ἐκπόρθησιν αὐτῆς,** Φἰλ.2,122 **ἐκπόρθησις δι' ὅπλων,** 'Ονησάνδρ.Στρατ.146,17 **τὴν κατὰ κράτος ἀπεγνωκὼς ἐκπόρθησιν·** || ὁμ. σημ. κ. μτφ. κ. νεώτ. : Νεῖλ. 'Επιστ.269,27 **τῇ συχνῇ ἐπιθέσει καὶ ἐκπορθήσει.. τῶν νοητῶν βαρβάρων·** || νεώτ. κυρ. ἐν ἀναφ. πρὸς γυναῖκα : **ἐκπόρθησις χήρας - ὑπάνδρου.**

ἐκπορθητής (ὁ) νεώτ. ὁ ἐκπορθῶν, ὁ ἐκπορθήσας τι, ὁ ἐπιχειρῶν, ἐκτελῶν ἢ ἐκτελέσας ἐκπόρθησιν βλ.λ. ἢ ἐκπορθήσεις : **ἐκπορθητὴς φρουρίου·** || κ. μτφ. : **ἐκπορθητὴς καρδιῶν.**

ἐκπορθητικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος, ὁ συντελῶν εἰς ἐκπόρθησιν βλ.λ., ὁ ἐπιφέρων ἐκπόρθησιν : **ἐκπ- σχέδια - μέσα - ἐλιγμοί.**

ἐκπορθητικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. δι' ἐκπορθήσεως : Εὐστ.'Οδ.1490,65 **περίοικον μὲν πόλιν ἐχθρὰν ἀλαπάξοι τις ἐκπορθητικῶς.**

ἐκπορθήτωρ-ορος (ὁ) ὁ καταστροφεύς : Εὐρ. 'Ικ.1223 **σκύμνοι λεόντων, πόλεος ἐκπορθήτορες.**

ἐκπορθμεύω ἀπάγω διὰ θαλάσσης· ὁ παθ. παρακ. μετὰ παθ. σημ. : Εὐρ.'Ελ.1179 **ἡ Τυνδαρὶς παῖς ἐκπεπόρθμευται χθονός·** || ὁμ. ἐν μέσ. σημ. : Εὐρ.'Ελ.1517 **Μενέλαος αὐτὴν ἐκπεπ- χθονός.**

ἐκπορθῶ-έω κ. μσν. κ. νεώτ., παρακ. ἐκπεπόρθηκα, παθ. παρακ. ἐκπεπόρθημαι κυριεύω, λεηλατῶ, καταστρέφω : Εὐρ.Τρῳ.95 **μῶρος δὲ θνητῶν ὅστις ἐκπορθεῖ πόλεις ναούς τε,** Λυσ.12,83 **καλῶς ἂν ἔχοι.. τοῖς ἰδιώταις, ὧν οἰκίας ἐξεπόρθησαν ;,** Πολύβ.2,32,4 **τήν τε γῆν ἐδῄουν καὶ τὰς κατοικίας αὐτῶν ἐξεπόρθουν·** || νεώτ. κυριεύω ἰδ. φρούριον ἢ ὀχύρωμα : **μετὰ δυσκολίας θὰ ἐκπορθήσουν τὸ φρούριον·** || νεώτ. κ. μτφ. : **ἐξεπόρθησε τὴν καρδίαν της·** **2)** ἀποκομίζω ὡς λάφυρον, ὡς λείαν : Θουκ.4,57 **τήν τε πόλιν κατέκαυσαν καὶ τὰ ἐνόντα ἐξεπόρθησαν·** **3)** παθ. μτφ. ἐπὶ προσ. καταστρέφομαι : Σοφ.Τρ.1104 **τυφλῆς ὑπ' ἄτης ἐκπεπόρθημαι,** Εὐρ.Τρῳ.142.

ἐκπορίζω κ. μσν., μέλλ. ἀττ. ἐκποριῶ ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ· Σουΐδ. «ἐκπορίζειν· ἐξευρίσκειν» : Εὐρ. Βάκχ.1042 **τίνι μόρῳ θνῄσκει ἀδικα τ' ἐκπορίζων ἀνήρ ;,** 'Αριστφ.Σφ.365 **νῦν ἐκπόριζε μηχανήν·** || κ. μετ' ἀναφορ. προτ. διὰ τοῦ ὅπως : 'Αριστφ.Λυσ.421 **ἐκπορίσας ὅπως κωπῆς ἔσονται·** **2)** κ. 'Επιγρ. προμηθεύω, παρέχω, χορηγῶ τινι : Σοφ.Φιλ.299 **πάντ' ἐκπορίζει πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ,** Θουκ.6,72 **οἷς τε ὅπλα μὴ ἔστιν ἐκπορίζοντες,** 'Ανδοκ.2,17 **ἀργύριον ὑμῖν ἐκπορίζουσι,** Ξεν.'Αν.5,6,19 **ἐκποριοῦσι τῇ στρατιᾷ μισθόν,** 'Ιώσ.ΑΙ 1,2,2,11, Εὐστ.Πον.159,78· || ἀναφορ. πρὸς τὰ μέσα τῆς ζωῆς, πορίζομαι : 'Αριστφ. Σφ.1113· || ὁμ. σημ. κ. μέσ. προμηθεύω δι' ἐμαυτόν : Θουκ.1,82 **κἂν τὰ αὑτῶν ἅμα ἐκποριζώμεθα,** Πλάτ.Γοργ.492Α· **3)** ἐκφορτώνω φορτίον : 'Επιγρ.

ἐκπόρνευσις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἐκπορνεύειν βλ.λ. ἢ τὸ ἐκπορνεύεσθαι, τὸ παρασύρειν ἢ παρασύρεσθαι εἰς πορνείαν· **2)** κ. γεν. τὸ ἐξοχρειοῦν τι ἐπ' ἰδίᾳ ὠφελείᾳ : **ἐκπόρνευσις τῆς ἐπιστήμης.**

ἐκπορνεύω κ. μσν. κ. νεώτ., ἐπιτατ. τοῦ πορνεύω βλ.λ., διαπράττω πορνείαν : ΠΔ Γεν.38,24 **ἐκπεπόρνευκε Θάμαρ ἡ νύμφη σου, καὶ ἰδοὺ ἐν γαστρὶ ἔχει ἐκ πορνείας,** ΚΔ Ἰουδ.7· ‖ κ. παθ. : Πολυδ.6,126 «ἠταιρηκώς, ἐκπεπορνευμένος»· **2)** μετ' αἰτ. γίνομαι προαγωγός βλ.λ. τινος : ΠΔ Λευΐτ.19,29 **οὐ βεβηλώσεις τὴν θυγατέρα σου ἐκπορνεῦσαι αὐτήν**· ‖ γίνομαι αἴτιος νὰ ἐπιδοθῇ τις εἰς πορνείαν : ΠΔ Παραλ.2,21,11 **αὐτός.. ἐξεπόρνευσε τοὺς κατοικοῦντας ἐν Ἱερουσαλήμ**· **3)** νεώτ. κ. μτφ ἐξευτελίζω, ἀτιμάζω : **ἐξεπόρνευσε τὴν ἐπιστήμην**· **4)** μτφ. παθ. ἐπὶ τῆς γῆς, ἀχρειοῦμαι, δὲν ἀποδίδω : Εὐστάθ.353,56 **ἡ γῆ ἐκπεπόρνευται.**

ἐκπόρπισις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἀποσύνδεσις : Σωρ. Κατ.24 **μετ' ἐκπορπίσεως τῶν καταγέντων ὀστῶν.**

ἐκπορποῦμαι-όομαι κ -ῶμαι-άομαι Σουΐδ. «ἐκπορπόομαι, ἐκφιβλόομαι».

ἐκπορφυρῶ-όω μσν. καθιστῶ τι πορφυροῦν : ΚΜανασσ.Ἔρωτ.4,26 **τὸ τῆς θαλάσσης ἐξεπορφύρουν ὕδωρ,** αὐτ.349.

ἐκποτάομαι, Ἰων. **ἐκποτέομαι,** ἐτερ. τ. τοῦ ἐκπέτομαι, ἐπὶ κούφων ἀντικειμ., πετῶ ἰδίως ἀφ' ὑψηλοῦ, πίπτω ἀθορύβως : Ἰλ.Τ 357 **ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται ψυχραί**· ‖ ἐπὶ φαντάσματος : Σαπφ.ἀπ.68,4 **ἀφάνης κὴν Ἀΐδα δόμοις φοιτάσεις πεδ' ἀμαύρων νεκύων ἐκπεποταμένα**· ‖ ἐν χρ. κ. μτφ. : Θεόκρ.11,72 **πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;** (ποῦ πετᾷ ὁ νοῦ σου;), αὐτ.2,19.

ἔκπους-οδος (ὁ,ἡ) Ἐπιγρ. ὁ ἔχων ἔκτασιν ἓξ ποδῶν.

ἐκπράκτης-ου (ὁ) μτγν. ὁ εἰσπράττων, συλλέγων φόρους : Ἀκύλ.ΠΔ Κριτ.39,7.

ἔκπραξις-εως (ἡ) μτγν., δωρ. **ἔσπραξις** ἡ εἴσπραξις : Ἐπιγρ., Διόδ.Σ 1,79 **τὴν ἔκπραξιν τῶν δανείων.**

ἐκπράσσω, ἀττ. **ἐκπράττω,** μέλλ. **ἐκπράξω** πράττω τι ἐντελῶς, ἄγω εἰς πέρας, ἀποπερατῶ, κατορθῶ, τελειώνῳ : Αἰσχ.Πέρσ.723 **καὶ τόδ' ἐξέπραξεν, ὥστε Βόσπορον κλῇσαι μέγαν,** Εὐρ. Βάκχ.1161 **τὸν καλλίνικον κλεινὸν ἐξεπράξατε εἰς γόον, εἰς δάκρυα** («τὸν καλλίνικον (ἐπινίκιον) ὕμνον ἔνδοξον ὄντα, κατωρθώσατε νὰ ἀπολήξῃ εἰς γόον» Γρ.Βερν.), Παῦλ.Αἰγ.6,118 **ἐκπρ- τὸ δέον**· **2)** δίδω τέλος, καταστρέφω, φονεύω, ξεκάνω : Αἰσχ.Ἀγ.1275 **καὶ νῦν ὁ μάντις μάντιν ἐκπράξων ἐμὲ ἀπήγαγε ἐς τοιάσδε θανασίμους τύχας** (δ.γρ. **ἐκπράξας** τελειοποιήσας, Γρ.Βερν.), Σοφ.ΟΚ 1659· ‖ ὁμ. σημ. κ. μέσ.· Ἡσ. «ἐξεπράξατο, ἐφόνευσε»· **3)** ἀπαιτῶ, λαμβάνω, εἰσπράττω : Εὐρ. Ἡρ.43 **ἐκπράξωσιν αἵματος δίκην,** Πλάτ.Νόμ. 774Ε **τοὺς ταμίας ἐκπράττειν ἑκάστοτε τοὺς τῆς Ἥρας,** Ξεν.Λακ.8,4, Ἐπιγρ. **ἐκπράττειν καταδίκας, τόκους**· ‖ μετὰ διπλῆς αἰτ. **ἐκπράττω τινά τι** : Θουκ.8,108 **Ἀλικαρνασσέας τε πολλὰ χρήματα ἐξέπραξε**· ‖ κ. παθ. **ἐκπρ- τι ὑπό τινος**: Παυσ. 7,12,1 **ὑπὸ Μεναλκίδα τὰ χρήματα ἐξεπράχθησαν**· **4)** τιμωρῶ, ἐκδικοῦμαι : Σοφ.ΟΤ 377, Εὐρ.Μήδ.1305 **μητρῷον ἐκπράσσοντες ἀνόσιον φόνον**· κ. παθ. : Χρησμ.Σιβ.8,123· ‖ ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Ἡρ.7,158 **ἐπισκήπτοντός τε τὸν Δωριέος τοῦ Ἀναξανδρίδεω πρὸς Ἐγεσταίων φόνον ἐκπρήξασθαι.**

ἐκπραΰνω ἐπιτατ. τοῦ πραΰνω, καταπραΰνω : Πλούτ.Ἠθ.74D **ὁμιλίαις ἑτέραις καὶ λόγοις ἐπιεικέσιν ἐκπραΰνουσι,** Παῦλ.Σιλ.Θερμ.Πυθ.154.

ἐκπρεμνίζω ἐκριζῶ, ξεριζώνω, ξεπρεμνίζω· Ἡσ. «ἐκπρεμνίσαι ἐκριζῶσαι»:Δημ.1073 **ἐξώρυττον** (τὰς ἐλαίας) **καὶ ἐξεπρέμνιζον**· ‖ ἀποκόπτω ἐκ τῆς ῥίζης : Φιλόστρ.Νεώτ.Εἰκ.4,869 **θάτερον** (κέρας) **τῷ ῥοπάλῳ τῶν κροτάφων ἐκπρεμνίζει.**

ἐκπρέπεια (ἡ) τὸ ἐκπρεπές, τὸ ἔξοχον, ἡ λαμπρότης, ἡ ὑπεροχή : Ἰάμβλ.Πυθ.5,23 **ὁ νεανίας.. τῆς ἐκπρεπείας ἤδη ἀντελαμβάνετο.**

ἐκπρεπέως Ἐπιγρ. ἐκπρεπῶς βλ.λ.

ἐκπρεπής-οῦς-ές κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ διαπρέπων, διαπρεπής, ὑπέροχος, διάσημος, παραθετ. **-έστερος, -έστατος** : Ἰλ.Β 483 **ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἡρώεσσιν,** Πίνδ.Π 7,12 **ἄγοντι δέ με πέντε μὲν Ἰσθμοῖ νῖκαι, μία δ' ἐκπρεπὴς Διὸς Ὀλυμπιάς,** Αἰσχ.Πέρσ.184 **μεγέθει τε τῶν νῦν ἐκπρεπεστάτα,** Εὐρ.Ἀλκ.333 **ἐκπρεπεστάτη γυνή** (δ. γρ. εὐπρεπεστάτη), Πλάτ.Φαῖδρ.238Α **τούτων τῶν ἰδεῶν ἐκπρεπὴς ἣ ἂν τύχῃ γενομένη,** Ἀριστλ.Φυσιογν.810a, 8 **ἐκπρεπέστερα ζῷα** Λυκόφρ.1345 **ἐκπρεπέστατος γένους,** Διόδ.Σ 1,49

ἐκπρεπόντως ἐπίρρ. μτγν. ἐκπρεπῶς, ἐξόχως, ἐξαιρέτως βλ.λ. : Δίων Κ 74,1.

ἐκπρέπω κ. μσν. ἐξέχω, διαπρέπω εἴς τι : Εὐρ. Ἡρακλ.597 **μέγιστον ἐκπρέπουσ' εὐψυχίᾳ,** Εὐσ. Βί.Κωνστ.452D **ἀρετῇ πάσῃ θεοσεβείας ἐκπρέπων.**

ἐκπρεπῶς ἐπίρρ. μτγν. διαπρεπῶς, ἐξόχως, λαμπρῶς : Πολύβ.5,59,8 **κεκόσμηται δὲ.. ταῖς τῶν οἰκοδομημάτων κατασκευαῖς ἐκπρεπῶς,** Πλούτ. Φιλοπ.15 **ἀγαπώμενος καὶ τιμώμενος ἐκπρεπῶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων**· ‖ συγκρ. **-έστερον** : Δίων Κ 44,40 **νῦν δ' ἐπὶ πλεῖστον αὐξηθεὶς.. ἐκπρεπέστερον αὐτὴν ἀπεδείξατο**· ‖ ὑπερθ. **-έστατα** : Ξεν.Συμπ.8,31, Δίων Κ 47,20 **ἀλλ' ἐκεῖνα μὲν** (τὰ Ἀπολλώνια) **ἐκπρεπέστατα ἐπετέλεσεν**· **2)** παραλόγως : Θουκ.1,38 **οὐδ' ἐπιστρατεύομεν ἐκπρεπῶς μὴ καὶ διαφερόντως τι ἀδικούμενοι.**

ἐκπρεπώσστον Ἐπιγρ. ἀμφ. ἀνάγν., πιθ. **ἐκπρεπῶς ἐτῶν.**

ἔκπρησις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἐκπύρωσις : Πλούτ. Λύσ.12 **ἀέρος εἰς τὴν ἄνω χώραν πλήθει λυθέντος ἔκπρησις καὶ ἀνάφλεξις.**

ἐκπρησμός (ὁ) μτγν. κ. μσν. ὁ συριγμὸς τοῦ βράζοντος ὕδατος, ὁ ἐκβρασμός, ἀνάζεμα : Γλωσσ. «ἐκπρησμός, πάφλασμα», Σχόλ.Ἀριστφ. Σφ.1243 **τῶν παφλασμάτων ἐκπρησμῶν, ἀναζητημάτων** (διορθ. ἀναζεμάτων).

ἐκπρήσσω Ἰων. τ. τοῦ ἐκπράσσω βλ.λ.

ἐκπρίασθαι ἀόρ. β' ἐν χρ. ἀντὶ τοῦ ἐωνησάμην, ἐξωνοῦμαί τί τινι : Ἀντιφ.5,63 **χρήμασι τὸν ἐμὸν κίνδυνον ἐκπρίασθαι,** Λυσ.27,6 **μέρει τῶν ἀδικημάτων τὸν κίνδυνον ἐξεπρίαντο,** Δίων Κ 51,11· **2)** ἀγοράζω : Ἰσοκρ.3,22 **καὶ τοὺς μὲν πεῖσαι,.. παρὰ δὲ τῶν ἐκπρίασθαι**· ‖ ἐξαγοράζω : Δίων Κ 62,28 **μεγάλων χρημάτων τὴν σωτηρίαν παρὰ τοῦ Τιγγελίνου ἐκπριάμενοι.**

ἐκπρίζω μτγν. κ. μσν. ἐκπρίω βλ.λ. : Παῦλ.Αἰγ.6, 83,207 **τὸ ὀστέον ὅσον τάχος ἐκπρίζει,** Γεωπ.9,11,7 **ἐκπρίζουσιν ἀπὸ τῶν στελεχῶν δ' ἢ ε'.**

ἔκπρισις-εως (ἡ) μσν. τὸ ἐκπρίειν, ἐκπριονίζειν, τὸ πριόνισμα : Παῦλ.Αἰγ.6,84 **τὴν ἔκπρισιν αὐτῶν.**

ἔκπρισμα-ατος (τὸ) τὸ ἐκ τῆς ἐκπρίσεως προελθόν, τὸ διὰ πριονισμοῦ ἀποκοπέν : Ἀριστλ.Γεν. Φθορ.316a,34 **ἀλλὰ μὴν καὶ εἴ τι διαιρουμένου οἷον ἔκπρισμα γίνεται τοῦ σώματος**· ‖ εἰδ. τμῆμα ἐκπριονισθὲν ἐκ κυλίνδρου:Ἥρων Ὅρ.97(πλ.1.

ἐκπρίω, μέλλ. **ἐκπρίσω** ἐντελῶς πριονίζω, διὰ πρίονος κόπτω : Ἱππ.Κεφ.Τρωμ.21 **ἐκπρ- τὸ ὀστέον,** Θουκ.7,25, Πλούτ.Ἠθ.345Α **ἐκπρίσαι δὲ τοῦ δόνακος οὐκ ἐθάρρουν τὸ προῦχον**· **2)** μτφ. ἐλευθερῶ : Ἡρώνδ.5,25 **ἔκπρισον χεῖρας.**

ἐκπροβάλλω μτγν. ἐκβάλλω, ἐκδιώκω : Μάξιμ. 241 **ἐκ- βρέφος ἠλιτόμηνον.**

ἔκπροθεν Ἡσ. «ἐκ παλαιοῦ».

ἐκπρόθεσμα ἐπίρρ. δημ. ἐκπροθέσμως βλ.λ.

ἐκπροθεσμία (ἡ) Σουΐδ. «ἐκπροθεσμίας, ὑπερημερίας, ὑπερβαλλούσης προθεσμίας».

ἐκπρόθεσμος (-η)-ο(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσ., ὁ ἐκτὸς προθεσμίας ὤν, ὁ ἀφήσας νὰ

περάσῃ ἄπρακτος ὡρισμένη τις προθεσμία πρὸς ἐκτέλεσιν πράξεώς τινος : Λουκ.'Ερμοτ.80 **ὑπερήμερον εἶναι καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ ὀφλήματος** (τοῦ χρέους), **- ἐκπρόθεσμος διὰ τὴν ὑποβολὴν αἰτήσεως·** ‖ κ. ἐπὶ πραγμάτων, ὁ γινόμενος μετὰ τὴν παρέλευσιν ὡρισμένου τινός νομίμου χρονικοῦ διαστήματος : αὐτ.Πλ.40 **ἐκπρόθεσμα .. φιλοτιμήματα** (τιμαὶ προσφερόμεναι παρακαίρως), Φίλ.2,169 **τοῦ πένθους ὑπερημέρου καὶ ἐκπροθέσμου γεγονότος, - ἡ ἀνακοπὴ - ἡ ἔφεσις** ἀπορρίπτεται ὡς **ἐκπρόθεσμος.**

ἐκπροθεσμῶ-έω μτγν. εἶμαι ἐκτὸς τῆς προθεσμίας, καθυστερῶ : Οὔλπ. εἰς Δημ.21,80.

ἐκπροθέσμως ἐπίρρ. ἐν ὑπερβάσει τῆς προθεσμίας, ἐκτός, πέρα τῆς προθεσμίας.

ἐκπροθρῴσκω μτγν., μτχ. ἀορ. **ἐκπροθορών** ἐκπηδῶ, ὁρμῶ· 'Ησ. « ἐκπροθορών, ὁρμήσας » : 'Ορφ.'Αργ.344 **κύματος ἐκπροθορόντα,** Μαν.6,33 **ἀπ' ὠδίνων καὶ γαστέρος ἐκπροθορόντες.**

ἐκπροθυμοῦμαι-έομαι ἐπιτατ. τοῦ προθυμοῦμαι : Εὐρ.Φοίν.1678 **τί δ' ἐκπροθυμεῖ τῶνδ' ἀπηλλάχθαι γάμων ;**

ἐκπρόθυρος-ον μσν. ὁ ἔξω τοῦ προθύρου ὤν· μτφ. ὁ μακράν τινος : Ψελλ.ἐν Σάθ.4,439 **ἐκπρόθυροι ἑστήκεσαν τῆς ἀσκήσεως.**

ἐκπροΐημι ἐκπέμπω : Εὐρ."Ιων 119 **τὰν ἀέναον παγὰν ἐκπροϊεῖσαι.**

ἐκπροικίζω προικίζω, παρέχω **προῖκα, παθ.** : Φάλ.131 **ἐκπεπροικίσθαι τὴν παῖδα.**

ἐκπροκαλῶ-έω, μέσ. **ἐκπροκαλοῦμαι, μτχ.** μέσ. ἀορ. **ἐκπροκαλεσσαμένη** προσκαλῶ τινα ἔξω : 'Οδ.Β 400 **Τηλέμαχον προσέφη .. ἐκπροκαλεσσαμένη μεγάρων,** 'Υμν.'Απόλλ.111· **2)** ἐπικαλοῦμαι : 'Ορφ.'Υμν.7,1 **ἄστρων οὐρανίων ἱερὸν σέλας ἐκπροκαλοῦμαι.**

ἐκπροκριδόν ἐπίρρ. μσν. κατόπιν προκρίσεως, ἐκλογῆς, κατ' ἐκλογήν : Μόσχ.ΔΚαθ' 'Ελ.κ.'Αλέξ.297.

ἐκπροκρίνω ἐκλέγω, προκρίνω : Εὐρ.Φοίν.214.

ἐκπρολείπω καταλείπω, ἐγκαταλείπω, δθ. κ. ἐξέρχομαι ἀπό τινος : 'Οδ.Θ 515 **κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντες·** **2)** ἀφήνω τινά, φείδομαί τινος : ψΦωκυλ.89 **μητέρα δ' ἐκπρολίποις.**

ἐκπρομολεῖν μτγν., ἀπαρφ. ἀορ. β' τοῦ ἀχρ. ἐκπροβλώσκω, πρβλ. βλώσκω, ἐξέρχομαι : 'Απολλ. Ρ 4,1587 **οἱ δ' αἶψ' ἐπὶ νηὸς ἔβησαν λίμνης ἐκπρομολεῖν λελιημένοι·** ‖ κ. ἀπολ. : 'Ορφ.Λιθ. 700 **'Αολλέες ἐκπρομολόντες χηραμόθεν.**

ἐκπροπίπτω καταπίπτω ἔκ τινος μέρους : 'Ορφ. Λιθ.319 **ἐς γαῖαν τετανύσσεται ἐκπροπεσοῦσα.**

ἐκπρόπτωσις-εως (ἡ) μτγν. ἡ πρὸς τὰ ἔξω, ἡ πλήρης πρόπτωσις : Σωρ.2,85 (πλ.).

ἐκπρορέω ἐκρέω ἔκ τινος, μετὰ γεν. : 'Ορφ. Λιθ.201 **γάλακτος ἐκπρορέει .. ἰχώρ,** Μαριαν. ἐν ΑΠ 9,669 **χλωρὸν ὅπου .. ὕδωρ καλὰ πολυκρούνων ἐκπρορέει στομάτων.**

ἐκπροσώπευσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐκπροσώπησις.

ἐκπροσώπησις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. -η τὸ ἐκπροσωπεῖν τινα, ἡ ἀντ' ἄλλου κατ' ἐντολὴν αὐτοῦ ἐμφάνισις ἢ ἐνέργεια, ἡ ἀντιπροσώπευσις.

ἐκπρόσωπος πάπ. κ. νεώτ. ὁ ἀντιπρόσωπος : Πάπ. **Βίκτορι τῷ ἐκπροσώπῳ 'Ιωσὴφ τοῦ δουκός·** **2)** νεώτ. ὁ προσωποποιῶν ἱκανότητά τινα, ἰδέαν, ἰδεολογίαν τινά, τρόπον, ὕφος κτπ. : **ποιητὴς ἐκ τῶν ἐκπροσώπων τοῦ ρωμαντισμοῦ.**

ἐκπροσωπῶ-έω μσν. κ. νεώτ. ἀντιπροσωπεύω, ἐνεργῶ ἐξ ὀνόματος καὶ διὰ λογαριασμὸν ἄλλου : ΚΠορφ.'Εκθ.282Α **ὅτε δὲ ὑπάρχει ὁ δρουγγάριος εἰς βασιλικὴν δουλείαν, ἐκπροσωπεῖ αὐτὸν ὁ ἱκανάτος, - ἐκπροσωπεῖ τὸ τέταρτον τῶν μετόχων·** **2)** νεώτ. προσωποποιῶ ἱκανότητά τινα, ἰδεολογίαν : **ὁ Α ἐκπροσωπεῖ τὴν ἀρετὴν - τὴν εὐγένειαν - τὴν δικαιοσύνην.**

ἐκπροσώπως ἐπίρρ. μσν. κατὰ τρόπον ἀντιπροσωπευτικόν: 'Ιγνάτ.Διάκ.Βί,Νικηφ.181,17 (De Boor).

ἐκπροτιμῶ-όω ὑπὲρ πάντα τιμῶ : Σοφ.'Αντ. 913 **τοιῷδε μέντοι σ' ἐκπροτιμήσασ' ἐγὼ νόμῳ.**

ἐκπροφαίνω ἐκδεικνύω, ἐμφανίζω, προβάλλω : 'Ορφ.'Υμν.70,7 **ἀλλοκότοις ἰδέαις μορφῆς τύπον ἐκπροφανοῦσα.**

ἐκπροφέρω μτγν. φέρω ἔξω, εἰς τὸ φῶς : Μαν.6,733.

ἐκπροφεύγω, μέλλ. ἐκπροφεύξομαι φεύγω μακράν τινος, διαφεύγω, ἐκφεύγω : 'Αλκ. ἐν ΑΠ 6,218 **ἐκπροφυγὼν ὀλοὸν μόρον,** 'Ορφ.Λιθ.391 **πῶς κεν πολιὸν γένος ἐκπροφύγωσι·** ‖ μετὰ γεν. : 'Ηλιόδ.Αἰθ.8,11 **δεσμῶν 'Αρσακείων .. ἐκπροφυγών.**

ἐκπροχέω, μέλλ. **ἐκπροχεῶ** ἐκχέω πρὸς τὰ ἐμπρός, χέω ἔξω : 'Ορφ.Λιθ.573 **λοιβὰς ἐκπροχέων,** 'Επιγρ. **ἐκπ- ὄσσων δάκρυον·** ‖ ἐν χρ. κ. μτφ. : Παμφ. ἐν ΑΠ 7,201,2 **ἀδεῖαν μέλπων ἐκπροχέεις ἰαχάν,** Χρησμ.Σιβ.33 **καὶ μέλιτος .. γλυκερώτερον ἀνδράσι χάρμα ἐκπροχέει.**

ἐκπτεροῦμαι-όομαι μέσ. κτῶμαι πτέρυγας : 'Ιππ.Διαίτ.1,347,19 **τοῦ σώματος ὄντος αὐξίμου ἐκπτερούμενα .. καταναλίσκεται εἰς τὴν αὔξησιν τοῦ σώματος** (διορθ. **ἐκπυρούμενα**).

ἐκπτερύσσομαι ἀποθ. μτγν. κινῶ τὰς πτέρυγας : Λουκ.Μυί.'Εγκ.1 **ὁπόταν ἐκπετάσασα πρὸς τὸν ἥλιον ἐκπτερύσσηται** (δ.γρ. **πτερύσσηται**).

ἐκπτήσσω κάμνω τινὰ νὰ τρομάξῃ, νὰ φοβηθῇ, ἐκσοβῶ : Εὐρ.'Εκ.180 **οἴκων μ' ὥστ' ὄρνιν θάμβει τῷδ' ἐξέπταξας.**

ἐκπτίσσω μτγν. διὰ κοπανισμοῦ, ἀλέσεως καλῶς τρίβω, πτίσσω βλ.λ. μ. κτ. παθ. τ. : Αἰλ.ΖΙ 17,31 (πιθ. ἐσφ.ἀνάγν.).

ἐκπτοιος-ον μτγν. ὁ ἐκπεφοβισμένος, κατεπτοημένος : Φρύν.Σοφ.Παρ.15Β.

ἐκπτοῶ-έω κ. μσν. ἐκπτήσσω, κάμνω τινὰ νὰ τρομάξῃ : Τζέτζ.Χιλ.5,484 **παιδευτικῷ τῷ τρόπῳ δὲ τοὺς ζῶντας ἐκπτοοῦντες,** αὐτ.499 **τοὺς κακοὺς ἐκπτοουσῶν·** ‖ κ. παθ. ἐκπλήττομαι, καταλαμβάνομαι ὑπὸ θαυμασμοῦ : Εὐρ.Κύκλ.185 **τοὺς θυλάκους τοὺς ποικίλους περὶ τοῖν σκελοῖν ἰδοῦσα .. ἐξεπτοήθη·** ‖ ὁμ. παθ. διατελῶ ἐν ἐξεγέρσει : 'Ηρωδιαν.'Ιστ.5,4,1 **τὰς ψυχὰς ἐξεπτόηντο·** ‖ ἡ παθ. μτφ. **ἐξεπτοημένος** τεθορυβημένος, σαστισμένος : Πολύβ.5,36,3 **θεωρῶν δὲ αὐτὸν ὁ Κλεομένης ἐξεπτοημένον,** αὐτ.14,5,7.

ἔκπτυμα-ατος (τὸ) μσν. ἡ ἔκπτυσις, τὸ φτύσιμο : 'Ανδρ.Κρ.94C **τὰς φραγγελώσει · τοὺς ἐμπαιγμούς, τὰ ἐκπτύματα, τὰ ῥαπίσματ**

ἔκπτυξις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἔκτασις, τὸ ξάπλωμα, ἄνοιγμα : 'Αέτ.3,7 **ἡ ἔκπτυξις τῶν σκελῶν.**

ἔκπτυσις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ἐκπτύειν, ἐκπτυσμός, φτύσιμο : 'Αλέξ.Τραλλ.5,5 **ἐκ- αἵματος.**

ἔκπτυσμα-ατος μτγν. τὸ ἐκπτυσθέν, τὸ πτύαλον, τὸ πτύσμα : Χρησμ.Σιβ.735 · **εἰς ἐκπτύσματα φαρμακόεντα παρειάς αὐτοῦ δώσει.**

ἐκπτυσμός (ὁ) μσν. ὁ πτυσμός, ἐν τῷ πληθ. **ἐκπτυσμοί** : Θεοδώρ.'Ανδιδ.'Επισκ. π.Κουμαν.'Αθησ. ἐν λ.

ἐκπτύσσω μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἀναπτύσσω, ἐκτυλίσσω, ξεδιπλώνω : Γερμ.Β'Ομιλ.441 **ἐκθύμως καθάλλεσθαι καὶ ἐκπτύσσειν τοὺς ὄνυχας·** ‖ μτχ. παθ. παρακ. **ἐξεπτυγμένος** πιθ. ἀντὶ **ἐξεστιγμένος** π. 'Ερωτιαν. ἐν λ. ἐκπεπταμένα.

ἐκπτύω κ. μσν. κ. νεώτ., μέλλ. **ἐκπτύσομαι** ἀόρ. **ἐξέπτυσα** ἐκβάλλω τι πτύων, τὸ φτύνω : 'Οδ.Ε 322 **στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἅλμην πικρήν,** Διοσκ. 1,115 **ἐκπτύοντες τὸ διαμάσημα·** ‖ ὁμ. μτφ. : Πλούτ.'Ηθ.238C **ἐκ- ὥσπερ χαλινὸν τὸν λόγον·** ‖ κ. παθ. ἐπὶ ἐπιδέσμων, ἀποβάλλω, ἀπορρίπτω : 'Αντυλλ.π.'Ορειβ.45,24,7· ‖ ὁμ. παθ. ἐπὶ ἀποβολῆς ἢ ἐκτρώσεως : Αἰλ.ΖΙ 12,17 **ἐν ἀλέᾳ δὲ ὡς τὰ πολλὰ ἐκπτύεται·** **2)** ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἀπορρίπτω **ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, ἐκβράζω**· Σουΐδ. **ἐν λ.** ἐκβρα·

σθῇ «λέγεται δὲ καὶ ἐξεπτύσθη ὑπὸ τῆς θαλάσσης» : Θεοδωρίδ.ἐν ΑΠ 6,224 **σκολιὸς δ' ἐξέπτυσε πορθμός**· **3**) μτφ. ἐκατομίζω, διοδίδω ἀκρίτως : Αἰλ.ΖΙ 4,44 **ἐκπτ- ἀπόρρητα**· **4**) πτύω εἰς ἐκδήλωσιν ἀηδίας : Ἀριστφ.Σφ.792 **κᾆτα βδελυχθεὶς ὀσφρόμενος ἐξέπτυσα**, Εὐστ.Πον.161,63· **5**) βδελύσσομαί τι : ΚΔ Γαλ.4,14 **τὸν πειρασμόν μου τὸν ἐν τῇ σαρκί μου οὐκ ἐξεπτύσατε.**

ἔκπτωμα-ατος (τὸ) ἡ ἐξάρθρωσις : Ἱππ.Ἄρθρ. 28· **2**) ἡ κατάρρευσις ἀναχώματος : Πάπ.

ἐκπτωσίμετρον (τὸ) νεώτ. ὄργανον πρὸς μέτρησιν τῆς ἐκπτώσεως βλ.λ.14) πλοίου.

ἐκπτωσιόμετρον (τὸ) νεώτ. τὸ ἐκπτωσίμετρον.

ἔκπτωσις-εως (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. -η τὸ ἐκπίπτειν, ἡ ἐκ διαφυγῆς ἀπώλεια, ἐξάλειψις ἢ ἐλάττωσίς τινος : Ἀριστλ.Μετ.370a,5 **ἐκπτ- τοῦ θερμοῦ**, αὐτ.Ἀναπν.480a,1 **ἔκπτωσις τοῦ ὑγροῦ**· **2**) ἡ πρὸς τὰ ἔξω, πρὸς τὰ κάτω πτῶσις, ἐκπομπή : αὐτ.Πρ.911b,5 **ἡ τῶν ὄψεων ἔκπτωσις** (ἡ ἐκπομπὴ ἀκτίνων ὑπὸ τοῦ ἡλίου), Ἐπικ.Ἐπιστ.2,46 **ἔκπτ- πυρός**· **3**) μτγν. ἡ ἐκ τῆς πατρίδος ἀπομπή, ἐξορία : Πολύβ.4,1,8 **εἰς τὴν Κλεομένους.. ἔκπτωσιν κατηντήσαμεν**, Διόδ.Σ 13,65 **τῶν ἀντιπολιτευομένων αὐτοῖς καὶ τῆς ἐκπτώσεως αἰτίων ὄντων**· **4**) ὁμ. μτφ. ἀθέτησις, παράβασις, παράλειψις : Στωϊκ.3,163, Πλωτῖν.6,3,7 **ἔκπτ- λόγου**· **5**) ὁμ. ἡ ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τοῦ καθωρισμένου, ὅθ. ἡ ἀποτυχία σκοποῦ . αὐτ.6,1,10· ‖ ἡ ἀπὸ τῆς εὐθείας, τῆς ὀρθῆς κατευθύνσεως ἐκτροπή, τὸ παραστράτημα, ὅθ. ἡ πλάνη : Ἀρρ.Ἐπικτ. 2,17,21 **ἔκπτ- ψυχῆς**· **6**) ὁμ. ἐπὶ συλλογισμοῦ, μετάπτωσις, ὑπαναχώρησις, μεταποδισμός : Γαλ. 5,79 **ἔκπτωσις εἰς ἄπειρον** (regressus ad infinitum)· **7**) μτφ. κ. μσν. κ. νεώτ. ἡ πτῶσις ἐξ εὐτυχοῦς καταστάσεως, ἡ ἀπώλεια ἀγαθοῦ τινος, ὅθ. γεν. ἡ κατάπτωσις, ὁ ξεπεσμός : Στράβ.10,3,9 **μὴ γὰρ εἴ τις ἔκπτωσις πρὸς τὸ χεῖρον γένηται** ‖ κ. ἡ ἐλπίδος ἀπώλεια, ὅθ. ἡ ἀπογοήτευσις : Κέβ.7· **8**) ἡ ἠθικὴ ἡ κοινωνικὴ μείωσις, τὸ ξέπεσμα : Μηναῖ.3,23 Θεοτ.Ὠδ.8 **ἡ ἀνορθώσασα Ἀδὰμ τὴν ἔκπτωσιν**· ‖ νεώτ. εἰδ. ἐν συντάξει μετ' ἐμπροθ. (ἀπό, σπαν. ἐκ) γεν. κ. δημ. ὁμ. μετ' ἐμπροθ. (ἀπὸ) αἰτ. ἡ πτῶσις ἀπὸ ἀξιώματος ἢ δικαιώματος, ἡ ἀπώλεια ἀρχῆς, βαθμοῦ, διακριτικῆς θέσεως, δικαιώματος : **ἔκπτωσις ἀπὸ τοῦ θρόνου - ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ του - ἀπὸ τῆς κληρονομίας, - ἡ ἔκπτωσις ἐκ τῆς ἐξουσίας - ἡ ἔκπτωσή του ἀπὸ τὸ θρόνο - ἀπὸ τὸ ἀξίωμα**· πρβλ. ἐκπίπτω ἐν τῇ σημ. ταύτῃ κ. ἔκπτωτος· ‖ νεώτ. εἰδ. ἡ λόγῳ παραβάσεως νόμου ἢ ὅρων συμβάσεως δι' ἀποφάσεως δικαστηρίου ἢ τῆς κρατικῆς ἐξουσίας ἀπώλεια τῶν ἐκ συμβάσεως δικαιωμάτων τοῦ παραβάτου, ὅθ. κ. ἡ ὡς πρὸς τοῦτον ἀκύρωσις τῆς συμβάσεως : **ὁ ἐργολάβος - ἡ ἀνάδοχος ἑταιρεία ἐκηρύχθη εἰς ἔκπτωσιν**· **9**) μτγν. μσν. εἰδ. νομ. ἡ ἀπώλεια περιουσιακοῦ στοιχείου : Κῶδ. Ἰουστ.1,3,45,9 **ἔκπτ- χρημάτων**· **10**) ἰατρ. ἐξάρθρωσις μέλους τοῦ σώματος Ἱππ.Ἄρθρ.1 (κτ. πληθ.)· **11**) ὁμ. ἀπόσπασις : αὐτ.Ἄρθρ.11 **τῶν ἰσχαρέων ἔκπτωσις**· ‖ ἐξώθησις, ἐξαγωγὴ τοῦ ὑστέρου βλ.λ. : αὐτ.Ἀγμ.5,49· **12**) εἰδ. μαρασμός, σῆψις, νέκρωσις τῆς σαρκός, τῶν ἰνῶν, ἐπερχομένη ἐξ ἐρυσιπέλατος : αὐτ.Ἐπιδ.3,4 **σαρκῶν καὶ νεύρων καὶ ὀστέων ἐκπτώσεις μεγάλαι**· ‖ ὁμ. ἡ πρόπτωσις τῆς μήτρας : αὐτ.Ὀξ.Νούσ.2,11· **13**) νεώτ. δημ. -η ἐλάττωσις τῆς τιμῆς ἐμπορεύματος : **πωλοῦμεν ὅλα τὰ ἐμπορεύματα τοῦ καταστήματος μὲ ἔκπτωσιν** (-η) **10%**· συνήθ. εἰς πληθ. : **λόγῳ τέλους τῆς ἐποχῆς πωλοῦμεν ὅλα τὰ θερινὰ εἴδη μὲ μεγάλας ἐκπτώσεις**· ‖ ὁμ. μείωσις κατὰ ποσοστόν τι πληρωτέου ποσοῦ : **ἔκπτωσις 5% ἐπὶ τοῦ λογαριασμοῦ**· **14**) ναυτ. ἡ γωνία ἡ σχηματιζομένη ὑπὸ τῆς αὔλακος, ἣν καταλείπει τὸ πλοῖον, ὅταν προχωρῇ, καὶ τοῦ διαμήκους ἐπιπέδου τοῦ πλοίου ἢ τῆς τρόπιδος αὐτοῦ, ἕνεκα πνέοντος ἀνέμου πλαγίως· ‖ ὁμ. ἡ μετατόπισις πλαγιοδρομοῦντος πλοίου πρὸς τὸ διάμηκες αὐτοῦ ἐπίπεδον, συντελουμένη πρὸς τὸ ὑπήνεμον· **15**) γραμμ. ἡ ἐν τῇ προφορᾷ λέξεώς τινος ἀποσιώπησις διφθόγγου, φωνήεντος ἢ συμφώνου, οἷον κουδούνι - κδούνι, σκυλί-σκλί, φεύστης-φεύτης.

ἐκπτώσσω μτγν. καταλαμβάνομαι ὑπὸ φόβου, φοβοῦμαι : Μον.5,237 **ἐκπτ- τοὺς ἐχθρούς.**

ἔκπτωτος-ο(ν) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ὑποστὰς ἔκπτωσιν ἀπὸ τῆς ἀγαθῆς τοῦ κοινοῦ γνώμης, ὁ περιελθὼν εἰς ἀνυποληψίαν : Παῦλ.Ἀλ.1,Ἰω. Χρυσ.Ὁμ. ἐπὶ τῇ Σταυρ.327 **οἱ πρότερον ἠτιμασμένοι καὶ ἔκπτωτοι**· **2**) ὁ ἐξόριστος : Βέττ. Βάλ.86,14· **3**) νεώτ. κ δημ. ὁ στερηθεὶς ἐξουσίας, βαθμοῦ, δικαιώματος : **ἐκηρύχθη ἔκπτωτος** (ἀπὸ) **τοῦ βαθμοῦ του, - ἔκπτωτος βασιλεὺς - ἀξιωματικός**· ‖ **ἔκπτωτος ἐργολάβος** διὰ τὴν μὴ ἐπαρκῆ ἐκτέλεσιν τῶν ὅρων ὁ ἀπολέσας **τὰ ἐκ** τῆς συμβάσεως δικαιώματά του.

ἐκπύημα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. ἕλκος σχηματίσαν πύον : Ἱππ.Ἀρχ.Ἰητρ.22 **ἐκπυήματά τε καὶ φύματα πλεῖστα**, αὐτ.Προγν.15.

ἐκπύησις-εως (ἡ) ἡ διαπύησις, τὸ ὅμπυασμα : Ἱππ.Ἀφ.7,20.

ἐκπυητικός-ή-όν ὁ παράγων πύον : Ἱππ.Ἀφ.5,22.

ἐκπυΐσκω παράγω πύον, ἔμπυον : Γαλ.11,728· ‖ κ. παθ **ἐκπυΐσκομαι** ἐκπυῶ, ὀμπυάζω : Ἱππ. Προγν.22 **καὶ τὰ ὦτα . . φθάνει ἐκπυΐσκεσθαι.**

ἐκπυκτεύω ἐπιτατ. τοῦ πυκτεύω βλ.λ. : Πολυδ.2,147 «πυγμή, ὅθεν καὶ τὸ . . ἐξεπύκτευσε».

ἐκπυνθάνομαι, μέλλ. **ἐκπεύσομαι** ἀναζητῶ, ἐξετάζω, ἐρωτῶ νὰ μάθω : Ἰλ.Κ 320 **νηῶν . . σχεδὸν ἐλθέμεν ἔκ τε πυθέσθαι**, Εὐρ.Κυκλ.94 **ἥσυχοι γίγνεσθ' ἵν' ἐκπυθώμεθα πόθεν πάρεισι Σικελὸν Αἰτναῖον πάγον**· **2**) μετ' αἰτ. μανθάνω, πληροφοροῦμαι : Σοφ.Αἴ.215 **θανάτῳ γὰρ ἴσον βάρος ἐκπεύσει**· ‖ μετὰ γεν. μανθάνω ἔκ τινος : Εὐρ.Ἡρ. 529 **φέρ' ἐκπύθωμαι τῶνδε πλησίον σταθείς**· κ. μετὰ πλαγ. ἐρωτ. προτάσ. : Ἀριστφ.Ἐκκλ.752 **πρὶν ἐκπύθωμαι πᾶν τὸ πρᾶγμ' ὅπως ἔχει**· **3**) μετὰ γεν. ἐρωτῶ τινα : Ἀριστφ.Πλ.60 **σκαιῶς γὰρ αὐτοῦ . . ἐκπυνθάνει**· ‖ ὁμ. μετὰ μτχ. : Εὐρ. Ἑλ.817 **εἰ μὴ τύραννός σ' ἐκπύθοιτ' ἀφιγμένον.**

ἐκπυράκτωσις-εως (ἡ) Σουΐδ. κ. μσν. κ. νεώτ. πλήρης καῦσις, φλόγωσις· Σουΐδ. «φλογμός, καῦμα, ἐκπυράκτωσις» : Τζέτζ.Χιλ.11,596 **καὶ πρὸς ἐκπυρακτώσεις δὲ τὰς ἀπὸ τῶν κατόπτρων.**

ἐκπυρηνίζω κ. μσν. διὰ πιέσεως ἐξάγω τὸν πυρῆνα καρποῦ, ξεκουκκουτσιάζω, κ. γεν. ἐξάγω ἐκπιέζων, ἐκθλίβων : Ἀριστλ.Φυσ.214a,33 **διὰ τὸ τὰ ἐνόντα ἐκπυρηνίζειν**, Στέφ.Ἀθ.Ἱππ.1,82D· ‖ ὅθ. μτφ. ἐξακοντίζω : Εὐστ.Πον.237,85 **νεφέλῃ φωτὸς ὀφείλεις εἰκάζεσθαι οὐ μὴν ἐκπυρηνιζούσῃ κεραυνούς**· κ. παθ. : Ἀλέξ.Ἀφρ.Πρ.1,119 **τὸ ἐν αὐτῷ ὑγρὸν ἢ ἀὴρ ἐκθλίβεται καὶ ἐκπυρηνίζεται.**

ἐκπυρήνισις-εως (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια, τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκπυρηνίζειν βλ.λ., τὸ ξεκουκκούτσιασμα : Ὀλυμπ.Μετ.38,25· **2**) ἐξακόντισις : Εὐστ.Πον.203,11 **ὡς ἀστραπῆς ταχυτάτην ἐκπυρήνισιν**· **3**) νεώτ. ἰατρ. ἡ δι' ἐκθλίψεως ἐξαίρεσις ὄγκου τινός, οἷον ἀθηρώματος, ὑποδορίου λιπώματος κλπ.

ἐκπυρήνισμα-ατος (τὸ) μσν. ἡ ἐκπυρήνισις βλ.λ.2), ἡ ἐξακόντισις, ἐπὶ ἀστραπῶν : Νικ.Χων.Μον.Κουν 2,6,60B ἀστραπῶν **ἐκπυρηνίσματα.**

ἐκπυρηνισμός (ὁ) μτγν. ἡ ἐκπυρήνισις, τὸ ξεκουκκούτσιασμα : Στέφ.Ἀθ.Ἱππ.1,82D· **2**) ἡ ἐξακόντισις : Θωμ.Μ565 **τὸ κατ' ἐκπυρηνισμὸν γινόμενον πνεῦμα, ὃ καὶ ἐκνεφίας . . ὠνόμασται.**

ἐκπύρηνος-ον νεώτ. ἐπὶ ὀπώρας, ἡ εὐχερῶς ἀπὸ τοῦ πυρῆνος ἀποσπωμένη, ἀντίθ. συμπύρηνος : ἐκπύρηνα βερίκοκκα.

ἐκπυρίζω μσν. εἶμαι πεπυρακτωμένος, διάπυρος: Ἑρμ.Β' Ὁμιλ.119 τῶν θησαυρῶν αὐτῶν εὑρήσουσιν ἄνθρακας ἐκπυρίζοντας

ἐκπυριῶ-άω θερμαίνω : Ἀρετ.Ὀξ.Νούσ.1,6 τὸ ἔντερον καὶ τὴν κάτω κοιλίην ἐκπυριῇ· κ. παθ. : Ἱππ.Ἀφ.5,63 διὰ τὴν ψυχρότητα οὐκ ἐκπυριῆται.

ἔκπυρος-ον (πῦρ) θερμότατος, καυστικός, καίων: Στράβ.15,1,26 τὴν μὲν ἄνυδρον, τὴν δὲ ποταμόκλυστον καὶ τελέως ἔκπυρον, Μάξ.Τύρ.1,2,21· 2) μτφ. διάθερμος, ζωηρός : Πολυδ.1,192 ἵππου βλέμμα ἔκπυρον· 3) τὸ οὐδ. πληθ. ἔκπυρα ἐπιρρ. : ΑΠ 5,82 τί δήποτε μ' ἔκπυρα λούεις; (ἰδ.ἀν. ἔμπυρα).

ἐκπυρσεύω μτγν. κ. μσν. ἀνάπτω, φλέγω, μτφ. : Ψ Χρυσ.7,516,11 τὸν ζῆλον τοῖς χείλεσιν ἐκπυρσεύοντα, Νικ.Χων.Μαν.Κομν.2,5,58D τὸν κότον ἐνέθαλπε τῇ ψυχῇ ἕως.. αὐτὸν ἐξεπύρσευσεν· κ. παθ. : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.11,179 ἐκπυρσεύεται.. τὴν ἐπιθυμίαν ὑπὸ τῆς περιπατητικῆς φιλοσοφίας· 2) κάμνω σημεῖον διὰ πυρσῶν, φρυκτῶν : Ἰώσ. ΠΙ 4,10,5 πύργον ἀνέχουσα μέγιστον, ἐκπυρσεύοντα τοῖς καταπλέουσι ἐπὶ τ' σταδίους· 3) ἐκπέμπω, ἐκβάλλω, ἀναφορ. πρὸς φλόγα : Ἰώσ.ΠΙ 7,8,5 τεῖχος ἐκπ- φλόγα πολλήν.

ἐκπυρσοκρότησις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἐκπυρσοκροτεῖν, κρότος ἐξ ἀναφλέξεως ἐκρηκτικῆς ὕλης : ἐκπυρσοκρότησις ὀβίδος - δυναμίτιδος· ‖ εἰδ. ἐπὶ πυροβόλου ὅπλου, πυροβολισμός : ἐφονεύθη ἐκ τυχαίας ἐκπυρσοκροτήσεως τοῦ ὅπλου του.

ἐκπυρσοκροτῶ-έω νεώτ. ἀναφλέγομαι μετὰ κρότου, κροτῶ κατόπιν ἀναφλέξεως ἐκρηκτικῆς ὕλης : ἡ κροτὶς ἐξεπυρσοκρότησε· ‖ εἰδ. ἐπὶ πυροβόλου : τὸ ὅπλον δὲν ἐξεπυρσοκρότησεν.

ἐκπυρῶ-όω κ. μσν. κατακαίω μέχρι τέφρας, ἐξαφανίζω ἐντελῶς : Εὐρ.ΙΑ 1070 ἥξει.. Πριάμοιο κλεινὰν γαῖαν ἐκπυρώσων· ‖ κ. παθ. κατακαίομαι, ἐξαφανίζομαι : ΑΠ 4,323,7 κηρὸς παμφάγοισι φλοξὶν ἐκπυρούμενος· 2) πυρπολῶ : Ἀριστλ.Μετ.341a,18· κ. παθ. : Εὐρ.Βάκχ.244 ἐκπυροῦται λαμπάσιν κεραυνίαις σὺν μητρί, Ἀριστλ. Μετ.346b,2· ‖ εἰδ. ἐπὶ χαλκοῦ, πυρακτοῦμαι : Πολύβ.12,25,2 ἐκπυρουμένου τοῦ χαλκοῦ τὸν μὲν ἄνθρωπον.. διαφθείρεσθαι· 3) ἀνάπτω τι : Εὐστ.Πον.109,68 τὸν μὲν ἐκπυροῦντα φλόγα ἐπὶ ἐμπρησμῷ οἰκίας· κ. παθ. μεταβάλλομαι εἰς πῦρ (ὅρος ἐν χρ. π. τοῖς Στωϊκ. πρὸς ἔκφρασιν τῆς τάσεως ὅλων τῶν πραγμάτων νὰ μεταβληθῶσιν εἰς πῦρ) : Ζήν.Στωϊκ.2,182· 4) θερμαίνω, διαθερμαίνω, ὑπερθερμαίνω τι : Φιλόστρ.Ἀπολλ.1,16 ἐκπ- βαλανεῖα, Γεωπ.7,26,4 ὄστρακα ἐκπυρώσαντες· κ. παθ. : Ἱππ.Διαίτ.1,25,Μηναῖ.3,27 Συναξ. ἐν λέβητι ἐκπυρωθέντι σφοδρῶς· 5) μτφ. διαθερμαίνω, παρακινῶ, ὅθ. ἐκπυρῶ εἰς θάρσος ἐνθαρρύνω : Εὐστ.Πον.127,87.

ἐκπύρως ἐπίρρ.μσν. διαπύρως:Φιλῆς Ψυχ.23,7B,10.

ἐκπύρωσις-εως (ἡ) ἡ ἐντελὴς πύρωσις, πυρπόλησις, κατάκαυσις : Στράβ.12,8,18 διὰ τῶν λίθων τὴν ἀπὸ τῶν ἐκπυρώσεων μελανίαν, Λουκ.ΒΠρ.14· 2) ἡ εἰς πῦρ μεταβολὴ τῶν ὄντων : Ζήν.Στωϊκ.1,32, Ἐπίκ.Ἐπιστ.2,45U ἐκπύρωσις πνεύματος· 3) ἀσβεστοποίησις : Διοσκ.5,87· 4) ὑπέρμετρος θερμότης, θερμοκρασία, ἐν ἀσθενείᾳ πυρεξία : Πολ. Τετράβ.119· 5) ἔκρηξις : Ἰώσ.ΑΙ 20,7,2 ἐκπύρωσις τοῦ Βεσβίου ὄρους· 6) μτφ. ἐπὶ ὀργῆς : Φιλόδ.Ὀργ.26W· 7) τὸ ἀνάπτειν, ἡ ἄφις τοῦ πυρός, τὸ ἄναμμα φωτιᾶς : Ἀριστλ.Μετ.342b,2· 8) εἶδος ὀρχήσεως : Μένιππ.π.Ἀθην.14,629F καλεῖται δέ τις καὶ ἄλλη ὄρχησις κόσμου ἐκπύρωσις.

ἐκπυρωτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. θερμαντικός : Ἀέτ.12,35 ἐκπυρωτικὰ χρίσματα.

ἐκπυρωτός-ή-όν ΑΠ θερμανθείς, θερμός : ΑΠ 11,411 ἐκπυρωτὸν βαλανεῖον.

ἔκπυστος-ον ἀνακαλυφθείς, γενόμενος ἀντιληπτός, γνωστός : Θουκ.3,30 ἐμοὶ δοκεῖ πλεῖν ἡμᾶς ἐπὶ Μυτιλήνην πρὶν ἐκπύστους γενέσθαι, Ἰώσ.ΑΙ 19,1,7, Πλούτ.Κάμ.3· ‖ ἔκπυστόν τι ποιῶ γνωστοποιῶ τι : Ἡρωδιαν.2,7,10,Συνέσ.Ἐπ.143,297A μὴ ἔκπυστα ποιεῖν τὰ ἄξια κρύπτεσθαι.

ἐκπυτίζω, μέλλ. ἐκπυτίσω ἐκπτύω : Ἀλεξ.141,12· 2) παθ. ἐπὶ ὑγροῦ, ἀναρρίπτομαι, ἀναπηδῶ : Ἥρων Πνευμ.181 ἵνα οὖν εὐκόπως εἰς τὸν δοθέντα τόπον ἐκπυτίζηται τὸ ὕδωρ.

ἐκπυῶ-έω σχηματίζω πύον, ὀμπυάζω : Ἱππ.Ἐπιδ. 2,12 φύματα.. τὰ ἐκπυοῦντα, Ἀλέξ.Τραλλ.8,139 καὶ γὰρ τὸν σπλῆνα ὑπεκτήκει καὶ ἀποστήματα ἐκπυεῖ· κ. παθ. : Ἱππ.Ἀφορ.6,20 ἢν ἐς τὴν κοιλίην αἷμα χυθῇ παρὰ φύσιν, ἀνάγκη ἐκπυηθῆναι· ‖ κ. μέσ. : αὐτ.Ἀφορ.7,38.

ἐκπυῶ-όω μτγν. ἐπιφέρω ἐκπύησιν εἴς τι, κάνω κάτι νὰ ὀμπυάσῃ : Διοσκ.Ἐπιγρ.2,125 ἐκπυοῖ δοθιῆνας· κ. παθ. : Ἐρωτιαν.ἀπ.9.

ἐκπωλεῖσθαι Ἡσ. «προγυμνάζεσθαι».

ἔκπωμα-ατος (τὸ) ποτήριον, κύπελλον· Ἡσ. «ἐκπώματα. ἀγγεῖά τινα ἢ ποτήρια» : Ἡρ.9,41 ἔχειν.. καὶ ἄργυρόν τε καὶ ἐκπώματα, Σοφ.Φιλ.35 αὐτόξυλόν γ' ἔκπωμα, Θουκ.6,32 ἐκπώμασι χρυσοῖς τε καὶ ἀργυροῖς.. σπένδοντες, Ἐπιγρ.

ἐκπωματίζω μσν. κ. νεώτ. ἀφαιρῶν τὸ πῶμα ἀνοίγω, ξεβουλλώνω, ξεταπώνω : Νικ.Χων.Μαν. Κομν.62,117A ὡς πᾶσαν μὲν φαρέτραν ἐκπωματίσουσι, πᾶν δὲ βέλος ἀφήσουσιν,- ἐξεπωμάτισε τὸ κυτίον· κ.παθ. : ἡ φιάλη ἐξεπωματίσθη εὐχερῶς.

ἐκπωμάτιον (τὸ) ὑποκ. τοῦ ἔκπωμα:Δίφιλ.Κωμ.19, Στράβ.16,2,25 ὅπου γε καὶ τρύβλιον χαλκοῦ πρίασθαι καὶ ἐκπωμάτιον ἐστιν.

ἐκπωμάτισις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἐκπωματίζειν βλ.λ.

ἐκπωματιστήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. σπειροειδές, ἐν εἴδει τρυπάνης ἐργαλεῖον, δι' οὗ ἐμπηγνυμένου εἰς τὰ ἐκ φελλοῦ πώματα ἀποπωματίζονται αἱ φιάλαι, τιρμπουσσόν.

ἐκπωματοποιός (ὁ) ὁ ποιῶν ἐκπώματα· ‖ ὄνομα κωμῳδίας τοῦ Ἀλέξιδος : Ἀθήν.15,691D.

ἔκπωτις-ιδος (ἡ) μτγν. κ. μσν. ἡ ἄμπωτις βλ.λ. : Κοτ.Ἀστρλ. Κ 1,137 (κτ. πλ.).

ἐκπωτῶμαι-άομαι μτγν. ποι. ἀντὶ τοῦ ἐκποτάομαι βλ.λ., ἀόρ. ἐξεπωτήθη, ἐκπέτομαι : Βάβρ.12,1.

ἐκράανθεν παθ. ἀόρ. τοῦ κραίνω βλ.λ.

ἐκραβδίζω διὰ ραβδισμῶν ἀποδιώκω : Ἀριστφ. Λυσ.576 ἐκραβδίζειν τοὺς μοχθηρούς.

ἐκραγή (ἡ) Σουΐδ. «ἔκρηξις» (πιθ. ἐσφ. ἀντὶ κραυγή).

ἐκράθην παθ. ἀόρ. τοῦ κεράννυμι βλ.λ.

ἐκραίνω κάμνω τι νὰ χύνεται ἢ νὰ χυθῇ τι ἔξω : Σοφ.Τρ.781 κόγχης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει.

ἐκραίω ποι. καταστρέφω, ἐξαφανίζω : Ὀρφ.Λιθ. 598 ἔκ τε μυῶν ἀγέλας ἔκ τ' ἀκρίδος ἄπλετον ἔθνος ραίσει (τμ.).

ἐκραπίζω ἐκδιώκω, ἐκβάλλω : Φιλόδ.Ποιημ.5,1,29.

ἐκράπτω μτγν. προσράπτω, συρράπτω, ἐν μτφ. φρ. ἐπιφανειακῶς, κακῶς συνάπτω : Γρηγ.Νύσσ. 2,234B τὰ περὶ ψυχῆς ἐκεῖ φιλοσοφηθέντα τῷ Πλάτωνι τοῖς ἰδίοις δόγμασιν ἀσυναρτήτως ἐκράπτει.

ἐκραστωνῆσαι Ἡσ. «εὐχερῆ ἀποφῆναι».

ἐκρέμω β' προσ. πορατ. τοῦ κρέμαμαι βλ.λ.

ἐκρέπομαι μσν. ἀποστρέφομαι, ἀποκρούω : Μηναῖ.3,21 Συναξ. τοὺς εἰκονομάχους ἐκρεπόμενος.

ἐκρευματιστέον ρ. ἐπίθ. τοῦ ἀχρ. ἐκρευματίζω, δέον νὰ ἐπιτροπῇ ὁ καθαρισμός, ἐπὶ ἑλκῶν : Ρουφ. π.Ἀετ.11,29 ἐκρευματιστέα ἕλκη.

ἔκρευσις-εως (ἡ) σχόλ. ἡ ἐκροή : Σχόλ.εἰς Λυκόφρ. 1012 ἐκρεύσεις ποταμοῦ.

ἐκρέω κ. νεώτ., μέλλ. ἐκρυήσομαι κ. σπαν. ἐκ-

ρεύσομαι, παρακ. **ἐξερρύηκα,** παθ. ἀόρ. μετ' ἐνεργ. σημ. **ἐξερρύην,** κ. Ἐπιγρ. **ἐξερρύα** ρέω ἔκ τινος : Ἰλ.Φ 119 **ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν·** ‖ ἐπὶ ποταμῶν, ἐκβάλλω, χύνομαι ἔξω : Ἡρ.2,20 **τοὺς ἐτησίας ἀνέμους.. κωλύοντας ἐς θάλασσαν ἐκρέειν** (τὸν ποταμόν), Πλάτ.Φαῖδ. 112A **εἰς γὰρ τοῦτο τὸ χάσμα συρρέουσί τε πάντες οἱ ποταμοὶ καὶ ἐκ τούτου πάλιν ἐκρέουσι·** **2)** ἐπὶ πτερῶν, ἐκπίπτω : Ἀριστφ.Ὄρν.104 **κᾆτά σοι ποῦ τὰ πτερά; - Ἐξερρύηκε·** ‖ ὁμ. ἐπὶ τριχῶν : Ἀριστλ.ΖΙ 518a,32· **3)** μτφ. ἀφανίζομαι, γίνομαι ἄφαντος : Πλάτ.Πολ.452D **τὸ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς δὴ γελοῖον ἐξερρύη ὑπὸ τοῦ ἐν τοῖς λόγοις μηνυθέντος ἀρίστου,** οὐτ.Θεάγ.130E· ‖ λησμονοῦμαι : Πλούτ.Θεμ.12 **ἐξερρύησαν οἱ Θεμιστοκλέους λόγοι τῶν Ἑλλήνων·** ‖ μετὰ συστ. αἰτ., ἀφήνω νὰ πέσῃ, ἐξαφανίζω, ἀπόλλυμι, χάνω : Μακεδ.ἐν ΑΠ 11,374 **τὴν χάριν ἐξέρρευσας.**

ἐκρηγιάριος γλωσσ. ἐμβρόντητος.

ἔκρηγμα-ατος (τό) ἀπόσχισμά τινος : Ἱππ.Ἄρθρ. 78 **ταινίῃσι χρὴ ἢ ἐκρήγμασι τρυχίων ἐρινεῶν περιελίσσειν·** **2)** χαράδρα· Σουΐδ. «τὰ ἐκ τῶν χειμάρρων γινόμενα ἐν τοῖς πεδίοις κοιλώματα» : Πολύβ.12,20,4 **τοὺς γὰρ ἀπὸ τῶν ὀρῶν χειμάρρους καταφερομένους τοσαῦτα φησὶ ποιεῖν ἐκρήγματα κατὰ τὸ πεδίον·** **3)** ὁρμητικὴ ἐκροή : Θεόφρ.ΦΑἰτ.1,5,2 **αἱ συρροαὶ καὶ ἐκρήγματα τῶν ὑδάτων·** **4)** πάπ. ὑδρορρόη, καταρράκτης· **5)** ἰατρ. φλύκταινα, ἐξάνθημα : Ἱππ. Ἐπιδ.7,7 **περὶ ὀσφῦν ἐκρήγματα.**

ἐκρήγνυμι κ. μσν., νεώτ. **ἐκρηγνύω,** μέλλ. **ἐκρήξω,** ἀόρ. **ἐξέρρηξα,** μέσ. **ἐκρήγνυμαι** κ. μτγν. κ. νεώτ. **ἐκρηγνύομαι,** παθ. ἀόρ. **ἐξερράγην,** μτχ. παθ. παρακ. **ἐξερρωγώς,** ἀπαρφ. **ἐξερρωγέναι,** διαρρήγνυμι, διατέμνω, κάνω νὰ σπάσῃ, σπῶ : Ἰλ. Ο 469 **νευρὴν δ' ἐξέρρηξε νεόστροφον·** ‖ μετὰ γεν. ἀποσπῶ, παρασύρω : Ἰλ.Ψ 421 **ὕδωρ ἐξέρρηξεν ὁδοῖο** (ἀπέσπασε μέρος ἐκ τῆς ὁδοῦ)· ‖ κ. παθ. θραύομαι, διαρρήγνυμαι, σπῶμαι : Ἡρ.2,173 **εἰ γὰρ δὴ τὸν πάντα χρόνον ἐντεταμένα εἴη, ἐκραγείη ἂν** (τὰ τόξα)· ‖ ἐπὶ ἐνδυμάτων, διαρρήγνυμαι, σχίζομαι : Χαιρήμ.14,9 **ἡ δ' ἐκραγέντων χλανιδίων ὑπὸ πτυχαῖς ἔφαινε μηρόν·** ‖ νεώτ. ἐπὶ μηχανημάτων, ἐκρηκτικῶν ὑλῶν, θραύομαι, θρυμματίζομαι ἐκ τῆς τάσεως ἐσωτερικῆς τινος δυνάμεως : **ὑπάρχει κίνδυνος νὰ ἐκραγῇ ὁ λέβης - ὁ ὑδροσωλὴν - ὁ ἀτμολέβης, - ἐξερράγη ἡ ὀβὶς - τὸ ἡφαίστειον·** **2)** ὁμ. νεώτ. μτφ. ἐπὶ γεγονότος σπουδαίου, συμβαίνοντος ἀπροσδοκήτως : **ἐξερράγη στάσις - κίνημα - πυρκαϊά·** ‖ ὁμ. νεώτ. μτφ. ἐπὶ αἰφνιδίας συναισθηματικῆς ἢ ἀντανακλαστικῆς ἐκδηλώσεως, ξεσπῶ : **ἐξερράγη εἰς γέλωτας - εἰς ὕβρεις·** **3)** μετ' αἰτ. ἐκσπῶ, κάνω νὰ ξεσπάσῃ : Πλούτ.Φάβ.12 **προὔλεγον.. καταιγίδων ὄμβρον ἐκρήξει** (ἡ νεφέλη)· ‖ κ. παθ. ἐπὶ φύματος, σπῶ, ἀνοίγω : Ἡρ.3,133 **ἐκραγὲν** (τὸ φῦμα) **ἐνέμετο πρόσω,** Ἱππ.Ἀφ.1252· ‖ παθ. ἐπὶ ποταμῶν, ἐξορμῶ : Αἰσχ.Πρ.367 **ἔνθεν ἐκραγήσονταί ποτε ποταμοὶ πυρός·** ‖ ἐπὶ προσώπων, ἐκσπῶ ἐναντίον τινός : Ἡρ.6,129 **οὐ βουλόμενος ἐκραγῆναι εἰς αὐτόν·** **4)** ἀμτβ. δημιουργῶ ρῆγμα : Σοφ.Αἴ.755 **καθ' ἡμᾶς οὔποτ' ἐκρήξει μάχη** (κατὰ Γρ.Βερν. «οὐδέποτε οἱ μαχόμενοι πολέμιοι (= μάχη) θὰ κάμωσι ρῆγμα»)· **5)** παθ. θραύομαι, ὅθ. μτχ. παθ. παρακ. **ἐξερρωγὼς** εἶμαι ἀπόκρημνος : Ἰωσ.Γενέσ.Κ'Ἰουδ.15,5,5 **ἦν δ' ἐν ὄρεσι τὰ σπήλαια τελέως ἐξερρωγόσι·** **6)** ἡ μτχ. κ. μτφ. διεφθαρμένος : Προκ.Μυστ.1 **αὕτη τὰ πρότερα μάχλον τινὰ βιώσασα βίον καὶ τὸν τρόπον ἐξερρωγυῖα·** **7)** μτφ. ἐκδηλοῦμαι, φανερώνομαι, ξεσπῶ : Ζωναρ.Χρον.5,15,240A **ἐξερράγη δὲ τὸ μῖσος εἰς τοὐμφανὲς ἐκ τοιούτης λαβῆς.**

ἐκρηκτήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. συσκευὴ ἀναφλέξεως ὑπονόμου, ἠλεκτρικοῦ ἐμπυρεύματος.

ἐκρηκτικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκρηγνυόμενος, ὁ δυνάμενος νὰ ἐκραγῇ, νὰ ὑποστῇ ἔκρηξιν (βλ.λ.3) : Δροσ.Βοτάν.146 **πυρῖτις ἢ ἄλλη ἐκρηκτικὴ ὕλη περιείχετο.**

ἐκρηκτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἐπιφέροντο ἔκρηξιν.

ἐκρηξιγενής-οῦς-ές νεώτ. γεωλογ. ὁ ἐξ ἐκρήξεως προερχόμενος : **ἐκρηξιγενῆ πετρώματα.**

ἔκρηξις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. -η τὸ ἐκρηγνύειν ἢ ἐκρηγνύεσθαι, ἡ διάρρηξις, τὸ σπάσιμο : Ἱππ.Ἀφ. 213 **ἢν δὲ τῶν καταμηνίων ἐλλειφθέν τι ἐν τῇσι μήτρῃσιν ἔκρηξιν ἔχῃ·** ‖ ἐπὶ ἀποστημάτων, τὸ ἄνοιγμα : Ἱππιατρ.20· ‖ ἐπὶ ὕδατος, ἡ ἀνάβρυσις, ὁ τόπος τῆς ἀναβρύσεως : Σχόλ.Θεόκρ.7,5 **ἔκρηξιν τοῦ ὕδατος·** **2)** ἡ εἰς δύο διάρρηξις : Ἀριστλ.Κόσμ.395a,15 **ἔκρηξις τοῦ νέφους·** **3)** νεώτ. κ. δημ. ἡ αἰφνιδία, ὁρμητικὴ μετὰ θορύβου ρῆξις, διάσπασις σώματός τινος ἢ περιβλήματος διασπωμένου ἢ θρυμματιζομένου ἕνεκα τῆς ἐσωτερικῆς πιέσεως τῶν ἐν αὐτοῖς ἐνεργουσῶν δυνάμεων ἢ καταλλήλου ὕλης ὑφισταμένης ἀπότομον καὶ μεγάλην δι' ἐξαεριώσεως διαστολήν : **ἔκρηξις ἀτμολέβητος - ὀβίδος - ἡφαιστείου·** ‖ ὁμ. μτφ. ἡ αἰφνίδιος ἔναρξις καταστρεπτικοῦ γεγονότος : **ἔκρηξις πυρκαϊᾶς - πολέμου.**

ἐκρήσσω, ἀττ. **ἐκρήττω** ἐκρήγνυμι, παθ. : Θεανὼ Ἐπιστ.3 **ἐκρήττεται ἐπιτεινόμενα·** **2)** προκαλῶ τὸ ἄνοιγμα ἀποστήματος : Παῦλ.Αἰγ.7,1.

ἔκριζος-ον μσν. κ. ΕΓουδ. ὁ ἐκριζωθείς, ὁ ἀπὸ τῆς ρίζης ἀνασπασθείς : Θησ.Στεφ.ἐν λ. **ὁ δὲ τάλας ἐγώ, πάντοθεν ἔκριζος ἐγενόμην·** **2)** τὸ οὐδ. **ἔκριζον** ὡς ἐπίρρ. ἀπὸ τὴν ρίζαν· ΕΓουδ.177,25.

ἐκριζῶ-όω μτγν.κ.μσν.,νεώτ.κ. **ἐκριζώνω,** ἀποσπῶ τι ἐκ τῆς ρίζης, ξερριζώνω : ΠΔ Ἱερ.1,10 **ἐκριζοῦν, καὶ κατασκάπτειν,** Αἰσώπ.Μῦθ.179 **δρῦν ἄνεμος ἐκριζώσας,** ΚΔ Ματθ.13,29, **- ἡ λαῖλαψ ἐξερρίζωσε πολλὰ δένδρα·** κ. παθ. : ΠΔ Σοφ.Σαλ.4,4 **ὑπὸ βίας ἀνέμων ἐκριζωθήσεται,** ΚΔ Λουκ.17,6, Γεωπ. 3,5,8 **τὴν ἐκριζωθεῖσαν ἄγρωστιν,** Κάλβ.Ὠδ.11,11 **πολύκλωνος ἐλαία.. κεῖται ἐκριζωμένη,** Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.80 **ὁ σικυὼν σχεδὸν εἶχεν ἐκριζωθῆ·** **2)** μτφ. ἐξόλλυμι, καταστρέφω, ἐξαφανίζω : Μηναῖ.8,3 Ὠδ.5 **ἐκριζώσας πᾶσαν τὴν πονηρὰν Ἀρείου λύμην, - ἐξερρίζωσε πᾶσαν κακὴν ἕξιν·** κ. παθ.: Ἐπιγρ. **ἐκριζωθήσεται πανγενεί,** Ἐπιφάν.1,284A **ἐξερριζώθησαν ἐκ τοῦ κόσμου, - ὁ ἑλληνισμὸς τῆς Μ. Ἀσίας ἐξερριζώθη.**

ἐκρίζωσις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἡ ἀπὸ τῆς ρίζης κ. γεν. ἡ ἀπὸ τοῦ σημείου προσφύσεως ἀπόσπασίς τινος, τὸ ξερρίζωμα : Εὐστ.Πον.204,86 **θεομάχων γλωσσῶν ἐκρίζωσις, - ἐκρίζωσις σταφιδαμπέλου - ὀδόντος·** ‖ νεώτ. ἰατρ. **ἐκρίζωσις ὄγκου** καθολικὴ ἐξαίρεσις· **2)** ἡ δι' εἰδικῶν ἐκριζωτικῶν μηχανῶν συγκομιδὴ τῶν διὰ τὰς σαρκώδεις αὐτῶν ρίζας (κονδύλους, βολβοὺς) καλλιεργουμένων φυτῶν.

ἐκριζωτής (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐκριζῶν τι, ὁ καταστροφεύς τινος, μτφ. : ΠΔ Μακκ.4,3,5 **οὐ γὰρ ἐκριζωτὴς τῶν παθῶν ὁ λογισμός ἐστιν·** **2)** νεώτ. τὸ ὄργανον, δι' οὗ τελεῖται ἡ ἐκρίζωσις.

ἐκριζωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ τῆς ἐκριζώσεως, ὁ συντελῶν εἰς τὴν ἐκρίζωσιν : **ἐκριζωτικὴ μηχανή·** ἐπίρρ -ῶς.

ἐκρίθη πάπ. ἀπεκρίθη : Πάπ. **ταῦτα ὁ Πτολεμαῖος ἐκρίθη χρήσεσθαι.**

ἔκριν-ῖνος (ὁ,ἡ) μτγν. ὁ ἔχων ὑψηλήν, προέχουσαν, ἐξέχουσαν ρῖνα : Ἀρετ.Χρον.Νούσ.2,13.

ἐκρινίζω μτγν., μέλλ. **ἐκρινιῶ** ρινηλατῶ, ἀνιχνεύω : ΨΛουκ.Φιλοπ.22 **πάντα ἐξερρίνισα.**

ἐκρινῶ-έω μτγν. ρινίζω, καταναλίσκω, κατα-

τρώγω : Ἀλκίφρ.3,33 **ἄχρι τοῦ καὶ αὐτὴν ἐκρινῆσαι τὴν καρδίαν·** 2) μέσ.· Πολυδ.4,187 «ἐκτετηκέναι, ἐξερρινῆσθαι, κοτερρινῆσθαι».

ἐκριπίζω κ. μσν., μέλλ. **ἐκριπίσω** φυσῶν ἀνάπτω : Ἀριστλ.Μετ,346a,9· κ. παθ. : Διόδ.Σ 20,65 **τοῦ πυρὸς ὑπὸ τοῦ πνεύματος βιαιότερον ἐκριπισθέντος·** 2) μτφ. ἐξάπτω, διεγείρω : Θεόπομπ.Ἱστ.300 **ἐκρ- τὸν θυμόν,** Πλούτ. Πομπ.8 **τοῦ Μετέλλου τὸ μάχιμον . . ἤδη σβεννυμένου ὑπὸ γήρως αὖθις ἐξερρίπιζε·** κ. παθ. : αὐτ.Πελοπ.15 **μαχόμενοι ἐξερριπίζοντο τοῖς θυμοῖς καὶ διεπονοῦντο τοῖς σώμασιν,** Ἰώσ.Π Ι 2,16,3 **ἐ- εἰς πόλεμον·** 3) διὰ ριπῆς ἀπομακρύνω : Ἀριστείδ.Λόγ.26(14),99· 4) μτφ. ἐκσφενδονίζω, ἀπορρίπτω τι : Ἀχιλλ.Τάτ.9. Νικ.Χων.ἐν Σάθ.1,101.

ἐκριπισμός (ὁ) τὸ ἐκριπίζειν βλ.λ.1) : Ἐπίκ.Ἐπιστ. 2,45 **καὶ ἀστραπαὶ δ' ὡσαύτως γίνονται . . κατ' ἐκριπισμὸν ἐκ τῶν νεφῶν.**

ἐκριπτέω μτγν. ἐκρίπτω βλ.λ. : Πλούτ.Ἠθ.654E· κ. παθ. : Ἀγοθρχ.48.

ἔκριπτος (ὁ) μσν. ὁ ἐκπεσών, ὁ νόθος : Τζέτζ. Ἐξήγ.Ἰλ.13,6 **Ζῆθος τε καὶ Ἀμφίων . . ἐκ λαθραίας τῆς συνουσίας καὶ ἔκριπτοι.**

ἐκρίπτω κ. μσν., μέλλ. **ἐκρίψω,** παθ. ἀόρ. **ἐξερρίφθην,** μτγν. κ. **ἐξερρίφην,** ρίπτω ἔξω, ἀπορρίπτω : Σοφ.ΟΤ 1412 **φονεύσατε ἢ θαλάσσιον ἐκρίψατε·** κ.παθ. : Σοφ.Ἠλ.512 **παγχρύσων ἐκ δίφρων .. πρόρριζος ἐκριφθεὶς·** 2) ἀναφορ. πρὸς λόγους, ἐκστομίζω : Αἰσχ.Πρ.932 **πῶς δ' οὐχὶ ταρβεῖς τοιάδ' ἐκρίπτων ἔπη ;·** 3) ἀναφορ. πρὸς φορτία πλοίου, ρίπτω εἰς τὴν θάλασσαν, ἀπορρίπτω, κάνω ἀβαρία : Δίφιλ.243 **φορτί' ἐξέρριφ' ὑπέραντλος γενόμενος·** 4) ἀναφορ. πρὸς ναυαγούς, ἐκβράζω : Τζέτζ.Χιλ.5,854 **ἡμιθνῆτα κατὰ πετρῶν ἐκρίπτει·** ‖ κ. παθ. ἐκβράζομαι, φέρομαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων : Μαλάλ.1 177,7 **δεξάμενος τὸν Αἰνείαν ἐκριφέντα,** Τζέτζ.Χιλ.6,723 **ἀνέμοις πρὸς τὴν Αἴγυπτον βιαίως ἐκριφέντας·** 5) πσθ. ἐπὶ ρητόρων, ἐκπίπτω, ἀποδοκιμάζομαι, ἐκδιώκομαι : Αἰσχίν.2,153 **τοιοῦτον ἔπλασε τὸ περὶ τὴν Ὀλυνθίαν γυναῖκα ψεῦδος κατ' ἐμοῦ, ἐφ' ᾧ μεταξὺ μὲν λόγων ὑφ' ὑμῶν ἐξερρίφη·** 6) ὁμ. παθ. διασπείρομαι, ἐξαπλοῦμαι εἴς τινα χώραν : ΠΔ Κριτ.15,9 **οἱ ἀλλόφυλοι . . ἐξερρίφησαν ἐν Λεχί.**

ἔκριψις-εως (ἡ) μτγν. κ. γλωσσ. τὸ ἐκρίπτειν, ἡ ἀποβολή, τὸ τίναγμα : Θεόφρ.Φ1 6,34 (τὸ σίλφιον) **φύεται μετὰ τὴν ἔκριψιν** (διόρθ. **διάρριψιν**).

ἐκροή (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔκρους βλ.λ.1), τὸ ἐκρέειν : **Φερεκ.Σύρ.7,**Πλάτ.Γοργ.494B **μεγάλ' ἄττα τὰ τρήματα εἶναι ταῖς ἐκροαῖς,** Ἰουλ.Λόγ. 64D,Βέλθ.Χρυσ.36,313 **τοῦ ὕδατος τὴν ἐκροὴν ἐθαύμαζεν ἐκεῖνος, - ἡ ἐκροὴ τῶν ἐκ τῆς βροχῆς ὑδάτων·** 2) ἄνοιγμα πρὸς ἐκροὴν ὑγρῶν, διέξοδος· πρβλ. ἔκρους : Ἱππ.Ἐπιδ.2,1,7,Ἀριστλ.Μετ. 356a,10,Πλάτ.Φαίδ.112D **πάντα δὲ ὑποκάτω εἰσρεῖ τῆς ἐκροῆς·** ‖ κ. ἐπὶ τῆς ἀναπνοῆς : Πολυδ. 2,219 **τῇ τοῦ θώρακος εὐρυχωρίᾳ ὁ πνεύμων χρῆται πρὸς τὴν τοῦ πνεύματος ἐκροήν·** 3) συνεκδ. τὰ μέρη τοῦ σώματος ἔνθα γίνονται ἐκροαί, ἐκρύσεις : Ἀριστλ.ΖΜ 688b,28 **περὶ τὰς ἐκροάς.**

ἔκροια (ἡ), ἰων. **ἐκροίη,** μτγν. κ. Ἡσ. «ἔκρυσις» : Σωρ.2,47,Ἀρετ.Χρον.Νούσ.2,3 **αἵματος . . ἔκροιαι.**

ἐκροιβδέω κενῶ ἐντελῶς δοχεῖον τοῦ ἐν αὐτῷ ποτοῦ, καταρροφῶ, παθ. : Μνησίμ.π.Ἀθην.9,403A **κρατὴρ ἐξερροίβδητ' οἴνου.**

ἐκροίζησις-εως (ἡ) μτγν. ὁρμή, φορὰ πρὸς τὰ ἔξω, διάχυσις : Δαμάσκ.Ἀρχ.283 **ἐκροίζησις φωτός.**

ἐκροιζῶ-έω μτγν. ἐκρέω, ἐξορμῶ διαχέω, ἀθ. μτφ. διαοπείρω : Δαμάσκ.Ἀρχ.311 **ἐκρ- ἰδέας.**

ἐκρομβίζω μτγν. πιέζω διὰ φορολογίας, φορολογῶ : Διοσκ.4,170 (ἰδ. ἀνάγν.).

ἐκρομβῶ-έω μτγν. ἐπὶ πίπτοντος βάρους, ἐκτοπίζω : Φίλ.Μηχ.Βελοπ.69,19 **τὸ μεῖζον βάρος .. μᾶλλον ἐκρομβεῖν δύναται ἢ διαστέλλειν τὸν ἀέρα.**

ἐκρουμανίζω νεώτ. καθιστῶ τινα Ρουμάνον, κάμνω τινὰ νὰ ἐνστερνισθῇ τὴν ἐθνικότητα ἢ τὰ ἤθη τῶν Ρουμάνων : **ὁ πληθυσμὸς τῆς Δοβρουτσᾶς ἐξερρουμανίσθη·** 2) ἀναφορ. πρὸς λέξεις, κανονίζω κατὰ τὸ τυπικὸν τῆς ρουμανικῆς γλώσσης· συνήθ. παθ. : **ἑλληνικαὶ λέξεις ἐκρουμανισθεῖσαι.**

ἐκρουμάνισις-εως (ἡ) νεώτ. κ. **ἐκρουμανισμός** ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκρουμανίζω.

ἐκρουμανισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἐκρουμάνισις βλ.λ.

ἔκρους-οος (ὁ) κ. μτγν. τὸ ἐκρέειν, ἡ ἐκροή, ἡ ἐκβολή, ἐπὶ ποταμῶν : Ἡρ.7,129 **δι' ἑνὸς αὐλῶνος καὶ τούτου στεινοῦ ἔκροον ἔχουσι ἐς θάλασσαν·** 2) ἡ ἔκκρισις : Ἱππ.Ἐπιδ.2,1,7 **ἀποστάσιες αἱ κατ' ἔκρουν, οἷον αἷμα ἐκ ῥινέων·** 3) ἡ διέξοδος, ἄνοιγμα δι' οὗ ἐκρέουσι τὰ ὕδατα : Ἀριστλ.Μετ.351a,10 **οὐκ ἔχουσα ἔκρουν φανερὸν ἡ λίμνη,** Διόδ.Σ 4,22 **τὸν Ἡρακλέα λέγεται τὸν μὲν ἔκρουν** (τῆς λίμνης) **ἐγχῶσαι·** ‖ μέσον διαρροῆς : Ἱππ.Παρθ.562,40 **οὐκ ἔχον τὸ αἷμα ἔκρουν ἀναΐσσει ὑπὸ πλήθεος ἐς τὴν καρδίαν.**

ἐκροφῶ-έω κ. μσν. ροφῶ ἐντελῶς, καταπίνω : Ἀριστφ.Ἱππ.701 **ἐγὼ δέ γ', εἰ μή σ' ἐκπίω, κᾆτ' ἐκροφήσας αὐτὸς ἐπιδιαρραγῶ,** Πλάτ.Κωμ.149 **τὸ γὰρ ἔφημά σου γενόμενος ἔλαθον ἐκροφήσας,** Γαιτ. ἐν ΑΠ 11,409,2 **Σειληνὶς πάσας ἐξερρόφησε τρύγας,** Εὐστ.Πον.156,62 **τὸ ψυχάριον αὐτοῦ, ὡς οὕτως εἰπεῖν, ἐκροφήσας·** 2) μεθύω, πίνω πολύ, τὰ παρατσούζω : Ἰουλ.Καῖσ.318· 3) μτφ. ἡσύχως, ἀνέτως οἱονεὶ ροφῶ, κατατρώγω ἀγαθόν τι, ξεκοκκαλίζω, ροκανίζω : Ἀριστφ.Σφ.1118 **ἦν τις ἀστράτευτος ὢν ἐκροφῇ τὸν μισθὸν ἡμῶν.**

ἔκρυθμα ἐπίρρ. δημ. ἐκρύθμως βλ.λ.

ἐκρυθμία (ἡ) νεώτ. ἡ κατάστασις τοῦ ἐκρύθμου, ἡ διατάραξις ὁμαλῆς τινος καταστάσεως, ἰδίως τῆς δημοσίας τάξεως, ἡ ἀνώμαλος κατάστασις.

ἔκρυθμος-η-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκτὸς ρυθμοῦ, ἄρρυθμος, ἀντίθ. ἔνρυθμος : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.11,186 **ἡ μουσικὴ ἐπιστήμη τίς ἐστιν . . ἐνρύθμων τε καὶ ἐκρύθμων,** Φιλόστρ.Ἀπολλ.8,7· 2) ἐπὶ σφυγμοῦ, ἀνώμαλος : Γαλ.8,516· 3) νεώτ. ὁ ἐν διαταράξει ὤν, ὁ διατεταραγμένος : **ἡ κατάστασις εἶναι ἔκρ-.**

ἐκρύθμως νεώτ. κατὰ τρόπον ἔκρυθμον βλ.λ.2).

ἐκρύομαι σῴζω, λυτρώνω : Εὐρ.Βάκχ.258 **εἰ μή σε γῆρας πολιὸν ἐξερρύετο·** ‖ μετὰ γεν. σῴζω ἔκ τινος κινδύνου : Λυκόφρ.190 **φασγάνων ἐκρύσεται.**

ἐκρυπαρῶ-όω κ. σχόλ. πιθ. ἀποτεφρῶ : Θεόπομπ.Ἱστ.317.

ἐκρύπτω μτγν. ἐκπλύνω, καθαρίζω : Πολυδ.7,39· ‖ κ. μέσ.μτφ. : Φίλ.1,613 **εἰ καὶ μὴ παντελῶς ἐξερρύψαντο καὶ ἀπελύναντο τὸ ἀδικεῖν.**

ἐκρυπῶ-όω μτγν. κ. μσν. ἐκ ρύπου καθαίρω : Γρηγ.Ναζ.2,156 **ἦν ἐκρυπωθῇς· νῦν δὲ δεῖ καθαρσίων·** 2) ὅλως ρυπῶ, κηλιδώνω, λερώνω : Ἀχμ.Ὀνειροκρ.232.

ἔκρυσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ὁ ἔκρους βλ.λ.3), ἡ διέξοδος ἐκρέοντος : Ἀριστλ.Μετ.351a,5, Ἐπιγρ. 2) κυήματος φθορὰ καὶ ἀποβολὴ κατὰ τὰς πρώτας μετὰ τὴν σύλληψιν ἡμέρας, ἐν διαστολῇ πρὸς τὴν ἔκτρωσιν βλ.λ. : Ἱππ.Ἑβδ.9, Ἀριστλ.ΖΓ 758b,6· 3) ἐπὶ τριχῶν, ἡ πτῶσις : Θεόφρ.Φ1 7,14,1 **χρήσιμα δ' ἀμφότερα πρὸς ἔκρυσιν κεφαλῆς τριχῶν·** 4) νεώτ. ἡ ἐκρέουσα οὐσία.

ἐκρυτιδῶ-όω μσν. ἀποβάλλω τὰς ρυτίδας : Κ Μονασσ.Χρον.10A **καὶ τύχην τὴν γηράσκουσαν τὴν ἐκρυτιδωθεῖσαν . . εἰργάσατο κορίσκην.**

ἐκρωσίζω νεώτ., παθ. ἀόρ. **ἐξερρωσίσθην** κάμνω τινὰ Ρῶσον, κάμνω τινὰ ν' ἀποδεχθῇ τὴν ρωσικὴν ἐθνικότητα ἢ τὰ ρωσικὰ ἤθη· ‖ μεταβάλλω τι εἰς ρωσικόν· ‖ εἰδ. ἀναφορ. πρὸς λέξεις, κανονίζω κατὰ τὸ ρωσικὸν τυπικόν.

ἐκρωσισμός (ὁ) νεώτ. τὸ ἐκρωσίζειν βλ.λ. ἢ ἐκρωσίζεσθαι.

ἐκσαγηνεύω μτγν. συλλαμβάνω διὰ τῆς σαγήνης, τοῦ δικτύου : Πλούτ.'Ηθ.52C **αὐτὸν ἐκσαγηνεύει καὶ περιβάλλεται τὸν κυνηγόν.**

ἐκσᾰλάσσω μτγν. μετακινῶ, σείω ἰσχυρῶς, ἐκσείω : ΑΠ 5,235 **τὴν δ' ἐνὶ θυμῷ ἐξεσάλαξας ὅλην θάμβει φαντασίαν** (Σουΐδ. « μετεκίνησας »).

ἐκσαλεύω πάπ. κ. Σουΐδ. κ. σχόλ. διασείω, σαλεύω τι ἐκ τῆς θέσεως αὐτοῦ, ἀνατοράσσω : Πάπ. **ὁ ἐκσαλεύων τὸν βυθόν·** || δθ. ἐκβάλλω· Σουΐδ. « ἐκσάλευσον, ἀντὶ ἐξένεγκον ».

ἐκσαρκίζομαι παθ. μτγν. ἀπογυμνοῦμαι σαρκῶν : ΠΔ 'Ιεζ.24,4 **ἐκσεσαρκισμένος τῶν ὀστῶν.**

ἐκσαρκῶ-όω μτγν. κάμνω τι νὰ σαρκώσῃ, νὰ σχηματίσῃ σάρκας· ἐν τῷ μέσ. μτφ. ἐπὶ ἐλαιῶν, χονδραίνω : Θεόφρ.Φ Αἰτ.1,19,5 **αἱ ἐλαῖαι ἐκσαρκοῦνται·** **2)** ἀμτβ. εἶμαι εὔσαρκος : Διοσκ.Εὐπ. 1,79 **ἁρμόζει δὲ μάλιστα ἐπὶ τῶν ἐκσαρκούντων·** **3)** γλωσσ. ἐξάγω τὴν σάρκα· πρβλ. ἐκσαρκίζομαι.

ἐκσάρκωμα-ατος (τὸ) μτγν. σαρκῶδες ἔκφυμα, ὑπερσάρκωμα : Διοσκ.Εὐπ.5,74.

ἐκσάρκωσις-εως (ἡ) μτγν. ὁ σχηματισμὸς ἐκσαρκώματος βλ.λ. : Γαλ.13,317.

ἐκσαρῶ-όω μσν. ἐντελῶς σαρώνω, καθαρίζω, παθ. : Εὐστ.'Ιλ.725,35 **'Ανακρέων δὲ τρὶς κεκορημένον τὸν πολλάκις ἐκσεσαρωμένον.**

ἐκσαφῶ-έω μσν. διασαφηνίζω, ἐξηγῶ : Πρόδρ. 398 **γνοὺς δ' ἐξεσάφει τῷ Στράτωνι τὸν λόγον.**

ἐκσαῶ-όω ἐπ. ἐκσῴζω, σῴζω ἔκ τινος : 'Ιλ.Δ 12 **καὶ νῦν ἐξεσάωσεν ὀϊόμενον θανέεσθαι,** 'Αρχίλ.6.

ἐκσβέννυμι 'Ησ. κ. μσν. ξηραίνομαι, στειρεύω ἐν μτχ. παθ. παρακ. **ἐξεσβηκώς·** 'Ησ. ἐν λ. ἀμο<λ>γίδα || σβέννυμι τελείως, ἀποσβήνω : Θησ.Στεφ. ἐν λ. **ἐξέσβεσεν αὐτοῦ τοὺς ἀναιδεῖς ὀφθαλμούς.**

ἐκσείω σείω πρὸς τὰ ἔξω, ἐκτινάσσω : 'Ηρ.4,64 **περιταμὼν κύκλῳ περὶ τὰ ὦτα καὶ λαβόμενος τῆς κεφαλῆς ἐκσείει** (ἐνν. τὸ δέρμα), Πλούτ. 'Αντών.79 **τὴν ἐσθῆτα, μὴ κρύπτοι τι φάρμακον, ἐξέσεισεν** κ. παθ. : 'Αριστφ.'Αχ.344 **ἐκσέσεισται χαμᾶζ'** (ἐνν. ὁ τρίβων) **2)** μτφ. ἐξάγω, ἀπομακρύνω, ἀφαιρῶ τι : Διόδ.Σ 18,66 **τὸ δὲ πλῆθος τοῖς θορύβοις ἐξέσεισε τὴν ἀπολογίαν** (δὲν ἐπέτρεψε τὴν ἀπολογίαν), 'Ιώσ.Πἰ 2,318, Πλούτ.'Αντών. 14 **ταχὺ τῶν λογισμῶν ἐξέσεισεν αὐτόν.**

ἐκσεμνύνω μτγν. ἐπιτατ. τοῦ σεμνύνω βλ.λ. : 'Αθήν.14,661Β **ἐκσεμνύνε δὲ τὴν τέχνην καὶ ὁ νεώτερος Κρατῖνος ἐν τοῖς Γίγασι.**

ἐκσεύομαι, ἀόρ. α' **ἐξεσύθην,** παθ. παρακ. **ἐξέσσυμαι,** ὑπερσ. **ἐξέσσυτο** (μετὰ σημ. παρατ. ἐν 'Οδ. 1,373, ἀλλὰ συνήθ. ἀορ.) ἐξορμῶ, τρέχω ἔξω : 'Ιλ. Η 1 **ὣς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος 'Έκτωρ,** 'Απολλ.Ρ 4,40 **δόμων ἐξέσσυτο κούρη·** || ἐπὶ οἴνου, ἐκχύνομαι, χύνομαι πρὸς τὰ ἔξω : 'Οδ.Ι 373 **φάρυγγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος ψωμοί τ' ἀνδρόμεοι·** || ἐπὶ ὕπνου, ἐγκαταλείπω, φεύγω : 'Οδ.Μ 366 **καὶ τότε μοι βλεφάρων ἐξέσσυτο νήδυμος ὕπνος·** **2)** ἀπολ. ἐκθέω, ἐξορμῶ : 'Ιλ.Θ 58 **πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός, πεζοί θ' ἱππῆές τε,** Δημόκρ.32 **ἐξέσσυται γὰρ ἄνθρωπος ἐξ ἀνθρώπου πληγῇ τινι μεριζόμενος.**

ἐκσηκῶ-όω γλωσσ. ζυγίζω εἰς τὴν πλάστιγγα.

ἐκσημαίνω ἀποκαλύπτω, ἀνακαλύπτω : Σοφ.'Ηλ. 1191 **πόθεν τοῦτ' ἐξεσήμηνας κακόν;**

ἐκσήπομαι σήπομαι ἐντελῶς : 'Ιππ.'Αφ.5, Θεόφρ. ΦΑἰτ.5,16,2 **καὶ ἐν ταῖς ἐπομβρίαις μὴ ἐκσήπεσθαι.**

ἐκσηπτοῦμαι-όομαι ἀποσυντίθεμαι : ΨΔημόκρ 'Αλχ.44Β (δ.ἀνάγν. **ἐξιπωθείσης**).

ἐκσηπῶ-όω ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἐξιπόω βλ.λ. : 'Αέτ.15,13.

ἐκσηψις-εως (ἡ) μτγν. ἡ τελεία σῆψις : Γαλ.18(2),756.

ἐκσίγησις-εως (ἡ) ἡ τελεία σιωπή : Εὐστ.'Οδ. 1968,25 « **ἡ ἐκσίγησις πυθαγορικῶς ἡ ἄκρα σιγή** ».

ἐκσιγῶ-άω μτγν. ἀναγκάζω εἰς τελείαν σιγήν· παθ. : Μελέαγρ. ἐν ΑΠ 7,182 **ἐκ δ' ὑμέναιος σιγαθεὶς γοερὸν φθέγμα μεθηρμόσατο.**

ἐκσιφωνίζω μτγν. κ. 'Ησ. ἐκκενῶ διὰ σίφωνος, ἐξαντλῶ· παθ. : ΠΔ 'Ιὼβ 5,5 **ἐκσιφωνισθείη αὐτῶν ἡ ἰσχύς** ('Ησ. «ἐκκενωθείη, ἐκρυῇ, διασκορπισθείη»).

ἐκσιωπῶ-άω μτγν. ἐξαναγκάζω τινὰ εἰς σιωπήν, παθ. : Πολυδ.28,4,13 **ἀπῆρεν εἰς 'Ακαρνανίαν, ἐκσιωπηθεὶς περὶ τῶν ὁμήρων·** **2)** ἀμτβ. ἐντελῶς σιωπῶ : 'Αρρ.'Αν.6,4,5 **τῶν κελευστῶν ὑπὸ θαύματος ἐκσιωπησάντων.**

ἐκσκαλεύω σκαλίζων ἐκβάλλω : 'Αριστφ.Λυσ. 1028 **ἐκσκάλευσον αὐτό, κᾆτα δεῖξον.**

ἐκσκάπτω μτγν., πάπ. κ. νεώτ. ἐξορύττω, σκάπτων ἐξάγω τι ἐκ τῆς γῆς, ἐκθάπτω, ξεσκάβω : Πάπ. **ἐκσκάπτειν χοῦν·** **2)** σκάπτων τι ἀνοίγω κοίλωμα ἢ πόρον, ἐκχωματίζω, παθ. : Γαλ.18(2),618 **ἐξεσκαμμέναι κοιλότητες, - θὰ ἐκσκαφῇ τάφρος κατὰ μῆκος τῶν προχωμάτων.**

ἐκσκαφεύς-έως (ὁ) νεώτ. γεωργικὸν μηχάνημα τροχήλατον πρὸς ἐκσκαφὴν τοῦ ἐδάφους.

ἐκσκαφή (ἡ) πάπ. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκσκάπτειν, ἡ ἐξόρυξις, τὸ ξέσκαμμα.

ἐκσκεδάννυμι διασκορπίζω εἰς τὸν ἄνεμον, ἐκδιώκω, ἀπορρίπτω : 'Αριστφ.'Ιππ.795 **'Αρχεπτολέμου δὲ φέροντος τὴν εἰρήνην ἐξεσκέδασας.**

ἐκσκευάζω ἀπογυμνῶ τῶν σκευῶν καὶ ἐργαλείων, παθ. : Δημ.872 **ἡ γεωργία δ' ἐξεσκευάσθη μετὰ τὴν δίκην πλὴν τῶν ἀγγείων·** **2)** μέσ. μετακομίζω : Στράβ.15.3,9 **πάντα δὲ τὰ ἐν Περαίδι χρήματα ἐξεσκευάσατο εἰς τὰ Σοῦσα·** **3)** παθ. διαρπάζομαι, λεηλατοῦμαι : 'Ιώσ.Πἰ 4,8,2 **τούς τε οἴκους ἐξεσκευασμένοι.**

ἔκσκευος-ον σχόλ. κ. 'Ησ. **ὁ ἄνευ σκευῆς,** θεατρικῆς ἐνδυμασίας : Σχόλ.'Αριστφ.'Αχ.95 **ἔκσκευος αὐτοῖς φαίνεται·** **2)** τὸ οὐδ. πληθ. ὡς οὐσ. **ἔκσκευα** 'Ησ. «τὰ παρεπόμενα πρόσωπα ἐπὶ σκηνῆς».

ἔκσκηνος-ον μτγν. ὁ ἐκτὸς τῆς σκηνῆς ὤν, δθ. συνεκδ. ὁ ἐκτὸς τῆς ἐπιδράσεώς τινος : Σέξτ. 'Εμπ.Μαθ.9,73 **ἔκσκηνοι γοῦν ἡλίου γενόμεναι τὸν ὑπὸ σελήνην οἰκοῦσι τόπον.**

ἐκσκορακίζω μσν. ἐξαποστέλλω **εἰς κόρακας,** διαβολοστέλνω : Κ Μανασσ.Χρ.9,34.

ἐκσκορπισμός (ὁ) μτγν. ὁ διασκορπισμός : Πλούτ.'Ηθ.383D **τῆς ληρήσεως ἐκσκορπισμόν.**

ἐκσκουβίτορες (οἱ) (λατ.) μσν.· 'Ιω.Λυδ.'Αρχ. 1,12 «φύλακες ἄγρυπνοι».

ἐκσκυζῶ-άω ἐπιτατ. τοῦ σκυζῶ βλ.λ. : Κρατῖν.25D.

ἐκσκωριάζω νεώτ. καθαρίζω τὴν ἐπιφάνειαν μετάλλου τινὸς ἀπὸ τῆς σκωρίας, ξεσκουριάζω.

ἐκσλαυίζω νεώτ. μεταβάλλω τινὰ εἰς Σλαῦον ἢ πρᾶγμά τι εἰς σλαυϊκόν, συνήθ. παθ. : **πολλοὶ Μακεδόνες εἶχον ἐκσλαυϊσθῆ γλωσσικῶς.**

ἐκσλαυισμός (ὁ) νεώτ τὸ ἐκσλαυΐζειν **βλ.λ.** ἢ ἐκσλαυΐζεσθαι.

ἐκσμάω ἐκσμήχω, σπογγίζω· 'Ησ. «ἐξέσμων· ἔσμηχον» : 'Ηρ.3,148 **οἱ μὲν θεράποντες αὐτοῦ ἐξέσμων αὐτά** (τὰ ποτήρια).

ἐκσμήχω ἐκσμάω βλ.λ. : 'Ιω.Χρυσ.8,6,804,26 **καλὸν δὲ καὶ τὸ ἀγγεῖον ἐκσμήχειν τῆς ψυχῆς·** κ παθ. : 'Αριστ.ἀπ.33εD.

ἐκσοβῶ-έω μτγν. ἐκφοβῶ, ἐκδιώκω : Μέν.168 **αὕτη ποτ' ἐξεσόβησε τὰς ὄρνεις μόλις,** ΑΠ 6,167,8 **πτῶκας πολλάκις ἐξεσόβει·** || δθ. κ. ἐκτινάσσω Πολύδ.1,199 **ἐκσοβεῖ τὴν κόνιν.**

ἔκσοι ἐπίρρ. 'Επιγρ. κρητ. τ. τοῦ ἔξω βλ.λ.

ἔκσπασις-εως μσν. τὸ ἐκσπᾶν βλ.λ. : Εὐστ.'Ιλ. 1372,14 **τριχῶν πένθιμον ἔκσπασιν.**

ἐκσπένδω, μέλλ. **ἐκσπείσω** ἐκχέω εἰς τοὺς θεοὺς ὡς σπονδήν : Εὐρ.'Ίων 1193 **οἶνον ἐξέσπενδε κοτύλῳ,** Εὔβουλ.71.

ἐκσπερματίζω μτγν. κ. νεώτ. ἐκβάλλω σπέρμα,

ἀποσπερματίζω· ‖ ἐπὶ γυναικῶν, συλλαμβάνω : ΠΔ ᾿Αρ.5,28 **ἐὰν δὲ μὴ μιανθῇ ἡ γυνή, καὶ καθαρὰ ᾖ καὶ ἀθῶα ἔσται καὶ ἐκσπερματιεῖ σπέρμα**· **2**) νεώτ. μέσ. **ἐκσπερματίζομαι** πάσχω καθ᾽ ὕπνους ἐκσπερμάτισιν.

ἐκσπερμάτισις-εως (ἡ) νεώτ. ἐπὶ ἀνθρ. ἡ ἔκχυσις, ἐκβολή, ἀποβολὴ σπέρματος.

ἐκσπερματισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἐκσπερμάτισις βλ.λ.

ἐκσπερματιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων, ὁ ἀνοφερόμενος εἰς τὴν ἐκσπερμάτισιν βλ.λ.

ἐκσπερματῶ-όω μτγν., μσν. κ. νεώτ. μεταβάλλω, μετατρέπω τι εἰς σπέρμα : Στέφ.᾿Ιππ.Ι,123D **ἐκσπερματίζειν αἷμα**· **2**) μέσ. ἐπὶ καρπῶν, κτῶμαι σπόρους, σποριάζω : Θεόφρ.Φ17,1,7 **τὰ γὰρ ἐν ταῖς θερμημερίαις σπαρέντα . . ἐκσπερματοῦται**· **3**) νεώτ. ὡς τὸ μέσ. τοῦ ἐκσπερματίζω βλ.λ.2).

ἐκσπερμάτωσις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. ἡ ἐκσπερμάτισις βλ.λ.

ἐκσπεύδω σπεύδω νὰ ἐξέλθω : ᾿Αριστφ.Θεσμ. 277 **ἔκσπευδε ταχέως.**

ἐκσπιλῶ-όω σχόλ. ἀναφορ. πρὸς πέτραν, διαβιβρώσκω, ἀποτρίβω, λεαίνω : Σχόλ.Θεοκρ.1,40.

ἐκσπλάγχνισις-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. εἶδος ἐμβρυοτομίας δι᾽ ἀφαιρέσεως τῶν σπλάγχνων τοῦ ἐν τῇ μήτρᾳ ἐμβρύου.

ἐκσπλαγχνισμός (ὁ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἐξαγωγὴ τῶν σπλάγχνων ἐκ τραύματος ἢ κατὰ τὰς ἐγχειρήσεις τῆς κοιλίας, ξεκοίλιασμα.

ἐκσπογγίζω καθαρίζω διὰ σπόγγου, ἀποσπογγίζω : Εὔβουλ.83 **τὸν ἰὸν ἐκ τῆς χειρὸς ἐξεσπόγγισεν,** Αἰν.Τακτ.31,13.

ἐκσποδιάζω μτγν. καθαρίζω ἀπὸ τῆς σποδοῦ, τῆς τέφρας : ΠΔ᾿Αρ.4,13.

ἔκσπονδος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔξω τῶν σπονδῶν, ὁ μὴ συμπεριλαμβανόμενος εἰς τὰς σπονδάς, ὁ ἀποκλεισθεὶς τῶν σπονδῶν : Θουκ.3,68, Ξεν.᾿Ελ.5,1,32 **εἰ μὴ ποιήσουσι ταῦτα, ἔκσπονδοι ἔσονται,** Πολύβ. 22,13,5 **ἐκσπόνδους εἶναι τούτων τῶν συνθηκῶν**· **2**) κ. νεώτ. ὁ παραβαίνων, ὁ ἐνεργῶν παρὰ τὰς σπονδάς· Σουΐδ. « ἔκσπονδος, ὁ τὰς σπονδὰς μὴ φυλάττων »· **3**) ἐπὶ ἐνεργειῶν ἢ καταστάσεων, ὁ ἀντίθετος πρὸς τὰς σπονδάς, ὁ μὴ ὑπὸ τῶν σπονδῶν ἐπιτρεπόμενος : Διον.᾿Αλ.Ρωμ.2,72 **διαγιγνώσκειν τοὺς ἄνδρας εἴ τι πεπόνθασιν ἔκσπονδον.**

ἐκσπονδυλίζω σχόλ. κ. ΕΜ κ. **ἐκσφονδυλίζω** θραύω, σπῶ τὸν τράχηλόν τινος, ἐκτραχηλίζω, παθ.· Σχόλ.᾿Αριστφ.Πλ.70, ΕΜ 324,45 « ἐκτραχηλισθῆναι δὲ λέγουσιν, οὐχὶ ἐκσφονδυλισθῆναι ».

ἐκσπόνδως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ παράβασιν, ἀθέτησιν τῶν σπονδῶν, συνθηκῶν, παρασπόνδως.

ἔκσπουδος γλωσσ. ὁ τὰ μάλιστα σπεύδων.

ἐκσπῶ-άω κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **ξεσπῶ**, μέλλ. ἐκσπάσω ἐξέλκω, ἀνασπῶ, ἀνασύρω : ᾿Ιλ.Ζ 65 **᾿Ατρεΐδης δὲ λὰξ ἐν στήθεσι βὰς ἐξέσπασε μείλινον ἔγχος**· ‖ ὁμ. σημ. κ. μέσ. : ᾿Ιλ.Η 255 **τὼ δ᾽ ἐκσπασσαμένω δόλιχ᾽ ἔγχεα,** Εὐρ.᾿Ηλ.582 **ἣν δ᾽ ἐκσπάσωμαι . . βόλον**· **2**) ἀποσπῶ βιαίως τι ἢ τινα προσπεφυκότα ἢ στερρῶς συγκρατούμενον ἀπό τινος : ᾿Επιγρ. **ἐκσπᾶν τοὺς ἐν τῷ ἱερῷ παστοφόρους,** Μηνοῖ.1,20 Συναξ. **ἑώρα . . ῎Αγγελον μετὰ τριόδοντος τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐκσπῶντα**· κ. παθ. : ᾿Αριστλ.Πρ.893a, 20 **τρίχες ἐκσπῶνται**· **3**) διαρρήγνυμι, θραύω, σπῶ τι : Πάπ. **ἐξέσπασαν θυρίδια**· **4**) πάπ. ἀποσύρω τι : Πάπ. **ἐκσπᾶν τὸ ἐπιδεδομένον ὑπόμνημα**· **5**) νεώτ. ἐκρήγνυμαι, ἐκδηλοῦμαι βιαίως, ἀποτόμως, ξεσπῶ : **ἐξέσπασεν ἡ ἀγανάκτησις τοῦ πλήθους.**

ἐκστάδιος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἓξ σταδίων μῆκος, ἔκτασιν : Λουκ.Πλ.39 **ἐκστάδιος γὰρ οἶμαί σοι ἡ ἀρχὴ** (δ. ἀνάγν. **ἐκστ-**).

ἐκστάζω μτγν. ἐκρέω, στάζω : Πλωτῖν.2,7,2· **2**) πάπ. διοχετεύω ἔξω : Πάπ. **ἐκστάζειν αἷμα.**

ἐκστασιάζω μτγν. παρακινῶ τινα εἰς ἐπανάστασιν· Πολυδ.6,130 « ἀναρριπίζειν τὸν δῆμον, . . ἐκστασιάζειν »· κ. παθ. : αὐτ.2,229 **διχογνωμεῖν καὶ στασιάζειν καὶ διεστάναι καὶ ἐξεστασιάσθαι.**

ἐκστάσιον μσν. παραχώρησις ἀγαθῶν : ᾿Ιουστ. Νεαρ.135 (δ.ἀνάγν. ἔκστασις ἀγαθῶν)· **2**) ἐγκατάλειψις στρατιωτικῆς θέσεως : ᾿Αρμενόπ.1,16,8.

ἔκστασις-εως (ἡ) (ἐξίστημι) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. -η μετάθεσις, ἐκτοπισμός, μετατόπισις ἐκ τῆς οἰκείας θέσεως : ᾿Ιππ.῎Αρθρ.56 **ἔκστ- ἄρθρων,** ᾿Αριστλ.Ψυχ.406b, 13 **πᾶσα κίνησις ἔκστασίς ἐστι τοῦ κινουμένου**· ‖ δθ. ἀλλαγή, μεταβολή, διάκρισις : ᾿Αριστλ.ΖΓ 768a,27 **ἅμα γὰρ εἰς ἄμφω ἔκστασις ἐγένετο,** αὐτ.Οὐρ.286a, 19 **ἔκστασις ἐστιν ἐν τῇ γενέσει τὸ παρὰ φύσιν τοῦ κατὰ φύσιν**· **2**) ἐκφυλισμός, παρακμή, κατάπτωσις· ἀντίθ. στάσις : Θεόφρ.Φ13,1,6 **φθορὰ δέ τις ἔκστασις,** Πλούτ.᾿Ηθ.732C **ἐκστάσεις αὗται καὶ μεταβολαὶ ποιοτήτων**· ‖ μτφ. ἠθικὴ μεταβολὴ ἐπὶ τὰ χείρω ἢ τὰ βελτίω : Κύριλλ.3,751· **3**) ἡ πρὸς τὰ ἔξω κίνησις : Δαμάσκ.᾿Αρχ.97 **ἔκστασις ἀπὸ τοῦ παράγοντος,** αὐτ.401 **ἔκστασις εἰς τὸ ἔξω**· **4**) διαφόρισις, ἀλλοίωσις : Πλωτῖν.6,7,17 **ἔκστασις καὶ πλῆθος,** Πρόκλ.Τίμ.2,203D **αἱ εἰς πλῆθος ἐκστάσεις**· **5**) τὸ ἀποσύρεσθαι, τὸ παραμέρισμα : ᾿Αριστλ. Ρητ.1361a,37 **τὰ βαρβαρικά, οἷον προσκυνήσεις καὶ ἐκστάσεις**· **6**) νομ. κ. νεώτ. ἡ ἐκχώρησις, ἡ παραχώρησις, ἡ ἐγκατάλειψις τῆς περιουσίας ὀφειλέτου ὑπὲρ τοῦ δανειστοῦ (**cessio bonorum**) : Πάπ. **ἐθέμην τὴν ἔκστασιν,** Πορφ.᾿Αποχ.1,53, - **οἱ δανεισταὶ τοῦ μὴ δυναμένου νὰ ἱκανοποιήσῃ αὐτοὺς ἐκβιάζουσι δικαστικῶς εἰς ἔκστασιν τῶν ὑπαρχόντων**· **7**) φόρος τῆς ἐκχωρήσεως : Πάπ.· **8**) σύγχυσις νοῦ, παραφροσύνη ἐκ φόβου ἢ καταπλήξεως : ᾿Ιππ.᾿Αφ.7,5, αὐτ.Προρρ.2,9, αὐτ.Κωακ.65 **ἔκστασις σιγῶσα,** ᾿Αριστλ.Κατ.10a,1 **ἔκστασις μανική,** Πλούτ.Σόλ.8 **ἐσκήψατο μὲν ἔκστασιν τῶν λογισμῶν,** Πλωτῖν.5,3,7 **ἔκστασις νοῦ,** Λογγῖν.1,4· **9**) κ. νεώτ. θάμβος, θαυμασμός, κατάπληξις· Σουΐδ. « ἔκστασις, θαυμασμός » : Μέν.149 **τὰ μηδὲ προσδοκώμεν᾽ ἔκστασιν φέρει,** ᾿Επίκ.ἀπ.113, ΚΔ Λουκ.5,26 **καὶ ἔκστασις ἔλαβεν ἅπαντας καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν**· **10**) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐξίστασθαι, τὸ ὁρᾶν ἢ ἀκούειν θεῖα καὶ ὑπεράνθρωπα φαινόμενα ἢ ἀκούσματα, τὸ διαλογίζεσθαι ἔξω τῶν αἰσθήσεων, δι᾽ ἐνατενίσεως : ΚΔ Πράξ. 10,10 **ἐπέπεσεν ἐπ᾽ αὐτὸν ἔκστασις,** αὐτ.22,17 **ἐγένετο δέ μοι . . γενέσθαι με ἐν ἐκστάσει καὶ ἰδεῖν αὐτὸν λέγοντά μοι**· ‖ εἰδ. ἡ νεοπλατωνικὴ ἔκστασις : Πλωτῖν.6,9,11, ᾿Ερμεί.Φαῖδρ.103A **ἔκστασις καὶ μανία**· ‖ νεώτ. κ. δημ. γεν. ἡ ἔμπνευσις : Παλαμ.Παρακ.128,4 **μὲ τὴν ἔκσταση ἐσὺ πλαστουργός**· **11**) ἡ ἐκ τῆς μέθης ἢ τῆς φιληδονίας ἔξαψις, ἀλλοφροσύνη : Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.30 **ἐκστάσεως δὲ σύμβολόν ἐστιν οἱ Σάτυροι.**

ἐκστατικά ἐπίρρ. δημ. ἐν καταστάσει θαυμάζοντος καὶ ἐκπληττομένου : **τὸν κοίταζε ἐκσ-.**

ἐκστατικός-ή-ό(ν) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων τάσιν πρὸς ἀπομάκρυνσιν ἀπό τινος : ᾿Αριστλ.ΗΝικ. 1145b, 11 **ἐκστατικὸς τοῦ λογισμοῦ**· δθ. ἄστατος· ἀντίθ. ἐμμενετικός τινι : αὐτ.1146a, 18 **ἐκστατικὸς τῆς δόξης**· **2**) ὁ ἐκτὸς ἑαυτοῦ γενόμενος : ᾿Αριστλ.Πρ.953a, 22 **ἐκστατικὸς ἐγένετο παντελῶς** (ἐπὶ τοῦ Αἴαντος)· ‖ ὁ εὐερέθιστος : ᾿Αριστλ. ΖΜ 650b, 34 **τὰ δὲ πολλὰς ἔχοντα ἶνας . . ἐκστατικὰ διὰ τὸν θυμόν**· **3**) ὁ δι᾽ ἐκστάσεως βλ.λ. 9) κ. 10) γινόμενος : Μηναῖ.9,4 Θεοτοκ.. **ἠχθης τοῦ φρικτοῦ ὁράματος πρὸς ἐκστατικὴν κατανόησιν, πάνσοφε**· **4**) ὁ ἐν θαυμασμῷ, ἐν ἐκπλήξει ὤν, ὁ ἐνεός : Παλαμ.Περ.Χαιρ.30,3 **στοὺς τόπους ποὺ ὅλοι ζοῦν ἐκστατικοί**· **5**) ἐνεργ. ὁ ἱκανὸς πρὸς **μετατόπισιν ἢ μετακίνησιν** : Πλούτ.᾿Ηθ.951C **ἐκστα-**

τικὸν γὰρ ἀμφοῖν ἡ κίνησις· || ἀπολ. : Πλωτῖν. 6,3,21· **6)** μτβ. ὁ προκαλῶν διασάλευσιν φρενῶν : Θεόφρ.Φl 9,13,4.

ἐκστατικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἐν ἐξεγέρσει, ὑπερδιεγέρσει τῶν νεύρων : Πλούτ.Δίων 55 **ἐκστατικῶς ἔχων καὶ δεδοικώς· 2)** νεώτ. μετὰ θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως.

ἐκστέλλω διακοσμῶ, συγκρατῶ τὸ ἔνδυμα διὰ πόρπης πρὸς συνοχὴν ἢ κόσμον, μέσ. : Σοφ.ΟΤ 1269 **ἀποσπάσας γὰρ εἱμάτων χρυσηλάτους περόνας ἀπ' αὐτῆς, αἷσιν ἐξεστέλλετο· 2)** ἐκπέμπω, ἐξαποστέλλω : Ἐπιγρ. **τοὺς μὲν πολείτας** | sic | **ἐξέστειλεν εἰς τὴν πόλιν.**

ἐκστεροῦμαι-έομαι μσν. ἐπιτατ. τοῦ στερέομαι, στερίσκομαι : Σκυλίτζ.Ἰω. ἐν ΓΚεδρ.2,675,13 **ἐξεστερήθησαν νίκης καλλίστης.**

ἐκστέφω, μέλλ. **ἐκστέφω** ἐκκενῶ πλῆρες μέχρι στεφάνης ποτήριον· ἀντίθ. ἐπιστέφω : Παυσ. Γραμμ.ἀπ.159· || Εὐστ.1402,61 « ἐκστέφαι· ἀποθέσθαι τι, μεταφορικῶς ἐκ τῶν τὰ στέμματα ἀποτιθεμένων»· **2)** περικοσμῶ διὰ στεφάνου : Εὐρ. Ἄλκ.171 **πάντας δὲ βωμοὺς οἳ κατ' Ἀδμήτου δόμους προσῆλθε κἀξέστεψε·** || εἰδ. ἐπὶ ἱκετῶν, παθ. : Σοφ.ΟΤ 19 **τὸ δ' ἄλλο φῦλον ἐξεστεμμένον ἀγοραῖσι θακεῖ·** || συνεκδ. κ. ἐπὶ τῶν ἱκτηρίων κλάδων : Σοφ.ΟΤ 3 **ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι· 3)** ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἐκχέω κύκλῳ θάλασσαν : Ὀππ.Ἁλ.2,33 **ὅς** (θεὸς) . . **πευκεδανὴν ἀνέχευε καὶ ἐξέστεψε θάλασσαν· 4)** Ἡσ. « ἐκστέψας· λόγον γυμνώσας ».

ἐκστηθίζω σχόλ. ἀποστηθίζω, ἀπὸ μνήμης λέγω· Εὐστ.Ἰλ.974,10 **« ἐκστηθίζειν τὰ τραγικά·** ὃ δὴ καὶ ἀπὸ στήθους **λέγειν φαμέν »·** || νεώτ. μανθάνω τι ὥστε νὰ τὸ ἀπαγγέλλω ἀπὸ μνήμης.

ἐκστίγιον (τὸ) πάπ. πιθ. δασμολόγιον : **Πάπ. ἐκστίγιν χρυσικῶν δημοσίων.**

ἔκστιλβος-ον μσν. λίαν στιλπνός, ἐκλάμπων.

ἐκστίλβω μσν. ἐκλάμπω : Ἡλιοδ.Χρυσοπ. (ἐν Φαβρ.Ἑλλ.Βιβλ.) 122,130 **ἀλλ' ἔνδοθεν ἐκστίλβοντι καὶ κεκασμένῳ γάλακτι,** Εὐστ.Πον.310,54 **τὸ μὲν γὰρ πολὺ τοῦ παγετοῦ . . ἐξέστιλβεν.**

ἐκστομίζω νεώτ., δημ. **ξεστομίζω,** ἀόρ. κ. δημ. (ἐ)**ξεστόμισα,** παθ. ἀόρ. **ἐξεστομίσθην** κ.δημ. **(ἐ)ξεστομίστηκα** ἐκβάλλω ἐκ τοῦ στόματός μου ἰδίως ἀπρεπεῖς λόγους : **ἐξεστόμισεν ὕβρεις.**

ἐκστραγγίζω μτγν. ἐκθλίβω, ἐκπιέζω, στραγγίζω : ΠΔ Ἰεζ.23,34 **πίεσαι αὐτό, καὶ ἐκστραγγιεῖς,** Διοσκ.4,150 (ἀναγν. ἐκσπογγίσας).

ἐκστραόρδινα (τὰ) (λατ.) **πάπ. πιθ. αἱ ἔκτακτοι** δαπάναι.

ἐκστρατεία (ἡ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. **ἡ ἐνέργεια** τοῦ ἐκστρατεύω, **ἔξοδος** στρατοῦ **ἐκ** χώρας **τινὸς** διὰ πολεμικοὺς σκοπούς, ἐκστράτευσις, ἀναχώρησις : Λουκ.Ὀνειρ.25 **δίκας καὶ ἐκστρατείας καὶ προστάγματα καὶ συνθήματα,** Δίων Κ 41,39· || νεώτ. κ. δημ. στρατ. τὸ σύνολον τῶν στρατιωτικῶν ἐπιχειρήσεων τῶν διεξαγομένων ὑπὸ στρατοῦ τινος ἐν πολεμικῷ πεδίῳ **ἀφισταμένῳ** τῆς οἰκείας χώρας· **2)** νεώτ. κ. δημ. τὸ χρονικὸν διάστημα, **καθ' ὃ** εὑρίσκεταί τις ἐν ἐκστρατείᾳ· **3)** ὁμ. νεώτ. κτ. ἐπέκτ. ἐξερευνητικὴ ἀποστολή· **4)** ὁμ. νεώτ. κ. δημ. σύντονος καὶ ὁμαδικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐπιτυχίαν ὡρισμένου σκοποῦ . **ἡ ἐκστρατεία κατὰ τῶν ἀκρίδων - κατὰ τῶν ναρκωτικῶν.**

ἐκστράτευμα-ατος (τὸ) μτγν. ἡ ἐκστρατεύουσα στρατιωτικὴ δύναμις· || ἀποβατικὸν στρατιωτικὸν σῶμα : Μέμνων 15 (π.Φωτ.Βιβλ.227,6).

ἐκστρατεύσιμος-η-ον μτγν. μσν. ὁ κατάλληλος νὰ ἐκστρατεύσῃ : Σχόλ.Θουκ.6,30.

ἐκστράτευσις-εως (ἡ) μσν. ἡ ἐκστρατεία **βλ.** ΕΜ 729,19 : Τζέτζ.Χιλ.9,380.

ἐκστρατεύω κ. νεώτ. κ. δημ. **πορεύομαι μετὰ** στρατοῦ ἐναντίον ἐχθροῦ **τινος, ἐξέρχομαι** μετὰ στρατοῦ πρὸς πόλεμον : Θουκ.5,54 **ἐξεστράτευσαν δὲ καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι . .** πανδημεὶ **ἐς Λεῦκτρα,** Ξεν.Ἀγησ.7,7, Ζερβ. μτφρ.Ἰλ.Γ 222 **εἶχαν ἐκστρατεύσει στοῦ Σαγγαρίου τὶς ὄχθες· 2)** μτβ. μετ' αἰτ. ἄγω τινὰ εἰς ἐκστρατείαν, τὸν κάμνω νὰ ἐκστρατεύσῃ : Διον.Ἁλ.Ρητ.9,5,6· **3)** τὸ μέσ. ἐκστρατεύομαι ἀπέρχομαι εἰς ἐκστρατείαν : Ἡρ. 1,190 **οἱ δὲ Βαβυλώνιοι ἐκστρατευσάμενοι ἔμενον αὐτόν·** || ὁ παθ. παρακ. **ἐξεστράτευμαι** εἶμαι, εὑρίσκομαι ἐν ἐκστρατείᾳ : Θουκ.2,12 **κήρυκα καὶ πρεσβείαν μὴ δέχεσθαι Λακεδαιμονίων ἐξεστρατευμένων,** Ἀνδοκ.1,45 **ἐκ- ἐπὶ τοῖς ὁρίοις· 4)** ἐν παθ. παρακ. τελειώνω τὴν ἐκστρατείαν : Θουκ.5,55 **πυθόμενοι δὴ τοὺς** Λακεδαιμονίους ἐξεστρατεῦσθαι· **5)** εἰδ. ἡ μτχ. παθ. παρακ. **ἐξεστρατευμένοι** = ἀπόμαχοι : Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.3,46.

ἐκστρατοπεδεύω στρατοπεδεύω ἔξωθεν, ἱδρύω στρατόπεδον ἔξω : Ἰώσ.ΠΙ 3,7,5· || συνήθ. τὸ μέσ. **ἐκστρατοπεδεύομαι** : Θουκ.4,129 **ἐξεστρατοπεδευμένοι . . ἐπὶ λόφου καρτεροῦ,** Ξεν.ΚΠ 6,3,1.

ἐκστρέφω κ. νεώτ., μέλλ. **ἐκστρέψω,** ἀόρ. **ἐξέστρεψα,** παθ. ἀόρ. **ἐξεστράφην,** μτχ. παθ. παρακ. **ἐξεστραμμένος,** στρέφω πρὸς **τὰ** ἔξω· Ἡσ. **«ἐξέστρεψεν·** μετέβαλεν ⟨οὐ δεόντως⟩» : Ἰλ.Ρ 58 **ἄνεμος . . βόθρου τ' ἐξέστρεψε· 2)** κ. νεώτ. στρέφω τὸ ἐντὸς ἔξω, ἀναστρέφω, γυρίζω ξανάστροφα : Ἀριστφ.Πλ.721 **αὐτοῦ τὰ βλέφαρα ἐκστρέψας, - ἐκστρέφω χειρόκτιον·** || στρέφω πρὸς τὰ ἔξω, παθ. : Ἀριστλ.Φυσιογν.813a,14 **ποσὶν ἐξεστραμμένοις πορευόμενοι·** || ὑφίσταμαι διαστροφήν, στρέβλωσιν, ἐξάρθρωσιν : Γαλ.7,27· **3)** νεώτ. στρέφω κατ' ἀντίθετον φοράν, **ξεστρίβω· 4)** μτφ. μεταβάλλω ἐντελῶς, ἀλλάσσω καθ' ὁλοκληρίαν : Ἀριστφ.Νεφ.88 **ἔκστρεψον . . τοὺς σαυτοῦ τρόπους,** αὐτ.554· **5)** ὁμ. μτφ. μτχ. παθ.παρακ. **ἐξεστραμμένος** διεστραμμένος, διεφθαρμένος : ΠΔ Δευτ.32,20 **γενεὰ ἐξεστραμμένη ἐστίν· 6)** μεταβάλλω τὰ ἀγενῆ μέταλλα εἰς χρυσόν:Ζώσ.Ἀλχ.159Β.

ἐκστροφή (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐκστρέφειν, στροφὴ πρὸς τὰ ἔξω, ἐξάρθρωσις, μετάθεσις : Ἀλκίφρ.3,54 **ἐκ- τῶν δακτύλων,** Ἱππιστρ. 41 **ἐκ- τοῦ σφιγκτῆρος· 2)** μτφ. διαστροφή, στρέβλωσις : Πλούτ.Ἠθ.1072C **ἐκ- τοῦ λόγου· 3)** ἡ μεταβολὴ τῶν ἀγενῶν μετάλλων εἰς χρυσόν : Ζώσ.Ἀλχ.195Β· **4)** ἰατρ. ἀναστροφὴ τῆς μήτρας : Σωρ.1,73· || εἰδ. νεώτ. χειρουργ. ἡ πρὸς τὰ ἔξω ἀναστροφὴ βλεννογόνου ὑμένος κ. γεν. τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας ὀργάνου τινός : **ἐκστροφὴ τῆς μήτρας - τῆς οὐροδόχου κύστεως· 5)** ὁμ. προεκβολή, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν : Ἀρχιγ.π.Ὀρειβ.46,26,2.

ἐκστρόφια (τὰ) μτγν. φάρμακα κατὰ τῶν αἱμορροΐδων : Ἀσκληπιάδ.Πρ.π.Γαλ.13.313.

ἐκστροφῶ-όω ἀποσπῶ βιαίως θύραν **ἐκ τῶν** στροφίγγων αὐτῆς· Ἡσ. **ἐν λ.** ἐξαγκυρῶσαι.

ἐκστρώννυμι μτγν. **στρώννω,** παθ. : Διογ.Ἐπιστ. 37,3 **κλῖναι ἐξέστρωντο.**

ἐκσυλευτής (ὁ) μσν. ἀποσυλητής : ΨΧρυσ.83 **τῶν καταχθονίων ἐκσυλευτής.**

ἐκσυριγγοῦμαι-όομαι **ἐπὶ** ἀποστήματος, γίνομαι συρίγγιον καὶ ἐκκενοῦμαι : Ἱππ.Κῳακ.389.

ἐκσυρίζω μτγν., ἀττ. -ίττω, **μέλλ. ἐκσυριῶ,** ἀόρ. α' **ἐξεσύρισα,** συρίττων διώκω, διὰ συριγμῶν ἀποδοκιμάζων τινὰ ἀναγκάζω ν' ἀποσυρθῇ τῆς σκηνῆς : ΠΔ Σοφ.Σειρ.22,1 **πᾶς ἐκσυριεῖ ἐπὶ τῇ ἀτιμίᾳ αὐτοῦ** (τοῦ ὀκνηροῦ)· **2)** ἐκπέμπω σφοδρὸν συριγμόν, σφυρίζω δυνατά : Δίων Κ 51,17 καὶ **τις δράκων ὑπερμεγέθης . . ἀμήχανον ὅσον ἐξεσύρισε.**

ἐκσυρίττω ἀττ. τ. τοῦ ἐκσυρίζω βλ.λ. : Δημ.449 **ἐξεβάλλετε αὐτὸν καὶ ἐξεσυρίττετε ἐκ τῶν θεάτρων·** κ. παθ. : Ἀντιφαν.191,21 (π.Ἀθην.6,223Α) **ἂν ἕν τι τούτων παραλίπῃ . . ἐκσυρίττεται.**

ἐκσυρτικός-ή-όν μτγν. ἀποφιλωτικός, ὁ κατάλληλος δι' ἀποφίλωσιν : Ἱεροκλ.Ἀστ.22.

ἐκσύρω μτγν. σύρω ἔξω, ἀποκομίζω, ἐν ἀορ. παθ. **ἐξεσύρη** : Φίλιππ. ἐν ΑΠ 9,56.

ἐκσφαιρίζω μσν. ἐκκυλίω τι ἐν εἴδει σφαίρας, ἐκρίπτω, παθ. : ΚΜανασσ.Συν.Ἱστ.III)Β.

ἐκσφενδόνησις-εως (ἡ) νεώτ. κ. **-ισις** ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκσφενδονᾶν, βολὴ οἱονεὶ διὰ σφενδόνης : **ἐκσφ- τορπίλλης.**

ἐκσφενδονίζω νεώτ. οἱονεὶ διὰ σφενδόνης ρίπτω μακρὰν καὶ μεθ' ὁρμῆς, βάλλω ὁρμητικῶς : **τὸ ὑποβρύχιον ἐξεσφενδόνισε τορπίλλην κατὰ τοῦ ἐχθρικοῦ πλοίου,** Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.37.

ἐκσφενδονῶ-άω μτγν. κ.μον. ἐκσφενδονίζω βλ.λ. : Μηναῖ.Ι,18 Ἑσπερ. **καθάπερ λύκον ἐκσφενδονήσας τῆς ποίμνης τοῦ Χριστοῦ·** κ. παθ. : Ἡλιόδ.Αἰθιοπ 9,5 **τινάς.. ἀπὸ τῶν τειχῶν.. ἐκσφενδονηθῆναι.**

ἐκσφηκῶ-όω Ἡσ. πιθ. καθιστῶ τι χαλαρόν, ξεσφηνώνω, ξεσφίγγω : Ἡσ. ἐν λ κάθαπτος θύρσους **ἐξεσφηκωμένους.**

ἐκσφονδυλίζω μτγν. κ. **ἐκσπονδυλίζω,** θραύω τὴν σπονδυλικὴν στήλην, ἐκτραχηλίζω, παθ. : ΠΔ Μακκ.4,11,18 **ἐφ' οὗ** (τροχοῦ) **κατατεινόμενος ἐκμελῶς καὶ ἐκσφονδυλιζόμενος ὑπεκαίετο.**

ἐκσφραγίζομαι παθ. ἀποκλείομαι, κλείομαι ἔξω : Εὐρ.Ἡρ.53 **ἐκ γὰρ ἐσφραγισμένοι δόμων καθήμεθ' ἀπορίᾳ σωτηρίας·** **2**) Ἐπιγρ. εἶμαι ἐσφραγισμένος, ἐπὶ συμβολαίου· **3**) πάπ. καταγράφομαι καὶ ἐπικυροῦμαι : Πάπ. **δέλτον χαλκῆν ἐκσφραγισθεῖσαν ἐκ τάβλης χαλκῆς.**

ἐκσφράγισμα-ατος (τὸ) Ἐπιγρ., πάπ. κ. μσν. ἐκμαγεῖον, ἐκτύπωμα, ἐπίσημον ἀντίτυπον, ἀντίγραφον : Ἐπιγρ. **ἐκ- ταύτης τῆς ἐπιγραφῆς,** Πάπ. **πρὸς ἀπόδειξιν τῶν εἰρημένων τοῦτο ἐκδέδωκα τὸ ἐκσφράγισμα·** **2**) μτφ. ἐπὶ προσ. μιμητής : Μηναῖ. 8,22 Ὠδ.6 **τῶν δεινῶν παθημάτων τοῦ Χριστοῦ.. ἐκσφράγισμα ἐδείχθης·** **3**) ἀποσφράγισις. ἀποσφράγισμα : Σοφοκλ.Λεξ. ἐν λ.

ἐκσχίζω σχίζω εἰς δύο, χωρίζω, παθ. : Ἀριστλ Κόσ.400b,4 **ὁ τοῦ πυρὸς ποταμὸς ἐξεσχίσθη.**

ἐκσῴζω, ἐπ. **ἐκσαόω,** σῴζων ἐκβάλλω ἔκ τινος δυστυχίας, διαφυλάττω ἐκ κινδύνου, διατηρῶ ἀσφαλῆ : Ἡρ.9,107 **ὁ δὲ Ξειναγόρης ταῦτα ἐργάσατο.. ἐκσῴζων τὸν ἀδελφεὸν τὸν ἐκείνου,** Σοφ.Αἴ.1128 **θεὸς γάρ ἐκσῴζει με,** Πλάτ.Γοργ.486Β· κ. παθ. : Εὐρ.Ἰκ.751 **κεῖνο βούλομαι μαθεῖν, πῶς ἐξεσώθης·** || τὸ μέσ. **ἐκσῴζομαι** σῴζω ἐμαυτόν : Ἡρ.2,107 **αὐτοὺς δ ἐπ' ἐκείνων ἐπιβαίνοντας ἐκσῴζεσθαι·** || κ. μετ' αἰτ. τοῦ τόπου ὅστις χρησιμεύει ὡς καταφύγιον : Αἰσχ.Πέρσ.451 **ὅτ' ἐκ νεῶν φθαρέντες. νῆσον ἐξεσῳζοίατο·** || σῴζω δι' ἐμαυτόν : αὐτ.360 **βίοτον ἐκσωσοίατο,** Σοφ.Ἀντ. 713 **ὅσα δένδρων ὑπείκει, κλῶνας ὡς ἐκσῴζεται.**

ἐκσωρεύω ἐπισωρεύω, συσσωρεύω, παθ. : Εὐρ Φοίν.1195 **νεκροὶ δὲ νεκροῖς ἐξεσωρεύονθ'.**

ἔκτᾰ, ἔκταμεν, ἔκταν συγκεκ. τ. τοῦ ἀορ. β' τοῦ κτείνω βλ.λ.

ἐκταγή (ἡ) μτγν. ἀποστολὴ δυνάμεων : Κῶδ.Ἰουστιν.10,16,13,1· **2**) πάπ. κατανομή, καθορισμὸς φόρων : Πάπ. **ἡ νέα ἐκταγή.**

ἐκτᾰδά ἐπίρρ. μτγν. ποι. τ. τοῦ ἐκτάδην βλ.λ. : Νόνν.Δ 37,596, αὐτ.46,153 (κτ. εἰκ.).

ἐκτάδην ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατ' ἔκτασιν, ξαπλωτά· Σουΐδ. « ἐκτεταμένως, ἡπλωμένως »· δθ. **ἐκτάδην κεῖσθαι** εἶμαι νεκρός : Εὐρ.Φοιν.1698 **ἐκτάδην σοι κεῖσθον ἀλλήλοιν πέλας,** Λουκ.Νεκρ.Δ 7,2 **ἐκτάδην ἐκείμην ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός.**

ἑκταδικός-ή-όν μτγν. ὁ συγκείμενος ἐξ ἓξ μονάδων.

ἐκτάδιος-η-ον κ. **-ος-ον** ὁ ἔχων ἔκτασιν, μέγας, μακρός : Ἰλ.Κ 134 **ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περονήσατο φοινικόεσσαν, διπλῆν ἐκταδίην** (μεγάλην, ὥστε διπλῇ χρῆσθαι), Ὀρφ.Ἀργ.359 **ἐκτάδια ὅπλα,** Διον.Περ.643 **ἐκ- οὔρεα.**

ἐκτᾰδόν ἐπίρρ. μτγν. τ. τοῦ ἐκτάδην βλ.λ. : Λιβάν.Λόγ.11,215, Ἀγαθ.5,12.

ἔκτᾰθεν γ' πληθ. πρόσ. παθ. ἀορ. τοῦ κτείνω βλ.λ.

ἑκταῖος-α-ον κ. νεώτ. ὁ κατὰ τὴν ἕκτην ἡμέραν γινόμενος, ὁ ἀνὰ πᾶσαν ἕκτην ἡμέραν συμβαίνων : Ἱππ.Ἀφορ.4,29 **ἐν τοῖσι πυρετοῖσι ἑκταίοισιν ἐοῦσι,** Ξεν.Ἀν.6,6.38 **ἀφίκοντο ἑκταῖοι εἰς Χρυσόπολιν τῆς Καλχηδονίας,** Διόδ.Σ 17,65· **2**) ἕκτος : Μητροδ.ἐν ΑΠ (4,119,10 **ἑκταία μοῖρα·** **3**) Ἡσ « ἑκταῖον· αἱ δύο κοτύλαι »· || αὐτ. « **ἑκταίους** (ἐνν. ἄρτους)· τοὺς ἐκ χοινίκων ἕξ ».

ἔκτακτα ἐπίρρ. δημ. ἐκτάκτως βλ.λ.2).

ἔκτακτος-ον μτγν. κ. νεώτ., δημ. **-η-ο** ὁ ἀπεσπασμένος εἰς εἰδικὴν ὑπηρεσίαν, ὁ τεθειμένος ἐκτὸς τῆς τάξεως· Σουΐδ. « ἔκτακτοι, τούτους τὸ μὲν παλαιὸν ἡ τάξις εἶχεν, ὡς καὶ τοὔνομα δηλοῖ, διότι τῆς τάξεως ἐξάριθμοι ἦσαν· εἰσὶ δὲ **πέντε** » : Ἀσκληπιόδ.Τακτ.6,3, Αἰλ.Τακτ.9,4,16,2,4· || νεώτ. κ. δημ. ὁ παρὰ τὴν τάξιν προσλαμβανόμενος εἰς ὑπηρεσίαν τινὰ ὡς βοηθητικός : **ἔκτακτος ὑπάλληλος - καθηγητής·** **2**) ὁ μὴ τακτικός, μὴ προβλεπόμενος, εἰδικός, ἰδιαίτερος : Πάπ. **διαγραφῆς, ἧς τὸ ἀντίγραφον ἐφ' ὑπογραφὴν τοῦ τραπεζίτου δι' ἐκτάκτου ὑμῖν παρεθέμην** (δι' ἰδιαιτέρου φύλλου), **- ἔκτακτα ἔξοδα·** || ὁ εἰς ἐξαιρετικὰς περιστάσεις γινόμενος, παρουσιαζόμενος, ἀσυνήθης, σπάνιος : Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.64 **δὲν ἦτο τίποτε σοβαρὸν τὸ πρᾶγμα, ἂν καὶ ἐφαίνετο κάπως ἔκτακτον, - τὰ ἔκτακτα στρατοδικεῖα, - δι' ἐκτάκτου παραρτήματος·** **3**) νεώτ. ἐξαιρετικός, ἔξοχος, ἐξαίρετος, ἄριστος : **ἔκτακτος ἀνθρωποςφίλος, - νεᾶνις ἐκτάκτου κάλλους.**

ἐκτάκτως ἐπίρρ. νεώτ. παρὰ τὴν συνήθη τάξιν, μὴ τακτικῶς, σπανίως, ἐνίοτε : **τὸ πλοῖον ἀναχωρεῖ σήμερον ἐκτάκτως·** **2**) ἐξαιρετικῶς, ἐξόχως, λίαν : **ἄνθρωπος ἐκτάκτως δραστήριος, - διερχόμεθα ἡμέρας ἐκτάκτως κρισίμους.**

ἐκτᾰλαιπωρῶ-έω μτγν. ἐπιτατ. τοῦ ταλαιπωρῶ βλ.λ., ὑφίσταμαι ταλαιπωρίας : Ἀντών.Διογ.6.

ἐκταλαντοῦμαι-όομαι ἀποστεροῦμαι, ἀπογυμνοῦμαι τῶν χρημάτων : Σώπατρ.Κωμ.19(.π.Ἀθην. 6,230Ε) **ταλάντοις ἐκταλαντωθεὶς ἀνήρ.**

ἔκταλας Ἡσ. « ἀκάνθης εἶδος ».

ἔκταμα-ατος (τὸ) σχόλ. κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκτείνειν βλ.λ., ἔκτασις, τὸ μῆκος καθ' ὃ ἐκτείνεταί τι : Σχόλ.Ἀριστφ.Νεφ.2· πρβλ. ἐν λ. πῆχυς || εἰδ. νεώτ. ναυτ. τὸ μῆκος τῆς ἁλύσεως πεποντισμένης ἀγκύρας, καλοῦμο, ἅ. κάθεμα· **2**) γλωσσ. τὸ ὄρεγμα : Σχόλ.Εὐρ.Φοίν.308.

ἐκταμιεύομαι μτγν. μέσ. ἀποταμιεύω, ἐξοικονομῶ : Ἀγαθρχ.102· **2**) λαμβάνω ἐκ τοῦ ταμιείου, τῆς ἀποθήκης : Πάπ. **ἐκτεταμιευμένου σίτου εἰς τὰ κτήνη·** κ. παθ. : Πάπ. **ἀρτάβαι Χ, ἃς ἐκτεταμίευται ὁ δεῖνα παρ' αὐτοῦ.**

ἐκτάμνω ἰων. τ. τοῦ ἐκτέμνω βλ.λ.

ἐκτανθαρύ(ζ)ω Ἡσ. « τρέμω ».

ἐκτανύω ποι. (ἐν. χρ. κ. π. Ἱππ.Ἀγμ.**43** κ. Ἀνακρεόντ.35,5) ἐκτείνω, ἁπλώνω, ἐξαπλώνω : Ἰλ.Ρ 58 **ἔρνος.. ἐλαίης.. βόθρου τ' ἐξέστρεψε καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ·** κ. παθ. : Ἰλ.Η 271 **ὁ δ' ὕπτιος ἐξετανύσθη ἀσπίδ' ἐνιχριμφθείς,** Ὑμν.Διον.38 **ἐξετανύσθη ἄμπελος** (ἐξηπλώθη καθ' ἁπάσας τὰς διευθύνσεις), Θεόκρ.22,106 **αὐτὰρ ὁ πληγεὶς ὕπτιος ἐν φύλλοισι τεθηλόσιν ἐξετανύσθη·** **2**) τείνω, τεντώνω : Ὀδ.Ψ201 **ἐκ δ' ἐτάνυσσα ἱμάντα,** Πίνδ. Π 4,242, Θεόκρ.25,270 **ἐξετάνυσσα βραχίονας.**

ἔκταξις-εως (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἡ τοποθέτησις τοῦ στρατοῦ εἰς τάξιν μάχης : Πολύβ.2,33,7 **παρ' αὐτὴν γὰρ τὴν ὀφρῦν τοῦ ποταμοῦ** *ποιησάμενος* **τὴν ἔκταξιν διέφθειρε τὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς** μάχης

ἴδιον, Διόδ.Σ 11,17· **2)** ἐκστρατεία : **ἔκταξις κατ' Ἀλανῶν** τίτλος ἔργου τοῦ Ἀρρ.· **3)** διάθεσις, διανομή : Ἰώσ.ΑΙ 15,9,2 **ἐκ- σίτου**· **4)** π. Βυζ. κ. νεώτ. νομ. πᾶσα ἐντολή πρός τινα ὅπως ὑποσχεθῇ ἤ παράσχῃ τι τρίτῳ, ἄ. ἀντίδοσις, κέλευσις.

ἐκταπεινῶ-όω μτγν. ἐπιτατ. τοῦ ταπεινῶ βλ.λ. : Πλούτ.Κοριολ.14 **εἴτε μᾶλλον ἐκταπεινοῦντας ἑαυτούς τῷ σχήματι πρὸς τὴν δέησιν.**

ἐκτᾰρακτικός-ή-όν ὁ ἐκταράσσων, ἐπιφέρων, προκαλῶν ἐκτάραξιν : Ἱππ.Διαίτ.(Νόθ.)50 **χολερώδεα δ' ἂν εἴη καὶ ἐκταρακτικὰ** (δ.γρ. ταρακτικά).

ἐκτάραξις-εως (ἡ) διατάραξις, κίνησις : Ἱππ.Κρισ 20 **ἐκ- κοιλίης** (διάρροια).

ἐκταράσσω μτγν., ἀττ. **-άττω** ρίπτω εἰς σύγχυσιν, φέρω εἰς ταραχήν, συνταράσσω : Ἀσκληπιόδ. 7,4 **ἐκ- τοὺς ἵππους,** Πλούτ.Κοριολ.19 **τόν τε δῆμον αὖθις οὐ παρέξουσιν ἐκταράττειν τοῖς δημαγωγοῖς,** Πάπ. **ἐκ- τοὺς γεωργοὺς** (διεγείρειν), Ἰουλ.Λόγ.2,97D· κ. παθ. : Ἰσοκρ.15,5 **ὥσπερ προσήκει τοὺς μήτε λίαν ὑπὸ τῶν τοιούτων ἐκταραττομένους,** Ἀθήν.12,552F· ‖ **πρός τι** : Λουκ.Ἐνύπν. 16 **ἐκταραχθεὶς πρὸς τὸν τῶν πληγῶν φόβον**· ‖ ἀπολ. : Μηναῖ.1,30Ὠδ.3 **τῆς ἐμῆς ψυχῆς.. δεινῶς ἐκταραττομένης**· **2)** παθ. **ἐκταράττομαι** ἐπὶ διαταράξεως τῆς κοιλίας, ἔχω διάρροιαν Ἱππ.Ἀφορ.4,60 **κοιλίη ἐκταραχθεῖσα.**

ἐκταρβέω ἐπιτατ. τοῦ ταρβέω βλ.λ. τὸ παθ ἐν Ἡσ. « ἐκτεταρβημένον· ἐπτοημένον ».

ἐκτάριον (τό) (γαλλ.) νεώτ. μονὰς ἐπιφανείας ἴση πρὸς δέκα βασιλικὰ στρέμματα (10,000 τετρ. μέτρα) καὶ ἰσοδυναμοῦσα πρὸς τετράγωνον ἔχον πλευρὸν ἑκατὸν μέτρων

ἐκταριχεύω μσν. ταριχεύω, μ. τὸ παθ. **ἐκταριχεύομαι**· **2)** γίνομαι κάτισχνος ἐξ ἀσιτίας : Νικ Χων.Ἀνδρόν.Κομν.196B.

ἐκταρσοῦμαι-όομαι ἐπιτατ. τοῦ ταρσοῦμαι βλ.λ. · Ἱππ.Ὀστ.12

ἐκτάς-άδος (ἡ) μτγν. ἑξάς : Πρόκλ.Τίμ.205

ἐκτᾶσα δωρ. ἀντὶ ἐκτάσαο, ἐκτήσω, β' ἑν. πρόσ. μέσ. ἀόρ. τοῦ κτῶμαι βλ.λ. : Θεόκρ.5,6 **τὺ γάρ ποκα, δῶλε Σιβύρτα, ἐκτᾶσα.**

ἐκτασίνη (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ὀνομασία μικροβιολογικῶν τοξινῶν, ἐπιφερουσῶν τὴν ἀγγειακὴν διαστολὴν ἐπί τινων παθολογικῶν καταστάσεων.

ἔκτασις-εως (ἡ) κ. μαν. κ. νεώτ., δημ. -η ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκτείνειν, ἅπλωμα, τέντωμα : Ἱππ.Ἄρθρ.19, Πλάτ.Νόμ.795E **τὸ προσῆκον καμπῆς τε καὶ ἐκτάσεως,** Ἀριστλ.ΖΜ 688a,16, ΕΜ 629,27 **ὀργυιὰ σημαίνει ἔκτασιν τῶν χειρῶν σὺν τῷ πλάτει τοῦ στήθους,** Μηναῖ.1,1 Ὄρθρ.· ‖ νεώτ. αὔξησις διαστάσεως κατὰ μῆκος ἢ πλάτος ἢ καὶ κατ' ἀμφότερα, ἐπιμήκυνσις, διεύρυνσις, διάτασις· ‖ εἰδ.νεώτ. παθολογικὴ διεύρυνσις αἱμοφόρου ἀγγείου ἢ κοίλου σπλάγχνου : **ἔκτασις ἀορτῆς**· **2)** μτφ. ἐπέκτασις, ἐπαύξησις : Πορφ.Γνῶμ.28 **ἔκτασις ἄρρητος τῆς ἑαυτοῦ ⟨οὐσίας⟩,** Πρόκλ. Στοιχ.Θεολ.128 **ἡ εἰς πλῆθος ἔκτασις**· **3)** συνεκδ. μέγεθος, εὐρύτης, σπουδαιότης : Μάξ.Τύρ.6,2 **ἔκτασις φιλίας** Ἰάμβλ.Πυθ.29,162 **πομπληθῆ θεωρίας ἔκτασιν,** - **ἔκτασις ἐπιχειρήσεων - ζημιῶν**· ‖ **ἔκτασις χρόνου** διάρκεια : Πρόκλ.Τετράβ.291 **τοῦ χρόνου τὴν ἔκτασιν**· **4)** γραμμ. ἡ μεταβολὴ βραχέος φωνήεντος εἰς μακρόν· ΕΜ 302,20 : Διον.Ἀλ.Συνθ.25, Ἀπολλ.Δύσκ.Ἐπιρρ.161,6 **ἔστιν ἐν ἐκτάσει τοῦ ī,** - **ἀναπληρωματικὴ ἔκτασις** (ἀντέκτασις βλ.λ) **5)** διανοητικὴ ἔντασις, δ. γρ. ἀντὶ ἔκστασις ἐν Διον.Ἀλ.Συνθ.15 **6)** σαφής, ἀκριβὴς ἐργασία· **κατ' ἔκτασιν,** ἀντιθ. κατ' ἐπίνοιαν : Θεολ.Ἀριθμ.5· **7)** ὤθησις, πορόρμησις : Πλωτῖν.1,1,5 **ἐκ- τοῦ ὀρεκτικοῦ ἐπί τι**· **8)** ἀνάπτυξις, παράταξις : Πλάτ.Πολ.526D **συναγωγὰς καὶ ἐκτάσεις στρατιᾶς,** Ὀνήσανδρ.10,2· **9)** νεώτ. ἡ κατ' ἐπιφάνειαν διάστασις, χῶρος, περιοχή, ἐμβαδόν : **ἡ ἔκτασις τῶν Ἀθηνῶν - τῆς πεδιάδος - τοῦ οἰκοπέδου**· ‖ φρ. **ἐν ἐκτάσει** διὰ μακρῶν, μετὰ λεπτομερειῶν : **μᾶς ἐξέθεσε τὸ ζήτημα ἐν ἐκτάσει**· ‖ φυσ. γενικὴ ἰδιότης τῶν σωμάτων, καθ' ἣν ἕκαστον τούτων καταλαμβάνει ὡρισμένον χῶρον· ‖ εἰδ. μαθημ. τὸ μῆκος, τὸ πλάτος καὶ τὸ ὕψος παντὸς σώματος, ἄ. αἱ τρεῖς διαστάσεις· **10)** εἰδ. νεώτ. μουσ. τὸ μεταξὺ τῶν δύο ἄκρων φθόγγων διάστημα· **11)** εἰδ. νεώτ. ναυτ. ἡ διὰ λέμβου εἰς ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ πλοίου μεταφορὰ ρύματος (σχοινίου) πρὸς δέσιν τοῦ πλοίου ἢ ἡ μεταφορὰ ἀγκύρας ἢ ἰσχάδος τοῦ πλοίου πρὸς πόντισιν, ξετόνισμα· **12)** εἰδ. νεώτ. πυροβ. **ἔκτασις βολῆς** ἄ. βεληνεκὲς βλ.λ.· **13)** εἰδ.νεώτ. λογοτ. **ἔκτασις** ἄ. πλάτος βλ.λ.

ἐκτάσσω, ἀττ. **-ττω,** ἐπὶ στρατηγοῦ, ἐξάγω ἐκ στρατοπέδου καὶ τάσσω εἰς παράταξιν μάχης : Πολύβ.3,112,1, Ὀνήσανδρ.1,13 **ἐκ- πρὸς μάχην**· κ.παθ.: Πολύβ.5,83,1 **τῶν δυνάμεων ἐκτεταγμένων ἐπιπαρῆσαν οἱ βασιλεῖς**· ‖ τὸ μέσ. **ἐκτάσσομαι** ἐπὶ στρατοῦ, παρατάσσομαι: Ξεν.Ἀν.5,4,12 **οἱ δὲ μένοντες ἐξετάξαντο**· **2)** καταγράφω ἐν καταλόγοις : ΠΔ Βασ.4,25,19 **καὶ τὸν γραμματέα τοῦ ἄρχοντος τῆς δυνάμεως τὸν ἐκτάσσοντα τὸν λαὸν τῆς γῆς**· ‖ Ἡρ. « ἐκτάσσοντα· χαράσσοντα, γράφοντα »· ‖ πάπ.καταγράφω τοὺς φόρους· **3)** πάπ. τακτοποιῶ, καθορίζω, κανονίζω : **ὅπερ καὶ ἐν καιρῷ τῆς ἐμῆς ἐκτάσσω καὶ διατάσσω διαθήκης,** ὁμ. κ. παθ. : αὐτ. **πλὴν τοῦ ἐκταγέντος σοι νῦν παρ' ἡμῶν τῆς ἀρούρης τέλους.**

ἐκτατικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἔκτασιν βλ.λ.4), ὁ ἐκτείνων, ἔχων ροπὴν εἰς τὸ μηκύνειν τὸ βραχὺ φωνῆεν : Ἀπολλ.Δύσκ. Ἐπιρρ.187,21 **Ἀθηναῖοι ἐκτατικοὶ τῶν φωνηέντων**· **2)** ὁ διατηρῶν τὴν τάσιν : Χρύσ.Στωϊκ. 2,146 ‖ εἰδ. νεώτ.ἀνατ. **ἐκτατικοὶ μύες** οἱ διὰ τῆς συστολῆς αὐτῶν ἐκτείνοντες μέλος τοῦ σώματος.

ἐκτατικῶς ἐπίρρ. μσν. δι' ἐκτάσεως βραχέος φωνήεντος εἰς μακρόν : Εὐστ.Ὀδ.1723,8.

ἐκτατός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ ἐκταθῇ, ὁ ἐπιδεκτικὸς ἐκτάσεως : Πλάτ.Τίμ.44Ε **ἐκτατὰ τε κῶλα καὶ καμπτὰ ἔφυσε τέτταρα θεοῦ μηχανησαμένου πορείαν**· ‖ εἰδ. νεώτ. φυσ. τὸ οὐδ. **τὸ ἐκτατόν** ὡς οὐσ. ἡ ἰδιότης τῶν στερεῶν σωμάτων νὰ ὑφίστανται τῇ ἐπιδράσει μηχανικῶν δυνάμεων μόνιμον ἀλλοίωσιν τοῦ σχήματός των, χωρὶς νὰ καταστραφῇ ἡ μεταξὺ τῶν μορίων αὐτῶν συνοχή.

ἐκταφή (ἡ) νεώτ. ἡ ἐκ τοῦ τάφου ἐξαγωγὴ νεκροῦ, τὸ ξέθαμα· **2)** συνεκδ. ἡ ἐξαγωγὴ πράγματος κεχωσμένου ἐν τῇ γῇ, ἐκσκαφή, ξέχωσμα.

ἐκταφρεύω μτγν. ἐξορύττω, ἀνορύττω, ἀνασκάπτω, παθ. : Ἰώσ.ΠΙ 5,2,2, Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.3,65.

ἐκτέατο ἰων. γ' πληθ. πρόσ. ὑπερσυντ. τοῦ κτῶμαι.

ἐκτεθειμένος-η-ον μτχ. παθ. παρακ. τοῦ **ἐκτίθημι,** εἰδ. νεώτ. ἐν χρ. ἐν μτφ. σημ. ἀπροφύλακτος, ἀκάλυπτος, ἀφρούρητος ἀπὸ κακῆς τινος ἐπιδράσεως : **τόπος ἐκτεθειμένος εἰς ὅλους τοὺς ἀνέμους - εἰς τὸ ψῦχος**· **2)** μτφ. ἀνυπεράσπιστος, ἀδικαιολόγητος : **θὰ εὑρεθῶ ἐκτεθειμένος ἀπέναντι τῶν δανειστῶν μου.**

ἐκτείνω κ. μαν. κ. νεώτ., μέλλ. **ἐκτενῶ,** ἀόρ. **ἐξέτεινα,** παθ. ἀόρ. **ἐξετάθην,** μτχ. παθ. παρακ. **ἐκτεταμένος** τείνω τι πρὸς τὰ ἔξω, τεντώνω, ἁπλώνω : Αἰσχ.Χο.9 **οὐδ' ἐξέτεινα χεῖρ' ἐπ' ἐκφορᾷ νεκροῦ,** Ἀριστφ.Ἐκκλ.782 **ἐκτείνοντα τὴν χεῖρ' ὑπτίαν,** Διογ.Λ 6,29 **δεῖν τὰς χεῖρας ἐπὶ τοὺς φίλους ἐκτείνειν μὴ συγκεκαμμένοις τοῖς δακτύλοις**· ‖ **ἐκτείνων τὴν χεῖρα πρός τι** ἐπιθυμῶ τι : Πολύβ.1,3,6 **τότε πρῶτον ἐθάρσησαν ἐπὶ τὰ λοιπὰ τὰς χεῖρας ἐκτείνειν**· ‖ κ. νεώτ. φρ. **ἐκτείνω τὴν χεῖρα πρός τινα** εἰς ἔνδειξιν φιλίας : αὐτ.

2,47,2· 2) ἐξαπλώνω ἐπί τινος, ἰδίως ἐπὶ τῆς γῆς: Ἡρ.2,107 τοὺς δύο [παῖδας] ἐπὶ τὴν πυρὴν ἐκτείναντα γεφυρῶσαι τὸ πῦρ, Αἰσχ.Πρ.323 πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖς, Εὐρ.Μήδ.585 ἓν γάρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος (Εὐστ.Ἰλ.672,60 «εἷς λόγος ἐκτάδην ῥίψει»)· ‖ παθ. ἐπὶ κοιμωμένου, ἐκτείνομαι=ἐξαπλοῦμαι: Σοφ.Φιλ.858 ἀνὴρ.. ἐκτέταται νύχιος [εἶναι ἐξηπλωμένος πρὸς ὕπνον], Ξεν.Συμπ.4,31 ἡδέως μὲν καθεύδω ἐκτεταμένος· ‖ ὁμ. παθ. ἐπὶ τόπων, ἐξαπλοῦμαι, εἶμαι ἐκτεταμένος: Ξεν. Πρόσ.4,3 ὁ ἀργυρώδης τόπος.. ἀεὶ ἐπὶ πλεῖον ἐκτεινόμενος φανερός ἐστιν, Διον.Περ.40 πολλὸς ἀοικήτου χθονὸς αὐλὼν ἐκτέταται, Λόγγ.1,4· ‖ νεώτ. ἡ μτχ. παθ. παρακ. ἐκτεταμένος ὡς ἐπίθ. ὁ καταλαμβάνων μεγάλην ἔκτασιν, ὅθ. εὐρύς, μέγας: ἐκτεταμένη πεδιὰς - μόρφωσις· 3) ἐκτανύω, τεντώνω, ἁπλώνω, ἀναφορ. πρὸς δίκτυον: Αἰσχ.Χο.983 ἐκτείνατ' αὐτό· ‖ νεώτ. ναυτ. ἐκτείνω ῥῦμα ἢ ἄγκυραν μεταφέρω διὰ λέμβου εἰς ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ πλοίου, ἵνα δέσω ἢ ποντίσω, δημ. ξετονίζω· ‖ παθ. γίνομαι λεῖος, ξεζαρώνω: Σοφ.ἀπ.902 ὡς ἂν Διὸς μέτωπον ἐκταθῇ χαρᾷ· 4) παρατάσσω τὸν στρατὸν κατὰ μῆκος, ἐπεκτείνω τὴν γραμμὴν φάλαγγος: Εὐρ.Ἡρακλ.801 ὁπλίτην στρατὸν κατὰ στόμ' ἐκτείνοντες ἀντετάξαμεν, Ξεν.Ἑλλ.6,5,19· κ. παθ.: Πολύβ.1,27,7 συνθεασαμένων ἐπὶ λεπτὸν ἐκτεταμένους τοὺς Καρχηδονίους, Δίων Κ 40,35 μακρὰν ἐκτεταμένῃ τάξει· 5) ἰδ. ἀναφορ. πρὸς λόγον, ἐπιμηκύνω, ἐπεκτείνω: Ἡρ.7,51 ἀναγκαίως γὰρ ἔχει.. πλεῦνα λόγον ἐκτεῖναι, Αἰσχ.Εὐμ.201 τοσοῦτο μῆκος ἔκτεινον λόγου, Ξεν.Ἀπομν.3,13,5· κ. παθ.: Πλάτ.Νόμ.887A οὐ γάρ τι βραχὺς ὁ λόγος ἐκταθεὶς ἂν γίγνοιτο· κ. ἐπὶ χρόνου: Σοφ.Αἶ.1402 ἤδη γὰρ πολὺς ἐκτέταται χρόνος· ‖ νεώτ. γεν. ἐπεκτείνω, μεγαλώνω: δι' ἐπιτυχῶν πολέμων ἐξέτεινε τὰ ὅρια τοῦ κράτους· ‖ ὁμ. νεώτ. κ. μέσ. ἐξαπλοῦμαι: τὸ πῦρ ἐξετάθη καθ' ὅλον τὸν συνοικισμόν· ‖ ὁμ. μτφ. ἐξέρχομαι τῶν ὁρίων θέματός τινος: ὁ ἀγορητὴς ἐξετάθη εἰς ἐπουσιώδη· 6) ἀμτβ. ἐπεκτείνομαι βλ.λ.: ΠΔΚριτ.20,32 καὶ ἐξέτειναν ἐπὶ τὴν Γαβαά, Σουΐδ. ἐν λ. Ἑλλάνικος κ. ἐπέβαλεν ἐξέτεινε δὲ μέχρι τῶν Περδίκκου χρόνων· 7) ἐντείνω ἱστίον, ἵνα ἐπιταχύνω τὴν πλεῦσιν: Πλάτ.Πρωτ.338A πάντα κάλων ἐκτείναντα.. φεύγειν εἰς τὸ πέλαγος τῶν λόγων· ‖ ὅθ. κ. ἐκτείνω ἵππον = ἐντείνω ἵππον, δι' ἐντεταμένων τῶν ἡνιῶν ἀναγκάζω αὐτὸν νὰ τρέξῃ: Ξεν.ΚΠ 5,4,5 προθύμως ἐκτείνων τὸν ἵππον σὺν τῷ βασιλεῖ ἐδίωκεν· 8) μτφ. ἐντείνω πάθος τι: Ἡρ.7,10 δοκέεις μοι πᾶσαν προθυμίην ἐκτείνειν, Ἀνδοκ.3,31 ἐκτ- τὸν θυμόν, Δημ.1398 ὑπὲρ ἀμφοτέρων ἅπασαν ᾤοντο δεῖν ἀγωνίαν ἐκτεῖναι· 9) τὸ παθ. μτφ. ἐκπλήττομαι: Σοφ.ΟΤ 153 ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα· 10) γραμμ. τρέπω βραχεῖαν συλλαβὴν εἰς μακράν: Ἀπολλ.Δύσκ.Ἀντων.27,2, Μοῖρ.70 ἀγοράζειν, ἐκτείνοντες τὸ δεύτερον α οἱ Ἀττικοί.

ἔκτεισις-εως (ἡ) Ἐπιγρ. κ. πάπ., δ. τ. τοῦ ἔκτισις βλ.λ.: Ἐπιγρ., Πάπ. ἔγγυος εἰς ἔκτεισιν.

ἔκτεισμα-ατος (τὸ) Ἐπιγρ. δ. τ. τοῦ ἔκτισμα βλ.λ.

ἐκτειχίζω, μέλλ.ἀττ. ἐκτειχιῶ τειχίζω ἐντελῶς, δι' ὀχυρωμάτων ἐνισχύω, ὀχυρώνω: Θουκ.7,26 ὁ δὲ περιμείνας ἕως τὸ χωρίον ἐξετείχισε (σχόλ. «εἰς τέλος ἤγαγε»), Ξεν.Ἑλλ.3,2,10 ἆθλα.. ὑποσχόμενος δώσειν τοῖς πρώτοις ἐκτειχίσασι· κ. παθ.: Ἀριστφ.Ὄρν.1165 τὸ τεῖχος ἐκτετείχισται ταχύ.

ἐκτειχισμός (ὁ) μτγν. ἡ διὰ τειχῶν ἰδίως πλήρης ὀχύρωσις: Ἀρρ.Ἀν.6,20,1 πρὸς τὸν ἐκτειχισμόν τε τοῦ ναυστάθμου.

ἐκτεκμαίρομαι μτγν., μτχ. παθ. ἀόρ. α' ἐκτεκμαρθείς γίνομαι κατ' εἰκασίαν, εὑρίσκομαι δι' εἰκασίας: Χρησμ.π.Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.5,23.

ἐκτεκνῶ-όω γεννῶ, παράγω: Ἱππ.Διαίτ.43 ὅσα τε ἡμέων ἡ φύσις καὶ ἡ ἕξις ἑκάστοισιν ἐκτεκνοῖ πάθεα· ‖ ὁμ. σημ. κ. μέσ. ἐκτεκνοῦμαι: Εὐρ.Ἴων 438 παῖδας ἐκτεκνούμενος λάθρᾳ.

ἐκτεκταίνομαι, ἀόρ. α' ἐξετεκτηνάμην οἰκοδομῶ: Ἱππ.Ἄρθρ.47 ἐκ- τὰς φλιὰς τῶν ὀνίσκων.

ἐκτελέθω παράγομαι, φύομαι, βλαστάνω, πηγάζω: Ἐμπ.17,10(70,155) ἠδὲ πάλιν διαφύντος ἑνός, πλέον' ἐκτελέθουσιν.

ἐκτέλεια (ἡ) ἡ ἐντέλεια βλ.λ.: Ἡρακλ.Ἀπ.143,13.

ἐκτελείω ἐπ. τ. τοῦ ἐκτελῶ βλ.λ.: Ἰλ.Ι 493 ὅ μοι οὔ τι θεοὶ γόνον ἐξετέλειον ἐξ ἐμεῦ.

ἐκτελειῶ-όω ἢ **ἐκτελεῶ-όω** ἐπιτατ. τοῦ τελειῶ, ποιῶ τι τέλειον, τελειοποιῶ: Θεόφρ.ΦΑἰτ.4,1,5, Πλούτ.Ποπλ.23 τὸν ἑαυτοῦ βίον ἐκτελειώσας.

ἐκτελείωσις-εως (ἡ) ἐντελὴς τελείωσις, ἀποτελείωσις, τελειοποίησις: Θεόφρ.ΦΑἰτ.1,9,3.

ἐκτέλεσις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. -η ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκτελῶ, πραγμάτωσις, πραγματοποίησις, ἐκπλήρωσις: ἡ ἐκτέλεσις τῶν παραγωγικῶν ἔργων ἀνεβλήθη, - ἐκτέλεσις καθήκοντος-διαταγῆς-ἀποφάσεως-συνθήκης· ‖ ἐκτέλεσις μουσικοῦ τεμαχίου ἢ ᾄσματος (ἡ ἀπόδοσις αὐτοῦ ἢ ὁ τρόπος καθ' ὃν ἀπεδόθη τοῦτο)· ‖ κ. δημ. εἰδ. νομ. τὸ σύνολον τῶν δικαστικῶν πράξεων τῶν τεινουσῶν εἰς τὴν πραγμάτωσιν τοῦ ὑπὸ τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως ἐπιτασσομένου· ἐκτέλεσις διοικητική (ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου παρεχομένων ἐξαναγκαστικῶν μέσων πρὸς εἴσπραξιν τῶν ὀφειλομένων εἰς τὸ δημόσιον)· 2) κ. δημ. θανατικὴ ἐκτέλεσις (-η) ἢ ἁπλῶς ἐκτέλεσις ἡ ἐκτέλεσις τῆς εἰς θάνατον καταδίκης τινός, ἡ θανάτωσίς του.

ἐκτελεστήριος-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐκτέλεσιν· ‖ εἰδ. νομ. ἐκτελεστήριος τύπος ὡρισμένος τύπος, ὃν δέον νὰ περιβληθῶσι τὰ ἐκτελεστὰ δικαιόγραφα, ἵνα τύχωσιν ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως· ‖ τὸ οὐδ. ἐκτελεστήριον (ἐνν. ἔγγραφον) ὡς οὐσ. ἔγγραφον, δι' οὗ ἀνακοινοῦται ἡ ἀποδοχὴ διορισμοῦ προξένου, ἐκδιδόμενον ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως τῆς ἐπικρατείας παρ' ᾗ ἀποστέλλεται ὁ πρόξενος.

ἐκτελεστής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκτελῶν τὰ παραγγελλόμενα, ὁ εἰς ὃν ἀνατίθεται ἡ ἐκτέλεσις· ‖ εἰδ. νομ. κ. δημ. ἐκτελεστὴς διαθήκης ὁ διὰ διαθήκης διορισθεὶς ὅπως φροντίσῃ πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν διατάξεων τῆς διαθήκης.

ἐκτελεστικός-ή-ό(ν) κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐκτέλεσιν βλ.λ., ὁ δι' οὗ ἐκτελεῖταί τι: ἐκτελεστικὸν διάταγμα, - ἐκτελεστικὸν ἀπόσπασμα (στρατιωτικὴ δύναμις εἰς ἣν ἀνατίθεται ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσις καταδίκου), - ἐκτελεστικὴ ἐξουσία (μία τῶν τριῶν ἐξουσιῶν πάσης ἐλευθέρας πολιτείας, ἔργον ἔχουσα τὴν ἐφαρμογὴν τῶν κειμένων νόμων)· ‖ εἰδ. ναυτ. ἐκτελεστικὸν σῆμα μεμονωμένον σῆμα συνεπαιρόμενον μετ' ἄλλων σημάνσεων, σημαινουσῶν πολυσύνθετον διαταγήν· ‖ κ. δημ. τὸ οὐδ. ἐκτελεστικό(ν) ὡς οὐσ. τὸ ἕτερον τῶν σωμάτων τῆς Προσωρινῆς Διοικήσεως κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπανάστασιν.

ἐκτελεστός-ή-όν νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ ἐκτελεσθῇ: ἡ ἀπόφασις εἶναι ἐκτελεστή.

ἐκτελευτῶ-άω τελειώνω καθ' ὁλοκληρίαν, φέρω ἐντελῶς εἰς πέρας, ἀποτελειώνω: Σιμων.Ἀμ. 1,5 οὐδὲν εἰδότες, ὅκως ἕκαστον ἐκτελευτήσει θεός, Πίνδ.Π 12,29 ἐκ δὲ τελευτάσει νιν ἤτοι σάμερον δαίμων· μετ' ἀπαρφ.: αὐτ.Π 4,19 κεῖνος ὄρνις ἐκτελευτάσει μεγαλᾶν πολίων ματρόπολιν Θήραν γενέσθαι· ‖ τὸ παθ. ἐκτελευτῶμαι λαμβάνω πέρας, λήγω: Σοφ.Τρ.170 τοιαῦτ' ἔφραζε πρὸς θεῶν εἱμαρμένα τῶν Ἡρακλείων ἐκτελευτᾶσθαι πόνων· 2) ἀμτβ. τελειώνω: Αἰσχ.

Ἰκ.411 ὅπως ἄνατα ταῦτα.. ἐκτελευτήσει καλῶς.

ἐκτελεῶ-όω ἐκτελειῶ βλ.λ.: Θεόφρ.ΦΑἰτ.4,1,5.

ἐκτελής-οῦς-ές ἐντελής, τέλειος, τελειωμένος, ξετελεμένος: Αἰσχ.Πέρσ.218 τὰ δ' ἀγάθ' ἐκτελῆ γενέσθαι· || ἐπὶ σιτηρῶν, ἐντελῶς ὥριμος: Ἡσίοδ.Ἔργ.466 εὔχεσθαι δὲ.. ἐκτελέα βρίθειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτήν· || ἐπὶ προσ.: Εὐρ.Ἴων 780 ἤδη πεφυκότ' ἐκτελῆ νεανίαν δίδωσιν αὐτῷ.

ἐκτελῶ-έω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἐπ. παρατ. ἐξετέλειον, δημ. μτχ. παθ. παρακ. ἐκτελεσμένος, φέρω ἐντελῶς εἰς πέρας, κατορθῶ, πραγματοποιῶ: Ὀδ.Γ 275 ἐκτελέσας μέγα ἔργον, ὃ οὔποτε ἔλπεο θυμῷ, Διγεν.Ἀκρ.3963 ταῦτα λοιπὸν ὁ θαυμαστὸς Ἀκρίτης ἐκτελέσας· κ. παθ.: Ἰλ.Μ 217 ὧδε γὰρ ἐκτελέεσθαι οἴομαι, Σαπφ.π.Ἡφαιστ.102 σοὶ μὲν δὴ γάμος.. ἐκτετέλεσται, Διόδ.Σ 1,77 κατὰ προαίρεσιν πονηρὰν ἐκτελεσθέντος τοῦ ἀδικήματος· || κ. ἀπολ.: Ἐπίγρ. π.Ἡρ.4,88 Δαρείου βασιλέος ἐκτελέσας [ἐνν. τὸ ἔργον] κατὰ νοῦν· || ἐκτελῶ τὴν καταδίκην τιμωροῦμαι: Λουκ.Θυσ.7 οὗτος μὲν οὖν ἐξετέλεσε τὴν καταδίκην· || ἐκπληρῶ: Ἰλ.Β 286 οὐδέ τοι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν, αὐτ.Ι 245, Ἡρ.1,32 ἐπιθυμίην ἐκτελέσας· || νεώτ. ἐκτελῶ χρέη - καθήκοντα νομάρχου κττ. = ἀναπληρῶ νομάρχην κττ.· || εἰδ. κ. νεώτ. μουσ. παίζω, ἀποδίδω: Ὠραπ.Ἱερογλ.154 τεταγμένον ἐκτελοῦσα φθόγγον, - ἡ σονάτα ἐξετελέσθη θαυμάσια· 2) νεώτ. εἰδ. θανατῶ τὸν εἰς θάνατον καταδικασθέντα, συνήθ. παθ. ἐκτελοῦμαι: οἱ καταδικασθέντες ἐξετελέσθησαν· || κατ' ἐπέκτ. καὶ ἐπὶ φόνου ψυχραίμως ἐκτελεσθέντος ὑπὸ πολλῶν ἐναντίον ἀθῴου· 3) ἐπὶ χρόνου, συμπληρῶ: Ἡσίοδ.Ἔργ.565, Πίνδ.Π 4,104 εἴκοσι δ' ἐκτελέσαις ἐνιαυτοὺς.. ἱκόμαν οἴκαδε, Ἡρ.6,69 οὐ πᾶσαι δέκα μῆνας ἐκτελέσασαι, ΑΠ Παράρτ.287,4 ῥόδον ἐξέτεμες ῥίζης, πρὶν χρόνον ἐκτελέσαι· κ. παθ.: Ὀδ.Λ 294 ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο, αὐτ.Ξ 293, Ἱππ.Ἑπτ.255,5 ἐγγύτατα δύο μῆνες ἐκτελεῦνται· || μτγν. ἐκτελῶ βίον τελειώνω τὴν ζωήν: Διόδ.Σ 1,49.

ἐκτελωνίζω νεώτ. κ. δημ., μτχ. παθ. παρακ. ἐκτελωνισμένος ἐξάγω ἢ παραλαμβάνω ἐμπορεύματα ἐκ τοῦ τελωνείου ἐκτελῶν τὰς νομίμους διατυπώσεις καὶ καταβάλλων τὸ σχετικὸν τέλος.

ἐκτελώνισις-εως (ἡ) νεώτ. κ. ἐκτελωνισμός (ὁ), δημ. -η κ. ξετελώνισμα ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκτελωνίζω, τὸ σύνολον τῶν νομίμων τελωνειακῶν διατυπώσεων, δι' ὧν ἐπιτυγχάνεται ἡ παραλαβή, μεταφορά, ἢ ἡ ἐξαγωγὴ εἰδῶν διερχομένων διὰ τῆς τελωνειακῆς γραμμῆς τῆς χώρας.

ἐκτελωνισμός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ἐκτελώνισις βλ.λ.

ἐκτελωνιστής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ὡς ἐπάγγελμα τὸν ἐκτελωνισμὸν βλ.λ. τῶν ἐμπορευμάτων.

ἐκτελωνιστικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐκτελωνισμόν, τὴν ἐκτελώνισιν: ἐκτελωνιστικαὶ ἐργασίαι· || τὸ οὐδ. πληθ. ἐκτελωνιστικά ὡς οὐσ. τὰ ἔξοδα τῆς ἐκτελωνίσεως κ. εἰδ. ἡ ἀμοιβὴ τοῦ ἐκτελωνιστοῦ.

ἐκτελῶς ἐπίρρ. πάπ. πλήρως, ἐντελῶς, καθ' ὁλοκληρίαν: Πάπ. φόρον διορθώσεται ἐκτελῶς.

ἐκτέμνω κ. μσν. κ. νεώτ., ἐπ. κ. ἰων. ἐκτάμνω, μέλλ. ἐκτεμῶ, ἀόρ. β' ἐξέταμον ἢ -εμον, μέλλ. τετελ. ἐκτετμήσομαι, μτχ. παθ. παρακ. ἐκτετμημένος, τέμνων ἐξάγω, ἐκκόπτω, ἀποκόπτω, ἀφαιρῶ: Ἰλ.Α 460 μηρούς τ' ἐξέταμον, Ἡρ.9,112 καὶ γλῶσσαν ἐκταμοῦσα ἐς οἶκόν μιν ἀποπέμπει, Ἀριστφ.Βάτρ.575 ἐγὼ δὲ τὸν λάρυγγ' ἂν ἐκτέμοιμί σου· || ἐπὶ ἰατροῦ, ἀποκόπτω μέρος νοσηρόν: Πλάτ.Πολ.564C ὅπως ὅ,τι τάχιστα ξὺν αὐτοῖσι τοῖς κηρίοις ἐκτετμήσεσθον· 2) ἐπὶ δένδρων, ἀποκόπτω, κατακόπτω, καταρρίπτω: Ἰλ.Μ 149 ἄγνυτον ὕλην, πρυμνὴν ἐκτάμνοντες, Σοφ.Τρ. 1196 πολλὸν δ' ἄρσεν' ἐκτεμόνθ' ὁμοῦ ἄγριον ἔλαιον, Λυσ.7,19 οἱ δ' οἰκέται ἐξέτεμνον τὰ πρέμνα, ΑΠΠαράρτ.287,4 οἷα γὰρ ῥόδον.. ἐξέτεμες ῥίζης, Γεωπ.3,10,3 πᾶσαν ἀγρίαν βοτάνην καὶ ἀκάνθας ἐκτέμνειν, Τζέτζ.Χιλ.10,954 οἱ Μεγαρεῖς ἐξέτεμνον τὴν τοῦ θεοῦ ὀργάδα· 3) ἐκτέμνω ἶνας - νεῦρά τινος ἐξασθενίζω τινά, τοῦ κόβω τὰ κότσα: Πίνδ.Ι 7(8),53 Ἑλέναν τ' ἐλύσατο, Τροΐας ἶνας ἐκταμὼν δορί, Πλάτ.Πολ.411Β ἕως ἂν ἐκτήξῃ τὸν θυμὸν καὶ ἐκτέμῃ ὥσπερ νεῦρα ἐκ τῆς ψυχῆς· 4) μτφ. ἀποστερῶ, ἀφοιρῶ, ἐκμηδενίζω, καταστρέφω: ΑΠΠαράρτ.306,4 οἵας οὐχ ὁσίως ἐλπίδας ἐξέταμες, Λιβάν.1,518,23 τέθαπται, καλὰς.. ἐλπίδας, τῆς οἰκουμένης ἐκτεμών, Ἀλέξ. Τραλλ.1,17 ἐκ- πάθος· κ. παθ.: Φίλ.1,17 ἐκτέμνεσθαι νοῦν καὶ λόγον· 5) ἐπὶ τῆς κόμης, ἀποκόπτω, κείρω: Εὐρ.ΙΑ 1438 μήτ' οὖν γε τὸν σὸν πλόκαμον ἐκτέμῃς τριχός· 6) εὐνουχίζω: Ἡρ. 6,32 παῖδάς τε.. ἐξέταμνον καὶ ἐποίουν ἀντὶ τοῦ εἶναι ἐνόρχιας εὐνούχους, Πλάτ.Εὐφρ.6Α κἀκεῖνόν γε αὖ τὸν αὑτοῦ πατέρα ἐκτεμεῖν δι' ἕτερα τοιαῦτα, Στράβ.17,2,5 καὶ τὰ θήλεα ἐκτέμνειν· κ. παθ: Πλάτ.Γοργ.473C ληφθεὶς στρεβλῶται καὶ ἐκτέμνηται, Στράβ.16,4,9 αἱ γυναῖκες ἰουδαϊκῶς ἐκτετμημέναι, Εὐστ.Ἰλ.1051,33· || ἡ μτχ. τοῦ παθ. παρακ. ἐκτετμημένος ὡς οὐσ. ὁ εὐνοῦχος: Ἀριστλ.ΖΙ 518a,31 οὐ γίνεται δ' οὔτε παῖς φαλακρὸς οὔτε γυνὴ οὔτε οἱ ἐκτετμημένοι· 7) ἐρημώνω δι' ἀποκοπῆς τῶν δένδρων: Διον. Ἀλ.Ρωμ.9,57 ἠνείχοντο γῆς τ' αὐτοῖς ἐκτεμνομένης καὶ οἰκιῶν ἐμπιπραμένων· 8) ἐκτέμνω ὁδόν διανύω: Ἡλιόδ.Χρυσοπ.8,121 μακρὰν ἐκτέμνων ὁδόν, Γεώργ.Πισ.Πολ.Περσ.6,156· 9) μτφ. φρ. ἐκτέμνεσθαί τινα φιλανθρωπίᾳ = ἐξαπατῶ τινα διὰ φιλοφροσύνης· πρβλ. δημ. τὸν κόβω: Πολύβ.31,6,8 οὕτως αὐτοὺς οἱ βασιλεῖς ἐξετέμοντο τῇ κατὰ τὴν ἀπάντησιν φιλανθρωπίᾳ· 10) γλωσσ. ἐκτέμνω ἱστόν ἐξυφαίνω.

ἔκτεμπρα Ἡσ. « προσμένοντες ».

ἐκτένεια (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. κ. ἐκτενία ζῆλος, προθυμία, ἐπιμονή: Πάπ., Μόλπ.3, Φιλόδ.Θε.32, Ἐπιγρ. τὰν πᾶσαν ἐκτένειαν καὶ κακοπαθίαν παρεχόμενος, ΠΔ Ἰουδ.4,9, ΚΔ Πράξ.26,7 ἐν ἐκτενείᾳ νύκτα καὶ ἡμέραν λατρεῦον [μετὰ προθυμίας]· || Σουΐδ. « συνέχεια »· 2) ἀφθονία: Ἡρωδιαν. Ἱστ.7,2,4 ξύλων οὔσης ἐκτενείας συμπηγνύντες αὐτὰ καὶ ἁρμόζοντες σκηνοποιοῦνται, αὐτ.8,2,6· 3) ἔκτασις, ἅπλωσις: Δαμάσκ.Ἀρχ.68· 4) ἡ ἰδιότης τοῦ ἐκτενοῦς βλ.λ.3): Ἱεροκλ.62Α ἕνεκα τῆς ἐν τοῖς ὀνόμασιν ἐκτενείας· || εἰδ. γραμμ. ἡ ἐν ἰαπετικοῖς χρόνοις ἔκτασις τονουμένου βραχέος φωνήεντος τελικῆς συλλαβῆς (α, ε, ο) εἰς μακρὸν (α, η, ω), οἷον ἐν τοῖς τριτοκλίτοις τοῖς λήγουσιν εἰς ν, ρ, ς, πάτερ〉πατήρ, σῶτερ〉σωτήρ κττ.

ἐκτενέωρ ἐπίρρ. Ἐπιγρ. ἀντὶ ἐκτενέως ἐκτενῶς.

ἐκτενής-οῦς-ές μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ εἰς ἔκτασιν ἁπλούμενος, ὁ ἐκτεταμένος, ὁ τεταμένος· Ἡσ. « ἐκτενές, διατεταμένον »· 2) δθ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων μεγάλην ἔκτασιν, ὁ ἔχων μέγα μῆκος, ὁ ἔχων μεγάλην διάρκειαν, μακρός, σχοινοτενής: Δαμάσκ. Ἀρχ.64 - ἐκτενὴς πλατεῖα - ὁδὸς - ἀγρός, - μελέτη - ἔκθεσις - λόγος - συζήτησις ἐκτενής· ἐν χρ. κ. παραθ. -έστερος -έστατος: ἐκτενέστερον σύγγραμμα, - ἐκτενεστάτη διατριβὴ - ἀπολογία· || ἐκκλ. εἰδ. ἐκτενὴς δέησις ἢ ἁπλῶς ὡς οὐσ. ἐκτενής ἡ μετὰ τὰ ἀναγνώσματα ἐν τῇ θ. λειτουργίᾳ δέησις ὑπὲρ τῶν κτιτόρων καὶ εὐεργετῶν τοῦ ναοῦ, ὑπὲρ τοῦ ἀρχιεπισκόπου, τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν κλπ. ἀπαγγελλομένη· 3) ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα, τὴν τάσιν τοῦ ἐκτείνεσθαι πρὸς ἄλλους ἢ ἄλλα, ὁ πρὸς ἔκτασιν ἐπιτήδειος, δθ. ὁ μεταδοτικὸς καὶ συναφῶς ὁ βοηθητικός, ὁ φιλικός: Ἐρ

μεῖ.'Αλ.Φαῖδρ.121Α ἐκτενές ἐστι τὸ μεταδίδον τῶν ἑαυτοῦ καὶ τοῖς ἄλλοις, ΠΔΜακκ.3,3,10· 4) ἐπὶ προσ. ὁ τὴν ἐνέργειαν ἢ τὴν μέριμναν αὐτοῦ ἐκτείνων, δραστήριος ἐπιμελής· Ἡσ. «ἐκτενεῖ, ἐπιμελεῖ»· Σουΐδ. «ἐκτενέστερος, ἐνεργητικώτερος» : Διόδ.Σ'Ἐκλ.2,600,75 ὧν ἐκτενέστατος ἦν Ἑρμείας· 5) ὁμ. ἐπὶ πράξεων ἢ διαθέσεων, ἐνδελεχής, διηνεκής, ἀκατάπαυστος : ΚΔΠετρ.1,4,8, Πάπ. ἐκ-πρόνοιο· κ. παραθ. : Ἐπιγρ. ἐκτενέστερος τῇ προθυμίᾳ, Χρύσ.Στωϊκ.2,293 ἐκτενεστάτη προθυμίᾳ· || δθ. ἔντονος, ἐπίμονος : ΠΔΜακκ.3,5,29 ἡτοιμάσθαι, βασιλεῦ, κατὰ τὴν σὴν ἐκτενῆ πρόθεσιν· 6) ὁ εἰς ἔκτασιν παρέχων ἢ παρεχόμενος, δθ. ὁ δαψιλής, ὁ ἄφθονος· Πολυδ 3,118 : Σωρ.Ἰατρ.194 ἐκτενὲς γάλα.

ἐκτενίως ἐπίρρ. κρητ. τ. τοῦ ἐκτενῶς βλ.λ. : Ἐπιγρ. παρεκάλει δὲ ἀμὲ ἐκτενίως καὶ φιλοτίμως.

ἐκτεντώνω μσν. χαλῶ, χαλαρώνω, λύω, ξετεντώνω : Χρον.Μορ.9018Η εὐθέως ἐξετεντώσασιν κι ἔρριξαν τὲς κατοῦνες.

ἐκτενῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ., κρητ. ἐκτενίως, Ἰων. ἐκτενέως, ἐντεταμένως, σφοδρῶς, ἐνθέρμως, προθύμως δραστηρίως· Σουΐδ. «ὁλοψύχως, προθύμως» : Ἀριστλ.ΗΜ 1210a,27,Μάχ.π.'Αθην.13,579Ε λήθῃ θ' ὑπ' αὐτῆς ἐκτενῶς ἀγαπώμενος, Ἐπιγρ.π. Βεκκ.2,226,15 ἀγωνισάμενος ἐκτενῶς, Ψ.Ἡρ.Βί. Ὁμ.7 ὁ δὲ Μέντωρ ἐνοσήλευσεν αὐτὸν ἐκτενέως ΚΔΠέτρ.1,1,22· || τὸ συγκρ. ἐκτενέστερον : Κικ.'Αττ.13,9,1,ΚΔΛουκ.22,44 γενόμενος ἐν ἀγωνίᾳ ἐκτενέστερον προσηύχετο· || τὸ ὑπερθ. ἐκτενέστατα = δραστηριώτατα : Διόδ.Σ 29,4· 2) προθύμως, ἐλευθέρως, λαμπρῶς, μεγαλοπρεπῶς, πολυτελῶς· Πολυδ.3,119 «.. μεγαλοδώρως, λαμπρῶς» : Πολύβ.8,21,1 προσδεξάμενος ἐκτενῶς καὶ φιλοφρόνως τὸν Βῶλιν, Διόδ.Σ 2,24 πρὸς τὰς ἑστιάσεις καὶ κοινὰς ὁμιλίας ἐκτενῶς ἅπαντας παρελάμβανε· || ὁμ. ἐπὶ δημοσίων καθηκόντων : Ἐπιγρ λαμπρῶς καὶ ἐκτενῶς τὰ καθήκοντα αὐτῷ.. τετελεκότα || ὁμ. τὸ συγκρ. ἐκτενέστερον : 'Αγαθρχ.ἀπ.'Ιστ.67 ὅσῳπερ καὶ ζῆν πολυτελῶς καὶ ἐκτενέστερον ζητοῦσι τῶν ἄλλων· 3) ἐντεταμένως, δθ. δαψιλῶς, ἀφθόνως : Πολυδ. 3,119 || ἐντόνως, ἐπιμόνως : Κύριλλ.Λεξ.π.Γλωσσ. Δουκαγγ.387· πρβλ. ἐκτενής 5) κ. 6)· 4) νεώτ. ἐν ἐκτάσει, διὰ μακρῶν, ἐν λεπτομερείᾳ : ὡμίλησεν ἐκτενῶς ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ.

ἔκτεξις-εως (ἡ) ὁ τοκετός, ἡ γέννα : 'Αριστλ. Θαυμ.847b,6 Σέξτ.'Εμπ.Μαθ.5,55.

ἐκτέος-α-ον ρημ. ἐπίθ. τοῦ ἔχω βλ.λ. Ἡσ. «ἐκτέον, ληπτέον»· || πλέον ἐκτέον = πλεονεκτητέον.

ἐκτεταγμένως σχόλ.ἐπίρρ. παρατεταγμένως, καθ' ὡρισμένην τάξιν, διωρισμένως : Σχόλ.'Απολλ.Ρ 1,567.

ἐκτεταμένα δημ. ἐπίρρ. ἐκτεταμένως βλ.λ.3).

ἐκτεταμένος-η-ο(ν) μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ἐκτείνω, νεώτ κ. δημ ὡς ἐπίθ. ὁ καταλαμβάνων μεγάλην ἔκτασιν, εὐρύς, μεγάλος : ἐκτεταμένη πεδιάς· || κ. χρονικῶς, ὁ ἔχων μεγάλην διάρκειαν, ἐκτενής διεξοδικός : ἐκτεταμένη συζήτησις.

ἐκτεταμένως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. γραμμ. μετ' ἐκτάσεως τοῦ βραχέος φωνήεντος εἰς μακρόν· ΑΒ 383 : 'Αθήν.3,105Ε ἐκτεταμένως δ' εἴρηκε καρῖδα 'Αραρὼς μὲν ἐν Καμπυλίωνι· 2) καθ' Ἡσ. ἡπλωμένως· 3) νεώτ. ἐν ἐκτάσει, ἐκτενῶς, εὐρέως, διεξοδικῶς : ἐν τῷ συγγράμματί του ἀναπτύσσει ἐκτεταμένως τὴν θεωρίαν του.

ἐκτεύς-έως (ὁ) κ. νεώτ. μέτρον ξηρῶν καρπῶν ἴσον πρὸς τὸ ἓν ἕκτον τοῦ μεδίμνου βλ.λ. : 'Αριστφ. 'Εκκλ.547 οἶσθ' οὖν ἀπολωλεκυῖα πυρῶν ἑκτέα.

ἐκτεύχω ἐξεργάζομαι : Ἱππ.'Επιστ.23.

ἐκτεφρῶ-όω μτγν. κ. μσν. καίω μέχρις ἀποτεφρώσεως, μεταβάλλω τι εἰς τέφραν, τὸ κάνω στάχτη : Πλούτ.'Ηθ.696Β τὸ δὲ γαιῶδες ἐκτεφρωθὲν ὑπολείπεται, Εὐστ.Πον.306,26 κεραύνια κακά, δι' ὧν ἐκτεφρωθέντες πληγὰς ἐνετρίβημεν· || μτφ. ἐπὶ τῆς χολῆς : 'Αλέξ.Τραλλ.Πυρετ.7.

ἐκτέφρωσις-εως (ἡ) μτγν. καῦσις μέχρις ἀποτεφρώσεως : Στράβ.5,4,8.

ἐκτεχνολογῶ-έω μτγν. ἐκθέτω, ἀναπτύσσω διὰ τεχνικῆς φρασιολογίας, ἀνάγω εἰς σύστημα : Φιλόδ.Ρητ.1,203S (παθ.).

ἐκτεχνῶμαι-άομαι μέσ. ἐπινοῶ τέχνασμα, μηχανῶμαι : Θουκ.6,46 τοιόνδε τι ἐξετεχνήσαντο τότε.

ἕκτη (ἡ) Ἐπιγρ., πάπ. κ. νεώτ., θηλ. τοῦ ἕκτος, ὡς οὐσ. χρυσοῦν ἢ ἀργυροῦν νόμισμα, τὸ ἕκτον τοῦ στατῆρος βλ.λ. : Ἐπιγρ.· 2) φόρος ἑνὸς ἕκτου· πρβλ. δεκάτη : Πάπ. ἕκτη παραδείσων, αὐτ. ἕκτη Φιλαδέλφῳ· 3) μέτρον ὑγρῶν : Ἐπιγρ. ἕκτη οἴνω· 4) εἰδ. νεώτ. μουσ. τὸ μεταξὺ ἓξ φθόγγων τῆς μουσικῆς κλίμακος διάστημα, οἷον μὶ - ντό, ντό - λά, σί - σόλ.· || ἕκτης συγχορδία ἡ πρώτη ἀναστροφὴ τριφώνου συγχορδίας.

ἐκτηγανίζω μσν. ὀπτῶ, φήνω ἐν τηγάνῳ : Θεόδ.Ὑρτ.· κ. παθ. : Νικηφ.Χοῦμν.ἐνΑΒ (νέοις 165.

ἐκτήκω κ μσν., μέλλ. ἐκτήξω, ἀόρ. ἐξέτακον, παρακ. ἐκτέτηκα (παθ. σημ.), παθ. ἀόρ. ἐξετάκην τήκω ἐντελῶς, διαλύων ἐκβάλλω, καταστρέφω : Εὐρ. Κύκλ.459 ὄμματ' ἐκτήξω πυρί, 'Αριστφ.Νεφ.772 τὰ γράμματ' ἐκτήξαιμι τῆς ἐμῆς δίκης (ἐνν. διὰ τῆς τήξεως τοῦ κηροῦ ἐφ' οὗ εἶναι γεγραμμένα), Διοσκ.2,7 ἐκτήκοντες παχύτητας βλεφάρων· 2) μτφ. ἐξαντλῶ, φθείρω : Εὐρ.'Ορ.134 ὄμμα δ' ἐκτήξουσι ἐμὸν δακρύοις, Πλάτ.Πολ.411Β ἕως ἂν ἐκτήξῃ τὸν θυμόν, Πλούτ.Λυκ.5,Αἰλ.ΖΙ 10,41 λύπῃ καὶ λιμῷ ἑαυτὸν ἐκτήξας, Εὐστ.Πον.99,55 εἰς θάνατον ἐκτήξασα· 3) τὸ παθ. ἐκτήκομαι τηκόμενος ἐκρέω βραδέως, ἐξιδροῦμαι : Ἱππ.Κωακ.629 λεπτὸν συχνῶς αἷμα ἐκτηκόμενον· || τὸ οὐδ. μτχ. παθ. παρακ. τὸ ἐκτετηκός χαλαρὰ κατάστασις : Ἱππ. 'Αφορ.2,35· 4) μτφ. ὁμ. παθ. φθείρομαι, βαθμηδὸν καταστρέφομαι, ἐξαφανίζομαι : Αἰσχ.Πρ.535 ἀλλά μοι τοῦτ' ἐμμένοι καὶ μήποτ' ἐκτακείη, Λυκόφρ.498 θρήνοισιν ἐκτακεῖσα, Διον.'Αλ.Ρωμ. 8,45 τὰς ὁράσεις ἐκτετηκυῖα ὑπὸ δακρύων, Λουκ. 3) οὗτος ἐκτέτηκεν ὅλος ὑπὸ λογισμῶν, Μηνοῖ. 1,27'Εσπερ. ἐκτακείσας καρδίας ἁμαρτίαις.

ἐκτημόριος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ τοῦ ἕκτου μέρους· δθ. τὸ ἀρσ. πληθ. ἐκτημόριοι ὡς οὐσ. οἱ ἐκ τῶν πολιτῶν πένητες, πρὸ τῶν χρόνων τοῦ Σόλωνος, οἱ καλλιεργοῦντες τὰ κτήματα τῶν πλουσίων καὶ λαμβάνοντες ὡς ἀμοιβὴν ἢ διδόντες ὡς μίσθωμα τὸ ἕκτον τῶν παραγομένων προϊόντων : Πλούτ.Σόλ.13 ἐγεώργουν (ἐνν. οἱ πένητες) ἐκείνους ἕκτα τῶν γινομένων τελοῦντες, ἐκτημόριοι προσαγορευόμενοι καὶ θῆτες· 2) τὸ οὐδ. ἐκτημόριον ὡς οὐσ. τὸ ἕκτον μόριον, μέρος, τὸ ἓν ἕκτον : Σέξτ.'Εμπ.Μαθ.10,140· || ὁμ. ὡς μέτρον ὑγρῶν : Πολυδ.4,165.

ἐκτημορίτης (ὁ) μτγν. τὸ ἕκτον μέρος : Γαλ.1,144.

ἐκτήμορος-ον κ. νεώτ. δ. τ. τοῦ ἐκτημόριος βλ.λ. : 'Αριστλ.'Αθ.2,2 ἐδούλευον οἱ πένητες τοῖς πλουσίοις.. καὶ ἐκαλοῦντο πελάται καὶ ἐκτήμοροι· 2) ἐκτήμορος (ἐνν. κύαθος) μέτρον ὑγρῶν : Ἡρώνδ.1,80 χἠκτημόρους τρεῖς[κατ]α[μέτρησον].

ἔκτηξις-εως (ἡ) ἡ τῆξις, ἡ λέπτυνσις, ἐξάντλησις· Ἱππ.'Αέρ.10 τοῖσι δὲ πρεσβύτῃσι καταρρόους διὰ τὴν ἀραιότητα καὶ τὴν ἔκτηξιν τῶν φλεβῶν· 2) ἀκύρωσις συμβολαίου : Ἐπιγρ.

ἐκτιθασεύω μτγν. πλήρως, τελείως τιθασεύω βλ.λ. : Πολυδ.4,28.

ἐκτίθημι κ. μσν., νεώτ. κ. ἐκθέτω, ἀπαρφ. ἐκτιθεῖν (Ἐπιγρ.), μέλλ. ἐκθήσω, παρακ. ἐκτέθεικα ἐν τῇ νεωτ. εὔχρ. μ. ἐν τοῖς τ. τοῦ ἐνεστ. τῆς ὁριστ. ἐκτίθημι, ἐκτίθησι, ἐκτίθεμεν, τοῦ ἀόρ. ἐξέθηκα, ἐξέθηκες, ἐξέθηκε, τοῦ μέσ. κ. παθ. ἐνεστ. ἐκτί-

θεμαι, ἐκτίθεσαι, ἐκτίθεται, ἐκτιθέμεθα, ἐκτίθεσθε, ἐκτίθενται, τοῦ παρατ. ἐξετιθέμην, ἀορ. ἐξετέθην, κ. τῆς μτχ. παρακ. ἐκτεθειμένος, θέτω ἔξω, τοποθετῶ εἰς τὸ ὕπαιθρον ἢ εἰς δημόσιον μέρος: Ὀδ.Ψ 179 ἔνθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκινὸν λέχος ἐμβάλετ' εὐνήν· || ἀπορρίπτω, ἐγκαταλείπω νεογέννητον βρέφος: Ἡρ.1,112 ἡ δὲ ὡς εἶδε τὸ παιδίον.. ἐχρήϊζε μηδεμιῇ τέχνῃ ἐκθεῖναί μιν, Εὐρ.Ἴων 344 τὸν παῖδ' ὃν ἔτεκεν ἐξέθηκε δωμάτων, Ἀριστφ. Νεφ.531, Παυσ.1,43,7 τὸν παῖδα ἐκθεῖναι· κ. παθ.: Εὐρ.Ἴων 951 ὁ παῖς δὲ ποῦ 'στιν..; τέθνηκεν.. θηρσὶν ἐκτεθείς, Ἰσοκρ.5,66 ἐκτεθεὶς μὲν ὑπὸ τῆς μητρὸς εἰς τὴν ὁδόν, Λουκ.Θυσ.5 ἐς τὴν Κρήτην ἐκτεθεὶς ὑπ' αἰγὸς ἀνετράφη· **2)** ἐξάγω, ἀποβιβάζω: Σοφ.Φιλ.5 τὸν Μηλιᾶ Ποίαντος υἱὸν ἐξέθηκ' ἐγώ ποτε· || τὸ μέσ. ἐκτίθεμαι ἐξάγω, μετακομίζω: Πλούτ.Ἀλκ.29 λείαν πᾶσαν ἐκ τῆς χώρας συναγαγόντες εἰς Βιθυνοὺς ἐκτίθενται, Ἰουλ.Ἐπιστ.53,103· **3)** ὁμ. τὸ μέσ. νεώτ. μτφ. μένω ἀκάλυπτος, ἀπροφύλακτος ἀπό τινος κινδύνου: μὴ ἐκτίθεσθε εἰς τὰ ρεύματα· || παρέχω ἀφορμήν, γίνομαι ὁ στόχος κατακρίσεων: ἐκτίθεται πολὺ μὲ τὰς ὑπόπτους σχέσεις του· κ. παθ.· **4)** ὁμ. τὸ μέσ. νεώτ. ἀναλαμβάνω ὑποχρεώσεις: ἔχω δώσει τὸν λόγον μου καὶ ἐξετέθην· **5)** ὁμ. νεώτ. ἐκτίθημι |ἀ. ἐκθέτω| ὑποψηφιότητα προβάλλω ὑποψηφιότητα εἰς ἐκλογάς, δημ. βάζω κάλπη· || ὁμ. σημ. τὸ μέσ. ἐκτίθεμαι: εἰς τὰς προσεχεῖς ἐκλογὰς δὲν θὰ ἐκτεθῶ· **6)** προσφέρω ὡς βραβεῖον: Σοφ.ἀπ.378 λέβητας ἐκτιθεὶς φέρειν, Πολύβ.15,9,4 οὐδὲ μὴν ἆθλα μείζω τὴν τύχην ἐκτεθεικυῖαν τοῖς ἀγωνιζομένοις· **7)** καθορίζω τὴν παραχώρησιν, ὁρίζω τὴν πληρωμήν: Πάπ. ἵνα ἐχθῶμεν εἰς τὰ πλήθη τὴν γινομένην αὐτοῖς σιτομετρίαν· **8)** τοποθετῶ εἰς δημόσιον μέρος πρὸς θέαν: Ψήφισμ.π.Ἀνδοκ.1,83 ἐκ- νόμους πρὸς τοὺς ἐπωνύμους, νόμ.π.Δημ.707, Πάπ. ἔκθες ἔκθεμα, Ἐπιγρ. ἐκ- ὀνόματα εἰς στοάν, Πολύβ.31,10,1 ἐκθέματα κατὰ τὰς πόλεις ἐξέθηκε τὰς ἐπιφανεστάτας· κ. παθ.: Ἐπιγρ. ὅπως ἐκτεθῶσι [οἱ νόμοι]· || τοποθετῶ εἰς ἐμφανὲς μέρος πρὸς πώλησιν: Αἰν.Τακτ.30,91 τὰ.. εἰς ἀγορὰν ἐκτιθέμενα ὅπλα, Δίων Κ 46,14· **9)** παρέχω, θέτω εἰς τὴν διάθεσίν τινος: Πολύβ.25,6,6 ξένια καὶ παροχὰς τὰς μεγίστας ἐξέθηκεν αὐτοῖς, αὐτ.13,2,3· **10)** κ. νεώτ. ἀφηγοῦμαί τι ἐν λεπτομερείᾳ προφορικῶς ἢ ἐγγράφως, ἀναφέρω, διατυπῶ: Ἀριστλ.Ρητ.Ἀλ.1437b,35, Θεόφρ.Χαρ.Προοίμ.3 ἐκθήσω δέ σοι κατὰ γένος ὅσα τε τυγχάνει γένη τρόπων, Πολύβ.10,9,3 πρὸς Φίλιππον αὐτοῦ τοῦ Ποπλίου σαφῶς ἐκτεθεικότος ὅτι..· || ὁμ. σημ. κ. τὸ μέσ. ἐκτίθεμαι: Ἀριστλ.Ποιητ.1455b,1 τούτους τε λόγους.. ἐκτίθεσθαι καθόλου, Διόδ.Σ 12,18 μετὰ δακρύων ἐκθεμένη τὴν ἑαυτῆς ἐρημίαν τε καὶ καταφρόνησιν, Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.1,9 (3,8) ἣν (σύνταξιν) πάνυ προῄρημαι μετὰ πάσης ἀκριβείας ἐκθέσθαι, Μαλάλ.1 166,22 ἀντεμάχοντο αὐτῷ, καθὼς ὁ σοφὸς Δίδυμος ἐξέθετο· || συντάσσω: Ἀμμών.Φίλ.Πορφ.3 ὁ εἰς αὐτὸ τὸ.. μειράκιον ἐκθέμενος ἐπίγραμμα ποιητής· || φιλοσ. ἐξηγῶ δι' ἀφῃρημένων μέσων, τρόπων, ἐκφράσεων: Ἀριστλ. Μεταφ.1086b,10· **11)** τὸ μέσ. ἐκτίθεμαι ἐκλέγω χαρακτηριστικὰ παραδείγματα κανόνος τινός: Ἀριστλ.ΑΠρ.28a,2 3[ποιεῖν τὴν ἀπόδειξιν] τῷ ἐκθέσθαι· κ. παθ.: αὐτ.30a,11 τὸ ἐκτεθέν· **12)** ἐκλέγω ὅπως πραγματευθῶ ἰδιαιτέρως: Ἀριστλ.Φυσ. 235a,28 ἔστι δὲ καὶ ἐκθέμενον τὸ καθ' ἑκατέραν τῶν κινήσεων κινεῖσθαι· **13)** θέτω, ἀνάγω εἰς γενικοὺς τύπους: Ἀριστλ.Ποιητ.1455b,1.

ἐκτιθηνῶ-έω μτγν. ἐκτρέφω, ἀνατρέφω· τὸ μέσ. μτφ. ἐν Πλούτ.Ἠθ.1070C νόθας (ἐννοίας) ἀντ' ἐκείνων ἐκτιθηνεῖσθαι καὶ στέργειν.

ἐκτικεύομαι μτγν. πάσχω ἐξ ἑκτικοῦ βλ.λ.4) πυρετοῦ: Ἀλέξ.Τραλλ.Πυρετ.4.

ἑκτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ καθ' ἕξιν, συνήθης, συνεχής: Χρύσ.Στωϊκ.3,138 τὸ βέβαιον καὶ ἑκτικόν, αὐτ.2,149 ἑκτικὴ δύναμις, Δαμοκράτ.π. Γαλ.13,1001 ἑ- πρὸς τὴν τέχνην, Ἀρρ.Ἐπικτ.2,18,4· **2)** ὁ ἱκανός, ἐπιτήδειος διά τι: Φιλόδ.Ὀργ.14W φύσις τινὸς ἑκτική· **4)** καχεκτικός, ἀπισχναντικός: ἐσφ. γρ. ἐν Ἀριστλ.Πρ.920b,27· || ἐπὶ πυρετῶν: Γαλ.7,315, Ἀλέξ.Ἀφρ.Πρ.1,88· || εἰδ. νεώτ. ἰατρ. ἑκτικὸς πυρετὸς ὁ χαρακτηριζόμενος ὑπὸ μεγάλων διακυμάνσεων τῆς θερμοκρασίας, ὑπὸ ἀπισχνάνσεως καὶ καχεξίας.

ἐκτίκτω, ἀόρ. ἐξέτεκον, παρακ. ἐκτέτοκα ἀποτίκτω, τίκτω, γεννῶ: Ἀριστλ.ΖΙ 571b,11 τὰ μὲν οὖν θήλεα χαλεπώτατα, ὅταν ἐκτέκωσι πρῶτον, Μιναῖ.9,5 Ὀρθρ.Ὠδ.3 Ζαχαρίας Ἰωάννην ἐκτέτοκεν· || ἐπὶ ἰχθύων, ᾠοτοκῶ, γεννῶ τὰ ᾠά μου: Ἀριστλ. ΖΙ 547a,2· || μτφ. μορφῶ γνώμην: Πλάτ.Θεαίτ.210Β.

ἑκτικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. μον. καθ' ἕξιν, εὐχερῶς: Ἀρτεμ.1,53 ἑκτικῶς γράμματα ἀναγινώσκειν· **2)** καχεκτικῶς, ἀπισχναντικῶς: Γαλ.10,603.

ἐκτίλλω κ. νεώτ., μέλλ. ἐκτιλῶ, ἀπαρφ. ἀορ. ἐκτῖλαι, παθ. μέλλ. ἐκτιλήσομαι, παθ. ἀόρ. β' ἐξετίλην, τίλλων ἀφαιρῶ, μαδῶ· Ἡσ. «ἐκτῖλαι· ἐκτινάξαι»: Ἀριστλ.ΖΙ 603b,22 ἐάν τις τρίχας ἐκτίλλῃ ἐκ τῆς λοφίας, ὕφαιμοι φαίνονται· κ. παθ.: Ἀριστλ.ΖΙ 519a,27 οὐκ ἀναφύεται δὲ ἐκτιλθὲν οὔτε τῶν μελιττῶν τὸ πτερόν· κ. ἐπὶ προσ.: Ἀνακρ.19,9 πολλὰ δὲ νῶτον σκυτίνῃ μάστιγι θωμιχθείς, κόμην πώγωνά τ' ἐκτετιλμένος· **2)** ἀπαλλάσσω, ἀπογυμνῶ τι ἀπὸ τῶν τριχῶν, τῶν φύλλων κτπ., μαδῶ: Ἱππῶν.84 ἐκ- τὴν τράμιν, Δημ. 1251 ἐκέλευον τὴν ῥοδωνιὰν βλαστάνουσαν ἐκτίλλειν, Ἀριστλ.Θαυμ.831a,30 ἐκτ- ὀρίγανον.

ἐκτιλῶ-άω μτγν. ἀποπατῶν, ἐλαφρῶς βδέννυμι, τσιρλίζω: Ἱππιατρ.90, Σχόλ.Ἀριστφ.Ὀρν.791.

ἐκτίματρα (τά), δωρ. Ἐπιγρ. ἐκτίμητρα, ἤτοι πιθ. τὸ προσφερόμενον κατ' ἀποτίμησιν ποσὸν πρὸς ἀπελευθέρωσίν τινος ἐκ δουλείας, τὰ προτεινόμενα λύτρα: Ἐπιγρ. Δάματρι καὶ Κούραι χαριστεῖα καὶ ἐκτίματρα ἀνέθηκε Πλαθανίς.

ἐκτίμησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. -η ἐπὶ πραγμ. ὁ καθορισμὸς ἢ ὁ ὑπολογισμὸς τῆς ποσότητος ἢ τῆς ποιότητος ἢ γεν. τῆς τιμῆς: Στράβ.14,1,23 μετὰ δ' οὖν τῶν νέων τὸ τῶν ἄλλων ἀναθημάτων πλῆθος εὑρέσθαι τῇ ἐκτιμήσει τῶν δημιουργῶν, Πάπ. ἔσχον ὑπὲρ ἐκτιμ(ήσεως) σίτου, - ἐκτίμησις ἀκινήτου - ἐμπορευμάτων - προϊόντων - ἐργασίας - ζημίας· || νεώτ. κ. δημ. γεν. ὑπολογισμὸς κατ' ἀντίληψιν καὶ κρίσιν περὶ τοῦ μεγέθους ἢ τοῦ ποσοῦ ἢ τῆς σημασίας ἢ τῆς ποιότητος ἢ τῶν ἰδιοτήτων πράγματός τινος ἢ ἐνεργείας ἢ γεγονότος ἢ καταστάσεως: ἐκτίμησις ἀποστάσεως - τῶν προθέσεων τοῦ γείτονος - τῆς σημασίας τῶν λεχθέντων - τοῦ γεγονότος - τῶν περιστάσεων· || φρ. κατ' ἐκτίμησιν = καθ' ὑπολογισμόν, κατὰ τὴν ἐκτίμησίν σου = κατ' ἀρέσκειάν σου· **2)** νεώτ. κ. δημ. ἡ πρός τινα τιμή, ὑπόληψις, σεβασμός: ἀπολαύει γενικῆς ἐκτιμήσεως, - τοῦ ἔχω μεγάλη ἐκτίμηση.

ἐκτιμητής (ὁ) νεώτ. κ. δημ., θηλ. -α, ὁ ἐνεργῶν τὴν ἐκτίμησιν πράγματος, ὁ κατ' ἰδίαν ἀντίληψιν, ἐμπειρίαν καὶ κρίσιν προσδιορίζων τὴν ἀξίαν πράγματός τινος ἢ καταστάσεως πραγμάτων οἷον πυρκαϊᾶς, ἀβαρίας, ἐσοδείας κ. γεν. κέρδους ἢ ζημίας: ἐκτιμητὴς πολυτίμων λίθων, - ἀντικειμένων τέχνης, - διωρίσθησαν ἐκτιμηταὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ τῆς πτωχεύσεως - τοῦ ἀκινήτου - τῆς ἐσοδείας· **2)** συνεκδ. ὁ ἐπὶ τοῦ ποιοῦ, τῆς ἀξίας, τῆς σημασίας προσώπου ἢ γεγονότων κρίνων καὶ κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ ἀποφαινόμενος ἢ ἐνεργῶν· ἐν

τῇ σημ. ταύτῃ συνήθως κ. ἡ χρ. τοῦ θηλ. : **καλὸς ἐκτιμητὴς τῶν περιστάσεων - τῆς πολιτικῆς ἐξελίξεως, - καλὴ ἐκτιμήτρια τῶν ἀνδρικῶν ἀδυναμιῶν**· ‖ κ. ἀπολ. ὁ ἔχων τὴν ἱκανότητα νὰ κρίνῃ ἐπιτυχῶς ἐπὶ τῶν ἄλλων : **ὀξυδερκὴς ἐκτιμητής.**

ἐκτιμητικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐκτίμησιν βλ.λ 1), ὁ ἐκ γενομένης ἐκτιμήσεως ἀπορρεύσας, κ. ἐπὶ προσ. ὁ ἔχων τὴν ἱκανότητα ἢ τὴν κλίσιν, τὴν ἕξιν νὰ εἶναι ἐκτιμητὴς βλ.λ.2) : **ἐκτιμητικὴ ἔκθεσις, - ἐκτιμητικὰ πορίσματα, - πεπειραμένος καὶ ἐπιτυχῶς ἐκτιμητικὸς ἄνθρωπος, - ἐκτιμητικὴ μοιρασιά**· ‖ τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ ἔγγραφον, τὸ πρακτικὸν τὸ περιέχον τὰ πορίσματα τῆς γενομένης ἐκτιμήσεως βλ.λ.1), οἷον ἀξίας, ζημίας, κέρδους : **τὸ ἐκτιμητικὸ(ν) προσδιορίζει εἰς (σὲ) 20 τοῖς 100 τὴ(ν) ζημία(ν)**· ‖ νομ. φρ. **ἐκτιμητικὸς ὅρκος** (ὁ ἐπιβαλλόμενος ὑπὸ δικαστηρίου πρὸς ἐπιβεβαίωσιν ὅτι ἡ ἐκτίμησις ἐγένετο εὐσυνειδήτως),**-ἐκτιμητικὴ κατάστασις κατασχεθέντων - ἐμπορευμάτων - προϊόντων.**

ἔκτιμος-ον ὁ μὴ τιμῆς (προσηκούσης) τυχὼν κ. ἐνεργ. ὁ μὴ τιμὴν (προσήκουσαν) παρέχων ἢ παρασχών : Σοφ.Ἠλ.242 **γονέων ἐκτίμους ἴσχουσα πτέρυγας ὀξυτόνων γόων** «=ἀναχαιτίζουσα τὰς πτέρυγας τῶν ὀξέων γόων, ὥστε αὗται νὰ μὴ παρέχωσι τὴν πρὸς τοὺς γονεῖς (ὀφειλομένην) τιμήν»· ἑρμ. Εὐστ.Ὀδ.1514,24 «οὕτω καὶ ἔκτιμον παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἠλέκτρᾳ τὸ ἔξω τιμῆς ἑτεροῖον ὂν παρὰ τὸ ἔντιμον»· ‖ διαφ. ἀντίθετος σημ. **ἔκτιμος** = ὁ παρέχων ἐξαίρετον τιμήν· πρβλ. κατωτ. Ἡσ. κ. ἐκτιμῶ, ὅθ. ἡ ἑρμ. τοῦ ἄνω χωρίου «ἀναχαιτίζουσα τὰς παρεχούσας ἐξαίρετον διὰ τοὺς γονεῖς τιμὴν πτέρυγας τῶν ὀξέων γόων»· **2**) ὁ ἐξαιρέτως ἔντιμος, ὁ λίαν ἐκτιμώμενος· Ἡσ. «ἔκτιμα, τὰ ἐπιτεταγμένα τῇ τιμῇ»· **3**) ὁ δι' ὃν ὡρίσθη τίμημα (ποσὸν) πρὸς πληρωμὴν ὑπ' αὐτοῦ : Ἐπιγρ. **εἰ δὲ μὴ παρέχοισαν (·βέβαιον τὰν ὠνὰν) ἔκτιμοι ἐόντω μνᾶν τριάκοντα Σελεύκῳ.**

ἐκτιμῶ-άω (τιμὴ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. προφ. κ. **ἐχτιμῶ,** μετὰ παθ. **ἐχτιμῶμαι** κ. **ἐχτιμιέμαι** τιμῶ ἐξαιρέτως, λίαν, ἀπονέμω εἴς τινα μεγάλην τιμήν, τοῦ ἔχω ὑπόληψιν, ἀναγνωρίζω τὴν ἀξίαν, ἰδίως τὴν ἠθικὴν ἢ πνευματικήν τινος παρ' ἀττ. ἐν τῇ σημ. ταύτῃ κυρ. ἐν χρ. τὸ παθ.· Εὐστ.Ὀδ.1513 «ὅτι δὲ τὸ ῥῆμα ἐκτιμᾶσθαι τιμῆς ἐπίτασιν δηλοῖ, ὁ αὐτὸς (Σοφοκλῆς) ἐκφαίνει» : Πολύβ.30,17,3 **εἰ τοιοῦτον ἄνθρωπον ἐπὶ τοσοῦτον ἐξετίμησαν, - τὸν ἐκτιμῶ διὰ (γιὰ) τὴν τιμιότητά του**· παθ. Σοφ.Ἠλ.64,Στράβ.13,2,5 **παρὰ πᾶσαν γὰρ τὴν παραλίαν ταύτην ὁ Ἀπόλλων ἐκτετίμηται μέχρι Τενέδου** (τιμᾶται, λατρεύεται ἐξαιρέτως), Εὐσ. Πον.111,1 **οὔτε αἰσθάνεται ὧν ἐκτιμᾶται, - παρὰ τοῖς συμπολίταις του ἐκτιμᾶται μεγάλως**· ‖ νεώτ. κ. δημ. συνήθ. κ. ἐπὶ ἠθικῶν ἢ πνευματικῶν προσόντων, ἰδίως τὸ ἐνεργ. : **ἐκτιμῶ τὴν ἀνδρεία(ν) του - τὴ(ν) μόρφωσί(ν) του - τὴν ἀξία(ν) του - τὴν κρίσι(ν) του, - τὴ σήμερον δὲν ἐχτιμιέται ἡ καλωσύνη**· πρβλ. ἐκτίμησις 2) **2**) νεώτ. εἰδ. ἐπὶ γεγονότων ἢ καταστάσεων, κρίνω, σταθμίζω κατ' ἀξίαν, ἀπονέμω τὴν προσήκουσαν σημασίαν : **δὲν ἐξετίμησεν ὀρθῶς τὰς λαϊκὰς ἀξιώσεις, - τὰς δυσκολίας τοῦ ἐγχειρήματος**· κ. παθ. **δὲν ἐξετιμήθησαν ὑπὸ τῶν ἰθυνόντων αἱ οἰκονομικαὶ συνθῆκαι τῆς χώρας μας - αἱ περιστάσεις**· **3**) μτγν., νεώτ. κ. δημ. τιμῶ, ὑπολήπτομαί τι ὑπερμέτρως, ὑπερβολικῶς, δίδω εἴς τι μεγάλην σημασίαν : Διον.Ἀλ.Ρωμ.7,25 **τὸν πλοῦτον οὐ πέρα τοῦ δέοντος ἐκτετιμηκότες, - ἐκτιμῶσι κυρίως τὴν ἐμφάνισιν - τὴν ἐπίδειξιν - τοὺς τίτλους, - δὲν ἐχτιμάω τὰ πλούτια**· **4**) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὑπολογίζω τὴν τιμὴν ἤτοι τὴν εἰς χρῆμα ἀξίαν πράγματός τινος, ποιοῦμαι ἐκτίμησιν βλ.λ.1), ἀποτιμῶ : Πλάτ.Ἐπιστ.347Β **τάλαντα γὰρ ἴσως ἐστὶν οὐκ ἔλαττον, ἂν ἐκτιμᾷ τις ὀρθῶς, ἑκατὸν ἡ Δίωνος οὐσία, - ἡ περιουσία τοῦ ἀποβιώσαντος ἐξετιμήθη ὑπὸ τῆς ἐφορείας διὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ φόρου κληρονομίας**· **5**) ἐπὶ πωλουμένων πραγμ., ὁρίζω μεγάλην τιμήν, ὑπερτιμῶ : Ἀριστλ.Οἰκ.1352b,5 **αἰσθόμενος ὅτι εὐώνων ἐπιτετύχηκεν, αὐτῷ δὲ μέλλει ἐκτετιμημένα λογίζεσθαι**· **6**) γλωσσ. δίδω τὴν μείζονα τιμὴν ἐν δημοπρασίᾳ, ἀγοράζω τι διὰ πλειοδοσίας.

ἐκτιναγμὸς (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. κ. **ἐκτίναξις** ἡ διὰ τιναγμοῦ ἀπόρριψις, ἐκσφενδόνησις, βίαιος τιναγμός : ΠΔ Να.2,10 **ἐκτιναγμός, . . καὶ καρδίας θραυσμός,** Φίλ.1,415· **2**) πάπ. εἰδ. καθάρισμα τοῦ σίτου διὰ λικμίσεως, λίχνισμα : Πάπ. **μὴ οὖν ληρήσῃς τὸν ἐκτιναγμὸν σόν.**

ἐκτινάκτρια (ἡ) μσν. ἡ ἐκτινάσσουσα, ἡ ξετινάχτρα : Νικήτ.Εὐγ.3,255

ἐκτίνακτρον (τὸ) πάπ. πτύον πρὸς καθαρισμὸν τῶν σιτηρῶν, δι' ἐκτινάξεως, λιχνιστήρι.

ἐκτίναξις-εως μτγν. κ. νεώτ. κ. **ἐκτιναγμὸς** βλ.λ. : ΕΜ 281,18 Ἡφαιστ.Ἀστρ.1,20.

ἐκτινάσσω κ. νεώτ. τινάσσω ἔξω ἢ μακράν, σείω ἰσχυρῶς, ἰδ. πρὸς καθαρισμόν, τινάζω, ξετινάζω : Πάπ. **ἐκτίνασσε τὰ ἔρια καὶ τὰ ἱμάτια**· **2**) ἀναγκάζω νὰ ἐξέλθῃ τι, ἐκβάλλω : Δίφιλ.Σ π. Ἀθην.2,51F **τὰ δὲ τούτων** (τῶν συκαμίνων) **τὰ ἔνωμα ἕλμινθας ἐκτινάσσει,** Διοσκ.1,126· κ. παθ. : Ἰλ.Π 348 **ἐκ δ' ἐτίναχθεν ὀδόντες,** Πλούτ.Κάτ. Πρεσβ.14 **ἐκτιναχθέντων αὐτοῦ τῶν ὀδόντων,** Παλαίφ.52 **[ὁ Φαέθων] ἐκτινάσσεται,** Ἀγαθ.4,20· **3**) τινάσσων ἀποβάλλω, ἀπορρίπτω διὰ τιναγμοῦ : ΚΔ Ματθ.10,14 **ἐκτινάξατε τὸν κονιορτὸν τῶν ποδῶν ὑμῶν,** αὐτ.Μᾶρκ.6,11· ‖ ὁμ. σημ. κ. μέσ. : ΚΔ Πράξ.13,51 **οἱ δὲ ἐκτιναξάμενοι τὸν κονιορτὸν τῶν ποδῶν αὐτῶν**· **4**) ἀναζητῶ ἐπιμόνως : Διογ.Ἐπιστ.37,5 **ἐκ- τοὺς βαδίζοντας**· **5**) ἀμτβ. ταράττομαι μεγάλως : Ἱππ.Ἐπιδ.6,2,19 **ἡ κοιλίη αὐτῷ ἐξετίναξεν**· ‖ ἐπὶ ζῴων, λακτίζω, κλωτσῶ : Αἰλ.Τακτ.19,2 **ἐκ- εἰς τοὺς πλησίον ἵππους.**

ἐκτίν(ν)υμι μτγν. τ. τοῦ ἐκτίνω βλ.λ. : Διόδ.Σ 16,29 (δ.γρ.), Ἰώσ.ΠΙ 3,8,5, Ἑρμογ.Εὑρ.2,3.

ἐκτίνω κ. νεώτ. κ. **ἐκτείνω,** μέλλ. **ἐκτείσω** κ. **ἐκτίσω,** ἀόρ. α' **ἐξέτεισα** κ. **ἐξέτισα,** παρακ. **ἐκτέτεικα,** μέσ. ἀόρ. κ. μετ' ἐνεργ. σημ. **ἐξετεισάμην,** τίνω, πληρώνω ἐντελῶς, ἀποτίνω, ἐξοφλῶ, ξεπληρώνω, ἰδίως ἐπὶ ποσοῦ οὗ ἡ πληρωμὴ ἐπεβλήθη ὡς ποινή, ὡς πρόστιμον, ὡς ἀποζημίωσις : Ἡρ.6,92 **ἐπεβλήθη ζημίη, χίλια τάλαντα ἐκτῖσαι,** Πλάτ.Νόμ.836Ε **ἐκτίνειν τὴν βλάβην,** Ἰσοκρ.1,28 **ζημίαν μεγάλην ἐκτῖσαι,** Πάπ. **ἐκτῖσαι μοι τὸ βλάβος**· ‖ νεώτ. ἰδ. ἐπὶ καταδίκων : **ἐκτίνει** (ἐσφ. ἐκτίει) **τὴν ποινήν του εἰς τὰς φυλακὰς Αἰγίνης, - δὲν ἐξέτισεν εἰμὴ τὸ ἥμισυ τῆς ποινῆς του**· **2**) ἀνταποδίδω τι, ἀνταμείβω διά τι : Αἰσχ.Ἑπτ.548 **Ἄργει δ' ἐκτείνων καλὰς τροφάς,** Εὐρ.Ὀρ.453 **χάριτας πατρῴας ἐκτίνων,** Πλάτ.Πολ.520Β **μηδ' ἐκτίνειν τῷ προθυμεῖσθαι τὰ τροφεῖα**· ‖ **ἐκτίνω δίκην (τινὸς)** πληρώνω πρόστιμον (διά τι) : Ἡρ.9,94 **ταύτην τὴν δίκην Ἀπολλωνιῆται τῆς ἐκτυφλώσιος ἐκτίνουσι,** Εὐρ. Ἠλ.260 **Ὀρέστῃ μή ποτ' ἐκτίσῃ δίκην,** Λυσ.23,14 **ἐξέτισε τὴν δίκην**· ‖ κ. ἄνευ τῆς λ. δίκη : Ἀριστφ.Ἐκκλ.656 **πόθεν ἐκτίσει τούτην** (ἐνν. δίκην)· ‖ ὁμ. **τίσιν ἐκτείνω τινί** : Ἡρ.6,72 **ἀλλὰ τίσιν τοιήνδε τινὰ Δημαρήτῳ ἐξέτισε**· ‖ νεώτ. φρ. **ἐξέτισε τὸ κοινὸν χρέος**=ἀπεβίωσε **3**) τὸ μέσ. **ἐκτίνομαι** ἀπαιτῶ ἀκεραίαν τὴν πληρωμὴν διά τι πρᾶγμα λαμβάνω ἐκδίκησιν, ἐκδικοῦμαι : Εὐρ. Ἡρ.547 **μήποτε Κρέοντος θάνατον ἐκτισαίατο.**

ἔκτισις-εως (ἡ) (ἐκτίνω) κ. νεώτ. κ. **ἔκτεισις** ἀρκ. **ἔσ-** ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ

ἐκτίνειν, ἀπότισις, πληρωμή, ἐξόφλησις, τιμωρία : Πλάτ.Νόμ.855Α ζημίας δὲ ἐκτίσεις.. ἐκτίνειν, Δημ.834 ἐκ τῶν ἐμῶν ποιήσεται τὴν ἔκτισιν, Δεΐν. 2,17, Πάπ. ἔγγυος εἰς ἔκτισιν, Ἰάμβλ.Μυστ.4,5 ἔκτισις δίκης-προστίμου· ‖ νεώτ. ἔκτισις ποινῆς ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς ὑπὸ καταδίκου.

ἔκτισμα-ατος (τὸ) κ. ἔκτεισμα βλ.λ. τὸ ἐκτινόμενον ὡς ποινή, πρόστιμον : Πλάτ.Νόμ.868Β τὸ δὲ ἔκτισμα αὐτὸς αὐτῷ κομιζέσθω κατὰ τὸν νόμον, Διον.Ἁλ.Ρωμ.10,52 (πληθ.).

ἐκτιστής Ἡσ. «ἀποδότης» (διόρθ. Κόντ. ἐκτίστης : Γλωσσ. Παρατ.132).

ἐκτιτθεύω ἀνατρέφω διὰ θηλασμοῦ, ἁ. ἐκτιθηνῶ : Ἀριστλ.ΖΙ 522a,6 ὥστ' ἐκτιτθεῦσαι τὸ παιδίον.

ἐκτιτρῶ-άω μτγν., μέλλ. ἐκτρήσω, διατρυπῶ, παθ. ἐν τῇ μτχ. : Ὀρειβ.46,20,10 ἐκτιτρώμενος, παθ. παρακ. : Ἥρων Βελοπ 96,2 ἐκτετρῆσθαι, ἐν τῇ μτχ. : Πολυδ.2,70 ἐκτετρημένος.

ἐκτιτρώσκω, μέλλ. ἐκτρώσω ἐπὶ γυναικός, γεννῶ πρὸ τοῦ δέοντος χρόνου, προώρως, κάνω ἀποβολή : Διόδ.Σ 3,64 τελευτῆσαι καὶ τὸ βρέφος ἐκτρῶσαι πρὸ τοῦ καθήκοντος χρόνου, αὐτ.4,2, Πάπ. ἐκ τῶν πληγῶν αὐτῶν ἐξέτρωσεν τὸ βρέφος· ‖ ὁμ. σημ. κ ἀπολ. : Ἡρ.3,32 καί μιν ἐκτρώσασαν ἀποθανεῖν, Ἱππ.Ἀφορ.3,12, Ἀριστλ.ΖΙ 585a,22 καὶ ἐκτιτρώσκουσαι δέ τινες συνέλαβον ἅμα ‖ ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Ἱππ.Ἀέρ.10 τὰς γυναῖκας ὁκόσαι ἂν τύχωσιν ἐν γαστρὶ ἔχουσαι καὶ ὁ τόκος αὐτῇσιν ᾖ πρὸς τὸ ἦρ ἐκτιτρώσκεσθαι 2) ἐπιχειρῶ, ἀποπειρῶμαι νὰ προκαλέσω ἀποβολήν, ἔκτρωσιν : Ἱππ.Γυν.1,78· 3) π.Ἰωσι κ. μτγν πεζ. ἀντὶ τοῦ ἀττ. ἐξαμβλῶ βλ.λ. : Φρύν.184.

ἐκτίω νεώτ. ἐσφ. τ. τοῦ ἐκτίνω βλ.λ.

ἐκτλῶ-άω μτγν. ἀόρ. ἀπαρφ. ἐκτλῆναι, ὑποφέρω, ὑπομένω, ἀνέχομαι μέχρι τέλους : Φίλ.2,464.

ἔκτμημα-ατος (τὸ) τμῆμα, τεμάχιον γῆς, ἐπὶ τῶν ζῳῶν : Ἀριστλ.Μετ.362b,5 τῆς γῆς ἐκτμήματα.

ἔκτμησις-εως (ἡ) ἡ ἐκτομή, τὸ εὐνούχισμα : Ἀριστλ.Πρ.895a,1 2) γλωσσ. γεν. ἡ ἐκτομὴ βλ.λ.Ι.

ἐκτοβάτ (τὸ) νεώτ. (ἀγγλ. hectowatt) ἑκατόμβαττον.

ἐκτοβράγχια (τὰ) νεώτ. ζῳολ. τάξις ἐχινοδέρμων τῆς ὁμοταξίας τῶν ἐχινοειδῶν, ἁ.βραγχιοφόρα.

ἐκτόδερμα-ατος (τὸ) νεώτ. ζῳολ. κ. ἐξώδερμα, ἀρχέγονος ὑμὴν τοῦ ἐμβρύου, ἁ. ἔξω βλαστόδερμα ἢ ἔξω βλαστικὸν δέρμα.

ἐκτοδιώκτης (ὁ) μτγν. κωμικὴ ὀνομασία παρασίτου : Ἀλκίφρ.3,5.

ἐκτόζῳα (τὰ) νεώτ. ζῳολ παράσιτα ζῷα ἢ φυτά, διαβιοῦντα ἐπὶ ἑτέρων ζωϊκῶν ἢ φυτικῶν ὀργανισμῶν καὶ διατρεφόμενα εἰς βάρος τούτων.

ἔκτοθεν ἐπίρρ. (ἐκτός) ἀντὶ ἔξωθεν, ἐκ τοῦ ἔξω μέρους, ἔξω, ἐκτός, μετὰ γεν. : Ὀδ.Α 132 πὰρ δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον, ἔκτοθεν ἄλλων μνηστήρων (ἐκτὸς τοῦ κύκλου τῶν μνηστήρων), Ἀγαθ.ἐν ΑΠ 5,301,7 μαῖχια λέκτρα κάκιστα καὶ ἔκτοθέν εἰσιν ἐρώτων (ἄνευ ἀγάπης)· 2) ἀπλῶς, ἐκ, ἀπό : Αἰσχ.Ἐπτ.629 πύργων δ' ἔκτοθεν βαλὼν Ζεύς σφε κάνοι κεραυνῷ· 3) ἀπολ. ἔξω, ἀπέξω : Αἰσχ.Χο.473 δώμασιν ἔμμοτον τῶνδ' ἄκος, οὐδ' ἀπ' ἄλλων ἔκτοθεν, Σοφ.Ἠλ.802 τήνδε δ' ἔκτοθεν βοᾶν ἔα, Εὐρ.Ἀνδρ.975 ὡς φίλων μὲν ἂν γήμαιμ' ἀπ' ἀνδρῶν, ἔκτοθεν δ' οὐ ῥᾳδίως (νὰ νυμφευθῶ γυναῖκα ἐκ ξένου οἴκου)· ‖ ἔκτοθεν αὐλῆς ἀμφ. γρ. ἐν Ὀδ.Ι 239 (ἀναγν. ἔκτοθεν αὐλῇ)· 4) ἄνευ, χωρὶς τὴν συντροφίαν τινός : Νόνν.11,428.

ἔκτοθι ἐπίρρ. ἐπ. ἐκτός, ἔξω, μακρὰν ἀπό, μετὰ γεν. : Ἰλ.Ο 39' ἀμφεμάχοντο θοάων ἔκτοθι νηῶν, Ἀπολλ.Ρ 1,243 2) ἀπλῶς ἀπό, ἐκ : Ἀπολλ.Ρ 1,1291 σέο δ' ἔκτοθι μῆτις ὄρωρεν (ἄνευ σοῦ)· 3) ἀπολ. ἔξω : Ἀπολλ.Ρ 3,255· 4) ἄνευ, χωρίς : Νόνν.Δ 22,252 ἔκτοθι νίκης.

ἐκτοιχωρυχῶ-έω μτγν. διὰ τοιχωρυχίας διαρπάζω : Πολύβ.4,18,8 τὸ δὲ τελευταῖον ἐπισκηνώσαντες ἐπὶ τὰς οἰκίας ἐξετοιχωρύχησαν μὲν τοὺς βίους· ‖ γεν. διαρπάζω, λεηλατῶ : αὐτ.18,55,2 ἄρδην ἐξετοιχωρύχησε τὴν βασιλείαν.

ἐκτοκαρδία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἐκτόπισις ἢ ἀνώμαλος θέσις τῆς καρδίας.

ἐκτοκεύω μτγν. κ. μσν. δανείζω ἐπὶ τόκῳ, τοκίζω : Ἀκύλ.ΠΔ Ἠσ.66,9· 2) μσν. τοκεύω, γεννῶ : Νικήτ.Εὐγ.9,275 ἐκτοκεύσας ὁ Μυρτίων Δρόσιλλαν· κ. παθ.:αὐτ.4,185 Διὸς ἐκτοκευθῆναι τὴν Παλλάδα.

ἐκτοκίζω μτγν. κ. νεώτ. δανείζω ἐπὶ τόκῳ : Πάπ., -συνετηρεῖτο πενιχρῶς ἐκτοκίζων τὰ ὀλίγα χρήματά του· ‖ ἀπαιτῶ τόκον : ΠΔ Δευτ.23,19(20) οὐκ ἐκτοκιεῖς τῷ ἀδελφῷ σου τόκον ἀργυρίου· 2) προκαλῶ τοκετόν, γέννησιν : Συμμ.ΠΔ Ἠσ.66,9.

ἐκτοκισμός (ὁ) νεώτ. τοκισμός.

ἔκτοκος-ον μτγν. ἔκγονος βλ.λ. : Αἰλ.ΖΙ 10,14.

ἐκτοκότυλος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. ὄργανον ὀχείας τῶν ἀρρένων διβραγχίων κεφαλοπόδων.

ἐκτοκύκλιον (τὸ) νεώτ. τὸ ἕκτον μέρος τοῦ κύκλου· 2) εἰδικὸν γωνιομετρικὸν ὄργανον, ἁ. ἐξάς.

ἔκτολμος-ον θρασύς, παράτολμος, ἐσφ. γρ. π. Σουΐδ. ἐν λ. λαῖμα.

ἐκτόλμως ἐπίρρ. μτγν. μετὰ πολλῆς τόλμης, παρατόλμως, θρασέως : Μαν.3,331.

ἐκτολογία (ἡ) πάπ. ὁ φόρος τοῦ ἑνὸς ἕκτου:Πάπ.

ἐκτολογοῦμαι-έομαι πάπ. ὑπόκειμαι εἰς τὸν φόρον τοῦ ἑνὸς ἕκτου, ἐπὶ τῶν προϊόντων.

ἐκτολυπεύω ἐκτυλίσσω τολύπην ἐρίου· θθ. μτφ. ἐκτελῶ, ἄγω παντελῶς εἰς πέρας : Ἡσίοδ.Α 44 χαλεπὸν πόνον ἐκτολυπεύσας, Αἰσχ.Ἀγ.1032 οὐδὲν.. καίριον ἐκτολυπεύσειν.

ἐκτομάζω γλωσσ. ἐκτέμνω, καθιστῶ ἐκτομίαν.

ἐκτομάς-άδος (ἡ) πυλίς, μικρὰ θύρα κατεσκευασμένη εἰς τὸ θυρόφυλλον μεγάλης πύλης, δι' ἧς εἰσέρχονται καὶ ἐξέρχονται μεμονωμένα ἄτομα χωρὶς ν' ἀνοιχθῇ ὁλόκληρος ἡ πύλη : Αἰν.Τακτ.24,5, Πάπ.· 2) Ἡσ. «περικεφαλαία, ἧς οἱ ὀφθαλμοὶ διαλάμπουσιν»· 3) Ἡσ. «ἐκτομάδα· εἶδος δόρατος» (εἰμὴ ἀναγν. ἐκτομάδια).

ἐκτομεύς-έως (ὁ) Ἡσ. κ. νεώτ. ὁ ἐκτέμνων, ὁ ἐνεργῶν τὴν ἐκτομήν, τὴν ἐκτόμησιν· 2) τὸ δι' οὗ ἐνεργεῖται ἡ ἐκτομὴ ὄργανον, ἐκτομὶς βλ.λ.Ι.

ἐκτομή (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκτέμνω, ἡ διὰ τομῆς ἐξαγωγή, ἀποκοπή : Πλούτ.Ἀλκ.16 ἐκτομὰς τε καταστρωμάτων ἐν ταῖς τριήρεσιν, Μηναΐ.8,29 Ἑσπερ.Στιχ. ὑπ' ἀνόμου βασιλέως τὴν κάραν ἀπετμήθη· καὶ τὴν ἀσέμνως ὀρχησαμένην κόρην τρανῶς καὶ πρὸ τῆς ἐκτομῆς καὶ μετὰ τὴν ἐκτομὴν διελέγξας (ἀποκεφάλισιν), - ἐκτομὴ ὄγκου· ‖ μτφ. ἐπὶ ἡδονῶν, λόγου : Φίλ.1,450,170· ‖ τὸ δρέπειν: Πορφ.π.Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.3,11 ἐκτ- καρπῶν· 2) κ. νεώτ. εὐνουχισμός, ἐκτόμησις : Ἡρ.3,48 παῖδας.. ἀπέπεμψε παρὰ Ἀλυάττεα ἐπ' ἐκτομῇ, Πλάτ. Συμπ.195C οὐ γὰρ ἂν ἐκτομαὶ οὐδὲ δεσμοὶ ἀλλήλων ἐγίγνοντο καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ βίαια· ‖ περιτομὴ γυναικῶν : Στράβ.16,2,37· 3) τομεύς, τμῆμα, ἀποκοπή : Πλούτ.Πομπ.41 τῆς γῆς ἐκτομὰς βαθείας λαμβάνοντες καὶ κατ' ἀλλήλων συντιθέντες (τεμάχιον γῆς κεκομμένον)· 4) τὸ ἄνοιγμα ἢ τὸ σχῆμα ὅπερ προκύπτει ἐκ τῆς ἀποκοπῆς τεμαχίου ἔκ τινος σώματος : Πλούτ.Φλαμ.3 ἐκτομὴν.. κρημνώδη καὶ στενήν.

ἐκτόμησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐκτομὴ τῶν γεννητικῶν ὀργάνων, ὄρχεων ἢ ᾠοθηκῶν, εὐνουχισμός.

ἐκτομιαῖος-α-ον πάπ. ἐκτομίας βλ.λ.

ἐκτομίας (ὁ) κ. νεώτ. ὁ ἐκτετμημένος, ὁ ὑποστὰς ἐκτόμησιν, ὁ εὐνουχισθείς, μουνουχισμένος Ἡσ. «εὐνοῦχος, σπάδων» : Ἡρ.3,92 παῖδες ἐκτομίαι πεντακόσιοι, αὐτ.6,9, Ἀντιφάν.133,5 κάπρος ἐκτομίας, Ἀριστλ.Πρ.597b,27 βόες ἐκτο-

μίαι, Λουκ.Κρον.12 **γελοῖος ἂν εἴην τὸ μὲν πατέρα ἐκτομίαν πεποιηκώς τὸν οὐρανόν, τοὺς δὲ πλουσίους μὴ εὐνουχίζων,** - ἐκτομίας ἵππος.

ἐκτομίζω πάπ. ἐκτέμνω, μτφ. : Πάπ. **ἐκδομίζοντος** (sic) **αὐτοῦ τὴν ὅλην ἀλήθειαν.**

ἐκτομίς-ίδος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. θηλ. τοῦ ἐκτομεύς, ἡ ἐκτέμνουσα, ἐργαλεῖον δι' ἐκτομάς : ΑΠ 6,21,2 **δρεπάνην καυλῶν ἄσχολον ἐκτομίδα** (τὸ θεριστικὸν δρέπανον)· **2)** **ἐκτομίς** (ἐνν. μήτρα), ἐκβολάς βλ.λ. : Ἀθήν.3,101Α **τῆς δὲ διαφορᾶς τῆς περὶ τὴν ἐκτομίδα μνημονεύει Ἵππαρχος.**

ἔκτομαν (τὸ) κ. νεώτ. τὸ φυτὸν μέλας ἐλλέβορος· Ἡσ. « ἔκτομον· ἐλλέβορος· καὶ ἄτμητος λιβανωτός » : Ἱππ.Γυν.1,78, Θεόφρ.Φ1 9,10,4, Διοκλ. Καρ.άπ.151· || λευκὸς ἐλλέβορος : ΨΔιοσκ.4,148· **2)** **ἔκτομος** (ἐνν. λίθος) λίθος σχηματίζων ἔνδον γωνίαν : Ἐπιγρ.

ἔκτομος-ον νεώτ. ὁ ἐκτετμημένος, ἐκτομίας βλ.λ.

ἐετονίζομαι μτγν. ἀποβάλλω ἰσχύν : Ἡρόδ. Ἰατρ. (Rh. Mus.) 58,99 **ἐκτονιζομένου πνεύματος.**

ἔκτονος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐκτός τοῦ μουσικοῦ τόνου, παράτονος, παράφωνος : Κλημ.Ἀλ. Στρωμ.2,493 **ἐκτ- . . ᾄδειν·** **2)** νεώτ. ὁ ἐκτονωθείς, ἄτονος, χαλαρός, ξετεντωμένος.

ἐκτονῶ-όω μον., νεώτ. κ. **ἐκτονώνω** καθιστῶ τι ἔκτονον, ἀνειμένον, χαλαρῶνω : Νικ.Χων.Ἀλ.Πόλ. 400Β **τῷ τῆς ὁδοιπορίας μήκει ἐκτονωθέντες.**

ἐκτόνως ἐπίρρ. μον. κ. νεώτ. ἐντόνως, σφόδρο : Κεδρ.Γεώργ.1,376,16· **2)** νεώτ. ἀτόνως, χαλαρά.

ἐκτόνωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ **ἐκτονῶ,** χαλάρωσις τῆς ἐντάσεως, ξετέντωμα· || εἰδ. μηχανολ. ἡ δι' αὐξήσεως τοῦ ὄγκου τῶν ἀερίων κατάπτωσις τῆς ὑπ' αὐτῶν ἀσκουμένης πιέσεως, ἀ. ἀποτόνωσις.

ἐκτονωτής (ὁ) νεώτ. ὄργανον σχήματος κολούρου κώνου, δι' οὗ γίνεται ἡ ἐκτόνωσις ἀερίων.

ἐκτονωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐκτόνωσιν : **ἐκτ- σύρτης·** || τὸ σύδ. **ἐκτονωτικόν** ὡς οὐσ. ἐκτονωτής βλ.λ.

ἐκτόξευσις-εως νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐκτοξεύω, ἡ διὰ τόξου βολή, τὸ ρίψιμο μὲ τόξο· **2)** ἡ οἱονεὶ διὰ τόξου βολή, ἐκσφενδόνισις, ἐξακόντισις, ἐκτίναξις : **ἡ ἐκτόξευσις τοῦ ὕδατος.**

ἐκτοξευτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν τόξευσιν, ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ ἐκτοξεύῃ : **ἐκτοξευτικὸν ὅπλον-σωλὴν - συσκευή.**

ἐκτοξευτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. δι' ἐκτοξεύσεως.

ἐκτοξεύω κ. νεώτ. ρίπτω ἔκ τινος μέρους βέλη διὰ τοῦ τόξου, τοξεύω : Ξεν.Ἀν.7,8,14 **τὸ δὲ λοιπὸν ἐκτοξεύοντες ἐποίουν μηδὲ παριέναι ἔτι ἀσφαλὲς εἶναι,** Ἀρρ.Ἀν.1,1,11 **ἐλθεῖν ἐκέλευσε καὶ ἐκτοξεύειν ἐς τοὺς Θρᾷκας ὅπῃ προσφέροιντο·** **2)** νεώτ. κτ. ἐπέκτ. ρίπτω μεθ' ὁρμῆς, ἐκσφενδονίζω, ἐκτινάσσω : **ἡ ἀντλία ἐξετόξευσε τὸ ὕδωρ εἰς μέγα ὕψος·** || κ. μτφ. ἀναφορ. πρὸς δυσαρέστους λόγους, ἀπευθύνω, ἐκοτομίζω μετὰ θυμοῦ : **ἐξετόξευσε κατ' αὐτοῦ δεινὰς ὕβρεις - ἀπειλὰς - κατηγορίας·** **3)** ρίπτων διὰ τοῦ τόξου τελειώνω πάντα τὰ βέλη μου, κενῶ τὴν φαρέτραν, παθ. : Ἡρ.1,214 **πρῶτα μὲν γὰρ λέγεται αὐτοὺς διαστάντας ἐς ἀλλήλους τοξεύειν, μετὰ δέ, ὥς σφι τὰ βέλεα ἐξετετόξευτο·** || μτφ. : Εὐρ. Ἀνδρ.365 **καί σου τὸ σῶφρον ἐξετόξευσεν φρενός** (ἐξέπεσεν, ἐξέλιπε), Ἀριστφ.Πλ.34 **τὸν ἐμὸν μὲν αὐτοῦ τοῦ ταλαιπώρου σχεδὸν ἤδη νομίζων ἐκτετοξεῦσθαι βίον** (σχόλ. « ἀνηλῶσθαι »)· **4)** μτφ. ἀπορρίπτω, ἀποδοκιμάζω : Φίλ.1,528 **ἐκ- ἀλήθειαν·** κ. παθ. : αὐτ.252· **5)** τὸ παθ.κ.ἐπὶ τοῦ σφυγμοῦ : Γαλ.8,486.

ἐετοπαράσιτα (τὰ) νεώτ. ζωολ. ἐκτόζωα βλ.λ.

ἐκτοπηγής-οῦς-ές νεώτ. ὁ πάσχων ἐξ ἐκτοπηγίας βλ.λ. : **ἐκτοπηγῆ ἔμβρυα.**

ἐκτοπηγία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. εἶδος τερατογενοῦς διαπλάσεως τοῦ ἐμβρύου παρουσιάζον ἀτροφίαν τῆς μιᾶς τῶν θωρακικῶν πλευρῶν.

ἐκτοπίζω κ. νεώτ. κ. δημ., δημ. μτχ. παθ. παρακ. **ἐκτοπισμένος** ἀπομακρύνω τι ἢ τινα ἐκ τοῦ τόπου του, μετατοπίζω τι ἔκ τινος θέσεως : Ἀριστλ.Θαυμ.842b,12 **ἐκτοπίζουσιν ἑαυτούς,** Πολύβ.1,74,7, ΠΔ Μακκ.2,8,13 **ἀπιστοῦντες τὴν τοῦ θεοῦ δίκην . . ἐξετόπιζον ἑαυτούς·** κ. παθ. : Πρόκλ.Κρατ.74Ρ **ἄνθρωποι ἐκτετοπισμένοι τῆς καθ' ἡμᾶς οἰκουμένης** (ἔξω τῶν ὁρίων τῆς οἰκουμένης)· || ὁμ. παθ. ἐπὶ χώρας, κεῖμαι εἰς ἀπόκεντρον, ἀπομεμακρυσμένον μέρος, ἰδίως κτ. μτχ. παθ. παρακ. : Στράβ.3,4,19 **ὅσα δὲ καὶ βάρβαρα καὶ ἐκτετοπισμένα·** || ὁμ. κ. νεώτ. γεν. : Παπαδ. Χριστ.Τεμπ.75 **δρῦς ἐκτοπισθεῖσα ἐκεῖ μακρὰν τῶν κραταιῶν συντρόφων της τοῦ δρυμῶνος·** || νεώτ. εἰδ. ἐπὶ τῆς ὑπηρεσίας ἀσφαλείας, ἀπομακρύνω ἐκτός τοῦ νομοῦ τῆς κατοικίας ἢ τῆς καταγωγῆς ἐπικίνδυνον πρόσωπον : **μετὰ τὴν ἔκτισιν τῆς ποινῆς του ἐξετοπίσθη εἰς Ἀνάφην·** || ὁμ νεώτ. ἀπομακρύνω τι, ἵνα καταλάβω τὴν θέσιν του : **πᾶν σῶμα ἐμβαπτιζόμενον εἰς ὑγρὸν ἐκτοπίζει μέρος αὐτοῦ·** || ἰδ. ἐν ἐχθρ ἐννοίᾳ ἐκδιώκω ἐχθρὸν ἐκ τῶν θέσεών του : **τὰ στρατεύματά μας ἐξετόπισαν διὰ τῆς λόγχης τὸν ἐχθρόν·** || ὁμ. κ. μτφ. : **αἱ νέαι ἰδέαι ἐξετόπισαν τὰς παλαιάς·** **2)** μτφ. μεταστρέφω, μεταβάλλω : Στράβ.4,1,7 **εἰς μῦθον ἐξετόπισε·** **3)** ἀμτβ. ἀναχωρῶ ἔκ τινος τόπου, ἀποδημῶ, μεταναστεύω : Ἀριστλ.Πολιτ.1314b,9 **ἀλλὰ τοῖς γ' ἐκτοπίζουσι τυράννοις ἀπὸ τῆς οἰκείας καὶ συμφέρει τοῦτο μᾶλλον·** || εἰδ. ἐπὶ ἀποδημητικῶν πτηνῶν καὶ ἰχθύων : Ἀριστλ.ΖΙ 600a, 14 **οἱ δὲ** (ἐνν. ὄρνιθες) **πορρωτέρω ὄντες τῶν τοιούτων, οὐκ ἐκτοπίζουσιν, ἀλλὰ κρύπτουσιν ἑαυτούς·** **4)** μτφ. ἐπὶ ἀγορεύοντος, ἐξέρχομαι, ἀπομακρύνομαι τοῦ θέματος, παρεκβαίνω : Ἀριστλ.Ῥητ.1414b, 29 **ἅμα δὲ καὶ ἐὰν ἐκτοπίσῃ, ἁρμόττει, καὶ μὴ ὅλον τὸν λόγον ὁμοειδῆ εἶναι·** **5)** ἀποφεύγω, ἐκφεύγω : Διογ.Λ 4,39 **ἐκ- τὸν πολιτισμόν.**

ἐκτόπιος-α-ον κ. -ος-ον ἔκτοπος, ἀπομεμακρυσμένος : Σοφ.ΟΤ 1340 **ἀπάγετ' ἐκτόπιον ὅ τι τάχιστά με,** αὐτ.ΟΤ 166 **ἠνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα πήματος** (σχόλ. « ἐξετοπίσατε »)· **2)** ξένος, ἀλλοδαπός : Ἀθήν.14,659Α **ἐκάλουν δ' οἱ παλαιοὶ τὸν μὲν πολιτικὸν μάγειρον Μαίσωνα τὸν δ' ἐκτόπιον Τέττιγα·** **3)** ἐξωτικός, θαυμάσιος, παράδοξος : Ὀρφ.Ὕμν.58,10 **ἐκ- ὁρμαί.**

ἐκτόπισις-εως (ἡ) γλωσσ. κ. νεώτ., δημ. -η ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκτοπίζω, ἀπομάκρυνσις ἐκ τῆς θέσεως, **ἐκτοπισμὸς** βλ.λ.

ἐκτόπισμα-ατος (τό) νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκτοπίζειν, ἡ ποσότης τοῦ ὑγροῦ, ἣν ἐκτοπίζει σῶμά τι ἐμβαπτιζόμενον ἐντὸς αὐτοῦ· || εἰδ. ναυτ. ὁ ὄγκος τοῦ ὕδατος ὁ ἐκτοπιζόμενος ὑπὸ πλοίου ἰσορροποῦντος ἐν ἠρεμοῦντι ὕδατι.

ἐκτοπισμός (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκτοπίζειν, ἀποδημία εἰς ἄλλον τόπον, μετανάστευσις : Ἀριστλ.ΖΙ 599a, 4 **τοὺς μὲν οὖν ἐκτοπισμοὺς τοῦτον ποιοῦνται τὸν τρόπον·** **2)** νεώτ. νομ. ἡ ὑπὸ τῆς δημοσίας ἀσφαλείας ἀπομάκρυνσις ἐπικινδύνου προσώπου ἐκ τοῦ νομοῦ τῆς κατοικίας ἢ τῆς καταγωγῆς του· **3)** ὁμ. ἰατρ. ἡ μετατόπισις ὀργάνου τινὸς τοῦ σώματος παρὰ τὴν κανονικὴν θέσιν : **ἐκτόπισις νεφροῦ·** **4)** ἡ ἀπομεμακρυσμένη θέσις τόπου τινός : Στράβ.4,5,5 **περὶ δὲ τῆς Θούλης ἔτι μᾶλλον ἀσαφὴς ἡ ἱστορία διὰ τὸν ἐκτοπισμόν.**

ἐκτοπιστικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐκτόπισιν ἢ τὸν ἐκτοπισμὸν βλ.λ., ὁ ἔχων τὴν συνήθειαν ν' ἀλλάσσῃ τόπον

διαμονῆς, ἀποδημητικός, ἀντίθ. ἐπιδημητικός : Ἀριστλ.ΖΙ 488a, 14 καὶ τὰ μὲν ἐπιδημητικὰ καὶ τῶν ἀγελαίων καὶ τῶν μονωτικῶν, τὰ δ' ἐκτοπιστικά, αὐτ.ΖΜ 694ε, 5 καὶ ἄλλα γένη ὀρνίθων πτητικά, ὅσοις ἡ σωτηρία ἐν τῇ ταχυτῆτι τῇ τῆς πτήσεως, ἢ ἐκτοπιστικὸς ὁ βίος· 2) νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐκτοπισμὸν βλ.λ.2).

ἐκτόπλασμα-ατος (τό) νεώτ. (ἐκτός, πλάσμα) κ. ἐξώπλασμα ζῳολ. τὸ ἐξωτερικὸν στρῶμα τοῦ σώματος τῶν μονοκυττάρων μικροσκοπικῶν πρωτοζώων βλ.λ. 2) ψυχοφυσ. τὸ ἐκτὸς τοῦ σώματος τοῦ μεταψυχικοῦ βλ.λ. ἀτόμου σχηματιζόμενον πλάσμα διὰ τῆς ὑλοποιήσεως τοῦ ψυχικοῦ ῥευστοῦ δυνάμενον νὰ λαμβάνῃ διαφόρους μορφὰς τῆς ἀνοργάνου καὶ ὀργανικῆς ζωῆς.

ἔκτοπος-ον ὁ μακρὰν τόπου τινός, ἀπομεμακρυσμένος ἔν τινι τόπου μετὰ γεν. : Σοφ.ΟΚ 233 σὺ δὲ τῶνδ' ἑδράνων πάλιν ἔκτοπος αὖθις ἄφορμος ἐμᾶς χθονὸς ἔκθορε, αὐτ.Τρ.32 γήτης ὅπως ἄρουραν ἔκτοπον λαβών, Εὐρ.Βάκχ.69 ἔκτοπος ἔστω (ἄς φύγῃ, ἄς ἀπομακρυνθῇ)· 2) ξένος : Σοφ.Τρ.1113 τέθνηκεν . . αὐτὴ πρὸς αὑτῆς, οὐδενὸς πρὸς ἐντόπου (οὐχὶ ὑπὸ ξένης χειρός)· 3) ἀσυνήθης ἔκτακτος, παράδοξος : Ἀριστφ. Ὄρν.1474 ἔστι γάρ δένδρον πεφυκὸς ἔκτοπόν τι, Πλάτ.Νόμ.799C ἀκούσας ὁτιοῦν τῶν ἐκτόπων καὶ μηδαμῇ πω ξυνήθων, Θεόφρ.ΦΑἰτ.6,18,12 ἐκ χειμῶν, Πλούτ.Ἠθ.977Ε ἱστορία ἔκτοπος· || ἐπὶ προσ. παράδοξος, ἰδιότροπος, ἐκκεντρικός : Ἀριστλ.Πρ 954b, 2 4) Ἡσ. «ἔκτοπον· ἔξοδον»

ἐκτοπουργῶ-έω μον. ἔκτοπα, ἄτοπα ἐργάζομαι, κάμνω : Στουδ.Θεόδ.148C ἐν Mi

ἐκτόπρωκτα (τὰ) νεώτ. ζῳολ. ζῷα τοῦ ἀθροίσμ. τῶν βρυοζώων φέροντα τὸ πρωκτικὸν στόμιον ἐκτὸς τοῦ πεταλοειδοῦς φορέως τῶν πλοκαμίων.

ἐκτόπως ἐπίρρ. κ. μαν. ἐκτάκτως, ἀσυνήθως, θαυμαστῶς, ὑπερβαλλόντως: Ἀριστλ.Θαυμ.833a,14, Πολύβ.32,7,8 ἥ τε γὰρ ὄψις ἐκτόπως ἦν αὐτοῦ φοβερὸ καὶ θηριώδης, Μηναῖ.3,9 Ὠδ.9· || τὸ συγκρ. ἐκτοπωτέρως ἐν Ἀριστλ.Μετοφ.989b, 30 (κῶδ.).

ἐκτόρειος-ον δ.τ. τοῦ ἐκτόρεος βλ.λ. : Ἀναξίλ. 38, Λυκόφρ.1133 ἐκ- κόμαι.

ἐκτόρεος-ον κ -α (ἡ -η) -ον κ. ἐκτόρειος ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ὁμηρικὸν ἥρωα Ἕκτορα : Ἰλ.Β 416, Εὐρ.Ῥῆσ.2 βᾶθι πρὸς εὐνὰς τὰς ἐκτορέους τις ὑπασπιστῶν ἄγρυπνος βασιλέως

ἐκτορεύς-έως ὁ) νεώτ. ἐργαλεῖον ἐκ χάλυβος δι' οὗ κοιλαίνονται ἀντικείμενα διὰ τορεύσεως.

ἐκτόρευσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ τοῦ ἐκτορέως ἐπεξεργασία, κοίλανσις διὰ τορεύσεως.

ἐκτορεύω μτγν. γλύφω, σκολίζω, παθ : Ἡλιόδ Αἰθ.2,11 (δ. γρ. ἐκτετόρνευται).

ἐκτορέω διατρυπῶ, διαπερῶ, διατρυπῶν φονεύω : Ὑμν.Ἑρμ.42 γλυφάνῳ . αἰῶν' ἐξετόρησεν ὀρεσκῴοιο χελώνης.

ἐκτόρημα-ατος (τὸ) νεώτ. πυροβολ. ἡ ἐπὶ τῆς ἐμφραγματικῆς πλακὸς τῶν παλαιῶν βραδυβόλων πυροβόλων Κρούπ ἐκσκαφή, ἡ χρησιμεύουσα διὰ τὴν ἐν αὐτῇ ἀπόθεσιν τῶν καταλοίπων τῆς κατακαείσης μελανῆς πυρίτιδος.

ἐκτορμέω μτγν. ἐξέρχομαι τῆς ὁδοῦ, λοξοδρομῶ, παραστρατίζω· Σουΐδ. «ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁδοῦ πλανῶμαι» : Παυσ.Γραμμ.ἀπ.310.

ἐκταρνεύω μτγν. ἐπιτατ. τοῦ τορνεύω βλ.λ. : Σύμμ.ΠΔ Ἐξ.25,35(36)· κ. παθ. : Ἡλιόδ.Αἰθ.2,11 καὶ τὸ ἐπίσημον τουτὶ τῆς λαβῆς ἐλέφας εἰς ἀετὸν ἐκτετόρνευται (δ.γρ. ἐκτετόρευται).

ἔκτορνος-ον μτγν. ὁ τετορνευμένος, στρογγύλος, εὔρυθμος : Φίλ.Μηχ.Βελοπ.76,25.

ἕκτος-η-ο(ν) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ἀριθμ. τακτ. ὁ ἐν τῇ ἀριθμητικῇ σειρᾷ φέρων τὸν ἀριθμὸν ἕξ : Ἰλ.Β 407 ἕκτον δ' αὖτ' Ὀδυσῆα Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον, Ὀδ.ξ 415, Θουκ.2,2 μετὰ τὴν ἐν Ποτειδαίᾳ μάχην μηνὶ ἕκτῳ καὶ (δεκάτῳ)· || τὸ ἀρσ. ἕκτος (ἐνν. μήν) ὡς οὐσ. μὴν τῶν Φωκέων ἀντιστοιχῶν τῷ τῶν Δελφῶν Θεοξενίῳ : Πλούτ.Ἠθ. 268Α· || τὸ θηλ. ἕκτη ὡς οὐσ. βλ.λ.· 2) νεώτ. τὸ οὐδ. ἕκτον ὡς οὐσ. ἓν ἐκ τῶν ἓξ ἴσων μερῶν, εἰς ἃ διῃρέθη τι· || ὁμ. τὸ οὐδ. τὸ ἕκτον ὡς ἐπίρρ. κατὰ τὴν ἕκτην σειρὰν ἢ φοράν.

ἑκτός-ή-όν (ἔχω) μτγν. ὃν δύναταί τις νὰ ἔχῃ : Διογ.Λ 3,105 τὰ μὲν οὖν ἑκτά ἐστιν, ὅσα ἐνδέχεται ἔχειν, οἷον ἡ δικαιοσύνη· || τὸ οὐδ. πληθ. ἑκτά ὡς οὐσ. π.Στωϊκ. αἱ ἰδιότητες τῆς οὐσίας : Στωϊκ.ἀπ.2,129,150 (τὸ ἐν Ἀθήν.10,420D σὺ δὲ ἀπελθὼν τὰ ἑκτὰ τρύπα πιθ. ἐσφ. γρ.).

ἐκτός ἐπίρρ. κ. νεώτ. κ. δημ., Ἐπιγρ. ἐχθός, ἔξω μακράν, ἀντίθ. ἐντός, ὡς πρόθ. μετὰ γεν. προτασσομένης ἢ ἐπιτασσομένης, ἔξω, πρὸς τὰ ἔξω : Ἰλ.Ξ 13 στῆ δ' ἐκτὸς κλισίης, αὐτ.Ψ 424 παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους ἐκτὸς ὁδοῦ (ἔξω ἀπὸ . ., μακρὰν ἀπὸ . .), Ὀδ.Μ 219, Ἡσίοδ. Ἔργ.729 μήτ' ἐν ὁδῷ μήτ' ἐκτὸς ὁδοῦ προβάδην οὐρήσῃς, Πίνδ.Π 4,289, Αἰσχ.Ἑπτ.265 ἐκτὸς οὖσ' ἀγαλμάτων, Διόδ.Σ 20,83 ἐκτὸς βέλους (ἔξω τῆς βολῆς βέλους), - εἰκὼν ἐκτὸς κειμένου ἡ ἐπὶ ἰδιαιτέρου φύλλου ἐκτυπουμένη ἐν βιβλίῳ· || νεώτ. φρ. ἐκτὸς συναγωνισμοῦ ἀσυναγώνιστος· ἐκτὸς νόμου ἔξω τῆς προστασίας τοῦ νόμου· ἐκτὸς μάχης μακρὰν τῆς μάχης, κ. ἐνάρθρ. οἱ ἐκτὸς μάχης οἱ ἄμαχοι διὰ τραύματα ἢ ἀσθένειαν· ἐκτὸς κινδύνου μακρὰν τοῦ κινδύνου· ἐκτὸς τιμῆς ἄτιμος· ἐκτὸς τόπου καὶ χρόνου ἐπὶ παντὸς νοητοῦ, οἷαι αἱ ἰδέαι τοῦ Πλάτωνος· ὁ ἐκτὸς κόσμος ὁ ἔξω τῆς συνειδήσεως ὑπάρχων, ὁ αἰσθητὸς κόσμος· || ἄνευ, χωρίς : Θέογν.754 σώφρονα θυμὸν ἔχων ἐκτὸς ἀτασθαλίης (ἄνευ ἀτασθαλίας), Ἡρ.4,133 τάδε ποιεῦντες ἐκτὸς μὲν ἔσεσθε πρὸς ἐκείνου αἰτίης (ἀπηλλαγμένος αἰτίας, ἀναίτιος, ἀθῷος), Πλάτ.Γοργ. 523Β οἰκεῖν ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ ἐκτὸς κακῶν, Διοσκ.5 ἐκτὸς ὠδίνων τέξεται· || φρ. κ. νεώτ. ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἔξω φρενῶν, ἔξαλλος : Ἱππ.Ἐπιδ.7,90· πρβλ.Σοφ.Αἶ.640 ἀλλ' ἐκτὸς ὁμιλεῖ· ἐκτὸς ἄτας ἔξω ἀπὸ ὅ,τι ὥρισεν ἡ μοῖρα : Σοφ.Ἀντ.614 οὐδὲν ἕρπει θνατῶν βιότῳ πάμπολις ἐκτὸς ἄτας· ἐκτὸς ἐλπίδος παρ' ἐλπίδα : Σοφ.Ἀντ.330 καὶ νῦν γὰρ ἐκτὸς ἐλπίδος γνώμης δ' ἐμῆς σωθείς, Παῦλ.Σιλ. ἐν ΑΠ 2,300,4 ἐλπίδος ἐκτὸς ἔβη (ἀπηλπίσθη)· δοκημάτων ἐκτὸς παρὰ προσδοκίαν : Εὐρ.Ἡρ. 771 δοκημάτων ἐκτὸς ἦλθεν ἐλπίς· ἐκτὸς τῆς δυνάμεώς τινος εἰμί (δὲν ὑπόκειμαι εἰς τὴν δύναμίν τινος) : Θουκ.2,7 ὅσαι ἦσαν ἐκτὸς τῆς ἑαυτῶν δυνάμεως· || γεωμ. πέραν, μακρὰν : Ἀπολλ. Περγ.Κων.1,8 ἐκτὸς τοῦ Α σημείου· || εἰδ. νεώτ. μαθημ. ἐκτὸς γωνία ἡ γωνία ἣν σχηματίζει μία τῶν πλευρῶν τριγώνου μετὰ τῆς προεκτάσεως ἄλλης πλευρᾶς αὐτοῦ· 2) ἐπὶ χρόνου, πέραν, μετὰ παρέλευσιν : Ἡρ.3,80 ἐπείτε δὲ κατέστη ὁ θόρυβος καὶ ἐκτὸς (δ. γρ. ἐντὸς) πέντε ἡμερέων ἐγένετο· 3) ἐπὶ ἐξαιρέσεως, πλήν, ἐξαιρέσει, παρεκτός, ἐξόν : Πλάτ.Γοργ.474D ἔχεις τι ἐκτὸς τούτων λέγειν, Ξεν.Ἑλλ.1,2,3 ἀπέκτειναν ἅπαντας τοὺς ἐκ Μιλήτου ἐκτὸς ὀλίγων, Πάπ. τοῦδ' ἔστιν τὸ δάνειον ἐκτὸς ἑτέρων, ὧν ὀφείλει, - ἐκτὸς τούτων προσέθεσε καὶ τὸ ἑξῆς· || ὁμ. ἀπολ. πρὸς τούτοις : Ἐπιγρ. μάρτυροι τοὶ ἱαρεῖς, καὶ ἐκτὸς Ἀλέξων, Μναδίθεος· || ὁμ. ἐκφέρεται μεθ' ὑποθετ. ἢ εἰδ. προτ. (ἐκτὸς εἰ μή, ἐκτὸς ἐὰν μή, ἐκτὸς ἄν, - ἐκτὸς ἐάν, - ἐκτὸς ὅτι): Ἡρόδ.Ἰατρ.π.Ὀρειβ.7,8,1, ΚΔ Κορινθ.1,15,2 ἐκτὸς εἰ μὴ εἰκῇ ἐπιστεύσατε, Λουκ.Ἀλ.6 - Ἡλιόδ.Αἰθ. 10,5 ἐκτὸς γὰρ ὅτι φοίνικές τε ὑπερμήκεις, - ἐκτὸς ἐὰν δὲν θέλετε, - ἐκτὸς (τοῦ) ὅτι εἶσαι

ἔνοχος, ἔχεις καὶ τὴν ἀναίδεια νὰ κατηγορῇς ἄλλους· **4)** παρὰ τὴν συναίνεσίν τινος : Πάπ.· **5)** ἀπολ. ἔξω, ἀπέξω : Εὐρ.Ἴων 231 ἃ δ' ἐκτός, ὄμμα τέρφει, - εἷς μόνον ἔμεινε ἐκτός· ‖ συνήθ. ἐνάρθρ. ὁ ἐκτός ὁ ἔξω κείμενος, ὁ ἐξωτερικός : Πολύβ.2,4,8 τῶν δ' ἐκτὸς οὐδὲν περισκεπτομένη, Ἀθήν.2,46F εἰ τὰ μὲν ἐντὸς μέλιτι βρέχοι τὰ δ' ἐκτὸς ἐλαίῳ· ‖ εἰδ. οἱ ἐκτός οἱ ξένοι : Πλάτ. Νόμ.629D ᾧ πρὸς τοὺς ἐκτός τε καὶ ἀλλοφύλους χρώμεθα διαφερόμενοι, Πολύβ.2,47,10· ‖ ὁμ. οἱ πολλοί, ὁ ὄχλος, π.Ἐκκλ. οἱ ἐθνικοί : ΠΔΣοφ. Σειρ.Προλ.4 καὶ τοῖς ἐκτὸς δύνασθαι τοὺς φιλομαθοῦντας χρησίμους εἶναι· **6)** μετὰ ρ. κινήσεως σημαντικῶν, ἔξω, πρὸς τὰ ἔξω : Σοφ.Τρ. 269 ἔρριψεν ἐκτὸς αὐτόν, αὐτ.Ἠλ.1402 σὺ δ' ἐκτὸς ᾖξας πρὸς τί, Εὐρ.ΙΑ 1117 χώρει δὲ θύγατερ ἐκτός (προχώρει ἔξω), Πλάτ.Πολ.616Α.

ἔκτοσε ἐπίρρ. ἐπ. ἔξω, ἐκτός, μετὰ γεν. : Ὀδ.Ξ 277 δόρυ δ' ἔκβαλον ἔκτοσε χειράς.

ἔκτοσθε ἐπίρρ. κ. **ἔκτοσθεν** (ὄχι πάντοτε πρὸ φωνήεντος· πρβλ. : Ἰλ.Η 341 κ. ἀ.) ἔκτοθεν, ἔξωθεν, ἀπὸ τὰ ἔξω, ἔξω ἀπό τι, μετὰ γεν. : Ἰλ.Ι 552 οὐδὲ δύναντο τείχεος ἔκτοσθεν μίμνειν, Ὀδ.Η 112 ἔκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος, Ἡσίοδ.Θ 813 θεῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων Τιτῆνες ναίουσι, Θεόκρ. 2,51· **2)** ἀπολ. ἔξωθεν, ἀπέξω : Ὀδ.Ε 411 ἔκτοσθεν μὲν γὰρ πάγοι, Λουκ.Μισθ.Συν.41 πορφυρᾶ δ' ἔκτοσθεν ἡ διφθέρα· ‖ ἔκτοσθεν γενέσθαι παραληρεῖν : Ἱππ.Ἐπιδ.5,85.

ἔκτοτε ἐπίρρ. μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἀντὶ ἐκ τότε ἀπὸ τότε, ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου (ἀποδοκιμάζεται ἐν Λουκ.Ψευδοσ.7) : Σωκρ.Ρ 1, Πλούτ.Καῖσ.48 ἀρξάμενον ἔκτοτε διανυκτερεύειν ἐν τοῖς πότοις, Πάπ., Βέττ.Βαλ.168,28, Συμμ.ΠΔ'Ησ.16,13, Πρόδρ. Β 509 ἔκτοτε βλέπε μηχανάς, - ἔκτοτε δὲν τὸν ἐπανεῖδον· **2)** πάπ. εὐθύς, παρευθύς, ἀμέσως : Πάπ. τιμὴν ἔκτοτε παρείληφεν· **3)** ὁμ. ἐν τῷ μεταξύ : Πάπ. ἔκτοτε ἂν ἐπεμφά σοι.

ἐκτότης-ητος (ἡ) μτγν. τὸ εἶναι ἐκτός, ἡ ἀπουσία : Γαλ.10,54 ἐκτ- νόσου.

ἐκτουρκίζω νεώτ. μετσβάλλω τινὰ εἰς Τοῦρκον ἢ πρᾶγμά τι εἰς τουρκικόν : ἐκτουρκισθεῖσαι λέξεις (ἑλληνικαὶ ἢ ξέναι λέξεις λαβοῦσαι μορφὴν καὶ κλίσιν τουρκικήν)· ‖ τὸ μέσ. ἐκτουρκίζομαι γίνομαι Τοῦρκος, τουρκεύω.

ἐκτουρκισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκτουρκίζειν βλ.λ., τούρκεμα· ‖ ἡ μεταβολὴ ἀλλοτρίων εἰς τουρκικά : ὁ ἐκ- τῶν ἑλληνικῶν χωρῶν τῆς Ἀνατολῆς - ξένων λέξεων.

ἐκτρᾰγῴδησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐκτραγῳδεῖν, ἡ ἐπὶ τὸ τραγικώτερον διήγησις, δείνωσις : ἡ ἐκτραγῴδησις τῶν συμβάντων.

ἐκτρᾰγῳδῶ-έω μτγν., μσν. κ. νεώτ. παριστάνω τι ἐπὶ τὸ τραγικώτερον, ἐκθέτω κατὰ τρόπον ζωηρὸν καὶ δραματικόν, μεγαλοποιῶ τι, ἀ. διεκτραγῳδῶ : Πολύβ.6,15,7 τὰς ἐπιτυχίας τῶν ἡγουμένων ἐκτραγῳδῆσαι· κ. παθ. : Πολύβ.6,56,8 ἐπὶ τοσοῦτον γὰρ ἐκτραγῴδηται καὶ παρεισῆκται τοῦτο τὸ μέρος παρ' αὐτοῖς· **2)** περιγράφω κατὰ τρόπον συγκινητικόν : Λουκ.Τόξ.11 αἱ ὑμέτεραι παλαιαὶ γραφαί, ἃς μικρῷ πρόσθεν εὖ μάλα ἐξετραγῴδησας· **3)** ἀπαγγέλλω κατὰ τὸν τραγικὸν τρόπον : ΨΛουκ.Φιλόπ.18 καὶ τὴν θαυμασίαν σου ἔκπληξιν . . ἐκτραγῳδήσω· ‖ ἁπλῶς, ἀπαγγέλλω, ρητορεύω : Ἀθήν.9,403D περὶ ἧς ἐξετραγῴδησεν ὁ σοφὸς ἐκεῖνος μάγειρος· **4)** ἀφαιρῶ τὸ προσωπεῖον, ἀποκαλύπτω : Λουκ.Ἀλ.38.

ἐκτρανῶ-όω μτγν. κ. μσν. δηλῶ, ἐκθέτω τι σαφῶς, διασσφηνίζω : Ἀστράμψ.Ὀνειρ.57, Γεώργ. Ἀλεξανδρείας ΒΙ.Χρυσ.Β,203.

ἐκτράπεζος-ον μτγν. ὁ ἐκ τῆς τραπέζης ἀποβεβλημένος, ἀποκεκλεισμένος : Λουκ.Ὄνειρ.4.

ἐκτρᾰπελόγαστρος-ον ὁ ἔχων ὑπερβολικῶς μεγάλην κοιλίαν, κοιλαράς : Ἐπίχ.42 κἠκτραπελογάστρους ὄνους (δ.γρ. ἐκτραπελογάστορας).

ἐκτραπελογάστωρ-ορος (ὁ, ἡ) δ.γρ. ἐκτραπελόγαστρος βλ.λ.

ἐκτράπελος-ον ὁ ἐκτρεπόμενος τοῦ συνήθους δρόμου, παράδοξος, ἀσυνήθης : Θέογν.290 ἡγέονται δ' ἐκτραπέλοισι νόμοις, Φερεκρ.145,23, Αἰλ.ΖΙ 14,9 τῆς ὄφεως τὸ ἔκτροπον, Ἑρμογ.Ἰδ.2,10 ἐκ- ζῷα (Κύκλωπες)· ‖ τερατώδης, ἐπὶ προώρως ἀναπτυχθέντων παιδίων : Πλίν.ΦΙ 7,46· **2)** μισητός, ἀπεχθής : Πίνδ.Π 4,105.

ἐκτραπέλως ἐπίρρ. μτγν. παραδόξως, ἀσυνήθως, ἰδιότροπα : ΑΠ 11,402.

ἐκτράπω ἰων. τ. τοῦ ἐκτρέπω βλ.λ.

ἔκτρας Ἡσ. « ἐν ῥυμῷ πάσσαλος ».

ἐκτραυματίζω μσν. ἐπιτατ. τοῦ τραυματίζω, πληγώνω βαρέως : Πρόδρ.113 σάρκα πᾶσαν ἐκτετραυματισμένην.

ἐκτρᾰχηλίζω κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. ξετραχηλίζω, ἀττ. μέλλ. ἐκτραχηλιῶ, νεώτ. μτχ. παθ. παρακ. ἐκτραχηλισμένος ἐπὶ ἵππου, ρίπτω τὸν ἀναβάτην ὑπὲρ τὸν τράχηλον : Ξεν.ΚΠ 1,4,8 ὁ ἵππος πίπτει εἰς γόνατα καὶ μικροῦ κἀκεῖνον ἐξετραχήλισεν, Πλούτ.Ἠθ.58F· **2)** γεν.θραύω τὸν τράχηλόν τινος: Ἀριστφ.Λυσ.705 πρὶν ἂν τοῦ σκέλους λαβών τις ὑμᾶς ἐκτραχηλίσῃ φέρων· κ. παθ. : Ἀριστφ. Νεφ.1501 ἢ 'γὼ πρότερόν πως ἐκτραχηλισθῶ πεσών, Πολύβ.4,58,10 τὸ δὲ κατὰ κρημνῶν φεῦγον (πλῆθος) ταῖς ἀνοδίαις ἐξετραχηλίσθη, Λουκ. Μισθ.Συν.42, Εὐστ.Πον.102,35· **3)** ἀνατρέπω : Φίλ.Μηχ.Βελοπ.85,38 ἐκ- κλίμακας, Ἐπιγρ. ἐκ- τὰ ὄρη· **4)** κ. μτφ. καταστρέφω, ἀφανίζω : Δημ. 124, Λουκ.Ρητ.Διδ.10 μήτε προσέχειν αὐτῷ, μή σε ἐκτραχηλίσῃ που παραλαβών, Ἀλκίφρ.3,40 τὸ τῶν ἀπατεώνων τουτωνὶ φροντιστήριον ἐξετραχήλισε· **5)** παρασύρω τινά : Μιχ.Ἐφ.Η Νικ.523,20 ἐ- εἰς ὑπερηφανίαν· κ. παθ. : Φίλ.ἀπ.102Η ἐ- εἰς ἀτόπους πράξεις· ‖ εἰδ. παρασύρω τινὰ νὰ ὁμιλῇ μετὰ στόμφου, δι' ἐκφράσεων στομφωδῶν: Ἑρμογ.Ἰδ.1,6 ἐ- τινὰς αἱ τραγῳδίαι· **6)** νεώτ. μέσ. παραφέρομαι, ἐκτρέπομαι εἰς ἀπρεπεῖς, ἀνοικείους λόγους : ἐξετραχηλίσθησαν εἰς ὕβρεις· **7)** γλωσσ. καρατομῶ· **8)** μσν. τὸ μέσ. ἐκτραχηλίζομαι ἀπογυμνοῦμαι τὸν τράχηλον ἢ καὶ τὸ στῆθος· πρβλ. δημ. ξετραχηλίζομαι : μσν. τραγ. ἐν Κυρ.Ἀτ.2 ἐν. λ. φυλλοκάλαμον τρέμουν ὡς φυλλοκάλαμον ἐξετραχηλισμένα.

ἐκτραχηλισμός (ὁ) γλωσσ. κ. νεώτ. ἡ ἀποκεφάλισις : Γλωσσ.· **2)** νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐκτραχηλίζεσθαι, ἀπογύμνωσις τοῦ τραχήλου ἢ καὶ τοῦ στήθους· **3)** ὁμ. νεώτ. ἡ ἐκτροπὴ εἰς ἀναισχύντους πράξεις, ἡ ἀποχαλίνωσις· ‖ κτ. πληθ. ἀναίσχυντοι, ἀπρεπεῖς πράξεις : οἱ ἐκτραχηλισμοὶ τοῦ μαινομένου πλήθους· **4)** νεώτ. ἀθλητ. μία τῶν λαβῶν τῆς κεφαλῆς κατὰ τὴν πάλην.

ἐκτράχυνσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐκτραχύνειν, ἡ μετατροπὴ τῆς ὁμαλότητος εἰς τραχύτητα, παρόξυνσις : ἡ ἐκτράχυνσις τῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν.

ἐκτραχύνω μτγν., μσν. κ. νεώτ. καθιστῶ τι τραχύ, σκληρύνω, παθ. : Λουκ.Ἀλ.51 πολλοὺς που τοὺς ἰχθῦς ὁρῶ . . τὴν ἐπιφάνειαν ἐκτετραχυσμένους, Εὐστ.Πον.353,53, Φιλῆς ΖΙ 62,14,214· **2)** μτφ. κ. νεώτ. παροξύνω, ἐρεθίζω, παροργίζω : Πλούτ.Ἀλκ.14 ὀργιζομένους λαβὼν τοὺς Ἀθηναίους ἔτι μᾶλλον ἐξετράχυνε, Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.2,12, -ἐκ- τὸ πλῆθος· κ. παθ. : Πλούτ.Ἄρατ.49 πρὸς τὰς Ἑλληνικὰς ἐξετραχύνετο πολιτείας· ‖ ἀπολ. κ. νεώτ. : Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.1,10, Εὐνάπ.194.

ἐκτρεποσύνη (ἡ) μσν. ἐκτροπὴ ἀπὸ τοῦ πρέποντος, παρεκτροπή : Στουδ.Θεόδ.1725 ἐν Mi.

ἐκτρέπω κ. μσν. κ. νεώτ., ἰων. ἐκτράπω, τρέπω τι ἔξω τοῦ φυσικοῦ δρόμου, τοῦ ροῦ αὐτοῦ, τρέπω τι ἢ τινα μακρὰν ἢ πρὸς ἄλλην κατεύθυνσιν : Ἡρ. 1,186 ἐκτρέψασα τοῦ ποταμοῦ τὸ ῥέεθρον, Αἰσχ. Ἀγ.1464 μηδ' εἰς Ἑλένην κότον ἐκτρέψῃς, Θουκ. 5,65 τὸ ὕδωρ ἐξέτρεφεν εἰς τὴν Μαντινικήν, Πλούτ. Βί.Ὁμ.285 (153) τὰ πράγματα.. ἐκτρέπει τῆς συνηθείας, Τζέτζ.Χιλ.7,83· ‖ παθ. κ. μέσ. ἐκτρέπομαι ἐξέρχομαι τῆς κανονικῆς θέσεως ἢ διευθύνσεώς μου· Ἡσ. «ἐξετράπησαν· ἐξέκλιναν» : Ἡρ.1,104 τὴν.. ὁδὸν πολλῷ μακροτέρην ἐκτραπόμενοι· κ. ἀπολ. : Πλάτ.Πολ.543C πόθεν δεῦρο ἐξετραπόμεθα, Ξεν.Ἑλλ.7,4,22 ἐκτραπόμενος κατὰ τὴν.. ἀμαξιτόν, Φίλ.Βί.Μωσ.1 (2,124,24)· ‖ ὁμ. μετὰ γεν. παρεκκλίνω : Σοφ.ΟΤ 851 εἰ δ' οὖν τι κἀκτρέποιτο τοῦ πρόσθεν λόγου, Τζέτζ.Χιλ.6,636 ἐκτρέπονται τῆς μάχης πρὸς φιλίαν· ‖ ὁμ. μετὰ προθ. (ἔκ τινος, ἀπό τινος, διά τινος) : Ἡρ.1,75 ἐκτραπόμενος ἐκ τῶν ἀρχαίων ῥεέθρων, Πλάτ. Σοφ.222A ἐκτρέπεσθον δέ γε ἀπὸ τῆς ζωοθηρικῆς, Πλούτ.Ἠθ.146E ἐκβαδίζομεν οὖν ἐκτραπόμενοι διὰ τῶν χωρίων καθ' ἡσυχίαν· ‖ μτγν. κ. νεώτ μτφ. παρασύρομαι εἰς ἄτοπόν τι, παρεκτρέπομαι : Ἀρρ.Ἐπικτ.1,6,42 ἐκ· ὑπὸ ἀγενείας εἰς μέμψεις, Τζέτζ.Χιλ.5,55 εἰς ἀγρυπνίας ἐκτραπείς,· οἱ βουλευταὶ ἐξετράπησαν εἰς ὕβρεις· **2)** τρέπω τινὰ μακρὰν τῆς αὐτοῦ πορείας, διατάσσω τινὸ νὰ ἐξέλθῃ τῆς ὁδοῦ του : Σοφ.ΟΤ 806 κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα, τὸν τροχηλάτην, παίω δι' ὀργῆς, Διγεν.Ἀκρ.4298 ‖ παθ.κ.μέσ. ἐκτρέπομαι ἀλλάσσω δρόμον : Ἀριστ.Πλ.837 οἱ δ' ἐξετρέποντο κοὐκ ἐδόκουν ὁρᾶν μ' ἔτι, Λουκ.Τίμ.5 οἱ δὲ καὶ πόρρωθεν ἰδόντες ἑτέραν ἐκτρέπονται· ‖ ἀποφεύγω : Δημ.411 οὗτος ἐκτρέπεταί με νῦν ἁπαντῶν, Πολύβ.35,4,14, Ἰουλ.Λόγ.7,223D ἐκ- τὴν φιλοσοφίαν· ‖ ὁμ. μετ' ἀπαρφ. : Παλλ. ἐν ΑΠ 10,56,10 ὀφθῆναί θ' ἀνδράσιν ἐκτρέπεται· ‖ ὁμ. ἀπολ. : Σοφ.ΟΚ 1541 στείχωμεν ἤδη μηδ' ἔτ' ἐκτρεπώμεθα (ἀμφ., δ.γρ. ἐντρεπώμεθα)· **3)** κωλύω, ἐμποδίζω, ἀποτρέπω : Σοφ.Ἠλ.350 οὔτε ξυνέρδεις τήν τε δρῶσαν ἐκτρέπεις· **4)** στρέφω τι ὑποχωρῶν: Εὐρ. Βάκχ.799 ἀσπίδας θύρσοισι Βακχῶν ἐκτρέπειν χαλκηλάτους· **5)** τὸ μέσ. ἐκτρέπομαι τρέπω μακράν, ἀποπέμπω : Δημόκρ.101 ἐκ- φίλους· **6)** ὁμ. ἐκτρέπεσθαι τὰ ἐντὸς ἐκτὸς ἀναστρέφειν ὥστε τὰ ἔσω νὰ γίνωσιν ἔξω : Ἀριστλ.ΖΙ 621a,7· **7)** ἰατρ. ἐν παθ. ἀποκλίνω ἀπὸ τῆς κανονικῆς θέσεως ἢ ἀναστρέφομαι : Ἱππ.Ἀφ.213(676,46) δῆλον γὰρ ὅτι τὸ στόμα τῶν μητρέων ἐκτέτραπται ἀπὸ τοῦ αἰδοίου, Διοσκ.2,15 ἕδραν ἐκτρεπομένην, Τζέτζ.Χιλ.4,755 ‖ πιθ. ἐξαρθροῦμαι : ΚΔ Ἑβρ.12,13 ἵνα μὴ τὸ χωλὸν ἐκτραπῇ, ἰαθῇ δὲ μᾶλλον, Ἱππιατρ.26· **8)** μετατρέπω, μεταβάλλω ἐπὶ τὰ χείρω, παθ. : Πολύβ.6,4,9 ταύτης εἰς ὀλιγαρχίαν ἐκτραπείσης **9)** ἀστρολ.παθ.γεννῶμαι : Βέττ.Βάλ.50,27.

ἐκτρέφω κ. μσν. κ. νεώτ. τρέφω τινὰ ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἀνατρέφω, μεγαλώνω : Ἡρ.1,122 ἐκκείμενον Κῦρον κύων ἐξέθρεψε, Αἰσχ.Χο.750 ὃν ἐξέθρεψα μητρόθεν δεδεγμένη, Σοφ.ΟΤ 827 Ἀριστφ.Νεφ.519 νὴ τὸν Διόνυσον τὸν ἐκθρέψαντά με, Πλάτ.Συμπ.207B· ‖ ὁμ. ἐπὶ φυτῶν : Ἡρ.1,193 τὸ ἐκτρέφον τὴν ῥίζαν τοῦ σίτου ἐστὶ τοῦτο, Ξεν.Οἰκ.17,10 ‖ τὸ μέσ. ἐκτρέφομαι ἀνατρέφω δι' ἐμαυτόν : Ὑμν.Δήμ.166, Εὐρ.Μήδ.1029 ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην, Πλάτ.Νόμ. 929A ὃν ἔτεκέ τε καὶ ἐξεθρέψατο, Δημ.1252 τὸν μὲν γὰρ Κέρδωνα ἐκ μικροῦ παιδαρίου ἐξεθρέψατο· ‖ τὸ παθ. ἐκτρέφομαι : Ἀριστφ.Νεφ.795 εἴ σοί τις υἱός ἐστιν ἐκτεθραμμένος, Λυσ.19,8 ἐλπὶς ἦν, ὑπὸ τοῦ πάππου ἐκτραφῆναι, Πλάτ.Κρίτ. 50E· **2)** μτφ. αὐξάνω, μεγαλώνω : Σοφ.ἀπ.218 φροντὶς ἐκτρέφει πλοῦτον, Μηναῖ.1,4 Ὠδ.6· **3)** ἐπὶ ζῴων, κυοφορῶ, γεννῶ : Ἀριστλ.ΖΓ 773a,34 ἐκ- τὰ κυήματα· ‖ τὸ μέσ. τρέφω τὸ κυοφορούμενον : Πλάτ.Τίμ.91D· **4)** εὑρίσκομαι ἐν τῇ ζωῇ, ζῶ : Στρατ. ἐν ΑΠ 12,243 εἴ με τὸ πυγίζειν ἀπολώλεκε καὶ διὰ τοῦτο ἐκτρέφομαι ποδαγρῶν.

ἐκτρέχω κ. μσν. κ. νεώτ., μέλλ. ἐκδραμοῦμαι, ἀόρ. β' ἐξέδραμον, παρακ. ἐκδεδράμηκα, νεώτ. μ. μέλλ. θὰ ἐκδράμω, ἀόρ. ἐξέδραμον κ. παθ. παρακ. ἔχω ἐκδράμει τρέχω ἔξω, ἐξέρχομαι τρέχων, κάμνω ἔξοδον : Ἰλ.Σ30 ἐκ δὲ θύραζε ἔδραμον, Θουκ.4,25 ἐκδραμόντες ἄφνω ἐκ τῆς πόλεως προσπίπτουσι τοῖς Μεσσηνίοις, Ξεν.Ἑλλ.2,4,33, Πάπ. τοῦ φύλακος ἐκδραμόντος ἐπ' αὐτούς ‖ νεώτ. ἐξέρχομαι εἰς ἐκδρομὴν βλ.λ. : ἐξέδραμον εἰς Δελφούς· **2)** δρόμῳ οἴχομαι, φεύγω τρέχων : Ἀριστφ.Ὄρν.991 οὔκουν ἑτέρωσε χρησμολογήσεις ἐκτρέχων· **3)** ἐπὶ κεράτων, αὐξάνομαι : Ἀριστλ.Ἀκουστ.802a,21 τὴν φύσιν ἔχειν τῆς αὐξήσεως ὁμαλὴν.. καὶ μὴ ταχέως ἐκδεδραμηκυῖαν· ‖ ἐπὶ φυτῶν, ταχέως ἀναβλαστάνω, ὑψοῦμαι, μεγαλώνω : Θεόφρ.ΦΑἰτ.2,15,5 ἐκτρέχει ἄγαν (φωκὶς) μὴ κολουσθεῖσα· ‖ κ. μετὰ γεν. : αὐτ.ΦΙ 6,8,1 ἐκτρ- τῶν ἄλλων· **4)** μτφ. ἐπὶ θυμοῦ, ὑπερβαίνω τὰ ὅρια : Σοφ.ΟΚ 438 κἀμάνθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμόντα μοι μείζω κολαστὴν τῶν πρὶν ἡμαρτημένων· ‖ μετ' αἰτ. γεν. ὑπερβαίνω : Διογ.Λ 5,65 κόρη διὰ σπάνιν προικὸς ἐκτρέχουσα τὸν ἀκμαῖον τῆς ἡλικίας καιρόν· **5)** ἐκτρέπομαι, ἀπομακρύνομαι, πλανῶμαι : Ἑρμητ.1,16, Φίλιππ.ἐνΑΠ 9,777,6 ὁ σὸς πόνος, Λύσιππε, καὶ παρ' ἐλπίδα τάχ' ἐκδραμεῖται·· **6)** μετὰ γεν. ἐκφεύγω τὸ δράγμα, τὴν λαβήν τινος : Ἀππ. ἀπ.22 ἐκ- δανειστοῦ· **7)** ἐπὶ χρόνου, παρέρχομαι, ἐκπνέω : Πάπ. πρὸ τοῦ τὸν καιρὸν ἐγδραμεῖν· **8)** τρέπομαι, προσφεύγω : Σχόλ.Ἀριστφ Νεφ.828 παρακαταθήκην ὑπό τινος ἀποστερηθεὶς ἐπὶ τὸ ἄθεον ἐξέδραμεν· ‖ ἐκβαίνω, ἀποβαίνω : Λυκόφρ.1472 δαίμων δὲ φήμας ἐς τὸ λῷον ἐκδραμεῖν τεύξειεν (σχόλ. «ἐκβῆναι»).

ἔκτρεψις-εως (ἡ) ἐξάρθρωσις : Ἱππ.Ἰητρ.3.

ἔκτρημα-ατος (τό) μτγν. ὀπή, γενομένη δι' ἀνατρήσεως : Ἡλιόδ.Χειρ.π.Ὀρειβ.46,11,16.

ἔκτρησις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἰατρ. ὀπή, τρύπημα διάτρησις : Ἱππ.Ἀφ.222, Ῥοῦφ.67 τὸ κρανίον ἐκτρήσεις ἔχει διαμπερεῖς, Ἀρετ.Ὀξ.Παθ.213.

ἐκτριαινόω-όω μτγν. διὰ τῆς τριαίνης διασείω, κινῶ κ. μτφ. : ΨΘεόπομπ.Ἱστ.π.Λουκ.Ψευδολ.29 καὶ πάλιν, ἐκτριαινῶσαι αὐτὸν τὴν Ἑλλάδα.

ἐκτριβή μτγν. κ. μσν. ἔκτριψις βλ.λ., ἰσχυρὰ τριβή· Ἡσ. «ἐκτριβαί, τριβαί, χωρισμοί» : Εὐστ.Πον. 318,87 μὴ καὶ φορτικὸς κριθείη μοχθῶν ἐπὶ θυρῶν ἐκτριβαῖς· **2)** ὄλεθρος : ΠΔ Δευτ.4,26.

ἐκτρίβω κ. μσν. κ. νεώτ., παθ. μέλλ. ἐκτριβήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐξετρίβην, τρίβων ἰσχυρῶς ἐξάγω ἢ παράγω τι : Σοφ.Φιλ.296 ἀλλ' ἐν πέτροισι πέτρον ἐκτρίβων μόλις ἔφην' ἄφαντον φῶς, Ξεν. ΚΠ 2,2,15, Πολυδ.9,155· **2)** μτφ. παροξύνω : Πλούτ.Ἠθ.610B ἐκ- λύπην· κ. παθ. : Λογγῖν. 44,3 τὰ ψυχικὰ προτερήματα τῶν ῥητόρων μελετώμενα ἀκονᾶται καὶ οἷον ἐκτρίβεται· **3)** τρίβων ἐκβάλλω, κατασυντρίβω, ἐξαφανίζω, καταστρέφω ἐξ ὁλοκλήρου : Ἡρ.4,120 τὴν ποίην τε ἐκ τῆς γῆς ἐκτρίβειν, Εὐρ.Ἱππ.684 Ζεύς σε γεννήτωρ ἐμὸς πρόρριζον ἐκτρίψειεν οὐτάσας πυρί, Ἡρώνδ. 6,27 αὕτη μ' ἡ γυνή ποτ' ἐκτρίψει, Τζέτζ.Χιλ.1,740 πίτυος δίκην ἔσπευδον τοὺς Σικελοὺς ἐκτρῖψαι· κ. παθ. : Ἡρ.6,86,4 ἐκτέτριπταί τε πρόρριζος ἐκ Σπάρτης, Ἀππ.Εἰσ.9,11,62 τὰ δὲ πολλὰ περὶ τὴν Λιβύην καὶ τὴν Εὐρώπην ἐξετρίφθησαν ‖ ἐκτρίβω βίον ἀποθνήσκω : Σοφ.ΟΤ 248 κακὸν κακῶς νιν ἄμορον ἐκτρῖψαι βίον· **4)** τρίβω διαρκῶς, κατατρίβω, φθείρω : Εὐρ.Ἴων 2 Ἄτλας, ὁ

χαλκέοισι νώτοις οὐρανὸν θεῶν οἶκον ἐκτρίβων· κ. παθ. : Πλούτ.'Ηθ.2D **σίδηρος δὲ καὶ χαλκὸς ταῖς ἐπαφαῖς τῶν χειρῶν ἐκτρίβονται**· κ. ἐπὶ προσ. : Λουκ.'Ον.19 **τὰς ὁπλὰς ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐκτετριμμένος**· **5**) τρίβων ἀποφλοιῶ, ξεφλουδίζω : Νικ.ἀπ.68.3 (π.'Αθην.3,126B) **χίδρα μὲν ἐκτρίψειας**, Σχόλ.Θεόκρ.7,156 **ἐκτρίψαντες τοὺς καρπούς**· **6**) τρίβων ἀποβάλλω τι ἔκ τινος ἐπιφανείας, ἐξαλείφω τρίβων, καθαρίζω, στιλβῶ, γυαλίζω· 'Ησ. «ἐξετρίβετο· σφόδρα ἐκοσμεῖτο» : Θεόφρ.Φl 4,11,6 **περικαθάραντες καὶ ἐκτρίψαντες**, 'Ηρώνδ.1,79 **τὴν μελαινίδ' ἔκτριψον.**

ἐκτριμμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. τὸ ἐκτριβέν, ἕλκος, πληγὴ προελθοῦσα ἐκ τριβῆς· Γαλ. «ὑπ' αὐτῷ τῷ δέρματι ἕλκωσις» : 'Ιππ.'Αγμ.29 **οἱ τόποι οὗτοι . . ἐκτρίμματα δυσάκεστα ποιέουσιν**, Παῦλ.Αἰγ.3,79, 129,7 **πρὸς ἐκτρίμματα πτερνῶν**· **2**) ὕφασμα πρὸς ἀποτριβήν, χειρόμακτρον : Φιλόξ.2,41 (π.'Αθήν.9,409E) **ἐκτρίμματα . . λαμπρὰ σινδονυφῆ.**

ἐκτριπτικός-ή-όν νεώτ. ἐπὶ χημικῶν μιγμάτων, ὁ διὰ τριβῆς ἀναφλεγόμενος, ἐκρηγνυόμενος.

ἐκτριχῶ-όω μτγν. ἀφαιρῶ τὰς τρίχας : Λουκ.Τόξ. 29 **ἐκείνῳ δίδωσιν ἃ ἔχει πιναρὰ καὶ ἐκτετριχωμένα** (δ. γρ. **ἐκτετρυχωμένα**) **ῥάκη περισπάσας.**

ἔκτριψις-εως (ἡ) μτγν. βιαία τριβή : Ροῦφ.'Ονομ. 228 **ἐκ- πνεύματος**, Διογ.Λ 2,9 **ἀστραπὰς ἔκτριψιν νεφῶν**· **2**) καταστροφή, ὄλεθρος : ΠΔ 'Αρ.15,31 **ἐκτρίψει ἐκτριβήσεται ἡ ψυχὴ ἐκείνη.**

ἔκτρομος-ον μτγν. ὁ τρέμων : ΚΔ 'Εβρ.12,21 **ἔκφοβός εἰμι καὶ ἔκτρομος** (δ. γρ. **ἔντρομος**), 'Επιγρ. **τὸν ποιοῦντα ἔκτρομον τὴν γῆν ἅπασαν.**

ἐκτροπαλίζομαι μτγν. ἐκτρέπομαι : Μεθόδ. Συμπ.142,26 **εἰς ἀκολασίαν . . ἐκτροπαλισθέντων.**

ἐκτροπή (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκτρέπω, ἡ εἰς τὸ πλάγιον τροπή, ἡ ἀπομάκρυνσις ἔκ τινος ἀρχικῆς κατευθύνσεως, ἀπόκλισις : Θουκ.5,65 **ἐπὶ τὴν τοῦ ὕδατος ἐκτροπήν**· || εἰδ. παροχέτευσις τῶν ὑδάτων ποταμοῦ διὰ διώρυγος, διῶρυξ : Πολύβ.9,44,5 **τὴν δὲ μείωσιν** (ἐνν. τοῦ ποταμοῦ) **διὰ τὰς ἐκτροπὰς τὰς ἐπὶ τὴν χώραν**· || νεώτ. κοσμογρ. ἡ ἀπομάκρυνσις κινουμένου σώματος ἐκ τῆς κανονικῆς αὐτοῦ τροχιᾶς· || ὁμ. νεώτ. πυροβ. ἀπόκλισις τοῦ βλήματος ἐκ τοῦ κατακορύφου ἐπιπέδου βολῆς· **2**) ἡ ἀποφυγή, ἔκκλισις, ἀποστροφή : Αἰσχ.Πρ.913 **μόχθων ἐκτροπήν**· || **ἐκτροπὴ λόγου** παρέκβασις ἐκ τοῦ θέματος: Πλάτ.Πολιτ.267A, Αἰσχίν.3,206 **τὰς ἐκτροπὰς αὐτοῦ τῶν λόγων ἐπιτηρεῖτε**, 'Αριστλ.Μεταφ.1089ε, 1 **πολλὰ μὲν οὖν τὰ αἴτια τῆς ἐπὶ ταύτας τὰς αἰτίας ἐκτροπῆς**· || κ. τὸ σημεῖον τοῦ λόγου, καθ' ὃ γίνεται ἡ παρέκβασις : Πολύβ.4,21,12· **3**) διχασμός, διακλάδωσις ὁδοῦ, σταυροδρόμι : Εὐρ.Ρῆσ.881 **νεκροὺς θάπτειν κελεύειν λεωφόρου πρὸς ἐκτροπάς**, Ξεν.'Ελλ.7,1,22 **ὡς δὲ ἐγένοντο ἐν τῇ ἐπ' Εὐτρησίους ἐκτροπῇ**, Αἰν.Τακτ.15,6· || ἐπὶ ὁδοῦ, κάμψις : Εὐστ.'Οδ. 1738,49 **ἀτραπιτοὶ δὲ ὁδοὶ αἱ μὴ ἔχουσαί, φασιν, ἐκτροπὴν ἤτοι κάμψιν**· || πάροδος, παράμερος δρόμος, μονοπάτι: 'Ησ. «**ἐκτροπαί**, ὁδοί» : Διόδ.Σ 3,15 **σκολιαῖς ἐκτροπαῖς ὑπὸ τῆς φύσεως διειλημμένοι**· || κλάδος διώρυγος : Πάπ.· **4**) **ἐκτροπὴ ὀνόματος** παραλλαγή, ἄλλος τύπος ὀνόματος : 'Αθήν.11,490E **ἡ δὲ τοῦ ὀνόματος ἐκτροπή, καθ' ἣν αἱ πλειάδες λέγονται πέλειαι καὶ πελειάδες**· **5**) **ἐκτροπαὶ ποταμῶν** αἱ ὑπερεκχύσεις, ὑπερχειλίσεις τῶν ὑδάτων αὐτῶν : 'Ιω.Λυδ.Διοσ.55· **6**) μτφ. ἀλλαγὴ ζωῆς, μεταβολὴ βίου : Φιλόστρ. 'Απολλ.6,36· **7**) ἀστρολ. ἡ στιγμὴ τοῦ τοκετοῦ : Πτολ.Τετράβ.108, Βέττ.Βάλ.51,37· **8**) ὡροσκόπος βλ.λ. : Παῦλ.'Αλ.R 1· **9**) ἰατρ. ἀναστροφὴ τοῦ βλεφάρου· 'Ησ. «ὀφθαλμῶν τι πάθος» : 'Αντυλλ. 'Ιατρ.π.'Αετ.7,74, αὐτ.π.'Ορειβ.10,23· **10**) διανοητικὴ παράκρουσις : 'Ερμ.Τρισμ.387,5, Γεώργ.Πισ. 'Ακροασ.2,13,316 **ὃς** (Ξέρξης) **πρὸς τοσαύτην ἦλθεν ἐκτροπὴν ὅτι τὸ ὕδωρ ἐμαστίγωσε.**

ἐκτροπιάζομαι μσν. ἐκδιώκω ὡς ἐπικατάρατον : Εὐστ.'Οδ.1070· πρβλ. ἀποτροπιάζομαι.

ἐκτροπίας (ὁ) μτγν. (ἐνν. οἶνος) οἶνος ἐκτετραμμένος, οἶνος παθὼν ἐκτροπίασιν, χαλασμένο κρασί : Πολυδ.1,248 **οἶνος . . δευτερίας, ἐξεστηκώς, τροπίας, ἐκτροπίας, ὀξίνης**, 'Αλκίφρ.1,20, Γεωπ.5,43,4.

ἐκτροπίασις-εως (ἡ) νεώτ. ἀσθένεια τοῦ οἴνου, καθ' ἣν οὗτος ἀποβάλλει τὴν διούγειάν **του** καὶ κτᾶται ἀηδῆ γεῦσιν, συννέφιασμα.

ἐκτρόπιμος μτγν. ἔκτροπος βλ.λ. : Κικ.'Αττ.12,12,1.

ἐκτρόπιον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. **ἡ** τοῦ βλεφάρου ἐκτροπή, νόσος καθ' ἣν τοῦ βλεφάρου τρεπομένου πρὸς τὰ ἄνω φαίνεται τὸ ἐσωτερικόν· Νόνν.51,214, Παῦλ.Αἰγ.3,22 : Κέλσ.'Ιατρ.7,7, Δημοσθ.'Οφθ.π. 'Αετ.7,73, 'Αντυλλ.π.'Αετ.7,74· **2**) νεώτ. ἰατρ. γεν. ἡ πρὸς τὰ ἔξω στροφὴ βλεννογόνου τινός : **ἐκτρόπιον τῶν βλεφάρων - τοῦ τραχήλου τῆς μήτρας.**

ἔκτροπος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐκτετραμμένος, ὁ ὑποστὰς ἐκτροπήν, ὁ ἀποκλίνων ἀπὸ τῆς κανονικῆς διευθύνσεως **ἢ** ὁδοῦ, δθ. μτφ. ἄτοπος, ἀνάρμοστος, ἀπρεπής : Γρηγ.Νύσσ.1,264C **ἄμουσόν τε καὶ ἔκτροπον καὶ παρηχημένον**· || νεώτ. τὸ οὐδ. **ἔκτροπον** ὡς οὐσ. συνήθ. κτ. πληθ. πρᾶξις ἀνάρμοστος, ἀπρεπής : **κατὰ τὴν τελετὴν συνέβησαν πολλὰ ἔκτροπα.**

ἐκτρόπως ἐπίρρ. μτγν. **ἔξω τῆς ὁδοῦ, κατὰ** παρέκβασιν· 'Ερωτιαν. **ἐν λ. ἐκπατίως.**

ἐκτροφή (ἡ) ἡ ἀνατροφή, τὸ μεγάλωμα : Εὐρ. ἀπ.319,5 **καὶ γὰρ ἐκτροφαὶ καλαὶ καὶ συννεάζων ἡδὺ παῖς νέῳ πατρί**, 'Αριστλ.ΖΙ 542a, 30 **πολλὰ δὲ καὶ πρὸς τὰς ἐκτροφὰς τῶν τέκνων**· || κ. ἀναφορ. πρὸς καρπούς, θρέψις : 'Ιώσ.ΑΙ 5,1,21 **εἰς καρπῶν ἐκτροφήν**, αὐτ.4,8,21· **2**) μτφ. ἐπαύξησις : Φιλόδ.'Οργ.27W **ἐκ- κακοδαιμονίας.**

ἔκτροφος (ἡ) 'Επιγρ. ἡ θηλάστρια, παραμάνα.

ἐκτροφωλέων 'Ησ. «σποδοειδῶν»· πρβλ. 'Ερωτιαν. «**τροφιωδέων**· σποδιωδῶν».

ἐκτροχάζω μτγν. **ἐξ**έρχομαι τρέχων, **ἃ. ἐκ**τρέχω : 'Απολλδ.2,7,3 **ἐκτροχάσαντες . . καὶ τύπτοντες αὐτὸν τοῖς σκυτάλοις ἀπέκτειναν**· **2**) μτφ. διέρχομαι **ἐπιτροχάδην**, πραγματεύομαι ἐν συντόμῳ : Διοσκ.Θηρ.2 **πρῶτόν τε αὐτὴν ἐκθέμενοι μετὰ τοῦτο καὶ τὴν κοινὴν ἐκτροχάσομεν.**

ἐκτρόχαλον 'Ησ. «ἔκτροχον».

ἐκτροχιάζω νεώτ.κ.δημ., δημ. παθ. ἀόρ. ξετροχιάστηκα, μτχ. παθ.παρακ. **ἐκτροχιασμένος** ἀναγκάζω νὰ ἐξέλθῃ τῆς ἑαυτοῦ τροχιᾶς, ἰδίως τροχοφόρον ὄχημα κινούμενον ἐπὶ σιδηροτροχιῶν : **κομιτατζῆδες ἐξετροχίασαν τὴν ἁμαξοστοιχίαν**· ἰδ. ἐν χρ. τὸ παθ. : **ἡ ἁμαξοστοιχία Θεσσαλονίνης ἐξετροχιάσθη**· **2**) μτφ. τὸ μέσ. ἐξέρχομαι τοῦ πρέποντος, **τῆς εὐπρεπείας**, παρεκτρέπομαι, βγαίνω ἀπὸ τὰ ὅριά μου : **ἡ συζήτησις ἐξετροχιάσθη, - ὅταν θυμώσῃ ἐκτροχιάζεται.**

ἐκτροχίασις-εως (ἡ) νεώτ. κ. **ἐκτροχιασμός** (ὁ) ἡ ἐνέργεια τοῦ **ἐκτροχιάζω** βλ.λ. : **ἡ ἐκτροχίασις τοῦ σιδηροδρόμου**· || τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκτροχιάζω, ἡ ἐκ τῆς τροχιᾶς ἔξοδος, κυρ. ἐπὶ ὀχημάτων κινουμένων ἐπὶ σιδηροτροχιῶν· **2**) μτφ. ἡ ἔξοδος ἐκ τῆς ὁδοῦ τοῦ πρέποντος, **παρεκτροπή.**

ἐκτροχιασμός (ὁ) **νεώτ. κ. ἐκτροχίασις** (ἡ) βλ.λ.

ἔκτροχον γλώσσ. **ἐπὶ τοῦ** ἐκτρόχαλον· 'Ησ.

ἐκτρυγίζω μτγν. κ. μσν. ἀφαιρῶ τὴν τρύγα, καθαρίζω ἀπὸ τῆς ὑποστάθμης : Γεωπ.5,2,12.

ἐκτρυγῶ-άω μτγν. κ. μσν. τρυγῶ ἐντελῶς, ξετρυγῶ : Πάπ. **ἐξετρύγησαν ἀμπέλους δέκα**, ΠΔ Λευϊτ.25,5 **καὶ τὴν σταφυλὴν τοῦ ἁγιάσματός σου οὐκ ἐκτρυγήσεις**, 'Ιερ.Χρον. ἐν Σάθ.1,248 **καὶ ὡς ἀμπέλους ἐκτρυγῶν καὶ σταφυλὰς** καθαίρων.

ἐκτρύπημα-ατος [τὸ] κόνις ἐκ τοῦ ξύλου κατὰ τὴν διάτρησιν αὐτοῦ διὰ τρυπάνου, τρυπανίδια : Θεόφρ.Φ| 5,6,3 **ἔστι δὲ δυστρυπητότερα, λίαν χλωρά· βραδέως γὰρ ἀναφέρεται τὰ ἐκτρυπήματα·** **2**) πληθ. **ἐκτρυπήματα** αἱ διὰ τρυπάνου γενόμεναι ὀπαί : Φίλ.Μηχ.Βελοπ.92,16.

ἐκτρύπησις-**εως** (ἡ) διατρύπησις : Ἱππ.Ἐπιστ.22.

ἐκτρυπῶ-άω κ. μσν. διατρυπῶ, ἀνοίγω τρῦπα : Γεωπ.10,23,5 **ἐκτρυπήσας τὸ πρέμνον πρὸς αὐτῇ τῇ γῇ·** **2**) ἀμτβ. ἐξέρχομαι διὰ μέσου ὀπῆς· Ἡσ. « ἐκτρυπῆσαι ἐξελθεῖν λεληθότως », Εὐστ. ἐκ Παυσ. «ἐκτρυπᾶν, μετὰ βίας ἐξελθεῖν» : Ἀριστφ. Ἐκκλ.337 **ἀλλ᾿ ἐκτετρύπηκεν λαθοῦσά μ᾿ ἔνδοθεν.**

ἐκτρυφῶ-άω μτγν. εἶμαι ἢ γίνομαι καθ᾿ ὑπερβολὴν τρυφηλός : Κλέαρχ.Ἱστ.39, Πλούτ.Ἀλέξ.40 **ἐπεὶ δὲ τοὺς περὶ αὐτὸν ἑώρα παντάπασιν ἐκτετρυφηκότας,** Ἀθήν.12,519F.

ἐκτρύχω μτγν. τ. τοῦ ἐκτρυχῶ-όω βλ.λ. : Δίων Κ 77,9 **ἀνθρώπους . . ἀποσυλᾶν, ἐκτρύχειν.**

ἐκτρυχῶ-όω κατατρύχω, καταβάλλω, ἐξαντλῶ : Θουκ.3,93 **ἔφθειρον καὶ διὰ παντὸς ἐπολέμουν . ἕως ἐξετρύχωσαν·** κ. παθ. : Λουκ.Μισθ. Συν.39, Παυσ.3,24,1 **τῶν δὲ ἐλευθερολακώνων μάλιστα τοῦτο ἐκτετρύχωται·** || ἐπὶ ρακῶν, κατατρίβω : Λουκ.Τόξ.30 **πιναρὰ καὶ ἐκτετρυχωμένα ῥάκη** (δ.γ. **ἐκτετριχωμένα**).

ἐκτρύω μτγν. καταπονῶ, κατατρύχω, κατατρίβω· Ἡσ «ἐκτρυωθεὶς (sic)· φθαρείς» : Ἀππ.Ἐμφ Πολ.2,66 **ἐκτρῦσαι ταῖς ἀπορίαις αὐτούς.**

ἐκτρωγένεια (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἐκτρωματογένεια.

ἐκτρώγω, μέλλ. ἐκτρώξομαι καταβιβρώσκω, κατατρώγω : Ἀριστφ.Σφ.155 **καὶ τοῦ μοχλοῦ φύλαττ᾿ ὅπως μὴ τὴν βάλανον ἐκτρώξεται,** ΠΔ Μιχ.7,4 ὡς σὴς **ἐκτρώγων.**

ἐκτρωδακτυλία (ἡ) νεώτ. ἰατρ δυσμορφία τῆς χειρὸς προερχομένη ἐκ τῆς εἰς ἀνώμαλον ἐμβρυϊκὴν διάπλασιν ὀφειλομένης ἐλλείψεως ἑνὸς ἢ καὶ πλειόνων δακτύλων.

ἔκτρωμα-ατος (τὸ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. τὸ δι᾿ ἐκτρώσεως τεχθὲν ἔμβρυον, τὸ ἐξάμβλωμα, τὸ ἀπόρριμμο· Ἡσ. « παιδίον νεκρὸν ἄωρον » : Ἀριστλ.ΖΓ 773b, 18 **κυήματ᾿ ἐκπίπτει παραπλήσια τοῖς καλουμένοις ἐκτρώμασιν,** ΠΔ Ἰὼβ 3,16 **ἢ ὥσπερ ἔκτρωμα ἐκπορευόμενον ἐκ μήτρας μητρός·** || μτφ. κ. δημ. ἐπὶ ταπεινωτικῆς ἐκφράσεως ἢ ὑβριστικῶς : Φίλ.1,59, ΚΔ Κορινθ.1,15,8 **ἔσχατον δὲ πάντων ὡσπερεὶ τῷ ἐκτρώματι ὤφθη κἀμοί·** || όμ. ἐπὶ περιφρονήσεως : Τζέτζ.Χιλ. 5,515 **παρὰ βασιλεῦσι τιμᾶσθαι τὰ ἐκτρώματα πλέον σεμνῶν ἀνθρώπων·** **2**) πρόωρος τοκετός· Ἡσ. « ἐκβολὴ γυναικός».

ἐκτρωμάτιαῖος γλωσσ. **ὁ** ἀώρως γεννηθείς ἐκβόλιμος, ἄωρος.

ἐκτρωματικός-ή-όν γλωσσ. κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀρσ. **ἐκτρωματικός** ὡς οὐσ. ὁ ἀώρως γεννηθείς, ὁ ἐκτρωματιαῖος : Γλωσσ.· **2**) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερομενος εἰς τὸ ἔκτρωμα ἢ τὴν ἔκτρωσιν, ὁ ὁμοιάζων πρὸς ἔκτρωμα : **ἐκτρωματικὴ φυσιογνωμία·** **3**) όμ. νεώτ. μτφ. ὁ ἐμποιῶν ἀποκρουστικὴν ἐντύπωσιν, τερατώδης : **ἡ ἀπόφασις τοῦ στρατοδικείου εἶναι ἐκτρ-·** ἐπίρρ. -ῶς, δημ. -ά.

ἐκτρωματισμός (ὁ) γλωσσ. ὁ ἐκτρωσμὸς βλ.λ.

ἐκτρωματαγένεια (ἡ) νεώτ. ἰατρ. κ. **ἐκτρωγένεια** ἀνώμολος διάπλασις τοῦ ἐμβρυϊκοῦ ὀργανισμοῦ χαρακτηριζομένη ἐκ τῆς ἐλλείψεως ἢ μειώσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὀργάνων τοῦ ἐμβρύου.

ἐκτρωμελής-οῦς-ές νεώτ. κ. **ἐκτρωματομελής** ὁ ἔχων τὰ μέλη ἐκτρωματικά, τὸ τέρας.

ἐκτρωμελία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. διομαρτία περὶ τὴν διάπλασιν ἐμβρύου χαρακτηριζομένη διὰ τῆς ἐπισχέσεως τῆς ἀναπτύξεως ἑνὸς ἢ πλειόνων μελῶν.

ἔκτρωσις-εως (ἡ) κ. νεώτ., δημ. -η πρόωρος ἐκβολὴ ἐμβρύου ἀπὸ τῆς μήτρας, αὐτόματος ἢ τεχνητὴ ἀποβολή, ἄμβλωσις : Ἱππ.Γυν.2,122 **ἐκτρώσει** (δ.γρ. **ἐκτρώσῃ**) **ἐν τόκῳ,** Ἀριστλ.Πρ.860a,18 **ταῖς μὲν κυούσαις ὁ τόκος ὁ ἐαρινὸς εἰς ἐκτρώσεις γίνεται·** πρβλ.Σωρ.Ἰατρ.2,49· || νεώτ. κ. δημ. ἰατρ. ἡ πρόκλησις ἀποκολλήσεως καὶ ἐκβολῆς τοῦ ᾠοῦ ἐκ τῆς μήτρας πρὸς ἐγκληματικὸν ἢ θεραπευτικὸν σκοπόν.

ἐκτρώσκω μτγν. ἐκτιτρώσκω βλ.λ. : Χρησμ.Σιβ.2, 286,4 ὅσαι **δ᾿ ἐνὶ γαστέρι φόρτοις ἐκτρώσκουσιν.**

ἐκτρωσμός (ὁ) ἔκτρωσις βλ.λ. ἐπερχομένη μέχρι τεσσοράκοντα ἡμερῶν : Ἀριστλ.ΖΙ 583b,12, Διοσκ. 2,194 **ἐκτρωσμοὺς ἐργάζεται·** **2**) ἐπιχειρηθεῖσα ἔκτρωσις : Ἱππ.Γυν.1,78, Πτολ.Τετράβ.116.

ἐκτρωτικός-ή-ό(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. **ὁ** ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἔκτρωσιν βλ.λ., ὁ προκαλῶν, ἐπιφέρων, ἔκτρωσιν : Πλούτ.Ἠθ.974D **ταῖς ἐγκύοις τὴν βοτάνην παρεῖχον ἐκτρωτικὴν δύναμιν ἔχουσαν,- ἐκτρωτικὰ φάρμακα,** Κορκβ.Ζητ.112.

ἐκτρωτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὸ τρόπον ὥστε νὰ ἐπέλθῃ ἔκτρωσις βλ.λ.

ἐκτύλιξις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐκτυλίσσειν, τὸ ξετύλιγμα : **ἡ ἐκτύλιξις τοῦ νήματος·** **2**) μτφ. ἡ συνεχὴς διαδοχὴ γεγονότων ἀλληλοεξαρτωμένων, ἀνάπτυξις, ἐξέλιξις.

ἐκτυλίσσω κ. νεώτ., δημ. **ξετυλίγω,** ἀνελίσσω πρᾶγμά τι τετυλιγμένον, ἀναπτύσσω, ξετυλίγω : Τίμ.Λοκρ.97C **τὰν ἕλικα ἐκτυλίσσει·** **2**) νεώτ. τὸ μέσ. **ἐκτυλίσσομαι** ἐν μτφ. σημ. ἀναπτύσσομαι, ἐπὶ ἀλληλοεξαρτωμένων γεγονότων : **τὰ γεγονότα ἐξετυλίχθησαν ραγδαίως.**

ἐκτυλῶ-όω μτγν. ἐκτέμνω τύλον ἢ τυλώδη σκλήρυνσιν : Κρίτ.Ἰατρ.π.Γαλ.13,794, Ὀρειβ.20 **ἐκτυλώσομεν τὴν σύριγγα.**

ἐκτύλωσις-εως (ἡ) μτγν.ἐκτομὴ τύλου:Παῦλ.Αἰγ.4,49.

ἐκτυλωτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ συντελῶν εἰς τὴν ἀφαίρεσιν τῶν τύλων, τυλοφθόρος : Ἀντυλλ.π Ὀρειβ.44,23,29 **τῶν ἐκτυλωτικῶν φαρμάκων,- ἐκτυλωτικά φάρμακα·** || νεώτ. φαρμακ. τὸ οὐδ. **ἐκτυλωτικόν** ὡς οὐσ. τυλοφθόρον φάρμακον.

ἐκτυμπάνωσις-εως (ἡ) μτγν. ἡ τυμπανοειδὴς ἐξόγκωσις : Στράβ.16,4,13 **πίνουσι ἕως ἐκτυμπανώσεως τῆς γαστρός.**

ἔκτυπος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐξειργασμένος οὕτως, ὥστε νὰ παρουσιάζῃ ἀνάγλυφον μορφήν, ἀνάγλυφος : Ἴων Τραγ.42, Ἀριστέ.158, Διόδ.Σ 18,26 **θρόνος χρυσοῦς, ἔχων τραγελάφων προτομὰς ἐκτύπους,** Ἐπιγρ. **φιάλη . . ἔκτυπα ζῷα ἔχουσα·** || τὸ οὐδ. **ἔκτυπον** ὡς οὐσ. ἀνάγλυφον, οὗ αἱ μορφαὶ ἐξέχουσιν ἀπὸ τῆς φερούσης ταύτας ἐπιφανείας, ἀντίθ. πρόστυπον : Πλίν.Φ| 35,152· **2**) διακεκριμένος, χωριστός, εὐκρινής : Στωϊκ.ἀπ.2,21 **ἐκφαντασία,** Θεοδώρ.Ἐκκλ.Ἱστ.1,16,24 **τοῦ πρωτοτύπου ἔκτυπος χαρακτήρ·** **3**) ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ἐσχηματισμένος, ἐν εἴδει σχεδιάσματος : Μαρκελλῖν.Βί.Θουκ.44 **ἀκαλλώπιστος, δι᾿ ἐκτύπων γεγραμμένη** (ἱστορία)· || ἀπομίμημο, ἀντίτυπον : Νικ.Χων.ἐνΣάθ.1,87 **κατὰ τοῦτο μόνον διαλλάττον τοῦ ἀρχετύπου τὸ ἔκτυπον.**

ἐκτυπῶ-έω (1) μτγν. ἐσφ. γρ. τοῦ ἐκκτυπῶ βλ.λ.

ἐκτυπῶ-όω (2) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. (**κ. νεώτ.**) **ἐκτυπώνω,** ἐπεξεργάζομαί τι ἐπί τινος ἐπιφανείας, ὥστε ἡ μορφὴ αὐτοῦ νὰ ἐξέχῃ ὡς ἀνάγλυφον : Ξεν.Ἱππ.1,1 **ἐν τῷ βάθρῳ τὰ ἑαυτοῦ ἔργα ἐξετύπωσεν,** Πλούτ.Ἠθ.902F **ἐκ- εἰς κηρόν,** Σχόλ.Πινδ. Π 2,40· κ. παθ. : Ἱππ.Προρρ.2,4, Πλάτ.Συμπ.193A **οἱ ἐν ταῖς στήλαις κατὰ γραφὴν ἐκτετυπωμένοι,** αὐτ.Τίμ.50D, Ἰσοκρ.13,18· **2**) μορφῶ, σχηματίζω, διατυπῶ : Διον.Ἁλ.Ρητ.10,17,392,13 **καὶ οἱ μὲν ποιηταὶ καὶ οἱ ἱστορικοὶ τὰ συμβεβηκότα τόποις καὶ προσώποις ἐκτυποῦσιν,** Εὐστ.Πον.76,74 **οἱ πρὸς τὸ δυνατὸν ἀνθρώποις ὅμοιον ἐκτυπούμενοι,** Μη-

ναῖ.3,2Β Ἑσπερ. **ἐκτυπῶν ἐν ἑαυτῷ τὸ θεῖον κάλλος**· **3)** μτφ. ἐν μέσ. **ἐκτυποῦμαι** σχηματίζω εἰκόνα, ἐξεικονίζω: Πλάτ. Θεαίτ.206D **ὥσπερ εἰς κάτοπτρον ἢ ὕδωρ τὴν δόξαν ἐκτυπούμενον,** αὐτ.Νόμ.775D· **4)** νεώτ. κ. δημ. τυπώνω διὰ τοῦ τυπογραφικοῦ πιεστηρίου βιβλίον, ἐφημερίδα, εἰκόνα.

ἐκτύπωμα-ατος (τό) κ. μσν. κ. νεώτ. εἰκὼν ἢ σχῆμα ἔκτυπον, ἀνάγλυφον: Πλάτ.Τίμ.50D **ἐκτυπώματος ἔσεσθαι μέλλοντος ἰδεῖν ποικίλου πάσας ποικιλίας**, Μαλάλ.I 172,8 **ποιήσας ἐκ τῆς εἰκόνος τοῦ αὐτοῦ ἀδελφοῦ ἐκτύπωμα τοῦ προσώπου,** Εὐστ.Πον.31,34, **τὰ εἰκοσάδραχμα φέρουν ἐκτύπωμα τοῦ Ποσειδῶνος**· **2)** ἀνάκλασις, ἀντανάκλασις, ἐπὶ φωτός: Ὀλυμπ Μετ.33,1.

ἐκτύπως ἐπίρρ. μτγν. σαφῶς, ἐναργῶς, φανερῶς: Σέξτ.Ἐμπ. Μαθ.7,171 **τῆς ὄψεως συγκεχυμένως καὶ οὐκ ἐκτύπως τι λαμβανούσης**· ‖ τὸ συγκρ Ἡσ. « ἐκτυπώτερον, φανερώτερον ».

ἐκτύπωσις-εως (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ., δημ. -η ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐκτυποῦν, τὸ ἀποτυποῦν τι ἐπί τινος ἐπιφανείας ἐν εἴδει ἀναγλύφου: Αἴσ.π.Στοβ.1,49,27 **ἐν ἐκτυπώσει καὶ ἐξεργασίᾳ τῷ ἀνθρωπίνῳ σκάνιος** (τοῦ ἀνθρωπίνου σκήνους)· **2)** εἰκών, σχηματισμὸς κατά τι πρότυπον: Ἰώσ.ΑΙ 12,2,9 **ἑκάστη γωνία τὴν αὐτὴν τῆς ἐκτυπώσεως εἶχε διάθεσιν,** Εὐστ.Πον.188,31· **3)** μτφ. ἀλληγορία: Φίλ.1,163 **τῆς μὲν οὖν προτέρας** (δόξης) **ἐκτύπωσίς ἐστι Κάϊν,** Μεθόδ.Συμπ.190,23· **4)** νεώτ. κ. δημ. ἡ διὰ τοῦ τυπογραφικοῦ πιεστηρίου τύπωσις: **τὸ φύλλον εἶναι ὑπὸ ἐκτύπωσιν,** - **ἡ ἐκτύπωση τοῦ βιβλίου τελειώνει.**

ἐκτυπωτέρως ἐπίρρ. συγκρ. τοῦ ἐκτύπως, κατὰ τρόπον φανερώτερον, σαφέστερον· Ζωναρ.681.

ἐκτυπωτής (ὁ) νεώτ. τεχνίτης ἐκτυπώνων διὰ τοῦ τυπογραφικοῦ πιεστηρίου, ἄ. τυπωτής.

ἐκτυπωτικός-ή-όν μσν. ὁ δι' ἐκτυπώσεως, ὁ ἐν ἀναγλύφῳ γινόμενος: Στουδ.Θεόδ.457ἐνΜί. **ἐκτυπωτικὴ εἰκονουργία.**

ἐκτυπωτός-ή-όν Ἐπιγρ.κ. **ἐκτύπωτος** ἔκτυπος βλ.λ.

ἐκτυραννῶ-έω μσν. καταβασανίζω, καταβάλλω: Εὐμάθ.62 **ἔρως ἐξετυράννησεν.**

ἐκτυφλῶ-όω κ. μσν., νεώτ. κ. **ἐκτυφλώνω** καθιστῶ τινα ἐντελῶς τυφλόν, ἀποστερῶ τινα καθ' ὁλοκληρίαν τῆς ὁράσεώς του, τὸν στραβώνω: Ἡρ. 9,93 **ἐπεί τε δὲ τὸν Εὐήνιον ἐξετύφλωσαν,** Ἀριστφ.Πλ.301 **μέγαν λαβόντες ἡμμένον σφηκίσκον ἐκτυφλῶσαι** (τὸν Κύκλωπα), Ξεν.Ἱππ.10,2 **ἐκτυφλοῦσι τοὺς ἵππους,** Πλούτ.ΤΓράγχ.12 **οἰκέτην δὲ αὐτοῦ ἐξετύφλωσαν**· ‖ ἀπολ. ἐπιφέρω τύφλωσιν: Ἀριστφ.ἀπ.569,2 **ἄγει . . κονιορτὸν ἐκτυφλοῦντα**· ‖ τὸ παθ. **ἐκτυφλοῦμαι** ὑφίσταμαι ἢ ἔχω παντελῆ στέρησιν τῆς ὁράσεως: Πλούτ. Γάλβ.1 **ἐκτετυφλωμένῳ τῷ Κύκλωπι,** αὐτ.Ἠθ. 181F **ἐκτετυφλωμένη τύχη**· ‖ ὁμ. παθ. ἐπὶ φωτός, σβέννυμαι, σβήνω: Αἰσχ.Χο.536 **ἐκτυφλωθέντες σκότῳ λαμπτῆρες**· **2)** ἀποκόπτω τοὺς ὀφθαλμοὺς φυτῶν: Φιλόστρ.Ἡρωϊκ.2,11(154,25) **ἐκτυφλοῦν ἀμπέλους,** Γεωπ.5,22,1· **3)** μτφ. συσκοτίζω τινὸς τὸν νοῦν, ἐκθαμβῶ τινα, σαστίζω: Μηναῖ.1,12 Ἀποστ. **ἐφώτισας ἡμᾶς . . τοὺς πρὶν ἐκτυφλωθέντας.**

ἐκτύφλωσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐκτυφλοῦν, τὸ στερεῖν τινα τῆς ὁράσεώς του: Ἡρ.9,94 **ταύτην δίκην Ἀπολλωνιῆται τῆς ἐκτυφλώσιος ἐκτίνουσί τοι**· ‖ νεώτ. κ. ἡ ἀπώλεια τῆς ὁράσεως· **2)** νεώτ. μτφ. ἡ ἐν ἀναφορᾷ πρός τι συσκότισις τῆς ἀντιλήψεως, τῆς κρίσεως.

ἐκτυφλώττω μτγν. ἐκτυφλῶ βλ.λ.: ΨΧρυσ.Λόγ. 67.7,440,40 **τοὺς βαρυωπεῖς . . ἐκτυφλώττουσαν.**

ἐκτυφλωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐκτυφλοῦν βλ.λ.1): **τὸ φῶς τοῦ προβολέως εἶναι ἐκτυφλωτικόν**· **2)** μτφ. ὁ προκαλῶν ἐκτύφλωσιν βλ.λ.2): **ἡ δύναμις τοῦ χρυσοῦ εἶναι ἐκτυφλωτική**· ἐπίρρ. -ῶς.

ἔκτυφος-ον μτγν. τετυφωμένος, πεφυσημένος, κενός, ἀπατηλός: Οἰνόμ.π.Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.5,11 **ἡμίονος ὢν ἐν τῷ αἰνίγματι παρεμφαίνει . . μὲν τὴν ἔκτυφον μοῦσαν,.. καὶ τὴν ἄμαντιν μαντικήν.**

ἐκτύφω, μέλλ ἐκθύψω, παθ. ἀόρ. β' **ἐξετύφην,** παθ παρακ. **ἐκτέθυμμαι,** καίω διὰ βραδέος πυρός, φλέγω· Ἡσ « ἐξύθυφεν (sic)· ἐξέκουσεν »· **2)** μτφ. τὸ μέσ. **ἐκτύφομαι** ὑπεκκαίω: Ἀλκίφρ. 3,50 **ἡ δὲ ἐπὶ πλέον ἐκτύφεσθαι τὸν ἔρωτα τούτῳ μηχανωμένη**· **3)** τὸ μέσ. κ. παθ. **ἐκτύφομαι** ἀποστεροῦμαι τῆς ὁράσεως, χάνω τὰ μάτια μου· ΕΜ 324,4 « ἐκτυφῆναι . σημαίνει δὲ παρὰ μικρὸν ἐκτυφλωθῆναι »: Μέν.Ἐπιτρ.ἀπ.9 **ἐξετύφην μὲν οὖν κλαίουσα** ‖ Ἡσ « ἐκτυφῆναι· ἐκτυφωθῆναι, ἐκτεθύμμεθα ἐκτετυφώμεθα ».

ἐκτυφῶ-όω μτγν. ἀπατῶ, ἐμπαίζω, ἀποπλανῶ: Φίλ.1,1 **ἐξετύφωσαν τὰ πλήθη, μυθικοῖς πλάσμασι τὴν ἀλήθειαν ἐπικρύψαντες**· **2)** καθιστῶ τινα πεφυσιωμένον, ἀλαζόνα: Φίλ.2,569 **ὁ δὲ Γάϊος ἑαυτὸν ἐξετύφωσεν,** κ. παθ.: Πολύβ. 16,21,12 **πυνθανόμενος τὸν γιγνόμενον ἐκ πάντων ἔπαινον ὑπὲρ αὐτοῦ . . μᾶλλον ἐξετυφοῦτο**· **3)** τὸ παθ. κ. μέσ. **ἐκτυφοῦμαι** ἐξαφανίζομαι μεταβαλλόμενος εἰς καπνόν: Διοσκ.1,62,2 **ἡ δὲ ῥητίνη εἰς καπνὸν ἐκτυφοῦται.**

ἕκτωρ-ορος (ὁ,ἡ) (ἔχω) ὁ ἰσχυρῶς κρατῶν, συγκρατῶν, ἐπίθ. τοῦ Διός: Σαπφ.157· ‖ ἐπὶ ἀγκυρῶν: Λυκόφρ.100 **καμπύλους σχάσας πεύκης ὀδόντας, ἕκτορας πλημμυρίδος** (σχόλ. « κωλυτὰς τῶν κυμάτων »)· ‖ τὸ ἀρσ. **ἕκτωρ** ὡς οὐσ. εἶδος ἀγκύρας: Λουκ.Λεξιφ.15 **ἕκτορας τινας ἀμφιστόμους καὶ ἰσχάδας σιδηρᾶς ἀφείς**· **2)** ὁμ. ὡς οὐσ. κεκρύφαλος· Ἡσ. « ἕκτορα· Λεωνίδης τὸν κροκύφαντον »· **3)** ὁμ. ἐν πληθ.· Ἡσ. «ἕκτορες, πάσσαλοι ἐν ῥυμῷ»· πρβλ. ἕστωρ· **4)** π. Ὁμ. ὡς κύρ. ὄνομα **Ἕκτωρ,** τὸ ἔρεισμα τῆς Τροίας.

ἔκυλος Σουΐδ. « εἶδος βοτάνης ».

ἑκυρά (ἡ) ἐπ. θηλ. τοῦ ἑκυρός, ἡ πενθερά, ἡ μήτηρ τοῦ συζύγου: Ἰλ.Χ 451 **αἰδοίης ἑκυρῆς ὀπὸς ἔκλυον,** Κριναγ.ἐν ΑΠ 6,244,5 **ὄφρα κε γηθήσειε πόσις μήτηρ θ' ἑκυρή τε,** Πλούτ.Ἠθ.143Α **ἐπισταμένη τὸ τῆς ἑκυρᾶς μητρυιῶδες.**

ἑκυρεύω, βοιωτ. ἑκουρεύω, εἶμαι πενθερός: Κόριν.ἐν Λυρ.Συμπλ.2,85 **δαιμόνεσσ' ἑκουρεύων.**

ἑκυρός (ὁ) ἐπ. πενθερός, πατὴρ τοῦ συζύγου: Ἰλ.Γ 172 **αἰδοῖός τέ μοι ἐσσι, φίλε ἑκυρέ,** ΑΠ 14,9 **ἄνδρ' ἐμὸν ἔκταν' ἑκυρός, ἑκυρὸν δ' ἔκτανεν ἀνήρ,** Ἰουλ.Λόγ.3,127C.

ἔκυσα ἀόρ. α' τοῦ κυνῶ βλ.λ.· **2)** **ἔκῦσα** ἀόρ. τοῦ κύω βλ.λ.

ἐκφαγεῖν ἀπαρφ. ἀορ. β' τοῦ ἐξεσθίω βλ.λ.: Ἀριστφ.Ἱππ.698 **εἰ μή σ' ἐκφάγω ἐκ τῆσδε τῆς γῆς, οὐδέποτε βιώσομαι,** Πλούτ.Σόλ.12 **ἐκφαγεῖν γὰρ ἂν Ἀθηναίους τοῖς αὑτῶν ὀδοῦσιν,** Βασ. 1,118D **2)** μτφ. καταναλίσκω, καταστρέφω: Ἀντίπ.Σιδ.ἐν ΑΠ 9,151,6 **πάντα δὲ συμμάρψας ἐξέφαγεν ὁ πόλεμος,** Βασ.1,162D **οἱ τόκοι τοὺς οἴκους τῶν ὀφειλόντων ἐκφαγόντες.**

ἐκφαιδρύνω καθαίρω ἐντελῶς, καθαρίζω, σπογγίζω καλῶς: Εὐρ.Βάκχ.768 **σταγόνας δ' ἐκ παρηίδων γλώσσῃ δράκοντες ἐξεφαίδρυνον χροός.**

ἐκφαίνω κ. μσν. κ. νεώτ., μέλλ. **ἐκφανῶ,** ἰων. ἐκφανέω, ἀόρ. **ἐξέφηνα,** δωρ. **ἐξέφανα,** παθ. ἀόρ. α' **ἐξεφαάνθην** κ. β' **ἐξεφάνην,** ἐπὶ προσ. ἄγω, φέρω τι εἰς φῶς, ἀποκαλύπτω, φανερώνω, ἐκδηλώνω: Ἰλ.Τ 104 **σήμερον ἄνδρα φόωσδε μογοστόκος Εἰλείθυια ἐκφανεῖ,** Εὐρ.Ἱππ.428 **κακοὺς δὲ θνητῶν ἐξέφην' . . χρόνος**· κ. παθ.: Ἰλ.Ν 278 **ἔνθ' ὅ τε δειλὸς ἀνήρ, ὅς τ' ἄλκιμος ἐξεφαάνθη-**

Σοφ.Φιλ.82 **ἐκφανεῖ κακή**, 'Απολλ.Ρ 2,676· ‖ κ. μετὰ μτχ. : 'Ηρ.3,71 **ἐκφαίνειν οἶκας σεωυτὸν ἐόντα τοῦ πατρὸς οὐδὲν ἔσσω**· ‖ παρουσιάζω, ἐμφανίζω : 'Ηρ.3,36 **οἱ δὲ ἐκφήναντες αὐτὸν δῶρα λάμψονται ζωάγρια Κροίσου**, Σοφ.'Αντ.307 **εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα τοῦδε τοῦ τάφου εὑρόντες ἐκφανεῖτ' ἐς ὀφθαλμοὺς ἐμούς**· κ. παθ. : 'Οδ. Μ 441 **τά τε δοῦρα Χαρύβδιος ἐξεφαάνθη**· **2**) ὁμ. ἐπὶ πραγμάτων, καταστάσεων, φέρω εἰς φῶς, ἀποκαλύπτω : Πίνδ.Ν 4,68 **δῶρα καὶ κράτος ἐξέφαναν ἐγγενὲς αὐτῷ**, 'Ηρ.5,36 **ἐκφήνας τήν τε ἑωυτοῦ γνώμην**, Εὐρ.'Ιππ.881 **κακῶν ἀρχηγὸν ἐκφαίνεις λόγον**, Πλάτ.Μενξ.246Ε **καὶ ἐπιφανέστερον ποιεῖ τὸν ἔχοντα καὶ ἐκφαίνει τὴν δειλίαν**· ‖ κ. ἀπολ. : Σοφ.ΟΤ 243 **ὡς τὸ Πυθικὸν θεοῦ μαντεῖον ἐξέφηνεν ἀρτίως ἐμοί**· **3**) μετ' αἰτ. προσ. προβαίνω εἰς ἀποκαλύψεις ἐναντίον τινός : Κῶδ.'Ιουστιν.1,5,16,5· **4**) τὸ παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. ἐξαστράπτω, ἐκλάμπω : 'Ιλ.Τ 17 **ἐν δέ οἱ ὄσσε δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων ὡς εἰ σέλας ἐξεφάανθεν**, Πίνδ.Ο 13,18 **ταὶ Διωνύσου πόθεν ἐξέφανεν σὺν βοηλάτᾳ χάριτες διθυράμβῳ**, Θουκ.2,28 **ἀστέρων τινῶν ἐκφανέντων**· **5**) δείκνυμι ἀπροκαλύπτως : 'Ηρ.5,92,7 **ἐνταῦθα δὴ πᾶσαν κακότητα ἐξέφαινε εἰς τοὺς πολιήτας**· **6**) κηρύττω : Ξεν. 'Αν.3,1,16 **πρὸς ἡμᾶς τὸν πόλεμον ἐξέφηναν.**

ἐκφαλαγγίζω ἐξέρχομαι ἐκ τῆς φάλαγγος, ἐκτρέπομαι τῆς γραμμῆς : Δημήτρ.Ρητ.84.

ἐκφαλακρῶ-όω μσν. καθιστῶ τινα ἢ τι φαλακρόν: 'Ανν.Κομν.61Α **ἐκπεφαλακρῶσθαι τὸν λόφον.**

ἐκφάνδην ἐπίρρ. μτγν. ἐντελῶς, φανερῶς, ἐκφανῶς· 'Ησ. «ἐκφάνδην, φανερῶς ἢ ἐξειπεῖν» : Φιλόστρ.'Απολλ.7,20 **τὰ μὲν ἀφανῶς, τὰ δ' ἐκφάνδην.**

ἐκφάνεια (ἡ) μτγν. ἡ ὑπὲρ τὸν ὁρίζοντα ἐμφάνισις, ἀνάδυσις : 'Επίκ.'Επιστ.2,40U.

ἐκφανής-οῦς-ές κ. μσν. κ. νεώτ. **ὁ ἐκφαινόμενος**, ὁ ἐξέχων μεταξὺ ἄλλων, ὥστε νὰ φαίνεται καλῶς, δθ. σαφής, ἐναργής, φανερός : Φιλιππ. ἐν ΑΠ 6, 102,4 **κάρυον χλωρῶν ἐκφανὲς ἐκ λεπίδων**, Πολύβ.4,24,6, 'Αρτεμίδ.2,36 **ἐκ- ἀστέρες**· τὸ ὑπερθ.ἐν Πολυβ.7,12,9 **ἐκφανέστατον. . δεῖγμα**· ‖ ὁμ. σημ. σπαν. ἐπὶ προσ. : Αἰσχ.Πέρσ.398 **θοῶς δὲ πάντες ἦσαν ἐκφανεῖς ἰδεῖν**, Πλάτ.''Ιων 535Β **ἐκφανῆ γιγνόμενον τοῖς μνηστῆρσι καὶ ἐκχέοντα τοὺς ὀϊστοὺς πρὸ τῶν ποδῶν**· **2**) ἐπιφανής, περίφημος, ἔνδοξος : 'Αρτεμίδ.2,30 **ἐκφανὴς γὰρ ὁ βασιλεύς ἐστι**, Εὐστ.Πον.189,71 **ὁ δὲ κατὰ στῦλον βίος ἁπάντων ἐκφανέστατος.**

ἐκφανίζω ἐκφαίνω, ἐμφανίζω, κάμνω φανερόν· παθ.· 'Ησ. «ἐκφανίζεται· μηνύεται».

ἔκφανσις-εως (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐκφαίνειν, φανέρωσις, δήλωσις, ἐκδήλωσις : Πτολ.3,59,Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.147Α **τὴν ἔκφανσιν ἐκ τῆς γῆς τῶν καρπῶν**, 'Ιουλ.Λόγ.7,220Β, 'Ιω.Χρυσ. 2,606,35 **τῆς ἐκφάνσεως τῆς εἰς ἀνθρώπους**, Εὐστ. Πον.152,15.-**αἱ . . ἐκφάνσεις τοῦ ἀνθρωπίνου βίου.**

ἐκφαντάζομαι μτγν. σχηματίζω ἐν τῇ φαντασίᾳ μου, φαντάζομαί τι : 'Αλκίφρ.1,13 **γαμησείω νῦν καὶ τὸν Ὑμέναιον ἐκφαντάζομαι.**

ἐκφάντασμα-ατος (τὸ) μτγν. πᾶν ὅ,τι ἐκφαίνεται, παρουσιάζεται εἰς τὸ φανερὸν : Γρηγ.Νύσσ. 2,229,22 **ἡ θήρα λόχμης ἐκφάντασμα συσκίου.**

ἐκφαντικός-ή-όν μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ ἐμφαίνῃ τι, ἐκδηλωτικός, ἀποκαλυπτικός : 'Ιάμβλ.Προτρ.324 **τὸ δόγμα τοῦτο σεβαστικὸν ὑπάρχει καὶ ἐκφαντικὸν τῆς τῶν θεῶν ὑπεροχῆς**· ‖ συγκρ. **-ώτερος** : Γλυκ.'Επιστ.13,17.

ἐκφαντορία (ἡ) μτγν. κ. μσν. ἀποκάλυψις μυστικῶν πραγμάτων, ἔκφανσις, διασάφησις : Σουΐδ., Διον.'Αρεοπ. Περὶ Οὐραν. 'Ιεραρχίας 2,13 **ἑξῆς δὲ τὰς οὐρανίας ἱεραρχίας ὑμνῆσαι κατὰ τὴν αὐτῶν ἐν τοῖς λογίοις ἐκφαντορίαν**, Θεοφάν.'Ομ.7,40.

ἐκφαντορικός-ή-όν μτγν. κ. μσν. ἀποκαλυπτικός, ἐξαγγελτικός : Διον.'Αρεοπ 137Α, Πρόκλ.Θεολ. Πλάτ.6 **ἡ μὲν ἐκφαντορικὴ τῆς ἀληθείας ἐστί**, 'Ιω.Δαμ.'Ορθ.Πιστ.1,15,55.

ἐκφαντορικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. μσν. φανερῶς, καθαρά : Διον.'Αρεοπ.205C, ΚΠορφ.'Εκθ.429Α **τὰς τοῦ οἰκείου πολιτεύματος ἀξίας ἐκφαντορικῶς ἐν ταῖς καθέδραις ἐξεθέμεθα**· ‖ ὑπερθ. **-ώτατα.**

ἔκφαντος-ον μτγν. ἀποκεκαλυμμένος, φανερωμένος, φανερός· Πολυδ.5,147 «**ἔκπυστα, ἔκφαντα**».

ἐκφάντωρ-ορος (ὁ) μτγν. κ. μσν. ὁ ἐκφαίνων, **ὁ** ἀποκαλύπτων, ὁ φανερώνων, ὁ τῶν μυστηρίων τὰ ἄρρητα ἐκφαίνων : Διον.'Αρεοπ.7 πρὸς Πολύκαρπ. 772 **ἀληθείας ἐκφάντωρ**, Μαξ.'Ομολ.Σχολ.193Β, Μηναῖ.1,18 Κυρίλλ.Πατρ. **τῶν ἐννοιῶν τοῦ Χριστοῦ τοὺς ἐκφάντορας.**

ἐκφανῶ-όω ἐξίστημί τινα, 'Ησ. «**ἐκπεφάνωται**· ὀπόπληκτος γέγονεν».

ἐκφανῶς ἐπίρρ. μτγν., μσν. κ. νεώτ. σαφῶς, ἐναργῶς, λαμπρῶς : Πολύβ.27,17,1 **ὁρῶν ἐκφανῶς ἤδη τοὺς κατὰ τὴν 'Αλεξάνδρειαν παρασκευαζομένους**, 'Ιάμβλ.Προτρ.21,26, Εὐστ.Πον.269,47 **ὡς ὁ λόγος προβαίνων ἐκφανῶς διαγράφεται**· ‖ συγκρ. **-έστερον** : 'Αθήν.11,491Α **Αἰσχύλος δ' ἐκφανέστερον προσπαίζων τῷ ὀνόματι**· ‖ **ὑπερθ.** -έστατα : Πολύβ.6,44,2.

ἐκφαραγγῶ-όω μτγν. σχηματίζω τι εἰς φάραγγα, παθ. : Γρηγ.Νύσσ.1,20Β **τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ σχίζεται εἰς αὐλῶνας ἐκφαραγγούμενα.**

ἐκφάσθαι ἀπαρφ. μέσ. ἐνεστ. τοῦ ἔκφημι βλ.λ.

ἔκφασις-εως (ἡ) κ. μσν., Ἰων. γεν. **ἐκφάσιος**, ἐκδήλωσις, διακήρυξις, φανέρωσις : 'Ηρ.6,129 **ὡς δὲ ἡ κυρίη ἐγένετο τῶν ἡμερῶν τῆς τε κατακλίσιος τοῦ γάμου καὶ ἐκφάσιος αὐτοῦ Κλεισθένεος**, Τζέτζ.'Ησίοδ.168· **2**) ἐπανεμφάνισις : Φιλόδ.Σημ.10· ‖ ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου : 'Αγαθρχ.105· ‖ **πιθ. ἐσφ.** γρ. ἀντὶ ἔκφανσις ἐν Πρόκλ.Παρμ.480,520S.

ἐκφάσκω διδακτικῶς ἀποφαίνομαι, διδάσκω : 'Επιφάν.1,41D **διαρρήδην ἐκφάσκων ὁ θεῖος λόγος.**

ἐκφατνίζω μτγν. κ. μσν. ρίπτω ἔξω τῆς φάτνης, γεν. ρίπτω ἔξω, ἀπορρίπτω, παθ. : Ποσειδών.9 (αἱ J (π.'Αθην.12,540C) **τῶν ἐκφατνιζομένων σωρευμάτων**· **2**) μέσ. ἐπὶ τῶν ὀδόντων, ἐξέρχομαι ἐκ τοῦ φατνώματός μου, καταπίπτω : Εὐστ.1784,45 **φάτνωμα ὀδόντων, ἐξ οὗ λέγονται αὐτοὶ ἐκφατνίζεσθαι ἐκριζούμενοι**· **3**) ὁμ. μέσ. τρώγω ἔξω τῆς φάτνης : Νικόλ.Δαμ.3D.

ἐκφάτνισμα-ατος (τὸ) μτγν., 'Ησ. «**ἐκφατνίσματα**, τὰ ἐκβαλλόμενα, ὅταν καθαίρωσι τὰς φάτνας», γεν. τὰ ἀπορρίμματα, ὑπολείμματα : 'Αθήν.6,270D **κἂν ἐκφατνίσματά τινα ἄρτων ἔχῃς, δὸς τοῖς κυσίν**, Φιλόστρ.'Απολλ.1,19· **2**) αἱ ἐν τῇ φάτνῃ σανίδες, ἃς ἐξέβαλλον καθαρίζοντες : Πολυδ.10,116.

ἐκφάτνωμα-ατος (τὸ) μτγν. φάτνωμα βλ.λ.

ἔκφατος-ον μτγν. ἄφατος, ἀνέκφραστος : Μάξιμ. 451 **ἢ διχόμηνον ἄγοι σέλας ἔκφατον.**

ἐκφάτως ἐπίρρ. μετὰ μεγάλης φωνῆς, ἐκφραστικά, φανερά, ἢ ἀρρήτως, ἀσεβῶς : Αἰσχ.'Αγ.706 **τὸ νυμφότιμον μέλος ἐκφάτως τίοντας.**

ἐκφαυλίζω μτγν., μσν. κ. νεώτ. καθιστῶ τι φαῦλον, εὐτελές, ἐξευτελίζω, καταφρονῶ, θεωρῶ ἀνάξιον λόγου· 'Ησ. «ἐξεφαύλιζον· ἐξευτέλιζον» : 'Ιώσ.ΑΙ 2,14,1, 'Αρρ.'Αν.1,13,6 **τοῦτο δέ, σμικρὸν ῥεῦμα, οὕτω τῷ ὀνόματι τὸν Γρανικὸν ἐκφαυλίσας, εἶρξει ἡμᾶς**, Λουκ.Μισθ.Συν.11 **εἰ μὲν ἐκφαυλίζοι τι τῶν λεγομένων**· ‖ **ἐκ- τινά τινος** : 'Ιώσ. ΑΙ 5,86 **ἡ παῖς ἐκφαυλίσασα τῆς ὀργῆς αὐτόν, συνῆν τῷ αὐτοῦ φίλῳ**· ‖ **ἐκ- τί τινος** : Μηναῖ. 1,11 'Ωδ.7 **τυράννου πυρίπνοον ἀπειλὴν ἐξεφαύλισας**· **2**) ἀπορρίπτω τι ὡς μὴ καλόν· κ. παθ. Αἰλ.ΖΙ 4,37 **ἐκεῖνα τὰ ἐκφαυλισθέντα τούτοις τροφὴν παρατίθησιν**· **3**) μετ' ἀπαρφ. ἀπαξιῶ νὰ

πράξω τι : Αἰλ.ΖΙ ΙΙ,3Ι **οὐδ' ἐξεφαύλισε τὸν.. ἄφωνον ἰάσασθαι, ὧν τοσοῦτος θεός·** **4**) στεροῦμαι δυνάμεως, εἶμαι ἀνίσχυρος : Φιλῆς 66,34,228 **ἡ τῶν ἰατρῶν ἐκπεφαύλισται κρίσις·** **5**) γλωσσ. κ. νεώτ. μεταβάλλω εἰς τὸ χεῖρον ἀπὸ ἠθικῆς ἀπόψεως, διαφθείρω, ἐξαχρειῶ· συνήθ. παθ. : **αἱ εὐρωπαϊκαὶ κοινωνίαι μετὰ τὸν πόλεμον ἐξεφαυλίσθησαν.**

ἐκφαύλισις-εως (ἡ) νεώτ. κ. **ἐκφαυλισμός** (ὁ) βλ.λ.

ἐκφαυλισμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκφαυλίζειν, ἡ περιφρόνησις : Ἰώσ.ΑΙ 3,8,9 **ἐ- τῶν θείων·** πρβλ. Ἠσ.«δυναστά, ἐκφαυλισμοῦ ἄξια»· **2**) νεώτ. ἡ μετατροπὴ τῶν ἀγαθῶν εἰς φαῦλα, διαφθορά, ἐξαχρείωσις.

ἔκφαυλος-ον μτγν. ἐπιτατ. τοῦ φαῦλος βλ.λ. : Ἰώσ.ΑΙ 3,12,1 **ἔκφαυλον** (διορθ. **ἔκφυλον**) **ἔχον τὴν ἀδικίαν,** Ἡλιόδ.Χρυσοπ. π. Θησ.Στεφ. ἐν λ. **μηδὲν ἔκφαυλον λέγειν.**

ἐκφαύλως ἐπίρρ. μτγν. φαύλως, μετὰ φαυλότητος, ἄνευ ἐπιτηδειότητος : Φιλόστρ.Σοφ.(503,3Ι, Ι,Ι6,4 (ἐσφ. γρ ἀντὶ ἐκφύλως).

ἐκφαύω μσν. καταλάμπω, καθιστῶ τ φανερόν, φανερώνω : Πρόδρ.π.Θησ.Στεφ.ἐν λ. **ὡς σελήνη.. τοὺς παῖδας ἐξέφαυσεν, ἄλλους ἀστέρας.**

ἐκφενακίζω μτγν. φενακίζω ἐντελῶς, ἐξαπατῶ καθ' ὁλοκληρίαν : Δίδ.'Αλ.992 ἐν Mi.

ἐκφερομυθῶ-έω μτγν. ἀποκαλύπτω, κοινολογῶ, προδίδω, φανερώνω μυστικά : Ἐπιγρ. **οὐκ ἐκφερομυθησῶ τῶν ἀπορρήτων οὐθέν,** Κορνοῦτ.Φύσ. Θε.30, Βασ.Ι,503Α· κ. παθ. : Αἰν.Τακτ.22,5 **ἐκφερομυθεῖσθαί τι τῶν πρασσομένων.**

ἐκφέρω κ. μσν κ. νεώτ., μέλλ **ἐξοίσω,** νεώτ. **θὰ ἐκφέρω,** ἀόρ. α' **ἐξήνεγκα,** ἰων **ἐξήνεικα,** ἀόρ. β' **ἐξήνεγκον,** νεώτ. ἀόρ. **ἐξέφερα,** μέσ. μέλλ. ἐν παθ. σημ. **ἐξοίσομαι,** ἰων. ἀπαρφ μέσ. ἀορ. **ἐξενείκασθαι,** παθ μέλλ. **ἐξοισθήσομαι,** ἰων.μτχ. παθ. παρακ. **ἐξενηνειγμένος,** φέρω ἔξω, ἐξάγω, ἐκκομίζω, βγάζω ἔξω : Ἰλ.Ε 664 **Σαρπηδόνα δῖοι ἑταῖροι ἐξέφερον πολέμοιο,** Ὀδ.Θ 439 **Ἀρήτη ξείνῳ περικαλλέα χηλὸν ἐξέφερεν θαλάμοιο,** Ἡρ 8,37 **ὅπλα προκείμενα ἔσωθεν ἐκ τοῦ μεγάρου ἐξενηνειγμένα ἱρά,** Εὐρ.Φοίν.779 **ἐκφέρετε τεύχη,** ΚΔ Λουκ.Ι5,22 **ἐξενέγκατε τὴν στολὴν τὴν πρώτην·** **2**) κ νεώτ. εἰδ. ἐκκομίζω πρὸς ταφήν, κηδεύω πρβλ ἐκφορά : Ἰλ.Ω 786 **ἐξέφερον θρασὺν Ἕκτορα δάκρυ χέοντες,** Δημ.Ι07Ι **ἐκφέρειν δὲ τὸν ἀποθανόντα τῇ ὑστεραίᾳ,** ΚΔΠράξ.5,6 **συνέστειλαν αὐτὸν καὶ ἐξενεγκόντες ἔθαψαν,** · **ἐξέφεραν ὁμαδὸν τὰ πτώματα πρὸς ταφήν·** κ. παθ.:'Αντιφ. 6,2Ι **τῇ ἡμέρᾳ ᾗ ὁ παῖς ἐξεφέρετο,** Νίκαρχ.ἐν ΑΠ ΙΙ,ΙΙ3 **σήμερον ἐκφέρεται·** **3**) μτγν. εἰδ. ἐπάγω, ἐπιφέρω τὸν θάνατόν τινος, τὸν ξεκάνω : Πτολ.Ι,4Ι,8 **εἰ ὑπερβάλλουσιν ἀλγηδόνες, ἐξοίσουσι·** **4**) ἀποκομίζω : Ὀδ.Ο 470 **ἡ δ' αἶψα τρί' ἄλεισα κατακρύψασ' ὑπὸ κόλπῳ ἔκφερεν·** || φρ. ἐκφέρω **ἄεθλον** - **γέρας** λαμβάνω ὡς ἀμοιβὴν νίκης μου, κερδίζω, παίρνω βραβεῖο(ν) : Ἰλ.Ψ 785 **Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λοισθήιον ἔκφερ' ἄεθλον μειδιόων·** || συχν. ἐν παραπλ. σημ. τὸ μέσ. ἐν συνεκφορᾷ μετὰ τῶν **κλέος,** νίκην, δόξαν : Ἡρ.6,Ι03 **καὶ ταύτην μὲν τὴν νίκην ἀνελόμενον ταὐτὸ ἐξενείκασθαι τῷ ὁμομητρίῳ ἀδελφῷ,** Σοφ.Ἠλ.60 **ὅταν.. ἔργοισι σωθῶ κἀξενέγκωμαι κλέος,** Ξεν.Κυν.Ι,Ι5 **δόξαν εὐσεβείας ἐξηνέγκατο,** Διον. Ἀλ.Ρωμ.6,Ι6 **φίλων ἐξενέγκασθαι βούλεσθε δόξαν·** **4**) φέρω ἔξω ἐκ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ξηράν, ἐξάγω ἐκ τῆς θαλάσσης, ἀποβιβάζω : Ἡρ.Ι, 24 **τὸν δὲ δελφῖνα λέγουσι ὑπολαβόντα ἐξενεῖκαι ἐπὶ Ταίναρον,** Εὐρ.Ἑκ.70Ι **πόντου νιν ἐξήνεγκε πελάγιος κλύδων·** κ. παθ. (μετὰ μέσ. μέλλ.) : Ἡρ.8,49 **πρὸς δὲ τῷ Ἰσθμῷ ἐς τοὺς ἑωυτῶν ἐξοίσονται,** Χαρίτ.7,2 **πρὸς τὴν γῆν ἐξενεχθεῖσαι ἐζώγρησαν αὐτάνδρους·** **5**) φέρω εἰς πέρας, συμπληρῶ, ἀποτελειῶ : Ἰλ.Φ 45Ι **ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγηθέες ὧραι ἐξέφερον,** Πίνδ.Ν 4,6Ι, Αἰσχίν.2,66 **οὐκ ἐνῆν ἀμφότερα ἐξενέγκασθαι·** κ. παθ. : Δημ.Ι403 **οὐδὲν ἂν καλῶς ἐξενεχθείη·** || εἰδ. ἐπὶ γυναικῶν, φέρω μέχρι τέλους τὸ κύημα, τὸ κρατῶ μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς γεννήσεως : Ἱππ. Γυν.Φύσ.Ι9,'ΑριστλΖΙ577b,23 **ὁ θῆλυς δὲ ὀρεὺς ἤδη ἐπληρώθη, οὐ μέντοι γε, ὥστ' ἐξενεγκεῖν διὰ τέλους·** || δθ. τίκτω : Καλλ.Δῆλ.57 **δεινὸν ἐπεβρωμᾶτο λεχώϊσιν, αἳ Διὶ παῖδας ἐξέφερον·** || ὁμ. σημ. ἐν φρ. **ἐκφέρω εἰς φῶς** : Πλάτ.Πολ. 46ΙC **μηδ' εἰς φῶς ἐκφέρειν κύημα μηδὲ γ' ἕν·** **6**) ἐπὶ τῆς γῆς, παράγω : Ἡρ.Ι,Ι93 **χωρέων.. ἀρίστη τῶν ἡμεῖς ἴδμεν Δήμητρος καρπὸν ἐκφέρειν,** Ξεν.Οἰκ.Ι7,Ι0, ΚΔ Ἑβρ.6,8 **γῆ.. ἐκφέρουσα.. ἀκάνθας καὶ τριβόλους·** || ἐπὶ φυτῶν, παράγω σπόρον : ἈριστλΖΓ 73Ιa,22 (**φυτὰ**) **ὅταν σπέρμα ἐξενέγκῃ·** **7**) γνωστοποιῶ, ἀνακοινῶ, μεταδίδω : Ἡρ.5,79 **ἀπελθόντων ὧν τῶν θεοπρόπων ἐξέφερον τὸ χρηστήριον, ἁλίην ποιησάμενοι,** Πλάτ.Μενξ.236C, Ἰσοκρ.8,Ι4 **τοῖς μὲν ἐκφέρουσιν εἰς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας τὰ τῆς πόλεως ἁμαρτήματα,** Πλούτ.Θεμ.23· **8**) φρ. **ἐκφέρω λόγον** = ἐκστομίζω, προφορικῶς ἐκδηλῶ, λέω : Σοφ.Τραχ.74Ι **τίν' ἐξήνεγκας, ὦ τέκνον, λόγον·** || κ. νεώτ. φρ. **ἐκφέρομαι** (νεώτ. **ἐκφέρω**) **γνώμην** = λέγω τὴν γνώμην μου, ἀποφαίνομαι, γνωματεύω : Ἡρ.5,36 **οἱ μὲν δὴ ἄλλοι πάντες γνώμην κατὰ τὠυτὸ ἐξεφέροντο·** ||νεώτ. φρ. κ. **ἐκφέρω κρίσιν** = ἀποφαίνομαι κατὰ τὴν ἰδίαν ἐμοῦ κρίσιν || εἰδ. φρ. ἐπὶ προφορᾶς λέξεων, **ἐκφέρω μακρῶς - βραχέως - οὕτως** = προφέρω, ἀπαγγέλλω : Στράβ.9,5,Ι7 **τὴν δ' Ἰθώμην οὐ φασὶ δεῖν οὕτως ἐκφέρειν, ἀλλὰ τὴν πρώτην συλλαβὴν ἀφαιρεῖν,** Ἀθήν.3,94F **οἱ δὲ διὰ τοῦ υ στοιχείου ἐκφέροντες κατ' ἀναλογίαν λέγουσιν ἀπὸ τοῦ ὑός·** κ. παθ. : Διον.'Αλ.Συνθ.Ι5 **ὅταν μακρῶς ἐκφέρηται,** Σχόλ.Σοφ.ΑΙ.928,'Απολλ.Λεξ.'Ομ.Ι **ἃ ψιλῶς καὶ δασέως ἐκφερόμενον δηλοῖ σχετλιασμόν·** || νεώτ. γραμμ. παθ. **ἐκφέρομαι** συντάσσομαι : **τὸ χρῶμαι ἐκφέρεται μετὰ δοτικῆς καὶ παρὰ τοῖς νεωτέροις μετ' αἰτιατικῆς·** **9**) **ἐκφέρω πρὸς ἐμαυτόν** ὁμιλῶ κατ' ἐμαυτόν, μονολογῶ : Σχόλ.Πινδ.Ο Ι5· **10**) διὰ καταλλήλων λέξεων διατυπῶ : Διον.'Αλ.Συνθ.3· || παθ. ἐπὶ λέξεων, εἶμαι ἐσχηματισμένος : Δημήτρ.Ρητ.220,'Απολλ. Δύσκ.'Επιρρ.Ι93,5 **διὰ τοῦ ε ἐκφ-·** || **ἐκφέρω ὅρον** δίδω ὁρισμόν : 'Αριστλ.Μεταφ.Ι040b,2 **ἐπεὶ διὰ τί οὐδεὶς ὅρον ἐκφέρει αὐτῶν ἰδέας;·** || ἐκφράζω : Φιλόδ.Ποιημ.5,26 **ἐκ- διάνοιαν·** || παραθέτω, ἀναφέρω : Δημήτρ.Ρητ.Ι42· **11**) ἀναφορ πρὸς δημόσια μέτρα, εἰσηγοῦμαι : Ἡρ.9,5 **δεξαμένους τὸν λόγον.. ἐξενεῖκαι ἐς τὸν δῆμον,** Δημ.Ι346 **ἐξήνεγκε προβούλευμα εἰς τὸν δῆμον·** || ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Αἰσχίν.3,Ι25 **μεταστησάμενος τοὺς ἰδιώτας ἐκφέρεται προβούλευμα εἰς τὴν ἐκκλησίαν·** || συχν. ἐν Ἐπιγρ. ἐνεργ. κ. ἀπολ. : Ἐπιγρ. **ἡ δὲ βουλὴ εἰς τὸν δῆμον ἐξενεγκέτω·** || εἰδ. ἐπὶ συγγραφέων, ἐκδίδω, δημοσιεύω : Ἰσοκρ.9,74 **τοὺς δὲ λόγους ἐξενεχθῆναί θ' οἷόν ἐστι εἰς τὴν Ἑλλάδα,** Διον.'Αλ.Συνθ.Ι· || πραγματεύομαι : 'Αριστλ.Ποιητ.Ι447b,Ι7 **ἂν ἰατρικὸν ἢ φυσικόν τι διὰ τῶν μέτρων ἐκφέρωσιν·** || παριστάνω ἀπὸ σκηνῆς : Πλούτ.'Ηθ.Ι0C **ὅτε τὰς Νεφέλας ἐξέφερε·** **12**) ἐπιδεικνύω, παρουσιάζω, ἐκδηλῶ : Λυσ.Ι9,29 **οὐδ' οἱ πάλαι πλούσιοι δοκοῦντες εἶναι ἄξια λόγου ἔχοιεν ἂν ἐξενεγκεῖν,** Αἰν.Τακτ.Ι7,52 **παράδειγμα δ' ἐξοίσω γενόμενον πάθος,** Δημ.344 **τοῦτο τὸ δεῖγμα ἐξενηνοχότος περὶ αὐτοῦ,** Πολύβ.Ι5,27,3 **φανερῶς ἐξέφερον ἤδη τὸ μῖσος εἰς τοὺς προεστῶτας,** Διόδ.Σ 5,74· || ὁμ. σημ. ἐν φρ. **ἐκφέρω εἰς φῶς** : Πλάτ.Νόμ.788C

οἷον δείγματα ἐξενεγκόντα εἰς φῶς· 13) ἀποκαλύπτω : Ἡρ.3,71 ἐξοίσει γάρ τις πρὸς τὸν μάγον, αὐτ.3,74· || μαρτυρῶ, προδίδω : Εὐρ.Ἀνδρ 821 ἐκφέρουσι γὰρ μητρῷ' ὀνείδη· 14) ἀναπτύσσω, ἀσκῶ ἐξασκῶ : Εὐρ.Ἴων 1012 δύνασιν ἐκφέρει τίνα· || ὁμ. σημ. τὸ μέσ. ἐκφέρομαι Σοφ.Τρ.497 μέγα τι σθένος ἁ Κύπρις ἐκφέρεται νίκας ἀεί 15) ἐκφέρω πόλεμον ἐπιχειρῶ, ἀρχίζω πόλεμον Ἡρ.6,56 πόλεμόν γε ἐκφέρειν ἐπ' ἣν ἂν βούλωντα χώρην, Ξεν.Ἑλλ.3,5,1 πόλεμον ἐξοίσειν πρὸς Λακεδαιμονίους, Δημ.188, Πολύβ.2,36,4· 16) ἀποτίνω, πληρώνω ὡς ἀποζημίωσιν Πολύβ.3,27,5 ἐξενεγκεῖν Καρχηδονίους ἐν ἔτεσι δέκα δισχίλια καὶ διακόσια τάλαντα· 17) ἀπαιτῶ ἀναγκαστικῶς ἐκβιάζω : ΠΔΒασ.4,15,20 ἐξήνεγκε Μαναὴμ τὸ ἀργύριον ἐπὶ τὸν Ἰσραήλ 18) τὸ παθ ἐκφέρομαι φέρομαι πέραν τινός Ἀντιφ.3,2,4 τὸ ἀκόντιον ἔξω τῶν ὅρων τῆς αὐτοῦ πορείας ἐπὶ τὸν παῖδα ἐξενεχθὲν ἔτρωσεν αὐτόν || συνήθ. μτφ. παραφέρομαι ἕνεκα πάθους, ἐξέρχομαι τῶν ὁρίων : Θουκ.3,84 ὀργῆς πλεῖστον ἐκφερόμενοι, Πλάτ.Κρατ.425A ἀλλὰ λέγων ἐξηνέχθην, Χρύσ.Στωϊκ.3,127, Στωϊκ.3,92 ὁρμὴ ἐκφερομένη καὶ ἀπειθὴς λόγῳ, Πολυδ.8,10 πρὸς ὀργὴν ἐκφερόμενος δικαστής· || π. μτγν ὁμ σημ τὸ ἐνεργ. : Φιλόστρ.Νεώτ.Εἰκ.2,21 ἐ- τινὸ τοῦ λογισμοῦ· 19) ἄγω κατευθύνω εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον : Σοφ.Αἴ.7 εὖ δέ σ' ἐκφέρει κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὔρινος βάσις, Πλάτ.Φαίδ 66B κινδυνεύει τοι ὥσπερ ἀτραπός τις [ἡμᾶς] ἐκφέρειν μετὰ τοῦ λόγου ἐν τῇ σκέψει· κ. παθ. : Πλάτ.Κρατ.386A ἐξηνέχθην εἰς ἅπερ Πρωταγόρας λέγει· 20) ἀμτβ. (ἐνν. ἐμαυτὸν) προηγοῦμαι, σπεύδω (πρὸ τῶν λοιπῶν) : Ἰλ.Ψ 376 αἱ Φηρητιάδαο ποδώκεες ἔκφερον ἵπποι· || ὁμ. σημ κ. μέσ. : Γαλ.5,116D ἵππος δυσπειθὴς οὐ κατὰ κόσμον ἐκφερόμενος, Πολυδ.1,210· || δραπετεύω : Ξεν.Ἱππ.3,4 εἰ παρ' ἑστηκότας ἱππεύων μὴ ἐκφέρει πρὸς τούτους 21) ἐπὶ μαντευμάτων, ἐπαληθεύω, ἐκπληροῦμαι βγαίνω ἀληθινός : Σοφ.ΟΚ 1424 ὁρᾷς τὸ τοῦδ' οὖν ὡς ἐς ὀρθὸν ἐκφέρει μαντεύματα· 22) αἴρω : Ἰώσ.Πἰ 2,292 ὑπὲρ τοῦ τοὺς νόμους ἐξενεγκεῖν τῆς Καισαρείας

ἐκφεύγω κ μσν κ. νεώτ. δημ. ξεφεύγω, μέλλ ἐκφεύξομαι κ ἐκφευξοῦμαι, ἀόρ ἐξέφυγον, δημ (ἐ)ξέφυγα, φεύγω ἢ ἔξω μακράν, διαφεύγω, ἀπολ. : Ὀδ.Τ 231 αὐτὰρ ὁ ἐκφυγέειν μεμαὼς ἤσπαιρε πόδεσσιν, Ἡρ.5,95 νικώντων Ἀθηναίων αὐτὸς μὲν φεύγων ἐκφεύγει, Αἰσχ.Πέρσ.510 ἥκουσιν ἐκφυγόντες, Πάπ. ὁ δεῖνα ἐξέφυγεν || κ. μετ' ἐμπροθ. διορ. (ἔκ τινος) : Λεων.ἐνΑΠ 4,182 τὴν ἐκφυγοῦσαν ματρὸς ἐκ κόλπων· || κ. ἐπ' πραγμάτων διαφευγόντων, μετὰ γεν. : Ἰλ.Ε 18 τοῦ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρός || ὁμ. μετ' αἰτ. ἐπὶ λόγων, διαφεύγω ἐκ τῶν χειλέων : Πλάτ Λύσ.213D ἄκοντ' αὐτὸν ἐκφεύγειν τὸ λεχθέν || κ. ἀπολ. : Σοφ.ΟΤ 111 ἐκφεύγει δὲ τἀμελούμενον· 2) ἐπὶ κατηγορουμένου, ἀπαλλάττομαι τῆς κατηγορίας, ἀθῳοῦμαι : Ἀριστφ.Σφ.157 ἀλλ' ἐκφεύξεται Δρακοντίδης; σὺ δὲ τοῦτο βαρέως ἂν φέροις 3) μετὰ γεν. διαφεύγω τὸν ἔκ τινος κινδύνου ἐπικρεμάμενον θάνατον : Ὀδ.Ψ 236 παῦροι δ' ἐξέφυγον πολιῆς ἁλὸς ἤπειρόνδε νηχόμενοι, Ἐπιγρ. ἐκφεύξῃ νούσου, Μηναῖ.1,21 Συναξ. θαρρῶ γὰρ τῷ θεῷ μου ὅτι ἐκφεύξομαι αὐτῶν, βοηθουμένη ὑπ' αὐτοῦ || συνήθ. μετ' αἰτ. : Ἰλ.Λ 362 ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, Ὀδ.Δ 502 καί νύ κεν ἔκφυγε κῆρα, Ἀρχίλ.5,158ι αὐτὸς δ' ἐξέφυγον θανάτου τέλος, Ἡρ.1,25 ἐκφυγὼν τὴν νοῦσον, Αἰσχ.Πρ.518 οὔκουν ἂν ἐκφύγοι γε τὴν πεπρωμένην, Σοφ.Φιλ.518· || ἀπαλλάσσομαι ἀπό τινος κακοῦ : Πάπ. οὐκ ἐκφεύξονται τὴν ἁμαρτίην, Μηναῖ.3,22 Συναξ. ἐκφυγεῖν τὴν μανιώδη θρησκείαν Τραϊανοῦ· 4) ἁπλῶς, ἔξω ἐκφύγει, εὑρίσκομαι πέραν τῶν ὁρίων τινός : Πλάτ.Πολιτ.268E || ὁμ.ἐπὶ πραγμ. : Εὐρ.Ἑλ.1622 ἐκπεφεύγασιν γάμοι με, Δημ.236 ἐκφύγοι τὰ πράγματ' αὐτόν· 5) διαφεύγω τὴν αἴσθησιν, δὲν ὑπόκειμαι εἰς τὴν αἴσθησιν : Ἀριστφ.ἀπ.208 ἐ- τὰς αἰσθήσεις, Πλούτ.Ἠθ. 1013C ἡ ψυχὴ δὲ πᾶσαν αἴσθησιν ἐκπέφευγεν· || ὁμ. ἐκ- τί τινι διαφεύγειν τὴν νόησίν τινος : Ἀριστλ.Μεταφ.1090b,21 τοῖς δὲ τὰς ἰδέας τιθεμένοις τοῦτο μὲν ἐκφεύγει· 6) εἶμαι ἀπηλλαγμένος, ἐλεύθερος ἀπό τινος : Πολύβ.3,55,7 περὶ τοὺς ἐκφεύγοντας ἤδη τὴν χιόνα τόπους· 7) ἀστρον. ἐπὶ ἀστέρων, γίνομαι ὁρατός, ἀναφαίνομαι : Αὐτόλ. Ἀστρον.1,9, Γέμιν.Ἀστρον.13,9· 8) λείπω, παραλείπω : Ἀπολλ.Κιτ.1· || ὁμ. μετ' ἀπαρφ. (μετὰ ἢ ἄνευ ἄρθρου) : Πλάτ.Φαῖδρ.277E οὐκ ἐκφεύγει τῇ ἀληθείᾳ μὴ οὐκ ἐπονείδιστον εἶναι, αὐτ.Παρμ. 147A, Ξεν.Ἀν.1,3,2 μικρὸν ἐξέφυγε μὴ καταπετρωθῆναι, Μαλάλ.1 468,22 τῶν δὲ λοιπῶν ἐκφευγόντων ἐκπερᾶν τὸν Νυμφίον ποταμόν.

ἐκφευκτικὸς-ή-όν σχόλ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἐκφεύγειν βλ.λ., ἀποφεύγειν : Σχόλ. Ἀριστφ.Πλ 63 κοινῶς γὰρ πᾶν σύμβολον ἐκφευκτικὸν ἢ προτρεπτικὸν ὄρνιν καλοῦσιν.

ἔκφευκτος-ον ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐκφεύγειν, διαφεύγειν· Ἡσ. ἐν λ. δυσάλωτος.

ἐκφεύξιμος-ον σχόλ. ὃν δύναταί τις νὰ ἐκφύγῃ : Σχόλ.Ἀπολλ.Ρ 1,246 οὐκ ἐκφεύξιμος αὐτοῖς ἡ ὁδός.

ἔκφευξις-εως (ἡ) ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐκφεύγειν, διαφυγή, δραπέτευσις· Ἀπολλ.Λεξ.Ὁμ. ἐν λ. ἀλεωρή.

ἔκφημι, ἀόρ. α' ἐξέφησε, λέγω, προφέρω, ἐκφράζω, ἐκφωνῶ, ἐκστομίζω : Ὀδ.Κ 246 οὐδέ τι ἐκφάσθαι δύνατο ἔπος ἱέμενός περ, Ἀπολλ.Ρ 1,439 νόον ἔκφατο, Σχόλ.Ἀριστφ.Ἀχ.254.

ἐκφθέγγομαι ἐπ. κ. Ἐπιγρ. ἐντόνως φθέγγομαι, ὁμιλῶ : Ἰλ.Φ213 βαθέης δ' ἐκφθέγξατο δίνης.

ἐκφθείρω μτγν. φθείρω ἐντελῶς, καταστρέφω καθ' ὁλοκληρίαν : Σκύμν.344 αὔτανδρον ἐξέφθειραν ἐπιφανῆ πόλιν, Στράβ.17,1,44· κ. παθ.· Ἡσ. « ἐξέφθετο, ἐξέφθαρτο, δεδαπάνητο » : Εὐρ.Ἑκ.669 ἄπαις ἄνανδρος ἄπολις, ἐξεφθαρμένη· 2) π. κωμ. ἀπέρχομαι, ξεκουμπίζομαι : Ἀριστφ.Εὐρ.72 ἐχθὲς δὲ μετὰ ταῦτ' ἐκφθαρεὶς οὐκ οἶδ' ὅποι, Λουκ.Ἑταιρ.Δ 15,2 ἐκφθείρου, φησί.

ἐκφθίνω π.Ὁμ. μ. ἐν γ' ἐν. προσ. μέσ. ἀόρ. ἐξέφθιτο, καταστρέφομαι ἐντελῶς, ἀφανίζομαι, ξοδεύομαι : Ὀδ.Ι 163 οὐ γάρ πω νηῶν ἐξέφθιτο οἶνος ἐρυθρός (σχόλ.«ἐδεδαπάνητο, ἀνήλωτο»), Αἰσχ. Πέρσ.927 μυριὰς ἀνδρῶν, ἐξέφθινται, Νίκ.Θηρ.331.

ἐκφθορὰ (ἡ) μσν. πλήρης φθορά, ὄλεθρος, καταστροφή : Νικ.Χων.ἐν Ἀν.Βοασσ.3,353.

ἐκφιβλοῦσθαι Σουΐδ. γλῶσσ. τοῦ ἐκπορνοῦσθαι.

ἐκφιλῶ-έω μτγν. καταφιλῶ, ἀσπάζομαι ἐκθύμως : Στράτ. ἐν ΑΠ 12,250 ὃν περιπλεχθεὶς ἐξεφίλουν· 2) ἀγαπῶ διακαῶς : Ἐπιγρ. πολλοὺς ἐκφιλέων ἐκτησάμην ἄνδρας.

ἐκφιλοσοφῶ-έω ἐνδιατρίβω, ἀσχολοῦμαι περὶ τὴν φιλοσοφίαν : Ἀντίοχ.Ὁμ.1156C τὸν ἐκ νεαρᾶς γὰρ ἡλικίας ἐκφιλοσοφοῦντα.

ἐκφλαίνω, ἀπαρφ. ἀορ. ἐκφλῆναι, ἐκφλύω βλ.λ.: Εὐρ.ἀπ.473 πρὶν ἂν ἐκφλῆναί με.

ἐκφλαυρίζω μτγν. ἐκφαυλίζω, καθιστῶ τι φλαῦρον, κοῦφον, ἐξευτελίζω : Πλούτ.Πομπ.57 πολλὰ μὲν ἐξεφλαύριζε τὰς ἐκεῖ πράξεις, αὐτ. Φιλοπ. 19 τὴν ἀνθρωπίνην ἐκφλαυρίσαι δύναμιν.

ἐκφλεγμαίνω μτγν. ἀναζέω, ἀναβράζω : Βασ. 1,204A ἡ θάλασσα . . ἐκφλεγμαίνει καὶ ζεῖ.

ἐκφλεγματοῦμαι-όομαι μεταβάλλομαι εἰς φλέγμα : Ἱππ.Διαίτ.61 πικρὰ . . ἐκφλεγματοῦται.

ἐκφλέγω κ. νεώτ., παθ. ἀόρ. ἐξεφλέγην, ἀνάπτω, πυρπολῶ, κατακαίω, κ. μτφ. : Ἀριστφ.Εἰρ.608

πρὶν παθεῖν τι δεινὸν αὐτός, ἐξέφλεξε τὴν πόλιν, ΠΔ Μακκ.4,16,3 οὐδὲ ἡ κατὰ τὸν Μισαὴλ ἐκφλεγομένη κάμινος· || τὸ παθ. ἐκφλέγομαι μτφ. κ. ἐν μέσ. σημ. τίθεμαι εἰς ζωηρὰν κίνησιν, ἐνθουσιάζομαι : Πλούτ.Ἠθ.766Α ἐκφλέγεσθαι τὴν διάνοιαν, Λογγῖν.12,3· **2)** θερμαίνω ἰσχυρῶς : Ἀρετ.Ὀξ.Παθ.2,1 ἐκφλέγει .. οἶνος ἐς παραφορήν.

ἐκφλίβω ἰων. τ. τοῦ ἐκθλίβω βλ.λ. : Ἱππ.Τόπ.Ἀνθρ.9 ἐντεῦθεν ὅ,τι ἂν ἐκφλιβῇ, ῥεῖ ᾗ ἂν τύχῃ.

ἐκφλογίζω μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἐκφλέγω βλ.λ.· ΨΧρυσ.Λόγ.14,7,281,25 τὰς ὄψεις αὐτῶν ἐκφλογίζουσιν· κ. παθ. : Κλεάνθ. ἐν Στοβ.1,17,3,Θεοφύλ.Σ.Ἐπιστ.9 ἐμοὶ ἀπηθαλώθησαν αἱ φρένες τῷ ἔρωτι καὶ δαυλοῦ δίκην τὸ περιστέρνιον ἐκπεφλόγισται.

ἐκφλογῶ-όω κ. μσν. φλέγων τι καίω ἐντελῶς : Φιλόπ.Ἰω.Μετ.44,32· **2)** παθ. -οῦμαι ἀνοφλέγομαι : Ἀριστλ.Θαυμ.883a,9 ἐπειδὰν δὲ ἔλαιον ἐπιχυθῇ ἐπ' αὐτήν, ἐκφλογοῦται, Θεόφρ.ἀπ.3,67 διακρίνεται γὰρ τὸ ἐμπῖπτον κρατηθὲν καὶ ἐκφλογοῦται· || πυρακτοῦμαι : Εὐστ.Πον.33,67 ὁ σίδηρος.. ἐκφλογούμενος· || ἐπὶ προσ., ὑπερθερμαίνομαι : Μηναῖ.1,13 Συναξ. θέρει μὲν ἐκφλογούμενος, χειμῶνι δὲ.. ταλαιπωρούμενος.

ἐκφλόγωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. μσν. ἀνάφλεξις, ἐκπύρωσις : Ἐπιφ.1,555Δ μετὰ τὴν ἐκφλόγωσιν ἔσεσθαι πάντων καὶ τὸν βρασμόν· || κ. μτφ. : Εὐστ.Πον.221,69 εἰς ἐκφλόγωσιν καὶ ἀπώλειαν· || τὸ ἀντίθετον τῇ λαβῇ ἄκρον δαδός, τὸ ἐκφλογούμενον : Διόδ.Σ 17,115 δᾷδες.. κατὰ μὲν τὴν λαβὴν ἔχουσαι χρυσοῦς στεφάνους, κατὰ δὲ τὴν ἐκφλόγωσιν ἀετούς· **2)** ἰατρ. φλόγωσις, φλεγμονὴ ὅλου ἢ μέρους τοῦ σώματος : Σχόλ.Ἰλ.Α 50 λοιμὸς ἀπὸ ἐκφλογώσεως.

ἐκφλοΐζω πάπ. ἀφαιρῶ τὸν φλοιόν, ἀποφλοιῶ.

ἐκφλοίομαι μτγν. ῥίπτω ἔξω, ἐκβάλλω : Νίκ.Ἀλεξ. 322 ἠὲ καὶ ἐκφλοίοιο (δ.γρ. ἀντὶ ἐκβδάλλοιο) καταχθέος ἔρματα γαστρὸς (σχόλ. «ἐκσύρειας, ἐκθλίψειας, κλύσον»).

ἐκφλυαρίζω μτγν. κ. μσν. μυκτηρίζω, περιπαίζω, περιφρονῶ : Πλούτ.Ἠθ.680C οἱ μὲν ἄλλοι παντάπασιν ἐξεφλυάριζον (δ.γρ. ἐξεφλαύριζον) τὸ πρᾶγμα καὶ κατεγέλων, Εὐστ.Πον.121,19 τοῖς ἐκφλυαρίζουσι τὰ ἡμέτερα· κ. παθ. : Σχόλ.Ἀριστφ.Πλ. 589 οἷον ἐκφλυαρίζεσθαι, καθὰ τις ἔφη τῶν παλαιῶν, τουτέστι περιφρονεῖσθαι.

ἐκφλυαρῶ-έω σχόλ. ἐκφλυαρίζω βλ.λ. : Σχόλ. Ἀριστφ.Πλ.885 οἱ γὰρ δύο τὸν συκοφάντην ἐκφλυαροῦσι (δ.γρ. ἐκφλουροῦσι).

ἐκφλύζω ἢ **ἐκφλύσσω** μτγν., μέλλ. ἐκφλύξω, ἐκβράζω, ἀναβράζω, ἐκχέω, ἐκπέμπω, μετὰ αἰτ. : Ἀπολλ.Ρ 1,275 οὐδ' ἔχει ἐκφλύξαι τόσσον γόον.

ἐκφλυνδάνω ἐπὶ ἑλκῶν, θραύω, ἀνοίγω, σπάνω : Ἱππ.Ἐντ.Παθ.13,46 καὶ ἕλκεα ἐκ- ἀπὸ τῆς ὀσφύος.

ἐκφλύω γλώσσ. τοῦ ἐκβράσσω· Γαλ.19,96.

ἐκφόβημα-στος (τὸ) σχόλ. μέσον, τρόπος πρὸς ἐκφοβισμόν, φόβητρον : Σχόλ.Αἰσχ.Ἑπτ.286.

ἐκφόβησις-εως (ἡ) μτγν., μσν., νεώτ. κ. ἐκφόβισις ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐκφοβεῖν, τρόμαγμα, φόβισμα, φοβέρισμα· Ἡσ. «ἔκπληξις, ἐκφόβησις» : Ἡρωδιαν.Ἐπιμ.21,Μηναῖ.1,21 Ὠδ.9 τοῦ .. ἐχθροῦ οὐκ ἔπτηξας τὰς ἐκφοβήσεις, Εὐστ.Πον.177,29.

ἐκφοβητικός-ή-όν μσν. κ. νεώτ. ὁ προκαλῶν φόβον, τρομακτικός : Εὐστ.Ὀδ.1966,16 λαλεῖ τι ἐκφοβητικὸν περὶ θείας ἐναργείας.

ἐκφόβητρον (τὸ) σχόλ. μορμολύκειον, φόβητρον : Σχόλ.Ἀριστφ.Εἰρ.473.

ἐκφοβίζω νεώτ. τ. τοῦ ἐκφοβῶ βλ.λ.

ἐκφόβισις-εως (ἡ) νεώτ. ἐκφόβησις βλ.λ.

ἐκφοβισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἐκφόβησις βλ.λ.

ἐκφοβιστικός-ή-όν νεώτ. ἐκφοβητικὸς βλ.λ.

ἔκφοβος-ον ὁ πεφοβημένος, πλήρης φόβου, τρομαγμένος : Ἀριστλ.Φυσιογν.812b, 29 οἱ ἔκφοβοι γιγνόμενοι φρίσσουσι, ΚΔ Ἑβρ.12,21 ἔκφοβός εἰμι καὶ ἔντρομος, Ἰω.Χρυσ.6,918,3.

ἐκφοβῶ-έω κ. νεώτ. ἐμβάλλω τινὶ φόβον, τρόμον, τὸν κάμνω νὰ φοβηθῇ, φοβίζω, τρομάζω, φοβερίζω τινὰ (κυρίως πρὸς ἐπιβολὴν τῆς θελήσεώς μου) : Αἰσχ.Πέρσ.606 τοία κακῶν ἔκπληξις ἐκφοβεῖ φρένας, Θουκ.3,42 χρὴ δὲ τὸν μὲν ἀγαθὸν πολίτην μὴ ἐκφοβοῦντα τοὺς ἀντεροῦντας, Πλάτ.Γοργ.483C ἐκφοβοῦντες τοὺς ἐρρωμενεστέρους τῶν ἀνθρώπων, Ἰσοκρ.14,38· || τὸ παθ. ἐκφοβοῦμαι φοβοῦμαι μεγάλως, κατατρομάζω : Σοφ.Ἠλ.276 ἐρινὺν οὔ τιν' ἐκφοβουμένη, Εὐρ.Ἀνδρ.962, Πάπ. οἱ δεῖνα ἐκφοβηθέντες.

ἐκφοιβάζω μσν. μαντεύομαι : ΚΜανασσ.Χρον.29C τῶν μάντεων αὐτῶν χρησμοὺς ἐκφοιβασάντων.

ἐκφοινίσσω αἱματηρῶς ἐρυθραίνω τι, καθαιμάσσω, καταματώνω : Εὐρ.Φοίν.42 πῶλοι δέ νιν χηλαῖς τένοντας ἐξεφοίνισσον ποδῶν· κ. παθ. : Ἀριστλ.Φυσιογν.812a,37 ἐκφοινίσσεσθαι τοὺς ὀφθαλμούς· **2)** Ἡσ. « ἐκφοινίξαι· ἀναγνῶσαι ».

ἐκφοίτησις-εως (ἡ) μτγν. διάδοσις, γνωστοποίησις, κοινολόγησις : Κλήμ.Ἀλ.Στρωμ.5,10,67 τῆς εἰς τοὺς πολλοὺς τῶν λόγων ἐκφοιτήσεως.

ἐκφοιτῶ-άω, ἰων. -έω ἐξέρχομαι συνεχῶς, συνηθίζω νὰ ἐξέρχωμαι : Ἡρ.4,116 αἱ γυναῖκες καὶ ἐπὶ θήρην ἐπ' ἵππων ἐκφοιτῶσαι· || γεν. ἐξέρχομαι, βγαίνω ἔξω : Ἡρ.3,68 οὐκ ἐξεφοίτα ἐκ τῆς ἀκροπόλιος, Εὐρ.Ἠλ.320 εἰς ταὐτὰ βαίνων ἅρματ' ἐκφοιτᾷ πατρί· **2)** τελειώνω τὰς ἐν σχολῇ τινι σπουδάς μου, ἀποφοιτῶ · Διογ.Λ 10,6 Μητροδώρου μὲν ἀδελφὸς μαθητὴς δὲ αὐτοῦ τοῦ Ἐπικούρου τῆς σχολῆς ἐκφοιτήσας· **3)** ἐπὶ πραγμ., διαδίδομαι, κοινολογοῦμαι : Πλούτ.Λυκ.3 παρὰ τῆς γυναικὸς ἐξεφοίτων λόγοι· **4)** ἐμπίπτω, καταντῶ : Αἰλ.ΖΙ 11,32 εἰς μανίαν ὡς τὰ μάλιστα ἰσχυρὰν ἐκφοιτᾷ· || καταλήγω : Φιλ.1,105.

ἐκφορά (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. (ἐκφέρω) τὸ ἔξω φέρειν, μακρὰν κομίζειν· κυρ. ἐπὶ νεκροῦ πρὸς ταφήν, ἡ κηδεία νεκροῦ, τὸ ξόδι· πρβλ. ἐκφέρω : Αἰσχ.Ἑπτ.1024 ἄτιμον εἶναι δ' ἐκφορᾶς φίλων ὕπο, Πλάτ.Νόμ.959Α τριταία πρὸς τὸ μνῆμα ἐκφορά, Λυσ.1,8 ἐπ' ἐκφορὰν ἀκολουθεῖν τινι· **2)** κ. μσν. ἡ ἔξοδος τοῦ κύματος εἰς τὴν παραλίαν : Τζέτζ.Ἐξήγ.Ἰλ.89,19 φλοῖσβος δὲ λέγεται .., καὶ ἐπὶ κυμάτων ἐκφορᾶς θαλασσίων παρὰ ψαμμώδη ἐκρηγνυμένων αἰγιαλὸν ἠρεμαίως· || ὁμ. ἀποκόμισις, ἐξαγωγή, ἐπὶ τοῦ κρέατος τῶν θυσιῶν : Θεόπομπ.Κωμ.70, Ἐπιγρ. τῶν κρεῶν μὴ εἶναι ἐκφορὰν ἔξω τοῦ τεμένεος· **3)** κοινολόγησις, διάδοσις : Ἀριστφ.Θεσμ.472 αὐταὶ γάρ ἐσμεν, κοὐδεμί' ἐκφορὰ λόγου, Διογ.Λ 1,98 λόγων ἀπορρήτων ἐκφορὰν μὴ ποιοῦ· **4)** (ἐκ τοῦ παθ.) ἐπὶ ἵππων, φυγή : Ξεν.Ἱππ.3,5 ἡ πρὸς οἶκον ἐκφορά· **5)** ἡ πρὸς τὰ ἔξω φορά, ἐκπνοή : Διόδ.Σ 2,12 ἡ τοῦ πνεύματος ἐκφορά· **6)** εἰδ. προεξοχὴ ἐν οἰκοδομῇ : Βιτρ.3,5,1· **7)** ἔκφρασις, διατύπωσις, ἐπὶ ἰδεῶν : Στωϊκ.ἀπ.2,58, Ἀλέξ.Ἀφρ.Μεταφ.371,7· **8)** κ. νεώτ.γραμμ. ἰδιαίτερος τρόπος ἐκφράσεως, γραμματικὴ κατασκευή : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.69,20 ἐκφορὰ προστακτική, Χρύσ.Στωϊκ.2,6 ἐκφοραὶ ἑνικαί· **9)** ἡ παρέκβασις, παρέκκλισις ἀπὸ τοῦ πρέποντος : Γαλ.8,629 εἰς ἐκφορὰν ἐκπίπτειν.

ἐκφορβιοῦμαι-όομαι νεώτ. ἐπὶ ἵππων καὶ ἡμιόνων, ἀπορρίπτω τὴν φορβιάν, τὸ καπίστρι.

ἐκφορβίωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἀποβολή, ἀπόρριψις τῆς φορβιᾶς, τοῦ καπιστριοῦ.

ἐκφόρημα-ατος (τὸ) μτγν. καρπός, προϊόν : Πολυδ.1,237 τὸν δὲ καρπὸν εἴποις ἂν καὶ ἄνθος καὶ φόρημα καὶ ἐκφόρημα καὶ ἐκφόριον.

ἐκφόρησις-εως (ἡ) μτγν. κ. μσν. ἀποκόμισις : Κλήμ.Ἀλ.Στρωμ.1,414 τῇ τῆς λείας ἐκφορήσει· **2)** μσν. ἡ κηδεία, ἀ. ἐκφορὰ βλ.λ. : Εὐστ.Ἰλ.372,35.

ἐκφορητικός-ή-όν νεώτ. ὁ δι' οὗ φέρεταί τις πρὸς τὰ ἔξω : **ἐκφορητικοὶ πόροι** (ὀνατ. ἀγωγοί, δι' ὧν ἀποχετεύεται τὸ ἔκκριμα τῶν ἀδένων).

ἐκφοριαστής (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ συλλέκτης, εἰσπράκτωρ τοῦ ἐκφορίου βλ.λ.2).

ἐκφορίζομαι σχόλ ἐπὶ γυναικός, ἐξαντλοῦμαι ἐκ τοῦ τοκετοῦ Σχόλ Ὀρειβ.3,681D.

ἐκφορικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐκφέρειν, ἐκφράζειν ἢ εἰς τὴν ἐκφορὰν βλ.λ.7)· **2)** ὁ δυνάμενος νὰ ἐκφρασθῇ, νὰ διατυπωθῇ διὰ λέξεων : Στωϊκ.ἀπ.2,77 **ἐκφορικὰ νοήματα**· || τὸ οὐδ. **τὸ ἐκφορικὸν** ὡς οὐσ. ἡ δύναμις τοῦ ἐκφράζεσθαι διὰ λέξεων . Πλούτ.Ἠθ.1113C.

ἐκφορικῶς ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἐκφορικὸν βλ.λ.1) : Πλούτ.Ἠθ.1112D

ἐκφόριον (τὸ) κ. μσν. ὅ τι παράγε ἡ γῆ, καρπός : Ἀριστλ.προοίμ.Φυτ.814,14 **καλλίστοις ἐκφορίοις τοὺς τῶν λόγων ἐραστὰς δεξιούμενον,** ΠΔ Λευϊτ.25,19 **καὶ δώσει ἡ γῆ τὰ ἐκφόρια αὐτῆς.** Νικ.Χων.Ἀνδρ.Κομν.5,212B· **2)** φορολογία ἐπὶ τῆς ἐγγείου παραγωγῆς, συνήθ. δεκάτη βλ.λ. : Ἀριστλ.Οἰκ.2,1,6 **κρατίστη ἡ ἀπὸ τῆς γῆς· αὕτη δὲ ἐστιν ἣν οἱ μὲν ἐκφόριον, οἱ δὲ δεκάτην προσαγορεύουσι**· || ἰδ. πάπ. τέλος, φόρος ἐπὶ τῆς γεωργικῆς παραγωγῆς καταβαλλόμενος εἰς εἶδος.

ἔκφορος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. (φέρω) ὃν δύναταί τις νὰ φέρῃ ἔξω, ἐξαγώγιμος : Ἀριστφ.Πλ. 1138 **ἀλλ' οὐκ ἔκφορα** (διορθ. ἐκφορά)· **2)** ὃν δύναταί τις νὰ κάμῃ γνωστόν, νὰ κοινολογήσῃ : Εὐρ.Ἱππ.295 **εἰ δ' ἔκφορός σοι ξυμφορὰ πρὸς ἄρσενας** Πλάτ.Λάχ.201A **οὐδεὶς γὰρ ἔκφορος λόγος**· || ὁ κοινολογηθείς, ὁ κοινῶς γνωστός : Μηνᾶς1,28 Συναξ **ἵνα μὴ ἔκφορος ἡ μυσαρὰ πρᾶξις γένηται**· **3)** παραφερόμενος ὑπὸ πάθους ἢ ὀργῆς, παράφορος : Πλούτ.Ἠθ.424A· || ὁμ. ἐπὶ ἵππου, ὁ ἀφηνιάσας : Γαλ.5,510 **ἵππος ἔκφορος**· **4)** τὸ οὐδ. πληθ. **ἔκφορο** ὡς οὐσ. οἱ καρποὶ τῆς γῆς : Ἀντιφ.Σοφ.60 **5)** ἐνεργ. ἔξω φέρων, ἐξάγων, ἀπελαύνων : Αἰσχ.Εὐμ.910 **τῶν δυσσεβούντων ἐκφορωτέρα πέλοις**· **6)** ὁ κοινολογῶν μυστικά, ἀκριτόμυθος : Ἀριστφ.Θεσμ. 472 **αὗται γὰρ ἐσμεν κοὐδεμί' ἔκφορος λόγου**· **7)** τὸ οὐδ. πληθ. **ἔκφοροι γυναῖκες** ὡς οὐσ. αἱ ἔγκυοι γυναῖκες : Ἀριστλ.ἀπ.283· **8)** ἐκφραστικός : Χρύσ.Στωϊκ.3,112· κίνησις **ἐκφορός τινος**· **9) ἔκφοροι** τὸ ἀρσ.πληθ.ὡς οὐσ.ναυτ.ὅρ. τὰ σχοινία τῆς κατωτάτης σειρᾶς τὰ χρησιμεύοντα πρὸς συστολὴν ἢ διαστολὴν τῶν ἱστίων· Φώτ. ἐν λ. ἡνιόχους « τοὺς ἀκροτέρους κάλους »· Σχόλ.Ἀριστφ. Ἱππ 438 || νεώτ. ναυτ. **ἔκφορος** σύσπαστον ἐν χρ. διὰ τὴν συμπλησίασιν πρὸς τὴν κεραίαν τῆς κατωτάτης σειρᾶς πρὸς δέσιν τῆς ἀκροδέας κατὰ τὰς σειροδετήσεις τῶν δολώνων δημ. μαντιζέλο

ἐκφοροῦμαι-έομαι νεώτ. ἀνατ ἐπὶ ἐκκριμάτων, διοχετεύομαι διὰ τῶν ἐκφορητικῶν πόρων.

ἐκφοροῦμαι-όομαι παθ. ἐπὶ λίθων, γίνομαι μὲ ὀπάς, λίαν πορώδης, εὔτριπτος : Θεόφρ.Λίθ.14 **ὁ δὲ λιπαραῖος** (λίθος) **ἐκφοροῦταί τε τῇ καύσει καὶ γίνεται κισηροειδής**

ἐκφορτίζομαι πωλοῦμαι πρὸς ἐξαγωγὴν εἰς τὸ ἐξωτερικόν, **ὅθ. μτφ.** προδίδομαι (δ.γρ. ἀντὶ ἐμφ-) : Σοφ.Ἀντ.1036 **ἐξημπόλημαι κἀκπεφόρτισμαι πάλαι**· **2)** πάπ τὸ ἐνεργ. **ἐκφορτίζω** ἐκφορτώνω ἐκ τοῦ πλοίου.

ἐκφόρτιον (τὸ) ἐσφ γρ τοῦ ἐκφόριον βλ.λ. : ΠΔ Δευτ.28,33

ἐκφορτισμός (ὁ), πάπ. ἐκφόρτωσις βλ.λ.

ἐκφορτῶ-όω μσν κ. νεώτ., δημ. **ἐκφορτώνω** κ. ξεφ· ἐκφέρω, ἐξάγω φορτίον ἢ τοὺς ἐπιβάτας πλοίου εἰς τὴν ξηράν, ἐκβιβάζω : Εὐμάθ.8,285 **καὶ μὲ τῆς νεὼς ἐξεφόρτωσεν** || νεώτ. κ. ἀμτβ. ἐπ πλοίου, ἀπαλλάσσομαι τοῦ φορτίου μου : **τὸ ἀτμόπλοιον δὲν ἐξεφόρτωσεν ἀκόμη**· **2)** νεώτ. γεν. ἀπαλλάσσω μεταφορικόν τι μέσον τοῦ φορτίου του, ξεφορτώνω βλ.λ.

ἐκφόρτωσις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. -η ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τοῦ φορτίου, ξεφόρτωση, ξεφόρτωμα : **ἐκφόρτωσις τῆς ἁμάξης - τοῦ ἵππου**· **2)** ἡ ἐκ τοῦ μεταφορικοῦ μέσου ἐξαγωγὴ τοῦ φορτίου : **ἐκφόρτωσις ἐμπορευμάτων - ξυλείας.**

ἐκφορτωτήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. μηχανικὴ συσκευὴ διὰ τὴν ταχεῖαν ἐκφόρτωσιν.

ἐκφορτωτής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ἐργάτης ἔργον κατ' ἐπάγγελμα ἔχων τὴν ἐκφόρτωσιν, ἰδίως ἀπὸ πλοίων ἢ φορτηγῶν σιδηροδρόμων.

ἐκφορτωτικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐκφόρτωσιν, ὁ ἱκανὸς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἐκφορτώσεως : **ἐκφορτωτικὰ μηχανήματα**· **2)** τὸ οὐδ. πληθ. **ἐκφορτωτικά** ὡς οὐσ. τὰ ἔξοδα τῆς ἐκφορτώσεως.

ἐκφορῶ-έω κ. μσν. ἐκφέρω, φέρω ἔξω, ἀποκομίζω, οἷον πτῶμα πρὸς ταφήν, κηδεύω : Ὀδ. Χ 451, αὐτ.Ω 417 **ἐκ δὲ νέκυς οἴκων φόρεον καὶ θάπτον ἕκαστοι**· **2)** γεν. μεταφέρω εἰς τὸ ὕπαιθρον, μακράν : Ἡρ.1,197 **τοὺς κάμνοντας ἐς τὴν ἀγορὴν ἐκφορέουσι,** Τζέτζ.Χιλ.2,278 **τὴν κόπρον ἐκφορεῖ βοῶν τῶν τρισχιλίων**· || κ. παθ. κινοῦμαι πρὸς τὰ ἐμπρός, προχωρῶ : Ἰλ.Τ 360 **ὡς τότε ταρφειαὶ κόρυθες . . νηῶν ἐκφορέοντο**· **3)** ἀποκομίζω μετ' ἐμαυτοῦ : Πάπ. **ἐκφορέειν πάντα τὰ ἀποκείμενα**· || ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Εὐρ. Κύκλ.234 **τούς τ' ἄρνας ἐξεφοροῦντο,** Δημ.1155· **4)** ἐξάγω ἀνασκάπτων, ἐξορύσσω, παθ. : Ἡρ. 2,150 **ὅκου εἴη ὁ χοῦς ὁ ἐξορυχθείς**· || εἰδ. ἐπὶ ἐξαγωγῆς ὀρυκτοῦ : Ξεν.Πόρ.4,2 **ὀρυττομένης τε καὶ ἐκφορουμένης τῆς ἀργυρίτιδος**· **5)** διαρπάζω, λαφυραγωγῶ, παθ. : Διόδ.Σ 17,13· **6)** παθ ῥίπτομαι ἔξω εἰς τὴν ξηρὰν : Ἡρ.8,12 **τὰ ναυήγια ἐξεφορέοντο ἐς τὰς Ἀφετάς**· **7)** διαδίδω ἀκρίτως, ἐκστομίζω ἀνοήτως (ἀμφ.) : Ἑρμησιάν π. Ἀθην.13,597D **εὐασμὸν κρυφίων ἐξεφόρει λόγων**· **8)** Ἡσ. « ἐκφορεῖ· σπανίζει ὑπάρχοντα »

ἐκφούγιν Ἐπίγρ. πιθ. **ἐκφύγιον** καταφύγιον.

ἐκφράζω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. δηλῶ, φανερώνω τὰς σκέψεις μου διὰ τοῦ λόγου : Αἰσχ.Πρ. 950 **ἀλλ' αὔθ' ἕκαστ' ἔκφραζε,** Βί.Θεοφάν 4D **τίς ἂν τούτου τὰς πρὸς θεὸν δι' εὐχῶν ἐκδημίας ἐκφράσαι δυνήσοιτο**· || ὁμ. νεώτ. κ. δημ. ἐκφέρω ἐκ τοῦ στόματος, διατυπῶ : **ἐκφράζω τὴν γνώμην ὅτι . .**· || νεώτ. κ. μέσ. -ομαι διατυπῶ τὰ διανοήματά μου : **ἐκφράζεται εὐχερῶς**· **2)** ἐμφαίνω, ὑποδεικνύω : Πλούτ.Ἠθ.24A **δύναμιν ἰσχυρὰν τοῖς τῶν θεῶν ὀνόμασιν ἐξέφραζον**· **3)** περιγράφω, εἰκονίζω, διαγράφω : Ἑρμογ.Προγυ.10· || νεώτ. ἐκδηλῶ, δεικνύω : Βιζυην.12,15 **πῶς ἐκφράζει τὴν ἀγάπη της ἡ κόρη**· || ἐξηγῶ διὰ κομψῶν ἐκφράσεων : Δημήτρ.165 **τὸ δὲ ἐκφράζειν τὰ γέλοια ὅμοιόν ἐστι καὶ καλλωπίζειν πίθηκον.**

ἐκφρακτικός-ή-όν (ἐκφράσσω) μτγν. κ. μσν. ἰατρ. ὁ κατάλληλος πρὸς διάνοιξιν ἐμφράξεως· Γαλ.11,743 « ἐκφρακτικά, ἐκκαθαρτικὰ πόρων » : Ἱππιατρ.16,22, Παῦλ.Αἰγ.7,12 **ἐκφρ- τροχίσκος.**

ἔκφραξις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἰατρ. ἄνοιγμα ἐμφράξεως : Γαλ.1,391· || νεώτ. κ. γεν. ἡ διάνοιξις πόρου φραχθέντος, ξέφραγμα.

ἐκφρασείδιον (τὸ) μσν. ὑποκ. τοῦ **ἔκφρασις** βλ.λ. : Εὐστ.1065,20.

ἔκφρασις-εως (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. -η, ἡ περιγραφή : Διον.Ἁλ.Ρητ.10,17, Λουκ.Ἱστ.Συγγρ.20 **ἐπὶ τὰς τοιαύτας τῶν χωρίων καὶ ἄντρων ἐκφράσεις τρέπονται,** Παῦλ.Σιλ. **ἔκφρασις Ἁγίας Σοφίας** (τίτλος βιβλ.)· || ῥητορικὴ περιγραφή, κυρ. κτ. πληθ. : Ἰω.Γαζ. **ἔκφρασις τοῦ κοσμικοῦ πίνακος** (τίτλος βιβλ.)· || Ἡσ. « λόγος ἐναργής ».

2) νεώτ. κ. δημ. ἡ διὰ λόγου διατύπωσις διανοήματος, φράσις, ρῆσις: **ἔκφρασις σεμνή - ἀκριβής**· || ἐκδήλωσις, ἐμφάνισις, ὄψις: Καρκβ.Ζητ.5 **ἔχει τὴν φτωχικὴν.. ἔκφραση ποὺ ἔχουν ὅλα τοῦ κάμπου τὰ χωριά**· **3**) ὁμ. ἡ ἀπεικόνισις τῶν ψυχικῶν διαθέσεων ἢ καταστάσεων ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἀτόμου· || νεώτ. φιλοσ. ἡ αἰσθητῶς ἀντιληπτὴ ἐξωτερίκευσις ἐνεργειῶν καὶ καταστάσεων διὰ κινήσεων τοῦ σώματος, λέξεων, σημείων, εἰκόνων· **4**) Ἡσ. « ἐπιθυμία ».

ἐκφράσσω μτγν. κ. νεώτ., ἀττ. **-ττω**, παθ. ἀόρ. α' **ἐκφραχθῆναι**, ἐκβάλλω τὸν φραγμόν, ἀνοίγω τι πεφραγμένον, βουλλωμένο,ἀποφράσσω: Γαλ.ΙΙ,730, Διόδ.Σ 18,35 **ἔφασαν δ' οἱ μὲν ἐν τοῖς ἄνω τόποις ἐγκεχωσμένων διώρυγα πάλιν ἐκφραχθῆναι.**

ἐκφραστικός-ή-ό(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. περιγραφικός· || τὸ οὐδ. **τὸ ἐκφραστικὸν** ὡς οὐσ. ἡ δύναμις τοῦ ἐκφράζειν, περιγράφειν: Διογ.Λ 5,65· **2**) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἱκανὸς νὰ ἐκφράζῃ τι ἐναργῶς, ζωηρῶς, ὁ ἔχων ζωηρὸν ἔκφρασιν βλ.λ.3): ἐκφρ- πρόσωπον - **βλέμμα**· ἐπίρρ. **-ῶς**, δημ. **-ά**.

ἐκφραστικότης-ητος νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐκφραστικοῦ βλ.λ.2): **ἐκ- προσώπου - βλέμματος.**

ἐκφρέω, ποι. παρατ. **ἐξεφρίομεν** (πιθ. **ἐξεφρίεμεν**), μέλλ. **ἐκφρήσω**, ἀόρ. **ἐξέφρησα** κ. **ἐξέφρηκα**, (Ἡσ.) προστ. **ἔκφρες** (πιθ. ἀντὶ **ἔκφερε**) φέρω ἔξω, ἐκφέρω, ἐξάγω: Εὐρ.Φοίν.264 **μὴ.. οὐκ ἐκφρῶσιν** (Φωτ.Λεξ.359,8 «οὐκ ἐκφρῶσιν, οὐκ ἐξαφῶσι, Σοφοκλῆς»), Λουκ.Λεξ.9 **ἐξέφρησα ἐμαυτόν**· || μέσ. Ἡσ. « ἔκφρηται· ἐκφέρεται »· || κ. παθ. ἐκβάλλομαι: Αἰλ.ἀπ.89 **ἐκφρησθέντων τῶν Ἐπικουρείων.. ἐκ τῆς πόλεως.**

ἔκφρικτος-ον μσν. ἐξαιρέτως, λίαν **φρικτός**, τρομερός: Ἑρμᾶς π.Κουμαν.Ἀθησ.ἐν λ.

ἐκφρίττω τρέμω: Χρησμ. εἰς ΑΠΠαράρτ.6,128.

ἐκφροντίζω κ. μσν. σκέπτομαι, ἐπινοῶ, ἐξευρίσκω· Ἡσ. « ἐκφροντίζων, βουλευόμενος »: Εὐρ.ΙΤ 1323 **σαφῶς δ' ἀθρήσας καὶ κλύων ἐκφρόντισον**, Θουκ.3,45 **ἐπιβουλὴν ἐκφροντίζων**, Εὐστ.Πον.276,80.

ἐκφρόντισις-εως (ἡ) μσν. ἡ ἐπινόησις, ἐπίνοια, σκέψις: Εὐστ.Πον.276,85.

ἐκφρονῶ-έω μτγν. γίνομαι ἔκφρων, πράττω ὡς ἔκφρων: Δίων Κ ἀπ.22,38 **οὐκ ἐξεφρόνει, ἀλλ' ἐν τοῖς πρώτοις ὢν συνεστέλλετο**· **2**) μετὰ γεν. καταφρονῶ: ΑΒ 141,21.

ἐκφρόνως ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον ἔκφρονα, μωρόν: Ἡλιόδ.Αἰθ.6,9 **τί δὲ οὕτως ἐκφρόνως ἥττων γίνῃ τῶν προσπιπτόντων;**, Εὐσ.Ἱστ.Ἐκκλ.180D **λαλεῖν ἐκφρόνως καὶ ἀκαίρως.**

ἐκφροσύνη (ἡ), δωρ. **-σύνα** (ἔκφρων) παραφροσύνη, ἀφροσύνη, ἀνοησία: Τίμ.Λοκρ.102Ε **λογικᾶς δὲ ἀμαθία καὶ ἐκφροσύνα**, Σχόλ.Εὐρ.Ἱππ.239.

ἐκφρυάσσω μσν. ἢ -ττω καθιστῶ τινα αὐθάδη ἢ ἀνυπόμονον: Θεοφύλ.Σ'Ἱστ.41,11 (ὃ. ἑρμ. Herwerden καθιστῶ ὑπερήφανον).

ἐκφρύγομαι μτγν., ἀόρ. β' ὑποτ. **ἐκφρυγῆ**, γίνομαι ξηρός, ἀποξηραίνομαι: Γαλ.Χρ.Μορ.ΙΙ,10 **ἐκφρύγεσθαι τοῦ στόματος τὴν ἰκμάδα**· **2**) φθείρομαι: Αἰλ.ΖΙ 14,18 **ἐκφρύγεσθαι ἔρωτι.**

ἐκφρύττομαι μτγν. ἀποξηραίνομαι, **ἄ. ἐκφρύγομαι**: Ἀλέξ.Τραλλ.12.

ἔκφρων-ονος-ον (φρὴν) κ. μσν. κ. νεώτ. ἔξω φρενῶν, παράφρων: Ἱππ.Γυν.2,37 **ἔκφρονες γίνονται**, Λουκ.Νιγρ.38 **καὶ αὐτοὶ ἔκφρονες γίγνονται**, Μηναῖ.1,27 Ὠδ.6 **τέμνει σε τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ ἡ ἔκφρων βασίλισσα**· **2**) ὁμ. μωρός, ἀνόητος, ἠλίθιος: Δημ.426 **ἔκφρονας.. καὶ παραπλῆγας τὸ δωροδοκεῖν ποιεῖ**· **3**) ἐπὶ ποιητῶν, ἐνθουσιῶν: Πλάτ.Ἴων 534Β **ἔκφρων καὶ ὁ νοῦς μηκέτι ἐν αὐτῷ ἐνῇ**· || κ. ἐπὶ βακχίδων: Λουκ.Διόν.1 **γυναῖκες εἶεν ἔκφρονες**, ΑΠ 6,220.

ἐκφυάς-άδος (ἡ) ἀποφυάς, **ἀπόφυσις**: **Ἀριστλ.** ΖΜ 3,14 **οἱ δὲ πολλοὶ** (τῶν ἰχθύων) **παρὰ τὴν κοιλίαν** ἐκφυάδας (ἔχουσι) **πυκνάς**, Σχόλ.Διοσκ.π. Ματθ.Ἰατρ.360 **χλωρᾶς κλήματος ἐκφυάδας.**

ἐκφυγγάνω· ἐκφεύγω: Αἰσχ.Πρ.525 **δεσμοὺς ἀεικεῖς καὶ δύας ἐκφυγγάνω**, Πολύβ.17,15,11 **τὰς τῶν** παρασπονδηθέντων (χεῖρας) **οὐ ῥᾳδίως ἐκφυγγάνουσιν..**· **2**) ἀναλαμβάνω **ἐξ ἀσθενείας**, ἀνακτῶμαι τὰς δυνάμεις μου: Ἱππ.Νούσ.2,37 **ἢν δὲ θεραπευθῇ, ἐκφυγγάνει ἐκ ταύτης τῆς φθίσιος.**

ἔκφυγε δ. τ. τοῦ ἐξέφυγε, παρατ. τοῦ **ἐκφεύγω**.

ἐκφυγή (ἡ) μτγν. φυγή, διαφυγή: ΠΔ Μακκ.3,4,19.

ἐκφυής-οῦς-ές μτγν. ὁ παρὰ φύσιν, καθ' **ὑπερβολὴν** ἀνεπτυγμένος: Βέττ.Βάλ.110,15 **ἐκφυὴς τοῖς ὀδοῦσιν ἢ τοῖς ὀφθαλμοῖς**· **2**) ἐξέχων: Πρόκλ. Ὑποτ.15,19 γεγονέτω **τρίγωνα ὀρθογώνια ἐκφυῆ, πρὸς ὀρθὰς ὄντα τοῖς παραλληλογράμμοις**· **3**) θαυμαστός, ὑπέροχος, διαπρεπής, **ἐν τῇ σημ.** ταύτῃ μ. ἐν χρ. τὸ ἐπίρρ. **ἐκφυῶς** βλ.λ.

ἐκφυλάσαι Ἡσ. «ἐκσπάσαι».

ἐκφυλάσσω ἐπιμελῶς φυλάσσω, προσέχω: **Σοφ.** ΟΚ 285 **ῥύου με κἀκφύλασσε**, Εὐρ.Ἴων 741.

ἐκφυλίζω νεώτ. κ. δημ. ἀλλοιῶ τὴν φύσιν τινός, κάμνω τινὰ ἢ τι ν' ἀποστῇ τῆς οἰκείας φύσεως: **ὁ ἀλκοολισμὸς ἐκφυλίζει**· || **τὸ μέσ.** -ομαι ὑφίσταμαι ἀλλοιώσεις σωματικὰς ἢ πνευματικὰς ἢ ἀμφότερα: **ἐκφυλισμένη γενεά**· || ὁμ. μέσ. ὑφίσταμαι ψυχικὴν ἀλλοίωσιν, διαφθείρομαι: **ἐκφυλισμένος ἄνθρωπος**· **2**) μτφ. ἐπὶ νόσων ἢ ἐπικινδύνων ἢ ἀνωμάλων ἐνεργειῶν καὶ καταστάσεων, ἀποβάλλω τὴν ὀξύτητά μου: **ἐξεφυλίσθη ἡ νόσος - ἡ ἐπανάστασις - ἡ ἀπεργία.**

ἐκφύλισις-εως (ἡ) νεώτ. κ. δημ. **-η**, ἀνατ. **ἀλλοίωσις** ἱστοῦ ἢ ὀργάνου, ἰδίως τῇ ἐπιδράσει τοξικοῦ αἰτίου· **2**) κυρ. τὸ σύνολον τῶν σωματικῶν καὶ ψυχικῶν μειονεκτικῶν ἀλλοιώσεων ἃς παρουσιάζει ἄτομόν τι κατὰ κληρονομίαν ἢ **μετὰ προ**ηγουμένην πάθησιν.

ἐκφυλισμός (ὁ) νεώτ. **κ.** δημ. ἡ **ἐκφύλισις βλ.λ.**· || εἰδ. ἐπὶ ἀνθρώπων, διαφθορά, ἐξαχρείωσις: **ὁ ἐκφ- ἔθνους - οἰκογενείας**· **2**) ἐλάττωσις ἐντάσεως κακοῦ τινος: **ἐκφυλισμὸς νόσου-ἀπεργίας.**

ἐκφυλιστικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ συντελῶν ἢ ἰδιάζων εἰς τὸν ἐκφυλισμόν, ὁ ἐπιφέρων ἐκφύλισιν βλ.λ.2).

ἐκφυλλίζω μσν. κ. νεώτ., δημ. **ξεφυλλίζω**, ἀφαιρῶ, μαδάω τὰ **φύλλα**: Νικ.Χων. εἰς Ἀνδρόν.Κομν. 2,208D **μὴ τὸν ἐκφυλλίζοντα ὑποβλεπόμενος**· **2**) νεώτ. ἐπὶ βιβλίου ἢ δέσμης ἐντύπων ἢ χειρογράφων, διέρχομαι ἐπιτροχάδην τὰ φύλλα, οἷον ἀναζητῶν τι, ξεφυλλίζω.

ἐκφύλλισις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἀποβολὴ ἢ ἀποκοπὴ τῶν φύλλων τῶν φυτῶν, μάδημα.

ἐκφυλλισμός (ὁ) νεώτ. ἐκφύλλισις βλ.λ.

ἐκφυλλοφόρησις-εως (ἡ) μσν. καταδίκη διὰ γραφῆς ἐπὶ φύλλων ἐλαίας· εἰδ. ἐξορία, ἐξοστρακισμός: Τζέτζ.Χιλ.10,41,αὐτ.483 **ἐκφυλλοφόρησίν φαμεν τὴν ἐξορίαν**· πρβλ. ἐκφυλλοφορῶ.

ἐκφυλλοφορία (ἡ) μτγν. μσν. ἡ ἐκφυλλοφόρησις βλ.λ.: ΕΜ 325,10.

ἐκφυλλοφορῶ-έω ἐξορίζω ἢ καταδικάζω διὰ φύλλων, ἐν χρ. ἐν τῇ ἀθηναϊκῇ βουλῇ, ἐν ᾗ αἱ ψῆφοι ἐδίδοντο γεγραμμέναι ἐπὶ φύλλων ἐλαίας· Πολυδ.8,18 «τὸ καταγνῶναι ἐκαλεῖτο ἐκφυλλοφορῆσαι»: Αἰσχίν.1,111 **ἐὰν ἡ μὲν βουλὴ καταγνοῦσα τουτονὶ ἀδικεῖν καὶ ἐκφυλλοφορήσασα δικαστηρίῳ παραδῷ, δότε τὴν δωρεὰν αὐτοῖς.**

ἔκφυλος (-η)-ο(ν) μτγν.,μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ **ἔξω** τῆς φυλῆς, ὅθ. ἀλλόφυλος, ξένος: Λουκ.Λεξιφ.24 **ἢν που ῥῆμα ἔκφυλον εὕρῃς** (οὐχὶ ἐκ τῶν ἐν χρ. εἰς τὴν ἑλλ. γλῶσσαν, ὅθ. πεπλασμένον), Σιμπλίκ. Φυσ.220,12 **ἔκφυλος παρὰ τὴν** γένεσιν (ξένος **κατὰ τὸ γένος, ἀπὸ ἄλλη** ῥάτσα, ἀπὸ ἄλλη γενιά),

Τζέτζ.Χιλ.7,485 (τέρας| **ἔκφυλόν τε καὶ ξένον** |ἔξω τοῦ τύπου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους)˙ **2**) δθ. ὑπερφυής, τερατώδης, ἀφύσικος : Πλούτ.Καῖσ.69 **ἀνὴρ ἔκφυλος τὸ μέγεθος**˙ **3**) κ. μτφ. ἀσυνήθης, ἀλλόκοτος, συνεκδ. **φρικώδης** : Στράβ.4,4,5 **πρόσεστι δὲ τῇ ἀνοίᾳ καὶ τὸ βάρβαρον καὶ τὸ ἔκφυλον**, Μηναῖ.1,18 Ὠδ.1 **ὑπὸ τῆς σῆς γλώσσης πυρίνης ἐκκέκαυται ἡ Ἀρείου ἔκφυλος διαίρεσις**˙ **4**) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἐπὶ τὰ χείρω ἠλλοιωμένα κύριά τινα φυσικὰ κ. ἰδίως ἠθικὰ χαρακτηριστικά, δθ. ὁ ἔχων ἐλαττωματικὴν τὴν φυσικήν, κυρίως δὲ τὴν ψυχικὴν καὶ τὴν πνευματικὴν ἀτομικότητα αὐτοῦ : **προγναθίας ἔκφυλος, - ψυχικῶς - πνευματικῶς ἔκφυλος, - ἐξ ἀλκοολικῶν γεννῶνται ἔκφυλα τέκνα**˙ || εἰδ. ὁ πάσχων διαστροφήν τινα ἢ διαστροφὰς εἰς τὰ τοῦ γενετησίου ἐνστίκτου, ὁ ρέπων εἰς **τὴν παρὰ φύσιν** ἄσκησιν **τῶν** ἐρωτικῶν˙ || **συνεκδ.** ὁ ἠθικῶς διεφθαρμένος, **ὁ** ἀκόλαστος, **ὁ** παραλυμένος˙ || τὸ ἀρσ. ἐν χρ. κ. ὡς οὐσ. **ὁ** στερούμενος **τῶν** χαρακτηριστικῶν ἰδιοτήτων **τοῦ φύλου αὐτοῦ, εἴτε ἐκ κακῆς** κληρονομικότητος, **εἴτε ἐξ** ἐπιδράσεως τοξικοῦ αἰτίου : **οἱ ἀνδρόγυνοι, οἱ ἑρμαφρόδιτοι, οἱ γύνανδροι περιληπτικῶς ὀνομάζονται ἔκφυλοι**˙ **5**) **νεώτ. κ.** δημ. ὁ ἀναφερόμενος, ὁ ὑπαγόμενος εἰς τὸν ἐκφυλισμὸν ἢ εἰς τὸν ἔκφυλον βλ. ἀνωτ.4) : **ἔκφυλος τύπος - ἐκδήλωσις, - ἔκφυλα γοῦστα**˙ **6**) μσν. εἰδ. ὁ ἀπομακρυνόμενος ἀπὸ τοῦ παραδεδεγμένου καὶ προσήκοντος˙ εἰδ. ἐπὶ ποιητοῦ, ὁ μὴ ἀκολουθῶν τοὺς κανόνας τῆς ρητορικῆς τέχνης : Τζέτζ.Ἐξήγ.Ἰλ.48,19 **οἱ μὴ νόθοι καὶ ἔκφυλοι ποιηταὶ καὶ ἀφυεῖς τε καὶ ἐπαρίστεροι**˙ || νεώτ. κ. δημ. γενικώτ. ἐπὶ λογοτεχνῶν καὶ ποιητῶν, ὁ ἐνδιατρίβων ἀκαλαισθήτως εἰς ἀνήθικα θέματα : **ἔκφυλοι στιχοπλόκοι - διηγηματογράφοι.**

ἐκφυλότης-ότητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἐκδήλωσις, ἡ ῥοπή, ἡ διάθεσις ἐκφύλου **βλ.λ.5)** κ. 6).

ἐκφύλως ἐπίρρ. μτγν. **κ. νεώτ.** ξενικῶς, κατὰ τρόπον βάρβαρον : Φιλόστρ.Σοφ.1,16,4 **ἐκφύλως ἀττικίζειν**˙ **2**) **νεώτ. κατὰ τρόπον ἐκφύλου ἢ** ἔκφυλον βλ.λ.5) κ. 6), δημ. **-α.**

ἔκφυμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. ἐξάνθημα, ἀπόστημα : Ἱππ.Ἐν.377 **ἐκφύματα τὰ ἐν τῇ σαρκὶ φυόμενα**˙ **2**) λεξ. ἐκβλάστημα˙ ΕΜ 330,29 **ἕλιξ λέγεται καὶ τὸ τῆς ἀμπέλου νευρῶδες ἔκφυμα, ὃ ἐπιλαμβάνεται τοῦ χάρακος.**

ἐκφῦναι ἀπαρφ. τοῦ ἐκφύω βλ.λ.

ἔκφυξις-εως (ἡ) μτγν. ἔκφευξις βλ.λ.

ἔκφυρμα-ατος (τὸ) σχόλ. Νίκ.Ἀλεξ.ἐν Θησ.Στεφ. ἐν λ. «ἐκφύρματα .. κόπρια καὶ σκύβαλα».

ἐκφύρω μτγν., παθ. ἀόρ. α' **ἐξεφύρθην,** ἐπιτατ. τοῦ φύρω βλ.λ. : ΠΔ Ἱερ.2,2 **ἆρον τοὺς ὀφθαλμούς σου .., καὶ ἴδε, ποῦ οὐχὶ ἐξεφύρθης.**

ἐκφύσημα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ἰατρ. φλύκταινα : Πολυδ.4,190˙ **2**) εἰδ. ἔκρηξις ἡφαιστείου : Σχόλ.Ἀπολλ.Ρ 3,41 **οἱ .. ἐκ τοῦ ἐκφυσήματος ἀναρριπτούμενοι μύδροι**˙ **3**) Ἡσ. «ἐκφυσήματα, πέτραι ὑπερέχουσαι τῆς γῆς»˙ **4**) νεώτ. γεν. τὸ ἐξ ἐκφυσήσεως βλ.λ. προερχόμενον, τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκφυσᾶν βλ.λ.

ἐκφύσησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἐκφυσᾶν, ἀποπνέειν : Γαλ.8,251˙ πρβλ. ΕΜ 98,10 «οἱ γὰρ κακοῖς τισι συνεχόμενοι πνεύματος, τὰς γνάθους πληροῦντες τὰς ἐκφυσήσεις ἀποτελοῦσιν».

ἐκφυσητικὸν (τὸ) νεώτ. βοταν. τὸ φυτὸν λιγυστικὸν βλ.λ.

ἔκφυσις-εως (ἡ) (ἐκφύω) κ. μσν. κ. νεώτ. ἡ πρὸς τὰ ἔξω αὔξησις, ἐκβλάστησις, φύτρωμα : Θεόφρ.ΦΙ 8,1,5 **σπέρματα ἄριστα πρὸς ἔκφυσιν καὶ σποράν**˙ || ἀνάπτυξις, μεγάλωμα φυτοῦ : Ἀριστλ.ΖΜ 658b,5 **ὅπου γὰρ ὑγρὸν καὶ θερμὸν πλεῖστον, ἐνταῦθ' ἀναγκαῖον πλείστην εἶναι τὴν ἔκφυσιν**, Διογ.Οἰν.28˙ || **τρόπος αὐξήσεως** : Θεόφρ.ΦΙ 1,14,2˙ **2**) μτφ. πρόοδος : Πλάτ.Νόμ. 777Β **εἰς ἀρετῆς ἔκφυσιν,** Ἱεροκλ.Πλ.Χρ.Ἔπ.24, 47(Μ˙ **3**) ἐκφυάς, ἐξόγκωμα : Αἰσχ.ἀπ.252,Πλάτ. Φαῖδρ.251Β **θερμανθέντος δὲ ἐτάκη τὰ περὶ τὴν ἔκφυσιν,** Ὀππ.Κυν.2,497˙ **4**) ὀστεώδης προεξοχή : Ἱππ.Ἄρθρ.45˙ **5**) γένεσις, πρόσφυσις ἐπὶ μυῶν, νεύρων κττ. : Γαλ.8,61˙ **6**) βλαστός : Θεόφρ.ΦΙ 1,10,7˙ || ἐν τῷ πληθ. **αἱ παραφυάδες** : Ἀριστλ.Κόσμ.4 **δένδρων ἐκφύσεις,** Γεωπ.12,19,1 **τὰς ὑπὲρ γῆς ἐκφύσεις τεμών**˙ **7**) κτ. πληθ. ῥίζαι : Πολύβ.18,18,6 ἡγοῦνται **βέλτιστον .. ὃς ἂν ἔχῃ πλείστας ἐκφύσεις .. πέριξ τοῦ πρέμνου.**

ἐκφυσιῶ-άω ποι. τοῦ ἐκφυσῶ βλ.λ. : Αἰσχ.Ἀγ. 1389 **κἀκφυσιῶν ὀξεῖαν αἵματος σφαγήν.**

ἐκφυσῶ-άω κ. νεώτ. φυσῶ τι πρὸς τὰ ἔξω, **φυσῶν** ἐκβάλλω τι, ἀποπνέω : Πολύβ.3,46,12 **ἅμα δ' ἐκφυσῶντες πᾶν τὸ παρεμπῖπτον** (ἐπὶ ἐλεφάντων ἐκφυσώντων ὕδωρ **ἐκ** τῆς προβοσκίδος)˙ κ. παθ. : Πολύβ.1,48,7 (πῦρ) **ἐξεφυσᾶτο .. κατὰ τῶν ὑπεναντίων**˙ **2**) μτφ. ἡ μτχ. παθ. παρακ. **ἐκπεφυσημένος** πεφυσιωμένος, ἐπηρμένος, φουσκωμένος : Πολύβ.3,103,7˙ **3**) ὁμ. μτφ. ἐκχέω, ἐκδηλῶ : Αἰσχ.Πρ.720 **ἔνθα ποταμὸς ἐκφυσᾷ μένος**˙ **4**) ὁμ. μτφ. διεγείρω, ἀναρριπίζω : Ἀριστφ.Εἰρ.610 **ἐξεφύσησεν τοσοῦτον πόλεμον, ὥστε τῷ καπνῷ .., δακρῦσαι**˙ **5**) φυσῶν ἐκδιώκω μακράν, διασκορπίζω : ΠΔ Ἀγγ.1,9 **καὶ εἰσηνέχθη εἰς τὸν οἶκον, καὶ ἐξεφύσησα αὐτά**˙ κ. παθ. : Ἀρετ.Χρον Παθ.2,1 **ἦν δὲ πνεῦμα** (ἔχῃ ἡ ὑστέρη), **ἐξεφυσήθη τόδε**˙ **6**) ἐξατμίζω, ἐξαερῶ : Ζώσ.Ἀλχ. 148Β˙ κ. παθ. : Διοσκ 5,75˙ **7**) φυσῶ ἰσχυρῶς : Θεόκρ.24,47 **βαρὺν ὕπνον ἐκφυσῶν** (ἐκπέμπων ἐν ὕπνῳ ἰσχυρὸν ῥογχασμόν)˙ **8**) ἀμτβ. ῥέγχω, ῥοχαλίζω : Λυκόφρ.743 **Χάρυβδιν ἐκφυσῶσαν ἑλκύσας βυθῷ**˙ **9**) ἐκρήγνυμι, ἀναδίδομαι ἐξαίφνης : Ἀριστλ.Κόσμ.400a,32 **φλόγες .. ἐκ γῆς ἀναβλύσασαι καὶ ἐκφυσήσασαι.**

ἐκφυτεύω μεταφυτεύω ἐπὶ **δένδρου** : Ἀριστλ. Πρ.924b,36 **πήγανον .. ἐὰν τις ἐκφυτεύσῃ εἰς συκῆν**˙ **2**) φυτεύω **τόπον**, πληρῶ φυτῶν : Ἡρακλείδ.Πολιτ.11 **ἐξεφύτευσε τὴν Κυμαίων χώραν,** Φιλόστρ.Σοφ.1,23,2 **ἐκ- ἄλσος**˙ κ. παθ. : αὐτ.2,23,3.

ἔκφυτος-ον μτγν. μτφ. ἀνάρμοστος, **ἄτοπος** : Διον.Ἀρεοπ.105Β˙ **2**) τὸ οὐδ. **ἔκφυτον (τὸ)** ἔκφυσις, βλαστός : Ἀλέξ.Ἀφρ.Πρ.2,16.

ἐκφύω κ. μσν. **κ.** νεώτ. γεννῶ, κυρ. ἐπὶ **τοῦ ἄρρενος**, παράγω **διὰ** τῆς θηλείας : Εὐρ.Ἑλ.391 **ὃς ἐξέφυσεν .. Ἀγαμέμνον',** Ἱέρακ.Χρον.ἐν Σάθ.1,252 **εἶχε .. δύο υἱούς, .. ἐξ αὐτοῦ ἐκφύντας**˙ **2**) σπαν. ἐπὶ γυναικός, τίκτω : Σοφ.ΟΚ 984 **αὑτῆς ὄνειδος παῖδας ἐξέφυσέ μοι**˙ **3**) γεν. παράγω, **φύω** : Ἀριστλ.Κόσ.397a,26 **ἡ γῆ κατὰ καιρὸν ἐκφύουσα πάντα,** αὐτ.ΖΙ 611b,13 **ἐκφύει κέρατα**˙ || ἀπολ. ἐπὶ σπέρματος, παράγω : Δημ.748˙ **4**) παθ. μετ' ἐνεργ. παρακ. κ. ἀόρ. β' φύομαι **ἐκ** τινος, φυτρώνω : Ἰλ.Λ 40 **κεφαλαὶ τρεῖς ἑνὸς αὐχένος ἐκπεφυυῖαι,** Σοφ.Αἴ.487 **ἐγὼ δ' ἐλευθέρου μὲν ἐξέφυν πατρός**˙ || φρ. **λάλημα ἐκπεφυκὸς** (λάλος ἐκ γενετῆς, **ἀπὸ φυσικοῦ του**) : Σοφ.Ἀντ.320˙ **5**) παθ. εἰδ. ἐπὶ **τριχῶν, φυτρώνω,** γίνομαι : Ἀρχιγ.π.Γαλ. 12,407 **μέχρις ἂν αἱ τρίχες ἐκφυῶσι,** Μηναῖ.1,19 Ὠδ.6˙ || ὁμ. ἐπὶ μυῶν τοῦ σώματος, ἐκπορεύομαι : Ἀρχιγ.π.Γαλ.18,981˙ **6**) ἀμτβ. ἐν ἐνεργ. ἐνεστ. **φύω,** φυτρώνω : Ἱππ.Ἐπιδ.6,5,15 **ἕλκεα ἐκφύουσιν.**

ἐκφυῶς ἐπίρρ. μτγν. ἐξόχως : Ἀππ.Ἰλλυρ.25.

ἐκφωνή (ἡ) πάπ. δικαστικὴ ἀπόφασις ἐπ' ἀκροατηρίῳ εὐθὺς μετὰ τὴν διαδικασίαν ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ ἀπαγγελλομένη.

ἐκφώνημα-ατος (τὸ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἐκκλησιαστικὸς ὅρκος : Εὐσ.Ἐκκλ.Ἱστ.5,229,15 **ἐν τῇ τῶν νόθων ἐκφωνημάτων ἀκροάσει**˙ **2**) ὀνομασία :

Εὐστ.Πον.207,93 **τὸ πάλαι κτητορικὸν αὐτοῖς ἐναπομεῖναι μέχρι τέλους ἐκφώνημα·** **3**) ἐπὶ θεμάτων, ἀπαγγελία : Τατιαν.161B **τέρποντα τοὺς ἀκροατὰς αἰσχρῶν λόγων ἐκφωνήμασιν·** ‖ νεώτ. τὸ ἐκφωνηθέν, οἷον κήρυγμα, ὁμιλία κττ.

ἐκφώνησις-εως (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ., δημ. **-η**, προφορά, ἀπαγγελία : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.9,4 **σύμφωνα, ἅπερ ἄνευ τῶν φωνηέντων οὐκ ἔχει ῥητὴν τὴν ἐκφώνησιν·** κ. παθ. : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.1,102· ‖ **νεώτ.** ἡ μεγαλοφώνως γινομένη ἀπαγγελία : **ἐκφώνησις τῶν ὀνομάτων, - ἐκφώνησις λόγου·** ‖ νεώτ. **κ.** δημ. εἰδ. νομ. **ἐκφώνησις ὑποθέσεως ἡ ὑπὸ τοῦ προέδρου** ἀναγγελία τῆς πρὸς ἐκδίκασιν ὑποθέσεως **3**) ρητ. σχῆμα λόγου, καθ' ὃ ὁ ῥήτωρ δι' ὀλίγων σθεναρῶν λέξεων ἐπιζητεῖ νὰ ἐκφράσῃ ζωηρότερον τὰ συναισθήματά του· **4**) ἀναφώνησις : Φίλ.1,618, Πλούτ.Ἠθ.111D **ματαίους.. ἡγητέον εἶναι τὰς τοιαύτας ἐκφωνήσεις,** Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.4,26 **καταχρηστικώτερον αἱ μονογράμματοι ἐκφωνήσεις συλλαβαὶ εἴρηνται·** **5**) πάπ. ἀνευφημία, ἐπευφημία· **6**) σημασία, ἔννοια, νόημα : Μαρῖν.Πρόκλ.28 **7**) ἐκκλ. **ἐκφωνήσεις (αἱ)·** οἱ εἰς τὸ τέλος δεήσεως κατὰ τὴν λειτουργίαν μεγαλοφώνως ὑπὸ τοῦ ἀρχιερέως ἢ ἱερέως ἐκφωνούμενοι ὕμνοι : Λογοθ. εἰς Μιχ.Θεοφιλ.18· **τάς τε ἐκφωνήσεις.. ἐξεπλήρουν ἐκφώνως.**

ἐκφωνῶ-έω μτγν., μσν. κ. νεώτ. κραυγάζω ἰσχυρῶς : Φίλ.2,49, Πλούτ.Καῖσ.66 **ἅμα δὲ πως ἐξεφώνησαν·** **2**) ἐκστομίζω, λέγω, ἀποφαίνομαι : Πλούτ. Ἠθ.1010A· ‖ προφέρω, ἀπαγγέλλω : Διον.Ἀλ. Συνθ.14, Ἐρωτιαν.154 **ἔστι δὲ ἡ λέξις Ἀττικὴ καὶ διὰ τοῦ βτ γραφομένη καὶ ἐκφωνουμένη·** ‖ ὁμ. νεώτ. ἀναγινώσκω μεγαλοφώνως : **ἐκφωνῶ τὰ ὀνόματα τῶν μαρτύρων·** **3**) κοινοποιῶ, καθιστῶ διὰ κήρυκος γνωστόν, παθ. : Πάπ. **ἡ διάταξις ἐκφωνηθεῖσα,** Κῶδ.Ἰουστιν.10,16,13.

ἐκφώνως ἐπίρρ. μσν. μεγάλῃ τῇ φωνῇ . Λειτουργ. Προηγιασμ.Εὐχ.Κατηχουμ. **ὁ ἱερεὺς ἐκφώνως, ἵνα καὶ αὐτοὶ σὺν ἡμῖν δοξάζωσι.**

ἐκφωτίζω μτγν. ἐντελῶς φωτίζω καταλάμπω, παθ : Κλήμ.Ἀλ.Στρωμ.5,29

ἐκχαλινῶ-όω μτγν. ἀφαιρῶ τὸν χαλινόν, ξεχαλινώνω, ξεκαπιστρώνω : Πλούτ.Πελ.33 **μήτε θώρακα θέσθαι μήτε ἵππον ἐκχαλινῶσαι.**

ἐκχαλκεύω μτγν. κατασκευάζω τι ἐκ χαλκοῦ : Παλλάδ.Λαυσ.1033 **τὸν ἀμαράντινον τῆς δόξης στέφανον.. καλῶς ἐκχαλκεύσασα·** κ. παθ. : Ἰώσ. Α1 3,7,6 **ἐκ τούτου μὲν στέφανος ἐκκεχάλκευται.**

ἐκχαλκουργῶ-έω μσν ἐκ χαλκοῦ κατασκευάζω **2**) μτφ. σκληρύνω τὴν καρδίαν τινὸς ὡς τὸν χαλκόν : Νικήτ.Εὐγ.6,546.

ἐκχαλκῶ-όω μσν ἐκχαλκουργῶ βλ.λ : Μιχ.Ἀκομ.2,200,21

ἐκχαλῶ-άω ἀφήνω, ἀπολύω, χαλαρώνω : ΑΠ 1, 354,18 **τεγέων σὸν δέμας ἐκχάλασον·** **2**) μετριάζω : Χορίκ.1,68 **ἐκχαλᾶν τὴν ὀργήν·** **3**) ἀμτβ χαλαροῦμαι, ἀτονῶ : Ἱππ.Ἐπτ.255,12 **οἱ ὑμένες, .. ὥσπερ καὶ τῶν ἀσταχύων, ὁπότε ἐξεχάλασαν.**

ἐκχαραδρῶ-όω μτγν. ἐπιτατ. τοῦ χαραδρῶ βλ.λ. : Πολύβ.4,41,9 **τὸν τυχόντα χειμάρρουν ἐν βραχεῖ χρόνῳ πολλάκις ἐκχαραδροῦντα·** κ. παθ.: Στράβ.11,3,4 **τόποι ἐκχαραδρούμενοι χειμάρροις.**

ἐκχαράσσω, ἀττ. **-ττω** ἐξαλείφω, ἐξαφανίζω : ΔίωνΧρ.31,71 **ἐάν τις ἓν μόνον ἐκχαράξῃ ῥῆμα ἀπὸ στήλης τινός·** **2**) Ἐπιγρ. τεχνηέντως χαράσσω, κατασκευάζω

ἐκχαρέων Ἡσ. « μαγειρείων » (λακων ἀντὶ **ἐσχ-**).

ἐκχαρυβδίζω ὡς Χάρυβδις καταπίνω : Φερεκρ. π. Ἀθην.11,485D **τῶν θεατῶν δ' ὅστις ἂν διψῇ, λεπαστὴν ἐκχαρυβδίσαι.**

ἐκχάσκω μτγν., παρακ. **ἐκκέχηνα** χαίνω, ἀνοίγω τὸ στόμα, χάσκω : ΠΔ Ἔσδρ.1,4,19 **ἐάν .. ἴδωσι γυναῖκα .. καλὴν ... εἰς αὐτὴν ἐκκέχηναν.**

ἔκχαυνος-ον μτγν. λίαν χαῦνος, ὅλως χαλαρός, πλαδαρός : Ἐρωτιαν.292 ἐν λ. πλάδος « οἷον ἔκχαυνος .. τοῦ σώματος διάθεσις ».

ἐκχαυνῶ-όω κ. νεώτ. περιάγω τινὰ εἰς χαυνότητα, εἰς μωρὰν κατάπληξιν, τὸν κάμνω νὰ χάσκῃ, τὸν ἀποσαστίζω : Ἱππ.Ἄρθρ.808B **οἱ ἐπιθυμέοντες ἐκχαυνοῦν τὸν πολὺν ὄχλον,-διὰ στομφωδῶν φράσεων ἐξεχαύνωσε τοὺς ἁπλοϊκοὺς ἀκροατάς του·** **2**) καθιστῶ τινα ἀνοήτως ὑπερόπτην, ἀλαζόνα, ματαιόφρονα· πρβλ. χαῦνος, χαυνότης : Ἀλκ.51,3 **ἐκ δὲ παίδων χαύνοις φρένας** (τμ.), Εὐρ.Ἱκ.412 **πόλιν ἐκχαυνῶν λόγοις·** **3**) παθ. Σουΐδ. « ἐξητόνησεν, ἐξεχαυνώθη ».

ἐκχέζω καταχέζω : Ἀνών.π.Δημητρ.Εὐγλ.126 **ἐπὶ τῶν Περσῶν .. ἔφη, ὅτι πεδία ἐξέχεζον ὅλα.**

ἐκχειλίζω νεώτ. ἐκχύνομαι ὑπερβαίνων τὰ χείλη δοχείου, κοίτης κττ., ὑπερχειλίζω, πλημμυρῶ· **2**) μτβ. πληρῶ τι μέχρι χειλέων, ὑπερπληρῶ.

ἐκχείλισις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἐκχειλίζειν, ξεχείλισμα : **ἐκχείλισις ποταμοῦ·** **2**) ὑπερπλήρωσις : **ἐκχείλισις φιάλης - ποτηρίου.**

ἐκχειμάζω μσν. διέρχομαι τὸν χειμῶνα, διαχειμάζω, ξεχειμωνιάζω : Χρον.Μορ.87D **ἐκεῖ ἐξεχειμάσασιν μέχρι τὸν Μάρτιον μῆνα.**

ἐκχερσεύω λεξ. κ. νεώτ. χέρσον τι ποιῶ· Ἡσ « ἐκχιλωμένη, ἐφυγμένη, ἐκκεχερσευμένη ».

ἐκχερσῶ-όω μσν. κ. νεώτ. καθιστῶ τὴν χέρσον γῆν καλλιεργήσιμον, κ. μτφ. : Πισίδ.Γ 38,144 **τὰς ἀκανθώδεις ῥύπας** (τῆς ψυχῆς) **.. ἐξεχέρσωσας.**

ἐκχέρσωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκχερσοῦν βλ.λ., ἡ διὰ γεωργικῆς ἐνεργείας μεταβολὴ χέρσου γῆς εἰς καλλιεργήσιμον, τὸ ξεχέρσωμα.

ἐκχεύω μτγν. ποι. ἐκχέω βλ.λ. : Νίκ.π.Ἀθην.15, 683E **ἢ τ' ἀνὰ κόλπῳ φυλλάδα νηλείην ἐκχεύετον.**

ἐκχέω κ. μσν., νεώτ. κ. **ἐκχύνω,** μέλλ. **ἐκχεῶ,** ἀόρ. α' **ἐξέχεα,** προστ. κ. **ἔκχυσον** (Ἡσ.), ἐν γ' ἑν. ἐπ. ἀόρ. **ἐξέχυτο,** μτχ. **ἐκχύμενος,** μτγν. μέσ. μέλλ. **ἐκχυθήσομαι,** ἀόρ. μέσ. **ἐκχευάμην,** παρακ. **ἐκκέχυκα** κ. παθ. ἐν χρ. παρ' Ὁμ. κυρ. ἐν ὑπερσ. **ἐξεκέχυντο·** χέω, χύνω ἔξω, κυρ. ἐπὶ ὑγρῶν : Ἰλ. Γ 296 **οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσόμενοι δεπάεσσιν ἔκχεον,** Αἰσχ.Εὐμ.653 **τὸ μητρὸς αἷμα ὅμαιμον ἐκχέας,** Μηναῖ.3,20 Ὠδ.6 **τὰ αἵματα αὐτῶν ἐκχέαντες·** κ. παθ. : Ἰλ.Φ 300 **τὸ δὲ πᾶν πλῆθος ὕδατος ἐκχυμένοιο,** ΚΔ Ματθ.9,17 **ὁ οἶνος ἐκχεῖται·** ‖ συνεκδ. κ. ἐπὶ τῶν σπλάγχνων : ΚΔ Πράξ. 1,18 **ἐξεχύθη τὰ σπλάγχνα·** **2**) μτφ. ἐκτείνω, ἐκπέμπω ἀφθόνως πρός τινα : Πλάτ.Ἐπιγρ.7,4 **σοὶ .. δαίμονες εὐρείας ἐλπίδας ἐξέχεαν·** ‖ ὁμ. τὰ μέσ. ἐπὶ πραγμ., ἐκπέμπων, ἐκρίπτων ἁπλῶ, διασπείρω πλῆθός τι : Ὀδ.Χ 3 **ταχέας δ' ἐκχεύατ' ὀϊστούς·** ‖ ὁμ. κ. νεώτ. τὸ παθ. ἐν ἐνεργ. σημ. ἐπὶ πλήθους ἀνθρώπων, ἐνίοτε καὶ ἐπὶ ζῴων, πτηνῶν, ἐντόμων, ἐξορμῶ ἰδ. ὁμαδόν, ξεχύνομαι : Ἰλ. Π 259 **σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο,** Ὀδ.Θ 515 **ἱππόθεν ἐκχύμενοι,** Ἡρ.3,13 **ἐκχυθέντες ἐκ τοῦ τείχεος, - τὸ πλῆθος ἐξεχύθη εἰς τὰς ὁδούς - εἰς τὴν παραλίαν·** ‖ ὁμ. παθ. μτφ. χύνομαι ὡς ὕδωρ : Ἑρμ.39,3 **ῥηθέντα ματαίως ἐκκέχυται στομάτων,** Μηναῖ.1,1 Ὠδ.9· **3**) χύνω μακράν, ὅθ. κενῶ, ἀδειάζω, ἐπὶ σκεύους : Ἀριστφ.άπ.306 **ἐκχέει ποδάνιπτρον,** Μέν.915 **ἐκκέχυκα τὸν χόα,** Πρόδρ.Β 392 **καὶ τὸ ζουμὶν ἐκχέει τὸ ἐπάνω τῶν φιχίων·** ‖ **κ.** παθ. ἐν πάπ. ἐκκενοῦμαι, διοχετεύομαι : Πάπ. **ἐκχέονται εἰς διώρυχα·** **4**) ἐπὶ λέξεων, προφέρω, ἐκστομίζω, λέγω : Εὐρ.Ἱκ.773, Ἀριστφ.Θεσμ.554 **ὅσα γὰρ ᾔδεις ἐξέχεας ἅπαντα·** **5**) σπαταλῶ, καταναλίσκω : Αἰσχ.Πέρσ.826 **ἄλλων ἐρασθεὶς ὄλβον ἐκχέῃ μέγαν,** ΑΠ 9,367 **πλοῦτον ἐξέχεεν εἰς δαπάνας·** ‖ ὁμ. συνεκδ.

φθείρω, καταστρέφω, ματαιώνω : Σοφ.Φιλ.13 **μή καὶ μάθῃ μ᾽ ἥκοντα κἀκχέω τὸ πᾶν σόφισμα·** **6**) ἐξαπλῶ, ἁπλώνω, ἐκτείνω : Ἀπολλ.Ρ 2,902, Λουκ.Ἐρωτ.6 **ἀθρόας κατὰ τῶν κάλων τὰς ὀθόνας ἐκχέαντες ἠρέμα πιμπλαμένου τοῦ λίνου·** κ. παθ. : Ὀδ.Θ 279 **πολλὰ δὲ** (δέσματα).. **μελαθρόφιν ἐξεκέχυντο·** ‖ δθ. παθ. ἐπὶ κτήματος, ἁπλοῦμαι, ἐκτείνομαι : Πάπ. **ἀπηλιώτου διῶρυξ, εἰς ἣν ἐκχεῖται ὁ κλῆρος·** ‖ παθ. κ. ἐπὶ ἀνθρώπου, κεῖμαι νωχελῶς, ἀναπαύομαι : ΑΠ 5, 54,8 **Δωρὶς παρέτοις ἐξεχύθη μέλεσι·** **7**) ρίπτω, καταρρίπτω : Διον.Ἁλ.Ρωμ.13,8 **ἐκχέειν τινὰ κατὰ τοῦ κρημνοῦ·** ‖ κ. παθ. ἀπορρίπτομαι, δθ. λησμονοῦμαι : Θέογν.110 **ἣν δ᾽ ἓν ἁμάρτῃς τῶν πρόσθεν πάντων, ἐκκέχυται φιλότης,** Πλάτ.Κριτί.49Α **αἱ πρόσθεν ὁμολογίαι ἐκκεχυμέναι εἰσίν·** **8**) φρ. **ἐκχέω ὕπνον** ἀπομακρύνω, ἀποτινάσσω τὸν ὕπνον : Ἡρόδ.Ἰατρ.7,7· **9**) λεξ. παραβαίνω· Ἡσ. «**ἐξέχεαν ὅρκια·** οἷον παρέβησαν»· **10**) ὁμ. παθ. παραδίδομαι, ρίπτω ἐμαυτὸν εἰς πάθος τι, ὑπερβαλλόντως ἥδομαι, εὐχαριστοῦμαι : Ἀριστφ.Σφ.1469 **οὐδὲ τρόποις ἐπεμάνην, οὐδ᾽ ἐξεχύθην,** Πολύβ. 31,25,4 **ἐκχέειν εἰς ἑταίρας·** ‖ κ. ἐπὶ γαστριμάργου : Φίλ.1,38 **ἐκχέειν ἐπὶ τὰ εὐτρεπισθέντα.**

ἐκχιλοῦμαι-όομαι μτγν. καλύπτομαι ὑπὸ χόρτου, χορταριάζω, δθ. ἐκχερσοῦμαι· Ἡσ.: Εὐστ.773.

ἐκχλευάζω μτγν. ἐπιτατ. τοῦ χλευάζω βλ.λ.: Σύμμ.ΠΔ Παροιμ.14,9 **ἄφρονες ἐκχλευάζουσι πλημμέλειαν,** Λιβάν.4,469,16.

ἐκχλοιοῦμαι-όομαι γίνομαι ὠχρός, χλομός : Ἱππ. Κωακ.Ἐπιδ.2,1013D **αἵματος ρυέντος ἐκχλοιοῦνται.**

ἐκχλόωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἀφαίρεσις λωρίδων γῆς μετὰ τῆς ἐπ᾽ αὐτῶν φυομένης χλόης πρὸς μεταφορὰν καὶ καλλωπισμὸν τῆς πρασιᾶς κήπου.

ἐκχοΐζω μτγν. κ. μσν. ἐκθάπτω, ἐξορύττω : Πάπ., Μαλάλ.Ι 225,4 **ἐξεχόϊσε.. τὰ χώματα,** Νικ.Χων. ἐν Σάθ.Ι 102· **2**) κ. μτφ. ἀνυψῶ τινα ἀποσπῶν ἐκ τῆς προσηλώσεως εἰς τὰ γήϊνα : Κύριλλ.Παραλειπ.2,58· **3**) παθ. μεταγγίζω εἰς πίθους : Πάπ.

ἐκχοίρηξις Ἡσ. «ἐκχοιρηλωμένος, Λάκωνες».

ἐκχοιριλῶ-όω λεξ. μ. μτχ. παθ. παρακ. **ἐκκεχοιριλωμένη** (ἐνν. κωμῳδία)· Ἡσ. «οὐ Χοιρίλου οὖσα Ἐκφαντίδῃ γὰρ τῷ κωμικῷ Χοιρίλος θεράπων ἦν, ὃς συνεποίει ⟨αὐ⟩τῷ κωμῳδίας».

ἐκχόϊσις-εως (ἡ) μσν. ἐκχωμάτωσις, ἐκσκαφή, ἐξόρυξις : Μαλάλ.Ι 431,21 **εἰς τὴν ἐκχόϊσιν τοῦ περισωθῆναι τοὺς ὄντας ὑπὸ τὴν γῆν.**

ἐκχοϊσμός (ὁ) μσν. ἡ ἐκχόϊσις βλ.λ., τὸ ἀποτέλεσμα ἐκχοΐσεως : Κεδρ.Γεώργ.1,641,17.

ἐκχολίζω μσν. ἐξάγω, ἀφαιρῶ τὴν χολήν Γεωπ· 14,19,3 **ἐκχολίζειν ὄρνεα**

ἐκχολῶ-άω μτγν. χολοῦμαι λίαν, ὀργίζομαι, θυμώνω πολύ : ΠΔΜακκ.3,3,1 **ἐπὶ τοσοῦτον ἐξεχόλησεν, ὥστε.. τοῖς ἐν τῇ χώρᾳ.. ἐναντιωθῆναι.**

ἐκχολῶ-όω μτγν. κ. μσν. καθιστῶ τι χολῶδες, διαχέω εἰς αὐτὸ χολήν, τὸ καθιστῶ πικρόν : Ἡρόδ. Ἰατρ.εἰς Περ.49,555, Ἀλέξ.Ἀφρ.Πρ.1,79· **2**) παθ. πληροῦμαι χολῆς : Διεύχ.π.Ὀρειβ.4,715 **κοιλίαι ἐκ-.**

ἐκχόλωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. μσν. ἰατρ. ἡ μεταβολὴ εἰς χολήν : Ἀλέξ.Τραλλ.1,15.

ἐκχονδρίζω μτγν. (χόνδρος) ἰατρ. ἀφαιρῶ, ἀποκόπτω χόνδρον : Γαλ.2,397C **τὰ ἐν τοῖς ὠσὶν κολοβώματα ἐκχονδρίζειν δεῖ.**

ἐκχόνδρωμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἐκχόνδρωσις βλ.λ.

ἐκχόνδρωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. φλεγμονῶδες ἐξόγκωμα εἰς χόνδρον τινὰ τοῦ σώματος, προερχόμενον ἐξ ἐρεθισμοῦ.

ἐκχορδεύω (χορδή) μσν. ἐξάγω, ἀποσπῶ τὰς χορδὰς βλ.λ.ΙΙ, τὰ ἔντερά τινος, τὸν ξεντεριάζω, τὸν ξεκοιλιάζω, δθ. σπαράττω : Νικ.Χων. εἰς Μαν. Κομν.4,6,93D **πάντα ἀγαθὰ ἐκ τοῦ πλείονος ἐκχορδεύοντες καὶ ὡς θύματα σφαγιάζοντες.**

ἐκχορδῶ-όω, μ. παθ. -οῦμαι ἐξέρχομαι, ἐκπέμπομαι ἐκ τῶν φωνητικῶν χορδῶν : Σώπ.π.Ἀθην.4,175C **λαρυγγόφωνος ἐκκεχόρδωται τύπος.**

ἐκχορεύω (χορός) ἐξέρχομαι τοῦ χοροῦ· ‖ **δθ.** συνεκδ. ἐκρήγνυμαι, ἐκσπῶ, ξεσπάω : Ὀππ.Ἁλ. 4,215 **λύσσῃ δ᾽ ἀσπασίως ἐπιμίσγεται** (ζῆλος), **εἰς δὲ βαρεῖαν ἄτην ἐξεχόρευσε·** **2**) μτφ. ἀγάλλομαι, σκιρτῶ, ἀλαλάζω ἐκ χαρᾶς : Ἡλιόδ. 10,38 **ὁ δῆμος σὺν εὐφήμοις βοαῖς ἐξεχόρευε·** **3**) μέσ. ἐκ τοῦ χοροῦ ἀποβάλλω τινά, ἐκδιώκω : Εὐρ.Ἑλ.381 **ἄν τέ ποτ᾽ Ἄρτεμις ἐξεχορεύσατο.**

ἐκχράω χρησμοδοτῶ, ἀγγέλλω ἐν εἴδει χρησμοῦ : Πίνδ.Ο 7,91 (ἐν τμ.) **ἐξ ἀγαθῶν ἔχραον,** Σοφ.ΟΚ 87 **τὰ πόλλ᾽.. ὅτ᾽ ἐξέχρη κακά·** **2**) ἀρκῶ, ἐξαρκῶ : Ἡρ.8,70 **οὐκ ἐξέχρησέ σφι ἡ ἡμέρα·** **3**) ἀπρσ. μετ᾽ ἀπαρφ. ἀρέσκει : Ἡρ.3,137 **κῶς ταῦτα βασιλέϊ ἐκχρήσει περιυβρίσθαι.**

ἐκχρέμπτομαι ἀποχρέμπτομαι, ἐκβάλλω διὰ τῆς ἀποχρέμψεως φλέγματα, ἀποπτύω : Ἱππ.Νούσ.2,26 **ἡ φάρυγξ.. οὐ δύναται ἐκχρέμπτεσθαι.**

ἐκχρηγή πάπ. πιθ. ἀντὶ τοῦ ἀχρ. **ἐκρηγή** (ἐκρήγνυμι), ἔκρηξις, ξέσπασμα.

ἔκχρημα-ατος (τὸ) πάπ. ἐσφ. γρ. τοῦ ἔκρηγμα βλ.λ.

ἐκχρηματίζομαι λίαν χρηματίζομαι εἰς βάρος τινός, πιέζων λαμβάνω παρά τινος χρήματα, ἀργυρολογῶ : Θουκ.8,87 **τοὺς Φοίνικας προαγαγὼν εἰς τὴν Ἄσπενδον ἐκχρηματίσαιτο,** ΔίωνΚ.53,10.

ἔκχρησις-εως (ἡ) Ἐπιγρ. ἐκδανεισμός, δάνειον χρημάτων ἀτόκως παρασχεθὲν ἢ δάνειον πραγμάτων πρὸς χρῆσιν ἐπὶ ἀποδόσει.

ἐκχρησμῳδῶ-έω σχόλ. ἐκχράω βλ.λ. : Σχόλ.Πινδ. Ο 7,168 **ἐξέχραον, οἱονεὶ ἐξεχρησμῴδουν.**

ἐκχρυσῶ-όω μσν. μ. παθ. **-οῦμαι** μεταβάλλομαι εἰς χρυσόν : Τζέτζ.Χιλ.1,107 **ἐκχρυσουμένων τούτῳ δὲ λοιπὸν καὶ τῶν βρωμάτων.**

ἐκχρώννυμι χρώζω, χρωματίζω βαθέως : Θεοδέκτ. π. Στράβ.15,695 **ἥλιος.. σκοτεινὸν ἄνθος ἐξέχρωσε λιγνύος ἐς σώματ᾽ ἀνδρῶν.**

ἐκχυδαΐζω νεώτ. καθιστῶ τι ἐντελῶς χυδαῖον : **ἐκχυδαΐζει τὴν γλῶσσαν·** ‖ κ. παθ. **-ΐζομαι** γίνομαι χυδαῖος : **ἐξεχυδαΐσθη τελείως.**

ἐκχυδαΐσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκχυδαΐζειν **καὶ** ἐκχυδαΐζεσθαι βλ.λ.

ἐκχυδαϊσμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἐκχυδάϊσις βλ.λ.

ἐκχυλίζω κ. μσν. κ. νεώτ. ἐκθλίβω, δι᾽ ἐκθλίψεως ἐξάγω χυλόν : Ἱππ.Γυν.1,25 **τρίψας πάντα δι᾽ ὀθονίου καὶ χυλὸν ἐπιχέας καὶ ἐκχυλίσας·** **2**) νεώτ. μετατρέπω εἰς χυλόν, παραλαμβάνω χυλὸν διὰ τοῦ ἀποχωρισμοῦ τῶν μὴ χυλοποιουμένων οὐσιῶν κρέατος, καρποῦ κτλ.· **3**) ἐκμυζῶ : Ἀριστλ.ΖΙ 596b,12 **μόνον τοῖς ὑγροῖς τρέφεται, πάντοθεν ἐκχυλίζοντα ταύτῃ.**

ἐκχύλισις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐκχυλίζω βλ.λ.2), ἡ ἐξαγωγὴ χυλοῦ ἔκ τινος πράγματος· ‖ νεώτ. φαρμακευτ. ἡ διὰ καταλλήλου διαλυτικοῦ ὑγροῦ παραλαβὴ ὕλης τινὸς ἐκ μείγματος μετ᾽ ἄλλων μὴ διαλυτῶν εἰς τὸ χρησιμοποιούμενον διαλυτικὸν μέσον ὑλῶν, **ἃ.** ἐξίκμασις.

ἐκχύλισμα-ατος (τὸ) νεώτ. κ. δημ. τὸ δι᾽ ἐκχυλίσεως λαμβανόμενον προϊόν· ‖ νεώτ. φαρμακευτ. φαρμακευτικὸν σκεύασμα διαφόρου συστάσεως προερχόμενον εἴτε ἐξ ἐξατμίσεως φυτικῶν ὀπῶν, εἴτε κυρίως ἐκ διαλυμάτων παρασκευαζομένων διὰ κατεργασίας διαφόρων δρογῶν.

ἐκχυλισματικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐκ τοῦ ἐκχυλίσματος βλ.λ. προερχόμενος.

ἐκχυλιστικός-ή-όν νεώτ. **ὁ** ἀναφερόμενος **εἰς** τὴν ἐκχύλισιν βλ.λ.

ἐκχυλῶ-όω μτγν. γίνομαι χυλός, παθ. : Γαλ.13,186 **τοῦ καρύου τὸ ἐδώδιμον.. ἐκχυλοῦται ρᾳδίως.**

ἔκχυμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἐκχυθέν, ἡ ἔκχυσις : Χρησμ.Σιβ.3,396

ἐκχύμενος μτχ. τοῦ ἐκχέω βλ.λ.

ἐκχυμίζω ἐκχυλίζω βλ.λ.ΙΙ : Ἀριστλ.ΖΙ 594a, 15 ἔξω οἱ ἀράχναι ἐκχυμίζουσιν.

ἐκχυμῶ-όω κ. νεώτ. ἐκβάλλω ἀπό τινος τὸν χυμόν : Ἱππ.Νούσ.2,47 σιτία δριμέα ἐκχυμώσας· 2) παθ. ἐπὶ τῶν φλεβίων, πληροῦμαι αἵματος καὶ διαρρήγνυμαι ὑπὸ τὸ δέρμα : Ἱππ.Ἀγμ.759D τὰ φλέβια ἐκχυμοῦνται.

ἐκχύμωμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. ἡ ἐκχύμωσις βλ.λ. : Ἱππ.Κατ' Ἰητρ.748A ὁκόσα δὲ ἐκχυμώματα.. ἐξεργάται ἐκ τοῦ τρώματος· || Ἡσ. « ἐκχυμώματα· αἱ πυώδεις συλλογαί ».

ἐκχύμωσις-εως (ἡ) κ.νεώτ. ἔκχυσις αἵματος μεταξὺ τῶν ἱστῶν τοῦ σώματος ἐξ ἰσχυρᾶς ἐξωτερικῆς κακώσεως, πελιδνουμένη σὺν τῷ χρόνῳ: Ἱππ.Ἀγμ.12,546.

ἐκχύνω νεώτ., δημ. ξεχύνω ἐκχέω βλ.λ.

ἔκχυσις-εως (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. τὸ ἐκχέειν, χύσιμον ἔξω : Ἀριστλ.Μετ.354a, 26, Θεόφρ.Ἀν.49 τάχα δὲ κἀκεῖνο τοῦ βορέου (αἴτιον) ὅτι ἀθρόως ἡ ἔκχυσις, ὥσπερ τῶν ἐκνεφιῶν, ΠΔ Λευϊτ.4,12 ἐπὶ τῆς ἐκχύσεως τῆς σποδιᾶς καυθήσεται (ὁ μόσχος), Πάπ. ἔκχυσις βαλανείου· || ὁμ. χύσις αἵματος : Πορφ.Νυμφ.11 ἔκχυσις αἵματος· 2) ἐπὶ πύου, διάχυσις : Ἐρασίστρ.π.Γαλ.8,318· 3) μτφ. νεώτ. διάχυσις, περιπαθὴς ἐκδήλωσις : ἔκχυσις χαρᾶς· 4) πάπ. ἔκρους ἢ ὀχετός.

ἐκχυτήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. ναυτ. συσκευὴ πρὸς ἄντλησιν τῶν ἐντὸς τοῦ κύτους τοῦ πλοίου ὑδάτων καὶ ἔκχυσιν αὐτῶν εἰς τὴν θάλασσαν.

ἐκχυτήριον (τὸ) γλωσσ. ὀχετός, διῶρυξ.

ἐκχύτης (ὁ) μτγν. ὁ ἐκχέων, καταναλίσκων τὴν οὐσίαν, σπάταλος, ἄσωτος : Λουκ.ΒΠρ.24 ἐπεὶ γάρ ἐστιν ὁ μέν τις ἐκχύτης, ὁ δὲ περιεκτικός· 2) γλωσσ. ὀχετός, διῶρυξ.

ἔκχυτο γ' ἑν. ἐπ. ἀορ. τοῦ ἐκχέω βλ.λ.

ἔκχυτος-ον (ἐκχέω) μτγν. κ. νεώτ. χυμένος ἔξω, χυτός : ΑΠ 9,669,8 ἔκχυτον εὐχαίτης κισσὸς ἔπλεξε κόμην· 2) ἐκτεταμένος, ἐξηπλωμένος : ΑΠ 5,274,1 ἔκχυτος ὕπνῳ κεῖτο περὶ κροτάφους πῆχυν ἑλιξαμένη· 3) μτφ. λεξ. ὑπερβολικός, ἄμετρος : Σουΐδ.ἐν λ. καγχασμὸς ἔκχυτος γέλως· 4) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἔκχυτον πιθ. ρευστόν τι ἔδεσμα : ΑΠ 9,395 ἐν γὰρ τοῖς Κίρκης ἔκχυτον οὐκ ἔφαγεν· || ὁμ. τίτλος διαλόγου τοῦ Ἑρμαγόρα : Στωϊκ.Ἀπ.1,102· 5) νεώτ. πετρογρ. ἔκχυτα πετρώματα κατηγορία πυριγενῶν βλ.λ. στρωμάτων, ἅ. ἡφαιστειογενῆ.

ἐκχυτρίζω (χύτρα) λεξ. ἐκβάλλω ἐκ τῆς χύτρας, κ. γεν. ἐκβάλλω· Ἡσ. « ἐκχύτριζε· ἔκβαλλε ».

ἔκχωμα-ατος (τὸ) νεώτ. τὸ διὰ τῆς ἐκχωματώσεως ἀποτελεσθέν, ἰσοπέδωσις τοῦ ἐδάφους δι' ἀφαιρέσεως χώματος· 2) γεν. ὄρυγμα, χάνδαξ.

ἐκχωματίζω νεώτ. ἀφαιρῶ τὸ χῶμα, ξεχωματώνω· πρβλ. ἐκχωματῶ.

ἐκχωματισμός (ὁ) νεώτ. ἐκχωμάτωσις βλ.λ.

ἐκχωματῶ-όω νεώτ. δι' ἐκσκαφῆς ἀφαιρῶ, ἀποσύρω χῶμα, σηκώνω τὰ χώματα οἷον πρὸς ἰσοπέδωσιν ἢ πρὸς ἐκβάθυνσιν.

ἐκχωμάτωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκχωματοῦν βλ.λ.

ἔκχωνεν Ἡσ. « ἔκκλινεν. Λάκωνες ».

ἐκχωνεύω μτγν. κ. νεώτ. ἀναλύω ἐν χωνευτηρίῳ, χωνεύων κατασκευάζω ἐκ νέου, ἀναχωνεύω : Δίων Κ 68,14 τό τε νόμισμα πᾶν . . ἐξεχώνευσε.

ἐκχώννυμι ὑψῶ, ἐγείρω ἀνάχωμα βλ.λ. : Ἀκύλ. ΠΔ Ἰεζ.17,17· || ἰδ. ἐν χρ. παθ. -ῦμαι ὑψοῦμαι, κτίζομαι ἐπὶ ἀναχώματος, ὑψώματος : Ἡρ 2,137 μάλιστα ἡ ἐν Βουβάστι πόλις ἐξεχώσθη· 2) ἐπὶ κόλπου θαλάσσης, πληροῦμαι ποταμίας ἰλύος : Ἡρ. 2,11 ἐκχωσθῆναι (τὸν Ἀράβιον κόλπον) ἐντός γε δισμυρίων ἐτέων· 3) ὁμ. παθ. πάπ. μετακουίζομαι πρὸς ἀπόρριψιν : Πάπ. ἐκχωσθῆναι τὸ ἐν αὐτῷ κόπριον.

ἐκχώνω νεώτ. ἐξάγω τι κεχωσμένον ἐν τῷ ἐδάφει, ἐκθάπτω, ξεχώνω.

ἐκχώρησις-εως (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. -η, ἡ ἔξω χώρησις, πορεία : Πλάκιτ.4,22,1· 2) ἀποχώρησις, ἀπομάκρυνσις ἀπό τινος : Ἐπικτ.Γνώμ.14 ἐκχώρησις τῶν πολλῶν, Πάπ. ἐκχώρησις ἐκ τῶν οἰκητηρίων, Παχυμ.Γ' Ἀνδρόν.6,374D τὰς ἐκεῖθεν ἐκχωρήσεις· 3) Ἐπιγρ. παραχώρησις, χορήγησις· 4) πάπ. κ. νεώτ., δημ. -η μεταβίβασις δι' ἐπισήμου πράξεως : Πάπ. πέμψεις τὴν ἐκχώρησιν Νεμεσίλλης - ἐκχώρησις τῶν δικαιωμάτων· || νεώτ. κ. δημ. νομ. ἡ σύμβασις δι' ἧς μεταβιβάζεται ὑπὸ πιστωτοῦ εἰς νέον πιστωτὴν ἡ ἐνοχικὴ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου ἀπαίτησις.

ἐκχωρητήριον (τὸ) νεώτ. ἡ νομικὴ πρᾶξις δι' ἧς ἐκχωρεῖταί τι· || συνήθ. τὸ σχετικὸν ἔγγραφον· πρβλ. ἐκχώρησις 4)· 2) νεώτ. ὀχυρωτ. χῶρος ἐκσκαπτόμενος εἰς διάφορα σημεῖα ὑπονόμου, ὅπου παραμερίζων τις ἐπιτρέπει τὴν διάβασιν τοῦ ἐξ ἀντιθέτου ἐρχομένου.

ἐκχωρητής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκχωρῶν, ὁ μεταβιβάζων τι ἐκ τῆς περιουσίας του εἰς ἄλλον.

ἐκχωρητικός-ή-όν γλωσσ. παραχωρητικός.

ἐκχωριάζω μσν. ἐξέρχομαι τῆς χώρας : Θεόδ. Ὑρτ.ἐν Ἀν.Βοασσ.3,19 οὐκ ἐξὸν ἐκχωριάζειν αὐτῇ.

ἐκχωρίζω πάπ. χωρίζω, ἀποχωρίζω· 2) ἐπὶ περιττωμάτων, ἐκκενοῦμαι βλ.λ. : Ἀριστλ.ΖΙ,551a,7.

ἐκχωρῶ-έω κ. νεώτ. κ. δημ. ἀναχωρῶ, ἀπομακρύνομαι ἀπό τινος τόπου : Ἐπιγρ. ἐκχωρεῖν ἐκ χώρας, Πάπ. ἐκ- ἐκ τῆς οἰκίας· || μεταναστεύω, μετοικῶ : Ἡρ.1,56 καὶ τὸ μὲν οὐδαμῇ κω ἐξεχώρησε, τὸ δὲ πολυπλάνητον κάρτα· 2) μτφ. ἐκχωρῶ ἐκ τοῦ ζῆν ἐγκαταλείπω τὴν ζωήν, ἀποθνῄσκω : Πολύβ.2,21,2· 3) ἐπὶ μέλους τοῦ σώματος, ἐξέρχομαι τῆς θέσεώς μου, ἐξαρθροῦμαι : Ἡρ.3.129 ἀστράγαλος ἐξεχώρησε ἐκ τῶν ἄρθρων· 4) ἀποχωρῶ, ἀποσύρομαι, παραιτοῦμαι : Εὐρ.ΙΑ 367 εἶτα δ' ἐξεχώρησαν κακῶς, Δημ. 1029 ὅτε Λεωκράτης ἐξεκεχωρήκει, Πολύβ.1,15,7 τῶν ὑπαίθρων ἐκχωροῦντας· 5) μετὰ δοτ. ὑποχωρῶ, κάμνω τόπον : Ἱππ.Ὁρκ.1 ἐκχωρεῖν τινι, Σοφ.Αἰ.671 χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει, Πολύβ.22,3,1 οὐδενὶ . . ἐκχωρήσαιμι· 6) ἀπροσ. ἐπὶ τῶν ἐντέρων, τὸ μετακινεῖσθαι : Ἱππ.Ἐπιδ.5,33· 7) μτβ. κ. νεώτ. κ. δημ. δίδω, παραχωρῶ, μεταβιβάζω : Ἐπιγρ. ἐκχωρεῖν τινί τι, Βέττ.Βάλ.156,4 ἐκχωρεῖν τῷ δαίμονί τι, Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.4 τὰ ἔπιπλα ἔπρεπε . . νὰ τὰ ἐκχωρήσῃ εἰς τὴν σκιτονοικοκυράν.

ἔκχωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἐκχωμάτωσις βλ.λ.

ἔκφηγμα-ατος (τὸ) μτγν. (φήχω), ἀπόξυσμα, σύντριμμα : Κλήμ.Ἀλ.241 τῆς γῆς τὰ ἐκφήγματα (σχόλ. «ἐκφήγματα γῆς, πάντες οἱ λίθοι οἱ τίμιοι»).

ἔκφυξις-εως (ἡ) μτγν. ἀπόψυξις, ψύχρανσις : Ἀρετ.Ὀξ.Παθ.2,2 στῦψις καὶ ἔκψυξις ἱκανή.

ἐκψύχω, μέλλ. -ξω ἀποβάλλω τὰς αἰσθήσεις, λιποθυμῶ· Ἡσ. « ἐκψύχουσι, λιποθυμοῦσι » : Ἱππ. Νούσ.1,51, Ἰάμβλ.π.Φωτ.Βιβλ.131,12 ξίφος γυμνὸν ἰδοῦσα ἐξέψυξεν· 2) ἐκπνέω, ἀποθνῄσκω, ξεψυχῶ : Βάβρ.115,11, ΚΔ Πράξ.5,5 ἀκούων δὲ . . τοὺς λόγους τούτους πεσὼν ἐξέψυξε, Παλλάδ. Λαυσ.992A· 3) ἀσθμαίνω, κοντανασαίνω : Ἀριστλ.Πρ.886b,14· 4) παθ. εἶμαι ἐντελῶς ψυχρός, παγωμένος : Ἀριστλ.Πρ.882a,36, Πλούτ.Ἠθ.695D.

ἐκψωμίζω ἐπὶ σίτου, ἔχω βλάβας ἐκ ψωμήκων βλ.λ. : Ἡσ. ὁ σῖτός φησι ἐξεψώμισεν ἀπὸ τοῦ ζῴου (ψώμηκος) σχηματίσας.

ἕκω βαρβαρισμὸς ἔχω βλ.λ. : Ἀριστφ.Θεσμ.1197.

ἑκών-οῦσα-όν κ. μσν. κ. νεώτ. ἑκουσίως, θεληματικῶς, προθύμως : Ὀδ.Δ 649 αὐτὸς ἑκὼν οἱ δῶκα, Πρόδρ.Β 623 ἑκὼν ἐξέρχομαι μονῆς ἐκ τῆς τοῦ Φιλοθέου· || κ. συχν. μὲ ἀντίθ. ἄκων : Ἰλ.

Δ 43 **καὶ γὰρ ἐγὼ σοὶ δῶκα ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ**, Σοφ.Ἀντ.276 **πάρειμι δ' ἄκων οὐχ ἑκοῦσιν**· || ὁμ. **ἑκὼν παρ' ἑκόντος λαμβάνειν** κατ' ἀμοιβαίαν συναίνεσιν : Δημ.520· **2)** ἐκ προθέσεως, ἐπίτηδες, ἐξεπίτηδες : Ἰλ.Κ 372 **ἑκὼν δ' ἡμάρτανε φωτός**, Δημ.848 **σφόδρ' ἑκὼν.. ἀγνοεῖν προσποιούμενος**· **3)** π. ἀττ. πεζ. **ἑκὼν** (εἶναι) ὅσον ἐξαρτᾶται ἐξ ἐμοῦ, ὡς πρὸς ἐμέ, συνήθ. ἐν ἀρνητ. φρ.: Ἡρ.7,104 **ἑκών τε εἶναι οὐδ' ἂν μουνομαχέοιμι**, Πλάτ.Ἀπολ.37Α **πέπεισμαι ἐγὼ ἑκὼν εἶναι μηδένα ἀδικεῖν ἀνθρώπων**· κ. ἐν πλαγ. πτώσ. : Πλάτ.Γοργ. 499C **ὑπὸ σοῦ ἑκόντος εἶναι** κ. ἐν προτ. ἐξυπονοούσῃ ἄρνησιν : Πλάτ.Πολ.646Β **θαυμάζοιμεν ἂν εἰ.. τις ἑκὼν εἶναι.. ἀφικνεῖται**· σπαν. βεβαιωτ. : Ἡρ.7,164 **ἑκὼν εἶναι.. οἴχετο**· **4)** σπαν. ἐπὶ πραγμ. : Σοφ.ΟΤ 1230 **κακὰ ἑκόντα κοὐκ ἄκοντα.**

ἔλα (1) Ἡσ. « ἥλιος, αὐγή, κοῦμα. Λάκωνες ».

ἔλα (2) προστ. τοῦ **ἐλῶ** ποι. τοῦ ἐλαύνω βλ.λ.2).

ἔλα (3) μσν., νεώτ. κ. δημ. προστακτ. ἐνεστ. β' ἑν. προσ. τοῦ ρ. ἔρχομαι βλ.λ. μετὰ πληθ. ὁμ. **ἐλᾶτε**= ἐλθέ, ἔλθετε, ἐν συνεκφορᾷ συνήθ. μετὰ τῶν τοπ. ἐπιρρ. ἐδῶ, ἐκεῖ ἢ μετὰ χρον. προσδιορ. ἢ μετὰ τελικῆς προτάσεως ἀμέσου (νὰ) ἢ ὑποθετικῶς ἐκφερομένης (ἄν) : **ἔλα ἐδῶ ἀμέσως - ἔλα ἐκεῖ νὰ συζητήσωμεν, - ἔλα, ἂν θέλῃς, νὰ φᾷς, - ἐλᾶτε αὔριο καὶ οἱ δύο, - ἐλᾶτε νὰ λογαριαστοῦμε, - μεθαύριο ἐλᾶτε**· **2)** μσν. κ. δημ. ὡς μόρ. ἐν σημ. (προσ)κλητικῇ, ἐν ᾗ χρ. παρ' ἀρχ. τὸ δεῦτε, πάντοτε προτασσόμενον πρβλ. Ἰλ.Ξ.481 **δεῦτε φίλοι**, Ξ 128 **δεῦτ' ἄγετε**, ΚΔ φρ. **δεῦτε ἴδωμεν**, Ἐκκλ. **δεῦτε προσκυνήσωμεν** κττ. : Διγεν.Ἀκρ.2739 **ἀλλ' ἔλα καὶ πρὸς τὸν αὐτὸν ἐγὼ νὰ σὲ πηγαίνω, - ἔλα-ἐλᾶτε τώρα νὰ ἐξετάσουμε τὶς λεπτομέρειες** **3)** μσν. κ. δημ. μετ' ἄ. προστακτ. ἢ προτάσεως δηλούσης προσταγὴν ἢ παραίνεσιν ὡς μόρ. παρακελευστικόν, πάντοτε προτασσόμενον : **ἔλα, πήγαινε ἀπ' ἐδῶ, - ἐλᾶτε, μὴ φωνάζετε - μὴν κάνετ' ἔτσι**, Σολωμ.Ἐθν.Ὕμν.58 **βασιλεῖς ἐλᾶτε, ἐλᾶτε καὶ κτυπήσατε κι ἐδῶ**· **4)** μσν. κ. δημ. συνεπομένου τοῦ ποὺ ὡς μόρ. διηγηματικὸν ὑποδηλοῦν ἐναντίωσιν, ἐν χρ. μ. εἰς τὸν ἑν. : παροιμ. **κοντοστέκονταν ὁ διάκος, μὰ ἔλα ποὺ 'θελε ὁ δεσπότης** (ἡ θέλησις τῶν ἀνωτέρων ρυθμίζει τὴν ἐνέργειαν τῶν ὑφισταμένων), - **τοῦ παράγγειλαν δίαιτα, μὰ ἔλα ποὺ εἶναι φαγάς**· **5)** δημ. καθ' ἑν. ὡς ἐπιφ. ἐκπλήξεως : **χόρεψε κι ὁ γέρος! ἔλα δά!**, - **ἔλα δὰ καὶ σύ, τί μᾶς λές**· || ὁμ. ὡς ἐπιφ. δυσπιστίας πρός τι προρρηθέν : **ἔλα δά, ποὺ θὰ πληρώσῃ τὰ χρέη του! - ποὺ θὰ φρονιμέψῃ!**

ἐλάα (ἡ) ἀττ. ἀντὶ **ἐλαία** βλ.λ.

ἐλάαν ἐπ. ἀπαρφ. ἐνεστ. τοῦ ρ. ἐλάω, ἐλαύνω βλ.λ. : Ὀδ.Ζ82 || ἀπαρφ. μέλλ. : Ἰλ.Ρ 496

ἔλαβα μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἀόρ. α' τοῦ ρ. λαμβάνω βλ.λ. : Ἐπιγρ. **ἔλαβα βιατικόν.**

ἐλάβοσαν Ἐπιγρ. ἑλληνιστ. ἀντ' **ἔλαβον** τοῦ ρ. λαμβάνω βλ.λ.

ἐλαδᾶς (ὁ) μσν. ὁ πωλῶν ἔλαιον, λαδᾶς : Κ Πορφ. Υἱὸν Ρωμ.243 (ἐν χρ. ὡς ἐπώνυμον).

ἐλάδιον (τὸ) μτγν. κ. μσν. ὑποκορ. τοῦ ἐλάα, φυτὸν νεαρᾶς ἐλαίας : Ἀλκίφρ.3,13 **ἐμβαθύνας βόθρια οἷός τε ἤμην ἐλάδια ἐμφυτεύειν**· **2)** μικρὰ ποσότης ἐλαίου, λαδάκι : Ἀρχέδ.2,11 **ἐλαδίου κοτύλης τε παραναλωμένης**, Πρόδρ.2,591 **καὶ βάλετε λιγούτζικον ἐλάδιον νὰ μυρίσῃ**· πρβλ. Εὐστ. 1552,32 (γρ. **ἐλάδ-** ἐν κώδ. κ. πάπ.).

ἐλάεως Ἡσ. « ἀμπέλου εἶδος ».

ἐλαθερής-οῦς-ές ἀντὶ εἱληθερής βλ.λ. Ἡσ. « ἡλιοθαλφής ».

ἐλαθρά Ἡσ. « ἐλαφρά, ἢ ἐν ἐλαίῳ ἑφθά ».

ἐλαία (ἡ) κ. νεώτ., ἀττ. **ἐλάα**, δημ. **ἐλιά**, εἶδος δένδρου ἀειθαλοῦς, τῆς οἰκογ. τῶν **ἐλαιοειδῶν**, φέρον μικρὸν ᾠοειδῆ καρπὸν σαρκώδη μετὰ ξυλώδους πυρῆνος, παρέχοντα δι' ἐκθλίψεως ἔλαιον βλ.λ., τὸ ἐλαιόδενδρον, λιόδεντρο : Ὀδ.Λ 590 **ἐλαῖαι τηλεθόωσαι**, Ἡρ.8,55 **νηός, ἐν τῷ ἐλαίη τε καὶ θάλασσα ἔνι**, Σοφ.ΟΚ 701 **γλαυκᾶς παιδοτρόφου φύλλον ἐλαίας**, Μηναῖ.3,28 Ἑσπερ. **ἐλαία.. Θεοῦ κατάκαρπος**, Κάλβ.62,7 **εὔφορος πολύκλωνος ἐλαία**· || νεώτ. **κλάδος ἐλαίας** (ὡς σύμβολον τῆς εἰρήνης) εἰρηνικαὶ προτάσεις ἢ διαθέσεις : **φέρει κλάδον ἐλαίας**· || διακρίνεται ἡμέρη **ἐλαίη** (Ἡρ.5,82) καὶ **ἀγρία** (Διοσκ. 1,137)· || παροιμ.φρ.π. Ἀριστφ.Βάτρ.995 **μόνον ὅπως μή σ' ὁ θυμὸς ἁρπάσας ἐκτὸς οἴσει τῶν ἐλαιῶν** (σὲ κάμῃ νὰ ἐξέλθῃς ἀπὸ τὰ ὅρια· σχόλ. «ἐν τῷ τέλει τοῦ τόπου οὗ ἐτελεῖτο ὁ δρόμος, ἐλαῖαι στοιχηδὸν ἵσταντο.. καὶ οὐδεὶς ἐπέκεινα τούτων ἐχώρει»)· **2)** παραλλαγὴ τῆς θαλασσίας δάφνης βλ.λ. : Θεόφρ.4,7,2, Στράβ.16,3,6 **κατὰ βυθοῦ φύεται δένδρα ὅμοια δάφνῃ καὶ ἐλαίᾳ**· **3)** ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου, ἄ. ἐλαιόκαρπος, ἐλιά : Ἀριστφ.Ἀχ.550 **σκορόδων, ἐλαιῶν, κρομμύων**, Πλάτ.Πολ.372C, Δημ.314,12, Ἀθήν.4,133Α **ταῖς ἁλμάσιν ἐλάαις, ἃς κολυμβάδας καλοῦσιν**, Πρόδρ.2.347 **φασόλιν ἐξοφθάλμιστον, ἐλαίας καὶ χοβιαρίτζιν**· || κτ. τοὺς Γραμμ. **ἐλαία** ἦτο κυρίως ὁ καρπὸς (Σουΐδ. « ἐλάα ὁ καρπός, ἐλαία δὲ τὸ δένδρον »), ἀλλ' εἶναι ἀττ. ὁ τ. δι' ἀμφοτέρας τὰς χρ.· πρβλ.Θουκ.7,81 **ἐλάας δ' οὐκ ὀλίγας εἶχεν** (τὸ χωρίον), Ἐπιγρ. ΑΠ 4,2 (ὁ τύπος **ἐλάα** ἔχει τὴν παραλήγ. μακράν, ἀλλ' **ἐλαῶν** Ἄλεξ.261,3 βραχεῖαν, ὅπως κ. τὸ **ἐλάη** ΑΠ 4,2, αὐτ. 6,102)· **4)** μτγν. μελανόχρωμος κηλὶς τοῦ δέρματος ἐξέχουσα ἢ ὄχι τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ, δημ. ἐλιά : Μελάμπ.508F, Μαλάλ.1 138,21 **σήμαντρον ἔχει ἐλαίαν ἐν τῷ ὤμῳ**· **5)** Ἡσ. « δίφρου Κυρηναϊκοῦ μέρος »· **6)** νεώτ. εἰδ. ἀνατ. λευκὸν ᾠοειδὲς ἔπαρμα τοῦ προμήκους μυελοῦ.

ἐλαιαγνίδαι (οἱ) νεώτ. οἰκογ. φυτῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν δικοτυληδόνων.

ἐλαίαγνος (ὁ) κ. **ἐλεάγνος** Ἡσ. εἶδος ἰτέος φυομένης εἰς ἕλη (Salix caprea) : Θεόφρ.ΦΙ 4,10· **2)** νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **ἐλαιαγνιδῶν**, δημ. μοσκοϊτιά.

ἐλαιάγριον (τό) Σουΐδ. « ἔλαιον ἄγριον »

ἐλαιάεις-άεσσα-εν ἀττ. τοῦ ἐλαιήεις βλ.λ.

ἐλαιαέριον (τὸ) νεώτ. χημ. φωτιστικὸν ἀέριον ἐξ ἀποστάξεως ἐλαιωδῶν οὐσιῶν.

ἐλαιάζω μτγν. ἔχω τὸ χρῶμα τῆς ἐλαίας, λαδί. Γρηγ.Νύσσ.1,680Β **καθαρά τις αὐγὴ.. ἐλαιάζουσα.**

ἐλαιακόνη (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἀκόνη, ἥτις πρὸς χρῆσιν ἀλείφεται δι' ἐλαίου, λαδάκονο : Παῦλ.Αἰγ 7,245,52 **τῆς ἐλαιακόνης τὸ ἀπότριμμα.**

ἐλαιαλογῶ-έω μτγν. πιθ. ἀναγνωστέον ἀντὶ ἐλαιολογῶ βλ.λ.

ἐλαιάς-άδος (ἡ) λέξ. ὁ καρπὸς τῆς ἐλαίας : Ε Γουδ.179,32 (πιθ. ἐσφ. γρ. ἀντὶ **ἐλάα**).

Ἐλαιβάριος ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἰσίνδῃ.

ἐλαΐδιον (τό) πάπ. ἀντὶ ἐλάδιον βλ.λ.

ἐλαιεμπορία (ἡ) μσν. κ. νεώτ. τὸ ἐμπόριον τοῦ ἐλαίου : Πανδ.50,4,18,19.

ἐλαιέμπορος (ὁ) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ὁ ἔμπορος τοῦ ἐλαίου, λαδέμπορος, λαδᾶς· Ἐπιγρ.π.Θησ.Στεφ.ἐν λ.

ἐλαιεύς-έως (ὁ) Ἐπιγρ. ἐλαιὼν βλ.λ.

ἐλαΐζω καλλιεργῶ ἐλαίας : Ἀριστφ.ἀπ.119· **2)** ἔχω τὸ χρῶμα τῆς ἐλαίας· Ἡσ. « ἐλαΐζων· ἐλαιόχρους ».

ἐλαιήεις-ήεσσα-εν, ἀττ. -άεις ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ δένδρον ἐλαία : Νίκ.Θηρ.676 **χάζεο φλοιὸν ἐλαιήεντα κρότωνος**, Νόνν.Δ 11,510 **θαλλὸν ἐλαιήεντα**· **2)** ἐπὶ τόπου, ὁ περιέχων ἐλαιόδενδρα, τὸ λιόφυτο : Μάρκελλ.ἐν ΑΠ Παράρτ. 51.50 **ἐλαιήεντες ἄρουραι**· **3)** ὁ ἐλαιώδης, λαδερός, λιπαρός : Σοφ.ἀπ.457 **ἐλαιάεσσα νηδύς**· **4)** πλήρης ἐλαίου : Νόνν.Δ 5,236.

ἐλαιηρός-ά-όν ὁ ἐξ ἐλαίου, ὁ ἐλαιώδης, ὁ λαδερός : Πλάτ.Τίμ.60Α **λιπαρόν τε φανταζόμενον ἐλαιηρόν εἶδος·** || μτφ. φρ. **ἐλαιηρὴ δρόσος** = ἔλαιον : Φιλόδ.ἐν ΑΠ 5,3 **λύχνον ἐλαιηρῆς ἐκμεθύσασα δρόσου·** **2)** ἐπὶ ἀγγείων, ὁ εἰς ὃν ἐμβάλλεται ἔλαιον, ἐλαιοδόχος· πρβλ. οἰνηρόν, ὑδατηρόν (ἀγγεῖον) κ. δημ. γαλατερό, τσαγερό : Ἱππ. Γυν.Νούσ.2,114 **βύσματα ἀπὸ ἐλαιηρῶν κεραμίων·** **3)** ἐπὶ ἐκτάσεως γῆς, ἐλαιοπαραγωγός : Ἐπιγρ. **ἐλαιηρῷ ἐν πεδίῳ·** **4)** ὁ τὴν διαύγειαν ἢ τὴν στιλπνότητα τοῦ ἐλαίου ἔχων : ΑΠΠαράρτ.323,6 **χῶρος ἐλαιηρῇ τερπόμενος λιβάδι·** **5)** ποι. ἐπὶ μελισσῶν, ὁ εἰς παραγωγὴν ἄφθονος ἢ ὁ διὰ παραγωγῆς εὐεργετικός, ὡς ἡ ἐλαία : Πίνδ.ἀπ.123,8 **ἐλαιηρᾶν μελισσᾶν** (ἀμφ.).

ἐλαιθερής-οῦς-ές πάπ. ἀντὶ εἱληθερὴς βλ.λ.

ἐλαϊκός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ δένδρον ἐλαία, ὁ ἐξ ἐλαιῶν ἀποτελούμενος, ὁ ἐξ ἐλαίας προερχόμενος : Ἀριστέ.117 **ἐλαϊκοῖς πλήθεσι σύνδεδρόν ἐστι,** Πάπ. **καρποὶ ἐλαϊκοὶ - ἐλαϊκὰ ξύλα** (λίτσινα)· **2)** ὁ ἐξ ἐλαίου ἀποτελούμενος : Πάπ. **ἐλαϊκὰ φορτία·** || πάπ. τὸ θηλ. ἐνάρθρ. **ἡ ἐλαϊκὴ** ὡς οὐσ. κρατικὴ ὑπηρεσία προμηθείας καὶ ἀποθηκεύσεως ἐλαίου, ἴσως μονοπώλιον ἐλαίου : **οἱ ἐπὶ τῆς ἐλαϊκῆς·** || ὁμ. εἰδ. φρ. **ἐλαϊκὴ σύνταξις** ἡ παροχὴ ὡρισμένης ποσότητος ἐλαίου εἰς τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους (πιθ. ὑπὸ τοῦ κρατικοῦ μονοπωλίου καὶ εἰς τιμὴν κατωτέραν τῆς ἀγοραίας)· **3)** νεώτ. φαρμ. ὁ παρασκευαζόμενος δι᾽ ἐλαϊκοῦ ὄξέος : **ἐλαϊκὸς σίδηρος - μόλυβδος - ὑδράργυρος** κτλ. (ὀνομ. φαρμάκων).

ἐλαΐνης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. εἶδος ὀρυκτοῦ, ὁ. χρυσόλιθος.

ἐλαΐνεος-α-ον ὁ κατεσκευασμένος **ἐκ ξύλου** ἐλαίας, λίτσινος : Ὀδ.Ι 320 **μέγα ῥόπαλον χλωρόν, ἐλαΐνεον,** Φανίας ἐν ΑΠ 6,297.

ἐλάϊνος-η-ον κ. μσν. ἐλαΐνεος βλ.λ. : Ἰλ.Ν 612 **ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ,** Ὀδ.Ε 236, Θεόφρ.Φ1 5,3,7· || ὁ τοῦ δένδρου ἐλαία : Στράβ.16,4,13 **στεγασταῖς ἀπὸ φυλλάδος δ᾽ ἐλαΐνης·** || ὁ ἐκ κλάδων ἐλαίας : Δίων Χρ.31,11D **ἐλ- στέφανος·** **2)** ὁ ἐξ ἐλαιολάδου : Ὀρφ.Λιθ.717· **3)** ὁ ἐξ ἐλαιοκάρπου : ΠΔ Λευϊτ.24,2 **ἔλαιον ἐλάϊνον καθαράν.**

ἐλαίνω Ζωναρ.691 « ἐλαίνειν τὸ ἐλαύνειν, παρὰ τὸ ἐλῶ ἐλαίνω, ὡς βῶ βαίνω », τ. πεπλασμένος ὑπὸ τῶν γραμμ.· πρβλ. ΕΜ 325,54.

ἐλαιοβαπτικὸς φακός (ὁ) νεώτ. φυσ. φακὸς μικροσκοπίου συνδεόμενος πρὸς τὴν καλυπτρίδα τοῦ παρασκευάσματος διὰ στρώματος ἐλαίου.

ἐλαιοβαφή (ἡ) νεώτ. βαφὴ δι᾽ ἐλαιοχρώματος, λαδομπογιά.

ἐλαιοβαφής-οῦς-ές Ἡσ. κ. νεώτ. ὁ βεβαμμένος, βουτημένος εἰς ἔλαιον· Ἡσ. ἐν λ. ἐλαιωτῷ.

ἐλαιοβραχής-οῦς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ δι᾽ ἐλαίου βεβρεγμένος, διάβροχος, μουσκεμένος στὸ λάδι : Ἀντυλλ. π. Ὀρειβ.7.21,8, Σωρ.1,82.

ἐλαιόβρεκτος-ον λεξ. ἐλαιοβραχὴς βλ.λ. : Σουΐδ.

ἐλαιοβρεχής-οῦς-ές μτγν. κ. νεώτ. ἀντὶ ἐλαιοβραχὴς βλ.λ. : Γαλ.13,581, Κύριλλ.Ἀλ.1,713Α.

ἐλαιόβροχος-ον μτγν. κ. νεώτ. ἐλαιοβραχὴς βλ.λ. : Κλέαρχ.44 **ἐλαιοβρόχων γενομένων** (τῶν ὀρτύγων) **ἢ τῶν πτερῶν αὐτοῖς συγκόλλησις αἰτία γίνεται τῆς ἁλώσεως,** Σχόλ.Ὀδ.Γ 441 **ἐλαιοβρόχους κριθάς.**

ἐλαιόγαρον (τὸ) μσν. γάρος, ἰχθῦς διατηρούμενος ἐν ἐλαίῳ : Στέφ.Ἀθ.Ἱππ.2,309D.

ἐλαιογόνος-ον νεώτ. ὁ παράγων ἔλαιον· || χημ. **ἐλαιογόνον ἀέριον** χημικὴ ὀργανικὴ ἕνωσις.

ἐλαιογράφημα-ατος (τὸ) νεώτ. ἐλαιογραφία βλ.λ.2).

ἐλαιογραφία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ δι᾽ ἐλαιοχρωμάτων βλ.λ. ζωγραφική· || ἡ δι᾽ ἐλαιοχρωμάτων εἰκών : **παλαιὰ - ἐπιτυχὴς ἐλαιογραφία.**

ἐλαιογραφικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἐλαιογραφίαν βλ.λ.1)· ἐπίρρ. **-ῶς.**

ἐλαιογραφῶ-έω νεώτ. ζωγραφῶ δι᾽ ἐλαιοχρωμάτων.

ἐλαιοδάκρυον (τὸ) νεώτ. φυτικὸν κόμμι ἐκκρινόμενον ἐνίοτε **ἐξ ἐντομῶν τοῦ κορμοῦ τῆς** ἐλαίας : Κορ.Ἄτ.5,61.

ἐλαιοδάφνη (ἡ) μσν. εἶδος φυτοῦ : Συμ.Σὴθ 10,8 **ἐλαιοδαφνῶν.. ἀσπάραγοι** (διόρθ. **ἐλειοδ-**).

ἐλαιοδεκάτη (ἡ) νεώτ. φόρος δεκάτης βλ.λ. ἐπὶ τοῦ παραγομένου **ἐλαίου.**

ἐλαιόδενδρον (τὸ) νεώτ. τὸ δένδρον ἐλαία, τὸ λιόδεντρο, ἡ ἐλιά : **πωλεῖται ἀγρὸς μὲ εἴκοσι ἐλαιόδενδρα.**

ἐλαιόδευτος-ον μτγν. Σουΐδ. « **ὁ** ἐλαίῳ διάβροχος » : Κύριλλ.Ἀλ.1,221Β.

ἐλαιοδεψία (ἡ) νεώτ. τρόπος κατεργασίας τῶν δερμάτων δι᾽ ἐλαίου.

ἐλαιοδιακόπτης (ὁ) νεώτ. ἠλεκτρ. διακόπτης τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος λειτουργῶν ἐντὸς ἐλαίου.

ἐλαιοδόκη (ἡ) νεώτ. τὸ ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον **μηχανῶν** τινων **πρὸς** αὐτόματον λίπανσιν αὐτῶν.

ἐλαιοδόκος-ον μτγν. κ μσν. ἐλαιοδόχος βλ.λ.

ἐλαιοδοχεῖον (τὸ) νεώτ. **τὸ δι᾽ ἔλαιον** προωρισμένον δοχεῖον, λαδερό.

ἐλαιοδόχος-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἐπὶ ἀγγείων, ὁ δεχόμενος τὸ ἔλαιον, ὁ ἐν ᾧ τίθεται ἔλαιον : Ἡρωδιαν.Ἐπιμερ.78 **λήκυθος.. τὸ ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον,** Δούκ.Βυζ.Ἱστ.20D **ἐν γὰρ ταῖς τριήρεσιν αὐτοῦ ἦσαν ἐλαιοδόχα ἀγγεῖα πολλά.**

ἐλαιοειδής-οῦς-ές μτγν. κ. νεώτ. ἐλαιώδης, ὅμοιος πρὸς ἔλαιον : Ἀρετ.Ὀξ.Παθ.2,6, Ἀέτ.13,23 **ἐλαιώδης ἰχώρ·** **2)** νεώτ. ὁ ὁμοιάζων πρὸς τὴν ἐλαίαν, τὸ δένδρον **ἢ τὸν καρπόν·** || τὸ οὐδ. πληθ. βοταν. οἰκογ. δικοτυληδόνων φυτῶν.

ἐλαιοθεσία (ἡ) Ἐπιγρ. ἡ προμήθεια ἐλαίου.

ἐλαιοθέσιον (τὸ) μτγν. δωμάτιον ἐν ταῖς παλαίστραις καὶ τοῖς βαλανείοις, ἔνθα ἐχρίοντο **δι᾽** ἐλαίου : Βιτρ.5,11,2.

ἐλαιοθέτης (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ προμηθευτὴς **ἢ ἀποθηκάριος** ἐλαίου, τίτλος εἰδικοῦ ὑπαλλήλου.

ἐλαιοθετῶ-έω Ἐπιγρ. προμηθεύω **ἢ** φυλάσσω τὸ ἔλαιον εἰς **τὰ** βαλανεῖα.

ἐλαιόθηλος-ον Ἐπιγρ. ὁ τρέφων **τὰς** ἐλαίας, τὰ ἐλαιόδενδρα : **ἐλαιόθηλον νᾶμα.**

ἐλαιόθρεπτος-ον μσν. ὁ τρεφόμενος δι᾽ ἐλαίου : Μεθόδ.116C **ταῖς ἐλαιοθρέπτοις λαμπάσιν·** **2) ἐλαιόθρεπτον** ἐσφ. γρ. ἀντὶ **ἐλεόθρεπτον** ἐν ΕΓουδ. ἐν λ. Ἐλένη.

ἐλαιοκαθαρτήριον (τὸ) νεώτ. ἐργαστήριον πρὸς καθαρισμὸν καὶ συσκευασίαν τοῦ ἐλαίου.

ἐλαιοκάπηλος (ὁ) μτγν. λαδέμπορος : Πάπ., Λιβάν.Προγ.26,18 **λέγεταί τις βλάβη τοῖς ἐλαιοκαπήλοις συμβῆναι.**

ἐλαιοκαρποειδῆ (τὰ) νεώτ. βοταν. οἰκογέν. δικοτυληδόνων φυτῶν.

ἐλαιόκαρπος (ὁ) νεώτ. ὁ καρπὸς τῆς ἐλαίας, κυρ. ἐν περιληπτικῇ ἐννοίᾳ : **συγκομιδὴ τοῦ ἐλαιοκάρπου·** **2)** βοταν. γένος καρπῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ἐλαιοκαρποειδῶν.**

ἐλαιοκήπι(ον) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. κῆπος **ἢ** ἀγρὸς πλήρης ἐλαιοδένδρων, λιοστάσι, λιόφυτο.

ἐλαιοκηρωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐξ ἐλαίου καὶ κηροῦ παρεσκευασμένος : **ἐλαιοκηρωτικαὶ ἀλοιφαί.**

ἐλαιοκινητήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. θερμοκινητὴρ ἐσωτερικῆς καύσεως λειτουργῶν διὰ μηχανελαίων.

ἐλαιόκλαδος (ὁ) μσν. κλάδος ἐλαίας : Μαλάλ.1 272,21 **φορῶν.. στέφανον ἀπὸ ἐλαιοκλάδων.**

ἐλαιοκομεῖον (τὸ) νεώτ. ἐργαστήριον πρὸς **κατεργασίαν** καὶ συσκευασίαν τοῦ ἐλαίου.

ἐλαιοκομία (ἡ) λεξ. κ. νεώτ. ἡ καλλιέργεια τῶν ἐλαιῶν : Πολυδ.7,148· || νεώτ. κλάδος τῆς γεω-

πονικῆς πραγματευόμενος εἰδ. περὶ τῆς καλλιεργείας τῆς ἐλαίας.

ἐλαιοκαμικός-ή-όν λεξ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐλαιοκομίαν· τὸ θηλ. ὡς οὐσ. **ἐλαιοκομική** ἡ ἐλαιοκομία βλ.λ : Πολυδ.7,140 **ἐλαιοκομικὸς σταθμός.**

ἐλαιοκόμιον (τὸ) Ἐπιγρ. ἐλαιών, λιοστάσι : **οἱ μισθωσάμενοι τὸ ἐλαιοκόμιον.**

ἐλαιοκόμος-ον ὁ καλλιεργῶν ἐλαίας· Λεξ.Ρητ. ΑΒ 248,21 « οἱ οὖν ἐπιμελούμενοι τῶν ἐλαιῶν ἐλαιοκόμοι καλοῦνται »· ‖ νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὴν ἐπιστημονικὴν καλλιέργειαν τῶν ἐλαιῶν.

ἐλαιόκομος-ον μτγν. ὁ κατάφυτος ἐξ ἐλαιῶν : Νόνν.Δ 13,184 **τέμενος ἐλαιοκόμου Μαραθῶνος.**

ἐλαιοκομῶ-έω καλλιεργῶ ἐλαίας : Πολυδ.7,141.

ἐλαιοκονία (ἡ) μσν. κ. **ἐλαιοκάνιον** εἶδος κονιάματος συγκείμενον ἐκ μίγματος ἀσβέστου καὶ ἐλαίου· Εὐστ.382,37 «τὴν τίτανον, ἐξ ἧς καὶ ἡ ἐλαιοκονία σύγκειται» : Στέφ.Σχόλ Ἱππ.2,384D.

ἐλαιοκόνιον (τὸ) γλωσσ κ. **ἐλαιοκονία** βλ.λ

ἐλαιοκούκκουτσο (τὸ) δημ. κ. **λιοκούκκουτσο** ὁ πυρήν, τὸ κουκκούτσι τῆς ἐλαίας

ἐλαιοκράμβη (ἡ) νεώτ. βοταν. εἶδος φυτοῦ τῆς οἰκογ. τῶν **σταυρανθῶν**, ἡ ῥάπιτσα

ἐλαιόλαδον (τὸ) νεώτ. ἔλαιον τῆς ἐλαίας, κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὰ ἐξ ἄλλων φυτῶν, ἐκ λίπους ἰχθύων κλπ. ἔλαια· : **ἡ ἀνάμιξις ἐλαιολάδου μετὰ σπορελαίων, - σάπων ἐξ ἐλαιολάδου.**

ἐλαιολιθικός-ή-όν νεώτ. ὀρυκτολ. ὁ ἐν ᾧ ἀπαντᾷ ἐλαιόλιθος βλ.λ. : **ἐλαιολιθικὸς συηνίτης.**

ἐλαιόλιθος (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ ὀρυκτὸν ἀπαντῶν κατὰ ποικίλα χρώματα, λάμψεως στεατοειδοῦς.

ἐλαιολόγος (ὁ), ἀττ. **ἐλαολόγος** ὁ συλλέγων ἐλαίας : Ἀριστφ.Σφ.712 **ὥσπερ ἐλαολόγοι χωρεῖθ'.**

ἐλαιολογῶ-έω κ. **ἐλαιαλ**- μτγν. κ. νεώτ. συλλέγω τὸν ἐλαιόκαρπον : ΠΔΔευτ.24,20, Φίλ.2,390.

ἐλαιομαργαρίνη (ἡ) νεώτ. λίπος εἰδικῶς παρεσκευασμένον πρὸς παραγωγὴν μαργαρίνης.

ἐλαιομέλαν-ανος (τὸ) νεώτ. πετρογρ. εἶδος πετρώματος, ἀργιλλικὸς σχιστόλιθος λειοτριβημένος.

ἐλαιόμελι-ιτος (τὸ) μτγν. γλυκὺς χυμὸς ἐκρέων ἐκ τοῦ κορμοῦ εἴδους ἐλαιοδένδρου : Διοσκ.1,31.

ἐλαιόμετρον (τὸ) νεώτ. ἀραιόμετρον πρὸς προσδιορισμὸν τῆς πυκνότητος τῶν ἐλαίων· **2)** δοκιμαστικὸς σωλὴν πρὸς ἔλεγχον τῆς καθαρότητος τοῦ ἐλαιολάδου.

ἐλαιομετρῶ-έω προμηθεύω, διανέμω ἔλαιον **εἴς** τινα, μετ' αἰτ. : Ἐπιγρ. **ἐλ- τοὺς βουλευτάς.**

ἐλαιόμυλος (ὁ) νεώτ., δημ. **λαδόμυλος** ἐγκατάστασις πρὸς ἔκθλιψιν τοῦ ἐλαίου ἀπὸ τῶν ἐλαιῶν μέσῳ μυλολίθων περιστρεφομένων, λιοτρίβι.

ἔλαιον (τὸ) κ. νεώτ. ῥευστὴ οὐσία λαμβανομένη διὰ τῆς ἐκθλίψεως τοῦ καρποῦ τῆς ἐλαίας, ἐλαιόλαδον, λάδι : Ἰλ.Β 754 **καθύπερθεν ἐπιρρέει ἠΰτ' ἔλαιον**, ΚΔΜᾶρκ.6,13 **ἤλειφον ἐλαίῳ πολλοὺς ἀρρώστους**, Πρόδρ.2,390 **στάσσει γὰρ τρὶς ὁ μάγειρος τὸ ἔλαιον ἀπέσω** κλπ.· ‖ π. Ὁμ. συνήθ. ἐχρησίμευεν ὅπως χρίωνται μετὰ τὸ λουτρόν : Ἰλ. Κ 577 **λοεσσαμένω καὶ ἀλειψαμένω λίπ' ἐλαίῳ**· πρβλ. αὐτ.Ξ 171,Σ 350 κ. ἀ. ‖ χαρακτηρίζεται ῥόδινον (Ἱππ.Γυν.2,135), **λευκὸν** (αὐτ.2,136,Ἀντιφάν. 331), **εὐῶδες** (Ὀδ.Β 339), **ῥοδόεν** (ἔχον τὴν εὐωδίαν τῶν ῥόδων, Ἰλ.Ψ 186)· πρβλ.Ἱκέσ. π. Ἀθην.689Β, ὅθ. Εὐστ.1300,40 « παρ' Ὁμήρῳ ἔλαια τὰ μύρα » : Καλλ Ἀπόλλ.38 **αἱ δὲ κόμαι θυόεντα πέδῳ λείβουσιν ἔλαια**· ‖ φρ. **ἔλαιον θεῖναι** Ἐπιγρ. παρέχειν ἔλαιον (εἰς παλαίστρας καὶ βαλανεῖα)· ‖ συχν. ἐν παροιμ. φρ. : (Λυρ.Ἀλεξ.Ἀδέσπ.8(α) πῦρ **ἐλαίῳ κοιμίσαι**, Λουκ.Τιμ.44 **πίττῃ καὶ ἐλαίῳ κατασβεννύναι** (πῦρ), (ἀμφότερα, ἀντίστοιχα πρὸς τὸ νεώτ. **ῥίπτω ἔλαιον εἰς τὴν πυρὰν** κ. δημ. ῥίχνω **λάδι στὴ φωτιά** = παροξύνω ἔριδα)· ‖ παρ' ἐκκλ. εἰς ποικίλας θρησκευτικὰς χρήσεις (**ἅγιον ἔλαιον**), οἷον πρὸς χρίσιν τῶν ἱερέων καὶ βασιλέων (ΠΔἜξ.29,7,αὐτ.Λευϊτ.21,12,12), τῶν βαπτιζομένων (Ἀποστ.Διατ 3,15,16, Βασ.4,188C, Γρηγ. Νύσσ.3,581C **τὸ μυστικὸν ἔλαιον**)· ὁμ. ἐν χρ. κατὰ τὸ εὐχέλαιον (Δαμασκ.1 2,264B, Τυπικ.Εἰρήν.75)· ‖ ὁμ. κ. μτφ. : Μηναῖ.3,28 Ἑσπ. **ἐλαίῳ τῶν καμάτων σου καθιλαρύνων τὰ πρόσωπα**· **2)** γεν. πᾶσα ῥευστὴ λιπαρὰ οὐσία : Ἱππ.Γυν.2,194 **ἐ- χήνειον**, Διοσκ.1,36 **ἐ- κίκινον**, αὐτ.33 **ἐ- ἀμυγδάλινον**, Ἀλκίφρ.3,28 **ἀληλιμμένον τῷ τῆς πίττης ἐλαίῳ**, Ἀριστλ.ΖΙ 520a,18 **ἔλαιον ἀπὸ τῶν σελαχῶν** (ὡς τὸ νεώτερον ἔλαιον τοῦ ὀνίσκου, μουρουνόλαδο)· ‖ κτ. ἐπέκτ. **ἔλαιον ἀπὸ γάλακτος** τὸ βούτυρον : Ἑκατ.154J· πρβλ. νεώτ. **ἔλαια πτητικὰ - κινητήρια - αἰθέρια** κλπ.· **3)** τὸ τμῆμα τῆς ἐν Ἀθήναις ἀγορᾶς, ἔνθα ἐπωλεῖτο τὸ ἔλαιον : Μέν.896 **ἀναμενῶ σε.. πρὸς τοὔλαιον**· πρβλ. Θεοφύλ.Σ Ἐπιστ.29,47 **ἧκέ μοι πρὸς τοὔλαιον.**

ἐλαιοξύμετρον (τὸ) νεώτ. ὄργανον πρὸς προσδιορισμὸν τῆς ὀξύτητος τοῦ ἐλαίου.

ἐλαιοπαραγωγή (ἡ) νεώτ. ἡ παραγωγὴ τοῦ ἐλαίου, ἡ κατὰ τόπους ἐσοδεία τοῦ ἐλαίου : **μέθοδος πρὸς βελτίωσιν τῆς ἐλαιοπαραγωγῆς.**

ἐλαιοπαραγωγικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐλαιοπαραγωγὴν ἢ τὸν ἐλαιοπαραγωγόν· **2)** ἐπὶ τόπων, ἀντὶ ἐλαιοπαραγωγὸς βλ.λ

ἐλαιοπαραγωγός-όν νεώτ. ὁ παράγων ἔλαιον ἢ ἐλαίας : **ἐλαιοπαραγωγὸς ἐπαρχίας**· **2)** τὸ ἀρσ. **ἐλαιοπαραγωγός** ὡς οὐσ. κτηματίας ἀσχολούμενος κυρίως μὲ τὴν παραγωγὴν καὶ **πώλησιν** ἐλαίου : **σύνδεσμος ἐλαιοπαραγωγῶν.**

ἐλαιοπάροχος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ παρέχων, **προμηθεύων** ἔλαιον.

ἐλαιοπιεστήριον (τὸ) νεώτ. **τὸ** πιεστήριον δι' οὗ ἐκθλίβεται ὁ ἐλαιόκαρπος πρὸς ἐξαγωγὴν τοῦ ἐλαίου.

ἐλαιοπινής-οῦς-ές διάβροχος ἐν ἐλαίῳ, **ποτισμένος** στὸ λάδι : Ἱππ.Διαίτ.Ὑγ.3 **ἠμφιέσθαι.. ἱμάτια τοῦ.. θέρους ἐλαιοπινέα.**

ἐλαιόπιττα (ἡ) νεώτ. μᾶζα ἐξ ὑπολειμμάτων ἐλαιούχων καρπῶν ἢ σπόρων μετὰ τὴν ἀποστράγγισιν τοῦ ἐν αὐτοῖς ἐλαίου, χρήσιμος ἰδίως ὡς καύσιμος ὕλη, πίττα, πιττάρι, πυρήνα.

ἐλαιοπλακοῦς-οῦντος (ὁ) νεώτ. ἐλαιόπιττα βλ.λ.

ἐλαιοπλάσται (οἱ) νεώτ. φυσιολ. σώματα ἐντὸς τῶν κυττάρων περικλείοντα ἐλαιώδεις οὐσίας.

ἐλαιοπληθής-οῦς-ές μτγν. ὁ πλήρης **ἐλαίου** : Φρύν.Σοφ.Παρ.70Β.

ἐλαιοποιεῖον (τὸ) νεώτ. ἐργαστήριον **πρὸς παρασκευήν**, οἷον ἐξαγωγήν, διύλισιν ἐλαίων.

ἐλαιοποιία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ δι' ἐκθλίψεως τοῦ ἐλαιοκάρπου ἐξαγωγὴ ἐλαίου : Πολυδ.7,147· ‖ νεώτ. εἰδ. ἡ βιομηχανικὴ παραγωγὴ ἢ ἡ διύλισις ἐλαίου.

ἐλαιοποιός (ὁ) μσν. ὁ παρασκευάζων ἔλαιον : Ἀρμενόπ.2,4,31 **περὶ ἀμμυδαρίων, ἤτοι ἐλαιοποιῶν.**

ἐλαιοποιῶ-έω πάπ. παρασκευάζω ἔλαιον.

ἐλαιοπράτης (ὁ) πάπ. ὁ πωλῶν ἔλαιον, ἐλαιοπώλης.

ἐλαιόπρινος (ὁ) νεώτ. βοτ. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **ἐλαιοπρινοειδῶν**, δημ. λιόπρινο.

ἐλαιόπρῳρος-ον ἐπὶ δένδρων, ὁ ὁμοιάζων κατὰ τὴν κορυφὴν πρὸς τὴν ἐλαίαν : Ἀριστλ.Φυσ.199b,12 **ὥσπερ τὰ βουγενῆ ἀνδρόπρῳρα, οὕτω καὶ τὰ ἀμπελογενῆ ἐλαιόπρῳρα.**

ἐλαιοπτένη (ἡ) νεώτ. χημ. τὸ μὴ πηγνύμενον μέρος τῶν αἰθερίων ἐλαίων.

ἐλαιοπυξίς-ίδος (ἡ) νεώτ. μηχανολογ. δοχεῖον λιπαντικοῦ ἐλαίου, κυρ. πρὸς λίπανσιν **τῶν ἀξόνων** σιδηροδρομικῶν ὀχημάτων.

ἐλαιοπυρήν-ῆνος νεώτ. ὁ πυρήν, τὸ κουκκούτσι τῆς ἐλαίας· ‖ τὰ στερεὰ ὑπολείμματα τοῦ ἐλαιοκάρπου μετὰ τὴν ἔκθλιψιν τοῦ ἐλαίου, **τὰ λιοκόκκια.**

ἐλαιοπωλεῖον (τὸ) γλωσσ. κ. νεώτ. κατάστημα, πρατήριον ἔνθα πωλεῖται ἔλαιον.

ἐλαιοπώλης (ὁ) νεώτ. ὁ πωλῶν ἔλαιον, λαδᾶς, λαδοπούλης : Δημ.784,18 **τὸν ἐλαιοπώλην Ἀγάθωνα.. βοῶν καὶ κεκραγώς,** Πολυδ.7,198.

ἐλαιοπώλιον (τὸ) γλωσσ. ἐλαιοπωλεῖον βλ.λ.

ἐλαιορρόη (ἡ) δοχεῖον ἐλαίου μετὰ στενοῦ λαιμοῦ ἐκροῆς, δημ. λαδορόϊ, ροΐ, λαδικό.

ἐλαιόρρους-ουν μτγν. ἄουν. -ροος ὁ ὑπὸ ἐλαίου διαρρεόμενος, περιχυμένος μὲ λάδι : Μαν.1,100 **ἐλαιόρρους παλαίστρη.**

ἐλαιόρρυτος-ον μτγν. ἐλαιόρρους βλ.λ.

ἔλαιος (ὁ) ἡ ἀγρία ἐλαία, κότινος, ἀγρι(ε)λιά, ἀγρίλι : Εὔστ.1944,7-14 «ἡ ἄρρην καὶ ἀγρία ἐλαία» : Πίνδ.ἀπ.46,Σοφ.Τρ.1197 **πολλὸν δ' ἄρσεν' ἐκτεμόνθ' ὁμοῦ ἄγριον ἔλαιον,** Παυσ.2,32,10· **2)** πτηνόν, πιθ. εἶδος αἰγιθάλου : Ἀλέξ. Μύνδ.π.Ἀθήν.2, 65Β· πρβλ. ἐλέα· **3)** Ἡσ. « φαρμακεύς» π. Ροδίοις.

ἐλαιοσέλινον (τὸ) νεώτ. βοταν. ἄ. θαψία βλ.λ.

ἐλαιοσπάραγος (ὁ) πάπ. βλαστὸς ἐλαίας.

ἐλαιόσπονδα ἱερὰ (τὰ) μτγν. προσφορὰ σπονδῶν ἐξ ἐλαίου : Πορφ.Ἀποχ.2,20.

ἐλαιοστάφυλος (ὁ) μσν. βλαστὸς ἐλαίας ἐγκεντρισμένος εἰς ἄμπελον : Γεωπ.9,14,1-7 **ἐάν τις ἐλαίαν εἰς ἄμπελον ἐγκεντρίσῃ,οὐ βότρυας μόνον ἐκ ταύτης γίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ ἐλαίας.. καλεῖται δὲ ὁ ἐξ αὐτῆς καρπὸς ἐλαιοστάφυλος.**

ἐλαιοσυρμοκινητήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. συρμοκινητὴρ βλ.λ. κινούμενος διὰ βαρέων ἐλαίων.

ἐλαιοτόκος γλωσσ. «δίκταμνος» βλ.λ.

ἐλαιότοπος (ὁ) μσν. κ. νεώτ. τόπος ἐκτενὴς δι' ἐλαιῶν πεφυτευμένος, ἐλαιών, λιοτόπι : Δουκάγγ.

ἐλαιοτριβεῖον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. κ. ἐλαιοτρίβιον, λιοτριβειό κ. λιτρουβειό κ. λιοτρίβι τόπος ἔνθα δι' εἰδικῶν μηχανῶν ἐκθλίβεται τὸ ἔλαιον ἐκ τοῦ ἐλαιοκάρπου : Ἐπιφάν.2,273Α **συνωνύμως τῷ ἐλαιοτριβείῳ καλούμενον,** Παπαδ.Χριστ.Διηγ.4.

ἐλαιοτρίβιον (τὸ) γλωσσ. ἐλαιοτριβεῖον βλ.λ.

ἐλαιοτρίβης (ὁ) νεώτ. ὁ εἰδικὸς ἐργάτης τῶν ἐλαιοτριβείων, λιοτριβιάρης, λιτρουβιάρης.

ἐλαιοτριβῶ-έω νεώτ. ἐκθλίβω τὸ ἔλαιον ἐκ τοῦ ἐλαιοκάρπου, εἶμαι ἐλαιοτρίβης βλ.λ.

ἐλαιοτρίπτης (ὁ) μτγν. ὁ ἐνεργῶν τὴν ἐξαγωγὴν τοῦ ἐλαίου ἐν τῷ ἐλαιοτριβείῳ : Ἐπιφάν.2,273Β **τῆς τοῦ ἐλαιοτρίπτου ἐργασίας.**

ἐλαιοτροπικός-ή-όν Ἐπιγρ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐλαιοτρόπιον, κατάλληλος πρὸς πίεσιν ἐλαιῶν.

ἐλαιοτρόπιον (τὸ) Ἐπιγρ. κ. μσν. ἐλαιοτριβεῖον βλ.λ. : Γεωπ.6,1,6 **τὸ δὲ ἐλαιοτρόπιον ἐστεγνωμένον χρὴ εἶναι.**

ἐλαιότρυγον (τὸ) λεξ. κ. νεώτ. ἡ τρύξ, τὸ κατακάθισμα τοῦ ἐλαίου, τὸ κατακάθι τοῦ λαδιοῦ, ἡ μούργα· Ἡσ. « ἀμόργη » (γρ.κῶδ. -ότρωγον).

ἐλαιοτυπία (ἡ) νεώτ. φωτογραφικὴ μέθοδος, καθ' ἣν ἡ ἐμφάνισις τῶν εἰκόνων γίνεται διὰ λιπαρῶν χρωμάτων.

ἐλαιουργεῖον (τὸ) γλωσσ. κ. νεώτ. κατάστημα παρασκευῆς ἐλαίου· πρβλ. ἐλαιουργία 1).

ἐλαιουργία (ἡ) πάπ. κ. νεώτ. ἡ παρασκευὴ τοῦ ἐλαίου· || νεώτ. εἰδ. ἡ βιομηχανικὴ κυρίως παρασκευὴ τοῦ ἐλαίου, οἷον διΰλισις, κατὰ ποιότητας διαχωρισμὸς αὐτοῦ κλπ.· || γεν. κ. ἡ παραγωγὴ ἐλαίου ἐξ ἄλλων ἢ τοῦ ἐλαιοκάρπου ὑλῶν, οἷον ἐκ λίπους φαλαινῶν ἢ ἐξ ὀρυκτῶν· **2)** κλάδος τῆς γεωπονικῆς πραγματευόμενος περὶ τῆς ἐπιστημονικῆς παρασκευῆς τοῦ ἐλαίου.

ἐλαιουργικός-ή-όν πάπ. κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐλαιουργίαν ἢ τοὺς ἐλαιουργούς : Πάπ. **μηχανὴ ἐλαιουργική.**

ἐλαιούργιον (τὸ) ἐλαιουργεῖον βλ.λ., ἐλαιοτριβεῖον : Ἀριστλ.Πολιτ.1259a,13, Διογ.Λ 1,26.

ἐλαιούργισσα (ἡ) πάπ. θηλ. τοῦ ἐλαιουργὸς βλ.λ.

ἐλαιουργός (ὁ) πάπ. κ. νεώτ. ὁ ἐργαζόμενος εἰς τὴν παρασκευὴν ἐλαίου, ἐλαιοτρίβης βλ.λ.

ἐλαιουργῶ-έω πάπ. παρασκευάζω ἔλαιον.

ἐλαιοφάγος-ον νεώτ. ὁ λίαν ἀγαπῶν, ὁ ἀρεσκόμενος νὰ τρώγῃ ἐλαίας.

ἐλαιοφανής-οῦς-ές μτγν. ὁ ἔχων τὴν ὄψιν ἐλαίου, περὶ τῶν οὔρων : Γαλ.19,588.

ἐλαιοφιλοφάγος-ον ὁ ἀγαπῶν, ἀρεσκόμενος νὰ τρώγῃ ἐλαίας : Ἐπίχ.157 **τάς τ' ἐλαιοφιλοφάγους κιχήλας.**

ἐλαιοφορία (ἡ) γλωσσ. ἡ παραγωγὴ τῶν ἐλαιῶν.

ἐλαιοφόρος-ον κ. νεώτ. ἐπὶ τόπων, ὁ φέρων, παράγων ἐλαίας : Εὐρ.Ἡρ.1178 **τὸν ἐλαιοφόρον ὄχθον ἔχων ἄναξ,** Θεόφρ.ΦΑ 2,44 **ἡ σπιλὰς καὶ ἔτι μᾶλλον ἡ λευκόγειος ἐλαιοφόρος· 2)** κ. νεώτ. ὁ φέρων, προωρισμένος νὰ δέχεται ἔλαιον : Θησ.Στεφ. ἐν λ. **ἐλαιοφόρον ἀγγεῖον·** || γλωσσ. τὸ οὐδ. ἐλαιοφόρον ὡς οὐσ. ἐλαιοπωλεῖον· || ὁμ. νεώτ. δοχεῖον ἐλαίου, λαδικό, λαδερό, ροΐ· **3)** μσν. εἶδος ἱέρακος : Δημήτρ.Πεπ.Ἱερακ.1,11,10.

ἐλαιοφορῶ-έω μσν. ἐπὶ γῆς, φέρω, παράγω ἐλαίας : Μόδεστος 3286Α.

ἐλαιοφυής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ πεφυτευμένος, κατάφυτος ἐξ ἐλαιῶν : Εὐρ.Ἴων 1480 **τὸν ἐλαιοφυῆ πάγον θάσσει, - ἐλαιοφυεῖς ἐκτάσεις.**

ἐλαιόφυλλον (τὸ) εἶδος φυτοῦ, λινόζωστις ἢ πολυετής, τὸ σκιλλόχορτο : ΨΔιοσκ.3,125 **φύλλον, οἱ δὲ ἐλαιόφυλλον, οἱ δὲ βρυωνίαν καλοῦσι.**

ἐλαιοφυτεία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ φύτευσις ἐλαιοδένδρων : Στέφ.Βυζ.ἐν λ.Φελλεύς : **γῆς λιπαρᾶς πρὸς ἐλαιοφυτείαν· 2)** τόπος δι' ἐλαιῶν πεφυτευμένος, λιοφύτι.

ἐλαιοφυτία (ἡ) δ. γρ. ἀντὶ **ἐλαιοφυτεία** βλ.λ.

ἐλαιόφυτος-ον κ. νεώτ., δημ. **λιόφυτος-η-ο** ὁ πεφυτευμένος, κατάφυτος ἐξ ἐλαιῶν : Αἰσχ.Πέρσ. 883 **ἐλαιόφυτός τε Σάμος,** Στράβ.12,7,1 **γεώλοφα, χωρία ἐλαιόφυτα,** Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.79 **πευκόφυτος καὶ ἐλαιόφυτος νῆσος·** || **τὸ οὐδ.** ὡς οὐσ. **ἐλαιόφυτον** κ. νεώτ., δημ. **λιόφυτο,** τόπος δι' ἐλαιῶν πεφυτευμένος, ἐλαιοφυτεία βλ.λ.2), ἐλαιών : Πλούτ.Ἠθ.524Α **ὁμοροῦν ἐλαιόφυτον.**

ἐλαιοχρίστης (ὁ) πάπ. κοινοτικὸς ὑπάλληλος μεριμνῶν διὰ τὸν εἰς ἔλαιον ἐφοδιασμόν.

ἐλαιοχριστία (ἡ) μτγν. ἡ παροχὴ ἐλαίου πρὸς ἐπάλειψιν (τῶν ἀσκουμένων ἐν τῇ παλαίστρᾳ) : Διογ.Λ 5,71 **τῶν.. μοριῶν.. καταχωρησάτω τοῖς νεανίσκοις εἰς ἐλαιοχριστίαν** (γρ.κωδ. **ἐλαιοχρηστίαν** = χρῆσιν ἐλαίου).

ἐλαιοχρίστ(ε)ιον (τὸ), βοιωτ. **ἐληο-** Ἐπιγρ. φόρος ἐπιβαλλόμενος ἐπὶ τῆς ἐλαιοχριστίας βλ.λ.

ἐλαιόχρους-ουν μτγν. κ. νεώτ., ἄσυν. -χροος ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς ἐλαίας ἢ τοῦ ἐλαίου, λαδύς : Γαλ.19,588 (περὶ τῶν οὔρων), Ἡσ. ἐν λ. ἐλαΐζων, Μωραΐτ.Διηγ.1,161 **μὲ τὴν ἐλαιόχρουν κοντὴν μπερτίτσαν της.**

ἐλαιόχρωμα-ατος (τὸ) νεώτ. κ. δημ. χρῶμα παρασκευαζόμενον δι' ἀναμείξεως ἐλαίου μετὰ χρωστικῆς ὕλης, λαδομπογιά.

ἐλαιοχρωματίζω νεώτ. κ. δημ. χρωματίζω δι' ἐλαιοχρώματος, μὲ λαδομπογιά.

ἐλαιοχρωματισμός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐλαιοχρωματίζω βλ.λ.

ἐλαιοχρωματιστής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰδικὸς εἰς τὸν ἐλαιοχρωματισμὸν τεχνίτης.

ἐλαιοχρωμία (ἡ) νεώτ. ἡ πρὸς ζωγραφικὴν ἢ βαφὴν χρῆσις ἐλαιοχρώματος βλ.λ.

ἐλαιοχρωμικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐλαιοχρωμίαν, ὁ δι' ἐλαιοχρωμίας κατεσκευασμένος : **ἐλαιοχρωμικὸς πίναξ.**

ἐλαιοχύτης (ὁ), δωρ. -χύτας Ἡσ., Ἐπιγρ. Ἡσ. « φαρμακεὺς παρὰ Ροδίοις »· **2)** ὑπηρέτης παρέχων ἔλαιον ἐν τοῖς γυμνασίοις : Ἐπιγρ.

ἐλαιοχύτησις-εως (ἡ) μτγν. ἡ δι' ἐλαίου χρῖσις, ἐπάλειψις : Σωρ.2,61.

ἐλαιόχυτος-ον μτγν. ὁ διϋλίζων τὸ ἔλαιον : Ἐπίκ.ἀπ.ἐν Πάπ. **ἐλαιόχυτοι κοτύλαι.**

ἐλαιοχυτῶ-έω μσν. χρίω, ἀλείφω δι' ἐλαίου : Σωρ.2,60, Παῦλ.Αἰγ.6,74 **ἐλαιοχυτούμενον δὲ τοῦτο προσαναχαλᾶν.**

ἐλαίπρινος (ἡ) μσν. εἶδος δένδρου : Θησ.Στεφ. ἐν λ.· πρβλ.Παυσ.8,37,10.

ἐλαιρὸν Ἐπιγρ. εἶδος ἀγγείου, πιθ. ἀντὶ ἐλαιηρόν (ἐνν. ἀγγεῖον).

ἐλαιρὸς (ὁ) μτγν. μέτρον τι ὑγρῶν: Ἥρων Γεωμ.23,64.

ἐλαΐς-ΐδος (ἡ), ἀττ. πληθ. **ἐλᾶδες** ἡ ἐλαία, τὸ ἐλαιόδενδρον· Σουΐδ. « ἐλαΐδας· ἐλαίας δένδρα » : Ἀριστφ.Ἀχ.998 **περὶ τὸ χωρίον ἐλᾶδας ἅπαν ἐν κύκλῳ,** Ἐπιγρ.· **2**) Ἡσ. « αἰγίλωψ »· **3**) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **φοινίκων.**

ἐλαϊστὴρ-ῆρος (ὁ) ὁ ῥαβδιστὴς ἐλαιῶν πρὸς πτῶσιν καὶ συγκομιδὴν τοῦ καρποῦ, ὁ συλλέκτης τοῦ ἐλαιοκάρπου · Πολυδ.7,146.

ἐλαϊστὴς (ὁ) λεξ. ὁ ἐλαϊστὴρ βλ.λ. : Πολυδ.10,130.

ἐλαίτρινος (ὁ) δημ. τὸ φυτὸν ῥάμνος ἡ ἀλατέρνιος.

ἐλαιῶ-άω διεγείρω· Σουΐδ. « ἐλαιᾷ· διεγείρει ».

ἐλαιῶ-όω ἀλείφω δι' ἐλαίου, λαδώνω, παθ. : Σοφ.ἀπ.624 **ἐλαιοῦται θρίξ,** Ἀριστλ.ΖΙ 605b,20 **πάντα τὰ ἔντομα ἀποθνήσκει ἐλαιούμενα,** Φίλ. 1,433 **σπόγγῳ γὰρ ἠλαιωμένῳ·** **2**) ἐν τῇ ἀλχημείᾳ, καθιστῶ τι ἐλαιώδους συστάσεως· Ζώσιμ. Ἀλχ.163Β· **3**) συλλέγω ἐλαίας· Πολυδ.7,149.

ἐλαιώδης-ους-ες κ. νεώτ. ὁ ὁμοιάζων κατὰ τὴν σύστασιν πρὸς τὸ ἔλαιον : Ἱππ.Ἐπιδ.3,17α' **ἕκτῃ οὔρησεν ἐλαιῶδες,** Ἀριστλ.ΖΙ 522a,22 **λιπαρότης.. ἣ γίγνεται ἐλαιώδης,** Θεοφάν.Νόνν.2,332· **2**) ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἐλαίου, λαδύς : Διοσκ. 1,92· **3**) νεώτ. ὁ περιέχων ἔλαιον ἢ ἄλλην λιπαρὰν ἀνάλογον ὕλην : Λεξ.Νομ.Διοικ.κ.Ἀστ.4,307, - **ἐλαιώδη προϊόντα.**

ἐλαιὼν-ῶνος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. **-ώνας,** τόπος πεφυτευμένος δι' ἐλαιῶν, λιόφυτο : ΠΔΔευτ.6,11 **ἀμπελῶνας καὶ ἐλαιῶνας, οὓς οὐ κατεφύτευσας,** Στράβ.16,4,14, Γεωπ.3,11,1 **περισκάπτειν τοὺς ἐλαιῶνας·** ‖ ἑτέρα ὀνομ. τοῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν : ΚΔ Πράξ.1,12 **ἀπὸ τοῦ ὄρους τοῦ καλουμένου ἐλαιῶνος,** Ἰώσ.ΑΙ 7,9,2· **2**) ἀποθήκη ἐλαίου, τὸ κελλάρι τοῦ λαδιοῦ:Θησ.Στεφ.ἐν λ.

ἐλαιώνης (ὁ) Ἐπιγρ. κ. μσν. εἰδικὸς δημόσιος ὑπάλληλος ἐντεταλμένος τὴν προμήθειαν ἐλαίου διὰ τὸ κράτος : Ἐπιγρ., Δουκάγγ.

ἐλαιωνία (ἡ) μσν. ἡ προμήθεια ἐλαίου διὰ τὸ κράτος : Ἰουστιν.Κῶδ.10,55,1, Βασιλικ.38,1,6.

ἐλαιωνίδιον (τὸ) πάπ. ὑποκορ. τοῦ ἐλαιὼν βλ.λ.

ἐλαιωνικὸς-ή-όν Ἐπιγρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐλαιώνην βλ.λ.

ἐλαιώνιον (τὸ) Ἐπιγρ. ἀντὶ ἐλαιωνία βλ.λ.

ἐλαιωνοπαράδεισος (ὁ) πάπ. κῆπος καὶ ἐλαιών : **ἐλαιωνοπαράδεισος ἐν ᾧ φοίνικες.**

ἐλαίωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. θεραπεία δι' ἐλαίου ἢ μετατροπὴ εἰς ἐλαιώδη σύστασιν, ἐν τῇ ἀλχημείᾳ : Ζώσ.Ἀλχ.215Β· **2**) νεώτ. ἡ δι' ἐλαίου χρῖσις, ἐπάλειψις· **3**) νεώτ. ναυτ. ἡ ἀνακύκησις τῶν ὑδάτων πρὸς τὸ προσήνεμον πλοίου ἀντιμένοντος ὑπὸ ἠλαττωμένην ἱστιοφορίαν, δημ. λαδιά.

ἐλαιωτὸς-ή-όν λεξ. ὁ δι' ἐλαίου ἠλειμμένος· Ἡσ. « ἐλαιωτῷ· ἐλαιοβαφεῖ ».

ἐλαμιτικὸς-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν χώραν τοῦ Ἐλάμ : **ἐλαμιτικὸς πολιτισμός.**

ἐλάμνω μσν. (ἐλαύνω) ἀκολουθῶ, διώκω, καταδιώκω : Χρον.Μορ.4,707Η **ἐσέβην ἐξοπίσω τους κι ἔρχετο ἐλάμνοντά τους.**

ἕλανδρος-ον ὁ τοὺς ἄνδρας καταστρέφων, ὀλέθριος διὰ τοὺς ἄνδρας, περὶ τῆς Ἑλένης : Αἰσχ. Ἀγ.689 **ἐπεὶ πρεπόντως ἑλέναυς, ἕλανδρος.**

ἐλάνη (ἡ) κ. **ἑλένη** : Ἀθήν.15,701Α « ἐλάνη ἡ λαμπὰς καλεῖται »· **2**) αὐτ. « .. Νίκανδρος δὲ ὁ Κολοφώνιος ἐλάνην τὴν τῶν καλάμων δέσμην ».

ἔλανος Ἡσ. « ἰκτῖνος ».

ἐλαολόγος-ον ἀττ. ἀντὶ ἐλαιολόγος βλ.λ.

ἐλαουργὸς (ὁ) πάπ. ἀντὶ ἐλαιουργὸς βλ.λ.

ἐλάπεδον Ἡσ. « τέμενος ».

ἐλαπρὸς-όν βαρβαρισμὸς ἀντὶ **ἐλαφρὸς βλ.λ.** : Ἀριστφ.Θεσμ.1180.

ἔλαρ ἀντὶ εἶλαρ Ἡσ. « βοήθεια ».

ἔλαρα λεξ. τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος· Ἡσ. « ἔλαρα· τὰ ἐν τῷ αὐλῷ τῶν δοράτων ἁρμοζόμενα ».

ἔλασα ἐπ. ἀόρ. τοῦ ρ. ἐλαύνω βλ.λ. : Ἰλ.Ε 80.

ἐλασαίατο ἐπ. γ' ἐν. πρόσ. εὐκτ. ἀορ. τοῦ ρ. ἐλαύνω βλ.λ. : Ἰλ.Κ 537.

ἐλασᾶς (ὁ) ὄνομα ἀγνώστου πτηνοῦ : Ἀριστφ. Ὄρν.886 **ἐλασᾷ καὶ ἐρωδιῷ καὶ καταράκτῃ.**

ἐλάσασκε ἰων. γ' ἐν. πρόσ. ἀορ. τοῦ ἐλαύνω βλ.λ. : Ἰλ.Β 199.

ἐλασείω μτγν. ἐφετ. τοῦ **ἐλαύνω** ἐπιθυμῶ νὰ βαδίσω:Λουκ.Χάρ.9 **νῦν ἐλασείοντι ἐπὶ Λυδίαν ἔοικεν.**

ἐλάσθη μτγν. αἰολ. γ' ἐν. πρόσ. παθ. ἀορ. τοῦ ρ. λανθάνω βλ.λ. : Θεόκρ.30,17.

ἐλασία (ἡ) κ. μσν. ἔλασις βλ.λ., ἱππηλασία : Ξεν. Ἱππαρχ.4,2 **δηλώσουσι τοῖς ἱππεῦσιν ᾗ χρὴ τὴν ἐλασίαν ποιεῖσθαι,** Μαυρ.Στρατηγ.82,83· ‖ ταχεῖα κίνησις, δρόμος : Μαλάλ.1 48,14 **ὁ δὲ ταῦρος ἐκ τῆς ἐλασίας ἐδίψησε·** ‖ κ. ἐπὶ τῆς πτήσεως τῶν πτηνῶν: Ὀρνεοσόφ.244 **μακρὰ ἡ ἐλασία αὐτῶν·** **2**) πορεία : Ἰώσ.ΑΙ 2,10,2 **διὰ τοῦ ποταμοῦ ποιησάμενος τὴν ἐλασίαν·** **3**) Ἡσ. « δίωξις »· **4**) μσν. σειρὰ κωπηλατῶν : Λέων Σοφ.Τακτ.19,7,19 **πάντες οἱ τῆς ἄνω ἐλασίας ὁπλισθήσονται.**

ἐλασίβροντος-ον ὁ ἐξακοντίζων βροντάς : Πίνδ. ἀπ.144 **ἐλασίβροντα παῖ Ῥέας** (δ. γρ. **-βροντα,** κλητ. τοῦ **-σιβρόντας**)· **2**) ὁ ἐκσφενδονιζόμενος δίκην βροντῆς, μπουμπουνιστός : Ἀριστφ.Ἱππ. 626 **ἐλασίβροντ' ἀναρρηγνὺς ἔπη** (Ζωναρ. « μεγαληγόρα, ὡς ὑπὸ βροντῆς ἐλαυνόμενα »).

ἐλάσιμος-ον (ὁ) νεώτ. ὁ δεκτικὸς σφυρηλασίας, ὁ ἐλατὸς βλ.λ.

ἐλάσιος-α-ον μτγν. ὁ ἐκδιώκων, θεραπεύων τὴν ἐπιληψίαν : Πλούτ.Ἠθ.296F « τοὺς τὰς ἐπιληψίας ἀποτρέπειν δοκοῦντας ἐλασίους μὲν ὀνομάζουσι ».

ἐλάσιππος-ον ὁ ἐλαύνων τοὺς ἵππους, ἱππηλάτης, ἱππικός : Πίνδ.Π 5,85 **τὸ δ' ἐλάσιππον ἔθνος,** Λυρ. Ἀδέσπ.97 **ἐλασσίππου πρόσωπον ἀπέλιπεν ἀμέρας·** ‖ κ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου : Ὀρφ.Ὕμν.8,18.

ἔλασις-εως (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. ἀπέλασις, ἐκδίωξις, ἐξορία : Θουκ.1,139 **ἀντεκελεύσθησαν περὶ τῶν ἐναγῶν τῆς ἐλάσεως,** Φίλ.1,140· **2**) ἁρπαγή, ἀπαγωγὴ ὡς λείας : Πλούτ.Ῥωμ.7 **βοσκημάτων ἐλάσεως,** Τζέτζ.Χιλ.4,904 **ὑπὲρ βοῶν ἐλάσεως, ἣν εἴπῃς τιμωρίαν·** **3**) πορεία στρατοῦ, ἐκστρατεία : Ἡρ.4,1 **ἐγένετο ἐπὶ Σκύθας .. ἔλασις,** αὐτ. 7,37, Διον.Ἁλ.Ῥωμ.5,44 **Σαβίνων μέχρι τοῦ τείχους τῆς Ῥώμης ἔλασις·** ‖ πομπή, παρέλασις : Ξεν. ΚΠ 8,3,33 **ἔδοξεν αὐτῷ τὴν ἐκ τοῦ βασιλείου ἔλασιν διατάξαι,** Ἐπιγρ. **ἡ ἄλαδε ἔλασις·** **4**) ἱππασία, ἱππηλασία : Ξεν.Ἱππαρχ.8,2 **εἰ ἐκπεπονημένοι εἶεν τῇ ἐλάσει,** αὐτ.Ἱππ.9,6, Ἀρισταίνετ.1,8· ‖ παρόρμησις, παρακίνησις ἵππου πρὸς δρόμον : Ξεν.Ἱππ.3,12 **διὰ βλακείαν ἐλάσεως πολλῆς δεόμενον·** ‖ προσβολή, ἔφοδος ἱππικοῦ : Διον.Ἁλ. Ῥωμ.6,12 **ἀθρόας γενομένης .. τῆς ἐλάσεως,** Πλούτ. Σύλλ.19 **τῷ κονιορτῷ τῆς ἐλάσεως·** ‖ ὡσ. τὸ ἐλαύνειν, ὁδηγεῖν ἅρμα : Λουκ.Θε.Δ 25,2 **οὐκ ἐπίστευον αὐτῷ τὴν ἔλασιν·** ‖ νεώτ. ἡ ὑπὸ ζῴων ἕλξις ὀχήματος, ἰδ. στρατ. ὀχήματος ὑπὸ ἵππων· **5**) λεξ. τὸ τύπτειν, χτύπημα : Ἀπολλών.Λεξ.ἐν λ. ἐλαύνωσι « ἡ γὰρ ἐκ χειρὸς τύψις ἔλασις μεταφορικῶς· ἐλάσαι γὰρ τὸ ἐκ χειρὸς τύψαι »·

|| νεώτ. **εἰδ.** ἡ σφυρηλασία βλ.λ. μετάλλων· **6)** νεώτ. ἡ μηχανική διά σφυρηλατήσεως κατεργασία τῶν μετάλλων πρός ἔκτασιν κ. κοτασκευὴν ἐλασμάτων, σύρματος, δοκῶν κλπ.

ἐλασίχθων-ονος (ὁ) ὁ διοσείων τὴν γῆν, ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος : Πίνδ. ἀπ.18.

ἔλασμα-ατος (τό) μτγν., μσν. κ. νεώτ. τεμάχιον μετάλλου ἐκταθὲν διά σφυρηλατήσεως, λεπτή μεταλλίνη πλάξ, λάμα : Φίλ.Μηχ.Βελοπ.69,51, ΠΔ Ἀμβ.2,19 **ἔλασμα χρυσίου καὶ ἀργυρίου,** Διόδ.Σ 5,33, Διοσκ. 5,81 **μολύβδου ἐλάσματα ὡς ὅτι λεπτότατα,** Παυσ.10,16,1· **2)** γενικὸν ὄνομα διαφόρων χειρουργικῶν ἐργαλείων, οἷον καθετήρων, μήλης κλπ.: Γαλ.2,574 **ἔλασμσ ξύλινον,** Παῦλ.Αἰγ.6,73 || τὸ ἐπίπεδον ἄκρον τοῦ καθετῆρος : Ἡλιόδ. π. Ὀρειβ.44,11,3· **3)** ἡ ἔλασις βλ.λ : Πισίδ.Ἑξαήμ. 222 **ἐν τῇ κατ' εὐθὺ τῶν ἐλασμάτων τάσει** (περὶ τῆς κινήσεως τοῦ ἡλίου), Εὐστ.1306,55· **4)** νεώτ. βοταν. τὸ πλατύ μέρος τῶν φύλλων.

ἐλασμάτιον (τό) μτγν. κ. νεώτ. μικρὸν ἔλασμα βλ.λ.1) : Διοσκ.Εὐπόρ.2,168, Γαλ.19,148.

ἐλασματοβράγχιοι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. κατηγορία ἰχθύων περιλομβάνουσα τὰς οἰκογ. τῶν **βατιδιδῶν, καρχαριδῶν** κ. **χιμαιριδῶν.**

ἐλασματοειδής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς ἔλασμα βλ.λ.1), ὁ ἐν εἴδει ἐλάσματος

ἐλασματοποίησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ εἰς ἔλασμα βλ.λ.1) μεταβολὴ ὄγκου μετάλλων.

ἐλασματουργεῖον (τό) νεώτ. ἐργαστήριον κατασκευῆς ἐλασμάτων βλ.λ.1)

ἐλασματουργός (ὁ) νεώτ. ὁ κατεργαζόμενος ἢ ὁ κατασκευάζων ἐλάσματα βλ.λ.1) : **ἐλασματουργός μηχανή** || τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. **ἐλασματουργός** κ. ἐπὶ προσώπων, ὁ **κατ'** ἐπάγγελμα κατασκευάζων ἐλάσματα.

ἐλασματώδης-ους-ες νεώτ. ἐλασματοειδής βλ.λ.

ἐλασμίη Ἡσ. « κυρίο »

ἐλασμός (ὁ) μτγν. κ. μσν. ἔλασις βλ.λ.1): Ἱππιατρ. 5,13 **ὁπόταν ὑπέρτονος γένηται ἀπὸ δρόμου καὶ ἐλασμοῦ·** **2)** τὸ ἔλασμα βλ.λ.1) : Δίων Κ 46,36 **εἰς ἐλασμὸν μολίβδου λεπτὸν ἐγγράψαντές τινα.**

ἐλασμόστηθος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων ἡμιπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **κορεϊδῶν.**

ἔλασσα ἐπ. ἀόρ. α' τοῦ ο. ἐλαύνω.

ἐλασσονῶ-έω πάπ. ἐλλείπω, παρουσιάζω ἔλλειμμα : Πάπ. **εὑρίσκομεν ἀπὸ τοῦ πλήθους ἐλασσονοῦντα κεράμια..**

ἐλασσόνως ἐπίρρ. κ. μσν. ὀλιγώτερον, μετριώτερον : Ἱππ.Διαίτ.1,35 **λαγνείῃσιν ἐλασσόνως χρέεσθαι,** Ἀντιφ.4,4,6, Ἀχμ.Ὀνειροκρ.255,3.

ἐλασσῶ-όω, ἀττ. **-ττῶ,** ἀόρ. **ἠλάττωσα,** παρακ. **ἠλάττωκα,** παθ. μέλλ. **ἐλαττωθήσομαι** κ. μέσ. μ. παθ. σημ. **ἐλασσώσομαι,** παθ. ἀόρ. **ἠλασσώθην** ἢ **ἠλαττώθην,** παρακ. **ἠλάττωμαι,** σμικρύνω, ποιῶ τι μικρότερον, ὀλιγώτερον, ἐλαττώνω· πρβλ. μετριάζω : Πάπ. **σὺ δὲ ὀρθῶς ποιήσεις τὸ παράγγελμα μὴ ἐλαττώσας παρὰ τὸ πρῶτον·** κ. παθ. : Πάπ.· **2)** μετὰ γεν. ἀφαιρῶ, ἀποσπῶ ἀπό τινος : Θουκ.3,42 μὴ **προστιθέναι τιμὴν ἀλλὰ μηδ' ἐλασσοῦν τῆς ὑπαρχούσης·** **3)** συγκόπτω, βραχύνω : Διον.Ἁλ.Συνθ.6 **ἐλ- συναλοιφαῖς τὰ ῥήματα·** **4)** καταβιβάζω, καταρρίπτω τὴν ἀξίαν, τὴν δύναμιν τινος, κάμνω τι νὰ ἐκπέσῃ, νὰ μειωθῇ : Λυσ.13,9 **μήτε ἄλλο τὴν πόλιν ἐλαττῶσαι μηδέν,** Ἰσοκρ.8,17, Πολύβ.16,21,5· **5)** κ. παθ. γίνομαι κατώτερος, ὑποδεέστερος, ὑποβιβάζομαι : Θουκ. 2,82 **καὶ τὰ προκεκτημένα.. ἐλασσοῦσθαι·** κ. ἐπὶ προσ. : αὐτ.4,59 **οἱ δὲ τοὺς κινδύνους ἐθέλουσιν ὑφίστασθαι πρὸ τοῦ αὐτίκα τι ἐλασσοῦσθαι,** ΚΔ Ἰω.3,30 **ἐκεῖνον δεῖ αὐξάνειν, ἐμὲ δὲ ἐλαττοῦσθαι·** || ὁμ. παθ. ζημιοῦμαι : Ξεν.Ἀπ.2,4,3· **6)** παθ μετριάζω τὰς **ἀπαιτήσεις** μου, παραχωρῶ **δικαιώματά** μου, φαίνομαι ὑποχωρητικός : Θουκ.1,77 **καὶ ἐλασσούμενοι γὰρ ἐν ταῖς ξυμβολαίαις πρὸς τοὺς ξυμμάχους δίκαις,** Δημ.1287 **ἀλλ' ἡγούμενοι δεῖν ἐλαττοῦσθαί τι καὶ συγχωρεῖν·** **7)** ὁμ. παθ. φαίνομαι κατώτερος τῶν ὑποχρεώσεών μου, τῶν καθηκόντων μου, τῶν ὑποσχέσεών μου, ὅθ. κ. ἐνεργῶ, φέρομαι οὐχὶ ἐντίμως : Ἰσοκρ.1,49 **τοὺς τῷ βίῳ παντὶ ἐλαττουμένους·** **8)** ὁμ. παθ. μετὰ γεν. τοῦ προσ. ὑπολείπομαί τινος, εὑρίσκομαι εἰς μειονεκτικὴν θέσιν ἔναντί τινος : Δημ 226 **πολλὰ μὲν οὖν ἔγωγ' ἐλαττοῦμαι κατὰ τουτονὶ τὸν ἀγῶνα·** || εἶμαι ἢ φαίνομαι κατώτερός τινος, ὑπολείπομαι κατὰ τὴν ἀξίαν : Πλάτ.Γοργ.459C (τὸν ῥήτορα) **μηδὲν ἐλαττοῦσθαι τῶν δημιουργῶν·** **9)** ὁμ. παθ. μετὰ δοτ. τοῦ πράγμ. ὑπολείπομαι κατά τι, εἶμαι, παρουσιάζομαι κατώτερος, ὑποδεέστερος ὡς πρός τι : Θουκ.5,72 **τῇ ἐμπειρίᾳ Λακεδαιμόνιοι ἐλασσωθέντες τότε,** Ξεν.Ἑλλ.5,1,15· || **ἐλ- τῷ πολέμῳ** ἡττῶμαι εἰς τὸν πόλεμον, καταβάλλομαι : Θουκ.1,215 **καὶ οἱ Μιλήσιοι ἐλασσούμενοι τῷ πολέμῳ·** **10)** ὁμ. παθ. μετὰ δοτ. στεροῦμαι : ΠΔ Βασ.2,3,29 **ἐλασσούμενος ἄρτοις·** || **ἠλαττωμένος τοῖς ὄμμασι** μονόφθαλμος : Πολύβ 14,4,3· **11)** ὁμ. παθ. μετὰ γεν. τοῦ πράγμ. ζημιοῦμαι ἔκ τινος, ἐν ἀναφορᾷ πρός τι : Πάπ. **μὴ ἐλαττούμενος τοῦ κεφαλαίου καὶ τῶν τόκων.**

ἐλάσσωμα-ατος (τό) μτγν ἐλάττωμα βλ.λ. : Διογ.Λ 9,68· **2)** ἐλάττωσις κατὰ ποσὸν ἢ ἀριθμόν : Πάπ. **ἐδαφικὸν ἐλάσσωμα·** || ὑπόλειμμα: Πάπ. **ἐλάσσωμα ναυβίων μὴ ἀπεργασθέντων.**

ἐλάσσων-ονος-ον κ μσν. κ. νεώτ., ἀττ. **ἐλάττων,** συγκρ. τοῦ **ἐλαχύς,** ὑπερθ. **ἐλάχιστος,** κ. ὡς συγκρ. τοῦ **μικρός,** ἀντίθ. μείζων, μικρότερος, ὀλιγώτερος, ἥττων : Αἰσχ.Πέρσ.813 **τοιγὰρ κακῶς δράσαντες οὐκ ἐλάσσονα πάσχουσι,** Εὐρ.Ἀνδρ. 359, Ἀριστφ.Ἱππ.441 **τὸ πνεῦμ' ἔλαττον γίγνεται,** Πλάτ.Φαίδ.70Ε **ἀνάγκη που ἐξ ἐλάττονος ὄντος πρότερον ἔπειτα μεῖζον γίγνεσθαι·** || κ. ἀπολ.· || πάπ. κάτω τοῦ μέσου ὅρου καθ' ὕφος· || **δι' ἐλάσσονος** διὰ μικροτέρας ἀποστάσεως:Θουκ.7,4· **2)** ὁ κατὰ ποσὸν ἢ ἀριθμὸν κατώτερος, ὀλιγώτερος : Θουκ.1,49,Διόδ.Σ 14,8 **τριήρεις πληροῦν οὐκ ἐλάττους ὀγδοήκοντα·** || κ. ἐπὶ πλήθους ἀνθρώπων : Ξεν.Ἑλλ.4,2,16 **Ἐπιδαυρίων δὲ.. ἐγένοντο οὐκ ἐλάττους τρισχιλίων,** Ἐπιγρ.· || ὅθ. **οἱ ἐλάσσονες** τὸ μικρότερον πλῆθος, οἱ ὀλιγώτεροι : Ἡρ.4,3 **οἱ ἐλάσσονες λέγουσι πέμψαι Ὀρείτεα ἐς Σάμον κήρυκα·** || ἐπὶ χρόνου, βραχύτερος : Πλάτ.Πολ.295C **ἐλάττω χρόνον ἀποδημήσας·** || τὸ οὐδ. **ἔλασσον** ὡς ἐπίρρ. ὀλιγώτερον, ἧττον : Ἰλ.Κ 357 **ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἄπεσαν δουρηνεκὲς ἢ καὶ ἔλασσον,** Αἰσχ.Πρ.938, Πλάτ.Πολ.564D· || πάπ. **πλείω ἔλαττον,** ἐπὶ ἀριθμῶν, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον, ἀπάνω κάτω· **3)** ἐπὶ προσ., ὑποδεέστερος κατὰ τὴν ἀξίαν ἢ τὴν κοινωνικὴν θέσιν : Εὐρ.Ἀνδρ.190 **τοὺς κρείσσους λόγους πικρῶς φέρουσι τῶν ἐλασσόνων,** ΚΔ Ῥωμ.9,12 **ὁ μείζων δουλεύσει τῷ ἐλάσσονι·** || **ἐλάσσων ἀρχή** ἡ ὑποδεεστέρα : Ἀριστφ.Σφ.620 **ἆρ' οὐ μεγάλην ἀρχὴν ἄρχω καὶ τοῦ Διὸς οὐδὲν ἐλάττω;,** Ἰσοκρ. 11,11 **ἐλάττω νομίσας τὴν ἀρχὴν ἢ κατὰ τὴν αὑτοῦ φύσιν** (ὑποδεεστέραν ἢ ὅσον τοῦ ἥρμοζε)· || κ. μετὰ γεν. συγκρ. : Ἀριστφ.Σφ.599· || **οἱ ἐλάσσονες** οἱ κοινωνικῶς κατώτεροι, οἱ παρακατιανοί : Ἰσοκρ.2,13 **παρασκεύαζε σαυτὸν τῶν μὲν ἐλαττόνων κριτήν, τῶν δὲ μειζόνων** ἀγωνιστήν, Ἄλεξ.116,12· || κ. μετὰ γεν. πράγμ. ὁ λαμβάνων μικροτέραν ποσότητα : Ξεν.Λακ.5,8 μηδέποτε **αὐτοὶ ἐλάττους τῶν σιτίων γίγνεσθαι·** || κ. ἐπὶ τιμῆς, ἀξίας, κατώτερος : Πάπ. περὶ **πλείονος ἢ ἐλάσσονος τιμῆς·** || κ. κτ. παράλ. τῆς λ. τιμή .

Πάπ. ‖ φρ. **ἔλασσον ἔχω** εἶμαι ἐν ἥττονι μοίρᾳ, εἰς ὑποδεεστέραν θέσιν : Θέογν.269 [πενίη] **πάντη.. τοὔλασσον ἔχει·** ‖ δθ. ἀδικοῦμαι, ζημιοῦμαι : Λυσ.32,1 **ἔλαττον ὑπὸ τῶν προσηκόντων ἔχοντες,** Δημ.268· **4)** τὸ οὐδ. ἔμπροθ. [**περί, παρά, ἐν**] μετὰ τῶν ρ. **τίθεμαι, ἡγοῦμαι, ποιοῦμαι** θεωρῶ τι ἥττονος σημασίας : Ἡρ.6,6 **τἆλλα πολίσματα περὶ ἐλάσσονος ποιησάμενος,** Πλάτ.Πολ.546D **παρ' ἔλαττον τοῦ δέοντος ἡγησάμενοι τῆς μουσικῆς,** Πολύβ.4,6,12· **5)** εἰδ. νεώτ. λογ. **ἐλάσσων ὅρος** ἐν τῷ συλλογισμῷ, ὁ χρησιμεύων ὡς ὑποκείμενον τοῦ συμπεράσματος· ‖ δθ. κ. **ἐλάσσων πρότασις** ἡ τὸν ὡς ἄνω ὅρον περιέχουσα πρότασις· **6)** νεώτ. μουσ. **ἐλάσσων συγχορδία** ἡ συνήχησις τῶν κατιόντων ἁρμονικῶν ἤχων· ‖ τὸ οὐδ. **ἔλασσον** ὡς οὐσ. μουσικὸν διάστημα κατὰ ἡμιτόνιον μικρότερον τοῦ ἀντιστοίχου μείζονος τῆς μουσικῆς κλίμακος, διεθν. ὅρ. μινόρε.

ἐλαστής (ὁ) ἐλάτης· ΕΜ 325,38 « ὀτρύντωρ ».

ἐλαστικίνη (ἡ) νεώτ. κ. **ἐλαστίνη** βλ.λ.

ἐλαστικό(ν) (τό) νεώτ. κ. δημ. ὡς οὐσ. κτ. παράλ. τοῦ κόμμι βλ.λ., τὸ λάστιχο· **2)** ταινία συνυφασμένη μετὰ νημάτων κόμμεως ἐλαστικοῦ πρὸς πρόσκτησιν ἐλαστικότητος : **ἐλ- γιὰ καλτσοδέτες·** **3)** **ἐλαστικὰ αὐτοκινήτων** τὰ ἐκ κόμμεως ἐλαστικοῦ ἐπίσωτρα τῶν τροχῶν τῶν αὐτοκινήτων.

ἐλαστικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ σωμάτων, ὁ δυνάμενος νὰ μεταβάλλῃ τὸ σχῆμα ἢ τὸν ὄγκον αὐτοῦ, νὰ ἀναλαμβάνῃ δὲ τὴν προτέραν αὐτοῦ κατάστασιν, εὐθὺς ὡς παύσῃ ἐπενεργοῦσα ἡ δύναμις ἡ προκαλέσασα τὴν μεταβολήν, ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐκτείνεσθαι καὶ πάλιν ἐπανέρχεσθαι εἰς τὴν προτέραν διάστασιν : Ζερβ.μτφρ.Ἰλ.Θ 275 **κι ἔνατος ἦρθε ὁ Τεῦκρος τὰ ἐλαστικὰ τόξα τεντώνοντας, - ἐλαστικὸς ἱστός - χόνδρος·** **2)** δθ. κ. ἐπὶ κινήσεως, ὁ ἐλαφρός, ἀναπάλλων, πηδητικός : Χρηστομ.Κερέν.Κ 48 **τὸ πόδι του.. σηκωνόταν πάλι ἀνάερο μ' ἕνα τίναγμα ἐλαστικό·** **3)** μτφ. ἐπὶ ἀνθρ. ὁ ἐπιτηδείως παρακάμπτων τὰ παρεμβαλλόμενα ἠθικὰ προσκόμματα χάριν τῆς ἐπιτυχίας ἰδιοτελῶν σκοπῶν· ‖ δθ. κ. **ἐλαστικὸς χαρακτήρ, - ἐλαστικὴ συνείδησις,** ἀντίθ. ἄκαμπτος· ‖ ὁμ. ὁ μεταβάλλων συναισθήματα, ἀντιλήψεις, ὅπως προσαρμόζηται εἰς τὴν κρατοῦσαν ἑκάστοτε κατάστασιν· ἐπίρρ. **-ῶς,** δημ. **-ά.**

ἐλαστικότης-ητος (ἡ) νεώτ., δημ. **ἐλαστικότητα** ἡ ἰδιότης τοῦ ἐλαστικοῦ βλ.λ. : **ἐλαστικότης ὄγκου τῶν στερεῶν·** **2)** μτφ. ἡ ἰδιότης τῆς προσαρμογῆς τινος εἰς τὰς ἑκάστοτε περιστάσεις, χάριν τῆς ἐπιτυχίας σκοπῶν ἰδιοτελῶν, παρὰ τὰ ὑπὸ τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν ἐπιβαλλόμενα : **ἔχει ἐλαστικότητα χαρακτῆρος - συνειδήσεως.**

ἐλαστίνη (ἡ) κ. **ἐλαστικίνη** χημ. στερεὰ ὀργανικὴ οὐσία ἀποτελοῦσα τὸ οὐσιῶδες συστατικὸν τῶν συνδετικῶν ἱστῶν εἰς τὰ ἀνώτερα ζῷα.

ἐλαστός-όν πάπ. ἐλατὸς βλ.λ.

ἔλαστρον (τό) ΕΜ κ. νεώτ. τὸ ἐλαῦνον, ὠθοῦν· ΕΜ ἐν λ. ἐλαστρῶ-έω « ρηματικὸν ὄνομα ἔλαστον καὶ ἔλαστρον »· **2)** εἰδ. νεώτ. μηχάνημα χρησιμεῦον πρὸς ἔλασιν μεταλλικῶν ὄγκων, πρὸς παρασκευὴν ἐλασμάτων, ῥάβδων, συρμάτων κλπ., ἄ. ἐλασματουργὸς μηχανή.

ἐλαστρῶ-έω Ἰων. κ. ποι. τ. τοῦ ἐλαύνω, κινῶ : Ἰλ.Σ 543 **πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐλάστρεον·** ‖ διώκω, κυνηγῶ, καταδιώκω : Εὐρ.ΙΤ 971 **δρόμοις ἀνιδρύτοισιν ἠλάστρουν μ' ἀεὶ** [περὶ τῶν Ἐρινύων]· ‖ πορεύομαι, προχωρῶ ἐπί τινος ὁδοῦ : Θέογν. 600 **οὔ μ' ἔλαθες φοιτῶν κατ' ἀμαξιτόν, ἣν ἄρα καὶ πρὶν ἠλάστρεις·** **2)** εἰδ. κωπηλατῶ, λάμνω : Ἀρρ.Ἰνδ.32,9· κ. παθ. ἐλαύνομαι διὰ κωπηλασίας, ἐπὶ πλοίων : Ἡρ.2,158 **εὖρος δὲ ὠρύχθη ὥστε τριήρεας δύο πλέειν ὁμοῦ ἐλαστρεομένας,** αὐτ.7,24.

ἐλάστωρ-ορος ΑΠ **ὁ ἐλατήρ, ἐλαύνων :** ΑΠ Παράρτ.3,175.

ἐλάσω μέλλ. τοῦ ρ. **ἐλαύνω.**

ἐλᾶται Ἡσ. « ἡλιοῦται ».

ἐλατάκι (τό) δημ. μικρὰ **ἐλάτη βλ.λ.**

ἐλᾶτε πληθ. τοῦ ἔλα βλ.λ.

ἐλάτειρα (ἡ) κ. μσν., θηλ. τοῦ ἐλατήρ βλ.λ., ἡ ὠθοῦσα, ἄγουσα, ὁδηγοῦσα : Πίνδ.ἀπ.89 **τί κάλλιον.. θοᾶν ἵππων ἐλάτειραν ἀεῖσαι** [περὶ τῆς Ἀρτέμιδος], Νόνν.Δ 1,331 **βοῶν ἐλάτειρα Σελήνη·** **2)** ἡ διώκουσα, ἀπωθοῦσα, μτφ. : Δαμασκ.1 1,4Β **τῆς πλάνης ὀλέτειραν καὶ τοῦ ψεύδους ἐλάτειραν.**

ἐλατένιος-ια-ο δημ. ὁ ἐκ ξύλου ἐλάτης κατεσκευασμένος· ‖ **ἐλατένιο βρύ** τὸ φυτὸν ἰξία βλ.λ.

ἐλατερίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. εἶδος ἐλαστικοῦ ὀζοκηρίτου βλ.λ.

ἐλάτη (ἡ) κ. νεώτ., δημ. **ἔλατος** (ὁ) κ. **ἔλατο** (τό) κ. **ἐλάτι** (τό) δένδρον δασικόν, τῆς οἰκογεν. τῶν πιτυϊδῶν, ὑψικάρηνον, κωνοφόρον, φέρον κόμην πυραμιδοειδῆ : Ἰλ.Ε 560 **ἐλάτῃσιν ἐοικότες ὑψηλῇσιν,** Ὀδ.Ε 239 **νήσου ἐπ' ἐσχατιῆς, ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει.. ἐλάτη τ' ἦν οὐρανομήκης·** ‖ νεώτ. **ἐλάτη κτενοειδὴς - κεφαλληνιακὴ** παραλλαγαὶ τοῦ δένδρου, εἴδη ἀπαντῶντα ἐν Ἑλλάδι· **2)** κτ. συνεκδ. κώπη ἐλατίνη, ἐκ ξύλου ἐλάτης : Ὀδ.Μ 172 **οἱ δ' ἐπ' ἐρετμὰ ἑζόμενοι λεύκαινον ὕδωρ ξεστῇς ἐλάτῃσιν·** ‖ ὡσ. ἐπὶ πλοίου ἢ λέμβου ἐλατίνης : Εὐρ.Φοίν.208 **Ἰόνιον κατὰ πόντον ἐλάτᾳ πλεύσασα,** αὐτ.Ἀλκ.444· **3)** κτ. Διοσκ.1,151 « περικάλυμμά ἐστι τοῦ καρποῦ τῶν φοινίκων ἀκμὴν ἀνθαύντων»· πρβλ. Ἐπίχ.160.

ἐλατηΐς-ΐδος (ἡ) μτγν. ἡ πρὸς ἐλάτην ὁμοία : **Νίκ.** Ἀλεξ.611 **σμῖλον.. ἐλατηΐδα.**

ἐλατήρ-ῆρος (ὁ) ὁ ἐλαύνων, **ἄγων, κινῶν : Αἰσχ.** Πέρσ.32 **ἵππων τ' ἐλατὴρ Σοσθάνης** ‖ **δθ. μτφ. :** Πίνδ.Ο 4,1 **ἐλατὴρ.. βροντᾶς ἀκαμαντόποδος** [ἐξακοντίζων τὴν βροντήν], ΑΠ 7,18 **λύρης ἐλατὴρ** [ὁ κρούων τὴν λύραν]· ‖ **ἐπολ.** ὁ ἐλαύνων τοὺς ἵππους, ἁρματηλάτης, ἁρματοδρόμος : Ἰλ.Δ 145 **κόσμος θ' ἵππῳ, ἐλατῆρί τε κῦδος·** **2)** εἰδ. ὁ κωπηλάτης : Λουκ.Ἐρωτ.6 **καὶ ῥοθίῳ τῷ τῶν ἐλατήρων μετὰ μικρὸν ἀπὸ τῆς γῆς ἀναχθέντες·** **3)** ὁ διώκων, κυνηγῶν, καταδιώκων : Ὀππ.Κυν. 1,119 **εἴαρι χρυσείῳ, κρυερῶν νεφέων ἐλατῆρι,** Συνέσ.328D **ἀχέων ἐλατήρ·** **4)** εἶδος πλακοῦντος· Σουΐδ. « πλακουντῶδες πέμμα πλατὺ .. ἢ ἄρτος πλατύς, ἐν ᾧ τὸ ἔτνος ἐτίθεσαν καὶ προσῆγον τοῖς βωμοῖς » : Ἀριστφ.Ἀχ.246, αὐτ.Ἱππ.1183 **ἡ Γοργολόφα σ' ἐκέλευεν τουτουὶ φαγεῖν ἐλατῆρος,** Καλλί.Κωμ.21· **5)** νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν **ἐλατηριδῶν·** **6)** ὁμ. νεώτ. συνήθ. πληθ. **ἐλατῆρες** εἰδικὰ ὄργανα φυτῶν τινων, δι' ὧν ἐκσφενδονίζονται τὰ ὥριμα σπέρματα.

ἐλατηρίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. **οἰκογένεια κολεοπτέρων** ἐντόμων **φυτοφάγων.**

ἐλατηρίνη (ἡ) νεώτ. χημ. γλυκοζίτης **ἀπαντῶν εἰς** τὸν καρπὸν τοῦ **ἐλατηρίου βλ.λ.**

ἐλατηριοδέτης (ὁ) νεώτ. ἐργαλεῖον ἐν χρ. διὰ τὴν ἐνδυνάμωσιν τῶν ἐλατηρίων τῶν ὅπλων.

ἐλατηριοκάμπτης (ὁ) νεώτ. συσκευὴ μηχανική, δι' ἧς δοκιμάζονται τὰ ἐλατήρια.

ἐλατήριον (τό) κ. νεώτ. κ. δημ., ἄ. ἄγριος σίκυος, τὸ φυτὸν ἐλατήριον ὁ ἀγριοσίκυς τῆς οἰκογ. τῶν κολοκυνθοειδῶν, δημ. πικραγγουριά : Θεόφρ.Φ1 4,5,1 **φαρμακώδης ταῖς ῥίζαις.. οἷον ἐλλέβορος, ἐλατήριον·** **2)** δραστικώτατον καθαρτικὸν λαμβανόμενον ἐκ τοῦ φυτοῦ τούτου : Ἱππ.Ἐπιδ.1151Ε **πιὼν ἐλατήριον τρεῖς ἡμέρας ἐκαθαίρετο,** Θεόφρ. Φ1 9,9,4· **3)** νεώτ. κ. δημ. μηχανικὸν ὄργανον ἐκ χαλυβδίνου ἐλάσματος ἢ σύρματος ἑλικοειδῶς περιεστραμμένου, δι' οὗ ἐλαύνεταί τι πρὸς κίνησιν, σούστα : **ἐλατήριον τοῦ ὡρολογίου - ἀναπτῆ-**

ρος - ἐλατήρια κάμψεως - ἀσφαλιστικά· **4**) μτφ. τό κινοῦν τὴν βούλησιν πρὸς ὡρισμένην ἐνέργειαν: **τὰ ἐλατήρια τοῦ ἐγκλήματος ἦσαν πονηρά.**

ἐλατήριος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐλαύνων, ἀποδιώκων : Αἰσχ.Χο.968 **ὅταν ἀφ' ἑστίας πᾶν ἐλαθῇ μύσος**, Τζέτζ.'Εξήγ.'Ιλ.43,24 **τοῦτον ἐκέλευσεν ὁ πατὴρ.. θῦσαι Δαφναίῳ 'Απόλλωνι τῶν κακῶν ἐλατήριο·** **2**) ἐπὶ φαρμάκων, καθαρτικός : 'Ιππ. Διαίτ.2· ‖ 'Επιγρ. **ἐλατήριον ἀπόβαμμα** ὕδωρ καθαρμοῦ **3**) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἐλατήριον βλ.λ

ἐλατηρίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὁ ἐλατερίτης βλ.λ

ἐλατηριωτός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ μηχανημάτων, ἐργολείων κ. ἄ., ὁ φέρων ἐλατήριον, ὁ λειτουργῶν δι' ἐλατηρίου : **ἐλατηριωτὸς στατήρ.**

ἐλάτης (ὁ) κ. νεώτ. ἐλατὴρ βλ.λ. : Εὐρ.ἀπ.775,26 **σύριγγας δ' οὐριβάται κινοῦσιν ποίμνας ἐλάται·** ‖ ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος ἐν 'Αθήναις· 'Ησ. «ἐλαύνειν τοὺς ἵππους καὶ τὰς ναῦς» **2**) νεώτ. στρατ. στρατιώτης τοῦ πυροβολικοῦ ἱππεύων ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ἵππου ἑκάστου ζεύγους ἐλάσεως.

ἐλατήσιος-ια-ιο δημ. ὁ ἐκ ξύλου ἐλάτης, ἐλάτινος.

ἐλάτι (τὸ) δημ. κυρ. ἐν χρ. κτ. πληθ. **ἐλάτια** κ. ἔλατο ἢ **ἔλατος** (ὁ) ἡ ἐλάτη βλ.λ. : Ζερβ. μτφρ. 'Ιλ.635 **σκοτωμένοι πέσαν σὰν ψηλὰ ἐλάτια.**

ἐλατικός-ή-όν 'Ησ. κ. σχόλ κυνηγετικός, θηρευτικός· 'Ησ. **2**) σχόλ. πρὸς κωπηλασίαν ἁρμόδιος, κωπηλατικός. Σχόλ.'Αριστφ.Βάτρ.182 **ἐλατικὸν ἐστι τὸ ἐπίφθεγμα, τὸ ὠόπ.**

ἐλατίνη (ἡ) μτγν. κ νεώτ. βοταν. φυτόν, πιθ. λίνοφις βλ.λ ἡ ἐλατίνη : Διοσκ.4,40, Πλίν.ΦΙ 27,74· ‖ νεώτ γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **ἐλατινιδῶν.**

ἐλατινίδαι (οἱ) νεώτ βοταν. ἡ **ἐλατινοειδῆ** (τὰ) οἰκογ φυτῶν τοῦ ἀθρ. τῶν **δικοτυληδόνων.**

ἐλάτινος-ον κ. -η-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ., ἐπ. **εἰλάτινος-η-ον,** ὁ τῆς ἐλάτης ἢ ὁ ἐξ ἐλάτης, ἐλατήσιος : 'Ιλ.Ξ 289 **ἔνθ' ἧστ' ὄζοισιν πεπυκασμένος εἰλατίνοισιν,** Εὐρ.Βάκχ.1070 **Πενθέα δ' ἱδρύσας ἐλατίνων ὄζων ἔπι,** Θεόφρ.ΦΙ 9,2,2 **ἐλατίνη ῥητίνη·** **2**) ὁ ἐκ ξύλου ἐλάτης κατεσκευασμένος : 'Οδ.β 424 **ἱστὸν δ' εἰλάτινον. στῆσαν,** Εὐρ.'Ελ. 1461 **λάβετε δ' εἰλατίνας πλάκας,** αὐτ.ΙΤ 407 **εἰλατίναις.. κώπαις,** 'Αναξ.π.'Αθήν.13,558C **3**) μτγν. ὁ τοῦ ἄνθους τῆς φοινικοβαλάνου : Διοσκ.1,54 **περὶ ἐλατίνου σκευασίας** (ἐνν. ἐλαίου).

ἐλατοβράγχια (τὰ) νεώτ. ζωολ. ἡ **πεταλοβράγχια** τάξις τῆς συνομοταξίας τῶν μαλακίων

ἔλατο(ν) (τὸ) δημ ἢ ὁ **ἔλατος** ἢ τὸ **ἐλάτι,** τὸ φυτὸν ἐλάτη βλ.λ· **2**) **ἔλατο ἥμερο** τὸ φυτὸν τάξος ἢ ραγοφόρος βλ.λ **3**) **ἐλάτου μαλλὶ** λειχὴν τῆς ἐλάτης· πρβλ. **δεντρομαλλιές.**

ἐλατοβούνι (τὸ) δημ ὄρος κατάφυτον ἀπὸ ἐλάτας· ‖ ἐν χρ κ ὡς τοπωνύμιον

ἐλατόξυλο(ν) (τὸ) δημ. τὸ ξύλον τῆς ἐλάτης

ἐλατόπισσα (ἡ) δημ. κ. ἀλατόπισσα ἡ ρητίνη τῆς ἐλάτης χρησιμοποιουμένη ὡς φάρμακον κατὰ βρογχικῶν παθήσεων.

ἔλατος (ὁ) δημ. κ. **ἔλατο** κ. **ἐλάτι** τὸ φυτὸν ἐλάτη βλ.λ. : Πολίτ.'Εκλ.Τραγ.169,16 **χαίρεται ὁ πεῦκος στὶς δροσιὲς κι ὁ ἔλατος στὰ χιόνια.**

ἐλατός-ή-όν κ. νεώτ. ἐπὶ μετάλλων, ὁ δυνάμενος νὰ ἐλαθῇ, νὰ σφυρηλατηθῇ, ἐλάσιμος, σφυρηλατήσιμος : 'Αριστλ Μετ.385a,16 **ἔστι δὲ τὰ μὲν ἐλατά, οἷον χαλκός** **2**) ὁ ὑποβληθεὶς εἰς ἔλασιν, σφυρηλάτησιν, σφυρήλατος ἀντίθ. χυτός : 'Ηρων Βελοπ.133,29 **ποιῆσαι ἀπὸ ἐλατὸν χαλκόν,** 'Ηλιόδ. π.'Ορειβ.49,3,8· ‖ νεώτ **ἐλατὸς σίδηρος** ὁ ἐλατοσίδηρος βλ.λ. **3**) ὁ κατεσκευασμένος ἐκ σφυρηλάτου μετάλλου:ΠΔ'Αρ.10,2 **ποίησον σεαυτῷ δύο σάλπιγγας ἀργυρᾶς, ἐλατὰς ποιήσεις αὐτάς,** 'Ιουλ Λόγ.2,57b, **ἐλατοὶ θώρακες** **4**) νεώτ. τὸ οὐδ ἐνάρθρ. τὸ ἐλατόν ὡς οὐσ ἡ ἐλατότης βλ.λ.

ἐλατοσίδηρος (ὁ) νεώτ. **ἢ ἐλατὸς σίδηρος ὁ διὰ** σφυρηλατήσεως **προελθὼν τεχνητὸς σίδηρος·** ἀντίθ. χυτοσίδηρος.

ἐλατότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τῶν μετάλλων νὰ ὑφίστανται ἔλασιν, ἄπλωμα, νὰ ἐκτείνωνται διὰ τῆς σφυρηλασίας χωρὶς νὰ θραύωνται.

ἐλατοφόρος (ὁ) μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐφ' οὗ ἢ παρ' ὃν φύονται ἐλάται : Πλαν.'Οβιδ.Μεταμ.1,578 **ὁ ἐλατοφόρος Σπερχειός·** **2**) νεώτ. στρατιωτ. ἐπὶ ἵππου, ὁ ἀριστερὸς ἵππος ἑκάστου ζεύγους σύροντος πυροβόλον ἐφ' οὗ ὁ **ἐλάτης** βλ.λ.

ἐλατρεύς-έως (ὁ) 'Ησ. «ὁ τρίτην πύρωσιν ἔχων τοῦ σιδήρου».

ἔλατρον (τὸ) 'Επιγρ. 'Ησ. «**ἔλατρα, πέμματα πρὸς** θυσίαν πεσσόμενα»· πρβλ. ἐλατήρ 4)· **2**) 'Ησ. «Εὐκράτης ἐν Ροδικοῖς ἔνδυμα, κατάζωσμα».

ἐλαττονάκις ἐπίρρ. ὀλιγωτέρας φορὰς· ἀντίθ. πλεονάκις : Πλάτ.Θεαίτ.148A **ἢ πλείων ἐλαττονάκις ἢ ἐλάττων πλεονάκις γίγνεται·** **2**) ἧττον συνήθως, σπανιώτερον : 'Αριστλ.Μετ.368b, 25.

ἐλαττονότης-ητος (ἡ) μτγν. μείωσις, ἐλάττωσις· ἀντίθ. μειζονότης : Ἰάμβλ.Νικ.'Αριθμ.33P.

ἐλαττονῶ-έω μτγν. λαμβάνω ὀλιγώτερον : ΠΔ 'Εξ.16,18· **2**) δίδω ὀλιγώτερον : ΠΔ 'Εξ.30,15 **ὁ πενόμενος οὐκ ἐλαττονήσει ἀπὸ τοῦ ἡμίσεος τοῦ διδράχμου·** ‖ παθ. ἐπὶ γῆς, παράγω ὀλιγώτερα, καθίσταμαι ὀλιγώτερον γόνιμος : 'Αριστλ.π.Φυτ. 2,3,13· **3**) παθ. ἐλαττοῦμαι διὰ καταναλώσεως : ΠΔ Βασ.3,17,16 **ὁ καψάκης τοῦ ἐλαίου οὐκ ἠλαττονήθη·** **4**) πάπ. εἶμαι ἐλαττωματικός, ἐλλιπής· **5**) μέσ. μετὰ δοτ. ἔχω ἀνάγκην, χρειάζομαι : ΠΔ Βασ.3,11,22 **τίνι σὺ ἐλαττονῇ μετ' ἐμοῦ.**

ἐλαττονῶ-όω μτγν. ἐλαττῶ, μειώνω, ὀλιγοστεύω : ΠΔ Παροιμ.14,34 **ἐλασσονοῦσι δὲ φυλὰς ἁμαρτίαι** (δ.γρ. **ἐλαττονοῦσι**)· κ. παθ. : ΠΔ Γέν.8,3 **καὶ ἠλαττονοῦτο τὸ ὕδωρ,** αὐτ.18,28.

ἐλαττόνως ἐπίρρ. σχόλ. κ. μσν. κ. **ἐλασσόνως** ἔλαττον, ἧττον, μεῖον : Σχόλ.Σοφ.ΟΚ 104, 'Αχμ.'Ονειροκρ.255,3 **μετρίως καὶ ἐλαττόνως.**

ἐλαττῶ-όω ἐλασσῶ βλ.λ.

ἐλάττωμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐλασσῶ(-ττῶ) βλ.λ.Ι κ. 5Ι, κατάστασις καθιστῶσά τινα ἐλάττονα ἤ τι ἔλαττον ἐν σχέσει καὶ ἐν συγκρίσει πρὸς ὁμ., μειονεκτικὴ θέσις, μειονέκτημα· ἀντίθ. πλεονέκτημα : Δημ.306 **ἐκ τοιούτων ἐλαττωμάτων ἐγὼ συμμάχους μὲν ὑμῖν Εὐβοέας,** Πολύβ.6,16,3 **ποιῶν ἐλαττώματα περὶ τοὺς βίους·** **2**) τὸ μειοῦν πάθημα, ὅθ. συνεκδ. ἡ ἧττα : Πολύβ.1,32,2 **ὃς διακούσας τὸ γεγονὸς ἐλάττωμα καὶ πῶς.. γέγονε·** **3**) κ. νεώτ. κ. δημ. **πλημμέλεια,** ἀτέλεια σωματική, πήρωσις οἷον **χωλότης,** βραδυγλωσσία, κυφότης, ραιβασκέλεια, **κτλ.,** κουσούρι τοῦ κορμιοῦ, ἐπὶ ἀνθρ. κ. ἐπὶ ζῴων : Διον.'Αλ.Ρητ.5,23 **ὁ καλούμενος Κόκλης ἐκ τοῦ κατὰ τὴν ὄψιν ἐλαττώματος, - ὁ στραβισμὸς εἶναι ἐκ τῶν ἐλαττωμάτων τῶν διορθουμένων δι' ἐγχειρήσεως, - τὸ ἄλογο ἔχει τὸ ἐλάττωμα νὰ φουσκώνῃ στὸ τρέξιμο·** ‖ ὁμ. πλημμελὴς φυσικὴ ἰδιότης ἢ ἔμμονος κακὴ ἕξις : **ἔχει τὸ ἐλάττωμα νὰ ξεροκαταπίνῃ - νὰ χασμᾶται, - τὸ μουλάρι του ἔχει τὸ ἐλάττωμα νὰ κρυφοδαγκάνῃ·** ‖ ὁμ. **ἀτέλεια,** πλημμέλεια, ἀνεπάρκεια διανοητική, ἔλλειψις πνευματική : **ἔχει τὸ ἐλάττωμα τῆς ἀμνησίας - τῆς ἀμβλυνοίας - τῆς κουταμάρας·** ‖ νεώτ. κ. δημ. συνήθ. μετὰ γεν. δηλούσης τὴν μειονεκτικὴν ἰδιότητα λ. : **τὸ ἐλάττωμα τῆς χωλότητος - τοῦ στραβισμοῦ - τῆς κυφότητος - τῆς κουφαμάρας - τῆς εὐηθείας - τῆς ἀναφροδισίας - τῆς ἀσταθείας περὶ τὸ βάδισμα·** **4**) νεώτ. κ. δημ. κ. ἐπὶ ἀψύχων, ἔλλειψις κ. εἰδ. ἐπὶ μηχανημάτων, πλημμελὴς λειτουργία : ἡ οἰκία ἔχει τὸ **ἐλάττωμα νὰ ἔχῃ μικρὰ παράθυρα** - **νὰ μὴ ἔχῃ λουτρόν, - τὸ ρολόϊ μου ἔχει τὸ ἐλάττωμα νὰ πη-**

γαίνῃ πίσω· **5)** νεώτ. κ. δημ. κύρ. ἐπὶ ψυχικῶν ἢ ἠθικῶν διαστροφῶν φυσικῶν ἢ ἐπικτήτων, ἡ οὐχὶ κατὰ φύσιν ἢ κατὰ τὸν ἠθικὸν κανόνα ἔμμονος ἐκδήλωσις ἢ ροπή : **τὸ ἐλάττωμα τῆς παιδεραστίας - τῆς κλεπτομανίας - τῆς ψευδολογίας.**

ἐλαττωματίας (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἀνδρῶν, ὁ ἔχων ψυχικὰ ἢ ἠθικὰ ἐλαττώματα βλ.λ.5), ὁ ἐλαττωματικὸς ἠθικῶς ἐκ φύσεως ἢ καθ' ἕξιν.

ἐλαττωματικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἀνθρ. κ. ζῴων, ὁ ἔχων σωματικήν τινα οὐσιώδη ἀτέλειαν, πήρωσιν, ἢ ὁ ἔχων ἐκ φύσεως ἢ καθ' ἕξιν κακήν τινα ἰδιότητα ἢ ἔλλειψιν, μειοῦσαν αὐτὸν ὡς ἄτομον, ὁ ἔχων ἐλάττωμα βλ.λ.3) κ. 5) : **ἐλαττωματικὸς ἄνθρωπος, - ἐγεννήθη ἐλαττωματικός, - ἐλαττωματικὴ γυναίκα·** κ. ἀπολ. : **αὐτὸς ὁ νέος εἶναι ἐλαττωματικός·** κ. ὡς ἐπίθ. ἰδιότητος : **ἐλαττωματικὴ ἕξις - ροπὴ - ἰδιοσυγκρασία - προδιάθεσις·** || ὁμ. ἐπὶ λειτουργιῶν τοῦ ὀργανισμοῦ, πλημμέλεια ἢ ἀνεπάρκεια : **ἐλαττωματικὴ κυκλοφορία - πέψις - ὅρασις - ἀκοή, - ἐλαττωματικὸν βάδισμα ἵππου·** **2)** ἐπὶ ἀψύχων, ὁ ἔχων σημαντικήν τινα ἔλλειψιν μειοῦσαν τὴν ἀξίαν ἢ τὴν χρησιμότητα αὐτοῦ, ὁ ἔχων ἐλάττωμα βλ.λ.4) : **ἐλαττωματικὴ εἴσοδος - θύρα - οἰκία, - ἐλαττωματικὸ παράθυρο - σπίτι·** κ. ἐν ἀναφ. πρὸς ἰδιότητα : **ἐλαττωματικὴ διαίρεσις τῆς οἰκίας, - ἐλαττωματικὸς ἀερισμός - φωτισμός·** || εἰδ. ἐπὶ μηχανημάτων: **ἐλαττωματικὸ(ν) ἐλατήριο(ν)-(ὡ)ρολόγι(ον) - κριόνι·** **3)** ἐπὶ προσώπων ἀπολ., ὁ ἐλαττωματίας βλ.λ. : **πᾶς ἐλαττωματικὸς ἀναποδράστως ἐκπίπτει εἰς ἀνυποληψίαν.**

ἐλαττωματικότης-ητος (ἡ) νεώτ ἡ ἰδιότης τοῦ ἐλαττωματικοῦ βλ.λ. 1) κ. 2).

ἐλαττωματικῶς ἐπίρρ. νεώτ κατὰ τρόπον ἐλαττωματικὸν βλ.λ

ἐλαττωμάτιον (τὸ) γλωσσ. μικρὸν ἐλάττωμα.

ἐλάττων-ονος-ον ἀττ. τ. τοῦ συγκρ. ἐλάσσων βλ.λ

ἐλαττώνω νεώτ. κ. δημ. τ. τοῦ ἐλασσῶ βλ.λ., ἀόρ δημ **ἐλάττωσα,** παθ. **ἐλαττώθηκα** κ. μτχ. παθ. παρακ. **ἐλαττωμένας,** ποιῶ τι ἔλαττον, σμικρύνω, μειώνω, λιγοστεύω, περιορίζω· ἀντίθ. αὐξάνω : **ἡ τράπεζα ἠλάττωσε τὸ προσωπικὸν τῶν ὑπαλλήλων - τὰς ὥρας ἐργασίας, - νὰ ἐλαττώσῃς τὸ πιοτό τὸ κάπνισμα - τοὺς καφέδες - τὰ ἔξοδά σου, - μοῦ ἐλάττωσαν τὸ μέρισμα - τὴ σύνταξη·** || ὁμ. κ. μέσ. γίνομαι ἐλάσσων, σμικρύνομαι, λιγοστεύω : **βαθμηδὸν ἐλαττώνεται ἡ ἀνεργία - ἡ ἐπιδημία - ἡ ἐμπορικὴ πίστη·** || ὁμ. κ παθ. ὑφίσταμαι, πάσχω ἐλάττωσιν, τοῦ ποιητ. αἰτίου ἐκφερομένου ἐν τῇ νεωτ. διὰ γεν. ἐμπροθ (**διά, ὑπό**) κ. **ἐν** τῇ δημ. δι' αἰτ. ἐμπροθ. (**ἀπό, μέ**) ἢ ἔν τε τῇ νεωτ. κ. τῇ δημ. διὰ γεν. μετὰ τῶν **ἕνεκα - λόγῳ - ἐξ αἰτίας : ὁ πυρετὸς ἠλαττώθη ὑπὸ (ἢ διὰ) τοῦ φαρμάκου, - ἡ ἐσοδεία ἠλαττώθη (ἐλαττώθηκε) ἐξ** αἰτίας **τῆς ἀνομβρίας, - ἡ αὐτοπεποίθησίς του ἐλαττώθηκε ἀπὸ τὶς ἀποτυχίες.**

ἐλάττωσις-εως (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. -η μείωσις, σμίκρυνσις, ὀλιγόστευσις, λιγόστε(υ)μα : Πλάτ. Ὅρ.412R **συμφερόντων ἐλάττωσις,** Ἐπικ.ἀπ.428A **ἐλάττωσις τροφῆς,** Πολύβ.4,47,3 **διὰ τὴν τῶν πέλας ἐλάττωσιν - ἐλάττωσις** μισθοῦ **- φόρου - ἀποδοχῶν - προσόδων - τιμῆς ἐμπορεύματος - τῆς καταναλώσεως - τῶν πιστώσεων·** **2)** ἀπολ. ζημία, ἀπώλεια : Πολύβ.31,7,4 **ἐξηγεῖτο τὰς ἐλαττώσεις, κεφαλαιωδῶς διεξιών·** || εἰδ. ἀπώλεια ὑγείας ἢ ἀγαθοῦ τινος : Ἱεροκλ.49A **ἐλαττώσεις σωματικαὶ καὶ αἱ τῶν ἐκτός·** **3)** μτγν. συνεκδ. ἧττα· πρβλ. ἐλάττωμα 2) : Πολύβ.2,36,6 **ἀμύνασθαι** σπεύδοντες **διὰ τὰς περὶ Σικελίαν ἐλαττώσεις·** **4)** γεν ἐλάττωμα, μειονέκτημα : Πλούτ.Ἠθ.2C **οὐκ ἂν τὴν τῆς φύσεως ἐλάττωσιν εἰς τοὐνδεχόμενον ἀναλαβεῖν** **5)** φρ. νομ. **ἐλάττωσις (προσωπικῆς) καταστάσεως** ἔκπτωσις ἐκ πάντων ἢ ἔκ τινων τῶν ἀνηκόντων τῷ ἀτόμῳ προσωπικῶν δικαιωμάτων : **μεγίστη ἐλάττωσις καταστάσεως** (capitis diminutio maxima) ἡ ἔκπτωσις εἰς κατάστασιν δούλου, ἡ ἰσχύουσα ἐν τῷ ρωμ. δικαίῳ,- **ἐλάσσων ἐλάττωσις καταστάσεως** (capitis diminutio minima) ἡ στέρησίς τινων ἐκ τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων, οἷον τοῦ ἐκλέγειν κ. ἐκλέγεσθαι, συνεπακολουθοῦσα τῇ ἄ. ποινῇ κακουργημάτων τινῶν, ἡ στέρησις διαχειρίσεως τῶν ἰδίων ἐπιβαλλομένη διὰ δικαστ. ἀποφ. λόγῳ ἀνοίας, παραφροσύνης, ἀσωτείας· πρβλ. μσν. κεφαλοκλάσιον.

ἐλαττωτικός-ή-ό(ν) κ. νεώτ. ὁ ἐλαττῶν, ὁ σμικρύνων : Σωρ.1,42· **2)** ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ λαμβάνειν ὀλιγώτερα τῶν ὅσων δικαιοῦται, ὁ μὴ ἐπιμένων εἰς τὰ πλήρη αὐτοῦ δικαιώματα, ὁ ὑποχωρητικός, ἀντίθ. ἀκριβοδίκαιος : Ἀριστλ.ἨΝικ. 1381a,1 **ὁ μὴ ἀκριβοδίκαιος ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἀλλ' ἐλαττωτικός,** Πορφ.Ἀπολ.3,6,286.

ἐλαύνω κ. μσν. κ. νεώτ., ἰων. παρατ. **ἐλαύνεσκον,** μέλλ. **ἐλάσω,** ἐπ. **ἐλάσσω** κ. συνήθ. ἀττ. **ἐλῶ,** ἀόρ. **ἤλασα,** ἐπ. **ἔλασα** κ. **ἔλασσα,** ἰων. θαμιστ. ἀόρ. γ' ἑν. **ἐλάσασκεν,** παρακ. **ἐλήλακα,** ὑπερσ. **ἐληλάκειν,** μέσ. μέλλ. **ἐλάσομαι** κ. παθ. **ἐλασθήσομαι,** μέσ. ἀόρ. **ἠλασάμην,** συγκεκ. **ἠλσάμην,** κ. παθ. **ἠλάθην,** μτγν. **ἠλάσθην,** παρακ. **ἐλήλαμαι** κ. π. Ἱππ. **ἐλήλασμαι,** γ' ἑν. ὑπερσ. **ἠλήλατο,** ποι. κ. **ἐλήλατο,** γ' πληθ. **ἠλήλαντο,** ὁμ. **ἐληλέδατ'** (διόρθ. Bekk. **ἐληλάδατο),** ἐληλέατ'· σπον. ἐνεστ. **ἐλάω-ῶ** ἐν χρ. κυρ. π. ποι., προστ. **ἔλα,** γ' πληθ. **ἐλάντω** (Ἐπιγρ.), ἀπαρφ. **ἐλᾶν** κ. ἐπ. **ἐλάαν,** γ' ἑν. παρατ. **ἔλαεν,** γ' πληθ. **ἔλων·** ἐν τοῖς νεωτ. συνήθ. ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθ. **ἀπό,** διά, εἰς, ἐπί, παρά, ὠθῶ, θέτω εἰς κίνησιν, ὁδηγῶ : Ἰλ.Δ 279 **ῥίγησέν τε ἰδὼν ὑπό τε σπέος ἤλασε** μῆλα, Ὀδ.Ο 502 **ἄστυδ' ἐλαύνετε νῆα μέλαιναν,** Ἡρ.1,59 **ἤλασε ἐς τὴν ἀγορὴν τὸ ζεῦγος,** Ἀριστφ.Νεφ.69 **ὅταν σὺ μέγας ὢν ἅρμ' ἐλαύνῃς πρὸς πόλιν,** Πάπ. **βασιλεὺς ἠλάσε τὸν στρατόν·** **2)** ἀμτβ. κατὰ παράλειψιν τῆς αἰτ. βαίνω ἐποχούμενος : Ἰλ.Ε 366 **Ἶρις ἔβαινε καὶ ἡνία λάζετο χερσίν, μάστιξεν δ' ἐλάαν** (ἵππους), Ὀδ.Ο 50 **νύκτα διὰ δνοφερὴν ἐλάαν,** Σοφ. Ἠλ.734 || μτφ. φρ. : Ἡρ.5,50 **εἰς τοσοῦτο ἤλασαν** (μέχρ. τοιούτου σημείου προεχώρησαν)· ὁμ. **εἰς κόρον τινὸς ἐλαύνειν** (ὠθῶ τὰ πράγματα μέχρι κόρου, ἀηδίας) : Τυρτ.11,10· ὁμ. **ἐγγὺς μανιῶν ἐλαύνω** (προσεγγίζω εἰς τὴν τρέλλαν) : Εὐρ.Ἡρακλ.904· ὁμ. **ἔξω ἐλαύνω τοῦ φρονεῖν** (γίνομαι ἔκφρων) : αὐτ. Βάκχ.853· ὁμ. **πόρρω σοφίας ἐλαύνω** (κτῶμαι μεγάλην σοφίαν) : Πλάτ.Εὐθφρ.4B· **3)** ἐπὶ ἱππέων, τρέχω, φεύγω : Ξεν.ΚΠ,29 **εἰπὼν δὲ ταῦτα, ἀναβὰς ἐπὶ τὸν ἵππον ἤλασε,** αὐτ. Ἱππαρχ.3,9· || παθ. ἐπὶ ἵππων, τρέχω ὁδηγούμενος ὑπὸ τοῦ ἀναβάτου : αὐτ.8,3 **τὰ κατάντη ταχὺ ἐλαύνεσθαι,** αὐτ.ΚΠ Β,6,17· || ἐπὶ πεζῶν, πορεύομαι, προχωρῶ : Ἡρ.9,89 **ἐλῶν ἐς Θρηίκην·** || ὁμ. σημ. κ. ἐν φρ. **ἐλαύνω δρόμον** ἢ **ὁδόν** : Ἀριστφ.Νεφ.25 **ἔλαυνε τὸν σαυτοῦ δρόμον,** Διον.Περ.586 **νοτίην ὁδὸν αὖτις ἐλάσσῃ·** κ. μέσ. : Μηναῖ.3,22 Ὠδ.5 **ὁδὸν δεινῶς ἐλαυνόμενος·** || πορεύομαι ἐχθρικῶς, ἐπέρχομαι : Ἡρ.1,77 **μήποτε.. Κῦρος ἐλάσῃ ἐπὶ Σάρδις·** || μτγν. ἐπὶ ποταμῶν, **ἐλαύνω ῥόον** χύνω τὸ ρεῦμά μου, ρέω : Διον.Περ.984 **Τίγρις ἐΰρρείτης.. ῥόον ἶσον ἐλαύνων,** αὐτ.1090 **ῥόον ὠκὺν.. ἐλαύνων·** || κτ. ἐπέκτ. κ. **ἐλαύνω δάκρυ** = χύνω δάκρυα, δακρύω : Εὐρ.Ἱκ.96· || κ. μέσ. ἐπὶ ποταμῶν, ρέω : Διον.Περ.1072 **τῇ καὶ τῇ σκολιῇσιν ἐλαυνόμενοι** (ποταμοὶ) **προχοῇσι·** **4)** κωπηλατῶ, τραβῶ κουπί, λάμνω : Ὀδ.Μ 124 **μάλα σφοδρῶς ἐλάαν·** || **οἱ ἐλαύνοντες** οἱ ἐρέται, οἱ κωπηλάται : Ὀδ.Ν 22· || ὅθ. πλέω : Ὀδ.Η 319 **οἱ δ' ἐλόωσι γαλήνην** (Εὐστ. «γαληνῶς»)· κ. παθ. ἐπὶ

πλοίου : 'Οδ.Ν 115 ὁπότε κεν.. ἐλαυνομένην (ναῦν) προΐδωνται λαοὶ ἀπὸ πτόλιος· 5) ἀπάγω, π.'Ομ. πάντοτε ἐπὶ κλοπιμαίων ζώων : 'Ιλ.Α 154 οὐ γάρ πώποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν οὐδὲ μὲν ἵππους, 'Οδ.Μ 353 'Ηελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας, Ξεν.'Ελλ.4,8,12· κ. μέσ. : 'Ιλ.Λ 674 ῥύσι' ἐλαυνόμενος, 'Οδ.Υ 51 καί κεν τῶν ἐλάσαιο βόας καὶ ἴφια μῆλα, Πλάτ.Γοργ. 484Β· 6) ἐκδιώκω, ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω τινά : 'Ιλ.Ζ 158 ὅς ῥ' ἐκ δήμου ἔλασσεν (Βελλεροφόντην), Εὐρ.Μήδ.70 ὡς τούσδε παῖδας γῆς ἐλᾶν Κορινθίας, 'Αριστφ.'Αχ.1188 λῃστὰς ἐλαύνων, Θουκ. 1,126 ἐκέλευον τοὺς 'Αθηναίους τὸ ἄγος ἐλαύνειν τῆς θεοῦ (ἀγηλατεῖν, ἐκβάλλειν τὸν ἐναγῆ)· κ. παθ. : Αἰσχ.Χο.967 ὅταν ἀφ' ἑστίας πᾶν ἐλαθῇ μύσος, αὐτ. Εὐμ.283· || παθ. ἀπελαύνομαι, ἐξορίζομαι, ἐκτοπίζομαι : Διον.'Αλ.Ρωμ.8,1,3 φυγῇ ἀϊδίῳ ἐλαθείς· 7) φρ. ἐλάω ἅδην κορέννυμί τινα κακῶν, βασανίζω κατακόρως διά τινος : 'Ιλ.Ν 315 οἵ μιν ἅδην ἐλόωσι καὶ ἐσσύμενον πολέμοιο, 'Οδ.Ε 290 ἔτι μέν μίν φημι ἅδην ἐλάαν κακότητος· || κ. ἁπλῶς ἐλαύνω καταπιέζω, βασανίζω προσβάλλω : Σοφ. ΟΤ 28 ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς σκήψας ἐλαύνει, λοιμὸς ἔχθιστος, πόλιν, Δημ.559 σὺ δ' ἀπειλεῖς πᾶσιν, ἐλαύνεις πάντας· κ. παθ. : 'Ιλ.Π 518 ἀμφὶ δέ μοι χεὶρ ὀξείῃς ὀδύνῃσιν ἐλήλαται, Σοφ.Αἴ. 275 κεῖνός τε λύπῃ πᾶς ἐλήλαται· 8) ὁμ. παθ. κ. νεώτ. ὠθοῦμαι, παρασύρομαι, κινοῦμαι : Πλάτ. Φαῖδρ.240D ὑπ' ἀνάγκης τε καὶ οἴστρου ἐλαύνεται, 'Ηρωδιαν.4,7,1 ὑπό τε τῆς συνέσεως τῶν ἔργων ἐλαυνόμενος, Αἰλ.ΖΙ 14,18 ἐλαύνεται τὴν ψυχὴν ἐρωτικῇ μανίᾳ, Πάπ. ὀρθῷ σκοπῷ ἐλαυνόμενος, - ἐλαύνεται ὑπὸ τῆς φιλαυτίας - ὑπὸ τοῦ πάθους· 9) παθ. ὑφίσταμαι κακομεταχείρισιν, προπηλακισμούς : Δημ.242 ἐλαυνομένων καὶ ὑβριζομένων· 10) ὑποτάσσω, καταλαμβάνω : Αἰσχ.Πέρσ.771 'Ιωνίαν τε πᾶσαν ἤλασεν βίᾳ· 11) εἰδ. μτφ. βινῶ : 'Αριστφ.'Εκκλ.39 τὴν νύχθ' ὅλην ἤλαυνέ μ' ἐν τοῖς στρώμασι· || κ. παθ. ἐπὶ γυναικ. : Πλάτ.Κωμ.ἐν 'Αθήν.10,456Α ἡ μὲν ἐλαυνομένη λαθρίοις ἐρετμοῖς, Νίκαρχ. ἐν ΑΠ 11,73,2 νῦν δ' ἐθέλει δοῦναι μισθὸν ἐλαυνομένη· 12) πλήττω, κτυπῶ : 'Ιλ.Η 6 ἐϋξέστῃς ἐλάτῃσιν πόντον ἐλαύνοντες· || ὁμ. ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων, κρούω, πλήττω : Εὐρ.'Ηρ.351 τὰν καλλίφθογγον κιθάραν ἐλαύνων πλήκτρῳ χρυσέῳ· || ὁμ. σημ. κ. ἐπὶ πίπτοντος : 'Οδ.Χ 94 δούπησε δὲ πεσών, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ· || ὁμ. πλήττω δι' ἀγχεμάχου ὅπλου : 'Ιλ.Ε 584 ξίφει ἤλασε κόρσην, αὐτ.Ν 614, Πίνδ.Ν 7,42· || ὁμ. μετὰ διπλῆς αἰτ. τραυματίζω, πληγώνω : αὐτ.Ε 80 Εὐρύπυλος.. πρόσθεν ἕθεν φεύγοντα μεταδρομάδην ἔλασ' ὦμον φασγάνῳ ἀΐξας· κ. παθ. : Τυρτ.11,20 νῶτον ὄπισθ' αἰχμῇ δουρὸς ἐληλαμένος, Λουκ.Τόξ.61 διαμαχόμενος.. ἐλαύνεται εἰς τὸν μηρόν· || φρ. οὐλὴν ἐλαύνω τινὰ (τοῦ ἀνοίγω πληγήν) : 'Οδ.Φ 219 οὐλήν, τήν ποτέ με σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι· || ἐκβάλλω βιαίως : 'Απολλ.Ρ 2,785 χαμάδις ὀδόντας ἐλαύνω· 13) κτυπῶ τι ἐπὶ ἄλλου : 'Οδ.Ρ 237· || διαπερῶ δηλον, τὸ περνῶ πέρα γιὰ πέρα : 'Ιλ.Ε 57 φεύγοντα μετάφρενον οὔτασε δουρί, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν, 'Οδ.Χ 295· κ. παθ. : 'Ιλ.Δ 135 διὰ μὲν ἂρ ζωστῆρος ἐλήλατο (ὁ ὀϊστός)· || ὁμ. ἐ- τι ἔν τινι ἐμπήγνυμί τι ἔν τινι, καρφώνω : Πίνδ.Ν 10,70 ἤλασε Λυγκέος ἐν πλευραῖσι χαλκόν· κ. παθ. : 'Ιλ.Ε 400 ὀϊστὸς ὤμῳ ἔνι στιβαρῷ ἠλήλατο· 14) μτφ. ἀναφορ. πρὸς μέταλλα, κατεργάζομαι διὰ σφύρας, σφυρηλατῶ : 'Ιλ.Μ 296 ἣν (ἀσπίδα) ἄρα χαλκεὺς ἤλασεν· κ. παθ. : 'Ησίοδ.Θ 276 τὸν πέρι χάλκεον ἕρκος ἐλήλαται, Μίμν. ἐν 'Αθήν. 11,470Β εὐνὴ κοίλη 'Ηφαίστου χερσὶν ἐληλαμένη χρυσοῦ, Πλούτ.Κάμ.41 σίδηρον μαλακὸν λεπτῶς ἐληλαμένον· 15) μτφ. ὀρύσσω, σκάπτω : 'Ιλ.Η 450 ἀμφὶ δὲ τάφρον ἤλασαν (σχόλ. « ἔσκαψαν, ὤρυξαν », Γαζ.Θ « ἐξέτειναν »), 'Ησίοδ.'Εργ. 443 ὅς ἔργου μελετῶν ἰθεῖαν αὔλακ' ἐλαύνοι, Πίνδ.Π 4,228 ὀρθὰς αὔλακας.. ἤλαυνε, Πολυδ. 1,161 τάφρον ἠλάσαντο· 16) ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τεῖχος κττ., ἀνεγείρω, ὅπως περιβάλλω τι, πέριξ τινὸς χώρου κατασκευάζω : 'Οδ.Ζ 8 ἀμφὶ δὲ τεῖχος ἔλασσε πόλει· κ. παθ. : 'Ιλ.Η 86 χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐληλέατ' ἔνθα καὶ ἔνθα· || ὁμ. παθ. περιβάλλομαι ὑπὸ τείχους : Αἰσχ.Πέρσ.871 λίμναι τ' ἔκτοθεν αἳ κατὰ χέρσον ἐληλάμεναι περὶ πύργον τοῦδ' ἄνακτος ἄϊον (σχόλ. « τείχεσι κεκυκλωμέναι »)· 17) μτφ. ἐπὶ φυτείας, στοιχηδὸν φυτεύω : 'Αριστφ.'Αχ.995 πρῶτα μὲν ἂν ἀμπελίδος ὄρχον ἐλάσαι μακρόν· 18) μτφ. φέρω, παράγω : Πίνδ.Ν 3,74 ἐλᾷ δὲ καὶ τέσσαρας ἀρετὰς ὁ θνατὸς αἰών· 19) διεγείρω : 'Ιλ.Α 575 ἐν δὲ θεοῖσι κολῳὸν ἐλαύνετον· ρημ. π. ἐλατός, (σύνθ. σφυρήλατος, νεήλατος), ἐλατέον, ἔλασις, ἔλασμα, ἐλασμός, ἐλατήρ, ἐλάτης (συνθ. ὀνηλάτης, βοηλάτης), ἐλατήριον.

ἐλαύτατον 'Ησ. « δεινότατον ».

ἐλαφάκι (τὸ) δημ. τὸ νεογνὸν τῆς ἐλάφου.

ἐλάφειος-ον κ. νεώτ. ὁ τῆς ἐλάφου, ἐλαφήσιος : 'Αριστλ.ΖΙ 534b, 23 ἐλαφείου κέρατος, Ξεν. 'Αν.1,5,2 τὰ δὲ κρέα τῶν ἁλισκομένων ἦν παραπλήσια τοῖς ἐλαφείοις· 2) ἐπὶ δικτύων, ὁ πρὸς ἄγραν ἐλάφων : Αἰν.Τακτ.11,36 κατεκρέμασε δίκτυα ἐλάφεια καὶ σύεια· 3) μτφ. δειλός· ΕΜ 326,10 « ἐλάφειος ἀνήρ, δειλός »· 4) τὸ οὐδ. ἐλάφειον ὡς οὐσ. τὸ ὠκιμοειδές : Ψ Διοσκ.4,28.

ἐλαφῆ (ἡ) μτγν. δέρμα ἐλάφου : Πολυδ.7,90 ἡ δὲ εὐμαρις.. ἐξ ἐλαφῆς δὲ πεποιημένον.

ἐλαφηβόλια (τὰ) (ἐνν. ἱερά) ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τῆς 'Αρτέμιδος ὡς θεᾶς τῆς θήρας : Πλούτ.244D.

ἐλαφηβολία (ἡ) κ. μσν., ἐπ. ἐλαφηβολίη, τὸ βάλλειν, τὸ θηρεύειν ἐλάφους, κυνήγιον ἐλάφων : Σοφ.Αἴ.174 ἤ ῥα κλυτῶν ἐνάρων ψευσθεῖσα δώροις εἴτ' ἐλαφαβολίαις, Καλλ.'Αρτ.262.

ἐλαφηβολιών-ῶνος (ὁ) (ἐνν. μήν) ὁ ἔνατος μὴν τοῦ ἀττικοῦ ἔτους, καθ' ὃν ἐτελοῦντο τὰ ἐλαφηβόλια, ἀρχόμενος ἀπὸ τῆς 15ης περίπου τοῦ Μαρτίου : Θουκ.4,118, αὐτ.5,19.

ἐλαφηβόλος-ον κ. μσν., δωρ. ἐλαφᾱβόλος ἰδίως ἐπὶ τῆς 'Αρτέμιδος, ὁ βάλλων, ὁ τοξεύων ἐλάφους, κυνηγός· Σουΐδ. « ἐλαφηβόλας, ὁ κυνηγὸς καταχρηστικῶς » : 'Ιλ.Σ 319 πυκνὰ μάλα στενάχων ὥς τε λὶς ἠυγένειος, ᾧ ῥά θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφηβόλος ἁρπάσῃ ἀνήρ, 'Υμν. εἰς 'Αρτ.2, Σοφ.Τρ. 214 βοᾶτε τὰν ὁμόσπορον 'Αρτεμιν 'Ορτυγίαν, ἐλαφαβόλον ἀμφίπυρον, Νόνν.Δ 5,463.

ἐλαφήσιος-ια-ιο δημ. κ. ἀ- ὁ ἐλάφειος.

ἐλάφι (τὸ) δημ. κ. ἀλάφι ἡ ἔλαφος, ἡ ἄρρην ἰδίως, μετὰ θηλ. ἐλαφῖνα· : Γρυπ.μτφ.Αἰσχ.Εὐμ.σ.16 καθὼς ὁ σκύλος λαβωμένο ἐλάφι, (.. τὸν ξετρυπώνω.

ἐλαφιάζω δημ. ἀλαφιάζω βλ.λ.

ἐλαφίαι 'Ησ. « οἱ τῶν ἐλάφων ἀστράγαλοι ».

ἐλαφιαία (ἡ) μτγν. ἐπών. τῆς 'Αρτέμιδος παρ' 'Ηλείοις : Παυσ.6,22,11.

ἐλαφίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. ἡ ἐλαφοειδῆ (τὰ) οἰκογ. θηλαστικῶν τοῦ ἄθρ. τῶν μηρυκαστικῶν.

ἐλαφικός-ή-όν μτγν. κ. μσν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἔλαφον, ἐν φρ. ἐλαφικὴ βοτάνη πιθ. ἐλαφόβοσκον βλ.λ. : Δημήτρ.Πεπ.'Ιερακ.125 ἐλαφικὴν βοτάνην μῖξος συμφύτῳ δὸς αὐτῷ τρία μέρη· || τὸ οὐδ. ἐλαφικὸν ὡς οὐσ. τὸ φυτὸν ἐλαφόβοσκον βλ.λ.) : ΨΔιοσκ.3,80 ἐλαφόβοσκον, οἱ δὲ ἐλαφικόν.

ἐλαφῖνα (ἡ) δημ. κ. λαφῖνα ἡ θήλεια ἔλαφος : Διγεν.'Ακρ.1452 τὴν ἐλαφῖνα φθάνει.

ἐλαφίνης (ὁ) μτγν. τὸ νεογνὸν τῆς ἐλάφου, νεβρός, ἐλαφάκι· 'Ησ. « νεβρός » : 'Ακύλ.ΠΔΒασ.1,24,3

ἐλάφιον (τὸ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τῆς ἐ-λάφου, ἐλαφάκι : Σχόλ.᾿Ιλ.Α 225 **λέγεται καρδίαν οὐκ ἔχει τὸ ἐλάφιον**, Γεωπ.2,18,5 **ἐλαφίου κέρας**, Θεοφάν Νόνν.Ι,172 **τὸ αἰδοῖον τοῦ ἐλαφίου**, αὐτ. 2,58 μυελὸν **ἐλαφίου᾿** **2)** ῾Ησ. « κώνειον ».

ἐλάφιος (ὁ) μτγν. | ἐν. μὴν | π. ᾿Ηλείοις ὁ μὴν ἐ-λαφηβολιὼν βλ.λ. : Παυσ.5,13,11.

ἐλαφίς-ίδος (ἡ) εἶδος πτηνοῦ ἔχον πτερὰ ὅμοια πρὸς τὰς τρίχας ἐλάφου καὶ μακροτάτην γλῶσσαν δι᾿ ἧς ἀγρεύει ἰχθῦς, πιθ. ἐρωδιός : Διον.Φυσ. Παράφρ.᾿Οππ.᾿Ιξευτικ.2,11.

ἐλαφόβοσκον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. φυτὸν ποώδες ἐσθιόμενον ὑπὸ τῶν ἐλάφων ὡς ἀντίδοτον κατὰ τοῦ δήγματος τῶν ὄφεων, ἄγριον εἶδος τοῦ φυτοῦ ἐλαφόβοσκον τὸ ἥρεμον : Διοσκ.3,80᾿ ||νεώτ. βοταν. ἐλαφόβοσκον **τὸ ἥρεμον**, παστινάκη βλ.λ.᾿ **2)** τὸ φυτὸν ἐλελίσφακον : Διοσκ.3,33᾿ **3)** τὸ φυτὸν σκόρδον : Ψ Διοσκ.2,152.

ἐλαφογενής-οῦς-ές ῾Ησ. ὁ ἐξ ἐλάφου γενόμενος, προερχόμενος᾿ || ῾Ησ. « ἐλαφογενές᾿ τῆς ἐλάφου ὁ μυελός ».

ἐλαφοειδής-οῦς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὅμοιος τῇ ἐλάφῳ : Στράβ.4,208 **ἰδιόμορφόν τι γεννᾶσθαι ζῷον ἐν αὐταῖς ἐλαφοειδὲς τὸ σχῆμα᾿** **2)** νεώτ. ζωολ. τὸ οὐδ. πληθ. ὡς οὐσ. ἐλαφίδαι βλ.λ.

ἐλαφόκαρας-ατος (τὸ) νεώτ. τὸ κέρας τῆς ἐλάφου᾿ **2)** νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν **καραβιιδῶν**.

ἐλαφοκέρατο (τὸ) δημ. τὸ κέρας τῆς ἐλάφου.

ἐλαφοκέφαλος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων κεφαλὴν ἐλάφου : εἰδώλιον **ἐλαφοκέφαλον᾿** **2)** μτφ. ἐπὶ ἀνδρῶν ὑβριστικῶς, κερασφόρος, κερατᾶς βλ.λ.

ἐλαφόκρανος-ον μτγν. ὁ ἔχων κεφαλὴν ἐλάφειον : Στράβ.15,1,56 **ἵππους τε λέγει μονοκέρωτας ἐλαφοκράνους**.

ἐλαφοκτόνος-ον κ. νεώτ. ὁ κτείνων ἐλάφους, ὁ κυνηγὸς ἐλάφων, ἐλαφοκυνηγός, ἐπίθ. τῆς ᾿Αρτέμιδος : Εὐρ.ΙΤ 1133 **ἔνθα τᾶς ἐλαφοκτόνου θεᾶς** | γρ. χειρογρ., διόρθ. **ἐν ᾇ τᾶς ἐλλανοφόνου**), ᾿Απολλ.Δύσκ.᾿Επιρρ.602,22.

ἐλαφομύκης-ητος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος μυκήτων τῆς οἰκογ. τῶν **ἐλαφομυκητοειδῶν**.

ἐλαφοπόδαρος-η-ο δημ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ οἱονεὶ ἔχων ἐλάφου πόδας, ὁ ταχύπους᾿ **2)** τὸ οὐδ. **ἐλαφοπόδαρο** ὡς οὐσ. ὁ πούς τῆς ἐλάφου.

ἐλαφόπουλο (τὸ) δημ. τὸ νεογνὸν τῆς ἐλάφου.

ἐλαφόπαυς-ποδος (ὁ) μσν ὁ ἔχων πόδας ἐλάφου : ᾿Ιππιατρ.262,10.

ἔλαφος (ὁ κ. ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. μ. τὸ ἀρσ. γένος ζῴων μηρυκαστικῶν τῆς οἰκογ. τῶν **ἐλαφιδῶν**, ἐλάφι, λάφι : ᾿Ιλ.Γ 24 **ἔλαφον κεραόν**, αὐτ. Χ 189,Πίνδ.Ο 3,51 **χρυσόκερων ἔλαφον θήλειαν ἄξοντα**, Εὐρ.᾿Ιππ.218 **κύνες βαλιαῖς ἐλάφοις ἐγχριμπτόμεναι**, Διόδ.Σ 4,13 **τὴν χρυσόκερων μὲν οὖσαν ἔλαφον,.. ἀγαγεῖν**, Διγεν.᾿Ακρ.1447 **ἔλαφος ἐξεπήδησεν ἀπὸ τῆς παγαναίας**, Βαλαωρ. Φροσ.349 **σὰν ἔλαφος, σὰν λύκαινα᾿** || π. ποι. μτφ. ὑβριστ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὡς ἐπίθ. τῶν δειλῶν οἷον νῦν ὁ λαγός : ᾿Ιλ.Α 225 **οἰνοβαρές, κυνὸς ὄμματ᾿ ἔχων, κραδίην δ᾿ ἐλάφοιο᾿** || **κέρας ἐλάφου** ὡς ἰατρικὸν ἐν Γεωπ.13,8,2᾿ **2)** ἡ ἐλαφή, τὸ δέρμα τῆς ἐλάφου : Λόγγ.3,15 **ἐλάφου πήρα᾿** **3)** εἶδος πλακουντίου : ᾿Αθήν.14,646Ε᾿ **4)** ᾿Επιγρ. ὁμοίωμα ἐλάφου ἐν χρ. ὡς βάρος : ᾿Επιγρ.Τεγέας.

ἐλαφόσκαρδον (τὸ) μτγν. εἶδος ἀγρίου σκορόδου, σκόρδου : Ψ Διοσκ.2,182 **ἐ- δ καὶ ὀφιοσκόροδον λέγεται᾿** **2)** ἀπόκυνον βλ.λ. : αὐτ.4,80.

ἐλαφοσσοΐα (ἡ) μτγν. ἡ θήρα, τὰ κυνήγιον τῶν ἐλάφων : Κρινογ.ἐν ΑΠ,6,253 **εὐθήροιο δέχοισθε Σωσάνδρου ταχινῆς σκύλ᾿ ἐλαφοσσοΐης**.

ἐλαφόχοιρος (ὁ) νεώτ. ζωολ., εἶδος ἀγριοχοίρου, βαβυροῦσα, **ἀ.** ἀγριόχοιρος ὁ ἔλαφος.

ἐλαφρά ἐπίρρ. δημ. κ. **ἀλαφρά** κ. **ἀλαφριά** κ. **λαφριά**, κατὰ τρόπον ἐλαφρόν, ἐλαφρῶς, ἄνευ ὠθήσεως, πιέσεως, θορύβου, ἀντίθ. βαριά : Σολωμ.Φαρμακ.᾿Αδη 18 **ξάφνου κι ἐλαφρὰ πατῶ σας**, | **καρδιακὰ σᾶς χαιρετῶ**, Βιζυην.᾿Ατθ.Αὔρ. Γάμοι 17 **ὁ ῞Ηλιος μβαίν᾿ ἐλαφριὰ** | **κι ἀνάφτει τὰ λαμπάδια**, Δροσ.Βοτάν.138᾿ **2)** ἐπὶ ἀσθενειῶν καὶ τραυμάτων, ἀκινδύνως, ἀντίθ. σοβαρῶς, ἐπικινδύνως, βαριά : **ἔχουν καὶ ἄλλοι πληγωθῆ ἐλαφρά**, - **τὴν ἀρρώστια τὴν πέρασε ἐλαφρά**.

ἐλαφράδα (ἡ) δημ. κ. **ἀλαφράδα** βλ.λ.

ἐλαφραίνω δημ. ἀλαφραίνω βλ.λ.

ἐλαφρία (ἡ) μτγν. κ. μσν. ἡ ἐλαφρότης, ἡ κουφότης, ἡ ἐπιπολαιότης, ἡ ἐλαφρόνοια, ἀλαφρομυαλιά᾿ ῾Ησ. « κουφότης, μωρία » : ΚΔΚορινθ. 2,1,17 **τοῦτο οὖν βουλόμενος μήτι ἄρα τῇ ἐλαφρίᾳ ἐχρησάμην ;**, Μακάρ.27,159C, Εὐστ.Πον.301,12 **ἐλαφρίαν παθῶν λογισμοῦ᾿** **2)** μτγν. ἡ ἀνακούφισις, ξαλάφρωμα : ᾿Αρετ.Χρον.Νούσ.2,2 **ἀγαθὸν δὲ ἡ λύσις τῆς αἰτίης καὶ μὴ τοῦ ἄχθεος ἐλαφρίη μοῦνον᾿** **3)** Σουΐδ. « ὀλιγότης ».

ἐλαφρίζω κ. μσν., ἐπ. γ᾿ ἑν. παρατ. **ἐλαφρίζεσκε**, καθιστῶ τι ἐλαφρόν, ἐλαφραίνω, δθ. ἀνυψῶ, σηκώνω : Μόσχ.2,126 **ἐλαφρίζεσκε δὲ κούρην**, Αἰλιαν. ΖΙ 9,52 **αἱ μὲν τευθίδες.. ἐλαφρίζουσί γε ἑαυτὰς ὑψοῦ**, Πλούτ.᾿Ηθ.317Ε᾿ **2)** δθ. μτφ. ἀνακουφίζω, παρηγορῶ : Συνέσ.139D **τῆς τε ἀρίστης ἕξεως ἐν ψυχαῖς ἐλαφριζούσης αὐτόν**, Διον. Φυσ. παράφρ. ᾿Οππ.᾿Ιξευτ.50 **ἐλαφρίζοντες τὸν πόνον αὐτοῖς**, Νόνν.Δ 3,335᾿ **3)** ᾿Επιγρ. παθ. ἀνακουφίζομαι, ἀπαλλάσσομαι ἐξ ἀναγκαστικῶν συνεισφορῶν᾿ **4)** περιφρονῶ, ἀφηφῶ, τὸ παίρνω στ᾿ ἀλαφρά : ᾿Αρχίλ.87᾿ **5)** ἀμτβ. εἶμαι ἐλαφρός, εὐκίνητος : Εὐρ.ἀπ.534,8 **ὡς ἐλαφρίζον γόνυ ἔχοιεν**, Καλλ. Δῆλ.115᾿ || ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Πολυβ.4,98 «**χρηματικῶς δὲ κουφισθῆναι, ἐλαφρίσασθαι, πηδῆσαι** ».

ἐλάφριος (ὁ) ᾿Επιγρ. (ἐνν. μὴν) ὄν. μηνὸς ἐν Κνίδῳ.

ἐλαφρο- κ. νεώτ. κ. δημ. κ. **ἀλαφρο-** ἢ **λαφρο-**, α᾿ συνθετικὸν πολλῶν λ. δηλοῦν ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ β᾿ συνθετικοῦ σημαινόμενον ἔχει τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐλαφροῦ ἢ μτφ. τοῦ κούφου, ἐπιπολαίου, οἷον ἐλαφρόγειος, ἐλαφροπατῶ, ἐλαφρόνους, ἐλαφρόμυαλος, ἐλαφρόνοια, ἐλαφροποιητής, (ἀ)λαφρόπετρα, λαφρόξυλο, ἀλαφροδουλειά.

ἐλαφρόγειος-ον μσν. λεπτόγειος : Γεωπ.3,3,11.

ἐλαφρόησκιος-η-ο δημ.κ. ἀλαφροήσκιωτος βλ.λ. ὁ ἔχων ἐλαφρὰν σκιάν, μὴ ἐπιφέρουσαν ἐνόχλησιν εἰς τὸν ὑπ᾿ αὐτὴν ἀναπαυόμενον, ἀντίθ. βαρήσκιωτος᾿ **2)** εἰδ. κατὰ λαϊκὴν δεισιδαιμονίαν, ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ βλέπῃ φαντάσματα, ἀερικά᾿ πρβλ. ἐλαφροστοιχειώτης.

ἐλαφροκέφαλος-η-ο δημ. κ. ἀλ- ὁ ἐλαφρὸς τὸν νοῦν, κουφόνους, ἀνόητος, ἀλαφρόμυαλος.

ἐλαφρολόγημα-ατος (τὸ) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐλαφρολογῶ βλ.λ.

ἐλαφρολογία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐλαφρολογῶ βλ.λ.

ἐλαφρόλογος(-η)-ο(ν) νεώτ., δημ. κ. **ἀλαφρόλογος** ὁ λέγων ἐλαφρότητας, ἀνοησίας, ἀλαφρόλογα, ὁ ἀνοήτους, ἐπιπολαίους λόγους λέγων : Ζερβ. μτφρ.᾿Ιλ.Θ 213 **῞Ηρα ἐλαφρόλογη, τί λόγο εἶπες ;** **2)** τὸ οὐδ. κτ. πληθ. ὡς οὐσ. **ἐλαφρόλογα** (τὰ) αἱ ἀνόητοι, ἐπιπόλαιοι ὁμιλίαι᾿ πρβλ. ἀλαφρόλογο.

ἐλαφρολογῶ-έω νεώτ. κ. δημ. ἀμτβ. λέγω ἐλαφρότητας, μωρίας, ἀνοησίας, ἀλαφρόλογα.

ἐλαφρομίσθως ἐπίρρ. μσν. ἐπὶ ἐλαφρῷ, μικρῷ μισθῷ, μὲ μικρὰν ἀμοιβήν : Μιχ.᾿Ακομ.2,266,31.

ἐλαφρομυαλιά (ἡ) δημ. κ. ἀλαφρομυαλιά βλ.λ.

ἐλαφρόμυαλος-η-ο δημ.κ.(ἀ)λαφρόμυαλος βλ.λ.

ἐλαφρόν (τὸ) νεώτ. εἰδ. ὡς οὐσ. σημεῖον τῆς βυζαντινῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, δηλοῦν κάθοδον κατὰ δύο φθόγγους ὑπερβατῶς.

ἐλαφρόνοια (ἡ) νεώτ. κουφόνοια, ἐπιπολαιότης, μωρία, ἀλαφρομυαλιά.

ἐλαφρόνους-ου κ. ἀσυναίρ. -οος-οον κ. νεώτ. ὁ ἐλαφρός τὸν νοῦν, κοῦφος, ἐλαφρόμυαλος : Φωκυλ.π.Στοβ.'Ανθολ.4,10 πολλοί τοι δοκέουσι σαόφρονες ἔμμεναι ἄνδρες, . . ἐλαφρόνοοί περ ἐόντες, Νόνν.Δ 10,247 παιδὸς ἐλαφρονόοιο.

ἐλαφροπαίρνω δημ. κ. ἀλ-, ποθ. ἐλαφροπαίρνομαι ἐν χρ. μ. κτ. ἀόρ. ἐλαφροπάρθηκα κ. κτ. μτχ. παρακ. ἐλαφροπαρμένος, ἐλαφρῶς ἤτοι ἐπιπολαίως, οὐχὶ σοβαρῶς, οὐχὶ προσηκόντως παίρνω = ἐκτιμῶ, ἀντιλαμβάνομαι κατάστασίν τινα ἢ γεγονός τι, δὲν τοῦ δίνω τὴ σημασία ποὺ πρέπει : ἀλαφροπῆρε τὸ γάμο - τὴ ζωή - τὶς δυσκολίες - τὴν ἀντίδραση· || ἐπὶ δεινοῦ, οὐχὶ βαρέως ἄχθομαι, λυποῦμαι ἐπὶ τῷ γενομένῳ, δὲν πολυστενοχωριέμαι, δὲν πολυσκοτίζομαι : γνωμ. ποὺ ἐλαφροπαίρνει τὸ χαμό, δὲν ἔχει κιόλα γερασμό· || εἰδ. ἐπὶ ἀτιμωτικῆς προσβολῆς, δὲν ἀγανακτῶ, δὲν ὀργίζομαι ὅσον ἔδει, δὲν δίδω εἰς τὴν γενομένην ἢ τὴν ἐπιχειρηθεῖσαν ἀτίμωσίν μου τὴν προσήκουσαν σημασίαν : ἐλαφροπῆρε τὶς βρισιὲς - τὸ χαστούκισμα - τὸ κεράτωμά του· 2) παθ. εἰδ. ὁ ἀόρ. ἐλαφροπάρθηκα = ὑπέστην, ἔπαθα ἐλαφράν, μικράν τινα ἀναπηρίαν μέλους τοῦ σώματός μου ἐξ ἐγκεφαλικῆς συμφορήσεως : μὲ τὸ πρῶτο κόλπο ἀλαφροπάρθηκε, μὲ τὸ δεύτερο (ἀ)πόμεινε παράλυτος· || ἡ μτχ. παθ. παρακ. ἐλαφροπαρμένος ὁ ἐκ συμφορήσεως παθὼν καὶ ἔχων ἐλαφράν τινα πήρωσιν, δυσκαμψίαν μέλους τοῦ σώματος, οἷον τοῦ τραχήλου ἢ χειρὸς ἢ ποδός· || ὁμ. ἡ αὐτὴ μτχ. ἀντὶ ἐλαφρόπαρτος βλ.λ.

ἐλαφρόπαρτος-η-ο δημ. ὁ αἰφνιδίως ὑποστὰς καὶ ἔχων σωματικήν τινα πήρωσιν, ἀλλὰ κυρ. πνευματικὴν διαταραχήν, οἷον μείωσιν τῆς νοήσεως, τῆς ἱκανότητος τοῦ ἐκφράζεσθαι, εἰδικὴν φρενοπάθειαν κττ., δεισιδαιμόνως ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἀποδιδομένην εἰς ἐπήρειαν φαντασμάτων ἢ ἐξωτικῶν, ἃ. ἐλαφροπαρμένος· πρβλ. ἐλαφρόησκιος 2).

ἐλαφροπατῶ-άω δημ. βαίνω δι' ἐλαφροῦ βήματος, πατῶ ἀλαφρά : Αὐγέρ.μτφρ.'Εμπ.Βεν.58 ἐλαφροπατοῦσε ἀπάνω στὴ δροσιὰ τῆς χλόης.

ἐλαφρόπετρα (ἡ) δημ. κ. ἀλαφρόπετρα βλ.λ.

ἐλαφραπιάνω δημ. κ. ἀλαφροπιάνω βλ.λ.

ἐλαφροπιστία (ἡ) νεώτ. τὸ εὐχερῶς δίδειν πίστιν ἰδίως εἰς ἐπιπολαιότητας ἢ μωρίας.

ἐλαφρόπιστος-η-ο δημ. κ. ἀλαφρόπιστος βλ.λ.

ἐλαφροποινίτης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. κ. ἀλαφροποινίτης, θηλ. -ισσα, κατάδικος ἐκτίνων ἐλαφρὰν ποινήν, ὁ ἐλαφρόποινος, ἀντίθ. βαρυποινίτης.

ἐλαφρόποινος-ον νεώτ. ἐλαφροποινίτης βλ.λ.

ἐλαφροποιῶ-έω μσν. καθιστῶ τι ἐλαφρόν, ἐλαφρώνω : Στουδ.Θεόδ.1369.

ἐλαφρόπους-ποδος (ὁ,ἡ) μτγν. ὁ ἔχων ἐλαφροὺς πόδας, ταχύπους, γρήγορος, λαφροπόδης: 'Ησ. « ἀερσίποδες, ταχύποδες, ἐλαφρόποδες ».

ἐλαφρός-ά-όν κ. -ός-όν (Πίνδ.Ν 5,20) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. ἀλαφρός κ. (ἀ)λαφρύς - ἐλαφρὴ κ. (ἀ)λαφριά - ἐλαφρὸ κ. ἀλαφρὸ κ. (ἀ)λαφρύ, συγκρ. ἐλαφρότερος, δημ. κ. (ἀ)λαφρότερος κ. (ἀ)λαφρύτερος, ὑπερθ. ἐλαφρότατος, δημ. κ. -ύτατος ὁ ἔχων μικρόν, ὀλίγον βάρος· ἀντίθ. βαρύς : 'Ιλ.Μ 450 τόν οἱ ἐλαφρὸν ἔθηκε Κρόνου πάις ἀγκυλομήτεω, 'Ηρ.3,23 ὅσα ξύλου ἐστὶ ἐλαφρότερα, Πλάτ.Τίμ.63C, παροιμ. πέτρα βαριὰ γιὰ τὸ θεμέλιο κι ἀλαφριὰ γιὰ τ' ἀγκωνάρι (κυριολ. ἐπὶ οἰκοδομῆς κ. μτφ. ἐπὶ συνομολογήσεως καὶ ἐκτελέσεως ἐργασίας), Πολίτ.'Εκλ.Τραγ. 16,12 παίρνουνε τ' ἀλαφρὰ σπαθιὰ καὶ τὰ βαριὰ ντουφέκια· || 'Επιγρ. ἐκκλ. κ. νεώτ. φρ. εὐχητικὴ εἰς νεκρὸν γαῖαν ἔχοις ἐλάφράν· ὁμ. δημ. νά 'ναι τὸ χῶμά σου ἐλαφρό· || μτγν μτφ. ψυχὴ ἐλαφρά ἡ ἀπηλλαγμένη μερίμνης· || ὁμ. ἐκκλ. ἐλαφρὸς ὕπνος ὁ ἀπηλλαγμένος κακῶν ὀνείρων : Εὐχὴ 'Εσπερ. δὸς ἡμῖν . . ὕπνον ἐλαφρὸν καὶ πάσης σατανικῆς φαντασίας ἀπηλλαγμένον· 2) εἰδ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἐνδυμάτων καὶ κλινοσκεπασμάτων, ὁ οὗ τὸ βάρος δὲν εἶναι ἀξιολόγως αἰσθητὸν εἰς τὸν φέροντα, ὅθ. ὁ λεπτὸς κ. συνεκδ. ὁ μὴ προφυλάσσων ἐπαρκῶς ἀπὸ τοῦ ψύχους, ὁ ἀνεπαρκὴς πρὸς θέρμανσιν τοῦ φέροντος : Ξεν.Κυν.6,11 τὸν δὲ κυνηγέτην ἔχοντα ἐξιέναι ἠμελημένην ἐλαφρὰν ἐσθῆτα ἐπὶ τὸ κυνηγέσιον, - φορεῖ ἐλαφρὰ ἐνδύματα καὶ τὸν χειμῶνα, - ἐλαφρὺ παλτό, - ἐλαφριὰ κουβέρτα· || εἰδ. ἐπὶ ὅπλων κ. ἐπὶ ὁπλισμοῦ, ὁ μὴ βαρύνων πολὺ τὸν φέροντα, ὁ ὃν εὐχερῶς χειρίζεται ὁ ὁπλίτης, ὁ μὴ διὰ τοῦ βάρους του ἐπάγων δυσκινησίαν : Πλάτ.Νόμ.625D ἐλαφρὰ δὴ τὰ ὅπλα ἀναγκαῖον ἐν τῷ τοιούτῳ κεκτῆσθαι καὶ μὴ βάρος ἔχοντα θεῖν, - ἐλαφρὰ ἀσπίς, - ἐλαφρὸς ὁπλισμός, - ἐλαφρὰ πανοπλία, - ἀλαφρὸ ντουφέκι (λαφροντούφεκο, κοντοντούφεκο)· 3) ὅθ. ἐπὶ στρατιωτῶν, ἐλαφρὸς ὁ δι' ἐλαφρῶν ὅπλων, βλ. προηγ., ὡπλισμένος, ὁ μὴ φέρων πανοπλίαν, ὁ ψιλός, ὁ εὔζωνος βλ.λς : Ξεν.'Αν.3,3,7 τοξότας καὶ σφενδονήτας εἰς τετρακοσίους μάλα ἐλαφροὺς καὶ εὐζώνους, Πλούτ.Φάβ.7 ἄνδρες ἐλαφροὶ καὶ ποδώκεις τὸ πληθ. ἐλαφροί (οἱ) κ. ὡς οὐσ. τὸ τμῆμα στρατιᾶς τὸ ἐξ ἀνδρῶν ἐλαφρῶς ὡπλισμένων· 4) εἰδ. ἐπὶ ἀνθρ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὴν ἡλικίαν, ὁ ἐφηβικός, νεανικός : Ξεν. 'Απομν.3,5,27 μέχρι τῆς ἐλαφρᾶς ἡλικίας ὡπλισμένους κουφοτέροις ὅπλοις· 5) μτγν. εἰδ. ἐπὶ πόλεων, ἀνοχύρωτος, ἀσθενὴς πρὸς ἀντίστασιν : Πολύβ.5,62,6 τῶν δὲ πόλεων αἱ μὲν ἐλαφραὶ καταπεπληγμέναι τὴν ἔφοδον αὐτοῦ προσετίθεντο· 6) ἐπὶ ἀνθρ. κ. ζῴων, ὁ μετ' ἐλαφρότητος, μετ' εὐκολίας κινούμενος, ὁ εὐκίνητος, ὅθ. ὁ ταχύς, ὁ γοργός, ὁ γρήγορος : 'Ιλ.Π 745 ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνήρ, ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ, 'Οδ.Γ 370 ἵππους οἵ τοι ἐλαφρότατοι θείειν, Ξεν.Κυν.2,3 τὸ δὲ εἶδος (κυνῶν) ἐλαφρόν· 7) μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ καταπονητικός, ὁ μὴ κουραστικός, μὴ ἐξαντλητικός, ὁ μὴ ψυχικῶς ἐπαχθὴς κ. γεν. ὁ ὀλίγον αἰσθητός : 'Ιλ.Χ 287 καί κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσι γένοιτο, 'Αντιφ.3,3,12 ἐλαφροτέραν τὴν συμφορὰν καταστήσατε, Δημόκρ.241 πόνος ἐλαφρότερος ἑαυτοῦ συνηθείῃ γίνεται, - ἐλαφρὰ ἐργασία, - ἐλαφρὰ ποινή, - ἐλαφρὰ ταλάντευσις τοῦ πλοίου, - ἀλαφρὸς χειμώνας (οὐχὶ δριμύς), - ἐλαφρὸ καλοκαίρι· κ. συγκρ. : Μάξιμ.173 ἐλαφρότερον ἄλγος, - ἀλαφρότερη δουλειά· 8) ὁμ.κ.δημ. ὁ εὔκολος, ὁ εὐχερῶς γινόμενος : Αἰσχ.Πρ.263 ἐλαφρὸν . . παραινεῖν νουθετεῖν τε τὸν κακῶς πράσσοντα, παροιμ. ἀλαφρὸ τὸ κανονάρχημα, δύσκολο τὸ ψάλσιμο. (εὐχερὲς τὸ ὑποδεικνύειν, δυσχερὲς τὸ ἐπιτελεῖν)· || οὗ ἡ κατανόησις ἢ ἡ λύσις εὐχερής, ὁ εὐνόητος : Πλούτ.'Ηθ.133E πολλὰ μέν ἐστι τῶν φυσικῶν προβλημάτων ἐλαφρὰ καὶ πιθανά· 9) μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἀνέμου, ὁ οὐχὶ ἰσχυρός, οὐχὶ βίαιος, ὁ ἀσθενῶς πνέων· ἀντίθ. σφοδρός : Αἰσχ.Πρ.125 αἰθὴρ δ' ἐλαφραῖς πτερύγων ῥιπαῖς ὑποσυρίζει, - ἐλαφροὶ ἄνεμοι, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 14,23 φυσᾶν τοῦ ἀγέρα ἐλαφρὲς πνοές· || νεώτ. κ. δημ. κ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης : ἐλαφρὰ θαλασσοταραχὴ - ἐλαφρὸ κῦμα· || μτγν. κ. ἐπὶ τοῦ πυρός : Διοσκ.2,91 ἐλαφρῷ χρώμενος πυρί· 10) μτγν. ἐπὶ θαλάσσης, ὁ ἀβαθής, ὁ ρηχός : Περίπλ.'Ερ.Θαλ.55 ἐλαφρὸς διάπλους (ρηχὸ πέρασμα), Αἰλ.Ζ 9,49· 11) μτγν. ἐπὶ ποταμῶν, ὁ μικρός, οὗ ἡ ῥύσις οὐχὶ μεγάλη, ὁ ἀβαθής : Πολύβ.16,17,7 ὁ δὲ ποταμὸς . . τὰς μὲν ἀρχὰς ἐλαφρός, εἶτα λαμβάνων αὔξη-

σιν· **12)** μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τροφῶν, ὁ μὴ βαρὺς διὰ τὸν στόμαχον, εὔπεπτος, εὐκολοχώνευτος : Πλούτ.'Ηθ.137A **ἁγνσοῦσι τί τῷ σώματι μιχθὲν ἐλαφρὸν καὶ ἄλυπον ἔσται,** 'Αθήν. 3,110A **λάγανον τοῦτο ἐλαφρόν τ' ἐστὶ καὶ ἄτροφον, - τὸ γάλα εἶναι ἐλαφρὰ τροφή, - ἐλαφρό(ν) φαγητό(ν)·** || νεώτ. κ. δημ. κ. ἐπὶ φαρμάκων, ὁ ἠπίως ἐνεργῶν, ὁ μὴ λίαν δραστικός : **ἐλαφρό(ν) καθάρσιο(ν)·** || δημ. κ. ἐπὶ τοῦ ὕδατος, τὸ μὴ βαρῦνον, τὸ διευκολῦνον τὴν πέψιν : **τὸ νερὸ τῆς βρύσης τοῦ βουνοῦ εἶναι ἐλαφρό, ὅσο νὰ πιῇς δὲν σὲ βαραίνει·** **13)** νεώτ. κ. δημ. ἐν ἀναφ πρὸς ἐνέργειαν, ἤπιος, οὐχὶ δριμύς : **ἐλαφρὰ μάλαξις - θωπεία, - ἐλαφρὸ τρίψιμο, ἐλαφρὰ ἐπίπληξις·** || ἀσθενής, οὐχὶ ἄμεσος, οὐχὶ ἔντονος, οὐχὶ ἐμφανής : **ἐλαφρὰ ἀναπνοή, - ἐλαφρὰ χωλότης·** || κ. μτφ. **ἐλαφρός ὑπαινιγμός, - ἐλαφρὰ εἰρωνεία·** **14)** κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ νοσηρᾶς καταστάσεως, ἡ οὐχὶ βαρεῖα, ἡ οὐχὶ ἔντονος, πρβλ. ἀνωτ.7) · Εὐρ.Βάκχ.851 **πρῶτα δ' ἔκστησον φρενῶν, ἐνεὶς ἐλαφρὰν λύσσαν** (τὴν βακχικὴν μανίαν, τὸν βακχικὸν παροδικὸν παράληρον), **- ἐλαφρὸς πυρετός, - ἐλαφρὰ ἀδιαθεσία,** Ζερβ.Λυρ.Σατ.4,125 **κι ὅ,τι νὰ λέῃ** (ὁ γέρος) **σκιάζεται, ὡς κι ἀλαφρὸ συνάχι·** **15)** μτφ. γεν. ἐπὶ προσ. πρᾶος, ἥσυχος, ἤπιος, ἀνενόχλητος, ἐνίοτε ἐν εἰρων. σημ. ὡς δημ. τὸ ἀγαθός : Πλάτ. 'Επιστ.360C **μᾶλλον ἐλαφρὸς καὶ εὐήθης δόξειεν ἂν εἶναι,** 'Ισοκρ.12,31 **σφᾶς δ' αὐτοὺς ὡς δυνατὸν ἐλαφροτάτους καὶ μετριωτάτους τοῖς συνοῦσι παρέχοντας,** Θεόκρ.2,124 **ἐλαφρὸς καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἠιθέοισι καλεῦμαι·** || 'Ησ. « 'Ελαφρός· Ζεὺς **ἐν** Κρήτῃ »· πρβλ. μειλίχιος· **16)** νεώτ. κ. δημ **ἐπὶ** τοῦ ὕπνου, ὁ οὐχὶ βαθύς, ὁ ἀνακουφιστικός, **ὁ ἐξ οὗ** εὐκόλως ἀνανήφει τις, τὸ ἀλαφροῦπνι : εὐχὴ **ὕπνον** ἐλαφρόν **(ὄνειρα γλυκά)**· πρβλ. ἀνωτ.|| **ἐκκλ.** **17)** νεώτ. κ. δημ. ἐπ' ὀσμῆς ἢ ἀναθυμιάσεως, ὁ μὴ προσβάλλων ἐντόνως τὰ ὀσφρητικὰ νεῦρα, ἄτονος, ἀσθενής, ἀδύνατος **ἀπέπνεεν ἐλαφρὰν δυσοσμίαν, - ἀγαπᾷ τὰ ἐλαφρὰ ἀρώματα, - ἐλαφρὰ ἀποφορά·** **18)** νεώτ. κ. δημ ἐπὶ φυσικῶν προϊόντων καὶ ἐπὶ παρασκευασμάτων, ὁ μὴ πλούσιος εἰς περιεκτικότητα τοῦ κυρίου συστατικοῦ, ὁ ἀραιός, ὅθ. ἐπὶ φαγητῶν κ ποτῶν, ὧν ἡ κατάχρησις ἐπιβλαβής, ὁ μὴ ἐν συνήθει χρ προκαλῶν διαταραχάς· πρβλ. ἀνωτ.11) : **ἐλαφρὸς καπνός - καφές, - ἐλαφρὰ οἰνοπνεύματα, - ἐλαφρὰ κρασί·** || εἰδ. ἐπὶ γεύσεως ἢ ὀσμῆς ἐδωδίμων καὶ ποτῶν, ἡ παραλλάσσουσά πως, ἡ διάφορος τῆς συνήθους κ. ἰδ. ἡ μειοῦσα τὸ εὔγευστον : **τὸ φαγητὸ ἔχει ἐλαφρὰ τσίκνα, - τὸ κρασί σου ἔχει ἐλαφριὰ στυφάδα - ξινίλα** (ἃ συνηθέστ. στυφίζει, ξινοφέρνει) **19)** νεώτ. φυσ κ. δημ. ἐπὶ στερεῶν καὶ ὑγρῶν, ὁ ἔχων χαμηλόν, ὀλίγον εἰδικὸν βάρος : **ἐλαφρὰ μέταλλα, - ἡ κιμιλιὰ εἶναι ἀλαφριὰ πέτρα·** κ. συγκρ. **τὸ λάδι εἶναι ἐλαφρότερο ἀπὸ τὸ νερό·** **20)** μτγν., νεώτ. κ δημ., μτφ. ἐπὶ ἀνθρ. ὁ ἐπιπόλαιος, **ὁ κοῦφος, ὁ ἀνόητος,** ἀλαφρόμυαλος, λιγόμυαλος, **ἄμυαλος** ἀντίθ. νουνεχής, ἐμβριθής, σοβαρός, μυαλωμένος· AB 96,6 « ἐλαφρός, ὁ τὰς φρένας κοῦφος » : Πολύβ.6,56,11 **πᾶν πλῆθός ἐστιν ἐλαφρὸν καὶ πλῆρες ἐπιθυμιῶν παρανόμων, - σὲ ἄνθρωπο ἐλαφρὸ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ βασισθῇ** (νεώτ. κ. δημ. ἡ λ. ὡς ἐπίθ. τοῦ θηλ. μεταπίπτει εἰς τὴν ἐπομ. σημ. ὁμ. κ. τοῦ οὐδ., ἂν τοῦτο δηλοῖ πρόσ. θηλ. γένους)· **21)** νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ γυναικῶν ἐν ἠθικῇ ἐκδοχῇ, ὁ ἐλευθερίων, ἀκόσμων ἀνειμένων ἠθῶν ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὰ γενετήσια, ὁ εἰς πορνείαν ἔκδοτος ἢ ἐπιρρεπής, ὁ ἀσελγής : **ἐλαφρὰ γυναῖκα** (ἡ πορνευομένη), **- ἐλαφρὸ κορίτσι** (τὸ ἀσέμνως **συμπεριφερόμενον,** τὸ ἀνήθικον)· συνήθ. **ἐν** περιληπτ. φρ. : **γυναίκα -ες - κορίτσι-ια τοῦ ἐλαφροῦ κόσμου·** || φρ. νεώτ. γεν. ἐν ἀναφ. πρὸς τὴν ἠθικήν : **μὲ ἐλαφρὰν συνείδησιν** = ἀσυνειδήτως, **- ἐλαφρᾷ τῇ καρδίᾳ** = ἄνευ τύψεως· **22)** νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ λογοτεχνικῶν κ. μουσικῶν συνθέσεων, ὁ ἁπλῶς καὶ μόνον χάριν τέρψεως τῶν ἀναγνωστῶν ἢ ἀκροατῶν συντεθειμένος, ὁ στερούμενος σοβαροῦ νοήματος, ὁ ἐπιπολαίως ψυχαγωγικός, διασκεδαστικός : **ἐλαφρὰ φιλολογία, - ἐλαφρό(ν) θέατρο(ν), - ἐλαφρὰ μουσικὴ σύνθεσις·** **23)** νεώτ. ὡς οὐσ. τὸ οὐδ. **ἐλαφρὸν** βλ.λ.· **24)** νεώτ. εἰδ. ναυτ. ἐπὶ πολεμικῶν πλοίων, **τὸ ἔχον** μικρότερον ἐκτόπισμα **καὶ** ἐλαφρότερον βλ. ἀνωτ. 2) ὁπλισμὸν πλοῖον, **οἷον** τὰ ἀθωράκιστα καταδρομικά, τὰ τορπιλλοβόλα, τὰ ὑποβρύχια· ὅθ. **ἐλαφρὸς στόλος** (ἃ. **ἐλαφρὰ μοῖρα**) ὁ συγκείμενος ἐξ ἐλαφρῶν πλοίων || ἐπὶ ἱστίων, **ἐλαφρὰ** τὰ ἀνώτερα ἱστία παντὸς μετὰ τετραγώνων ἱστίων ἱστιοφόρου πλοίου, δημ. τὰ ψηλὰ πανιά.

ἐλαφροσέρνω δημ. ἃ. ἀλαφροσέρνω βλ.λ.

ἐλαφροστοιχειώτης (ὁ) δημ. ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ ἐλαφρὸ στοιχειό, ὁ ἐλαφρόισκιος, ὁ ἀλαφροΐσκιωτος βλ.λ., ἀντίθ. βαρυστοιχειώτης.

ἐλαφρόστομος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἵππων, ὁ ἔχων ἐλαφρὸν τὸ στόμα ἢ ἁπαλὰς γνάθους καὶ δυσχερῶς φέρων τὸν χαλινόν, ἃ. ἁπαλόγναθος, ἀντίθ. σκληρόγναθος.

ἐλαφροσύνη (ἡ) δημ. κ. **ἀλαφροσύνη** βλ.λ. ἀνακούφισις, ξαλάφρωμα : Βιζυην.Σύννεφα 6 **τ' ἀστραποβρόντι, οἱ στεναγμοί, μᾶς εἶν' ἐλαφροσύνη.**

ἐλαφρότης-ητος (ἡ) κ. νεώτ., δημ. **-ότη** κ. **-ότητα** ἡ ἰδιότης τοῦ ἐλαφροῦ, ἡ κουφότης, ἡ ἀλαφράδα, ἀντίθ. βαρύτης : Πλούτ.Λυκ.17 **γλαφυρὰ γίνεται τὰ βρέφη, διὰ τὴν ἐλαφρότητα τῆς ὕλης·** **2)** ἡ εὐκινησία, ἡ ταχύτης τῶν μελῶν : Πλάτ. Νόμ.795E **ἐλαφρότητός τε ἕνεκα καὶ κάλλους τῶν τοῦ σώματος αὐτοῦ μελῶν·** **3)** μτφ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἔλλειψις σοβαρότητος, ἐπιπολαιότης, κουφότης· ἀντίθ. σοβαρότης, ἐμβρίθεια : **τὸ ζήτημα ἐξητάσθη μὲ κάποιαν ἐλαφρότητα, - φέρεται - ἐνεργεῖ μὲ πολλὴν ἐλαφρότητα·** **4)** νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἠθῶν ἐν ἀναφ. πρὸς γυναῖκα, τὸ μὴ ἔχειν αὐστηρά, ἁγνὰ ἤθη· πρβλ. ἐλαφρός 20)

ἐλαφροτοκία (ἡ) 'Επιγρ. ὁ μικρὸς τόκος.

ἐλαφρούτσικος-η-ο δημ. κ. **ἀλαφρούτσικος** ὁ κάπως ἐλαφρὸς κατὰ τὸ βάρος· **2)** μτφ. ἐπὶ προσ., ὁ ὀλίγον ἐλαφρὸς τὸν νοῦν, εὐήθης, κουτούτσικος.

ἐλάφρυνσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐλάττωσις, ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ φόρτου, ξαλάφρωσις : **ἐλάφρυνσις φορτίου** **2)** μτφ. ἡ ἐλάττωσις ἠθικοῦ βάρους, ἡ ἀνακούφισις, τὸ ξαλάφρωμα.

ἐλαφρυντικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπιφέρων ἐλάφρυνσιν, καταπράϋνσιν, ἀνακούφισιν : **φάρμακα ἐλαφρυντικά·** **2)** νομ. ὁ συνεπαγόμενος μετριασμὸν ἐν τῷ καταλογισμῷ ἀδικήματος, βλ. κ. κατωτ.· || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἰδίως ἐν τῷ πληθ. αἱ ὑπὸ τοῦ ποιν. νόμου ὁριζόμεναι περιπτώσεις αἱ ἐπάγουσαι μετριασμὸν τῆς διά τι ἀδίκημα ὡρισμένης ποινῆς, οἷαι ἡ μέθη, ἡ ἀναίτιος σύγχυσις, ἡ ὑπέρβασις ἀμύνης κττ. : **τὸ δικαστήριον τὸν ἐκήρυξεν ἔνοχον ἀναιρέσεως ἄνευ ἐλαφρυντικῶν·** || κατ' ἐπέκτ. γεν. λόγος ἐπιβάλλων ἐπιείκειαν κρίσεως : **καὶ ἂν τὸν ἀπάτησε ἡ γυναῖκα του, ἔχει τὸ ἐλαφρυντικὸ πὼς αὐτὸς ἦταν παλιάνθρωπος·** ἐπίρρ. **-ῶς,** δημ. **-ά.**

ἐλαφρύνω μτγν., μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. **ἐλαφρένω** ἢ ἀλ- καθιστῶ τι ἐλαφρόν, ἐλαττῶ τὸ βάρος : AB 298,29 **ἐλαφρύνω σε τοῦ βάρους·** κ. παθ. : 'Ιππιατρ.126 **ἐλαφρυνθήσεται τοῦ ὄγκου·** **2)** καθιστῶ τι εὔκολον, ὀλιγώτερον ἐπαχθές : 'Ιουλ.Λόγ.1,18C **ἐλ- τὸν πόλεμον·** κ. παθ. : Βάβρ. 111,6· **3)** μτφ. ἀνακουφίζω : Εὐσέβ.Μύνδ.1 ἐ-

ἀνίας, Νικήτ.Εὐγ.2,39 ἐλαφρυνεῖς ἐμὲ τῶν ἐμῶν παθημάτων· || ἀπαλλάσσω ἀπὸ βάρους ὑπηρεσίας : Χαρίτ.6,7 ἑαυτὸν ἐλαφρῦναι τῆς διακονίας· || ὁμ. ἐπὶ φόρων, ἀπαλλάσσω καταβολῆς, εἰσφορᾶς : Ἰουστιν.Νεαρ.43,1,2 ἑαυτὸν ἐλ- τῆς συντελείας· || ὁμ. παθ. ὡς μέσ. ἀνακουφίζομαι : Πάπ. ἐλαφρυνθῆναι τῶν χρεῶν· 4) νεώτ. κ. δημ. ἀμτβ. καθίσταμαι ἐλαφρότερος, χάνω ἀπὸ τὸ βάρος μου : ἐφύρανε καὶ ἐλάφρυνε, - μὲ τὴ δίαιτα ὅσο πάει καὶ ἀλαφρένει· || μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁμ. μτφ. ἀμβ. ἀνακουφίζομαι : μτφρ.Μθθ.Ἀπολλών.Τυρ.π.Κορ.Ἀτ.4A,115 ὡς εἶδεν τὴν ἀγάπην της, ἐλάφρυνε δαμάκι, - ἐλάφρυνε ὁ ἄρρωστος.

ἐλαφρύς-ιά-ύ δημ. κ. ἀλαφρύς ἐλαφρὸς βλ.λ.

ἐλαφρῶ-όω μτγν. ἐλαφρώνω βλ.λ. : Πάπ. ἐὰν εὕρωμεν αὐτοὺς ἐλαφρώσαντάς τινα· || κ. μέσ. ἐλαφροῦμαι ἀνακουφίζομαι : Ἀντίοχ.Ὁμιλίαι 1105C ἐκεῖνοι μὲν τοῦ βάρους ἐλαφροῦνται· 2) Ἡσ. « ἀλεγύνεται κακοῦται, ἐλαφροῦται».

ἐλάφρωμα (τό) δημ. κ. ἀλάφρωμα βλ.λ.

ἐλαφρώνω δημ. κ. ἀλαφρώνω κ. λαφρώνω καθιστῶ τι ἐλαφρότερον, ἧττον ἐπαχθές, ἐλαττῶ, μειώνω τὸ βάρος : ἐλαφρώνω τὸ φορτίον τοῦ πλοίου· || κ. ἐπὶ τοῦ φέροντος τὸ βάρος : ἐλάφρωσε τὴ βάρκα· 2) ἀναφορ. πρὸς κλινοσκεπάσματα, ὀλιγοστεύω, ἵνα μὴ ἐπιφέρουν ὑπερβολικὴν θερμότητα : ἐλάφρωσα τὰ σκεπάσματα· || κ. πρὸς ἐνδύματα, ἐνδύομαι μὲ ὀλιγώτερα ἢ λεπτότερα φορέματα· 3) μτφ. ἀνακουφίζω : Βαλαωρ.Στιχουργήμ.1,4,21 πέτε μου κάτι .. μήπως καὶ μ' ἐλαφρώσῃ· 4) ὁμ. ἐπὶ νόσου, ἀλαφρώνω βλ.λ.

ἐλαφρῶς ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ. εὐχερῶς, εὔκολα : Ὀδ.Ε 240 τὰ (δένδρα) οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς· 2) ἀκόπως, εὐκολοϋπόφερτα : Πίνδ.Π 2,93 φέρειν δ' ἐλαφρῶς ἐπαυχένιον .. ζυγόν· 3) κ. νεώτ. εὐκινήτως, εὐστρόφως, ταχέως : Ἀριστφ.Ἀχ.217, Ξεν.Ἀν.6,1,13 ἡ δὲ ὠρχήσατο πυρρίχην ἐλαφρῶς, - χορεύει ἐλαφρῶς· 4) κ. νεώτ. μτφ. ἐπιπολαίως, οὐχὶ σοβαρῶς : Σχόλ.Θεόκρ.11,10 ἠράσθη οὐκ ἐλαφρῶς, - ὡμίλησεν ἐλαφρῶς· 5) νεώτ. κατὰ τρόπον ἀκίνδυνον : ἐπληγώθη ἐλαφρῶς εἰς τὸν ὦμον· 6) κ. νεώτ. ὀλίγον : Ἱππιατρ.295 ἐλαφρῶς ἔφει ἐπ' ἀνθρακιᾶς.

ἐλάφρωσις-εως (ἡ) μσν., δημ. -η κ. ἀλάφρωση ἡ σμίκρυνσις, ἡ ἐλάττωσις : Ἀχμ.Ὀνειροκρ.240,21 ἐλάφρωσιν τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ· 2) δημ. μτφ. ἀπαλλαγὴ ἀπὸ θλίψεως ἢ μετριασμὸς ταύτης, ἀνακούφισις, ξαλάφρωμα.

ἐλαφώδης-ους-ες μτγν., συγκρ. -ωδέστερος ὁ ὅμοιος πρὸς ἔλαφον κατὰ τὴν δειλίαν : Εὐνάπ.π. Φωτ.169,64,13.

ἐλαφωνύχιον (τό) νεώτ. ναυτ. τὸ ἐν σχήματι ὁπλῆς ἐλάφου κινητὸν τεμάχιον τῶν γαλλικῶν καταχέων βλ.λ., τὸ συγκρατοῦν τὴν ἄλυσιν τῶν πλοίων.

ἐλαχία Ἡσ. « ἐδάρη ».

ἐλαχίζει Ἡσ. « πλανᾶται ».

ἐλάχιστα ἐπίρρ. νεώτ. κ. δημ. ὑπερθ. τοῦ ὀλίγον, παρὰ πολὺ ὀλίγον.

ἐλαχιστάκις ἐπίρρ. σπανιώτατα : Ἱππ.Ἀγμ. 777E ἐλαχιστάκις μὲν τοῦτο γίνεται.

ἐλαχιστιαῖος-α-ον μτγν. ὁ ἀπείρως μικρός, ἀπειροελάχιστος : Διογεν.Ἐπ.2 ἐλαχιστιαῖον αὐτῶν τὸ μέγεθος ποιήσαντες.

ἐλαχιστοβάθμιος-ον νεώτ. ὁ τοῦ ἐλαχίστου βαθμοῦ : ἐλαχιστοβάθμιον θερμόμετρον (τὸ δεικνύον τὴν ἐλαχίστην θερμοκρασίαν εἰς ὡρισμένον διάστημα)· ἀντίθ. μεγιστοβάθμιον.

ἐλάχιστος-η-ο(ν) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. θηλ. ἐλάχιστη, ὑπερθ. τοῦ ἐλαχύς, συγκρ. ἐλάσσων βλ.λ., μικρότατος ἐν χρ. ἰδίως μετ' ἀρνήσεως, ἀντίθ. μέγιστος : Ὑμν.Ἑρμ.573 γέρας οὐκ ἐλάχιστον, Ἡρ. 7,168 ἔχοντες οὐκ ἐλαχίστην δύναμιν οὐδὲ νέας ἐλαχίστας παρασχόντες ἄν, Θουκ.1,10, Πλάτ.Τίμ. 70E, - ἐλάχιστον τμῆμα γῆς, - πρᾶγμα ἐλαχίστης ἀξίας· || συγκρ. -στότερος : Ἥρων Μέτρ.308 πάντων δὲ τῶν μέτρων ἐλαχιστότερόν ἐστι δάκτυλος· || ὑπερθ. -ότατος : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.9,406· || φρ. ἐλαχίστου ἐδέησε μετ' ἀπαρφ. ὀλίγον ἔλειψε νὰ .. : Θουκ.2,77 τοὺς Πλαταιᾶς τἆλλα διαφυγόντας ἐλαχίστου ἐδέησε διαφθεῖραι· ὁμ. φρ. παρ' ἐλάχιστον παρὰ τρίχα : Δημ.217· ὁμ. φρ. περὶ ἐλαχίστου ποιοῦμαί τι περιφρονῶ : Πλάτ. Ἀπολ.30A· 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ τελευταῖος, ὁ ἀσημότατος πάντων : ΚΔ Ματθ.5,19 ἐλάχιστος κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν, αὐτ. Κορινθ.1,15,9, Σύρ.2,222B ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος καὶ ἁμαρτωλὸς Ἐφραίμ· || ὁμ. συγκρ. : ΚΔ Ἐφεσ.3,8 ἐμοὶ τῷ ἐλαχιστοτέρῳ πάντων τῶν ἁγίων· 3) ἐπὶ χρόνου, βραχύτατος : Θουκ.1,139 δι' ἐλαχίστης βουλῆς κράτιστος γνώμων (μετὰ βραχυτάτης σκέψεως), Αἰν.Τακτ.15, - ἐντὸς ἐλαχίστου χρόνου ἔγινε πλούσιος· 4) ἐπὶ ποσοῦ, ὀλίγιστος, ἀντίθ. πλεῖστος : Εὐρ.ΙΑ 541 ὡς ἐπ' ἐλαχίστοις δακρύοις πράσσω κακῶς, Πλάτ.Πολ.378A ὅτι ἐλαχίστοις συνέβη ἀκοῦσαι, Ἀριστλ.Πολιτ.1312a, 30 οὐ μὴν ἀλλ' ἐλάχιστοί γε τὸν ἀριθμόν εἰσιν, Πλούτ. Περ.35 ἐλάχιστα ἐδαπάνησα· || ὁμ. ὡς μαθηματ. ὅρος : Ἀπολλ.Περγ.1 ἐλάχιστα καὶ μέγιστα· || νεώτ. μαθ. τὸ ἐλάχιστον κοινὸν πολλαπλάσιον δύο ἢ πλειόνων ἀριθμῶν τὸ μικρότερον ὅλων τῶν πολλαπλασίων αὐτῶν· 5) τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρρ. τὸ ἐλάχιστον ἢ τοὐλάχιστον, τὸ κατώτατον ὅριον, τὸ ὀλιγώτερον : Ἡρ.2,13 ὅκως ἔλθοι ὁ ποταμὸς ἐπὶ ὀκτὼ πήχεας τὸ ἐλάχιστον· πρβλ. τοὐλάχιστον· || ὁμ. φρ. ὡς ἐλάχιστα ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον : Πλάτ.Φαίδ.63D ὅτι χρή σοι φράζειν ὡς ἐλάχιστα διαλέγεσθαι· || δημ. ὡς μόριον συγκαταβατικόν, ἐν ᾗ χρήσει καὶ τὸ κἂν βλ.λ. ἐν εἰδ. σημ. : δὲν ἦρθε οὔτε νὰ μᾶς χαιρετίσῃ τὸ ἐλάχιστο (ὁ. τοὐλάχιστον βλ.λ.)· || φρ. ἐπιρρ. ἐπ' ἐλάχιστον ἐπὶ ὀλίγον χρόνον· κατ' ἐλάχιστον οὐδόλως· 6) νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. ἐλάχιστον (ἐνν. ὅριον) ὡς οὐσ. ἡ μικροτάτη ποσότης ἢ τὸ μικρότατον μέγεθος : ἡ ζημία ἐμειώθη εἰς τὸ ἐλάχιστον· 7) νεώτ. εἰδ. μετεωρολογικόν, ἀντίθ. μέγιστον, ἡ μικροτέρα τιμή, ἣν λαμβάνει στοιχεῖόν τι ἢ φαινόμενον εἰς ὡρισμένην χρονικὴν περίοδον· 8) νεώτ. μουσ. τόνος ἐλάχιστος ἢ ἐπιπεντεκαιδέκατος ἐν τῇ βυζ. ἐκκλ. κ. δημ. ἑλλ. μουσικῇ, ὁ τόνος ὁ κατέχων τὸ τρίτον καὶ τελευταῖον τονιαῖον διάστημα ἀπὸ τῆς βάσεως ἀμφοτέρων τῶν ὁμοειδῶν συνημμένων τετραχόρδων τῆς διατονικῆς κλίμακος.

ἐλαχιστότης-ητος (ἡ) γλωσσ. μτγν. κ. νεώτ. ὀλιγότης, σμικρότης : Γλωσσ.· 2) ἡ ἰδιότης τοῦ ἐλαχίστην ἔχοντος ἀξίαν, ὡς αὐτοχαρακτηρισμὸς ἱερωμένων πρὸς ἔκφρασιν ταπεινοφροσύνης : Σωκρ.Σχ. Ἐκκλ.4,12 τὴν ἡμετέραν γνώμην .. συνᾴδειν πρός τε τὴν ἐμὴν ἐλαχιστότητα, Νηστ.1 Ἐξομολογ.80C.

ἔλαχος-ον μτγν. ἐλαχὺς βλ.λ. : Καλλ.ἀπ.349.

ἐλαχύνωτος-ον πιθ. ὁ στενὰ ἔχων νῶτα : Πίνδ. Παιᾶν.4,14 ἐλαχύνωτον στέρνον χθονὸς (πιθ.).

ἐλαχυπτέρυξ-υγος (ὁ,ἡ) ἐπὶ τοῦ δελφῖνος, ὁ ἔχων μικρὰ πτερύγια : Πίνδ.Π 4,17 ἀντὶ δελφίνων δ' ἐλαχυπτερύγων ἵππους ἀμείψαντες θοάς.

ἐλαχύς-ἐλάχεια (ὄχι -εῖα) -ύ ἐπ., π. Ὅμηρ. τὸ θηλ. εὕρηται ὡς δ. γρ. τοῦ λάχεια, συγκρ. ἐλάσσων κ. ὑπερθ. ἐλάχιστος βλ.λ., μικρός, βραχύς, χαμηλός : Ὀδ.Κ 509 ἔνθ' ἀκτή τ' ἐλάχεια, Ἀντίπ. Σιδ.ἐν ΑΠ 7,498 ἐλαχὺ σκάφος (μικρόν), Νίκ.Θηρ. 324 ἐλάχεια δὲ φαίνεται οὐρή, Νόνν.Δ 37,314 καὶ οὐκ ἐλάχειαν ἐλαίην· || εὐτελής, πενιχρός· Ἡσ.

ἔλαφ-πος (ὁ) μτγν. κ. μσν. ἔλλοφ βλ.λ. : Πολυδ.6,50 κίχλη ἔλαφ, κόχλη, ἔλοφ, Γεωπ.20,7,1.

ἔλαφα ἰων. α' ἐν. ἀορ. β' ἀντὶ ἔλαβον τοῦ λαμβάνω βλ.λ. : Ἡράκλειτ.ἀπ.59.

ἐλάω, ἰων. ἐλόω, ποι. ἐνεστ. τοῦ ἐλαύνω βλ.λ.· 2) τὸ παθ. ἐλάομαι (ἕλα, βέλα· ἐκτίθεμαι εἰς τὸν ἥλιον· Ἡσ. « ἐλᾶται, ἡλιοῦται» ‖ κ μέλλ. αὐτ. « βελάσσεται, ἡλιωθήσεται ».

ἐλᾱών-ῶνος (ὁ) γλωσσ. κ. πάπ. ὁ ἐλαιὼν βλ.λ.

ἐλβετικὸς-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ τῆς ἢ ὁ ἐξ Ἑλβετίας προερχόμενος : **ἐλβετικὴ συνομοσπονδία,- ἐλβετικὸν ἔδαφος - γάλα - βούτυρον.**

ἐλβέτιος-ον νεώτ. εἰδ. γεωλ. ὁ ἐλβετικὸς βλ.λ. : **ἐλβέτιος βαθμὶς** ἐν τῇ γεωλογίᾳ μία τῶν ὑποδιαιρέσεων τῆς μειοκαίνου ὑποδιαπλάσεως.

ἐλγίνεια μάρμαρα (τά) νεώτ. τὰ ὑπὸ τοῦ Ἄγγλου Ἐλγίνου ἀπὸ τῆς Ἀκροπόλεως Ἀθηνῶν τὸ 1800 ἀπαχθέντα γλυπτὰ τοῦ Παρθενῶνος.

ἔλδομαι ἐπ. ἀποθ. κ. ἐέλδομαι, ἐν χρ. μ. κτ. ἐνεστ. κ. παρατ., ἐπιθυμῶ, θέλω, μετ' ἀπαρφ. : Ἰλ.Ν 638, Ὀδ.Δ 162 **ἐέλδετο γάρ σε ἰδέσθαι,** Πίνδ Ο 1,4 **εἰ δ' ἄεθλα γαρύειν ἔλδεαι·** ‖ ὁμ. μετὰ γεν. ἐπιθυμῶ σφοδρῶς ποθῶ : Ἰλ.Ψ 122 (ἡμίονοι) **ἐλδόμεναι πεδίοιο,** Ὀδ.Ξ 42 **ἐελδόμενός που ἐδωδῆς,** Ἡσίοδ.Ἔργ.381 **σοὶ δ' εἰ πλούτου θυμὸς ἐέλδεται ἐν φρεσὶν ᾗσιν** ‖ ὁμ. μετ' αἰτ. : Ἰλ.Ε 481 **κὰδ δὲ κτήματα πολλά, τά τ' ἔλδεται,** Ὀδ.Α 409· ‖ κ. ἀπολ. κατέχομαι ὑπὸ πόθου : Ἰλ.Η 4 **θεὸς ναύτῃσιν ἐελδομένοισιν ἔδωκεν οὖρον,** Ὀδ.Ω 400· κτ. παθ. τ. ἅπαξ μ. π. Ὁμ. : Ἰλ.Π 494 **νῦν τοι ἐελδέσθω πόλεμος κακὸς** (σχόλ. « ἐπιθυμείσθω »).

ἔλδωρ (τό, Ἴβυκ.18 ἡ) κ. ἐπ. τ. **ἐέλδωρ,** π. Ἀρκάσ **ἔλδωρ,** μ. κτ. ὀνομ. κ αἰτ. πόθος ἐπιθυμία, εὐχή : Ἰλ.Α 41 **τόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ,** Ὀδ.Ψ 54 **τόδε μακρὸν ἐέλδωρ ἐκτετέλεσται,** Ἡσίοδ.Α36.

ἐλέα (ἡ) κ. **ἔλεια** εἶδος πτηνοῦ ζῶντος ἐπὶ τῶν καλάμων τῶν ἑλῶν, πιθ. ὁ καλαμοδύτης βλ.λ.· πρβλ. ἐλεᾶς : Ἀριστλ.ΖΙ 616b,12.

ἐλεά Ἡσ. « κάνεα, πλέγματα »

ἐλέαγνος (ὁ) μτγν. κ. **ἐλαίαγνος** βλ.λ

ἐλεαίρω ἐπ. δ. τ. τοῦ ἐλεέω ἐν χρ. κ. π. μτγν., παρατ. **ἐλέαιρον** κ. θαμιστ. **ἐλεαίρεσκον,** ἀόρ. α' **ἐλέηρα,** αἰσθάνομαι οἶκτον, συμπάθειαν πρός τινα, τὸν εὐσπλαγχνίζομαι, τὸν λυποῦμαι : Ἰλ.Ν 15 **ἐλέαιρε δ' Ἀχαιοὺς Τρωσὶν δαμναμένους,** Ἀριστφ.Ἱππ.793 **ἔτος ὄγδοον οὐκ ἐλεαίρεις,** Λουκ.Τραγ.305.

ἐλεανόμος (ὁ) νεώτ. ἀξιωματικὸς τεκτονικῆς στοᾶς, διανέμων **τὰ ἐλέη.**

ἐλεαρχία (ἡ) μτγν. ἡ ἐπὶ τῶν ἑλῶν τῆς Αἰγύπτου ἐφορεύουσα ἀρχή · Ἀθανάσ.1,2,776C.

ἐλέας (ὁ) Ἡσ. «εἶδος ὀρνέου» πρβλ. ἐλεᾶς, ἐλέα.

ἐλεᾶς (ὁ) ἄγνωστον πτηνόν, πιθ. ἐλέα βλ.λ. : Ἀριστ. Ὄρν.302 **κίττα, τρυγών, κορυδός, ἐλεᾶς.**

ἐλεᾶται Σουΐδ. « ἐλεάτας, πόλεις τὰς ἱδρυμένας ἐφ' ἕλεσι ».

ἐλεάτης (ὁ) Ἡσ. **ὁ ἐξ** Ἐλέας τῆς ἐν Ν. Ἰταλίᾳ Λευκανίας καταγόμενος, ἀ. ἐλεατικός· 2) νεώτ ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐλεατικὴν βλ.λ. σχολήν : Βορ Εἰσαγ. εἰς Φιλοσ.150 **ὑπετύπωσαν τὴν ταυτίζουσαν θεωρίαν πρῶτοι οἱ Ἐλεᾶται.**

ἐλεατικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἐκ τῆς πόλεως Ἐλέας καταγόμενος· Ἡσ. : Πλάτ.Φαῖδρ.261D 2) νεώτ. φιλοσ. **ἐλεατικὴ σχολή** φιλοσοφικὴ σχολή, ἧς πρῶτος ἱδρυτὴς ὁ ἐκ Κολοφῶνος Ξενοφάνης διατρίψας πολλαχοῦ τῆς ἑλληνικῆς Κάτω Ἰταλίας (Μεγάλ. Ἑλλάδος) καὶ ἰδίως ἐν Ἐλέᾳ καὶ οὗ ἀκροατὴς καὶ συνεχιστὴς ὁ ἐκ τῆς πόλεως ταύτης Παρμενίδης.

ἐλέατρος (ὁ) μτγν. κ. **εἰλέατρος** Ἡσ. « ἐλέατροι, οἱ δειπνοκλήτορες » : Πάμφ.π. Ἀθήν.4,171Β « εἰλέατροι δὲ καλοῦνται, ὥς φησι Πάμφιλος, οἱ ἐπὶ τὴν βασιλικὴν καλοῦντες τράπεζαν, παρὰ τὸν ἐλεόν »· 2) ὁ ἐδέατρος (ἀμφ.) : αὐτ.4,171Β· 3) ΕΜ 236,46 « ἐλέατρον, τὸν μάγειρον ».

ἐλεγαίνω ΕΜ « ἐλεγαίνειν, τὸ παραφρονεῖν »· 2) αὐτ. « τὸ ἀσελγαίνειν, κυρίως **τὸ παρὰ φύσιν** ταῖς γυναιξὶ μίγνυσθαι».

ἐλεγεία (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. **ἐλεγεῖον** βλ.λ. : Στράβ.13,1,48 **ὁ τῆς ἐλεγείας ποιητής,** Πλούτ.Ἠθ. 106Β **παραμύθιον τῆς λύπης αὐτῷ ἐποίησε τὴν ἐλεγείαν τὴν καλουμένην Λύδην,** Ἡφαιστ.1,5.

ἐλεγειακός-ή-ό(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἐλεγεῖον : Διον.Ἀλ.Συνθ.25 **πεντάμετρον ἐλεγειακὸν** (ὁ δεύτερος δακτυλικὸς στίχος τοῦ ἐλεγείου βλ.λ.), - **ἐλεγειακὸς ποιητὴς** (ὁ ποιητὴς ἐλεγείων),-**ἐλεγειακὸν μέτρον** (τὸ τοῦ ἐλεγείου βλ.λ.)· 2) ὁ γεγραμμένος εἰς δίστιχα : Ἀθήν.1,144Ε **εἰς ὃν Καλλίμαχος ὁ ποιητὴς ἐπίνικον ἐλεγειακὸν ἐποίησε.**

ἐλεγειδάριον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. **τοῦ ἐλεγεῖον** βλ.λ. : παρὰ Πετρωνίῳ 109,8.

ἐλεγείδιον (τὸ) μτγν. μικρὸν **ἐλεγεῖον : Πέρσι.1,51.**

ἐλεγεινή Ἡσ. « χαλεπή ».

ἐλεγείνω Σουΐδ. ἐλεγαίνω βλ.λ.

ἐλεγειογράφος (ὁ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ γράφων ἐλεγείας, ἀ. ἐλεγειοποιός: Βόηθ.ἐν ΑΠ 9,248 **Βοήθου τοῦ ἐλεγειογράφου,** Τζέτζ.Προλ.Λυκόφρ.249.

ἐλεγεῖο(ν) (τὸ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. κ. **ἐλεγεία** (ἡ) δίστιχον, οὗ ὁ μὲν πρῶτος στίχος **εἶναι** δακτυλικὸς ἑξάμετρος, ὁ δὲ δεύτερος πεντάμετρος· Θουκ.1,132 **ἠξίωσεν ἐπιγράψασθαι αὐτὸς ἰδίᾳ τὸ ἐλεγεῖον τάδε,** Ἀριστλ.Ποιητ.1447b, 12 **οὐδὲ εἴ τις διὰ τριμέτρων ἢ ἐλεγείων .. ποιοῖτο τὴν μίμησιν·** ‖ καταχρ. κ. δίστιχον ἐκ δύο ἑξαμέτρων στίχων : Φερεκρ.153,7· καθ' ἐν. : ΨΗρ.Βί.Ὁμ.36· 2) συνήθ. κτ. πληθ. **ἐλεγεῖα** ποίημα ἢ ἐπιγραφὴ εἰς ἐλεγειακὸν μέτρον : Πλάτ.Πολ.368Α **τὴν ἀρχὴν τῶν ἐλεγείων ἐποίησεν ὁ Γλαύκωνος ἐραστής,** Δημ.1378,·Τζέτζ. Λυκόφρ.257 **ἐλεγείων ποιηταί·** ‖ ὁμ. σπαν. ἐν τῷ ἐν. : Διόδ.Σ 19,1 **ἔθηκε τόδε τὸ ἐλεγεῖον,** αὐτ. 11,14, Πλούτ.Θεμ.8· 3) μτγν. κτ. πληθ., νεώτ. κ. κτ. ἐν., θρηνητικὸν ᾆσμα, θρῆνος : Σχόλ.Πλάτ. « ἐλεγεῖα, ᾠδαί, θρῆνοι », Ἡσ. « ἐλεγεῖα, τὰ ἐπιτάφια ποιήματα » : Λουκ.Τίμ.46 **καὶ μὴν ἐλεγεῖά γε ᾄσῃ μάλα περιπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ,** Παυσ. 10,7,5, Σχόλ.Ἀπολλ.Ρ 2,782 **τοῖς γὰρ ἐλεγείοις ἐν τοῖς ἐπιταφίοις ἐχρῶντο οἱ παλαιοί·** 4) εἷς στίχος ἐν τῇ ἐλεγειακῇ ἐπιγραφῇ, ἰδίως ὁ πεντάμετρος· ΑΒ 750,26 « ἐλεγεῖον.. ἐστιν ὅταν εἷς στίχος ὑπάρχῃ καὶ πεντάμετρος » : Πλούτ.Ἠθ.1141Α.

ἐλεγειοποιητής (ὁ) μσν. ὁ ποιητὴς ἐλεγείων βλ.λ. πρβλ. ἐλεγειογράφος, ἐλεγειοποιός : Θησ. Στεφ.ἐν.λ. **ἐλεγειοποιηταὶ δ'.**

ἐλεγειοποιός (ὁ) ὁ ποιῶν ἐλεγεῖα βλ.λ. : Ἀριστλ. Ποιητ.1447b, 13 **πλὴν οἱ ἄνθρωποί γε συνάπτοντες τῷ μέτρῳ τὸ ποιεῖν ἐλεγειοποιούς,** Ἀθήν.14,632D.

ἐλεγεῖος-α-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ., ὁ τῆς ἐλεγείας, ὁ ἐλεγειακὸς βλ.λ. : Αἰλ.Fll 1,17 **ἐλεγεῖον δίστιχον,** Τζέτζ.Λυκόφρ.257 **ὀλοφύρσεις ἐν ἐλεγείῳ μέτρῳ, - ἐλεγεία ᾠδή.**

ἐλεγία (ἡ) μσν. καλάμιον, κονδύλιον : Κορ.Ἄτ.5Α,63.

ἐλεγίαμβος (ὁ) μτγν. ὁ στίχος —υυ—υυ—υ—υ—υ: Μάρ.Βικτ.145Κ.

ἐλεγῖνος (ὁ) εἶδος ἰχθύος **ἐκ** τῶν ἀγελαίων : Ἀριστλ.ΖΙ 610b, 6· ‖ **νεώτ.** ζωολ. γένος ἰχθύων ἀκανθοπτερυγίων τῆς οἰκογ. τῶν **περκιδῶν.**

ἐλεγκτήρ-ῆρος (ὁ) κ. νεώτ. ὁ ἐξελέγχων, ὁ ἐξιχνιάζων, ἀνακαλύπτων κατόπιν ἐλέγχου, ἀναζητήσεως : Ἀντίφ.2,4,3 **οὐ γὰρ μηνυτὴς οὐδ' ἐλεγκτὴρ τῶν ἀποκτεινάντων εἰμί·** ‖ **νεώτ.** εἰδ. ὄργανον τεχνικόν, δι' οὗ ἐλέγχεται ἡ καλὴ λειτουργία, **αἱ** διαστάσεις κττ. τῶν μηχανημάτων.

ἐλεγκτής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐλέγχων **τὰ ὑπὸ τῶν** ἄλλων **πεπραγμένα,** ὁ **ἐξελέγχων·** 2) κ. δημ. ὑπάλληλος ἔχων ὡς ἔργον τὸν ἔλεγχον τῆς διαχειρίσεως ἄλλων ὑπαλλήλων : **ἐλεγκτὴς τῆς Ἐθν. Τραπέζης·** ‖ εἰδ. ὑπάλληλος τοῦ τελωνείου ἐλέγχων

τὰ εἰσαγόμενα **εἴδη** καὶ προσδιορίζων τὸν ἐπιβλητέον δασμόν· || ὁμ. κ. ἐπὶ εἰσαγομένων εἰδῶν.

ἐλεγκτικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἐπιτήδειος, ὁ ἁρμόδιος εἰς τό ἐξελέγχειν, εἰς τὸ ἐξετάζειν : Πλάτ. Θεαίτ.200A **ὁ γὰρ ἐλεγκτικὸς ἐκεῖνος γελάσας φήσει,** αὐτ.Σοφ.216B, -**ἐλεγκτικὸν ὄργανον** - μηχάνημα, - **ἐλεγκτικὸν συνέδριον** | τὸ διοικητικὸν δικαστήριον τὸ ἐλέγχον τὴν διαχείρισιν τῶν δημοσίων ὑπολόγων, τὰ τοῦ ἀπολογισμοῦ καὶ ἰσολογισμοῦ τοῦ κράτους, τὰ τοῦ κανονισμοῦ τῶν συντάξεων κ. προσθέτως ἔχον δικαιοδοσίαν ἐκδικάσεως (β' βαθμοῦ) ὑποθέσεων φορολογικῶν μεταξὺ δημοσίου κ. ἰδιωτῶν |· **2**) ὁ ἀρεσκόμενος εἰς ἐπικρίσεις, ἐπικριτής, ἐπιτιμητής : Ἀριστλ. Ρητ.1381a,31 **τοιοῦτοι δ' οἱ εὔκολοι καὶ μὴ ἐλεγκτικοὶ τῶν ἁμαρτανομένων καὶ μὴ φιλόνικοι**· || ὁμ. ὑπερθ. -**ώτατος** : Λογγῖν.4,1· **3**) ὁ ἀνασκευαστής, ἐπὶ ἐμμέσων τρόπων καὶ ἀποδείξεων, οἷον διὰ τῆς εἰς ἄτοπον ἀπαγωγῆς : Ἀριστλ.Ρητ. 1396b,25 **ἐνθυμήματα .. ἐλεγκτικά,** Πλούτ.Ἠθ.999F **ἐλεγκτικὸν λόγον**· **4**) τὸ οὐδ. πληθ. μέσα ἐξιχνιάσεως : Ἀλέξ.Τραλλ.1,15 **τὰ ἐλεγκτικὰ πάθους.**

ἐλεγκτικῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. πρὸς ἔλεγχον τῆς ἀληθείας : ΨΠλούτ.Ἠθ.832C **οὐ φιλονίκως ἀλλ' ἐλεγκτικῶς,** Αἰλ.ΠΙ 3,19· **2**) ἐπιτιμητικῶς : Ξεν. Συμπ.4,2 **ἐλεγκτικῶς αὐτὸν ἐπήρετο**· || ὁμ. ὑπερθ. -**ώτατα** : Λουκ.Δημῶν.55· **3**) μτγν. ὀξέως, δριμέως, σφοδρῶς : Κλήμ.Ἀλ.Παιδ.1,2,5, Ἐπιφάν. 1,811B **ἐλεγκτικῶς ἀντετίθει τοῖς τοιούτοις,** Βασ. 1,988D· || ὁμ. ὑπερθ. : Βασ.1,946D· **4**) ἀνασκευαστικῶς : Ἀλέξ. Ἀφρ.Μεταφ.272,32.

ἐλεγκτός-ή-όν κ. νεώτ. Ἡσ. « ἐλεγκτά· ἐπονείδιστα, ἐλέγχους ἄξια, εὐεξέλεγκτα »· **2**) νεώτ. ὁ δυνάμενος ἢ ἄξιος νὰ ἐλεγχθῇ, ὁ δεκτικὸς ἐλέγχου.

ἐλέγκτρια (ἡ) μσν., θηλ. τοῦ ἐλεγκτής, ἡ ἐξελέγχουσα : Πρόδρ.Ροδ.34,18 **μαρτύρομαι γὰρ τὴν ἐλέγκτριαν φλόγα** (δ. γρ. **ἐλεγκτρίαν**).

ἐλεγμός (ὁ) μτγν. κ. μσν. ἔλεγχος, ἐπιτίμησις : ΠΔΒασ.4,19,3 **ἡμέρα θλίψεως καὶ ἐλεγμοῦ,** αὐτ. Ψαλμ.149,7· || φόγος, μομφή : Τζέτζ.Χιλ.12,133 **τῶν ἐλεγμῶν νῦν ἄκουε**· **2**) π. Ἰουδ. δοκιμασία καὶ ἀπόδειξις τῆς ἁγνείας τῶν γυναικῶν : Περδίκκας Ἔκφρ.70 **καὶ φρέαρ ὕδατος τοῦ ἐλεγμοῦ.**

ἐλεγξίγαμος-ον μτγν. ὁ ἐξελέγχων τὸν γάμον, ὁ δοκιμάζων τὴν πίστιν τῆς συζύγου : ΑΠ 9,125 **ἐλεγξίγαμος ποταμός**· πρβλ. ἐλεγμὸς 2).

ἐλεγξῖνος (ὁ) μτγν. κωμ. ἐπίθ. τοῦ φιλοσόφου Ἀλεξίνου, ὁ ἐλέγχων, ὁ ψέγων : Διογ.Λ 2,109.

ἔλεγξις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔλεγχος, ἡ ἐξέλεγξις, ὀνειδισμὸς ἐπὶ κακῇ πράξει· Ἡσ. « ὀνείδισις, ἀτιμία, ὕβρις » : ΠΔ Ἰὼβ 21,4 **μὴ ἀνθρώπου μου ἡ ἔλεγξις,** Φιλόστρ.Ἀπόλλ.2,22 **οὐδὲ γὰρ πικρὸς πρὸς τὰς ἐλέγξεις ἦν**· **2**) ἐξιχνίασις, ἀποκάλυψις· Ζωναρ. «φανέρωσις τῶν κεκρυμμένων» : ΚΔ.Πέτρ.2,2,16 **ἔλεγξιν δὲ ἔσχεν ἰδίας παρανομίας.**

ἔλεγος (ὁ) θρηνῶδες ᾆσμα, θρῆνος ᾀδόμενος κατ' ἀρχὰς μετ' αὐλοῦ | : Δράκ.162,1,Εὐστ.Ἰλ.1372,28 « καὶ οἱ Ἑλληνικοὶ δὲ ἔλεγοι, ὅ ἐστι θρῆνοι, μετ' αὐλοῦ, φασίν, ᾖδοντο » : Εὐρ.Ἑλ.185 **ἔνθεν οἰκτρὸν ὅμαδον ἔκλυον ἄλυρον ἔλεγον,** Ἀριστφ.Ὄρν. 218 **τοῖς σοῖς ἐλέγοις ἀντιψάλλων** (ἐπὶ τοῦ ᾄσματος τῆς ἀηδόνος |· || μοιρολόγι : Ἀπολλ.Ρ Ἀργ. 2,782· || κτ. πληθ. τίτλος αὐλῳδικοῦ νόμου : Πλούτ.Ἠθ.1132D· **2**) μτγν. ποίημα εἰς ἐλεγειακὰ δίστιχα : Καλλ.ἀπ.121 **ἐλέγοισι δ' ἐνιψήσασθε .. χεῖρας,** Παυσ.10,7,6 **ᾄδων μέλεα καὶ ἐλέγους.**

ἐλεγχείη (ἡ) καταισχύνη, ὄνειδος, ὕβρις : Ἰλ.Χ 100 **Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει** (θὰ μὲ ὀνειδίσῃ), Ὀδ.Φ 255, Ἀπολλ.Ρ 3,1115.

ἐλεγχήεις-εντος-εσσα-εν μτγν. ὁ πλήρης ἐλέγχου, ὀνείδους, καταισχύνης : Ἀπολλιν.Μεταφρ.(χειρογρ.) 35,23 **μή μοι ἐλεγχῆεν καὶ ὑπέρβιον ἴχνος ἐπέλθοι.**

ἐλεγχής-οῦς-ές ἐπ., ἀνώμ. ὑπερθ. **ἐλέγχιστος,** ὁ ἀποτελῶν ἀντικείμενον ἐλέγχου, ὅθ. δειλός, ἄνανδρος : Ἰλ.Δ 242 **Ἀργεῖοι, ἰόμωροι, ἐλεγχέες, οὔ νυ σέβεσθε;** || ὁμ.ὑπερθ.:αὐτ.Β 285, Ὀδ.Κ 72· **2**) μτγν. ἐπὶ πραγμ., αἰσχρός, φαῦλος, ἐπονείδιστος· Ἡσ. «ἐλεγχές, αἰσχρόν» : Νόνν.Δ 4,48 **ἐλεγχέα μῦθον.**

ἐλέγχιον (τὸ) γλωσσ. ὑποκορ. τοῦ ἔλεγχος, πίναξ καταγραφῆς, μικρὸς κατάλογος, εὑρετήριον.

ἐλεγχοειδής-οῦς-ές ὅμοιος πρὸς ἔλεγχον, πρὸς ἀνασκευήν : Ἀριστλ.Σοφ.Ἔλ.174b,18, αὐτ.175a,40 **τὸ συμπέρασμα φαίνεται ἐλεγχοειδές.**

ἔλεγχος (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπιχείρημα πρὸς ἀναίρεσιν· Ἀριστλ.Σοφ.Ἔλ.165a,2 «ἔλεγχος δὲ συλλογισμὸς μετ' ἀντιφάσεως τοῦ συμπεράσματος» : Παρμ.1,36 **πολύδηριν ἔλεγχον,** Ἀριστλ. 1396b,35, αὐτ.168a,18 **ἐλέγχου ἄγνοια** (τὸ κατὰ τὸν ἔλεγχον ἐξ ἀγνοίας ἢ συγχύσεως αὐτοῦ γινόμενον λογικὸν σφάλμα), - **ἐλέγχου ἀλλαγή** (τὸ σκοπίμως κατὰ τὴν ἀπόδειξιν γινόμενον σφάλμα |· || νεώτ. κυρ. ἡ κριτικὴ ἀνάλυσις ἔργου τινὸς πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν τρωτῶν αὐτοῦ σημείων· || εἰδ. φιλοσ. ἡ κατάδειξις τοῦ ἐσφαλμένου διισχυρισμοῦ τινος διὰ κριτικῆς ἀναλύσεως τῶν ἐπιχειρημάτων· || εἰδ. τίτλος συγγράμματος τοῦ Ἀριστοτέλους **Σοφιστικοὶ ἔλεγχοι**· **2**) γεν. ἀπόδειξις, ὑποδεικτικὸν μέσον : Εὐρ.Ἡρακλ.905 **δεικνυμένων ἐλέγχων τῶνδε,** Ἀνδοκ.1,150 **ἔλεγχον ἀρετῆς ἔδοσαν,** Δημ.44 **ἡ μὲν οὖν ὑπόσχεσις οὕτω μεγάλη, τὸ δὲ πρᾶγμα ἤδη τὸν ἔλεγχον δώσει,** ΚΔ Ἑβρ.11,1· **3**) ἀντιπαραβολή, δοκιμή, βάσανος,εἰδ. πρὸς ἀνασκευήν : Ἡρ.2,23 **ὁ δὲ περὶ τοῦ Ὠκεανοῦ λέξας ἐς ἀφανὲς τὸν μῦθον ἀνενείκας, οὐκ ἔχει ἔλεγχον,** Πλάτ.Πρωτ.344B· **4**) κ. νεώτ. ἐξέτασις, ἔρευνα πρὸς εὕρεσιν ὑπαρχούσης τυχὸν ἀνωμαλίας: Ἀντιφ.1,7 **ἔλεγχον ποιήσασθαι τῶν πεπραγμένων,** Πλάτ.Ἀπολ.39C **διδόναι ἔλεγχον τοῦ βίου,** - **ἔλεγχος ταμείου-μηχανημάτων**· || νεώτ. κ. δημ. ὑπηρεσία ἔργον ἔχουσα τὴν παρακολούθησιν τῆς διαχειριστικῆς ὁμαλότητος ἄλλων ὑπηρεσιῶν: **στρατιωτικὸς - ναυτικὸς ἔλεγχος - διεθνὴς οἰκονομικὸς ἔλεγχος**· **5**) εὐκαιρία πρὸς ἀνασκευήν: Πλάτ.Φαῖδρ.273C **τάχ' ἂν ἔλεγχόν πῃ παραδοίη τῷ ἀντιδίκῳ**· **6**) ὁ Ἔλεγχος κατὰ προσωποποίησιν : Μέν.545,Λουκ.Ψευδολ.4 **ὁ Ἔλεγχος, φίλος Ἀληθείᾳ καὶ Παρρησίᾳ**· **7**) ἡ συνείδησις τοῦ ἀνθρώπου ὡς ἐπικριτὴς τῶν ἰδίων κακῶν πράξεων: Φιλ.1,291 **ἔλεγχος κατάλογον ποιεῖται τῶν ἁμαρτημάτων τῆς ψυχῆς**· || νεώτ. κ. δημ. ἡ ὑπὸ τῆς συνειδήσεως ἑκάστου γινομένη ἐπίκρισις τῶν ἰδίων κακῶν πράξεων, ὁ. τύψεις : Λασκαρ.Ληξ.4,111· **8**) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἔλεγχος βλ.λ., μομφή, φόγος· **9**) μτγν., νεώτ. κ. δημ. κατάλογος, πίναξ : Σουητ. Γραμμ.8 (πληθ.), Γλωσσ.· || σχολικὸν βιβλίον ἐμφαῖνον τὴν πρόοδον ἑκάστου μαθητοῦ: **γενικὸς - εἰδικὸς ἔλεγχος**· || εἰδ. ὡς οὐσ. τὸ δι' ἕκαστον μαθητὴν σχολείου ἀτομικὸν βιβλιάριον ἢ φύλλον, ἐν ᾧ σημειοῦται ἑκάστοτε ἡ πρόοδος καὶ ἡ διαγωγή του· **10**) μτγν πολυτελὲς κόσμημα, ἰδίως ἐνώτιον : Πλίν.ΦΙ 9,116, Ἰούβ.6,456.

ἔλεγχος-ους (τὸ) ἐπ. φόγος, ὄνειδος, καταισχύνη, ἐντροπή : Ὀδ.Φ 329 **ὣς ἐρέουσ', ἡμῖν δ' ἂν ἐλέγχεα ταῦτα γένοιτο**· **2**) κτ. πληθ. ἐπὶ ἀνδρῶν, κατησχυμμένος, ρεζιλεμένος : Ἰλ.Ε 787 **αἰδώς, Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα,** Ἡσίοδ.Θ 26.

ἐλέγχω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. **ἤλεγξα** κ. δημ. **ἔλεγξα,** παθ. ἀόρ. **ἠλέγχθην,** παθ. μέλλ. **ἐλεγχθήσομαι,** παρακ. **ἐλήλεγμαι,** γ' ἑν. **ἐλήλεγκται** (Ἀντιφ.2,4,10), π. Ὁμ. ὀλιγωρῶ, καταφρονῶ, καταισχύνω, ἐντροπιάζω : Ἰλ.Ι 522 **τῶν μὴ σύ γε μῦθον ἐλέγξῃς μηδὲ πόδας,** Ὀδ.Φ 424· **2**) ἐπιπλήττω, ψέγω, κατηγορῶ : Ἡρ.2,115 **οὐ λέγοντος τὴν ἀληθείην ἤλεγχον οἱ γενόμενοι ἱκέται,**

Αἰσχ.Χο.919 μὴ 'λεγχε τὸν πονοῦντ' ἔσω καθημένη, Σοφ.'Αντ.260, Σολωμ.'Ελ.Πολ.2,49 σ' ἐλέγχ' ἡ πέτρα ποὺ κρατεῖς, Λασκαρ.Ληξ.4,77 καὶ μοῦ ἐλέγξανε τόσο τὰ ἔργα μου ὅλα | ποὺ μὄπεσε ὄχ τὰ χέρια ἡ κατσαρόλα· || νεώτ. ἐπὶ τῆς συνειδήσεως : τὸν ἐλέγχει ἡ συνείδησίς του δι' ὅσα κατὰ τοῦ πατρός του ἔπραξε· || ὁμ. ἐλέγχω τινὰ περί τινος : 'Αριστφ.Πλ.574 καὶ σύ γ' ἐλέγξαι μ' οὔπω δύνασαι περὶ τούτου· || ὁμ. κ. νεώτ. ἐ- τινὰ ἕνεκά τινος· ὁμ. κ. δημ. κ. διά τι : 'Αντιφάν.207,10, Μηναῖ.1,27 Συναξ. ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν βασιλίδα Εὐδοξίαν ἐλέγχειν διὰ τὰς γενομένας παρ' αὐτῆς παρανομίας· || ὁμ. μετ' αἰτ. κ. ἀπαρφ. : Εὐρ.'Αλκ.1058· || ὁμ. μετ' αἰτ. κ. ἐξηρτ. προτάσεως : 'Αριστφ.'Ιππ.1232, Πλάτ.Σοφ.259A ὡς οὐ καλῶς λέγομεν ἐλέγξας· || ὁμ. παθ. : Ξεν.'Απομν.1,2,47 ὑπὲρ ὧν ἡμάρτανον ἐλεγχάμενοι ἤχθοντο, ΚΔ 'Εβρ.12,6 ὑπ' αὐτοῦ ἐλεγχόμενος· **3)** ἀποδεικνύω, δηλῶ, φανερώνω : Αἰσχ.'Αγ.1351 ἐμπεσεῖν δοκεῖ καὶ πρᾶγμ' ἐλέγχειν σὺν νεορρύτῳ ξίφει, Θουκ.6,86, Δημ.805 ἐλέγχει τ' ἀπόρρητα τῆς πολιτείας, - ἡ πρᾶξίς του ἐλέγχει ψυχικὴν διαφθοράν· || ὁμ. ἀπολ. : 'Ηρ.2,22 ὡς ἡ ἀνάγκη ἐλέγχει· || παθ. ἀποδεικνύομαι ἔνοχος : 'Ηρ.1,117 ὁ δὲ 'Αρπαγος . . οὐ τράπεται ἐπὶ ψευδέα ὁδόν, ἵνα μὴ ἐλεγχόμενος ἁλίσκηται, 'Αντιφ.2,3,9, Ξεν.'Απομν.1,7,2 ἐλεγχθήσεται γελοῖος ὤν || εἰδ. ἐν τῇ Λογικῇ τοῦ 'Αριστοτέλους, ἀποδεικνύω διὰ τῆς εἰς ἄτοπον ἀπαγωγῆς : 'Αριστλ.Σοφ.'Ελ.170a, 24, αὐτ.ΗΝικ.1146a, 23 παράδοξα ἐλέγχω· **4)** διερευνῶ, ἐρωτῶ, ἐξετάζω : Αἰσχ.Χο.851 ἰδεῖν ἐλέγξαι τ' αὖ θέλω τὸν ἄγγελον, Πλάτ.Νόμ.946D, Ξεν.'Αν.3,5,8 καὶ συναγαγόντες τοὺς ἑαλωκότας ἤλεγχον τὴν κύκλῳ πᾶσαν χώραν τίς ἑκάστη εἴη, Νόνν.Δ 48,446, - ἐλέγχει τὰ βιβλία τῆς διαχειρίσεως - τὰ γραπτὰ τῶν μαθητῶν· **5)** ἀναιρῶ : Δημ.836 τοῦτ' οὖν ἐλέγξαι πειράσομαι· || ἀπορρίπτω, χάνω : Λουκ.Νιγρ.4 ἐλυπούμην, ἐληλεγμένων μοι τῶν φιλτάτων, πλούτου τε καὶ ἀργυρίου καὶ δόξης· **6)** νικῶ : Πίνδ.Π 11,49 Πυθοῖ τε γυμνὸν ἐπὶ στάδιον καταβάντες ἤλεγξαν ἑλλανίδα στρατιὰν ὠκύτατι, Νόνν.Δ 1,42· **7)** γίνομαι διαιτητής, κριτής, δικαστής : ΠΔ 'Εξ.31,37 καὶ ἐλεγξάτωσαν ἀνὰ μέσον τῶν δύο ἡμῶν· ρηματ. π ἐλεγκτήρ, ἐλεγκτής, ἐλεγκτικός-ή-όν, ἐλεγκτέος - ἐλεγκτός, ἐλεγμός, ἔλεγξις.

ἐλέδεμας κ. **ἐλεδεμνάς** ἐσφ.γρ. τῶν χειρογρ. ὁ ἐκ τοῦ δεμνίου, στρώματος, ἐλαύνων, ἐκδιώκων : Αἰσχ.'Επτ.83 ἐλέδεμας πεδιοπλοκτύπος ⟨πο⟩τιχρίμπτεται, [βοᾷ] ποτᾶται (σχόλ. «ὁ ἐλαύνων καὶ διεγείρων τῶν δεμνίων»).

ἐλεδόνη (ἡ) νεώτ. ἐσφ.γρ. ἀντὶ ἐλεδώνη βλ.λ.

ἐλεδώνη (ἡ) κ. νεώτ. εἶδος πολύποδος, μελιδώνα, μοσχοχτάποδο· 'Ησ. «ἐλεδώνη, ὁ πολύπους» : 'Αριστλ.ΖΙ 525a, 17, 'Αθήν.7,318E εἴδη ἐστὶ πουλυπόδων ἐλεδώνη πουλυποδίνη βολβοτίνη ὀσμύλος· || κ. νεώτ γένος πολυπόδων τῆς οἰκογεν τῶν ἐλεδωνιδῶν (ἐσφ.γρ. ἐλεδόνη).

ἐλέειν ἐπ. τ. τοῦ ἑλεῖν, ἀπαρφ. ἀόρ. β' τοῦ αἱρῶ βλ.λ. : 'Ιλ.Ο 558 ἠὲ κατ' ἄκρης 'Ιλιον αἰπεινὴν ἑλέειν κτᾶσθαί τε πολίτας.

ἐλεεινά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἐλεεινόν, οἰκτρόν : γράφει - φέρεται - ζῇ ἐλεεινά.

ἐλεεινολόγησις-εως νεώτ ἡ πρᾶξις τοῦ ἐλεεινολογῶ βλ.λ.

ἐλεεινολογία (ἡ) κ. νεώτ., ἀττ. ἐλεινολογία λόγος διεγείρων συμπάθειαν : Πλάτ.Φαῖδρ.272A βραχυλογίας τε αὖ καὶ ἐλεεινολογίας καὶ δεινώσεως, Θεοδόσ.60,3 ἔστι δὲ οἶκτος ἐλεεινολογία καὶ ὀλοφυρμός· **2)** νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐλεεινολογῶ βλ.λ.

ἐλεινολογοῦμαι-έομαι ἀποθ. μτγν. κ. μσν. ἐκθέτω τὴν ἐλεεινὴν κατάστασίν μου, ἐξιστορῶ τὰ πάθη μου ἵνα διεγείρω συμπάθειαν : 'Ερμογ.294 πλὴν ὅτε οἶκτον κινοίη τις ἐλεεινολογούμενος, Σχόλ.ἐν Διον.ΑΒ 752,30 'Ανδρομάχη λέγει ἐλεεινολογουμένη πρὸς 'Εκτορα, 'Ανν.Κομν.28A, Εὐστ. 63,2 ἀποδύρεται καὶ ἐλεεινολογεῖται.

ἐλεεινολογῶ-έω νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. ἠλεεινολόγησα κ. δημ. ἐλ-, λέγω, χαρακτηρίζω τινὰ ὡς ἐλεεινόν, οἰκτίρω· ἀντίθ. μακαρίζω, ζηλεύω· **2)** μέσ. ἀποθ. ἐλεεινολογοῦμαι βλ.λ. ἐν χρ. μ. π. ἀρχ.

ἐλεεινός-ή-ό(ν) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., π. ἀττ. ποι. ἐλεινός, μτγν. κ. ἐλεηνός (ΠΔ Δαν.9,23,10), ὁ τυγχάνων συμπαθείας, ὁ συμπαθής : 'Ιλ.Ω 309 ἐς 'Αχιλλῆος φίλον ἐλθεῖν ἠδ' ἐλεεινόν· || ὁ ἄξιος ἐλέους, συμπαθείας, ἀξιοθρήνητος, ἀξιολύπητος : 'Ιλ.Ψ 110 μυρομένοισι δὲ τοῖσι . . ἀμφὶ νέκυν ἐλεεινόν, Αἰσχ.Πρ.246 καὶ μὴ φίλοις ἐλεινὸς εἰσορᾶν ἐγώ, 'Αριστφ.'Αχ.413 ἐσθῆτ' ἐλεινήν, αὐτ.Βάτρ.1063, ΚΔ'Απ.3,47 σὺ εἶ ὁ ταλαίπωρος καὶ ὁ ἐλεεινός, Λασκαρ.Ληξ.3,42 ἐρχόμασθε ἐλεεινοί, πεζοί, ξυπόλυτοι· || κ. συγκρ. -ότερος : Πλάτ.Νόμ.729E ἐλεεινότερος ἀνθρώποις καὶ θεοῖς, ΚΔ Κορινθ.1,15,19 ἐλεεινότεροι πάντων . . ἐσμέν· || κ. ὑπερθ. -ότατος : Δημ.574 δακρύων καὶ ὡς ἐλεεινότατον ποιῶν ἑαυτόν· || ἐλεινὸν ὁρῶ φαίνομαι ἀξιολύπητος : Σοφ.Φιλ.1130· **2)** ὁ ἐκδηλῶν, ὁ δεικνύων οἶκτον, συμπάθειαν : 'Οδ.Θ 531 ὡς 'Οδυσεὺς ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβεν, Πλάτ.'Απολ.35B· || τὸ οὐδ. τὸ ἐλεινὸν ὡς οὐσ. οἶκτος, συμπάθεια : Πλάτ.Πολ.606B θρέψαντα γὰρ ἐν ἐκείνοις ἰσχυρὸν τὸ ἐλεινὸν οὐ ῥᾴδιον ἐν τοῖς αὐτοῦ πάθεσι κατέχειν· || π. 'Ομ. τὸ οὐδ. πληθ. ἐλεεινὰ ὡς ἐπίρρ. ἐλεεινῶς βλ.λ. : 'Ιλ.Β 314 ἔνθ' ὅ γε τοὺς ἐλεεινὰ κατήσθιε τετριγῶτας· **3)** νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος κατακρίσεως καὶ περιφρονήσεως, ἐπίμεμπτος, χαμερπής, ποταπός : ἐλεεινὸς χαρακτὴρ - ἄνθρωπος || κ. ἐπὶ πραγμ. κακῆς ποιότητος, ἄθλιος : ἐλεεινὸ φαγητό (τὸ μὴ καλῶς παρεσκευασμένον), - ἐλεεινὸς δρόμος, - καιρὸς ἐλεεινός.

ἐλεεινότης-ητος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. ἐλεεινότη(τα), ἔλεος : Σχόλ.Εὐρ.'Ορ.956· **2)** μσν. ἀθλιότης, ὡς τίτλος ταπεινοφροσύνης : Θεοδώρ.'Επιστ. ἐν ASS 3,25,3 πευσαμένης τῆς σῆς τιμιότητος . . πρὸς τῆς ἡμετέρας ἐλεεινότητος, Βί.'Αγ.Μάρθας ἐν ASS 5,430,5· **3)** νεώτ. κ. δημ. ποταπότης, ἀχρειότης : ἡ ἐλεεινότης τῆς διαταγῆς του· || κτ. πληθ. ἐλεεινὲς πράξεις : κάνει παντὸς εἴδους ἐλεεινότητας.

ἐλεεινῶς ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ., ἀττ. ἐλεινῶς, κ. ἐλεηνῶς (π. 'Ιω.Μοναχ.) οἰκτρῶς, ἀθλίως : Σοφ.Φιλ.870 τλῆναί σ' ἐλεινῶς ὧδε τἀμὰ πήματα, Δημ.366 δῆμος ὁ τῶν Φωκέων οὕτω κακῶς καὶ ἐλεεινῶς διάκειται, Πολύβ.14,5,10 ἀτυχῶς μὲν καὶ ἐλεεινῶς ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀπώλλυντο, Μηναῖ.9,6 Θεοτ. δουλωθέντας ἐλεεινῶς· **2)** ἀξιοκατακρίτως, φαύλως : Δουκάγγ.856,2 ('Ιω.Μοναχ.) μαλακία δι' ἑτέρας γινομένη χειρός, ὡς ἀρτίως οἱ ἄρχοντες τέως ἐλεεινῶς ποιοῦσιν· πρβλ. ἐλεεινός.

ἐλεήμονας δημ. τ. τοῦ ἐλεήμων βλ.λ.

ἐλεημονητικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. κ. ἐλεημονικός ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐλεήμονα.

ἐλεημονικός-ή-όν μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ. ἐλεημονητικός ὁ ἐλεητικός, ὁ ῥέπων πρὸς τὸ εὐσπλαχνίζεσθαι, ὁ ἐλεῶν, ὁ φιλάνθρωπος : 'Ολυμπιόδ.5,639 δόμα Θεοῦ ἐστι, τὸ ἐλεημονικὴν καὶ φιλόπτωχον ἕξιν ἀναλαβεῖν.

ἐλεημονικῶς ἐπίρρ. νεώτ., δημ. -ά κατὰ τρόπον ἐλεημονικόν, φιλεύσπλοχνα, πονετικά.

ἐλεημονιοῦμαι δημ. φαίνομαι πρός τινα ἐλεήμων, εὐσπλαχνίζομαι, ἐλεῶ τινα.

ἐλεήμονος-η-ο δημ. κ. -ας ὁ ἐλεήμων βλ.λ.

ἐλεημόνως ἐπίρρ. μτγν., μον. κ. νεώτ. μετ' ἐλέους, εὐσπλαχνίας : Πολυδ.8,11, Εὐστ.'Ιλ.796,31.

ἐλεημοσυνάριος (ὁ) νεώτ. μοναχὸς ἐν τῇ Δυτικῇ ἐκκλησίᾳ ἐπιτετραμμένος τὴν διανομὴν τῶν ἐλεημοσυνῶν.

ἐλεημοσύνη (ἡ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἡ πρὸς πάσχοντας συμπάθεια, εὐσπλαγχνία : Καλλ.Δῆλ.151 **μὴ σύ γ' ἐμεῖο πάθῃς κακὸν εἵνεκα, τῆσδ' ἀντ' ἐλεημοσύνης,** ΠΔΣειρ.3,14· **2**) ἡ πρὸς τοὺς πτωχοὺς εἰς χρῆμα ἢ εἰς εἴδη βοήθεια : ΠΔ Τωβ.4,7, ΚΔΜατθ.6,1 **προσέχετε τὴν ἐλεημοσύνην ὑμῶν μὴ ποιεῖν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων,** Διογ.Λ 5,17, Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.47 **αἱ ἐλεημοσύναι της ἦσαν κρυφαί,** Βαλοωρ.Θ Βαγ.1,3 **ἐλεημοσύνη κάμετε στὴν .. χήρα,** Πάλαμ.Τρισεύγ.48.

ἐλεήμων-ονος-ον κ. νεώτ., δημ. **ἐλεήμονας** κ. **-ονος,** συγκρ. **ἐλεημονέστερος,** ὑπερθ. **ἐλεημονέστατος** ὁ παρέχων τοῖς δεομένοις ἐλεημοσύνας, ὁ εὐσπλαχνικός : 'Οδ.Ε 191 **οὐδέ μοι αὐτῇ θυμὸς ἐν στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων,** Δημ.547 **μέτριος πρὸς ἅπαντάς εἰμι, ἐλεήμων,** ΠΔ Ψαλμ. 111,4, ΚΔ Ματθ.5,7 **μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται,** Πάπ.' ‖ ὁμ. μετὰ γεν. : 'Αριστφ. Εἰρ.425 **οἶμ' ὡς ἐλεήμων εἴμ' ἀεὶ τῶν χρυσίδων·** ‖ ὁμ. συγκρ. : 'Αριστλ.ΖΙ 608b,8 **γυνὴ ἀνδρὸς ἐλεημονέστερον καὶ ἀρίδακρυ μᾶλλον·** ‖ ὁμ. ὑπερθ. : 'Ισοκρ.15,20 **ἐλεημονεστάτους ὁμολογεῖσθαι .. ἁπάντων εἶναι τῶν 'Ελλήνων.**

ἐλεήσατο 'Ησ. πιθ. ἐφθ. γρ. τοῦ **ἐληΐσατο.**

ἐλέησις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. -η, · ἡ παρεχομένη εἰς τοὺς πτωχοὺς βοήθεια, ἡ ἐλεημοσύνη.

ἐλεητής (ὁ) δημ. ὁ ἐλεήμων : Παλαμ.'Ασάλ.Ζ 183,13 **τῶν ὅλων εἶμ' ἐλεητής.**

ἐλεητικός-ή-ό(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πρὸς τὸ εὐσπλαχνίζεσθαι ῥέπων, ὁ συμπονῶν, ὁ εὐσπλαγχνικός, ὁ φιλεύσπλαγχνος : 'Αριστλ.Ρητ.1389b,8 **καὶ ἐλεητικοὶ διὰ τὸ πάντας χρηστοὺς καὶ βελτίους ὑπολαμβάνειν,** Παλαμ.Τρισεύγ.82 **χάνουμε τὴν ἐλεητική, τὴν ἀνοιχτόκαρδη.**

ἐλεητός-ή-όν σχόλ.ἀξιολύπητος:Σχόλ.Αἰσχ.Πρ.355.

ἐλεητύς-ύος (ἡ) ἰων. ἔλεος, εὐσπλαγχνία, οἶκτος : 'Οδ.Ε 82 **οὐκ ὄπιδα φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν οὐδ' ἐλεητύν.**

ἐλεθαινομένη 'Ησ. « ἀκολασταίνουσα ».

ἔλεια κ. **ἐλέα** βλ.λ.

ἐλείη 'Ησ. « ἀγρία νόσος ».

ἐλειήτης (ὁ) ποι., δ.γρ. **ἐλειήτης** ἐπίθ. τοῦ **λέοντος,** ὁ κατοικῶν, ὁ διομένων εἰς τὰ ἕλη· ΕΜ 330,20.

ἐλειθερεῖ 'Ησ. « εὐδία ».

ἐλειθερεῖς 'Ησ. « ἐν ἡλίῳ τιθέμενοι ἢ θερμοί » (γρ.κωδ. ἐλειτεθεροῖς)· πρβλ. εἱληθερής.

ἑλεῖν ἀπαρφ. ἀόρ. β' τοῦ αἱρῶ-έω βλ.λ.

ἐλεινός-ή-όν ἀττ. τ. τοῦ **ἐλεεινός** βλ.λ.

ἐλειοβάτης (ὁ) κ. **ἐλειβάτης** ὁ βαίνων **ἐν τοῖς** ἕλεσιν, δθ. ὁ κατοικῶν εἰς τόπους ἑλώδεις : Αἰσχ. Πέρσ.39 **καὶ ἐλειοβάται ναῶν ἐρέται δεινοί.**

ἐλειογενής-οῦς-ές 'Ησ. κ. νεώτ. ὁ γεννώμενος ἐν τοῖς ἕλεσι· 'Ησ. « ἐλειογενές· ὄρυζα »· **2**) νεώτ. ὁ ἐκ τοῦ ἕλους προερχόμενος : **ἐλειογενὴς πυρετὸς** (ἡ ἑλονοσία), - **ἐλειογενὲς ἀέριον** (ἑλῶδες ἀέριον, μεθάνιον) - **ἐλειογενῆ μιάσματα.**

ἐλειοδίακτος (ὁ) 'Επιγρ. ὀχετὸς πρὸς ἀποξήρανσιν ἑλῶν.

ἐλειομαλάχη (ἡ) μτγν. κ. **ἐλειομολόχη** ἡ ἐν τοῖς ἕλεσι φυομένη μαλάχη : 'Απούλ.Λαχ.40,38.

ἐλειονόμος-ον μτγν. ὁ ἐν τοῖς ἕλεσι κατοικῶν, διατρίβων, ἐπίθ. τῶν Νυμφῶν : 'Απολλ.Ρ 2,821 **Νύμφαι ἐλειονόμοι·** ‖ ὁμ. σημ. ἐπὶ πτηνῶν : Φιλόπ.1 **ἔφυδρον ἔχει βίον .. λάροι καὶ ἀλκυόνες .. νῆσσαί τε καὶ τὰ ἐλειονόμα πάντα·** ἐπὶ φυτῶν, τὸ ἐν τοῖς ἕλεσι φυόμενον : 'Ορφ.'Αργ.1054 **ἐλειονόμου διὰ ποίης·** ‖ ἐπὶ πόλεων, ὁ ἐν ἕλεσι κείμενος : αὐτ.157 **ἐλειονόμους Κολώνας.**

ἐλειόρριζον (τὸ) 'Ησ. « κύπειρος ».

ἔλειος-ον κ. μον. κ. νεώτ. (π. 'Αριστφ.'Ορν.244 κ. Διοσκ.4,52 -α-ον), ὁ προερχόμενος ἐξ ἕλους, ἀπὸ βάλτο : 'Ιππ.'Αέρ.10 **ὕδασί τε ἐλείοισι χρέονται,** 'Αριστφ.Βάτρ.351. **2**) ἐπὶ τόπων, ὁ πλήρης ἑλῶν, ἑλώδης, ὁ βαλτώδης : 'Αριστφ.'Ορν. 244 **οἵ θ' ἐλείας παρ' αὐλῶνας ὀξυστόμους ἐμπίδας κάπτεθ'·** **3**) ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἐν τοῖς ἕλεσι φυόμενος, αὐξανόμενος : Αἰσχ.Πέρσ.494 **Βόλβης θ' ἔλειον δόνακα,** 'Ιππ.'Επιστ.1278,42 **τὰς παρὰ λίμνας ἐλίους** (sic) **πεφυκυίας** (βοτάνας), Θεόφρ.ΦΙ 4,9, Πολυδ.2,172 **σέλινον τὸ ἔλειον·** ‖ γλωσσ. τὸ οὐδ. **ἔλειον** ὡς οὐσ. ὁ ἀσπάραγος, σπαράγγι· **4**) ἐπὶ ζῴων, ὁ βιῶν, ὁ διατρίβων ἐν τοῖς ἕλεσι : Εὐρ.'Ηρ. 152 **ὕδραν ἔλειον,** Ξεν.Κυν.5,17, Πολυδ.5,14 **ἔλεια** (θηρία) **ὡς οἱ σύες,** Γεωπ.20,1,3 **τοὺς ἐλείους ἰχθύας·** ‖ κ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ κατοικῶν εἰς ἑλώδη ἐδάφη : Θουκ.1,10 **μαχιμώτατοί εἰσι τῶν Αἰγυπτίων οἱ ἔλειοι·** **5**) 'Επιγρ. τὸ θηλ. ὡς οὐσ. ὀνομασία τῆς 'Αρτέμιδος ἐν Κῷ.

ἐλειός (ὁ) κ. νεώτ. ἡ **ἐλειός** εἶδος μυωξοῦ· Γαλ. Φυσ.Δυν.1 « τῶν ἀρουραίων μυῶν καὶ τῶν καλουμένων ἐλειῶν ἐν μέσῳ εἶναι τὸν μυωξὸν καλούμενον » : 'Αριστλ.ΖΙ 600b, 12 **φωλεῖ δὲ καὶ ὁ ἐλειὸς ἐν αὐτοῖς τοῖς δένδρεσι, καὶ γίνεται τότε παχύτατος·** **2**) εἶδος ἱέρακος π. 'Ησ. : 'Αριστλ.620a, 21 (ἀμφ.)· **3**) 'Ησ. σκώληξ ξύλων, θρίψ· **4**) νεώτ. ζωολ. γένος ζῴων σαρκοφάγων **μουστελιδῶν,** δ. τρόχος, ἀσβός.

ἐλειοσέλινον (τὸ) μτγν. κ. **ἐλ-** τὸ ἐν ἕλεσι φυόμενον σέλινον, τὸ ἀγριοσέλινο : Θεόφρ.ΦΙ 7,6,3.

ἐλειότροφας-ον ΕΜ « ὁ ἐν ἐλείοις τρεφόμενος, τεθραμμένος : 'Αρχέστρ.π.'Αθήν.7,305 F.

ἐλειόχρυσος (ὁ) μτγν. ὁ ἑλίχρυσος βλ.λ. : Θεόφρ. ΦΙ 9,19,3, αὐτ.6,8,1.

ἐλεϊσμός (ὁ) μτγν. **ἔλεος** : 'Ακύλ.ΠΔ 'Ιερ.36 (43),7 (δ. ἀνάγν. **ἐλεησμός**).

ἐλείτης (ὁ) μτγν. ὁ ἐν τοῖς ἕλεσι φυόμενος, αὐξανόμενος : Διον.Βυζ.23 **οἵ τε γὰρ ἔλαφοι .. σιτοῦνται τὸν ἐλείτην κάλαμον·** **2**) 'Επιγρ. 'Ελείτας ὀνομασία τοῦ 'Απόλλωνος ἐν Κύπρῳ.

ἔλεκτο ἐπ. μέσ. ἀόρ. β' τοῦ λέγω βλ.λ.

ἐλελεῦ ἐπιφ. κ. **ἐλελελεῦ** ἰαχὴ τῶν στρατιωτῶν κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς μάχης, πολεμικὴ κραυγή : 'Αριστφ.'Ορν.364 **ἐλελελεῦ χώρει, κάθες τὸ ῥύγχος·** **2**) κραυγὴ οἰμωγῆς, πόνου : Αἰσχ.Πρ.877 **ἐλελεῦ, ἐλελεῦ ὑπό μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς μανίαι θάλπουσι·** **3**) κατὰ τὰ ὠσχοφόρια κραυγὴ χαρᾶς, ἀλαλαγμός· 'Ησ. «προαναφώνησις παιανισμοῦ» : Πλούτ.Θησ.22.

ἐλελεύς-έως (ὁ) μτγν. ἐπίθ. τοῦ 'Απόλλωνος· Μακρόβ.1,17 « 'Απόλλων 'Ελελεὺς ἀπὸ τοῦ ἑλίττεσθαι περὶ τὴν γῆν ».

ἐλελήθεε ἰων. γ' ἐν. ὑπερσ. τοῦ λανθάνω βλ.λ.

ἐλελίζω (I) ἐπ. ἐκτετ. τ. τοῦ **ἑλίσσω,** σπάν. κτ. ἐνεστ., παρατ. ἠλέλιζον κ. ποι. **ἐλέλιζον,** ἀόρ. **ἐλέλιξα,** ἐπ. μέσ. **ἐλελιξάμην,** παθ. **ἐλελίχθην,** παρακ. **ἐλέλιγμαι,** ὑπερσ. **ἐλελίγμην** περιελίσσω, περιστρέφω, περιδινῶ, κάμνω τι νὰ στραφῇ : 'Οδ.Ε 314· κ. παθ. : αὐτ.Μ 416 **ἡ δὲ** (ναῦς) **ἐλελίχθη πᾶσα Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ·** **2**) ἐπὶ στρατιᾶς, ἀναγκάζω ταύτην νὰ στραφῇ καὶ ἀντιμετωπίσῃ τὸν ἐχθρόν, περισυνάγω, μαζεύω : 'Ιλ.Ρ 278 **μάλα γάρ σφεας ὦκ' ἐλέλιξεν Αἴας·** ‖ κ. παθ. 'Ησ. « ἐλελιχθῆναι, συστραφῆναι, μεταβάλλεσθαι » : 'Ιλ.Ζ 106 **οἱ δ' ἐλελίχθησαν καὶ ἐναντίοι ἔσταν 'Αχαιῶν·** **3**) μέσ. ἐπὶ δρακόντων, κινοῦμαι ἑλικοειδῶς, περιτυλίσσομαι, κάμνω ἑλιγμούς : 'Ιλ.Β 316 **τὴν δ' ἐλελιξάμενος πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν,** 'Αριστφ.ἀπ.426 **σπείρας ὄφεων ἐλελιζομένη·**

4) κλονῶ, σείω, τραντάζω : Ἰλ.Α 530 **μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὄλυμπον**· || παθ. σείομαι, τρέμω· Ἡσ. « ἐλελιζομένη, σειομένη » : Ἰλ.Χ 448 **τῆς δ' ἐλελίχθη γυῖα**· || ὁμ. παθ. ἐπὶ ξίφους, πάλλομαι : Ἰλ.Ν 558 **μάλ' αἰεὶ σειόμενον** (ἔγχος) **ἐλέλικτο**· || ὁμ. παθ. ἐπὶ πέπλου, σείομαι, πτερυγίζω : Ὑμν.Δήμ.183 **ἀμφὶ δὲ πέπλος κυάνεος ῥαδινοῖσι θεᾶς ἐλελίζετο ποσσίν**· || ὁμ. μέσ. : Σιμων.36 **ἵππον.. ἀγωνίῳ ἐλελιζόμενος ποδὶ μίμεο**· || ἀναφορ. πρὸς μουσ. ὄργανα, πάλλω τὰς χορδάς, παίζω : Πίνδ.Ο 9,13 **φόρμιγγ' ἐλελίζων**· κ. παθ. : αὐτ.Π 1,4 **φόρμιγξ ἐλελιζομένη**, Νόνν.3,242.

ἐλελίζω (2), ἀόρ. ἠλέλιξα κ. ἐπ. **ἐλέλιξα**, φωνάζω ἐλελεῦ, ἐκβάλλω κραυγὴν χαρᾶς κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς μάχης, ὅ. ἀλαλάζω : Ξεν.Ἀν.5,2,14 **ἅμα τε τῷ Ἐνυαλίῳ ἠλέλιξαν καὶ ἔθεον δρόμῳ οἱ ὁπλῖται**· **2**) ἐκβάλλω κραυγὴν πόνου, θρηνῶ : Εὐρ.Φοίν.1514 **τάλαιν' ὡς ἐλελίζει**· || ὁμ. μέσ. ἐπὶ ἀηδόνος, θρηνῳδῶ, κελαδῶ : αὐτ.Ἑλ.1111 **ἐλθὲ διὰ ξουθᾶν γενύων ἐλελιζομένα θρήνοις ἐμοῖς ξυνῳδός**· || ὁμ. μετ' αἰτ. : Ἀριστφ.Ὄρν.213 **τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρυν Ἴτυν ἐλελιζομένη**· **3**) ἀφήνω ἦχον, κροτῶ : Καλλ.Δηλ.137 **ἀσπίδα τύψεν ἀκωκῆς δούρατος, ἡ δ' ἐλέλιξεν ἐνόπλιον**.

ἐλελίστροφε Ἡσ. « εὔστροφε, ὁλόστροφε ».

ἐλελισφακίτης οἶνος μτγν. οἶνος παρεσκευασμένος μετ' ἐλελισφάκου : Διοσκ.5,71.

ἐλελίσφακον (τὸ) μτγν. ὁ ἐλελίσφακος βλ.λ.

ἐλελίσφακος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. εἶδος σφάκου, ὁ νεώτ. ἐλελίσφακος ὁ τρίλοβος, ἀλισφακιά, ἀλιφασκιά, σφακιά : Θεόφρ.ΦΙ 6,2,5· || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν χειλανθῶν· **2**) Ἡσ. « πόα τις ὁμοία δικτάμῳ ».

ἐλελίχθημα-ατος (τὸ) Ἡσ. « σεισμός ».

ἐλελίχθων-ονος (ὁ) ὁ διασείων τὴν γῆν : Πίνδ.Π 2,4 **τετραορίας ἐλελίχθονος** (σχόλ. « τοῦ ἅρματος τοῦ κατὰ τὴν χθόνα ἐλελίζοντος καὶ ἀνακινοῦντος »)· || ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος ὡς διασείοντος τὴν γῆν· πρβλ. ἐνοσίχθων : αὐτ.Π 6,50· **2**) ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, ὡς διασειομένης τῆς γῆς ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν χορευτῶν ἀκολούθων του : Σοφ.Ἀντ.153.

ἐλελόγχει ἰων. γ' ἑν. ὑπερσ. τοῦ λαγχάνω βλ.λ.

ἐλελύζω αἰολ. τ. τοῦ ὀλολύζω βλ.λ. : Σαπφ.ἀπ. ἐν Λυρ.Συμπλ.20C,3.

ἔλαμα-ατος (τὸ) σχόλ. γλώσσ. τοῦ ἔλωρ βλ.λ.

ἐλεμές (ὁ) (τουρκ.) δημ. κ. **λεμές** ἡ πρώτης ποιότητος σταφὶς εἰς τὸ σταφιδεμπόριον τῆς Τουρκίας· **2**) συνήθ. **λεμές** ἐπὶ ἀνθρ. ἀγύρτης, ἀλήτης.

ἐλέμιον (τὸ) νεώτ. χημ. κ. **ἐλεμὶ ῥητίνη** εἶδος ἐλαιορρητίνης ἀπεκκρινομένης ἐκ δένδρων βουρσεροειδῶν ἐν χρ. πρὸς παρασκευὴν ἀλοιφῶν κτπ.

ἔλεμος Ἡσ. « σπέρμα ὅπερ ἕψοντες Λάκωνες ἐσθίουσιν ».

ἑλέναυς-εως (ἡ) ἐπίθ. τῆς Ἑλένης, ἡ τὰ πλοῖα συλλαμβάνουσα, καταστρέφουσα : Αἰσχ.Ἀγ.689 **ἑλέναυς, ἕλανδρος, ἑλέπτολις** (δ.γρ. **ἑλένας**).

Ἑλένειον (τὸ) ἱερὸν τῆς Ἑλένης : Ἀν.Κρ.2,129.

ἑλένη (ἡ) λαμπὰς ἐκ δέσμης καλάμων, φανός· Ἡσ. « λαμπὰς δετή »· πρβλ. ἑλάνη· **2**) φῶς ἠλεκτρικὸν ἀναφαινόμενον ἐν θυελλώδει νυκτὶ ἐπὶ τῶν ἱστῶν τοῦ πλοίου, ὅ. Διοσκούρων φῶς, δημ. τελώνια : Ἰω.Λυδ.Διοσ.5· **3**) πλεκτὸν καλάθιον, ἐν ᾧ κατὰ τὰ ἑλενηφόρια βλ.λ. ἔφερον τὰ ἱερὰ σκεύη : Πολυδ.10,191.

ἑλενηφόρια (τὰ) μτγν. ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος : Πολυδ.10,191.

ἑλενηφορῶ-έω φέρω ἑλένην βλ.λ.3) κατὰ τὰ ἑλενηφόρια βλ.λ.· || **Ἑλενηφοροῦσαι** τίτλος κωμῳδίας τοῦ Διφίλου : Ἀθήν.6,223Α.

Ἑλένια (τὰ) κ. **Ἑλένεια** ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τῆς Ἑλένης· Ἡσ. « ἑορτὴ ἀγομένη ὑπὸ Λακώνων ».

ἑλένιον (τὸ) κ. μσν. κ. νεώτ. τὸ φυτὸν καλαμίνθη βλ.λ. ἡ φολιά, δημ. ἀγριοβασιλικὸς ἢ ἀγριοβάλσαμος· Ἡσ. « ἑλένιον· βοτάνη τις, ἣν φασὶν Ἑλένην σπεῖραι πρὸς τοὺς ὄφεις, ὅπως βοσκόμενοι ἀναιρεθῶσιν » : Ἀθήν.13,608Β **ὑπνωμέναι δ' ἔπιπτον ἑλενίων ἔπι**, Θεόφρ.ΦΙ 6,6,2· || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν προσωπανθῶν· **2**) τὸ φυτὸν κόνυζα βλ.λ. τὸ ἑλένιον : Διοσκ.1,28· **3**) τὸ φυτὸν σύμφυτον βλ.λ. : ΨΔιοσκ.4,9.

ἑλένιος Ἡσ. « ἀγγεῖον χωροῦν τέταρτον ».

ἑλενοί Ἡσ. « κλήματα τὰ τῶν ἀμπέλων ».

Ἑλενοφόντης (ὁ) σχόλ. ὁ φονεὺς τῆς Ἑλένης : Σχόλ.Εὐρ.Ὀρ.1140.

ἐλεοδοχεύς-έως (ὁ) μσν. **ὁ τὸ ἔλεος δεχόμενος** : Θεόδ.Λάσκαρ.765.

ἐλεοδύτης (ὁ) μτγν. κ. μσν. (ἐλεὸς κ. δύομαι) ὑπηρέτης ἢ ἐπιστάτης τῶν μαγειρείων : Ἀθήν.4,173Β **ἐλεοδύτας, τοὺς τραπεζοποιοὺς καὶ τοὺς τοιούτους διακόνους**, Εὐστ.Ἰλ.773,43· || ἐπίθ. τῶν Δηλίων, ὑπηρετούντων ὡς μαγείρων κατὰ τὰ δήλια : Ἀθήν.4,173Α.

ἐλεόθρεπτος-ον ὁ ἐν ἑλείοις τόποις τρεφόμενος, φυόμενος : Ἰλ.Β 776 **ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον**.

ἐλεοκόπος (ὁ) ἀμφ. ἐνν.· Ἁρπ. « οἱ τὰ ἕλη κόπτοντες » : Λυσ.ἀπ.28 **πέντε μησὶ μετὰ τῶν ἐλεοκόπων διαιτώμενος**.

ἐλεόν ἐπίρρ. π. Ἡσιόδ. κατὰ τρόπον ἐλεεινόν : Ἡσίοδ. Ἔργ.205 **ἡ δ' ἐλεόν, .. μύρετο**· || ὁμ. συγκρ. Ἡσ. « ἐλεώτερον, ἐλεεινότερον ».

ἐλεόν (τὸ) ὁ ἐλεὸς βλ.λ.1) : Ἀριστφ.Ἱππ.152 **κάθελ' αὐτοῦ τοὐλεόν**, αὐτ.169.

ἐλεορῶ-έω Ἐπιγρ. περιποιοῦμαι τὰ δάση.

ἔλεος (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ., π. μτγν. κ. Ἁγ.Γραφ. κ. **ἔλεος** (τὸ) κ. δημ. οἶκτος, εὐσπλαγχνία, συμπάθεια, συμπόνια : Ἰλ.Ω 44 **ὡς Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν**, Ἀντιφ.1,27 **μὴ τυχοῦσα μήτ' αἰδοῦς μήτ' ἐλέου .. παρ' ὑμῶν**, Δημ.794, Πλούτ.Θεμ.10 **οἱ διὰ γῆρας ὑπολειπόμενοι τῶν πολιτῶν ἔλεον εἶχον**, Παπ.,-**ἡ κατάστασίς του κινεῖ τὸν ἔλεον**· || κ. ὡς οὐδ. : ΚΔ Τίμ.2,1,16 **δῴη ἔλεος ὁ Κύριος τῷ Ὀνησιφόρου οἴκῳ**· || νεώτ. κ. δημ. ὡς ἐπιφών. **ἔλεος**· || ὁμ. μετὰ γεν. : Εὐρ.ΙΑ 491 **ἄλλως τέ μ' ἔλεος τῆς ταλαιπώρου κόρης εἰσῆλθε**· || ὁμ. ἐπί τινι : Δημ.735· || ὁμ. εἴς τινα : Αἰλ.ΖΙ 14,18 **ἐλέῳ εἰς τοὺς ἵππους**, Ἀχμ.Ὀνειροκρ.108,74 **διὰ τὸν ἔλεον τὸν εἰς τοὺς δαιμονῶντας**· || νεώτ. φρ. **ἐλέῳ Θεοῦ** ἔμβλημα τῶν ἀπολυταρχικῶν μοναρχῶν, ὡς δῆθεν ἀρυομένων τὴν ἐξουσίαν ἀπὸ Θεοῦ· **2**) πᾶν τὸ διεγεῖρον οἶκτον, συμπάθειαν, ἀντικείμενον οἴκτου : Εὐρ.Ὀρ.832 **τίς ἔλεος μείζων κατὰ γᾶν ἢ ματροκτόνον αἷμα χειρὶ θέσθαι**· **3**) ἡ πρὸς τοὺς πάσχοντας βοήθεια, ἐλεημοσύνη, φιλανθρωπία : ΚΔ Ματθ.9,13 **ἔλεον θέλω καὶ οὐ θυσίαν**, Μιχ.Ἀτταλ. ἐν Σάθ.1,10· || ὁμ. οὐδ. : ΚΔ Λουκ.10,37 **ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ' αὐτοῦ**· || νεώτ. **ἀδελφὸς** κ. κυρ. **ἀδελφὴ τοῦ ἐλέους** νοσοκόμος, ἰδίως ἡ ἀνήκουσα εἰς εἰδικὸν θρησκευτικὸν τάγμα τῆς Δύσεως· || φρ. **εἰς (σ') τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ** ἄνευ βοηθείας : **μᾶς ἐγκατέλειψεν εἰς** (**μᾶς ἄφησε σ'**) **τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ**· **εἰς (σ') τὸ ἔλεος τινός** εἰς τὴν διάθεσιν, τὴν αὐθαίρετον θέλησίν του : **οἱ γεωργοὶ διατελοῦν εἰς τὸ ἔλεος τοῦ πρώτου τυχόντος χωροφύλακος**· **δὲν ἔχει ἔλεος** δὲν ἔχει οὐδ' ἐλάχιστον· **4**) νεώτ. **τὰ ἐλέη τοῦ Θεοῦ** ἀφθονία ἀγαθῶν· **5**) ὡς κύρ. ὄν. θεοῦ ἐν Ἀθήναις : Τιμοκλ. ἐν Συνεργοῖς (**Ἔλεος ἐπιεικὴς θεός**.

ἐλεός (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ. τράπεζα, ἐφ' ἧς ὁ μάγειρος κατατέμνει τὸ κρέας, ὅ. ἐλεὸν βλ.λ.· Ἀθήν.4,173Α « ἐλεὸς δ' ἐστὶν ἡ μαγειρικὴ τράπεζα » : Ἰλ.Ι 215 **αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὤπτησε καὶ εἰν ἐλεοῖσιν ἔχευεν**, Ὀδ.Ξ 432, Εὐστ.Ἰλ.748,4· **2**) θυ-

μέλη· Πολυδ.4,123 « ἐλεός δ' ἦν τράπεζα ἀρχαία, ἐφ' ἣν πρὸ Θέσπιδος εἷς τις ἀναβὰς τοῖς χορευταῖς ἀπεκρίνατο »· **3)** κ. νεώτ. πτηνὸν ἁρπακτικόν, εἶδος γλαυκός : Ἀριστλ.ΖΙ 592b,11 ὁ μὲν ἐλεὸς μείζων ἀλεκτρυόνος.

ἐλεοσέλινον (τὸ) μτγν. κ. ἐλειοσέλινον βλ.λ.

ἐλέπαλξις-εως (ἡ) μσν. μηχανὴ πρὸς κατάρριψιν ἐπάλξεων : Δούκ.Ἱστ.Βυζ.28,104D ὁ Μουρὰτ οὖν ἠσχολεῖτο ἐν ἐλεπάλξεσιν.

ἐλεπόδιον Ἡσ. « εἶδός τι βάναυσος (πιθ. βαλαυστίου) ».

ἐλέποκες Ἡσ. «ἰχθὺς ὅμοιος φυκίδι».

ἐλέπολις-εως (ἡ) μτγν. εἶδος μεγάλης πολιορκητικῆς μηχανῆς ἐν εἴδει ξυλίνου πύργου κινουμένης διὰ τροχῶν· Ἡσ. «ἑλεπόλεις· οἱαδήποτε μηχανήματα, δι' ὧν αἱ πόλεις καθαιροῦνται » : Φίλ.Μηχ.Βελοπ.95,39, Ἀθήν.10,415Α οὐ δυναμένων τῶν στρατιωτῶν τὴν ἑλέπολιν προσαγαγεῖν τοῖς τείχεσι· ‖ κ. ὡς ἐπίθ. κτ πληθ. : Διον.Ἁλ.Ρωμ.9,68 ἑλεπόλεις μηχανάς· ‖ Ἡσ « παρὰ τοῖς Κρησὶ τὰ τῶν πολέμων ὄργανα » **2)** μτφ. ἐπὶ προσ. : Ἱππ.Ἐπιστ.2 ἑ- τῆς Ἑλλάδος· πρβλ. ἑλέπτολις.

ἑλέπτολις-εως- ποι. ἐπίθ. τῆς Ἑλένης, ἡ τὰς πόλεις κυριεύουσα, καταστρέφουσα· πρβλ. ἑλέπολις : Αἰσχ.Ἀγ.689 πρεπόντως ἑλέναυς, ἕλανδρος, ἑλέπτολις· ‖ ὁμ. ἐπὶ τῆς Ἰφιγενείας : Εὐρ.ΙΑ 1476 ἄγετέ με τὰν Ἰλίου καὶ Φρυγῶν ἑλέπτολιν· ‖ ὁμ. τῆς Λαμίας · Κωμ.Ἀδέσπ.303.

ἔλερρα ἔργα Σουΐδ. « φόνια, χαλεπά, κακά ».

ἐλεσπίς-ίδος (ἡ) μτγν. τόπος ἑλώδης ἕλος, γούπατο· ΕΜ 328 : Ἀπολλ Ρ 1,1266 πείσεό (πίσεά) τε προλιπὼν καὶ ἐλεσπίδας.

ἐλέσται Ἐπιγρ. (Λοκρ. ἀπαρφ μέσ ἀόρ. β' ἀντὶ ἑλέσθαι τοῦ αἱρῶ βλλ

ἐλέστω Ἐπιγρ. (Λοκρ.) γ ἑν. προστ μέσ. ἀορ β' ἀντὶ ἑλέσθω τοῦ αἱρῶ βλ.λ

ἐλετός-ή-όν ὁ δυνάμενος νὰ συλληφθῇ : Ἰλ.Ι 409 ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λεϊστὴ οὔθ' ἑλετή, Μάξ.Τύρ.18,3· ‖ αἱρετός : Προκ.Πέρσ.1,16

ἐλετρυϝών Ἐπιγρ. ἀντὶ ἀλεκτρυὼν βλ.λ.

ἐλεύθαρος Ἐπιγρ. (Ὀλυμπ.) ἀντὶ ἐλεύθερος βλ.λ

ἐλεύθερα Ἐπιγρ., δημ κ. ἐλεύτερα κ. λεύτερο κατὰ τρόπον ἐλεύθερον, ἀκωλύτως, χωρὶς κανένα ἐμπόδιον : Σολωμ. Ἐλ.Πολ.2,3,12 (παραλ. στ.26) καὶ βαρεῖ γύρου ἐλεύθερα τὸν καθαρὸν ἀέρα· ‖ ἄνευ κωλύματος προερχομένου ἐξ εἰδικοῦ νόμου ἢ διαταγῆς : ἀπὸ τὸν Αὔγουστο καὶ πέρα κυνηγοῦμε ἐλεύθερα (τοῦ νόμου ἐπιτρέποντος), - εἰς τὰ θέατρα μπαίνω ἐλεύθερα (ἄνευ εἰσιτηρίου)· ‖ ἔκφρ. φιλοφρ. μετὰ χορᾶς, εὐχαρίστως· **2)** ἐν πολιτικῇ ἐλευθερίᾳ : οἱ λαοὶ ποὺ θέλουν νὰ ζήσουν ἐλεύθερα· **3)** μετὰ πνευματικῆς ἐλευθερίας, ἄνευ δεσμεύσεως πρὸς τὰς ὑφισταμένος ἀντιλήψεις, προοδευτικῶς, συγχρονισμένα· ἀντίθ ὀπισθοδρομικῶς, καθυστερημένα : οἱ νέοι σήμερο σκέπτονται ἐλεύθερα· **4)** παρρησίᾳ, μετὰ θάρρους, ἀφόβως : Βαλαωρ.Φροσ.532 παιδί μου, πές μου ἐλεύθερσ τί θέλεις ἀπὸ μένα **5)** ἄνευ δυσκολίας, καλῶς : τὰ γαλλικὰ τὰ μιλᾷ ἐλεύθερα· **6)** μεταφράζει ἐλεύθερα οὐχὶ κατὰ λέξιν, ἀλλὸ κατὰ τὸ νόημα· **7)** εὐκινήτως ἢ ἄνευ δυσκολίας : χορεύει - περπατᾷ ἐλεύθερα.

ἐλευθερεύς-έως (ὁ) μτγν. ἐπιθ. τοῦ Διονύσου : Κλήμ.Ἀλ.Προτρ.4,53 τοῦ Διονύσου τοῦ ἐλευθερέως κατήρειψε τὸν νεών.

ἐλευθέρια (τὰ) κ. μσν. κ. νεώτ. (ἑν. ἱερὰ) θυσία δι' ἐλευθέρωσιν : Ἡνίοχ.π.Στοβ.Ἀνθ.43,27 ἐλευθέρι' ἀφίκοντο θύσουσαι ὅτε τῶν φόρων ἐγένοντ' ἐλεύθεραι· **2)** ἑορτὴ ἐν Πλαταιαῖς ἀνὰ πᾶν πέμπτον ἔτος εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐκεῖ γενομένης μάχης : Πλούτ.Ἀριστ.21 πενταετηρικὸν ἀγῶνα τῶν ἐλευθερίων, Παυσ.9,2,6· ‖ ὁμ. κ. ἐν Συρακούσαις εἰς ἀνάμνησιν τῆς καταπαύσεως τῆς τυραννίδος τοῦ Θρασυβούλου : Διόδ.Σ 11,29 κατ' ἐνιαυτὸν δὲ θύειν ἐλευθέρια· ‖ κ. ἐν Σάμῳ εἰς τιμὴν τοῦ Ἔρωτος : Ἀθήν.13,562Α· ‖ κ. ἐν Λαρίσῃ εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Θεσσολίας ἀπὸ τῶν Μακεδόνων : Ἐπιγρ.· **2)** ἑορτὴ τελουμένη ὑπὸ ἀτόμων διὰ τὴν κτηθεῖσαν ἐλευθερίαν των : Εὐμάθ.11,406· **3)** γλωσσ. ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ ἐλευθερέως Διονύσου. ἄ. Διονύσια.

ἐλευθερία (ἡ) κ. νεώτ., δημ. ἐλευθεριά κ. (ἐ)λευτεριά, Ἰων. ἐλευθερίη, ἐπὶ λαῶν ν. κρατῶν, ἡ μὴ ἐξάρτησις ἀπὸ τῆς ἐξουσίας ξένου κράτους, πολιτικὴ ἀνεξαρτησία, αὐτοτέλεια, ἀντίθ. ὑποτέλεια, δουλεία, σκλαβιά : Πίνδ.Π 1,61 θεοδμάτῳ σὺν ἐλευθερίᾳ, Ἡρ.1,62 τοῖσι ἡ τυραννὶς πρὸ ἐλευθερίης ἦν ἀσπαστότερον, αὐτ.1,95, Πίνδ.ἐν Πλούτ. Θεμ.8 φαεννὰν κρηπῖδ' ἐλευθερίας, Σολωμ. Ἐθν. Ὕμν.2,4 καὶ σὰν πρῶτα ἀνδρειωμένη, χαῖρε, ὦ χαῖρε, ἐλευθεριά· ‖ ὁμ. ἐπὶ ἀτόμων : Αἰσχ.Χο. 863 πῦρ καὶ φῶς ἐπ' ἐλευθερίᾳ δαίων, Σοφ.Ἠλ. 1509· **2)** πάπ. ἡ ἀπελευθέρωσις δούλου ἢ δούλων : Πάπ. ἡ εἰκοστὴ τῶν ἐλευθεριῶν· ‖ νεώτ. ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ ἀπολυταρχικοῦ καθεστῶτος Δραγ.Ὀσ.Ζωντ.117 δὲν εἴμαστε ἄξιοι γιὰ τὴν ἐλευθεριά, ποὺ μᾶς δίνουν τάχα· ‖ ἐλευθερίας δένδρα τὰ κατὰ τὴν γαλλ. ἐπανάστασιν φυτευόμενα ὑπὸ τοῦ λαοῦ πανηγυρικῶς ὡς σύμβολον τῆς ἀποκτηθείσης ἐλευθερίας· ‖ νομ. τὸ σύνολον τῶν δικαιωμάτων, ἅτινα παρέχει ὁ νόμος εἰς τοὺς πολίτας : ἡ ἐλευθερία τοῦ συνέρχεσθαι - τοῦ συνεταιρίζεσθαι, - ἀστικὴ ἐλευθερία (τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι)· **3)** ἡ ἀπὸ πάσης βίας ἢ ἐπιδράσεως ἀπαλλαγή, ἀνεξαρτησία, εἴτε αὕτη προέρχεται ἔξωθεν, εἴτε ἔσωθεν ἐκ ψυχικοῦ πάθους : Πλάτ.Νόμ.698Β ὡς ἡ παντελὴς καὶ ἀπὸ πασῶν ἀρχῶν ἐλευθερία, αὐτ.Πολ.329C, - ἐλευθερία βουλήσεως - σκέψεως, - ἐλευθερία τοῦ τύπου (ἐλευθεροτυπία βλ.λ.)· ‖ δημ. εἰδ. λευτεριά ἡ ἀπὸ τῆς ἐγκυμοσύνης ἀπαλλαγή, ὁ τοκετός, ἄ. λευτέρωμα : νά 'χῃς καλὴ λευτεριά (εὐχὴ εἰς ἐπίτοκον) **4)** ἡ εἰς τὰς κινήσεις ἐλαφρότης, εὐκινησία : Παπαδ.Χριστ.Διηγ.10 διηυθύνθη μετὰ μεγίστης ἐλευθερίας καὶ θάρρους εἰς τὸ λογιστήριον, Μωραΐτ Διηγ.7· **5)** ἔλλειψις ἠθικοῦ περιορισμοῦ : Πλάτ. Γοργ.492C τρυφὴ καὶ ἀκολασία καὶ ἐλευθερία, - μεγάλη ἐλευθερία ἔχει αὐτὴ ἡ γυναίκα· **6)** μτγν. ἡ ἐλευθεριότης : Βασ.Ἐπιστ.3,201D σοί τε γὰρ πολλὴν παρὰ τῶν πεπειραμένων σου μαρτυρουμένην ἐλευθερίαν σύνοιδα· **7)** ὄνομα εἴδους τινὸς χοροῦ : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.1,293.

ἐλευθεριάζω κ. μσν. κ. νεώτ., δωρ. μτχ. ἀορ. ἐλευθεριάξας, φέρομαι ὡς ἐλεύθερος, ἀντίθ. δεσπόζω : Πλάτ.Νόμ.701Ε, Ἀριστλ.Πολ.1314a,8 ὁ δ' ἀντισεμνυνόμενος καὶ ἐλευθεριάζων ἀφαιρεῖται τὴν ὑπεροχὴν καὶ τὸ δεσποτικὸν τῆς τυραννίδος ‖ ζῶ ἐν ἐλευθερίᾳ : Ψ'Ἐπιμενίδ.π.Διογ.Λ 1,113 δυσμάχανον γὰρ ἀνθρώπως ἐλευθεριάξαντας ἐν τεθμοῖς ἀρίστοις δούλως ἦμεν· **2)** εἶμαι ἀπηλλαγμένος ἀπὸ βάρους τινός : Πάπ.· ‖ στεροῦμαι, μοῦ λείπει : Κρατῖν.Ἐπ.8 ἐ- ἀπὸ τοῦ πλούτου· ‖ ὁμ. σημ. κ. μετὰ γεν. : Χαιρήμ.π. Πορφ.Ἀποχ.4,8 ἐ- πολυτελείας· **3)** ὁμιλῶ ἄνευ προπαρασκευῆς, ἐκ τοῦ προχείρου : Πλούτ.Ἠθ.6Ε ἐλευθεριάζειν τοῖς λόγοις· **4)** μσν. χαίρω : Μοσχόπ.π.Δουκάγγ.ἐν λ. εἰς Τροφωνίου μεμάντευται, ἐπὶ τῶν σκυθρωπαζόντων καὶ οὐδέποτε ἐλευθεριαζόντων· **5)** νεώτ. ὁμιλῶ καὶ σκέπτομαι κατὰ τρόπον ἐλεύθερον ἀπὸ τῶν παραδεδομένων κοινωνικῶν ἀντιλήψεων· ὅθ. οἱ ἐλευθεριάζοντες οἱ ἐλευθερόφρονες βλ.λ.· **6)** νεώτ. φέρομαι κατὰ τρόπον οὐχὶ σύμφωνον πρὸς τὰ χρηστὰ ἤθη· ὅθ. κατ' ἐπέκτ. διάγω βίον ἔκλυτον,

ἐλευθερικός-ή-όν κ. μσν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἐλευθέρους, ὁ ἐλεύθερος, ἀντίθ. ἀνελεύθερος : Πλάτ.Νόμ.919E τὸ δ' ἐλευθερικόν καὶ ἀνελεύθερον ἀκριβῶς μὲν οὐ ῥᾴδιον νομοθετεῖν, Πάπ. ἐλευθερικῷ προσήκει γένει· || όμ. ὑπερθ. : Πλάτ.Νόμ.701E· 2) μτγν. μσν. ἐλευθερικόν (ἐνν. χωρίον) τό κατοικούμενον κατὰ τὴν Βυζ. περίοδον ὑπὸ ἐλευθέρων μικροϊδιοκτητῶν χωρικῶν, ἀ. μητροκωμία : Ἰουστιν.Νεαρ.4.

ἐλευθέριος-ον κ. -α-ο(ν) κ. μσν., νεώτ. κ.δημ. ὁ φερόμενος ὡς ἐλεύθερος : Δημόκρ.282 ἐλευθέριος καὶ δημοφιλής, Πλάτ.Νόμ.635D οὐκ ἄξιοι ἁπλῶς ἀνδρεῖοι καὶ ἐλευθέριοι ἔσονται προσαγορεύεσθαι· || όμ. συγκρ. -ώτερος : Ξεν.Ἀπομν.2,8,4 οὐ δουλοπρεπέστεροι ἕνεκα τούτου, ἀλλ' ἐλευθεριώτεροι νομίζονται· || όμ. ἐπὶ ζώων : Ἀριστλ.ΖΙ 488b,16 τὰ δ' ἐλευθέρια καὶ ἀνδρεῖα καὶ εὐγενῆ, οἷον λέων· 2) ὁ ἁρμόζων ἢ πρέπων εἰς ἐλεύθερον : Πλάτ.Νόμ.823E, αὐτ.Γοργ.485B χαρίεν μοι φαίνεται καὶ ἐλευθέριόν καὶ πρέπον τῇ τοῦ παιδίου ἡλικίᾳ, Ἀριστλ. Πολιτ.1338a,32 παιδεία τις ἦν . . οὐδ' ὡς ἀναγκαίαν ἀλλ' ὡς ἐλευθέριον καὶ καλήν, Πλούτ.Ἠθ. 122B τῶν ἐλευθερίων τεχνῶν (ἀντίθ. βαναύσων τεχνῶν), Δίων Κ 46,6 ἐλευθέριον μάθημα οὐδὲν ἐπίστασαι (π. ἀρχ κ. μσν. ἦσαν τὰ εἰς ἐλευθέρους ἁρμόζοντα μαθήματα, οἷον γραμματική, ἀριθμητική. γεωμετρία, μουσική, ἀστρονομία, διαλεκτική, ρητορική), νεώτ. ἐλευθέρια ἐπαγγέλματα (τὰ τῆς ἀσκήσεως ἐπιστημῶν, τὸ συγγραφικόν, τὰ τῶν καλλιτεχνῶν κττ.)· || κ. ὑπερθ. -ώτατος : Πλάτ.Ἀξ.369B τὴν ἐλευθεριωτάτην ἐπιστήμην τίθεσαι τῶν λοιπῶν ἀπευκταιοτάτην· 3) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ ἐλευθέριον ἡ ἐλευθεριότης βλ.λ. : Ξεν. Ἀπομν.3,10,5 τὸ μεγαλοπρεπές τε καὶ ἐλευθέριον, Ἀντιφάν.π.Ἀθήν.3,123B· 4) ἐπὶ σώματος, ὁ εὐγενοῦς ὄψεως, εὐγενής, ἀξιοπρεπής : Ἱππ. Ἀφορ.1246C, Ξεν.Ἀπομν.2,1,22 (γυναῖκα) εὐπρεπῆ τε ἰδεῖν καὶ ἐλευθέριον φύσει, Πλούτ.Καμ.33· || όμ. συγκρ. -ώτερος : αὐτ.Λακ.11,3 ἐλευθεριωτέρους καὶ γοργοτέρους φαίνεσθαι· || όμ. ἐπὶ ἵππων : Ξεν.Ἱππ.10,17 οἱ θεώμενοι τὸν ἵππον τοιοῦτον ἀποκαλοῦσιν ἐλευθέριον· 5) κ. νεώτ. ὁ μὴ φειδόμενος χρημάτων, γενναιόδωρος, γαλαντόμος, κουβαρντάς, ἀντίθ. φιλάργυρος, τσιγκούνης· κ. συγκρ. : Ξεν.Συμπ.4,15 ἐλευθεριωτέρους μὲν αὐτοὺς ποιοῦμεν εἰς χρήματα· 6) νεώτ. ἐπὶ ἠθῶν, ὁ εἰς τὰς ἡδονὰς ἔκδοτος, ἀκόλαστος : γυνὴ ἐλευθερίων ἠθῶν· 7) ὡς ἐπών. τοῦ Διός : Ἡρ.3,14,2, Πίνδ.Ο 12,1 παῖ Ζηνὸς ἐλευθερίου, Παυσ.1,3,2· || κτ. πληθ. ἐπών. τῶν θεῶν : ΑΙλ.ΠΙ 12,1· 8) Ἐπιγρ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. ἐλευθέριος (ἐνν. μὴν) ὁ ἐλευθεριών βλ.λ.

ἐλευθεριότης-ητος (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐλευθερίου βλ.λ.4), γενναιοδωρία, μεγαλοδωρία, γαλαντομιά : Πλάτ.Θεαίτ.144D καὶ πρὸς τὴν τῶν χρημάτων ἐλευθεριότητα θαυμαστός, Πλούτ. Πομπ.73, Θωμ.Μ 294· || π. Ἀριστλ. ὡς τὸ ὀρθὸν μέσον μεταξὺ ἀσωτείας καὶ ἀνελευθερίας : Ἀριστλ.ΗΝικ.1119b,22 λέγωμεν δὲ ἑξῆς περὶ ἐλευθεριότητος· δοκεῖ δ' εἶναι ἡ περὶ χρήματα μεσότης· || νεώτ. συνήθ. κτ. πληθ. ἐλευθεριότητες πράξεις γενναιόδωροι, κουβαρντσλίκια : Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.48 ἐσυνήθιζα τὰς ἐλευθεριότητας ταύτας· 2) νεώτ. ἔλλειψις προσηλώσεως εἰς τοὺς κανόνας τῆς ἠθικῆς ἢ εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη.

ἐλευθεριών-ῶνος (ὁ) Ἐπιγρ. (ἐνν. μὴν) ὄνομα μηνὸς ἐν Ἁλικαρνασσῷ.

ἐλευθερίως κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἁρμόζοντα εἰς ἐλεύθερον : Ξεν.Ἀπομν.2,7,4 ἐλευθερίως πεπαιδευμένους, Ἰσοκρ.4,49, Ἀριστλ.Πολ.1326b,31 τοὺς οἰκοῦντας ζῆν σχολάζοντας ἐλευθερίως ἅμα καὶ σωφρόνως· || όμ. συγκρ. -ώτερον : Ξεν.Ἀπομν.1,6,3 ἐλευθεριώτερόν τε καὶ ἥδιον ποιεῖ ζῆν· || κ. ὑπερθ. -ώτατα : αὐτ.Ἀπομν.4,8,1 ἀληθέστατα καὶ ἐλευθεριώτατα καὶ δικαιότατα εἰπών· 2) ὑπερθ. κατὰ τρόπον χαριέστατον, διαχυτικώτατον : Πλούτ.Ἠθ.148C ταύτην .. ἐλευθεριώτατά πως αὐτῷ προσδραμοῦσαν ἐφίλησε.

ἐλευθεριωτικός-ή-όν μτγν. ὁ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας : Ἱμέρ.Ἐκλ.7 λόγος ἐλευθεριωτικός.

ἐλευθεροβοῶ-άω μσν. ἐπὶ δούλου ἢ ἀπελευθέρου, ὡς ἀνὴρ ἐλεύθερος βοῶ, φωνάζω ἢ μαρτυρῶ ἐναντίον τῶν δεσποτῶν : Χωματ.332.

ἐλευθερόγλωσσος (-η)-ο(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ μετ' ἐλευθέρας γλώσσης ὁμιλῶν, ἐκφραζόμενος, ὁ ἐλευθερόστομος : Βέττ.Βάλ.16,31.

ἐλευθεροδάκτυλα (τὰ) νεώτ. ζωολ. ζῷα ὧν τὰ δάκτυλα δὲν εἶναι ἡνωμένα διὰ μεμβράνης.

ἐλευθεροκάρδιος-ον μσν. ὁ ἐλευθέραν καρδίαν ἔχων, ἐλευθέριος : ΚΜανασσ.Χρον.99B.

ἐλευθεροκίλικες-ων (οἱ) μτγν. οἱ οἰκήτορες τῶν ἐλευθέρων πόλεων τῆς Κιλικίας, ἀ. Ἐλευθερῖται· Στέφ.Βυζ. ἐν λ.Ἐλευθέρα Κιλικία «οἱ οἰκήτορες Ἐλευθεροκίλικες, νῦν δὲ Ἐλευθερῖται» : Διόδ.Σ 3,55.

ἐλευθεροκοινωνία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ κατόπιν ἀδείας τῆς ὑγειονομικῆς ἀρχῆς ἐπικοινωνία πλοίου μετὰ τῆς πόλεως εἰς ἣν προσωρμίσθη.

ἐλευθεροκοινωνῶ νεώτ. κ. δημ. ἀμτβ. ἐπὶ πλοίων καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς ἐπιβαινόντων, ἐπικοινωνῶ μετὰ τῶν ἐν τῇ ξηρᾷ κατόπιν ἀδείας τῆς ὑγειονομικῆς ἀρχῆς· 2) μτφ. ἔρχομαι εἰς ἐπικοινωνίαν μετά τινος ἢ τινων κατόπιν διακοπῆς τινος σχέσεων.

ἐλευθερόκοσμος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. περιληπτ. αἱ γυναῖκες τῶν ἐλευθερίων ἠθῶν.

ἐλευθερολάκωνες-ώνων (οἱ) μτγν. οἱ κάτοικοι τῶν παραλίων πόλεων τῆς Λακωνικῆς τῶν σχηματισασῶν ἰδίαν ὁμοσπονδίαν : Στράβ.8,5,5, Παυσ.3,21,6.

ἐλευθερολάτομοι (οἱ) πάπ. ἐλεύθεροι λατόμοι : Πάπ. δεκάταρχοι τῶν ἐλευθερολατόμων.

ἐλευθερόπαις-αιδος (ὁ,ἡ) μσν. ὁ ἔχων ἐλευθέρους παῖδας : ΑΠλ.5,359 ἐλ- Βενέτων δῆμος.

ἐλευθεροπλοΐα (ἡ) νεώτ. ὁ ἐλεύθερος πλοῦς ἔν τινι θαλάσσῃ, λίμνῃ ἢ ποταμῷ.

ἐλευθεροποιός-όν μτγν. ὁ ποιῶν τινα ἐλεύθερον, ὁ ἐπάγων ἐλευθερίαν : Φίλ.1,538,38 ὁ ἐλεύθερος καὶ ἐλευθεροποιός δημιουργός, Ἀρρ.Ἐπικτ.4,1,176 δόγμα . . ἐλευθεροποιόν, Πλωτῖν.6,8,12.

ἐλευθεροπολιτεία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐλευθέρα πολιτεία.

ἐλευθεροπραξία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐν τῷ πράττειν ἐλευθερία : Χρησμ.Σιβ.2,190,3.

ἐλευθεροπρασίου δίκη (ἡ) ἡ κατὰ τοῦ πωλήσαντος ἐλεύθερον ὡς δοῦλον ἐγειρομένη δίκη : Πολυδ.3,78 καὶ δίκη κατὰ τῶν ἀνδραποδιστῶν, ἐλευθεροπρασίου.

ἐλευθερόπρεπα ἐπίρρ. δημ. ἐλευθεροπρεπῶς.

ἐλευθεροπρέπεια κ. νεώτ. τὸ νὰ εἶναί τις ἐλευθεροπρεπὴς βλ.λ.· ἀντίθ. δουλοπρέπεια : Πολυδ.3,119 ἐλευθεροπρέπεια καὶ ἐκτένεια.

ἐλευθεροπρεπής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ πρέπων, ὁ ἁρμόζων εἰς ἐλεύθερον ἄνθρωπον· ἀντίθ. δουλοπρεπής : Πλάτ.Ἀλκ.1,135C ἐλευθεροπρεπὲς δὲ ἡ ἀρετή, Δίων Κ 60,2 οὐδὲν ἐλευθεροπρεπὲς ἐκέκτητο, - ἐλευθεροπρεπὴς ἀγωγὴ - συμπεριφορά.

ἐλευθεροπρεπῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. μετ' ἐλευθεροπρεπείας, κατὰ τρόπον ἐλευθεροπρεπῆ βλ.λ. : Πλάτ.Ἀλκ.1,135C, Διον.Ἀρεοπ.73.

ἐλεύθερος-α-ον κ. ἐλεύθερος(-η)-ο(ν) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. (ἐ)λεύτερος-η-ο, πάπ. κ. ἐλαύθερος, ἠλ. ἐλεύθαρος, π. Ὁμ.ἐν Ἰλ. δὶς μ., ὁ τῆς ἐλευθερίας, ὁ ἐν ἐλευθερίᾳ : Ἰλ.Ζ 455 ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας, αὐτ.Ζ 528 κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον ἐν μεγάροισιν (σχόλ. «ὃν εἰώθασι τῷ Διὶ ὑπὲρ ἐλευθερίας ἱστάναι κρατῆρα οἱ τοὺς πολεμίους ἀπω-

σάμενοι »], Εὐρ.Ἡρακλ.868 **ἐλευθέραν . . ἦμαρ·** ‖ τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. **τὸ ἐλεύθερον** ἡ ἐλευθερία : Ἡρ.7,103, Πλάτ.Νόμ.697C **τὸ ἐλεύθερον . . ἀφελόμενοι·** **2)** ἐπὶ προσ., ὁ μὴ ἐξαρτώμενος ἐκ τῆς ἐξουσίας ἄλλου, εἰδ. ὁ μὴ ὑπαγόμενος ὑπὸ ξένην πολιτικὴν ἐξουσίαν· ἀντίθ. δοῦλος, σκλάβος : Ἡρ. 1,6 **πρὸ δὲ τῆς Κροίσου ἀρχῆς πάντες Ἕλληνες ἦσαν ἐλεύθεροι,** Αἰσχ.Πρ.50 **ἐλεύθερος γὰρ οὔτις ἐστὶ πλὴν Διός,** Θουκ.8,15, ΚΔ Κολ.3,11 **οὐκ ἔνι Ἕλλην καὶ Ἰουδαῖος . . δοῦλος, ἐλεύθερος,** Σολωμ. Λόρδ Μπάϋρ.66,30 **πάλι ἐλεύθερους ἀνθρώπους·** ‖ νεώτ. ὁ ἐλευθερόφρων : Παλαμ.Ἀσάλ.Ζ 194 **ἀνάμεσα στοὺς ἐλεύτερους, ἐλεύτερος·** ‖ **ἐλ- σκοπευταί** ἄτακτα σώματα ἐν Γαλλίᾳ δρῶντα ἀνεξαρτήτως ἀπὸ τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ· ‖ νεώτ. ὁ πολίτης αὐτονόμου πολιτείας, ἀντίθ. ὑπόδουλος, ὑποτελής· ‖ συνεκδ. ἐπὶ γῆς, πόλεως, ἡ μὴ ὑπὸ ξένην κατάκτησιν ἐξουσίαν τελοῦσα : Εὐρ.Ἡρακλ.244 **οὐκ ἐλευθέραν οἰκεῖν δοκήσω γαῖαν,** Ἀριστφ.Θεσμ. 102 **ξὺν ἐλευθέρᾳ πατρίδι,** Πλάτ.Νόμ.693B **πόλιν ἐλευθέραν,** Βαλαωρ.Βλαχάβ.Πνευμ.69,76 **ἠθέλησα νὰ ἰδῶ τὴ Θεσσαλία ἐλεύθερη,** Ζερβ.Τρογ.ΚΚ 30,10 **καὶ νικήτρα ξαναβγῆκες στὴν ἐλεύθερη τὴ γῆ·** ‖ νεώτ. **ἐλευθέρα πόλις** ἡ ἔχουσα διοικητικὴν αὐτονομίαν ἐντὸς κράτους τινός· **3)** μετὰ γεν. κ. νεώτ. ἀπηλλαγμένος ἀπό τινος : Αἰσχ.Χο.1060 **ἐλεύθερόν σε τῶνδε πημάτων κτίσει,** Εὐρ.Ἑκ.869 **ἐγώ σε θήσω τοῦδ' ἐλεύθερον φόβου,· -ἐλεύθερος οἰκογενειακῶν ὑποχρεώσεων·** ‖ κ. μετ' ἐμπροθ. διορ. (**ἀπό τινος**) ἀνεξάρτητος : Ξεν.ΚΠ 3,2,23 **ἐλευθέρους μὲν ἀμφοτέρους ἀπ' ἀλλήλων εἶναι συνετίθεντο·** ‖ νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ὑποχρεωτικὴν ἐργασίαν : **μόνον τὴν Κυριακὴν εἶμαι ἐλεύθερος·** ‖ ὁμ ὁ μὴ ἐγκλεισθεὶς ἐν φυλακαῖς, ἀφυλάκιστος : **ὁ κατηγορούμενος ἀφέθη ἐλεύθερος·** **4)** νεώτ.κ.δημ. ὁ μὴ νυμφευθείς, ἄγαμος, ἀνύπαντρος, ἐλεύθερος γάμου : **ἔχει δύο ἀδελφὰς ἐλευθέρας, -εἶναι λεύτερος·** **5)** μτγν. τὸ **ἐλευθέρα ὡς** οὐσ. ἔγγαμος : Ἀθήν.13,571D **καλοῦσι γοῦν καὶ αἱ ἐλεύθεραι γυναῖκες ἔτι καὶ νῦν καὶ αἱ παρθένοι τὰς συνήθεις καὶ φίλας ἑταίρας·** ‖ πάπ. ἡ σύζυγος· **6)** Ἐπιγρ. ὁμ. ἡ ἐλευθεριάζουσα ἑταίρα, πόρνη· Μοσχοπ. «ἑταιρίς, ἡ προσκειμένη πᾶσι τοῖς πορνεύειν βουλομένοις, ἤγουν ἡ κοινῶς ἐλευθέρα »· **7)** τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. **Ἐλεύθερος** ἐπώνυμον τοῦ Διονύσου· Ἡσ. « Διόνυσος ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Ἐλευθεραῖς »· **8)** ἐπὶ πραγμ. ὁ εἰς πάντας προσιτός : Ξεν.ΚΠ 1,3,3 **ἔστιν αὐτοῖς ἐλευθέρα ἀγορὰ καλουμένη·** ‖ **ἐλευθέρα φυλακὴ** ἡ κατ' οἶκον φυλακή, περιορισμὸς (λατ. libera custodia) : Διόδ.Σ 4,46· ‖ νεώτ κ. δημ. ὁ μὴ κατειλημμένος : **ἐλευθέρα κλίνη ἐν ξενοδοχείῳ, - ἐλεύθερον κάθισμα - δωμάτιον·** ‖ ὁμ. ἐπὶ χρόνου διαθέσιμος : **δὲν ἔχω οὔτε μίαν ὥρα ἐλεύθερη τὸ ἀπόγευμα·** **9)** νεώτ. δημ. ὁ ἐπιτρεπόμενος : **ἐλεύθερο κυνήγι, - εἴσοδος ἐλευθέρα·** (ἡ ἄνευ εἰσιτηρίου) φρ. **ἐλευθέρα Κέρκυρα** (ἐπὶ ἀνοχῆς ἐπιληψίμων πράξεων)· ‖ Ἐπιγρ. **ἐλεύθερον εἶναί τινι** μετ' ἀπαρφ. εἶναι ἐκ τοῦ νόμου ἐπιτετραμμένον εἴς τινα· **10)** γυμνός : Νόνν.Δ 17,260 **ἐλεύθερον αὐχένα κούρης·** **11)** κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπ' κτημάτων, ὁ μὴ ἐπιβεβαρημένος, ἀντίθ. ὑπόθηκος ἐνυπόθηκος, ὑποθηκευμένος : Δημ.930 **τὸν νεανίσκον τὸν δανείσαντα ἐξηπάτησαν ὡς ἐπ' ἐλευθέροις χρήμασι δανειζόμενοι, - τὸ σπίτι - τὸ κτῆμα εἶναι ἐλεύτερο·** ‖ νεώτ. ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ὑποχρέωσίν τινα : **ἐπιστολὴ ἐλευθέρα ταχυδρομικῶν, - ἐλευθέρα ζώνη Πειραιῶς** (τὰ ἐν ᾗ ἐμπορεύματα ὄντα ὑπὸ διαμετακόμισιν δὲν ὑπόκεινται εἰς τελων. δασμόν)· **12)** ὁ ἁρμόζων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἐλεύθερον, ὁ ἐλευθέριος : Πίνδ.Π.2,57 **ἐλευθέρᾳ φρενὶ πεπαρεῖν,** Σοφ.Τραχ.63 **εἴρηκεν δ' ἐλεύθερον λόγον,** Πλάτ. Νόμ.567A **ἐλεύθερα φρονήματα,** Μηναῖ.12,6 Συναξ. **ἐλευθέρᾳ φωνῇ·** κ. συγκρ. : Ἡρ.1,116 **ἐδόκεε . . ἡ ὑπόκρισις ἐλευθερωτέρη εἶναι·** ‖ **ἐλευθέρα βάσανος** ἡ ἐπιτρεπομένη ὑπὸ τῶν νόμων κατ' ἐλευθέρων πολιτῶν : Πλάτ.Νόμ.946C· ‖ τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. **τὸ ἐλεύθερον** ἡ ἐλευθεροφροσύνη : Πλάτ.Μενξ.245C **τό γε τῆς πόλεως γενναῖον καὶ ἐλεύθερον.. ὑγιές ἐστι·** ‖ νεώτ. ὁ ὡς ἁρμόζει εἰς ἐλεύθερον ἐκδηλούμενος, ἀνεπηρέαστος : **ἐλευθέρα γνώμη - κρίσις·** **13)** νεώτ. ὁ μὴ ἐγκλεισθεὶς ἐν φυλακαῖς· **14)** ὁ μὴ γενόμενος καθ' ὡρισμένον νόμον : **ἐλεύθερος γάμος** (συμβίωσις ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ἄνευ ἱερολογίας)· **15)** ὁ μὴ ἀκολουθῶν τοὺς κανόνας τῆς κοινωνικῆς εὐπρεπείας καὶ τῆς ἠθικῆς : **ἡ διαγωγή της εἶναι πολὺ ἐλευθέρα·** **16)** ἐπὶ μτφρ. συγγραφῆς ὁ μὴ ἀκολουθῶν κατὰ γράμμα πρωτότυπόν τι : **ἐλευθέρα μετάφρασις** (οὐχὶ κτ. λέξιν, ἀλλὰ κτ. νόημα ἀπόδοσις τοῦ κειμένου)· ‖ **ἐλ- στίχος** ὁ ἔχων τὸν αὐτὸν ῥυθμὸν πρὸς τοὺς ἄλλους στίχους τοῦ ποιήματος, οὐχὶ ὅμως καὶ τὸ αὐτὸ μέτρον.

ἐλευθεροστήμονα (τὰ) νεώτ. βοταν. φυτὰ ὧν οἱ στήμονες δὲν συνενοῦνται κατὰ τὴν βάσιν των.

ἐλευθερόστομα ἐπίρρ. δημ. μετ' ἐλευθεροστομίας, παρρησίας, εἰλικρινῶς.

ἐλευθεροστομία (ἡ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἡ μετὰ θάρρους ὁμιλία, ἡ παρρησία, ἡ εἰλικρίνεια : Διον. Ἁλ.Ῥωμ.6,72 **ἡγεμόνι τῆς ἐλευθεροστομίας ἐμοὶ χρώμενοι,** Ἰω.Χρυσ.Ἐπιστ.7,III,11.

ἐλευθερόστομος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐλευθέρως, μετὰ παρρησίας ὁμιλῶν, ὁ εἰλικρινής : Αἰσχ.Ἱκ.948 **ἐλευθεροστόμου γλώσσης.**

ἐλευθεροστομῶ-έω κ. νεώτ. κ. δημ. ὁμιλῶ ἐλευθέρως, μετὰ παρρησίας, εἰλικρινῶς· Ἡσ « παρρησιάζομαι » : Αἰσχ.Πρ.130 **ἄγαν δ' ἐλευθεροστομεῖς,** Εὐρ.Ἀνδρ.153, Συνέσ.2D.

ἐλευθεροστόμως ἐπίρρ. νεώτ μετ' ἐλευθεροστομίας βλ.λ.

ἐλευθεροτεκτονικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ ὁ τεκτονικός, ὁ τῶν ἐλευθεροτεκτόνων βλ.λ.

ἐλευθεροτεκτονισμός (ὁ) νεώτ. ὁ τεκτονισμός

ἐλευθεροτέκτων-ονος (ὁ) νεώτ. ὁ τοῦ τεκτονισμοῦ βλ.λ. ὀπαδός, φραμασῶνος, μασῶνος.

ἐλευθεροτυπία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐλευθερία τοῦ τύπου, τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκφράζειν ἐλευθέρως τὰς ἰδίας γνώμας διὰ τοῦ τύπου καὶ ἰδίως διὰ τῶν ἐφημερίδων.

ἐλευθερουργός-όν ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἐθελουργὸς βλ.λ. ἐν Ξεν. Ἱππ.10,17.

ἐλευθεροφρονῶ-έω νεώτ. σκέπτομαι, φρονῶ ὡς ἁρμόζει εἰς ἐλεύθερον· ‖ εἰδ. εἶμαι ἀπηλλαγμένος θρησκευτικῶν προκαταλήψεων.

ἐλευθεροφρόνως ἐπίρρ. νεώτ. μετ' ἐλευθεροφροσύνης, κατὰ τρόπον ἐλευθερόφρονα βλ.λ.

ἐλευθεροφροσύνη (ἡ) νεώτ κ. δημ. τὸ φρονεῖν ὡς ἁρμόζει εἰς ἐλεύθερον· ‖ τὸ σκέπτεσθαι ἐλευθέρως, ἄνευ προκαταλήψεων καὶ προλήψεων.

ἐλευθερόφρων-ονος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐλευθέρως σκεπτόμενος· ‖ ὁ ἀπηλλαγμένος θρησκευτικῶν προκαταλήψεων καὶ προλήψεων· ‖ φιλοσ. οἱ θιασῶται τοῦ δεϊσμοῦ, ἄ. δεϊσταί.

ἐλευθερόφυλλα (τὰ) νεώτ. βοταν. φύλλα φυτῶν μὴ συνενούμενα μεταξύ των.

ἐλευθερόψυχος-ον μσν. ὁ ἔχων ψυχὴν ἐλευθέραν, ἐλευθέριον : Τζέτζ.Χιλ.10,620 **ἦν πάνυ ἀδωρότατος τῶν ἐλευθεροψύχων.**

ἐλευθερῶ-όω κ.μσν. κ. νεώτ., νεώτ. κ. δημ. **ἐλευθερώνω,** δημ. κ. **λευτερώνω·** ποιῶ τινα ἐλεύθερον, ἀπαλλάσσω τῆς δουλείας : Ἡρ.4,137 **ἐλευθεροῦν Ἰωνίην,** Αἰσχ.Πέρσ.403 **ἐλευθεροῦτε πατρίδ', ἐλευθεροῦτε δὲ παῖδας, γυναῖκας,** Δημ.

561 δανεισαμένους χρήματ' ἐκ Δελφῶν ἐλευθερῶσαι τὴν πόλιν· || ἐ- τινὰ ἀπό τινος : Πλάτ. Ἐπιστ.356Ε ὁ μὲν γὰρ ἀπὸ βαρβάρων ἠλευθέρωσεν .. τὴν πόλιν, Ξεν.Ἑλλ.5,2,12· || κ. παθ. : Ἡρ.1,95 ἀπωσάμενοι τὴν δουλοσύνην ἠλευθερώθησαν, Ξεν.Ἑλλ.3,1,16 πέμπων δὲ καὶ πρὸς τὰς Αἰολίδας πόλεις ἠξίου ἐλευθεροῦσθαί τε αὐτάς· || εἰδ. ἀναφορ. πρὸς δούλους, ἀποδίδω τὴν ἐλευθερίαν, ἀπελευθερῶ : Θουκ.8,15 τοὺς μὲν δούλους ἐξ αὐτῶν ἠλευθέρωσαν· κ. παθ. : Πάπ. βούλομαι ἐλευθεροῦσθαι τοὺς δούλους· || ἀναφορ. πρὸς αἰχμαλώτους καὶ φυλακισμένους, ἐπαναδίδω τὴν ἐλευθερίαν· 2) ἀπαλλάσσω τινὰ ἀπὸ κατηγορίας, ἀθῳώνω : Ξεν.Ἑλλ.1,7,26 μὴ οὐχ ὑμεῖς ὃν ἂν βούλησθε ἀποκτείνητε καὶ ἐλευθερώσητε· κ. παθ. : αὐτ.Ἑλλ.1,7,24 οἱ δ' ἀναίτιοι ἐλευθερωθήσονται ὑφ' ὑμῶν· || ἀπαλλάσσω πάσης εὐθύνης : Σοφ.ΟΤ 706 τό γ' εἰς ἑαυτὸν πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα· || ἐ- τινά τινος ἀπαλλάσσω τινὰ ἀπό τι : Εὐρ.Ἱππ.1449 ἐπεί σε τοῦδ' ἐλευθερῶ φόνου, Πλάτ.Πολ.566Ε χρεῶν τε ἠλευθέρωσε, Πάπ., - ἐλευθέρωσε τὸ σπίτι του ἀπὸ τὴν ὑποθήκην· || γεν. ἀπαλλάσσω τινὰ κακοῦ· || ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Αἰσχ.Ἱκ.802 τῷ γὰρ θανεῖν ἐλευθεροῦμαι φιλαιάκτων κακῶν· || ἐ- τι ἔκ τινος ἢ ἀπό τινος : Εὐρ.Ἡρ.1010 ἡμεῖς δ' ἐλευθεροῦντες ἐκ δρασμῶν πόδα (ἀπαλλάσσοντες τὸν πόδα ἀπὸ τῆς φυγῆς). Μηναῖ.1,4 Συναξ. ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἐλευθεροῦται τοῦ δαίμονος τὸ κοράσιον· || κ. παθ. ἐν μέσ. σημ. : Πλάτ.Πολ. 569Α ἵνα ἀπὸ τῶν πλουσίων .. ἐλευθερωθείη· 3) μέσ., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ γυναικὸς ἐπιτόκου, τίκτουσα ἀπαλλάσσομαι τοῦ βάρους τῆς ἐγκυμοσύνης, γεννῶ : Ἱππ.Ἐπτ.3,170 ἐς ἂν ἐλευθερωθῇ τοῦ παιδίου, - μὲ τὸ καλὸ νὰ λευτερωθῇς· ρηματ. π. ἐλευθερωτέος, ἐλευθερώσιμος, ἐλευθερωτικός, ἐλευθερωτής, ἐλευθέρωσις, ἐλευθέρωμα.

ἐλευθέρωμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. λευτέρωμα, τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐλευθερῶ βλ.λ., ἀπαλλαγή, ἀπολύτρωσις : Προκ.Γαζ.141Β ἐλευθέρωμα κακῶν· 2) δημ. ἐπὶ ἐγκύου γυναικός, ἡ ἐκ τῆς ἐγκυμοσύνης ἀπαλλαγή, τοκετός.

ἐλευθερωμός (ὁ) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐλευθερῶ βλ.λ.1) : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 30,21 τοῦ ἐλευθερωμοῦ τὰ λύτρα.

ἐλευθέρως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἐλεύθερον, ἀνεπιφυλάκτως : Ἡρ.5,93 ἐπείτε δὲ Σωσικλέος ἤκουσαν εἴπαντος ἐλευθέρως, Σοφ.Ἠλ.1300 γελᾶν ἐλευθέρως, Εὐρ.Ἄλκ.1008 φίλον πρὸς ἄνδρα χρὴ λέγειν ἐλευθέρως· 2) κατὰ τρόπον ἁρμόζοντα εἰς ἐλεύθερον : Πλάτ.Νόμ.919Ε ὅσοι ἐλεύθεροι ἐλευθέρως, Ἰσοκρ.148C.

ἐλευθερώσιμος-ον νεώτ. ἄξιος ἐλευθερώσεως.

ἐλευθέρωσις-εως (ἡ) κ. νεώτ., δημ. -η, ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐλευθερῶ, ἀπελευθέρωσις, λύτρωσις : Ἡρ. 9,45 μνησθῆναί τινα χρὴ καὶ ἐμεῦ ἐλευθερώσιος πέρι, Θουκ.1,132 ἐλευθέρωσίν τε γὰρ ὑπισχνεῖτο αὐτοῖς καὶ πολιτείαν, Πλούτ.Γάλβ.5 ἐν ᾗ τὰς κατὰ μέρος ἐλευθερώσεις ἀποδώσει τοῖς δεομένοις, Πάπ. δὸς ἐλευθέρωσιν τῷ δεῖνα· || ὁμ. ἐ- ἀπό τινος : Θουκ.3,10 ξύμμαχοι μέντοι ἐγενόμεθα οὐκ ἐπὶ καταδουλώσει .. ἀλλ' ἐπ' ἐλευθερώσει ἀπὸ τοῦ Μήδου τοῖς Ἕλλησιν· || ὁμ. μετὰ γεν. : Πλάτ. Πολιτ.1315a,37 οὔτε δούλων ἐλευθέρωσιν ἀνάγκη ποιεῖσθαι τὸν τύραννον, - ἐλευθέρωσις αἰχμαλώτων - φυλακισμένου· 2) ἀπεριόριστος χρῆσις, κατάχρησις : Πλάτ.Πολ.561Α τὴν τῶν .. ἀνωφελῶν ἡδονῶν ἐλευθέρωσίν τε καὶ ἄνεσιν.

ἐλευθερωτής (ὁ) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ., θηλ. ἐλευθερώτρια, δημ. κ. -τρα ὁ παρέχων τὴν ἐλευθερίαν, ὁ ἐλευθερῶν, ὁ λυτρωτής : Λουκ.ΒΠρ.8 ἐλευθερωτὴς .. ἀνθρώπων, Ἰουλ.Ἐπιστ.135,17, Εὐστ. Πον.214,19 τῷ ὄντως ἐλευθερωτῇ δεσπότῃ προαδραμόντες, Νικ.Χων. ἐν Σάθ.1,128 γενοῦ μοι Μωσῆς ἐλευθερωτής· 2) νεώτ. συγκεκρ. εἰδ. μηχάνημα, δι' οὗ δίδεται ἐλευθερία εἰς τὴν κίνησιν καὶ λειτουργίαν μηχανῆς τινος.

ἐλευθερωτικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐλευθέρωσιν : ἐλευθερωτικὴ προσπάθεια· ἐπίρρ. -ῶς.

ἐλεύθω ἐκ θέμ. ἐλυθ-, ἐξ οὗ σχηματίζονται μέλλ. ἐλεύσομαι κ. δωρ. ἐλευσίω, ἀόρ. ποι. ἤλυθον κ. συγκεκ. ἦλθον, δωρ. γ' πληθ. ἀορ. ἐλεῦσαν, παρακ. ἐλήλυθα κτλ., ἔρχομαι βλ.λ.

ἐλευσέαν Ἡσ. « βρυωνίαν ».

ἐλευσείω ἐσφ.γρ. ἀντὶ ἐλευσίω βλ.λ.

ἐλευσίναδε ἐπίρρ. εἰς τὴν Ἐλευσῖνα, πρὸς Ἐλευσῖνα : Λυσ.12,52, Ξεν.Ἑλλ.2,4,24 καὶ οἱ μὲν τριάκοντα Ἐλευσῖνάδε ἀπῆλθον.

ἐλευσῖνι ἐπίρρ. ἐν Ἐλευσῖνι : Ἐπιγρ.

ἐλευσίνια (τὰ) ἑορτὴ τελουμένη ἐν Ἐλευσῖνι πρὸς τιμὴν τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Περσεφόνης· ἦσαν δὲ τὰ Ἐλευσίνια δύο, τὰ μικρά, κατὰ μῆνα Ἀνθεστηριῶνα (Φεβρουάριον), καὶ τὰ μεγάλα, κατὰ Βοηδρομιῶνα (Σεπτέμβριον) : Πλούτ.Δημ.26, Ἀριστείδ.1,182 τῇ τῶν Ἐλευσινίων τελετῇ, Παυσ. 4,33,5· || παροιμ. Ἀττικοὶ τὰ Ἐλευσίνια ἐπὶ συζητούντων θορυβωδῶς· 2) Ἡσ. « Ἐλευσίνια, ἀγὼν θυμελικὸς ἀγόμενος Δήμητρι παρὰ Λάκωσι».

ἐλευσινία (ἡ) ἐπίθ. τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Περσεφόνης : Στράβ.14,1,3.

ἐλευσινιακός-ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Ἐλευσῖνα· εἰδ. ὁ τῆς Ἐλευσῖνος κόλπος : Στράβ.8,6,22 ὅ τε Σαρωνικὸς κόλπος καὶ ὁ Ἐλευσινιακός· 2) ἐπὶ ἰχθύων, ὁ ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Ἐλευσῖνος βιῶν : Λυγκ.π.Ἀθήν.7,285Γ πρὸς δὲ τὰς ἐλευσινιακὰς φήττας καὶ σκόμβρους.

ἐλευσινιάς-άδος (ἡ) ἡ ἀνήκουσα εἰς τὴν Ἐλευσῖνα ἢ τοὺς Ἐλευσινίους : Στέφ.Βυζ.ἐν λ.

ἐλευσίνιος-α-ον κ. νεώτ., Ἐπιγρ. κ. -ένιος, ὁ ἐκ τῆς Ἐλευσῖνος καταγόμενος : Ὑμν.Δήμ.266, Ἡρ. 2,15 ὥσπερ Ἐλευσίνιοι μετ' Εὐμόλπου πρὸς Ἐρεχθέα· 2) ὁ τῆς Ἐλευσῖνος ἢ ἐξ αὐτῆς προερχόμενος : Νόνν.Διον.13,188 Ἐλευσινίην χθόνα, - ἐλευσίνιος οἶνος· 3) τὸ ἀρσ. Ἐλευσίνιος ὡς οὐσ. ἐπίθ. τοῦ Διός· Ἡσ.ἐν λ. Ἐλευσίνια « Ζεὺς Ἐλευσίνιος παρ' Ἴωσιν »· || τὸ θηλ. Ἐλευσινία ὡς οὐσ. βλ.λ.· || ὁμ. ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος· Ἡσ.· || κτ. πληθ. Ἐλευσείνιαι (sic) ἡ Δημήτηρ καὶ ἡ Κόρη.: Ἐπιγρ.· 4) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ναὸς τῆς Ἐλευσινίας Δήμητρος καὶ τῆς Κόρης : Ξεν.Ἱππ.1,1, Παυσ.1,14,3.

ἐλευσινόθεν ἐπίρρ. ἐκ τῆς Ἐλευσῖνος: Λυσ.6,45.

ἔλευσις-εως (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. τὸ ἔρχεσθαι, ἡ ἄφιξις, ὁ ἐρχομός : Κορν.Φύσ.Θε.28, Διον.Ἁλ. Ῥωμ.3,59 δι' ἐκείνης γὰρ ἐποιήσαντο τὴν ἐπὶ τοὺς Ῥωμαίους ἔλευσιν οἱ Τυρρηνοί, Ἀνών.Ῥήτ. ἐν Λαμπάκ.8,253Α Ἱστορία σύντομος περὶ τῆς ἐλεύσεως Περσῶν καὶ Ἀβάρων, Τζέτζ.Χιλ.7, 532, - μετὰ τὴν ἔλευσίν του· 2) εἰδ. χριστιαν. ἐν φρ. ἡ ἐκ τῶν οὐρανῶν κάθοδος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ : ΚΔ Πράξ.7,53 ἀπέκτειναν τοὺς προκαταγγείλαντας περὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ δικαίου.

ἐλευσίω δωρ. μέλλ. τοῦ ἀχρ. ἐλεύθω· Ἡσ. « οἴσω » (δ. γρ. ἐλευσείω).

ἐλεύσομαι ποι. μέλλ. τοῦ ἔρχομαι βλ.λ.

ἐλεύτερα ἐπίρρ. δημ. κ. λεύτερα ἐλεύθερα βλ.λ. : Παλαμ.Τρισεύγ.25.

ἐλευτερία μσν. τ. τοῦ ἐλευθερία, ἀπελευθέρωσις : Χρον.Μορ.4329Ρ νὰ δώσουσιν τοῦ βασιλέως διὰ τὴν ἐλευτερίαν τους τὸ κάστρο.

ἐλεύτερος-η-ο δημ. κ. λεύτερος κ. ἐλεύθερος βλ.λ.

ἐλευτερώνω μσν. κ. δημ. τ. τοῦ ἐλευθερῶ βλ.λ. : Χρον.Μορ.1861 ὅλους τοὺς ἐλευτέρωσες.

ἐλεφαίρομαι ἐπ. μετ' ἀορ. ἐλεφηράμενος,

βαυκαλίζω διὰ ματαίων ἐλπίδων, διαβουκολῶ, ἐξαπατῶ, ἐπὶ τῶν ψευδῶν ὀνείρων, τῶν ἐρχομένων διὰ τῆς ἐλεφαντίνης πύλης (μετὰ λογοπαιγν. ἐπὶ τοῦ ἐλέφας) : Ὀδ.Τ 565 **οἱ ῥ' ἐλεφαίρονται, ἔπε' ἀκράαντα φέροντες· 2)** γεν. ἐξαπατῶ, ἀποπλανῶ : Ἰλ.Ψ 388 **οὐδ' ἄρ Ἀθηναίην ἐλεφηράμενος λάθ' Ἀπόλλων Τυδεΐδην· 3)** εἰδ. ἀναφ. πρὸς τὸν ἐν Νεμέᾳ λέοντα, κατασπαράσσω, καταστρέφω : Ἡσιοδ.Θ 330 **ἔνθ' ὅγε οἰκείων ἐλεφαίρετο φῦλ' ἀνθρώπων, κοιρανέων Τρητοῖο Νεμείης.**

ἐλεφαίρω Ἡσ. ἐνεργ. τ. τοῦ ἐλεφαίρομαι βλ.λ. Ἡσ. « ἐλεφῆραι, ἀπατῆσαι »· **2)** αὐτ. « ἐλέφηραν, ἔβλαψαν » (πιθ.).

ἐλεφανταγωγός (ὁ) μτγν. ὁ ὁδηγός ἐλέφαντος· Πολυδ.Ι,140 « ὁ ἄγων ἐλέφαντα ».

ἐλεφαντάρχης (ὁ) μτγν. ὁ ἀρχηγὸς πολεμικῶν ἐλεφάντων καὶ τῶν ἐπ' αὐτῶν ἀνδρῶν· Πολυδ.Ι, 140 : ΠΔ Μακκ.2,14,12 **Νικάνορα .. ἐλεφαντάρχην.**

ἐλεφανταρχία (ἡ) μτγν. ἴλη δέκα ἐξ ἐλεφάντων : Αἰλ.Τακτ.23.

ἐλέφαντας (ὁ) δημ. ὁ ἐλέφας βλ.λ.

ἐλεφάντειος-ον μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἐλέφαντα, ὁ τοῦ ἐλέφαντος : Διοσκ.2,94 **τὸ ἐλεφάντειον** (στέαρ). Ὀππ.Κυν.2,500 **ἐλεφαντείοις κεράεσσι· 2)** νεώτ. ὁ ἐξ ἐλεφαντόδοντος πεποιημένος, ἐλεφάντινος, ἀπὸ ἀβόριο.

ἐλεφαντένιος-α-ο δημ. ὁ ἐξ ἐλεφαντόδοντος πεποιημένος, ἐλεφάντινος : Γρυπ.Σκ.Τερρ.83,48 στὸ **ἐλεφαντένιο ἀδράχτι·** ‖ ἐπὶ ξίφους, τὸ ἔχον λαβὴν ἐξ ἐλεφαντόδοντος : Παλαμ.Ἀσάλ.Ζ 52,3 **καὶ τραγουδοῦσα τὸ σπαθὶ τὸ ἐλεφαντένιο.**

ἐλεφαντεύς-έως (ὁ) πάπ. ὁ κατεργαζόμενος τὸν ἐλεφαντόδοντα, ἐλεφαντουργός.

ἐλεφαντηγός (ἡ) μτγν. (ἐνν. ναῦς) εἰδ. πλοῖον πρὸς μεταφορὰν ἐλεφάντων, ἐν χρ. ἐν Αἰγύπτῳ ὑπὸ τῶν Πτολεμαίων : Φώτ.456,39 (Ἀγαθρχ.) **τὸ περὶ τὰς ἐλεφαντηγοὺς κακόν.**

ἐλεφαντία (ἡ) μτγν. ἐλεφαντίασις βλ.λ. : Παλλάδ.Λαυσ.926Β **νομίσας ὅτι ἐλεφαντία ἐστίν.**

ἐλεφαντιακός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὤν οἷος ὁ ἐλέφας, ὁ μεγαλόσωμος ὡς ὁ ἐλέφας, δθ. ὁ διὰ τὸ μέγεθος τερατώδης : Ἀλέξ.Τρολλ.ΙΙ,630.

ἐλεφαντιασιακός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν **ἐλεφαντίασιν** βλ.λ.

ἐλεφαντίασις-εως (ἡ) κ. νεώτ. λεπρώδης δερματικὴ πάθησις, καθ' ἣν τὸ δέρμα ἀποξηραινόμενον ἔχει ὄψιν οἵαν τὸ τοῦ ἐλέφαντος, νεώτ. **ἐλεφαντίασις τῶν Ἑλλήνων·** Ἡσ. « εἶδος λέπρας » : Διοσκ.2,70,3, Πλούτ.Ἠθ.731Α· **2)** νεώτ. ἰατρ. **ἐλεφαντίασις τῶν Ἀράβων** ἢ ἁπλῶς **ἐλεφαντίασις** τοπικὴ ὑπερτροφία ἰδίως τῶν ἄνω καὶ κάτω ἄκρων καὶ τῶν γεννητικῶν ὀργάνων.

ἐλεφαντιασμός (ὁ) ἐλεφαντίασις βλ.λ.· ΕΜ 561,4.

ἐλεφαντίδαι (αἱ) νεώτ. ζωολ. ὁμοιογένεια θηλαστικῶν **προβοσκιδωτῶν.**

ἐλεφαντίδιον (τὸ) νεώτ. τὸ νεογνὸν τοῦ ἐλέφαντος, ἄ. ἐλεφαντίσκος.

ἐλεφαντικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ τοῦ ἐλέφαντος, ὁ ἰδιάζων εἰς τὸν ἐλέφαντα· **2)** ὁ πάσχων ἐξ ἐλεφαντιάσεως βλ.λ.

ἐλεφαντίνεος-α-ον Ἐπιγρ. ἐλεφάντινος βλ.λ.

ἐλεφαντίνη (ἡ) νεώτ. οὐσία τοῦ ὀδόντος ἀποτελοῦσα τὸν κύριον ἱστὸν αὐτοῦ, ἄ. ὀδοντίνη.

ἐλεφάντινος-η-ο(ν) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ τοῦ ἐλέφαντος ἢ ἐξ ἐλέφαντος : ΠΔ Ἰεζ.27,15 **ἀπὸ νήσων ἐπλήθυναν τὴν ἐμπορίαν σου ὀδόντας ἐλεφαντίνους· 2)** ὁ πεποιημένος ἐξ ἐλεφαντόδοντος, ἀπὸ ἀβόριο, φιλδισένιος : Πλάτ.Ἱππ.Μ 290Β **Φειδίας .. τῆς Ἀθηνᾶς τοὺς ὀφθαλμοὺς οὐ χρυσοῦς ἐποίησεν, οὐδὲ τὸ ἄλλο πρόσωπον .. ἀλλ' ἐλεφάντινον,** Ἀριστφ.Πλ.815,Πολύβ.6,53,9 **ἐπὶ δίφρων ἐλεφαντίνων,** ΚΔ Ἀπ.18,12 **πᾶν σκεῦος ἐλεφάντινον,** Διογ.Λ 6,65· ‖ τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἡ οὐσία τοῦ ἐλεφαντοστοῦ : Πλάτ.Ἱππ.Μ 290C **καὶ γὰρ τὸ ἐλεφάντινον, οἶμαι, καλόν ἐστιν· 3)** λευκὸς ὡς ἐλεφάντινον ὀστοῦν· Ἡσ. « ἐλεφάντινα, λευκά »: Ἀνακρεόντ.15,12 **ἐλεφάντινον μέτωπον,** Κράτ.π.Ἀθήν.3,117Β, Ἀριστφ.Ἱππ.1169 **τῇ χειρὶ τἠλεφαντίνῃ.**

ἐλεφαντίσκιον (τὸ) μτγν. νεογνὸν ἐλέφαντος : Αἰλ.ΖΙ 8 27 **μιᾷ δὲ μητρὶ πλείω ἐλεφαντίσκια.**

ἐλεφαντίσκος (ὁ) νεώτ. ὁ μικρὸς τὸ σῶμα ἐλέφας· **2)** τὸ νεογνὸν ἐλέφαντος, ἄ. ἐλεφαντίδιον.

ἐλεφαντιστής (ὁ) ὁ ὁδηγὸς ἢ γυμναστὴς τῶν ἐλεφάντων : ἈριστΛ.ΖΙ 497b,27 **καὶ τῷ ἐλεφαντιστῇ ἄνω ὀρέγει τούτῳ· 2)** ἀσπὶς ἐκ δέρματος ἐλέφαντος : Ἀππ.Λιβ.46 **τὰ ἀκόντια εἰς τὸν ἐλεφαντιστὴν ἐκδεχόμενος.**

ἐλεφαντιῶ-άω κ. μσν. κ. νεώτ. πάσχω ἐξ ἐλεφαντιάσεως βλ.λ.ΙΙ : Διοσκ.Ι,105 **ὠφελεῖ ἐλεφαντιῶντας,** Πτολ.Τετράβ.Ι,51,Μηναῖ.Ι,19 Συναξ. **τῷ ἰδίῳ μαθητῇ .. ἐλεφαντιάσαντι.**

ἐλεφαντόβοτος-ον μτγν. ποι. ἐπὶ χώρας, ἡ ἐν ᾗ οἱ ἐλέφαντες βόσκουσιν, ἡ ἐν ᾗ παράγονται : Νόνν. Δ 39,26 **ἧς ἐλεφαντοβότοιο .. γαίης.**

ἐλεφαντόδετος-η-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ δεδεμένος ἢ κεκοσμημένος δι' ἐλεφαντόδοντος, ἄ. ἐλεφαντοκόλλητος : Εὐρ.ΙΑ 582, Ἀριστφ.Ὄρν.218 **ἐλεφαντόδετον φόρμιγγα,** Συνέσ.346Β.

ἐλεφαντόδοντο (τὸ) δημ. ἐλεφαντόδους βλ.λ. : Ζερβ.μτφρ.Ἰλ.Δ 164 **καθὼς ὅταν .. γυναίκα ἐλεφαντόδοντο μὲ κόκκινη βαφὴ ἦθε βάψει.**

ἐλεφαντόδους-οντος (ὁ) νεώτ., δημ. **ἐλεφαντόδοντο** (τὸ) ὁ χαυλιόδους τοῦ ἐλέφαντος.

ἐλεφαντοειδής-οῦς-ές νεώτ. ὅμοιος ἐλέφαντι.

ἐλεφαντοθήρας (ὁ) μτγν. ὁ θηρευτὴς ἐλεφάντων : Φώτ.452,24 (Ἀγαθρχ.).

ἐλεφαντοκόκκαλο (τὸ) δημ. ἐλεφαντόδους βλ.λ.

ἐλεφαντοκόλλητος(-η)-ο(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ κεκοσμημένος δι' ἐλεφαντόδοντος : Κλήμ.Ἀλ. Παιδ.2,3 **κλῖναι ἐλεφαντοκόλλητοι.**

ἐλεφαντοκομία (ἡ) μτγν. τὸ ἐκτρέφειν, περιποιεῖσθαι ἐλέφαντας : Αἰλ.ΖΙ 6,8.

ἐλεφαντόκωπος-ον ὁ ἔχων κώπην, λαβὴν ἐλεφαντίνην, ἀπὸ ἀβόριο, φιλντισένια : Πολυδ.10,145 (Θεόπομπ.Κωμ.) **ἐλεφαντοκώπους ξιφομαχαίρας,** Λουκ.Ἐνύπν.26 **ξίφη ἐλεφαντόκωπα.**

ἐλεφαντομαχία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. μάχη ἐλεφάντων : Πλούτ.Πομπ.52 **τὴν ἐλεφαντομαχίαν, ἐκπληκτικώτατον θέαμα, παρέσχεν.**

ἐλεφαντομάχος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ πρὸς ἐλέφαντας μαχόμενος : Στράβ.16,4,15 **ἐλεφαντομάχον ἰδίως ἐστὶ τὸ ζῷον περὶ τῆς νομῆς.**

ἐλεφαντόνωτος-ον μσν. ἐπὶ πραγμ., ὁ ἔχων τὰ νῶτα κεκοσμημένα δι' ἐλεφαντόδοντος : Εὐστ.Ἰλ. 584,44 **ἡνίαι ἐλεφαντόνωτοι.**

ἐλεφαντόπηχυς-εως-υ μτγν. μτφ. ἐπὶ γυναικός, ἡ ἧς οἱ βραχίονες ἔχουσι τὴν λευκότητα καὶ τὴν στιλπνότητα τοῦ ἐλεφαντόδοντος : Μάξ.Τύρ.14,6 **τὴν Ἥραν, . . λευκώλενον, ἐλεφαντόπηχυν.**

ἐλεφαντόπους-ποδος-πουν κ. νεώτ. ἐπὶ ἐπίπλων, ὁ ἔχων πόδας ἐλεφαντίνους, ἐξ ἐλεφαντόδοντος : Πλάτ.Κωμ.π.Ἀθήν.2,48Β **ἐν κλίναις ἐλεφαντόποσιν,** Φιλ.Ι,666, Λουκ.Ἐνύπν.14 **ἐλ- τραπέζας ἔχων.**

ἐλεφαντοστόλιστος-η-ο δημ. ὁ κεκοσμημένος, στολισμένος, δι' ἐλεφαντόδοντος, ἐλεφαντοκόλλητος : Ζερβ.μτφρ.Ἰλ.Ε 661 **κι ἀπ' τὰ χέρια ἔπεσαν χάμω τὰ ἐλεφαντοστόλιστα τὰ γκέμια.**

ἐλεφαντοστοῦν (τὸ) νεώτ. τὸ ἐκ τῶν χαυλιοδόντων τοῦ ἐλέφαντος ὀστοῦν, ἄ. ἐλεφαντόδους, ἐλεφαντοκόκκαλο· ‖ **ἐλεφαντοστοῦ μέλαν** χρωστικὴ ὕλη λαμβανομένη ἐξ ἀπανθρακώσεως τῶν ἀπορριμμάτων τῆς κατεργασίας τοῦ ἐλεφαντόδοντος· **2) ἐλεφαντοστοῦ χάρτης** εἶδος διακοσμητικοῦ χάρτου **ἐν** χρ. διὰ ζωγραφικὰς μικρογραφίας.

ἐλεφαντοτόμος-ον μτγν. ὁ τέμνων, κατεργαζόμενος ἐλεφαντόδοντας : Ὀππ.Κυν.2,514.

ἐλεφαντούργημα-ατος |τό| νεώτ. καλλιτέχνημα ἢ κομψοτέχνημα ἐξ ἐλεφαντοστοῦ βλ.λ.

ἐλεφαντουργία |ἡ| μτγν. κ. νεώτ. ἐλεφαντουργική βλ.λ. : Βέττ.Βάλ.3,23.

ἐλεφαντουργική |ἡ| μτγν. κ. νεώτ. |ἐνν. τέχνη| ἡ τέχνη τοῦ κατεργάζεσθαι τὸ ἐλεφαντοστοῦν βλ.λ. : Σχόλ.Παῦλ.Ἀλ.Ρ 3.

ἐλεφαντουργός-όν μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ ἐργαλείων, ὁ χρησιμοποιούμενος πρὸς κατεργασίαν τοῦ ἐλεφαντόδοντος : Φιλόστρ.Ἀπολλ.5,20 **ὄργανα λιθουργὰ καὶ ἐλεφαντουργά· 2**) κ. νεώτ. τὸ ἀρσ. **ἐλεφαντουργός** ὡς οὐσ. εἰδικὸς τεχνίτης κατεργαζόμενος τὸν ἐλεφαντόδοντα : Θεμίστ.Λόγ. 18,224Β **δέλτῳ, ἣν οὐκ ἐποίησαν ἐλεφαντουργοί.**

ἐλεφαντοφάγος |ὁ| μτγν. ὁ τρώγων κρέας ἐλέφαντος : Στράβ.16,4,10 **κατοικοῦσι δ' ἐλεφαντοφάγοι** |νομάδες τῆς Αἰθιοπίας|, Φώτ.452,35.

ἐλεφαντοφανής-οῦς-ές μσν. ἐπὶ ὀδόντων, ὁ φαινόμενος ὡς ἐλεφαντόδους, **φιλντισένιος** : Εὐστ.Ὀδ.1877,42.

ἐλεφαντόχρως-χρωτος |ὁ,ἡ| μσν. ὁ ἔχων χρῶμα ἐλεφαντόδοντος, ἤτοι ὢν λευκὸς καὶ στιλπνός : Εὐστ.Ὀδ.1877,36 **τοὺς ἐλεφαντόχρωτας ὀδόντας.**

ἐλεφαντῶ-όω Ἐπιγρ. ποικίλλω δι' ἐλεφαντόδοντος : Ἐπιγρ. |Ἀθηνῶν| **τράπεζα ἠλεφαντωμένη.**

ἐλεφαντώδης-ους-ες μτγν. κ. νεώτ. ὅμοιος ἐλέφαντι, ἐλεφαντοειδής : Ἀρετ.Χρον.Παθ.2,13 **ὦτα ἐρυθρά, μελανόεντα, κεκλεισμένα ἐλεφαντώδεα,** Σουΐδ. ἐν λ. Ἐπαφρόδιτος **τὸ δὲ σῶμα μέγας τε καὶ μέλας, ὡς ἐλεφαντώδης.**

ἐλεφαντωτός-ή-όν Ἐπιγρ. ὁ πεποικιλμένος δι' ἐλεφαντόδοντος, **ἐλεφαντοκόλλητος.**

ἐλέφας-αντος |ὁ,ἡ| κ. νεώτ., δημ. κ. **ἐλέφαντας**, ἐν ἐπιγρ. Δήλου, γεν. **ἐλεφάντου,** δοτ. πληθ. κ. **-άντοις** |ΠΔ Μακκ.1,1,17|, θηλαστικὸν ζῶον ὀγκωδέστατον, φέρον μακρὰν προβοσκίδα καὶ ζεῦγος χαυλιοδόντων, ἀπαντῶν ἐν Ἰνδίαις καὶ Ἀφρικῇ : Ἡρ.3,14 **ἡ Αἰθιοπίη χώρη .. χρυσόν τε φέρει πολλὸν καὶ ἐλέφαντας ἀμφιλαφέας,** Ἀριστλ. ΖΙ 610a,15 **μάχονται δὲ καὶ ἐλέφαντες σφοδρῶς πρὸς ἀλλήλους** |περὶ τοῦ Ἰνδικοῦ ἐλέφαντος|, Παυσ.1,12,4 **ἐλέφαντας δὲ πρῶτος μὲν τῶν ἐκ τῆς Εὐρώπης Ἀλέξανδρος ἐκτήσατο,** Δίων Κ 59,13, Πάπ. **ἡ θήρα τῶν ἐλεφάντων·** ‖ **ἐλέφας** |ἡ| ὡς θηλ. : Φύλαρχ. π. Ἀθήν.13,607Α **τροφὴν οὐκ ἐλάμβανεν ἡ ἐλέφας· 2**) ὁ ἐλεφαντόδους, τὸ ἐλεφαντοστοῦν, τὸ ἀβόριο, φίλντισι |π. Ὁμ. Ἡσίοδ. κ. Πινδ. μ. ἐν τῇ σημ. ταύτῃ|· γλωσσ. «ἐλέφας τὸ ὀστοῦν· οὐ τὸ ζῶον ἀλλ' ἡ ἐκ τοῦ ὀδόντος ὕλη» : Ἰλ.Δ 141 **ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ,** Ὀδ.Δ 73, Ἡσίοδ.Α 141 **λευκῷ τ' ἐλέφαντι,** Πίνδ.Ν 7,78 **κολλᾷ χρυσὸν ἔν τε λευκὸν ἐλέφανθ' ἁμᾷ,** Πλάτ.Πολ.373Α **χρυσὸν καὶ ἐλέφαντα καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα κτητέον,** Δημ.819 **τὸν εἰς τὴν τέχνην ἐλέφαντα· 3**) ἡ νόσος ἐλεφαντίασις βλ.λ. : Ἀρετ.Χρον.Παθ.2,13, Γαλ.356,51 **μελαγχολικὸν πάθος καὶ ὁ ἐλέφας ἐστί· 4**) πολύτιμός τις λίθος : Θεόφρ.Λίθ.37 **ἐλέφας ὁ ὀρυκτός, ποικίλος μέλανι καὶ λευκῷ· 5**) εἶδος κερατοειδοῦς ποτηρίου· Ἡσ. «ῥυτὸν τρεῖς χόας χωροῦν» : Δαμόξ. π. Ἀθήν.11,468F **τὸν ἐλέφανθ' ἥκει φέρων ὁ παῖς,** Ἐπίν. π. αὐτ.11,497Α.

ἐλεφῆραι, ἐλέφηραν βλ. ἐλεφαίρω.

ἐλεφιτίς-ίδος |ἡ| εἶδος μικροῦ ἰχθύος : Ἱππ.Δι. 2,357,45 **κοῦφοι δὲ οἱ πετραῖοι .., οἷον ἐλεφιτίς, κωβιός** |ἐφθ. γρ., Κορ. ἀλφηστής|.

ἐλέχει Ἡσ. «φηλαφᾷ».

ἐλεῶ-άω δ. τ. τοῦ **ἐλεῶ-έω** βλ.λ.· ΕΜ 327,28, ΠΔ Παροιμ.21,26 **ἐλεᾷ καὶ οἰκτείρει.**

ἐλεῶ-έω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. **ἠλέησα,** ἐπ. κ. δημ. **ἐλέησα, παθ. ἀόρ. ἠλεήθην,** δημ. **ἐλεήθηκα, παθ. παρακ. ἠλέημαι** αἰσθάνομαι πρός τινα ἔλεος, οἶκτον, συμπάθειαν, συμπόνια, τὸν λυποῦμαι : Ἰλ.Ζ 94 **αἴ κ' ἐλεήσῃ ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους,** Ὀδ.Ε 336 **ἥ ῥ' Ὀδυσσῆ' ἐλέησεν ἀλώμενον,** Ἀριστφ.Σφ.572 **παιδὸς φωνὴν ἐλεήσαις,** Πλάτ.Νόμ.665Α **θεοὺς δ' ἔφαμεν ἐλεοῦντας ἡμᾶς,** ΚΔ Ματθ. **ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε,** Πάπ. **ἀξιῶ σε ἐλεῆσαί με,** Ἐκκλ.συνήθ.εὐχητ.ἐπίκλησις : **Κύριε ἐλέησον** |ὅθ. μσν. δημ. ἡ φρ. εἰς δήλωσιν ἐκπλήξεως|, Διγεν.Ἀκρ. |Ἄνδρου| 3590 **ἐλέησα τὸ κάλλος της,** Σημηρ.Θανάσιμα 89,5 **νὰ ἐλεήσῃς τὸν καημό μου ἦλθες·** κ. παθ. ἀπολ. πάσχω, ἤτοι ἔχω, προκαλῶ τὸ ἔλεος, γεν. τὸν οἶκτον, τὴν συμπάθειαν, ἐν γένει, ὅθ. κ. τὴν ἐξ οἴκτου ἀρωγήν : Πλάτ.Ἀπολ.34 **ἵνα ὅτι μάλιστα ἐλεηθείη,** ΚΔ Ματθ.5,7 **μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται·** παθ. μετ' ἐμπροθ. |ὑπὸ| διορ. δηλοῦντος τὸν ἐλεοῦντα : Δημ.830 **ἵνα δοκῶν εἶναι πλούσιος ἧττον ὑφ' ὑμῶν ἐλεοίμην,** ΚΔ Κορινθ.1,7,25 **ἠλεημένος ὑπὸ Κυρίου·** ‖ φρ. **ἐλεεῖν τινα ἐπί τινι** : Ἀντιφ.1,27 **ἐλεεῖν** |τινα| **ἐπὶ τοῖς ἀκουσίοις παθήμασι·** ὁμ. **ἐλεεῖν τινά τινος** : Ξεν.Ἐφ.94,5 **τῆς τύχης αὐτὴν ἠλέει** |διὰ τὴν τύχην|· **2**) μτγν., νεώτ. κ. δημ. δίδω τινὶ ἐλεημοσύνην, δίδω βοήθημα εἰς πτωχούς, κ. ἀπολ. δίδω **ἐλέη** ἤτοι ἴδια ἐμοῦ χρήματα ἢ χρήσιμα πράγμ., ἵνα διανεμηθῶσιν εἰς πένητας : Πάπ. **ὁ ἐλεῶν πτωχῷ θεῷ δανείζει, - ἐλεεῖ ἀφειδῶς·** κ. παθ. **ἐλεήσ(ε)τέ με τὸν ἀόμματο.**

ἐλεών Ἡσ. «θάμνος»· **2**) ὁ ὄφις σκυτάλη· αὐτ.

ἐλεώτερον ἐπίρρ. συγκρ. τοῦ ἐλεὸν βλ.λ.· Ἡσ. «ἀντὶ ἐλεεινότερον».

ἐλέωτρις-ιδος |ἡ| μτγν. ἰχθύς τις τοῦ Νείλου : Ἀθήν.7,312Α **νειλῷοι δ' εἰσὶν ἰχθύες.. ἐλέωτρις.**

ἐλζεβίρ νεώτ. ἄκλ. τύπος τυπογραφικῶν στοιχείων διακρινόμενος διὰ τὸ κάθετον καὶ τὸ στρογγύλον τῶν γραμμάτων : **στοιχεῖα ἐλζεβίρ** |ἡ ὀνομασία ἐκ τοῦ ἐπωνύμου οἰκογενείας Ὀλλανδῶν τυπογράφων, ἐκδοτῶν διασήμων διὰ τὰς καλλιτεχνικὰς ἐκδόσεις των|.

ἐλζεβιριανός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς ἐκδότας Ἐλζεβὶρ βλ.λ. ἢ τὰς ἐκδόσεις αὐτῶν : **ἐλζ- ἐκδόσεις - στοιχεῖα.**

ἕλη |ἡ| κ. μσν. κ. **εἵλη** ἡ θερμότης, ἡ πύρα τοῦ ἡλίου· Εὐστ.Ἰλ.667,22 «θερμασία», αὐτ.Ὀδ.1573,44 «εἵλη καὶ ἕλη, ἡ τοῦ ἡλίου αὐγή».

ἕλῃ ὑποτ. ἀορ. β' τοῦ αἱρέω-ῶ βλ.λ.

ἐληά (ἡ) δημ. ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἐλιὰ βλ.λ.

ἐληγός |ὁ| Ἐπιγρ. ὁ ἔμπορος ἐλαίου, **ὁ λαδάς·** πρβλ. αἰνηγός.

ἐληθερέω μτγν. κ. **εἱληθερέω** βλ.λ., **ἡλιάζω,** παθ.· Γαλ. «ἐληθερείσθω, ἡλιούσθω».

ἐλήλακα, ἐλήλαμαι ἐνεργ. κ. μέσ. παρακ. τοῦ ρ. ἐλαύνω βλ.λ.

ἐλήλεγμαι μέσ. παρακ. τοῦ ἐλέγχω βλ.λ.

ἐληλέδατο ἐπ. τ. κ. **ἐληλάδατο** (δ. γρ.) γ' πληθ. ὑπερσ. ἀντὶ ἠλήλαντο τοῦ ἐλαύνω βλ.λ. : Ὀδ.Η 86.

ἐλήλιγμαι μέσ. παρακ. τοῦ ἑλίσσω βλ.λ.

ἐλήλυθα, π. Ἡρωδιαν. **ἐλήλουθα,** παρακ. τοῦ ἔρχομαι βλ.λ.

ἐλήξατο ἀόρ. τοῦ λάσκω βλ.λ. : Ἡρωδιαν.θ,64.

ἐληοχρίστιον |τὸ| Ἐπιγρ. βοιωτ. ἐλαιοχρίστιον βλ.λ. : Ἐπιγρ. **τὸ ἐληοχρίστιον ἀνέθεικε Διί.**

ἐλήσιος-α-ο δημ. |προφ. τρισύλλαβ.| ὁ ἐκ δένδρου ἢ καρποῦ ἐλαίας : **ἐλήσια βέργα-κουκούτσια·** ‖ ὁ ἐκ ξύλου ἐλαίας : **ἐλήσιο μπαστούνι.**

ἐλήτσινος-η-ο δημ. κ. **λήτσινος** κ. **(ἐ)λί-** ὁ ἐκ ξύλου ἐλαίας : **λήτσινα κούτσουρα.**

ἐλθέμεν κ. **ἐλθέμεναι** ἐπ. ἀπαρφ. ἀορ. β' ἀντὶ ἐλθεῖν τοῦ ρ. ἔρχομαι βλ.λ.

ἐλθετῶς Ἡσ. «ἀντὶ τοῦ ἐλθέ, Σαλαμίνιοι».

ἔλθιμον (τὸ) μσν. ἔλευσις, ἐρχομός : Χρον.Μορ. 6562H **τὸ ἔλθιμον τοῦ μπαΐλου.**

ἐλιά (ἡ) δημ., δ.γρ. **ἐληά** τὸ δένδρον ἐλαία βλ.λ. : Σολωμ.Νεκρικὴ Ὠδὴ 147,8 **εἶναι ἀλαφρὸ τὸ χῶμά σου | 'σὰν τῆς ἐλιᾶς τὸ φύλλο,** Ζερβ.Τρ.ΚΚ 41,6 **ἁρπάζει ἐλιᾶς κλαδὶ ἀπὸ κεῖθε κάτου· 2)** ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου ἐλαίας : Καρκβ.Ζητ.31 **ἕνα κομματάκι ψωμί, δύο ἐλιές,-ἐλιὲς τσακιστές - χαραχτές - τῆς ἅρμης,** παροιμ. **οἱ ἐλιὲς μὲ τὸ κουκούτσι βάζουν στὸν ἄνθρωπο παπούτσι** (διὰ τῆς ὀλιγαρκείας πλουτεῖ τις), φρ. **τρώει ψωμὶ κι ἐλιὲς** (ζῇ ἐν μεγάλῃ στερήσει)· **3)** μελάγχρωμος κηλὶς τοῦ δέρματος, λεία ἢ ἐξέχουσα, ἐνίοτε δὲ τριχωτή : δ. τραγ. **ἔχεις ἐλιὰ στὰ στήθη σου, | ἐλιὰ στὴν ἀμασκάλη,** δ. δίστ. **τὰ μαλλιά σου κι ἡ ἐλιά σου | μ' ἔφεραν στὴν ἀγκαλιά σου· 4)** ἀδὴν βλ.λ. : **πρηστήκαν οἱ ἐλιές μου.**

ἐλιάδα (ἡ) δημ. παρετυμ. τοῦ ἀλιάδα βλ.λ.

ἐλιάς (ὁ) δημ. πρόσθετος κεφαλικὸς φόρος ἐννέα γροσίων, ἐπιβληθεὶς τὸν ιζ' αἰ. ἐπὶ Σουλεϊμὰν Β' εἰς τοὺς ἐν Τουρκίᾳ Χριστιανούς.

ἐλίβοτρυς Ἡσ. « ἄμπελός τις μέλαινα ».

ἔλίγα ἐπίρρ. δημ. ὀλίγον : Ἐρωτόκρ.Δ 1068 **καὶ τὶς ἐλίγα, τὶς πολλὰ βρίσκεται λαβωμένος.**

ἔλιγγες Πολυδ.2,67 « αἱ ἐπὶ τῶν βλεφάρων γραμμαί, οἷον ῥυτίδες ».

ἐλίγδην ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον περιστροφικόν, περιστροφάδην : Αἰσχ.Πρ.882 **τροχοδινεῖται δ' ὄμμαθ' ἐλίγδην·** πρβλ. εἰλίγδην· **2)** νεώτ. ναυτ. **ἐλίγδην πλοῦς** ἡ συνεχὴς δι' ἐλιγμῶν ἀλλαγὴ τῆς πορείας τῶν πλοίων πρὸς ἄμυνον κατὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν ὑποβρυχίων.

ἔλιγμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. τὸ ἑλικοειδῶς περιεστραμμένον, ἡ συστροφή, τὸ τύλιγμα : Ἐφιππ.14,9 **κνήμης ἱμάντων ἰσομέτροις ἐλίγμασι·** || τὸ ἑλικοειδῶς συνεστραμμένον μέρος τῆς κόμης, ὁ βόστρυχος, ἡ μπούκλα : Λεων.Ταρ.ἐν ΑΠ 6,211 **τὸ πορφυροῦν τε Λεσβίδος κόμης ἔλιγμα·** || εἶδ. νεώτ. γλυπτὸν ἀρχιτεκτονικὸν κόσμημα ἐξ ἑλικοειδῶς συνεστραμμένων γλυφῶν· **2)** τὸ φέλιον, βραχιόλιον· Ἡσ. « ἐλίγματα, φέλια » : Σαπφ. ἐν Λυρ.Συμπλ.20a,8 (πιθ.)· **3)** στρῶμα, ἐπικάλυμμα, σκέπασμα : Ἀθήν.2,48C **Σώφρων δὲ στρουθωτὰ ἐλίγματά φησιν ἐντετμημένα· 4)** δέμο, πακέτο : ΚΔ Ἰω.19,39 **ἕλιγμα σμύρνης καὶ ἀλόης** (δ.γρ. μῖγμα)· **5)** ἰατρ. ἐμπίεσμα, κοίλωμα ἄνευ ῥήξεως, θλάσμα τοῦ κρανίου : Σωρ.Ἀγμ.45,1.

ἐλιγματώδης-ους-ες κ. νεώτ. ὁ καθ' ἐλιγμόν, βλ.λ.ΙΙ, ὁ ἑλικοειδής : Λεξ.Πνευμ.195V.

ἐλιγμός (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ., ἐπ. κ. Ἰων. **εἱλιγμός** ἡ ἑλικοειδὴς καμπὴ ἢ κατεύθυνσις, οἷον ὁδοῦ ἢ διαδρόμου, κτπ., στροφή, στρίφιμο : Ἡρ.2,148 **οἱ εἱλιγμοὶ διὰ τῶν αὐλέων ἐόντες ποικιλώτατοι** (περὶ τοῦ Λαβυρίνθου), Ξεν.ΚΠ 1,3,4 **πολλοὺς.. ἐλιγμοὺς ἄνω καὶ κάτω πλανώμενοι,** Ἀρετ.Χρον. Νούσ.1,3,119 **ἐπὶ ἐλιγμοῖσι τοῖσι τοῦ χωρίου,** Πλούτ.Ἄρατ.22,Λιβάν.Λόγ.61,θ **τῶν ὀρῶν τοὺς ἐλιγμούς, - οἱ ἐλιγμοὶ τοῦ ποταμοῦ - τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς·** || ὁμ. ἡ ἑλικοειδὴς καμπὴ ἢ συστροφὴ διαφόρων ὀργάνων : Ἀριστλ.ΖΙ 532b,7 **ἔντερον τοῖς μὲν πλείστοις εὐθὺ καὶ ἁπλοῦν.. ὀλίγοις δ' ἐλιγμὸν ἔχει,** αὐτ.510b,19,Μάξ. Τύρ.19,4 **ἐλιγμοὶ καὶ ἀναστροφαὶ ὀργάνων·** || ὁμ. ἐπὶ τῶν ἑλίκων τοῦ ἐγκεφάλου : Ἐρασίστρ.π.Γαλ. 5,603· || περιπλοκὴ κόμβου : Πλούτ.Ἀλέξ.18 **τῶν δεσμῶν.. δι' ἀλλήλων πολλάκις σκολιοῖς ἐλιγμοῖς ὑποφερομένων** (περὶ τοῦ Γορδίου δεσμοῦ)· **2)** ἑλικοειδής, περιστροφικὴ κίνησις, στριφογύρισμα : Ὀρφ.Ὕμν.37,12 **εἱλιγμοῖς τε ποδῶν κονίη νεφέλας ἀφικάνει,** Πλούτ.Ἠθ.404F **ταραχώδης καὶ παράφορος ἐλιγμός,** Προκ.Γαζ.151B **ὀφθαλμῶν ἐλιγμοί,** Σχόλ.Νίκ.Θηρ.159· **3)** εἰδ. νεώτ. κ. δημ. στρατ. κίνησις ἢ μετασχηματισμὸς στρατεύματος ἢ πολεμικῆς ναυτικῆς ὁμάδος πρὸς ἐπίτευξιν ὡρισμένου τινὸς τακτικοῦ σκοποῦ· **4)** νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἡ διὰ περιστροφῶν ἔμμεσος προσέγγισις πρὸς ὡρισμένον τινὰ σκοπόν.

ἐλίγος-η-ο δημ. ὁ ὀλίγος βλ.λ. : Ἐρωτόκρ.Δ 1700 **καὶ κάνει κι εἰς τὴν μύτην του λαβωματιὰν ἐλίγη·** || τὸ οὐδ. **ἐλίγο** ἐν ἐπιρρ. χρ. ὀλίγον, μικρόν, λιγάκι : Ἐρωτόκρ.Β 437 **ἐλίγο στράφηκε νὰ δῇ·** || κ. κατὰ διπλῆν ἐκφορ. : αὐτ.Β 2164 **ἐλίγο ἐλίγο λείφτηκε νὰ τόνε ξαφορμίσουν.**

ἔλιγξ δ. ἀνάγν. ἀντὶ ὦλιγξ βλ.λ. : Πολυδ.2,67.

Ἑλιεύς Ἡσ. ἐπώνυμον τοῦ Διὸς ἐν Θήβαις.

ἑλικάμπυξ-υκος ὁ ἐστεμμένος δι' ἄμπυκος βλ.λ. : Πίνδ.ἀπ.75,20 **Σεμέλαν ἑλικάμπυκα,** αὐτ. Παιᾶν.3,15 **ἑλικ- θεά.**

ἔλικας (ὁ) δημ. ὁ ἕλιξ βλ.λ.

ἑλικάστερος-ον μτγν. ὁ ἔχων κυκλικὴν τροχιάν, ἐπίθετον τῆς σελήνης : Μαν.4,224.

ἑλικαυγής-οῦς-ές ὁ ἐκπέμπων κύκλῳ ἑλικοειδεῖς ἀκτῖνας : Ὀρφ.ἀπ.7,25 **κέκλυθι τηλεπόρου δίνης ἑλικαυγέα κύκλον οὐρανίαις στροφάλιγξι περίδρομον αἰὲν ἑλίσσων.**

ἑλίκη (ἡ) (ἕλιξ) ἡ περιστρεφομένη, δθ. ὁ ἀστερισμὸς τῆς μεγάλης ἄρκτου ἐκ τῆς περὶ τὸν πόλον περιστροφῆς αὐτῆς : Ἄρατ.37 **οἳ τὴν μὲν κυνόσουραν ἐπίκλησιν καλέουσι, τὴν δ' ἑτέρην, ἑλίκην,** Ἀπολλ.Ρ 2,360· **2)** τὸ ἑλικοειδὲς τμῆμα τοῦ κοχλίου καὶ τῶν τοιούτων : Ἀριστλ.ΖΜ 680a,22 **ἔστι δὲ τοῖς στρομβώδεσιν ἐν τῇ ἑλίκῃ τοῦτο** (τὸ περίττωμα)· || ὁμ. ἐπὶ τῶν ἐντοσθίων : Ἀριστλ.ΖΜ 682a, 15 **ἔντερον, πᾶσιν εὐθὺ καὶ ἁπλοῦν.. ἐνίοις δὲ τοῦτο ἑλίκην ἔχει·** || ὁμ. περὶ τοῦ ὠτός : Ἀριστλ.ΖΓ 781b, 15· **3)** ἡ ἰτέα, ἐν Ἀρκαδίᾳ : Θεόφρ.ΦΙ 3,13.

ἑλικηδόν ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἐλίγδην βλ.λ., περιεστραμμένως, ἑλικοειδῶς : Θεόφρ.3,1,13 **ἑλικηδὸν περιείληφε,** Λουκ.Ἱστ.Συγγρ.19 **ζώνη ἰριοειδὴς καὶ δράκοντες ἑλικηδὸν καὶ βοστρυχηδόν· 2)** περιεστραμμένως εἰς κύκλον : Νόνν.Δ 10,34 **παπταίνων ἑλικηδόν· 3)** εἶδος ἀρχαίας γραφῆς, καθ' ἣν τὰ γράμματα ἐγράφοντο κατὰ ἑλικοειδῆ γραμμήν, ἀναγινωσκόμενα συνήθως ἀπὸ τῆς περιφερείας πρὸς τὸ κέντρον.

ἐλικιά (ἡ) δημ. (ἡλικία) ἡ ἡλικία· **2)** τὸ ὡραῖον παράστημα, τὸ ἀνάστημα : Πολίτ.Ἐκλ.277,6 **νὰ μὴ μαυρίζῃ, λυγερή, στὸν ἥλιον ἡ ἐλικιά σου.**

ἑλικίας (ὁ) ὡς οὐσ. ἡ ἑλικοειδὴς ἀστραπή : Ἀριστλ.Κόσ.395a, 27.

ἑλικίνη (ἡ) νεώτ. ὀργ. χημ. γλυκοζίτης παραγόμενος κατὰ τὴν ἠπίαν διὰ νιτρικοῦ ὀξέος ὀξείδωσιν τῆς σαλικίνης· **2)** ζωολ. γένος τῶν ἑλικινιδῶν μαλακίων.

ἑλικινίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογ. τῶν προσθιοβραγχίων γαστεροπόδων μαλακίων.

ἑλικοβλέφαρος-ον ἐπὶ γυναικῶν, ἡ ταχέως κινοῦσα τὰ βλέφαρα, ἡ ῥίπτουσα ταχὺ βλέμμα, ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης : Ὕμν.Ἀφρ.6,19, Ἡσιόδ.Θ 16 **Θέμιν αἰδοίην, ἑλικοβλέφαρον τ' Ἀφροδίτην,** Πίνδ.ἀπ.123,5· || ὁμ. τῆς Ἀλκμήνης : Πίνδ.Π 4,172.

ἑλικοβόστρυχος-ον ὁ ἔχων ἑλικοειδεῖς βοστρύχους, σγουρὰ μαλλιά : Ἀριστφ.ἀπ.334 **Μούσας ἑλικοβοστρύχους.**

ἑλικογραφῶ-έω μτγν. ἐπὶ τοῦ Νείλου, διαγράφω ἑλικοειδῆ γραμμήν : Ἀνών.Γεωγρ.31.

ἑλικοδρόμος-ον ὁ τρέχων, ὁ πορευόμενος ἑλικοειδῶς : Ὀρφ.Ὕμν.8,10 **ἑλικοδρόμε πάνσοφε κούρη· 2)** κυκλοτερής : Εὐρ.Βάκχ.1067 **κυκλοῦτο δ' ὥστε τόξον ἢ κυρτὸς τροχὸς τόρνῳ γραφόμενος περιφοράν, ἑλικοδρόμον.**

ἑλικοειδής-οῦς-ές μτγν. κ. νεώτ., ποι. εἱλικοειδής, ὁ ἔχων σχῆμα ἕλικος : Διόδ.Σ 5,30 **τὰ δὲ ἑλι-**

κοειδῆ δι' ὅλων ἀνάκλασιν ἔχει, Ἀρετ.Χρον.Παθ. 2,3 ἑλικοειδὲς ἔντερον, Μωραΐτ.Διηγ.1,185 ἀναβαίνων τὸν ἑλικοειδῆ δρόμον.

ἑλικοειδῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἐν σχήματι ἕλικος : Κλεομήδ.1,4, Διοσκ.2,196 περιελισσομένους τοῖς .. δένδρεσιν ἑλικοειδῶς, Ὀλυμπ.Μετ.13,9.

ἑλικοκέρατας-ον Ἡσ. κ. νεώτ. ἐπὶ ζῴων, ὁ ἔχων ἑλικοειδῆ κέρατα· Ἡσ. « ὁ ἐπικαμπῆ κέρατα ἔχων, ἑλιξόκερως», Ἡσ. « ἕλικας, ἑλικοκεράτους ».

ἑλικόκερκος-ον νεώτ. ὁ ἔχων κέρκον, οὐρὰν ἑλικοειδῶς κεκαμμένην.

ἑλικοκίνητος-ον νεώτ. ὁ δι' ἑλίκων κινούμενος· || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ ἑλικοφόρον πλοῖον.

ἑλικόμορφος-ον νεώτ. ὁ ἔχων μορφήν, σχῆμα ἕλικος, ἑλιγματώδης, ἑλικοειδής.

ἑλικοπέταλος-ον μτγν. ὁ ἔχων συνεστραμμένα πέταλα (πιθ.) : Σακέρδ.540,1.

ἑλικόπτερον (τὸ) νεώτ. ἀεροτεχν. ἀεροπλάνον ἄνευ πτερύγων, λαμβάνον τὴν ἄνωσιν αὐτοῦ ἀπὸ ἕλικα κατακορύφου ἄξονος.

ἑλικόρρους-ουν ὁ ἔχων ἑλικοειδῆ τὸν ῥοῦν, ὁ ῥέων δι' ἑλιγμῶν : Χρησμ.π.Παυσ.4,20,1 εὖτε τράγος πίνῃσι Νέδης ἑλικόρροον ὕδωρ.

ἑλικός-ή-όν, ὑπερθ. -ώτατος ἐπὶ ὕδατος, ὁ περιδινούμενος : Καλλίμ.ἀπ.290 ἑλικώτατον ὕδωρ Αἰσήπου· || κ. ἐπὶ χοροῦ, κυκλικός : Ὕμν.Ἴσ.155·

ἑλικοστέφανος-ον ὁ ἔχων περιεστραμμένον στέφανον, διάδημα : Βακχ.8.62 ἑ- κούρη.

ἑλικόστημα-ατος (τὸ) νεώτ. δεύτερον ποδόστημα, ἀπαντῶν μ. εἰς τὰ ἑλικοκίνητα πλοῖα, δημ. ποδόσταμο τῆς προπέλλας.

ἑλικοστρεφής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἑλικοειδῶς συνεστραμμένος· ἐπίρρ. -ῶς.

ἑλικοτομίς-ίδος (ἡ) νεώτ. μηχαν. ἐργαλεῖον ἐκ χάλυβος, δι' οὗ μορφοῦται ἑλικοφόρος ὀπὴ ἐντὸς στερεῶν σωμάτων, δημ. κολαοῦζο βλ.λ.

ἑλικοτόμος (ὁ) νεώτ. μηχαν. ἐργαλεῖον σιδηροῦν, δι' οὗ χαράσσεται ἕλιξ ἐπὶ κυλινδρικῆς ῥάβδου.

ἑλικοτομῶ-έω νεώτ. κατασκευάζω δι' ἑλικοτομίδος ἐπὶ ξύλου ἢ μετάλλου ἑλικοφόρον ὀπήν.

ἑλικοτρύπανον (τὸ) νεώτ. εἶδος τρυπάνου, δι' οὗ διανοίγονται κυλινδρικοὶ ὀπαὶ ἐπὶ μετάλλου.

ἑλικοφόρος-ον μσν. κ. νεώτ. ἐπὶ κλάδων ἀμπέλου, ὁ φέρων ἕλικας : Πλαν.μτφρ.Μεταμ.Ὀβιδ. 3,667 ἑλικοφόροις κλάδοις κεκαλυμμένον δόρυ κραδαίνει· 2) νεώτ. ἐπὶ πλοίου, τὸ δι' ἕλικος κινούμενον, τὸ ἑλικοκίνητον· || ὁμ. σημ. τὸ οὐδ. ἑλικοφόρον ὡς οὐσ. (ἐνν. πλοῖον)· 3) ὁ ἐφ' οὗ εἶναι κεχαραγμέναι ἕλικες : ἑλικοφόρος δακτύλιος.

ἑλικράς-ᾶτος (ὁ) Ἀν.Βάχμ.1,448,27 « ἑλικράς, ὁ ἐλαίῳ κεκραμμένος ἀπὸ τοῦ ἐλαισκράς ».

ἑλικτήρ-ῆρος (ὁ) πᾶν ἑλικοειδῶς συνεστραμμένον πρᾶγμα, εἰδ. ἐνώτιον : Ἀριστφ.ἀπ.320,14, Λυσ.12,19 τῆς γὰρ Πολεμάρχου γυναικὸς χρυσοῦς ἑλικτῆρας.. Μηλόβιος ἐκ τῶν ὤτων ἐξείλετο, Ἐπιγρ.

ἑλικτήριον (τὸ) μτγν. ἑλικτήρ, ἐνώτιον· Ἀπολλ. Σοφ.Λεξ.Ὁμ.255 « ἐνώτια, ἃ καλοῦσιν ἑλικτήρια ».

ἑλικτικός-ή-όν συνεστραμμένος, συνεσπειρωμένος : Δωρόθ.ἐν Κατ.Ἀστρ.Κ 2,158 τὸ ἑ- τῆς οὐρᾶς.

ἑλικτός-ή-όν (ἑλίσσω) κ. μσν. κ. νεώτ., ποι. εἰλικτός, ἑλικοειδῶς συνεστραμμένος, στρεπτός, στριφτός, γυριστός : Ὕμν.Ἑρμ.192 βοῦς .. πάσας θηλείας, πάσας κεράεσσιν ἑλικτάς, Σοφ. Τρ.12 αἰόλος δράκων ἑλικτός, Εὐρ.Φοίν.651 κισσὸς ὃν περιστεφὴς ἑλικτὸς .., Θεοδέκτ.6,4 ἑλικτῷ βοστρύχῳ προσεμφερές, Θεόκρ.1,129· || κλῖμαξ ἑλικτή ἑλικοειδής : Καλλιξ.1 κλῖμάξ τε ἑλικτὴ φέρουσα πρὸς τὸν κρυπτὸν περίπατον· || ἑλικτὸν κύτος κιβώτιον μετὰ τροχῶν : Εὐρ.Ἴων 40 ἀναπτύξας κύτος εἰλικτὸν ἀντίπηγος· || ἐπὶ τῶν ποδῶν χορευτοῦ, ὁ ἐκτελῶν στροφάς : Εὐρ.Ἠλ. 180 ἱστᾶσα χορούς .. εἰλικτὸν κρούσω πόδ' ἑμόν· || ἐπὶ ἐντόμων συσπειρουμένων ἢ ἀναδιπλουμένων: Ἀριστλ.ΖΜ 682b,24,αὐτ.692a,2· 2) μτφ. ὁ σκολιός, ὁ περίπλοκος, ὁ περιεστραμμένος, ὅθ. ὁ ἀσαφής, ὁ σκοτεινός : Εὐρ.Ἀνδρ.448 μηχανορράφοι κακῶν, ἑλικτὰ κοὐδὲν ὑγιές, Λυκόφρ.1466 ἑλικτὰ κωτίλλουσα δυσφράστως ἔπη, Εὐστ.Πον.19,40.

ἑλικῶ-όω νεώτ. δίδω εἴς τι ἑλικοειδὲς σχῆμα.

ἑλικώδης-ους-ες μτγν. ἑλικοειδής βλ.λ. : Πλούτ. Ἠθ.648F, Νόνν.Δ 1,370 πλέξας ἐκ καλάμων καλύβην ἑλικώδεϊ δεσμῷ· || κ. νεώτ. ἀνατομ. ἑλικῶδες ἔντερον ἡ μοῖρα τοῦ λεπτοῦ ἐντέρου, ἡ ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ πέρατος τοῦ δωδεκαδακτύλου καὶ λήγουσα εἰς τὴν εἰλεοκολικὴν βαλβῖδα.

ἑλικών-ῶνος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. Ἡσ. « τὸ ἀπὸ χειρὸς νῆμα τὸ φερόμενον ἐν τῷ ἀτράκτῳ ἐπὶ τὴν γῆν »· 2) τετράγωνον μουσικὸν ὄργανον μετὰ ἐννέα χορδῶν : Ἀριστείδ.Κ 3,3· || νεώτ. εἰδ. ὄργανον χαλκοῦν ὑπερβολικοῦ μεγέθους, τῆς κατηγορίας τῶν βαθειῶν σαλπίγγων.

ἑλικωνιάς-άδος (ἡ) ὁ κατοικῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος, ἐπίθ. τῶν Μουσῶν, κτ. πληθ. Ἑλικωνιάδες, ἃ. Ἑλικωνίδες : Ἡσίοδ.Ἔργ.658 τὸν μὲν ἐγὼ Μούσαις Ἑλικωνιάδεσσ' ἀνέθηκα, Εὐρ.Ἡρ. 791 Μουσῶν θ' Ἑλικωνιάδων δώματα, Ἐπιγρ.· || κ. ὡς οὐσ. κτ. παράλ. τοῦ Μοῦσαι : Πίνδ.ἀπ. 16,14 ἄνευθ' Ἑλικωνιάδων· 2) τὸ φυτὸν ὑάκινθος : ΨΔιοσκ.4,62.

ἑλικωνίδες (αἱ) αἱ Ἑλικωνιάδες βλ.λ. : Σοφ.ΟΤ 1109 Νυμφᾶν Ἑλικωνίδων.

ἑλικώνιος-α-ον κ. νεώτ. ὁ τοῦ Ἑλικῶνος : Πίνδ.Ι 7(8),127 Ἑλικώνιαι παρθένοι· 2) ἐπίθετον τοῦ Ποσειδῶνος : Ἰλ.Υ 404 ταῦρος ἤρυγεν ἑλκόμενος Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα· 3) νεώτ. ὁ τῶν Ἑλικωνίων Μουσῶν : Κάλβ.30Η ὑπὸ τοὺς δακτύλους σας ἡ ἑλικώνιος λύρα τρέμει, Βιζυην.Πύργος Κόρ.15 μουσῶν ἑλικώνιος κύκλῳ χορός.

ἑλικῶπις-ιδος (ἡ) θηλ. τοῦ ἑλίκωψ βλ.λ. : Ἰλ.Α 98 ἑλικώπιδα κούρην, Ἡσίοδ.Θ 298 νύμφην ἑλικώπιδα, Πίνδ.Π 6,1 ἑλικώπιδος Ἀφροδίτης ἄρουραν.

ἑλικωπός-όν ἑλίκωψ βλ.λ. : Ὀρφ.Ὕμν.5,9.

ἑλίκωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ διαμόρφωσίς τινος εἰς σχῆμα ἕλικος : ἑλίκωσις ἐλάσματος.

ἑλικωτήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. τὸ ὄργανον, δι' οὗ τέμνονται αἱ ἕλικες τῶν κοχλιῶν, ἑλικοτόμος· 2) ζῳολ. πληθ. ἑλικωτῆρες οἱ εἰδικοὶ τῶν ἀραχνῶν ἀδένες, δι' ὧν ἀπεκκρίνεται ἡ μέταξα.

ἑλικωτός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα ἕλικος, κοχλιωτός : Ὀρειβ.49,20,6· 2) νεώτ. τὸ οὐδ. ἑλικωτόν ὡς οὐσ. κοχλιοφόρος ἧλος χρησιμεύων διὰ τὴν στερέωσιν τῶν σιδηροτροχιῶν ἐπὶ τῶν ξυλίνων στρωτήρων.

ἑλίκωψ-ωπος, θηλ. -ῶπις βλ.λ. ὁ ἔχων εὐστρόφους καὶ ζωηροὺς ὀφθαλμούς, ὡς δεῖγμα νεότητος καὶ σφρίγους : Ἰλ.Α 389.

ἑλινιῶ Σουΐδ. « ὑμνῶ »· πρβλ. αἰλινέω.

ἕλινος (ὁ) μτγν. κλάδος ἀμπέλου : Φιλητ.43· 2) θηλ. ἡ ἄμπελος : Νίκ.Ἀλεξ.181 ὀπώρην ἐκ φιθίης ἑλίνοιο κείροντες θλίβουσι, Ὀππ.Κυν.4,262 ὡραίη ἕλινος καὶ κισσὸς ἔρεπτον.

ἑλινότροπος-ον μτγν. ὁ ἔχων τρόπον, ὄφιν, μορφὴν ἑλίνου βλ.λ. : Ὕμν.Ἴσ.18.

ἑλινοφόρας-ον μτγν., ποι. εἰλινοφόρος ὁ φέρων κλάδους ἀμπέλου : Νόνν.Δ 16,278 κόρυμβος ἑλινοφόρος, αὐτ.17,333 Διόνυσος ἑλινοφόρας.

ἑλινύες (αἱ) μτγν. ἡμέραι ἀργίας, ἀναπαύσεως πρὸς πανηγυρισμὸν νίκης π. Ρωμαίοις (supplicatio) : Πολύβ.21,1,1.

ἑλινύω, παρατ. ἐλίνυον κ. ἠλίνυον, Ἰων. ἑλινύεσκον, μέλλ. ἑλινύσω ἀόρ. ἐλίνυσα σχολὴν ἄγω, σχολάζω, ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω : Ἱππ.Διαίτ. 47, Ἡρ.1,67, αὐτ.7,56 διέβη δὲ ὁ στρατὸς αὐτοῦ ἐν ἑπτὰ ἡμέρῃσι καὶ ἐν ἑπτὰ εὐφρόνῃσι, ἐλινύ-

σας οὐδένα χρόνον, Πίνδ.Ι 2,67 **οὐκ ἐλινύσοντας αὐτοὺς** (τοὺς ὕμνους) **εἰργασάμαν** (ἐποίησα τοὺς ὕμνους ὄχι ἵνα μένωσι ἐν τῷ αὐτῷ ἄπρακτοι τόπῳ), Αἰσχ.Πρ.53 **ὡς μὴ σ' ἐλινύοντα προσδερχθῇ πατήρ**, 'Αριστφ.Θεσμ.598 **ὦ γυναῖκες, οὐκ ἐλινύειν ἐχρῆν**, Χρησμ. ἐν Δημ.531 **στεφανηφορεῖν ἐλευθέρους καὶ δούλους, καὶ ἐλινύειν μίαν ἡμέραν· 2)** μετὰ γεν. πράγμ. ἀναπαύομαι, σχολάζω ἀπό τινος : 'Ιππ.Διαίτ.47 **ἐλιν- πλήθεος βρώμης**, Διον.'Αλ.Ρωμ.1,33 **παρὰ Ῥωμαίοις ἐξ ἔθους ἐλινύουσιν ἔργων ἵπποι καὶ ὀρεῖς· 3)** μετὰ μτχ. παύομαι ποιῶν τι : 'Ηρ.8,71 **ἐλίνυον οὐδένα χρόνον . . ἐργαζόμενοι**, Αἰσχ.Πρ.530 **μηδ' ἐλινύσαιμι θεοὺς ὁσίαις θοίναις ποτινισσομένα βουφόνοις·** ‖ κ. ἀπολ. : Καλλ.Δημ.48 **τέκνον ἐλίνυσον.**

ἑλικ-ῖκος (ὁ,ἡ) (Ι) κ. νεώτ. ὁ ἑλικτός, ἑλικοειδῶς κεκαμμένος, ἐπιγναμπτός, περιεστραμμένος· ἐπὶ βοῶν, ὁ ἔχων ἑλικτὰ κέρατα (δ.ἑρμ. ὁ σειόμενος κατὰ τὴν βάδισιν, ποὺ περπατάει καμαρωτά) : 'Ιλ. Ι 466 **πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς ἔσφαζον**, αὐτ.Ψ 166, 'Οδ.Α 92 **μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς**, αὐτ.Δ 320, Σοφ.Αἶ.374 **ἐν δ' ἑλίκεσσι βουσὶ καὶ κλυτοῖς πεσὼν αἰπολίοις ἐρεμνὸν αἷμ' ἔδευσα**, Θεόκρ.25,127 **ταῖς δὲ τριηκόσιοι ταῦροι συνάμ' ἐστιχόωντο κνήμαργοί θ' ἕλικές τε·** ‖ τὸ ἀρσ. **ἕλιξ** ὡς οὐσ. ὁ βοῦς : Εὐρ.Βάκχ.1170 **φέρομεν ἕλικα νεότομον . . μακάριον θήραν·** ‖ ἐπὶ πραγμ. : Πίνδ. π. Σχόλ.'Ιλ. ἐν Πάπ. **ἕλιξ ποταμός**, Εὐρ.'Ελ.180 **κυανοειδὲς ἀμφ' ὕδωρ ἔτυχον ἕλικά τ' ἀνὰ χλόαν**, Νόνν.Δ 2,263 **ἕλικα δρόμον**, Χριστοδ.'Εκφρ.284 **πλόκαμος γὰρ ἕλιξ ἐπιδέδρομεν ὤμοις.**

ἕλιξ-ῖκος (ἡ) (2), ποι. **εἴλιξ** (ἑλίσσω) πᾶν τὸ ἔχον σχῆμα ἑλικοειδές (ἅπαξ π.'Ομ.) : 'Ιλ.Σ 401 **πόρπας τε γναμπτὰς θ' ἕλικας τε καὶ ὅρμους** (πόρπας ἑλικοειδεῖς, κατ' ἄ. φέλια), 'Υμν.'Αφρ.87, 'Αριστλ. Θαυμ.840b, 20 **χαλκῆν ἕλικα ἀνακεῖσθαι λέγουσιν, ἔχουσαν ἐπίγραμμα Διομήδης 'Αρτέμιδι' 2)** συστροφή, ἑλιγμός, δίνη : Αἰσχ.Πρ.1083 **ἕλικες δ' ἐκλάμπουσι στεροπῆς ζάπυροι·** ‖ ἐπὶ κυκλικῆς ἢ ἑλικοειδοῦς κινήσεως : Τίμ.Λοκρ.97C **ἐκ δὲ τουτέων τῶν κινασίων, δύο ἐασᾶν, τὰν ἕλικα ἐκτυλίσσει**, 'Αριστλ.Μεταφ.998a, 5 **οὔτε γὰρ αἱ κινήσεις καὶ αἱ ἕλικες τοῦ οὐρανοῦ ὅμοιαι·** ‖ κ. ἐπὶ καπνοῦ ἑλικοειδῶς ἀνερχομένου : 'Απολλ.Ρ 1,438 **λιγνὺν πορφυρέαις ἑλίκεσσιν ἐναίσιμον ἀΐσσουσιν**, Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.136 **ἔβγαζεν . . ἕλικας καπνοῦ· 3)** νεώτ. βοταν. ὄργανον τῶν ἀναρριχητικῶν μάλιστα φυτῶν, περιελισσόμενον εἰς τὰ στηρίγματα αὐτῶν καὶ ὑποβοηθοῦν εἰς τὴν ἀναρρίχησιν, ἡ φαλίδα : Θεόφρ.ΦΑἰτ. 2,18,2· ‖ βλαστός, βλαστάρι : Εὐρ.'Ελ.1331 **ποίμναις δ' οὐχ ἵει θαλερὰς βοσκὰς εὐφύλλων ἑλίκων·** ‖ εἰδ. ἡ σταφυλή : 'Αριστφ.Βάτρ.1321 **βότρυος ἕλικα παυσίπονον· 4)** τρυφερὸς βλαστὸς κισσοῦ : 'Αριστφ.Θεσμ.1000 **κύκλῳ δὲ περὶ σὲ κισσὸς εὐπέταλος ἕλικι θάλλει** ‖ συνεκδ. κ. ὁ κισσός : Θεόφρ.ΦΙ 3,18,6, αὐτ.7,8,1· **5)** βόστρυχος κόμης : 'Ανακρεόντ.16,6· ‖ ἐπὶ γενείου : ΑΠ 10,19,2 **γενύων ἠιθέους ἕλικας· 6)** σπεῖρα ὄφεως : 'Ηρ.399 **ὅς** (δράκων) **σφ' ἄπλατον ἀμφελικτὸς ἕλικ' ἐφρούρει· 7)** κτ. πληθ. οἱ πλόκαμοι τοῦ πολύποδος : 'Αντίφυλλ.Βυζ. π. ΑΠ 9,14· **8)** εἰδ. ἀρχιτ. μέλος τοῦ κιονοκράνου **ἐν εἴδει** συνεστραμμένου κρίνου : 'Αθήν.Ε 206Β **περὶ δὲ τὸν προσαγορευόμενον κάλαθον οὐχ ἕλικες, καθάπερ ἐπὶ τῶν ἑλληνικῶν· 9)** κ. νεώτ. αἱ συστροφαὶ τοῦ ὀστράκου τοῦ κοχλίου : 'Αριστλ. ΖΙ 547b, 11· ‖ νεώτ. ζῳολ. γένος τῶν **ἑλικιδῶν** μαλακίων, κοχλίας, σαλίγκαρος, σάλιαγκος· **10)** κ. νεώτ. αἱ συστροφαὶ τῶν ἐντοσθίων, αἱ ἀναδιπλώσεις τῶν ἐντέρων ; 'Αριστλ.ΖΜ 675b, 24· ‖ τὸ κόλον ἔντερον : ΖΜ 675b, 20· **11)** τὸ τοξοειδὲς ἔπαρμα, εἰς ὃ καταλήγει ἡ ἐπιφάνεια τοῦ πτερυγίου τοῦ ὠτός· 'Ησ. « ἕλιξ, τοῦ ὠτὸς ἡ περιοχή » : 'Αριστλ.Ψυχ.420a, 13, Ῥοῦφ.'Ονομ.44 **τὸ συμπληροῦν τὴν περιφέρειαν τῶν ὤτων**, Πολυδ.2,86 **ἕλιξ· ἡ πᾶσα περιαγωγὴ τοῦ ὠτὸς ὑπὸ τὸ πτερύγιον· 12)** νεώτ. ἀνατ. **ἕλικες τοῦ ἐγκεφάλου** αἱ διὰ τῶν αὐλακίων ἑλικοειδῶς χωριζόμεναι ἀπ' ἀλλήλων ἐξοχαὶ τοῦ ἐγκεφάλου· **13)** ἑλικοειδὴς γραμμὴ πέριξ ῥάβδου : Αἰλ.ΠΙ 9,11 **κατεῖχε σκίπωνα χρυσᾶς ἕλικας ἔχοντα περιερπούσας**, 'Αθήν.12,543F· ‖ ἑλικοειδὴς ταινία ἐφαρμοζομένη περὶ τὴν σκυτάλην : Πλούτ.Λυσ.19· **14)** κ. νεώτ. κοχλίας, βίδα : 'Ερμησιάν.7,86 **Πυθαγόρην, ἑλίκων κομψὰ γεωμετρίης εὑρόμενον καὶ κύκλον·** ‖ νεώτ. **ἕλικες τοῦ κοχλίου** αἱ διὰ τῆς αὔλακος χωριζόμεναι ἐξοχαὶ τοῦ κοχλίου· ‖ ὁμ. νεώτ. **βῆμα τῆς ἕλικος** ἡ αὖλαξ ἡ χωρίζουσα τὰς ἕλικας τοῦ κοχλίου· **15)** εἶδος μηχανῆς πρὸς τὴν τῶν νεῶν καθέλκυσιν εἰς τὴν θάλασσαν : Μοσχί. π. 'Αθήν.5,207Β· **16)** ὑδραυλικὴ μηχανὴ πρὸς ἀνέλκυσιν ὕδατος : Φίλ.1,410,28· **17)** νεώτ. ὄργανον προωστικὸν ἀποτελούμενον ἐκ δύο ἢ τριῶν ἢ τεσσάρων πτερυγίων ἐν ἑλικοειδεῖ διατάξει : **κατεβυθίσθησαν αἱ ἕλικες τοῦ ἀεροπλάνου, - ἀτμόπλοιον μὲ δύο ἕλικας· 18)** ἐπὶ πλανητῶν, τροχιά : Εὔδοξ.5,3· ‖ ὁμ. ἐπὶ τῆς φαινομένης τροχιᾶς τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης : αὐτ.9,2· **19)** νεώτ. μαθημ. **ἕλιξ τοῦ 'Αρχιμήδους** καμπύλη γραφομένη ὑπὸ σημείου κινουμένου ὁμαλῶς ἐπὶ εὐθείας στρεφομένης **περὶ ἓν** ἄκρον αὐτῆς· **20)** γραμμ. κτ. πληθ. **περιπεπλεγμέναι** προτάσεις : Διον.'Αλ.Θουκ.18.

ἑλιξήριον (τό) νεώτ. σκευασία τῶν ἀλχημιστῶν ἔχουσα δῆθεν θαυματουργοὺς ἰδιότητας, φάρμακον θαυματουργόν : **ἐλιξήριον τῆς ζωῆς - τῆς νεότητος** (τὸ δίδον ζωήν-νεότητα)· **2)** φαρμακ. σκευασία φαρμακευτικῶν οὐσιῶν διαλελυμένων εἰς οἰνόπνευμα, εἶδος **ἐκχυλίσματος**.

ἑλιξίβλαστος-ον νεώτ. τὸ φυτόν, οὗ ὁ βλαστὸς ἑλίσσεται, ἀναρριχᾶται ἑλισσόμενος ἐπὶ ξένων ἐρεισμάτων, οἷον τοίχων, δένδρων· ‖ τὸ οὐδ. πληθ. **ἑλιξίβλαστα** ὡς οὐσ. φυτὰ ὧν οἱ **εὔκαμπτοι** καὶ ἐπιμήκεις βλαστοὶ περιελίσσονται περὶ **ἄλλα** ἰσχυρότερα φυτὰ ἢ ὑποστηρίγματα.

ἕλιξις-εως (ἡ) κ. μον. τὸ ἑλίσσειν, τὸ τύλιγμα ἐπιδέσμου : 'Ιππ.'Ιητρ.10· **2)** ἡ συστροφὴ τῶν ἐντέρων : 'Αρετ.'Οξ.Παθ.2,6· **3)** ἡ διαδοχὴ χρονικῶν περιόδων : Μηναῖ.9,1, Θεοτ.'Ωδ.8 **ἐν ἐτῶν περιόδοις καὶ ἑλίξεσιν . . ὑμνοῦμέν σε.**

ἑλιξόκερως-ωτος (ὁ,ἡ) μτγν. ὁ ἔχων κέρατα ἑλικτά : ΑΠ 9,240 **ἑ- κριός·** ‖ 'Ησ. « ἑλιξόκερως· στρεβλόκερως ».

ἑλιξόπορος-ον μτγν. ὁ ἑλικοειδῶς, κυκλικῶς φερόμενος, ὁ περιστρεφόμενος : Πρόκλ.'Υμν. Σόλ.48 **ἑλιξοπόροισιν ἀτράκτοις· 2)** ὁ κυκλικῶς διατρέχων τὴν τροχιὰν αὐτοῦ : Μαν.4,437 **ἑλιξόπορον σελήνην.**

ἐλιο- δημ. κ. **λιο-** α' συνθετικὸν ἀντὶ ἐλαιο- δηλοῦν ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ β' συνθετικοῦ σημαινόμενον ἀνήκει ἢ ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐλαίαν ἢ προέρχεται ἐξ αὐτῆς οἷον ἐλιόδεντρο κ. λιόδεντρο, ἐλιόκλαδο κ. λιόκλαδο, ἐλιόξυλο κ. λιόξυλο.'

ἐλιόβουνο (τό) δημ. ἐλαιόφυτον ὄρος.

ἐλιοπερίβολο (τό) δημ. κ. **λιοπερίβολο** ἡ ἐλαιοφυτεία, ὁ ἐλαιών, τὸ λιοστάσι.

ἐλιοτριβόπετρα (ἡ) δημ. κ. **λιοτριβόπετρα** ἡ μυλόπετρα τοῦ ἐλαιοτριβείου.

ἔλις 'Ησ. « μόνος καὶ ὅλος ».

ἐλίς-ίδος (ἡ) πάπ. σελίς.

ἑλισσαϊκός-ή-όν μον. ὁ ὅμοιος τῷ 'Ελισσαίῳ, ὁ ἔχων χαρακτηριστικόν τι οἷον ὁ 'Ελισσαῖος :

Γεωργ.᾽Αλέξ.Βί.Χρυσ.8,246,41 **τὸ ἑλισσαϊκὸν κρανίον τοῦ μακαρίου** (=φαλοκρόν).

ἑλίσσω (Fελίσσω-Fελικ-ϳω) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. ἑλίσσω, ἀττ. ἑλίττω, ἐπ. ἀπαρφ. **ἑλισσέμεν**, ἰων. εἰλίσσω κ. εἱλίσσω, μέλλ. **ἑλίξω**, ἀόρ. **εἵλιξα**, μτχ. **ἑλίξας**, ἰων. **εἱλίξας**, μέσ. μέλλ. **ἑλίξομαι**, ἀόρ. **ἑλιξάμην**, παθ. μέλλ. **ἑλιγήσομαι**, ἀόρ. α' **εἱλίχθην**, μτχ. **ἑλιχθείς**, παρακ. **εἵλιγμαι** κ. **ἑλήλιγμαι**, ὑπερσ. **εἵλικτο**, ἰων. γ' πληθ. **εἱλίχατο**, στρέφω πέριξ, κάμπτω π. ῾Ομ. πάντοτε περὶ τῆς στροφῆς τοῦ ἅρματος περὶ τοὺς καμπτῆρας : ᾽Ιλ.Ψ 309 **οἶσθα γὰρ εὖ περὶ τέρμαθ᾽ ἑλισσέμεν**, αὐτ.466· **2**) γεν. κυλίω, περιστρέφω : Πίνδ.Ι 7(8),29 **δόλιος γὰρ αἰὼν ἐπ᾽ ἀνδράσι κρέμαται ἑλίσσων βίου πόρον**, Αἰσχ. Πρ.1092 **αἰθὴρ κοινὸν φάος εἱλίσσων**, Εὐρ.Φοίν. 1103 **λίμναν θ᾽ εἱλίσσουσαν ὕδωρ κύκλιον**· ‖ ὁμ. σημ. κ. μέσ. : ᾽Ιλ.Ν 204 **ἧκε δέ μιν σφαιρηδὸν ἑλιξάμενος δι᾽ ὁμίλου** (=περιστρέψας ὡς σφαῖραν)· ‖ ἐπὶ πάσης ταχείας κινήσεως, μάλιστα δὲ κυκλοτεροῦς : Σοφ.Αἴ.357 **ἁλίαν ἔβας ἑλίσσων πλάταν**· ‖ ἐπὶ ὀρχήσεως : Εὐρ.᾽Ορ.171 **οὐκ ἀφ᾽ ἡμῶν, οὐκ ἀπ᾽ οἴκων πάλιν ἄρα μεθεμένα κτύπου πόδα σὸν εἱλίξεις;**· ‖ ἐπὶ δρομέως : αὐτ.ΙΑ 215 **ἅμιλλαν δ᾽ ἐπόνει ποδοῖν πρὸς ἅρμα τέτρωρον ἑλίσσων περὶ νίκας**· **3**) ὁδηγῶ δι᾽ ἑλιγμῶν, ὅθ. **εἱλίσσω θιάσους** ὁδηγῶ τοὺς χορευτικοὺς ὁμίλους : αὐτ. ΙΤ 1145 **παρὰ πόδ᾽ εἱλίσσουσα φίλας ματρὸς ἡλίκων θιάσους**· ‖ ὁμ. **εἱλίσσω χορούς** : Στράττις ἐν ᾽Αδήλ.1· ‖ ἀπολ. ὀρχοῦμαι, χορεύω : Εὐρ.Φοίν. 235, αὐτ.᾽Ορ.1292 **αἳ μὲν ἐνθάδ᾽, αἳ δ᾽ ἐκεῖσ᾽ ἑλίσσετε**· ‖ ὅθ. **ἑλίσσω τινὰ** ὀρχοῦμαι πρὸς τιμήν τινος : αὐτ.῾Ηρ.690 **τὸν Λατοῦς εὔπαιδα γόνον εἱλίσσουσαι καλλίχορον**· ‖ **ἑλίσσω βωμὸν** ὀρχοῦμαι πέριξ βωμοῦ : Καλλ.Δηλ.321· ‖ νεώτ. στρατ. **ἑλίσσω τὸ στράτευμα** ὁδηγῶ τὸ στράτευμα δι᾽ ἑλιγμῶν· ‖ μέσ. κινοῦμαι, βαδίζω δι᾽ ἑλιγμῶν πρὸς ἄμυναν ἢ ἐπίθεσιν· **4**) περιελίσσω : ῾Ηρ. 4,34 **αἱ μὲν πρὸ γάμου πλόκαμον ἀποταμνόμεναι καὶ περὶ ἄτρακτον εἱλίξασαι ἐπὶ τὸ σῆμα τιθεῖσι**· ‖ **ἑλίσσω χεῖρας περὶ γόνυ** περιασφίγγω : Εὐρ. Φοίν.1622 **οὐ μὴν ἑλίξας γ᾽ ἀμφὶ σὸν χεῖρας γόνυ κακὸς φανοῦμαι**· **5**) μτφ. περιστρέφω, ἀνακυκλῶ ἐν τῇ διανοίᾳ μου, διανοοῦμαι : Σοφ. ᾽Αντ.231 **τοιαῦθ᾽ ἑλίσσων ἤνυτον σχολῇ βραδύς**, ᾽Απολλ.Ρ 1,463 **τίνα τήνδε μετὰ φρεσὶ μῆτιν ἑλίσσεις;**· ‖ **ἑλίσσω λόγους** ὁμιλῶ διὰ περιστροφῶν, περιπεπλεγμένως πρὸς ἐξαπάτησιν, ὁμιλῶ πανούργως : Εὐρ.᾽Ορ.892 **σὸν δ᾽ οὐκ ἐπαινῶν σύγγονον, καλοὺς κακοὺς λόγους ἑλίσσων**· **6**) περικάμπτω : Διον.Περ.630 **τρισσοὺς γὰρ ἑλίσσων** (᾽Ωκεανὸς) **κόλπους κυμαίνοντας ἐρεύγεται ἔνδοθι βάλλων**· **7**) παθ. κ. μέσ. στρέφομαι πρὸς τὰ ὀπίσω : ᾽Ιλ.Μ 74 **οὐκέτ᾽ ἔπειτ᾽ ὀΐω οὐδ᾽ ἄγγελον ἀπονέεσθαι ἄψορρον προτὶ ἄστυ, ἑλιχθέντων ὑπ᾽ ᾽Αχαιῶν**· ‖ ὁμ. ἐπὶ κάπρου : αὐτ.Ρ 283 **συῒ εἴκελος ἀλκὴν κάπρῳ, ὅς τ᾽ ἐν ὄρεσσι κύνας.. ἐκέδασσεν ἑλιξάμενος διὰ βήσσας**· ‖ ἐπὶ ὄφεως, συσπειροῦμαι : αὐτ.Χ 95 **σμερδαλέον δὲ δέδορκεν ἑλισσόμενος περὶ χειῇ**· ‖ συστρέφομαι : αὐτ. Ψ 846 **ἡ δὲ θ᾽ ἑλισσομένη πέτεται διὰ βοῦς ἀγελαίας**· ‖ ὁμ. ἐπὶ καπνοῦ, κνίσης : αὐτ.Α 317 **κνίση δ᾽ οὐρανὸν ἷκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ**· ‖ ἐπὶ ποταμῶν περιδινουμένων, περιστρεφομένων : ῾Ησίοδ.Θ 791 **δίνῃς ἀργυρέῃς εἱλιγμένος εἰς ἅλα πίπτει**, Διόδ.Σ 1,32 (ὁ Νεῖλος) **ποτὲ μεν γὰρ ἑλίσσεται πρὸς τὴν ἠῶ, ποτὲ δε πρὸς τὴν ἑσπέραν**· ὁμ. ἐπὶ τοῦ ᾽Ωκεανοῦ : Αἰσχ.Πρ.138 **τοῦ περὶ πᾶσαν θ᾽ εἱλισσομένου χθόν᾽ ἀκοιμήτῳ ῥεύματι παῖδες πατρὸς ᾽Ωκεανοῦ**· ‖ κ. ἐπὶ τῶν κυμάτων : Πίνδ.Ν 6,95 **τὸ δὲ πὰρ ποδὶ ναὸς ἑλισσόμενον αἰεὶ κυμάτων**· ‖ μτφ. ἐπὶ τῶν ὡρῶν : Πίνδ.Ο 4,5 **ὧραι ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος ἀοιδᾶς ἑλισσόμεναι μ᾽ ἔπεμψαν**· **8**) στρέφομαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, περιφέρομαι : ᾽Ιλ.Μ 49 **῞Εκτωρ ἀν᾽ ὅμιλον ἰὼν ἐλλίσσεθ᾽ ἑταίρους, τάφρον ἐποτρύνων διαβαινέμεν**, ᾽Οδ. Υ 24 **αὐτὰρ αὐτὸς ἑλίσσετο ἔνθα καὶ ἔνθα**· ‖ μτφ. περιέρχομαι, ἀσχολοῦμαι συνεχῶς περί τι : ᾽Ιλ.Σ 372 **τὸν δ᾽ εὗρ᾽ ἱδρώοντα ἑλισσόμενον περὶ φύσας, σπεύδοντα**· ‖ ὁμ. **ἑλίσσομαι ἔν τινι - εἴς τι** : Πλάτ.Θεαίτ.194Β **ἐν αὐτοῖς τούτοις στρέφεται καὶ ἑλίττεται ἡ δόξα**· ‖ μετὰ γεν. ἐπὶ μελισσῶν : ῎Αρατ.1030 **μέλιτός τε καὶ ἔργων εἱλίσσονται** (ἐνν. αἱ μέλισσαι)· **9**) περιδινοῦμαι ἐν τῷ χορῷ : Εὐρ.Βάκχ.570 **εἱλισσομένας Μαινάδας ἄξει**· **10**) περιελίσσω, περιτυλίσσω τι : ῾Ηρ.7,90 **τὰς μὲν κεφαλὰς εἱλήχατο μίτρῃσι οἱ βασιλέες αὐτῶν.**

ἑλίτης (ὁ) νεώτ.ὀρυκτ.ἔνυδρος φωσφορικὸς χαλκός.

ἑλίτροχος-ον (ἑλίσσω) ὁ περιελισσόμενος, περικυλινδούμενος : Αἰσχ.᾽Επτ.205 **σύριγγες ἔκλαγξαν ἑλίτροχοι** (σχόλ. «περὶ ἃς ἑλίσσονται οἱ τροχοί»).

ἐλίτσα (ἡ) δημ. ὑποκ. τοῦ δένδρου ἐλαίας καὶ τοῦ καρποῦ αὐτῆς· **2**) μτφ. ἡ φακὶς τοῦ προσώπου : δ.τραγ. **δὲν μοῦ τὶς χαρίζεις.. τὶς ἐλίτσες ποὺ ᾽χεις.**

ἔλιφθεν αἰολ. τ. τοῦ ἐλείφθησαν, γ' πληθ. παθ. ἀόρ. τοῦ λείπω βλ.λ.

ἑλιχάζει ῾Ησ. «πλανᾶται».

ἑλίχρυσος (ὁ), νεώτ. **ἑλίχρυσον** (τὸ) **τὸ φυτὸν ἑλίχρυσον** τὸ σικελικὸν βλ. κατ. : ῎Ιβυκ.7 **μύρα τε καὶ ἴα καὶ ἑλίχρυσος**, Κρατῖν.98 **ἑλιχρύσου κλάδοι**, Θεόκρ.2,78 **ξανθοτέρα ἑλιχρύσοιο**· ‖ νεώτ. πολυετὲς κοσμητικὸν φυτὸν φέρον χρυσοειδὲς ἄνθος τῆς οἰκογ. τῶν **προσωπανθῶν, οὗ σπουδαιότερον** εἶδος ἑλ- τὸ σικελικόν, δημ. **ἀμάραντο.**

ἑλιχώνη (ἡ) πάπ. χωνεῖον, σωλὴν ἐν ἐλαιοτριβείῳ.

ἑλκαίνω (ἕλκος) ἔχω ἕλκος, ἑλκοῦμαι : Αἰσχ.Χο. 843 **τῷ πρόσθεν ἑλκαίνοντι καὶ δεδηγμένῳ.**

ἕλκανον ῾Ησ. «ἕλκος».

ἑλκανῶσα ῾Ησ. «ἑλκαίνουσα».

ἑλκείδιον (τὸ) μτγν. μικρὸν ἕλκος : Πλούτ.᾽Ηθ.300Α.

ἑλκεσίπεπλος-ον (ἕλκω, πέπλος) ὁ ἔχων μακρόσυρτον πέπλον : ᾽Ιλ.Η 297 **Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους.**

ἑλκεσιτραφής-οῦς-ές (ἕλκος, τρέφω) μσν. ἐπὶ σκωλήκων, ὁ ἕλκεσι τρεφόμενος : Νικήτ.Εὐγ.2,269.

ἑλκεσίχειρος-ον (ἕλκω, χείρ) μτγν. ὁ ἕλκων πρὸς ἑαυτὸν τὴν χεῖρά τινος : Φίλιππ.Θεσσ. ἐν ΑΠ 6,103 **τρύπανα δ᾽ ἑλκεσίχειρα.**

ἑλκετρίβων-ωνος (ὁ) (ἕλκω, τρίβων) **ὁ ἕλκων, σύρων** τὸν τρίβωνα, σκωπτικὸν ἐπίθετον τῶν Λακεδαιμονίων, ὧν ἡ ἐσθὴς ἦτο ἄγαν μακρὰ καὶ εὐτελής : Πλάτ.Κωμ.124 **ῥυποκόνδυλον ἑλκετρίβωνα.**

ἑλκεχίτων-ωνος (ἕλκω, χιτών) ὁ ἕλκων τὸν χιτῶνα, ὁ φορῶν μακρόν, **συρτὸν** χιτῶνα, ἐπίθετον τῶν ᾽Ιώνων : ᾽Ιλ.Ν 685 **᾽Ιάονες ἑλκεχίτωνες.**

ἑλκέω, παρατ. **εἵλκεον**, μέλλ. **ἑλκήσω**, ἕλκω, σύρω, ὅπως κατασπαράξω, κατασπαράσσω : ᾽Ιλ.Ρ 395 **οἳ γ᾽ ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ εἵλκεον ἀμφότεροι**, αὐτ.Χ 336 **σὲ μὲν κύνες ἠδ᾽ οἰωνοὶ ἑλκήσουσ᾽ ἀϊκῶς**· **2**) ἀναφορ. πρὸς γυναῖκας, ἐπιχειρῶ νὰ βιάσω, βιάζω, διαφθείρω : ᾽Οδ.Λ 580 **ὁ δ᾽** (Τιτυὸς).. **Λητὼ γὰρ ἥλκησε** (Εὐστ. «ἐβιάσατο»)· κ. παθ. ὑφίσταμαι βιασμόν : ᾽Ιλ.Χ 62 **κακὰ πόλλ᾽ ἐπιδόντα, υἷάς τ᾽ ὀλλυμένους ἑλκηθείσας τε θύγατρας.**

ἑλκηδὸν ἐπίρρ. ἑλκυστῶς, συρτά, τραβηχτά : ῾Ησίοδ.Α.302 **οἱ δ᾽ ἐμάχοντο πύξ τε καὶ ἑλκηδόν**, ῾Ηρωδιαν.25,16,ΕΜ 695,56.

ἑλκήεις-εσσα-εν μτγν. ὁ πλήρης ἑλκῶν βλ.λ. : Μαν.1,162 **πνεύμονα θ᾽ ἑλκήεντα.**

ἑλκηθμός (ὁ) ἡ ἐνέργεια, ἡ πρᾶξις τοῦ ἕλκειν, σύρειν, ὁ βίαιος ἑλκυσμός, ἰδίως πρὸς ἀπαγωγήν, αἰχμαλωσίαν : ᾽Ιλ.Ζ 465 **πρίν γέ τι σῆς τε βοῆς σοῦ θ᾽ ἑλκηθμοῖο πυθέσθαι** (Εὐστ. «βιαίου τῶν γυναικῶν ἑλκυσμοῦ»), Εὐσ.᾽Εκκλ.᾽Ιστ.5,1,206,4 **ὑπέφερον τοὺς ἀπὸ τῶν θηρίων ἑλκηθμούς.**

ἕλκηθρον (τὸ) κ. νεώτ. τὸ σὐρόμενον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ : Ἰλ.Ν 233 **μὴ κεῖνος ἀνὴρ ἔτι νοστήσειεν ἐκ Τροίης, ἀλλ' αὖθι κυνῶν ἕλκηθρα γένοιτο** (δ. ἀν. τοῦ **μέλπηθρα** βλ.λ.)· **2**) τμῆμά τι τοῦ ἀρότρου: Θεόφρ.ΦΙ 5,7,6 **εἰς ἄξονάς τε ταῖς ἁμάξαις καὶ εἰς ἕλκηθρα τοῖς ἀρότροις**· **3**) νεώτ. ἁμάξιον φέρον ἀντὶ τροχῶν σταθεροὺς ὀλισθητῆρας, ἵνα ὀλισθαίνῃ ἰδίως ἐπὶ τῶν πάγων; χρησιμεῦον δὲ εἰς μεταφορὰν ἢ εἰς ἀθλητικὰς ἀσκήσεις· . ‖ εἰδ. **ἐν τῷ πυροβολικῷ** τὸ τμῆμα τοῦ κιλλίβαντος, εἰς συστήματά τινα πυροβόλων, μεθ' οὗ συνδεόμενος ἀκινήτως ὁ σωλὴν παλινδρομεῖ μετ' αὐτοῦ κατὰ τὴν βολήν, δι' ὀλισθήσεως ἐπὶ τῆς κοιτίδος.

ἑλκηΐς Ἡσ. « ἡ λιθάργυρος ».

ἕλκημα-ατος (τὸ) (ἑλκέω) τὸ χρησιμεῦον εἰς σπαραγμόν, τὸ σπάραγμα : Εὐρ.Ἡρ.568 **κρᾶτα δ' ἀνόσιον τεμὼν ῥίψω κυνῶν ἕλκημα.**

ἑλκησιστάχυς-υος (ὁ) ὁ ἀνασπῶν, ἐκριζῶν τοὺς στάχυς : Χρησ.π.Παυσ.8,42,6.

ἑλκητήρ-ῆρος (ὁ) μτγν. ὁ ἕλκων : Φανί. ἐν ΑΠ 6,297,5 **κτένας ἑλκητῆρας ἀνὰ προπύλαιον Ἀθάνας θήκατο** (περὶ βωλοκόπου, τσουγγράνας).

ἑλκῆτον γ' δυϊκ. παρατ. τοῦ **ἕλκω** ἀντὶ **εἰλκέτην** (πιθ. διόρθ. **ἑλκῆτον** τοῦ ἑλκέω) : Ὀδ.Ν 32.

ἑλκίζομαι μσν. ἑλκύομαι βλ.λ. : Νικ.Χων.606,19.

ἕλκιμος-ον μτγν. ἑλκύσιμος : Ὀλύμπ.Μετ.320,37.

ἑλκίνα μτγν. περδίκιον : ΨΔιοσκ.4,85.

ἑλκιστός-ή-όν Πάπ. ἐν φρ. **ἑλκιστὴ ἅμαξα** ἡ φορτηγὸς ἅμαξα, τὸ κάρρο.

ἑλκόμενος-η-ον νεώτ. μτχ. τοῦ ἕλκομαι, ὁ συρόμενος, ὁ ἀπαγόμενος : **ἑλκόμενος Χριστὸς** (ἀπεικόνισις τοῦ Χριστοῦ ἑλκομένου ἐπὶ τὸν σταυρόν).

ἑλκοποιός-όν ὁ ποιῶν ἕλκη, πληγάς : Αἰσχ.Ἑπτ. 398 **οὐδ' ἑλκοποιὰ γίγνεται τὰ σήματα**· **2**) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἑλκοποιόν· Ἡσ. « κανθαρίς ».

ἑλκοποιῶ-έω προκαλῶ, ἐπιφέρω ἢ ἀναξέω ἕλκη, πληγάς, ἐν χρ. κ. μτφ. : Αἰσχίν.3,208· **2**) ποιοῦμαι ἐντομὴν εἰς δένδρον : Γεωπ.5,38,2 **δρεπάνῳ οὖν τὸ πρέμνον ἐγχαράξομεν καὶ ἑλκοποιήσομεν.**

ἑλκόπους (ὁ) νεώτ. ἰατρ. τὸ βάδισμα τοῦ παθόντος ὑστερικὴν ἡμιπληγίαν, καθ' ἣν τὸ κάτω ἄκρον ἕλκεται, σύρεται παράλυτον ὡς ξένον σῶμα.

ἕλκος-εος-ους (ὁ) κ. νεώτ. πληγή, τραῦμα : Ἰλ.Δ 190 **ἕλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσεται ἠδ' ἐπιθήσει φάρμαχ'** (ἐν τῇ Ὀδ. οὐδαμοῦ), Πίνδ.Π 2,91 **ἐνέπαξαν ἕλκος ὀδυναρὸν ἑᾷ πρόσθε καρδίᾳ**, Εὐρ. Τρ.1232 **τελαμῶσιν ἕλκη τὰ μὲν ἐγώ σ' ἰάσομαι** **2**) τραῦμα φλεγμονῶδες : Ἰλ.Β 723 **ἕλκει.. κακῷ ὀλοόφρονος ὕδρου**· ‖ κ. νεώτ. βλάβη τῶν ἱστῶν τοῦ δέρματος ἐκ φλεγμονώδους ἢ ἄλλης παθολογικῆς ἐπεξεργασίας : Γαλ.10,232 «ἕλκος.. ἡ τῆς συνεχείας λύσις ἐν σαρκώδει μορίῳ»: Θουκ.2,49 **σῶμα.. ἕλκεσιν ἐξηνθηκός**, Ξεν.Ἱππ.5,1 **κινῶν ὁ ἵππος ἐπὶ τῇ φάτνῃ τὴν κεφαλήν.. πολλάκις ἂν ἕλκη ποιοίη**, - **ἔχει ἕλκος τοῦ στομάχου**· ‖ **νεώτ.** ἰατρ. **ἕλκος μαλακὸν** εἰδικὸν ἀφροδίσιον νόσημα· **ἕλκος σκληρὸν** ἡ πρώτη ἐκδήλωσις τῆς συφίλιδος· **3**) μτφ. λύπη, θλῖψις, βάσανο· Ἡσ. « ἕλκη· λῦπαι» : Σόλ.4,17 **τοῦτ' ἤδη πάσῃ πόλει ἔρχεται ἕλκος ἄφυκτον**, Αἰσχ.Ἀγ.640, Σοφ. Ἀντ.652 **τί γὰρ γένοιτ' ἂν ἕλκος μεῖζον ἢ φίλος κακός**;, Θεόκρ.11,15 **ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος, Κύπριδος ἐκ μεγάλας**, Λιβάν.Ἐπιστ.1063,6 **γίγνεται ἕλκος ἐφ' ἕλκει**· ‖ ὁμ. μτφ. ἐν φρ. **ἀθυμίας ἕλκος** : Μηναῖ.1,27 Συναξ. **φέρε δὴ ἀπαντλήσω σου τὸ τῆς ἀθυμίας ἕλκος.**

ἑλκτικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἕλκειν, ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ τὴν δύναμιν τοῦ ἕλκειν, ἑλκυστικός, συγκρ. **-ώτερος** : Πλάτ. Πολ.523Α, Θεόφρ.ΦΑἰτ.3,17,3 (συγκρ.), Αἰλ.ΖΙ 17,6 **ἐπαοιδαῖς καταγοητεύοντες εὖ μάλα ἑλκτικαῖς**, Μηναῖ.1,30 Συναξ. **ἑλκτικὸν εἰς μετάνοιαν**· ‖ εἰδ. φυσ. **ἑλκτικὴ δύναμις** ἡ μεταξὺ δύο σωμάτων ἀσκουμένη, ἡ τείνουσα νὰ συμπλησιάσῃ ταῦτα : **ἑλκτικὴ δύναμις τοῦ μαγνήτου.**

ἑλκτικῶς ἐπίρρ. μαν. κατὰ τρόπον ἕλξεως, μετ' ἑλκτικῆς δυνάμεως : Πισίδ.Γ π.Σουΐδ. ἐν. λ. τόνος **εἷλκεν γὰρ αὐτοὺς ὥσπερ ἡλίου τόνος σύρει πρὸς αὐτὸν ἑλκτικῶς πρὸς ἰκμάδας.**

ἑλκτός-ή-όν ὁ δυνάμενος νὰ ἑλκυσθῇ : Ἀριστλ. ΖΓ 743b,5 **τὸ δὲ ξηρὸν καὶ ἑλκτόν**, αὐτ.Μετ.385a,16.

ἑλκύδριον (τὸ) ὑποκ. τοῦ ἕλκος, μικρὸν ἕλκος, μικρὰ πληγή : Ἱππ.Ἄρθρ.63, Ἀριστφ.Ἱππ.907 **φάρμακον δίδομεν τάν τοῖσιν ἀντικνημίοις ἑλκύδρια περιαλείφειν**· **2**) ὁ κάδος· ΕΜ 351,10 « ἑλκύδριον, τὸν κάδον, ὅτι ἀνέλκει τὸ ὕδωρ» : Διον.Τραγ.12.

ἑλκυθμός (ὁ) μτγν. ἑλκηθμὸς βλ.λ. : Τρυφιόδ.21.

ἕλκυθρον (τὸ) νεώτ. τὸ ἕλκηθρον βλ.λ.

ἑλκύσιμος-ον μτγν. ἐπιτήδειος, πρόσφορος πρὸς ἕλξιν· Φώτ. « ἐρύσιμον, ἑλκύσιμον ».

ἕλκυσις-εως (ἡ) ἡ ἐνέργεια τοῦ ἕλκειν, ἡ προσέλκυσις, τράβηγμα, σύρσιμο, ἕλξις : Ἀρετ.Χρον. Παθ.1,10 **ἕλκ- πύου**· ‖ ἐπὶ τῶν σικυῶν : Ἱππ.Τόπ. Ἀνθρ.22· **2**) μτφ. **προσέλκυσις** τῆς προσοχῆς : Βασ.1,919 **σχῆμα.. πεποιημένον πρὸς ἕλκυσιν.**

ἕλκυσμα-ατος (τὸ) Ἡσ. κ. μτγν. τὸ ἑλκόμενον, τὸ κλωθόμενον ἔριον, τὸ νῆμα· Ἡσ. ἐν. λ. ἀφρῖνον **τῶν ἑλκυσμάτων τῶν ἐρίων**· **2**) τὸ ἕλκημα, τὸ σπάραγμα : Μαν.4,200 **οἰωνῶν κατάδειπνα, κυῶν θ' ἑλκύσματα δεινά**· **3**) ἡ σκωρία τοῦ ἀργύρου, τὸ ἀπόρριμμα, ὅπερ ἀφαιρεῖται κατὰ τὴν τῆξιν : Διοσκ.2,50 **ἡ δὲ τοῦ ἀργύρου σκωρία καλεῖται ἕλκυσμα**, Γαλ.12,236, Ὀρειβ.ἀπ.90.

ἑλκυσμόμετρον (τὸ) νεώτ. ὄργανον μετρήσεως τῆς διαφορᾶς πιέσεως μεταξὺ δύο σημείων τῆς γραμμῆς τοῦ ἑλκυσμοῦ βλ.λ.3) ἢ ἑνὸς σημείου ταύτης καὶ τῆς ἀτμοσφαίρας.

ἑλκυσμορρυθμιστής (ὁ) νεώτ. ὄργανον παρεντιθέμενον εἰς τὴν ῥοὴν τῶν ἀερίων τῆς καύσεως, δι' οὗ δύναται νὰ μεταβάλληται ἡ ταχύτης ῥοῆς.

ἑλκυσμός (ὁ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἑλκύειν, ἡ ἕλξις, τὸ τράβηγμα, ὁ ἑλκηθμός : Φίλ.1,151 **καί τινες φρονημάτων ὀνείροις ἐοικότες ἑλκυσμοί**, Πλούτ.Ἠθ.900Ε· ‖ μτφ. : Εὐστ. Πον.98,76 **ὁ προλαβὼν τῶν πεντακοσίων ἐτῶν ἑλκυσμός** (σειρὰ πεντακοσίων ἐτῶν)· **2**) νεώτ. ἡ ἀναγκαία ἑλκτικὴ δύναμις πρὸς κίνησιν ἁμάξης ἢ ὀχήματός τινος, ἄ. ῥυμουλκία· **3**) ὁμ. νεώτ. ἡ ῥοὴ τῶν ἀερίων τῆς καύσεως διὰ τῆς καπνοδόχου : **φυσικὸς ἑλκυσμός, - τεχνητὸς ἑλκυσμός.**

ἑλκυστάζω θαμιστ. τοῦ ἑλκύω, σύρω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ : Ἰλ.Ψ 187, αὐτ.Ω 21 **περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυπτεν χρυσείῃ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων.**

ἑλκυστήρ-ῆρος (ὁ) ὄργανον δι' οὗ ἑλκύει, ἕλκει, σύρει τίς τι· ὁθ. τὸ πρὸς ἐξέλκυσιν ἐμβρύου μαιευτικὸν ἐργαλεῖον, ὁ ἐμβρυουλκός : Ἱππ.Γυν.1,70· **2**) ὁ χαλινός : Σχόλ.Ἰλ.Π 475, Ἡσ. ἐν λ. ῥυτήρ· ‖ νεώτ. εἰδ. μέρος τι τῆς ζευκτηρίας σαγῆς τῶν ἵππων, τὸ προσαρμοζόμενον ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτῶν, ἡ μπροστινέλα· **3**) ὡς ἐπίθ. ὁ πρὸς ἢ **κατὰ** τὴν ἕλξιν γινόμενος : Ὀππ.Ἁλ.5,20 **ἑ- πόνος.**

ἑλκυστήριος-ον μτγν. μσν. ὁ ἐπιτήδειος, ἱκανός, ἠσκημένος εἰς τὸ ἑλκύειν, σύρειν : Μέν.Πρ.17D **ἵππους ἢ ἕτερα ἑλκυστήρια ζῷα.**

ἑλκυστής (ὁ) νεώτ. ὁ ἑλκύων τι, ὁ σύρων τι· **2**) τὸ μέσον δι' οὗ ἑλκύομεν, ὁ ἑλκυστήρ.

ἑλκυστικός-ή-ό(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἱκανός, ὁ ἐπιτήδειος πρὸς τὸ ἑλκύειν, ἐξάγειν, ἐπὶ φαρμάκων : Διοσκ.2,84 **ἔστι δὲ** (ἡ πρόπολις) **θερμαντικὴ .. καὶ σκολόπων ἑλκυστική**· **2**) μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπαγωγός, θελκτικός : Ἀρρ.Ἐπικτ. 3,12,14, Ἀθήν.185C **δοκεῖ γὰρ ἔχειν πρὸς φιλίαν τι ὁ οἶνος ἑλκυστικόν, - ἔχει τρόπους ἑλκυστικούς,-φυσιογνωμία ἑλκυστική**· ἐπίρρ. -ῶς, δημ. **-ά.**

ἑλκυστικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἑλκυστικοῦ βλ.λ.1) κ. 2).

ἑλκυστίνδα μτγν. διελκυστίνδα βλ.λ. : Εὐστ.1111,24.

ἑλκυστός-ή-όν ΑΒ, 'Επιγρ. κ. πάπ. ὃν ἑλκύει, ὃν δύναταί τις νὰ ἑλκύσῃ : ΑΒ 448,27 ἀρύβαλλος· τὸ ἑλκυστὸν βαλλάντιον· || πάπ. ἑλκυστὴ ἅμαξα φορτηγός· 2) ἑλκυστὸν ἔλαιον κεκαθαρμένον ἔλαιον, λαγαρισμένο λάδι : 'Επιγρ.· 3) 'Ησ. «ἑλκυστῷ· λείῳ».

ἕλκυστρον (τό) μτγν. κ. νεώτ. μέσον ἑλκυσμοῦ : 'Απολλδ.Πολιορκ.26 κατὰ δὲ τὸ ἄλλο ἕλκυστρον ξύλον ποδῶν μὴ πλεῖον ὀκτὼ τὸ μῆκος· 2) 'Ησ. κ. νεώτ. φορβειά, καπίστρι.

ἕλκω κ. μσν. κ. νεώτ., μτγν. κ. νεώτ. κ. ἑλκύω, παρατ. εἷλκον, ἐπ. ἕλκον (οὐδέποτε μτγν. εἵλκυον), μέλλ. ἕλξω σπαν. ἑλκύσω, ἀόρ. εἵλκυσα, ἀττ. ἥλκυσα, μτγν. εἷλξα, ποι. ἕλξα, παρακ. εἵλκυκα, μτχ. παρακ. ἑολκώς (πιθ. π. 'Επιχ. 177), μέσ. μέλλ. ἑλκύσομαι (μ. ὡς ἐμπροθ. ἐφελκ-), ἀόρ. εἱλκυσάμην (ὁμ. ἀφειλκ-), σπαν. εἱλξάμην, παθ. μέλλ. ἑλκυσθήσομαι κ. ἑλχθήσομαι, ἀόρ. εἱλκύσθην μτγν. εἵλχθην, παρακ. εἵλκυσμαι, Ιων. ἕλκυσμαι, 'Επιγρ. ἥλκυσμαι, ὑπερσ. εἵλκυστο, προσπαθῶν, καταβάλλων δύναμιν σύρω τινὰ ἤ τι, τραβῶ πρὸς ἐμένα : 'Ιλ.Ν 383 ποδὸς ἕλκε, 'Οδ.Π 276· || βιαίως σύρων ἀπάγω τινὰ ὡς αἰχμάλωτον, κ. παθ. ἀπάγομαι αἰχμάλωτος : 'Ιλ.Χ 65 ἑλκομένας τε νυοὺς ὀλοῇς ὑπὸ χερσὶν 'Αχαιῶν· || ἐπὶ πλοίων, σύρω ἀπὸ τῆς ξηρᾶς εἰς τὴν θάλασσαν : 'Ιλ.Β 152 ἅπτεσθαι νηῶν ἠδ' ἑλκέμεν εἰς ἅλα δῖαν· || ἐπὶ πραγμ., σύρω τι κατὰ γῆς, χαμοσέρνω : 'Ιλ.Ρ 743 ἡμίονοι.. ἕλκωσ' ἐξ ὄρεος.. ἢ δοκὸν ἠὲ δόρυ μέγα νήιον· || ἐπὶ ἅρματος, ἀμάξης, ἀρότρου, προχωρῶν σύρω ὄπισθέν μου, τραβῶ πίσω μου : 'Ιλ.Ω 324 ἡμίονοι ἕλκον τετράκυκλον ἀπήνην, αὐτ.Κ 353 αἱ γάρ τε βοῶν προσφορέστεραί εἰσιν ἑλκέμεναι· 2) σύρω, φέρω κατόπιν ἐμοῦ, ὡς ἐπακόλουθόν μου ἢ φέρω μαζί μου : 'Ιλ.Θ 486 ἐν δ' ἔπεσ' 'Ωκεανῷ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο ἕλκον νύκτα μέλαιναν, 'Ηρ.3,129 παρῆγον ἐς μέσον πέδας τε ἕλκοντα, 'Εφιππ.19 σεμνὸς σεμνῶς χλανίδ' ἕλκων· 3) συνεκδ. σπαράσσω (ἐν χρ. π. 'Ομ. μ. ἐν τῷ τ. ἑλκέω) : Εὐρ.Τρῳ.280 ἄρασσε κρᾶτα κούριμον, ἕλκ' ὀνύχεσσι δίπτυχον παρειάν, Θεόκρ.1,135 τὼς κύνας ὥλαφος ἕλκοι· κ.παθ.: 'Ηρ.1,140 οὐ πρότερον θάπτεται ἀνδρὸς Περσέως ὁ νέκυς πρὶν ἂν ὑπ' ὄρνιθος ἢ κυνὸς ἑλκυσθῆναι· 4) κ. μτφ. δυσφημῶ, διασύρω τινά, καθάπτομαί τινος : Πίνδ.Ν 7,152 τὸ δ' ἐμὸν οὔ ποτε φάσει κέαρ ἀτρόποισι Νεοπτόλεμον ἑλκύσαι ἔπεσι· 5) τανύω, τεντώνω τόξον : 'Ιλ.Δ 122 ἕλκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβὼν καὶ νεῦρα βόεια, 'Οδ.Φ 419, 'Ηρ.3,21 οὕτω εὐπετέως ἕλκωσι τὰ τόξα, Ξεν. 'Αν.4,2,28 εἷλκον δὲ τὰς νευράς· 6) κ.νεώτ. ἀνασπῶ ἀναφορ. πρὸς ξίφος:Σοφ.'Αντ.1232 ξίφους ἕλκει διπλοῦς κνώδοντας· κ. παθ.:Εὐρ.Ρῆσ.576 ἔγχος εἵλκυσται τόδε· || ὁμ. σημ. κ. μέσ.: 'Ιλ.Α 194 ἕλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος· 7) ἀναπετάννυμι, ἀναφορ. πρὸς ἱστία : 'Οδ.Β 426 ἕλκον δ' ἱστία λευκά· || ὁμ. σημ. κ. μέσ. : 'Υμν.Διόν.32· 8) σηκώνω ὑψηλά : 'Ιλ.Θ 72 τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα.. ἕλκε δὲ μέσσα λαβών· 9) κωπηλατῶ, τραβῶ κουπί : 'Ηρ.1,194 ὁ μὲν ἔσω ἕλκει τὸ πλῆκτρον, ὁ δὲ ἔξω ὠθέει· 10) ἐπὶ πλοίου, ρυμουλκῶ : Θουκ.2,90 τῶν νεῶν τινας ἀναδούμενοι εἷλκον κενάς· 11) μτφ. ἐνάγω, σύρω εἰς τὸ δικαστήριον : 'Αριστφ.Νεφ.1218 ἕλκω σε κλητεύσοντα· κ. παθ. : αὐτ.1004 ἑλκόμενος περὶ πραγματίου γλισχραντιλογεξεπιτρίπτου· 12) σύρω διὰ τῆς βίας, τραβῶ μὲ τὸ ζόρι ἄλλον πρὸς ἀσέλγειαν : Δημ.563 τὸ τῆς φύσεως ἀληθῶς βάρβαρον καὶ θεοῖς ἐχθρὸν ἕλκει καὶ βιάζεται, Λυσ.1,12 καὶ πρότερον δὴ μεθύων εἷλκες αὐτήν (τὴν παιδίσκην)· || κ. παθ. σύρομαι διὰ τῆς βίας, ἐξαναγκάζομαι νὰ προσφέρω ὑπηρεσίαν τινά : Πάπ. εἵλκυσμαι λαμπαδάρχης· 13) ἀνέλκω, ἀναρροφῶ : 'Ηρ.2,25 ἕλκει γὰρ ἐπ' ἑωυτὸν τὸ ὕδωρ, ἑλκύσας δὲ ἀπωθέει ἐς τὰ ἄνω χωρία· 14) φρ. ἕλκω τὸν ἀέρα εἰσπνέω : 'Ιππ.'Αερ.19· κ. παθ. : Τιμ.Λοκρ.101D· 15) μτφ. ἐπὶ μεθυόντων, πίνω ἀμέτρως, τὸ τραβῶ : Εὐρ.'Ιων 1200, 'Αριστφ. 'Ιππ.107 ἕλχ' ἕλκε τὴν τοῦ δαίμονος τοῦ Πραμνίου (σπονδήν), 'Αντιφάν.74,14 ἀπνευστὶ ἑλκ-· || κ. μετ' αἰτ. δηλούσης τὸ δι' οὗ τις πίνει δοχεῖον : 'Αντιφάν. 287 δέπας μεστὸν ἕλκουσι.. γνάθοις ἀπαύστοις· 16) ἕλκω μαστὸν θηλάζω, βυζαίνω : Εὐρ.Φοίν. 987 ἧς πρῶτα μαστὸν εἵλκυσ', 'Ιοκάστην λέγω· 17) σύρω ἐκ τοῦ ἱματίου : Δημ.583 φεύγοντ' ἐκεῖνον ἕλκοντά με· 18) συνεκδ. ἐν φρ. ἕλκω βίοτον - ζωὰν διάγω ἀθλίαν ζωήν : Εὐρ.Φοίν.1535· 19) μτφ. φρ. προφάσεις ἕλκω προβάλλω προχείρους δικαιολογίας : 'Ηρ.6,86 προφάσιας εἷλκον οὐ βουλόμενοι ἀποδοῦναι, 'Αριστφ.Λυσ.727 πάσας τε προφάσεις ὥστ' ἀπελθεῖν οἴκαδε ἕλκουσιν· 20) μτφ. φρ. ἕλκω χρόνους παρατείνω τὸν χρόνον ἐν τῇ προσῳδίᾳ : Λογγῖν.Προλ.83C· 21) ὅθ. ἀμτβ. παρατείνομαι, ἐξακολουθῶ : 'Ηρ.7,167 ἐπὶ τοσοῦτο γὰρ λέγεται ἑλκύσαι τὴν σύστασιν (παρετάθη ἡ μάχη)· κ. παθ. : 'Επιγρ. τῶν ἐγκλημάτων εἱλκυσμένων πλείονα χρόνον· || ὁμ. κ. ἐπὶ προσ., βραδύνω· ἐν μτχ. μέσ. ἑλκόμενος μετὰ βραδύτητος, δυσκολίας : Πλάτ.Πολ.350D Θρασύμαχος ὡμολόγησε μὲν πάντα ταῦτα, οὐχ ὡς ἐγὼ νῦν ῥᾳδίως λέγω, ἀλλ' ἑλκόμενος καὶ μόγις· 22) ὀρχοῦμαι : 'Αριστφ.Νεφ.540 οὐδὲ κόρδαχ' εἵλκυσεν (σχόλ. «οὐδ' ἀσέμνως ὠρχήσατο»)· 23) προσελκύω εὐμενῶς, ὅθ. σαγηνεύω, γοητεύω : Εὐρ.ἀπ.571 τὰς βροτῶν γνώμας σκοπῶν ὥστε Μαγνῆτις λίθος τὴν δόξαν ἕλκει, Πλάτ.Πολ.458D δριμύτεραι εἶναι πρὸς τὸ πείθειν τε καὶ ἕλκειν τὸν πολὺν λεών, Θεόκρ.2,17 *Ιυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα, - ἑλκύει ἡ χάρις τοῦ λόγου του· κ. παθ. : Πίνδ.Ν 4,35 ἴυγγι δ' ἕλκομαι ἦτορ νεομηνίᾳ θιγέμεν, Πλάτ.Πολ.494E διὰ τὸ εὖ πεφυκέναι καὶ τὸ ξυγγενὲς τῶν λόγων εἷς.. ἕλκηται πρὸ φιλοσοφίαν· 24) ἐπὶ πραγμ., ἔχω βάρος, ζυγίζω : 'Ηρ.1,50 τρίτον ἡμιτάλαντον ἕκαστον ἕλκοντα, Πλάτ.Μέν.316Α πότερον δὲ τὰ πλεῖον ἕλκοντα βαρύτερα νομίζεται, τὰ δὲ ἔλαττον κουφότερα· 25) ἀντλῶ ὡς ἐκ πηγῆς τινος, ἀρύομαι, παραλαμβάνω : Πλάτ.Φαῖδρ.270Α ἐντεῦθεν εἵλκυσεν ἐπὶ τὴν τῶν λόγων τέχνην τὸ πρόσφορον αὐτῇ· || κ. νεώτ. φρ. ἕλκω τὸ γένος κατάγομαι : Στράβ.11,9,3, Μηναῖ.1,5 Συναξ. οὗτος εἷλκε τὸ γένος ἐκ τῆς περιβοήτου τῶν Κρητῶν νήσου· 26) προσλαμβάνω : Πολύβ.32,20,5, 'Αθήν.3,113C τότ' ἐπιτίθεται ὁ ἄρτος καὶ ἕλκει χρῶμα κάλλιστον· 27) κατεργάζομαι εὐμάλακτον ὕλην, πλάττω : 'Ηρ.1,179 ἑλκύσαντες δὲ πλίνθους ἱκανὰς ὤπτησαν αὐτὰς ἐν καμίνοισι, Χρύσ. Τυαν.π.'Αθήν.14,648Α εἶτα σήσαμον λευκὸν τρίψας μάλαξον μέλιτι ἡψημένῳ, καὶ ἕλκυσον λαγάνια δύο· 28) φρ. ἡ θυρὶς ἕλκει τὸ παράθυρον σχηματίζει ρεῦμα, κάνει ρεῦμα, τραβᾷ : Θεόφρ. 'Αν.29· 29) ἀσκῶ, γυμνάζω : Πλάτ.Παρμ.135D ἕλκυσον δὲ σαυτὸν καὶ γύμνασαι· 30) μέσ. τίλλω τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου, τραβῶ τὰ μαλλιά μου : 'Ιλ.Κ 15 πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προθελύμνους ἕλκετο χαίτας· 31) μέσ. μτφ. ἐπισωρεύω : Θέογν.30 τιμάς, ἄφενος ἕλκεσθαι· 32) ὁμ. μέσ. ἐν φρ. ἕλκομαι στάθμης περισσῆς σχηματίζω μεγάλας περὶ τοῦ μέλλοντος ἐλπίδας : Πίνδ.Π 2,167· 33) παθ. καταρρέω : Λυκόφρ.702 πηγαὶ κατ' Αὐσονῖτιν ἕλκονται χθόνα, Διον.'Αλ.1086.

ἐλκῶ-όω κ. νεώτ. ποιῶ ἕλκος, πληγήν, τραῦμα, δθ. σπαράσσω, ξεσχίζω : Εὐρ.Ἑκ.405 **βούλει πεσεῖν πρός οὖδας ἑλκῶσαί τε σὸν γέροντα χρῶτα,** Ἀριστλ.ΖΙ 630a,5 **ὅσα δ' ἂν.. τοῖς ὄνυξιν ἑλκώσῃ·** ‖ νεώτ. παθ. **ἐλκοῦμαι** μεταβάλλομαι εἰς ἕλκος, ἐξελκοῦμαι· **2)** ποιοῦμαί τι ἑλκῶδες : Ἱππ.Ἀρχ.Ἰητρ.19 **ἑλκοῖ μὲν βλέφαρα·** ‖ παθ. ἐπὶ προσώπων, ὑποφέρω ἐξ ἑλκωμάτων : Κωμ. Ἀδέσπ.106,8,ΚΔΛουκ.16,20 **Λάζαρος.. ἡλκωμένος·** ‖ ἐπὶ ἑλκῶν, πυοῦμαι, ὀμπυάζω : Ξεν.Ἱππ. 5,1 **ἑλκουμένων γε μὴν τούτων ἀνάγκη τὸν ἵππον καὶ περὶ τὸ χαλινοῦσθαι.. δυσκολώτερον εἶναι·** **3)** ἐντομὰς ποιοῦμαι εἰς δένδρον, παθ. : Θεόφρ.ΦΙ 4,16,1 **κἂν ἑλκωθῇ καὶ μεῖζον καὶ βαθύτερον·** **4)** μτφ. πληγώνω, βλάπτω, ζημιῶ : Εὐρ.Ἀλκ.878 **ἔμνησας ὅ μου φρένας ἥλκωσεν·** κ. παθ. : Φίλ.2,551 **τὴν διάνοιαν ἑλκοῦσθαι.**

ἑλκώδης-ους-ες (ἕλκος) κ. νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς ἕλκος ἢ ὁ πλήρης ἑλκῶν : Ἱππ.Ἐπιδ.3,1085, Εὐρ.Ἱππ. 1359 **χροὸς ἑλκώδους ἅπτεσθε χεροῖν,** - **νόσος - μορφὴ ἑλκώδης·** **2)** ὁ ἐπιφέρων ἕλκη : Γαλ. 7,179 **ἑλκ- κόπος,** Ἀρχιγ.π.Γολ.8,106 **ἑλκ- πόνας·** **3)** υτφ. εὐερέθιστος : Πλούτ.Ἠθ.454B.

ἕλκωμα-ατος (τὸ) (ἑλκόω) κ. νεώτ. πληγή, ἕλκος : Ἱππ.Ἐπιδ.3,7 **ἑλκώματα, φύματα,** Πάπ.· ‖ νεώτ. τραῦμα ὅπερ ἔγινεν ἕλκος· **2)** τὸ ἀφελκωθὲν τμῆμα τοῦ στελέχους πεύκης ἢ ἐλάτης σρὸς συνογωγὴν ρητίνης : Θεόφρ.ΦΙ 9,2,1.

ἑλκωματικός-ή-όν μτγν. ὁ προκαλῶν **ἕλκη** : Διόσκ.5,106 **δύναμιν.. ἑλκωματικήν.**

ἕλκωσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ὁ σχηματισμὸς ἕλκους : Ἱππ.Ἀφορ.3,21 **στομάτων ἑλκώσεις,** Θουκ.2,49 **ἐπικατιόντος τοῦ νοσήματος ἐς τὴν κοιλίαν, καὶ ἑλκώσεώς τε αὐτῇ ἰσχυρᾶς ἐγγιγνομένης,** Φίλ.2,100, - **ἑλκώσεις δερματικαί·** ‖ κ. ἐπὶ φυτῶν : Θεόφρ.ΦΑἰτ.5,12,8 **ἡ ἄμπελος ἔχει τινὰ αἰτίαν.. ἐκ τῆς ἑλκώσεως τῆς περὶ τὴν τομήν.**

ἑλκωτικός-ή-όν μτγν. κ. μσν. ὁ ἑλκωματικὸς βλ.λ. : Διοσκ.1,183 **ἑλκωτικὸς σωμάτων,** Ἀχμ. Ὀνειροκρ.106,73 **ἐάν τις ἴδῃ ὅτι ὠγκώθη ἡ σάρξ αὐτοῦ ἀποστήμασιν ἑλκωτικοῖς·** **2)** μτφ. ὁ ἐξερεθίζων, ὁ πληγώνων, ἐξερεθιστικός, ἀλγεινός : Πλούτ.Ἠθ.854C **οἱ Ἀριστοφάνους ἅλες.. ἑλκωτικὴν δριμύτητα καὶ δηκτικὴν ἔχουσι.**

ἔλλα Ἡσ. « Διὸς ἱερὸν ἐν Δωδώνῃ ».

ἑλλά Ἡσ. « καθέδρα· Λάκωνες ».

ἑλλαδάρχης (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ πρόεδρος τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀχαιῶν, ἔχων συνήθ. καὶ τὸ τοῦ ἀρχιερέως ἀξίωμα : Ἐπιγρ. **ἀρχιερεὺς τῆς Ἑλλάδος καὶ ἑλλαδάρχης ἐκ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀχαιῶν·** **2)** ἀξιωματοῦχος τῆς δελφικῆς ἀμφικτιονίας κατὰ τὴν ρωμοϊκὴν ἐποχήν : Ἐπιγρ.· **3)** ἀξιωματοῦχος τῆς ἐν Γαλατίᾳ τῆς Μ. Ἀσίας ἑλληνικῆς κοινότητος : Ἐπιγρ. **ἀρχιερεὺς καὶ ἑλλαδάρχης·** **4)** Ἐπιγρ. Προύσ. τιμητικός τις τίτλος.

ἑλλαδαρχῶ-έω Ἐπιγρ. κατέχω τὸ ἀξίωμα τοῦ ἑλλαδάρχου τῆς ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ Γαλατίας.

ἑλλαδικός-ή-όν κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ τῆς Ἑλλάδος ἢ ὁ ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ὁ ἑλληνικός : Στέφ.Βύζ. ἐν λ. Ἑλλάς « Ἑλλαδικὸς ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος », Ξενοφ.6 **κλέος ἑλλαδικῶν** (δ. ἀναγν. ἑλλαδικόν), Στράβ.11,13,7 **ἰδιόμορφοι δέ εἰσιν, ὥσπερ καὶ οἱ Παρθικοὶ λεγόμενοι νῦν** (ἵπποι), **παρὰ τοὺς Ἑλλαδικούς,** Εὐστ.Ἰλ.1400,13 **Σαλαμίνιος ὁ ῥηθεὶς Ἑλικών, οὐκ ἐκ τῆς ἑλλαδικῆς ἀλλὰ τῆς κατὰ Κύπρον·** ‖ νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἑλληνικὸν κράτος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἑλληνικός, οὗ ἡ σημασία περιλαμβάνει πᾶν τὸ ἀνῆκον ἢ ἀναφερόμενον εἰς ὁλόκληρον τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος· τὸ ἀρσ. πληθ. **ἑλλαδικοί** ὡς οὐσ. οἱ κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς αἰῶνας κάτοικοι τῆς κυρίως Ἑλλάδος : Πλούτ.Ἠθ.676B· ‖ μσν. εἰδ. οἱ κάτοικοι τῆς Σικυῶνος : Μαλάλ.168,11 **τῶν δὲ Σικυωνίων τῶν νυνὶ λεγομένων ἑλλαδικῶν ἐβασίλευσε.. ὁ Αἰγιαλεύς·** **2)** τὸ θηλ. ἑλλαδική ὡς οὐσ. **εἶδος** ἐμπλάστρου : Ἀλέξ.Τραλλ.9,1.

ἔλλαθι αἰολ. ἀντὶ ἵληθι τοῦ ἵλημι βλ.λ. : Βακχ.10,8.

ἐλλαιμαργῶ-έω μτγν. λαιμάργως χρῶμαι, κάνω κατάχρηση, μτφ. : Γρηγ.Νύσσ.2,767B **τοῖς πάθεσι τῆς ζωῆς ταύτης ἐλλαιμαργήσειεν.**

ἐλλαλῶ-έω ὁμιλῶ, συνδιαλέγομαι μετά τινος : Φερεκρ.64 **ἐλλαλεῖν μειρακίοις** (πιθ. ἀνάγν.).

ἐλλαμβάνω μτγν., μέσ. ἀόρ. β' **ἐνελαβόμην,** λαμβάνω, δέχομαι : Ἐπιγρ.· **2)** μέσ. ἐλλαμβάνομαι ἁρπάζομαι, πιάνομαι ἀπὸ κάτι : Διοσκ.4, 185 **ἐλλαμβάνεται δὲ καὶ αὕτη τῶν δένδρων ταῖς ἕλιξι,** Ἰώσ.ΑΙ 6,7,5 **ἐλλαμβάνεται τῆς διπλοΐδος** (δ. ἀνάγν. ἐπιλαμβάνεται).

ἐλλαμπρύνομαι λαμπρύνομαι εἴς τι, διαπρέπω, φαίνομαι μέγας : Θουκ.6,12 **μηδὲ τούτῳ ἐμπαράσχητε τῷ τῆς πόλεως κινδύνῳ ἰδίᾳ ἐλλαμπρύνεσθαι·** ‖ δθ. ἐπιδεικνύομαι εἴς τι λαμπρὸς κ. συνεκδ. γαυριῶ, καυχῶμαι : Λουκ.Οἰκ.1,Δίων Κ 4,183, Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.4,6,143A **ταῖς καθ' ἡμῶν ἐλλαμπρύνεται ψευδηγορίαις.**

ἐλλάμπω κ. μσν., μέλλ. **ἐλλάμψω,** λάμπω ζωηρῶς : Ἀρχιλ.55 **ἔλπομαι πολλοὺς μὲν αὐτῶν Σείριος κατευανεῖ ὀξὺς ἐλλάμπων·** ‖ **ἐλλ- τινὶ·** λάμπω ἐπί τινος : Φίλ.1,273 **ἐλλ- τῇ ψυχῇ,** Πρόκλ. Στοιχ.Φυσ.23 **ἐλλ- πᾶσιν·** ‖ **ἐλλ- εἴς τι** : Ἱεροκλ. Χρ.Ἐπ.10,433M, Ἰουλ.Λόγ.4134B **ἐλλ- εἰς τὴν οἰκείαν ἕδραν·** ‖ **ἐλλ- ἔν τινι** ἀντανοκλῶμαι : Πλούτ. Ἠθ.40D **ὥσπερ ἐν τοῖς ὄμμασι τῶν πλησίον ἐλλάμποντα τὰ ἑαυτῶν ὁρῶμεν·** **2)** μτβ. φωτίζω : Πλωτῖν.2,9,2 **ὥσπερ ἐλλάμπουσα ἀεὶ ἐλλάμπεται,** αὐτ.6,4,16 **ὅταν ἡ ψυχὴ οἷον ἐλλάμψῃ πρὸς ἑαυτήν,** Πρόκλ.Τίμ.2,285D· ‖ παθ. μτφ. φωτίζομαι, ἐμπνέομαι ὑπὸ τοῦ θείου· Σουΐδ. : Συνέσ. 328C **ὁσίαις πραπίσιν ἐλλαμπόμενος,** Μηναῖ.1,3 Ὠδ.6 **ὑπὸ Θεοῦ ἐλλαμφθεὶς Μαλαχίας·** **3)** γίνομαι αἴτιος, κάμνω ὥστε νὰ λάμπῃ τι : Θεμίστ. Λόγ.4,52B, Ἰάμβλ.Μυστ.2,6 **ἡ τῶν θεῶν παρουσία τὸ φῶς ἐλλάμπει·** **4)** μέσ. μτφ. διακρίνομαι, δοξάζομαι, ἐξέχω, διαπρέπω : Ἡρ.1,80, αὐτ.8,74 **τῇσι νηυσὶ οὐκ ἐλπίζοντες ἐλλάμψεσθαι,** Εὐστ. Πον.138,65 **νίκαις ἐλλάμπεσθαι.**

ἔλλαμψις-εως (ἡ) μτγν. κ. μσν., δημ. **ἔλλαμψη** ἡ ἐπίλαμψις, ἡ λάμψις, ἡ ἀκτινοβολία, ὁ φωτισμός : Πλούτ. Ἀρέσκ. Φιλ.3,3,12, Μηναῖ.8,8 Στιχ. Προσόμ.Ἦχ. δ'. **ἄγγελοι σὺν βροτοῖς ἑορτάζοντες Χριστέ σου τὴν ἔλλαμψιν τὴν ἐν Θαβωρίῳ,** Εὐστ.Πον.138,45 **ταῖς κατ' ἄστρα ἐλλάμψεσι,** Διγεν.Ἀκρ.3961 **ἔλλαμψιν ἔπεμπε τὸ χρυσίον·** **2)** μτφ. ὁ ἐνθουσιασμός, ἡ ἔκστασις, ἡ καταύγασις τῆς ψυχῆς ὑπὸ τοῦ θείου, ὁ ὑπὸ τοῦ θείου φωτισμός, ἡ θεία καθοδήγησις : Πλωτῖν.6,4,15, Εὐστ. Πον.175,25 **ἡ τοῦ θείου πνεύματος ἔλλαμψις,** Παπαντ.Ἅγ.Ὄρ.8 **κατάλαβα πῶς ἦρθε σὲ μένα ἡ ὑπέρτατη ἔλλαμψη·** ‖ νεώτ. εἰδ. ἐν τῇ μεταφυσ. ψυχοβιολογίᾳ ἡ πρόκλησις ἐκδηλώσεών τινων τοῦ ὑποσυνειδήτου, ἡ πρόσκτησις ὑπερανθρώπων ἰδιοτήτων ὑπὸ τῆς ἀνθρωπίνης ὑποστάσεως, ὡς μοίρας τοῦ αἰθερογενοῦς παγκοσμίου ψυχοδυναμισμοῦ· **3)** ἡ ἐκπομπή, ἀκτινοβολία θερμότητος : Στέφ.Ἱππ.1,134D.

ἐλλάνιος δωρ. ἀντὶ ἑλλήνιος βλ.λ.

ἑλλανοδικεών-ῶνος μτγν. τὸ οἴκημα **ἔνθα κατῴκουν** οἱ ἑλλανοδίκαι : Παυσ.6,24,3.

ἑλλανοδίκης-ου (ὁ) κ. νεώτ., ἠλ. **ἑλλανοζίκας,** συνήθ πληθ. **ἑλλανοδίκαι,** σπαν. **ἑλληνοδίκαι** (ἐν **ἐπιγραφῇ** κ. **ὡς** δ.γρ. ἐν Ἡρ.5,22). οἱ ἐπόπται καὶ **δικασταὶ** τῶν **ἐν** Ὀλυμπίᾳ ἀγώνων· ΑΒ 248.32 « ἑλλανοδίκαι **ἦσαν** ἄρχοντές τινες Ἠλείων, οἱ **διέποντες τὰ κατὰ** τὸν ἀγῶνα τῶν Ὀλυμπίων » :

Πίνδ.Ο 3,21 ἀτρεκὴς **ἑλλανοδίκας**, Παυσ.5,9,5 **ἐννέα ἑλλανοδίκας κατέστησαν**· || οἱ ἄρχοντες οἱ ἐποπτεύοντες τὰ κατὰ τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας : Ἐπιγρ.· || ὁμ. ἐν Ἐπιδαύρῳ : Ἐπιγρ.· **2)** εἰδ. στρατοδίκαι ἐν Σπάρτῃ δικάζοντες τὰς μεταξὺ τῶν συμμαχικῶν στρατευμάτων ἐγειρομένας διαφοράς : Ξεν.Λακ 13,11· **3)** νεώτ. ἀθλητ. μέλος ἑλλανοδίκου βλ.λ. ἐπιτροπῆς.

ἑλλανοδικία (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἡ ἀρχή, τὸ ἔργον τῶν ἑλλανοδικῶν : Τζέτζ.Χιλ.12,374 **ἐξ οὗ μετῆν τοῖς Αἰτωλοῖς τῆς ἑλλανοδικίας.**

ἑλλανόδικος-ον νεώτ. ὁ ἀσκῶν ἑλλανοδικίαν : **ἑλλανόδικος ἐπιτροπή** κριτικὴ ἐπιτροπὴ ἀγώνων σωματικῶν ἢ πνευματικῶν ἢ καλλιτεχνικῶν, οἷον ἐν διαγωνισμοῖς καὶ ἐκθέσεσιν.

ἑλλανοδικῶ-έω μτγν. εἶμαι ἑλλανοδίκης βλ.λ.**l**): Παυσ.24,3 **οἱ αἱρεθέντες ἑλλανοδικεῖν**, Ἐπιγρ.

ἑλλανοζίκας (ὁ) Ἐπιγρ. ἠλ. ἀντὶ ἑλλανοδίκης.

ἐλλαπιθάσασθαι Ἡσ. « μάχεσθαι λαπίθαις ἢ ἐνθυμηθῆναι » (διορθ. Herwerden ἐνθοινηθῆναι », γρ.κωδ. ἐλαπειθάζεσθαι).

ἐλλαπίνα αἰολ. ἀντὶ εἰλαπίνη βλ.λ. : ΕΓουδ.165,44.

ἔλλαρ Ἡσ. « βοήθεια » ἄ. εἶλαρ, ἔλαρ βλ.λ.

ἑλλάς-άδος (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **Ἑλλάδα**, περιοχή τις περὶ τὴν Δωδώνην καὶ τὸν Ἀχελῷον ποταμόν : Ἀριστλ.Μετ.352a,34 **περὶ τὴν Ἑλλάδα τὴν ἀρχαίαν· αὕτη δ' ἐστὶν ἡ περὶ τὴν Δωδώνην καὶ τὸν Ἀχελῷον**, Σχόλ.Ἰλ.Φ 134· **2)** πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος ἱδρυθεῖσα : Ἰλ.Β 683 **οἵ τ' εἶχον Φθίην ἠδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα**· **3)** μέρος τῆς Φθιώτιδος κατοικούμενον ὑπὸ τῶν Μυρμιδόνων : Ἰλ.Ι 395 **πολλαὶ Ἀχαιΐδες εἰσὶν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε**· **4)** ἡ ἑλληνικὴ χώρα ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου μέχρι τῆς Ἠπείρου καὶ Θεσσαλίας συμπεριλαμβανομένων : Ἡσίοδ.Ἔργ.651 **πολὺν σὺν λαὸν ἄγειραν Ἑλλάδος ἐξ ἱερῆς Τροίην ἐς καλλιγύναικα**, Ἡρ.8,44 **Πελασγῶν ἐχόντων τὴν νῦν Ἑλλάδα**, Αἰσχ.Πέρσ.50, αὐτ.234 **πᾶσα γὰρ γένοιτ' ἂν Ἑλλὰς βασιλέως ὑπήκοος**· || κ. μετωνυμ. ἀντὶ τοῦ Ἕλληνες : Εὐρ.Ὀρ.647 **Ἀγαμέμνων.. ἀθροίσας Ἑλλάδ' ἦλθ' ὑπ' Ἴλιον**, Θουκ.1,6 **πᾶσα γὰρ ἡ Ἑλλὰς ἐσιδηροφόρει**· **5)** πᾶσαι αἱ ὑπὸ Ἑλλήνων κατοικούμεναι χῶραι, περιλαμβανομένης καὶ τῆς Ἰωνίας : Ἡρ.1,92 **Κροίσῳ δ' ἐστὶ καὶ ἄλλα ἀναθήματα ἐν τῇ Ἑλλάδι.. ἐν μὲν γὰρ Θήβῃσι τῇσι Βοιωτῶν.., ἐν δ' Ἐφέσῳ..**, Ξεν.Ἀν.6,5,23 **τοῦτο ἐννοήσατε ὅτι ἐπὶ ταῖς θύραις τῆς Ἑλλάδος ἐσμέν**· || **μεγάλη Ἑλλάς** ἡ νῆσος Σικελία .λορ' Ἀρχαίοις καὶ ἡ κάτω Ἰταλία διὰ τὰς ἐκεῖ πολλὰς καὶ ἀκμαζούσας ἑλληνικὰς ἀποικίας : Παλύβ.2,39,1 Στράβ.6,1,2 **τὴν μεγάλην Ἑλλάδα ταύτην (Ἰταλίαν) ἔλεγον καὶ τὴν Σικελίαν**· **6)** εἰδ. ἐν φρ. Ἑλλάδος **Ἑλλὰς** αἱ Ἀθῆναι : Θουκ.ἐν ΑΠ 7,45· **7)** κτ. παράλ. τῆς λ. **φωνή** ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα : Αἰλ.ΠΙ 9,16· **8)** ὡς ἐπίθ. θηλ. γένους ἑλληνική : Ἡρ.6,98 **κατὰ Ἑλλάδα γλῶσσαν**, αὐτ.5,93 **περὶ πόλιν Ἑλλάδα**, Αἰσχ.Ἱκ.243 **Ἑλλὰς χθών**, Σοφ.Φιλ. 223 **Ἑλλάδος στολῆς**· || κ. ὡς ἀρσ. Ἕλλην : Εὐρ.Φοίν.1509 **τίς Ἑλλὰς ἢ βάρβαρος ἢ τῶν προπάροιθ' εὐγενετῶν ἕτερος ἔτλα κακῶν τοσῶνδε.**

ἐλλάσαι Ἡσ. « συγκλεῖσαι, κωλῦσαι ».

ἑλλεβαρίνη (ἡ) νεώτ. ὀργαν. χημ. γλυκοζίτης ἀπαντῶν ἐν ταῖς ῥίζαις τοῦ ἐλλεβόρου.

ἑλλεβορίζω, ἰων. **ἐλλεβορίζω**, μέλλ. **ἐλλεβοριῶ** παρέχω ἐλλέβορον βλ.λ. πρὸς θεραπείαν : Ἱππ. Ἐπιδ.20,αὐτ.Μοχλ.30,Πλούτ.Ἀλέξ.41 **ἔγραφε δὲ καὶ Παυσανίᾳ τῷ ἰατρῷ βουλομένῳ τὸν Κρατερὸν ἐλλεβορίσαι**· κ. παθ. θεραπεύομαι ὑπό τινος δι' ἐλλεβόρου : Ἑρμογ.π.Ὀρειβ.8,1,1· **2)** δθ. συνεκδ. θεραπεύω τινὰ τῆς μανίας, φέρω τινὰ εἰς τὰ λογικά του, εἰς τὰς αἰσθήσεις του, τὸν φρονιμεύω : Δημ.268 **τί λόγους πλάττεις; τί σαυτὸν οὐχ ἐλλεβορίζεις;**· **3)** **ἐλλεβοριζόμενοι** τίτλος θεατρικοῦ ἔργου τοῦ Διφίλου : ΑΒ 100.

ἐλλεβορίνη (ἡ) κ. νεώτ. τὸ φυτὸν κηλόχορτον βλ.λ. τὸ ὄτριχον : Θεόφρ.ΦΙ 9,10,2 **τὸ τῆς ἐλλεβορίνης σπέρμα**, Διοσκ.4,108. **2)** εἰδ. ὀργαν. χημ. γλυκοζίτης ἀπαντῶν εἰς τὸν ἐλλέβορον καὶ ἔχων ναρκωτικὰς ἰδιότητας.

ἐλλεβορισμός (ὁ) ἡ δι' ἐλλεβόρου βλ.λ. θεραπεία: Ἱππ.Ἐπιδ.21 **τὸν περὶ τοῦ ἐλλεβορισμοῦ λόγον.**

ἐλλεβορίτης οἶνος μτγν. οἶνος παρεσκευασμένος δι' ἐλλεβόρου : Διοσκ.5,72· **2)** ουσ. **ἐλλεβορίτης**-ου τὸ φυτὸν κενταύρειον **βλ.λ.** τὸ μικρόν, ἄ. ἐρυθραῖ : ΨΔιοσκ.3,7.

ἐλλεβοριῶ-άω ἔχω χρείαν ἐλλεβόρου, **δθ.** **εἶμαι** παράφρων, μαίνομαι : Καλλί.Κωμ.28.

ἐλλεβοροδότης ἰατρὸς μτγν. ἰατρὸς χρησιμοποιῶν ὡς φάρμακον τὸν ἐλλέβορον : Γαλ.Θρασ.24.

ἐλλεβοροποσία (ἡ) κ. νεώτ. τὸ πίνειν ἐλλέβορον, ἡ πόσις ἐλλεβόρου : Ἱππ.Ἐπιδ.5,83.

ἐλλέβορος (ὁ), ἰων. **ἐλλέβορος** κ. νεώτ. πᾶσα πολυετὴς δυσαρέστου ὀσμῆς, φαρμακευτική, ἔχουσα πικρὰν καὶ καυστικὴν γεῦσιν : Ἱπ.Διαιτ.23,αὐτ. Ἀφ.4,13 **πρὸς τοὺς ἐλλεβόρους τοῖσι μὴ ῥηιδίως ἄνω καθαιρομένοισι**, Θεόφρ.ΦΙ 9,10,1, Διοσκ.4,148 **ἐλλέβορος λευκός**, αὐτ.162 **ἐλλέβορος μέλας** (ὁ νῦν ἐλλέβορος ὁ ἀνατολικός)· || νεώτ. γένος βατραχιοειδῶν φυτῶν, δημ. σκάρφη· **2)** τὸ ἐξ αὐτοῦ παρασκευαζόμενον πραϋντικὸν φάρμακον παροξυσμοῦ, παραφροσύνης : Ἱππ.Δι.1,35,Ἀριστφ. Σφ.1489 **πίθ' ἐλλέβορον**, Μέν.69 **ἐλλέβορον ἤδη πώποτ' ἔπιες;**· **3)** τὸ φυτὸν σησαμοειδὲς βλ.λ. τὸ μέγα : Διόσκ.4,144· **4)** ἐνώτιον χρυσοῦν Ἡσ. « ἐλλέβορον.. καὶ κόσμος γυναικεῖος χρυσοῦς » : Ἀριστφ.ἀπ.230,Νικόστρ.33.

ἐλλεβοροσήματα μτγν. **τὸ φυτὸν** λειμώνιον βλ.λ. : ΨΔιοσκ.4,16.

ἐλλέγω πάπ. κατηγορῶ, ἐγκαλῶ, καταμηνύω τινά, παθ. : κατηγοροῦμαι, ἐνοχοποιοῦμαι, ἐγκαλοῦμαι : Πάπ. εἴποτε **ἐλλεχθείην** (δ.ἀνάγν. ἐλεχθείην).

ἐλλεδανός (ὁ) (εἴλω) δεσμὸς δι' οὗ ἐδένοντο **τὰ** δράγματα τῶν θεριζομένων σπαρτῶν, συνήθ. κτ. πληθ. : Ἰλ.Σ 553 **ἄλλα δ' (δράγματα) ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἐλλεδανοῖσι δέοντο**, Ἡσίοδ.Α 291.

ἔλλειμμα-ατος (τὸ) (ἐλλείπω) κ. νεώτ. **κ.** δημ. **τὸ** ἀποτέλεσμα τοῦ ἐλλείπειν, **ἐκεῖνο** ὅπερ **ἐξ** ὅλου τινὸς προϋπάρχοντος ἢ ἀναγκαίου ἐλλείπει, ἡ ἔλλειψις εἴς τι, δθ. τὸ ἐλάττωμα βλ.λ. : Ἱππ.Παραγγ.9 **ἢν μή τι ἐκ γενετῆς.. ἔλλειμμα ᾖ**, Δημ.26 **τὰς προφάσεις δ' ἀφελεῖν καὶ τὰ καθ' ὑμᾶς ἐλλείμματα**, Ἀριστλ.Ρητ.1374a, 26 **τοῦ ἰδίου νόμου καὶ γεγραμμένου ἔλλειμμα** (ἔλλειψις, παράλειψις)· || τὸ ἀνεπαρκές, τὸ οὐχὶ ἄρτιον, τὸ σφάλμα : Διον.Ἀλ.Δημ.20 **τῶν περὶ τὴν διάλεκτον ἐλλειμμάτων**· **2)** μτγν. τὸ ἐξ ὅλου τινὸς ἀπομένον ὑπόλοιπον, ὑπόλειμμα : ΠΔ Βασ.2,21,2 **οἱ Γαβαωνῖται οὐχ υἱοὶ Ἰσραήλ εἰσιν, ὅτι ἀλλ' ἢ ἐκ τοῦ ἐλλείμματος τοῦ Ἀμορραίου**· **3)** νεώτ. κ. δημ. εἰδ. τὸ ἐλλεῖπον εἰς χρῆμα **ἢ εἰς εἶδος** ποσὸν ἐπὶ ἔλαττον ἐκείνου ὅπερ ἔπρεπε **νὰ** ὑπάρχῃ **ἢ** προεβλέπετο ὅτι θὰ ὑπάρξῃ, ἀντίθ. πλεόνασμα : **ὁ προϋπολογισμὸς παρουσιάζει ἔλλειμμα,- τὸ ἔλλειμμα** τοῦ **ταμείου,- ὁ ταμίας ἔγινε ἄφαντος** γιατὶ **εἶχε ἔλλειμμα**· πρβλ. ἐλλειμματίας.

ἐλλειμματίας (ὁ) νεώτ. ὁ ἔχων ἔλλειμμα βλ.λ.

ἔλλειν Ἡσ. « ἴλλειν, **κατέχειν** »· **2)** παθ. Ἡσ. « ἐλλόμενα, περικλειόμενα ».

ἐλλειπασμός ἐσφ. γρ. ἀντὶ λοιπασμός **βλ.λ.**

ἐλλειπής-οῦς-ές ἐσφ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἐλλιπής βλ.λ.

ἐλλειπογνώμων-ονος (ὁ) Εὐδ. λεξ. χειρογρ. ἐπὶ ἵππων, ὁ ἄνω τῶν **τεσσάρων καὶ** ἡμίσεος **ἐτῶν**, ὁπότε ἡ ἡλικία δὲν εἶναι δυνατὸν **νὰ** γνωσθῇ, **διαπιστωθῇ ἐκ** τῶν ὀδόντων.

ἐλλειπόντως ἐπίρρ. μτγν. ἐλλιπῶς, ἀτελῶς· Ἡσ. Πλωτῖν.1,3,9 **ἀτελῶς καὶ ἐλλειπόντως;**

ἐλλειπτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐλλιπής, ὁ ἀτελής, εἰδ. ἐν τῇ γραμμ. ὁ ἔχων ἔλλειψιν βλ λ.4) : Εὐστ.Ἰλ.66,24 **σχῆμα ἐλλειπτικὸν ἐνταῦθα τό, ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί·** || νεώτ. **ἐλλειπτικὰ ῥήματα** τὰ ῥήματα, ὧν χρόνοι συμπληροῦνται ἐκ θεμάτων ἄλλων ρημάτων συγγενοῦς σημ., ἀ. **ἐλλιπῆ ρ-·** || ὁμ. **ἐλλειπτικὰ πτωτικὰ** ὀνόματα μὴ ἀπαντῶντα εἰς πάντας τοὺς τύπους, ἀ. **ἐλλιπῆ πτωτικά·** || ὁμ. **ἐλλειπτικὴ φράσις** ἡ κατ' ἔλλειψιν ὅρου τινὸς ἢ καὶ ὁλοκλήρου προτάσεως διατυπουμένη· **2)** μετὰ γεν. ὁ στερούμενός τινος : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.141,14 **ἐλλ. τῶν μορίων·** **3)** σύντομος, ἐπίτομος, περιληπτικός : Γαλ.15,796· **4)** νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα ἐλλείψεως : **ἐλλειπτικὴ δοκός·** || **ἐλλειπτικοὶ τροχοὶ** (ὀδοντωτοὶ τροχοί, ὧν ἡ καμπύλη ἐπαφῆς εἶναι ἔλλειψις)· || **ἐλλειπτικὴ τροχιὰ** ἡ ἔχουσα σχῆμα γεωμετρικῆς ἐλλείψεως· εἰδ. ἡ τῆς κινήσεως τῆς γινομένης ἐπὶ ἐλλείψεως βλ.λ., ὡς ἡ τῶν πλανητῶν περὶ τὸν ἥλιον· ὅθ. κ. ἁπλῶς **ἐλλειπτικὴ τῆς γῆς-τοῦ Ἄρεως-τοῦ Κρόνου κλπ.·** || **ἐλλειπτικὴ γεωμετρία** σύστημα μὴ εὐκλειδείου γεωμετρίας βασισθὲν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως καθ' ἣν ἡ εὐθεῖα οὐδὲν ἔχει κατ' ἐκδοχὴν ἢ ἐπ' ἄπειρον σημεῖον.

ἐλλειπτικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἐλλιπῶς, ἀτελῶς, εἰδ. γραμμ. κατ' ἔλλειψιν τύπων τῆς γραμματικῆς ἢ ὅρου τινὸς τῆς προτάσεως : Φιλόπ.Ὑπομν. ΑΠρ.316,30, Εὐστ.1080,17· **2)** συντόμως, βραχέως, διὰ βραχέων : Γαλ.18 (II,881· **3)** νεώτ. κατὰ σχῆμα ἢ κατὰ κίνησιν ἐλλείψεως βλ.λ.3).

ἐλλείπω κ. μσν. κ. νεώτ. ἀφήνω, καταλείπω: Εὐρ. Ἠλ.609 **οὐδ' ἐλλέλοιπας ἐλπίδ', ἴσθι μου κλύων,** Ἀπολλ.Ρ 1,515 **τοίην σφιν ἐνέλλιπε θελκτὺν ἀοιδῆς·** || καθυστερῶ τὴν καταβολὴν ὀφειλομένων : Πολύβ.4,60,2 **ἐλλελοιπέναι τινὰ τῶν ὀψωνίων τοὺς Ἀχαιοὺς τοῖς μισθοφόροις·** || κ. μετ' αἰτ. πράγμ. : Δημ.753 **ἐλλελοιπότες τὰς εἰσφοράς·** || κ. ἀπολ. οἱ **ἐλλείποντες** οἱ καθυστεροῦντες τὴν καταβολὴν χρημάτων, οἱ ἐλλειμματίαι : αὐτ.607· **2)** παραλείπω, ἀφήνω τι ἀνεκτέλεστον, συχν. μετὰ τῶν οὐδετέρων τῶν **οὐδείς, μηδείς** : Σοφ.Αἰ.1379 **μηδὲν ἐλλείπειν ὅσων χρή,** Ἀριστφ.Λυσ.673 **οὐδὲν ἐλλείψουσιν.. λιπαροῦς χειρουργίας,** Πλάτ. Τίμ.17Β **οὐδὲν ἐλλείψομεν,** Ξεν.Ἀπ.4,3,7· || ὁμ. κ. μετ' ἄλλων οὐδετέρων : Πλάτ.Κράτ.431C **ἔνια ἐλλείπειν, ἔνια δὲ καὶ προστιθέναι,** Ξεν.ΚΠ 1,2,14 **ἤν τις.. ἐλλίπῃ τι τῶν νομίμων·** || κ. παθ. : Πλάτ.Φίλ.18D **τόδ' αὐτό μοι τοῦ λόγου νῦν τε καὶ σμικρὸν ἔμπροσθεν ἐλλείπεται,** Λυσ.12,99 **τῆς ἐμῆς προθυμίας οὐδὲν ἐλλέλειπται,** Δημ.326· **3)** ἀμτβ. κ. νεώτ. λείπω, δὲν ὑπάρχω, ἀπουσιάζω : Σοφ.Ἀντ.584 **ἄτας οὐδὲν ἐλλείπει γενεᾶς ἐπὶ πλῆθος ἕρπον,** Ἀριστφ.Πλ.859 **ἥνπερ μὴ 'λλίπωσιν αἱ δίκαι,** Θουκ.1,120, **- ἐλλείπει ἡ ἀρχὴ τοῦ χειρογράφου·** || νεώτ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ χρηματικὸν ἔλλειμμα : **ἔσπευσε ν' ἀναπληρώσῃ τὰ ἐλλείποντα·** || ἀποδεικνύομαι ἐλλιπής : Ξεν. Ἑλλ.7,5,8 **ὅσα μέντοι προνοίας ἔργα καὶ τόλμης ἐστὶν οὐδέν μοι δοκεῖ ἀνὴρ ἐλλιπεῖν,** αὐτ.Ἱππ.8,5· || τὸ οὐδ. τῆς μτχ. **τὸ ἐλλεῖπον** ὡς οὐσ. ἡ ἔλλειψις : Θουκ.6,69, Ξεν.ΚΠ 4,5,39 **τούτοις ὑμεῖς σκεψάμενοι τὸ ἐλλεῖπον ἐκπληρώσατε·** **4)** ὁμ. ἀμτβ. εἶμαι πολὺ μικρός : Ξεν.Κυν.5,26 **τά τε γὰρ ὄμματα ἔχει ἔξω καὶ τὰ βλέφαρα ἐλλείποντα·** || τὸ ἀρσ. τῆς μτχ. **ἐλλείπων** ὡς οὐσ. ὄνομα κυβευτικοῦ βόλου : Εὐβ.57,4· || εἰδ. γεωμ. ὑστερῶ, ὑπολείπομαι κατά τι : Πλάτ.Μέν.87Α **ἐλλείπειν τοιούτῳ χωρίῳ·** **5)** μετὰ γεν. πράγμ. ἔχω ἔλλειψιν, ἀνάγκην τινός, στεροῦμαί τινος, ὑπολείπομαι εἴς τι : Αἰσχ.Ἑπτ.10 **καὶ τὸν ἐλλείποντ' ἔτι ἥβης ἀκμαίας,** Θουκ.1,80 **πολλῷ ἔτι πλέον τούτου ἐλλείπομεν,** Ξεν.Ἱερ.4,8 Πολύβ.2,62,7· || κ. ἀπολ. : αὐτ.15,3,5 **ἐλλείπων τοῖς ἱππικοῖς·** || κ. ἀπροσ. ὑπάρχει ἔλλειψις : Πλάτ.Νόμ.844Β **ἐλλείπει πωμάτων·** || ὁμ. σημ. κ. μετ' αἰτ. πράγμ. κ. δοτ. προσ. : Ξεν.Ἀπ.2,1,8 **καὶ ἑαυτῷ μὲν πολλὰ ὧν βούλεται ἐλλείπειν·** || μετ' αἰτ. προσ. καὶ αἰτ. πράγματος : Πολύβ.10,18,11 **ἵνα μηδὲν αὐτὰς ἐλλείπῃ τῶν ἐπιτηδείων·** || μετὰ γεν. ἀπέχω τινός : Αἰσχ.Πρ.961 **πολλοῦ γε καὶ τοῦ παντὸς ἐλλείπω** (τοῦ ταρβεῖν)· **6)** μετὰ γεν. προσ. εἶμαι ὑποδεέστερος, κατώτερός τινος, ὑστερῶ τινος εἴς τι : Πλάτ.Ἀλκ.1,122C **αἰσχυνθείης ἂν ἐπὶ σεαυτῷ, αἰσθανόμενος ὅσον αὐτῶν ἐλλείπεις·** || ὁμ. σημ. κ. μέσ. : αὐτ.Πολ.484D **ἄτοπον μέντ' ἄν, ἔφη, εἴη ἄλλους αἱρεῖσθαι, εἴγε τἆλλα μὴ ἐλλείποιντο·** || κ. μετὰ γεν. πράγμ. ὑστερῶ τινος : αὐτ.Ἀλκ.1,122D **γνώσει ὅτι πολὺ τἀνθάδε τῶν ἐκεῖ ἐλλείπει·** || κ. μετ' ἀπαρφ. καὶ τοῦ ἀρνητ. μή : Αἰσχ.Πρ.1056 **τί γὰρ ἐλλείπει μὴ ⟨οὐ⟩ παραπαίειν ἡ τοῦδ' εὐχή;,** Σοφ.Τρ.90· **7)** ἀμελῶ, παραμελῶ νὰ κάμω τι, μετὰ μτχ. : Πλάτ.Φαῖδρ. 272Β **ὅ,τι ἂν αὐτῶν τις ἐλλείπῃ λέγων ἢ διδάσκων ἢ γράφων,** Ψηφ.π.Δημ.257 **οὐκ ἐλλείψει εὐχαριστῶν καὶ ποιῶν ὅ,τι ἂν δύνηται ἀγαθόν.**

ἐλλειπῶς ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἐλλιπῶς βλ.λ.

ἐλλείχω Ἡσ. ἐπιμελῶς λείχω, ἐμφοροῦμαι.

ἔλλειψις-εως (ἡ) (ἐλλείπω), δημ. **-η,** ἡ ἰδιότης καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐλλείπειν, ἡ μὴ ἀρτιότης, ἡ μὴ πληρότης, τὸ εἶναί τι ἔλαττον τοῦ δέοντος ἢ προσήκοντος, ἀντίθ. ὑπερβολή : Πλάτ.Πρωτ. 356Α **καὶ τίς ἄλλη ἀξία ἡδονῇ πρὸς λύπην ἐστίν, ἀλλ' ἢ ὑπερβολὴ ἀλλήλων καὶ ἔλλειψις;,** Ἀριστλ.ΗΝικ.1106a,17 **τὸ δ' ἴσον μέσον τι ὑπερβολῆς καὶ ἐλλείψεως·** || τὸ ὑπολείπεσθαι, τὸ μειονεκτεῖν ἐν ἀναφ., ἐν συγκρ., ἐν σχέσει πρὸς ἀ., ἀντίθ. ὑπεροχή : αὐτ.Μεταφ.1042b,25 **τὰ μὲν ὑπεροχῇ τὰ δ' ἐλλείψει·** || ὅθ. νεώτ. κ. δημ. (-η) ἐπὶ προσ. ἐν ἠθ. ἐκδοχῇ ἀτέλεια, ἐλάττωμα : **ἔχει πολλὰς ἐλλείψεις, - ἐλλ- ἀνατροφῆς - χαρακτῆρος·** || ὁμ. ἀνεπάρκεια, ἀπουσία προσόντος : **ἐλλ- πείρας - εἰδημοσύνης - γνώσεων·** || ὁμ. ἐπὶ καταστάσεων, ἀνεπάρκεια, σπάνις, ἔνδεια, ἀντίθ. ἀφθονία : **ἐλλ- ἐργασιῶν - χρημάτων·** || ὁμ. ἡ καθυστέρησις, τὸ ὑπολείπεσθαι εἴς τι : **ἔχομεν πολλὰς ἐλλείψεις εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν - εἰς τὸν ἐξοπλισμὸν τῆς χώρας·** || ὁμ. ἐπὶ πραγμ., ἀτέλεια, ἐλάττωμα, πλημμέλεια, μειονέκτημα : **ἡ πόλις μας παρουσιάζει πολλὰς ἐλλείψεις, - τὸ σπίτι ἔχει πολλὲς ἐλλείψεις·** **2)** εἰδ. γραμμ. ἡ παράλειψις στοιχείου ἢ στοιχείων τινῶν ἐκ τοῦ λόγου ὡς μὴ ἀναγκαίων ἢ ὡς εὐκόλως ἐννοουμένων, συγγ. βραχυλογία : Ἀθήν.14,644Β **συνῄρηται γὰρ ἐκ τοῦ πλακόεις, ὡς τυρόεις τυροῦς, . . εἴρηται δὲ κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἄρτου·** || παράλειψις γραμμάτων : Ἀπολλ.Δύσκ.Ἀντων.56,28· **3)** γεωμ. ὡς οὐσ. ἡ καμπύλη γραμμὴ τῆς κωνικῆς τομῆς : Ἀπολλ.Περγ.1,13· **4)** μαθημ. φρ. ἐπὶ ἐξισώσεων ἐν ἐλλείψεσιν ἐνυπάρχειν = περιέχειν, περιλαμβάνειν ἀρνητικοὺς ὅρους : Διοφ.1 Προοίμ.14D· **5)** νεώτ. γεωμ. ἡ κλειστὴ καμπύλη ἥτις εἶναι τόπος σημείων, ὧν τὸ ἄθροισμα τῶν ἀποστάσεων ἀπὸ δύο σταθερῶν σημείων εἶναι ἴσον πρὸς δοθὲν σταθερὸν μῆκος· **6)** ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, ἔκλειψις : Ὀλυμπ.Μετ.67,37· **7)** πυθαγορικὴ ὀνομ. τοῦ ἀριθμοῦ δύο : Θεολ.Ἀριθ.10.

ἐλλειψογράφος (ὁ) νεώτ. ὄργανον, δι' **οὗ χαράσσονται** σχήματα ἐλλείψεως.

ἐλλειψοειδής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα ἐλλείψεως γεωμετρικῆς, ὁ ὁμοιάζων πρὸς ἔλλειψιν : **ὁ τροῦλλος τῆς ἐκκλησίας** εἶναι **ἐλλειψοειδής.**

ἐλλειψομελία (ἡ) νεώτ. τερατογενὴς ἐμβρυϊ-

κὴ διάπλασις, καθ' ἣν ἓν ἢ πλείονα τῶν μελῶν ἢ ἄκρων τοῦ ὑπὸ διαμόρφωσιν ἐμβρύου ἐλλείπουσι.

ἐλλειψόσπερμα (τὰ) νεώτ. βοταν. τὰ φυτὰ τὰ ἔχοντα σπέρματα ἐλλειψοειδῆ.

ἔλλερος ἀρχ. διάλεκτ. ἀντὶ κακός : Εὐστ.'Ιλ.635,5 «ἔλ(λ)ερα γάρ φασι κατὰ διάλεκτον τὰ κακά»,'Ησ. « ἔλλερα, ἐχθρά, πολέμια, ἄδικα » : Καλλ.ἀπ.434.

ἑλλεσίη 'Ησ. « ἡ 'Αθηνᾶ ».

ἔλλεσχος-ον ὁ ἀποτελῶν θέμα συζητήσεως ἐν ταῖς λέσχαις, συνήθ. κτ. οὐδ. πληθ. ἔλλεσχα : 'Ηρ.1,153 **οὐ τὰ 'Ιώνων πάθεα ἔσται ἔλλεσχα.**

ἔλλετε ἔρρετε : Καλλ.ἀπ.292.

ἔλλευκος-ον γλωσσ. λευκοφόρος, ἀσπροντυμένος (λατ. albatus).

ἐλλήγω πάπ. λήγω, φθάνω εἴς τι : Πάπ. **τὸ δωδεκατομόριον ἐλλήγει ἐν ὑδρηχόῳ.**

ἐλληκέω 'Ησ. ἐν ἀορ. α' ἐνελήκησα·'Ησ. « ἔπλησα, ἐφόφησα » (ἀμφ.).

Ἕλλην-ηνος (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. ἕλληνας, ὁ υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος : 'Ησίοδ.ἀπ.28,Θουκ.1,3 **πρὸ Ἕλληνος τοῦ Δευκαλίωνος**· **2)** κτ. πληθ. **Ἕλληνες** ἡ θεσσαλικὴ φυλή, ἧς ἀρχηγὸς ἐθεωρεῖτο ὁ Ἕλλην : 'Ιλ.Β 684 **οἵ τ' εἶχον Φθίην ἠδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα, Μυρμιδόνες δ' ἐκαλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί**· **3)** τὸ σύνολον τῶν ἑλληνικῶν φυλῶν, δ. πανέλληνες : 'Επιγρ. π.Παυσ.10,7,6 **Ἕλλησιν δ' ᾄδων μέλεα καὶ ἐλέγους**, 'Ηρ.1,56 **μετὰ δὲ ταῦτα ἐφρόντιζε ἱστορέων τοὺς ἂν Ἑλλήνων δυνατωτάτους ἐόντας προσκτήσαιτο φίλους**, Θουκ.1,3· ‖ νεώτ. ὁ ἐκ τῆς Ἑλλάδος καταγόμενος, ὁ ἔχων ἑλληνικὴν ὑπηκοότητα· **4)** μτγν. οἱ ἐθνικοί, εἴτε εἰδωλολάτραι εἴτε χριστιανοί, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς Ἰουδαίους : ΠΔ'Ησ.9,12 **Συρίαν ἀφ' ἡλίου ἀνατολῶν, καὶ τοὺς Ἕλληνας ἀφ' ἡλίου δυσμῶν**, ΚΔ'Ιω.7,35 **εἶπον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι πρὸς ἑαυτούς . . μὴ εἰς τὴν διασπορὰν τῶν Ἑλλήνων μέλλει πορεύεσθαι καὶ διδάσκειν τοὺς Ἕλληνας;**· **5)** μτγν. γεν. εἰδωλολάτρης : 'Ιουλ.'Επιστ.114 **δεῖξον ἡμῖν ἄνδρα ἐν Καππαδόκαις καθαρῶς Ἕλληνα**· ‖ **λόγος κατὰ Ἑλλήνων** τίτλος ἔργου τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου· **6)** ὁ μὴ Αἰγύπτιος : Πάπ.· **7)** ὡς ἐπιθ. ἑλληνικός : Πίνδ.Ν 10,46 **Ἕλλανα στρατόν**· ‖ κ. μετ' οὐσ. θηλ. γέν. : Αἰσχ.'Αγ.1254 **Ἕλλην' ἐπίσταμαι φάτιν**, Εὐρ.'Ηρακλ.130 **στολήν γ' Ἕλληνα καὶ ῥυθμὸν πέπλων ἔχει**, Δημ.327 **τῶν ἔξω Πυλῶν Ἑλλήνων**, Φιλήμ.55 **Ἕλλην γυνή**, 'Απολλόδ.Καρ.5,10 (ἐπὶ τῆς τύχης) **Ἕλλην ἀληθῶς οὖσα**, Φωτ.Βιβλ.181,125,34 **Ἕλληνα θρησκείαν τιμῶσα**· ‖ κ. μετ' οὐσ. οὐδ. γέν. : Θεμίστ.Λόγ.27, 332D **ἐν χωρίῳ Ἕλληνι**, Εὐσ.'Εγκώμ.Κωνστ.18,6 **ἔθνη Ἑλληνά τε καὶ βάρβαρα**· **8)** κτ. πληθ. **Ἕλληνες** οἱ ἑλληνίζοντες, εἰδ. οἱ ὁμιλοῦντες ἢ γράφοντες τὴν κοινὴν ἑλληνικήν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ Ἀττικοί : Μοῖρ.68 **ἄρτι· οἱ μὲν Ἀττικοὶ τὸ πρὸ ὀλίγου, οἱ δὲ Ἕλληνες καὶ ἐπὶ τοῦ νῦν λέγουσι**· ‖ ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ παλαιοί : Μοῖρ.145.

ἑλληνάρχης (ὁ) 'Επιγρ. **ὁ ἄρχων τῆς ἑλληνικῆς** κοινότητος ἐν Ταναΐδι.

ἑλληνίζω (Ἕλλην) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., παρατ. ἄνευ αὐξήσεως **ἑλλήνιζον**, ἀπαρφ. ἐνεργ. ἀορ. **ἑλληνίσαι**, παθ. ἀόρ. ἄνευ αὐξ. **ἑλληνίσθησαν** κ. μετ' αὐξ. **ἡλληνίσθησαν**, γ' ἑν. παθ. παρακ. **ἡλλήνισται**, ὁμιλῶ ἑλληνιστί : Πλάτ.Μέν.82Β **Ἕλλην μέν ἐστι καὶ ἑλληνίζει**, αὐτ.Χαρμ.159Α **ἐπειδήπερ ἑλληνίζειν ἐπίστασαι**, Αἰσχίν.3,172 **Σκύθης βάρβαρος ἑλληνίζων τῇ φωνῇ**· ‖ εἰδ. ὁμιλῶ ἢ γράφω ὀρθῶς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν : 'Αριστλ. Ρητ.1407a,19 **ἔστι δ' ἀρχὴ τῆς λέξεως τὸ ἑλληνίζειν**, Διον.'Αλ.Πομπ.2,5, Σέξτ.'Εμπ.Μαθ.1,186· ‖ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ βαρβαρίζω : Σέξτ.'Εμπ.Μαθ. 1,246· **2)** ἐπὶ λόγου, εἶμαι ἑλληνικός, διατυποῦμαι κατὰ τὸ τυπικὸν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης : 'Αριστλ.Σοφ.'Ελ.182a,34 **οὐδὲ γὰρ ἂν ἑλληνίζοι οὕτως τὸ ἐρώτημα λεχθέν**· **3)** ὁμιλῶ τὴν κοινὴν ἑλληνικὴν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἀττικίζοντας, τοὺς ὁμιλοῦντας τὴν ἀττικὴν διάλεκτον : Ποσείδ. 28 **σὺ μὲν ἀττικίζεις . . οἱ δὲ Ἕλληνες ἑλληνίζομεν**· **4)** εὐνοῶ τοὺς Ἕλληνας, μιμοῦμαι τὰ τῶν Ἑλλήνων, ἀσπάζομαι τὴν θρησκείαν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, εἶμαι ἐθνικός : Σωκρ.Σχόλ. ἐν Θησ.Στεφ. **αἱ τῶν βιβλίων τοίνυν ὑποθέσεις χριστιανίζουσι μὲν τῇ φωνῇ, τοῖς δὲ δόγμασιν ἑλληνίζουσιν**, Σωζόμ.6,34· ‖ νεώτ. μιμοῦμαι τοὺς Ἕλληνας κατὰ τὴν ἐνδυμασίαν, τοὺς τρόπους κττ.· **5)** μτβ. μεταβάλλω εἰς ἑλληνικόν : Λιβάν.Λόγ.1,305 **ἑλληνίζων διετέλεσε τὴν βάρβαρον**· ‖ μεταφράζω εἰς τὴν ἑλληνικήν : Δίων Κ 55,3 **ἑλληνίσαι γὰρ αὐτὸ καθάπαξ ἀδύνατον**· **6)** παθ. ἐκμανθάνω τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν παρά τινος : Θουκ.2,68 **ἡλληνίσθησαν τὴν νῦν γλῶσσαν τότε πρῶτον ἀπὸ τῶν Ἀμπρακιωτῶν ξυνοικησάντων**· ‖ ἐπὶ ὀνόματος, λαμβάνω ἑλληνικὴν μορφήν : 'Ιώσ.ΑΙ 1,6,1 **τὰ ὀνόματα ἡλλήνισται.**

ἑλληνικά ἐπίρρ. δημ. ἑλληνιστὶ βλ.λ.

ἑλληνικός-ή-όν κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. **ὁ ἀνήκων** ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Ἕλληνας : 'Ηρ.4,108 **ἔστι γὰρ δὴ αὐτόθι Ἑλληνικῶν θεῶν ἱρά**, Αἰσχ. Περσ.409 **ἦρξε δ' ἐμβολῆς Ἑλληνικὴ ναῦς**, Εὐρ. 'Αλκ.684 **οὐ γὰρ πατρῷον τόνδ' ἐδεξάμην νόμον, παίδων προθνῄσκειν πατέρας, οὐδ' ἑλληνικόν**, Ζερβ.Εἰσαγ. παρόντος Λεξ.3 **ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα . . διεσώθη ἀρτίως**, Σολωμ.'Εθν.'Υμν.28 **πλῆθος αἷμα ἑλληνικό**· ‖ κ. παραθ. **-ώτερος, -ώτατος**, Δημ.439 **εἶναι τε τὸν Φίλιππον ἑλληνικώτατον ἀνθρώπων**, Πλούτ.Λυκ.Νομ.Συγκρ.1 **μακρῷ τινι τὸν Νομᾶν ἑλληνικώτερον γεγονέναι νομοθέτην φήσομεν**· ‖ ὁ ἁρμόζων εἰς τοὺς Ἕλληνας : Λιβάν.'Επιστ.75,34 **ἡ συγγνώμη τῆς τιμωρίας ἑλληνικώτερον**· **2)** τὸ θηλ. **ἑλληνική** ὡς οὐσ. (ἐνν. γλῶσσα) ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα : ΚΔ'Απ.9,11 **ἐν δὲ τῇ Ἑλληνικῇ ὄνομα ἔχει Ἀπολλύων**· ‖ νεώτ. κ. δημ. ὁμ. τὸ οὐδ. πληθ. **ἑλληνικά** ὡς οὐσ. : **δὲν μιλάει καλὰ τὰ ἑλληνικά**· **3)** νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικήν : **ἑλληνικὸν σχολεῖον** (τριτάξιον σχολεῖον μετὰ τὸ δημοτικόν, ἐξ οὗ ἤρχιζεν ἡ διδασκαλία τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς)· **4)** τὸ οὐδ. **ἑλληνικὸν** ὡς οὐσ. οἱ Ἕλληνες, περιληπτ. : 'Ηρ.7,139 **τὸ ἑλληνικὸν . . ὅσον μὴ ἐμήδισε**· ‖ ὁμ. οἱ Ἕλληνες στρατιῶται, ὁ ἑλληνικὸς στρατός : Ξεν.'Αν.1,4,13 **τὸ μὲν δὴ πολὺ τοῦ ἑλληνικοῦ οὕτως ἐπείσθη**· **5)** ὁμ. ὁ ἑλληνικὸς πολιτισμός : Διον.'Αλ.Ρωμ.1,38· ὁμ. σημ. κτ. πληθ. : 'Ηρ.4,78 **. . πρὸς τὰ ἑλληνικὰ τετραμμένος ἦν**· **6)** ὁμ. πληθ. **ἑλληνικὰ** ἱστορία, ἀφήγησις ἑλληνικῶν πραγμάτων : Θουκ.1,97 **ἢ τὰ πρὸ τῶν Μηδικῶν Ἑλληνικὰ ξυνετίθεσαν ἢ αὐτὰ τὰ Μηδικά**· ‖ τίτλος ἔργων τοῦ Ξενοφῶντος καὶ τοῦ Θεοπόμπου· ‖ ἡ ἑλληνικὴ φιλολογία : 'Οππ.'Εμφ.Πολ.4,67· **7)** ὁ ἀμιγής, ὁ καθαρῶς ἑλληνικός : Ὧρος π. Εὐστ.859,55 **οὐχὶ Ἑλληνικὴ λέξις**, ΑΓλ.Δ ἀπ.207, Σέξτ.'Εμπ.Μαθ.1,187, Πορφ.'Αποχ.3.3· **8)** ὁ ἑλληνιστικός, ὁ τῶν ἑλληνιστικῶν χρόνων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀττικός : Μοῖρ.1· **9)** ἐθνικός, εἰδωλολατρικός : ΠΔ Μακκ. 2,4,10 **ἐπὶ τὸν ἑλληνικὸν χαρακτῆρα τοὺς ὁμοφύλους μετῆγε**, 'Ιουλ.'Επιστ.84Α.

ἑλληνικότης-ητος (ἡ) νεώτ. τὸ γνώρισμα, ἡ ἰδιότης τοῦ Ἕλληνος ἢ τοῦ ἑλληνικοῦ.

ἑλληνικῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἑλληνικόν, ἑλληνοπρεπῶς : 'Ηρ.4,108 **ἑλληνικῶν θεῶν ἱρὰ ἑλληνικῶς κατεσκευασμένα**, Εὐρ.ΙΤ 668, 'Αντιφάν.184· **2)** εἰς ἑλληνικὴν γλῶσσαν : Ξεν. 'Ανάβ.1,8,1 **ἐβόα καὶ βαρβαρικῶς καὶ ἑλληνικῶς.**

ἑλλήνιος-α-ον, δωρ. **ἑλλάνιος** ἑλληνικός : Ῥήτρα π. Πλούτ.Λυκ.6 **Διός ἑλλανίου καὶ Ἀθανᾶς ἑλλανίας** | δ.γρ. συλλανίου |, Ἡρ.9,7Α **Δία τε Ἑλλήνιον αἰδεσθέντες**, αὐτ.5,49 **πρὸς θεῶν τῶν ἑλληνίων**, Πίνδ.Ν 5,10 **πὰρ βωμὸν πατέρος Ἑλλανίου στάντες**, Εὐρ.Ἱππ.1121 **ἑλλανίας . . Ἀθάνας**, Λουκ.Ἡρακλ.2 **τῶν ἑλληνίων θεῶν**, Ἡλιόδ.2,22· **2**) τό οὐδ. **ἑλλήνιον** ὡς οὐσ. ναὸς ἐν Ναυκράτιδι τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Ἑλλήνων : Ἡρ.2,178 **μέγιστον αὐτῶν τέμενος καὶ ὀνομαστότατον ἐὸν καὶ χρησιμώτατον, καλεόμενον δὲ ἑλλήνιον**· || ὁμ. ἐπὶ οἰκοδομημάτων ἐν Ἀρσινόῃ καὶ Μέμφιδι : Πάπ.· **3**) τό θηλ. **Ἑλλανία** ὡς οὐσ. ἡ Ἑλλάς : Εὐρ.Ἑλ.1147 **καὶ ἰαχὴ σὴ καθ' Ἑλλανίαν ἄδικος προδότις ἄπιστος ἄθεος.**

ἑλληνίς-ίδος (ἡ) κ. νεώτ., δωρ. **ἑλλανίς-ίδος**, θηλ. τοῦ **ἑλλήνιος** ἑλληνική : Πίνδ.Π 11,50 **Ἑλλανίδα στρατιάν**, αὐτ.Παιᾶν.4,3 **ἑλλάνιαι ἀρεταί**, Θουκ.1,35 **τῶν ἑλληνίδων πόλεων**, Λυσ.30,18 **μεγίστην καὶ εὐδαιμονεστάτην τῶν Ἑλληνίδων τὴν πόλιν παρέδοσαν**, Διόδ.Σ 18,304, Φιλόδ.Θε. γ' 14 **ἑλληνίς διάλεκτος, γλῶττα**· **2**) θηλ. τοῦ Ἕλλην, ἡ καταγομένη ἐξ Ἑλλάδος γυνὴ ἢ ἡ ἔχουσα ἑλληνικὴν ὑπηκοότητα : Εὐρ.Ἠλ.1076 **μόνην δὲ πασῶν οἶδ' ἐγὼ σ' Ἑλληνίδων**, Μέν.79, Παλαίφ.35,2 **Πανδώρα γυνὴ ἐγένετο Ἑλληνίς**, - **τό Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων**· **3**) ἐθνική, εἰδωλολάτρις : Ἰουλ.Ἐπιστ.112, Πασχ.Χρον.578,7 **ἐποίησε χριστιανήν· ἦν γὰρ ἑλληνίς.**

ἑλληνισμός (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. τό ἑλληνίζειν, ἡ μίμησις τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων, τοῦ πολιτισμοῦ γενικῶς τῶν Ἑλλήνων : ΠΔΜακκ.2,4,13 **ἦν δ' οὕτως ἀκμή τις Ἑλληνισμοῦ**· || δθ. εἰδ. νεώτ. ἡ μετὰ τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον περίοδος, καθ' ἣν ὁ ἑλληνικὸς πολιτισμὸς διεδόθη εἰς τοὺς ξένους λαούς· **2**) ἡ χρῆσις καθαροῦ καὶ γνησίου ἑλληνικοῦ ὕφους καὶ ἰδιώματος, ὡς ἀρετὴ λόγου : Διογ.Βαβ. 3,214, Ἀπολλ.Δύσκ.Ἀντων.71,25, Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.1,98, Διογ.Λ.7,59 **ἑλληνισμός ἐστι φράσις ἀδιάπτωτος ἐν τῇ τεχνικῇ καὶ μὴ εἰκαίᾳ συνηθείᾳ**· || **περὶ ἑλληνισμοῦ** τίτλος ἔργου τοῦ Σελεύκου : Ἀθήν. 9,367Α **καθά φησι Σέλευκος ἐν τοῖς περὶ ἑλληνισμοῦ**· || ὁμ. τίτλος ἔργου Πτολεμαίου Ἀσκαλωνίτου, Φιλοξένου κ. Τρύφωνος : Σουΐδ.· || **κανόνες ἑλληνισμοῦ** τίτλος ἔργου τοῦ Εἰρηναίου : Σουΐδ.· **3**) ἡ χρῆσις τῆς κοινῆς ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀττικὴν διάλεκτον : Πάπ.· **4**) ἡ «θύραθεν» παιδεία, ἡ τῶν ἐθνικῶν, τῶν εἰδωλολατρῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν εὐαγγελικήν, τὴν χριστιανικήν : Ἰουλ.Ἐπιστ.84Α, Κῶδ.Ἰουστιν.1,11,9,1 **ἡ τοῦ ἑλληνισμοῦ δυσσέβεια**, Σωκρ.3,11,184,10 **τὸν μέντοι ἑλληνισμὸν συνεκρότει**· || εἰδ. νεώτ. ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ φιλολογία, ὁ ἑλληνικὸς πολιτισμός· **5**) νεώτ. τὸ σύνολον τῶν ἁπανταχοῦ Ἑλλήνων.

ἑλληνιστάριοι (οἱ) μσν. οἱ διαλεγόμενοι ἑλληνιστί, οἱ ἀλλοεθνεῖς : Βί.Ἁγ.Παχωμίου κ. Θεοδώρου π. Θησ.Στεφ.4,15· **2**) οἱ μεταχειριζόμενοι τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἐν τῇ λειτουργίᾳ κατὰ τοὺς αἰῶνας τοῦ χριστιανισμοῦ : Βί.Ἁγ.Θεοδοσ. π.Θησ. Στεφ. **κατὰ τὴν μεγάλην τῶν ἑλληνισταρίων συναθροίζονται ἐκκλησίαν.**

ἑλληνιστής (ὁ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. πληθ. -ές ὁ μεταχειριζόμενος τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἑλληνόγλωσσος Ἰουδαῖος : ΚΔΠράξ.6,1 **ἐγένετο γογγυσμὸς τῶν Ἑλληνιστῶν πρὸς τοὺς Ἑβραίους**, Ἰω. Χρυσ. Ὁμ.21 εἰς Πράξ.· **2**) ὁ ἐθνικός : Ἰουλ.Ἐπιστ.84Α, Φιλοστόργ.7,4 **τῶν ἑλληνιστῶν τὰ ἀτοπώτατα κατὰ τῶν χριστιανῶν πανταχοῦ παλαμωμένων**· **3**) νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ὁ καθηγητὴς τῶν ἑλληνικῶν ἢ ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν φιλολογίαν ἐπιστήμων.

ἑλληνιστί ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἐν τῇ ἑλληνικῇ γλώσσῃ, κατὰ τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν : Πλάτ.Τίμ.21Ε **τῆς πόλεως θεὸς ἀρχηγός τίς ἐστιν, Αἰγυπτιστὶ μὲν τοὔνομα Νηΐθ, ἑλληνιστὶ δέ, ὡς ὁ ἐκείνων λόγος, Ἀθηνᾶ**, Φίλ.2,546, Ἰώσ.ΑΙ 14,10,2, Πάπ.· || ὁμ. σημ. ἐν φρ. **ἑλληνιστὶ ξυνίημι** : Ξεν.Ἀν.7,6,8 **ξυνίει δὲ καὶ αὐτὰς ἑλληνιστὶ τὰ πλεῖστα**· || ὁμ. **ἑλληνιστὶ γιγνώσκω**, ΚΔ.Πράξ.21,37 **ὁ δὲ ἔφη· Ἑλληνιστὶ γινώσκεις;**· **2**) κατὰ τρόπον ἑλληνικόν, ἑλληνοπρεπῶς : Λουκ.Σκυθ.3 **ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον, ὑπεξυρημένον τὸ γένειον.**

ἑλληνιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἀνήκων εἰς τοὺς χρόνους τοῦ ἑλληνισμοῦ βλ λ.ΙΙ, τοὺς μετὰ τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον χρόνους : **ἑλληνιστικὴ περίοδος - τέχνη.**

ἑλληνοαγγλικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς Ἕλληνας καὶ Ἄγγλους, **ἑλληνοαγγλ- τράπεζα - σχέσεις**· || **ἑλληνοαγγλικό(ν) λεξικό(ν)** τό λεξικὸν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης μεθ' ἑρμηνευμάτων εἰς τὴν ἀγγλικήν.

ἑλληνοαμερικανικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Ἕλληνας ὁμοῦ καὶ Ἀμερικανούς.

ἑλληνοβουδικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. . ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὰς σχέσεις Ἑλλήνων καὶ Ἰνδῶν τῆς ΒΔ Ἰνδίας : **ἑλληνοβουδικὴ τέχνη** | ἡ ἀναπτυχθεῖσα εἰς τὰς ΒΔ Ἰνδίας κατὰ τοὺς τέσσαρας πρώτους μ. Χ. αἰ. ἐπὶ τῇ βάσει ἑλληνικῶν προτύπων|.

ἑλληνοβουλγαρικός-ή-ό(ν) νεώτ., δημ. κ. ἑλληνοβουργάρικος-η-ο ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ Βουλγάρους : **ἑλληνοβουλγαρ- μεθόριος - πόλεμος.**

ἑλληνογαλάται μτγν. τό φυλετικὸν μεῖγμα Ἑλλήνων καὶ Γαλατῶν τῆς Μ. Ἀσίας : Διόδ.Σ 5,32.

ἑλληνογαλλικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ Γάλλους : **ἑλληνογαλλικὴ σύμβασις - συνεννόησις.**

ἑλληνογερμανικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ Γερμανούς : **ἑλληνογερμανικό(ν) λεξικό(ν).**

ἑλληνόγλωσσος(-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἀλλοεθνοῦς, ὁ ἔχων ὡς μητρικὴν τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἄ. ἑλληνόφωνος : **ἑλληνόγλωσσοι Τοῦρκοι.**

ἑλληνοδιδάσκαλος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ διδάσκαλος τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν· **2**) ὁ διδάσκων εἰς τὰ ἄλλοτε ἑλληνικὰ σχολεῖα βλ.λ.

ἑλληνοδίκαι (οἱ) οἱ ἑλλανοδίκαι βλ.λ.

ἑλληνοδικῶ-έω ἑλλανοδικῶ βλ.λ.

ἑλληνοειδής-οῦς-ές μσν. ὁ τοῖς Ἕλλησιν, τοῖς ἐθνικοῖς, τοῖς εἰδωλολάτραις προσιδιάζων : Στουδ. Θεόδ.1165 **ἑλληνοειδέστατος διωγμὸς ὁ παρὰ τῶν εἰκονοκλαστῶν βασιλέων.**

ἑλληνόθρησκος-ον μσν. ὁ Ἕλλην τὴν θρησκείαν, εἰδωλολάτρης : Θησ.Στεφ.ἐν λ.

ἑλληνοκοίτης (ὁ) ὁ συνευρισκόμενος μετ' εἰδωλολάτριδος : Ἀποστ.Διατ.6,1,333.

ἑλληνοκοπῶ-έω μτγν. κολακεύω τοὺς Ἕλληνας : Πολύβ.26,5,1 **Περσεὺς ἀνανεωσάμενος τὴν φιλίαν τὴν πρὸς τοὺς Ῥωμαίους εὐθέως ἑλληνοκοπεῖν ἐπεβάλετο**· **2**) ἀντιποιοῦμαι ἑλληνικοὺς τρόπους, μιμοῦμαι τοὺς Ἕλληνας, κάνω τὸν Ἕλληνα : Πολύβ.20,10,7.

ἑλληνολατινικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ Λατίνους : **ἑλληνολατινικὸς πολιτισμός**· || **ἑλληνολατινικό(ν) λεξικό(ν)** τὸ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης μεθ' ἑρμηνευμάτων εἰς τὴν λατινικήν.

ἑλληνολατρεία (ἡ) νεώτ. ἡ καθ' ὑπερβολὴν ἀγάπη, λατρεία τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

ἑλληνολάτρης-ις-ιδος νεώτ. ὁ ἔχων ἑλληνολατρείαν βλ.λ.

ἑλληνομάθεια (ἡ) νεώτ. ἡ ἐμβριθὴς γνῶσις τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας.

ἑλληνομαθής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἔχων ἑλληνομάθειαν βλ.λ.

ἑλληνομακεδών-όνος (ὁ) νεώτ. ὁ ἐκ Μακεδονίας Ἕλλην.

ἑλληνομανής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἔχων ἑλληνομανίαν βλ.λ.

ἑλληνομανία (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἑλληνομανοῦς βλ.λ., ἡ μέχρις μανίας ἀγάπη, λατρεία τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

ἑλληνομάχος (ὁ) νεώτ. ὁ κατὰ τῶν Ἑλλήνων μαχόμενος, ὁ ἀντιμαχόμενος, μισῶν τοὺς Ἕλληνας, ὁ ἐχθρὸς τῶν ἑλληνικῶν συμφερόντων.

ἑλληνομεμφῖται (οἱ) πάπ. Ἕλληνες κατοικοῦντες ἐν Μέμφιδι.

ἑλληνομουσεῖον (τὸ) νεώτ. σχολεῖον ἀνωτέρως σπουδῶν ἐν Ἑλλάδι κατὰ τοὺς χρόνους τῆς τουρκοκρατίας.

ἑλληνόπαις-αιδος (ὁ) νεώτ. παῖς Ἑλλήνων γονέων, Ἕλλην παῖς, ἑλληνόπουλο.

ἑλληνοπούλα (ἡ) δημ. κόρη Ἑλληνίς.

ἑλληνόπουλο (τὸ) δημ. παῖς Ἑλλήνων γονέων, ἑλληνόπαις.

ἑλληνοπρέπεια (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἑλληνοπρεποῦς.

ἑλληνοπρεπής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἐμπρέπων, ὁ ἁρμόζων εἰς Ἕλληνα, ὁ σύμφωνος πρὸς τὰ ἑλληνικὰ ἰδεώδη καὶ τὴν ἑλληνικὴν παράδοσιν : **ἑλληνοπρεπὴς ἀγωγή - μόρφωσις**· ἐπιρρ. -ῶς.

ἑλληνορράπτης (ὁ) νεώτ., δημ. **-άφτης** ὁ ράπτης τῶν ἐπιχωρίων παλαιόθεν ἐν χρ. ἑλληνικῶν ἐνδυμασιῶν, ἰδίως τῆς φουστανέλλας βλ.λ., ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸν φραγκορράφτην βλ.λ.

ἑλληνορρωμαϊκός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ Ρωμαίους : **ἑλληναρρωμαϊκὸς πολιτισμός**· ‖ ὁ γινόμενος κατὰ τὸν ἑλληνικὸν ἅμα καὶ τὸν ρωμαϊκὸν τρόπον : **ἑλληνορρωμαϊκὴ πάλη.**

ἑλληνορρωσικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ τοὺς Ρώσους : **ἑλληνορρωσικὴ σύμβασις.**

ἑλληνοταμίαι (οἱ) οἱ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τοῦ 477 π.Χ. διοριζόμενοι ἄρχοντες πρὸς εἴσπραξιν καὶ διαχείρισιν τῶν συνεισφορῶν τῶν ἑλληνικῶν πόλεων τῆς ἀθηναϊκῆς συμμαχίας, ὧν τὸ ταμεῖον μέχρι τοῦ 454 ἦτο ἐν Δήλῳ, ἔκτοτε δὲ μετεφέρθη εἰς Ἀθήνας : Θουκ.1,96, Ἀνδοκ.3,38.

ἑλληνοταμιεία (ἡ) τὸ ἀξίωμα τῶν ἑλληνοταμιῶν, ἄ. ἑλληνοταμία (κῶδ.) : Ξεν.Προσ.5,5 **ἑλληνοταμιείας ἐτύχομεν** (δ.γρ. ἑλληνοταμίας).

ἑλληνοτουρκικός-ή-ά(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ Τούρκους : **ἑλληνοτουρκ- πόλεμος - φιλία - συνθήκη**· ‖ **ἑλληνοτουρκικό(ν) λεξικό(ν)** τὸ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης μεθ' ἑρμηνευμάτων εἰς τὴν τουρκικήν.

ἑλληνότροπος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ κατ' ἑλληνικὸν τρόπον ἢ ἑλληνικὰ πρότυπα γενόμενος : **ἑλληνότροπος βίος - ἀγωγή**· ἐπίρρ. -ως

ἑλληνοτρωοφθόρος-ον μσν. ὁ φθείρων, ὁ ἀπολύων, ὁ καταστρέφων Ἕλληνας καὶ Τρῶας : Τζέτζ. Χιλ.5,772 μάχη **ἑλληνοτρωοφθόρος.**

ἑλληνοφοβία (ἡ) νεώτ. ὁ φόβος τῶν Ἑλλήνων, ἡ δυσπιστία πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἢ τὴν πολιτικὴν τῆς Ἑλλάδος.

ἑλληνόφοβος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἑλληνοφοβίαν βλ.λ.

ἑλληνοφρονῶ μσν. φρονῶ τὰ τῆς θρησκείας τῶν ἀρχ. Ἑλλήνων, εἶμαι εἰδωλολάτρης, ἐθνικός.

ἑλληνόφρων-ονος μτγν. κ. μσν., δημ. **-ονας,** ὁ φρονῶν τὰ τῶν Ἑλλήνων, ὁ ἐν τῇ ἑλληνικῇ παιδείᾳ ἀνατεθραμμένος : Δαμασκ. Ἰσίδ.108· **2)** ὁ ἔχων τὴν θρησκείαν τῶν ἀρχ. Ἑλλήνων, εἰδωλολάτρης : Φώτ.Βιβλ.343,5 **τὸν Ρώμης βασιλεύσαντα ἑλληνόφρονα**· **3)** νεώτ. κ. δημ. ὁ διακείμενος συμπαθῶς πρὸς τοὺς Ἕλληνας.

ἑλληνόφωνος-ον νεώτ. ἐπὶ ἀλλοεθνοῦς, ὁ ἑλληνόγλωσσος, ὁ ἔχων ὡς ἰδίαν αὐτοῦ γλῶσσαν τὴν ἑλληνικήν : **ἑλληνόφωνοι Τουρκοκρῆτες.**

ἑλληνύει ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἐλινύει βλ.λ.· Ἡσ. « **ἑορτάζεται,** παύεται, ἀργεῖ ».

ἑλλησποντιακός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Ἑλλήσποντον ἢ εἰς τὰς περὶ τὸν Ἑλλήσποντον πόλεις : Ξεν.Ἀν.1,1,9 **χρήματα συνεβάλλοντο αὐτῷ .. αἱ ἑλλησποντιακαὶ πόλεις.**

ἑλλησποντίας (ὁ), Ἰων. **ἑλλησποντίης** ὁ ἐκ τοῦ Ἑλλησπόντου πνέων ἄνεμος, ὁ ἀπηλιώτης : Ἡρ.7, 188 **ἄνεμος ἀπηλιώτης, τὸν δὲ ἑλλησποντίην καλέουσι οἱ περὶ ταῦτα τὰ χωρία οἰκημένοι**· ‖ ὁ καικίας βλ.λ.: Ἀριστλ.Μετ.364b,19,αὐτ.Πρ.946b, 33, Θεόφρ.Ἀν.62.

ἑλλησποντιάς-άδος (ἡ) ἡ ἑλλησποντία : Ἀρχέστρ.ἀπ.35,14B **ἑλλησποντιὰς θάλασσα.**

ἑλλησπόντιος-α-ον ὁ τοῦ ἢ ἐκ τοῦ Ἑλλησπόντου, ὁ κάτοικος τῆς παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον χώρας: Ἡρ.7,95 **Ἑλλησπόντιοι δὲ πλὴν Ἀβυδηνῶν,** Ξεν.Ἑλλ.3,4,11 **ἐπέστειλε δὲ καὶ Ἴωσι καὶ Αἰολεῦσι καὶ Ἑλλησποντίοις**· **2)** ὡς οὐσ. τὸ θηλ. **ἑλλησποντία** ὄνομα ἐμπλάστρου : Γαλ.13,914.

ἑλλησποντίς-ίδος (ἡ) θηλ. τοῦ ἐπιθ. **ἑλλησπόντιος** ἢ ἄ. ἑλλησποντία, ἑλλησποντιάς : Σοφ.ἀπ.446 **ἑλλησποντὶς πηλαμύς.**

ἑλλήσποντος (ὁ) κ. νεώτ. ὁ πορθμὸς ὁ συνδέων τὴν Προποντίδα μετὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους καὶ χωρίζων τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τῆς Ἀσίας, τὰ στενὰ τῶν Δαρδανελλίων : Ἰλ.Β 845 **Θρήϊκας . ὅσσους Ἑλλήσποντος ἀγάρροος ἐντὸς ἐέργει,** Ἡρ.4,38· **2)** ἐνίοτε περιλαμβάνει κ. τὴν Προποντίδα : **Στράβ.**7,158 « Ἑλλήσποντος οὐχ ὁμολογεῖται παρὰ πᾶσιν ὁ αὐτός, .. οἱ μὲν γὰρ ὅλην τὴν Προποντίδα καλοῦσιν Ἑλλήσποντον » : Ἡρ.1,57 **οἴκεον δὲ τηνικαῦτα γῆν τὴν νῦν Θεσσαλιῶτιν καλεομένην, καὶ τῶν Πλακίην τε καὶ Σκυλάκην Πελασγῶν οἰκησάντων ἐν Ἑλλησπόντῳ**· ‖ παρά τισι συγγραφεῦσι κ. τὸ Αἰγαῖον πέλαγος : **Στράβ.** 7,58· **3)** ἡ περὶ τὸν Ἑλλήσποντον χώρα : **Θουκ.** 2,9 **Δωριῆς Καρσὶ πρόσοικοι, Ἰωνία, Ἑλλήσποντος,** τὰ ἐπὶ Θρᾴκης.

ἑλλησποντοφύλακες (οἱ) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. τελωνοφύλακες διοριζόμενοι ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἔχοντες τὴν ἐποπτείαν τῆς διὰ τοῦ Ἑλλησπόντου ἐμπορίας : Ἐπιγρ.

ἑλλίζων Ἡσ. « τίλλων ».

ἔλλιθος-ον πάπ. ὁ φέρων **λίθον πολύτιμον :** Πάπ. **δακτυλίδιον ἔλλιθον.**

ἑλλιμενίζω κ. νεώτ. εἰσπράττω τὸν ἐλλιμενικὸν φόρον, τὸ ἐλλιμένιον βλ.λ. : Ἀριστφ.ἀπ.455· **2)** εἰσέρχομαι εἰς λιμένα : Συνέσ.Ἐπιστ.147,284B **οὐ γάρ εἰμι γείτων θαλάσσης, οὐδ' ἐλλιμενίζω συχνά**· **3)** νεώτ. κ. μετβ. ὁδηγῶ, εἰσάγω πλοῖον εἰς λιμένα, ἐνορμίζω· ‖ ὁμ. κ. παθ. **ἐλλιμενίζομαι** εἰσέρχομαι, εἰσπλέω εἰς λιμένα, ἐνορμίζομαι.

ἐλλιμενικός-ή-όν οὐσ. μ. κτ. πληθ. οὐδ. **ἐλλιμενικά** ὡς οὐσ. (ἐνν. τέλη) ἀρχαῖος φόρος καταβαλλόμενος ἐν τῷ λιμένι ἐπὶ εἰσαγομένων ἢ ἐξαγομένων ἐμπορευμάτων : Πλάτ.Πολ.425D.

ἐλλιμένιος-ον ὁ ἐν τῷ λιμένι ὤν, ὁ παρὰ τὸν λιμένα κείμενος : Στράβ.1,3,20 **παρθένους ἀναδραμούσας εἰς πύργον τῶν ἐλλιμενίων κατὰ θέαν**· **2)** τὸ οὐδ. **ἐλλιμένιον** ὡς οὐσ. λιμενικὰ τέλη, λιμενικὸς φόρος καταβαλλόμενος κατὰ τὴν εἰς τὸν λιμένα εἰσαγωγὴν ἢ τὴν ἐξαγωγὴν ἐκ τοῦ λιμένος· δ. ἑρμ. τελωνιακοὶ δασμοὶ (Ἀνδρεάδης,Δημοσ. Οἰκονομίας 1,371 σημ.4) : Εὐπ.48 **ἐλλιμένιον δοῦναι πρὶν εἰσβῆναί σε δεῖ,** Ἀριστλ.Οἰκ.1350a, 16.

ἐλλιμένισις-εως (ἡ) σχόλ. κ. νεώτ. τὸ ἐλλιμενι-

ζειν, τὸ εἰσέρχεσθαι εἰς τὸν λιμένα, ἡ εἴσοδος καὶ παραμονὴ τοῦ πλοίου εἰς λιμένα : Σχόλ.Σοφ. ΟΤ 196 ἀνεπιτήδειον . . **εἰς ἐλλιμένισιν.**

ἐλλιμενισμός (ὁ) κ. νεώτ. τὸ ἐλλιμενίζειν, ἡ εἰς λιμένα καταφυγὴ καὶ παραμονή.

ἐλλιμενιστής (ὁ) ὁ εἰσπράκτωρ λιμενικῶν φόρων ἢ τελωνιακῶν δασμῶν : Δημ.417, Αἰν.Τακτ.29,5 **ἱματίων . . ἅπερ οἱ ἐλλιμενισταὶ** ἀνοίξαντες.

ἐλλιμνάζω μτγν. μεταβάλλομαι εἰς λίμνην, πλημμυρῶν σχηματίζω ἕλος ἢ λίμνην : Βασ.1,1096A **ὁ Εὐφράτης . . ἐλλιμνάζων . . ἀφανίσει αὐτήν,** Σχόλ.Ἀριστείδ.3,41· ‖ κ. μτφ. : Βασ.493A **ἐλλιμνάζοντος μὲν τοῦ οἴνου.**

ἐλλιμνασμός (ὁ) μσν. τὸ ἐλλιμνάζειν, ἡ πλήμμυρα, ἡ μεταβολὴ εἰς λίμνην, μτφ. : Γερμ.Α'Λόγ. 256B **τὸν ἐναέριον ἐλλιμνασμὸν διελεύσῃ.**

ἔλλιμνος-ον μσν. ἐπὶ γῆς, ὁ ἔχων λίμνην : Παχυμ.Γ 1,107,4 **ἔλλιμνος νῆσος.**

ἐλλιμπάνω μσν. ἐλλείπω, ἔχω ἔλλειψίν τινος, στεροῦμαί τινος, μετὰ γεν. : Βασ.3,302B **μηδὲν ἐλλιμπάνειν τῶν εἰς οἰκοδομὴν τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ Χριστοῦ·** **2)** ἀπολ. μεταχειρίζομαι ἐν τῷ λόγῳ σχῆμα κατ' ἔλλειψιν : Τζέτζ.Ἐξήγ.Ἰλ.74,21 **οἱ γὰρ ἀττικοὶ πῇ μὲν ἐλλιμπάνουσι, πῇ δὲ πλεονάζουσιν·** **3)** μετ' αἰτ. ἐγκαταλείπω : Βἱ.Μαξίμ. 1,2A **τὸ πᾶν ἐλλιμπάνοιμεν.**

ἐλλιπαίνω Ἡσ. «ἐνελίπανεν· ἔπλησεν, ἔπληξεν».

ἐλλιπής-οῦς-ές (ἐλλείπω) κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ παραλείπων τι, μετὰ γεν. : Πλάτ.Νόμ.924B **τῆς τῶν ἐπιτρόπων αἱρέσεως ἐλλιπής** (παραλείψας νὰ ὁρίσῃ τὰ τῆς ἐκλογῆς τῶν ἐπιτρόπων)· **2)** κ. παθ. ὁμ. ἐπὶ προσ. ὁ ὑπολειπόμενος ὡς πρός τι, ἔχων ἔλλειψιν, παρουσιάζων καθυστέρησιν, ἀτέλειαν, ἀνεπάρκειαν, μετὰ γεν. : Θουκ.7,8 **μνήμης ἐλλιπεῖς γενόμενοι,** Πλάτ.Νόμ.669A **ἐλλιπὲς ἂν εἴη κάλλους,** αὐτ.Πολ.504B, Αἰν.Τακτ.Πρόλ.14 **οὐδεμιᾶς παρασκευῆς καὶ προθυμίας ἐλλιπεῖς εἶναι δεῖ·** ‖ κ. μετὰ δοτ. : Θουκ.6,69 **οὐ γὰρ δὴ προθυμίᾳ ἐλλιπεῖς ἦσαν οὐδὲ τόλμῃ·** ‖ κ. ἀπολ. ὁ δεικνύμενος, φαινόμενος καθυστερημένος, ὁ παρουσιάζων ἐλλείψεις, δθ. κ. ὁ περί τι ἀμελής : Πλάτ.Νόμ.901C **ἐλλιπὴς καὶ μὴ δυνατὸς ἐπιμελεῖσθαι·** **3)** κ. νεώτ. ἐπὶ πραγμ., ἐνεργειῶν ἢ καταστάσεων, ὁ παρουσιάζων ἔλλειψιν ἢ ἐλλείψεις, ἀτελής, μὴ πλήρης, ἐλαττωματικός : Θουκ. 5,1 **καὶ ἅμα ἐλλιπὲς σφίσιν εἶναι τοῦτο τῆς καθάρσεως** (ἐλαττωματικὸν ἦτο ὡς πρὸς τὴν κάθαρσιν), - **ἐλλιπὴς μόρφωσις** - **βιβλιογραφία** - **ἐξέτασις,** - **ἐλλιπὴς ἄρτος** (λιποβαρής, λειψός)· ‖ κ. μετὰ δοτ. : Εὐάγγ.1,3 **τὸ δεῖπνον δ' ἐντελὲς καὶ μηδενὶ ἐλλιπές·** **4)** μετὰ γεν. κατώτερός τινος : Θουκ.4,55 **πρὸς Ἀθηναίους, οἷς τὸ μὴ ἐπιχειρούμενον αἰεὶ ἐλλ- ἦν τῆς δοκήσεώς τι πράξειν** («κατώτερον ὡς πρὸς ἐκεῖνο,τὸ ὁποῖον ἐνόμιζον ὅτι ἠδύναντο νὰ πράξωσι» Βερναρδ.Γρ.Ἑρμην.Λεξ.)· **5)** ἐπὶ ἀριθμοῦ, οὐχὶ ἴσος πρὸς τὸ ἄθροισμα τῶν παραγόντων του, ἀντίθ. ὑπερτελής : Θέων Σμ.46H· **6)** εἰδ. γραμμ. ἐλλειπτικός : Σέξτ.Ἐμπ. Πυρρ.1,88 **ἐλλιπὴς φωνή,** - **ἐλλιπῆ ῥήματα** (τὰ ἐλλειπτικὰ βλ.λ.)· **7)** τὸ οὐδ. **τὸ ἐλλιπὲς** ὡς οὐσ. ἔλλειψις, ἀτέλεια : Θουκ.4,63 **τὸ ἐλλιπὲς τῆς γνώμης,** Πολύβ.6,49,6, Φιλόστρ.Ἐπιστ.39,40,931 **ἡ καλλωπιζομένη γυνὴ θεραπεύει τὸ ἐλλιπές.**

ἔλλιπος-ον μτγν. ὁ ἐνέχων λίπος, λιπαρός : Βέττ.Βάλ.4,3 **ἐλλιπώτατος τῇ γεύσει.**

ἐλλιποσύμφωνον (τὸ) νεώτ. εἶδος πνευματικῆς ἀσκήσεως εἰς τὴν συμπλήρωσιν λέξεων ἢ φράσεων, ἐξ ὧν ἐλλείπουσι πάντα τὰ σύμφωνα.

ἐλλιπῶς ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἐλλιπῆ βλ.λ., οὐχὶ πλήρως, μετ' ἐλλείψεων, ἀτελειῶν, ἐλαττωματικῶς : Ἰσοκρ.ἀπ.3,β',5 **ἐλλιπῶς λέγειν·** ‖ κ. συγκρ. **-έστερον** : Πολύβ.5,32,2 **ἐλλιπέστερόν μοι φαίνονται τῆς ἀληθείας εἰρηκέναι,** Γαλ.Ἰδ. Βιβλ.2 **ἐλλιπῶς γεγραμμένα,** Κῶδ.Ἰουστιν.1,1,7,11,- **ἀνέπτυξεν ἐλλιπῶς τὸ ζήτημα·** ‖ νεώτ. οὐχὶ τακτικῶς : **ἐφοίτησεν ἐλλιπῶς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον·** **2)** κατὰ τρόπον ἐλλιπῆ βλ.λ.4): Ἰάμβλ. Νικ.53P· **3)** εἰδ. γραμμ. κατὰ σχῆμα ἐλλείψεως : Σχόλ.Ἀπολλ.Ρ 1,252.

ἐλλισάμην ἐπ. ἀόρ. α' τοῦ ρ. λίσσομαι βλ.λ.

ἐλλισσιόφυλλον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος **ποωδῶν** φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **ὑδροφυλλιδῶν.**

ἐλλιτάνευε ἐπ. τ. ἀορ. τοῦ ρ. λιτανεύω.

ἐλλιτές ἢ **ἐλλιστές** ἀμφ. σημ. ἐν Ἐπιχ.183.

ἐλλοβίζω γλωσσ. σχηματίζω λοβούς.

ἐλλόβιον (τὸ) μτγν. τὸ εἰς τὸν λοβὸν τοῦ ὠτὸς τιθέμενον, τὸ διὰ τοῦ λοβοῦ διαπερώμενον κόσμημα, ἐνώτιον, σκουλαρίκι : Λουκ.Ὄνειρ.29 **τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον ἐωνῆσθαι,** Σέξτ.Ἐμπ.Πυρρ.3,203, Θεμίστ.Λόγ.13,167D **στρεπτῶν . . καὶ ἐλλοβίων**

ἐλλοβοανθής-οῦς-ές μτγν. ὁ φέρων τὸ ἄνθος ἐν λοβῷ, δ. γρ. ἀντὶ ἐλλοβόκαρπος βλ.λ. : Θεόφρ.6,5,3.

ἐλλοβόκαρπος-ον μτγν. κ. νεώτ. βοταν. ὁ φέρων τὸν καρπὸν ἐντὸς λοβοῦ : Θεόφρ.ΦΙ 6,5,3· ‖ κ. νεώτ. **τὸ** οὐδ. πληθ. **ἐλλοβόκαρπα** ὡς οὐσ. κατηγορία θαμνωδῶν ἢ ποωδῶν φυτῶν τοῦ ἀθρ. τῶν **δικοτυληδόνων,** ἄ. χεδροπά.

ἔλλοβος-ον μτγν. ἐπὶ καρποῦ, ὁ ἐντὸς λοβοῦ ἀναπτυσσόμενος : Θεόφρ.ΦΙ 3,14,4 **ὁ δὲ καρπὸς ἔλλοβος, καθάπερ τῶν χεδρόπων,** αὐτ.4,2,8.

ἐλλοβοσπέρματος-ον μτγν. κ. νεώτ. βοταν. ἐπὶ φυτῶν, οὗ τὸ σπέρμα ἐν λοβῷ ἀναπτύσσεται, ἀντίθ. γυμνοσπέρματος : Θεόφρ.ΦΙ 7,3,2 **ῥαφανὶς μὲν γὰρ καὶ νᾶπυ καὶ γογγυλὴ ἐλλοβοσπέρματα.**

ἐλλοβώδης-ους-ες μτγν. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων λοβούς : Θεόφρ.ΦΙ 8,2,5 **ἡ γὰρ αἴσθησις τῶν μὲν σταχυηρῶν ἀθρόα, τῶν δ' ἐλλοβωδῶν καὶ χεδροπῶν πάντων κατὰ μέρος.**

ἐλλογίζω μτγν. καταλογίζω, λογαριάζω, παθ. : Κλήμ.Ἀλ.Στρωμ.3,510.

ἐλλόγιμος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐν λόγῳ τιθέμενος,ὁ ἀξιόλογος, σημαίνων, ξεχωριστός· ἐπὶ πραγμ., ἐνεργειῶν, πράξεων : Ἡρ.2,176 **ἱροῖσι τοῖς ἐλλ-,** Πλούτ.Κάτ.Νεώτ.15 **τῶν μὲν . . πολεμικῶν πράξεων τοῦ Κάτωνος αὗται σχεδόν εἰσιν ἐλλογιμώταται·** **2)** κυρ. ἐπὶ προσ., ὁ ἄξιος λόγου, εὐυπόληπτος, διαπρεπής : Πλάτ.Πρωτ.327C **ὅτου ἔτυχεν ὁ υἱὸς εὐφυέστατος γενόμενος εἰς αὔλησιν, οὗτος ἂν ἐλλόγιμος ηὐξήθη,** Ἱέρακος Χρονικὸν 395 ἐν Σάθ.1,258 **ἀνδράσιν ἐλλογίμοις τε, χρησίμοις, νουνεχέσι,** Μηναῖ.1,30 Συναξ· ‖ κ. ὑποθ. **-ώτατος** : Πολύβ.1,2,1 **τὰς ἐλλογιμωτάτας τῶν προγεγενημένων δυναστειῶν·** ‖ ὁμ. **ἐλλόγιμος ἐπί τινι,** διαπρεπής, διακεκριμένος εἴς τι : Πλάτ.Πρωτ.361E **εἰ τῶν ἐλλογίμων γένοιο ἀνδρῶν ἐπὶ σοφίᾳ,** Θεμίστ.Λόγ.112 **ὅστις ἐπὶ τῇ τοξικῇ ἐλλόγιμος εἶναι ἔρωτα ἔχει·** **3)** κ. νεώτ. ἐπὶ προσ., ὁ ἐν τοῖς γράμμασι διαπρέπων, πεπαιδευμένος, λόγιος : Φιλόστρ.Σοφ.1,9,1 **παρά τίνι τῶν ἐλλογίμων τοῦτο εἴρηται·** ‖ νεώτ. **ἐλλογιμώτατος** ὡς προσηγορία τῶν ἐπιστημόνων, τῶν λογίων· **4)** εἰδ. εὐφραδής, **εὔγλωττος·** Πολυδ.2,125 «λογοδαίδαλος ἐλλόγιμος» : Μέν.Ρήτ.354S· **5)** ἔλλογος, λογικός, εὔλογος : Ἑρμητ.12,6.

ἐλλογιμότης-ητος (ἡ) γλωσσ. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐλλογίμου βλ.λ.2),3), τὸ εἶναί τινα ἀξιόλογον, ἡ ἰδιότης τῆς ἐξεχούσης προσωπικότητος· ‖ εἰδ. ὡς τίτλος τῶν λογίων, ἐπιστημόνων : **ἡ ἐλλογιμότης του ἔχει διάφορον γνώμην·** **2)** γλωσσ. ἡ διαλεκτικὴ ἱκανότης, ῥητορικὴ δύναμις.

ἐλλογίμως ἐπίρρ. μτγν. κ. μσν. κατὰ τρόπον ἐλλόγιμον βλ.λ., ἀξίως λόγου, σπουδαίως, μετὰ **διακεκριμένης ἱκανότητος** : Φιλόστρ.Σοφ.2,11,1 **τῶν**

ἐλλογίμως φιλοσοφησάντων, Πασχ.Χρον.577,13· || εἰδ. γλωσσ. εὐγλώττως, μὲ εὐφράδειαν.

ἔλλογος-ον κ. μον. κ. νεώτ. ὁ λογικός, ὁ διὰ τοῦ λογικοῦ πεπροικισμένος : Ἀριστλ.ΗΝικ.1172b,10 **Εὔδοξος μὲν οὖν τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν ᾤετο εἶναι, διὰ τὸ πάνθ᾽ ὁρᾶν ἐφιέμενα αὐτῆς καὶ ἔλλογα καὶ ἄλογα,** Πλωτῖν.3,8,1· || κ. ἐπὶ ἰδιοτήτων : Εὐστ.Πον.234,61 **ἔλλογοι ἀρεταί**· || δθ. νεώτ. κ. ὁ συνετός, φρόνιμος, ὁ ἔχων περίσκεψιν, φρονιμάδα· **2)** κ. νεώτ. ἐπὶ ἐνεργειῶν, πράξεων, διαθέσεων, ὁ μετὰ λογικοῦ, μετὰ περισκέψεως γινόμενος, ὁ ἐν μέτρῳ ὑπάρχων· Σουΐδ. «θάρσος, ἔλλογος ὁρμή», - **ἡ ἔλλογος χρῆσις τῶν ἡδονῶν.**

ἐλλογῶ-έω μτγν. πάπ. κ. Ἐπιγρ. κ. **-άω** (ὡς δ.γρ.ἐν ΚΔΡωμ.5,13 κ. αὐτ.Φιλήμ.18) ὑπολογίζω, λογαριάζω : Πάπ. **τὰ πλείω ὑπ᾽ αὐτοῦ ἐλλογηθέντα,** Ἐπιγρ.· **2)** καταλογίζω, ἀποδίδω τι εἴς τινα : ΚΔΦιλήμ.18 **εἰ δέ τι ἠδίκησέ σε ἢ ὀφείλει, τοῦτο ἐμοὶ ἐλλόγει**· || κ. παθ. καταλογίζομαι : αὐτ.Ρωμ. 5,13 **ἁμαρτία δὲ οὐκ ἐλλογεῖται μὴ ὄντος νόμου.**

ἐλλόγως ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἔλλογον βλ.λ., μετὰ λόγου, φρονίμως, συνετῶς : Εὐστ.Πον.263,49 **σεμνῶς πολιτευόμενοι καὶ ἐλλόγως,** αὐτ.89,53 **ἐλλόγως βιοῦσιν**· **2)** νεώτ. ἐν μέτρῳ, λογικῇ χρήσει· **3)** διὰ τοῦ λόγου, τῆς ὁμιλίας, μὲ λόγια : Νικ.Χων.ἐν Σάθ.1,98 **διάρας στόμα καὶ διατρανώσας ἐλλόγως.**

Ἔλλοι Ἡσ. «Ἕλληνες οἱ ἐν Δωδώνῃ, καὶ οἱ ἱερεῖς»· πρβλ. Σελλοί.

ἔλλοιπος-ον Ἐπιγρ. ἐλλιπής.

ἔλλοπες Ἡσ. «ἄφθογγοι, ἄφωνοι, καὶ οἱ λεπιδωτοὶ καὶ δασεῖς καὶ τραχεῖς».

ἐλλοπεύω ΕΜ ἐσφ.γρ. ἀντὶ ἐλλοπιεύω βλ.λ.

ἐλλοπιεύω μτγν. ἁλιεύω, φαρεύω : Θεόκρ.1,42 **φαίης κα γυίων νιν ὅσον σθένος ἐλλοπιεύειν.**

ἐλλοπίης (ὁ) μτγν. εἶδος ἰχθύος : Νουμήν.π.Ἀθην. 7,326A **ἀκονίαν κίγκλους τε καὶ ἐλλοπίην τρίχουρον** (δ. ἀνάγν. ἀλλοπίην).

ἐλλόποδες (οἱ), Ἡσ. **ἐλλόπιδες** «ἡ λέξις παρὰ Κρατίνῳ, γέγονε δὲ παρὰ τοὺς ἐλλούς, καὶ λέγει κοινῶς τοὺς νεβροὺς καὶ τοὺς στρουθοὺς ἢ νεοττοὺς ὄφεως», ΕΜ 331,53 : Κρατῖν.408.

ἔλλοπος (ὁ) ὁ ἰχθὺς ἔλλοψ : Ἐμπ.117.

ἐλλοπώ Ἡσ. «ἀγαθήν».

ἐλλός (ὁ) νεβρός, τὸ νεογνὸν τῆς ἐλάφου, **τὸ ἐλαφάκι** : Ὀδ.Τ 228 **κύων ἔχε ποικίλον ἐλλόν.**

ἐλλός-ή-όν ἄφωνος, ὡς ἐπίθ. τῶν ἰχθύων, πρβλ. ἔλλοψ : Σοφ.Αἴ.1297 **ἐλλοῖς ἰχθύσιν**· **2)** τὸ ἀρσ. ἐλλός ὡς οὐσ. δ. γρ. τοῦ ἐλλὸς βλ.λ.

ἐλλοφῖτις-ιδος (ἡ) νεώτ. ἐκρηκτικὴ ὕλη, ἐν χρ. πρὸς πλήρωσιν κοίλων ἐκρηκτικῶν βλημάτων.

ἐλλοφόνος-ον ὁ φονεύων νεβρούς, ἐλάφια, ὡς ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος : Καλλ.Ἀρτ.190 **ἐλλοφόνον Βριτόμαρτιν εὔσκοπον.**

ἐλλόχευσις-εως (ἡ) νεώτ. **ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐλλοχεύω** βλ.λ. ἐνέδρα, καρτέρι, παραμόνεμα.

ἐλλοχεύω μσν. κ. νεώτ. κεῖμαι ἐν ἐνέδρᾳ, εἶμαι σὲ καρτέρι, καραδοκῶ, παραφυλάγω : Παπαδ. Χριστ.Διηγ.12 **καλικάντζαροι ἐλλοχεύοντες..νὰ εἰσβάλλουν εἰς τὰς οἰκίας διὰ τῶν καπνοδόχων**· || μτφ. ἐπὶ νόσου κττ., ὑφίσταμαι ἐν λανθανούσῃ καταστάσει, κρύπτομαι, ἐπικρέμαμαι : **ἐλλοχεύει σοβαρωτάτη νόσος,** - **οἱ ἐλλοχεύοντες κίνδυνοι.**

ἐλλόχησις-εως (ἡ) Σουΐδ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐλλοχῶ βλ.λ., ἐνέδρα, καρτέρι : Ἀνών. π. Σουΐδ. ἐν λ. δεξιὸς **ὅτι πρώτῳ Ποπλίῳ ἐλλοχήσεως ἀμοιβῆς δεξιῶς γενομένης ὑπὸ Ῥωμαίων ἐδόθη στέφανος.**

ἐλλοχητής (ὁ) μσν. ὁ ἐλλοχεύων, ἐνεδρεύων πρὸς ἁρπαγήν, ἐπίθεσιν, ἐνεδρευτής : Μετοχ.Θ ἐν Σάθ.1,166 **ἀνδρῶν.. καὶ βοσκημάτων ἐλλοχηταί.**

ἐλλοχίζω ἐλλοχῶ βλ.λ.1), εἶμαι ἐν ἐνέδρᾳ, κάνω καρτέρι : Εὐρ.Βάκχ.722 **θάμνων δ᾽ ἐλλοχίζομεν φόβαις κρύψαντες αὐτούς**· **2)** μτφ. τοποθετῶ εἰς ἐνέδραν, βάζω ἀνθρώπους σὲ καρτέρι : Πλούτ. Φιλ.14 **ἐλλοχίζει τοῖς περὶ τὸ ἄστυ ῥείθροις καὶ λόφοις πολλοὺς ἔχοντας ἐγχειρίδια.**

ἐλλοχῶ-άω (λόχος) κ. μσν. ἐνεδρεύω, εἶμαι ἐν ἐνέδρᾳ, παραμονεύω, παραφυλάγω, κάνω καρτέρι : Πλάτ.Θεαίτ.165D **ἐλλοχῶν ἂν πελταστικὸς ἀνὴρ μισθοφόρος,** Θωμ.Μ 176 **τῶν τοῖς βωμοῖς ἐλλοχώντων πενήτων**· || ὁμ.-σημ. κ. μέσ. : Φάλ. Ἐπιστ.5· **2)** κ. μτβ. ποιοῦμαι ἐνέδραν κατά τινος, τοῦ στήνω καρτέρι, τὸν παραμονεύω : Αἰλ. ΖΙ 6,4 **μέλλοντες** (οἱ δράκοντες) **ἐλλοχᾶν ἢ ἄνθρωπον ἢ θῆρα**· || ἀναμένω τινά, ἵνα ἐπιτεθῶ κατ᾽ αὐτοῦ, δθ. ἐπιβουλεύομαί τινα : Πλάτ.Συμπ. 213B **Σωκράτης οὗτος; ἐλλοχῶν αὖ με ἐνταῦθα κατέκεισο;**· **3)** παθ. εἶμαι πλήρης ἐνεδρευτῶν : Ἀλκίφρ.2,3 **Νείλου ἐλλοχωμένου τοσούτοις κακοῖς** (εἰς ὃν ἐνεδρεύουν τοσαῦτα θηρία).

ἔλλοψ-οπος (ὁ, ἡ) ἄφωνος, ἄφθογγος, ὡς ἐπίθ. τῶν ἰχθύων, ἄ. ἔλλοπος, ἐλλός : Ἡσίοδ.Α 212 **ἔλλοπας ἰχθῦς,** Λυκόφρ.1375 **ἔλλοπος μυνδοῦ δίκαν**· **2)** τὸ ἀρ. **ἔλλοψ** ὡς οὐσ. ὁ ἰχθύς : Νίκ.Ἀλεξ.481 **πᾶς δὲ παρὰ δρακέεσσι φανεὶς ἐχθαίρεται ἔλλοψ,** Λυκόφρ.600· || εἶδος ἰχθύος θαλασσίου : Ἀριστλ. ΖΙ 505a,15, Ἀθήν.7,294F· **3)** ὄφις : Νίκ.Θηρ.490.

ἔλλυες Ἡσ. «ζῷα ἐν τῷ Σμαράγδῳ ποταμῷ».

ἔλλυπος-ον μτγν. ὁ ἐν λύπῃ ὤν, θλιμμένος, λυπημένος : Πλούτ.Ἠθ.621A **ἔλλυποι δὲ καὶ πεφροντικότες** (τάχιον μεθύσκονται) **εὐθύμων καὶ ἱλαρῶν.**

ἔλλυσιν Ἡσ. «ἔκλυσιν. Κρῆτες».

ἐλλύτατον Ἡσ. «οἰκτρότατον».

ἐλλύτης Ἐπιγρ. δωρ. -ας· Ἡσ. «πλακοῦς τις» : **θυέτω.. ἐλλύτας ἐκ πυρῶν.. καὶ τυροῦ καπυροῦ.**

ἐλλυχᾶται Ἡσ. «πλανᾶται, διατρίβει».

ἐλλυχνιάζω μτγν. κ. πάπ. ἐλλύχνιον τίθημι, **θέτω** θρυαλλίδα εἰς λύχνον, βάζω φιτίλι στὸ λύχνο : Πάπ. **ἄλλο ἐλλύχνιον λαβὼν ἐλλυχνίασον (τῷ λύχνῳ)**· κ. παθ. : Διοσκ.1,72,4 **λύχνον.. ἐλλυχνιασμένον.**

ἐλλύχνιον (τὸ) κ. νεώτ. ἡ θρυαλλὶς τοῦ λύχνου, τὸ φιτίλι : Ἡρ.2,62 **ἐπιπολῆς δὲ** (τῶν λύχνων) **ἔπεστι αὐτὸ τὸ ἐλλύχνιον καὶ τοῦτο καίεται παννύχιον,** Ἱππ.Γυν.Φύσ.26, Θεόφρ.Χαρ.10,13· || φρ. **ἐλλυχνίου ὄζει** ἐπὶ ἐργασίας μαρτυρούσης **νυκτερινὴν** ἀγρυπνίαν, κ. καθόλου ἐπίπονον **προσπάθειαν,** δθ. ἐξεζητημένης : Πλούτ.Δημ.8 **ἐλλυχνίων ἔφησεν ὄζειν αὐτοῦ τὰ ἐνθυμήματα**· **2)** εἶδος ἐπιδέσεως χειρουργικῆς : Σωκρ.2,11, Γαλ.10,954.

ἐλλυχνιωτός-ή-όν μτγν. κ. μσν. ὁ ἐκ θρυαλλίδος, ἐξ ἐλλυχνίου : Γαλ.14,795 **ἐ-μοτός,** Παῦλ.Αἰγ.3,24.

ἐλλωβῶμαι-άομαι ἀποθ. μτγν. λυμαίνομαι, φέρω αἰσχύνην εἴς τι, ἀτιμάζω : Ἀντωνῖν.Λιβ.11,7 **ἔδησαν ἀφύκτῳ δεσμῷ, ὅτι ἐνελωβᾶτο εἰς τὸν οἶκον τοῦ Πανδαρέου.**

ἐλλώτια (τὰ) ἐνν. ἱερά, ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Κορίνθῳ : Πίνδ.Ο 13,40, πρβλ. ἐλλωτία-ίς· || Ἡσ. «ἑορτὴ Εὐρώπης ἐν Κρήτῃ».

ἐλλωτία ἢ ἐλλωτίς-ίδος (ἡ) ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Κορίνθῳ : Σχόλ.Πίνδ.Ο 13,56· **2)** κατ᾽ Ἀθήν. 15,678A «Σέλευκος δὲ ἐν τοῖς γλώσσαις ἐλλωτίδα καλεῖσθαί φησι τὸν ἐκ μυρρίνης πλεκόμενον **στέφανον,** ὄντα τὴν περίμετρον πηχῶν **εἴκοσι, πομπεύειν** τε ἐν τῇ τῶν Ἑλλωτίων ἑορτῇ».

ἐλμακίνη λειμῶνος Ἡσ. «ἡ λεπτὴ σχοῖνος».

ἔλματα Ἡσ. «ὁμιλήματα, ἐνειλήματα, σανιδώματα».

ἐλμινθίασις-εως (ἡ) **νεώτ. ἰατρ. νόσος** προκαλουμένη ἐκ τῶν ἐν τῷ ἐντερικῷ σωλῆνι ἑλμίνθων.

ἐλμινθίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια κολεοπτέρων ἐντόμων τοῦ ἀθρ. τῶν **κοιλοκέρων.**

ἐλμίνθιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ ἕλμινς βλ.λ., **μικρὸς** σκώληξ : Ἱππ.Ἐπιδ.4,16, Ἀριστλ.ΖΙ 570a,14 **ὅτι ἐνίαις τῶν ἐγχελύων ἐλμίνθια ἐγγίγνονται.**

ἑλμινθιῶ-άω κ. νεώτ. νοσῶ ἐξ ἑλμινθιάσεως βλ.λ. : Ἀριστλ.Ζl 612a,31 **αἱ δὲ κύνες, ὅταν ἑλμινθιῶσιν, ἐσθίουσι τοῦ σίτου τὸ λήϊον.**

ἑλμινθοβότανον (τό) μτγν. κ. νεώτ. βότανον θεραπευτικὸν τῆς ἑλμινθιάσεως βλ.λ. : Ἀλέξ.Τραλλ. Ἑλμ.2,595Ρ· **2**) νεώτ. ἑλμινθόχορτον βλ.λ.

ἑλμινθοειδής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ὁμοιάζων πρὸς ἕλμινθα : ἑλμινθοειδῆ **παράσιτα.**

ἑλμινθοκτόνος-ον νεώτ. ἐπὶ φαρμάκων, **ὁ** κτείνων, ὁ καταστρέφων τὰς ἕλμινθας.

ἑλμινθολογία νεώτ. τμῆμα τῆς ζωολογίας, πραγματευόμενον περὶ τῶν ἑλμίνθων.

ἑλμινθολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἑλμινθολογίαν.

ἑλμινθόχορτον (τὸ) νεώτ. μεῖγμα διαφόρων θαλασσίων φυκῶν, ἐν χρ. ὡς ἀνθελμινθικόν, ἅ. ἑλμινθοβότανον βλ.λ.2), λεβιθόχορτο.

ἑλμινθώδης-ους-ες κ. νεώτ. ὁ ὁμοιάζων πρὸς ἕλμινθα : Ἀριστλ.Ζl 538a,5· **2**) ὁ πλήρης ἑλμίνθων.

ἕλμινς-ινθος (ἡ) κ. νεώτ. κ. **ἕλμις**, γεν. κ. **ἕλμιγγος** (Ἱππ.), αἰτ. κ. **ἕλμιθα** (Ἐπιγρ.), πληθ. κ. **ἕλμεις**, δοτ. **ἕλμισι** κ. **ἕλμινσι** σκώληξ παρασιτικῶς ζῶν ἐν τῷ ἐντερικῷ σωλῆνι ἀνθρώπων καὶ ζῴων, λεβίθα, λεβίδα, ὄρμιγγας : Ἱππ.Νούσ.4,54, αὐτ.Ἐπιδ.1 **ἀπὸ δὲ κοιλίης ἐρεθισμῷ ὑγρὰ ταραχώδεα διῆλθε μετὰ ἑλμίνθων,** Ἀριστλ.Ζl 551a, 8 **αἱ καλούμεναι ἕλμινθες· ἔστι δὲ αὐτῶν γένη τρία,** Διοσκ. 1,154· **2**) εἰδ. σκώληξ παρασιτικῶς ζῶν ἐν τοῖς σπόγγοις : Ἀριστλ.Ζl 548b,15.

ἑλξίνη (ἡ) κ. νεώτ. εἶδος πόας φυόμενον ἐπὶ ἠρειπωμένων τοίχων, ὡς καὶ σεσηπότων κορμῶν δένδρων, μετὰ λεπτῶν καὶ ὑπερύθρων **φύλλων καὶ** σπερματίων προσκολλωμένων εἰς τὰ ἱμάτια, ἡ νεωτ. ἑλξίνη ἡ φαρμακευτικὴ βλ.κατ.:Διοσκ.4,85· || νεώτ. βοτον. γένος ποωδῶν φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **κνιδοειδῶν** ἧς εἶδος ἑλξίνη ἡ φαρμακευτική, δημ. περδικάκι, ἀνεμόχορτο, κολλητσίδα· **2**) τὸ φυτὸν περιολλόκαυλον βλ.λ. τὸ ἀρουραῖον : Διοσκ.4,39· **3**) τὸ φυτὸν μῖλαξ βλ.λ. τροχεῖα : ΨΔιοσκ.4,142· **4**) **ἑλξίνη μείζων** τὸ φυτὸν περικλύμενον : αὐτ.14.

ἑλξινικά (τὰ) νεώτ. βοταν. τάξις δικοτυληδόνων φυτῶν, ἅ. παριετικά.

ἕλξις-εως (ἡ) κ. νεώτ., δημ. -η ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἕλκω, τὸ νὰ σύρῃ τις, τὸ τράβηγμα : Πλάτ.Πολ.391Β **τάς τε αὖ Ἕκτορος ἕλξεις περὶ τὸ σῆμα τοῦ Πατρόκλου,** αὐτ.Ἀλκ. 1,122C **ἱματίων ἕλξεις·** **2**) κ. νεώτ. φυσ. δύναμις ἐφελκύουσα, προσελκύουσα, τείνουσα νὰ φέρῃ εἰς ἐπαφὴν φυσικὰ σώματα : Πλάτ.Τίμ.80C **καὶ τὰ θαυμαζόμενα ἠλέκτρων περὶ τῆς ἕλξεως·** || εἰδικῶτ. ἐν τῇ νεωτ. φυσ. δύναμις ἐνεργοῦσα ἐπὶ τῶν ὑλικῶν μορίων ἢ σωμάτων οὕτως, ὥστε ταῦτα νὰ τείνωσι πρὸς ἄλληλα καὶ νὰ τηρῶνται ἐν συνοχῇ : **μαγνητική - ἠλεκτρικὴ ἕλξις·** || **παγκόσμιος ἕλξις** (ἡ τῶν οὐρανίων σωμάτων)· **μοριακὴ ἕλξις** (δύναμις τείνουσα εἰς προσέγγισιν τῶν ὑλικῶν μορίων καὶ διατηροῦσα τὴν συνοχὴν αὐτῶν, ἣν ἀσκοῦσι ταῦτα, ὅταν εὑρίσκωνται εἰς μικρὰς ἀπ' ἀλλήλων ἀποστάσεις)· **3**) δθ. μτφ. ἡ προσελκύουσα δύναμις, ἑλκυστικότης, γοητεία, θέλγητρον : **ἡ ἕλξις τῆς πολιτικῆς - τῶν σπόρ, - γυναίκα μὲ μεγάλη ἕλξη·** πρβλ. φρ. γυναίκα ποὺ τραβάει· **4**) νεώτ. χημ. ἡ τάσις τῶν στοιχείων νὰ σχηματίζωσιν ἑνώσεις μεταξύ των, ἅ. χημικὴ συγγένεια· **5**) ὁμ. νεώτ. δύναμις, ἐνέργεια ἐλαύνουσα, δθ. κ. χρησιμοποιουμένη πρὸς μεταφοράν, μετακίνησιν ἀνθρώπων ἢ πραγμάτων : **ἕλξις δι' ἀτμοῦ - δι' ἠλεκτρισμοῦ, - ἵππος ἕλξεως** (ἅ. ἵππος ἐλάσεως)· || **ἕλξεως ὑπηρεσίαι** εἰδικὴ ὑπηρεσία τῶν σιδηρ. ἑταιρειῶν, ἐπιμελουμένη τὴν συντήρησιν τῶν μηχανημάτων ἐργοστασίου· **6**) ὁμ. νεώτ. γυμν. ἡ δι' ἰσοσθενοῦς κάμψεως τῶν βραχιόνων προσέγγισις τοῦ σώματος πρός τι, ἀφ' οὗ τὸ σῶμα ἐξαρτᾶται, γυμναστικὸν ὄργανον, οἷον μονόζυγον, τραπέζιον κττ.· **7**) τάσις, τέντωμα, εἰδ. ἐπὶ τόξου : Ἥρων Βελοπ.75,10· **8**) εἰδ. ρόφησις, κατάποσις : Παῦλ.Σιλ.Θερμ.82· **9**) ναυτία, διάθεσις πρὸς ἔμεσιν : Ἱππ.Κωακ.55· **10**) εἰδ. νεώτ. συντακτ. σχῆμα καθ' ὃ λέξις τις συμφωνεῖ κατὰ πτῶσιν, ἔγκλισιν ἢ χρόνον πρὸς ἑτέραν ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει συνεκφερομένην ἢ καὶ ὑπονοουμένην καὶ οὐχὶ πρὸς τὴν εἰς ἣν ἀναφέρεται.

ἑλξῖτις-ιδος (ἡ) μτγν. ἡ ἑλξίνη βλ.λ. : ΨΔιοσκ.4,39.

ἑλόβιος-ον νεώτ. ὁ εἰς τὰ ἕλη ζῶν ἢ φυόμενος, εἰδ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ εἰς ἑλώδεις τόπους ἀναπτυσσόμενος, εὐδοκιμῶν : **ἑλόβια ζῷα - φυτά·** || τὸ οὐδ. πληθ. **ἑλόβια** ὡς οὐσ. κατηγορία ἐνύδρων φυτῶν τοῦ ἀθροίσμ. τῶν **μονοκοτυληδόνων.**

ἑλογενής-οῦς-ές νεώτ. ἅ. **ἑλειογενής** ὁ εἰς ἕλη γινόμενος, ἀναπτυσσόμενος, ὁ ἐκ τῶν ἑλῶν προκύπτων : **ἑλογενεῖς πόαι - κώνωπες - πυρετοί.**

ἑλόγου μου **-σου -του (της) -μας -σας -τους** κ. **τοῦ λόγου μου -σου -του** κτλ., ἤτοι τὸ **ἑλόγου** ἢ **τοῦ λόγου** πάντοτε ἐν συνεκφ. μετὰ τῆς προσωπ. ἀντων. ἐγκλιτ. τ., ἐπὶ β' κ. γ' προσ. ἀντὶ σύ, αὐτός, σεῖς, αὐτοὶ εἰς ἔνδειξιν σεβασμοῦ, ἢ κ. ἁπλῶς ὡς φιλόφρων ἔμμεσος ἔκφρασις, ἅ. ἡ ἀφεντιά σου -του κλπ.· συγγ., ἐντονώτερον, ἡ εὐγένεία σου : **ἑλόγου σου, γέροντά μου - δεσπότη μου - κὺρ δάσκαλε,** Ἐφταλ.Ὀδ.Α 406 **'πὸ ποῦθε νά 'ν' ἑλόγου του ; - ἂν θέλετε, ἐλᾶτε κι ἑλόγου σας (ἢ καὶ τοῦ λόγου σας) στὰ βαφτίσια·** **2**) ἐπὶ α' προσ. ὡς μετριοφρονεστέρα τοῦ ἐγώ, ἐμεῖς ἔκφρασις : **ἑλόγου μου, ἀφέντη, θὰ σὲ φηφίσω, - τοῦ λόγου μας τὸ δεχόμαστε·** **3**) πολλάκις ἐπὶ β' κ. γ' προσ. σκωπτικῶς ἢ (ἐνίοτε κ. ἐπὶ α' προσ.) εἰρωνικῶς : **τοῦ λόγου του κάνει τὸν πλούσιο, - ἑλόγου μου σήμερα εἶμαι ἀδέκαρος, - ἑλόγου της εἶναι σιγανοπαππαδιά,** δ. δίστ. (πρὸς ψεύστας ἢ ἀπατεῶνας) **ἑλόγου του τὰ λέει καλὰ κι ἑλόγου σου καλύτερα, | μ' ἀλλιῶς τὰ καλοξέρουμε κι ἐμεῖς ἀπὸ πρωτύτερα.**

ἑλοδερμίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳόλ. οἰκογ. ἑρπετῶν τοῦ ἀθροίσμ. τῶν **σαυρῶν,** ἀπαντῶσα ἐν Ἀμερικῇ.

Fελοδυσία (ἡ) Ἡσ. « ἡλ(ι)οδυσία ».

ἑλοθάλασσα (ἡ) νεώτ. λίαν ἀβαθὴς λιμνοθάλασσα, μετατρεπομένη ἐνίοτε εἰς τελματώδη ἔκτασιν, εἰς παραθαλάσσιον ἕλος.

ἑλοΐζα (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν λιππία ἢ κίτροσμος.

ἕλοιμι, ἑλοίμην, ἑλόμην βλ. αἱρῶ.

ἑλομίανσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ τοῦ ἑλώδους πλασμωδίου μίανσις, ἑλονοσίας βλ.λ. προσβολή.

ἑλομιανσία (ἡ) νεώτ. ἡ ἑλομίανσις βλ.λ.

ἕλον ποι. ἀόρ. τοῦ αἱρῶ βλ.λ.

ἑλονόμος-ον ἐπὶ ζῴων, ὁ εἰς ἑλώδεις τόπους νεμόμενος, ἐσφ. γρ. ἀντὶ **ὑλο-** : Ἱππ.Εὐσχ.2,49.

ἑλονοσία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. λοιμώδης νόσος ἐκ τῆς ἐν τῷ σώματι παρουσίας τοῦ ἑλώδους πλασμωδίου χαρακτηριζομένη ὑπὸ πυρετικῶν **παροξυσμῶν,** ἅ. ἑλώδεις πυρετοί, δημ. κ. θέρμες.

ἑλόνσι Ἐπιγρ. ἀντὶ ἑλοῦσι.

ἑλοπίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. οἰκογένεια ἰχθύων τοῦ ἀθρ. τῶν **φυσοστόμων·** **2**) οἰκογένεια κολεοπτέρων ἐντόμων τοῦ ἀθρ. τῶν **ἀρθροκέρων.**

ἑλόρνις-ιθος (ἡ) νεώτ.ζῳολ. γένος ἑλοβίων πτηνῶν, τῆς ὁμοιογενείας τῶν **ραλλιδῶν,** ἅ. γαλλίνουλα.

ἕλος-εος-ους (τὸ) κ. νεώτ. κοίλη ἐδαφικὴ ἔκτασις καλυπτομένη ὑπὸ ἀβαθῶν, μονίμως λιμναζόντων ὑδάτων, τέλμα, βάλτος : Ὀδ.Ξ 474 **δόνακας καὶ ἕλος,** Ἡρ.1,191 **τὸν γὰρ ποταμὸν διώρυχι ἐσαγαγὼν ἐς τὴν λίμνην ἐοῦσαν ἕλος,** Ξεν.Ἑλλ.1,2,7, **-ἡ ἀποξήρανσις τῶν θεσσαλικῶν ἑλῶν·** || εἰδ. χαμηλὸς βαλτώδης τόπος, λειμών, βαλτολίβαδο : Ἰλ.Υ 221 **τοῦ τρισχίλιαι ἵπποι ἕλος κάτα βουκο-**

λέοντο, Θουκ.1,110 **Ἀμυρταίου τοῦ ἐν τοῖς ἕλεσι βασιλέως**· **2**) Ἡσ. « σύμφυτος τόπος ἢ χεῖλος ποταμοῦ», αὐτ. «σύνδεδροι τόποι» : Ἀπολλ.Ρ 2,1283.

ἐλοσιδηρίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. παραλλαγὴ τοῦ λειμονίτου βλ.λ.

ἐλοσκιάδιον (τὸ) νεώτ. βοταν. τὸ φυτὸν σίον τὸ κομβανθές, τὸ νεροσέλινο.

ἐλότυφος (ὁ) νεώτ. ἰατρ. πυρετὸς ἑλώδης ἅμα καὶ τυφοειδής.

ἐλουβιακός-ή-όν νεώτ. γεωλ. ἐπὶ ἐδάφους, ὁ ὑπαγόμενος εἰς τὸ **ἐλούβιον** βλ.λ.

ἐλούβιον (τὸ) νεώτ. γεωλ. ἐπιφανειακὸν πρόσχωμα παραμένον εἰς τὴν ἀρχικὴν θέσιν ἔνθα παρήχθη δι' ἀποσαθρώσεως.

ἐλούθερος Ἐπιγρ. δωρ. τ. τοῦ **ἐλεύθερος** βλ.λ.

Ϝέλουτρον Ἡσ. « ἔλυθρον, ἤγουν λέπυρον » (πιθ. λακ. τ. τοῦ **ἔλυτρον**).

ἐλοφυματίασις-εως (ἡ) νεώτ.κ.**-ίωσις** ἰατρ. φυματίασις μεθ' ἑλονοσίας ἢ ἐξ **ἑλονοσίας προελθοῦσα.**

ἐλοχαρής-οῦς-ές νεώτ. ἐπὶ ζῴων ἢ φυτῶν, ὁ χαίρων, ὁ ἀρεσκόμενος νὰ διαβιοῖ ἢ νὰ φύηται εἰς τὰ ἕλη, ὁ ἐν ἕλεσιν εὐδοκιμῶν.

ἔλοφ-οπος (ὁ) δ γρ. τοῦ ἔλλοφ βλ.λ. : Μάτρων π. Ἀθήν.4,136A **τῶν δ' ἄρ' ἔλοφ.. ἡγεμόνευεν.**

ἐλόω Ἰων. ποι. τ. τοῦ ἐλαύνω βλ.λ.

ἔλπεον Ἡσ. « ἤλπιζον ».

ἐλπίδα (ἡ) δημ. ἡ ἐλπίς βλ.λ., δ.προφ. **ἀλπ-, ὀρπ-**.

ἐλπιδερός-ή-ό δημ. ὃν ἢ ὃ ἐλπίζει τις νὰ ἔλθῃ, ποὺ τὸν περιμένει, τὸν ἀπαντέχει, ἀ. ἐλπιστός· **2**) ὁ παρέχων ἐλπίδας, ἐλπιδοφόρος, **φέρελπις.**

ἐλπιδηφόρος-ον Ἐπιγρ. κ. νεώτ κ. **ἐλπιδοφόρος.**

ἐλπιδιακός-ή-ό δημ. ὁ παρέχων, ὁ γεννῶν ἐλπίδας : Ζερβ.Μῦθ.Ζ 70 **ἐλπιδιακὸ συναπάντημα.**

ἐλπιδοδώτης (ὁ) ΑΠ ὁ παρέχων ἐλπίδας, ἐλπιδοφόρος : ΑΠ 7,525,6.

ἐλπιδοκοπῶ-έω μτγν. κ. μσν. κατευθύνω, παραπλανῶ δι' ἀπατηλῶν ἐλπίδων : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.6,26 **ἀεὶ δὲ τὰς ἐπιθυμίας αὐτῶν ἐλπιδοκοποῦσα**· ‖ μέσ. παραπλανῶμαι, βαυκαλῶμαι ὑπὸ φρούδων ἐλπίδων : Εὐστ.Ὀδ.1700,56 **ὁ Τάνταλος.. πρὸς οὐδέν τι τέλος χρηστὸν ἀεὶ ἐλπιδοκοπούμενος.**

ἐλπιδοκόπος (ὁ) ὁ ὑπὸ ἀπατηλῶν ἐλπίδων κατεχόμενος : Θησ.Στεφ.ἐν λ.

ἐλπιδόπνους-ουν κ. ἀσυναιρ.**-οος-ον** (ὁ,ἡ) μτγν. ὁ ἀποπνέων ἢ ὁ ἐμπνέων ἐλπίδα : ΨΧρυσ.Λόγ.27.

ἐλπιδοποιῶ-έω σχόλ. παρέχω ἐλπίδας.

ἐλπιδοτρίβησις-εως (ἡ) μσν. ἡ ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐλπίς : Παχυμ.Γ Ἀνδρ.Παλ.2,30,126A **τὴν τῶν πολλῶν ἐλπιδοτρίβησιν.. ὑποτεμνόμενοι.**

ἐλπιδοφόρος(-α)-ο(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ φέρων, ἐμπνέων ἀγαθὰς ἐλπίδας, ὁ φέρελπις : ΨΧρυσ. 7,264,23 **ἐλπιδοφόρον ἄνθος, - ἐλπιδοφόρον ἄγγελμα, - ἐλπιδοφόρες προσπάθειες.**

ἐλπίζω κ. μσν., νεώτ., δημ. κ. ὀρπίζω, ἀττ. μέλλ. **-ιῶ**, μτγν.-ίσω, ἀόρ. **ἤλπισα, ἤλπιζα** (ἅπαξ ἐν Ἐπιγρ.), δημ.**ἔλπισα** κ. **ὄρπ-**, παρακ. **ἤλπικα,** ὑπερσ. **ἠλπίκειν,** παθ. ἀόρ. **ἠλπίσθην,** παρακ. **ἤλπισμαι,** ἀττ. τ. τοῦ **ἔλπομαι** ἐν χρ. κ. ὑπὸ τοῦ Ἡρ., προσδοκῶ, ἀναμένω κυρίως ἀγαθόν τι, ἀπαντέχω· μετ' αἰτ. : Αἰσχ Ἑπτ.589 **οὐκ ἄτιμον ἐλπίζω μόρον,** αὐτ.Χο. 539 **ἄκος τομαῖον ἐλπίσασα πημάτων, - ἤλπιζε μεγάλα κέρδη καὶ ἔχασε καὶ τὰ κεφάλαιά του,** παροιμ **ὅπου ὀρπίζει καὶ ξεγνοιάζεται γλήγορα ξαφνιάζεται**· ‖ ὁμ μετ' αἰτ. κ. ἐμπρ. διορισμοῦ (παρά τινος, δημ **ἀπὸ ἕναν)** : Ξεν.Ἀπομν.4,3,17 **παρ' ἄλλων.. ἐλπίζων, - μὴν ἐλπίζῃς τίποτα ἀπ' αὐτόν**· ‖ συνήθ. μετ' ἀπαρφ. μέλλ., νεώτ. κ. δημ. μετὰ τελ. ἢ εἰδ. προτάσ. : Ἡρ.3,143 **ἐλπίζων δέ μιν ἀποθανέεσθαι ὁ ἀδελφεός,** Αἰσχ.Πέρσ.746 **Ἑλλήσποντον.. ἤλπισε σχήσειν ῥέοντα,** Θουκ.4,71 **ἤλπιζον γὰρ καὶ μάχην ἑκάτεροι ἔσεσθαι, - ἐλπίζω νὰ λάβω χρήματα ἕως αὔριον** (ἢ **ὅτι θὰ λάβω**), Ζερβ.μτφρ.Ἰλ.Γ 133 **ἐλπίζοντας τὸ σκληρὸ πόλεμο νὰ πάψουν**· ‖ π. πεζ. μετ' ἀόρ. κ. τοῦ **ἄν** : Ἡρ.3,151 **οὐδαμὰ ἐλπίζων ἂν ἡμίονον τεκεῖν,** Πλάτ.Πολ.453D· ‖ κτ. παράλ. τοῦ ἀπαρφ. : Σοφ.Ἠλ.1281 **ἔκλυον ἂν ἐγὼ οὐδ' ἂν ἤλπισ' αὐδὰν** (ἐνν. κλύσαι)· ‖ κτ. παράλ. τοῦ **ἄν** : Ξεν.Ἀγησ.7,6 **ἤλπιζον ἑλεῖν τὰ τείχη**· ‖ ὁμ. μετὰ τοῦ **ὅπως** κ. μέλλ. : Εὐρ.Ἡρακλ.1051 **μὴ γὰρ ἐλπίσῃς ὅπως.. ἔμ' ἐκβαλεῖς**· ‖ κ. παθ. : Σοφ.ΟΚ 1105 **τὸ μηδαμὰ ἐλπισθέν.. σῶμα,** Πάπ. **ὁ ἐλπισθεὶς αὐτοκράτωρ**· **2**) κ. μσν. ἐπὶ κακοῦ, προβλέπω, φοβοῦμαι : Ἡρ. 8,12 **ἐλπίζοντες πάγχυ ἀπολέεσθαι,** Σοφ.Τρ.111 **κακὰν δύστανον ἐλπίζουσαν αἶσαν,** Ἀριστφ.Ὄρν. 956 **τουτὶ.. τὸ κακὸν οὐδέποτ' ἤλπισα**· ‖ κ. μετὰ τοῦ μὴ μετ' ἀόρ. ὑποτακτ. : Ἡρ.1,77 **οὐδαμὰ ἐλπίσας μή κοτε ἐλάσῃ**· ‖ μσν. μετ' εἰδ. προτάσ. : Πρόδρ 1,282 **ἐλπίζοντες ὅτι χαλᾷ τὸ σπίτιν νὰ τοὺς πνίξῃ**· **3**) ἐπὶ εὐχαρίστων πραγμάτων, πιστεύω, νομίζω, μετ' ἀπαρφ. ἐνεστ. : Ἡρ. 1,30 **ὁ μὲν ἐλπίζων εἶναι ἀνθρώπων ὀλβιώτατος,** Αἰσχ.Ἑπτ.76 **ξυνὰ δ' ἐλπίζω λέγειν,** Πλάτ.Πολ. 573C **ἐλπίζει δυνατὸς εἶναι ἄρχειν**· ‖ ὁμ. μετ' ἀπαρφ. μέλλ. ἐπὶ μελλόντων γεγονότων : Δημ.42 **οὐδὲν ἕκαστος ποιήσειν ἐλπίζων**· ‖ νεώτ. κ. δημ. μετὰ τελ. ἢ εἰδ. προτάσ. : **ἤλπιζα νὰ ἐπανέλθω ταχέως, - ἐλπίζω πὼς θὰ ξεμπερδέψω ὣς τὸ μεσημέρι**· **4**) κ. νεώτ. κ. δημ. βασίζομαι, στηρίζομαι ἐπί τινος πρὸς ἐπιτυχίαν ἀγαθοῦ ἢ ἀποτροπὴν κακοῦ, μετ' ἐμπροθ. διορ. **(ἐπί τινι ἢ τινα, εἴς τινα, ἔν τινι, πρός τι)** : ΚΔΡωμ.15,12 **ἐπ' αὐτῷ ἔθνη ἐλπιοῦσιν,** αὐτ Ἰω.5,45 **Μωϋσῆς εἰς ὃν ὑμεῖς ἠλπίκατε, - ἤλπισα εἰς τὰ φιλικά του αἰσθήματα,** Βαλαωρ.Ἀχ.Παράσχ.36 **στὸν κόσμο μὴν ἐλπίσῃς**· ‖ κ. μεθ' ἁπλ. δοτ. : Θουκ.3,97 **τῇ τύχῃ ἐλπίσας**· **5**) νεώτ. κ. δημ. ἀπολ. ἔχω, τρέφω χρηστὰς ἐλπίδας διὰ τὸ μέλλον : **παρ' ὅσα καὶ ἂν ὑπέστην, δὲν ἔπαυσα νὰ ἐλπίζω.**

ἐλπίς-ίδος (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **ἐλπίδα** βλ.λ. προσδοκία ἀγαθοῦ τινος ἐπιθυμητοῦ : Ὀδ.Π 101 **ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα,** Αἰσχ.Χο.192 **σαίνομαι δ' ὑπ' ἐλπίδος,** ΚΔ Ρωμ.5,4-5 **ἡ δὲ δοκιμὴ** (κατεργάζεται) **ἐλπίδα, ἡ δὲ ἐλπὶς οὐ καταισχύνει**· κ. ἐν πληθ. : Πίνδ.Π 2,49 **θεὸς ἅπαν ἐπὶ Ϝελπίδεσσι τέκμαρ ἀνύεται,** Αἰσχ.Πέρσ.804 **κεναῖσιν ἐλπίσιν πεπεισμένος,** Μέν.Μόν.42,2 **ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενοὺς βροτῶν,** παροιμ.Ἀντιφ.123,7 **πεινῶμεν ἐπὶ τὰς ἐλπίδας,** Εὔβουλ.10,7 **κάπτοντες αὔρας ἐλπίδας σιτούμενοι**· ‖ ἡ κατάστασις τῆς ἀναμονῆς, τῆς προσδοκίας : Σοφ.ΟΤ 771 **ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων ἐμοῦ βεβῶτος**· ‖ μετὰ γεν. ὑποκειμ. κ. ἀντικ. : Θουκ 2,89 **καταλῦσαι Πελοποννησίων τὴν ἐλπίδα τοῦ ναυτικοῦ**· ‖ κ. μετ' ἐμπροθ. διορ. **(εἴς τινα, ἔν τινι, περί τινος)** : Θουκ.3,14 **αἱ τῶν Ἑλλήνων ἐς ὑμᾶς ἐλπίδες,** Ξεν.ΚΠ 1,4,25 **ἐλπίδας ἔχων μεγάλας ἐν αὐτῷ,** Διον.Ἀλ.Ρωμ.5,27 **περὶ τῆς ἐμαυτοῦ ψυχῆς οὐ πολλὰς ἐλπίδας ἔχω**· ‖ **ἐλπίδα ἔχω** ἐλπίζω, μετ' ἀπαρφ μέλλ. : Ἡρ.611 **ἔχω ἐλπίδα μὴ οὐ δώσειν ὑμέας δίκην**· ‖ κ. μετ' ἀπαρφ. ἀορ. : Πίνδ.Π 3,111 **ἐλπίδ' ἔχω κλέος εὑρέσθαι κεν ὑψηλόν**· ‖ ὁμ. σημ. κ. ἐν φρ. **ἐν ἐλπίδι εἰμὶ** μετ' ἀπαρφ. μέλλ. : Θουκ.7,46 **ἐν ἐλπίδι ὢν καὶ τὰ τείχη τῶν Ἀθηναίων αἱρήσειν βίᾳ**· ‖ φρ. **εἰς ἐλπίδα τινὸς ἔρχεσθαι** ἄρχομαι νὰ ἐλπίζω τι : Θουκ.2,56 **ἐς ἐλπίδα μὲν ἦλθον τοῦ ἑλεῖν, οὐ μέντοι προυχώρησέ γε**· ‖ ὁμ. **εἰς ἐλπίδα ὑπάγειν τινά, ἐλπίδας ἐμποιεῖν - ὑποτιθέναι - παρέχειν τινὶ** ἐμβάλλω ἐλπίδα ἢ ἐλπίδας εἴς τινα : Εὐρ.Ἑλ.826 **τίν' ὑπάγεις μ' ἐς ἐλπίδα;,** Ξεν.ΚΠ 1,6,19 **ἐλπίδας ἐμποιεῖν ἀνθρώποις,** αὐτ. Ἑλλ.4,8,28 **ἐλπίδας ὑποθεὶς τοῖς.. Μυτιληναίοις**· ‖ ἀντίθ. σημ. ἐν φρ. **ἐλπίδα ἢ ἐλπίδας ἀποκόπτειν - καταλύειν - ῥηγνύναι,** παθ. : Αἰσχ.Ἀγ.505

πολλῶν ῥαγεισῶν ἐλπίδων Πολύβ.3,63,8 ἀποκεκομμένης τῆς ἐλπίδος· || ὁμ. ἀπ' ἐλπίδος τίθημί τι ἀπελπίζω. Ἰώσ.ΑΙ 19,222 ἀπ' ἐλπίδος θέμενοι τὴν σωτηρίαν· || ἐκτὸς ἐλπίδος χωρὶς νὰ ἐλπίζῃ τις, χωρὶς νὰ τὸ περιμένῃ : Σοφ.'Αντ.330 ἐκτὸς ἐλπίδος σωθείς· **2)** κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. προσδοκία, ἀναμονή, ἰδ. ἐν φρ. παρ' ἐλπίδα : Σοφ.Φιλ.882 εἰσιδὼν παρ' ἐλπίδα ἀνώδυνον βλέποντα, Διγεν.'Ακρ.549 ἡ ἀπροσδόκητος χαρὰ ἐλθοῦσα παρ' ἐλπίδα· **3)** φόβος μέλλοντος κακοῦ : Λουκ.Τυρανν.3 ἀπαλλάξας .. τῆς τῶν μελλόντων κακῶν ἐλπίδος, Λιβάν.Λόγ.64,48 ἐλπίδι πληγῶν· || ἀνήσυχος σκέψις περὶ τοῦ μέλλοντος : Εὐρ.'Ορ.859 προσῆλθεν ἐλπίς, ἣν φοβουμένη πάλαι τὸ μέλλον ἐξετηκόμην γόοις, Πλάτ. Νόμ.644C φόβος μὲν ἡ πρὸ λύπης ἐλπίς· **4)** κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐφ' οὗ τις ἐλπίζει, στηρίζει τὸ μέλλον του, τὴν σωτηρίαν του. Αἰσχ.Χο.776 Ὀρέστης οἴχεται, ἐλπὶς δόμων, Μηναῖ.Ι,28 Ὄρθρ. ἡ ἐλπὶς ἡ βεβαία καὶ ἀκαταίσχυντος· || νεώτ. κ. δημ. κ. τὸ ἐλπιζόμενον πρᾶγμα, ἔλπισμα· συνήθ. μετὰ τοῦ μόνη : ἡ κληρονομία αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη ἐλπίς μου, - ὁ γιός μου εἶναι ἡ ἐλπίδα μου.

ἔλπιση (ἡ) δημ. ἡ ἔλπισις βλ.λ. : Γρυπ.Σκ.Τερρ.106, 28 σπίθας ἰδέα οὐδ' ἔλπιση δὲν ἔχει μείνει.

ἔλπισις-εως (ἡ) μσν. δημ. ἔλπιση βλ.λ., τὸ ἐλπίζειν, ἡ ἐλπίς : 'Αχμ.'Ονειροκρ.71,52 εὑρήσει δύναμιν καὶ δόξαν ἐν τῇ ἐλπίσει . αὐτοῦ.

ἔλπισμα-ατος (τὸ) μτγν. τὸ ἐλπιζόμενον πρᾶγμα κ. ἡ ἐλπίς : 'Επικ.ἀπ.68, Πλούτ.'Ηθ.1089D τὸ περὶ ταύτης πιστὸν ἔλπισμα· || κ. πληθ. : Δίων Χρ. 20,24 ἐπιθύματά τε καὶ ἐλπίσματα.

ἐλπισμός (ὁ) μτγν. τὸ ἐλπίζειν, ἡ ἔλπισις · Φιλόδ.Ρητ.Ι,288S πρὸς ἐλπισμὸν ἀόριστον.

ἐλπιστής (ὁ) μσν. ὁ ἐλπίζων : Νεῖλ.'Επιστ.146,13.

ἐλπιστικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ παρέχων ἐλπίδας, ὁ προκαλῶν τὴν γένεσιν ἀγαθῶν ἐλπίδων : 'Αριστλ. Μνήμ.449b, 12· **2)** ἐλπιστικοὶ φιλόσοφοι ἢ ἁπλῶς ἐλπιστικοὶ οἱ κηρύττοντες τὴν ἐλπίδα ὡς τὸ μόνον ἔρεισμα τοῦ βίου : Πλούτ.'Ηθ.668E οἱ προσαγορευθέντες ἐλπιστικοὶ φιλόσοφοι συνεκτικώτατον εἶναι τοῦ βίου τὸ ἐλπίζειν ἀποφαίνονται· **3)** ὁ ἀμφιβόλου, ἀβεβαίας ἐκβάσεως, ὁ πιθανός : Κλήμ.'Αλ.Στρωμ.8,3,5 πρόγνωσις λέγεται διχῶς, ἡ μὲν .. βεβαία, ἄλλη δὲ μόνον ἐλπιστική.

ἐλπιστός-ή-ό(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐλπιζόμενος, ὁ ὃν δύναται νὰ ἐλπίζῃ τις, ν' ἀναμένῃ : Πλάτ. Νόμ.853D οὔτε ἐλπιστὸν πάνυ τι νοσῆσαί ποτε ἄν ταύτην τὴν νόσον, 'Αριστλ.Μνήμ.449b, 11 τὸ μέλλον ἐστὶ δοξαστὸν καὶ ἐλπιστόν.

ἔλπος 'Ησ. « ἔλαιον, στέαρ, εὐθηνία ».

ἐλπτέοντες 'Ησ. « ἐλπίζοντες ».

ἔλπω, π. 'Ησ. ἐέλπω (ἀλλὰ κ. « ἔλπεον· ἤλπιζον »), παρέχω ἐλπίδα, τρέφω δι' ἐλπίδων, δίνω ἐλπίδες : 'Οδ.Β 91 πάντας μὲν ῥ' ἔλπει, καὶ ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἑκάστῳ· **2)** μέσ. ἔλπομαι, ἐπ. ἐέλπομαι, παρατ. ἠλπόμην, ἐπ. παρατ. γ' ἑν. ἔλπετο κ. ἐέλπετο, παρακ. ἔολπα, ὑπερσ. γ' ἑν. ἐώλπει, ἐλπίζω ἢ ἀναμένω, προσδοκῶ, προεικάζω τι, μετ' αἰτ. κ. ἀπαρφ. μέλλ. : 'Ιλ.Ν 8 οὐ γὰρ ὅ γ' ἀθανάτων τιν' ἐέλπετο . Τρώεσσιν ἀρηξέμεν· || μετ' ἀπαρφ. παρακ. . 'Ιλ.Ο 110 ἔλπομ' Ἄρηΐ γε πῆμα τετύχθαι· || μετ' αἰτ. πράγμ. : 'Ιλ.Ν 609 ὁ δὲ φρεσὶν ᾗσι χάρη καὶ ἐέλπετο νίκην· || μτγν. κ. μετὰ γεν. πράγμ. : 'Αρατ.1100· || ἀπολ. ἐν ὁμηρ. φρ. ἔλπετο θυμῷ ('Ιλ.Ρ 404), ἔλπετο θυμὸς ('Ιλ.Ρ 495), ἔλπετ' ἐνὶ φρεσὶ ('Οδ.Ι 419)· πρβλ. κ. 'Ηράκλειτ.18· **3)** ὁμ. μέσ. ἀναμένω μετὰ φόβου, προβλέπω, φοβοῦμαι κακόν τι : 'Ηρ.9,113 ἐλπόμενος δὲ τί οἱ κακὸν ἔσεσθαι· **4)** ὁμ. μέσ. γεν. νομίζω, ὑποθέτω, μετ' ἀπαρφ. ἐνεστ.ΑΒ 1096 « ἔλπομαι· δοκῶ. Κρῆτες » : 'Ιλ.Ν 309 οὔ ποθι ἔλπομαι οὕτως δεύεσθαι πολέμοιο .. 'Αχαιούς, ΑΠ 5,115 ἐν φρεσὶν ἔλπου αὐτὸν ἔχειν κόλποις· || μετ' ἀπαρφ. ἀορ. : 'Ιλ. Η 199 ἔλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι· || κ. μετ' αἰτ. : Χρησμ.π.'Ηρ.Ι,65 σὲ .. θεὸν ἔλπομαι.

ἐλπωρή (ἡ) ἐπ. τ. τοῦ ἐλπίς, μετ' ἀπαρφ. μέλλ. κ. ἀορ. : 'Οδ.Ψ 287 ἐλπωρή τοι ἔπειτα κακῶν ὑπάλυξιν ἔσεσθαι, αὐτ.Ζ 314.

ἕλσαι ἀπαρφ. ἀορ. α' τοῦ εἴλω βλ.λ.

ἕλσας μτχ. ἀορ. α' τοῦ εἴλω βλ.λ.

ἔλση, ἔλσοιμι, ἐλσῶν λακων. ἀντὶ ἔλθῃ, ἔλθοιμι, ἐλθὼν τοῦ ἔρχομαι βλ.λ. : 'Αριστφ.Λυσ.105,118,1081.

ἐλσούς 'Ησ. « τὰς μυίας ».

ἐλύδριον (τὸ) ἀάπ. τὸ φυτὸν χελιδόνιον ἐν χρ. πρὸς παρασκευὴν τοῦ κιτρίνου χρώματος.

ἔλυμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. τὸ μέρος τοῦ ἀρότρου εἰς ὃ στερεοῦται ἡ ὕννις, ἀροτρόπους, ἀλετροπόδι : 'Ησίοδ.'Εργ.430 δμῷος ἐν ἐλύματι πήξας (ἐνν. γύην) .. προσαρήρεται ἱστοβοῆϊ· **2)** 'Ησ. « νύσσα, καὶ τὸ ἱμάτιον, καὶ ἡ αἰών »· **3)** νεώτ. μέρος τοῦ κινητοῦ οὐραίου τῶν τυφεκίων καὶ τῶν κλείστρων τῶν πυροβόλων.

ἐλύμνιαι 'Ησ. « δοκοὶ ὀροφῆναι ».

ἔλυμορ 'Ησ. « σπέρμα, ὃ ἔφοντες οἱ Λάκωνες ἐσθίουσιν ».

ἔλυμος (ὁ) φρύγιος αὐλὸς ἐκ πύξου μετὰ κερατίνου ἐπιστομίου : Σοφ.ἀπ.450 ἔλυμοι αὐλοί· **2)** ἔλυμος (ἡ), πληθ. οἱ π. Προκ.Πέρσ.Ι,12) τὸ φυτὸν μελίνη βλ.λ. : 'Ιππ.Γυν.2,110· πρβλ. ἔλυμορ· **3)** 'Ησ. « ἡ τῆς κιθάρας καὶ τοῦ τόξου θήκη ».

ἐλύσσει 'Ησ. « εἰλεῖται ».

ἔλυστα 'Ησ. « ἄμπελος μέλαινα ».

ἐλυτραῖος-α-ον νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἔλυτρον βλ.λ., ὁ τοῦ ἐλύτρου· || ἐλυτραῖος σύνδεσμος ἰνώδης δεσμὶς παρὰ τὸν ὄρχιν.

ἐλυτροειδής-οῦς-ές μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς ἔλυτρον : ἐλυτροειδὴς ἀπόφυσις (νεώτ. ἀνατομ. τὸ ἐσώτατον στρῶμα τοῦ βουβωνικοῦ θυλάκου)· **2)** ἐλυτροειδὴς χιτὼν θύλακος περικλείων τὸν ὄρχιν : Κέλσ.7,18, Παῦλ.Αἰγ.258 (δ.γρ. ἐρυτροειδὴς ἐν Γαλ.18(2),998)· || νεώτ. ὀρογόνος θύλακος ἀποτελῶν τὸν ἐσώτατον τῶν τριῶν χιτώνων τοῦ ὄρχεως, ἀ. ὀρογόνον ἔλυτρον τοῦ ὄρχεως.

ἐλυτροκήλη (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ὄγκος ἐντὸς τοῦ κόλπου τῆς γυναικός, ὀπισθία κολπικὴ ἐντεροκήλη.

ἔλυτρον (τὸ) κ. μσν. κ. νεώτ. περικάλυμμα, περίβλημα, θήκη· 'Ησ. « ἐνείλημα, σκέπασμα, κάλυμμα, λέπυρον, δέρμα, θήκη »· || δθ. εἰδ. θήκη τόξου : Σοφ.ἀπ.1043 (πληθ.)· || θήκη δόρατος : 'Αριστφ.'Αχ.1120 φέρε, τοῦ δόρατος ἀφελκύσωμαι τοὔλυτρον· || περικάλυμμα ἀσπίδος : Διόδ. Σ 20,11 τὰ τῶν ἀσπίδων ἔλυτρα· || 'Επιγρ. θήκη κατόπτρου· || τὸ περίβλημα τοῦ νωτιαίου μυελοῦ 'Ιππ.'Αρθρ.45 ὁ νωτιαῖος οἷσιν ἠλύτρωται ἐλύτροισιν· || ἐπὶ τῶν βλεφάρων : 'Αριστλ.Ψυχ. 3,9 τὰ μὲν γὰρ (ζῷα) ἔχει .. ὥσπερ ἔλυτρον τὰ βλέφαρα· || κ. ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ : 'Αριστλ.ΖΙ 7,8 περὶ δὲ τοὺς ὑμένας ὁ ὀμφαλὸς οἷον ἔλυτρον· || νεώτ. ἀνατομ. ὀρογόνον ἔλυτρον θύλακος ἢ σωλὴν ὀρογόνος περιβάλλων τοὺς τένοντας· **2)** κ. νεώτ. ἀπεσκληρυμμένη πτέρυξ κολεοπτέρων καὶ ὀρθοπτέρων ἐντόμων, καλύπτουσα τὴν κυρίως πτέρυγα : 'Αριστλ.ΖΙ 490,14 ἔχει γὰρ ἐν ἐλύτρῳ τὰ πτερά· **3)** τὸ ὄστρακον ὀστρακοδέρμου· Ζωναρ.690 « ἔλυτρα .. κυρίως τὰ ὄστρακα τῶν ὀστρακοδέρμων » : ΑΙλ.ΖΙ 9,43· **4)** τὸ περίβλημα τῶν σπερμάτων, φλοιός : 'Ιώσ.ΑΙ 3,7,6· || τὸ κέλυφος καρπῶν, ᾠῶν κττ. : 'Αλκίφρ.1,22 κάρυα τῶν ἐλύτρων ἐξῃρημένα· **5)** μτφ. τὸ σῶμα ὡς περίβλημα τῆς ψυχῆς· πρβλ. γήϊνον κέλυφος : Πλάτ. Πολ.588E τὸ ἔξω μόνον ἔλυτρον ὁρῶντι, ἓν ζῷον φαίνεσθαι ἄνθρωπον· **6)** ὁμ. πᾶν τὸ χρησιμεῦον πρὸς ἀπόκρυφιν ἢ προφύλαξιν : Πλούτ.'Ηθ.

562C **οἷον ἔλυτρόν τι ἑαυτῇ τὴν πανουργίαν περιβαλοῦσαν** (ἐνν. τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν)˙ **7**) μτφ. μσν. ἀλληγορικὴ διήγησις, ἀλληγορία : Τζέτζ.Χιλ.10, 945 **κἂν Ὅμηρος οὐ λέγῃ ὅπως ἂν μὴ τὰ ἔλυτρα τοῦ μύθου ἀναπτύξῃ**˙ **8**) νεώτ. ναυτ. κάλυμμα ἐξ ὀθόνης πρὸς προφύλαξιν τῶν ἱστῶν, ἱστίων, λέμβων κττ. τῶν πλοίων ἀπὸ τοῦ καπνοῦ τῶν καπνοδόχων, δημ. πουκάμισο˙ **9**) δεξαμενὴ ὕδατος : Ἡρ.1,185 **ὤρυσσε ἔλυτρον λίμνῃ**, Παυσ.2,27,7 **ἔλυτρον κρήνης εἰς ὃ τὸ ὕδωρ συλλέγεται**˙ ‖ λάκκος ὕδατος πρὸς ἐκτροφὴν ἰχθύων : Παλαίφ.27.

ἐλυτρῶ-όω καλύπτω, περικαλύπτω : Ἱππ.Ἄρθρ. 45 ὁ **νωτιαῖος οἷσιν ἠλύτρωται ἐλύτροισιν**.

ἐλυτρώδης-ους-ες μσν. κ. νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς ἔλυτρον βλ.λ., ἐλυτροειδής : Εὐστ.Πον.18,70 **γυμνὸς ἅπαντος προκαλύμματος ἐλυτρώδους**.

ἐλύσθη παθ. ἀόρ. α', ἐξ ἀχρ. ρ. **ἐλύω** ἐκυλίσθη κατὰ γῆς : Ἰλ.Ψ 393 **ῥυμὸς δ' ἐπὶ γαῖαν ἐλύσθη**˙ **2**) ἐν μέσ. σημ. ἔκυψα : Ὀδ.Ι 433 **λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἐλυσθεὶς κείμην**˙ **3**) μτγν. ἐπ. περιεκαλύφθην : Ἀπολλ.Ρ Ι,254 **ἐνὶ κτερέεσσιν ἐλυσθείς**, Ὀππ.Κυν.3,418 **ἐν πηλοῖσιν ἐλυσθείς**.

ἔλφος Ἡσ. « βούτυρον˙ Κύπριοι »˙ πρβλ. ἔλπος.

Ϝελχάνια (τὰ) Ἐπιγρ. ἑορτὴ ἐν Κρήτῃ πρὸς τιμὴν τοῦ Ϝελχάνου Διός.

ἐλχάνιος (ὁ) Ἐπιγρ. μὴν τῆς Κνωσοῦ τῆς Κρήτης, ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν Μάϊον - Ἰούνιον.

Ϝέλχανος Ἐπιγρ. ἐπίθετον τοῦ Διὸς ἐν Κρήτῃ.

ἐλωγή Ἡσ. « ἔλεγον ».

ἐλώδης-ους-ες κ. νεώτ. ὁ ἔχων σύστασιν ἕλους: Ἱππ.Ἀέρ.Ι **ἐλώδεσι χρέονται** (ἐνν. ὕδασι)˙ **2**) ἐπὶ τόπων, ὁ ἔχων ἕλη, τέλματα, βάλτους, τελματώδης, βαλτώδης : Θουκ.7,47 **τὸ χωρίον. ἐλῶδες καὶ χαλεπὸν ἦν**˙ ‖ τὸ οὐδ. **ἐλῶδες** ὡς οὐσ. ἕλος, βαλτότοπος : Ἀριστλ.Πρ.910a,4 (πληθ.)˙ **3**) ὁ θαμίζων, συχνάζων εἰς ἕλη : Ἀριστλ.ΖΜ 659a,2 **ἐλῶδες ἅμα τὸ ζῷόν ἐστι καὶ πεζόν** (περὶ τοῦ ἐλέφαντος)˙ **4**) κ. νεώτ. ὁ ἐκ τοῦ ἕλους προερχόμενος, προκαλούμενος, ἐλειογενής : Γαλ.17 (1),889 **ἐλώδης πυρετός** (ἡ ἑλονοσία)˙ ‖ νεώτ. **ἐλῶδες ἀέριον** τὸ μεθάνιον βλ.λ.˙ **5**) νεώτ. ὁ ἑλόβιος βλ.λ. : **ἐλῶδες φυτόν**.

ἔλωμα-ατος (τὸ) μτγν. τὸ ἕλος πιθ. ἐν Πύθ.1,2.

ἐλῶπες Ἡσ. ἐσφ. ἀναγν. ἀντὶ ἔλωτες βλ.λ.

ἔλωρ (τὸ) λ. ἐπ., μ. κτ. ὀν. κ. αἰτ. ἑν. κ. πληθ., τὸ βίᾳ ἀποκοπτόμενον κ. ἁρπαζόμενον, ὅθ. τὸ λάφυρον, λεία (ἐν τῷ ἑν. ἐπὶ ἀτάφων πτωμάτων) : Ἰλ.Ε 488 **μή.. ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἔλωρ.. γένησθε**, Ὀδ.Ε 273, Σοφ.Αἴ.830 **μή.. ῥιφθῶ κυσὶν πρόβλητος οἰωνοῖς θ' ἔλωρ**˙ κ. πληθ. : Αἰσχ.Ἱκ.800 **κυσὶν δ' ἔπειθ' ἔλωρα**˙ **2**) ἐν πληθ. φόνος, θάνατος : Ἰλ.Σ93 **Πατρόκλοιο δ' ἔλωρα.. ἀποτίσῃ**.

ἐλώρη Ἡσ. « πελώρη ».

ἐλώριον (τὸ) τὸ ἔλωρ βλ.λ.(1), ξεσκλίδι, ὅθ. ἡ λεία, βορά : Ἰλ.Α 4 **αὐτοὺς δὲ ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν**, Ἀπολλ.Ρ 2,264 **λοίσθιον Ἁρπυίῃσιν ἑλώριον**.

ἐλώριος (ὁ) μτγν. ὑδρόβιόν τι πτηνόν : Κλέαρχ. π.Ἀθήν.332Ε **ὁ τῇ κρεκὶ προσεμφερὴς ἐλώριος** (πιθ. ἀνάγν. **ἐρῳδιός**).

ἐλώσθη Ἡσ. « ἐφοβεῖτο, ἐμαλακίσθη ».

ἔλωτες Ἡσ. « μισθωτοί, οἱ ἐν τῷ ἕλει ἐργαζόμενοι » (διόρθ. ἀντὶ **ἐλῶπες**).

ἐμ ἀντὶ τοῦ **ἐν** πρὸ χειλεοφώνων, κυρίως ἐν Ἐπιγρ.

ἔμ δημ. κτ. συγκ. κ. συνεκφ. τοῦ **ἔ μά** ἐν χρ. ἐπὶ ἐγκαρτερήσεως, ἀποδοχῆς τοῦ μοιραίου, ἀδυναμίας πρὸς μεταβολὴν δυσμενοῦς τινος καταστάσεως : **ἔμ τί νὰ γίνῃ!**, -**ἔμ τί νὰ ποῦμε νὰ περάσῃ ἡ ὥρα**˙ **2**) ἐπὶ δυσαρεσκείας διὰ παρατεινομένην ἐνόχλησιν, ἐπὶ ἀπωλείας τῆς ὑπομονῆς, ἐπὶ τέλους : **ἔμ πάψε πιὰ τοὺς χτύπους!**, - **ἔμ δὲν ὑποφέρεσαι!**˙ **3**) **ἔμ - ἔμ** κ. **ἔμι - ἔμι**, ἢ ἔμου - ἔμου ἢ ὅμου - **ὅμου** οὐ μόνον - ἀλλὰ καί, ἀφ' ἑνὸς - ἀφ' ἑτέρου, καὶ - καί, ἅμα, συγχρόνως : **ἔμ φεύτης, ἔμ βλάστημος**, παροιμ. **ἔμ κλέφτης, ἔμ κι ἀπανώτερος** (ἐπὶ κλέπτου κατηγοροῦντος τοὺς κατηγόρους του).

Ϝέμα Ἐπιγρ. Γόρτ. ἐσθής.

ἐμαγιέ (ἄκλ.) (γαλλ.) δημ. ἐπὶ μεταλλίνων ἢ πηλίνων ἀντικειμένων ἢ σκευῶν, ὁ διὰ διαφανοῦς ἐφυαλώματος, σμάλτου, ἐπικεκαλυμμένος πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ χημικῶν ἐπιδράσεων ἢ καὶ πρὸς διακόσμησιν, ἐφυαλωμένος, σμαλτωμένος˙ ὡς οὐσ. τὸ ἐμαγιὲ ἐφυαλωμένον μεταλλικὸν μαγειρικὸν σκεῦος.

ἐμάνιον (τὸ) νεώτ. χημ. ἀκτινεργὸν στοιχεῖον, ἅ. ἀκτίνιον βλ.λ.2).

ἐμαυτοῦ-ῆς κ. νεώτ. αὐτοπαθ. ἀντων. α' προσ. μόν. εἰς πλ. πτώσ. ἑν. (ἡ ὀν. **ἐμαυτός** κωμ. σχηματισμὸς ἐν Πλάτ.Κωμ.78), παρ' Ὁμ. κεχωρισμένως **ἐμ' αὐτόν**, αἰολ. **ἐμ' αὔτῳ, ἐμ' αὔτᾳ**, ἰων. ἐμεωυτοῦ (ἀλλὰ ἐμωυτοῦ ἐν Ἀπολλ.Δύσκ.Ἀντων.74,4), **ἐμεωυτῷ, ἐμεωυτόν**, λυρ. κ. Ἐπιγρ. κ. **ἐμᾶτοῦ, ἐμᾶτόν**˙ ἐν πληθ. πάντοτε κεχωρισμένως ἡμῶν **αὐτῶν, ἡμῖν αὐτοῖς**, ἡμᾶς **αὐτούς**, ἐμοῦ τοῦ ἰδίου : Ἰλ.Α 171 **καί μαχόμην κατ' ἔμ' αὐτόν ἐγώ**, Αἰσχ. Ἀγ.859 **ἐμαυτῆς δύσφορον λέξω βίον**, Ἀριστφ. Βάτρ.53 **πρὸς ἐμαυτὸν.. πόθος τὴν καρδίαν ἐπάταξε**˙ ‖ **ἐν ἐμαυτοῦ εἶναι** εἶμαι κύριος ἐμαυτοῦ, εἶμαι στὸν ἑαυτό μου, στὰ σύγκαλά μου : Πλάτ. Χαρ.155D **ἐφλεγόμην καὶ οὐκέτ' ἐν ἐμαυτοῦ ἦν**.

ἔμβα ποι. κ. δημ. ἐν προφ. **ἔμπα**, προστ. ἀόρ. β' τοῦ ἐμβαίνω βλ.λ.

ἐμβαβάζω διακόπτω : Ἱππῶν.53 **ἐμβαβάξαντες** (πιθ. ἀνάγν. ἀντὶ ἐμβιβάξαντες).

ἐμβαδᾶς-ᾶ μσν., δ. γρ. **ἐμβάδας**, ἐπιδιορθωτὴς ἐμβάδων, μπαλωματής, σκωπτικὸν ἐπίθ. τοῦ Ἀνύτου : Θεόπομπ.Κωμ.57˙ πρβλ. Σχόλ.Πλάτ.Ἀπολ.330.

ἐμβαδεία (ἡ) πάπ. ἡ ἐμβατεία βλ.λ.

ἐμβάδευσις-εως (ἡ) πάπ. ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἐμβαδείας, τὸ ἐμβαδεύειν βλ.λ.

ἐμβαδεύω πάπ. δ. τ. τοῦ ἐμβατεύω βλ.λ. : Πάπ. **ἐμβαδεύειν εἰς τὰς ἀρούρας**.

ἐμβαδία (ἡ) ΑΒ κ. ΕΜ δ. τ. τοῦ ἐμβαδεία, ἐμβατεία βλ.λ. ΕΜ 334,35 ἐν λ. ἐμβατεῦσαι « ἐμβατεία ἐστὶν ἡ νυνὶ λεγομένη διὰ τοῦ δ ἐμβαδία ».

ἐμβαδίζω μτγν. βαδίζω ἐντός τινος : Αἰλ.ΖΙ 10.24 **ἀλλ' οὐδὲ ταῖς ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ ἐστιν ἐμβαδίσαι ἐλευθέρως**˙ ‖ βαδίζω, περιπατῶ : Δίων Κ 79,14.

ἐμβαδικός-όν πάπ. κ. νεώτ. τετραγωνικός: Πάπ. **ἐμβαδικῶν πηχῶν**˙ τὸ οὐδ. **ἐμβαδικόν** (ἐνν. τέλος) ὡς οὐσ. φόρος καταβαλλόμενος ὑπὸ τῶν κτηματιῶν, κτηματικός : Ὄστρακ.1024˙ **2**) νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἐμβαδὸν βλ.λ., ὁ τοῦ ἐμβαδοῦ.

ἐμβάδιον ὑποκορ. τοῦ ἐμβάς, μικρὰ ἐμβάς, παντουφλάκι, τσόκαρο : Ἀριστφ.Σφ.600 **τἀμβάδι' ἡμῶν περικωνεῖ**.

ἐμβαδομέτρησις-εως (ἡ) νεώτ. τοπογρ. ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ ἐμβαδοῦ ἐπιφανείας τινὸς δι' ἀναλύσεως ταύτης εἰς τρίγωνα.

ἐμβαδομετρικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μέτρησιν τῶν ἐπιφανειῶν, τὴν ἐμβαδομέτρησιν : Ἥρων Ὁρ.133.

ἐμβαδόμετρον (τὸ) νεώτ. φυσ. ὄργανον μετρήσεως τοῦ ἐμβαδοῦ ἐπιπέδων σχημάτων, **ἅ.** ἐπιπεδόμετρον.

ἐμβαδόν ἐπίρρ. πεζῇ, περπατητά, μὲ τὰ πόδια, περπατώντος : Ἰλ.Ο 505 ἢ **ἔλπεσθ'.. ἐμβαδὸν ἵξεσθαι ἣν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος**˙ ‖ ἐπὶ ποταμοῦ, διὰ βαδίσεως ἐπὶ τοῦ πυθμένος : Παυσ. 10,20,8 **οἱ δὲ αὐτῶν μήκιστοι διελθεῖν ἐμβαδὸν τὸ ὕδωρ ἐδυνήθησαν**.

ἐμβαδόν-οῦ (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ἐπιφάνεια, ἔκτασις ὡρισμένη : Πολύβ.6,27,2 **τετράγωνος τόπος.. τὸ δ' ἐμβαδὸν γίγνεσθαι τετράπλεθρον**, Ἥρων

'Ορ.117· ‖ χῶρος : Μηνοῖ.8,16 Συναξ.Αὐγάρου **τιτάνῳ καὶ πλίνθοις ἀποφράξας τὸ ἐμβαδόν·** ‖ ὅθ. ἐν τῇ ἀριθμητ. τὸ γινόμενον ἀκεραίων ἀριθμῶν : Θεολ.'Αριθμ.10· **2**) νεώτ. ὁ ἐκ τῆς μετρήσεως ἐπιφανείας τινὸς προκύπτων ἀριθμὸς τετραγ. μέτρων ἢ πήχεων ἢ ἄ. μέτρου : **ἐμβαδὸν οἰκοπέδου - πολυγώνου - κύκλου.**

ἐμβαδοποιός (ὁ) γλωσσ. ὁ κατασκευαστὴς ἐμβάδων, ὑποδηματοποιός.

ἐμβαδός (ὁ) μτγν. ὡς ἐπίθ. ἐκ τοῦ οὐδ. ἐμβαδοῦ βλ.λ. τετραγωνικός : 'ΗρωνΜέτρ.23 **δάκτυλος ἐμβ-.**

ἐμβάζω νεώτ., δημ. κ. μπάζω βλ.λ., ἀόρ. **ἔμβασα,** μτχ. παθ. παρακ. **ἐμβασθείς,** εἰσβιβάζω, εἰσάγω, εἰσκομίζω· **2**) ἀποστέλλω χρήματα διὰ τραπεζικῆς ἢ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς.

ἐμβαθεύω μτγν. εἰσδύω βαθέως, **προχωρῶ εἰς** τὰ μύχια, εἰς τὰ ἀπόκρυφα, ἐμβαθύνω : Γρηγ. Ναζ. ἐν ASS Μαΐου 2,769,33 **ἐμβάθευσον εἰς τὰ τῆς καρδίας ἡμῶν βάθη.**

ἔμβαθμος-ον μσν. νομ. ὁ πράγματι καὶ οὐχὶ φιλῷ τίτλῳ κατέχων ἀρχήν τινα, ὁ τακτικός, ἰδ. ἐπὶ δικαστοῦ, ἄ. ἔμπρατος : Δουκάγγ. **ἔμβαθμος δικαστής, - δικαστήριον,** αὐτ. **ἔμβαθμοι ὕπατοι.**

ἔμβαθρον (τὸ) νεώτ. βάθρον, ὑπόβαθρον, ὑπέρεισμα· **2**) εἰδ. ναυτ. τεμάχιον ξύλου ἀφαιρετόν, ἐν χρ. ὡς βάσις ἀμείβοντος, ἀκρωνυχίου ἀγκύρας κττ.· **3**) ὁμ. ναυτ. σιδηροῦν κατασκεύασμα ὑπὸ τοὺς τροχοὺς ἄλλοτε τῶν ἐπινηίων πυροβόλων, ὅπως ὑφίσταται αὐτὸ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ἀνακρουστικῆς ἐνεργείας τοῦ βάλλοντος πυροβόλου.

ἐμβαθόνους 'Ησ. « σεσοφισμένους, σοφούς ».

ἐμβάθυνσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ **ἐνέργεια καὶ τὸ** ἀποτέλεσμα τοῦ ἐμβαθύνειν βλ.λ.

ἐμβαθύνω μτγν. ἀνασκάπτων καθιστῶ **τι βαθύ,** κοῖλον, βοθουλόν, κοιλαίνω, βαθουλώνω : 'Αλκίφρ. 3,13 **ἐμβαθύνας βόθρον οἷός τε ἤμην ἐλάδια ἐμφυτεύειν·** **2**) μτφ. καθιστῶ τι βαθύτερον, πλατύτερον, μεγαλύτερον, ἐπιτείνω, ἐνισχύω:Πλούτ.'Ηθ.1128B **νῦν δ' ἀρνούμενοι.., ἐμβαθύνουσι τὴν κακίαν ἑαυτοῖς·** **3**) ὁμ. μτφ. ἀμτβ. ἐπὶ κακίας ἐκφερομένης κτ. δοτ., βυθίζομαι, ὑποκύπτω ἀφρόνως : Βασ.1,191B **ἐμβαθύνειν τῇ κακίᾳ,** αὐτ.272D **ἐμβαθύνων τοῖς περισπασμοῖς τῆς σαρκός,** Γρηγ. Νύσσ.1,431D· ‖ κ. μετ' ἐμπροθ. διορ. (**ἔν τινι**) : 'Ιω.Χρυσ.6,916,40 **μὴ ἐμβαθύνῃς ἐν τῇ ἀδικίᾳ σου·** **4**) ὁμ. ἀμτβ. ἀντιλαμβάνομαι δι' ἐπισταμένης μελέτης τὸ ἄδηλον ἢ δυσχερὲς νόημα ἐπιστήμης, φιλοσοφίας κττ., ἰδίως δὲ μτγν.ἀλληγορίας τινός,μετὰ δοτ. : Φίλ.708C **ταῖς διανοίαις ἐμβαθύναντες·** ‖ κ. νεώτ. μετ' ἐμπροθ. διορ. (**εἴς τι**) : 'Ανων.Βί. Πυθαγ.π.Φωτ.κῶδ.249,440,32 **εἰς τὸν 'Αριστοτέλους νοῦν οὐκ ἐμβαθύνοντες·** ‖ μσν. κ. μτβ. : Εὐατ.'Ιλ.Σ 15 **σοφώτερόν τινες ἐμβαθύναντες τὸ ἐξ ἀνδρὸς καὶ θεᾶς.. τοὺς ἥρωας γενέσθαι.**

ἐμβαίνω κ. νεώτ., δημ. **μπαίνω** βλ.λ., μέλλ. **ἐμβήσομαι,** ἀόρ. β' **ἐνέβην,** ἐπ. γ' **ἑν. ἔμβη,** προστ. **ἔμβα** κ. δημ. προφ. **ἔμπα,** δυϊκ. **ἔμβητον,** παρακ. **ἐμβέβηκα,** ἐπ.μτχ. **ἐμβεβαώς-υῖα,** βαίνω, προχωρῶ ἵνα παρεμποδίσω τι, παρεμβαίνω, ἐπεμβαίνω : 'Ιλ.Π 94 **μή τις ἀπ' Οὐλύμποιο θεῶν .. ἐμβήῃ·** **2**) προχωρῶ ἐντός, εἰσέρχομαι, μετὰ δοτ. : 'Ηράκλειτ.91 **ποταμῷ οὐκ ἔστιν δὶς τῷ αὐτῷ ἐμβῆναι,** Πίνδ.Π 10,12 **ἐμβέβακεν ἴχνεσιν πατρός·** ‖ κ. μετ' ἐμπροθ. διορ. (**εἴς τι**) : 'Ηράκλειτ.5 **ἐμβαίνειν ἐς πηλόν,** Πλάτ.Κρατ.402A **δὶς ἐς τὸν αὐτὸν ποταμὸν οὐκ ἂν ἐμβαίης,** Διγεν.'Ακρ.3575 **λαλῶ εὐθὺς τὸ ἄλογον, ἐμβαίνει στὸ ποτάμι,** Παράσχ.'Αχ.'Ορφανὸ ! **εἰς τὸν προθάλαμόν σας περίλυπον ἐμβαίνω,** Βιζυην.Μεταμορφώσεις 57 **εἰς ὅλα τ' ἄνθη ἐμβαίνει** (ἡ μέλισσα)· **3**) ἁπλῶς προχωρῶ, βαίνω ταχέως : 'Ιλ.Ψ 403 **'Αντίλοχος δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἑοῖο· « ἔμβητον καὶ σφῶϊ.. »,** Εὐρ. 'Ηλ.113 **ἔμβα, χώρει·** **4**) **πατῶ ἐπί** τινος : 'Οδ.Κ 164 **τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς εἰρυσάμην,** 'Ησίοδ.Θ 12 **πεδίλοις ἐμβεβαυῖα,** Αἰσχ.'Αγ.946 **τοῖσδέ μ' ἐμβαίνονθ' ἁλουργέσιν·** ‖ ἐπηρεάζω **δυσμενῶς, κατατρύχω, καταπιέζω,** κατατρέχω : **Αἰσχ.Πέρσ.911 δαίμων ἐνέβη Περσῶν γενεᾷ,** Μέν.Μον.356 **μὴ 'μβαινε τῷ δυστυχοῦντι·** ‖ ἀπολ. **πατῶ ἀκροποδητί** : Θεόφρ.Χαρ.15,6 **οὐκ ἔχειν συγγνώμην οὔτε τῷ ῥυπώσαντι .. οὔτε τῷ ἐμβάντι·** **5**) **ἐπιβιβάζομαι,** ἐπιβαίνω (**πλοίου**), **μετὰ δοτ.** : 'Οδ.Δ 656 **τότε δ' ἔμβη νηὶ Πύλονδε·** ‖ **κ. μετ' αἰτ.** : Πολύβ.30,9,11 **ἐνέβη πάλιν τὸν λέμβον** ‖ **σπαν. κ.** μετὰ γεν. : 'Αλκ.19,3 **ἐπεί κε νᾶος ἐμβαίνῃ·** ‖ **μετ' ἐμπροθ.** διορ. (**ἔν τινι, εἴς τι**) : 'Ιλ.Β 720 **ἐρέται δ' ἑκάστῃ** (**ἐνν. νηὶ**) **πεντήκοντα ἐμβέβασαν,** Πλάτ.Μενξ.243C **ἐμβάντες εἰς τὰς ναῦς·** ‖ κ. **ἀπολ.** : Εὐρ.Τρῳ.455 **ποῖ ποτ' ἐμβαίνειν με χρή;** 'Αριστφ.Βάτρ.188 **ταχέως ἔμβαινε·** ‖ **γεν.** ἀναβαίνω **ἐπί** τινος, μετ'ἐμπροθ. διορ. (**εἴς τι, ἐπί τινος**) : Πλούτ.Γάλβ.26 **ἐμβὰς εἰς τὸ φορεῖον ἐκομίζετο,** Σοφ.ΟΤ 803 **ἐπ' ἀπήνης ἐμβεβώς·** ‖ κ. **μετ' αἰτ.** : Εὐρ.Κύκλ.92 **στέγην τήνδ' ἐμβεβῶτας·** **6**) περιέρχομαι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν, ὑπὸ τὸ κράτος, ὑπόκειμαι, μετ' **ἐμπροθ.** διορ. (εἴς τι) : Πλάτ.Πολ. 443C **εἰς ἀρχήν τε καὶ τύπον τινὰ τῆς δικαιοσύνης κινδυνεύομεν ἡμβεβηκέναι,** Ξεν.ΚΠ 2,1,15 **εἰς τὸν αὐτὸν ἡμῖν κίνδυνον ἐμβαίνειν·** **7**) μτφ. προβαίνω, ἐπιδίδομαι **εἴς τι** : Πίνδ.Ν 11,44 **ἀλλ' ἔμπαν μεγαλανορίαις ἂν βαίνομεν·** ‖ **περιπλέκομαι,** ἀνακατεύομαι ἀθελήτως : **ἐν αὐτοῖς τοῖς δεινοῖς καὶ φοβεροῖς ἐμβεβηκώς·** **8**) εἶμαι ἐστερεωμένος, δεμένος : 'Ιλ.Ω 81 **κατ' ἀγραύλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα** (μολύβδαινα)· **9**) θέτω τὸν πόδα, ἐμβατεύω βλ.λ.I) : 'Επιγρ.· **10**) ἀμτβ. ἐμβιβάζω, **εἰσάγω** : 'Οδ.Λ 4 **ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐβήσαμεν·** ‖ **κ. μτφ.** ἐμβάλλω : 'Ηρ.1,46 **ἐνέβησε δὲ** (Κροῖσον) **ἐς φροντίδα·** **11**) ὁμ. μτβ. ἐμβαίνω **πόδα θέτω** τὸν **πόδα,** πατῶ : Σοφ.ἀπ.672 **ὄχοις .. ἐμβεβὼς πόδα,** Εὐρ.'Ηρακλ.168· **12**) ἀμτβ. ἐκτελῶ ρυθμικοὺς βηματισμούς, χορεύω : Πλάτ. 'Αλκ.1,108C **τίς ἡ τέχνη ἧς τὸ κιθαρίζειν καὶ τὸ ᾄδειν καὶ τὸ ἐμβαίνειν** ὀρθῶς ;, Λουκ.'Ορχ.10.

ἐμβακανίτης 'Ησ. « τὸ μετὰ τοῦ ταρίχους **καὶ** στέατος σκευαζόμενον βρῶμα ».

ἐμβακχεύω μτγν. εὑρίσκω ἡδονήν, **ἀπόλαυσιν, ἐντρυφῶ** : 'Ηλιόδ.2,4 **τίς οὕτως ἀκόρεστος 'Ερινὺς** τοῖς ἡμετέροις **κακοῖς ἐνεβάκχευσε;**

ἐμβαλίδες πιθ. γρ. ἀντὶ ἐγχαλίδες βλ.λ.

ἐμβαλλάγιον (τὸ) (γαλλ.) νεώτ. (ἀχρ.), **δημ.** ἀμπαλάγγιο, συσκευασία ἐμπορεύματος, δημ. ἀμπαλλάρισμα· **2**) συνεκδ. τὸ διὰ τὴν συσκευασίαν χρήσιμον περικάλυμμα ἢ κιβώτιον κττ., δημ. ἀμπαλλάζ· **3**) ὁμ. κ. ἡ **δαπάνη τῆς συσκευασίας** ἐμπορεύματος.

ἐμβάλλω κ. νεώτ., **μέλλ. ἐμβαλῶ,** ἀόρ. **β' ἐνέβαλον,** παρακ. **ἐμβέβληκα** (τὸ παθ. κατὰ **τὸ πλεῖστον** ἀναπληροῦται ὑπὸ τοῦ **ἐμπίπτω**), ρίπτω **ἐντός** τινος, ρίχνω μέσα : 'Ιλ.Ξ 258 **καί κέ μ' ἄϊστον ἀπ' αἰθέρος ἔμβαλε πόντῳ,** 'Αριστφ.Βάτρ.574 **ἐγὼ δέ γ' εἰς τὸ βάραθρον ἐμβάλοιμί σε,** Δημ.1251 **ἐμβάλλειν εἰς τὸ δεσμωτήριον·** ‖ **κ. μτφ. ὠθῶ,** περιάγω : 'Αντιφ.3,4,10 **ἐμβάλλειν τινὰ εἰς συμφοράς,** Δείν.3,7 **τὸν εἰς τοσαύτην αἰσχύνην καὶ ἀδικίαν πολλοὺς ἐμβεβληκότα,** Πλούτ.Θεμ.23 **ἐμβάλλειν τινὰ εἰς ὑποψίαν·** **2**) ἀφήνω τι **νὰ πέσῃ,** νὰ περιέλθῃ που : 'Ιλ.Φ 47 **μιν αὖτις χερσὶν 'Αχιλλῆος θεὸς ἔμβαλεν·** **3**) θέτω, τοποθετῶ, **βάζω** : 'Ιλ.Τ 394 **ἐν δὲ χαλινοὺς γαμφηλῇς ἔβαλον,** Εὐρ.ΙΤ 1423 **πώλοις ἐμβαλόντες** ἡνίας, **Δημ.1302 τρεῖς ψήφους ἕκαστος.. ἐνέβαλλον εἰς τὸν καδίσκον·** ‖ **φρ. ἐμβάλλω τὴν χεῖρά τινι** δίδω **τὴν χεῖρα εἴς** τινα, τοῦ σφίγγω τὸ χέρι : 'Αριστ**φ.Σφ.**

554 ἐμβάλλει μοι τὴν χεῖρ' ἁπαλήν· || ἐμβάλλω χεῖρα δεξιάν, δίδω τὴν δεξιὰν ὡς διαβεβαίωσιν ὅτι θὰ ἐκτελέσω δοθεῖσαν ὑπόσχεσιν : Σοφ. Τρ.1181 ἔμβαλλε χεῖρα δεξιὰν πρώτιστά μοι· || κ. ἁπλῶς ἐμβάλλω δεξιάν : Ἀριστφ.Βάτρ.754 ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιάν· || ὁμ. σημ. κ. ἐν φρ. ἐμβάλλω χειρὸς πίστιν : Σοφ.Φιλ.813· 4) πάπ. ἐγχειρίζω· 5) προκαλῶ τὴν γένεσιν, ἐμπνέω : Ἰλ.Γ 139 θεὰ γλυκὺν ἵμερον ἔμβαλε θυμῷ, Ὀδ.Τ 10, Τίμων 28,3 ἐμβάλλειν τισὶ λύσσαν ἐρισμοῦ· || ὅθ. κ. βουλὴν ἐμβάλλειν περί τινος παρέχω εἴς τινα συμβουλὴν ἐπί τινος : Ξεν.ΚΠ 2,2,18· 6) ρίπτω ὡς βλῆμα, ἐκσφενδονίζω : Ἰλ.Ν 320 ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων ἐμβάλοι . . δαλὸν νήεσσι, Πίνδ.Ν 10,68 ξεστὸν πέτρον, ἔμβαλον στέρνῳ Πολυδεύκεο, Ἀντιφ.5,26 ἐμβάλλειν λίθον τινὶ εἰς κεφαλήν· || ὅθ. κ. ἐμβάλλω πληγάς τινι ἐπιφέρω πληγάς, πλήγματα, πλήττω, κτυπῶ τινα : Ξεν.Ἀν. 1,5,11· || ὁμ. κ. ἄνευ τῆς λ. πληγαί : Ξεν.Ἱππ.8,4 ἔχων τις μάστιγα ἢ ῥάβδον ἐμβαλέτω ὡς ἰσχυρότατα· 7) φρ. ἐμβάλλω πῦρ ἀνάπτω πυρκαϊάν, βάζω φωτιά : Θουκ.7,53 δᾳδὸς γεμίσαντες. . ἀφῆσαν τὴν ναῦν πῦρ ἐμβαλόντες· 8) ἁπλῶς ρίπτω ἐπί τινος : Ὀδ.Δ 298 ῥήγεα καλὰ πορφύρε' ἐμβαλέειν· || πάπ. ἐπιβάλλω : Πάπ. ἐμβάλλειν ἔργα εἰς τὴν γῆν· || ὁμ. πάπ. κ. ἐπὶ προστίμου· 9) ἐπὶ φυτῶν, ἐγκεντρίζω : Δημ.1251 ὅσα ἐνῆν φυτὰ ἐμβεβλημένα· || φυτεύω : Πλν.Ἡρακλεωτ.1,67,214 ἐλαιᾶν δὲ φυτὰ ἐμβαλεῖ . . μὴ μεῖον ἢ τέτορα· 10) ἐπὶ τάφρου, ἀνασκάπτω : Πλούτ. Ἀρτξ.7 τάφρον εὖρος ὀργυιῶν δέκα . . ἐνέβαλε· 11) ἐπὶ ἐξηρθρωμένου ἢ τεθραυσμένου μέλους, ἐπαναφέρω εἰς τὴν θέσιν του, ἀνατάσσω : Ἱππ.Ἀγμ.24 (ποθ. 1, Ἀριστλ.ΖΜ 685b,6 οἷς (πλεγμστίοις) οἱ ἰατροὶ οἱ ἀρχαῖοι τοὺς δακτύλους ἐνέβαλλον· 12) παρεμβάλλω, παρεισάγω (λέξιν, γράμμα, στίχον) : Πλάτ.Πρωτ.343D βουλόμενος λέγειν, ὅτι ἄνδρα ἀγαθὸν γενέσθαι χαλεπόν, ἔπειτα ἐνέβαλε τὸ μέν, Πλούτ.Ἠθ.334F· || Ἐπιγρ. παρεμβάλλω μῆνα· 13) καταρρίπτω, κρημνίζω : Ἀριστφ.Ἀχ.511 καὐτοῖς ὁ Ποσειδῶν . ., σείσας ἅπασιν ἐμβάλοι τὰς οἰκίας, αὐτ.Νεφ.1489· 14) Ἐπιγρ. συνεισφέρω, καταβάλλω, πληρώνω : Ἐπιγρ. Δελφῶν ἐμβαλλέτω Θραικίδης Δορκάδι τροφὰν τοῦ μηνός· 15) ἀμτβ. ἐκτελῶ εἰσβολήν, ἐπιδρομήν : Ἡρ.5,15 δοκέοντες ταύτῃ ἐπιχειρήσειν τοὺς Πέρσας ἐμβαλόντας (δ. γρ. ἐσβαλόντας, ὡς κ. ἐν Ἡρ.4,125 κ. 9,13), Ξεν.Ἀγησ.1,29 εἰς Καρίαν δὲ νῦν τῷ ὄντι ἐμβαλεῖν· 16) ἐπιτίθεμαι, ἐφορμῶ, κυρ. ἐπὶ πλοίου προσβάλλοντος ἕτερον διὰ τοῦ ἐμβόλου : Ἡρ.8,84 Ἀμεινίης . . ἐξαναχθεὶς νηὶ ἐμβάλλει, Θουκ 4,14 ταῖς δὲ λοιπαῖς (ναυσὶν) ἐν τῇ γῇ καταπεφευγυίας ἐνέβαλλον· || κ. ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ὁρμῶ, κτυπῶ ἐπί τινος : Ἡρ.2,28 ἐμβάλλοντος τοῦ ὕδατος τοῖσι ὄρεσι· || κ. ἀπολ.: Δημ.1274 γενομένης ἐπομβρίας συνέβη τὸ ὕδωρ ἐμβαλεῖν· || κ. μτφ. : Πλάτ.Θεαίτ.165D ἐμβαλὼν ἄν . . ἤλεγχεν· 17) εἰσέρχομαι ὁρμητικῶς, εἰσορμῶ, ἐνσκήπτω : Αἰσχίν.1,164 ἐμβάλλεις εἰς τὴν ἀγοράν· || φρ. ἐμβάλλειν εἰς ἄλλον λόγον ὁμιλῶ περὶ ἄλλου πράγματος, ἀλλάζω κουβέντα : Εὐρ.Ἠλ.962 ἐπίσχες· ἐμβάλωμεν εἰς ἄλλον λόγον· 18) κωπηλατῶ, λάμνω ἰσχυρῶς : Ἀριστφ. Ἱππ.602 εἶτα τὰς κώπας λαβόντες. . ἐμβαλόντες ἀνεβρύαξαν· || ἐμβάλλειν κώπαις ἐπιλαμβάνομαι, δράττομαι τῶν κωπῶν πρὸς κωπηλασίαν, πιάνω τὰ κουπιά : Ὀδ.Κ 129 ἐκέλευσα ἐμβαλέειν κώπης, Πίνδ.Π 4,201 κάρυξε δ' αὐτοῖς (ἐμβαλεῖν κώπαισι· 19) ἐπὶ ποταμοῦ, ἐκβάλλω, χύνομαι : Πλάτ.Φαίδ.113C τὴν λίμνην, ἣν ποιεῖ ὁ ποταμὸς ἐμβάλλων· 20) μέσ. ἐμβάλλομαι ρίπτω, θέτω τι ἐντός : Δημ.1203 ἐμβαλομένου γὰρ ἐμοῦ ὅρκον εἰς τὸν ἐχῖνον (τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ κατὰ τὴν ἀνάκρισιν κατετίθεντο οἱ προτάσεις καὶ ἀποδείξεις τῶν διαδίκων), Πάπ. ἐμβαλοῦ εἰς τὸ πλοῖον ἅλας, αὐτ. ἐμβάλλομαι οἶνον εἰς τὰ πλοῖα· || κ. κτ. παράλ. τοῦ εἰς τὸν ἐχῖνον :Δημ.829 μαρτυρίαν δ' ἐνεβάλετο τοιαύτην, περὶ ἧς πειράσεταί τι λέγειν· || κ. μτφ. : Ἰλ.Ψ 313 μῆτιν ἐμβάλεο θυμῷ, Δημ 247 τοῦτ' εἰς τὸν νοῦν ἐμβαλέσθαι· 21) μέσ. μετὰ γεν. ρίπτω ἐμαυτὸν ἐπί τινος, πέφτω μὲ τὰ μοῦτρα : Ἀριστφ.Εἰρ.1312 ἀλλ', ὦ πρὸ τοῦ πεινῶντες, ἐμβάλλεσθε τῶν λαγῴων· 22) πάπ. ὁμ μέσ. εἰσέρχομαι, ἐπιβαίνω πλοίου : ἐνεβαλόμην εἰς τὸ πλοῖον· 23) Ἐπιγρ. ἐμβάλλομαι τὸν κλῆρον βάλλω, ρίπτω κλῆρον· || ὁμ. κ. ἀπολ. : τὰν μὴ παρευσᾶν γυναικῶν τῶι χρηίζοντι ἐμβάλλεσθαι (ἐνν. κλῆρον)· 24) πάπ. ἐπιδίδομαι, καταγίνομαι:Πάπ. ἐμβάλλεσθαι τῇ γεωργίᾳ· 25) παθ. ἐμβάλλομαι ἐπὶ πλοίου, ὑφίσταμαι ἐμβολήν, ἐπίθεσιν ἄ. πλοίου : Θουκ.7,34 ἑπτὰ δέ τινες (ἐνν. νῆες) ἄπλοι ἐγένοντο, ἀντίπρῳροι ἐμβαλλόμεναι ὑπὸ τῶν Κορινθίων νεῶν.

ἔμβαλτος-ον μσν. ὁ τελματώδης, βαλτώδης : Διήγ.Ἀχιλλ.1516 ἦν γὰρ ὁ τόπος ἔμβαλτος . . ὅλος.

ἐμβάλωμα, ἐμβαλωματής, ἐμβαλώνω καθαρεύοντες τ. τῶν δημ. μπάλωμα,μπαλωματής, μπαλώνω.

ἔμβαμμα-ατος (τό) (ἐμβάπτω) κ. μσν. κ. νεώτ. ζωμὸς εὔγευστος διὰ ποικίλων ἀρτυμάτων παρασκευαζόμενος, ἐν ᾧ ἐμβάπτεται ὁ πρὸς βρῶσιν ἄρτος, οἷον τὸ ὀξυλίπαρον, τὸ ὑπότριμμα, τὸ ὑπόσφαγμα βλ.λς. : Ξεν.ΚΠ 1,3,4 προσῆγεν αὐτῷ . . παντοδαπὰ ἐμβάμματα καὶ βρώματα· κ. ἐν μτφ.χρ. : Θεόπομπ.ἐν Ἀθην.9,368D τὸ δὲ φενακίζειν προσὸν ἔμβαμμα τοῖς ἄρτοις πονηρὸν γίγνεται· 2) κ. νεώτ. εἶδ. ὁ μετὰ τοῦ ἐφθοῦ ἐδέσματος παρεσκευασμένος ζωμός, ἡ σάλτσα : Εὐστ.Πον.311,90 οἴνου ἔμβαμμα (κρασάτη σάλτσα) - ὁ λαγὸς παρετέθη μετὰ λίαν ὀρεκτικοῦ ἐμβάμματος.

ἐμβαμμάτιον (τό) μτγν. ὑποκορ. τοῦ ἔμβαμμα βλ.λ.2) : Ἀνάξιππ.1,35 (Ἀθήν.9,404C) πετραίων ἰχθύων . . ἐμβαμματίοις . . κεχορηγημένα.

ἐμβαμματοδοχεῖον (τό) νεώτ. δοχεῖον, πινάκιον, ἐν ᾧ τίθεται τὸ ἔμβαμμα βλ.λ., σαλτσιέρα.

ἐμβαπτίζω μτγν. κ. νεώτ. βαπτίζω ἐντὸς ὑγροῦ, ἐμβρέχω, βυθίζω, βουτῶ μέσα, μετὰ δοτ. (νεώτ. ἔν τινι, εἴς τι) : Νικ.ἀπ.70,12 (Ἀθήν.4,133E) γογγυλίδος ῥίζας . . ἐμβάπτισον ἅλμῃ· κ. παθ. : Πλούτ.Σύλλ.21 μαχαίρας ἐμβεβαπτισμένας τοῖς τέλμασιν.

ἐμβάπτισις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμβαπτίζειν βλ.λ., τὸ βούτημα : διὰ τῆς ἐν θερμῷ ὕδατι ἐμβαπτίσεως τὸ ὕφασμα ἀπεχρωματίσθη.

ἐμβάπτω κ. νεώτ., μέλλ. ἐμβάψω ἐμβαπτίζω βλ.λ., βυθίζω, βουτῶ μέσα σὲ ὑγρό : Ἀριστφ.Νεφ.150 ἐνέβαψεν εἰς τὸν κηρὸν αὐτῆς τὼ πόδε, ΚΔἸω. 13,26 ἐμβάψας τὸ ψωμίον δίδωσιν Ἰούδᾳ· || ὁμ. σημ. κ. μέσ. : ΚΔΜάρκ.14,20 ὁ ἐμβαπτόμενος μετ' ἐμοῦ εἰς τὸ τρυβλίον.

ἐμβαρκάρισμα-ατος (τό) νεώτ. καθαρεύων τ. τοῦ δημ. μπαρκάρισμα βλ.λ. : Παπαδ.Χριστ.Τεμπ. 118 συνέβη εἰς τὸ ἐμβαρκάρισμα . . νὰ χωρίσουν.

ἔμβαρος-ον μτγν. ἔμφρων, νουνεχής, φρόνιμος, γνωστικός· Σουΐδ. «ἔμβαρός εἰμι· νουνεχής, φρόνιμος» : Μέν. Φάσμ.ἀπ.3· 2) ἀντίθ. ὁ δύσνους, ὁ βαρυκέφαλος· Ἡσ. «ἠλίθιος, μωρός»· 3) ὁμ. ὁ τεθολωμένον τὸν νοῦν ἔχων, οἷον ἐκ μέθης, ὀργῆς· Σουΐδ. «τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν παραποιούντων καὶ μεμηνότων»· 4) γλωσσ. ἐπὶ γυναικός, ἡ ἔγγυος, δημ. βορεμένη· πρβλ. βαρὺς 3).

ἐμβαρύθω μτγν. εἶμαι βαρύς : Νικ.Θηρ.324 κράατι δ' ἐμβαρύθει· || ἐπὶ ὀσμῆς, εἶμαι ὀχληρός, ἀχθηρός, δυσάρεστος : Νικ.Θηρ.512.

ἐμβαρύνομαι μτγν. μέσ. χαλεπαίνω, βαρύνω λίαν : Ἰω.Χρυσ.5,727,14 τῇ ἀπιστίᾳ ἐμβαρυνόμενος.

ἔμβαρυς μσν. λίαν βαρύς, καταπιεστικός : Τζέτζ. Λυκόφρ.110 **ἡμετέρην γενέθλην ἐπεὶ ἔμβαρυς ἔχρασε δαίμων.**

ἐμβαρῶ-έω Ἡσ. εἶμαι ἔμβαρος βλ.λ.1), φρόνιμος.

ἐμβάς-άδος (ἡ) κ. νεώτ. χαμηλὸν ὑπόδημα ἐκ πιλήματος, δενόμενον δι' ἱμάντος, εἶδος παντούφλας, ἐν χρ. κυρίως παρὰ Βοιωτοῖς, ἐν Ἀθήναις δὲ ὑπὸ τῶν γερόντων καὶ τῶν πενήτων : Ἡρ.1,195 **ὑποδήματα.. παραπλήσια τῇσι Βοιωτίῃσι ἐμβάσι,** Ἀριστφ.Ἱππ.870 **ἔδωκας ἤδη τουτῳὶ κάττυμα.. ταῖς ἐμβάσιν,** Μέν.π.Κλήμ. Ἀλ.Στρωμ.7,842 **τῆς δεξιᾶς γὰρ ἐμβάδος τὸν ἱμάντα διέρρηξα·** ‖ εἶδος **χαμηλοῦ** ὑποδήματος, πολυτελοῦς καὶ **πεποικιλμένου,** τῶν τραγῳδῶν : Πολυδ.4,115 « **καὶ τὰ** ὑποδήματα κόθορνοι μὲν τὰ τραγικὰ **καὶ** ἐμβάδες » : Ἀρριον Ἐπίκτ.1,29,41 **οἱ τρανῳδοὶ οἰήσονται ἑαυτοὺς εἶναι προσωπεῖα καὶ ἐμβάδας,** αὐτ.43· ‖ **ἐμβὰς Σικυωνία** γυναικεῖον ὑπόδημα ἐκ λευκοῦ πιλήματος : Λουκ.Ρητ.Διδ.15· **2**) νεώτ. ἐλαφρὸν ὑπόδημα ἐξ ὑφάσματος ἢ δέρματος πρὸς χρῆσιν ἐντὸς τοῦ οἴκου, παντούφλα : Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.96 **αἱ ἐμβάδες της ἐγέμισαν ἀπὸ κόκκους ἄμμου·** ‖ **εἰδ.** ὑπόδημα ἐκ πιλήματος **ἢ** ὑφάσματος, ὅπερ πρὸς ἀποφυγὴν προστριβῆς φοροῦσιν **οἱ** εἰσερχόμενοι εἰς τόπους, ἔνθα ὑπάρχουσιν εὔφλεκτοι ὗλαι κ. ἴδ. πυρῖτις· **3**) Ἡσ. « μέρος **τι** τῆς χελώνης ».

ἐμβασανίζω δοκιμάζω, ἐξετάζω, βασανίζω **ἐ**πιμόνως, ἀμφ. ἀνάγν. ἐν Ἥρωνος Βελοπ.73,10.

ἐμβάσανος-ον μσν. ὁ διὰ βασάνων, κακώσεων γινόμενος, μ. ἐν **φρ. ἐμβάσανος ζήτησις** ἡ διὰ βασάνων γινομένη ἀνάκρισις, ἐγκληματίου : Δουκάγγ.

ἐμβασία (ἡ) μσν. ἐχθρικὴ εἴσβασις, εἰσβολή : Δουκάγγ.· **2**) μσν. νεώτ. χῶρος δι' οὗ ἐμβαίνει **τις,** δίοδος, εἴσοδος : **ἐμβασία ἀγροῦ - σπηλαίου·** ‖ εἰδ. ἡ εἴσοδος οἰκίας, μπασιά.

ἐμβασικοίτας-ου (ὁ) μτγν. εἶδος **ποτηρίου, ἀ.** ἔφηβος : Ἀθήν.11,469A.

ἐμβασίκοιτος-ον μτγν. ἐπίθ. τῶν ποιμένων, πιθ. ὁ κατακλινόμενος **χαμαί** (δ. ἑρμ. ὁ μετὰ τῶν ἐμβάδων κατακλινόμενος, ποὺ κοιμᾶται μὲ τὰ παπούτσια του) : Μαν.4,247 **κτηνῶν τ' ἀγρονόμων σημάντορας** ἐμβασικοίτους.

ἐμβασίλευμα-ατος (τὸ) μτγν. **ἡ** διάρκεια **τῆς** βασιλείας : Γρηγ.Νοζ.2,107.

ἐμβασιλεύω κ. μσν. βασιλεύω **ἔν** τινι πόλει **ἢ** ἐπί τινος, μετὰ **δοτ.** : Ὀδ.Ο 413 **τῇσιν δ' ἀμφοτέρῃσι** (πόλεσι) **πατὴρ ἐμὸς ἐμβασίλευεν,** Ἀπολλ.Ρ 1,173· ‖ κ. μετὰ γεν. : Θεόκρ.17,85 **τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγάνωρ ἐμβασιλεύει,** Τζέτζ.Χιλ.5,666.

ἐμβασίμαλλος μσν. πιθ. ὁ φορῶν μαλλίνας **ἐμβάδας** : Τζέτζ.Χιλ.11,222.

ἐμβάσιμον (τὸ) σχόλ. μσν. ἐπίθεσις : Σχόλ.Θουκ. 2,92 **ἐδέξαντο τὸ ἐμβάσιμον τῶν Ἀθηναίων.**

ἐμβάσιον μσν. ἐσωτερικὴ εἴσοδος, διάδρομος ἐν λουτρῷ : Ψ Διοσκ.π.Δουκαγγ. **εἰσελθεῖν τὸν πάσχοντα ἐν τῷ ἐμβασίῳ τοῦ θερμοῦ.**

ἐμβάσιος (ὁ) μτγν. ὁ προστατεύων τὰς εἰς πλοῖον ἐμβάσεις, τὰς ἐπιβιβάσεις, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος : Ἀπολλ.Ρ 1,359.

ἐμβασιοφόρος-ον νεώτ. ὁ ἔχων ἔμβασιν βλ.λ.8).

ἔμβασις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἐμβαίνειν, ἡ εἴσοδος, ἡ ἐμβασία, μπασιά, ἐμπατή· ‖ εἰδ. ἡ ἐν πλοίῳ ἐπιβίβασις : Πολύβ.4,10,3 **κατὰ τὴν εἰς τὰς ναῦς ἔμβασιν·** ‖ τὸ μέρος ἀφ' οὗ τις εἰσέρχεταί που : Πολύβ.3,46,1 **κατὰ τὴν ἔμβασιν τοῦ ποταμοῦ·** **2**) βάδισις, βάδισμα : (παρεμβολ.) Λουκ.Ὀρχ.10 **εὔτακτος ἔμβασις τοῦ ποδός·** **3**) λοῦσις, λουτρόν : Ἀθήν.1,24C **ἀναχαλῶντες δὲ τοῖς ἐμβάσεσι τὰς τῶν μυῶν συντάσεις·** ‖ **ἔμβασις** θαλάσσης θαλάσσιον λουτρόν : Ἡρόδ. Ἰατρ.π.Ὀρειβ.10,8,11· **4**) συνεκδ. τόπος κατάλληλος πρὸς λοῦσιν : Ἀριστείδ.Λόγ.51 (27),53 **ποταμὸς παραρρεῖ χωρίον ἔμβασιν ἔχον παγκάλην·** ‖ λουτήρ, πύελος : Σχόλ.Ἀριστφ.Ἱππ.1060· **5**) Ἐπιγρ. εἴσοδος εἰς τὴν κατοχήν, ἀνάληψις τῆς κατοχῆς κτήματός τινος· **6**) τὸ ἐν ᾧ τις ἐμβαίνει, εἰσέρχεται, ἢ πατεῖ, δθ. **ἔμβασις ποδὸς** ὑπόδημα : Αἰσχ.Ἀγ.945 **πρόδουλος ἔμβασις ποδός·** **7**) ποὺς ζῴου, ὁπλή : Εὐρ.Βάκχ.740 **δίχηλον ἔμβασιν·** **8**) νεώτ. μεταλλικὸν τεμάχιον ἐν χρ. πρὸς ἐνίσχυσιν μερῶν τινων τοῦ ὁπλισμοῦ : **ἔμβασις τοῦ στοχάστρου·** **9**) ὁμ. νεώτ. ἡ ἐνίσχυσις τόρμου ἢ σφηνὸς δι' αὐξήσεως τοῦ πάχους αὐτοῦ.

ἐμβασίχυτρος ὁ ἐμβαίνων εἰς τὰς χύτρας, ὀνομασία μυὸς ἐν Βατραχομ.137.

ἔμβασμα-ατος νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐμβαίνειν, ἡ εἰσέλευσις, ἡ εἴσοδος· **2**) συνεκδ. ὁ τόπος, δι' οὗ εἰσέρχεταί τις εἰς περίκλειστον χῶρον, ἡ ἔμβασις, ἐμβασία, μπασιά· **3**) ἐνεργ. ἡ εἰσαγωγή : Λασκαρ.Μυστ.93 **τὸ ἔμβασμα τῶν φαγητῶν στὴν κοιλιά·** **4**) ὁμ. κ. δημ. εἰδ. ἡ εἰς ἄλλον τόπον ἀποστολὴ χρημάτων ἢ κινητῶν ἀξιῶν : **διὰ τοῦ χθεσινοῦ ἐμβάσματός μου τὸν ἐξώφλησα, - τοῦ ἔκανα ἔμβασμα μαζὶ διὰ τὴν παραγγελίαν·** **5**) νεώτ. συνεκδ. τὰ δι' ἐμβάσματος ἀποστελλόμενα χρήματα : **βεβαιοῦμεν τὸ διὰ τῆς Ἐθνικῆς** Τραπέζης **ἔμβασμά σας.**

ἐμβαστάζω μτγν. βαστάζω, κομίζω, φέρω **ἔν** τινι ἢ ἐπί τινος : Λουκ.Ὠκ.14 **ἐμβεβάστακται φίλοις.**

ἐμβαστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἔμβασμα βλ.λ.4) : **ἐμβαστικὴ ἐντολή·** ‖ τὸ οὐδ. πληθ. **ἐμβαστικά** ὡς οὐσ. ἡ δι' ἐμβάσματος βλ.λ.5) γενομένη δαπάνη.

ἐμβατεία (ἡ) ΑΒ κ. ΕΜ ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐμβατεύειν βλ.λ., εἰδ. ἡ εἴσοδος εἰς τὴν κατοχὴν κινητοῦ ἢ ἀκινήτου ἀνήκοντος εἰς τὸν δυστροποῦντα ὀφειλέτην ἢ περιερχομένου εἰς τὸν καταλαμβάνοντα ὡς ἀναγκαῖον κληρονόμον· ‖ ΕΜ 334,35 ἐν λ. ἐμβατεῦσαι « ἐμβατεία ἐστὶν ἡ νυνὶ λεγομένη διὰ τοῦ δ ἐμβαδία, τὸ τὸν δανειστὴν ἐμβατεῦσαι καὶ εἰσελθεῖν εἰς τὰ κτήματα τοῦ ὑποχρέου, ἐνεχυράζοντα τὸ δάνειον ».

ἐμβάτευσις-εως (ἡ) ἡ ἐμβατεία βλ.λ.

ἐμβατευτικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐμβάτευσιν, τὴν ἐμβατείαν βλ.λ.· πρβλ. ἐμβατικός : Θησ.Στεφ.ἐν λ. **ἐμβατευτικὸν δίκαιον.**

ἐμβατεύω εἰσέρχομαι, θαμίζω, συχνάζω, ἐπὶ τῶν πολιούχων θεῶν, μετ' αἰτ. : Αἰσχ.Πέρσ.449 **νῆσος.. ἣν ὁ φιλόχορος Πὰν ἐμβατεύει·** μετὰ δοτ. : Διον. Ἀλ.Ρωμ.1,77 ὁ **ἐμβατεύων τῷ χωρίῳ δαίμων·** ‖ κ. ἀπολ. : Σοφ.ΟΚ 679 **ἵν' ὁ.. Διόνυσος ἐμβατεύει·** ‖ Ἐπιγρ.ὁμ.ἀπολ. εἰσέρχομαι εἰς ἱερὸν σπήλαιον· **2**) θέτω τὸν πόδα ἐπί τινος, πατῶ, μετὰ γεν. : Σοφ.ΟΤ 825 **μηδ' ἐμβατεύειν πατρίδος·** ‖ ὁμ. σημ. κ. μετ' αἰτ. : Εὐρ.Ἠλ.595 **κασίγνητον ἐμβατεῦσαι πόλιν,** Μηναῖ.9,3 Ὄρθρ.Ὠδ.6 **θεόκτιστε.. οὐρανοὺς ἐμβατεύεις γηθόμενος·** **3**) **ἐμβατεύειν εἴς τι** εἰσέρχομαι εἰς τὴν κατοχήν, λαμβάνω κατοχήν τινος· πρβλ. ἐμβατεία : Δημ.894 **ἐνεβάτευον εἰς τὴν ναῦν,** αὐτ.1086 **ἐνεβάτευσεν εἰς τὴν οὐσίαν·** ‖ ὁμ. σημ. **κ.** ἐν **φρ.** ἐμβατεύειν **κλήρους χθονός** : Εὐρ.Ἡρακλ.876· ‖ πάπ. ἀπολ. εἰσέρχομαι εἰς κληρονομίαν τινά· **4**) ἀπολ. εἰσβάλλω ὡς ἐχθρός : ΠΔ Μακκ.1,12,25 **οὐ γὰρ ἔδωκεν αὐτοῖς ἀνοχὴν ἐμβατεῦσαι εἰς τὴν χώραν αὐτοῦ·** **5**) μτφ. εἰσδύω εἰς τὴν ψυχήν, εἰς τὸν νοῦν, ἐτάζω, ἐξετάζω, ἐρευνῶ, μετὰ δοτ. : Ἰω.Χρυσ.1,280 **αὐτὸς ὁ δεσπότης ἄνωθεν ἐμβατεύων ταῖς καρδίαις ταῖς ἡμετέραις·** κ. μετ' αἰτ. : Ἱμέρ.Λόγ.4,5 **ἐμβατεύειν νέων ψυχάς·** **6**) ἐπὶ ἄρρενος ζῴου, ἐπιβαίνω, ὀχεύω, βατεύω : Παλαίφ.40,3 **καὶ ἀφίησιν αὐτῷ** (τῷ Κερβέρῳ) **κύνας θηλείας ἐμβατεύειν·** **7**) Ἐπιγρ. μυοῦμαι εἰς τὰ μυστήρια.

ἐμβατέω μτγν. ἐμβοτεύω βλ.λ. : Νίκ.Θηρ.147 **καὶ λέπας ὑλῆεν, τόθι δίφιος ἐμβατέει σήψ·** || όμ. σημ. κ. μέσ. : Λυκόφρ.642 **καὶ τοὶ μὲν ἀκτάς ἐμβατήσονται λεπράς·** 2) ὁδηγῶ εἰς βοσκὴν (πιθ. ἐσφ. γρ. ἀντὶ **ἐμβοτέω**) : ΑΠ 7,657.

ἐμβατή (ἡ) μσν., δ.γρ. **ἐμβάτη**, λουτήρ· πρβλ. Σουΐδ. « πύελος γὰρ ὄρυγμα, ἐμβατή, ἔνθα ἀπολούονται» : Διοσκ.Εὐπ.2,59, Σχόλ.'Αριστ.'Ιππ.1057, Θεοφάν. ἐν Θησ.Στεφ. ἐν λ. **τὸ ὕδωρ τῆς ἐμβάτης, ἐν ᾗ εἰσῆλθεν ὁ Εὐνόμιος, ἐξεκένωσαν.**

ἐμβατήρ-ῆρος (ὁ) 'Επιγρ. κ. 'Ησ. πιθ. ὁ βατήρ, ὁ οὐδός, τὸ κατώφλι· || 'Ησ. « παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι τόπος » (ἐσφ. ἀνάγν.).

ἐμβατήριος-ο(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ τῆς βαδίσεως, τῆς πορείας, ὁ πρὸς βάδισιν ἁρμόδιος : Πλούτ.Λυκ.22 **ἐξῆρχεν ἐμβατηρίου παιᾶνος**, Φίλλ.3 **ἐμβατήριαι κινήσεις** (εἶδος πολεμικῆς ὀρχήσεως)· || κ. νεώτ. κ. δημ. **τὸ οὐδ. ἐμβατήριο(ν)** ὡς οὐσ. ᾆσμα ψαλλόμενον ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἐνῷ ἐβάδιζον συντεταγμένοι πρὸς μάχην : Πολύβ.4,20,12, Πολύαιν.1,10 **τὸ ἐμβατήριον αὐλὸς ἐνδίδωσι τοῖς μαχομένοις·** || 'Ησ. « εἶδος αὐλήματος »· κ. μετὰ τῆς λέξ. **μέλος** : 'Αθήν.14,630F **οἱ υἱοὶ** (τῶν Λακώνων) **τὰ ἐμβατήρια μέλη ἀπολαμβάνουσιν·** || νεώτ. κ. δημ. μουσικὸν μέλος, πρὸς οὗ τὸν ρυθμὸν ρυθμίζουσι τὸ βῆμα αἱ ἐν πορείᾳ συντεταγμέναι ὁμάδες, ἡ μάρτσια, τὸ μάρς : **τὸ ἐμβατήριον τοῦ Ρήγα, - νεκρώσιμον ἐμβατήριον·** 2) ὁ κατὰ τὴν ἐπιβίβασιν ἐπὶ πλοίου τελούμενος : 'Ηλιόδ.4,16 **καὶ τήνδε τὴν θυσίαν ἄγει τῷ θεῷ.. ἐμβατήριον·** || τὸ οὐδ. πληθ. **ἐμβατήρια** (ἐνν. ἱερὰ) ὡς οὐσ. θυσίαι τελούμεναι κατὰ τὴν ἐπιβίβασιν διὰ τὴν εὐπλοιαν· πρβλ. ἐπιβατήρια : Φιλόστρ.'Απολλ.5,43,227· || κ. μτφ. : αὐτ.'Ηρ.2,14,687 **τὰ δ' ἐμβατήρια τοῦ λόγου τῷ Πρωτεσίλεῳ εὔχου·** 3) 'Επιγρ. ὁ τὸν πλοῦν προστατεύων, ὡς ἐπίθ. τοῦ Διός· πρβλ. ἐμβάσιος : 'Επιγρ.'Ερμιον. **Δία ἐμβατήριον, ἡ πόλις.**

ἐμβάτης-ου (ὁ) εἶδος ὑποδήματος ὑψηλότερον τῶν πεδίλων ἐκ πιλήματος· πρβλ. ἐμβάς : Ξεν.'Ιππ. 12,10 **εἰ ἐμβάται γένοιντο σκύτους, ἐξ οἷουπερ αἱ κρηπῖδες ποιοῦνται·** 2) κόθορνος· Λουκ.Ζ Τραγ.41C « ἐμβάτας τὰ ξύλα, ἃ ἐμβάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας οἱ τραγῳδοί, ἵνα φανῶσι μακρότεροι» : Λιβόν.Λόγ.64,98 **ἐμβάτας ἀναβάντες ἐμηχανήσαντο τοὺς ἄλλους ὑπεραίρειν·** || Σχόλ.Λουκ.Νεκυομ.16« κωμικὰ ὑποδήματα μεγάλα τε καὶ τὰς κρηπῖδας ὑψηλὰς ἐξειργασμένα τοῦ πρὸς τὸ μεῖζον ὕψος τὸν χρώμενον ἄγειν»· 3) μονὰς μήκους ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἀρχιτεκτονικῇ, ἴση πρὸς τὸ ἥμισυ τῆς διαμέτρου τοῦ κίονος, ἐν χρ. πρὸς καθορισμὸν τῶν ἀναλογιῶν μεταξὺ τῶν διαφόρων τμημάτων κτιρίου τινός : Βιτρ.4,3,3· 4) νεώτ. καθαρεύων τ. τῆς δημ. **μπάτης** ἡ θαλασσία ἢ ἀπόγειος αὔρα· 5) νεώτ. ναυτ. στρατιώτης ἐπιβατικοῦ στρατοῦ, ἀποτελῶν μέλος τοῦ πληρώματος πλοίου.

ἐμβατίκια (τά) (ἐκ τοῦ ἐμβαίνω) νεώτ. κ. **ἐμβατοίκια** κ. δημ. **μπατίκια** τὰ κατὰ προαίρεσιν καταβαλλόμενα τοῖς ἐπισκόποις παλαιότερον χρήματα ὑπὸ τῶν ἱερέων διὰ τὸν διορισμὸν εἰς ἐνορίαν.

ἐμβατικός-ή-όν (ἐμβαίνω) πάπ., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐμβαδικός βλ.λ. : Πάπ. **πηχῶν ἐμβατικῶν·** 2) ὁ τῆς ἐμβατῆς βλ.λ. : Πάπ. **ἐμβατικὸς θόλος·** 3) μσν. ἐπὶ τῆς διανοίας, ὁ ὀξύς, ἐμβαθύνων, διαισθητικός : Μιχ.'Ακομ.1,323,1 **ἐμβατικὴ διάνοια καὶ ἄντικρυς ἐξεταστικὴ τῶν ἐνθυμήσεων.**

ἐμβάτιον (τὸ) μτγν. τὸ ἔμβαμμα βλ.λ. : 'Ηρόφ. 2,2,193 **τὰ δὲ ἐμβάτια σίνηπι, κύμινον, οἰνόγαρον.**

ἐμβᾰτός-όν (ἐμβαίνω) μτγν. κ. -ή-όν, δ.γρ. **ἐμβ-** ὁ διαβατός, ὁ πορεύσιμος : Πολύβ.34,5,2 (πιθ. **ἐμβαδόν**), Διόδ.Σ 1,57 **ἡ κρατίστη τῆς Αἰγύπτου πᾶσα σχεδὸν ἱππάσιμος οὖσα καὶ τοῖς συνωρίσιν ἔμβατος** (πιθ. **εὔβ-**)· 2) τὸ θηλ. ὡς οὐσ. **ἐμβατή** βλ.λ.

ἐμβατταρίζω (ἐν, βατταρίζω) μτγν. ψελλίζω ἐνοχλητικῶς : Γρηγ.Νύσσ.2,370C **ἀδιανοήτοις τισὶν ἐμβατταρίζων, τὴν φλυαρίαν ἐξέτεινεν.**

ἐμβαφίας 'Ησ. « λοπάδες βαθεῖαι ».

ἐμβάφιον (τὸ) (ἐν, βάπτω) πλατὺ ἀγγεῖον πρὸς ἐναπόθεσιν διατηρησίμων βρωμάτων· Πολυδ.10,86 « ἀγγεῖα, ἐν οἷς τὰ ἡδύσματα ἢ βρώματα » : 'Ηρ. 2,62 **τὰ δὲ λύχνα ἐστὶ ἐμβάφια ἔμπλεα ἁλὸς καὶ ἐλαίου·** 2) ὡς μέτρον, τὸ τέταρτον τῆς κοτύλης, ὀξύβαφον βλ.λ. : 'Ιππ.Τόπ."Ανθρ.13.

ἔμβαχον 'Ησ. « ἔμβρυον ».

ἔμβδομος-ον 'Επιγρ. ἀντὶ ἕβδομος βλ.λ.

ἐμβέβαα ἐπ. παρακ. τοῦ **ἐμβαίνω** βλ.λ. **ἀντὶ ἐμβέβηκα**, μτχ. **ἐμβεβαώς.**

ἐμβεβαιοῦμαι-όομαι (ἐν, βεβαιοῦμαι) μτγν. καθιστῶ τι βέβαιον, ἐξασφαλίζω : Πλούτ.Λυκ.22 **καὶ νικήσαντες ἐδίωκον ὅσον ἐμβεβαιώσασθαι τὸ νίκημα τῇ φυγῇ τῶν πολεμίων.**

ἐμβεβρυττόμενος 'Ησ. « ἀναίσθητος, ἐμβρόντητος ».

ἐμβεκανεῖται 'Ησ. « ἐμπέπλεκται ».

ἐμβέλεια (ἡ) (ἐμβελής) νεώτ. τὸ ὅριον μέχρις οὗ ἐξικνεῖται ἡ ἐπίδρασις ὅπλου ἢ βλήματος ἢ βλητικῆς τινος κ. γεν. ἐκπεμπτικῆς ἐνεργείας· || εἰδ. ἐν τῷ ἀσυρμάτῳ τηλεγράφῳ, ἡ μεγίστη ἀπόστασις μέχρι τῆς ὁποίας εἶναι δυνατὴ ἡ εὐκρινὴς λῆψις τῶν σημάτων τῶν ἐκπεμπομένων ὑπὸ ραδιογραφικοῦ ἢ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ.

ἐμβελής-οῦς-ές (ἐν, βέλος) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐντὸς βολῆς βέλους, τοξεύματος εὑρισκόμενος : Πολύβ. 8,7,2 **παρεσκευασμένος ὄργανα πρὸς ἅπαν ἐμβελὲς διάστημα**, Διόδ.20,44 **τοῦ τόπου παντὸς ἐμβελοῦς ὄντος·** || νεώτ. τὸ οὐδ. **ἐμβελές** ὡς οὐσ. ἡ ἐμβέλεια, τὸ βεληνεκές βλ.λ.

ἐμβελία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος **φυτῶν τῆς οἰκογ.** τῶν μυρσινοειδῶν, οὗ οἱ καρποὶ **ἐν χρ.** ὡς φάρμακον ἀνθελμινθικόν.

ἔμβη ἐπ. γ' προσ. ὁριστ. ἀόρ. β' τοῦ ἐμβαίνω βλ.λ. ἀντὶ **ἐνέβη**, ὑποτ. ἐμβήῃ.

ἐμβήσσω ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἀναβήσσω βλ.λ. : 'Ιππ.'Επιδ.7,1230F.

ἐμβιβάζω (ἐν, βιβάζω) κ. μσν. κ. νεώτ. ὡς μτβ. τοῦ ἐμβαίνω, μέλλ. ἀττ. **ἐμβιβῶ**, εἰσάγω τινὰ ἐντός τινος, μπάζω, βάζω μέσα : Πλάτ.Τίμ.41Ε **ἐμβιβάσας ὡς εἰς ὄχημα**, αὐτ.Θεαίτ.193C, Πάπ.· κ. παθ. : Πάπ. **ὅπως ἐμβιβασθῇ εἰς τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ·** || ἐπὶ πλοίων, ἐπιβιβάζω, μπαρκάρω : Θουκ.1,53, Ξεν.'Αν.5,3,1 **εἰς μὲν τὰ πλοῖα τούς τε ἀσθενοῦντας ἐνεβίβασαν**, ΚΔΠράξ.27,6 **εὑρὼν πλοῖον 'Αλεξανδρῖνον.. ἐνεβίβασεν ἡμᾶς εἰς αὐτό·** κ. μετὰ δοτ. : Πλούτ.'Αντ.7 **ἐμβιβάσας δὲ ταῖς ναυσὶν ἱππεῖς ὀκτακοσίους·** || κ. ἀπολ. : Ξεν.'Αν. 5,7,8 **ἀλλὰ γὰρ ὁπόταν γαλήνη ᾖ, ἐμβιβάσω·** || ὁμ. σημ. κ. μέσ. : αὐτ.'Ελλ.5,1,19 **ἐμβιβασάμενος αὐτοὺς εἰς τὰς ναῦς ἔπλει·** 2) μτφ. ἄγω, ὁδηγῶ πρός τι, καθοδηγῶ : Εὐρ.'Ηρ.856 **εἰς τὸ λῷστον ἐμβιβάζω σ' ἴχνος ἀντὶ τοῦ κακοῦ**, Ξεν. Οἰκ.14,4 **ἐμβιβάζειν εἰς τὴν δικαιοσύνην τοὺς οἰκέτας**, 'Ιάμβλ.Πυθ.5,22 **τάξει βελτίστῃ ἐμβιβάζων εἰς τὴν θεωρίαν·** || φρ. **ἐμβιβάζω τινὰς εἰς ἀπέχθειαν** ἐμβάλλω ἀπέχθειαν, ἐχθρότητα εἴς τινας : Πολύβ.16,38,1· 3) μτφ. προσαρμόζω, κανονίζω : Φιλόστρ.'Απολλ.6,11 **εἰς μέτρα ἐμβιβάζειν τοὺς χρησμούς·** 4) τοποθετῶ ἐξηρθρωμένον ὀστοῦν, ἀνατάσσω, τὸ βάνω στὴ θέση του : 'Ιππ. "Αρθρ.783· ρηματ. π. ἐμβιβαστέον, ἐμβίβασις, ἐμβιβασμός, ἐμβιβαστής, ἐμβιβάσκω.

ἐμβίβασις-εως (ἡ) (ἐμβιβάζω) μσν. εἰσαγωγή : Χοῦμν.Ν ἐν 'Αν.Βοασσ.1,296 **μηδὲν εἰδότες.. τῆς πρὸς τὸ κρεῖττον ἐμβιβάσεως σοφῆς οἰκονομίας.**

ἐμβιβάσκω (ἐκ τοῦ ἐμβιβάζω). 'Επιγρ. εἰσάγω, μπάζω μέσα : 'Επιγρ. **ἐμβ- πρόβατα εἰς τὸ τέμενος.**

ἐμβιβασμός (ὁ) (ἐμβιβάζω) γλωσσ. ἡ ἐμβίβασις.

ἐμβιβαστής (ὁ) γλωσσ. ὁ ἐμβιβάζων, εἰσάγων.

ἔμβιος-ον κ. νεώτ. (ἐν, βίος) ὁ ἐν βίῳ ὤν, ὁ βίον ἤτοι ζωὴν ἴδιον κεκτημένος, ἀντίθ. νεώτ. ἀζωϊκός, ἄψυχος, ἀνόργανος : Φιλόστρ.Ἡρ.2,19 **ἐργαζομένου** (Ζηνός) **ἔμβια τὰ ὑπὸ τῷ αἰθέρι**, - **ἔμβια εἶναι τὰ ζῷα, τὰ φυτά, τὰ μικρόβια** - **ὁ ἔμβιος κόσμος** (κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸν ἀνόργανον)· **2**) εἰδ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ διατηρῶν τὴν ἰδιότητα τῆς ζωῆς, τὴν ἱκανότητα τῆς αὐξήσεως καὶ ἀναπαραγωγῆς καὶ μετὰ τὴν ἀπὸ τοῦ ἐρριζωμένου κορμοῦ ἀποκοπήν, δθ. ὁ οὗ κλάδος ἀποκοπεὶς εἶναι μεταφυτεύσιμος : Θεόφρ.ΦΑἰτ.1,3,3 **ὅσα δὲ καὶ ἀπὸ ξύλων ἔμβια καὶ δύνανται βλαστάνειν, οἷον ἐλαία, μύρινος**· ἐν τῇ σημ. ταύτῃ ἐν χρ. κ. τὸ συγκρ.: αὐτ.3,5,3 **καὶ γὰρ ταῦτα** (τὰ φυτὰ) **ἐμβιώτερά ἐστι** (ἡ ἐκ κλάδου φύτευσις τούτων εὐδοκιμεῖ πλειότερον ἢ ἄλλων φυτῶν)· ‖ ἐν φρ. **ἔμβιος γίνομαι ἔχω ἐν ἐμοὶ** τὴν ἱκανότητα παρατάσεως τῆς ζωῆς, εἶμαι βιώσιμος : Ἀντιφ.Ἀληθείας Α' (ἐν Ἁρποκρ.) **καὶ ἡ σηπεδὼν τοῦ ξύλου ἔμβιος γένοιτο**· ‖ ὁμ. μτγν. ἡ αὐτὴ φρ. **ἔμβιος γίγνεσθαι** = συνέρχεσθαι ἐκ λιποθυμίας : Λόγγ.2,30· **3**) μτγν. ὁ διαρκῶν καθ' ὅλον τὸν βίον, ἰσόβιος : Δίων Κ 78,12.

ἐμβιοτεύω μτγν. ἐπὶ νόσων, παραμένω ἐν ἀκμῇ : Ἀρετ.Χρον.Νούσ.1,4 **ἡ ξυνήθης τῷ κακῷ δίαιτα ἐν ᾗ ἐμβ- ἡ νοῦσος**, Γρηγ.Νύσσ.2,296· πρβλ. ἐμβιῶ.

ἐμβιῶ-όω (ἐν, βίος), μέλλ. **ἐμβιώσομαι**, ἀόρ. α' **ἐνεβίωσα**, κ. β' **ἐνεβίων**, παρακ. **ἐμβεβίωκα**, βιῶ, ζῶ ἔν τινι, περνῶ τὴν ζωήν μου : Διόδ.Σ 5,19 **ἀπόλαυσις ἐπιτερπὴς γίνεται τοῖς ἐμβιοῦσιν ἐν αὐτῇ** (τῇ νήσῳ), Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.5,33· ‖ κ. μετὰ δοτ. : Λιβάν.Λόγ.18,31 **ἦν μὲν οὖν γνώμη τῷ νεανίσκῳ ταῖς Ἀθήναις ἐμβιῶναί τε καὶ ἐντελευτῆσαι**· ‖ ζῶ, ἀσχολοῦμαι κατὰ τὸν βίον μου εἴς τι, περνῶ τὴν ζωήν μου ἀσχολούμενος εἴς τι : Πλούτ. Ἠθ.789A **τὸν ἐμβεβιωκότα πολιτικαῖς πράξεσι**· **2**) ἐπὶ φυτῶν, ζῶ καὶ αὐξάνομαι μετὰ τὴν μεταφύτευσιν, πιάνω· πρβλ. ἔμβιος 2) : Θεόφρ.ΦΙ 3,6,4 **ἐνδέχεται γάρ, ὅταν ἐμβιώσῃ, πόρρω καθιέναι τὰς ῥίζας**· ρηματ. π. ἐμβίωσις, ἐμβιωτήριον.

ἐμβίωσις-εως (ἡ) (ἐμβιῶ) μτγν. διατήρησις τῆς ζωῆς : ΠΔ Σοφ.Σειρ.38,14 **κυρίου δεηθήσονται, ἵνα εὐοδώσῃ αὐτοῖς ἀνάπαυσιν καὶ ἴασιν χάριν ἐμβιώσεως**· **2**) τρόπος διαβιώσεως, εἶδος ζωῆς : αὐτ.Μακκ.3,3,23 **διὰ τῆς δυσκλεεστάτης ἐμβιώσεως διὰ τάχους ἡμᾶς καταστρέφαι τὰ κατορθώματα**· ‖ δθ. ἡ ζωή, ἡ ὕπαρξις : Ἰω.Χρυσ. 4,558,33 **ὁ ἀφαιρούμενος ἐμβίωσιν τὸν πλησίον αὐτοῦ**· **3**) ἐπὶ φυτῶν, τὸ ρίζωμα, ἡ βλάστησις, μετὰ τὴν μεταφύτευσιν· πρβλ. ἔμβιος 2) : Πλούτ.Ἠθ. 640D **λεπτὸν γὰρ ὄντα** (τὸν φλοιὸν) **καὶ ξηρὸν οὐ παρέχειν ἕδραν οὐδ' ἐμβίωσιν τοῖς ἐνθεμένοις**.

ἐμβιωτήριον (τό) (ἐμβιῶ) μτγν. τόπος διατριβῆς, κατοικία : Διόδ.Σ 5,19 **ὥστε δοκεῖν αὐτὴν ὡσεὶ θεῶν τινων, . . ὑπάρχειν ἐμβιωτήριον**.

ἐμβλαβής-οῦς-ές (ἐμβλάπτω) μτγν. ὁ ἐπιβλαβής, ὁ βλαβερός : Εὐσ.Εὐαγγ.Ἀπ.3,126 **ἐ- ὁμιλίαι**.

ἐμβλακεύομαι (ἐν, βλακεύω) σχόλ. κ. μσν. βλακεύομαι, διαθρύπτομαι, κάμνω νάζια· Σχόλ. Θεόκ.3,36 « **ἐνδιαθρύπτῃ**· ἀπονοῇ καὶ ἐμβλακεύῃ »· **2**) τρυφῶ, θρύπτομαι : Θεοφύλ.Σ 4,4 **κλίναις τε χρυσαῖς ἐμβλακευόμενος**.

ἐμβλαστάνω κ. νεώτ. ἐπὶ τῶν παρασίτων φυτῶν, βλαστάνω, αὐξάνομαι ἐπὶ ἄλλου : Θεόφρ.ΦΑἰτ.5, 15,4 **καὶ ἡ ἰξία δοκεῖ καὶ ὅλως τὰ ἐμβλαστάνοντα φθείρειν**· ρηματ. π. ἐμβλάστησις, ἐμβλάστημα.

ἐμβλάστημα-ατος (τό) μτγν. περίβλημα τοῦ κορμοῦ τῶν φοινίκων, ἐλάτη βλ.λ.3) : Ἀέτ.1,412.

ἐμβλάστησις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἐπὶ τῶν παρασίτων φυτῶν, ἡ ἐπὶ ἑτέρου φυτοῦ αὔξησις : Θεόφρ. ΦΑἰτ.5,4,5 **τὰς ἐμβλαστήσεις τὰς ἐν ἄλλοις**.

ἔμβλεμμα-ατος (τό) (ἐμβλέπω) βλέμμα κατὰ πρόσωπον, τὸ κατ' εὐθεῖαν κοίταγμα : Ξεν.Κυν.4,4 **γνωρίζουσαι . . ἀπὸ τῶν ἀναβλεμμάτων καὶ ἐμβλεμμάτων τῶν ἐπὶ τὰς καθέδρας τοῦ λαγῶ**.

ἐμβλεμματίζω (ἐν, βλεμματίζω) μσν. ρίπτω τὰ βλέμματα πρός τι, ἐμβλέπω : Πρόδρ.2,474 **τὸ πῶς λαλεῖς, πῶς στέκεσαι, καὶ πῶς ἐμβλεμματίζεις ;**· ρηματ. π. ἐμβλεμματικός.

ἐμβλεμματικός-ή-όν μσν. ὁ δι' ἐμβλέψεως βλ.λ. παραγόμενος : Στουδ.Θεόδ.1032 **ἐμβλ- ἐπιθυμία**.

ἐμβλέπω (ἐν, βλέπω) κ. μσν. κ. νεώτ., παρακ. **ἐμβέβλεφα**, πάπ. **ἐμβέβλοφα**, βλέπω κατὰ πρόσωπον, προσβλέπω, ἀτενίζω, μετὰ δοτ. : Πλάτ.Χαρμ. 155D **ἐνέβλεψέ τε μοι τοῖς ὀφθαλμοῖς**, Δημ.363 **οἷς ἀπαντῶντας ἐμβλέπειν**, ΚΔ Λουκ.20,17 **ὁ δὲ ἐμβλέψας αὐτοῖς εἶπε**· ‖ **ἐμβλέπειν εἰς τὸν ὀφθαλμὸν** κοιτάζω κατάματα : Πλάτ.Ἀλκ.1,132E· ‖ κ. μετ' αἰτ. : Κωμ.Ἀδέσπ.17,7 **ἐμβλέπω σε, παῖ**, ΑΠ 11,3,3 **ὅταν ἔμβλεψε Νικάνορα τὸν σοροπηγόν**· ‖ κ. ἀπολ. : Ξεν.Ἀπομν.3,11,10 **ὡς ἂν ἐμβλέπουσα χαρίζοιο**· **2**) **ἐμβ- εἴς τι** ἔχω ἐστραμμένον τὸ βλέμμα πρός τι : ΚΔ Ματθ.6,26 **ἐμβλέψατε εἰς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ**, Παποδ.Χριστ. Τεμπ.29 **ἔμεινεν ἐμβλέπουσα εἰς τὸ κῦμα καὶ ρεμβάζουσα**· ‖ πάπ. δίδω προσοχήν, ἐξετάζω : Πάπ. **μηδ' ἐμβεβλοφέναι εἰς τὴν ἡμετέραν περίστασιν**· **3**) ἁπλῶς βλέπω, κοιτάζω : Σοφ.Ἠλ. 995 **ἐμβλέψασα τοιοῦτον θράσος**, Πλάτ.Ἴων 535E **δεινὸν ἐμβλέποντας**· ρηματ. π. ἔμβλεψις.

ἔμβλεψις-εως (ἡ) (ἐμβλέπω) ἡ πρόσβλεψις, τὸ βλέμμα, ἡ ἐνατένισις, τὸ κατάματα κοίταγμα : Ἱππ.Ἐπιδ.7,1210E **ἐμβλέψιες ἐμφρονώδεες σφόδρα μέχρι τοῦ ἐσχάτου χρόνου**.

ἐμβλήθρα (ἡ) (ἐμβάλλομαι) πάπ. τόπος καταλλήλως παρεσκευασμένος πρὸς φόρτωσιν ἐμπορευμάτων ἐπὶ πλοίων· πρβλ. προκυμαία.

ἔμβλημα-ατος (τό) (ἐμβάλλω) μτγν., νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐμβεβλημένον, εἰσηγμένον : Πλούτ. Μάρ.25 **τὸ γὰρ εἰς τὸν σίδηρον ἔμβλημα τοῦ ξύλου πρότερον μὲν ἦν δυσὶ περόναις κατειλημμένον σιδηραῖς** (τὸ μέρος τοῦ δόρατος τὸ ἐμβαλλόμενον εἰς τὸν σίδηρον)· **2**) ποίκιλμα ἐκ μετάλλου ἐμβαλλόμενον ἐπὶ διαφόρων σκευῶν, πλουμίδι : Δίων Κ 57,15 **τὰ ἀργυρᾶ τὰ χρυσοῦν τι ἔμβλημα ἔχοντα**· **3**) τὸ ἐμβόλιον, μόσχευμα, ἐγκέντρισμα, μπόλι : Πελυδ.1,241 **πάντα δὲ τὰ ἐμφυτευόμενα ἥμερα τοῖς ἀγρίοις ἐμβλήματα καλεῖται**· **4**) ψηφοθέτημα, ψηφιδωτόν, μωσαϊκόν (λατ. emblema) : Βάρρ.3,2,4· **5**) ὕφασμα τιθέμενον ἐντὸς τῶν ὑποδημάτων πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τῆς ὑγρασίας : Φιλ.Μηχ Βελοπ.102,39 **ἀνὰ μέσον τῶν ὑποδημάτων τοῦ ἐμβλήματος καὶ κασσύματος** (δ.γρ. ἐμβλήμματος)· **6**) πάπ. φράγμα : Πάπ. **ἔμβλημα βαλόντες ἐν τῇ διώρυγι**, αὐτ. **τὸ ἔμβλημα τοῦ κήπου**· **7**) πάπ. μισθός, ἀμοιβή : Πάπ. **ἔμβλημα ἐκ τοῦ κυνούχου**, αὐτ. **τὸ ἔμβλημα τὸ δαπανηθέν**· **8**) πάπ. πρόστιμον· **9**) κ. νεώτ. κ. δημ. συμβολικὴ εἰκὼν ἢ παράστασις, χρησιμεύουσα ὡς διακριτικὸν σημεῖον, ὡς σύμβολον : τὸ **πυροβολικὸν ἔχει ὡς ἔμβλημα τὴν πυρφόρον ροιάν**, - **ἐμπορικὸν ἔμβλημα** (διακριτικὸς τίτλος ἐμπορικῆς τινος ἐπιχειρήσεως)· ‖ εἰδ. ἐπὶ τιτλούχων εὐγενῶν, τὸ οἰκόσημον βλ. λ.· **10**) νεώτ. συνεκδ. γνωμικόν, ἀρχή, ρητόν, ὅπερ δέχεταί τις ὡς κανόνα τοῦ βίου του : **τὸ ἔμβλημά του εἶναι : ὁ ἐπιμένων νικᾷ**.

ἐμβληματικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἔμβλημα βλ.λ.9) κ.10), εἰς τὸ σύμβολον : **ἐμβληματικὴ παράστασις - ρῆσις**.

ἐμβληματολογία (ἡ) νεώτ. ἡ περὶ ἐμβλημάτων τῶν οἰκοσήμων ἱστοριοδιφικὴ καὶ ἑρμηνευτικὴ μελέτη, πραγματεία, δ. εραλδική, οἰκοσημολογία.

ἔμβλησις-εως (ἡ) [ἐμβάλλω] κ. μσν. ἡ ἔμπτωσις βλ.λ. : Ἱππ.Τόπ.Ἄνθρ.47 **ἀποφραχθεῖσα ἡ μήτρη καὶ ἐπιπωμασθεῖσα ὑπὸ τῆς ἐμβλήσεως τῆς ἐς τὸν κρημνόν**· **2)** μσν. ἐπὶ ἐξαρθρώσεων, σμίκρυνσις, συστολή : Παῦλ.Αἰγ.6,114.

ἐμβοή (ἡ) [ἐν, βοή] νεώτ. βόμβος· τῶν ὤτων, βουή, βούηγμα τῶν ἀφτιῶν.

ἐμβόημα-ατος (τὸ) [ἐμβοῶ] μσν. μεγάλη, δυνατὴ κραυγὴ πρός τινα : Εὐστ.Πον.304,89· || ὁμ. ἡ πρὸς παρακίνησιν, παρότρυνσιν κραυγή : αὐτ. 140,22 **ἐμβοήματα κρίνονται, δι' ὧν αὐτὸ [τὸ θηρίον] ἐρεθίζονται καταπηδᾶν.**

ἐμβόησις-εως (ἡ) [ἐμβοῶ] μτγν. κ. μσν. μεγάλη, δυνατὴ κραυγὴ πρός τινα : Ἀρετ.Ὀξ.Νούσ. 1,2 **ἦν βαθὺ κῶμα ἴσχῃ, ἐμβόησις, νουθεσίη ὀργίλη**, Ἀντυλλ.π.Ὀρειβ.6,6,5, Εὐστ.Ἰλ.826,37 **αἱ τῶν στρατηγῶν ἐμβοήσεις.**

ἐμβοθρεύω [ἐν, βοθρεύω] μτγν. ἐνσκάπτω βόθρον, ἀνοίγω λάκκον καθιστῶν τι κοῖλον : Φιλόστρ.Ἀπολλ.2,15 **οἱ ἐλάττους οὐδὲν ἂν βλάπτοιεν τὴν τῶν με ζόνων διαπορείαν, ἧττον ἐμβοθρεύοντες**· ||. κ. παθ. ἀνοίγομαι ὡ βόθρος, ὡς λάκκος : Ἀδαμ.Φυσιογν.2,17 στόμα **κοῖλον** ὡς ἐμβοθρευόμενον **φθονερῶν καὶ κακοήθων.**

ἔμβοθρος-ον [ἐν, βόθρος] ὁ ἔχων ἢ ὁ ὅμοιος πρὸς βόθρον, πρὸς κοίλωμα, ὁ κοῖλος : Θεόφρ. Φ19,3,1 **ὅταν κατασκευάσωσιν ὁμαλῆ τόπον .. πλὴν οὐκ ἔμβοθρον, ἀλλὰ τὰς σχίζας ὀρθὰς πρὸς ἀλλήλας**, Πολ.1,11 **στόμα μυλλὸν καὶ ἔμβοθρον φθονερόν,.. καὶ ἀκόλαστον ἄνδρα σημαίνει.**

ἐμβοθροῦμαι-όομαι [ἐν, βόθρος] παθ. εἶμαι ἐμβεβλημένος εἰς βόθρον· δ.ἑρμ. κοιλαίνομαι ὡς βόθρος : Ἱππ.Καρδ.5 **βόθρον ἐμβεβόθρωται τὸ εἶδος εἴκελον ὅλμῳ.**

ἐμβολάδην [ἐμβάλλω] ποι. πιθ. καταλλήλως, ἁρμοδίως, προσηκόντως : Ὕμν.Ἑρμ.411 **ἐμβολάδην ἐστραμμέναι ἀλλήλῃσι** [κωδ. ἀμβολάδην].

ἐμβολάδιον (τὸ) Ἐπιγρ. πιθ. ὑποκορ. τοῦ ἐμβολὰς βλ.λ.

ἐμβολαιοδέτης (ὁ) νεώτ. ναυτ. τεμάχιον δετηρίας ἢ λεπτῆς ἁλύσ ως πρὸς συγκράτησιν τοῦ ἐμβολαίου βλ.λ.3), ᾧ αν δὲν εἶναι ἐσφηνωμένον.

ἐμβόλαιον (τὸ) νεωτ. ἐργαλεῖον τορνευτῶν καὶ σαγματοποιῶν χρήσιμον πρὸς συγκράτησιν ἀντικειμέναυ ὑποβαλλομένου πρὸς κατεργασίαν· **2)** ξύλινον ἢ μεταλλικὸν στέλεχος ἐν χρ. ὡς ἐργαλεῖον, ὅπως λαμβάνωσι τὸ σχῆμά του τὰ ἐπ' αὐτοῦ καμπτόμενα μεταλλικὰ τεμάχια· **3)** ναυτ. ξύλινος σφὴν ἐπιμήκης καὶ κωνοειδής, χρησιμεύων εἰς τὴν διάνοιξιν τῶν εἰς τὰ ἄκρα σχοινίων τινῶν κατεσκευασμένων ἀγκυλῶν ἢ καὶ εἰς τὴν σύνδεσιν τῶν ἀγκυλῶν δύο σχοινίων, μουρέλο.

ἐμβολαιῶ-όω [ἐμβόλαιον] νεώτ. διερευνῶ, διανοίγω τι δι' ἐμβολαίου βλ.λ.3)· ρηματ.π. ἐμβολαίωσις.

ἐμβολαίωσις-εως (ἡ) [ἐμβολαιῶ] νεώτ. ἡ δι' ἐμβολαίου διάνοιξις ἀγκύλης τινός.

ἐμβολάρχης (ὁ) πάπ. ἐμβολάτωρ βλ.λ.

ἐμβολάς-άδος (ἡ) [ἐμβάλλω] κ. μσν. κ. νεώτ., θηλ. ἐπίθ. ἡ ἐμβολιασμένη, μπολιασμένη : Ἀριστλ. ἀπ.251 **ἐμβολάδες ἄπιοι**· **2)** ὡς οὐσ. τὸ ἐμβόλιον, τὸ μπόλι : Πλούτ.Ἠθ.640Β **συκαῖ μορεῶν ἐμβολάδας** [δεδεγμέναι], Εὐστ.Πον.240,14 **οἷον πρέμνῳ μέλανι προσπεφυκυῖαν ἐμβολάδα λευκήν.**

ἐμβολάτωρ-ορος (ὁ) πάπ. ἄρχων ἐν Αἰγύπτῳ ἐπὶ τῆς ἐμβολῆς βλ.λ.3).

ἐμβολεύς-έως (ὁ) [ἐμβάλλω] κ. νεώτ. τὸ ἐμβεβλημένον εἴς τι, οἷον πάσσαλος, ἔμβολον : Ἥρων Πνευμ.180· || ξύλον, δι' οὗ τρυπᾶται ἡ γῆ πρὸς φύτευσιν λαχάνων, φυτευτήρ : ΑΠ 6,21,6· **2)** τύπος, πρότυπον, συνήθ. ξύλινον διὰ μεταλλικὰς προσαρμογὰς ἢ λίθινον τεχνούργημα : Φίλ.Μηχ. Βελοπ.70,13, Ἥρων Βελοπ.96,5· **3)** νεώτ. ἐπὶ πυροβόλων ὅπλων, ξύλινον ὄργανον, δι' οὗ ὠθεῖται τὸ βλῆμα κατὰ τὴν γέμισιν εἰς τὸ κοῖλον τοῦ πυροβόλου· **4)** ναυτ. πληθ. **ἐμβολεῖς** οἱ συγκροτοῦντες τὸ ἄγημα ἐμβολῆς βλ.λ.6) ἄνδρες.

ἐμβόλευσις-εως (ἡ) [ἐμβολεύω] νεώτ. ἡ διὰ τοῦ ἐμβολέως εἰσαγωγή, ἐμβολή, ὤθησις, στούπωμα.

ἐμβολεύω πάπ. ποιοῦμαι **ἐμβολὴν** βλ.λ.3), φορτώνω πλοῖον.

ἐμβολή (ἡ) [ἐμβάλλω] κ. μσν. κ. νεώτ. ἡ ἀνάπτυξις ἐξαρθρωθέντος μέλους, τὸ βάλσιμο εἰς τὸν τόπον του, τὸ ἴσιαγμα : Ἱππ.Ἀγμ.760G **τὴν ἐμβολὴν χρὴ ποιέεσθαι ἐκ καταστάσιος**, αὐτ.761G **ἄρθρων ἐμβολῆς**· || ὁ τρόπος, καθ' ὃν γίνεται ἡ ἀνάταξις τοῦ ἐξαρθρωθέντος μέλους : Ἱππ.Ἄρθρ.780· **2)** ἡ παρεμβολὴ ἑνὸς ἀλφαβητικοῦ στοιχείου : Πλάτ.Κρατ.437Α **τὴν ἐμβολὴν ποιήσασθαι ἀντὶ τῆς ἐν τῷ εἰ ἐν τῷ ἰῶτα**· **3)** ἡ ἐπιβίβασις φορτίου εἰς πλοῖον, φόρτωσις : Πάπ. **εἰς ἐμβολὴν πλοίων**· || εἰδ. φόρτωσις σίτου διὰ τὴν Ῥώμην ἢ τὴν Κωνσταντινούπολιν : Πάπ. **ἡ τοῦ σίτου ἐμβολή**, Ἰουστιν.Ἐδικτ.13,4,1 **αἰσία ἐμβολή**· **4)** εἰσβολή, ἐπιδρομὴ εἰς ἐχθρικὴν χώραν : Ξεν.Ἀν.4,1,4 **τὴν δ' εἰς τοὺς Καρδούχους ἐμβολὴν ὧδε ποιοῦνται**, Ἀριστλ.Πολιτ.1269b,37 **ἐπὶ τῆς Θηβαίων ἐμβολῆς**· **5)** προσβολή, ἐπίθεσις : Εὐρ.Ἡρ.869 **ἀμπνοὰς δ' οὐ σωφρονίζει, ταῦρος ὣς ἐς ἐμβολήν, δεινὰ μυκᾶται**· || εἰδ. ἐπὶ στρατοῦ : Ξεν.ΚΠ 7,1,18 **παρακάλει τοὺς σὺν σοὶ εἰς τὴν ἐμβολήν**, Πολύβ.3,116,8 **ποιούμενος ἐκ διαδοχῆς ταῖς ἴλαις ἐμβολὰς ἅμα κατὰ πολλοὺς τόπους**· **6)** εἰδ. ἐπὶ πλοίων, ἡ δι' ἐμβόλου κροῦσις, ἐπίθεσις πλοίου κατ' ἄλλου, ρεσάλτο : Αἰσχ.Πέρσ.279 **πᾶς δ' ἀπώλλυτο στρατὸς δαμασθεὶς ναΐοισιν ἐμβολαῖς**, Θουκ.7,36, Ξεν.Ἑλλ.4,3,12 **ἐμβολὰς ἐχούσῃ τῇ τριήρει**, Πολύβ.1,22,8 **κατὰ τὰς ἐμβολὰς τῶν πλοίων**· || νεώτ. ἡ ἐκ κακοῦ χειρισμοῦ σύγκρουσις δύο πλοίων, τρακάρισμα· **7)** γεν. ταχεῖα εἴσοδος, κροῦσις : Πλούτ.Ἠθ.901F **ἀκούειν ἡμᾶς τῷ κενῷ τῷ ἐντὸς τοῦ ὠτός· τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ διηχοῦν κατὰ τὴν τοῦ πνεύματος ἐμβολήν**· || ἰδ. ὁρμητικὴ ἐπέλευσις, ἐπὶ τοῦ καιροῦ : Ἀριστείδ.1,286 **ἐμβολὴ χαλάζης**, Αἰλ.ΖΙ 16,17 **τὰς ἐμβολὰς τῶν ὑετῶν**· **8)** βολή, πλῆγμα, χτύπημα : Εὐρ.Ἀνδρ.1130 **πυκνῇ δὲ νιφάδι πάντοθεν σποδούμενος προύτεινε τεύχη κἀφυλάσσετ' ἐμβολάς**, Πολύβ.8,9,3 **λίθων καὶ δοκῶν ἐμβολαῖς διεφθείροντο**· || κτύπημα δι' ἐμβόλου βλ.λ.3) : Αἰσχ. Πέρσ.415 **αὐτοὶ δ' ὑφ' αὐτῶν ἐμβολαῖς χαλκοστόμοις παίονται** [δ. ἀνάγν. **ἐμβόλοις**]· || εἰδ. κτύπημα διὰ τοῦ πολιορκητικοῦ κριοῦ : Ὀνήσανδρ.42,5 [πληθ.]· **9)** συνεκδ. ὁ πολιορκητικὸς κριός : Θουκ.2,76 **ἡ δὲ ῥύμη ἐμπίπτουσα ἀπεκαύλιζε τὸ προῦχον τῆς ἐμβολῆς**· **10)** δίοδος πρὸς εἴσδυσιν, εἰσβολήν, στενόν, πέρασμα : Ξεν.Ἑλλ.5, 4,48 **τὴν πρὸς Θεσπιῶν ἐμβολὴν ἐφύλαττον**· || κ. ἐπὶ ποταμῶν, διάβασις, πέρασμα : Ἡρ.1,91 **τάξας τὴν στρατιὴν ἅπασαν ἐξ ἐμβολῆς τοῦ ποταμοῦ, τῇ ἐς τὴν πόλιν ἐσβάλλει**· || νεώτ. εἰδ. ἡ αὔλαξ δι' ἧς τὸ ὕδωρ ἄγεται πρὸς ἄρδευσιν ἢ εἰς τὴν δεξαμενὴν τοῦ μύλου, δημ. ἀμπολή· **11)** τὸ στόμιον ποταμοῦ, ἡ ἐκβολή : Θεόφρ.ΦΙ 4,11,8 **ὁ δὲ τόπος οὗτός ἐστιν ἐμβολὴ τοῦ Κηφισοῦ**, Διον. Ἁλ.Ῥωμ.1,45, Ἀριστείδ.1,214 **οὔτε γὰρ ἐκείνη** [ἡ θάλαττα] **μείζων ὑπὸ τῆς ἐμβολῆς τῶν ποταμῶν γίγνεται**· **12)** νεώτ. ἡ εἰσαγωγὴ πράγματός τινος ἐντὸς ἄλλου : **ἐμβολὴ στυππίου πρὸς ἔμφραξιν τοῦ σωλῆνος**· **13)** νεώτ. ἰατρ. ἔμφραξις αἱμοφόρου ἀγγείου ὑπὸ ἀντικειμένου τινὸς καὶ ἰδίως θρόμβου αἵματος : **πνευμονικὴ ἐμβολή**· **14)** εἰδ. ἐν τῇ γυμναστικῇ, μία τῶν κινήσεων ἐν τῇ πάλῃ.

ἐμβολιάζω [ἐμβόλιον] νεώτ., δημ. **μπολιάζω**, ἀόρ. **ἐνεβολίασα**, δημ. **μπόλιασα**, παθ. παρακ.

ἐμβολιασμένος, δημ. **μπολιασμένος,** ἐπὶ ἀνθρώπων, δαμαλίζω βλ.λ.2), βατσινάρω· κ. παθ. : **οἱ μαθηταὶ ἐνεβολιάσθησαν·** **2**) ἐπὶ δένδρων, ἐνοφθαλμίζω, κεντρώνω· ρηματ. π. ἐμβολίασμα, ἐμβολιασμός, ἐμβολίασις, ἐμβολιαστής, ἐμβολιαστικός, ἐμβολιάσιμος, ἐμβολιαστήριον.

ἐμβολιάσιμος-ον νεώτ. ὁ δεκτικὸς ἐμβολιασμοῦ.

ἐμβολίασις-εως (ἡ) [ἐμβολιάζω] ὁ ἐμβολιασμός.

ἐμβολίασμα-ατος (τό) νεώτ. ὁ ἐμβολιασμὸς βλ.λ.

ἐμβολιασμός (ὁ) [ἐμβολιάζω] νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐμβολιάζω, ἐπὶ ἀνθρ. δαμαλισμός, βατσινάρισμα, βατσίνωμα· **2**) ἐπὶ δένδρων, ὁ ἐνοφθαλμισμός, ὁ ἐγκεντρισμός, κέντρωμα· **3**) μτφ. ἡ ἔντεχνος μετάδοσις ἰδεῶν ἢ αἰσθημάτων ἀπὸ ἀνθρώπου εἰς ἄνθρωπον.

ἐμβολιαστήριον (τό) νεώτ., δημ. **μπολιαστήρι,** μαχαιρίδιον δι' οὗ γίνεται ὁ ἐμβολιασμὸς δένδρων.

ἐμβολιαστής (ὁ) νεώτ., δημ. **μπολιαστής** ὁ ἐνεργῶν δαμαλισμόν, βατσίνωμα, βατσινάρισμα· **2**) ὁ εἰδικὸς εἰς τὸν ἐνοφθαλμισμὸν τῶν δένδρων.

ἐμβολιαστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐμβολιασμόν βλ.λ.

ἐμβολίδες Ἡσ. «αἱ περιθεταὶ (ἐνν. κόμαι)».

ἐμβολίζω (ἔμβολον) νεώτ. ὠθῶ, διανοίγω ἢ διευρύνω διὰ τοῦ ἐμβόλου.

ἐμβολιμαῖος-α-ον μτγν. κ. νεώτ. ἐμβεβλημένος, παρεντεθειμένος, ἐμβόλιμος βλ.λ.1) : Αὐσ.Ἐκλ.16.

ἐμβολιμεύω μτγν. παρεμβάλλω, παρεντίθημι ἐμβόλιμον βλ.λ. χρόνον· κ. παθ.: Ἐπιφάν.1,825D **ἐμβολιμεύονται γὰρ αἱ τριάκοντα ἡμέραι,** αὐτ.1,826A.

ἐμβόλιμος-ον (ἐμβάλλω) κ. νεώτ. ὁ ἐμβεβλημένος, ὁ παρεντεθειμένος : Ἡρ.1,32 **μῆνες μὲν παρὰ τὰ ἑβδομήκοντα ἔτεα οἱ ἐμβόλιμοι γίνονται τριήκοντα πέντε,** Πλούτ.Νομ.18, Δίων Κ 48,3 **ἡμέρα ἐμβόλιμος·** || τὸ ἀρσ. **ἐμβόλιμος** ὡς οὐσ. ἐμβόλιμος μήν : Ἡρ.2,4· || νεώτ. ἡ κατὰ τὰ δίσεκτα ἔτη προστιθεμένη εἰς τὸν Φεβρουάριον μῆνα 29η ἡμέρα· **2**) χορικὸν ᾆσμα παρέμβλητον μεταξὺ τῶν ἐπεισοδίων τοῦ δράματος : Ἀριστλ.Ποιητ. 1456a, 30 **ἐμβόλιμα ᾄδουσιν πρώτου ἄρξαντος Ἀγάθωνος τοῦ τοιούτου·** **3**) **ἐμβόλιμα ἔπη** ἢ ἁπλῶς **ἐμβόλιμα** στίχοι νόθοι παρεμβαλλόμενοι εἰς τὰς ἀρχαίας τραγῳδίας ἢ κωμῳδίας· Ἡσ. «ἐμβόλιμα ἔπη τὰ ὑπὸ τῶν γραμματικῶν ὡς ἀλλότρια καὶ νόθα ἀθετούμενα»· **4**) ἐπὶ παίδων, νόθος : Εὐπ.103 **Ἱπποκράτους τε παῖδες ἐμβόλιμοί τινες** [διορθ. ἐκβόλιμοι]· **5**) νεώτ. ἀνατ. **ἐμβόλιμα ὀστᾶ** ἄ. ἐπακταῖα ἢ βορμιανά, ὑπεράριθμα μικρὰ ὀστᾶ διαπλασσόμενα ἐν ταῖς ραφαῖς τῶν ὀστῶν τοῦ κρανίου.

ἐμβολίνη (ἡ) μτγν. ἐπικοκτίς : Πλίν.Φι 13,114.

ἐμβολιοθεραπευτική (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἄ. μικροβιοθεραπευτική, μέθοδος θεραπείας ἢ προφυλάξεως ἀπὸ τῶν λοιμωδῶν νόσων δι' ἐγχύσεως εἰς τὸν ὀργανισμὸν παρασκευάσματος ἐκ μικροβίων.

ἐμβόλιον (τό) [ἐμβάλλω] κ. νεώτ. εἶδος ἀκοντίου : Διόδ.Σ 1,35 **ἐμβολίοις σιδηροῖς ἐκ τῶν ἀκάτων τυπτόμενα συνεχῶς εἰς τὴν κεφαλήν·** **2**) θεατρικὸν ἢ μουσικὸν τεμάχιον παρεμβαλλόμενον μεταξὺ τῶν πράξεων τοῦ δράματος, ἰντερμέδιο : Κικ.Κοΐντ.3,1,7· **3**) εἶδος μικροῦ δικτύου : Πολυδ.5,35· **4**) Ἐπιγρ. γλυπτὸν ποίκιλμα σκευῶν : Ἐπιγρ. **ποτήριον ἐμβ- ἔχον Πανίσκον·** **5**) προβλὴς διὰ τὴν φόρτωσιν σίτου : Πάπ.· **6**) νεώτ.ἰατρ.εἰδ. σκευασία ἐνιεμένη εἰς τὸν ὀργανισμὸν πρὸς προφύλαξιν ἢ θεραπείαν ἀπὸ νόσου τινός, μπόλι : **ἐμβόλιον ἀντιτυφικόν·** || εἰδ. ἡ κατὰ τῆς εὐλογίας δαμαλίς, βατσίνα· **7**) ὁμ. νεώτ. ἐνόφθαλμον τεμάχιον κλάδου δένδρου, δι' οὗ ἐκτελεῖται ὁ δενδροκομικὸς ἐμβολιασμός, μπόλι.

ἐμβόλισμα-ατος (τό) (ἐμβάλλω) μτγν. τὸ ἐμβληθέν, παρεμβληθέν : Ἀκύλ.,Θεοδοτ.ΠΔ Ἰεζ.16,16.

ἐμβολισμός (ὁ) (ἐμβάλλω) μσν. κ. νεώτ. παρεμβολή : Ἀρχ.Λεξ.· **2**) ἡ ἐμβόλιμος ἡμέρα : Πασχ.Χρον.7,4 (κῶδ.)· **3**) νεώτ. ἡ διὰ τοῦ ἐμβολέως προώθησις τοῦ βλήματος εἰς τὴν ἐν τῷ κοίλῳ τοῦ πυροβόλου ἐγκάθισίν του· **4**) ὁμ. νεώτ. εἰδ. ἐπὶ τῶν μηχανῶν, ἡ ἐκτέλεσις μιᾶς πλήρους διαδρομῆς τοῦ ἐμβόλου τῶν μηχανῶν· **5**) ὁμ. νεώτ. ἡ κατὰ τὴν ἐμβολὴν βλ.λ.6) προσβολὴ διὰ τοῦ ἐμβόλου.

ἐμβολῖται (οἱ) Ἐπιγρ. Ἐφέσου, μέλη συντεχνίας τινός, ὧν τόπος συναντήσεως, συνελεύσεως ἦτο κτιρίου τινὸς ἔμβολον βλ.λ.9), προστῷόν τι.

ἐμβολοδέτης (ὁ) Πολυδ. «ὁ τοῦ παραξονίου δεσμός».

ἐμβολοειδής-οῦς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐν εἴδει ἐμβόλου, ὁ ὅμοιος πρὸς ἔμβολον, ὁ σφηνοειδής : Ἀρρ.Τοκτ.44 **ταῖς δὲ δὴ ἐμβολοειδέσι τάξεσι Σκύθαις κεχρῆσθαι μάλιστα ἀκούομεν.**

ἔμβολον (τό) (ἐμβάλλω) κ. μσν. κ. νεώτ., π. ἀρχ. κ. **ἔμβολος** πᾶν τὸ εἰς ὀξὺ λῆγον καὶ δυνάμενον νὰ ἐμβληθῇ ἔν τινι, τὸ ἐμβαλλόμενον, οἷον πάσσαλος, σκόλοψ, σφήν : Θεόφρ.Φι 2,4,2 **φακοὺς ὥστε ἀδροὺς γίνεσθαι, φυτεύουσιν ἐμβόλῳ·** πρβλ. ἐμβολεύς· || τὸ παραξόνιον : Πολυδ.1,45 «ἔμβολον, τὸ εἰς τὸν ἄξονα ἐμβαλλόμεναν ξύλον»· **2**) γλῶσσα γῆς, ξηρᾶς· Εὐστ.Ὀδ.1405,48 : Ἡρ.4,53 **τὸ δὲ μεταξὺ τῶν ποταμῶν τούτων ἐὸν ἔμβολον τῆς χώρης Ἱππόλεω ἄκρη καλέεται,** Πίνδ.Ο.7,19· **3**) ἐπὶ τῶν πολεμικῶν πλοίων, ἡ κατὰ τὴν ἴσαλον χαλκίνη προεξοχὴ τῆς πρῴρας, χρησιμεύουσα πρὸς διάτρησιν τοῦ ἐχθρικοῦ πλοίου· Σουΐδ. «ἔμβολον καὶ τῆς νηὸς τὸ πολεμικὸν σιδήριον» : Ἡρ.1,166 **αἱ δὲ εἴκοσι** (νῆες) **αἱ περιεοῦσαι ἦσαν ἄχρηστοι· ἀπεστράφατο γὰρ τοὺς ἐμβόλους,** Ἀππ.Ἐμφ. Πολ.5,119 **ἐπὶ τοὺς ἐμβόλους,** Δίων Κ 49,1 **τοὺς ἐμβόλους αὐτῶν ἀποστρέφει·** κ. οὐδ. : Φίλιππ. Θεσσ. ἐν ΑΠ 6,236,1 **ἔμβολα χαλκογένεια,** Παυσ.6, 20,10 **τέτραπται δὲ αὐτῆς τὸ ἔμβολον ἐς τὸν δρόμον·** **4**) μτγν. κ. μσν. πληθ. **ἔμβολοι** π. Ρωμ. τὸ μετ' ἐμβόλων πλοίων κεκοσμημένον ρητορικὸν βῆμα ἐν Ρώμῃ (rostra) : Πολύβ.6,53,1 **κομίζεται .. πρὸς τοὺς καλουμένους ἐμβόλους εἰς τὴν ἀγορόν,** Πλούτ.Κάτ.Νεώτ.44· **5**) σφηνοειδὴς παράταξις πρὸς μάχην· Σουΐδ. «ἔμβολον, παρατάξεως ὄνομα· ἔστι δὲ τὸ ἥμισυ τοῦ ρόμβου· ὀνομάζεται δὲ καὶ σφενδονοειδές» : Ξεν.Ἑλλ.7,5,22 **εἰς μέτωπον ἰσχυρὸν ἐποιήσατο τὸ περὶ ἑαυτὸν ἔμβολον,** Πολύβ.1,26,16· || νεώτ. σφηνοειδὴς σχηματισμὸς ναυτικῆς δυνάμεως πρὸς ὁρμητικὴν ἐπίθεσιν ἢ δίωξιν, ἄ. γωνία διώξεως· || ἥμισυς ρόμβος βλ.λ. τοῦ ἱππικοῦ : Αἰλ.Τακτ.19 **τὸ δὲ ἥμισυ τοῦ ρόμβου ἔμβολος καλεῖται·** **6**) ὁ μοχλὸς τῆς θύρας : Εὐρ.Φοίν.114 **πύλαι κλῄθροις χαλκόδετ' ἔμβολά τε λαϊνέοισιν Ἀμφίονος ὀργάνοις τείχεος ἥρμοσται·** **7**) ἀρσ. π. κωμ. τὸ πέος : Ἀριστφ.π.Ἀθήν.1,29A **οὐδ' ἄλλον ὅστις ἐπεγερεῖ τὸν ἔμβολον·** **8**) τὸ ἐπιστύλιον κίονος (πιθ.) : Εὐρ. Βάκχ.591 **ἴδετε τὰ λάινα [κίοσιν] ἔμβολα διάδρομα τάδε·** **9**) μτγν. κ. μσν. ἐν οἰκοδομαῖς προσῳκοδομημέναι σειραὶ κιόνων, προστῷον : Ἐπιγρ. **ἔμβολα τῆς κρατίστης βουλῆς,** Μηναῖ.1,25 Συναξ. **ἐν τοῖς Δομνίνου ἐμβόλοις καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν Μεγάλων Ἀποστόλων·** **10**) μσν. τὸ ἐμβόλιον, τὸ μπόλι : Γεωπ.10,77,4 **καλὸν δὲ τὸν ἐν τῷ ἐμβόλῳ ὀφθαλμὸν πίπτειν κατὰ τοῦ ἐν τῷ στελέχει ὀφθαλμοῦ·** **11**) νεώτ. μηχαν. κυλινδρικὸν τμῆμα μηχανῆς ἢ ἀντλίας κινούμενον παλινδρομικῶς ἐντὸς κυλίνδρου· **12**) ἐν τῇ οἰκοδομικῇ καὶ ὀχυρωτικῇ, ἐξωτερικὸν κατ' ἐξέχουσαν γωνίαν λιθόκτιστον ἀντέρεισμα, ἀντηρίς· **13**) γλωσσοειδὴς προεξοχὴ τεμαχίου ξύλου ἢ μετάλλου ἐνσφηνούμενον εἰς τὴν ὀπὴν ἑτέρου τε-

μαχίου πρὸς σύνδεσιν, δόντι· 14) ναυτ. ἔμβολον σχοινίου σύνολον κλωσμάτων συνεστραμμένων πρὸς ἄλληλα, ἔμπουλο· 15) εἰδ. μικρὸν ἐργαλεῖον ἐν τῇ μελισσοκομίᾳ· 16) νεώτ. ἰατρ. τὸ προκαλοῦν τὴν ἐμβολὴν βλ.λ.13) ἀντικείμενον.

ἔμβολος (ὁ) δ. τ. τοῦ ἔμβολον βλ.λ.

ἐμβολοτόπιον (τὸ) μσν. τόπος ὅπου ἦσαν ἔμβολοι, ἄ. ἔμβολα βλ.λ.9) : Act. et Dipl. Gr. (ἔκδ. Micl. et Mül.) 50.

ἐμβολοφόρος-ον νεώτ. ὁ φέρων ἔμβολον βλ.λ. : ἐμβολοφ- πλοῖον (τὸ ἔχον κατὰ τὴν πρῷραν ἔμβολον βλ.λ.3).

ἐμβόμβημα-ατος (τὸ) (ἐμβομβῶ) μσν. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐμβομβῶ βλ.λ. : Ψελλ. ἐν Σάθ.5,223,4 ἐμβόμβημα στρατηγικόν.

ἐμβομβῶ-έω (ἐν, βομβῶ) μτγν. βομβῶ ἐντός τινος : Ἱμέρ.Λόγ.7,13 ἐμβ- θεάτροις, Συνέσ.259D ἐμβομβεῖ μοι ταῖς ἀκοαῖς ἡ θαυμαστὴ τῶν σῶν λόγων ἠχώ· ρηματ. π. ἐμβόμβημα.

ἐμβόσκομαι (ἐν, βόσκω) μτγν. εἶμαι βοσκήσιμος, βοσκιέμαι : Φίλ.2,289,38 πεδία . . ἐπιτηδειότατα ἐμβόσκεσθαι· || μτφ. : Φίλ.351 ἐμβ- τόποις.

ἐμβοτῶ-έω διόρθ. τοῦ ἐμβατῶ, ἄγω εἰς βοσκήν, βόσκω : Λεωνίδ.Ταρ. ἐν ΑΠ 7,657,2 ποιμένες, οἳ ταύτην ὄρεος ῥάχιν οἰοπολεῖτε, αἶγας κεὐείρους ἐμβοτέοντες ὄϊς.

ἐμβουκολῶ-έω (ἐν, βουκολῶ) ἀμφ. σημ. πιθ. ἀπατῶ, δολιεύομαι, ἀποπλανῶ : Κωμ.Ἀδέσπ.25,35D.

ἐμβοῶ-άω (ἐν, βοῶ) κ. μσν., μετὰ δοτ. βοῶ πρός τινα, φωνάζω : Ξεν.Κυν.6,17 ἐμβοώντων δὲ αὐτῷ διωκομένῳ, Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.3,57, Θεμίστ. Λόγ.15,185D ὥσπερ οἱ παιδοτρίβαι τοῖς ἀθληταῖς οὐκ ἐν τῇ κονίστρᾳ μόνον ἐμβοῶσιν· || κ. μετ' ἀπαρφ. : Ἰώσ.ΠΙ 5,2,2 τοῖς περὶ αὐτὸν ἐμβοήσας ἕπεσθαι· || κ. ἀπολ. φωνάζω δυνατά, μεγαλοφώνως : Θουκ.2,92 ἀπὸ ἑνὸς κελεύσματος ἐμβοήσαντες ἐπ' αὐτοὺς ὥρμησαν, Θεμίστ.Λόγ.18,221Α ἀλαλάξας τε καὶ μόνον ἐμβοήσας,.. ἔσβεσεν ἀναπτομένην ἤδη τὴν φλόγα· || κ. ἔμπροθ. : Πολυδ.9,109 ἐμβοήσαντες κατὰ τὸ οὖς· || νεώτ. βοῶ ἵνα προτρέψω, παρορμήσω εἰς κίνησιν ἢ ἐνέργειαν· ρηματ. π. ἐμβόησις, ἐμβόημα.

ἐμβραβεύω (ἐν, βραβεύω) μσν. καθιστῶ, παρασκευάζω : Πρόδρ,98,84 μέση δ' ἐν ἀμφοῖν . . ψυχρότης φίλιον αὐτοῖς ἐμβραβεύει τὸν βίον.

ἐμβράγχια (τά) (ἐν, βράγχιον) μσν. τὰ βράγχια βλ.λ. : Γεωπ.20,46,6.

ἐμβραδύνω (ἐν, βραδύνω) μτγν. κ. μσν. παραμένω ἐπὶ πολὺν χρόνον εἴς τι μέρος : Φιλόπ.Ἰω. Ὑπομν.ΑΠρ.37Β,14 ἐμβρ- τῷ στόματι τῆς γαστρός· || κ. ἀπολ. : Μενέμ.π.Ὀρειβ.10,14,2· 2) βραδύνω εἴς τι, χρονοτριβῶ : Λουκ.Οἶκ.3,Γρηγ. Νύσσ.1,172D μὴ λίαν ἐμβραδύνειν τῇ φιλῇ τοῦ ἀνδρὸς ἱστορίᾳ, Νικ.Χων.3D οὐδ' ἐμβραδυνεῖ (ἱστορία) ταῖς κατ' αὐτὸν διηγήσεσι· 3) κινοῦμαι βραδέως, ἀργῶ : Ἥρων Βελοπ.128,18.

ἐμβραμένα λακων. ἀντὶ τοῦ εἱμαρμένη βλ.λ.· Ἡσ.: Σωφρόν.119.

ἔμβρασμα-ατος (τὸ) μσν. ἡ πρᾶξις ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐμβράσσομαι βλ.λ. : Φιλῆς 2,34.

ἐμβράσσομαι μτγν. παθ. ἀναταράσσομαι : Ἀκύλ.ΠΔΓέν.40,6 « τεταραγμένοι· ἐμβρασσόμενοι ».

ἔμβραται Ἡσ. « εἵμαρται »· πρβλ. ἐμβραμένα.

ἔμβραχυ (ἐν, βραχύ) ἐπίρρ. ἐν βραχεῖ, διὰ βραχέων, ἐν ὀλίγοις, συντόμως· Ἡσ. : Ἀριστφ.Σφ. 1120, αὐτ.Λυσ.12,92 καὶ κακῶς ποιεῖν καθ' ὅσον ἂν ἔμβραχυ ἕκαστος δύνηται, Πλάτ.Γοργ.457Α ὥστε πιθανώτερος εἶναι ἐν τοῖς πλήθεσιν ἔμβραχυ περὶ ὅτου ἂν βούληται· 2) ἐπ' ὀλίγον· Σουΐδ. « ἐλάχιστον, μικρόν » : Αἰλ.ΖΙ 7,41 οὐκ ἀπελείπετο δὲ αὐτοῦ ἔμβραχυ (οὔτε στιγμή)· 3) κατά τι, ὁπωσοῦν, κάπως : Γαλ.18(2),410 ὑψηλότερον ἔμβραχυ.

ἔμβρεγμα-ατος (τὸ) (ἐμβρέχω) μτγν. κ. νεώτ. ὑγρὸν περικάλυμμα, ἐπίθεμα, κομπρέσσα : Ἀρετ. Ὀξ.Νούσ.1,1 τῇ κοιλίῃ ἐμβρέγματα· 2) νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐμβρέχω βλ.λ., τὸ ἐμβραχέν· 3) ὁμ. νεώτ. φαρμοκ. ἡ ἐμβροχὴ βλ.λ.3).

ἐμβρεκτήρ-ῆρος (ὁ) (ἐμβρέχω) νεώτ. ὁ ἐμβρέχων, ὁ διαβρέχων· || εἰδ. συσκευὴ πρὸς παρασκευὴν ἐμβρεγμάτων βλ.λ.3).

ἐμβρεκτός-ή-όν (ἐμβρέχω) ἀμφ. π. Ἡσ. ἐν λ. ἔντριτον « τὸ διονίου (δι' οἴνου) ἔμβρωμα, ὃ Γαλάται ἐμβρεκτὸν φασι » (ὃ γρ. ἐκβρ-), ἔντριτον βλ.λ.

ἐμβρέμομαι (ἐν, βρέμομαι) ἐπ. μέσ. πνέω μετ' ἤχου εἴς τι, ἠχῶ, βροντῶ : Ἰλ.Ο 627 ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτη ἱστίῳ ἐμβρέμεται.

ἐμβρενθύομαι (ἐν, βρενθύομαι) γλωσσ. ἐν μτχ. ἐμβρενθυόμενος βρύχων, τρίζων.

ἔμβρεος Ἡσ. « ἐνεός, μωρός ».

ἔμβρεφος-ον (ἐν, βρέφος) ἐπὶ τοῦ Ἔρωτος, ὁ πάντοτε ἐν τῇ βρεφικῇ ἡλικίᾳ ὤν : ΑΠ 14,111.

ἐμβρέχω (ἐν, βρέχω) μτγν., μσν. κ. νεώτ., παθ. ἀόρ. β' ἐνεβράχην, βρέχων ὑγραίνω, μαλακώνω : Πλούτ.Ἠθ.74D ἐνέβρεξαν προσηνῶς καὶ κατηόνησαν· || διαβρέχω, μουσκεύω : Θεοφάν.Νόνν.1,118 ἐλαίῳ τὴν κεφαλὴν ἐμβρέχειν· κ. παθ. : Παῦλ.Αἰγ. 3,43 καυλῷ καλῶς ἐξεσμένῳ καὶ ἅλμῃ ἐμβραχέντι· || κ. ἐπὶ ἱματίων : Ἰώσ.ΠΙ 3,7,13 ἐμβρέξαι . . τὰ ἱμάτια· || μέσ. ποτίζω : Νίκ.Ἀλεξ.237 ὕδασιν ἐμβρέξαιο (φυτόν)· ρηματ. π. ἔμβρεγμα, ἐμβροχή, ἐμβρεκτήρ, ἐμβρεκτός.

ἔμβρημα-ατος (τὸ) πάπ. πιθ. ἔκτρωσις, ἀποβολή.

ἐμβρίθεια (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐμβριθοῦς βλ.λ., βαρύτης, σοβαρότης, ἀξιοπρέπεια : Ἀνν.Κομν.9,404Β τὸ βλέμμα γλαυκὸν καὶ ἅμα θυμὸν καὶ ἐμβρίθειαν σημαῖνον, Εὐστ.Πον. 202,3 ὀφθαλμοὶ δὲ . . ἱλαρότητά τε προὔφαινον καὶ Ἀρεϊκὴν ἐμβρίθειαν· 2) ἀδρομερής, χονδρικὴ διατύπωσις, ἀντίθ. λεπτομέρεια : Ἐπικ.Φύσ. 14,4· 3) αὐστηρότης : Ἰουλ.Θεμ.89Α μετὰ ἐμβριθείας κολαστέος, Εὐστ.Πον.261,4 εἰς ἐμβρίθειαν ἑαυτὸν συνάξας βρυχᾶται.

ἐμβριθής-οῦς-ές (ἐν, βρίθω) κ. μσν. κ. νεώτ. ἐπὶ σχοινίων, συμπαγής, βαρύς. συγκρ. -έστερος : Ἡρ. 7,36 κατὰ λόγον δὲ [ἦν] ἐμβριθέστερα τὰ λίνεα, Πλάτ.Φαίδ.81C ἐμβριθὲς δέ γε . . τοῦτο οἴεσθαι χρὴ εἶναι καὶ βαρὺ καὶ γεῶδες καὶ ὁρατόν, Συνέσ.15D· πρβλ. Ἀριστλ.ΖΜ 690a,19 ἐμβριθεστέραν ποιεῖ τὴν πληγήν· 2) ἐπὶ ἤχου, βαρύς, βαθύς, ἠχηρός : Πολυδ.4,85 φθέγμα ἐμβριθές· 3) μτφ. κ. μσν. κ. νεώτ. ἐπὶ προσ. κ. ἐπὶ γνωμῶν, μελετῶν, σκέψεων κττ., ὁ ἔχων βαρύτητα, ἀξίαν, σημασίαν, σπουδαῖος, σημαντικός : Πλάτ.Ἐπιστ. 328Β τὸ δὲ Δίωνος ἠπιστάμην τῆς ψυχῆς πέρι φύσει τε ἐμβριθὲς ὄν, Πλούτ.Περ.4 φρόνημα δημαγωγίας ἐμβριθέστερον, Λογγῖν.Ὕψ.9,3 ὧν ἂν ἐμβριθεῖς ὦσιν αἱ ἔννοιαι, Συνέσ.39D, Εὐστ.Πον. 249,96 ζήτημα ἐκκλησιαστικόν, ἐμβριθές, ἀμφίμαχον, - ἔννοιαι ἐμβριθεῖς· || ἰσχυρός, δυνατός, σημαντικός : Φιλόδ.Ρητ.1,46S τεκμήριον ἐμβριθές· || τὸ οὐδ. τὸ ἐμβριθὲς ὡς οὐσ. ἡ ἐμβρίθεια βλ.λ. : Διον.Ἀμμ.2,2 χρώματα δ' αὐτῆς τό τε στρυφνὸν καὶ τὸ πυκνὸν καὶ τὸ ἐμβριθές· 4) εἰδ. ἐπὶ προσ. ἐπὶ καλῆς σημ. ὁ πλήρης γνώσεων, σπουδαῖος : Πλούτ.Δημ.5 ἐμβριθοῦς στρατηγοῦ κεχρημένου πραγμάτων μεταβολαῖς· 5) ὁ σταθερός, ὁ ἀτάραχος : Ἱππ.Ἐπιστ.11 πυνθάνομαι δὲ αὐτὸν ἐμβριθέα καὶ στερρὸν τὰ ἤθεα· 6) ἐπὶ κακῷ, χαλεπός, ἐπαχθής, λυπηρός : Αἰσχ.Πέρσ.693 τί ἐστι Πέρσαις νεοχμὸν ἐμβριθὲς κακόν, Σοφ.ἀπ. 757 τῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἐμβριθέστερον· || ὀχληρός, φορτικός : Ἐπιγρ. ἐμβριθὴς φυλακή· 7) ἐπὶ ἀνθρώπων, ὀργίλος, σφοδρός, βίαιος : Ἡρωδιαν. 3,11,1 ἐμβριθῆ καὶ θρασὺν νεανίαν.

ἐμβριθίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν τοῦ μολύβδου τῶν θειοαλάτων μετ' ἀντιμονίου.

ἐμβρίθω (ἐν, βρίθω) μτγν. ἐπὶ ἀνέμου, ἐφορμῶ βαρέως ἐπί τινος, πίπτω βαρέως: Ἰσίδ.Αἰγ. ἐν ΑΠ 7,532,5 **ἀθρόον ἐμβρίσαντος ἀήματος.**

ἐμβριθῶς ἐπίρρ. κ. μσν. σπουδαίως: Φιλόδ. Ποιημ.5,4· **2)** κ. νεώτ. σοβαρῶς, συνετῶς, σταθερῶς, καρτερικῶς, συγκρ -έστερον: Πλάτ.Φαῖδρ. 252C **ἐμβριθέστερον δύναται φέρειν τὸ τοῦ πτερωνύμου ἄχθος·** || ὅθ.κ. ἰσχυρῶς, ὑπερθ.-έστατα: Εὐστ.Πον.318,74 **πολὺς τὴν ῥωμαλεότητα ὑφ' ἧς καὶ ξίφος οἶδε καταγαγεῖν ἐμβριθέστατα·** **3)** βιαίως: Ἡρωδιαν.4,3,7 **ὁ δ' Ἀντωνῖνος ἐμβριθῶς τὰ πάντα καὶ θυμοειδῶς ἔπραττε·** **4)** αὐστηρῶς: ΔίωνΚ 69,6 **ἦγε τὸν δῆμον ἐμβριθῶς μᾶλλον ἢ θωπευτικῶς.**

ἐμβριμάω λεξ. μ. παρατ. **ἐνεβρίμει** ὠργίζετο, μετὰ δοτ.: Λεξ.Πατμ.ἐν Πάπ.

ἐμβρίμημα-τος (τὸ) (ἐμβριμῶμαι) μτγν. κ. μσν. ἐκδήλωσις ὀργῆς κατά τινος, ἀγανάκτησις· Σουΐδ. «τὸ μετ' ὀργῆς λάλημα»: ΠΔ Θρῆν.2,6 **παρώξυνεν ἐμβριμήματι ὀργῆς αὐτοῦ βασιλέα·** **2)** φρύαγμα, χρεμέτισμα: Ἀνν.Κομν.404C **δοκεῖ μοι καὶ ὁ γέλως αὐτοῦ τοῖς ἄλλοις ἐμβρίμημα ἦν.**

ἐμβρίμησις-εως (ἡ) (ἐμβριμῶμαι) μτγν. κ. μσν. δυσφορία, δυσανασχέτησις: Βασ.Ι,366E **διὰ δὲ .. τὴν σὴν ἐμβρίμησιν ὅλην τὴν ἡμέραν σκυθρωπάζων ἐπορευόμην,** Ἐπιφάν.Ι,1020C, Νικ.Χων.364C **τὴν τοῦ Δούκα ἐμβρίμησιν καὶ ἐπίπληξιν.**

ἐμβριμῶμαι-άομαι (ἐν, βριμῶμαι), μέσ. ἀόρ. **ἐνεβριμησάμην,** ἐπὶ ἵππων, φρυάττομαι, φριμάσσομαι, φριμάζω, ρωθωνίζω: Αἰσχ.Ἑπτ.461 **ἵππους δ' ἐν ἀμπυκτῆρσιν ἐμβριμωμένας** (σχόλ. «θυμὸν πνεούσας καὶ φρυαττούσας»)· **2)** ἐπὶ πρσ., δυσφορῶ, δυσανασχετῶ, γογγύζω, μουρμουρίζω: Λουκ.Νεκυομ.20 **ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλῆθος καὶ ἐνεβριμήσατο ἡ Βριμὼ καὶ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερος·** **3)** ἐμβριμῶμαι ἐν ἐμαυτῷ βαθέως συγκινοῦμαι: ΚΔ Ἰω.11,38 **Ἰησοῦς οὖν, πάλιν ἐμβριμώμενος ἐν ἑαυτῷ, ἔρχεται εἰς τὸ μνημεῖον·** || ὁμ. **ἐμβ- τῷ πνεύματι**: αὐτ.11,32· **4)** μετὰ δοτ. προσ., ἐκδηλῶ τὴν ἀγανάκτησίν μου κατά τινος, ἐπιπλήττω· Σουΐδ. «ἐμβριμᾶσθαι, μετ' αὐστηρότητος ἐπιτιμᾶν»: ΚΔ Ματθ.9,30 **καὶ ἐνεβριμήσατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς.**

ἔμβριον Ἡσ. «θεῖον».

ἔμβρις Σουΐδ. «αἱ εἰς βάθος διϊκνούμεναι ῥίζαι».

ἐμβρόνιον Ἡσ. «μικρὸν καὶ ἁπόρφυρον ἱμάτιον Τιβερικὸν» (ἀναγν. Ἰβηρικόν).

ἐμβρονταῖος-α-ον μτγν. ὁ ὑπὸ βροντῆς, κεραυνοῦ κτυπηθείς: Διόδ.Σ 8,9.

ἐμβροντησία (ἡ) (ἐμβρόντητος) μτγν. κατάπληξις ὑπὸ κεραυνοῦ, ὅθ. παραφροσύνη· Ἡσ. «μανία, φρενοβλαβία (δ.γρ. φρενοβλάβεια)»: Φιλόστρ.Σοφ.2,27,5· **2)** πτόησις, θάμβος, ξυπασιά: Πλούτ.Ἠθ.1119B **τὴν ἐμβροντησίαν ἐκ τοῦ βίου καὶ τὸν τῦφον ἐξήλαυνε·** **3)** μωρία: Μέν.Σαμ.196.

ἐμβρόντησις-εως (ἡ) (ἐμβροντῶ) μτγν. κ. νεώτ. ἐμβροντησία βλ.λ.1): Ἐπιφάν.Ι,1054D **ἐν ἐμβροντήσει τινὶ καὶ φρενοβλαβείᾳ φερομένους.**

ἐμβρόντητος-ον (ἐμβροντῶ) κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ὑπὸ κεραυνοῦ πληγείς, κεραυνόπληκτος: Ξεν. Ἀν.3,4,12 **Ζεὺς ἐμβροντήτους ποιεῖ τοὺς ἐνοικοῦντας, καὶ οὕτως ἑάλω,** ΔίωνΚ 36,13· **2)** ὁ τὴν διάνοιαν διαταραχθείς, ὁ παράφρων: Ἐπιφάν.Ι, 828D **μανίᾳ ἀρθεὶς οὐ μικροτάτῃ, ἀλλ' ἐμβρόντητος γεγονώς,** Ἀδαμ.1,3 **οἱ δὲ ὠχρότεροι** (ὀφθαλμοί) **ἐμβροντήτους σημαίνουσι·** || κ. ἐπὶ ἰδεῶν, ἄφρων, παράλογος: Πορφ.Χριστ.35 **ἐμβ- καὶ πεπλανημένον σόφισμα·** **3)** ὁ ἀμβλύνους, ὁ βλάξ, ὁ χάχας: Ἀριστφ.Ἐκκλ.793 **ὦμβρόντητε σύ,** Πλάτ.Ἀλκ.2,140C **τοὺς δ' ὀλίγον ἔλαττον ἠλιθίους τε καὶ ἐμβροντήτους,** Φιλήμ.π.Ἀθην.4,175D **οὐκ οἶδας, ἐμβρόντητε σύ;** **4)** μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν μεγίστῃ καταπλήξει εὑρισκόμενος, ἔκπληκτος, ἔκθαμβος: Λουκ.Τιμ.1 **ὦ Ζεῦ φίλιε .. καὶ ἐρίγδουπε καὶ εἴ τί σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ καλοῦσιν,** Δροσ.Βοτάν.23 **πρὸς τὴν ἐμβρόντητον ὁμήγυριν.**

ἐμβροντῶ-άω (ἐν, βροντῶ) βροντῶ εἴς τι, κτυπῶ διὰ τοῦ κεραυνοῦ: Εὐπ.17D **τίς ἐνεβρόντησέ μοι;** || κ. παθ. πλήττομαι δι' ἀστροπῆς (διακρίνεται τοῦ πλήττομαι διὰ κεραυνοῦ): Ξεν.Ἑλλ. 4,7,7 **οἱ μέν τινες πληγέντες, οἱ δὲ καὶ ἐμβροντηθέντες ἀπέθανον·** **2)** μτφ. διαταράσσω, κατοπλήττω, ἀφαιρῶ τὸν νοῦν: Ἀχιλλ.Τάτ.3,15 **τὸ κακὸν ἐνεβρόντησέ με·** κ. παθ.: Δημ.413 **τὸν δὲ κατηγοροῦντα τί; ἐμβεβροντῆσθαι, τὴν πόλιν ἀγνοεῖν, οὐκ ἔχειν ὅποι τὰ ἑαυτοῦ ῥίπτῃ,** Φιλόστρ.Ἀπολλ.5,32 **ὑπὸ γυναίων ἐμβροντηθεὶς ἐπελάθετο τοῦ ἄρχειν·** ρημοτ. π. ἐμβρόντητος, ἐμβροντησία, ἐμβρόντησις, ἐμβρονταῖος.

ἐμβροχάς-άδος (ἡ) (ἐμβρέχω) μσν. παραφυὰς κλήματος: Γεωπ.4,3,7 **ἐν τῷ ἄκρῳ τῆς ἐμβροχάδος .. ἀκόλουθόν ἐστιν ἑνὸς μόνου ὀφθαλμοῦ τὸν βλαστὸν καταλιπεῖν.**

ἐμβροχή (ἡ) (ἐμβρέχω) μτγν. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμβρέχω, τὸ μούσκεμα· **2)** μτγν. τὸ ὑγρὸν περίβλημα, περικάλυμμα, κομπρέσσα, ἄ. ἔμβρεγμα: Πλούτ.Ἠθ.42C **οὐδὲ ζητεῖν μυρίζεσθαι δεόμενον ἐμβροχῆς καὶ καταπλάσματος·** **3)** νεώτ. φαρμακ. ἡ διά τινος διαλύτου ἐν ψυχρῷ ὑγρῷ κατεργασία δρογῶν πρὸς λῆψιν τῶν διαλυτῶν συστατικῶν αὐτῶν· **4)** (ἐν - βρόχος) βρόχος, ἀγχόνη, θηλιά: Λουκ.Λεξιφ.11 **ἀπολώλει ἄν, εἰ μὴ ἐγὼ ἐπιστὰς ἀπηγχόνισά τε αὐτὸν καὶ παρέλυσα τῆς ἐμβροχῆς.**

ἐμβρόχημα-ατος (τὸ) μτγν. τὸ ὑγρὸν περικάλυμμα, ἐμβροχὴ βλ.λ.2): Ἡροδ.Ἰατρ.58,83.

ἐμβρόχθιος-ον (βρόχθος) μσν. ὁ ἐν τῷ φάρυγγι: Τζέτζ.Χιλ.12,413.

ἐμβροχίζω (ἐν, βροχίζω) μτγν. συλλαμβάνω διὰ βρόχου, θηλιᾶς, πιάνω στὰ βρόχια, βροχίζω: Ἀπολλόδ.2,5,4 **παρειμένον ἐμβροχίσας.**

ἔμβροχος-ον (ἐμβρέχω) μτγν. ὁ βεβρεγμένος, ὁ διάβροχος: Βασ.Ἐπιστ.2,748B **τοῖς τῶν δακρύων ὀχετοῖς τὴν γενειάδα ἔμβροχον καθωμάλιζες·** **2)** πάπ. ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ ἀρδευόμενος, ὁ μὴ ξερικός: **ἄρουραν .. ἢ ἄβροχον ἢ ἔμβροχον.**

ἐμβρυακός-ή-όν (ἔμβρυον) νεώτ. ἐμβρυϊκός.

ἐμβρύειον (τὸ) (ἔμβρυον) ἡ τοῦ ἐμβρύου σάρξ: Ἀριστφ.ἀπ.476 **αὐτὸς δ' ἀνὴρ πωλεῖ κίχλας .. χελιδόνια τέττιγας ἐμβρύεια.**

ἐμβρυϊκός-ή-όν (ἔμβρυον) νεώτ. κ. **ἐμβρυακός-ή-όν** ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἔμβρυον βλ.λ., ὁ τοῦ ἐμβρύου: **ἐμβρυϊκὸς κόμβος** (ἀμαυρὰ κηλὶς προέχουσα ἐπὶ τοῦ βλαστιδίου, ἐξ ἧς διαπλάσσεται τὸ ἔμβρυον), - **ἐμβρυϊκὰ ἐξαρτήματα - κύτταρα - περιβλήματα·** ἐπίρρ. **-ῶς.**

ἐμβρύκω (ἐν, βρύκω) μτγν. δάκνω τινά, δαγκάνω: Νίκ.Θηρ.824 **ἐπεὶ μογεροὺς ἁλιῆας πολλάκις ἐμβρύξασα ..** (δ.γρ. [· κ. παθ.: αὐτ.Ἀλ.338.

ἐμβρυογενής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἐκ τοῦ ἐμβρύου ἢ μετὰ τοῦ ἐμβρύου γεννώμενος ἢ σχηματιζόμενος: **ἐμβρυογενὴς ὑμήν.**

ἐμβρυογονία (ἡ) νεώτ. ἡ γένεσις τοῦ ἐμβρύου· **2)** βιολ. ἡ περὶ γενέσεως καὶ διαπλάσεως τοῦ ἐμβρύου ἐπιστημονικὴ θεωρία.

ἐμβρυογονικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐμβρυογονίαν· ἐπίρρ. **-ῶς.**

ἐμβρυογραφία (ἡ) νεώτ. περιγραφὴ ἢ φυσικὴ ἱστορία τοῦ ἐμβρύου· πρβλ. ἐμβρυογονία.

ἐμβρυογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐμβρυογραφίαν βλ.λ.

ἐμβρυογράφος (ὁ) νεώτ. **ὁ** εἰδικῶς περὶ τὴν ἐμβρυογραφίαν ἀσχολούμενος.

ἐμβρυοδόχος-ον μτγν. ὁ τὸ ἔμβρυον δεχόμενος : Λουκ.Λεξιφ.6 **τοκάδος ὑὸς τὸ ἐμβρυοδόχον ἔντερον.**

ἐμβρυοειδής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἐν εἴδει ἐμβρύου· || ἰατρ. **ἐμβρυοειδὲς οἴδημα** (ποικιλία δερμοειδοῦς κύστεως ἑδραζομένη πρὸς τὸ μέρος τῶν ὄρχεων ἢ ἐπὶ τῶν φοθηκῶν).

ἐμβρυοθλασία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἐπὶ δυστοκίας, ἡ διὰ τοῦ ἐμβρυοθλάστου χειρουργικὴ ἐπέμβασις.

ἐμβρυοθλάστης (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. χειρουργικὸν ἐργαλεῖον χρησιμεῦον πρὸς διαμέλισιν τοῦ ἐμβρύου καὶ ἐξαγωγὴν αὐτοῦ ἐκ τοῦ γεννητικοῦ σωλῆνος, ἄ. ἐμβρυοτόμος : Γαλ.19,104 (δ. γρ. **ἐμβρυοσφάκτης**).

ἐμβρυοθυλάκιον (τὸ) νεώτ. θυλάκιον ἐν ᾧ νήχεται τὸ ἔμβρυον καὶ ὅπερ ρήγνυται κατὰ τὸν τοκετόν, φοθάλομος.

ἐμβρυοθύλακας (ὁ) νεώτ. τὸ ἐμβρυοθυλάκιον βλ.λ. μετὰ τοῦ ἐν αὐτῷ ἐμβρύου ἀπαρτίζον τὸ φόν.

ἐμβρύοικος-ον (ἐν, βρύον, οἰκῶ) μτγν. ὁ ἐντὸς τῶν βρύων τῆς θαλάσσης κατοικῶν : Φίλιππ.Θεσσ. ἐν ΑΠ 6,90,1 **ἄγκυραν ἐμβρύοικον.**

ἐμβρυοκαρδία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. παθολογικὴ ἀλλοίωσις τοῦ καρδιακοῦ ρυθμοῦ καθιστῶσα αὐτὸν ὅμοιον πρὸς τὸν τοῦ ἐμβρύου.

ἐμβρυοκλάστης (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ ἐμβρυοθλάστης βλ.λ.

ἐμβρυοκτονία (ἡ) νεώτ. φόνος ἐμβρύου βλ.λ.2), εἰδ. ἐπὶ ἀνθρωπίνου ἐμβρύου· πρβλ. ἄμβλωσις, ἔκτρωσις· **2)** συνεκδ. βρεφοκτονία.

ἐμβρυοκτόνος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ φθείρων, **ὁ** φονεύων τὸ ἐν τῇ γαστρὶ εὑρισκόμενον ἔμβρυον : Βασ.Ἐπιστ.2,763B **αἱ δεχόμεναι τὰ ἐμβρυοκτόνα** δηλητήρια, - **ἐμβρυοκτόνος μαῖα.**

ἐμβρυολογία (ἡ) νεώτ. ἐπιστήμη ἀσχολουμένη περὶ τὴν γένεσιν καὶ ἐξέλιξιν τοῦ ἐμβρύου.

ἐμβρυολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐμβρυολογίαν βλ.λ.· ἐπίρρ. -ῶς.

ἐμβρυολόγος (ὁ) νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος ἢ **ὁ** ἐντριβὴς εἰς τὰ τῆς ἐμβρυολογίας βλ.λ.

ἐμβρυομεμβράνα (ἡ) νεώτ. ὑμὴν ἢ χιτὼν περιβάλλων τὸ ἔμβρυον, ἐμβρυϊκὸν περίβλημα.

ἔμβρυο(ν) (τὸ) (ἐν, βρύω) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ αἰγὸς ἢ προβάτου, τὸ νεογνόν, τὸ νεογέννητον : Ὀδ.Ι 245 **ἤμελγεν ὄις καὶ μηκάδας αἶγας, .. καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστη,** Ἀριστλ.ΖΜ 676a, 17 **τὸ γάλα τοῖς ἐμβρύοις· 2)** κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζῴων, ὁ ἐν τῇ γαστρὶ ἀναπτυσσόμενος ζωϊκὸς ὀργανισμός, τὸ κυούμενον : Εὐστ.Ἰλ.1095,17 « τὸ ἐντὸς τῆς γαστρὸς βρύον » : Αἰσχ.Εὐμ.945 **μῆλά τ' εὐθενοῦντα γᾶ ξὺν διπλοῖσιν ἐμβρύοις τρέφοι χρόνῳ τεταγμένῳ,** Ἀριστλ. ΖΓ 746a, 1, Λουκ.Θε.Δ 9,2 **ἀτελὲς ἔτι.. τὸ ἔμβρυον·** || κ.μετὰ γεν.:Θεόφρ.ΦΙ 1,1,3 **τῶν ζῴων τὰ ἔμβρυα· 3)** νεώτ. κ. δημ. κ. ἐπὶ φυτῶν, τὸ μετὰ τὴν γονιμοποίησιν εὑρισκόμενον ὠργανωμένον σωμάτιον ἐντὸς τοῦ τελείου σπέρματος : **ἔμβρυον φυτικόν· 4)** νεώτ. κ. δημ. γεν. πᾶν τὸ ἐν τῇ γενέσει αὐτοῦ πρὶν ἢ λάβῃ ὁριστικὴν μορφήν.

ἐμβρυοπλαστία (ἡ) μσν. κ. νεώτ. **ὁ** σχηματισμὸς τοῦ ἐμβρύου : Εὐστ.1728.

ἐμβρυοπλαστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν ἐμβρύων: **ἐμβρυοπλαστικὰ κύτταρα, - ἐμβρ- ὄγκος.**

ἔμβρυος-ον (ἐν, βρύω) κ. νεώτ. ὁ ἐντὸς σώματός τινος ἐγκεκλεισμένος καὶ ἀναπτυσσόμενος : Θεόφρ.ΦΑἰτ.1,1,3 **τὸ μέλλον βλαστάνειν ἔχειν τε δεῖ τὴν ἔμβρυον ὑγρότητα** (διορθ. ἔμβιον), ΨΦωκυλ.171 **βρέφος ἔμβρυον** (τὸ ἔμβρυον)· || τὸ οὐδ. **ἔμβρυον** ὡς οὐσ. βλ.λ.· **2)** (ἐν, βρύον) μτγν. ὁ πλήρης θαλασσίων βρύων : Νόνν.Δ 41,29.

ἐμβρυόσακκος (ὁ) νεώτ. βοταν. εὐμέγεθες κυστῶδες κύτταρον εὑρισκόμενον **ἐν τῷ μέσῳ τοῦ** σπερματικοῦ πυρῆνος, **ἄ. ἐμβρυώδης** ἀσκός.

ἐμβρυοσφάκτης (ὁ) μτγν. δ.γρ. **τοῦ ἐμβρυοθλάστης** βλ.λ. : Ἡρόφ.π.Τερτυλλ.25.

ἐμβρυοτομία (ἡ) (ἐμβρυοτομῶ) **μτγν. κ. νεώτ.** ἰατρ. ὁ δι' ἐγχειρήσεως τεμαχισμὸς τοῦ σώματος ἐμβρύου πρὸς ἐξαγωγὴν αὐτοῦ **ἀπὸ τοῦ πυελογεννητικοῦ** σωλῆνος, ἄ. ἐμβρυοθλασία : Παῦλ.Αἰγ.6,74.

ἐμβρυοτομικός-ή-όν νεώτ. **ὁ ἀναφερόμενος εἰς** τὴν ἐμβρυοτομίαν ἢ τὸν **ἐμβρυοτόμον** βλ.λς.

ἐμβρυοτόμος (ὁ) μτγν. κ. **νεώτ.** ἰατρ. **ἐργαλεῖον** χειρουργικόν, **ὁ ἐμβρυοθλάστης βλ.λ.**

ἐμβρυοτομῶ-έω μτγν. (**ἔμβρυον-τέμνω**) διαμελίζω τὸ ἔμβρυον **πρὸς** ἐξαγωγὴν αὐτοῦ ἀπὸ **τοῦ** πυελογεννητικοῦ σωλῆνος, **μετ' αἰτ.** : Ὀλυμπ.Γοργ. 257J· κ. παθ. : Πρόκλ.Τετράβ.214,24 **τὰς δὲ γυναῖκας .. ποιεῖ καὶ ἐκτιτρώσκειν καὶ ἐμβρυοτομεῖσθαι·** ρηματ. π. **ἐμβρυοτομία**, ἐμβρυοτόμος.

ἐμβρυουλκία (ἡ) (ἐμβρυουλκῶ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἡ δι' ἐμβρυουλκοῦ σύλληψις τῆς **προβαλλομένης κεφαλῆς** τοῦ ἐμβρύου **καὶ ἐξαγωγὴ** αὐτοῦ ἐκ τῶν γεννητικῶν ὀργάνων : Γαλ.19,107, Θεοφάν. Νόνν.2,134 **ἑλκοῦται πολλάκις ἡ ὑστέρα διὰ δυστοκίαν ἢ ἐμβρυουλκίαν,** Εὐστ.Πον.353,5.

ἐμβρυουλκός (ὁ) (ἔμβρυον, ἕλκω) μτγν. κ. νεώτ. ἰατρ. εἰδ. ἐργαλεῖον πρὸς ἐξαγωγὴν τοῦ ἐμβρύου ἐν δυστοκίαις, μαιευτικὴ λαβίς : Γαλ.19,97 **ἑλκυστῆρι τῷ ἐμβρυουλκῷ,** Παῦλ.Αἰγ.6,74.

ἐμβρυουλκῶ-έω (ἔμβρυον, ἕλκω) μτγν. δι' ἐμβρυουλκοῦ ἐξάγω τὸ ἔμβρυον : Κολουμ.7,3,6· κ. παθ. : Σωρ.2,55· ρηματ. π. ἐμβρυουλκία.

ἐμβρυοῦχος-ον (ἔμβρυον, ἔχω) νεώτ. **ὁ** ἔχων ἢ ὁ περιέχων ἔμβρυον.

ἐμβρυοφθορικός-ή-όν (ἐμβρυοφθόρος) νεώτ. ὁ φέρων φθορὰν τοῦ ἐμβρύου : **ἐμ- βοτάνη.**

ἐμβρυοφθόρος-ον (ἔμβρυον, φθείρω) νεώτ. **ὁ** φθείρων τὸ ἔμβρυον, **ὁ** ἐμβρυοκτόνος : **ἐμβρυοφθόρα φάρμακα.**

ἐμβρυοφόριον (τὸ) νεώτ. **βοταν.** ὄργανον φυτικὸν πολυκύτταρον, **ἄ.** ἀναρτὴρ βλ.λ.3).

ἐμβρυόφυτα (τὰ) νεώτ. βοταν. συνομοταξία τοῦ φυτικοῦ βασιλείου, περιλαμβάνουσα **φυτὰ** ἔχοντα ἔμβρυον, **ἄ.** ἐμβρυώδη **φυτά.**

ἐμβρυώδης-ους-ες νεώτ. **ὁ** ἀνήκων **ἢ** ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἔμβρυον. **ὁ ἔχων,** περιέχων ἔμβρυον, **ὁ** ἐμβρυϊκός : **ἐμβρυώδης ἀσκός** (ἄ. ἐμβρυόσακκος βλ.λ.), - **ἐμβρυώδη φυτά** (ἄ. ἐμβρυόφυτα βλ.λ.)· **2)** μτφ. ὁ στοιχειωδῶς, ἀτελῶς ὠργανωμένος, ὁ ἐν πρωτογόνῳ καταστάσει **τελῶν,** πρωτόγονος : **ἡ συγκοινωνία εἰς τὰ ὀρεινὰ μέρη εὑρίσκεται εἰς ἐμβρυώδη-κατάστασιν.**

ἐμβρύωμα-ατος (τὸ) νεώτ. **παθολογικὸς** ὄγκος σχηματιζόμενος κατὰ τὴν διάπλασιν τοῦ ἐμβρύου.

ἐμβρυωρία (ἡ) (ἐμβρυωρός) **νεώτ.** τὸ λειτούργημα τὸ ἀσκούμενον ὑπὸ τοῦ **ἐμβρυωροῦ** βλ.λ.

ἐμβρυωρός (ὁ) (ἔμβρυον, ὥρα) **νεώτ.** νομ. ὁ ἐντεταλμένος τὴν ἐπιτήρησιν ἐγκύου **χήρας ἢ** διεζευγμένης, ὅπως μὴ δι' **ἀμβλώσεως** ματαιώσῃ αὐτὴ τὴν γέννησιν τοῦ κυοφορουμένου.

ἔμβρωμα-ατος (τὸ) (ἐν, βιβρώσκω) μτγν. κ. μσν. **τὸ** ἐκ τῆς χρήσεως βεβρωμένον, ἐφθαρμένον : Διοσκ. 1,105 **ἐμβρώματα ὀδόντων· 2)** τὸ **εὐθὺς** μετὰ τὴν ἔγερσιν λαμβανόμενον **πρόγευμα, κολατσιό·** Σουΐδ. « ἀκρότισμα » : Ἀθήν.1,11C.

ἐμβρωματίζω (ἐν, βρωματίζω) μτγν. κ. μσν., **μέλλ. ἐμβρωματίσω,** δίδω τροφήν, σιτίζω, τροφοδοτῶ, ταγίζω· ΕΜ 819,6,Σουΐδ. : Εὐστ.Πον.158,80 **ἐμβρωματίσει τε καὶ ποτιεῖ τὰ εἰς κόρον σώφρονα· 2)** μτγν. κ. μσν., παθ. κ. μέσ. λαμβάνω ὡς τροφήν, τρώγω : Ἀπολλ.Σοφ.Λεξ.Ὁμ. **ἐν λ. δειελιήσας τῆς δείλης ἐμβρωματισθείς,** Εὐστ.Πον.39,26 **τὰ γαλαθηνὰ βρέφη .. ἐμβρωματίζονται πρὸς τῆς φύσεως.**

ἐμβρωμάτιον (τό) μτγν. ὑποκορ. τοῦ ἔμβρωμα βλ.λ.: Σωρ.1,40.

ἔμβρωμος-ον μτγν. ὁ βρωμώδης, δυσώδης, βρωμερός: Διοσκ.3,33,'Αέτ.9,30.

ἐμβυθίζω (ἐν, βυθίζω) μτγν., μσν. κ. νεώτ. βυθίζω τι ἐντός τινος, εἰσάγω βαθέως, καταβυθίζω: Εὐστ. Πον.259,17 ὡς **φυλάξει τις ἀπίους ἢ μέλιτι ἐμβυθίσας ἢ λακκίσας εὔθετον γῆν,** - **ἐμβυθίζω εἰς τὸ ὕδωρ** - **εἰς τὴν ζύμην**· κ. παθ.: Πλούτ.'Ηθ.981Α **διέφθαρται καὶ ἀπόλωλε πᾶν ἐμβεβυθισμένον**· ρηματ.π. ἐμβύθισις, ἐμβύθισμα.

ἐμβύθιος-α (ἰων. -η)-ον κ. νεώτ. κ. -ος-ον ὁ ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης εὑρισκόμενος: Λεωνίδ.Ταρ. ἐν ΑΠ 7,504,4 **ἐμβύθιος πέτρα,** Βιάν. ἐν ΑΠ 9,227,8 **ὑπ' ἄγρην ἐμβυθίην,** 'Ισίδ Χαρ.π.'Αθήν.3,93Ε **εἰς τὰς ἐμβυθίους θαλάμας δύνειν εἰώθασιν αἱ πῖναι,** 'Οππ.'Αλ.4,246 **πηλὸς ἀϊδνὴς ἐμβύθιος.**

ἐμβύθισις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμβυθίζω, καταβύθισις, βούτηγμα.

ἐμβυκανῶ-άω (ἐν, βυκανῶ) μτγν. σαλπίζω διὰ βυκάνης, μὲ βούκινο: Διον.'Αλ.Ρωμ.2,8 **κέρασι βοείοις ἐμβυκανῶντες.**

ἐμβυρσῶ-όω μτγν. καλύπτω, σκεπάζω μὲ βύρσαν, μὲ δέρμα, μὲ πετσί, παθ.: ΨΠλούτ.1150Ε **ῥίπτουσιν ἐμβεβυρσωμένον εἰς τὸ καλούμενον στάμιον τῶν ἀσεβῶν.**

ἔμβυσμα-ατος (τό) (ἐμβύω) νεώτ. τὸ βύσμα, τὸ βούλλωμα, στούπωμα, τάπωμα· **2)** ναυτ. εἰδ. ἐπὶ πυροβόλων, τὸ κατὰ τὴν γέμισιν τῶν ἐμπροσθογεμῶν παλαιῶν πυροβόλων παρεντιθέμενον βύσμα, μαλαστρόπι· **3)** βοταν. **ἐμβύσματα** μεσοκυττάριοι πόροι πεπληρωμένοι πηκτινωδῶν οὐσιῶν.

ἐμβύω (ἐν, βύω) κ. μσν. κ. νεώτ., μέλλ. **ἐμβύσω,** βύω ἐντός, ἐμφράσσω, στουπώνω, βουλλώνω: 'Αριστφ.Σφ.128 **ἡμεῖς δ' ὅσ' ἦν τετρημένα ἐνεβύσαμεν ῥακίοισι**· **2)** κρύπτω τι ἐντός τινος: Νικ.Χων.2,324Α **τὴν μὲν δέλτον τῷ κόλπῳ ἐνέβυσε**· ρηματ.π. ἔμβυσμα.

ἐμβώμιος-ον μτγν. ἐπὶ τοῦ βωμοῦ:'Ιουλ.'Επιστ.24,34.

ἐμέθεν, ἐμεῖο, ἐμεῖο ἐπ. κ. ἰων. γεν. τῆς προσ. ἀντων. ἐγὼ βλ.λ., ἀντὶ ἐμοῦ.

ἐμειάς 'Ησ. « διαχρήματα, ἑαυτούς ».

ἔμειν 'Επιγρ. ἀπαρφ. ἐνεστ. τοῦ εἰμί βλ.λ., ἀντὶ εἶναι.

ἐμέμηκον παρατ. ἐκ τοῦ παρακ. μέμηκα τοῦ ρ. μηκῶμαι βλ.λ.: 'Οδ.Ι 439.

ἔμεν, ἔμεναι ἐπ. ἀπαρφ. τοῦ εἰμί βλ.λ., ἀντὶ εἶναι.

ἔμεν, ἔμεναι ἐπ. ἀπαρφ. τοῦ ἵημι βλ.λ., ἀντὶ εἶναι.

ἐμὲν 'Επιγρ., δημ. **ἐμένα** αἰτ. τῆς προσ. ἀντων. ἐγὼ βλ.λ., ἀντὶ ἐμέ.

ἐμέο, ἐμεῦ, μευ ἐπ. γεν. τῆς προσ. ἀντων. ἐγὼ βλ.λ., ἀντὶ ἐμοῦ.

ἐμέρα (ἡ) τύπος πλασθεὶς ὑπὸ Πλάτ. πρὸς ἐτυμολογίαν τῆς λ. ἡμέρα· Πλάτ.Κρατ.418C **οἱ μὲν ἀρχαιότατοι ἱμέραν τὴν ἡμέραν ἐκάλουν, οἱ δὲ ἐμέραν, οἱ δὲ νῦν ἡμέραν.**

ἐμεσία (ἡ) (ἐμῶ) κλίσις, διάθεσις πρὸς ἔμετον: 'Ιππ.Νούσ.2,473,12 **ἢν ἐμεσίαι μιν ἔχωσιν, ἐμεσάτω.**

ἔμεσις-εως (ἡ) (ἐμῶ) κ. νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμεῖν, ὁ ἔμετος: 'Ιππ.Νούσ.2,487,24 **μετὰ τὴν ἔμεσιν ἀλγέει τὸ σῶμα πᾶν.**

ἔμεσμα-ατος (τό) (ἐμῶ) κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐμεῖν, τὸ ξέρασμα, τὸ ξερατό: 'Ιππ.Προρρ. 1,68Α **τὰ ἐν κεφαλαλγίῃσι ἰώδεα ἐμέσματα.**

ἐμετηρίζω δίδω ἐμετικόν: 'Ιππ.Τόπ.'Ανθρ.419,40.

ἐμετήριος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ διεγείρων ἔμετον, ὁ ξεραστικός, ὁ ἐμετικός: 'Ιππ.Τόπ.'Ανθρ. 2,419,33 **φάρμακον.. ἐμετήριον,** Ρούφ.Νεφρ.Κύστ. 16,13 **τῶν ἐμετηρίων σιτίων προσάρας,** 'Αρετ.Χρον. Νούσ.1,3 **ἐμέειν ἐπὶ τοῖσι δεινοτέροισι ἐμετηρίοισι.**

ἐμετικός-ή-ό(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ διεγείρων ἔμετον, ξεραστικός: 'Αριστλ.Πρ.873b,36 **ἐμετικὸν φάρμακον,** - **ἐμετικὰ κάρυα** (σπέρματα εἴδους στρύχνου ἐν χρ. ὡς τονωτικόν), - **ἐμετικὴ τρὺξ** (ἔνωσις ἀντιμονίου προκαλοῦσα ἐμέτους)· ‖ νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. **ἐμετικὸν** ὡς οὐσ. φάρμακον ἐπιφέρον ἔμετον· **2)** ὁ ἔχων κλίσιν, τάσιν πρὸς ἔμετον: 'Ιππ.Διαίτ.67 **οὐδὲ δὴ τοὺς γεγυιωμένους χρὴ λούειν οὐδὲ τοὺς ἀσώδεας ἢ ἐμετικούς**· ‖ κ. ἐπὶ ζῴων: 'Αριστλ.ΖΙ 632b,11 **τὰ δ' εὐρυστήθη ἐμετικὰ μᾶλλον**· **3)** ὁ λαμβάνων φάρμακον πρὸς ἔμεσιν, ὡς οἱ Ρωμαῖοι γαστρίμαργοι: Πλούτ. Πομπ.51 **ἐμετικὸς δὲ ἐκ πεινατικοῦ γενόμενος**· ‖ ἐπὶ διαίτης, ἡ καθ' ἣν γίνεται χρῆσις ἐμετικοῦ: Κικ.'Αττ.13,52,1 **ἐμετικὴν** (ἐνν. δίαιταν) agebat· **4)** νεώτ. μτφ. ἀηδέστατος: **ἐμετικὰ λογοπαίγνια.**

ἐμετικότης (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐμετικοῦ βλ.λ.

ἐμετικῶς ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον ἐπιφέροντα ἔμετον: Γαλ.13,155 **ἐμετικῶς σπαραττόμενος.**

ἐμετιῶ-άω ἀμτβ. ἔχω κλίσιν, τάσιν πρὸς ἔμετον, ἀνακατώνομαι, μοῦ ἔρχεται ἀναγούλα: 'Αριστλ. Πρ.873b,24 **μᾶλλον ἐμετιᾶν ποιεῖ ὁ ὑδαρὴς οἶνος.**

ἐμετογραφία (ἡ) νεώτ. τὸ γράφειν κατὰ τρόπον ἐμετικὸν βλ.λ.4), ἀηδῶς.

ἐμεταγραφικὸς-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐμετογραφίαν βλ.λ.

ἐμετοδοχεῖον (τό) (ἐμετός, δέχομαι) νεώτ. τὸ δοχεῖον πρὸς ἀπόρρυσιν ἐν αὐτῷ τοῦ ἐμέτου.

ἐμετοκαθαρτικὸς-ή-όν νεώτ. ἐπὶ φαρμάκων, ὁ δι' ἐμέτου καθαρτικός.

ἐμετολογία (ἡ) νεώτ. τὸ λέγειν, ὁμιλεῖν κατὰ τρόπον ἐμετικὸν βλ.λ.4), ἀηδῆ.

ἐμετολογικὸς-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐμετολογίαν βλ.λ.

ἐμετοποιΐα (ἡ) μτγν. ἡ πρόκλησις ἐμέτου: Διον. Αἰγ.π.Φώτ.Βιβλ.130Β· πρβλ. ἐμετοποιοῦμαι.

ἐμετοποιὸς (ὁ) μτγν. ὁ διεγείρων ἔμετον: Διοσκ.2,9.

ἐμετοποιοῦμαι-έομαι (ἔμεταν - ποιοῦμαι) διεγείρω, ἐρεθίζω πρὸς ἔμετον: 'Ιππ.'Ιερ.Νούσ.552, 54 **τὴν δὲ ἄνω κοιλίην ἐμετοποιεύμενος, κάθαρσιν παρεχέτω.**

ἔμετος (ὁ) (ἐμῶ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **ἐμετός** κ. (ἐ)μετό (τό) ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐμῶ, ἡ ἔμεσις, τὸ ξέρασμα, τὸ ξερατό· Σουΐδ. « ἔμετος, ἡ τῶν περιττωμάτων κένωσις »: 'Ηρ.2,77 **ἐμέτοισι θηρώμενοι τὴν ὑγιείην καὶ κλύσμασι,** 'Αριστλ.ΖΙ 612a, 6, ΠΔ Παροιμ.26,11 **ὥσπερ κύων ὅταν ἐπέλθῃ ἐπὶ τὸν ἑαυτοῦ ἔμετον,** Νίκ.Θηρ. 435 **ἀπερευγόμενοι ἔμετον χολοειδέα,** Εὐστ.Πον. 96,72, - **τὸν ἔπιασε ἡ θάλασσα καὶ ἔκανε ἐμετό**· **2)** κλίσις, τάσις πρὸς ἐμετόν, ἀναγούλα: 'Αριστλ. ΖΙ 584a,7 **ἔτι δὲ ναυτίαι καὶ ἔμετοι λαμβάνουσι τὰς πλείστας**· **3)** νεώτ. μτφ. αἴσθημα ἀηδίας ἐξ ἀνεπιτυχῶν προσπαθειῶν πρὸς εὐφυολογίαν: μοῦ 'ρχεται **ἐμετὸς ἀπὸ τὶς ἀνοησίες ποὺ λές.**

ἐμετὸς (ὁ) Σουΐδ. κ. δημ. τὸ δι' ἐμέσεως κενωθέν· **2)** δημ. ὁ ἔμετος βλ.λ.1).

ἐμετρίωμες παρατ. τοῦ μετρῶ βλ.λ. ἀντὶ ἐμετροῦμεν: 'Ηρακλεωτ.Πίν.2,17.

ἐμετωδέως ἐπίρρ. ἰων. ἐν εἴδει ἐμετῶν: 'Ιππ. Προρρ.1,77 **τὰ ἐν ὀξέσι ἐμετωδέως ἑλκόμενα.**

ἐμετώδης-ους-ες κ. νεώτ. ὁ προκαλῶν ἔμετον: 'Ιππ.Κφακ.209F **αἱ πυκναὶ ὑποστροφαὶ ἐμετώδεες**· ‖ ἐπὶ συμπτωμάτων νόσου, ὁ συνοδευόμενος ὑπὸ διαθέσεως πρὸς ἔμετον.

ἐμεῦ ἰων. κ. ἐπ. γεν. τῆς ἀντων. ἐγὼ βλ.λ., ἀντὶ ἐμοῦ.

ἐμεῦς αἰολ. κ. δωρ. γεν. τῆς ἀντων. ἐγὼ βλ.λ.

ἐμεωυτοῦ ἰων. ἀντὶ ἐμαυτοῦ βλ.λ.

ἔμηνα ἀόρ. τοῦ μαίνομαι βλ.λ.

ἐμὶ 'Επιγρ. δ. τ. ἐνεστ. τοῦ εἰμὶ βλ.λ., ἀντὶ ἐμμί.

ἐμίας (ὁ) (ἐμῶ) κ. μσν. ὁ ἔχων τάσιν πρὸς ἔμετον, ὁ ξερασιάρης· Εὐστ.996,38 « **ἐμίας** .. ὁ ἐμετικὸς ἢ εὐεμής » : Εὐπ.412· **2)** ὁ ἔμετος βλ.λ.· Εὐστ.'Οδ.1761,38 « καὶ οἱ ἔμετοι (εἴρηνται) ἐμίαι ».

ἔμικτο ἐπ. παθ. ἀόρ. τοῦ μίγνυμι βλ.λ.

ἐμιλιά (ἡ) (ὁμιλῶ) μσν. δημ. τ. τοῦ ὁμιλία, ὁ λόγος: Ἐρωτόκρ.Δ 89 **μὲ τὸ κλάημα σιγανὴ ἦτον ἡ ἐμιλιά της,** Φορτ.526.

ἐμίν δωρ. τ. δοτ. τῆς ἀντων. ἐγὼ βλ.λ., ἀντὶ ἐμοί: Ἀριστφ.Ἀχ.733 **ποτέχετ᾽ ἐμὶν τὰν γαστέρα.**

ἐμίνγα ἐπιτετ. δωρ. τ. δοτ. τῆς ἀντων. **ἐγὼ** βλ.λ., ἀντὶ ἔμοιγε.

ἐμίνη δοτ. τῆς ἀντων. ἐγὼ βλ.λ. ἀντὶ ἐμοί, ἰδίως π. Ταραντίνοις: Ἀπολλ.Δύσκ.Ἀντων.364.

ἐμίρης (ὁ) (ἐκ τοῦ ἀραβ. ἐμίρ κ. ἀμίρ = ἀρχηγὸς) νεώτ. κ. δημ. τίτλος Μουσουλμάνων ἀρχηγῶν καὶ ἡγεμόνων φυλῶν ἢ κρατῶν τινων.

ἐμιροπούλα (ἡ) δημ. ἡ κόρη τοῦ ἐμίρου, κατ᾽ ἐπέκτ. ἀρχοντοπούλα: Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.19,4 **κλαίουν ἐμιροπούλαις.**

ἔμμα-ατος (τὸ) αἰολ. ἀντὶ τοῦ εἶμα βλ.λ.· Ἡσ. «ἱμάτιον ἢ καθαπτόμενον καὶ ἀπομασσόμενον»: Ἀλκ.4.21, Σαπφ.20a, 8.

ἐμμάγεῖον (τὸ) μτγν. ἐν κώδ. ἀμφ.ἀνάγν. **τοῦ ἐκ**μαγεῖον βλ.λ.: Πρόκλ.Κρατ.104P.

ἐμμακεδονίζω (ἐν - μακεδονίζω) παίζω, ἀστεΐζομαι εἰς τὴν μακεδονικὴν διάλεκτον, ὁμιλῶ τὴν μακεδονικὴν διάλεκτον χάριν παιδιᾶς: Κωμ.Ἀδέσπ.324.

ἐμμαίνομαι (ἐν - μαίνομαι) μτγν. κ. μσν. μαίνομαι κατά τινος, καθίσταμαι μανιώδης: ΚΔ Πράξ. 26,11 **ἐμμαινόμενος αὐτοῖς ἐδίωκον,** Ἰώσ.ΑΙ 17,6,5 **ἐμμαινομένου πᾶσι τοῦ βασιλέως·** ‖ κ. ἀπολ.: Μηναῖ.1,5 Θεοτ. **ἐμμανεὶς ὁ δυσσεβής,** Ἐπιφαν. 1,92B **οὗτοι δὲ.. ἐμμανέντες·** ρηματ. π. ἐμμανής.

ἐμμαλάξαι Ἡσ. «ἐμμεῖναι, τῇ χειρὶ ἐπιλαβέσθαι».

ἔμμαλλος-ον (ἐν - μαλλός) μτγν. ἐπὶ προβάτων, ὁ ἔχων πολὺν μαλλόν, δασύς, δασύμαλλος: Λουκ. Κυν.5 **πρόβατα ποιήσας ἔμμαλλα·** ‖ μσν. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ ἔχων μακρὰν κόμην: Μαλάλ.1 386,15 **ὀρχηστὰς ἐμμάλους μικροὺς τέσσαρας.**

ἐμμᾰνής-οῦς-ές (ἐν - μαίνομαι) κ. νεώτ. **ὁ ἐν** μανίᾳ ὤν, ὁ μαινόμενος, ὁ μανιώδης, παράφορος: Ἡρ.3,25 **οἷα δὲ ἐμμανής τε ἐὼν καὶ οὐ φρενήρης,** Αἰσχ.Πρ.675 **ἐμμανεῖ σκιρτήματι ᾖσσον,** Πλάτ.Νόμ.666A **τὴν ἐμμανῆ εὐλαβούμενοι ἕξιν τῶν νέων,-ἐμμανὴς ἔρως·** ‖ ὁμ. μετὰ δοτ.: Εὐρ.Βάκχ.1094 **πνοαῖσιν ἐμμανεῖς,** Πλούτ.Ἄρατ.17· ‖ ὁμ. ἐπὶ ἐλεφάντων **κατὰ τὴν περίοδον τῆς** ὀχείας: Ἀριστλ.ΖΙ 571b, 34.

ἔμμανις-ιος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ ἔμμηνις βλ.λ., ὠργισμένος: Ἐπιγρ. (Κρήτ.) **εἰ δὲ τάδε μὴ κατέχοιμι, τούς γέ μοι θεούς, τοὺς ὤμοσα, ἐμμάνιας ἦμην.**

ἐμμανῶς ἐπίρρ., μτγν. κ. νεώτ. μετὰ μανίας, παραφρόνως· Ἡσ. «ἐκθύμως, ὀργίλως»: Δίων Κ 65,16 **ὁρῶντες γὰρ αὐτὸν δεῦρο καὶ ἐκεῖσε ἐμμανῶς ᾄττοντα·** ‖ καθ᾽ ὑπερβολήν, παραφόρως, μέχρι τρέλλας: Εὐνάπ.Β Σοφ.455B **ἐμμανῶς ἐρᾶν,** - **τὴν ἠγάπησεν ἐμμανῶς.**

ἐμμαπέω δ.γρ. ἐμματέω βλ.λ.

ἐμμαπέως ἐπίρρ. ἐπ. παρευθύς, ταχέως· Ἡσ.: Ἰλ.Ε 836 **ὁ δ᾽ ἄρ᾽ ἐμμαπέως ἀπόρουσεν,** Ὀδ.Ξ 485, Ἡσίοδ.Α 442 **ὁ δ᾽ ἐμμαπέως ὑπέδεκτο.**

ἐμμαραίνομαι (ἐν, μαραίνομαι) μτγν. μαραίνομαι ἐντός τινος: Βασ.2,686D **βλάστημα τοῖς τῆς γῆς κόλποις ἐμμαραινόμενον.**

ἐμμάργαρος-ον (ἐν - μάργαρος) μσν. **ὁ κεκο**σμημένος, στολισμένος μὲ μαργαρίτας: Παχυμ. Γ 2,137,2 **ἐμμάργαροι χειρίδες κόκκιναι.**

ἐμμάρτυρος-ον (ἐμμαρτυρῶ) μτγν. κ. νεώτ. **ὁ** διὰ μαρτύρων ἢ μαρτυριῶν ἀποδεδειγμένος: Θεμίστ. Λόγ.11,144B **εἰ μὴ ἐμμάρτυρα φθεγγοίμην ὁπόσα φθεγγοίμην·** ‖ νεώτ. κ. ἐπὶ δίκης, ὁ διὰ μαρτύρων διεξαγόμενος: **ἐμμ - διαδικασία - ἀπόδειξις.**

ἐμμαρτυρῶ-έω (ἐν - μαρτυρῶ) μσν. εἶμαι μάρτυς, ἀποτελῶ μαρτυρίαν, ἀπόδειξιν, πιστοποιῶ, ἀποδεικνύω: Γερμ.Β᾽Λόγ.249D **ἐνεμαρτύρει μοι τὴν εὐήθειαν τὰ δέρματα τῶν προβάτων.**

ἐμμαρτύρως ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. διὰ μαρτύρων: Εὐστ.Ἰλ.64,33 **ὑπερβολικὸν δὲ τὸ πάντων εἶναι φιλοκτεανώτατον.., οὐ μὴν ἐμμαρτύρως ἀληθές.**

ἐμμάσαι Ἡσ. «ἐνερεῖσαι».

ἐμμάσσομαι (ἐν - μάσσω) κ. μσν., ἀττ. **ἐμμάττομαι,** ἀποθ. μάσσω ἐντός, ζυμώνω ἰδίως ἄρτον ἐντὸς ἀγγείου: Ἀριστφ.Νεφ.676 **ἐν θυείᾳ στρογγύλῃ ᾽νεμάττετο** (διορθ. ἀνεμάττετο)· **2)** ἐμπήγνυμι, ἐμβάλλω, καρφώνω: Νίκ.Θηρ.367 **αὐτὰρ ὁ κέντρον αὐχένι τ᾽ ἀκροτάτῳ κεφαλῇ τ᾽ ἐνεμάξατο φωτός,** Εὐστ.Πον.83,25 **ἐνεμαξάμην τραῦμα τῇ ἐμῇ ψυχῇ·** ‖ ὁμ. π. Εὐστ. κ. ἐνεργ.: Εὐστ. Πον.119,38 **ἐνέμαξε (μοι) πλατεῖαν οὐλήν.**

ἐμμάσσω μσν. ἐνεργ. τοῦ ἐμμάσσομαι βλ.λ.2).

ἐμματᾴζω μτγν. κ. μσν. κ. ἐμματαΐζω κ. **ἐμματαιάζω** φέρομαι ἀφρόνως: Γρηγ.Νύσσ.1,150A.

ἐμματέω μτγν. ἐνθέτω τὸν δάκτυλον εἰς τὸν φάρυγγα, ὅπως ἐμέσω, ἐρεθίζω πρὸς ἐμετόν· Ἡσ. «ἐμματέων, ψηλαφῶν»: Νίκ.Ἀλεξ.137 **τὰ δ᾽** (φάρμακα) **ἀθρόα νειόθι βράσσοις ἐμματέων ἔτ᾽ ἄπεπτα πύλῃ μεμιασμένα δόρπα** (δ.γρ. ἐμμαπέω)· **2)** ἐπὶ μελίσσης, πλήττω διὰ τοῦ κέντρου: Νίκ. Θηρ.809 **κέντρον γὰρ πληγῇ περικάλλιπεν ἐμματέουσα·** **3)** **ἐμματούμενος** μασώμενος: Σχόλ. Σοφ.Τρ.793 (δ. γρ. ἐνδατούμενος).

ἐμμάχομαι, μέλλ. **ἐμμαχέσομαι,** ἀποθ. μάχομαι ἐντός τινος μέρους: Ἡρ.9,8 **ἐπιτηδεότατόν ἐστι ἐμμαχέσασθαι τὸ Θριάσιον πεδίον,** ΔίωνΚ 50,12.

ἐμμεγεθύνω (ἐν - μεγεθύνω) μτγν. καθιστῶ τι μέγα, παθ.: Εὐσ.Ψαλμ.1,47,8 **ἡ κεφαλὴ τοῦ κατὰ σῶμα ἐμμεγεθυνομένου.**

ἐμμέθοδος-ον (ἐν - μέθοδος) μτγν. κ. **νεώτ. ὁ** μετὰ μεθόδου, μετὰ τέχνης γινόμενος, ὁ μεθοδικός, ἀντίθ. ἀμέθοδος: Σέξτ.Ἐμπ.Πυρρ.2,21, - **ἐμμέθοδος διδασκαλία·** ‖ τὸ οὐδ. **ἐμμέθοδον** ὡς οὐσ. ἡ συστηματικὴ τακτοποίησις, ἡ μεθοδικότης: Φίλ.2,512,38 **λογικῇ φύσει τὸ ἐμμέθοδον οἰκεῖον.**

ἐμμεθόδως ἐπίρρ. μτγν., μσν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἐμμέθοδον: Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.1,188, Παχώμ.Ρουσσ. **ἐν** ASS Μαΐου 3,32,17 **λέγει αὐτῷ ἐμμεθόδως·** ‖ κ. συγκρ. **-ώτερον**: Πρόκλ.Ὑποτ.6,2.

ἐμμεθύσκομαι (ἐν - μεθύσκομαι) μτγν. μεθύσκομαι εἴς τι: Ἰώσ.ΠΙ 4,4,3 **ἐμμεθυσκόμενος τοῖς ἁγίοις.**

ἐμμείγνυμι (ἐν - μείγνυμι) κ. **ἐμμίγνυμι** μειγνύω τι ἐντός τινος, ἀναμειγνύω, ἀνακατώνω: Πλούτ. Ἠθ.61B **τὸν ἄκρατον.. πρὸς τὸ κώνειον ἂν ἐμμίξωσι·** κ. μτφ.: Πορφ.Ἀποχ.3,20 **τῇ σαρκὶ τὴν ψυχὴν ὁ θεὸς οἷον ἅλας ἐνέμιξεν·** κ. παθ.: Αἰσχ. Ἑπτ.940 **ἐν δὲ γαίᾳ ζόα φονορύτῳ μέμεικται** (τμῆσις), Ἀριστλ.Γεν.Φθορ.315b,13 **μικροῦ ἐμμειγνυμένου,** Ἀθήν.1,27A· **2)** ἐπὶ προσ. μετὰ δοτ. συναντῶ, ἀπαντῶ: Πίνδ.Π 4,251 **ἔν τ᾽ Ὠκεανοῦ πελάγεσσι μίγεν πόντῳ τ᾽ ἐρυθρῷ Λαμνιᾶν τ᾽ ἔθνει γυναικῶν ἀνδροφόνων·** ‖ κ. ἀμτβ. ἐπὶ ἐχθρικῆς συναντήσεως: Σοφ.ΟΚ 1057 **ἔνθ᾽ οἶμαι τὸν ἐγρεμάχαν Θησέα καὶ τὰς διστόλους ἀδμῆτας ἀδελφὰς αὐτάρκει τάχ᾽ ἐμμείξειν βοᾷ** (ἐνν. ἀλλήλοις)· ρηματ. π. ἔμμικτος, ἔμμιξις.

ἐμμειδιῶ-άω (ἐν - μειδιῶ), μέλλ. **ἐμμειδιάσω,** μετὰ δοτ. μειδιῶ εἰς, προσμειδιῶ, χαμογελῶ: Φιλόστρ. Ἐπιστ.51 **ὀφθαλμοῖς ἐμμειδιᾷ καὶ παρειαῖς·** ‖ **κ.** ἐμπροθ. (**πρός τι**) ἐπὶ θηρευτικῶν κυνῶν, χαίρω **ἐπί** τινι: Ξεν.Κυν.4,3 **ἐμμειδιῶσαι.. πρὸς τὰ ἴχνη.**

ἐμμέλεια (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐμμελοῦς βλ.λ., ἡ μελῳδία ἐν τῇ μουσικῇ ἢ ἡ μελωδικὴ διακύμανσις τῆς φωνῆς ἐν τῇ ὁμιλίᾳ: Διον.Ἀλ.Δημ. 50 **τῆς ἐμμελείας ἧς κριτήριον ἄριστον ἡ ἄλογος αἴσθησις,** αὐτ.Συνθ.209,6 **καὶ Δημοσθένει φροντὶς εὐφωνίας τε καὶ ἐμμελείας ἐγένετο,** Πλούτ.Ἠθ.167C· **2)** ὁθ. μτφ. συμμετρία, εὐρυθμία, χάρις: Πλούτ.Ἠθ.747C· ‖ ἁρμόζουσα κα τάλληλος διαρρύθμισις· **ἁρμονικὴ** διαμόρφωσις

αὐτ.'Ηθ.138C **τὴν περὶ γάμον καὶ οἶκον ἐμμέλειαν ἡρμοσμένην παρέχειν·** **3)** εἰδ. ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τραγῳδίᾳ, ἡ ὄρχησις τοῦ τραγικοῦ χοροῦ, ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὴν πολεμικὴν ὄρχησιν, τὴν πυρρίχην, καὶ τὴν σατυρικήν, τὴν σίκιννιν ἢ τὸν κόρδακα : Πλάτ.Νόμ.816Β,'Αθήν.20Ε **τῆς τραγικῆς** (ὀρχήσεως) **ἡ ἐκαλεῖτο ἐμμέλεια,** Λουκ.'Ορχ.26' || δθ. τὸ μέλος τὸ τὴν τραγικὴν συνοδεῦον ὄρχησιν : 'Ηρ.6,129 **ἐκέλευσέ οἱ.. αὐλῆσαι ἐμμελείην,** Τζέτζ.Τραγ.404,58 **προκοπτούσης δὲ τῆς τραγῳδίας τὴν ἐμμέλειαν ἦδον·** || σκωπτ. παρ' 'Αριστφ.Σφ.1503 **ἀπολῶ γάρ αὐτὸν ἐμμελείᾳ κονδύλου** (μὲ τὸν ρυθμὸν τῶν γρονθοκοπημάτων).

ἐμμελέτημα-ατος (τὸ) μτγν. τὸ ὄργανον, τὸ μέσον δι' οὗ τις ἀσκεῖται : Μακεδόν.ἐν ΑΠ 6,83 **μὴ φαύσοιμι λύρης ἔτι μηδ' ἐθελήσω τῆς πάρος ἁρμονίης ἐμμελέτημα φέρειν·** **2)** τὸ ἐν ᾧ ἢ ἐφ' οὗ προκαλεῖται, γίνεται μελέτη, ἄσκησις : ΠΔΣοφ. Σολ.13,10 **χρυσὸν καὶ ἄργυρον τέχνης ἐμμελέτημα·** || κ. μτφ. : Μηνοῖ.3,11, 'Ωδ.7 **Σοφέ, τὸν λειμῶνα τὸν σὸν κατεφύτευσας, ἀρετῶν ἐμμελέτημα.**

ἐμμελετῶ-άω προκαλῶ τὴν μελέτην, τὴν προσοχήν, γυμνάζω, ἀσκῶ τινα εἴς τι : Πλάτ.Φαῖδρ. 228Ε **ἐμαυτόν σοι ἐμμελετᾶν παρέχειν,** Πλούτ. Κίμ.18 **ἐμμελετᾶν τοῖς πρὸς τοὺς βαρβάρους ἀγῶσι βουλόμενος τοὺς 'Αθηναίους·** || εἰδ. δίδω μαθήματα : Πλούτ.'Ηθ.932D **τούτοις ἐμμελέτησον.**

ἐμμελής-οῦς-ές κ. νεώτ. μελῳδικός, ἁρμονικός, εὔηχος. παραθ. **-έστερος, -έστατος** : Τίμ. Λοκρ.101Β **φωνὰς δὲ καὶ ἀκουὰς ἁ μὲν ταχεῖα ὀξεῖα, ἁ δὲ βραδεῖα βαρεῖα.. ἁ δὲ τεταγμένα ποτὶ λόγως μωσικῶς ἐμμελής..,** Διον.'Αλ.Συνθ. 25, Πλούτ.Φωκ.2 **πασῶν δὲ ἁρμονιῶν ἐμμελεστάτη καὶ μουσικωτάτη κρᾶσις,** αὐτ.'Αντων.75' || δθ. ἐπὶ ποιητοῦ, γλυκύς, μελῳδικός : Θεόκρ. 'Επιγράμμ.19 **ὡς ἐμμελής τ' ἔγεντο κἠπιδέξιος ἐπεά τε ποιεῖν πρὸς λύραν τ' ἀείδειν·** **2)** ἐπὶ πραγμ., καλαίσθητος : Πλάτ.Σοφ.259D **τό γε πᾶν ἀπὸ παντὸς ἐπιχειρεῖν ἀποχωρίζειν ἄλλως τε οὐκ ἐμμελές,** 'Αριστφ.'Εκκλ.807, 'Αριστλ.ΗΝικ. 1228a,1 **ὁμιλία τις ἐμμελής·** **3)** ὁμ. ἐπὶ πραγμ., ἀνάλογος, ἁρμονικῶς διαπεπλασμένος, διατεταγμένος, προσήκων, εὔρυθμος : Πλάτ.Νόμ.776Β **κτήματα.. ποῖα ἄν τις κτώμενος ἐμμελεστάτην οὐσίαν κεκτῇτο,** 'Αριστλ.Πολ 1327b,15 (συγκρ. Ι, Πλούτ.Πελ.19 **εἰς τὴν ἐμμελεστάτην καὶ κοσμιωτάτην πολιτείαν·** || κατάλληλος, ἐπιτυχής, πρέπων : Πλούτ.Λούκ.1 **τὴν ἐμμελῆ ταύτην καὶ λεγομένην ἐλευθέριον ἐπὶ τῷ καλῷ προσεποιεῖτο παιδείαν·** || εἰδ. ὁ μετρίου μεγέθους, μικρός : Πλάτ.Νόμ. 760Α (ὑπερθ.)· **4)** μτφ. κ. ἐπὶ προσ., κόσμιος, εὐπρεπής : Πλάτ.Κριτί.121Β **ἵνα γένοιντο ἐμμελέστεροι σωφρονισθέντες·** || λεπτός, κομψός, χαριτωμένος : Πλάτ.Θεαίτ.174Α **ἐμμελὴς καὶ χαρίεσσα θεραπαινίς·** **5)** ὁμ. ἐπὶ προσ., κατάλληλος, ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος : αὐτ.Νόμ.876D **οὐχ ἥκιστα ἐμμελεῖς αὐτοὺς οἰόμεθ' ἂν τῶν τοιούτων γίγνεσθαι κριτάς·** || ἐπιμελής· 'Ησ. « ἐμμελές· ἐπιμελές » : Πολύβ.9,20,9 **ὥστε τοὺς τὰς βαναύσους τέχνας ἀσκοῦντας ἐμμελεστέρους εἶναι.**

ἐμμελῴδημα-ατος (τὸ) μτγν τὸ μελῳδικῶς ἐκφραζόμενον, μελῳδία : 'Ιω.Διάκ.ἐν ΜΙ.ΡΓ 105,965.

ἐμμελῳδῶ-έω μτγν. μελῳδικῶς, ἁρμονικῶς τι ἐκφράζω, διατυπῶ : Γρηγ.Νύσσ.1,63Α,ΨΧρυσ.7,239,4 **ἐμμελῳδοῦντας παιδεύεσθαι.**

ἐμμελῶς ἐπίρρ. κ. μον. κ. νεώτ., ἰων. **ἐμμελέως**, συγκρ. **-έστερον** κ. **-εστέρως**, ὑπερθ. **-έστατα**, ἐναρμονίως, μελῳδικῶς, μὲ ρυθμόν, ἀντίθ. πλημμελῶς : Πλάτ.Νόμ.816Α, 'Αριστλ.Οὐρ.290b,30 **ἐμ- καὶ μουσικῶς,** Μηναῖ.1,27 **ὄργανον.. ὑπηχοῦν ἐμμελέστατα·** **2)** κ. μτφ. προσηκόντως, ἀξιοπρεπῶς, καταλλήλως, ἁρμοδίως, ὅπως πρέπει : Σιμων. 5,8 **οὐδέ μοι ἐμμελέως τὸ Πιττάκειον νέμεται,** Πλάτ.Πρωτ.321C **καὶ ὁρᾷ τὰ μὲν ἄλλα ζῷα ἐμμελῶς πάντων ἔχοντα,** 'Αριστλ.ΗΝικ.1100b,21 **ἐμμελῶς φέρειν τὰς τύχας·** || εἰδ. ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς ἁρμονικῆς, συμμέτρου ἀγωγῆς, παιδείας, μορφώσεως : Πλούτ.'Ηθ.614 **τὰς ψυχὰς αἱ μὲν ἐλαφραὶ ζητήσεις ἐμμελῶς καὶ ὠφελίμως κινοῦσιν·** **3)** ἐπὶ λογικῇ τιμῇ : Πλάτ.'Απ.20C **ἐμμ- διδάσκει.**

ἐμμεμαώς-υῖα-ός μτχ. ἀχρ. ρήμ., σφοδρός, ὁρμητικός, ὀξύς, ἐπὶ προσ. : 'Ιλ.Υ 467 **οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν οὐδ' ἀγανόφρων** | **ἀλλὰ μάλ' ἐμμεμαώς,** Πλούτ.'Ηθ.619Ε· || μτγν. μετὰ δοτ. : 'Απολλδ.Ρ 2,121 **ἐμμεμαὼς βέβρυξι·** || κ. ἐπὶ πράγμ., σφοδρός, ὁρμητικός : 'Ησίοδ.Α 439 **ἡ δέ τε** (πέτρη) **ἠχῇ ἔρχεται ἐμμεμαυῖα** (διόρθ. **ἡ δέ τε ἠχή..**)· πρβλ. μάω, μέμονα.

ἐμμέμανα (ἐν-μένος) παρακ. ἀγνώστου ἀχρ. ρήμ. εἶμαι πλήρης πάθους, μανίας : Σοφ.Τραχ.982 **ἐμμέμονε φρήν.**

ἐμμεμφής-οῦς-ές 'Επιγρ., ἀρκαδ. **ἰνμεμφής, ὁ** δεκτικὸς μομφῆς, ἐπικρίσεως.

ἔμμεν κ. **ἔμμεναι** ἐπ. ἀπαρφ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ εἶναι.

ἐμμενετικός-ή-όν κ. **-ητικός** ὁ ἐμμένων, ὁ σταθερῶς ἐπιμένων εἴς τι, μετὰ δοτ. : 'Αριστλ.ΗΝικ. 1145b,11 **ἐμμενετικὸς τῷ λογισμῷ,** Στοβ.2,7,5.

ἐμμενετός-ή-όν ὁ εἰς ὃν ἐμμένει, ἐπιμένει τις : Στοβ.3,22 **τὰ μὲν ἀγαθὰ πάντα ἐστὶν.. ἐμμενετά.**

ἐμμενέως ἐπίρρ. ἐπ. ἐπιμόνως, σταθερῶς : 'Ησίοδ.Θ 712 **ἐμμενέως ἐμάχοντο.**

ἐμμενής-οῦς-ές σταθερός, ἐπίμονος, ἐμμένων εἴς τι· || τὸ οὐδ. **τὸ ἐμμενές** ὡς οὐσ. ἡ σταθερότης, ἐπιμονή, ἐμμονή : Πλούτ.'Ηθ.446C **ἐν δὲ τὸ θαρραλέον τε καὶ ἐμμενές·** || ὁμ. τὸ οὐδ. **ἐμμενὲς** παρ' Ὅμ. κ. ἄ. ἐπικοῖς ἐν ἐπιρρ. σημ. ἐπιμόνως, σταθερῶς, μὲ ἐμμονήν, ἀδιαλείπτως : 'Ιλ.Ν 517 **δὴ γάρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεί,** 'Οδ.Ι 386, 'Αρατ.339 **ἐμμενὲς ἤματα πάντα διώκεται.**

ἐμμενητικός-ή-όν κ. **ἐμμενετικός** βλ.λ., μετὰ γεν. : Πλάτ.'Όρ.412Β **ἕξις ἐμμενητικὴ νόμου.**

ἐμμενητικῶς ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον ἔμμονον, ἐπίμονον, ἐμμόνως, μὲ ἐπιμονήν : Διογ.Λ 7,126.

ἐμμενύτρωτος 'Ησ. « μέτριος ».

ἐμμένω κ. νεώτ., μέλλ. **ἐμμενῶ,** νεώτ. **θὰ ἐμμείνω,** παρακ. **ἐμμεμένηκα** παραμένω, διομένω, διατρίβω που : Εὐρ.ἀπ.364,12 **πολὺν** | **χρόνον μελάθροις ἐμμένειν,** 'Αριστφ.'Εκκλ.1120 **ἐν τῇ κεφαλῇ γὰρ ἐμμένει πολὺν χρόνον,** Θουκ.2,23 **οἱ δὲ Πελοποννήσιοι χρόνον ἐμμείναντες ἐν τῇ 'Αττικῇ,** Ξεν.'Αν.4,7,17· **2)** κ. νεώτ. μένω σταθερός, πιστὸς εἴς τι, ἐπιμένω, μετὰ δοτ. : 'Ηρ.9,106 **ὁρκίοισι ἐμμενέειν,** Αἰσχ.Χο.977 **ἐμμένει πιστώμασιν,** Θουκ.5,18, Μηναῖ.3,4 Συναξ. **ἐμμένοντες τῇ τοῦ Χριστοῦ πίστει, - ἐμμένω εἰς τὰς ἰδέας μου - τὰς πεποιθήσεις μου - τὰς ἀποφάσεις μου·** **3)** κ. ἀπολ. εἶμαι εὐσταθής, σταθερός : Εὐρ. Φοίν.1541 **ὅρκους συνῆψαν ἐμμενεῖν,** Πάπ. **ὀμνύω ἐμμενεῖν καὶ ποιήσειν πάντα·** **4)** ἐπὶ πραγμ., μένω ἀμετακίνητος, διαρκῶ : Θουκ.2,2 **τέσσαρα καὶ δέκα μὲν ἔτη ἐνέμειναν αἱ τριακοντούτεις σπονδαί,** Πλάτ.Νόμ.839C **ἐμμεῖναι τὸν νόμον·** || ὁμ. μετὰ δοτ. ἠθικῆς : 'Ηρ.7,151, Σοφ.ΟΚ 648 **εἴ σοί γ' ἅπερ φῇς ἐμμενεῖ** (ἐὰν θὰ κρατήσῃς τὸν λόγον σου)· **5)** παραμένω ὡς συνήθεια : Θουκ.1,5 **γό τε σιδηροφορεῖσθαι τούτοις.. ἀπὸ τῆς παλαιᾶς λῃστείας ἐμμεμένηκεν.**

ἐμμερίζω μτγν. κ. 'Επιγρ. διανέμω, διαχωρίζω, διαμοιράζω : 'Ιω.Χρυσ.5,666 **ἐμμερίζει τὴν ἀμέριστον ἀξίαν·** κ. παθ. : 'Ιώσ.ΠΙ 5,7,3, 'Επιγρ.

ἐμμέριμνος-ον μτγν., σχόλ. κ. μον. ὁ ἔχων μερίμνας, φροντίδας, στενοχωρίας, περίφροντις : Κατ.'Αστρλ.Κ 2,120, Σχόλ.Εὐρ.'Ορ.93, 'Ιω.Μοναχ.ἐν 'Ανεκδ.Στεφ.4,191,12 **ἐμμερίμνου ψυχῆς.**

ἐμμερίμνως ἐπίρρ. μσν. ἐν φρ. **ἐμμερίμνως ἔχω** ἀνησυχῶ : Εὐστ.Πον.120,83.

ἐμμεσιτεύω μτγν. ἐπιτυγχάνω, κατορθῶ τι διὰ μεσιτείας, μεσολαβήσεως : Κλήμ.'Αλ.Στρώμ.7,862 **πρὸς τὸ θεῖον . . κοινωνίαν ἐμμεσιτεύει.**

ἔμμεσος(-η)-ο(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν **τῷ** μέσῳ, τῷ μεταξὺ εὑρισκόμενος, διάμεσος ; 'Αλέξ. 'Αφρ.Πρ.2,62 (ψυχὴ) **δεσμὸς ἔμμεσος τυγχάνει τῶν ἄκρων,** Σιμπλίκ.Οὐρ.340,33· ‖ ὁ μεσολαβῶν, παρεμβαλλόμενος : 'Ολυμπ.Μετ.41,23 **ἔμμεσος μεταξυλογία·** **2)** κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ οὐχὶ ἀπ' εὐθείας, ὁ διὰ μέσου, ὁ πλαγίως λαμβάνων ὕπαρξιν, ὑπόστασιν, ἀντίθ. ἄμεσος : Εὐστρ. εἰς 'Αριστλ. ΗΝικ.331,2 **ἔμ- γνῶσις, - ἡ ἀναβολή του εἶναι ἔμμεσος ἄρνησις, - ἔμμεσος τρόπος ὑπεκφυγῆς, - ἔμσος ἀπόδειξις·** ‖ εἰδ. νεώτ. γραμ. **ἔμμεσον ἀντικείμενον** τὸ εἰς ὃ οὐχὶ ἀπ' εὐθείας μεταβαίνει ἡ ἐνέργεια τοῦ ὑποκειμένου· ‖ ὁμ. νεώτ. **ἔμμεσοι φόροι** οἱ οὐχὶ ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τῶν δημοσίων εἰσπρακτόρων, ἀλλὰ διὰ τῆς δασμολογικῆς ἐπιβαρύνσεως διαφόρων εἰδῶν εἰσπραττόμενοι· ‖ εἰδ. ἐν τῇ πυροβολικῇ **ἔμμεσος βολὴ** ἡ κατὰ στόχου μὴ ὁρατοῦ βαλλομένη.

ἔμμεστος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐντελῶς, ὁ καθ' ὁλοκληρίαν μεστός, πλήρης, ὁ γεμᾶτος ἀπὸ κάτι, ὁλόγιομος· κ. μτφ. : Σοφ.'Ιχν.282,Πλάτ.'Επιστ.338D **παρακουσμάτων τινῶν ἔμμεστοι τῶν κατὰ φιλοσοφίαν.**

ἐμμεστοῦμαι-όομαι παθ. τοῦ ἀχρ. ἐμμεστῶ, ἐντελῶς πληροῦμαι, γεμίζω : Σοφ.'Ηλ.713 **ἐν δὲ πᾶς ἐμεστώθη δρόμος κτύπου κροτητῶν ἁρμάτων.**

ἐμμέσως ἐπίρρ. μτγν., σχόλ. κ. νεώτ.,δημ. -α κατὰ τρόπον ἔμμεσον βλ.λ.2), πλαγίως, οὐχὶ ἀπ' εὐθείας : Θεμίστ.'Α'Υστ.31,6, Σχόλ.Εὐρ.'Εκ.1016 **ἐπὶ παντὸς πεμπομένου ἀμέσου ἀπὸ χειρὸς ἢ ἐμμέσως ὀργάνῳ τινί, - τὸν ἀπεδοκίμασαν ἐμμέσως.**

ἐμμετάβολος-ον μτγν. ὁ δεκτικὸς μεταβολῆς, ὁ ὑποκείμενος εἰς ἀλλαγήν, μεταβλητός : Κλεωνίδ.8,11 **τοῦ ἀμεταβόλου καὶ ἐμμεταβόλου.**

ἔμμεται 'Ησ. « ὀρχεῖται ».

ἐμμετεωρίζομαι μτγν. αἰωροῦμαι, μετεωρίζομαι, φέρομαι εἰς ὕψος, εἰς τὸν ἀέρα : Φιλόστρ.'Απόλλ. 1,5 **μετεωρισθείη τῷ αἰθέρι.**

ἐμμετρία (ἡ) τὸ πρέπον, τὸ προσῆκον μέτρον, συμμετρία, ἀντίθ. ἀμετρία : Πλάτ.Φίλ.52C **ταῖς μὲν σφοδραῖς ἡδοναῖς ἀμετρίαν, ταῖς δὲ μὴ τοὐναντίον ἐμμετρίαν,** αὐτ.Πολ.486D.

ἔμμετρος(-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. **ὁ ἐν** μέτρῳ ὢν ἢ γινόμενος, ὁ μεμετρημένως ἔχων, ὁ σύμμετρος : Πλάτ.Πολ.486D **ἔμμετρον ἄρα καὶ εὔχαριν ζητῶμεν πρὸς τοῖς ἄλλοις διάνοιαν φύσει,** αὐτ. Νόμ.716C **ἔμμετροι ἡδοναί·** ‖ τὸ οὐδ. ἐνάρθρ. ὡς οὐσ. ἡ ἐμμετρία, ἡ προσήκουσα ἀναλογία : αὐτ.Φίλ.26A **τὸ δὲ ἔμμετρον καὶ ἅμα σύμμετρον ἀπειργάσατο·** **2)** ὁ κατάλληλος, ὁ ἁρμόδιος, ὁ προσήκων, ποὺ πρέπει, ποὺ ταιριάζει : αὐτ.Νόμ. 823D **ἔμμετρος ἔπαινος,** Θεμίστ.Λόγ.7,94D **ἀνὴρ δὲ ἐμμέτρου δίκης τυχὼν γένοιτ' ἂν καὶ βελτίων·** **3)** ἐπὶ προσ., ὁ μετριοπαθής, ὁ λογικός, ὁ μετρημένος, ὁ σωστός· ἐν χρ. κ. παραθ. **ἐμμετρότερος, ἐμμετρότατος** (δ.γρ. **-ώτερος, -ώτατος**) : Πλάτ.Τίμ. 90E **οὕτω γὰρ ἐμμετρότερός τις ἂν αὐτῷ δόξειε περὶ τοὺς τούτων λόγους εἶναι,** αὐτ.Νόμ.926A **δρῶν πρὸς τὰ τοιαῦτα ἐμμετρότατος ἂν εἴη ;·** **4)** κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τοῦ λόγου, ὁ ἐν ποιητικῷ μέτρῳ, εἰς στίχους συντεταγμένος : αὐτ.Συμπ.197C **ἐπέρχεταί δέ μοί τι καὶ ἔμμετρον εἰπεῖν,** 'Αριστλ. Ποιητ.1451b,1 **ἔμ- λέγειν ἢ ἄμετρα, - ἔμ- κωμῳδία - μετάφραση τοῦ 'Ομήρου·** **5)** εἰδ. φρ. **ἔμμετροι ποιηταὶ** οἱ ἐπικοὶ καὶ οἱ τραγικοί, χρησιμοποιοῦντες τὰ συνήθη ἀπαγγελλόμενα μέτρα, ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τοὺς λυρικοὺς ἔχοντας ποικίλα πρὸς ᾆσμα πρόσφορα μέτρα : Δημ.1391 **τοὺς ἐμμέτρους καὶ τοὺς τῶν ᾀδομένων ποιητὰς** (τοὺς λυρικούς)· **6)** ἐπὶ προγμ. ἀναφορικῶς πρὸς τὴν χωρητικότητα αὐτῶν, ὁ δυνάμενος νὰ περιέχῃ, νὰ χωρέσῃ ἄλλον· ‖ δθ. κ. ὁ δι' οὗ εἶναι δυνατὴ ἡ μέτρησις ἄλλου : Στησίχ.7 **δέπας ἔμμετρον, ὡς τριλάγηνον.**

ἐμμετρότης-ότητος (ἡ) μτγν. συμμετρία, προσήκουσα ἀναλογία, κανονικότης : 'Αρισταίν.1,3 **ἐμμετρότητα ἔχειν** (δ.γρ. ἐμμετρότατα).

ἐμμετρῶ-έω μτγν., πάπ. κ. μσν. μετὰ δοτ. ρυθμίζω, κανονίζω, συμφώνως πρός τι : Λουκ.'Αλεκτρ. 27 **μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις ἐμμεμετρημένος** (βίος, δ. γρ. ξυμμεμετρημένος)· ‖ εἰδ. ρυθμίζω τὴν μέτρησιν συμφώνως πρός τι : 'Αγαθ. ἐν ΑΠ 4,3,18 **τῇ προθυμίᾳ μόνῃ τῇ τῶν καλούντων, ἐμμετρεῖν τὰ σιτία·** **2)** μετρῶ διὰ μέτρου τινός : Τζέτζ.Χιλ.1,774 **τοὺς δακτυλίους . . μεδίμνοισι καὶ χοίνιξι πολλοῖς ἐμμετρηθέντας·** **3)** παρέχω ἐν μέτρῳ : Πάπ. **ἐνεμέτρησεν καὶ ἐπέβαλεν.**

ἐμμετρωπία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ κατάστασις τοῦ ἐμμέτρωπος βλ.λ. ὀφθαλμοῦ.

ἐμμέτρως ἐπίρρ. κ. νεώτ., συγκρ. **-ότερον** κ. **-ώτερον,** ὑπερθ. **-ότατα** κ. **-ώτατα,** κατὰ τρόπον ἔμμετρον βλ.λ., συμμετρικῶς, ἀναλόγως, μὲ ἀπόλυτον κανονικότητα : 'Αρισταίν.1,2 **μεσόφρυον ἐμμέτρως τὰς ὀφρῦς διορίζει·** ‖ συμφώνως, ἀναλόγως πρός τι, σύμφωνα μὲ κάτι : Πλάτ.Πολιτ.282E **τῇ δὲ τοῦ στήμονος ἐμπλέξει πρὸς τὴν τῆς γνάφεως ὁλκὴν ἐμμέτρως τὴν μαλακότητα ἴσχει·** **2)** κ.νεώτ. κανονικῶς, οὐχὶ ὑπερβολικῶς, μετρίως, εἰς τὸ προσῆκον μέτρον, τὸ ἐπιβαλλόμενον μέγεθος ἢ ποσότητα, μετρημένα : Μᾶρκ.Αὐρ.1,16, **- ἡ χρῆσις οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν πρέπει νὰ γίνεται ἐμμέτρως·** κ. ὑπερθ. : Πλάτ.Πολ.474D· ‖ δθ. προσηκόντως, καταλλήλως, εὐστόχως : Πλάτ.Κρατ.395C **δοκεῖ δέ μοι καὶ τῷ Πέλοπι τὸ ὄνομα ἐμμέτρως κεῖσθαι·** **3)** κ. νεώτ. εἰς ποιητικὸν μέτρον, εἰς στίχους : Πλούτ.'Ηθ.623C **χρησμῳδεῖν ἐμμέτρως,** Θεοδόσ. Γραμματικὴ 59,24 **τί ἐστι ποίησις λυρική ; Ἥτις οὐ μόνον ἐμμέτρως γέγραπται ἀλλὰ καὶ μετὰ μέλους, - μετέφρασεν ἐμμέτρως τὸν Εὐριπίδην.**

ἐμμέτρωψ-οπος (ὁ) νεώτ. ἰατρ. ὁ ἔχων κανονικήν, φυσιολογικὴν ὅρασιν : **ἐμμέτρωψ ὀφθαλμός.**

ἐμμηλάδας αἶγας 'Ησ. « τὰς μετὰ τῶν προβάτων νεμομένας ».

ἔμμηνα (τὰ) βλ. ἔμμηνος.

ἐμμηναγωγός-όν νεώτ. ἰατρ. ὁ προκαλῶν τὴν ἔμμηνον ροήν, ὁ ἀγωγὸς τῶν ἐμμήνων βλ.λ. : **φάρμακα - μέσα ἐμμηναγωγά.**

ἐμμήνιος-ον ὁ κατὰ μῆνα συμβαίνων, ὑπόστασιν λαμβάνων : 'Επιγρ. **ἐμμήνιον αἷμα γυναικῶν** (ἡ ἔμμηνος ρύσις τῶν γυναικῶν)· ‖ ὁμ. σημ. τὸ οὐδ. πληθ. **ἐμμήνια** ὡς οὐσ. : 'Ιππ.Γυν.Φύσ.7 **τά τε ἐμμήνια οὐκ ἐγγίγνεται.**

ἔμμηνις-ιος (ὁ, ἡ), 'Επιγρ. Κρήτ. **ἔμμανις** ὀργίλος, θυμώδης, ἐμμανής, ἐκδικητικός.

ἐμμηνοληξία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ὁριστικὴ **κατάπαυσις** τῆς ἐμμήνου ροῆς τῆς γυναικός.

ἐμμηνολογία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ὁ κλάδος τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης, ὁ πραγματευόμενος περὶ τῶν φαινομένων τῆς ἐμμήνου καθάρσεως τῶν γυναικῶν.

ἐμμηνοπαυσία (ἡ) νεώτ.ἰατρ.κ **-ις** ἐμμηνοληξία βλ.λ.

ἐμμηνορραγία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ηὐξημένη ἐμμηνορρυσία βλ.λ. ἐκ παθολογικοῦ τινος αἰτίου.

ἐμμηνόρροια (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἐμμηνορρυσία βλ.λ.

ἐμμηνορροϊκός-ή-όν νεώτ. ἰατρ. ὁ τῆς ἐμμηνορροίας, τῆς ἐμμηνορρυσίας βλ.λ.

ἐμμηνορροῶ-έω νεώτ. ἐπὶ γυναικῶν, διανύω τὴν περίοδον τῆς ἐμμηνορρυσίας βλ.λ.

ἐμμηνορρυσία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ εἰς τὰς γυναῖκας περιοδικῶς κατὰ μῆνα ἐπερχομένη φυσιολογικὴ ἐκ τῆς μήτρας ἔκρυσις, ροὴ αἵματος, ὅ. ἔμμηνος κάθαρσις, **περίοδος,** δημ. καταμήνια, ροῦχα.

ἔμμηνος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ τοῦ μηνός, ὁ διαρκῶν ἕνα μῆνα : Πλάτ.Νόμ.956A **ὑφὴν δὲ μὴ πλέον ἔργον γυναικὸς μιᾶς ἔμμηνον,** Τίμ.Λοκρ.96D **ἁ μὲν ὧν σελάνα.. ἔμμηνον τὰν περίοδον ἀποδίδωτι·** **2**) ὁ κατὰ μῆνα τελούμενος, γινόμενος, ὁ μηνιαῖος : Σοφ.'Ηλ.281 **θεοῖσιν ἔμμην' ἱερά,** Πλάτ. Νόμ.828C, Πλούτ.Καῖσ.8, Θεόκρ.16,35 **ἁρμαλιὴν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο·** || κ. δημ. τὸ οὐδ. πληθ. **ἔμμηνα** ὡς οὐσ. ἡ περιοδική, κατὰ μῆνα, ρύσις τῶν γυναικῶν, ἐμμηνορρυσία : Διοσκ.3,36, Γεωπ.1, 14,1 **ἡ κράμβη ἐστὶν γυναιξὶν ἐμμήνων ἐπαγωγός·** **3**) ὁ ἐντὸς μηνὸς γινόμενος, ὅθ. **ἔμμηνοι δίκαι** ἰδιωτικαὶ δίκαι ἐν ἀρχαίαις 'Αθήναις, ὧν ὁ χρόνος ἐκδικάσεως δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπερβῇ τὸν μῆνα: Δημ.966 **οὐσῶν ἐμμήνων τούτων τῶν δικῶν,** 'Αριστλ.'Αθ.52,2 **οἳ τὰς ἐμμήνους εἰσάγουσι δίκας·** **4**) εἰδ. τὸ οὐδ. πληθ. **ἔμμηνα** ὡς οὐσ. τὰ ἐντὸς μηνὸς ἐκδικαζόμενα, αἱ ἐντὸς μηνὸς διεκπεραιούμεναι δίκαι : αὐτ.52,3 **εἰς τὸ δικαστήριον εἰσάγοντες ἔμμηνα·** **5**) τὸ οὐδ. **ἔμμηνα** ἐν ἐπιρρ. σημ. εἰς χρονικὴν περίοδον ἑνὸς μηνός : 'Επιγρ.

ἐμμηνοστασία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἔκ τινος ἀσθενείας στάσις, διακοπὴ τῆς ἐμμήνου ροῆς.

ἔμμηρος-ον ποι. ὁ ἐν ὁμηρείᾳ βλ.λ. ὤν, ὡς ὅμηρος ἐπὶ συμβάσει διδόμενος : Δημήτρ.Κωμ.2.

ἔμμητρος-ον (μήτρα) ἐπὶ φυτοῦ ἢ ξύλου, ὁ πυρῆνα, καρδίαν περιέχων, ποὺ ἔχει ψίχα : 'Αντιφάν. 220 **ἔμμητρον ἂν ᾖ τὸ ξύλον, βλάστην ἔχει,** Θεόφρ.ΦΙ 1,6,5, Θεόκρ.25,209 **βάκτρον.. ἔμμητρον.**

ἔμμι κ. **ἐμμί** αἰολ. τ. τοῦ εἰμί βλ.λ.

ἐμμιαίνω μσν. μολύνω, μιαίνω : Τζέτζ.Χιλ.1,665 **ὅπως δὲ τὸ χαλκούργημα θανὼν μὴ ἐμμιάνῃ.**

ἐμμίγνυμι δ. γρ. τοῦ ἐμμείγνυμι βλ.λ.

ἔμμιλτος-ον μτγν. ὁ μὲ μίλτον βαφείς, ὁ ἐρυθροῦ χρώματος : Διοσκ.5,112.

ἐμμίμνω ποι.τ. ἐμμένω βλ.λ. : 'Εμπ.35,11, Κόϊντ.6,497.

ἔμμιξις-εως (ἡ) μσν. ἀνάμιξις : Νικ.Χων.683,13 (ἔκδ. Βόνν.)· **2**) ἕνωσις, σύνδεσις, σμίξιμο : Βέλθ. Χρυσ.573 **ἡ τὰς ὀφρῦς σου ἔμμιξις ἂν ἔλειπεν.**

ἐμμίσγω μτγν. ποι. ἐμμείγνυμι : 'Οππ.'Αλ.3,408.

ἔμμισθος-ον κ. νεώτ. ὁ λαμβάνων μισθόν, ὁ ἐπὶ μισθῷ, ὁ μισθωτός : Θουκ.6,22 **σιτοποιοὺς ἐμμίσθους,** Πλάτ.Νόμ.816E **ξένοις ἐμμίσθοις,** - **ἔμμισθος ὑπάλληλος·** || **ἔμμισθός τινος** λαμβάνων μισθόν, ἀμοιβὴν διά τι : Λουκ.Μισθ. Συν.13 **ἐκεῖνο πράττοντα ὧν ἕνεκα τὴν ἀρχὴν παρελήφθης καὶ ὧν ἔμμισθος εἶ·** || φρ. **ἔμμισθόν τινα ποιῶ** δίδω, παρέχω εἴς τινα μισθόν, σύνταξιν : Πλούτ.'Αλέξ.71 **τοὺς παῖδας τῶν τεθνηκότων ὀρφανοὺς ὄντας ἐμμίσθους ἐποίησεν·** **2**) κτ. ἐπέκτ. ὁ λαμβάνων ἀμοιβὴν διὰ παρεχομένην ὑπ' αὐτοῦ ὑπηρεσίαν, ὁ κατόπιν πληρωμῆς τελῶν τι, ποὺ πληρώνεται γιὰ κάτι : 'Αππ.'Εμφ. Πολ.2,19 **ὅ τε δῆμος αὐτὸς ἔμμισθος ἐπὶ τὰς χειροτονίας ᾔει·** **3**) κ. νεώτ. ἐπὶ πραγμ. ἢ καταστάσεων, ὁ κατόπιν ἀμοιβῆς, πληρωμῆς γινόμενος, τελούμενος, ὁ πληρωμένος : Πλάτ.Νόμ.920E **ὀργάνων τε καὶ ἔργων ἀποτελοῦντες γένεσιν ἔμμισθον,** Διογ.Λ 2,62 **ἐμμίσθους ἀκροάσεις ποιεῖσθαι,** Φιλ.Μηχ.2,19, -**ἔμμισθοι ὑπηρεσίαι.**

ἐμμίσθως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ μισθῷ, καταβολῇ ἀμοιβῆς, πληρωμῆς : Συνέσ.'Επιστ.67,209A **εἴ τις ἐμμίσθως.. φθέγξαιτό τι.**

ἔμμισχος-ον νεώτ. ἐπὶ ἀνθέων, ὁ ἔχων μίσχον.

ἐμμογέω σχολ. μοχθῶ, κοπιάζω ἔν τινι, πρός τι : Σχόλ.Πίνδ.Παιᾶν.2,57.

ἔμμοιρος-ον μτγν. μετὰ δοτ. **ὁ μετέχων τινός**: Πλωτῖν.4,8,6 **ἔ- φύσεως ἀγαθοῦ,** Πορφ.'Εμβρ.6,2.

ἐμμολύνω μτγν. ἐπιτατ. τοῦ μολύνω βλ.λ. : Γρηγ. Νύσσ.2,200B **τοῖς.. ὀδωδόσι τῶν νοημάτων μὴ ἐμμολύνειν τὸν νόμον·** κ. παθ. : ΠΔ Παροιμ. 24,9 **ἀκαθαρσία δὲ ἀνδρὶ λοιμῷ ἐμμολυνθήσεται.**

ἐμμονεύω 'Επιγρ. μένω, διατρίβω, ἐμμένω : **ἐμμονεύσας ἐν τῷ γυμνασίῳ δι' ἐνιαυτοῦ.**

ἐμμονή (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἐμμένειν, ἐπιμένειν, παραμονή, συνέχισις, διατήρησις : Πλάτ.Γοργ.479D **ἐμμονὴ τοῦ κακοῦ·** || νεώτ. κ. ἡ ἐπιμονή, σταθερότης εἴς τι : **ἐμμονὴ εἰς τὰς ἰδέας - τὰς πεποιθήσεις - τὰς ἀποφάσεις.**

ἐμμονίαι 'Ησ. « συνθῆκαι ».

ἐμμονοκρατία (ἡ) νεώτ. φιλοσοφ. **ἡ. ἐμμονοκρατικὴ φιλοσοφία** θεωρία καθ' ἣν τὰ ὄντα δὲν ὑφίστανται καθ' ἑαυτὰ εἰμὴ ἐφ' ὅσον ἀποτελοῦσι περιεχόμενον τῆς συνειδήσεως· πρβλ. θετικὸς ἐν τῇ φρ. θετικὴ φιλοσοφία.

ἔμμονος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐμμένων, παραμένων σταθερός, διαρκής, ἀδιάπτωτος : Πλάτ.Πολ.536E **ψυχῇ δὲ βίαιον οὐδὲν ἔμμονον μάθημα,** Ξεν.ΚΠ 3,3,52 **εἰ μέλλουσι τοιαῦται διάνοιαι.. ἔμμονοι ἔσεσθαι,** Θεόφρ.ΦΑἰτ.1,6,7 **ὅπως ἔμμονος ἡ ὑγρότης ᾖν,** Θεμίστ.Λόγ.32,359C **πλείω καὶ ἐμμονωτέραν τὴν λύπην, - ἔμμονος ἀντίληψις·** || εἰδ. ἐπὶ ἀσθενείας, ὁ παρατεινόμενος ἐν ὅλῃ τῇ ἐντάσει του, οὗ δὲν σημειοῦται ὕφεσις παρερχομένου τοῦ χρόνου, χρόνιος : ΠΔ Λευΐτ.13,51 **λέπρα ἔμμονος,** αὐτ.Σοφ.Σειρ.30,17 **ἀρρώστημα ἔμμονον·** || νεώτ. ψυχοπαθολ. **ἔμμονος ἰδέα** ἐπίμονος ἰδέα, ἐπανερχομένη συνεχῶς ἐν τῇ ἀλληλουχίᾳ τῶν παραστάσεων τοῦ ἀσθενοῦς, ὅστις καὶ ἀδυνατεῖ ν' ἀπαλλαγῇ ταύτης ὁπωσδήποτε· **2**) ἐπὶ προσ., σταθερός, πιστὸς εἰς τὰς ἰδέας, πεποιθήσεις αὐτοῦ : Ξεν.ΚΠ 3,3,55 **οὐδ' ἂν τούτοις ἐπίστευον ἐμμόνοις ἔσεσθαι οὓς νῦν ἔχοντες παρ' ἡμῖν αὐτοῖς ἠσκοῦμεν·** **3**) νεώτ. φιλοσοφ. τὸ οὐδ. **ἔμμονον** ὡς οὐσ. πᾶν ὅ τι ἐνυπάρχει ἐντὸς περιοχῆς τινος (ἀντικειμένου ἢ ἐννοίας) καὶ μὴ δυνάμενον νὰ ἐξέλθῃ ταύτης, ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸ ὑπερβατικὸν καὶ τὸ μεταβατικόν.

ἐμμόνως ἐπίρρ., μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἔμμονον βλ.λ., ἐπιμόνως, σταθερῶς, ἀδιαπτώτως : **κατείχετο ἐμμόνως ἀπὸ τὴν ἰδέαν τῆς αὐτοκτονίας·** || μτγν. εἰδ. μὲ ἐγκαρτέρησιν, μὲ ὑπομονήν, ὑπομονετικά : Πλούτ.'Ηθ.208C **κακούργου τινὸς ἐμμόνως ὑπομείναντος βασάνους.**

ἐμμόραντι 'Ησ. « τετεύχασι ».

ἔμμορε γ' ἑν. πρόσ. ἀορ. (πιθ.) τοῦ μείρομαι βλ.λ.

ἐμμορίδαι 'Ησ. « μέτοικοι ».

ἐμμόρμενος μτχ. παθ. παρακ. τοῦ μείρομαι βλ.λ.

ἔμμορος-ον ὁ μετέχων τινός, ὁ ἔχων μέρος εἴς τι, μέτοχος, κοινωνός, ἀντίθ. ἄμμορος : 'Οδ.Θ 480 **τιμῆς ἔμμοροί εἰσι καὶ αἰδοῦς·** **2**) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. **ἔμμορον** 'Ησ. « εἱμαρμένον ».

ἔμμορφος-ον μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων σχῆμα, μορφήν : Θεόφρ.Μεταφ.14, Πλούτ.Νόμ.8 **ἄγαλμα δὲ οὐδὲν ἔμμορφον ποιούμενοι,** Πλωτῖν. 5,9,4 **ὕλην ἔμμοφον,** ἀντίθ. ἄμορφος· **2**) δημ. ἐσφ.γρ. τοῦ ὅμορφος, ἔμορφος βλ.λ.

ἐμμορφῶ-όω δίδω εἴς τι μορφήν, σχῆμα, τύπον, μορφώνω· || μέσ. μορφοποιοῦμαι, σχηματίζομαι : Μακάρ.'Ομιλ.479 **τὰ ὁρώμενα.. τῇ μικρᾷ κόρῃ ὀφθαλμοῦ ἐμμορφοῦται καὶ εἰκονίζεται·** **2**) ὁμ. μέσ. συμμορφοῦμαι : Γρηγ.Νύσσ. 2,704B **θηρία ταῖς τῆς φύσεως ἡμῶν παρατροπαῖς ἐμμορφούμενα.**

ἔμμοτος-ον κ. μσν. ἐπὶ ἕλκους, ὁ διὰ μοτῶν θεραπευόμενος : 'Ιππ.'Αφορ.5,47, αὐτ.'Αρθρ.49· **2**) ὁ ὑπάρχων, ὁ τελούμενος μετὰ ἢ διὰ μοτοῦ : Γαλ.11,125 **καὶ τῶν ἐμμότων φαρμάκων, τὰ διαπυΐσκοντα μέν, πρῶτον, εἶτ' ἀνακαθαίροντα θετέον,** αὐτ.13,500 **ἔμμοτος σύστασις,** Παῦλ.Αἰγ.6,3 **ἔμμοτος ἀγωγή·** || τὸ ἀρσ. **ἔμμοτος** ὡς οὐσ. τὸ διὰ μοτοῦ τιθέμενον φάρμακον, ἀλοιφή : Διοσκ.1,68 **παρηγορεῖ δὲ τὰ περὶ δακτύλιον λοιπὰ μέρη κακοήθη ἔμμοτος λεῖος σὺν γάλακτι**

|| μτφ. : Αἰσχ.Χο.471 ἔμμοτον τῶνδ' ἄκος (φάρμακον θεραπεῦον τὰς τοιαύτας πληγάς).
ἐμμοτῶ-ἐω μσν. φράττω, σφηνῶ, πωματίζω: Στέφ.'Αθ.'Ιππ.2,384D **ἐμ- σωλῆνας.**
ἔμμουσος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων σχέσιν πρὸς τὰς Μούσας, τὴν μουσικήν, ὁ μουσικός: 'Ηφαιστ.'Αστρ.2,32 **ἔμ- πράγματα·** || κ. ὑπερθ. -ότατος : Νικόμ.Γερ.'Αριθμ.2,2 **θεώρημα ἐμμουσότατον,** 'Ελλ.'Επιγράμμ.493,2 **ἐμμούσοις γράμμασιν·** || εἰδ. ἁρμονικός, μελῳδικός: Μηναῖ.I,25 'Εσπεριν. **τὴν κιθάραν τὴν ἔμμουσον.**
ἐμμούσως ἐπίρρ., μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἔμμουσον βλ.λ., ἁρμονικῶς, μελῳδικῶς, συμμέτρως, ρυθμικά: Πλούτ.'Ηθ.1119D, Εὐστ.'Ιλ.10,15 **ἵνα ἐμμούσως τε λαλεῖν δόξῃ καὶ ἐμμελῶς καὶ ἐλλόγως·** || εἰδ. ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς καλλιτεχνικῆς ἀγωγῆς, ἀνατροφῆς : Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.14,160 **ἐμμούσως ἀνατρεφομένους ἐν ταῖς θαλείαις.**
ἔμμοχθος-ον ὁ πλήρης μόχθων, ὁ ἐπίμοχθος: Εὐρ.'Ικ.1004 **ἐς 'Αιδαν καταλύσουσ' ἔμμοχθον βίοτον·** **2)** ὁ προξενῶν ὀδύνην, πόνον, ἄλγος, ἐπὶ τραύματος : Νίκ.Θηρ.756 **ἔμμοχθον ἀεὶ περὶ δάγμα χέοντα· φλύκταιναι.**
ἐμμοχθῶ μτγν. καταβάλλω μόχθους εἴς τι, μετὰ κόπου ἀγωνίζομαι διά τι, κοπιάζω : Γρηγ.Νύσσ. 2,865D **τοῖς ἀγῶσιν ἐμμοχθεῖ τῶν καλῶν.**
ἐμμοχλεύω μσν. ὠθῶ διὰ μοχλοῦ κ. μτφ. παρωθῶ, ὑποκινῶ : ASS Μαΐου 3,55,22 **τῶν εἰς κακίαν ἐμμοχλευόντων ἡμᾶς παθῶν.**
ἐμμύελος-ον νεώτ. ὁ ἔχων μυελόν· || ἀνατομ. **ἐμμύελοι ἶνες** νευρικαὶ ἶνες περιβαλλόμεναι ὑπὸ μυελώδους ἐλύτρου βλ.λ.
ἐμμυθῶ-όω μσν. ἀνάγω τι, διαμορφῶ, σχηματοποιῶ εἰς μῦθον, κάνω παραμύθι : Τζέτζ.Χιλ.3,248 **ὅθενπερ ἐνεμύθωσαν ὡς κύων ἐγεγόνει.**
ἔμμυρος-ον μτγν. ἐκκλ. πλήρης μύρου, μυρωμένος, κ μτφ.: Γρηγ.Νύσσ.I,513D **τὸν βίον ἔμμυρον διὰ τῆς τῶν.. ἐπιτηδευμάτων εὐοδμίας.**
ἐμμυχατεύειν μτγν. ἐγκεκλεῖσθαι, ἀμφ. εἰκασ. ἀντὶ ἐνμαχ- : Ρίνθ.189Κ.
ἐμμύχιος 'Ησ. ὁ ἐν μυχῷ κείμενος· τὸ οὐδ. ἐμμύχιον ὡς ἐπίρρ. ἐν τῷ μυχῷ· 'Ησ. «ἐννύχιον κρύπτεις.. τινὲς δὲ ἐμμύχιον, ἐν τῷ μυχῷ».
ἐμμυῶ-έω μυῶ τινα εἴς τι, παθ. : 'Αριστφ.Πλοῦτ. 845 **μῶν ἐνεμυήθης δῆτ' ἐν αὐτῷ τὰ μεγάλα;**
ἔμμωμος (ὁ,ἡ) μτγν. ὁ ἔχων μῶμον, φαῦλος, διεφθαρμένος : Σύμμ.ΠΔ Μαλαχ.1,14 **θύει ἔμμωμον τῷ κυρίῳ** (ἑρμ. τοῦ διεφθαρμένον).
ἐμνιωβέλιαν (τὸ) βοιωτ. τ. τοῦ ἡμιωβέλιον βλ.λ.
ἔμνοστα ἐπίρρ., μσν. κ. δημ. χαριέντως, νόστιμα : Πρόδρ.2,384 **πῶς κουρταλίζουν ἔμνοστα.**
ἔμνοστος-η-ο δημ. εὔγευστος, νόστιμος, εὐχάριστος εἰς τὴν γεῦσιν, ἰδίως ἐπὶ ὀπωρῶν: **ἔμνοστὰ ροδάκινα - σταφύλια·** **2)** ἐπὶ νέων προσ. συνεκδ. ἐπίχαρις, ἑλκυστικός, εὐειδής, χαριτωμένος: **ἔμνοστη κοπελιά, - ἔμνοστο ἀγόρι.**
ἔμολον ἀόρ. β' τοῦ ρ. βλώσκω βλ.λ.
ἔμορφα ἐπίρρ. δημ. κ. **ὄμορφα** ἐπιχαρίτως, κατὰ τρόπον ὡραῖον, εὔμορφον, νόστιμα, χαριτωμένα : **ἔμορφα τὰ εἶπε, - γράφει ἔμορφα, - ὄμορφα σοῦ πάει, - ἔμορφα συγύρισε τὸ σπίτι της.**
ἐμορφάδα (ἡ) δημ. κ. **ὀμορφάδα** ἡ ἰδιότης τοῦ ὡραίου, ἡ εὐμορφία, ἡ ὡραιότης, τὸ κάλλος: παροιμ. **ἡ ἐμορφάδα δὲ φτουρᾷ, ἡ γνώση δὲν γεράζει,** ὁμ. **ἡ ἐμορφάδα τοῦ σπιτιοῦ στὴ νοικοκυρωσύνη,** δ.δίστ. **ὅγοιος τὴν ὀμορφάδα σου κι ἂν βγῇ νὰ κουσουρέψῃ, | ὁ κόσμος θὰ τὸν συχαθῇ κι ὁ Θιὸς θὰ τὸν παιδέψῃ,** Νιρβ. Παγ.Λαλ.111 **κι ἀπ' τοὺς βεβήλους κρύβοντας** τὴ μυστικὴ ὀμορφάδα.
ἐμορφαίνω δημ. κ. **ὀμορφαίνω,** ἀόρ. **ἐμόρφυνα** κ. ὀμ-, μτχ. παθ. παρακ. **ὠμορφημένος** δίδω εἴς τινα ἢ εἴς τι εὐμορφίαν, ὡραιότητα, κάλλος, καλλύνω, ἐξωραΐζω, τὸν ἢ τὸ κάνω ὡραῖο ἢ πιὸ ὡραῖο ἀπ' ὅ τι ἦταν : **ἡ καλωσύνη τὴν ἐμορφαίνει, - τὰ φκιασίδια δὲν ὀμορφαίνουν τὶς ἄσχημες, - ἡ νέα βεράντα ὠμόρφυνε τὸ σπίτι, - γύρισε ἀπὸ τὸ ταξίδι ὠμορφημένος·** **2)** ἀμτβ. ἐπὶ προσ. κ. ἐπὶ πραγμ. γίνομαι εὔμορφος ἢ εὐμορφότερος, προσκτῶμαι ὡραιότητα, χάριν : **ὅσο μεγαλώνει ἡ κοροῦλα σου, ἐμορφαίνει,- τὸ σπίτι ἐμόρφυνε μὲ τὸ χρωμάτισμα.**
ἐμορφιά (ἡ) δημ. κ. **ὀμορφιά** εὐμορφία, ὡραιότης, κάλλος: Γρυπ.Σκ.Τερρ.Σὰν παραμύθι 4 **ἤσκιο βαρὺν ἐσκόρπισε θανάτου ἡ ἐμορφιά σου·** || κ. ἀπολ. : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 34,5 **ἡ ὀμορφιὰ περήφανη δὲ δίνει εὔκολα γνώρα·** || συνήθ. κ. κτ. πληθ. **οἱ ὀμορφιὲς τῶν ἑλληνικῶν νησιῶν.**
ἐμορφίζω μσν. διακοσμῶ, στολίζω. διανθίζω : Χρον.Μορ.753 **τί νὰ σὲ λέγω τὰ πολλά, καὶ νὰ σὲ τὰ ἐμορφίζω;**
ἔμορφος-η-ο δημ. κ. **ὄμορφος** εὔμορφος, ὡραίαν ἔχων ὄψιν, μορφήν, ὡραῖος, εὐειδής, ποὺ ἔχει ὀμορφιά, κάλλος, νοστιμάδα : Πολίτ.'Εκλ.Τραγ.6,5 **γιατὶ ἔχουν σκλάβους ἔμορφους, πολλὰ παραπονιάρους,** Κρυστ.'Αγροτ.'Ηλιος Νύκτο 83 **κι ἕνα μεγάλο κι ἔμορφο ποῦ 'χε στὸ μέτωπό της** (ἀστέρι).
ἔμος-εος 'Επιγρ. εἶμο βλ.λ.
ἐμός-ή-όν ἀντων. κτητικὴ α' προσ. κ. μσν. κ. νεώτ. (ἐγώ, ἐμοῦ), συνηρ. μετὰ τοῦ ἄρθρ. **οὑμός, τοὐμόν, τοὐμοῦ, τὠμῷ, τἀμά** (π.τραγ., σπαν. π. πεζογράφοις), ποι. ἀμός βλ.λ., μετ' οὐσ., ἐξ ὑποκειμένου, ἐμοῦ, ἐξ ἐμοῦ, ἰδικός μου : 'Ιλ.Α 42 **τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα,** 'Ησίοδ.'Εργ.633 **ὥσπερ ἐμός τε πατὴρ καὶ σός·** || ὁμ. μετὰ τοῦ ἄρθρ.: 'Ιλ.Δ 42 **μή τι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον,** Σαπφ.π. 'Αθήν.11,463Ε **οἰνοχοοῦσα τοῖσδε τοῖς ἐμοῖς ἑτάροις τε καὶ σοῖς·** || π. ποι. πολλάκις προστίθεται γεν. πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἐννοίας τῆς κτήσεως : 'Ιλ. Ζ 446 **πατρός τε μέγα κλέος ἠδ' ἐμὸν αὐτοῦ** (καταδικόν μου), 'Οδ.8 45· || ἐνίοτε ἐν τῷ ἐμός ὑπονοεῖται ἡ γεν. προσ. ἀντων. ἐμοῦ : 'Ιλ.Γ 180 **δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος,** Αἰσχ.'Αγ.1323 **οὐ θρῆνον θέλω ἐμὸν τὸν αὐτῆς,** Σοφ.ΟΚ 344, 'Αριστφ. Πλ.33 **τὸν ἐμὸν μὲν αὐτοῦ τοῦ ταλαιπώρου.. βίον,** 'Απολλ.Ρ 3,151· || ἰδικός μου, εὐνοϊκός εἰς ἐμέ : 'Αντιφ.2,4,10 **τά τε τεκμήρια ἐμά, οὐ τούτων·** **2)** ἐξ ἀντικειμένου, ὁ περὶ ἐμοῦ, ὁ ἀφορῶν εἰς ἐμέ : 'Ιλ.Τ 336 **ἐμὴν.. λυγρὴν ἀγγελίην,** Αἰσχ. Πέρσ.699 **τὴν ἐμὴν αἰδῶ μεθεὶς** (τὸ πρὸς ἐμὲ σέβας), Σοφ.'Ηλ.343, Θουκ.6,90 **τὰ μὲν ἐς τὰς ἐμὰς διαβολὰς** (τὰ σχετικὰ πρὸς τὰς κατ' ἐμοῦ διαβολάς), Ξεν.ΚΠ 8,3,32 **μὴ μεταμέλειν σοι τῆς ἐμῆς δωρεᾶς** (διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ δωρεάν)· || ἐνίοτε μετὰ προσθήκης καὶ γεν. : Σοφ.ΟΤ 572 **τάσδ' ἐμὰς οὐκ ἄν ποτ' εἶπε Λαΐου διαφθοράς** (τὸν ὑπ' ἐμοῦ γενόμενον φόνον τοῦ Λ.), Εὐρ.'Ελ.364 **τὰ δ' ἐμὰ δῶρα Κύπριδος** (τὰ πρὸς ἐμὲ δῶρα τῆς Κύπριδος)· **3)** ἄνευ οὐσ. ἰδικός μου, δικός μου : 'Ιλ.Α 526 **οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον** (ὁ λόγος μου), **Πινδ.**I 7(8),39 **τὸ μὲν ἐμὸν** (ἐστὶ) (ἡ συμβουλή μου, ἡ γνώμη μου)· || π. τραγ. κ. πεζογράφοις, ἡ φρ. **ἐμὸν** (ἐστι) = εἶναι ἰδικόν μου ἔργον, εἶναι δική μου δουλειά : Εὐρ.'Ιων 1020 **σὸν λέγειν, τολμᾶν δ' ἐμόν,** Πλάτ.Νόμ.664Β **τὸ μετὰ τοῦτο τοίνυν ἐμὸν ἂν εἴη λέγειν,** Πλούτ.'Αντ.32 **ἐπιορκεῖν γὰρ οὐκ ἐμόν·** **4)** **ἐμοί** οἱ ἰδικοί μου, οἱ φίλοι μου : 'Ιλ.Υ 205 **ὄψει δ' οὔτ' ἄρ πω σὺ ἐμοὺς ἴδες οὔτ' ἄρ' ἐγὼ σούς·** || κ. ἐνάρθρ. : Ξεν.ΚΠ 3,2,28 **εἴ τινα ἐγὼ τῶν ἐμῶν ἀποστέλλοιμι πρὸς τὸν 'Ινδόν,** Πλάτ. **οἱ ἐμοὶ πάντες·** || κ. καθ' ἑν. ὁ ἀγαπητός μου : 'Αρρ.'Επικτ.2,2,17 **ὁ ἐμὸς 'Ηράκλειτος·** **5)** **τὰ ἐμὰ** τὰ ἀνήκοντα εἰς ἐμέ, ἡ περιουσία μου : Πλάτ. Πρωτ.310Ε **οὔτ' ἂν τῶν ἐμῶν ἐπιλίποιμι οὐδὲν**

οὔτε τῶν φίλων· || ὁμ. ἐπὶ τέκνων : Σοφ.Ἠλ.538 **ἀντ' ἀδελφοῦ δῆτα Μενέλεω κτανὼν τἄμ'**, Πλάτ. Γοργ.508Ε **ἀλλά τὸ τύπτειν καὶ ἐμὲ καὶ τὰ ἐμὰ ἀδίκως**· || ὁμ. ἐπὶ ὑπηρετῶν : Πάπ. **ὁ δεῖνα τῶν ἐμῶν**· || ὁμ. **τὰ ἐμά ἢ τὸ ἐμόν** κτ. παράλ. **τοῦ μέρος** τὸ εἰς ἐμὲ ἀφορῶν, αἱ ὑποθέσεις μου, τὰ συμφέροντά μου : Ἡρ.4,127 **οὕτω τὸ ἐμὸν ἔχει** [οὕτως ἔχουσι τὰ πράγματα ὡς πρὸς ἐμέ], Σοφ. Αἴ.124 **οὐδὲν τὸ τούτου μᾶλλον ἢ τοὐμὸν σκοπῶν**, Πλάτ.Πολ.463Ε **ὅτι τὸ ἐμὸν εὖ πράττει ἢ ὅτι τὸ ἐμὸν κακῶς**, Ξεν.ΚΠ 6,1,3 **ἔρρει τἀμὰ παντελῶς**· || ὁμ. πλῆρες : Σοφ.Τρ.1215 **κοὐ καμεῖ τοὐμὸν μέρος**· || δθ. π. τραγ. κ. Ἀττ., σχεδὸν ὡς περίφρ. ἀντὶ τοῦ ἐγώ : Σοφ.Ἠλ.1302 **ὅπως καὶ σοὶ φίλον καὶ τοὐμὸν ἔσται τῇδε**, Εὐρ.Ὀρ.296,Ἀριστφ.Θεσμ.105 **εὐπίστως δὲ τοὐμὸν δαίμονας ἔχει σεβίσαι**, Λυσ.8,19 **τὸ μὲν οὖν ἐμὸν οὐκ ἐμποδὼν ὑμῖν ἔσται**, Πλότ.Γοργ.458D **τό γ' ἐμὸν οὐδὲν κωλύει**· || ἀπολ. **τό γ' ἐμόν** τὸ ἐπ' ἐμοί, ὅσον ἀφορᾷ εἰς ἐμέ : Ἡρ.1,108 **χρὴ δὴ τό γε ἐμὸν ὑπηρετέεσθαι ἐπιτηδέως**, Εὐρ.Βάκχ.844 **πάντῃ τό γ' ἐμὸν εὐπρεπές πάρα**, Πλάτ.Πρωτ.338C· || **οὐ σὸν τοῦτο ἀλλ' ἐμὸν ἢ τὸ ἐμὸν καὶ τὸ σόν** ὁ ζῆλος ἑκάστου ὑπὲρ τοῦ ἰδίου συμφέροντος : Ἀριστείδ.1,534 **τὸ γὰρ οὐ σὸν τοῦτο, ἀλλ' ἐμόν, ἄρχει πάσης φιλονικίας**, Ἰω.Χρυσ.4,336Α **ὅπου τὸ ἐμὸν καὶ τὸ σόν, ἐκεῖ πᾶσα μάχης ἰδέα καὶ φιλονικίας ὑπόθεσις**· **6**) **ἡ ἐμή** [ἐνν. γῆ] ἡ πατρίς μου : Θουκ.6,78 **δεινὸν ἡγεῖται ὑπέρ γε τῆς ἐμῆς κινδυνεύειν**· **7**) ὁμ. **ἡ ἐμή** [ἐνν. γνώμη] ἡ γνώμη μου : Ἀριστφ.Ἐκκλ.155 **κατά γε τὴν ἐμήν**, Πλάτ.Πολ.397D **ἐὰν ἡ ἐμὴ .. νικᾷ**.

ἐμουλσίνη [ἡ] νεώτ. χημ. φύραμα ἀπαντῶν κατὰ μεγάλας ποσότητας εἰς πλεῖστα φυτὰ καὶ ἔχον τὴν ἰδιότητα ν' ἀποσυνθέτῃ φυσικοὺς καὶ τεχνητοὺς γλυκοζίτας.

ἐμοῦς δωρ. γεν. **τοῦ ἐγώ** ἀντὶ **ἐμοῦ** : Κόρινν.33.

ἔμπα ἐπίρρ. δωρ. **τοῦ ἔμπας** βλ.λ. : Πίνδ.Ν 4,58.

ἔμπα (τό) μσν. κ. δημ., μσν. πληθ. **ἔμπατα**, ἐκ τῆς **προστακτ. τοῦ ρ. μπαίνω**, ἀντίθ. ἔβγα ἢ ξέβγα, ἡ ἀφῃρημένη **ἔννοια τοῦ εἰσέρχεσθαι**, ἡ εἴσοδος, **τὸ νὰ μπαίνῃ** κανείς, συνήθ. κτ. πληθ. ἰδίως ἐν δημ. ᾄσμασι **τὰ ἔμπα** : Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.89,17 **στὰ ἔμπα του μπῆκε σὰν αἰτός, στὰ ξέβγα σὰν πετρίτης**, Παλαμ.Ἀσάλ.Ζ'Ἀσκραῖος 2 **γυρίζω ἀπὸ τ' ἀγύριστο ταξίδι, ἀπὸ τοὺς τόπους | π' ὅλο τὸ ἔμπα ξέρουνε καὶ πού ποτὲ τὸ ἔβγα**, Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 67,3 **στὸ ἔμπα της χολιᾶ, τῆς φέρνει μπόδια**· || **τὸ ἔμπα-ἔβγα** ἡ ἐπονειλημμένη, ἰδίως δὲ ἄνευ λόγου, **ἄσκοπος** εἴσοδος καὶ **ἔξοδος** ἔκ τινος μέρους· **2**) ἡ ἔναρξις περιόδου : **βρισκόμαστε στὸ ἔμπα τοῦ χειμῶνα - τοῦ καλοκαιριοῦ**· **3**) τὸ μέρος δι' οὗ τις εἰσέρχεται, θύρα, πύλη, εἴσοδος : Χρον.Μορ.5045 **διατὶ εἶναι τὰ ἔμπατα στενά**, Ἐφταλ.Ὀδ.Ν 371 **βάζει τρανὸ λιθάρι στοῦ σπήλιου τὸ ἔμπα ἡ Ἀθηνᾶ**· || γεν. ὁ πόρος, τὸ τῆς εἰσόδου καὶ ἐξόδου μέρος : Καζ.ΝΘΚωμ.2,28,24 **μ' εἶχαν φέρει | τόσο βαθιὰ μέσ' στὸ παμπάλαιο δάσο, | πού τὸ ἔμπα πιὰ νὰ ξαναβρῶ δὲ μπόρουν**.

ἐμπαγή (ἡ) μτγν. ἀσφάλεια : Σύμμ.ΠΔΠαροιμ.11,15.

ἐμπαγήμεν ἀπαρφ. ποι. τ. **τοῦ ἐμπήγνυμι** βλ.λ., ἐμπαγῆναι : Ἐπίχ.ἀπ.23,6.

ἐμπάζομαι ἐπ. κ. μσν., **προστ. ἐμπάζεο, παρατ. ἐμπάζετο** προσέχω εἴς τι, φροντίζω, μεριμνῶ περί τινος, ἐνδιαφέρομαι, νοιάζομαι γιὰ κάτι, μετὰ γεν. : Ἰλ.Π 50 **οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι**, Ὀδ.Τ 134 **οὔτε ξείνων ἐμπάζομαι οὔθ' ἱκετάων**, Τίμων Φλ.50 **οὐκ ἐμπαζόμενον δόξης**, Εὐστ.Πον.53,82 **μηδενὸς τῶν βιοτικῶν ἐμπαζόμενοι**· || σπαν. κ. μετ' αἰτ. : Ὀδ.Π 422 **οὐχ ἱκέτας ἐμπάζεαι**, Κόλουθ.38 **Ἔριν.. οὐκ ἐμπάζετο Πηλεύς**· || μτγν. κ. π. πεζοῖς, εὐλαβοῦμαι, φοβοῦμαι : Αἰλ.ἀπ.325 **οὐδὲ Νέμεσιν ἐμπαζόμενος**· || ὁμ. κ. μετὰ γεν. : Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.70Β.

ἐμπάζω μσν. κ. δημ. εἰσάγω, μπάζω : Χρον.Μορ. 1295 **συντόμως συμβιβάζονται μὲ τὸν Παλαιολόγον** [οἱ Ρωμαῖοι], **ὅρκον συνθήκας ἔποικον, ἐμπάσαν τον στὴν πόλιν**, Σάρρ. μτφρ. Εὐρ.Ἀλκ.1147 **ἀλλὰ ἔμπασέ την μέσα**.

ἐμπαθαίνομαι μτγν. ἐκκλ. παθαίνομαι σφοδρῶς, ὑφίσταμαι ἰσχυρὰν τῆς ψυχῆς ταραχήν, συγκινοῦμαι λίαν : Ἰωσ.Γενέσ.61,4.

ἐμπάθεια (ἡ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἡ κατάστασις, ἡ ἰδιότης τοῦ ἐμπαθοῦς βλ.λ., σφοδρόν, ἰσχυρὸν πάθος : Πτολ.Τετράβ.92 **φυσικὰς ἐμπαθείας**, Γαλ.18,447· **2**) νεώτ. κ. δημ. ἰδίως βιαιότης, ὁρμητικότης εἰς τὰς ἐκδηλώσεις, μῖσος, ὀργή : **ἡ ἐμπάθειά του δὲν ἔχει ὅρια,-μίλησε μὲ μεγάλη ἐμπ-.**

ἐμπαθής-οῦς-ές κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ὑπὸ **πάθους**, συγκινήσεως **κατεχόμενος**, ὁ εὑρισκόμε**νος** ἐν καταστάσει ταραχῆς : Ἀριστλ.Ἐνυπν.460b,7· || φρ. **ἐμπαθής τινι** συγκινούμενος, ταρασσόμενος, **παθαινόμενος** διά τι : Πλούτ.Ἀλέξ.21 **καὶ ταῖς ἐκείνων τύχαις μᾶλλον ἢ ταῖς ἑαυτοῦ ἐμπαθὴς γενόμενος**· || ὁμ. **ἐμπαθὴς πρός τι** ὁ ἰσχυρῶς ταρασσόμενος ἀπέναντί τινος : αὐτ.Ἠθ.1125D **ἐμπαθεῖς πρὸς τὰ θεῖα δι' ἐλπίδων καὶ φόβων ἅμα καταστήσαντες**· **2**) νεώτ. ἐν κακῇ σημ. ὁ ὑπὸ βιαίου, **σφοδροῦ πάθους**, ὀργῆς, μίσους **κατεχόμενος**, ἐμπνεόμενος, βίαιος, ὀργίλος, ὁρμητικὸς εἰς τὰς ἐκδηλώσεις του, ἐπὶ προσ. : **ἐμπαθὴς ἄνθρωπος - ἐμπαθὴς κριτικός**· **3**) ἐπὶ πραγμάτων, διαθέσεων, καταστάσεων, ἐνεργειῶν, ὑπὸ πάθους κινούμενος, θερμός, σφοδρός : Πλούτ. Ἠθ.165Β **τὴν δεισιδαιμονίαν.. δόξαν ἐμπαθῆ καὶ δέους ποιητικήν**, Ἀλκίφρ.2,4,12 **τῆς ἐμπαθοῦς φιλίας**, Μηναῖ.1,1 Ἰω.Δαμασκ. ποίημα **τὸ ἐμπαθὲς σκίρτημα τῆς τυραννούσης σαρκός**, Τζέτζ.Χιλ.2, 550 **ὁ δὲ στενάξας βρύχιον ἐξ ἐμπαθοῦς καρδίας**· || τὸ οὐδ. **τὸ ἐμπαθές** ὡς οὐσ. ἡ ἐμπαθὴς διάθεσις : Πλούτ.Ἠθ.25D· || **νεώτ.** ὁμ. **ἐπὶ** διαθέσεων, ἐκδηλώσεων, ἐνεργειῶν, ὁ ὑπὸ μίσους, **ἐχθρικοῦ** πάθους **κινούμενος**, βίαιος, ὁρμητικός : **ἐμπαθὴς πολεμικὴ - κριτική**· **4**) νεώτ. κ. δημ. **ὁ** ὑπὸ χρονίου πάθους, χρονίας **νόσου κατεχόμενος**, πάσχων, δημ. παθιασμένος.

ἐμπαθῶ-έω νεώτ. ἐμποιῶ πάθος : Κορ.Ἄτ.4Α,118.

ἐμπαθῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ., συγκρ. **-έστερον** κ. **-εστέρως**, ὑπερθ. **-έστατα** κατὰ τρόπον ἐμπαθῆ βλ.λ., μετὰ πάθους, θέρμης, ἐντάσεως : Πολύβ.32,10,9 **λαβόμενος ἀμφοτέραις χερσὶ τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ καὶ πιέσας ἐμπαθῶς**, Πλούτ.Κοριολ.38, αὐτ.Ἠθ.668C· || φρ. **ἐμπαθῶς ἔχω** πρός τι μετὰ θέρμης, ἐνθουσιασμοῦ ἐπιδιώκω τι, ἀποβλέπω εἴς τι : αὐτ.Κικ.6 **πρὸς δόξαν ἐμπαθέστερον ἔχειν**· **2**) νεώτ. μετ' ἐχθρικοῦ πάθους, μίσους, ὀργῆς, βιαίως, μὲ ἐμπάθεια βλ.λ.2) : **ὡμίλησεν ἐμπαθῶς**.

ἐμπαιγμα (τό) μτγν. σκῶμμα, περίγελως, χλεύη : ΠΔ Ἡσ.66,4 **καὶ ἐγὼ ἐκλέξομαι τὰ ἐμπαίγματα αὐτῶν καὶ τὰς ἁμαρτίας ἀνταποδώσω αὐτοῖς**· || ἀπάτη, ἐμπαιγμός, γέλασμα : αὐτ.Σοφ.Σαλ.17,7 **μαγικῆς δὲ ἐμπαίγματα κατέκειτο τέχνης**.

ἐμπαιγμονή (ἡ) μτγν. ἐμπαιγμός : ΚΔΠέτρ.2,3,3 **ἐλεύσονται .. ἐμπαιγμοναί** [δ.γρ. ἐμπαῖκται].

ἐμπαιγμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμπαίζω βλ.λ., περίγελως, χλευασμός, σκῶψις, περιγέλασμα : ΠΔΣοφ.Σειρ.27,28 **ἐμπαιγμὸς καὶ ὀνειδισμὸς ὑπερηφάνων**, ΚΔ Ἑβρ.11,36,-**ἤκουεν ἀτάραχος τὰς εἰρωνείας καὶ τοὺς ἐμπαιγμούς**· **2**) νεώτ. ἀπάτη, γέλασμα : **ὁ λαὸς δὲν ἀνέχεται ἐπ' ἄπειρον τοὺς ἐμπαιγμοὺς τῶν πολιτευομένων**.

ἐμπαίδευτος-ον πάπ. ἐκπεπαιδευμένος, μεμορφωμένος, ἐγγράμματος : Πάπ. ἐμπαίδ- **νοτάριος**

ἐμπαιδεύω ἐκπαιδεύω, ἀνατρέφω, διδάσκω : Φιλόστρ.Σοφ.1,21,3 **εἰ τοιοῦτος δὴ ἀνὴρ ἐμπαιδεύσοι σφίσιν** (διδάξῃ μεταξὺ αὐτῶν)· κ. παθ. : Εὐρ.ἀπ.417 **ἐλευθέροις ἐμπεπαίδευμαι τρόποις.**
ἐμπαιδοτριβοῦμαι-έομαι μτγν. κ. μσν. μετὰ δοτ, ἐκπαιδεύομαι εἴς τι ἢ διά τινος, διδάσκομαι, ἀνατρέφομαι : Ἰώσ.Π Ι 2,8,12 **βίβλοις ἱεροῖς καὶ διαφόροις ἁγνείαις καὶ προφητῶν ἀποφθέγμασιν ἐμπαιδοτριβούμενοι,** Δίων Κ 77,21 **ἦν δὲ ὁ Θεόκριτος ἐκ δούλου γεγονὼς καὶ τῇ ὀρχήστρᾳ ἐμπαιδοτριβηθείς,** Κ Μανασσ.Χρον.108C.
ἐμπαιδοτροφοῦμαι-έομαι μέσ. μετὰ δοτ. ἀνατρέφω τὰ τέκνα : Δημ.1087 **ἐμπαιδοτροφούμενοι τῇ τοῦ Ἀρχιάδου οὐσίᾳ.**
ἐμπαίζω κ. μσν. κ. νεώτ., μέλλ. **ἐμπαίξομαι** κ. **-ξω,** ἀόρ. **ἐνέπαιξα,** παρακ. ἐμπέπαιχα παίζω, διασκεδάζω ἔν τινι ἢ διά τινος : Εὐρ.Βάκχ.867 **ὡς νεβρὸς χλοεραῖς ἐμπαίζουσα λείμακος ἡδοναῖς,** Ἀριστφ. Θεσμ.975 **πᾶσι τοῖς χοροῖσιν ἐμπαίζει,** Λουκ.Λεξίφ. 5 **ἐμπαίξαντες τῷ γυμνασίῳ·** || κ. ἀπολ. παίζω, παιγνιδίζω : Σοφ.Ἀντ.799 **ἄμαχος γὰρ ἐμπαίζει θεὸς Ἀφροδίτα** (δ. γρ. συμπαίζει)· **2)** κ. μσν. κ. νεώτ. περιπαίζω, σκώπτω, περιγελῶ, κοροϊδεύω, μετὰ δοτ. : Ἡρ.4,134 **ὀρέων αὐτοὺς ἐμπαίζοντας ἡμῖν,** Τζέτζ.Χιλ.5,185 **αὐτοῖς γὰρ ἐμπαίζουσιν οἱ μωροὶ βροτῶν·** κ. παθ. : Λουκ.Τραγ.333 **ἐμπαιζόμενος καὶ σκωπτόμενος·** || μτγν. κ. νεώτ. μετ' αἰτ. : Πάπ. **ἐνέπαιξέν με,** Μηναῖ.1,27 Συναξ. **ἀκάνθαις αὐτὸν ἐστεφάνουν καὶ προσέπιπτον ἐμπαίζοντες,** Μωραΐτ.Διηγ.1,8 **κι εὑρίσκει πάντοτε τρόπον νὰ ἐμπαίξῃ.. τὰ ἔργα τῆς φιλανθρωπίας·** **3)** μτγν. κ. νεώτ. φενακίζω, ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, μετὰ δοτ. : ΠΔ Ἀρ.22,29 **καὶ εἶπε Βαλαὰμ τῇ ὄνῳ, ὅτι ἐμπέπαιχάς μοι, - τὸν ἐμπαίζει μὲ ὑποσχέσεις·** κ. παθ. : ΚΔ Ματθ.2,16 **Ἡρώδης ἰδὼν ὅτι ἐνεπαίχθη ὑπὸ τῶν μάγων, - ὁ λαὸς ἐμπαίζεται ὑπὸ τῶν δημαγωγῶν·** **4)** εἰδ. ἐν τῇ ΠΔ συνουσιάζομαι πρὸς γυναῖκα : ΠΔ Κριτ.19,25 **καὶ ἐνέπαιζον ἐν αὐτῇ ὅλην τὴν νύκτα.**
ἐμπαίκτης (ὁ) μτγν. ὁ ἐμπαίζων, ἐξαπατῶν, ὁ ἀπατεών : ΠΔ Ἡσ.3,4 **ἐμπαῖκται κυριεύσουσι αὐτῶν,** ΚΔ Ἰούδ.18· πρβλ. ἐμπαιγμονή.
ἐμπαικτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἐμπαιγμόν, ὁ πρὸς ἐμπαιγμόν, χλευασμὸν ἢ ἐξαπάτησιν γινόμενος : Βασίλ.Μεγαλοπ.π.Θησ. Στεφ.ἐν λ. **ἐμπαικτικὸν προσφώνημα,** Νιρβ.Μαλλ. Κουθ.76 **ἔκαμε ἕνα ἐμπαικτικὸν μορφασμόν·** ἐπιρρ. νεώτ. **-ῶς.**
ἐμπαίκτρια (ἡ) μσν. θηλ. τοῦ ἐμπαίκτης βλ.λ. : Εὐστ.Πον.72,41.
ἐμπαίνω μσν., δημ. συνηθέστ. μπαίνω, ἀόρ. **ἐμπῆκα,** μτχ. παθ. παρακ. **(ἐ)μπασμένος** εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω : Διγεν.Ἀκρ.1514 **τὰ μὲν θηρία κρύπτονται, ἐμπήκασιν στὸ δάσος,** Σολωμ.Λάμπρ.19,15,2 **γύριζε, γύριζε,** (**τέλος ἐμπαίνει**) στὸ σημαντήριο.
ἔμπαιος-ον (1) ἔμπειρος, δεξιὸς εἴς τι, μετὰ γεν. : Ὀδ.Υ 379 **οὐδέ τι ἔργων ἔμπαιον οὐδὲ βίης·** || γνώστης, εἰδήμων : Λυκόφρ.1321 **ἔμπαιον δρόμων** (σχόλ. **« ἐπιστήμονα τῆς ὁδοῦ »**).
ἔμπαιος-ον (2) ποι. ὁ αἰφνιδίως ἐμπίπτων, εἰσορμῶν, ἐπερχόμενος : Αἰσχ.Ἀγ.187 **ἐμπαίοις τύχαισι συμπνέων.**
ἔμπαις-αιδος (ἡ) μτγν. ἐπὶ γυναικός, ἔγκυος : Κρατῖν.287 **ἡ παῖς ἔμπαις,** Ἡσ.
ἔμπαισμα-ατος (τὸ) (ἐμπαίω) μσν. μετάλλινον κόσμημα ἐμπεπαιομένον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἑτέρου μεταλλίνου ἀγγείου, σκεύους : Εὐστ.883,54 **τὸ μὴ λεῖον ἀλλὰ τραχὺ τοῖς ἐμπαίσμασι.**
ἐμπαιστική (ἡ) κ. νεώτ. (ἐνν. τέχνη) ἡ τέχνη τοῦ ἐμπαίειν βλ.λ. : Ἀθήν.11,488Β **ἔξωθεν δεῖ ἐμπείρεσθαι τοὺς χρυσοῦς ἥλους τῷ ἀργυρῷ ἐκπώματι κατὰ τὸν τῆς ἐμπαιστικῆς τέχνης** (τρόπον).

ἔμπαιστος-ον νεώτ. τ. τοῦ ἐμπαιστὸς βλ.λ.
ἐμπαιστός-όν μσν. κ. νεώτ. ὁ φέρων ἐμπαίσματα βλ.λ. : Εὐστ.1357,40 **ἄλεισον οὐ λεῖον ὄν, ἀλλὰ περιφερὲς ἢ ἐμπαιστόν, - ἐμπαιστὸν ξίφος·** **2)** νεώτ. ἐπὶ τῶν τοιούτων κοσμημάτων, κορφωτός, προσηλωμένος.
ἐμπαῖτονται Ἡσ. **« ἐμπαίζουσιν »** (πιθ. ἐμπαίττλακων. ἀντὶ ἐμπαίζ-).
ἐμπαίω κ. μσν. κ. νεώτ. ἐντὸς παίω, κτυπῶ, ἐντυπῶ, ἐνεργάζομαι, εἰδ. προσηλῶ διὰ σφυρηλατήσεως μετάλλινα κοσμήματα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἑτέρων μεταλλίνων σκευῶν, ἀντικειμένων : Ἀθήν. 12,543F **σκίπωνί τε ἐστηρίζετο χρυσᾶς ἕλικας ἐμπεπαισμένῳ,** Εὐσ.Ὀδ.1775,13· **2)** ἀμτβ. ἐμπίπτω, προβάλλω, παρουσιάζομαι : Σοφ.Ἠλ.90 **ἐμπαίει τί μοι ψυχῇ σύνηθες ὄμμα.**
ἐμπακτῶ-όω ἐμφράττω, ἐπιφράττω, στουπώνω : Ἡρ.2,96 **τὰς ἁρμονίας ἐν ὧν ἐπάκτωσαν τῇ βύβλῳ.**
ἐμπάλαγμα-ατος (τὸ) ἐμπλοκή, ἐνογκαλισμός, ἀγκάλιασμα : Αἰσχ.Ἰκ.296 **κἀκρυπτά γ' Ἥρας ταῦτα τἀμπαλάγματα,** Ἡσ.
ἐμπαλαιοῦμαι-όομαι μτγν. καθίσταμαι παλαιός, γηράσκω, γεράζω : Γρηγ.Νύσσ.2,801Α.
ἐμπαλάσσομαι ἐμπλέκομαι, περιπλέκομαι, μπερδεύομαι : Ἡρ.7,85 **οἱ δὲ ἐν ἕρκεσι ἐμπαλασσόμενοι διαφθείρονται,** Αἰλ.ΖΙ 15,1 **εἶτα μέντοι ἐμπαλάσσεται τῷ ἀγκίστρῳ·** || κ. ἀπολ. : Θουκ. 7,84 **οἱ δὲ ἐμπαλασσόμενοι κατέρρεον** (πρὸς ἀλλήλους περιπλεκόμενοι).
ἐμπαλάσσω ἐνεργ. τοῦ ἐμπαλάσσομαι **βλ.λ.·** π.Ἡσ. **« ἐμπαλάξαι·** ἐμπλέξ
ἔμπαλιν ἐπίρρ. κ. μσν. ποι. κ. **ἔμπαλι,** πολλάκις μετὰ τοῦ ἄρθρου **τὸ ἔμπαλιν, τὰ ἔμπαλιν, τοὔμπαλιν κ. τἄμπαλιν,** ὄπισθεν, ὀπίσω, πρὸς τὰ πίσω : Ὑμν.Ἑρμ.78 **κατὰ δ' ἔμπαλιν αὐτὸς ἔβαινεν,** Ἡσίοδ.Α 145, Εὐρ.Ἑκ.343 **πρόσωπον ἔμπαλιν στρέφοντα,** Ξεν.Ἀν.1,4,15 **ἄπιμεν μὲν ἅπαντες τοὔμπαλιν·** **2)** ἀντιθέτως, τοὐναντίον : Αἰσχ.Πρ. 202 **οἱ μὲν θέλοντες ἐκβαλεῖν.., οἱ δὲ τοὔμπαλιν σπεύδοντες,** Σοφ.Τρ.358 **ἔμπαλιν λέγει,** ΔίωνΚ 54, 16 **τοῖς ἀγάμοις ἐπιτίμια ἐπέταξε καὶ ἔμπαλιν τοῦ τε γάμου καὶ τῆς τεκνοποιίας ἆθλα ἔθηκεν,** Τζέτζ.Χιλ.5,10· || ἀντιστρόφως : Πλάτ.Θεαίτ. 193C **ὥσπερ οἱ ἔμπαλιν ὑποδούμενοι** (οἱ τιθέμενοι τὸ δεξιὸν ὑπόδημα εἰς τὸν ἀριστερὸν πόδα καὶ τἀνάπαλιν)· || φρ. **ἀνατρέπω ἔμπαλιν φέρω τὰ ἄνω κάτω** : Εὐρ.Βάκχ.348· || **ἐκ τοὔμπαλιν ἐκ** τοῦ ἐναντίου μέρους, ἀπὸ τὴν ἀντίθετη μεριά : Θουκ.3,22 **ἐκ τοὔμπαλιν ἢ οἱ ἄνδρες αὐτῶν ὑπερέβαινον·** **3)** ἐναντίον τινός, ἀντιθέτως πρός τι, ἢ πρός τινα, μετὰ γεν. : Πίνδ.Ο 12,11 **ἔμπαλιν μὲν τέρψεως,** αὐτ.Π 12,32 **ἔμπαλιν γνώμας,** Μηναῖ.1,2 Τριῳδ. **τάξεως ἔμπαλιν ἐν σοὶ φυσικῆς ἐστι πρᾶγμα τελούμενον·** || **τὰ ἔμπαλιν** τὰ ἐναντία, τὰ ἀντίθετα : Ἡρ.7,58 **ὁ δὲ ναυτικὸς** (ἐνν. στρατὸς).. **τὰ ἔμπαλιν πρήσσων τοῦ πεζοῦ,** Αἰσχ.Πέρσ.223· || φρ. **τοὔμπαλιν πεσεῖν φρενῶν** μεταβάλλειν εἰς τοὐναντίον τὴν γνώμην : Εὐρ.Ἱππ. 390· || κ. μετὰ δοτ. : Διον.Ἀλ.Ρωμ.1,28 **Μυρσίλος τὰ ἔμπαλιν ἀποφαινόμενος Ἑλλανίκῳ·** || κ. διαλεκτ. διὰ τοῦ **ἢ** : Ἡρ.1,208 **ἔχω γνώμην.. τὰ ἔμπαλιν ἢ οὗτοι·** **4)** μτγν. πάλιν, αὖθις : Νίκ. Θηρ.288 **ἄλλοτε μὲν χροιῇ ἴκελος, ὅτε δ' ἔμπαλιν αἰθός,** Ἀντίπ.Σιδ.ἐν ΑΠ 6,47,5 **ἀρνεῦμαι τὰ σὰ δῶρα** (ἡ προσφώνησις πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν), **τὰ δ' ἔμπαλι Κύπριδος ἔργων ἅπτομαι.**
ἐμπάλλομαι μτγν. ποι. κ. ἐνιπάλλομαι, ἀόρ. **ἐνεπάλμην,** πάλλομαι, σκιρτῶ, πηδῶ ἐντός : Ἀπολλόδ.Ρ 3,756 **δόμοις ἐνιπάλλεται αἴγλη,** Κόϊντ. 10,467 **αἶψα πυρὶ ἐνέπαλτο.**
ἐμπάμων-ονος-ον (πέπαμαι) ἐπίκληρος **βλ.λ.,** πατροῦχος· Ἡσ. **« ἐμπάμονι· πατρούχῳ ».**

ἐμπανηγυρίζω μτγν. πανηγυρίζω ἐπί τινι : Πλούτ. Σύγκρ.Περ.Φαβ.1 **ἑορτάσαι μᾶλλον καὶ ἐμπανηγυρίσαι στρατηγοῦντι τὴν πόλιν·** **2**) ἐπιδεικνύομαι πανηγυρικῶς, κάμνω ἐπίδειξιν : αὐτ.Ἠθ.532B.

ἐμπαραβάλλομαι μτγν. ρίπτομαι ἐντός, ἐν χρ. κ. μτφ. : Φάλαρ.Ἐπ.132 (ταῖς τιμωρίαις) **ἐμπαραβάλλεσθε·** || **ἐμπαραβάλλομαι τῇ ἐμαυτοῦ ψυχῇ** βάζω μὲ τὸν νοῦν μου, μοῦ περνᾷ ἀπὸ τὴν ἰδέα : αὐτ.130.

ἐμπαραγίγνομαι μτγν. ἔρχομαί που, παρουσιάζομαι, ἐμφανίζομαι : ΠΔ Παρ.6,11 **εἶτ' ἐμπαραγίγνεταί σοι ὥς κακὸς ὁδοιπόρος ἡ πενία.**

ἐμπαρᾴδω μσν. ᾄδω παρεμβαλλόμενον ᾆσμα, τὸ στάσιμον.

ἐμπαράθετος-ον μσν. ὁ παρά τινι τεθειμένος· Σουΐδ.

ἐμπαρακύπτω μτγν. κύπτω πλησίον τινός, **παρακύπτω** : Γερμ.ἐν Κῶδ.Κοϊσλ.278,146.

ἐμπαραλιμπάνω μτγν. παραλείπω, παραβλέπω: Θεμίστ.Ἀριστλ.Φυσ.11,29.

ἐμπαραμένω μτγν. διαμένω διαρκῶς, **παραμένω** που : Ἐπιφάν.1,284.

ἐμπαράμονος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ σταθερῶς, διαρκῶς παραμένων, διηνεκής, ἀέναος : Ἐπιφάν. 1,633 **εἰ μὲν ἄλλων φθορά ὑπάρχει, αὕτη δὲ** (ἡ ὕλη) **ἐμπαράμονός ἐστιν,** Μαλάλ.176,3.

ἐμπαρασκευάζω μτγν. κ. σχόλ. παρασκευάζω διά τινο, ἐπιφέρω εἴς τινα : Κλεινίας Πυθ.π. Στοβ.3,1,76 **φόβον ἐμπαρασκευάζοντι τοῖς ἀνθρώποις·** || τὸ μέσ. ὡ. μτβ. παρασκευάζω, ἑτοιμάζω τι : Σχόλ.Ἀριστφ.Νεφ.288 **τοῦτο λέγουσιν ἐμπαρασκευαζόμεναι τὴν εἴσοδον.**

ἐμπαράσκευος-ον μτγν. παρεσκευασμένος : Βασ.Ὁμιλ.6,1,150B **ἐμπαράσκευος ἥκεις ἀκροατής·** || τὸ οὐδ. **ἐμπαράσκευον** ὡς οὐσ. εἶδος ἀλεξηνέμου διά μηχανός : Ἀθήν.Μηχ.33,1.

ἐμπαρασκεύως Σουΐδ. ἑτοίμως, κατόπιν **προετοιμασίας.**

ἐμπαρατίθημι μτγν. **μετὰ δοτ. ὑποθέτω, παραδίδω** που.

ἐμπαραχωρῶ-έω **μτγν.** παραχωρῶ **εἴς τινα** : Βασ.Σελ.255.

ἐμπάρειμι σχόλ. εἶμαι παρών, παρίσταμαι ἐνώπιόν τινος : Σχόλ.Ἰω.Κλίμακ.501,27 **ἐν καθαρωτάτῳ κριτηρίῳ τῇ ἑαυτοῦ διανοίᾳ ἐμπαρών.**

ἐμπαρεισφρέω μσν. εἰσδύω.Τζέτζ.Ἐπιστ.50,43.

ἐμπαρενείρω μσν. παρεμβάλλω **ἐντός** : Ἰω. Διάκ. ἐν Mi.PG 105,941.

ἐμπαρέχω κ. μσν. καταλείπω, παραδίδω προθύμως : Θουκ.7,56 **καὶ τὴν σφετέραν πόλιν ἐμπαρασχόντες προκινδυνεῦσαι·** || **κ.** μετὰ δοτ. ἐπιτρέπω εἴς τινα, τοῦ δίδω τά μέσα, τὴν εὐκαιρίαν : αὐτ.6,12 **2**) κ. μσν. προσφέρω, δίδω, παρέχω : Φίλ.307 **ὄφελος ἐμπαρέχειν,** Πλούτ.Γάλβ.29 **καὶ τῇ Οὐΐνδικος ἐμπαρασχὼν ὄνομα τόλμῃ,** Εὐστ. Πον.343,41· **3**) **ἐμπαρέχω ἐμαυτόν** προσφέρομαι, ἐγκαταλείπομαι εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός : Πλούτ.Ἠθ 407C **δοκοῦσι κοινὴν ἐμπαρέχειν ἑαυτὴν ἀπατεῶσι** (τὴν ποιητικήν), Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.5,68· || **ἐμπαρέχω ἐμαυτὸν δείπνῳ** δέχομαι πρόσκλησιν εἰς δεῖπνον : Λουκ.Συμπ.28.

ἐμπαρθενεύω μτγν. ἐπὶ γυναικός, ἐμφανίζομαι, παρουσιάζομαι ὡς παρθένος, ἐπιτηδεύομαι τρόπους παρθένου : Καισάρ.1060 **ἐμπαρθενεύουσα τοῖς βλεφάροις ἡ κόρη.**

ἐμπάρθενος-η-ο δημ παρθενικός, ἁγνός : Σολωμ.Νεκρικὴ Ὠδὴ 4 **στὸ μέτωπο σοῦ τρέμουνε** (**τὰ ἐμπάρθενα λουλούδια.**

ἐμπαρίημι μτγν χαλαρῶ, ἐξαντλῶ.

ἐμπαρίσταμαι μτγν. παθ. μετ' **ἐνεργ. παρακ. β'** παρίσταμαι ἐντός, ἵσταμαι πλησίον, βρίσκομαι μέσα : Ἡλιόδ.7,19 **δορυφόρων τε ἐμπαρεστώτων.**

ἐμπαροίνημα-ατος (τό) μτγν. κ. μσν. ἀντικείμενον κακομεταχειρίσεως ὑπὸ ἐμπαροινοῦντος βλ.λ. : Λόγγ.4,18 **ἀχθόμενος εἰ Γνάθωνος ἐμπαροίνημα γενήσεται τοιοῦτον κάλλος·** **2**) ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμπαροινῶ, ὕβρις, προσβολή : Νικ.Χων.Χρον.111 (**τοῦ κατά Κέρκυραν μεμυημένος ἐμπαροινήματος.**

ἐμπαροινῶ-έω, ἀόρ. **ἐνεπαροίνησα,** μτγν. κ. μσν. φέρομαι ὡς οἴνῳ βεβαρημένος, σὰν μεθυσμένος : Λουκ.Τίμ.14 **ὡς κατάρατος οἰκέτης ἢ οἰκονόμος ἢ παιδοτρίβης ὑπεισιὼν λαθραίως ἐμπαροινήσει·** || δθ. φέρομαι ὑβριστικῶς, ὀνειδιστικῶς, προσβλητικά, προσβάλλω τινά, κοροϊδεύω, μετὰ δοτ. : Φίλ.2,403, Λουκ.Θε.Δ 54 **μέμνησο γοῦν οἷά μοι διὰ τὸν οἰνοχόον τοῦτον ἐμπαροινεῖς,** Ἰώσ.ΑΙ 6,12,7· || κ. μετ' αἰτ. : Τζέτζ.Χιλ.2,549 **τέλος αὐτὸν ἐξάγουσιν ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου** (**ἐμπαροινῆσαι χρῄζοντες καὶ παρεμπαῖξαι τοῦτον.**

ἐμπαροιστρῶ-έω μτγν. δι' οἴστρου κεντῶ, οἰστρηλατῶ, παρακινῶ, παροτρύνω : Βασ.1,216 **ἐκ τῶν παθῶν τῆς σαρκὸς ψυχὴν ἐμπαροιστρῶν.**

ἔμπαρος Ἡσ. « ἔμπληκτος ».

ἐμπαρουσιασμός μτγν. ἐπανεμφάνισις : Θεόφιλ.Ἀντικήνσ.2,20,14 π. Θησ.Στεφ.ἐν λ.

ἐμπαρρησιάζομαι μτγν. ὁμιλῶ μετὰ παρρησίας, ἐλευθέρως, ἀφόβως κατά τινος, μετὰ δοτ. : Πολύβ.38,12,7 **ἐνεπαρρησιάζετο δὲ τοῖς τῶν Ρωμαίων βουλευταῖς,** Γρηγ.Νύσσ.2,563D· || κ.ἀπολ. : ΠΔ Ἰὼβ 22,26 **ἐμ- ἔναντι Κυρίου.**

ἔμπαρσις-εως (ἡ) μτγν. διάπαρσις βλ.λ., διατρύπησις : Ἀέτ.8,50.

ἔμπας ἐπίρρ., ἐπ. κ. π. μτγν. Ἰωσ. πεζογρ. **ἔμπης,** δωρ. κ. **ἔμπαν** κ. **ἔμπα** (ἅπαξ ἐν τραγ. : Σοφ.Αἴ. 563), ὁμοίως : Ἰλ.Ρ 632 **Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰθύνει,** αὐτ.Ζ 174, Πίνδ.Π 5,55 **ὁ Βάττου δ' ἕπεται παλαιὸς ὄλβος ἔμπαν τὰ καὶ τὰ νέμων·** **2**) ἐν πάσῃ περιπτώσει : Ἰλ.Μ 326 **νῦν δ' ἔμπης γὰρ κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο μυρίαι,** Ὀδ.Ζ 481· || ὁπωσδήποτε : Ἰλ.Τ 308 **δύντα δ' ἐς ἥλιον μενέω καὶ τλήσομαι ἔμπης,** Ὀδ.Ε 205 **3**) ἀκριβῶς, καθόλου : αὐτ.Τ 37 **ἔμπης μοι τοῖχοι μεγάρων . . φαίνοντ' ὀφθαλμοῖς ὡσεὶ πυρὸς αἰθομένοιο·** **4**) ὅμως, μ' ὅλα ταῦτα, οὐχ ἧττον : Ἰλ.Ε 191 **καί μιν ἐγὼ γ' ἐφάμην Ἀϊδωνῆι προϊάψειν, ἔμπης δ' οὐκ ἐδάμασσα,** Ὀδ.Τ 302 **ἔμπης δέ τοι ὅρκια δώσω·** || συνήθ. μετὰ τὸ ἀλλά, **ἀλλά καί** : Ἰλ. Θ 33 **ἀλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητάων,** Ὀδ.Π 147 **ἀλλ' ἔμπης μιν ἐάσομεν ἀχνύμενοί περ·** || κατόπιν μτχ. ἀκολουθουμένης ὑπὸ τοῦ **περ** = καίπερ : Ἰλ.Ξ 1 **Νέστορα δὲ οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ ἔμπης,** Ὀδ.Ο 361, αὐτ.Σ 165· || σπαν. τίθεται πρὸ τῆς μτχ. ταύτης : Ἰλ. Ω 522 **ἄλγεα δ' ἔμπης ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν ἀχνύμενοί περ·** || ὁμ. ἑπομένου τοῦ κεί : Σοφ.Αἴ.563 **λείψω τροφὴ τ' ἄοκνον ἔμπα, κεἰ τανῦν τηλωπὸς οἰχνεῖ·** || ὁμ. ἑπομένου τοῦ **καίπερ** : Πίνδ.Ν 4,36 **ἔμπα, καίπερ ἔχει βαθεῖα ποντίας ἅλμα μέσσον, ἀντίτειν' ἐπιβουλίᾳ.**

ἔμπας-πασα-παν Ἐπιγρ. ἅπας.

ἐμπασέντας Ἡσ. « ἀρχεῖόν τι ἐν Λακεδαίμονι».

ἔμπαση (ἡ) δημ. κ. **ἐμπασιά** βλ.λ. εἴσοδος.

ἐμπασιά (ἡ) δημ. κ. μπασιά τὸ μέρος δι' οὗ τις εἰσέρχεταί που, ἰδίᾳ εἰς ἀγρόκτημα, εἴσοδος, τὸ ἔμπα : **στὴν ἐμπασιὰ** τοῦ κήπου, - **ἡ ἐμπασιά τῆς αὐλῆς - τοῦ σπιτιοῦ·** **2**) στενωπὴ ὁδός : **ἀνάμεσα στὰ σπίτια τους ἀφήσανε μιὰν ἐμπασιά·** **3**) εἰδ. τὸ φαινόμενον ἢ ὁ χρόνος καθ' ὃν τὰ θαλάσσια ὕδατα ἐπανέρχονται εἰς τὴν προτέραν αὐτῶν θέσιν, ἡ παλίρροια, ἀντίθ. ἐβγαλσιά.

ἐμπασίδιον (τὸ) μσν. ἡ προγαμιαία δωρεά : Πασπάτ.Χιακ.Γλωσσ. (προικοσύμφ.) **τάζει καὶ ὁ πεθερός καὶ ἡ πεθερὰ** τῆς νύμφης **ἐμπασίδιον τῆς λιβάδας τὸ μισόν.**

ἔμπασις-εως (ἡ) (1) Ἡσ. κ. Ἐπιγρ., βοιωτ. ἔππασις κ. ἔπασις, ἀρκ. ἴμπασις ἔγκτησις βλ.λ.

ἔμπασις-εως (ἡ) (2) Ἐπιγρ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐμπάσσω βλ.λ., πασπάλισμα.

ἔμπασμα-ατος (τὸ) (1) μτγν. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐμπάσσω βλ.λ.: Ἄντυλλ. π. Ὀρειβ.10,31,1.

ἔμπασμα (τὸ) (2) δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ εἰσέρχεσθαι, ἐμβαίνειν που, ἡ εἴσοδος, ἀντίθ. ἔβγαλμο: Λασκαρ.Μυστ.Θρησκευτ.3 δὲν ἠβλέπω νὰ ἔχῃ λιγώτερη σχέση μὲ τὴ θρησκεία τὸ ἔβγαλμα ἀπὸ τὸ ἔμπασμα τοῦ φαγητοῦ στὴν κοιλιά, Βλαχογ.Προπ.1,31 τὸ κίνημα τῶν Ἑλλήνων στοὺς Κακουριάνους εἶχε σκοπὸ.. νὰ εὐκολύνῃ τὸ ἔμπασμα τοῦ Κριεζώτη· 2) ὁ ἀμέσως μετὰ τὴν εἴσοδον χῶρος, ἡ εἴσοδος, ἡ μπασιά.

ἐμπάσσω κ. μσν., ἀττ. -ττω ραίνω, ἐπιπάσσω, πασπαλίζω τι διά τινος: Πλάτ.Λύσ.210 διανοίγοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐμπάσσαι τῆς τέφρας (μὲ λίγη στάχτη), Θεόφρ.Λίθ.67 οἱ κναφεῖς ἐμπάττοντες εἰς τὰ ἱμάτια, Γεωπ.5,9,2 χρὴ δὲ ἐμπάσσειν τοῖς φυτοῖς δρυΐνης βαλάνου· ‖ κ. παθ. μσν. ρίπτομαι, χύνομαι, σκορπίζομαι ὡς πασπάλη: Θεοφάν.Νόνν.1,462 ἐμπασσέσθω δὲ τῷ σώματι μυρσίνη λεία ἢ κηκὶς ἢ πίτυος φλοιός· 2) μτφ. παρ' Ὁμ. ἐνυφαίνω: Ἰλ.Γ 126 ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινεν.. πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους.

ἐμπαστῆρας μύθων Ἡσ. «πιστωτάς, μάρτυρας».

ἐμπαστήρια Ἡσ. «μελίπηκτα».

ἐμπαταγῶ-έω μτγν. παταγῶ, κροτῶ διά τινος, κάνω πάταγο, κρότο: Θεμίστ.Λόγ.4,50Β ταῖς μάστιξιν ἐμπαταγούντων.

ἐμπάτακτος-ον μτγν. ὁ ἐμβρόντητος: Πτολ. Τετράβ.165.

ἐμπατή (ἡ) δημ. εἴσοδος ὑπογείου ἐκ τῶν ἄνωθεν: Καρκβ.Ζητ.108 στὸ βάθος ὁ ἀχυρώνας ἐφαινόταν σὰν ἐμπατὴ χάσματος σκοτεινοῦ καὶ ἀπεράντου, Παλαμ.Παράκ.93,5 ἀπὸ τὴν ἠσκιερὴ ἐμπατὴ στὴ φωτισμένη σκάλα· 2) συνεκδ. τὸ ὑπόγειον: αὐτ.Τρισεύγ.15 φάχνουνε παντοῦ στὸ λιακωτό,.. στὴν ἐμπατή.

ἐμπατίκι (τὸ) δημ. βλ. μπατίκι.

ἐμπατῶ-έω κ. μσν. πατῶ ἐπί τινος, βαδίζω, εἰσέρχομαι ἐντός τινος, μετ' αἰτ.: Αἰσχ.Ἀγ.1434 οὔ μοι φόβου μέλαθρον ἐλπὶς ἐμπατεῖν· ‖ κ. μετὰ δοτ.: Νικήτ.Εὐγ.9,243 ἐπεὶ δὲ τοῖς ἐπευκτοῖς ἐμπατήσαιεν τόποις· 2) μτβ. πατῶ ἐπί τινος, καταποτῶ τι: Ἰώσ.ΑΙ 6,9,4 νεκροὺς σεσωρευμένους ἐμπατοῦντας· ‖ κ. μτφ. καταπατῶ, περιφρονῶ: Ἀγαθί.4,15 ἐμπ- τὰ κοινὰ τῶν ἀνθρώπων νόμιμα· 3) μέσ. ἐμπατοῦμαι εἰδ. πατῶ τὰς σταφυλὰς ἐν τῷ ληνῷ: Πολυδ.7,151.

ἔμπεδα ἐπίρρ. βλ. ἔμπεδον.

ἐμπεδέως ἰων. τ. τοῦ ἐμπεδῶς βλ.λ.: Σκόλ.25.

ἐμπεδής-οῦς-ές ἔμπεδος βλ.λ.: Τραγ.Ἀδέσπ.208.

ἐμπέδιος-ον μτγν. βαθέως ἐρριζωμένος: Ἀθήν. 9,371C ῥάφιν τ' ἐμπέδιον (δ.γρ. ἔμπεδον).

ἐμπεδόκαρπος-ον μτγν. ἐπὶ δένδρων, φυτῶν, ὁ πάντοτε, ὁ σταθερῶς ἀποφέρων καρπόν: Θεόφρ.ΦΙ 1,13,2.

ἐμπεδόκλειος-ον ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν φιλόσοφον Ἐμπεδοκλέα: Γαλ.1,268, Ἡρακλείδ.Ἀλληγ.494 τὴν Ἐμπεδόκλειον γνώμην.

ἐμπεδόκυκλος-ον μτγν. ὁ διαρκῶς, σταθερῶς κυκλούμενος, περιστρεφόμενος: Νόνν.Εὐαγγ. Ἰω.8,74 ἐμπεδόκυκλος χρόνος.

ἐμπεδολώβης (ὁ) μτγν. ὁ ἀείποτε ἐπιφέρων βλάβην, καταστροφήν: Μαν.4,196 ἀνδροφόνους δρῶσιν ληίστορας, ἐμπεδολώβας.

ἐμπεδόμητις-ιδος μτγν. ὁ σταθερῶς ἐμμένων εἰς τὰς σκέψεις, ἀποφάσεις αὐτοῦ: Νόνν.Εὐαγγ. Ἰω.15,17 βροτὸς ἐμπεδόμητις.

ἐμπεδόμοχθος-ον ὁ ἀείποτε ἐν μόχθοις, κόποις διατελῶν, κοπιώδης, πολύμοχθος: Πίνδ.Ο 1,61 βίον.. ἐμπεδόμοχθον.

ἐμπεδόμυθος-ον μτγν. ὁ σταθερῶς ἐμμένων εἰς τὸν λόγον του: Νόνν.Δ 12,141 Ἄτροπος ἐμπ-· ‖ ἀληθής, συνεπής: αὐτ.Εὐαγγ.Ἰω.16,68 ὅρκιον ἐμπεδόμυθον, ἀμήν, ἀμὴν ἀγορεύω.

ἔμπεδον κ. **ἔμπεδα** τὸ οὐδ. ἑν. κ. πληθ. τοῦ ἔμπεδος ἐν ἐπιρρ. χρ. σταθερῶς, εὐσταθῶς: Ἰλ. Ρ 434 ἀλλ' ὥς τε στήλη μένει ἔμπεδον, ΑΠ 9,291 δρύες ἔμπεδα ῥίζαις ἑστᾶσιν· ‖ ἐπιμόνως, μὲ εὐστάθειαν: Ἰλ.Ε 527 ὣς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον οὐδὲ φέβοντο· ‖ ἀσφαλῶς, καλῶς: Σοφ.Φοίν.1197 ἴσθι τόδ' ἔμπεδον· ‖ σταθερῶς, ἰσχυρῶς: Νίκ.Θηρ.4 ἔμπεδα φωνήσαιμι· 2) κ. χρον. συνεχῶς, διηνεκῶς, ἀδιαλείπτως: Ἰλ.Ν 141 ὁ δ' ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον, Ὀδ.Τ 113 τίκτει δ' ἔμπεδα μῆλα, Βακχ.7,178· ‖ κ. μετὰ τοῦ ἀεὶ ἢ μάλα ἐπιτείνοντος τὴν ἔννοιαν τοῦ διαρκοῦς: Ἰλ.Ο 683 ὁ δ' ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ θρώσκων, Ὀδ.Ν 86 ἡ δὲ μάλ' ἀσφαλέως θέειν ἔμπεδον.

ἐμπέδορκος-ον μσν. ὁ σταθερός, πιστὸς εἰς τὸν ὅρκον του: Μιχ.Ἀκομ.1,222.

ἐμπεδορκῶ-έω ἐμμένω σταθερῶς, μένω πιστὸς εἰς τὸν ὅρκον μου: Ἡρ.4,201, Ξεν.Λακ.15,7 τῇ δὲ πόλει ἐμπεδορκοῦντος ἐκείνου ἀστυφέλικτον τὴν βασιλείαν παρέξειν.

ἔμπεδος-ον (1) κ. νεώτ., συγκρ. -ώτερος, ὁ ἐν τῷ πεδίῳ, τῷ ἐδάφει στερεῶς ἱστάμενος, ἐρριζωμένος, ἀκίνητος, ἀκλόνητος, ἀκράδαντος, σταθερός: Ἰλ.Μ 12 τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν, Ὀδ.Ψ 203· ‖ κ. ἐπὶ προσ., σταθερός, εὐσταθής, ἐμμένων εἴς τι: Σοφ.Αἴ.640 οὐκέτι συντρόφοις ὀργαῖς ἔμπεδος· ‖ εἰδ. ὁ εὐσταθὴς τὸν νοῦν, ὁ ἐμπεδόφρων: Ἰλ.Υ 183 ὁ δ' ἔμπεδος, οὐδ' ἀεσίφρων· 2) ἐπὶ καταστάσεων, ἰδιοτήτων, ποιοτήτων, σταθερός, ἀμετάβλητος, ἀπαρομείωτος: Ἰλ.Ε 254, Ὀδ.Λ 393 ἀλλ' οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἦν ἲς ἔμπεδος, Αἰσχ.Ἀγ.561 ἔμπεδον σίνος, Σοφ.Ἀντ.169 ἐμπέδοις φρονήμασιν, Λουκ.Ὀρχ.85 ἀλλ' ὁ μὲν νόος σοι ἐμπεδώτερος ἔσται· 3) χρον., διηνεκής, συνεχής, διαρκής, ἀδιάλειπτος: Ἰλ.Θ 521 φυλακὴ δέ τις ἔμπεδος ἔστω, Ὀδ.Θ 453, Ἐμπ.156, Πίνδ.Π 12,25 ἔμπεδον δουλοσύναν, Σοφ.ΟΚ 1674 ἄλλοτε μὲν πόνον ἔμπεδον εἴχομεν· ‖ νεώτ. εἰδ. στρατ. ἔμπεδα τάγματα μόνιμα τάγματα συγκροτούμενα ἐν καιρῷ πολέμου· 4) χθόνιος βλ.λ.: Ἱππῶν.113Α· 5) τὸ οὐδ. ἑν. ἔμπεδον κ. πληθ. ἔμπεδα ὡς ἐπίρρ. βλ. ἔμπεδον.

ἔμπεδος-ον (2) (πέδη) μτγν. δεδεμένος: Λουκ. Λεξιφ.10.

ἐμπεδοσθενής-οῦς-ές ὁ ἀκλονήτου σθένους, σταθερᾶς δυνάμεως: Πίνδ.Ν 7,98 ἐμπ- βίοτον.

ἐμπεδόφρων-ονος-ον κ. μσν. ὁ σταθεροῦ φρονήματος, ὁ ἀσφαλοῦς νοημοσύνης: Φάλαρ.Ἐπ. 37,2 περὶ μοίρας ἢ θανάτου δυσανασχετῶν. ἐμπεδόφρων εἶναί σοι δοκεῖ;, Τζέτζ.Ἐξήγ.Ἰλ. 35,12 δεξιός τε καὶ σώφρων καὶ ἐμπεδόφρων.

ἐμπεδόφυλλος-ον ἐπὶ δένδρων, φυτῶν, ὁ διαρκῶς ἔχων φύλλα, ἀείφυλλος, ἀειθαλής: Πλούτ.Ἠθ. 649C τὸ δὲ ἀειθαλὲς τοῦτο καί, ὥς φησιν Ἐμπεδοκλῆς, ἐμπεδόφυλλον.

ἐμπεδῶ-άω δεσμεύω, δένω τινὰ διὰ πέδης: Ἡρ. 4,69 (δ.γρ. ἐμποδίσαντες).

ἐμπεδῶ-έω Ἐπιγρ. ἐμπεδῶ-όω βλ.λ.

ἐμπεδῶ-όω νεώτ. κ. -ώνω, παρατ. ἠμπέδουν, ἀόρ. ἐνεπέδωσα, καθιστῶ τι ἔμπεδον, στερεόν, ἀσφαλίζω, στερεώνω τι: Εὐρ.ΙΤ 790 τὸν δ' ὅρκον ὃν κατώμοσ' ἐμπεδώσομεν, Ἀριστφ.Λυσ.211, Ξεν. Ἑλλ.3,4,6 ἐμπεδώσειν τὰς σπονδάς, Πλάτ.Φαῖδρ. 241Β,-ἡ ἀστυνομία ἠδυνήθη νὰ ἐμπεδώσῃ τὴν τάξιν· ‖ ὁμ. σημ. τὸ μέσ. ἐμπεδοῦμαι: Λουκ.Ἱππ.4 θεμελίων θέσει τὴν τῶν ἐπιτιθεμένων ἀσφάλειαν

ἐμπεδωσάμενοι· || ἀναγνωρίζω τὸ κῦρός τινος, τηρῶ, φυλάττω : Πλούτ.Σόλ.25 **ὤμνυεν ὅρκον ἡ βουλὴ τοὺς Σόλωνος νόμους ἐμπεδώσειν.**

ἐμπέδως ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἔμπεδον βλ.λ., σταθερῶς, βεβαίως, ἀσφαλῶς : Αἰσχ.Ἀγ.854 **νίκη δὲ ἐπείπερ ἕσπετ' ἐμπέδως μένοι** (δ.γρ. **ἔμπεδος**), αὐτ.Εὐμ.335,Σοφ.Τρ.487 **ἐμπέδως εἰρηκέναι,** Πλάτ. Ἀξ 372A **τοῦτο μόνον ἐμπέδως οἶδα,** Πολύβ.2,19,1 (δ γρ. ἐμπεδῶς βλ.λ.).

ἐμπεδῶς ἐπίρρ., ἰων. **ἐμπεδέως** κατὰ τρόπον ἐμπεδῆ, ἔμπεδον βλ.λ., σταθερῶς, πιστῶς, διαρκῶς : Πολύβ.2,19,1 **συνθήκας ἐν αἷς ἔτη τριάκοντα μείναντες ἐμπεδῶς·** || ἀκριβῶς : Ἀθήν.15,695B **τωὐτὸν ἔχουσ' ἐμπεδέως ἦθος.**

ἐμπέδωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. διατήρησις, φύλαξις : Διον.Ἀλ.Ρωμ.5,10 **ἐμπέδωσιν ὅρκων·** **2**) νεώτ. σταθεροποίησις : **ἐμπέδωσις τῆς τάξεως.**

ἐμπειράζω μτγν. λαμβάνω πεῖράν τινος ἢ ἐπί τινος, ποιοῦμαι δοκιμήν τινος πράγμ., μετὰ γεν. : Πολύβ.15,35,5 **Ἀγαθοκλῆς.. τῶν τῆς Λιβύης ἐνεπείρασεν** (δ.γρ. ἐπεπείρασεν).

ἐμπείραμος-ον μτγν., ποι. **ἐμπέραμος** ὁ πεῖραν, εἰδημοσύνην ἐξ ἀσκήσεως ἔχων εἴς τι, ὁ πεπειραμένος, ὁ ἔμπειρός τινος : Λυκόφρ.1196 **πάλης ἐμπείραμος,** Μαν.4,88 **ἐμπορίης ἐμπείραμος.**

ἐμπειρία (ἡ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἀπολ. ἡ ἐπὶ τῆς πείρας στηριζομένη ἢ ἡ διὰ τῆς πείρας λαμβανομένη, ἐκ πείρας προερχομένη γνῶσις, μάθησις, εἰδημοσύνη· ἀντίθ. ἀπειρία : Εὐρ.Φοίν.529 **ἀλλ' ἡ ἐμπειρία ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον,** Θουκ.2,85 **τὴν Ἀθηναίων ἐκ πολλοῦ ἐμπειρίαν,** Πολύβ.1,84,4 **πηλίκην ἔχει διαφορὰν ἐμπειρία μεθοδικὴ.. ἀπειρίας,** Βιζυην.Πύργος Κόρης 262 **σπουδὴν συνενοῦσαι ἐν ταυτῷ κι ἐμπειρίαν·** || εἰδ. ἡ ἐκ τῆς πείρας γνῶσις, εἰδημοσύνη εἴς τι συνεκφερόμενον προσδιοριστικῶς κτ. γεν. : Ἀντιφ.5,1 **τὴν ἐμπειρίαν τῶν πραγμάτων,** Θουκ. 3,95 **μεγάλη ὠφελία ἐδόκουν εἶναι ξυστρατεύοντες μάχης τε ἐμπειρίᾳ τῆς ἐκείνων καὶ χωρίων·** || ὁμ. κ. μσν. κ. νεώτ. μετ' ἐμπροθ. διορ. (περί τι, ἔν τινι νεώτ. κ. εἴς τι) : Ξεν.Ἑλλ.7,1,4 **ἐμπειρίᾳ γε πολὺ προέχετε ἄλλων περὶ τὰ ναυτικά,** Δημ.Προκόπ.ἐν Σάθ.3,492 **ἐν ἱεραῖς γραφαῖς πολλὴν ἐσχηκὼς ἐμπειρίαν·** || φρ. **ἡ κατὰ τὴν πόλιν ἐμπειρία** = ἡ γνῶσις τῶν ἐντὸς τῆς πόλεως : Θουκ.2,3· **2**) ἡ μόνον ἐκ πείρας ἤτοι πρακτικῆς ἀσκήσεως, οὐχὶ διὰ θεωρητικῆς μορφώσεως εἰδημοσύνη, ἰδίως ἡ εἰς τὴν ἰατρικὴν τοιαύτη· πρβλ. ἐμπειρικός 2) : Πλάτ.Νόμ 857C **τῶν ταῖς ἐμπειρίαις ἄνευ λόγου τὴν ἰατρικὴν μεταχειριζομένων,** αὐτ.Νόμ.720B **κατ' ἐμπειρίαν τὴν τέχνην κτῶνται·** || νεώτ. φρ. **κατ' ἐμπειρίαν** = ἐμπειρικῶς, πρακτικῶς, οὐχὶ διὰ θεωρητικῆς μορφώσεως ἢ οὐχὶ διὰ συμπερασμάτων ἐκ τῆς ἀφῃρημένης λογικῆς καὶ τῆς ἐπιστήμης· **3**) ὁθ. ἡ ἐκ τῆς πείρας ἤτοι τῆς πολλῆς πρακτικῆς ἀσκήσεως ἱκανότης ἔν τινι τέχνῃ, ἔργῳ, ἐπιτηδεύματι· || συνεκδ. κ. τὸ ἐπιτήδευμα τὸ μόνον πρακτικὴν ἄσκησιν ἀπαιτοῦν : Ἰσοκρ.13,14 **τοῖς περὶ τὰς ἐμπειρίας γεγυμνασμένοις,** Ἀριστλ.Πολιτ.1282a,1 **ὁμοίως δὲ τοῦτο καὶ περὶ τὰς ἄλλας ἐμπειρίας καὶ τέχνας·** **4**) νεώτ. κ. δημ. τὸ σύνολον τῶν δεδομένων ὅσα ἡ πεῖρα κ. εἰδ. ἡ πεῖρα τῶν τοῦ βίου παρέχει : **ἡ ἐμπειρία μᾶς διδάσκει ὅτι ἄνευ φιλεργίας οὐδεὶς προκόπτει·** **5**) νεώτ. φιλοσ. ἡ κατ' αἴσθησιν ἀντίληψις, **ὁθ.** καὶ τὸ σύνολον τῶν γνώσεων τῶν προσκτωμένων διὰ τῆς ἐκ τῶν πραγμάτων ἀντιλήψεως, συνεκδ. **δὲ** καὶ ἡ διὰ τὴν πρόσκτησιν τῶν γνώσεων τούτων καταβαλλομένη διανοητικὴ ἐνέργεια : ΘΒορέα Εἰσαγ. εἰς τὴν φιλοσ.86,1 **αἱ ἔννοιαι εἶναι τῆς ἐμπειρίας προϊόντα,** αὐτ. (ἡ νόησις) **συνδυάζει τὰς ἐκ τῆς ἐμπειρίας εἰκόνας.**

ἐμπειριαρχία (ἡ) νεώτ. φιλοσ. ἅ. **ἐμπειριοκρατία** ἡ **ἐμπειρικὴ θεωρία** (ΘΒορέα, Εἰσαγ. εἰς τὴν φιλοσ.86,1), γνωσιολογικὸν σύστημα φιλοσοφίας διδάσκον ὅτι κυρία (παρά τισι δὲ τῶν ὀπαδῶν αὐτοῦ μόνη) πηγὴ τῆς γνώσεως καὶ κριτήριον τῆς ἀληθείας εἶναι ἡ ἐμπειρία, ἤτοι ἡ ἐκ τῶν αἰσθήσεων μάθησις, - « αἱ ἐπίνοιαι πᾶσαι ἀπὸ τῶν αἰσθήσεων » καὶ «πᾶς λόγος ἀπὸ τῶν αἰσθήσεων ἤρτηται »· διεθν. ὅρος **empirismus· ἀντίθ. rationalismus,** ὀρθολογισμὸς βλ.λ.

ἐμπειρικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον **ἐμπειρικόν.**

ἐμπειρικοϊδεαλισμός (ὁ) νεώτ.ψυχολ. νοησιαρχικὴ κατεύθυνσις, δεχομένη τὸ ἀνεξάρτητον τῶν ψυχικῶν ἀπὸ τῶν φυσιολογικῶν φαινομένων.

ἐμπειρικός-ή-ό(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πεῖραν ἔχων, ὁ ἐκ πείρας, ἐμπειρίας ἐνεργῶν, ὁ ἔμπειρος: Ἀριστλ. ΖΓ 532b,20 **ἤδη γάρ φασι τῶν ἐμπειρικῶν ἁλιέων·** **2**) κ. νεώτ. ὁ ἐπὶ τῆς πείρας, τῆς ἐμπειρίας, στηριζόμενος, ἐνεργῶν ἢ γινόμενος : **ἐμπειρ- φάρμακα - θεραπεία·** || εἰδ. **ἐμπειρικοὶ ἰατροί** οἱ ἀποκρούοντες πᾶσαν δογματικήν, ἐπιστημονικὴν θεωρίαν ἐν τῇ διαγνώσει καὶ θεραπείᾳ τῶν ἀσθενῶν, ἀποκλειστικῶς δὲ καὶ μόνον ἐπὶ τῆς πρακτικῆς γνώσεως καὶ ἐφαρμογῆς βασιζόμενοι : Γαλ.Αἱρ. Εἰσ.1,Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.8,327· || νεώτ. οἱ πρακτικοὶ ἰατροὶ οἱ ἐκ προφορικῆς παραδόσεως κατέχοντες περιωρισμένας, ἐνίοτε παραδόξους θεραπευτικὰς μεθόδους, διὰ βοτανῶν ἰδίως· || τὸ θηλ. **ἡ ἐμπειρικὴ** ἡ πρακτικὴ γνῶσις καὶ ἄσκησις: Πλίν.Φ 29,5· **3**) νεώτ. φιλοσοφ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐμπειρίαν βλ.λ.5), ὁ ἐπὶ τῆς κατ' αἴσθησιν ἀντιλήψεως στηριζόμενος : **ἐμπειρικαὶ ἐπιστῆμαι - ἔννοιαι.**

ἐμπειρικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. μὲ πεῖραν, γνῶσιν, ἐμπειρίαν, ἐμπείρως : Ἀριστλ.ΖΓ 742a,17 **οὐ λίαν ἐμπειρικῶς ἔχοντες τῶν συμβαινόντων·** **2**) κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἐμπειρικὸν ἤτοι ἐπὶ τῇ βάσει τῆς πείρας, τῆς πρακτικῆς γνώσεως καὶ ἀσκήσεως : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.8,204 **ἐμπ- ἰατρεύειν.**

ἐμπειριοκρατία (ἡ) νεώτ. κ. **ἐμπειριαρχία** βλ.λ.

ἐμπειριοκρατικός (ὁ) νεώτ. φιλοσ. ὁ ὀπαδὸς τῆς ἐμπειριοκρατίας βλ.λ., ὁ ἀνάγων εἰς τὴν ἐμπειρίαν πᾶσαν ἔννοιαν καὶ κρίσιν, μηδὲν δ' ἔμφυτον ἀποδεχόμενος εἴτε ἐν τῇ ψυχολογίᾳ, εἴτε ἐν τῇ γνωσιολογίᾳ.

ἐμπειριοκριτικισμός (ὁ) νεώτ. φιλοσοφ. ἡ γνωσιολογικὴ θεωρία τοῦ **Avenarius** ἡ δεχομένη ὡς σκοπὸν τῆς γνωσιολογίας τὴν ἀποκατάστασιν τῆς **καθαρᾶς** ἐμπειρίας, ἀποκλειομένου παντὸς μεταφυσικοῦ στοιχείου, ἅ. ἐμπειρικὴ κρισιαρχία.

ἐμπείριος-ον μσν. ἔμπειρος, πεπειραμένος : Κ. Μανασσ.Χρον.119 D **τὰς ἐμπειρίους χεῖρας.**

ἐμπειρισμός (ὁ) νεώτ. τὸ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς πείρας, τῆς πρακτικῆς γνώσεως ἐνεργεῖν ἢ τελεῖσθαι· **2**) εἰδ. φιλοσοφ. ἀντὶ τοῦ ὅρου ἐμπειριαρχία βλ.λ. κτ. μτφρ. τοῦ **empirismus.**

ἐμπειριστής (ὁ) νεώτ. ὁ ὀπαδὸς **τοῦ ἐμπειρισμοῦ,** τῆς ἐμπειριαρχίας **βλ.λ.** ὡς γνωσιολογικῆς θεωρίας, ὡς φιλοσοφικοῦ δόγματος.

ἐμπειρογνωμοσύνη (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐμπειρογνώμονος βλ.λ., ἡ ἱκανότης **τοῦ** ἐκ πείρας γνωμοδοτεῖν ἐπὶ εἰδικῶν ζητημάτων· || ἡ ἐκ πείρας, ἡ κατ' ἐμπειρίαν γνωμάτευσις, γνωμοδότησις.

ἐμπειρογνώμων-ονος-ον νεώτ. ὁ λόγῳ πείρας, γνώσεων εἰδικῶν δυνάμενος νὰ ἐκφέρῃ ἔγκυρον γνώμην ἐπὶ εἰδικοῦ ζητήματος, πραγματογνώμων.

ἐμπειροθάλασσος-ον σχόλ. ὁ ἔμπειρος τῆς θαλάσσης, ὁ εἰς τὰ ναυτικὰ πεπειραμένος : Σχόλ. Ἀριστείδ.185F **οἱ Κρῆτες ἐμπειροθάλασσοι** (δ. γρ. -θαλάσσιοι).

ἐμπειροθήρατος-ον μσν. ὁ ἔμπειρος τῆς θήρας, τῆς ἄγρας, τοῦ κυνηγίου : Σπουδ Θεόδ.801 **ἐν Mi. ἐμπειροθήρατος ἁλιεὺς λογικῶν ἰχθύων.**

ἐμπειρόμαχος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔμπειρος τῶν μοχῶν, ὁ πεπειραμένος εἰς τὰ πολεμικά: ΚΜανασσ. Ἐρωτ.9,44 **τοὺς συντραφέντας ὁπλισμοῖς καὶ τοὺς ἐμπειρομάχους.**

ἐμπειρόπλους-οος-ουν μσν. ἔμπειρος τῆς θαλάσσης, τῆς ναυτιλίας, πεπειραμένος εἰς τὰ ναυτικά, ἐμπειροθάλασσος: Τζέτζ.Ἡσίοδ.Ἔργ.687 **προειρήκει γὰρ ὡς ἐμπειρόπλους οὐκ ἐγεγόνει οὐδὲ τῶν ναυτικῶν ἐπιστήμων.**

ἐμπειροπόλεμος-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔμπειρος τοῦ πολέμου, ὁ ἔχων πεῖραν τῆς πολεμικῆς ζωῆς καὶ τῆς στρατιωτικῆς τακτικῆς ἐν τοῖς μάχαις: Διον.Ἁλ.Ῥωμ.6,14 **ἡ δὲ σφῶν αὐτῶν δύναμις, πολλή τ' οὖσα καὶ ἀγαθὴ καὶ ὡπλισμένη καλῶς, ἐμπειροπόλεμός τε,** Ἀππ.Λιβ.102 **ἄνδρες ἐμπειροπόλεμοι** || κ. ὑπερθ. **-ώτατος**: Ἀππ.Ἐμφ.Πολ. 3,97· || τὸ οὐδ. **τὸ ἐμπειροπόλεμον** ὡς οὐσ. ἡ τοῦ **πολέμου** ἐμπειρία: Εὐστ.Πον.146,55 **τὸ τῶν ἐγχωρίων ἐμπειροπόλεμον.**

ἐμπειροπολέμως ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον ἐμπειροπόλεμον βλ.λ.: Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.2,36.

ἐμπειροπραγμοσύνη (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐμπειροπράγμονος βλ.λ.

ἐμπειροπράγμων-ονος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων πεῖραν, γνῶσιν τῶν πραγμάτων: Σουΐδ. π. Θησ. Στεφ.ἐν λ. **ὁ δὲ Ἰανουάριος ἐμπειροπράγμων ἦν.**

ἔμπειρος (-η)-ο(ν) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., παραθ. **-ότερος, -ότατος,** ὁ ἔχων πεῖράν τινος, ὁ ἠσκημένος, πεπειραμένος εἴς τι, γνώστης, κάτοχός τινος, μετὰ γεν.: Ἡρ.2,49 **Μελάμπους ὁ Ἀμυθέωνος τῆς θυσίης ταύτης οὐκ εἶναι ἀδαὴς ἀλλ' ἔμπειρος,** Αἰσχ.Πέρσ.598 **κακῶν μὲν ὅστις ἔμπειρος,** Σοφ. ΟΚ752 **οὐ γάμων ἔμπειρος** (δ. γρ. **ἔγκληρος**), Θουκ.1,80 **θαλάσσης ἐμπειρότατοί** εἰσι, Ἀντιφ.5,7 **τοὺς πάνυ ἐμπείρους τοῦ ἀγωνίζεσθαι,** ΠΔ'Ιώβ 5,5 **καὶ εἰ ἔμπειρος εἶ τῶν τόπων,** Δημήτρ.Προκόπ. ἐν Σάθ.3,484 **ἔμπειρος τῆς ἑλληνικῆς γλώττης, - ἔμπειρος τοῦ πολέμου - τῶν ναυτικῶν·** || κ. ἐπὶ ζώων: Ξεν.Κυν.6,7 **ἵνα ὦσιν ἔμπειροι τῶν κυνηγεσίων** (αἱ κύνες)· || ὁμ. ἐμπροθ. (**περί** τι, **περί τινος**): Πλάτ.Τίμ.22Α **τοὺς μάλιστα περὶ ταῦτα τῶν ἱερέων ἐμπείρους,** αὐτ.Νόμ.632D· **2)** κ. νεώτ. κ. δημ. κ. ἀπολ. ὁ πεπειραμένος, ὁ ἔχων πεῖραν, γνώσεις: Σοφ.ΟΤ 1135 **τοῖς γὰρ ἐμπείροις βροτῶν,- ἔμπειρος ἰατρός - δικηγόρος - νομομαθής·** || ὁμ. ὁ ἐμπειρογνώμων: Πλάτ.Νόμ.765Β· **3)** τὸ οὐδ. **τὸ ἔμπειρον** ὡς οὐσ. ἡ ἐμπειρία, ἡ πεῖρα: Θουκ.2,87· **4)** κ. ἐπὶ πραγμ., ὁ δεξιῶς, ἐμπείρως διοικούμενος, κυβερνώμενος: Θουκ.2,89 **ὀλίγαις ναυσὶν ἐμπείροις καὶ ἀμείνον πλεούσαις.**

ἐμπειροτέχνης (ὁ) νεώτ. ὁ ἔχων πεῖραν τέχνης τινὸς καὶ ἐγκύρως δυνάμενος ν' ἀποφανθῇ περὶ τῶν ἀφορώντων εἰς αὐτήν.

ἐμπειροτεχνία (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης, ἱκανότης τοῦ ἐμπειροτέχνου βλ.λ.

ἐμπειρότοκος-ον ἐπὶ γυναικός, ἡ λαβοῦσα πεῖραν τοῦ τοκετοῦ, ἡ ἤδη τεκοῦσα: Ἱππ.Γυν.1,4.

ἐμπείρω μτγν. κ. μσν., μέλλ. **ἐμπερῶ,** παρακ. **ἐμπέπαρμαι,** ἐμβάλλω, ἐμπήγω, διαπερῶ τί τινι· κ. παθ.: Ἀθήν.11,488Β **ἔξωθεν δεῖν ἐμπείρεσθαι τοὺς χρυσοῦς ἥλους τῷ ἀργυρῷ ἐκπώματι,** Ἀλκίφρ. 3,55 **χαλκοῖς τισιν ἥλοις ἐμπεπαρμένην φέρων** βακτηρίαν, Τζέτζ.Χιλ.777 **ἔφερον** (ὀβελίας ἄρτους)... **ἐμπεπαρμένους ὀβελοῖς·** **2)** διαπερῶ, σουβλίζω: Ἰώσ.ΑΙ 16,10,3 **ὡς ἐμπαρεὶη ταῖς ἑαυτοῦ λόγχαις·** **3)** μτφ.: Σιμπλίκ.Ἐπίκτ.125D **ψυχὴ τοῖς ἀλόγοις πάθεσιν ἑαυτὴν ἐμπαρεῖσα.**

ἐμπειρῶ-έω μτγν. ἔχω πεῖραν, γνῶσιν πράγματός τινος, μετὰ γεν.: Πολύβ.3,78,6 **πυνθανόμενος τῶν μάλιστα τῆς χώρας δοκούντων ἐμπειρεῖν,** ΠΔΤωβ.5,6 **τῆς ὁδοῦ ἐμπειρῶ.**

ἐμπειρῶμαι-ῶομαι ἀποθ. πειρῶμαι, διὰ πείρας προσπαθῶ νὰ μάθω τι, δοκιμάζω: Ἱππ.Γυν.Φύσ. 99 **ἢν βούλῃ γυναικὸς ἐμπειρηθῆναι εἰ ἔστι παιδίουσα εἴτε καὶ μή.**

ἐμπείρως ἐπίρρ. κ. νεώτ., συγκρ. **ἐμπειροτέρως** κ. νεώτ. **-ότερον** μετ' ἐμπειρίας, πείρας, μετὰ τελείας, ἀσφαλοῦς γνώσεως: Δημ.1351 **ἐπισταμένη θρέψαι καὶ παιδεῦσαι ἐμπείρως·** || φρ. **ἐμπείρως ἔχω** τινὸς ἢ περί τινος γνωρίζω ἐκ πείρας τι ἢ τινα: Ξεν.Ἀν.2,6,1 **ἐκ πάντων τῶν ἐμπείρως αὐτοῦ ἐχόντων δόξας γενέσθαι·** || κ. συγκρ.: Αἰσχίν.1,82 **ἐμπειροτέρως ἔχει τῆς βουλῆς.**

ἐμπελαγίζω μτγν. εἶμαι, πλέω εἰς τὸ πέλαγος: Ἀχιλλ.Τάτ.5,9 **ὀλίγον ἡμῶν ἐμπελαγισάντων.**

ἐμπελάδην ἐπίρρ. μτγν. ἐμπελαδὸν βλ.λ.: Νίκ. Ἀλεξ.215 **ἀχθόμενος βοάᾳ ἅ τις ἐμπελάδην φώς.**

ἐμπελαδόν ἐπίρρ. μετὰ δοτ. πλησίον τινός, προσκειμένως, κοντά: Ἡσίοδ.Ἔργ.734 **ἐστίῃ ἐμπελαδόν.**

ἐμπελάζω κ. μσν. φέρω τι πλησίον, κοντά: Ἡσίοδ.Α 109 **δίφρους ἐμπελάσαντες·** || μέσ. ἔρχομαι πλησίον, μετὰ γεν.: Σοφ.Τρ.17 **τῆσδε κοίτης ἐμπελασθῆναί ποτε·** || κ. μετὰ δοτ.: ΔίωνΚ 46,32 **καὶ ἀλλήλοις ἐμπελαζόμεναι διεφθείροντο·** **2)** ἀμτβ. πλησιάζω, ἔρχομαι κοντά, προσεγγίζω εἴς τι, μετὰ δοτ.: Ὑμν.Ἑρμ.523 **μηδὲ ποτ' ἐμπελάσειν πυκινῷ δόμῳ,** Σοφ.Τρ.748 **ποῦ δὲ ἐμπελάζεις τἀνδρὶ καὶ παρίστασαι,** Ἀριστλ.Κόσμ. 395α,19, Διον.Περ.742 **ἀνέρες οἷς μήτ' αὐτὸς ἐγὼ μήθ' ὅστις ἑταῖρος ἐμπελάσαι,** Εὐστ.Πον.161,46· || κ. μετὰ γεν.: Ὀρφ.ἀπ.32Α **κρήνης μηδὲ σχεδὸν ἐμπελάσειας·** **3)** παθ. ἐσφ. ἐν• χρ. ἀντὶ τοῦ ἐμπαλάσσομαι βλ.λ.: Ἱππ.Ἐπιστ.17, ΔίωνΚ 36, 49 **ἐμπ- ἀλλήλοις.**

ἐμπέλανα Ἡσ. «πόπανα»

ἐμπέλασις-εως (ἡ) μτγν. προσπέλασις, προσέγγισις, πλησίασμα: Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.9,393.

ἐμπελαστικῶς ἐπίρρ. μτγν. ἐμπελαδὸν βλ.λ. πλησίον: Σχόλ.Νικ.Ἀλεξ.215.

ἐμπελάτειρα (ἡ) μτγν. πελάτις, ἡ πλησίον κοιμωμένη, δθ. ἑταίρα, σύνευνος: Καλλ.ἀπ.170 **τοὺς αὐτῷ σκοτίους ἐμπελάτειρα τέκεν γυνή.**

ἐμπελάω μτγν. ποι., Ἐπιγρ. παρατ. **ἐμπέλα,** ἐμπελάζω βλ.λ., πλησιάζω: Νίκ.Ἀλεξ.498· || ὁμ.σημ. κ. μέσ.: αὐτ.356 **θηλῆς ἐμπελάοιτο.**

ἐμπέλιος-ον μτγν. πελιδνός, ὠχρός, μελανωπός: Νίκ.Θηρ.782

ἔμπελωρος-ον Ἡσ. «ἀγορανόμος», τίτλος ἄρχοντος ἐν Λακεδαίμονι.

ἐμπεπαίνομαι μτγν. ἐντός τινος ὡριμάζω: Γρηγ.Νύσσ.3,631Α **οὕτω τῇ κεφαλῇ τοῦ ἀστάχυος ὁ καρπὸς ἐμπεπαίνεται.**

ἐμπέπτας μτγν. εἶδος ἄρτου· Σέλευκ. ἐν Ἀθήν. 14,645D «**πύρινος ἄρτος κοῖλος καὶ σύμμετρος,** ὅμοιος ταῖς λεγομέναις κρηπῖσιν, εἰς ἃς ἐντίθενται τὰ διὰ τοῦ τυροῦ σκευαζόμενα πλακούντια».

ἐμπέραμος-ον μτγν. κ. **ἐμπείραμος** ἔμπειρος, γνώστης τινός, πεπειραμένος εἴς τι: Καλλ.Δία 71 **νηῶν ἐμπεράμους,** Ἐπιγρ. **ἀονίης ἐμπέραμον σοφίης·** || κ. ἀπολ.: Ἀνδρόμ.π.Γαλ.14,37 **ἐμπέραμος φώς.**

ἐμπεράμως ἐπίρρ. μτγν. ποι. ἐμπείρως: Καλλ. Λουτρ.Παλλ.25 **ἐμπεράμως ἐτρίψατο λιτὰ λαβοῖσα χρίματα.**

ἐμπερατῶ-όω μτγν. περαίνω, περατῶ, τελειώνω: Γρηγ.Νύσσ.2,329D **ἁπανταχόθεν ἐμπερατούμενον.**

ἐμπερδολεκανερύταινα (ἡ) κωμ. λ. ἀμφιβόλου σημ. λεγομένη περὶ γυναικός: Κωμ.Ἀδέσπ.55D.

ἐμπερής-οῦς-ές ποι. ἔμπειρος: Σοφ.ἀπ.464.

ἐμπεριάγω μτγν. περιάγω, περιφέρω ἐντός τινος: Ἰώσ.ΠΙ 367 **κατ' ἔθνος τὸν θεὸν ἐμπεριάγοντα τὴν ἀρχὴν νῦν ἐπὶ τῆς Ἰταλίας εἶναι.**

ἐμπεριβάλλω μτγν. περιλαμβάνω, περικλείω, περιβάλλω ἐντός: Φιλόδ.ἐν Ἡρακλ.1251 (ἀμφ.), Σχόλ.

Πίνδ.Π 4,40 οὐκ εὐκαιρῶ πᾶσαν αὐτῆς τὴν ἀρετὴν ἐμπεριβαλεῖν ἢ περιλαβεῖν τῷ μύθῳ· **2)** ἐν τῇ ρητ. κοσμῶ, ἐνδύω δι' ὡραίων σχημάτων τὸν λόγον, διανθίζω τὸ ὕφος : Ἀριστείδ.ΤΡ 2,494.

ἐμπερίβολος-ον μτγν. ὁ ἐν περιβολῇ, ὁ κεκοσμημένος, ἐνδεδυμένος· δθ. ἐν τῇ ρητορικῇ ἐμπερίβολος λόγος κεκοσμημένος, διηνθισμένος, ἀντίθ. ἀπερίβλητος : Ἀριστείδ.ΤΡ 2,533S.

ἐμπεριβόλως ἐπίρρ. μσν. ἐπὶ λόγου, κατὰ τρόπον ἐμπερίβολον βλ.λ. : Ἀνν.Κομν.145D τοῦ χαρακτῆρος εἶχε .. ἐμπεριβόλως (ὁ λόγος).

ἐμπερίγραπτος-ον μτγν. ὁ δεκτικός περιγραφῆς, προσδιορισμοῦ, ὁ περιγραπτός : Ἐπιφάν. 1,632A πρῶτον διανοητέον ἐστὶν ὁποῖόν ἐστι τὸ κακόν .. καὶ εἰ ἔστι ἐμπερίγραπτον, Βασ.1,2,703D ὕλη ἐμπερίγροπτος.

ἐμπερίγραφος-ον μτγν. περιγραπτός, ἐμπερίγραπτος βλ λ. : Ἀθανάσ.2,10C.

ἐμπεριγράφω μτγν. κ. μσν. περιορίζω, ἐγκλείω ἐντός τινος : Πολυδ.9,108· κ. παθ. : Σέξτ.Ἐμπ.Πυρρ. 1,206· **2)** περί τι γράφω, χαράσσω : Πολύδ.9,108 Τηλίᾳ κύκλον ἐμπεριγράφαντες· **3)** μσν. προσδιορίζω, περιγράφω, ὁρίζω : Εὐστ.Ἰλ.126,3 ἡ γὰρ παρήχησις οὐ μιᾷ μόνῃ λέξει ἐμπεριγράφεται.

ἐμπεριδράττομαι μτγν. δράττομαί τινος, συλλομβάνω τι· κ. μτφ. συλλαμβάνω ἐν νῷ, κατανοῶ: Ἀθανάσ.1,729B τὸ ἀρχὴν ἔχον τὸν ἄναρχον ὡς ἐστὶν ἐμπερινοῆσαι .. οὐχ οἷόν τε ἐστίν.

ἐμπεριείργω μτγν. περιλαμβάνω, περικλείω, περιέχω τι· κ. παθ. : Γρηγ.Νύσσ.2,392D τὰ ἡμῖν ἄληπτα .. τῇ γνώσει τῆς θείας σοφίας ἐμπ-.

ἐμπεριεκτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ περιέχων, περιλαμβάνων, περικλείων τι, μετὰ γεν. : Ἀπολλ. Δύσκ.Ἀντων.4,7, Κλήμ.Ἀλ.Στρωμ.8,330,34 εἰσὶ δὲ ἔνιοι καὶ τῆς αἰτίας ἐμπεριεκτικοὶ ὅροι· ‖ κ. ἀπολ. : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.231,3.

ἐμπεριέρχομαι μτγν. ἐντός τινος περιέρχομαι, μετ' αἰτ. : Λουκ.Ἐρωτ.11 στοὰς δὲ Σωστράτου καὶ τἆλλα ὅσα τέρπειν ἡμᾶς ἐδύνατο, ἐμπεριελθόντες· ‖ κ. μτφ. : Φίλ.Μηχ.2,61 μηδὲν ἐμπεριελθεῖν ἀκριβείᾳ λογισμοῦ δυνάμενοι.

ἐμπεριέχω κ. μσν. κ. νεώτ. περιέχω, περιλαμβάνω, περικλείω τι ἐν ἐμαυτῷ : Ἀριστλ.ΗΜ 1187a, 3 ἁπλῶς δὲ ἐν ἑκάστῳ τῶν παθῶν ἔστιν ἰδεῖν ὅτι τὸ ἐμπεριέχον τὸ μέσον ῥᾴδιον ἐστί, αὐτ.Κόσ. 395b, 18 ἐμπεριέχει καὶ ἡ γῆ πολλὰς ἐν αὐτῇ πηγάς, Θεόφρ.ΦΙ 1,11,1, - ὁ τόμος ἐμπεριέχει τέσσαρας λόγους· ‖ παθ. περιέχομαι, περικλείομαι ἔν τινι : Διον.Ἀλ.Ρωμ.10,31 λόφος ἐμπεριεχόμενος τῇ πόλει, Εὐστ.Πον.249,41 διὸ βίβλων, αἷς καὶ δόγματα ἱερὰ ἐμπεριέχεται, - εἰς τὸν φάκελον ἐμπεριέχονται τρεῖς ἀποδείξεις· ‖ κ. μτφ. ἐνυπάρχω, ὑφίσταμαι ἔν τινι : Πολύβ.9,32,4 ἡ ἀσφάλεια ἐμπεριέχεται ἐν ταῖς ἐκείνων ἀρεταῖς, Πάπ. διὰ τὴν ἐμπεριεχομένην αὐτῷ δύναμιν, - ἡ εὐπρέπεια ἐμπεριέχεται εἰς τὴν σεμνότητα· **2)** ἀστρολ.ἀποκλείω,ἀποφράσσω:Βέττ.Βάλ.268,20.

ἐμπέριζα (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν σπιζιδῶν.

ἐμπερικλείω μσν. κ. νεώτ. περικλείω ἔν τινι ἢ ἐν ἐμαυτῷ : Εὐστ.Ἰλ.105,22 (ὁ θυμὸς) μίαν ἔννοιαν ἐμπερικλείσας τῷ στόματι, ἀφίησι μασᾶσθαι αὐτήν· ‖ νεώτ. κ. παθ. εἰς τὴν μάνδραν ἐμπερικλείονται διάφορα ποραπήγματα.

ἐμπερικρατῶ μτγν. ἀσφαλῶς, ἰσχυρῶς κρατῶ ἔν τινι ἢ διά τινος : Γρηγ.Νύσσ.2,494C ὁ πάντα ἐμπερικρατῶν τῇ προορατικῇ δυνάμει.

ἐμπερικροτῶ-έω μσν. κάμνω κρότον, γίνομαι διαβόητος : Νικ.Χων.Ἀλεξ.2,310B ἀνδράσιν εὐγενέσι καὶ ἐχυροῖς ἐρύμασιν ἐμπερικροτεῖ.

ἐμπερικρύπτω μσν. κρύπτω, ἀποκρύπτω τι ἔν τινι : Πρόδρ.ἐν Ἀν.Βοασσ.1,430.

ἐμπεριλαμβάνω κ. μσν. κ. νεώτ. ἔν τινι περικλείω, περιλαμβάνω, ἢ ἐν ἐμαυτῷ περιέχω : Θεόφρ. ΦΑ 5,3,4 αὐξανόμενα γὰρ συνεκπληροῖ πως τὸ ὅλον, τὰ μὲν ἐμπεριλαμβάνοντα, Πλούτ.Ἀντών.63 τὸ ὕδωρ εὐμηχάνως ἐρύμασί τισιν ἐμπεριλαβών· κ. παθ. : Πλούτ.Ἠθ.613E, Διογ.Λ 10,90 τὰ ἄστρα .. ὕστερον ἐμπεριελαμβάνετο ὑπὸ τοῦ κόσμου, Πάπ. βιβλίδιον, ᾧ ἐνπεριείληπται ἀντίγραφα ἐπιστολῶν δύο, Εὐστ.Πον.114,65· **2)** κ. μτφ. κ. νεώτ. συμπεριλαμβάνω : Ἀριστλ.ΖΜ 644a, 12 ἑνὶ ὀνόματι ἐμπεριλαβόντες, - τὰς ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἀντιλήψεις του ἐμπεριέλαβεν εἰς ἐκτενῆ μελέτην· ‖ κ. παθ. : Ἀριστλ.Ρητ.1416a, 22 εἰ ἄλλοι ἐμπεριλαμβάνονται .. τῇ διαβολῇ.

ἐμπεριληπτικός-ή-όν μτγν. ὁ ἐν ἑαυτῷ περιλαμβάνων, περικλείων : Ἀπολλ.Δύσκ.Σύντ.36,1.

ἐμπερίληψις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐμπεριλαμβάνω βλ.λ., περίζωσις, περίκλεισις : Ἀριστλ.Μετ.369b, 19 ἄλογος δὲ καὶ ἡ πυρὸς ἐμπερίληψις, Διον.Ἀλ.Δημ.38.

ἐμπερινοστῶ-έω μτγν. περιέρχομαι, κ. μτφ. διεξέρχομαί τι : Παλλάδ.Βί.Χρυσ.46D ἐμπερινοστήσαντες παλαιὰν καὶ καινὴν διαθήκην.

ἐμπερινοῶ-έω μτγν. περιλαμβάνω ἐν τῇ ἰδέᾳ τινός : Ἐπίκ.Φύσ.11,9 βουλόμεθά τι συνάψαι φάσμα τούτοις ἐμπερινενοημένον.

ἐμπεριοδεύω μσν. περιφέρομαι, περιοδεύω ἔν τινι, κ. μτφ. : Εὐστ.Πον.217,36.

ἐμπερίοδος-ον μτγν. ἀναφορ. πρὸς λόγον, ἐν περιόδοις βλ.λ. ἐκφερόμενος· δθ. τὸ οὐδ. τὸ ἐμπερίοδον ὡς οὐσ. ἡ ἐν περιόδοις ἐκφορὰ τοῦ λόγου : Διον.Ἀλεξ.Σύνθ.9.

ἐμπεριόδως μτγν. κατὰ τρόπον ἐμπερίοδον, ἐν περιόδοις : Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.27.

ἐμπεριορίζομαι μσν. περικλείομαι, περιορίζομαι στενῶς, κ. μτφ. : Εὐστ.Πον.69,69 ἀγάπην τὴν ἐμπεριοριζομένην τῷ νηστευτῇ αὐτῷ.

ἐμπεριοχή (ἡ) μτγν. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐμπεριέχω ἢ ἐμπεριέχομαι, τὸ ἐντός τινος περιέχεσθαι, ἐνυπάρχειν, ὑφίστασθαι : Κλεομήδ.1,4 (τὰ ἄστρα) περιαγόμενα ὑπ' αὐτοῦ (ἐνν. τοῦ κόσμου) διὰ τὴν ἐμπεριοχήν.

ἐμπεριπαθῶ-έω λεξ. ἀγανακτῶ, δυσανασχετῶ, χαλεπαίνω κατά τινος, μετὰ δοτ.

ἐμπεριπατῶ-έω μτγν. περιπατῶ μετά τινος, μετὰ δοτ. : Ἰώσ.ΠΙ 4,3,10 ἐμπ· τοῖς ἁγίοις· ‖ κ. μετὰ δοτ. τοῦ ὀργάνου : Λουκ.Ἀπαιδ.6 ἐμβάτας, οἷς μόλις ἄν τις καὶ ἀρτίπους ἐμπεριπατήσειεν· ‖ κ. μτφ. : Φίλ.Μηχ.1,643 μέχρι μὲν γὰρ εὐσχολάζει καὶ ἐμπεριπατεῖ τῇ ψυχῇ φρόνησις· ‖ κ. ἀπολ. : Λουκ.Συμπ.13 ἐμπεριπατῶν ἅμα τῷ συμποσίῳ· **2)** μετ' αἰτ. περιέρχομαι, περιοδεύω χώραν, τόπον τινά : ΠΔ Ἰὼβ 1,7 περιελθὼν τὴν γῆν καὶ ἐμπεριπατήσας τὴν ὑπ' οὐρανὸν πάρειμι· ‖ κ. ἔμπροθ. (ἔν τινι) : αὐτ.Λευϊτ.26,12 καὶ ἐμπεριπατήσω ἐν ὑμῖν (μεταξὺ ὑμῶν)· **3)** μετ' αἰτ. συστ. ἀντικ. διέρχομαι περιπατῶν ἀπόστασίν τινα : Ἀχιλλ.Τάτ.1,6 καί τινας ἐμπεριπατήσας διαύλους ἀπῄειν· **4)** μτφ. μετὰ δοτ. προσ., καταπατῶ τινα, πατῶ ἐπί τινος, δθ. περιφρονῶ, ὑβρίζω, χλευάζω : Πλούτ.Ἠθ.57A καθάπερ ὁ Στρουθίας ἐμπεριπατῶν τῷ Βίαντι καὶ κατορχούμενος τῆς ἀναισθησίας αὐτοῦ τοῖς ἐπαίνοις.

ἐμπεριπείρω μτγν. διατρυπῶ τι, ἐμπήγω τί τινι, παθ. : Στράβ.17,1,8 ἐκεῖνος μὲν οὖν ἀπέθανεν ἐμπεριπαρεὶς ταῖς σαρίσσαις (πιθ. ἀντὶ περιπ-).

ἐμπεριπίπτω πίπτω, περιπίπτω ἐπί τινος, ἐνσκήπτω, μετὰ δοτ. : Ἱππ.Φυσ.6 ἔθνει τινὶ αὐτέων ἐμπεριπίπτουσιν αἱ τοιαῦται νοῦσοι.

ἐμπεριπλέω μτγν. πλέω περί τι, μετ' αἰτ., πιθ. ἐσφ. ἀνάγν. ἀντὶ ἐκπεριπλέω βλ.λ. : Ἰώσ.ΠΙ 3,10,9.

ἐμπεριποιῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. προσφέρω εἰς

τινα, προσπορίζω : Πτολ.Τετράβ.50 **ἀλλοτριωθέντων τῶν τὰς δυνάμεις αὐτοῖς ἐμπεριποιησάντων - ἡ πρᾶξις αὐτὴ τοῦ ἐμπεριποιεῖ τιμήν.**

ἐμπεριρρήγνυμι διορρηγνύω, διασπῶ τι ἐντός τινος, σκίζω· κ. παθ. : 'Αριστλ.ΖΙ 557b,26 **εἶτα ἐμπεριρραγέντος τοῦ δέρματος ἐκπέτεται τοῦτο καταλιπὼν ὁ φὴν** (δ. γρ. **περιρραγέντος**).

ἐμπερίσκεπτος-ον μσν. ὁ λίαν περίσκεπτος, σκεπτικός, σύννους : Παχυμ.Γ 2,176,11 (ἔκδ.Βόνν.).

ἐμπερισκέπτως ἐπίρρ. μσν. μετὰ περισκέψεως, φρονίμως, συνετῶς : Παχυμ.Γ 2,301,11.

ἐμπερισκεψία (ἡ) μσν. σύνεσις, περίσκεψις, φρόνησις : Παχυμ.Γ 2,253,14.

ἐμπερίσπαστος-ον μτγν. ὁ ἔχων περισπασμούς, φροντίδας, ἀσχολίας : Ψ'Ἀθανάσ.2,364F **οἰκεῖν μετὰ ἀνθρώπων . . ἐμπερισπάστων.**

ἐμπερισπούδαστος-ον μτγν. ἐπὶ περιοχῆς ναοῦ, ὁ ἐν ᾧ πολλοὶ σπουδάζουσι, σπεύδουσι, πολυσύχναστος : 'Ιώσ.'Απ.2,35 **τὰ δὲ ἐμπερισπούδαστα καθάρσεσι παντοδαπαῖς περικοσμούμενα.**

ἐμπερίστατος-ον νεώτ. ἐμπεριστατωμένος, προσεκτικός : **ἐμπερίστατος ἐνέργεια.**

ἐμπεριστατωμένος-η-ον νεώτ. ὁ μετὰ προσοχῆς, ἐπιμελείας ἐξειργασμένος : **ἐμπεριστατωμένη ἀνάλυσις τοῦ θέματος**· ἐπίρρ. **-ως.**

ἐμπεριστέγω μτγν. στεγάζω, περιστεγάζω, περικλείω τι ἐντός τινος : Σωρ.1,57.

ἐμπεριστρέφομαι μσν. ἐντός τινος περιστρέφομαι, περιφέρομαι : ΚΜανασσ.Χρον.123C **ταῖς αὐλαῖς ἐμπεριστρεφομένῳ.**

ἐμπερίσχεσις-εως (ἡ) μτγν. ἀστρολ. περιστοίχισις, περικύκλωσις, ἐπὶ πλανήτου περιστοιχιζομένου ὑπὸ δύο ἄλλων : Βέττ.Βάλ.5,15, Πορφ.Πτολ.188.

ἐμπεριτέμνω μτγν. περιτέμνω, περικόπτω ἔν τινι : Ψ'Ιππόλ.921B.

ἐμπερίτμητος-ον μτγν. κ. **ἐμπερίτομος** βλ.λ. : 'Ιερών.'Εκκλ.Διαλ.'Αγ.Τριάδ.28.

ἐμπερίτομος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ ὑποστὰς περιτομήν : 'Επιφάν.1,6Α, Νικ.Χων.Μαν.Κομν.6,123C.

ἐμπεριτρέχω μτγν. περιτρέχω τι : Κλήμ.Κωνστ. π.Θησ.Στεφ.ἐν λ. : **ἐμπεριτρέχουσαι τοὺς .. οἴκους.**

ἐμπεριχαρής-οῦς-ές μτγν. ὁ πλήρης χαρᾶς ἐπί τινι, ὁ πολὺ χαρούμενος : 'Εφραὶμ Σύρ.2,313C.

ἐμπεριχρίω μσν. χρίω, ἐπαλείφω διά τινος, μετὰ δοτ. : 'Ιωσ.Γενέσ.119,4 **ἐμπ- ἀσβόλῃ τὰς ὄψεις.**

ἐμπερκάζω 'Ησ.«ἐμπερκάζουσαν·μελανίζουσαν».

ἐμπερκαίνονται 'Ησ. « ἐμποικίλλονται ».

ἐμπεροναστρίς-ίδος (ἡ) 'Ησ. δ. τ. τοῦ **ἐμπερονητρὶς** βλ.λ.· 'Ησ. « ἱμάτιον διπλοῦν ».

ἐμπερόνημα-ατος (τό) μτγν., δωρ. **-ημα,** σχιστὸν ἔνδυμα, διὰ περόνης συγκρατούμενον ἐπὶ τοῦ ὤμου : Θεόκρ.15,34 **μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα τοῦτο πρέπει**· **2)** περόνη, κόσμημα : 'Αγαθί.3,15.

ἐμπερόνησις-εως (ἡ) μσν. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐμπερονῶ βλ.λ., ἡ διὰ περονῶν συνένωσις, σύνδεσις, τὸ καρφίτσωμα· || γεν. διατρυπῶ : Χοῦμν.Ν ἐν 'Αν.Βοασσ.3,401,9 **ὑπομένουσι καὶ τομάς . . καὶ ἐμπερονήσεις ραφίδων.**

ἐμπερονητρίς-ίδος (ἡ) κ. **ἐμπεροναστρίς** ἐμπερόνημα βλ.λ. : Πολυδ.7,4· || 'Ησ. «ἱμάτιον διπλοῦν».

ἐμπερονίζω μσν. διὰ περόνης τρυπῶ· ὅθ. γεν. περῶ, διατρυπῶ δι' ὀξέος ὀργάνου,παθ. : Μηναῖ.9,3 **πεπυρωμένοις . . σιδήροις ἐμπερονιζόμενος.**

ἐμπερονῶ-άω μτγν. συνδέω, στερεῶ, συγκρατῶ διὰ περόνης, μέσ. : 'Ερμιππ.47 **θώρακα δ' ἅπας ἐμπερονᾶται**· **2)** τὸ παθ. **ἐμπερονῶμαι** ἐπὶ ἥλων, ἐμπείρομαι, προσηλοῦμαι, καρφώνομαι : 'Αθήν.11,488B **τῶν ἥλων ἐμπεπερονημένων.**

ἐμπερπερεύομαι μτγν. λίαν περπερεύομαι βλ.λ., φλυαρῶ : Κικ.'Αττ.1,14,4, 'Αρρ.'Επικτ.2,1,34 **καιροῦ καλοῦντος . . καὶ ἐμπερπερεύσῃ.**

ἔμπεσον ἐπ. ἀόρ. β' τοῦ ρ. ἐμπίπτω βλ.λ.

ἐμπεταλίς-ίδος (ἡ) 'Ησ. « ἔδεσμα διὰ τυροῦ παρασκευαζόμενον ».

ἐμπετάννυμι ἢ -ύω, μέλλ. **-πετάσω,** ἀόρ. **ἐνεπέτασα,** παθ. ἀόρ. **ἐνεπετάσθην** ἐκτείνω, ἁπλώνω ἔν τινι, ἐπί τινος : Ξεν.ΚΠ 1,6,40 **δίκτυα δυσόρατα ἐμπετάννυες ἄν**· || κ. παθ. κρέμαμαι, ἐκτείνομαι, ἁπλοῦμαι : 'Αθήν.5,206Α **αὐλαῖαι . . ἁλουργεῖς ἐνεπετάννυντο**· || ὁμ. ἐν εἰδ. σημ. ἐμπεπετασμένος τινί ὁ διά τινος κεκαλυμμένος : 'Αθήν. 4,147F **ἦσαν δὲ καὶ οἱ τοῖχοι ἁλουργέσι καὶ διαχρύσοις ἐμπεπετασμένοι ὕφεσι**· **2)** μτφ. ἁπλώνω, ρίπτω : 'Υμν.'Ισ.22 **σφιν ἐμπετάσει λάθαν.**

ἐμπέτασμα-ατος (τό) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἐμπετάννυμι βλ.λ., ὃ ἐκτείνει τις, ἁπλώνει, παραπέτασμα, ἐπικάλυμμα : 'Ιώσ.ΑΙ 15, 113, **θύρας δὲ ἐπὶ ταῖς εἰσόδοις . . ποικίλοις ἐμπετάσμασιν κεκόσμητο**· || εἰδ. νεώτ. πέτασμα συνήθως ἐκ χάρτου, ἐν χρ. ἰδ. εἰς ἐπικάλυψιν τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τοίχων, τοιχόχαρτο.

ἐμπεταστής (ὁ) νεώτ. ὁ εἰδικὸς εἰς τὴν δι' ἐμπετασμάτων βλ.λ. ἐπένδυσιν τῶν τοίχων τεχνίτης, ὁ ταπετσιέρης.

ἔμπετες δωρ. ἀόρ. β' τοῦ ρ. ἐμπίπτω βλ.λ., ἀντὶ ἐνέπεσες.

ἐμπέτομαι κ. μσν. ἐντός τινος πέτομαι, πετῶ : 'Αρκεσ.4,32, Χοῦμν.Ν 5,209,3 **ἱέραξ τῇ στοᾷ ἐμπετόμενος.**

ἔμπετρος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μεταξὺ πετρῶν, βράχων φυόμενος· τὸ οὐδ. **ἔμπετρον** · τὸ φυτὸν φραγκενία : Διοσκ.4,179.

ἐμπευκής-οῦ-ές μτγν. ὑπόπικρος : Νίκ.'Αλεξ. 202 **νέκταρ ὀπῷ ἐμπευκεῖ χράνας.**

ἐμπεφυκότως σχόλ. συνεσφιγμένως, ἐν συνδέσει, σφιχτά : Σχόλ.Θεόκρ.15,68 **ἀπρὶξ ἀντὶ τοῦ ἐμπεφυκότως ὥστε μὴ διαπρῖσαι τὴν συμφυΐαν.**

ἐμπεφυρμένως ἐπίρρ. μσν. συγκεχυμένως, οὐχὶ ἐν τάξει, ἀνάκατα : Τζέτζ.Τραγ.Π 150 **τὰ σκηνικὰ γράφοντες ἐμπεφυρμένως.**

ἔμπη δωρ. τ. τοῦ πῆ : Φάλαικ. ἐν ΑΠ 13,5.

ἔμπηγμα-ατος (τό) νεώτ. ἡ ἔμπηξις· **2)** τὸ ἐμπεπηγμένον.

ἐμπήγνυμι ἢ -ύω κ. μσν., νεώτ. κ. **ἐμπήγω** βλ.λ., μέλλ. **-πήξω,** ἀόρ. **ἐνέπηξα,** αἰολ. **-αξα,** παρακ. **ἐμπέπηγα,** παθ. ἀόρ. **ἐνεπάγην,** μτχ. παθ. παρακ. **ἐμπεπηγώς** κ. **-πηγμένος** ἐμβάλλω, εἰσάγω τι βιαίως, διὰ πιέσεως ἢ πλήξεως, καρφώνω, μπήγω, μετὰ δοτ.: 'Ιλ.Ε 40 **μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν**· || κ. μτφ. : Πίνδ.Π 2,91 **ἐνέπαξαν ἕλκος ὀδυναρὸν ἑᾷ . . καρδίᾳ**· || ὁμ. ἐμπροθ. (εἴς τι) : 'Ιππ.'Αρθρ.72, 'Αριστλ.Πρ.888b,1 Παῦλ.Σιλ.ἐν ΑΠ 5,265 **πικρὸν Ἔρως ἐνέπηξεν ὀδόντα εἰς ἐμέ,** Γεωπ.9,107 **πάσσαλον εἰς τὰς ρίζας ἐμπήξας**· || κ. παθ. μετ' ἐνεργ. ἀορ. κ. β' παρακ. ἐμβάλλομαι, εἰσάγομαι βίᾳ, εἰσχωρῶ, καρφώνομαι, μετὰ δοτ. : 'Αριστφ.'Αχ. 1226 **λόγχη τις ἐμπέπηγέ μοι δι' ὀστέων**· || κ. ἀπολ. : Θεόφρ.ΦΙ 1,8,3 **τῆς ἐλάτης ὀρθοὶ . . οἱ κλάδοι, ὥσπερ ἐμπεπηγότες**· || κ.μτφ. προσηλοῦμαι εἴς τι, στενῶς ἔχομαί τινος, προσκολλῶμαί που : Δίφιλ.43,25 **ἐμπέπηγα τῷ διακονεῖν,** 'Ιουστιν.Νεαρ.98 **ταῖς ἑαυτῶν περιουσίαις ἐμπηγνύμενοι,** Μηναῖ.8,26 'Ωδ.7 **ἐμπαγέντα τοῦτον τῷ βυθῷ τῆς πλάνης**· **2)** μτγν. πήγνυμι, κάμνω τι νὰ παγώσῃ : Θεόφρ.ΦΑἰτ.5,12,2· κ. παθ. : σύτ. 1,22,7· || θνῄσκω ἐκ ψύξεως : 'Αριστλ.ΖΙ 603a,27.

ἐμπήγω νεώτ. κ. δημ. ἐμπηγνύω βλ.λ., στερεῶς προσηλῶ, καρφώνω, χώνω, μπήγω· κ. παθ.: Βαλαωρ. Στιχουργ.10,12 **στοῦ ἑνὸς . . τὸ στῆθος εἶναι ἀκόμη ἐμπηγμένο (ἕν' ἀχάριστο μαχαίρι.**

ἐμπήδημα-ατος (τό) μσν. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐμπηδῶ βλ.λ., ἐφόρμησις· κ. μτφ. : Εὐστ.Πον.157,73 **τὸ κατὰ τῆς ἐκκλησίας ἐμπήδημα.**

ἐμπήδησις-εως (ἡ) ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐμπηδῶ βλ.λ., τὸ πηδᾶν ἐπί τινος: Ἱππ.Ἐπιδ.2,1,9.

ἐμπηδῶ-άω πηδῶ ἐπί τινος, μετὰ δοτ.: Ἡρ.3,32 **τὸν δὲ θυμωθέντα ἐμπηδῆσαι αὐτῇ ἐχούσῃ ἐν γαστρί**· **2)** ἐμπροθ. (**εἴς τι**) ἐφορμῶ διὰ πηδήματος: Ἑρμιππ.54 **ἐμπ- ἐς τὴν ναῦν** πρβλ. Πολύβ.12,8,4· **3)** ἀπολ. ἐπὶ τῆς καρδίας, πάλλω: Φίλ.1,67· || ἡ μτχ. ἀορ. **ἐμπηδήσας** ἐν ἐπιρρ. σημ. = ἀπλήστως, λαιμάργως: Λουκ.Ἱστ.Συγγ.20.

ἐμπηκτήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. τὸ ὄργανον δι' οὗ γίνεται ἔμπηξις: **ἐμπηκτὴρ ἥλων.**

ἐμπήκτης (ὁ) Ἡσ. « ὁ τὰ δικαστικὰ γραμματίδια παρὰ τοῦ θεσμοφόρου λαμβάνων ὑπηρέτης καὶ πήσσων εἰς τὴν κανονίδα »: Ἀριστλ.Ἀθ.64,2.

ἐμπηκτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐμπηγνύμενος, εἰσδύων, διαπερῶν: **ἐμπηκτικὴ βολή.**

ἔμπηλος-ον μσν. πηλώδης, λασπώδης: Γεωπ. 2,5,7 **τὰ λίαν ἔμπηλα ὑδρηλότερα**, Ἱππιατρ.22.

ἐμπηλῶ-όω μσν. ἀλείφω διὰ πηλοῦ, μὲ λάσπην, ὅθ. ῥυπαίνω, λερώνω, παθ.: Ἀχμ.Ὀνειροκρ.151,15 **ἐνεπηλώθη τι τῶν ἱματίων αὐτοῦ**· || κ. μτφ.: Ἰω.Κλίμ.334,22 **ἐμπεπηλωμένοι τὸν τρόπον.**

ἐμπήλωσις-εως (ἡ) μσν. ἡ διὰ πηλοῦ ἄλειψις, κηλίδωσις, ῥύπανσις: Ἀχμ.Ὀνειροκρ.156,26.

ἐμπηνός Ἡσ. « ἧλος ».

ἔμπηξις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐμπήγνυμι βλ.λ.1, προσήλωσις, εἴσδυσις, εἰσχώρησις, μπήξιμο: Γαλ.2,738 **γόμφωσις συνάρθρωσίς ἐστι κατ' ἔμπηξιν,-ἔμπηξις πασσάλων**· **2)** τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐμπήγνυμι βλ.λ.2, πῆξις, στερεοποίησις, πήξιμο: Μένων 15,33.

ἔμπηρος-ον ἀνάπηρος, ἠκρωτηριασμένος, σακάτικος: Ἡρ.1,196 **αἱ εὔμορφοι τὰς ἀμόρφους καὶ ἐμπήρους ἐξεδίδοσαν**, Ἱππ.Νούσ.1,1, Διον.Ἀλ.Ῥωμ. 1,23 **ἔμπηρον ἢ ἀτελές.**

ἐμπηρῶ-όω μτγν. ἀκρωτηριάζω: Γρηγέντ.π.Θησ. Στεφ. ἐν λ.: **ἐμπηρῶν τὸ γένος τῶν Ἰουδαίων.**

ἔμπης ἐπίρρ. ἐπ. τ. τοῦ ἔμπας βλ.λ.

ἐμπήσσω μτγν. κ. σχόλ. ἐμπήγνυμι βλ.λ.: Ἰουστ. Τρύφων 97· κ. παθ.: Ἀπολλδ.Δαμ.Πολιορκ.142,1, Σχόλ.Ἰλ.4,535 **τὰ ἐμπησσόμενα τῇ ἀσπίδι δόρατα.**

ἐμπιαίνομαι μτγν. χορτάζομαι: Γρηγ.Νύσσ.1,248B **ταῖς λιπαραῖς τραπέζαις ἐμπιαινόμενοι.**

ἐμπιέζω κ. νεώτ. πιέζω πρὸς τὰ ἐντός, θλίβω, ὠθῶ, παθ.: Ἱππ.Ἀδ.13,Πλούτ.Ἠθ.105A **ὅταν οὖν ἐμπιεσθῇ τὸ σιτίον ὑπὸ τῆς γλώττης ἅμα καὶ τῶν παρισθμίων ἐνταθέντων.**

ἐμπίεσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐμπιέζω βλ.λ., σύνθλιψις, πίεσις, μάλαξις: Σωρ.1,102.

ἐμπίεσμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. μσν. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐμπιέζω βλ.λ., τὸ ἐξ ἐμπιέσεως βλ.λ. προελθόν, προκληθέν· || εἰδ. ἰατρ. ἡ ἐκ πιέσεως ῥῆξις τοῦ ἐγκεφάλου: Σωρ.Κατ.6, Παῦλ.Αἰγ.6,90.

ἐμπίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. οἰκογένεια διπτέρων ῥυγχοφόρων ἐντόμων.

ἐμπικραίνομαι κ. μσν. ἔχω πικρίαν, ὀργήν, θυμὸν κατά τινος, μετὰ δοτ.: Ἡρ.5,62 **Ἱππίεω.. ἐμπικραινομένου Ἀθηναίοισι διὰ τὸν Ἱππάρχου θάνατον**, Δίων Κ 47,8· || κ. ἀπολ. δοκιμάζω πικρίαν, ψυχικὴν θλῖψιν, λυποῦμαι, θλίβομαι πικραίνομαι: Εὐσέβ.Μύνδ.54, Εὐστ.Πον.48,22 **εἰκῇ καὶ μάτην οὕτως ἐμπικραινόμενος**· **2)** εἰδ. μτγν. ἐπὶ νόσου, χειροτερεύω, ἐπιδεινοῦμαι: Ἰώσ.Ἀἰ 17,6,5.

ἔμπικρος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ ἐνέχων πικρίαν τινά, πικρός: Διοσκ.2,148 **ἔστι δὲ τῇ γεύσει ὑφάλμυρος καὶ ποσῶς ἔμπικρος**· || κ. μτφ.: ΚΜανασσ. Χρον.80B **τὴν ἐκ τῆς ἥττης ἔμπικρον.. αἰσχύνην.**

ἐμπίλησις-εως (ἡ) τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐμπιλοῦμαι βλ.λ., σύνθλιψις, συμπίεσις: Ἱππ.1008G **ἐμπ- ἐντέρων** (κτ. διόρθ. Κοραῆ).

ἐμπίλιον (τὸ) εἶδος πιλήματος Ἡσ. « **νακτά**, τοὺς πίλους καὶ **τὰ ἐμπίλια** ».

ἐμπιλοῦμαι-έομαι παθ. συνθλίβομαι, συμπιέζομαι: Πλάτ.Τίμ.74B **πυκναὶ σφόδρα τε ἐν ἀλλήλαις ἐμπεπιλημέναι** (αἱ ξυμβολαὶ τῶν ὀστῶν) || κ. μτφ.: Διόδ.Σ 2,52 **φωτὸς δύναμιν ἐμπιληθεῖσαν.**

ἐμπίμελος-ον μτγν. ὁ ἐνέχων πάχος, πιμελήν, ὁ παχύς: Διοσκ.2,61, Ξεν.63 **οἱ μὲν σαρκώδεις** (ἐνν. τῶν ταρίχων), **οἱ δὲ ἐμπίμελοι.**

ἐμπίμπλημι κ. μσν., Ἰων. β' ἐν. **ἐμπιπλεῖς**, μτχ. **ἐμπιπλῶν**, γ' ἐν. **ἐμπιπλέει** (δ. ἀνάγν. ἐμπιπλεῖ, ἐμπιπλᾷ), α' ἐν. παρατ. **ἐνεπίμπλων**, μέλλ. **ἐμπλήσω**, ἀόρ. **ἐνέπλησα**, ἐπ. ὑποτ. **ἐνιπλήσῃς**, παρακ. **ἐμπέπληκα**, μέσ. **ἐμπίμπλαμαι**, παρατ. **ἐνεπιμπλάμην**, γ' πληθ. **ἐνεπιμπλῶντο**, πίμπλημι, πληρῶ τι ἐντελῶς: Ἡρ.2,87 **ἐν ὧν ἔπλησαν τοῦ νεκροῦ τὴν κοιλίην**, Ξεν.Ἑλλ.7,1,20 **ἐμπλήσαντες τὸ πεδίον μέχρι τῆς θαλάττης..**, αὐτ.2,4,11· || μετ' αἰτ. κ. γεν. πληρῶ τι διά τινος: Ἰλ.Φ 311 **ἐπάμυνε τάχιστα, καὶ ἐμπίμπληθι ῥέεθρα ὕδατος ἐκ πηγέων**, Ὀδ.Θ 495 **ἀνδρῶν ἐμπλήσας**, Ἡρ.4,72 **ἐμπιπλᾶσι ἀχύρων**, Ἀριστφ.Ὀρν.1310 **τοὺς κοφίνους ἅπαντας ἐμπίπλη πτερῶν**, Ξεν.Ἱππαρχ.3,10 **ἐμπλήσαντες ἵππων τὸν ἱππόδρομον**· || κ. παθ.: Ἰλ.Π 348 **ἐνέπλησθεν δὲ οἱ ἄμφω αἵματος ὀδόντες**, Ὀδ.Θ 16, Ἀριστφ.Σφ.1304 **ἐνέπλητο πηλῶν**, Ξεν.ΚΠ 5,5,10· || ὁμ. παθ. μετὰ δοτ.: Ἡρ.1,212, Κρατῖν.142 **ἐμπιπλάμενοι πυριάτῃ**, Παυσ.3,16,10 **ἐμπίπλαται.. αἵματι ὁ βωμός**· || ὁμ. κ. μέσ. πληρῶ, γεμίζω τι ἀνῆκον εἰς ἐμαυτόν: Ἰλ.Χ 312 **μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν ἀγρίου**, Ἡρ.5,12 **τὸ ἄγγος τοῦ ὕδατος ἐμπλησαμένη**· || κ. μτφ.: Πλάτ.Φαῖδρ.255D, Αἰσχίν.1,71 **ἐλπίδων κενῶν ἐμπλήσας**, Μηναῖ.9,16 Ὠδ.3 **χαρᾶς τε ἐμπίπλησιν οἰκουμένης τὰ πέρατα**· κ. παθ.: Ὀδ.Λ 452 **οὐδὲ περ υἷος ἐνιπλησθῆναι.. ὀφθαλμοῖσιν ἔασε** (δὲν ἄφησε νὰ χορτάσω μὲ τὰ μάτια τὸ γυιό μου), Ἀριστφ.Σφ.424 **ὀργῆς καὶ μένους ἐμπλήμενος**, Πλάτ.Κρίτ.121B· **2)** πληρῶ τινα τροφῆς, χορταίνω αὐτόν: Ὀδ.Ρ 503 **ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐνέπλησάν τ' ἔδοσάν τε**· || κ. μέσ. πληρῶ ἐμαυτὸν τροφῆς, χορταίνω: Ἀριστφ.Σφ.911 **τυρὸν πολὺν κατεσικέλιζε κἀνέπλητ' ἐν τῷ σκότῳ**, Ξεν.Ἀπομν.1,3,6 **φυλάξασθαι τὸ ὑπὲρ τὸν κόρον ἐμπίμπλασθαι**· || κ. μτφ.: Εὐρ.Ἑλ.769 **οὔτ' ἂν ἐμπλήσαιμι σὲ μύθων**, Πλάτ. Φαίδ.66C **φλυαρίας ἐμπίπλησιν ἡμᾶς πολλῆς**, Ξεν.Ἀν.1,7,8· || ὁμ. μτφ. κ. τὸ μέσ.: Λυσ.28,6 **ἐπειδὴ τάχιστα ἐνέπληντο καὶ τῶν ὑμετέρων ἀπέλαυσαν**· || ὁμ. κ. παθ. μετὰ μτχ.: Εὐρ.Ἱππ.664 **μισῶν δ' οὔποτ' ἐμπλησθήσομαι γυναῖκας**, Ἀριστφ.Ἀχ.236 **ἐγὼ βάλλων ἐκεῖνον οὐκ ἂν ἐμπλήμην λίθοις**, Ξεν.Ἀν.7,7,46· **3)** κορέννυμι, χορταίνω, ἱκανοποιῶ: Δημ.543,Ἀπολλ.Ρ 4,429 **ἐμ- ἵμερον**, Λόγγ.2,38· **4)** ἐκπληρῶ: Πλάτ.Νόμ.959C **ἐμπιπλάντα τὴν αὑτοῦ μοῖραν.**

ἐμπίμπρημι κ. μσν., ἀπαρφ. **ἐμπιπράναι** κ. **ἐμπιπρᾶν** (Πλούτ.Κορ.26), μτχ. **ἐμπιπρῶν**, παρατ. **ἐνεπίμπρων**, γ' πληθ. **ἐνεπίμπρασαν** (Θουκ.6,94), μέλλ. **ἐμπρήσω** κ. ἐπ. **ἐνιπρήσω** (Ἰλ.Ο 702), ἀόρ. α' **ἐνέπρησα**, μέσ. ἀόρ. α' **ἐνεπρησάμην**, παθ. μτχ. **ἐμπιπράμενος**, μέλλ. **ἐμπρησθήσομαι**, ἐπ. ἀπαρφ. **ἐνιπρήσεσθαι**, ἀόρ. **ἐνεπρήσθην**, παρακ. **ἐμπέπρησμαι** (δ.ἀνάγν. ἐμπέπρημαι), καίω τι διὰ τοῦ πυρός, πυρπολῶ, συνήθως μετὰ τῆς δοτ. **πυρί**: Ἰλ.Θ 182 **πυρὶ νῆας ἐνιπρήσω**, Ἡρ.1,19 **τὸν νηόν.. τὸν ἐνέπρησαν**, Σοφ.Φιλ.801 **τῷ Λημνίῳ.. πυρὶ ἔμπρησον**· κ. παθ.: Ἡρ.1,19 **λαίου ἐμπιπραμένου**, Θουκ.4,29 **ἡ νῆσος ἐμπρησθεῖσα**, Φιλ.1,391· || κ. μετὰ γεν. πυρός: Ἰλ.Π 82 **μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένοιο νῆας ἐνιπρήσωσι**· || κ. ἐπὶ τοῦ πυρός: Μηναῖ. 3,26 Συναξ. **διὰ πυρὸς.. ἐμπρήσαντος τὴν τῶν Χριστιανῶν ἐκκλησίαν**· **2)** παθ. μτφ. ἐπὶ τῶν ἐξοργιζομένων: Λουκ.Κατάπλ.12 **ἐγὼ δὲ ἐνεπιμπράμην.., οὐκ εἶχον δὲ ὅμως ὅ,τι καὶ δράσαιμι αὐτόν,**

ἐμπινής-οῦς-ές μτγν. ὁ διὰ πίνου βλ.λ., λιπαρᾶς οὐσίας ἀληλιμμένος, ῥυπαρός, λερωμένος, ἐπὶ τῶν ἀθλητῶν τῶν δι' ἐλαίου ἀλειφομένων : Διογ.Λ 5,67.

ἐμπίνω κ. μσν., μέλλ. -πίομαι, παρακ. -πέπωκα πίνω ἀκορέστως ἢ ἁπλῶς πίνω : Ἐπίχ 35,7 πολλὰ κατεφαγών, πόλλ' ἐμπιὼν ἄπειμι, Εὐρ.Κύκλ.336 ὡς τοὐμπιεῖν γε καὶ φαγεῖν, Πλούτ.Ἠθ.715E· || κ. μετὰ γεν. ἀντικειμ. : Ἡρ.3,11 ἐμπιόντες δὲ τοῦ αἵματος, αὐτ.4,64, Εὐστ.Πον.294,37 ἵνα ὕδατος ἐμπιώμεθα· 2) πίνων μεθύσκομαι, μεθοκοπῶ : Θέογν.1129 ἐμπίομαι πενίης θυμοφθόρου οὐ μελεδαίνων, Ἀριστφ.Ἐκκλ.142 καὶ λοιδοροῦνταί γ' ὥσπερ ἐμπεπωκότες (σὰν μεθυσμένοι).

ἐμπιπίσκομαι ποι., ἀόρ. ἐνέπισα, παθ. ἀόρ. ἐνεπίσθην ποτίζω, ὑγραίνω, δίδω εἴς τινα νὰ πίῃ : Πινδ.ἀπ.77 ἐνέπισε κεκραμέν' ἐν αἵματι, Νίκ.Ἀλεξ.519 πολλάκι δ' ἢ ἅλα πηκτὸν ὁμιλαδὸν ἢ ἁλὸς ἄχνην ἐμπίσαις· κ. παθ. : αὐτ.Θηρ.623 Νύμφαις ἐμπισθὲν (περὶ ποτοῦ)· 2) τὸ μέσ. πίνω, κορέννυμι τὴν δίψαν διά τινος : Νίκ.Θηρ.573 ὕδατι δ' ἐμπίσαιο, αὐτ.Ἀλεξ.320.

ἐμπιπίσκω Ἐπιγρ. κτῶμαι.

ἐμπίπλημι κ. -πλῶ-άω ἰων. τ. τοῦ ἐμπίμπλημι βλ.λ.

ἐμπιπράσκομαι παθ. μτγν. πωλοῦμαι ἔν τινι τόπῳ : Πολυδ.7,9, Ἡσ.

ἐμπίπρημι κ. -ῶ-όω μτγν. τ. τοῦ ἐμπίμπρημι βλ.λ.

ἐμπίπτω κ. μσν. κ. νεώτ. πίπτω ἔν τινι, ἐντός τινος, μετὰ δοτ. : Ἰλ.Θ 485 ἐν δ' ἔπεσ' Ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο, αὐτ.Λ 155, Ὀδ.Δ 508 τὸ δὲ τρύφος ἔμπεσε πόντῳ· || κ. ἐμπροθ. (εἴς τι) πίπτω ῥιπτόμενος ἐντός τινος : Πλάτ.Φαίδ.114A τούτους δ' ἐμπεσεῖν μὲν εἰς τὸν Τάρταρον ἀνάγκη, Δικαίαρχ.2,9 ὅς .. εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐνέπεσεν, Δημ.788· || πίπτω ἐπί τινος, πέφτω ἐπάνω : Ἰλ.Δ 108 ὁ δ' ὕπτιος ἔμπεσε πέτρῃ, Πίνδ.Π 8,81 τέτρασι δ' ἔμπετες ὑψόθεν σωμάτεσσι (τέσσαρας κατενίκησες ἐν τῇ πάλῃ), Ἡρ.8,37 κεραυνοὶ αὐτοῖσι ἐνέπιπτον· || ἐντυγχάνω τινί, συναντῶμαι μετά τινος : Πάπ. ἐμπεσόντος μου αὐτῷ· 2) ἐπιτίθεμαι, ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω κατά τινος, μετὰ δοτ. : Ὀδ.Ω 526 ἐν δ' ἔπεσον προμάχοις Ὀδυσσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός, Εὐρ.Ῥῆσ.127 στείχοντες ἐμπέσωμεν Ἀργείων στρατῷ, Ξεν.Ἱππαρχ.8,25 τοῖς πολεμίοις ἐμπίπτειν· || κ. ἀπολ. : Ἡρ.3,146 ἐμπεσόντες δὲ οἱ ἐπίκουροι τῶν Περσέων τοὺς διφροφορευμένους .. ἔκτεινον· 3) ὀθ. μτφ. προσβάλλω, ὀνειδίζω, ὑβρίζω τινά : Πινδ.Ι 1,68 εἰ δέ τις ἔνδον νέμει πλοῦτον κρυφαῖον, ἄλλοισι δ' ἐμπίπτων γελᾷ· 4) εἰσορμῶ, ὁρμητικῶς εἰσβαίνω, εἰσέρχομαι βιαίως : Σοφ.ΟΤ 1262 ἐκ δὲ πυθμένων ἔκλινε κοῖλα κλῇθρα κἀμπίπτει στέγῃ, Εὐρ.Φοίν.1146, Ἀριστφ.Λυσ.309 ἐς τὴν θύραν .. ἐμπέσοιμεν· κ. ἀπολ. : Αἰσχ.Ἀγ.1350· || βιαίως, αὐθαιρέτως παρεμβάλλομαι, παρεμβαίνω : Ἡρ.3,81· 5) ἐπὶ κακῶν, νόσων, δυστυχημάτων, ἐπέρχομαι κατά τινος, ἐνσκήπτω : Ὀδ.Β 45 ὅ μοι κακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ, Θουκ.2,48 ἐς δὲ τὴν Ἀθηναίων πόλιν ἐξαπιναίως ἐνέπεσε (ὁ λοιμός), Πλάτ.Νόμ.709A, Ξεν.Ἀν.5,7,26 ἔδεισαν δὲ μὴ λύττα τις ὥσπερ κυσὶν ἡμῖν ἐμπεπτώκει, Δημ.424 νόσημα γὰρ δεινὸν .. ἐμπέπτωκεν εἰς τὴν Ἑλλάδα· 6) ὁμ. ἐπὶ ψυχικῶν παθῶν, συναισθηματικῶν διαθέσεων, καταλαμβάνω, κυριεύω, ὑποδουλῶ ψυχικῶς : Ἰλ.Ι 436 χόλος ἔμπεσε θυμῷ, Σοφ.Φιλ.965 ἐμοὶ μὲν οἶκτος δεινὸς ἐμπέπτωκέ τις, Εὐρ.Ἱππ.1218 εὐθὺς δὲ πώλοις δεινὸς ἐμπίπτει φόβος· || κ. μετ' αἰτ. : Σοφ.ΟΚ 942 οὐδείς ποτ' αὐτοὺς τῶν ἐμῶν ἂν ἐμπέσοι ζῆλος ξυναίμων, Εὐρ.ΙΑ 808· 7) μετὰ τῆς προθ. εἰς ἐμπλέκομαι, περιπίπτω εἴς τι δυσάρεστον, μπλέκω : Σοφ.Ἠλ.216, Εὐρ.Ἑλ.864 εἰς βάρβαρ' ἐλθὼν φάσγαν' αὖθις ἐμπεσεῖ, Ξεν.ΚΠ 8,5,14 εἰς ἐνέδραν .. τοὺς ἐπιτιθεμένους ἐμπίπτειν, Ἀντιφάν.235, Ἀντιφ.1,20 εἰς νόσον ἐμπίπτει, Δημ.240 ἐμπέπτωκ' εἰς λόγους, Πάπ. ὅπως μὴ εἰς δαπάνας ἐμπέσῃς, - ἐνέπεσεν εἰς σοβαρὸν σφάλμα· || κ. μετ' ἄλλων προθ. : Ἡρ.7,88 ἐπὶ συμφορὴν ἐνέπεσε (δ. γρ. ἀντὶ περιέπεσε), Πλάτ.Εὐθύδ.292E ἐπειδὴ ἐν ταύτῃ τῇ ἀπορίᾳ ἐνεπεπτώκη· 8) ἐπὶ λόγου, παρεμπίπτω, παρουσιάζομαι : Ἀριστφ.Λυσ.858 κἂν περὶ ἀνδρῶν γ' ἐμπέσῃ λόγος τις· || ὁμ. ἔρχομαι εἰς τὴν ἀκοήν, περιέρχομαι εἰς γνῶσίν τινος : Σοφ.ΟΚ 1150 λόγος ἐμπέπτωκέ μοι· 9) περιέρχομαι, ὑποπίπτω, ἐπιδρῶ : Πλάτ.Πολ.524D ἃ μὲν εἰς τὴν αἴσθησιν .. ἐμπίπτει· 10) ἐπὶ συμβεβηκότων, καταστάσεων αἰφνιδίως ἐπερχομένων, ἐμφανίζομαι, συμβαίνω, παρουσιάζομαι : Παυσ.7,8,4.

ἐμπίς-ίδος (ἡ) κ. νεώτ. εἶδος κώνωπος : Ἀριστφ.Νεφ.157 τὰς ἐμπίδας κατὰ τὸ στόμ' ᾄδειν ἢ κατὰ τοὐρροπύγιον, Ἀριστλ.ΖΙ 490a, 21 τὰ δὲ δίπτερα ἔμπροσθεν ἔχει τὰ κέντρα, οἷον μυῖα καὶ .. ἐμπίς· || εἰδ. ἡ σκνίψ χειρονόμος : Ἀριστλ.551b, 27· 2) ἡ νύμφη τοῦ οἴστρου : αὐτ.487b,5.

ἐμπῖσαι ἀπαρφ. ἀορ. τοῦ ρ. ἐμπιπίσκω βλ.λ.

ἐμπισθῆναι ἀπαρφ.παθ.ἀορ.τοῦ ρ. ἐμπιπίσκω βλ.λ.

ἐμπίσιον (τό) Ἡσ. «καὶ τὸ βραχὺ καὶ τὸ δαψιλῶς πιεῖν».

ἐμπιστεμένα ἐπίρρ. μσν. κ. δημ. μετ' ἐμπιστοσύνης, καλῆς πίστεως, εἰλικρινοῦς ἀφοσιώσεως : Ἰω.Μάνθ.εἰςΔιαφόρ.Ὑποθέσ.1148 πάντα ξέταζε τὸ καθ' ἕνα | ἂν στέκῃ ἐμπιστεμένα.

ἐμπιστεμένος-η-ο μσν. κ. δημ. κ. μπιστεμένος ἐν ἐπιθ.χρ. ἡ μτχ.παθ.παρακ. τοῦ ἐμπιστεύω βλ.λ.3).

ἐμπιστεύσιμος-ον νεώτ. ὁ ἐφ' οὗ δύναταί τις νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνην.

ἐμπίστευσις-εως (ἡ) μτγν. ἡ κατάστασις τοῦ εἰς ὃν εἶναι ἐμπεπιστευμένον τι, ἐπιμελητεία, ἐπιτροπεία : Κατ.Ἀστρλ.Κ 2,161.

ἐμπιστευτικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ τῆς ἐμπιστοσύνης, ὁ ἐπὶ τῆς ἐμπιστοσύνης, καλῆς πίστεως, εἰλικρινείας βασιζόμενος : ἐμπιστευτικὴ θέσις, - τοῦ ἀνετέθη ἐμπιστευτικὴ ἀποστολή· 2) ὁ ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ἀπολύτου μυστικότητος, ἐχεμυθείας γινόμενος, τελούμενος, λαμβάνων ὑπόστασιν : ἐμπιστευτικαὶ ἀνακοινώσεις.

ἐμπιστευτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἐμπιστευτικὸν βλ.λ., ἐπὶ τῇ βάσει ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν τῆς μυστικότητος, τῆς ἐχεμυθείας : μοῦ ἀνεκοινώθη τὸ πρᾶγμα ὅλως ἐμπιστευτικῶς· δημ. -ικά.

ἐμπίστευτος-ον μτγν. ὁ τυγχάνων, ὁ ἀπολαύων ἐμπιστοσύνης ὁ ἐμπεπιστευμένος τι, ἐπιμελητής, ἐπίτροπος : Κατ.Ἀστρλ.Κ (Βέττ.Βάλ.) 2,170.

ἐμπιστεύω κ. μσν., νεώτ. ἐν τῷ μέσ. τ. ἐμπιστεύομαι, δημ. μπιστεύω καὶ μπιστεύομαι ἔχω πίστιν, πεποίθησιν εἴς τι ἢ εἴς τινα, πιστεύω, μετὰ δοτ. : ΠΔΔευτ.1,32 οὐκ ἐνεπιστεύσατε κυρίῳ τῷ θεῷ ἡμῶν, Πάπ. Ζωΐλῳ ἐνεπίστευσα· || κ. ἐμπροθ. (ἔν τινι, ἐπί τινι) : ΠΔΜακκ.3,22,7 τοὺς δὲ ἐμπιστεύσαντας ἐπὶ σοί· κ. παθ. : αὐτ.Παρολ.2,20,20 ἐμπιστεύσατε ἐν κυρίῳ θεῷ ἡμῶν, καὶ ἐμπιστευθήσεσθε· || δημ. ἔχω πίστιν, ἐμπιστοσύνην εἴς τινα : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 39,12 στὸν ὕπνο νά 'σαι ὁλόψυχα δοσμένη | σὰν κόρη ποὺ μπιστεύει τὸν καλό της· 2) ὀθ. ἔχων πεποίθησιν εἴς τινα, ἀνατίθημι εἰς αὐτὸν ἀποστολήν τινα, μετ' αἰτ. ἀντικ. : Διόδ Σ 1,67, Πλούτ.Φωκ.32 ὁ Νικάνωρ .. τῷ Φωκίωνι ἐμπιστεύσας τὸ σῶμα, Γεωπ.7,8,1 τοῖς φροντισταῖς ἢ τοῖς οἰκέταις οἶνον ἢ γλεῦκος ἐμπιστεῦσαι· || κ. παθ. τυγχάνω ἐμπιστευτικῆς ἀναθέσεως, δίδεταί μοί τι ἐμπιστευτικῶς, ἐκ πίστεως, πεποιθήσεως πρὸς ἐμέ : Λουκ.Δημῶν.51 ἄλλῳ δέ τινι .. τὴν ἀρχὴν ἐμπιστευθέντι ἐκ βασιλέως, Μηναῖ.1,21 Συναξ. καλῶς ποιμάνας τὸ ἐμπιστευθὲν αὐ-

νῷ **λογικὸν ποίμνιον,** Εὐστ.Πον.82,17 **οὐ κατῃσχύναμεν τοὺς εἰς μαθητείαν ἐμπεπιστευμένους ἡμῖν·** **3)** νεώτ., μέσ. κ. παθ. μετὰ μέσ. σημ. **ἐμπιστεύομαι** ἔχω πίστιν, πεποίθησιν εἴς τινα, θεωρῶ τινα ὡς ἄξιον ἐμπιστοσύνης: **δὲν τὸν ἐμπιστεύομαι διόλου,** Βαλαωρ. μτφρ. ΔάντεΚόλ.33,19 **τὸ πῶς ἐγὼ ἐμπιστεύθηκα στὴν ἄτιμη ψυχή του·** κ. παθ.: Ζερβ.μτφρ.'Ιλ.Β 32 **δὲν ταιριάζει νὰ κοιμᾶται | ὁλονυχτὶς ὁ βασιλιάς, ποὺ εἶν' ἐμπιστευμένοι λαοὶ πάνω σ' αὐτόν·** || ὁμ. κ. ἀναφορ. πρὸς πράγματα εἰς ἃ δύναταί τις νὰ βασισθῇ, εἰς ὧν τὴν συνδρομὴν δύναται σοβαρῶς νὰ ὑπολογίσῃ: Καρκβ. Ζητ.14 **ὁ μπέης ἐμπιστευμένος στὰ ὅπλα του·** || δημ. **(ἐ)μπιστευμένος** ὁ ὑπάλληλος ἢ ὑπηρέτης τινὸς εἰς ὃν οὗτος ἔχει ἐμπιστοσύνην, ὁ εἰς ὃν ἀναθέτει ἐμπιστευτικὴν ἐργασίαν, ὁ ἔμπιστος βλ.λ.· **4)** ὁμ. μέσ. σχόλ., νεώτ. κ. δημ. ἀνατίθημι, ἐπιτρέπω τινί τι μετὰ πίστεως, ἐμπιστοσύνης: Σχόλ. 'Αριστφ.Βάτρ.1469 **ἐνεπιστεύσατο τὸ ναυτικὸν 'Αντιόχῳ, - τοῦ ἐνεπιστεύθη τὴν μόρφωσιν τῶν τέκνων του, - τοῦ ἐμπιστεύτηκε τὴν περιουσία του·** **5)** ὁμ. νεώτ. κ. δημ. λέγω, ἀνακοινῶ τι ἐμπιστευτικῶς, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ἀπολύτου ἐχεμυθείας: **ἐμπιστεύεται τὰ μυστικά του εἰς τὸν τυχόντα, - τοῦ ἐμπιστεύτηκε τὸν πόνο του.**

ἔμπιστος(-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐμπνέων πίστιν, ἐμπιστοσύνην, ὃν δύναταί τις νὰ ἐμπιστευθῇ, νὰ τοῦ ἔχῃ ἐμπιστοσύνην, ὁ ἐντίμου, ἀκεραίου χαρακτῆρος, ἀντίθ. ἄπιστος: **ἔμπιστος φίλος - ὑπηρέτης·** **2)** ὡς οὐσ. ἄνθρωπος ἀπολαύων τῆς ἐμπιστοσύνης τινὸς καὶ προσκεκολλημένος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, ἰδίως δὲ εἰς τὴν προσωπικήν του ἀσφάλειαν: **ἔμπιστος τοῦ ὑπουργοῦ.**

ἐμπιστοσύνη (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀφῃρημένη ἰδέα τοῦ ἐμπιστεύεσθαι, ἡ ἀπόλυτος πίστις ἐπὶ τὴν ἱκανότητα, ἐντιμότητά τινος: Σημηρ.'Αστρ.46 **δὲν ἔχεις πιὰ λοιπὸν ἐμπιστοσύνη στὴν κόρη σου;, - ἔχω ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς ὑπαλλήλους μου·** **2)** ἐπὶ πραγμ., ἐνεργειῶν ἢ καταστάσεων, πεποίθησις εἰς τὴν ἀκρίβειαν τοῦ περιεχομένου των: **δὲν μπορῶ νὰ ἔχω ἐμπιστοσύνη στὰ λόγια του, - οἱ τρόποι του δὲν μοῦ ἐμπνέουν ἐμπιστοσύνην·** || εἰδ. **ψῆφος ἐμπιστοσύνης** ἡ διὰ ψήφου ἐκφραζομένη πίστις τῶν μελῶν κοινοβουλίου ἢ συνελεύσεως πρὸς τὴν κυβέρνησιν, καὶ ἧς μὴ παρασχεθείσης ὑποχρεοῦται αὕτη εἰς παραίτησιν.

ἐμπίστως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἔμπιστον βλ.λ., ἐμπνέοντα ἐμπιστοσύνην.

ἐμπίτνω ποι. τ. τοῦ ἐμπίπτω βλ.λ.: Βοκχ.9,24 **ἐς ἵππον ἐμπίτνων ὅμιλον,** Αἰσχ.'Αγ.1468 **δαῖμον, ὡς ἐμπίτνεις δώμασι,** Σοφ.Αἶ.58.

ἐμπιτυάζομαι μσν. ἐπὶ γάλακτος, σχηματίζω πιτύον, θρομβοῦμαι, πήζω: Παῦλ.Αἰγ.5,57.

ἐμπλάζω (1) μτγν. περιφέρω τινά, ἀφήνω τινὰ νὰ περιπλανᾶταί που· || δθ. παθ. περιπλανῶμαι, περιάγομαι: 'Ορφ.'Αργ.645 **ὕλῃ ἐνιπλαγχθείς,** Πλούτ. 'Οθ.12 **πολλὴν ἀταξίαν τὰ σκευοφόρα τοῖς μαχομένοις ἐμπλαζόμενα παρεῖχε·** || κ. μτφ.: Φιλόδ.Ρητ.1,376S **ἐμπλάζονται μᾶλλον χρῆσθαι συνετωτέροις κριταῖς·** **2)** τὸ ἐνεργ. ἀμτβ. περιπλανῶμαι: Νίκ.'Αλεξ.189 **ἐμπλάζοντες ἀγυιαῖς.**

ἐμπλάζω (2) μτγν. ποι. τ. τοῦ ἐμπελάζω βλ.λ.: Νίκ.Θηρ.779.

ἐμπλανῶμαι-άομαι ἀποθ. μτγν. πλανῶμαι ἔν τινι, περιπλανῶμαί που: 'Ηλιόδ.2,29 **πολλοῖς ἐμπλανηθεὶς τόποις·** || κ. ἀπολ.: Πλούτ.'Ηθ.495E **αἵματος περίττωμα ἐμπλανᾶται·** **2)** παραπλανῶμαι, σφάλλω, ἀστοχῶ: Γρηγ.Νύσσ.2,1054B **πρὸς τὴν τοῦ καλοῦ κρίσιν ἐμπλανωμένη·** || κ. μτφ.: Πλούτ.'Ηθ.336F **δύναμις ἐμπλανωμένη.**

ἔμπλασμα-ατος (τὸ) μτγν. ἔμπλαστρον: Φιλόδ. Ποιημ.2,66.

ἐμπλάσσω κ. νεώτ., ἀττ. **-ττω** ἐντός τινος πλάσσω, διαπλάσσω, διά τινος ἀλείφω, χρίω, περιβάλλω: 'Ηρ.2,73 **τὸν πατέρα ἐν σμύρνῃ ἐμπλάσσοντα·** κ. παθ.: Στράβ.16,1,15 **φασὶ δὲ καὶ πλοῖα πλέκεσθαι, ἐμπλασθέντα δ' ἀσφάλτῳ, πυκνοῦσθαι·** **2)** σχηματίζω τι, διαπλάσσω, διατυπῶ, διαμορφώνω: Δίων Κ 78,25 **μέλισσαι κηρία ἐν τῇ ἀγορᾷ τῇ βοαρίᾳ ἐνέπλασαν·** || κ. παθ.: 'Ιππ. Γυν.2,116 **καὶ ἢν πιέζῃς τῷ δακτύλῳ, ἐμπλάσσεται, ὥσπερ ἐν σταιτί·** **3)** προσκολλῶ τί τινι, ἐπικολλῶ: 'Αριστλ.Πρ.919b,9 **τὸν κηρὸν ἐμπλάττουσι·** || προκολῶ τὴν προσκόλλησιν: Γαλ.6,428 **ἐμπ. τῇ γαστρὶ χυμόν·** **4)** κ. νεώτ. ἐμφράττω, στουπώνω: Θεόφρ.ΦΙ 5,6,3· κ. παθ.: αὐτ.Αἰσθ.14 **τὰς ὄψεις.. ἐμπλαττομένων τῶν πόρων ἀμαυροῦσθαι·** **5)** ἀπολ. εἶμαι κολλώδης, γλοιώδης: Γαλ.6,495.

ἐμπλαστικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ κατάλληλος πρὸς τὸ ἐμπλάσσειν βλ.λ., ὁ χρήσιμος πρὸς ἐπάλειψιν, ἐπίχρισιν ἢ ἔμφραξιν, συγκρ. **-ώτερος**: Διοσκ.Κ 1,140 **ἐμπλαστικωτέρα οὐσία.**

ἐμπλαστός-ή-όν ὁ δι' ἐπιχρίσεως, ἐπαλείψεως τεθειμένος, ὁ περιαληλιμμένος· δθ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. **ἔμπλαστον** τὸ ἔμπλαστρον βλ.λ.: 'Ιππ.Χυμ.5 **χρίσμασιν, ἐπιχρίσμασιν, ἐπιπλάστοισιν, ἐμπλάστοισιν·** || ὁμ. ἡ **ἔμπλαστος**: 'Αλέξ.'Αφρ.Ψυχ.25,1.

ἐμπλάστριον (τὸ) μσν. κ. νεώτ. ἔμπλαστρος βλ.λ.: Παῦλ.Αἰγ.4,48.

ἔμπλαστρον (τὸ) μτγν., μσν. κ. νεώτ., δημ. **μπλάστρι,** φάρμακον ἐμπλασσόμενον, δι' ἐπαλείψεως τιθέμενον ἐπὶ τῆς πληγῆς τοῦ τραύματος, τοῦ ἀλγοῦντος μέλους: 'Ιεροκλ.'Αστ.221, 'Ερμ.Τρισμ.π. Βοταν.Χυλῶσ.331 **ἐμπλάστρῳ μὴ τῷ αὐτῷ χρῶ,** Ψελλ.π.Θησ.Στεφ.ἐν λ. **πεποίηται δὲ αὐτῷ καὶ παιδοποιϊκὰ ἔμπλαστρα·** || εἰδ. νεώτ. φαρμακοτεχνικὸν σκεύασμα ἐκ λεπτοῦ τεμαχίου ὀθόνης δι' εἰδικῆς ἀλοιφῆς ἐπικεχρισμένου, ὅπερ ἐπιτίθεται ἐπὶ τοῦ πάσχοντος τόπου τοῦ σώματος.

ἐμπλαστροποιΐα (ἡ) μτγν. ἡ κατασκευὴ ἐμπλάστρων βλ.λ.: Γαλ.13,898.

ἔμπλαστρος (ἡ) μτγν. ἔμπλαστρον βλ.λ.: Διοσκ.1,32.

ἐμπλαστρῶ-όω μτγν. κ. νεώτ., δημ. **μπλαστρώνω,** ἐμπλάσσω, ἀλείφω ἐμπλαστρῶδες βλ.λ. φάρμακον, ἔμπλαστρον τίθημι: Διοσκ.Εὐπ.1,154 **κράμβης φύλλα μετὰ χοιρείου στέατος κόψας.. καὶ εἰς ῥάκος λινοῦν ἐμπλαστρώσας ἐπὶ τὸ πάθος·** || δημ. καλύπτω δι' ἐμπλάστρου: **τοῦ ἐμπλάστρωσαν τὸ γοφό·** **2)** νεώτ. κ. δημ. κατ' ἐπέκτ. ἐπαλείφω μὲ στρῶμα πηκτῆς ὕλης: **τὸν ἐμπλάστρωσαν λάσπες·** || δημ. ἐν χρ. κ. μτφ. ἐν τῇ σημ. προχείρως συγκαλύπτω: **τὰ μπλάστρωσε ὅπως μποροῦσε.**

ἐμπλαστρώδης-ους-ες μτγν. κ. μσν. ὁ ὅμοιος πρὸς ἔμπλαστρον, ἐπὶ φαρμάκων: Διοσκ.Εὐπ.1,196, Γαλ.12,512, Παῦλ.Αἰγ.7,24,301C **εἰ δὲ τὸ φάρμακον ἐμπλαστρῶδες ποιῆσαι βουληθείημεν.**

ἐμπλάστρωμα-ατος (τὸ) νεώτ., δημ. **μπλάστρωμα,** ἡ ἐπίθεσις ἐμπλάστρου βλ.λ.

ἐμπλατειάσασα 'Ησ. « ἐν πλατείαις τύπτουσα ταῖς χεραίν, ἡ τρυφερευομένη ».

ἐμπλατής-οῦς-ές σχόλ. τετράγωνος: Σχόλ.'Αμων.εἰς Πλάτ.Θεαίτ.30,1 **ἐμπλατὴς πούς.**

ἐμπλατία, ἀρκ. **ἰμπλατία** βλ.λ.

ἐμπλατύνω μτγν. πλατύνω, ἐπεκτείνω: ΠΔ'Ἐξ. 23,18 **ὅταν γὰρ ἐκβάλω τὰ ἔθνη ἀπὸ προσώπου σου, καὶ ἐμπλατύνω τὰ ὅριά σου·** || κ. μτφ. καθιστῶ ἐπιφανῆ: αὐτ.Παροιμ.18,16 **δόμα ἀνθρώπου ἐμπλατύνει αὐτόν·** **2)** παθ. ὁμιλῶ ἐν ἐκτάσει, διεξοδικῶς περί τινος, μακρηγορῶ: Στράβ 8,7,3 **λόγοις ἐμπλατύνεσθαι.**

ἔμπλατυς-υ μτγν. εὐρύς, ἐκτεταμένος: Πλωτῖν.5,3,9.

ἐμπλέγδην ἐπίρρ. μτγν. δι' ἐμπλοκῆς· δθ. ἐν ταῖς μαθ. ἀναλογίαις, ἐναλλάξ: Νικόμ.'Αριθμ.2,153.

ἔμπλεγμα-ατος (τὸ) μτγν. πᾶν πλεκτὸν ἢ ἐνυφασμένον κόσμημα : Ἀρτεμ.4,83 **στολὴν ἢ ὑπόδησιν ἢ ἐμπλέγματα γυναικεῖα**, Ἰω.Χρυσ.4,21.

ἔμπλειος-ον Ἐπ. ὁ ἔμπλεος βλ.λ.

ἐμπλέκτης (ὁ) γλωσσ. ὁ ἐμπλέκων, **πλέκων τὰς** κόμας, κομμωτής.

ἐμπλεκτικός-ή-όν νεώτ. μηχανολ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος **εἰς τὴν** ἐμπλοκὴν βλ.λ.6) : **ἐμπλεκτικὸς τροχὸς** (ὀδοντωτὸς τροχός), **ἐμπλεκτικοὶ ὀδόντες** (οἱ τοῦ ἐμπλ. τροχοῦ).

ἐμπλεκτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον ἐμπλοκῆς τῶν ὀδόντων δύο ὀδοντωτῶν τροχῶν.

ἐμπλεκτίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν **τοῦ** χαλκοῦ τῆς τάξεως τῶν θειοαλάτων.

ἔμπλεκτος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐμπεπλεγμένος, συνδεδεμένος διὰ πλοκῆς· ‖ τὸ οὐδ. **ἔμπλεκτον** ὡς οὐσ. εἶδος τοιχοδομίας, ἐν ᾗ τὰ ἐξωτερικὰ μέρη τοῦ τοίχου ἀποτελοῦνται ἐκ χονδροπελεκημένων λίθων, τὸ δὲ διάμεσον ἐκ χαλίκων : Βιτρούβ.2,8,7.

ἐμπλέκτρια (ἡ) ἡ πλέκουσα τὰς κόμας, κομμώτρια, κτενίστρια : Μοῖρ.237.

ἐμπλέκω κ. μσν. κ. νεώτ., ἐπ. **ἐνιπλέκω**, παρακ. ἐμπέπλεχα κ. **-κα**, παθ. μέλλ. **ἐμπλᾰκήσομαι** πλέκω τι ἐντός τινος, περιπλέκω, μπερδεύω : Εὐρ. Ὀρ.1421 **εἰς ἀρκυστάταν μηχανὰν ἐμπλέκειν παῖδα**· ‖ κ. παθ. περιπλέκομαι, μπερδεύομαι εἴς τι : Σοφ.ΟΤ 1264 **αἰώραισιν ἐμπεπλεγμένην**, Εὐρ. Ἱππ.1236 **ἡνίαισιν ἐμπλακείς**, Ἀριστφ.Θεσμ.1032 **ἐν δεσμοῖσιν ἐμπεπλεγμένη**· **2**) μσν. περικυκλώνω : Πρόδρ.1,373 **ἐμπλέκουνταί μ᾽ οἱ φεῖρές μου ἄνωθεν ἕως κάτω**· **3**) μτφ. θέτω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο, συμπλέκω, συνδέω : Πλάτ.Νόμ.669D **ποιηταὶ τοιαῦτα ἐμπλέκοντες καὶ συγκυκῶντες**, Ἀριστλ.ΗΝικ.1153b,15 **ἐμπλέκοντες τὴν ἡδονὴν εἰς τὴν εὐδαιμονίαν**· **4**) μτφ. πλέκω τεχνικῶς, συναρμόζω : Αἰσχ.Πρ.610 **οὐκ ἐμπλέκων αἰνίγματ᾽ ἀλλ᾽ ἁπλῷ λόγῳ**· **5**) **ἐμπλέκω τινὰ εἰς φιλίαν τινός** ἀναγκάζω τινὰ νὰ συνάψῃ φιλικὰς σχέσεις μετά τινος : Πολύβ. : 27,6,11 **εἰς τὴν τοῦ Περσέως φιλίαν ἐμπλέκειν** (τὸν δῆμον)· ‖ παθ. **ἐμπλέκομαί τινι** ἔρχομαι εἰς φιλικὰς σχέσεις μετά τινος : Πολύβ.25,7,1 **ὁ βασιλεύς, βουλόμενος ἐμπλέκεσθαι τῷ τῶν Ἀχαιῶν ἔθνει, διεπέμφατο πρεσβευτήν**· ‖ εἰδ. συνάπτω ἐρωτικὰς σχέσεις, μπλέκω : Διόδ.Σ 19,2 **ἐμπλακεὶς δέ .. τινι γυναικὶ καὶ ποιήσας αὐτὴν ἔγκυον**· **6**) παθ. ἀναμειγνύομαι εἰς ἐπιζήμιον ἢ ἀξιόμεμπτον ὑπόθεσιν : Ἰσοκρ.8,112 **ἐν τοσούτοις ἐμπεπλεγμένοι κακοῖς εἰσίν, - ἐνεπλάκη εἰς ὕποπτον ὑπόθεσιν**· **7**) ὁμ. παθ. συμπλέκομαι : Πάπ. **οἱ .. ἐμπλακέντες** μοι.

ἔμπλεξις-εως (ἡ) (ἐμπλέκω) πλέξις, σύμπλεξις, ἐνύφανσις : Πλάτ.Πολιτ.282Ε.

ἐμπλεονάζω ἔχω πλεόνασμα, περίσσευμα, ἀφθονίαν : Ἡράκλειτ.Ἐπιστ.4,150 **ὡς ἀριστέας τοὺς ἐμπλεονάσαντας αἵματι τιμῶντες**, Σωρ.1,77.

ἔμπλεος-α-ον κ. νεώτ., ἀττ. **-πλεως -ων**, ἐπ. **ἔμπλειος, ἐνίπλειος-η-ον**, μτγν. **ἐνίπλεος**, οἱτ. ἑτεροκλ. θηλ. **ἔμπλεα** (Νίκ.Ἀλεξ.164), ὁ ἐντελῶς πλήρης πράγματός τινος, γεμισμένος μέ τι : Ὀδ.Σ 118 **γαστέρα .. ἐμπλείην κνίσης τε καὶ αἵματος**, αὐτ. Χ 3 **ἔχων .. φαρέτρην ἰῶν ἐμπλείην**, Ἡρ.1,59 **λέβητες κρεῶν .. ἔμπλεοι**, Πλάτ.Θεαίτ.194Ε **γῆς ἢ κόπρου ἔμπλεων**, Νίκ.Ἀλεξ.162 **δέπας ἔμπλεον οἴνης**, παροιμ. **ἔμπλεος ἀσκός** (ἐπὶ τετυφωμένου ἀνθρώπου)· **2**) ὁμ. κ. νεώτ. ἐπὶ προσ., ὁ ἔχων τι εἰς μέγαν βαθμὸν ἢ μεγάλην ποσότητα : Πλάτ. Πολ.411C **δυσκολίας ἔμπλεος**, Πολύβ.27,15,6 **ἔμπλεος πάσης πονηρίας**, Διον.Ἀλ.Ρωμ.1,37 **ἡδονῆς τε καὶ ὠφελείας ἔμπλεως**, Πλούτ.Ἠθ.113Α, Μηναῖ.1,3 Ὠδ.6 **τῆς σοφίας ἔμπλεως**, - **ἔμπλεοι χαρᾶς**· **3**) καθόλου πλήρης : Φίλ.1,185 **ἔμπλεα καὶ ὁλόκληρα καὶ τέλεα προσάγοντες**.

ἐμπλεύρια (τὰ) μσν. **οἱ** κοιλότητες τῶν πλευρῶν : Ἱππιατρ.26.

ἔμπλευρος-ον μτγν., μσν. ὁ ἔχων μεγάλας, πλατείας, ἰσχυρὰς πλευράς : Φίλ.1,70 **λέγομεν .. ἔμπλευρον εἶναι τὸν ἀθλητὴν ἀντὶ τοῦ ἰσχυρόν**, Γεωπ.18,9,6 **τῶν δὲ τράγων ἐκκρίνουσι τοὺς μεγάλους καὶ ἐμπλεύρους**.

ἐμπλευροῦμαι-όομαι ἐπιπίπτω εἰς τὰς πλευράς τινος· Ἡσ. « ἐμπλεύρου· ἐνάλλου εἰς τὰς πλευράς· Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσιν ».

ἐμπλέω κ. νεώτ., ποι. κ. ἰων. **-πλώω** κ. **ἐνιπλώω** πλέω ἔν τινι, ταξιδεύω : Ἡρ.7,184 **τῶν σιταγωγῶν πλοίων καὶ ὅσοι ἐνέπλωον τούτοισι**· ‖ ἀπολ. **οἱ ἐμπλέοντες** οἱ ἐπὶ τῶν πλοίων εὑρισκόμενοι : Θουκ.3,77 **ἀλλήλοις οἱ ἐμπλέοντες ἐμάχοντο**, Ξεν.Οἰκ.8,8, Πλούτ.Ἠθ.426C· **2**) κτ. τὸν ἰων. τ. **-πλώω** ἐπιπλέω ἔν τινι ἢ ἐπί τινι : Νίκ.Ἀλεξ.426 **Ἀτμενίῳ μέγ᾽ ὄνειαρ ὅτ᾽ ἐμπλώῃσιν ἐλαίῳ**, Ὀππ. Ἁλ.1,260 **κόλποισιν ἐνιπλώουσι θαλάσσης**, Ἀρετ. Χρον.Παθ.2,1 **ἐμπλέωσι τῷ πολλῷ ὑγρῷ**· **3**) παθ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης, διαπλέομαι : Φίλ.1,28 **πελάγη ναυσὶν ἐμπλεόμενα**, Πολυδ.1,95 **χέρσος θαλαττωθεῖσα μυριοφόροις ναυσὶν ἐμπλεῖται**.

ἔμπλεως (ὁ) ἀττ. τ. τοῦ ἔμπλεος βλ.λ.

ἐμπλήγδην (ἐμπλήσσω) ἐπίρρ. μανιωδῶς, παραφόρως, παραφρόνως : Ὀδ.Υ132 **ἐμπλήγδην ἕτερόν γε τίει μερόπων ἀνθρώπων**.

ἐμπληγής-οῦς-ές μτγν. παράφορος, μανιώδης, **πρβλ.** ἔμπληκτος : Νίκ.Ἀλεξ.159 **ἀφροσύνῃ ἐμπληγέες**.

ἐμπλήδην ἐπίρρ. μτγν. **ἐξ** ὁλοκλήρου, πλήρως, ὁλοσχεαῶς : Νίκ.Ἀλεξ.129.

ἐμπληθής-οῦς-ές μτγν. κ. μσν. ἔμπλεος **βλ.λ.** : Νίκ.Θηρ.948 **ἁλὸς τ᾽ ἐμπληθέα κύμβων**· **2**) μσν. ἐξ ὑπερτραφείας ἀσθενής : Μαλάλ.1 239,18 **Ἡρώδης γενόμενος ἐμπληθὴς ἐκρίνετο ἐπὶ μῆνας η᾽**.

ἐμπλήθομαι μτγν., ἐπ. **ἐνιπλήθομαι**, εἶμαι πλήρης, γεμάτος : Κόϊντ.2,472.

ἐμπληθύνομαι μτγν. ὑπερπληροῦμαι, παραγεμίζω μὲ κάτι : ΠΔ Μακκ.3,5,42 **Φάλαρις βασιλεὺς ἐμπληθυνθεὶς ἀλογιστίας**.

ἐμπληκτᾰδοῦς (ὁ) μτγν. μσν. ὁ ἔμπληκτος βλ.λ. (λ.πεπαισμένη κατὰ τὸ ἀνεφιαδοῦς) : Εὐστ.Ἰλ.971,43.

ἐμπληκτικός-ή-όν μτγν. (ἐμπλήσσω) ὁ εὐκόλως ἐκπλησσόμενος, ἐμβρόντητος, μωρός : Πλούτ.Ἠθ. 748D **τῶν μὲν ἐμπληκτικῶν καὶ ἀνοήτων**, αὐτ. Σύλλ.34 **τοῦ πάντων ἀρίστου τὸν ἐμπληκτικώτατον** (ἐσφ.γρ. ἀντὶ ἐμπληκτότατον).

ἐμπληκτικῶς ἐπίρρ. ἠλιθίως, μωρῶς· **Ἀπολλ.** Σοφ.Λεξ.Ὁμ. ἐν λ. ἐμπλήγδην.

ἔμπληκτος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. (ἐμπλήσσω) **ἔκ**πληκτος, ἐπτοημένος, τεταραγμένος : Ξεν.Κυν.5,9 **οἱ δὲ δρομαῖοι οὐχ οὕτω διὰ τὸ ὑπὸ τῶν κυνῶν ἔμπληκτοι γίγνεσθαι**, Πολυδ.5,72, Παπαδ.Χριστ. Τεμπ.45 **μὲ ἔκφρασιν κοινοτοπίας ἐμπλήκτου κι ἐκστατικῆς**· ‖ δθ. ἐμβρόντητος, ἀνόητος, ἠλίθιος : Πλούτ.Ρωμ.28 **ἔμπληκτόν τε τῷ τρόπῳ καὶ μανικὸν ὄντα**· ‖ τὸ οὐδ. πληθ.κ. ἐν ἐπιρρ.χρ. : Γαλ. 8,693 **ἔμπληκτα ληρεῖν**· **2**) π. ἀττ. ἀπερίσκεπτος, δθ. ἀσταθής, εὐμετάβλητος, ἰδιότροπος : Σοφ.Αἴ.1358 **τοιοίδε μέντοι φῶτες ἔμπληκτοι**, Εὐρ. Τρ.1205 **αἱ τύχαι, ἔμπληκτοι ὡς ἄνθρωποι, ἄλλοτ᾽ ἄλλοσε πηδῶσι**· **3**) ἐπιρρεπής, ὁρμητικὸς πρός τι : Πλάτ.Γοργ.482Α **τῶν ἑτέρων παιδικῶν πολὺ ἧττον ἔμπληκτος**, Πλούτ.Δίων 18 **τύραννος ἔμπληκτος ἀεὶ ταῖς ἐπιθυμίαις**.

ἐμπλήκτως ἐπίρρ. ὁρμητικῶς, παραφόρως, μανιωδῶς : Ἰσοκρ.7,30 **καὶ τὰ παρὰ τῶν θεῶν οὐκ ἐμπλήκτως οὐδὲ ταραχωδῶς αὐτοῖς συνέβαινεν**· ‖ ὁμ. **τὸ ἐμπλήκτως ὀξὺ** ἡ παράφορος ὁρμή : Θουκ.3,82 **τὸ δ᾽ ἐμπλήκτως ὀξὺ ἀνδρὸς μοίρᾳ προσετέθη**· **2**) μτγν. ἀνοήτως, μωρῶς : Γαλ.1,535.

ἐμπλήμενος μτχ. ἀορ. β᾽ τοῦ ἐμπίμπλημι βλ.λ.

ἐμπλημμυρῶ-έω μτγν. πλημμυρῶ, εἶμαι βουτηγμένος : Φιλόστρ.Εἰκ.1,29 **τὸ κῆτος ἔρριπται πρὸ τῆς ἠόνος ἐμπλημμυροῦν πληγαῖς αἵματος.**

ἔμπλην (1) ἐπίρρ. πλησίον ἐγγύς, μετὰ γεν. : Ἰλ.Β 526 **Βοιωτῶν δ' ἔμπλην**· || ἐνίοτε τίθεται κ. πρὸ τῆς γεν. : Λυκόφρ.1029 **ἣν πέριξ κλύδων ἔμπλην Παχύνου Σικανὸς προσμάσσεται** || κ. ἀπολ. : Ἡσ.Α 372 **ἡνίοχοι δ' ἔμπλην ἔλασαν . . ἵππους**

ἔμπλην (2) ἐπίρρ.ἐπιτατ. ἀντὶ πλήν, ἐκτός, μετὰ γεν. : Ἀρχιλ.100 **ἔμπλην ἐμοῦ τε καὶ φίλου,** Καλλ.Δημ.73

ἔμπληντο ἐπ γ' πληθ παθ. ἀορ. β' τοῦ ἐμπίμπλημι βλ.λ

ἐμπληξία (ἡ) ἔκπληξις, κατάπληξις, ξυπασιά· δθ. μωρία ἠλιθιότης, μανία : Αἰσχίν.3,214 **φοβεῖσθαι καὶ τὴν ἐμπληξίαν καὶ δειλίαν,** Γαλλ.8,79A **καὶ τοῦτο ἄξιον τῶν ἄλλων μεθοδικῶν ἐστι καὶ τοῦ τῆς ἐμπληξίας αὐτῶν** ἀρχηγοῦ Θεσσαλοῦ, Ἀππ. Σαυν.4,4 **ἐμπληξία ἡ ἄλογος φιλανθρωπία**· **2**) ἀστάθεια ἐπὶ πολιτικῆς : Αἰσχίν.2,164 **ὀνειδίσας δέ μοι καὶ πολιτείας ἐμπληξίαν**· **3**) παράφρων ἐνέργεια, μανιώδης δραστηριότης : Πλούτ.Ἠθ 56C.

ἔμπληξις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἐμπληξία βλ.λ., ἡ μονομανία, ἡ λόξα, ἡ πετριά : Αἰλ.ΠΙ 2,19 **ἐλέγξαντες τὴν ἔμπληξιν οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῦ Ἀλεξάνδρου** [τοῦ νά θέλῃ νὰ τὸν ὀνομάζουν θεόν], Ἀθήν.1,37D.

ἐμπλήρωμα-ατος (τὸ) μτγν. χῶρος πεπληρωμένος : Γαλ.18,376 (ἀμφ.).

ἐμπλήρωσις-εως (ἡ) μτγν. πλήρωσις ἀνάγκης τινός, καταπραΰνσις, σβέσις : Ἡρόδ.Ἰατρ.π.Ὀρειβ 5,30,25 **ἐμπλήρωσις δίψους.**

ἐμπλήσας-άμενος μτχ. τοῦ ἐμπίμπλημι βλ.λ.

ἔμπλησις-εως (ἡ) μτγν. κ νεώτ. ἐμπλήρωσις, πλήρωσις γέμισμα : Ἐπικτ.π.Στοβ.5,72 **μέτρον ἐστι σοι παντὸς σίτου καὶ πότου ἡ πρώτη τῆς ὀρέξεως ἔμπλησις** (ἐσφ.γρ ἀντὶ **ἐκ-**).

ἐμπλήσσω, ἀττ. **-ττω,** ὁμ. **ἐνιπλήσσω,** ἐμπίπτω, πίπτω ἐντὸς ἢ ἐπὶ τινος, μετὰ δοτ. : Ἰλ.Μ 72 **ἐκ νηῶν καὶ τάφρων ἐνιπλήξωμεν ὀρυκτῇ,** Ὀδ.Χ 469· || ὁμ ἐπὶ θυέλλης, ἐνσκήπτω : Ἄρατ.423 **εἰ δέ κε νηὶ ὑφόθεν ἐμπλήξῃ δεινὴ ἀνέμοιο θύελλα**· || κ. ἀπολ. : Ἀπολλ.Ρ 1,1203 **ὑφόθεν ἐμπλήξασα θοὴ ἀνέμοιο καταῖξ**· **2**) μετ' αἰτ προσ., ἐφορμῶ, προσβάλλω : Ἀπολλ.Ρ 3,1297 **οἱ δέ μιν ἄμφω μυκηθμῷ κρατεροῖσιν ἐνέπληξαν**· **3**) **ἐμπλήσσω φόβον τινί** ἐμβάλλω, ἐμποιῶ φόβον, κατατρομάζω τινά : Ὀππ.Ἁλ.3,480· **4**) μτχ. παθ. παρακ. **ἐμπεπληγμένος** ἄφωνος, ἄλαλος, ἄνουδος : Γαλ. Λεξ.Ἱππ.· ρηματ. π. ἔμπληκτος, ἐμπληκτικός.

ἐμπληστικός-ή-όν νεώτ. ὁ πληρῶν, ὁ συμπληρῶν : **ποσὸν ἐμπληστικὸν τοῦ ἐλλείποντος.**

ἐμπλοκή (ἡ) κ.νεώτ. τὸ ἐμπλέκειν, πλέκειν, τὸ πλέξιμο, ἰδ. ἀναφορ. πρὸς τὴν κόμην : Στράβ.17,3,7 **καλλωπίζονται δ' ὅμως κόμης ἐμπλοκῇ καὶ πώγωνι,** ΚΔΠέτρ.3,3 **ὁ ἔξωθεν ἐμπλοκῆς τριχῶν.. ἢ ἐνδύσεως ἱματίων κόσμος**· **2**) δθ. συνεκδ. ὁ βόστρυχος, ἡ πλεξούδα : Κλήμ.Ἀλ.Παιδ.2,233 **κρωβύλον, ὃ ἐμπλοκῆς ἐστιν εἶδος**· **3**) συνύφανσις : Ἐπικ. Φύσ.1420 (ἀμφ.)· **4**) μαθ. **κατ' ἐμπλοκὴν** ἐμπλέγδην βλ.λ. : Ἰάμβλ.Νικ.Ἀριθμ.124P· **5**) διακλάδωσις, **ἐπὶ** τῶν ριζῶν τῶν δένδρων : Φίλ.Βυζ.Θαυμ. 1,5· || ἐπὶ περιοχῶν, ἡ εἴσδυσις μιᾶς ἐντὸς τῆς ἄλλης : Στράβ.13,4,12 **τὰ δ' ἑξῆς ἐπὶ τὰ νότια μέρη τοῖς τόποις τούτοις ἐμπλοκὰς ἔχει μέχρι πρὸς τὸν Ταῦρον**· **6**) νεώτ. μηχανολ. ἡ εἴσδυσις τῶν ὀδόντων ὀδοντωτοῦ τροχοῦ εἰς τοὺς ὀδόντας ἑτέρου πρὸς μετάδοσιν τῆς κινήσεώς του **7**) περιπλοκή, μπερδεφιά : Πλούτ.Ἠθ.916D **8**) συμπλοκή, διαμάχη· || νεώτ. στρατ. ἡ ἐπακολουθοῦσα τὴν ἐπαφὴν φάσις τῆς ἐπιθετικῆς μάχης

ἐμπλόκια (τὸ) Ἡσ. « ἑορτὴ παρὰ Ἀθηναίοις ».

ἐμπλόκιον (τὸ) εἶδος πλοκῆς τῆς κόμης τῶν γυναικῶν : Μάχ.π.Ἀθην.13,579D **ὑπό τι γὰρ δέδοικά σε μή μου προπεσούσης τοὐμπλόκιον ὑπεκτράγῃς**· **2**) κόσμημα ὅπερ ἐνέπλεκον αἱ γυναῖκες εἰς τὰς πλεξίδας : Πάπ.,ΠΔ Ἐξ.35,22 **ἐνώτια καὶ δακτυλίους καὶ ἐμπλόκια,** αὐτ. Ἀριθμ.31,50.

ἔμπλοκος (ὁ) μον. ὁ διὰ πλοκῆς γενόμενος, ὁ λίαν, ὁ καλῶς πεπλεγμένος : Εὐστ. εἰς Μαν.τ. Κομν.423 **ἔμπλοκον σέμνωμα.**

ἔμπλουμος-ον πάπ. ὁ πεποικιλμένος, ὁ πλουμισμένος : **λωδίκιον ἔμπλουμον,-ὀθόνια. . ἔμπλουμα.**

ἐμπλουτίζω νεώτ. καθιστῶ τι πλουσιώτερον εἰς συστατικά, αὐξάνω τὴν εἰς ὡρισμένην οὐσίαν περιεκτικότητα ἀντικειμένου τινός : **ἐμπλουτίζω τὸ ἔδαφος διὰ λιπασμάτων**· || εἰδ. ἀναφ. πρὸς ὕδωρ, ἡ δι' ὑδραυλικῶν ἔργων αὔξησις τῆς ἐξ ὑπογείων πηγῶν παροχῆς ὕδατος· πρβλ. ἐμπλουτισμός.

ἐμπλουτισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐμπλουτίζω βλ.λ. : **ἐμπλουτισμὸς τοῦ ὑδραγωγείου διὰ παραπλεύρων σηράγγων**· || μεταλλ. ἡ αὔξησις τῆς περιεκτικότητος μεταλλεύματος εἰς χρήσιμα ὀρυκτά· || μικροβ. ἡ καλλιέργεια μικροβίου τινὸς ἢ ἡ συγκέντρωσις τῶν ὀλίγων μικροβίων εἰς περιωρισμένον χῶρον· || ἰχθυολ. ἡ πύκνωσις τῶν ἰχθυοτρόφων ὑδάτων διὰ ζῶντος ὑλικοῦ.

ἐμπλουτιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐμπλουτισμὸν ἢ ὁ ἁρμόδιος πρὸς αὐτόν : ἐμπλουτιστικὴ μέθοδος.

ἐμπλύνω μτγν. ἐντός τινος πλύνω **καλῶς, ἐντελῶς** : Κλήμ.Ἀλ.Παιδ.2,2,28.

ἐμπλώω ἰων. κ. ποι. ἐμπλέω βλ.λ.

ἐμπνείω ποι. τ. τοῦ ἐμπνέω βλ.λ.

ἔμπνευμα-ατος (τὸ) νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐμπνέειν βλ.λ., πνεῦμα, φύσημα.

ἐμπνευματικός-ή-όν μτγν. ὁ προκαλῶν ἐμφύσημα, φούσκωμα : Διοσκ.5,6.

ἐμπνευματαπαιοῦμαι-έομαι μτγν. πάσχω, ὑποφέρω ἐξ ἐμφυσήματος, ἀπὸ φούσκωμα : Ἀλεξ. Ἀφρ.Πρ.2,43· **2**) γίνομαι ἀερώδης : αὐτ.Πρ.76.

ἐμπνευματῶ-όω κ. νεώτ. ἐμφυσῶ, πληρῶ πνεύματος, γεμίζω ἀέρα, παθ. : Θεόφρ.Πυρ.17 **τοῦτο δὲ** (τὸ χαλκὸν ραγῆναι) **δῆλον ὡς διὰ τὸ ἐμπνευματωθῆναι τὴν ὑγρότητα,** Σωρ.2,31· **2**) παθ. ἐπὶ πλοίων, ὠθοῦμαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου : Λουκ.Λεξ.15 **ἐμπεπνευματωμένου τοῦ ἀκατίου**· **3**) κ. νεώτ. ἰατρ. προκαλῶ ἐμφύσημα, φούσκωμα : Δίφιλ.π. Ἀθην.2,54D **τὰς δὲ ἐφομένας ἐμπνευματοῦν μὲν ἧττον, τρέφειν δέ**· || παθ. πάσχω, ὑποφέρω ἐξ ἐμφυσήματος : Γαλ.16,833· **4**) παθ. κ. νεώτ. ἰατρ. καθίσταμαι, γίνομαι ἀσθματικός : Γαλ.7,959· **5**) πληρῶ διὰ ζωϊκῆς πνοῆς : Πάπ. **ἐμπνευματῶ σῶμα,** - αὐτ. **ἐμπνευματοῦν τινα θείου πνεύματος**· **6**) ἀμτβ. ὑπὸ θεοῦ ἐμπνέομαι, καθίσταμαι θεόπνευστος : Ἀπολλ.Κιτ.3.

ἐμπνευμάτωσις-εως (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ. πλήρωσις δι' ἀέρος, φούσκωμα : Πλούτ.Ἠθ.905D **μὴ γίνεσθαι δὲ τὰς κυήσεις παρ' ἀκαθαρσίαν τῆς μήτρας ἢ ἐμπνευμάτωσιν,** Ἀθήν 2,53C **ἐμπνευματώσεις καὶ φθορὰς τῆς τροφῆς παρασκευάζειν,** Θεοφάν.Νόνν.2,24· **2**) ἰατρ. ἡ ἀνάπτυξις ἢ ἡ συλλογὴ ἀερίων ἐντὸς τῶν ἱστῶν ἢ τῶν φυσιολογικῶν κοιλοτήτων τοῦ ὀργανισμοῦ : Οἰκ.Ἱππ.125B.

ἔμπνευσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. -η πνοή, φύσημα : ΠΔ.Ψαλμ.17,16 **ἀπὸ ἐπιτιμήσεώς σου, κύριε, ἀπὸ ἐμπνεύσεως πνεύματος ὀργῆς σου**· **2**) **θεία ἔμπνευσις** ἡ ἐκ θεοῦ φώτισις, θεοπνευστία : Γρηγ.Νύσσ.2,187A **πᾶσα γραφὴ θεόπνευστος λέγεται διὰ τὸ τῆς θείας ἐμπνεύσεως εἶναι διδασκαλίαν**· || ὁμ. σημ. κ. ἄνευ τῆς λ. θεία : Μηναῖ.1,18 Ὠδ.9 **ἐξ οὐρανοῦ γὰρ ἔσχηκας ἄνωθεν τὴν ἔμπνευσιν ἀληθῶς**· **3**) νεώτ. κ. δημ. αἰφνίδιος εἰσβολὴ εἰς τὴν συνείδησιν ἰδέας τινός, συναισθήματος κτλ. **ἄνευ** παρεμβολῆς τῆς

βουλήσεως : εἶναι ἀποτέλεσμα ἐμπνεύσεως καὶ οὐχὶ ἐρεύνης· || εἰδ. ποιητική, λογοτεχνικὴ ἢ καλλιτεχνικὴ σύλληψις· 4) κ. νεώτ. τὸ ἐμβάλλειν εἰς τὴν συνείδησίν τινος αἴσθημά τι ἢ ἰδέαν, · παρακίνησις : τὸ ἔκαμε κατ' ἔμπνευσιν τῆς συζύγου του.

ἐμπνευστής (ὁ) νεώτ., θηλ. -εύστρια ὁ ἐμπνέων ἢ ὁ ἐμπνεύσας.

ἐμπνευστικός-ή-όν σχόλ. ὁ δι' ἐμπνεύσεως, δι' ἐμφυσήσεως λειτουργῶν : Λουκ.Ταρρ.π.Σχολ.Διον. Θρ.111H ἐμπνευστικὰ ὄργανα.

ἔμπνευστος Ἡσ. « ἄφρων ».

ἐμπνευστός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἐμφυσώμενος, πνευστός· ἐμπν- ὄργανα τὸ ἐμπνευστικά : Ἀριστοκλ.π.Ἀθήν.4,174C ζητεῖται πότερα τῶν ἐμπνευστῶν ἐστὶν ὀργάνων ἡ ὕδραυλις ἢ τῶν ἐντατῶν.

ἐμπνέω ν. μσν.,νεώτ. κ. δημ., ποι. ἐμπνείω, μέλλ. -πνεύσομαι κ. μτγν. -πνεύσω, νεώτ. κ. δημ. μτχ. παθ ἐμπνευσμένος, ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, φυσῶ ἢ πνέω ἐπί τινος : Ἡσίοδ.Ἔργ.508 εὐρέϊ πόντῳ ἐμπνεύσας, Εὐρ.Ἀνδρ.555 ὥσπερ ἱστίοις, ἐμπνεύσομαι τῇδ', οὕτ.Κύκλ 19 ἀπηλιώτης ἄνεμος ἐμπνεύσας δορί || ὁμ. ἐπὶ ἵππων ἀκολουθούντων τινὶ κατὰ πόδας : Ἰλ.Ρ 502 μὴ δή μοι ἀπόπροθεν ἰσχέμεν ἵππω, ἀλλὰ μάλ' ἐμπνείοντε μεταφρένῳ· || ὅθ. μτφ. σφόδρα ποθῶ, ὀρέγομαί τινος· Ἡσ. « ἐμπνεῖ μου, ἐρᾷ μου, ποθεῖ με »· 2) ἐμφυσῶ εἰς αὐλόν, παίζω αὐλόν . Ἀντίπ ἐν ΑΠ 9,266 εἰ δὲ σὺ τοιούτοις (αὐλοῖς) τότ' ἐνέπνεες· || ἐμπνέω τινὰ αὐλῷ χάριν τινός ΑΠλ.4,226 ἔμπνει, Πάν, λαροῖσιν, ὀρειβάτα, χείλεσι μοῦσαν ἔμπνει· || ὁμ. κ. παθ. ἐπὶ μουσικοῦ ὀργάνου, ἐμφυσῶμαι : Πολυδ.4,67 ἐμπνεόμενα ὄργανα (τὰ δ' ἐμπνευστά), Σέξτ.Ἐμπ.Πυρ.1,54 πνεῦμα ἐμπνεόμενον τῷ αὐλῷ· 3) ἀπολ. ἀναπνέω : Ἱππ.Φυσ.4· || ὅθ. εἶμαι ἐν ζωῇ, ζῶ : Αἰσχ.Ἀγ.671 καὶ νῦν ἐκείνων εἴ τις ἐστὶν ἐμπνέων, Ἀριστφ.Θεσμ.926 οὐ γὰρ προδώσω σ' οὐδέποτ' ἥνπερ ἐμπνέω, Φιλιππ.ἐν ΑΠ 9,777, Συνέσ.Ἐπιστ.44 ἕως ἐμπνεῖ τε καὶ δύναται· || ὁμ. ἐπὶ ἀποθνῄσκοντος : Σοφ.Φιλ.883, Εὐρ. Ἀλκ.205 σμικρὸν ἐμπνέουσ' ἔτι· || ὁμ. τὸ ἐμπνέον τὸ ἔμψυχον : Καλλ.Ἰαμβ.1,127 τὰ ἐμπνέοντα, ΠΔ Δευτ.20,16 οὐ ζωγρήσετε πᾶν ἐμπνέον· 4) μετὰ γεν ἀποπνέω, ὄζω, μυρίζω : Περίκτ.π. Στοβ.3,185 Ἀραβίης ὀδμῆς ἐμπνέοντα || ὁμ. κ. μτφ. : ΚΔ Πράξ.9,1 ὁ δὲ Σαῦλος ἔτι ἐμπνέων ἀπειλῆς καὶ φόνου· 5) μτβ. φυσῶ ἐντός τινος, κάμνω νὰ φουσκώσῃ : Ὑμν.Διον.33 ἄνεμος μέσον ἱστίον ἐμπ-, Πίνδ.Ι 2,40 οὖρος ἐμπνεύσαις ὑπέστειλ' ἱστίον ἀμφὶ τράπεζαν· 6) μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐμβάλλω ὡσεὶ διὰ πνοῆς συναίσθημά τι ἢ ἰδέαν : Ἰλ.Υ 110 ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν, Ὀδ.Ι 381, Ἡσίοδ.Θ 31 ἐνέπνευσαν δέ μοι αὐδὴν θέσπιν, Πίνδ.Ο 8,93, - μοῦ ἐμπνέει θάρρος - ἐνθουσιασμὸν - αὐτοπεποίθησιν, Σολωμ Λόρδ Μπάϋρον 101,4 τὲς ἐμάζωξε . . τῆς ἐλευθεριᾶς ὁ ἔρως (καὶ τὰς ἔμπνευσε χορό, Παλαμ Περ.Χαιρ. 49,5 ὅ,τι θὰ ἐμπνέῃ, (πρόσωπα, ἀστέρια, καὶ ἰδέα καὶ ὁρμή· || ὁμ. μετ' ἀπαρφ. ἀντὶ αἰτ. ἐμβάλλω, ὑποβάλλω, βάζω στὸ νοῦ : Ὀδ.Τ 138 φᾶρος μέν μοι πρῶτον ἐνέπνευσε φρεσὶ δαίμων . . ὑφαίνειν· || νεώτ. κ. δημ. γεννῶ ἐν τῇ φαντασίᾳ τινὸς ποιητικήν τινα, καλλιτεχνικὴν ἢ ἐπιστημονικὴν σύλληψιν, συνήθ. παθ. : ἐνεπνεύσθη τὸ ποίημα ἐκ τοῦ θανάτου της κόρης του· 7) παθ. καθίσταμαι, γίνομαι θεόπνευστος, φωτίζομαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ὑπὸ θείας τινὸς δυνάμεως : Λογγῖν.16,2 ἐμπνέομαι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, Σχόλ.Ἀπολλ.Ρ 4,138, Εὐστ. Ἰλ.480,1 ἐμπνευσθεὶς ὑπὸ Μουσῶν· 8) νεώτ. ἐνεργῶ καθ' ὑπόδειξιν ἄλλου, συνήθ. παθ. : ὁ ἀρθρογράφος ἐμπνέεται ὑπὸ τῶν χρηματιστικῶν κύκλων· || ποθ. διατελῶ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν, ἐμφοροῦμαι : ἐμπνέεται ὑπὸ ἀρίστων διαθέσεων ἀπέναντί σας· 9) νεώτ. κ. δημ. ἡ μτχ. ἐμπνευσμένος-η-ο(ν)ὁ ἔχων ἔκτακτον πνευματικὴν εὐαισθησίαν, ὁ τελῶν εἰς κατάστασιν ἐμπνεύσεως : Καρκδ. Ζητ.39 σὰν ἐμπνευσμένος ψάλτης τοῦ παλιοῦ καιροῦ, Λασκορ.Ληξ.4,166 καὶ μ' ἐφιλέψανε ἕνα ρακογυάλι ποὺ πίνοντας εὐρέθηκα ἐμπνευσμένος· || ὁμ. ἐπὶ προσ. κ. ἐπὶ ἔργων, ὁ ἱκανὸς νὰ συγκινῇ, νὰ ἐνθουσιάζῃ : ἐμπν- ποιητὴς - ζωγράφος - ῥήτωρ, - ἐμπν- λόγος - σύνθεσις - ποίημα.

ἐμπνίγω μτγν. πνίγω ἔν τινι, συνήθ. παθ. : Γρηγ. Ναζ.2,409A ἐμπεπνιγμένος τῇ χύτρᾳ, Μηναῖ.1,5 Ὠδ.6 ἐμπνίγεται τῇ σῇ καθάρσει.

ἐμπνοή (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. (ἐμπνέω) ἰσχυρὰ πνοὴ τοῦ ἀνέμου : Στρ.4,1,7 γυμνοῦσθαι καὶ ὅπλων καὶ ἐσθῆτος ὑπὸ τῆς ἐμπνοῆς, Γρηγ.Νύσσ.131D.

ἔμπνοια (ἡ) μτγν. ἔμπνευσις θεία : Λουκ.Ἡσίοδ.9 οὐδὲν ᾔδεις τῶν λεγομένων, ἀλλά τις ἔμπνοια δαιμόνιος ἐνεποίει σοι τὰ μέτρα· 2) Ἡσ. « ἀναπνοή » : Ἐπιγρ.

ἐμπνοίησις-εως (ἡ) ἔμπνευσις, θεοπνευστία : Ἐκφαντ.π.Στοβ.Ἀνθ.2,298.

ἔμπνους-οος-ουν-ον (πνοή) ὁ ἔχων πνοὴν ἐν ἑαυτῷ, ἀναπνέων, ζῶν, ἀντίθ. ἄπνους : Ἡρ.7,181 οὐκ ἀπέθανε, ἀλλ' ἦν ἔμπνοος, Εὐρ.Φοίν.1442 ἔτ' ἔμπνους, Θουκ.1,134 ἐξάγουσιν ἐκ τοῦ ἱεροῦ, ἔτι ἔμπνουν ὄντα, Πλούτ.Ἠθ.161A ἐξέθηκαν ἐντὸς τῆς γῆς ἄνθρωπον ἔμπνουν καὶ κινούμενον· || ἔμπνους γίγνομαι ἐπονέρχομαι εἰς τὴν ζωήν, ἀναζῶ : Πλάτ.Νόμ.944A· || ἔμπνους νεκρός ἐσχατόγηρος : Σεκοῦνδ.Γνωμ.12· 2) ὁ ὑπ' ἀνέμου σειόμενος, ἀνεμιζόμενος : Φιλόστρ.Εἰκ.1,23 κόμη ὑπ' ἀνέμου ἔμπνους· 3) μτφ. ὁ θεόπνευστος : Φιλόστρ.Σοφιστ.1,25,10 σεμνολογία ἔμπνους . ὥσπερ ἐκ τρίποδος.

ἔμπνυτο ἀνάγν. Ἀριστάρχ. ἐν Ἰλ.Χ 475 ἀντὶ ἄμπνυτο· ὁμ. ἐμπνύνθη ἀντὶ ἀμπ- ἐν Ἰλ.Ε 697.

ἐμποδεία μτγν. ἐμπόδιον,κώλυμα : Ἐπίκ.Φυσ.11,6.

ἐμποδέω μτγν. ἐμποδίζω, εἶμαι ἐμπόδιον εἴς τι : Ἀπολλ.Δύσκ.Ἐπιρρ.172,2 (ἀμφ.).

ἐμποδιζομένως ἐπίρρ. μτχ. παθ. ἐνεστ. τοῦ ἐμποδίζω, ὡς ἐν δεσμοῖς, μὲ ἐμπόδια : Πλάτ.Κρατ.415C τὸ ἰσχομένως τε καὶ ἐμποδιζομένως πορεύεσθαι.

ἐμποδίζω κ. μσν κ. νεώτ., δημ. κ. μποδίζω κ. μποδάω, ἀττ. μέλλ. -ιῶ κ. μτγν. -ίσω, παθ. μέλλ. -ποδισθήσομαι ἢ (ὑπὸ μέσ. τ.) -ίσομαι, παρακ. -πεπόδισμαι, θέτω τοὺς πόδας εἰς δεσμά, ὅθ. δεσμεύω : Ἡρ.4,69 ἐμποδίσαντες τοὺς μάντιας καὶ χεῖρας ὀπίσω δήσαντες· κ. παθ. : Ἡρ.4,60 τὸ μὲν ἱρήϊον αὐτὸ ἐμπεποδισμένον τοὺς ἐμπροσθίους πόδας ἕστηκε, Αἰσχ.Πρ.550· 2) γεν. ἐναντιοῦμαι εἴς τι, ἀπαγορεύω, παρακωλύω, κωλύω : Πλάτ.Κρατ.419C καὶ ἥ γε ἀνία τὸ ἐμποδίζον τοῦ ἰέναι, Ἰσοκρ.Ἐπιστ.4,11 ἐμποδιεῖν . . πρὸς πολλὰ τῶν πραγμάτων, Αἰσχίν.3,223, Ἀριστλ.Πολιτ.1341a,6 δεῖ τὴν μάθησιν αὐτῆς μὴ ἐμποδίζειν πρὸς τὰς ὕστερον πράξεις, Γρυπ.μτφρ.Αἰσχ.Ἑπτ. 14 τῶν θεῶν τὸ γένος νὰ τιμᾷς δὲν σ' ἐμποδίζω· κ. παθ. : Σοφ.Φιλ.432 χοἰ σοφαὶ γνῶμαι . . ἐμποδίζονται θαμά, Πλάτ.Συμπ.183A ἐμποδίζοιτο ἂν μὴ πράττειν οὕτω τὴν πρᾶξιν, Διόδ.Σ 14,28, δημ.φρ. μποδισμένο χωράφι - ἀμπέλι (ἀγρός, ἄμπελος, ἔνθα ἀπαγορεύεται ἡ βόσκησις)· 3) μετὰ δοτ. πράγμ. γίνομαι ἐμπόδιον, κώλυμα : Ἀριστλ.ΗΝικ. 1100b,29 ἐμποδίζειν πολλαῖς ἐνεργείαις, αὐτ.Πολιτ.1299b,8 ἐμποδιοῦσιν ἀλλήλαις, Πολύβ.5,111,4 ἐμποδίζοντες ταῖς χορηγίαις· || ὁμ. μετὰ δοτ. προσ. : Γεωπ.2,49,1 ἐμποδίζειν τοῖς γεωργοῖς· || σπαν. μετ' αἰτ. πράγμ. : Ἀριστλ.Τοπ.161a,37 ἐμποδίζειν τὸ κοινὸν ἔργον· || ὁμ. κ. μέσ. : Φιλήμ. 164 ἐμποδίζεται δόσιν· || κ. νεώτ. ἀπολ.: Πλάτ. Λύσ.210B, Ἀριστλ.Πολιτ.1288b,24 μηδενὸς ἐμποδίζοντος, - οὐδὲν ἐμποδίζει· 4) ὁμ. πιέζω διὰ

τοῦ ποδός, πλαταίνω : Ἀριστφ.Ἱππ.755 **κέχηνεν ὥσπερ ἐμποδίζων ἰσχάδας** | ἑτέρα ἑρμ. ἀρχ. λεξ. κ. σχόλ. ὁρμαθίζω ἢ μασῶ |.

ἐμπόδιος-ο(ν) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. **ὁ** εἰς τοὺς πόδας τινός : Πλάτ.Θεαίτ.201A **τάχ' ἂν ἐμπόδιον γενόμενον αὐτὸ φήνειε τὸ ζητούμενον·** || ὁμ. ὁ καθ' ὁδὸν συναντώμενος : Πλούτ.Ῥωμ.21 **καὶ τρέχειν τοὺς ἀπὸ γένους τοὺς ἐμποδίους τύπτοντας·** **2**) **ὁ** ἀποτελῶν, **ὁ** παρουσιάζων ἐμπόδιον, κώλυμα, πρόσκομμα, μετὰ δοτ.προσ.συνήθ. : Ἡρ.1,153 **ἥ τε γὰρ Βαβυλὼν οἱ ἦν ἐμπόδιος,** Ἀριστφ.Λυσ.531 **ἀλλ' εἰ τοῦτ' ἐμπόδιόν σοι,** Ἀριστλ. ΗΝικ.1175b,2 **ἐμπόδιον ταῖς ἐνεργείαις·** || μετὰ γεν. πράγμ. : Θουκ.1,139 **ὡς μὴ ἐμπόδιον εἶναι τὸ ψήφισμα εἰρήνης,** Πλάτ.Νόμ.832B· || κ. μετ' ἀπαρφ. : Θουκ.1,31 **ὅπως μὴ . . ἐμπόδιον γένηται θέσθαι τὸν πόλεμον ᾗ βούλονται·** || ὁμ.ἐμπροθ. | πρός τι· νεώτ. κ. εἴς τι | : Ἀριστλ.Κόσ.399b,12 **οὐδαμῶς ἐστιν ἐμπόδιον . . πρὸς τὸ δρᾶν,** Πολύβ.4,81,4 **μέγιστον ἐμπόδιον . . πρὸς τὴν ἐπιβολήν·** **3**) τὸ οὐδ. **ἐμπόδιο(ν)** ὡς οὐσ. | ἐνν. κώλυμα |, μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. **μπόδιο,** **πρόσκομμα,** ἀντίστασις, ἐναντιότης : Ἰω.Μάνθ.Ἱστ.Μορ.5,1 **κατὰ τῆς συνειδήσεως ἐμπόδιον δὲν φθάνει,** Παλαμ.Τρισεύγ.73 **γιὰ νὰ μοῦ σταθῇ ἐμπόδιον ὁ κόσμος,** Καζ.ΝΘΚωμ.1,14,62 **τόσα στὸν ἔρμο κάμπο ἐμπόδια βρῆκε,** - **εὑρέθη πρὸ ἀνυπερβλήτων ἐμποδίων·** || νεώτ. στρατ. φυσικὸν ἢ τεχνητὸν κώλυμα πρὸς ἀναχαίτισιν τοῦ ἐχθροῦ· || ὁμ. νεώτ. **δρόμος μετ' ἐμποδίων** ἀθλητ. ἀγώνισμα δρόμου, ἐν ᾧ παρεμβάλλονται ξύλινα ἢ ἄλλα ἐμπόδια πρὸς ὑπερπήδησιν.

ἐμποδιοστατῶ πάπ. **ἅ. ἐμποδοστατῶ** βλ. **λ.** ἵσταμαι ὡς ἐμπόδιον, ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι.

ἐμπόδισις-εως (ἡ) Ἐπιγρ. κ. νεώτ., δημ. **ἐμπόδιση** κ. πόδιση κ. **πόδισμα,** ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐμποδίζω, παρακώλυσις : Ἐπιγρ.· **2**) νεώτ. κ. δημ. ναυτ. ἡ μὴ ἐκτέλεσις τοῦ ἀναληφθέντος ὑπὸ τοῦ πλοίου πλοῦ.

ἐμπόδισμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐμπόδισις βλ.λ.1) : Πλάτ.Πολιτ.413D **ἀδικία μὲν γὰρ δῆλον ὅτι ἐστὶν ὄντως ἐμπόδισμα τοῦ διαϊόντος,** Λιβάν.4,31 **τὰς προόδους μέγιστον ἐμπόδισμα ἡγούμενος·** **2**) νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἐμπόδισις βλ.λ.2).

ἐμποδισμός (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐμπόδισις βλ. λ. : Ἀριστλ.Ῥητ.1378b,18 **ἔστιν γὰρ ὁ ἐπηρεασμὸς ἐμποδισμὸς ταῖς βουλήσεσιν μὴ ἵνα τι αὐτῷ ἀλλ' ἵνα μὴ ἐκείνῳ,** αὐτ.Τοπ.161a,15, Ἀρρ.Ἐπικτ. 4,4,15 **ὅπου ἡ σπουδὴ ἐκεῖ καὶ ὁ ἐμποδισμός,** Ἰώσ. ΑΙ 16,6,7, Σεκοῦνδ.Γνῶμ.23 **ἡδονῶν ἐμποδισμός.**

ἐμποδιστής (ὁ) μτγν., μσν. κ. δημ. ὁ ἐμποδίζων : Ἰώσ.ΑΙ 17,10,3 **ἐκέλευον μὴ ἐμποδισταῖς εἶναι,** Παλλάδ.Λαυσ.1011E **ὁ ἐμποδιστὴς τῆς πάντων ἡμῶν ἀπωλείας Θεός,** Διγεν.Ἀκρ.1042 **τῆς τύχης σου, υἱέ, ἐμποδιστὴς ἐγένου.**

ἐμποδιστικός-ή-ό(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπιφέρων ἐμπόδισιν βλ.λ.1), ὁ ἐμποδίζων, κωλύων : Ἀριστλ. ΗΝικ.1153b,2, ΠΔΜακκ.4,1,4 **τῶν τῆς δικαιοσύνης ἐμποδιστικῶν παθῶν,** Μᾶρκ.Αὐρ.8,41 **ἐμποδιστικὸν καὶ κακὸν τῆς φυτικῆς κατασκευῆς.**

ἐμποδιστικῶς ἐπίρρ. νεώτ. δι' ἐμποδισμοῦ, ἀπογορευτικῶς, δημ. **-ικά.**

ἐμπόδιστρον (τὸ) μον.ἐμπόδιον βλ.λ.:Κορ.Ἄτ.2,120.

ἔμποδος-ον μτγν., μον., δημ. -ο, ἐμπόδιον βλ.λ. : Ἀσκλ.Τακτ.2,1 (ἀμφ. |, Κορ.Ἄτ.2,12 **νὰ προσκυνήσουν τὸν σταυρὸν χωρὶς τινος ἐμπόδου,** Βαλαωρ.ΚυρὰΦροσ.473 **τὴν ὕπαρξή σου ἀρνοῦνται,** | **γιὰ νὰ μὴ σ' ἔχουν ἔμποδο.**

ἐμποδοστάτημα-ατος (τὸ) μον. ἡ ἐμπόδισις βλ. λ.1) : Νικ.Χων. ἐν Σάθ.1,121.

ἐμποδοστάτης (ὁ) μτγν. ὁ μεταξὺ τῶν ποδῶν ἄλλου ἱστάμενος, ὁ ἀποτελῶν ἐμπόδιον : ΠΔΠαραλ.1,2,7 **Ἀχὰρ ὁ ἐμποδοστάτης Ἰσραήλ.**

ἐμποδοστατῶ-έω μτγν., πάπ. **ἐμποδιο-** καθίσταμαι ἐμπόδιον, ἐμποδίζω· Ἡσ. «ἐμβήῃ, ἐμποδοστατῇ, ἐμποδὼν γένηται» : Φίλ.1,186,Διογ.Λ 10,95 **οὐδὲν ἐμποδοστατεῖ τῶν ἐν τοῖς μετεώροις φαινομένων.**

ἐμποδοῦμαι-όομαι Ἡσ. « ἐμποδοῦσθαι, βεβαιοῦσθαι, ἀσφαλίζεσθαι ».

ἐμποδών ἐπίρρ. κ. νεώτ. (κτ. ἀναλογ. πρὸς τὸ **ἐκποδών**) πρὸ τῶν ποδῶν, μέσα εἰς τὰ πόδια : Ἡρ. 1,80 **κτείνειν πάντα τὸν ἐμποδὼν γινόμενον,** Ἀριστφ.Σφ.247 **μή που λίθος τις ἐμποδὼν ἡμᾶς κακόν τι δράσῃ·** || **τὸ μὴ ἐμποδὼν** (οἱ ἀπόντες) : Θουκ.2,45· **2**) ὁ παρέχων, παρουσιάζων ἐμπόδιον : Ἡρ.6,82 **εἴτε οἱ ὁ θεὸς παραδιδοῖ εἴτε οἱ ἐμποδὼν ἕστηκε,** Αἰσχ.Πρ.13,Εὐρ.Ἴων 1047 **οὐδεὶς ἐμποδὼν κεῖται νόμος·** || ὁμ. μετ' ἀπαρφ. : Ἀριστφ.Εἰρ.315 **ἐμποδὼν ἡμῖν γένηται τὴν θεὸν μὴ 'ξελκύσαι,** Θουκ.6,28,Ξεν.Ἱππ.11,13 **τί ἔτι ἐμποδὼν τούτῳ μὴ οὐχὶ . . ποιεῖν·** || **ἐμποδών εἰμί τινί τινος** ἐμποδίζω τινὰ ἀπό τινος : Ξεν.ΚΠ 8,5,24, Πλούτ.Θεμ.4 **ἐμποδὼν εἶναι τοῖς Ἕλλησι τῆς διώξεως·** || ὁμ. **ποιοῦμαι ἐμποδὼν** θεωρῶ ὡς ἐμπόδιον : Λυσ.13,88 **ἐμποδὼν γοῦν ἢ ὅρκους ἢ συνθήκας . . ποιεῖται,** Ξεν.ΚΠ 4,2,46,Δημ.548 **οὔτε θεοὺς οὔθ' ὁσίαν . . ἐποιήσατ' ἐμποδών·** **3**) πρὸ ὀφθαλμῶν, ἐμφανής, κατάδηλος : Εὐρ.Φοίν.706 **ἃ δὲ ἐμποδὼν μάλιστα ταῦθ' ἥκω φράσων,** Ἀνδοκ.4,10,Ἀριστλ.ΗΝικ.1133a,3 **Χαρίτων ἱερὸν ἐμποδὼν ποιοῦνται·** || **ἡ ἐμποδὼν παιδεία** ἡ συνήθης, ἡ καθημερινή, ἡ πρόχειρος, ἐπιπόλαιος : Ἀριστλ.Πολιτ.1337a,39 **ἔκ τε τῆς ἐμποδὼν παιδείας ταραχώδης ἡ σκέψις·** **4**) ἐπὶ χρόνου, εὐθύς, παραυτα : Πολέμ.π.Μακροβ.Σάτ.5,19 **παραβάτης δὲ γενόμενος τῶν θεῶν ἐμποδὼν τελευτᾷ.**

ἔμποθεν ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἔμπροσθεν βλ.**λ.**

ἐμπόθως ἐπίρρ. μετὰ πολλοῦ πόθου, **πολλῆς ἐ**πιθυμίας : Ἀνών.ΒΧρυσ.363,42.

ἐμποίησις-εως (ἡ) (ἐμποιεῖν) ἡ παραγωγή, ἡ δημιουργία, ἡ παρουσίασις : Ἀρρ.Ἐπίκτ.4,11,8 **ἐμποίησις δογμάτων,** Δίων Κ 37,16 **μαθόντες τὴν ἐμποίησιν αὐτῶν ταύτην·** **2**) (ἐμποιεῖσθαι) ἔγερσις ἀξιώσεως, ἀπαιτήσεως : Πάπ. **ἄρουραι καθαραὶ ἀπὸ πάσης ἐμποιήσεως.**

ἐμποιητικός-ή-όν ὁ παράγων, **ὁ δημιουργῶν,** ὁ προκαλῶν : Ἀριστλ.Μεταφ.1025a,4 **καὶ ὁ ἄλλοις ἐμποιητικὸς τῶν τοιούτων λόγων,** Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ. 7,191 **ἐμποιητικὸς πάθους,** Κλήμ.Ἀλ.Παιδ.1,143.

ἐμποικίλλω μτγν. ποικίλλω ἐντός, ἐνυφαίνω, κεντῶ : Πλούτ.Τιμ.8 **στεφάνους ἔχουσα καὶ νίκας ἐμπεποικιλμένας,** Σχόλ.Ἰλ.Ξ 214 **ἐμπεποικιλμένης τῆς φιλότητος καὶ ἱμέρου καὶ ὀαριστύος,** Πολυδ.10,43 **ἄνθη ἐνεπεποίκιλτο.**

ἐμποίνιμος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ συνεπαγόμενος ποινήν, ἀξιόποινος· Σουΐδ. « ἐμποίνιμος, ἔνοχος ποινῇ, καὶ ἐφ' οἷς ἥμαρτε δοὺς τιμωρίαν » : Στίχ. Ἀνων.π.Στοβ.Ἀνθ.1,439 **ἀφροδίσιος ὅρκος οὐκ ἐμποίνιμος,** Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.24.

ἐμποινίμως ἐπίρρ. μον. **μετὰ ποινῆς,** κολαστικῶς : Εὐστ.Ἰλ.1243,3.

ἐμποίνιος-ον ὁ ἐμποίνιμος βλ.λ.· Σουΐδ.

ἔμποινος-ον μον. ὁ ἐπιβάλλων ποινήν, τιμωρῶν : Θεοδοσ.Διακ.Ἀκρ.2,251 **ἔμποινον ξίφος.**

ἔμποιον (γρ. ἔμπυον) Ἡσ. « τὸ γαλακτῶδες ὑγροῦν » (γρ. ὑγρόν).

ἔμποιος-ον μτγν. ὁ ποιότητα ἔχων : Μεθόδ.364A **ὡς ἔμποιος ἦν ἀνάρχως ἡ ὕλη.**

ἐμποιῶ-έω κ. μον. κ. νεώτ. ποιῶ, κατασκευάζω ἐντός τινος : Ἰλ.Η 438 **ἐν δ' αὐτοῖσι** (ἐνν. πύργοις) **πύλας ἐνεποίεον εὖ ἀραρυίας,** Ἀριστφ.Ἐκκλ.154 **ἐν τοῖς καπηλείοισι λάκκους ἐμποιεῖν ὕδατος·** || ὁμ. κ. μέσ. : Ἡσίοδ.Θ 7 **ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι χοροὺς ἐνεποιήσαντο καλούς,** Πάπ. **ἴσθι δέ, ὅτι σεαυτῷ μεγάλην ἀτυχίαν ἐνποιῇ·** || κ. παθ. κα-

τασκευάζομαι ὑπὸ τοῦ τεχνίτου : Ἀριστφ. Ὄρν.1301 **ὅπου χελιδὼν ἦν τις ἐμπεποιημένη ἢ πηνέλοψ ἢ χὴν τις ἢ περιστερά·** **2)** διαμορφῶ, σχηματίζω : Ξεν.Κυν.5,20 **ἐμποιοῦντες ἴχνεσιν ἴχνη** (πατοῦντες καὶ κάμνοντες ἴχνη ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἰχνῶν)· **3)** κυρ. ἐπὶ χρησμῶν, παραποιῶ παρεμβάλλων, διασκευάζω τι γνήσιον διὰ προσθήκης ὀθνείου τινός : Ἡρ. 7,6 **ἐπ' αὐτοφώρῳ ἁλοὺς .. ἐμποιέων ἐς τὰ Μουσαίου χρησμόν·** κ. παθ. : Διον.Ἁλ.Ρωμ.4,62 **χρησμοὶ ἐμπεποιημένοι τοῖς Σιβυλλείοις·** || γεν. παρεμβάλλω· ἀντίθ. ἐξαγρέω : Ἐπιγρ.· **4)** παράγω, δημιουργῶ : Πλάτ.Πολ.371D **ἡ χρεία καπήλων ἡμῖν γένεσιν ἐμποιεῖ τῇ πόλει,** Ἰσοκρ.9,47 **καὶ δύναμιν τοσαύτην ἐνεποίησεν ὥστε πολλοὺς φοβεῖσθαι τῶν πρότερον καταφρονούντων αὐτῆς·** || εἰδ. ἐπὶ καταστάσεων τῆς ψυχῆς, ἐμβάλλω, δημιουργῶ, κάμνω νὰ γεννηθῇ, μετὰ δοτ. προσ. (νεώτ. **εἴς τινα**) : Θουκ.4,81 **ἐπιθυμίαν ἐμποιεῖν τοῖς Ἀθηναίων ξυμμάχοις ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους,** Πλάτ Φαίδ.115E **κακόν τι ἐμποιεῖ ταῖς ψυχαῖς,** Ξεν.ΚΠ 1,6,19 **ἐλπίδας ἐμποιεῖν ἀνθρώποις,** Μηναῖ.3,9 Συνσξ. **καὶ ἐδεδοίκει, μήποτε δειλίαν αὐτῷ ἐμποιήσῃ τὸ νεαρόν, - ἐμποιεῖ φόβον - κατάπληξιν εἰς πάντας·** || ὁμ. ἄνευ δοτ. : Πλάτ. Πολ.351D **μῖσος ἐμποιεῖν ὅπου ἂν ἐνῇ,** Ξεν.Ἱέρ.8,4 **χαρὰν** ἐμποιοῦσι μεγίστην, Δημ.342, Ἀριστλ.ΗΝικ. 1126a, 22 **ἐμποιεῖν ἡδονήν,** Θεοφάν.Νόνν.1,70 **ταραχὴν ἢ θλῖψιν ἐμποιεῖν·** || ὁμ. μετ' ἀπαρφ. ἀντὶ αἰτ. ἐμβάλλω εἰς τὸν νοῦν τινος τὴν ἰδέαν, τὴν πεποίθησιν ὅτι : Ξεν.Οἰκ.21,7 **ἐμποιῆσαι τοῖς στρατιώταις ἀκολουθητέον εἶναι·** || κ. ἑπομ. τοῦ **ὡς** : Ξεν.Ἀν.2,6,8 **ἱκανὸς δὲ καὶ ἐμποιῆσαι τοῖς παροῦσιν ὡς πειστέον εἴη Κλεάρχῳ·** **5)** γεν. ἐπιφέρω, προκαλῶ : Ἱππ.Διαίτ.16 **ὀδύνην .. ἐμποιήσειεν,** Θουκ.2,51 **τὸν πλεῖστον φθόρον τοῦτο ἐνεποίει,** Ἰσοκρ.4,168 **πολέμους καὶ στάσεις ἡμῖν αὐτοῖς ἐμποιεῖν,** Ἀριστλ.Φυσ.250b, 26· **6)** μέσ. **-οῦμαι** ἀντιποιοῦμαι βλ.λ., ἐγείρω ἀξιώσεις, ἀπαιτῶ, μετὰ γεν. : ΠΔ Ἔσδρ.1,5,38 **καὶ ἐκ τῶν ἱερέων οἱ ἐμποιούμενοι ἱερωσύνης,** Πάπ. **τὸν .. ἐμποιησόμενον τοῦ πεπραμένου καμήλου.**

ἔμποκος-ον (πόκος) πάπ. ἐπὶ τῶν προβάτων, ἄκαρτος, ἀκούρευτος : Πάπ.

ἐμπολαῖος-α-ον κ. μσν. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐμπόριον, ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ ὡς θεοῦ τοῦ ἐμπορίου : Ἀριστφ.Ἀχ.816 **Ἑρμᾶ 'μπολαῖε, τὰν γυναῖκα.. τὰν ἐμὰν οὕτω μ' ἀποδόσθαι,** Εὐσ.Πον.230,24 **ἐμπορευτικὸς καὶ ἐμπολαῖος καὶ κερδῷος.**

ἐμπολέμιος-ον ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πόλεμον· Σουΐδ. « ἐμπολέμια, τὰ εἰς πόλεμον ἐπιτήδεια καὶ εὔχρηστα » : Ἡρ.6,57 **ταῦτα μὲν τὰ ἐμπολέμια,** Δίων Κ 42,48 **τοῖς ἐμπολεμίοις θεοῖς ἱερωμένον·** **2)** ὁ ἔχων στρατεύσιμον ἡλικίαν : Πλάτ Νόμ.755E **χωρὶς δὲ τοὺς ἱππέας, τρίτον δ' ἐφεξῆς τούτοις πᾶν ὅσον ἐμπολέμιον·** || τὸ οὐδ. πληθ. **ἐμπολέμια** κλάδος τῆς στρατ. ὑπηρεσίας : σύτ.756A· **3)** ὁ πολεμικός : Δίων Κ 59,40 **τὰ .. ἐμπολέμια ἔθνη.**

ἐμπόλεμος(-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐμπολέμιος βλ.λ.· Ἡσ. **« ἐμπόλεμα, τὰ εἰς πόλεμον εὔθετα »·** **2)** νεώτ. κ. δημ ὁ ἐν πολέμῳ εὑρισκόμενος, ὁ διεξάγων πόλεμον : **ἐμπόλεμα κράτη·** || τὸ ἀρσ. πληθ. **ἐμπόλεμοι** ὡς οὐσ. οἱ διεξάγοντες πόλεμον πρὸς ἀλλήλους : **οἱ πληρεξούσιοι τῶν ἐμπολέμων συνηντήθησαν·** || **ἐμπόλεμος κατάστασις** ἡ θέσις κράτους τινὸς διεξάγοντος πόλεμον· κ. μτφ. ἐχθρότης, διάστασις || **ἐμπόλεμος δύναμις τοῦ συντάγματος** ὁ ἐν καιρῷ πολέμου ἀριθμὸς τῶν ἀνδρῶν τοῦ συντάγματος.

ἐμπολεύς-έως (ὁ) μτγν ἔμπορος, πραματευτής : Φανί.ἐν ΑΠ 6,304,2 **ἀκτῖτα καλαμευτά, ποτὶ ξερὸν ἔλθ' ἀπὸ πέτρας καί με λάβ' .. ἐμπολέα.**

ἐμπολέω Ἰων. κ. μτγν. τ. τοῦ ἐμπολῶ(-άω) **βλ.λ.**

ἐμπολή (ἡ), δημ.κ. ἀμπολή, ἀρκ. ἰνπολά, ἐμπόλημα, ἐμπόρευμα : Πίνδ.Π 2,125, Ἀριστφ.Ἀχ.930 **ἔνδησον τῷ ξένῳ καλῶς τὴν ἐμπολὴν .. ὅπως κατάξῃ,** Ξεν.Ἑλλ.5,1,23 **ὁλκάδας γεμούσας .. ἐμπολῆς·** || ὁμ. κ. μτφ. : Εὐρ.Ὑψιπ.ἀπ.41,87 **μέλεον ἐμπολῆς·** || κτ. πληθ. πραγματεῖαι, ἐμπορεύματα, ἐμπορικὰ εἴδη : Ἐπιγρ.· **2)** ἐμπόριον, ὠνή : Εὐρ.ΙΤ 1111 **ζαχρύσου δὲ δι' ἐμπολᾶς νᾶσον βάρβαρον ἦλθον,** Ξεν.ΚΠ 6,2,39 **εἰ δέ τις χρημάτων προσδεῖσθαι νομίζει εἰς ἐμπολήν·** || κτ. πληθ. ἀποστολὴ πραγματειῶν : Σοφ.ἀπ.π.Στοβ.Ἀνθ.2,425 **λεπταῖς ἐπὶ ῥοπαῖσιν ἐμπολὰς μακρὰς ἀεὶ παραρρίπτοντες·** **3)** τὸ ἐκ τοῦ ἐμπορίου κέρδος : Ἐπιγρ. **ἀναθέμεν τῷ Ἀσκλαπιῷ τὰς ἐμπολὰς τῶν ἰχθύων,** Παλαίφ.46,3· || εἰδ. τὸ κέρδος τῶν πορνῶν καὶ τῶν πορνοβοσκῶν : Ἀρτεμ.1,78 **δεχόμεναι ἐμπολὰς καὶ ὁραθεῖσαι καὶ μιγεῖσαι** Δίων Χρ.Λόγ.77,2 **πορνοβοσκῷ δὲ οὐ κερδαλεώτεράν τε καὶ ἄμεινον πρὸς τὴν ἐμπολὴν μόνον ἔχειν τοῦτο τὸ ὄνειδος,** Δίων Κ 79,13· **4)** δημ. κ. **ἀμπολή** ἄνοιγμα πρὸς διοχέτευσιν ὕδατος· **5)** ὁμ. δημ. πρόχειρον ἄνοιγμα τοίχου χρησιμεῦον ὡς δίαβασις, πρὸς εἴσοδον.

ἐμπόλημα-ατος (τὸ) κ. μσν. ἐμπόρευμα, φορτίον πλοίου, μτφ. : Σοφ.Τρ.538 **κόρην .. παρεισδέδεγμαι, .. λωβητὸν ἐμπόλημα τῆς ἐμῆς φρενός·** || ἐν τῷ πληθ. πραγματεῖαι, ἐμπορεύματα : Εὐρ. Κύκλ.137 **ἐκφέρετε· φῶς γὰρ ἐμπολήμασιν πρέπει·** **2)** τὸ ἐκ τοῦ ἐμπορίου κέρδος : Θεόφρ.Χαρ.6,9 **τοὺς τόκους τοὺς ἀπὸ τοῦ ἐμπολήματος·** || ὁμ. κ. μτφ. : Εὐστ.Πον.315,2 **ψυχῆς οὐ φιλικὰ φρονούσης ἐμπόλημα.**

ἐμπόλησις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἐμπορία, ἀγοραπωλησία· Πολυδ.3,24 **« πρᾶσις, ἐμπόλησις, ἀλλαγή ».**

ἐμπολητός-ή-όν ὁ ἀγορασθείς : Σοφ.Φιλ 417 **οὑμπολητὸς Σισύφου Λαερτίῳ** (ὁ υἱὸς τοῦ Σισύφου ὁ δι' ἀγορᾶς περιελθὼν εἰς τὸν Λαέρτιον).

ἐμπολίζω μτγν. περιλαμβάνω **ἐντὸς** τῆς πόλεως : Διον.Ἁλ.Ρωμ.2,1 **πρὸς ἑτέρῳ τῶν ἐμπεπολισμένων τῇ Ῥώμῃ λόφων·** **2)** (πόλος) προσαρμόζω εἰς τὸν πόλον : Πτολ.Μαθ.8,3, Πρόκλ.Ὑποτ.6,7.

ἐμπόλιον (τὸ) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. κύβος τιθέμενος εἰς τὸ κέντρον τῶν σφονδύλων τῶν κιόνων, κατ' ἀμφοτέρας αὐτῶν τὰς ἕδρας καὶ διαπερώμενος ὑπὸ σιδηροῦ ἄξονος, πόλου, χρησιμεύοντος εἰς τὴν περιστροφὴν τοῦ ἑνὸς σφονδύλου ἐπὶ τοῦ ἑτέρου χάριν τῆς τελείας αὐτῶν προσαρμογῆς : Ἐπιγρ.

ἐμπολιορκῶ-έω μτγν. πολιορκῶ ἐντός τινος τόπου : ΠΔ Σοφ.Σειρ.50,4 **ἐνισχύσας πόλιν ἐμπολιορκῆσαι·** κ. παθ. : Στράβ.16,2,9 **καταφυγὼν εἰς αὐτὴν καὶ ἐμπολιορκηθεὶς ὑπὸ Κασσίου.**

ἔμπολις-εως (ὁ,ἡ) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πόλιν ἢ τὴν πολιτείαν, ἀστός : Εὐπ.137· **2)** συμπολίτης : Σοφ. ΟΚ 1156 **σοὶ μὲν ἔμπολιν οὐκ ὄντα.**

ἐμπόλισις-εως (ἡ) μτγν. ἡ στερέωσις τοῦ πόλου : Πτολ.Μαθ.2,95,34 **τὰ τρημάτια τῶν ἐμπολίσεων.**

ἐμπολίτευσις-εως (ἡ) μσν. τὸ ἀνήκειν εἴς τινα πολιτείαν, ἔχειν πολιτικὰ δικαιώματα : Γερμ.Α 436.

ἐμπολιτεύω εἶμαι πολίτης, κτῶμαί που πολιτικὰ δικαιώματα : Θουκ.4,106 οἱ **πολλοὶ ἀκούσαντες ἀλλοιότεροι ἐγένοντο τὰς γνώμας, ἄλλως τε καὶ βραχὺ μὲν Ἀθηναίων ἐμπολιτεῦον·** || ὁμ. κ. παθ. εἰσοικίζομαι, γίνομαι πολίτης : Ἰσοκρ.5,5 **ἀπολωλέκασι τοὺς ἐμπολιτευθέντας,** Πολύβ 5,9,9· **2)** μτφ. ἐνυπάρχω μονίμως : Ἰώσ.ΑΙ 17,10,6 **ἀφροσύνη ἐνεπολίτευσε τῷ ἔθνει,** Φιλόστρ.Ἀπολλ.5,36 **τὰς ἐμπολιτευομένας ἡδονὰς τῇ Ῥώμῃ·** || ὁμ. κ. μέσ. : Ἰουλ.Λόγ.4,157B **ἐμπολιτεύεσθαι τῷ βίῳ·** **3)** συζητῶ, ὁμιλῶ περὶ πολιτικῶν μετά τινος : Κιττ.Ἀτ.7,7,7 **ἐμπολιτεύεσθαί τινι·** **4)** ἀμτβ. εἰσάγω, μεταφυτεύω : Ἡράκλειτ.Ἀλληγ.69 **ἐμπεπολίτευκεν ἀκολασίαν ἐν οὐρανῷ,** Βασιλ.Ὁμ.11.

ἐμπολιτογραφῶ-έω μτγν. πολιτογραφῶ που.

ἐγγράφω ὡς πολίτην, ὡς μέλος : Βί.Βακχ.Νεωτ 71,24 τῇ τῶν Χριστιανῶν ἑαυτὸν ἐμπολιτογραφῆσαι ἐκκλησίᾳ· κ. παθ. : Καλλίν.Βί.'Αγ.'Υπατ.3,14.

ἔμπολο (τὸ) δημ. κ. **ἔμπουλο** ἕκαστον σύμβλημα κλωσμάτων ὁμοῦ συστρεφομένων πρὸς ἀποτέλεσιν σχοινίου : ΚορκΒ.ΛΠλώρ.35 βλέποντας τὸ ναύκληρο ποὺ ἔστριφε τὰ ἔμπολα μιᾶς γούμενας.

ἔμπολος (ὁ) κ. νεώτ., δημ. κ. **ἔμπολο** (τὸ) ἔμπορος, ἐπίθετον τῶν Διοσκόρων· πρβλ. ἐμπολαῖος : Πολυδ.7,15· **2**) δημ. συνήθ. οὐδ. μικρὰ στενὴ ὁδός, δρομάκι, στενοσόκακο : ἔφτιαξε κοτζὰμ σπίτι σ' ἕνα ἔμπολο· πρβλ. στενομπόλι.

ἔμπολος ἰδιότης (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης καθ' ἣν ἐπὶ μέρους τοῦ φυτοῦ, ἀποτετμημένου ἐκ τοῦ μητρικοῦ ἀτόμου, ἐμφανίζονται ῥίζαι καὶ βλαστοί.

ἐμπολῶ-άω κ.νεώτ., ἰων. κ. μτγν. -έω, παρατ. ἠμπόλων, μέλλ. -ήσω, ἀόρ. ἠμπόλησα κ. ἐνεπόλησα, παρακ. ἠμπόληκα κ. μτγν. ἐμπεπόληκα, ἰων. παθ. μτχ. ἐνεστ. ἐμπολεύμενος, παθ. ἀόρ. ἠμπολήθην, παρακ. ἠμπόλημαι κ. ἰων. ἐμπόλημαι λαμβάνω, κερδαίνω ἐμπορευόμενος : Ξεν.'Αν.7,5,4, 'Ισαῖ.88,26 οἶνον, ὀπώρας, ἐξ ὧν ἐνεπόλησαν τετρακισχιλίας (δραχμὰς)· || ὁμ. σημ. μέσ. ἅπαξ π. 'Ομ. : 'Οδ.Ο 456 ἐν νηῒ γλαφυρῇ βίοτον πολὺν ἐμπολόωντο· || δθ. φέρω, ἀποφέρω : Σοφ.Τρ.93 καὶ γὰρ ὑστέρῳ τό γ' εὖ πράσσειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμπολᾷ· || κ. μτφ. κερδαίνω, κτῶμαι : Γρηγ.Ναζ.2,210 δόξαν ἠμποληκότα· **2**) ἐμπορεύομαι : Σοφ.'Αντ.1037 ἐμπολᾶτε τἀπὸ Σάρδεων ἤλεκτρον· **3**) ὠνοῦμαι, ἀγοράζω· 'Ησ. « ἐμπολήσαντες, πριάμενοι, ὠνησάμενοι » : Σοφ. ΟΤ 1025 σὺ δ' ἐμπολήσας ἢ τυχών μ' αὐτῷ δίδως ;, 'Αριστφ.Εἰρ.367 ἀλλ' οὐδὲν ἠμπόληκά πω, οὔτ' ἄλφιτ' οὔτε τυρόν· κ. παθ. : Σοφ.Τρ.250 οὐκ ἐλεύθερος ἀλλ' ἐμποληθείς· || ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Εὐρ.Κρ.7 λαθραίαν ἐμπολωμένη Κύπριν· **4**) ἐπωφελοῦμαι τὴν ψυχικὴν κατάστασίν τινος, ἵνα κερδήσω χρήματα : Σοφ.'Αντ.1063 ὡς μὴ 'μπολήσων ἴσθι τὴν ἐμὴν φρένα· **5**) ἀπολ. ἐμπορεύομαι, πωλῶ, κάμνω πώλησιν : 'Αριστφ.Εἰρ. 1201 νυνὶ .. πεντήκοντα δραχμῶν ἐμπολῶ, αὐτ. Θεσμ.452 οὐκέτ' ἐμπολῶμεν οὐδ' εἰς ἥμισυ· **6**) μτφ. πράττω ἢ κατορθῶ, τελειῶ τι ἐπιτυχῶς : Αἰσχ.Εὐμ.631 ἀπὸ στρατείας γάρ νιν, ἠμποληκότα τὰ πλεῖστ' ἀμείνονα· **7**) ὁμ. τελειῶ, λαμβάνω τὸ κέρδος, ὅπερ ἐπιθυμῶ : Σοφ.Αἶ.978 ἆρ' ἠμπόληκας ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ ;· **8**) ἀρῶ, ἀροτριῶ : 'Επιγρ. δάπεδον ἐμπολευμένον· **9**) ἰατρ. ἔχω βελτίωσιν : 'Ιππ.Νούσ.4,31 κάλλιον ἐμπολήσει ὁ ἄνθρωπος· **10**) 'Ησ. «ἐμπολῶντο· ἐνεβάλλοντο».

ἐμπομπεύω μτγν. βαίνω ἐν πομπῇ, δθ. μτφ. σεμνύνομαι, ἀλαζονεύομαι, κομπάζω ἐπί τινι : Λουκ.'Απαιδ.10 τοῦ Εὐαγγέλου κατεγέλα μάτην ἐμπομπεύσαντος τῇ κιθάρᾳ, Δίων Κ 77,5· || κ. ἀπολ. : Κλήμ.'Αλ.Παίδ.11,296 τά τε ἀργυρώματα, μεθ' ὧν ἐμπομπεύουσιν, ἀπειροκάλως ἐν τοῖς βαλανείοις προτιθέασι.

ἐμπόνημα-ατος (τὸ) μτγν. κ. μσν. τὸ διὰ τῆς ἐργασίας ἀποκτηθέν : Νικηφ.Φωκ.Νεαρ.5,322,12 μὴ ἀποστερεῖσθαι τοὺς ἠγορακότας τῶν ἰδίων ἐμπονημάτων· || εἰδ. ἡ διὰ τῆς ἐργασίας ἐπιτευχθεῖσα γεωργικὴ βελτίωσις : 'Ιουστ.Νεαρ.64,1.

ἐμπόνιμος (ὁ) ἐσφ. γρ. τοῦ ἐμποίνιμος βλ.λ.

ἔμπονος-ον ὁ ὑπομένων τοὺς πόνους : Ποιητ. π.Σχόλ.'Ηφαιστ.286C ἀρετῆς ἔργα φέρει ἔμπονος ἥβη, 'Εζεκ.'Εξαγ.208 ἔμπονοι κάπῳ· || τὸ οὐδ. τὸ ἔμπονον ὡς οὐσ. ἡ εἰς τοὺς πόνους, τοὺς κόπους ἀντοχή : 'Ιππ.'Αέρ.12 τὸ ἔμπονον καὶ τὸ θυμοειδὲς οὐκ ἂν δύναιτο ἐν τοιαύτῃ φύσει ἐγγίγνεσθαι· **2**) ἐπίπονος, κοπιώδης : 'Αρετ.Χρον.Παθ. 1,9 τὰ ἔμπονα, ΠΔΜακκ.3,1,28 ἐκ δὲ τῆς .. ἐμπόνου τῶν ὄχλων συναγομένης κραυγῆς.

ἐμπονῶ-έω μτγν. πονῶ, ἐργάζομαι ἔν τινι ἢ εἴς τι : 'Αλκίφρ.3,25 ἀργεῖ δὲ ἡ γῆ τῶν ἐμπονούντων, Σωζομ.1,8 μετάλλοις ἐμπονεῖν· **2**) μετ' αἰτ. ἐπεξεργάζομαι, συμπληρῶ, τελειοποιῶ : Γαλ. 4,760 ἐμπονεῖν θεωρίαν.

ἐμπόνως ἐπίρρ., μτγν. κ. μσν. μετὰ πόνου, κόπου : Βί.'Επιφαν.2,321Α ἐμπόνως ταύτην (τὴν γῆν) γεωργῶν, Θεοδοσ.Διάκ.'Ακρ.2,13 στενάξας ἐμπόνως ἐξ ἐγκάτων· **2**) ἐπιμελῶς, προσεκτικῶς : Βί.'Επιφαν.2,321C ἐπαίδευσεν αὐτὸν ἐμπόνως τὸ τοῦ νόμου, αὐτ.324C.

ἐμποράκος (ὁ) δημ. ὁ ἐμπορευόμενος μικρὸν ἐμπόρευμα, μικροέμπορος : Βλαχογ.Παληκ.108 πόσο τὰ σιδερικά ; ρώτησε κι ἕνας ἐμποράκος.

ἐμπορεία (ἡ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐμπορία βλ.λ. : Εὐσέβ.52 ἡ πολυτίμητος ἐμπορεία τοῦ νοητοῦ φωτός· || δημ. κ. ἐμπορικὴ ἐπιχείρησις : Λασκαρ.Μυστ.50 προσμένει τὸ παιδὶ.. καθὼς προσμένει καὶ τὴν ἔκβαση κάθε ἄλλης του ἐμπορείας.

ἐμπορεῖον (τὸ) κ. νεώτ. τὸ ἐμπόριον βλ.λ. || : 'Αριστλ.Οἰκ.1348b,21.

ἐμπορεπίτροπος (ὁ) νεώτ. ἐπίτροπος ἐμπόρου, ὁ ἀναλαμβάνων κατ' ἐντολὴν ἐμπόρου τὴν διεξαγωγὴν ἐμπορικῆς αὐτοῦ ὑποθέσεως.

ἐμπόρεση (ἡ) μον. κ. δημ. ἡ δύναμις : 'Ερωτ. Β 308 ἔδειχνε τὴν ἐμπόρεση τσ' ἀγάπης τὴ μεγάλη· || γεν. ἡ κατάστασις : Φορτουνᾶτ 39 γνωρίζοντας ποιὲς εἴμαστε καὶ τὴν ἐμπόρεσή μας.

ἐμπόρευμα-ατος (τὸ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. ἐμπόρεμα πᾶν φυσικὸν ἢ τεχνικὸν προϊόν, ἐφ' οὗ διενεργεῖται ἀγοραπωλησία : Ξεν.Προσ.3,4 καὶ πλοίοις καὶ ἐμπορεύμασιν ὠφελεῖν τὴν πόλιν, αὐτ. 'Ιέρ.9,4, Τζέτζ.Χιλ.5,78 τὸ ληστρικὸν ἐμπόρευμα· **2**) 'Ησ. « πραγματεία, ἐμπορία ».

ἐμπορευματογνωσία (ἡ) νεώτ. ἡ ἄσκησις καὶ ἡ δεξιότης περὶ τὴν ὀρθὴν ἐκτίμησιν τῆς ἀξίας τῶν ἐμπορευμάτων.

ἐμπορευματολογία (ἡ) νεώτ. γνῶσις, μάθησις, πραγματεία περὶ τῶν ἐμπορευσίμων προϊόντων.

ἐμπορευματολόγος (ὁ) νεώτ. ὁ περὶ τὴν ἐμπορευματολογίαν ἀσχολούμενος.

ἐμπορεύομαι κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., μέλλ. -πορεύσομαι, ἀόρ. α' ἐνεπορεύθην, μέσ. ἀόρ. α' -ευσάμην πορεύομαι, ὁδεύω, ταξιδεύω : Σοφ.ΟΤ 456 ξένην ἐπι .. γαῖαν ἐμπορεύεται, αὐτ.'Ηλ.405 ποῖ δ' ἐμπορεύῃ ;, 'Αριστφ.'Αχ.754 ὄκα μὲν ἐγὼν τηνῶθεν ἐμπορευόμαν· || ἀπολ. περιπατῶ : 'Επίχ.π.'Αθήν.3,91C πεζᾷ δ' ἐμπορεύονται μόνοι **2**) περιηγοῦμαι, ταξιδεύω χάριν ἐμπορίου ἢ ἐργασίας : Πλάτ.Νόμ.952Ε χρηματισμοῦ χάριν ἐμπορευόμενοι ἔτους ὥρᾳ πέτονται πρὸς τὰς ἄλλας πόλεις, Χίων 5 'Αρχέπολις ὁ Λήμνιος ἐμπορευόμενος εἰς τὸν Πόντον· **3**) μτφ. ἐχθρικῶς ἢ κακῶς πορεύομαι, φέρομαι κατά τινος : 'Ιππ. Τέχν.3,4 ὁ παρεὼν λόγος τοῖς ἐς ἰητρικὴν οὕτως ἐμπορευομένοις ἐναντιώσεται· **4**) κ. νεώτ. κ. δημ. εἶμαι ἔμπορος, ἀσκῶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἐμπόρου : Θουκ.7,13 εἰσὶ δ' οἳ καὶ αὐτοῦ ἐμπορευόμενοι ἀνδράποδα, Ξεν.Προσ.3,3 καὶ διὰ ταῦτα πλείους τε καὶ ἥδιον ἐμπορεύοιντο, - ἐμπορεύεται ὁ ἀδελφός μου εἰς τὸν Πειραιᾶ· || ὁμ. νεώτ. ἀγοράζω καὶ πωλῶ τι, ὅπως κερδήσω ἐκ τῆς πωλήσεως : ἐμπορεύομαι ἔλαια - οἶνον - σῖτον· || ὁμ. νεώτ. κ. ἡ μτχ. ἐμπορευόμενος (ὁ) ὡς οὐσ. ὁ ἔμπορος· || ὁμ. κ. νεώτ. κ. δημ. μετ' αἰτ. ἐκμεταλλεύομαι πρὸς χρηματισμόν : ΠΔ Γεν.34,21 οἱ ἄνθρωποι οὗτοι εἰρηνικοί εἰσι, μεθ' ἡμῶν οἰκείτωσαν ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐμπορευέσθωσαν αὐτήν· || κ. νεώτ. κ. δημ. συνήθ. ἐπὶ κακοήθους ἐκμεταλλεύσεως γυναικῶν : 'Αθήν.13,569F 'Ασπασία ἡ σωκρατικὴ ἐνεπορεύετο πλήθη καλῶν γυναικῶν, - ἐμπορεύεται τὴν κόρη της· || κ.

μτφ. : Φιλ.2,486 **ἐμπορεύεται τὴν φιλοσοφίαν, - ἐμπορεύεται τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια·** ‖ ὁμ. μτφ. κερδοσκοπῶ ἐπί τινος : αὐτ.2,536 **ἐμπορεύεται τὴν λήθην τῶν δικαστῶν·** **5)** μετ' αἰτ. πράγμ. εἰσάγω : Πλάτ.'Επ.313Ε, Διογ.Λ 7,2 **πορφύραν ἐμπεπορευμένος ἀπὸ τῆς Φοινίκης,** Λουκ.Νιγρ.1 **εἰχόμην ἂν τῷ γελοίῳ γλαῦκας ὡς** ἀληθῶς ἐμπο**ρευόμενος,** Εὐστ.Πον.261,88 **χειροτονίαν ἐμπορευσάμενος·** **6)** μτφ. διάγω, περνῶ : Εὐρ.ἀπ. 812,6 **δίαιταν ἥντιν' ἐμπορεύεται·** **7)** μετ' αἰτ. προσ. ἐξαπατῶ πρὸς ἐπιδίωξιν κέρδους μου : ΚΔ Πέτρ.2,2,3 **καὶ ἐν πλεονεξίᾳ πλαστοῖς λόγοις ὑμᾶς ἐμπορεύσονται·** ‖ ὁμ. κ. ἐν τῷ ἐνεργ. ἀπατηλῶς ἐνεργῶ : Πολύβ 38,4,10 **καὶ πολλὰ πρὸς ταύτην τὴν ὑπόθεσιν ἐμπορεύων καὶ μεθοδευόμενος ἐκίνει καὶ παρώξυνε τοὺς ὄχλους.**

ἐμπορεύσιμος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ δυνάμενος νὰ γίνῃ ἀντικείμενον ἐμπορίου, ἀγοραπωλησίας : **ὗλαι ἐμπορεύσιμοι·** ‖ τὸ οὐδ. **τὸ ἐμπορεύσιμον** ὡς οὐσ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐμπορευσίμου.

ἐμπορευτικός-ή-όν ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐμπόριον, ἐμπορικός : Πλάτ.Πολιτ.290Α **τάχ' ἂν ἴσως τίς γε τῶν ἐμπορευτικῶν,** Μάξ.Τύρ.36,2.

ἐμπορητικός-ή-όν μτγν.ἐμπορευτικός:Πλίν.Φl 13,12.

ἐμπορία (ἡ) κ. νεώτ., ἰων. -ίη τὸ ἐμπόριον, ἰδ. τὸ διὰ θαλάσσης : Ἡσίοδ.Ἔργ.646 **ἐπ' ἐμπορίην τρέψας ἀεσίφρονα θυμόν,** Θουκ.1,2 **τῆς ἐμπορίας οὐκ οὔσης,** Πλάτ.Πολ.371Α **ἐὰν κατὰ θάλατταν ἡ ἐμπορία γένηται, - ἡ ἐμπορία σίτου - βάμβακος·** ‖ ὁμ. **κατ' ἐμπορίην** κ. ἀττ. **-αν** χάριν ἐμπορίου : Ἡρ.3,139 **ἐς Αἴγυπτον ἀπίκοντο .. οἱ μὲν κατ' ἐμπορίην, οἱ δέ τινες . . θεηταί,** Ἰσοκρ.17,4 **ἐξέπεμψεν ἅμα κατ' ἐμπορίαν καὶ κατὰ θεωρίαν·** ‖ ὁμ. **ἐμπορίας ἕνεκα** ἢ **ἕνεκεν** ἢ **πρὸς ἐμπορίαν** χάριν ἐμπορίας : Θουκ.1,7 **τοὺς ἰσθμοὺς ἀπελάμβανον ἐμπορίας τε ἕνεκα,** Ἀριστφ.Ὄρν.718 **πρός τ' ἐμπορίαν καὶ πρὸς βιότου κτῆσιν·** ‖ κτ. πληθ. ἐμπορικαὶ ἐπιχειρήσεις: Ἀριστφ.Ὄρν.594 **τάς τ' ἐμπορίας τὰς κερδαλέας πρὸς τὸν μάντιν κατεροῦσιν,** Ἀριστλ.Πολιτ. 1291a,5 **περὶ τὰς ἐμπορίας διατρίβειν·** **2)** κ. νεώτ. ἄσκησις τοῦ ἐμπορικοῦ ἐπαγγέλματος, τέχνη ἢ ἐργασία τοῦ ἐμπόρου : Δαμοχ.ἐν ΑΠ 6,63,8 **ὅπλα σοι ἐμπορίης ἄνθετο τῆς ἰδίης,** ΚΔΜατθ.22,5 **ἀπῆλθον ὁ μὲν εἰς ἴδιον ἀγρόν, ὁ δὲ εἰς τὴν ἐμπορίαν αὐτοῦ·** **3)** παραγγελία, ἐντολὴ ἐμπορική : Εὐρ.Ἱππ.ἀπ.5,11,Λουκ.Σκυθ.4 **καὶ κατά γε τὴν ἐμπορίαν ταύτην ἀποδημήσας ἥκω σοι μυρία παθών·** **4)** ἐμπορεύσιμον εἶδος, ἐμπόρευμα, πραμάτεια : Ξεν.Προσ.3,2 **καὶ οἱ ἀργύριον ἐξάγοντες καλὴν ἐμπορίαν ἐξάγουσιν,** Λυσ.32,25 **αὐτοῦ τὴν ἐμπορίαν ἔφασκεν εἶναι,** Ἀσκληπ. ἐν ΑΠ 7,500 **ὡς ἐμὲ μὲν καὶ νῆα καὶ ἐμπορίην κακὸς Εὖρος ὤλεσεν,** Δημ.930.

ἐμποριάρχης (ὁ) Ἐπιγρ. ἐπόπτης, ἐπιτηρητής, ἐπιθεωρητὴς τοῦ ἐμπορίου.

ἐμπορίζομαι παθ. προστίθεμαι ὡς ἐφόδιον : Μεν.ἀπ.366 **ὅταν γέρων γέροντι γνώμην διδοῖ, θησαυρὸς ἐπὶ θησαυρὸν ἐμπορίζεται.**

ἐμπορικάκι (τὸ) δημ. μικρὸν ἐμπορικὸν κατάστημα, ἰδίως φιλικῶν καὶ εἰδῶν χορτοπωλείου.

ἐμπορικός-ή-ό(ν) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἐμπόριον : Στησίχ. 80 **ἐμπορικὸς οἶκος,** Ἀριστλ.Πολ.59,5 **ἐμπορικαὶ δίκαι,** Δημ.924 **χρήματα δανείσας τῷ ἀδελφῷ κατὰ τοὺς ἐμπορικοὺς νόμους, - ἐμπορ- λιμὴν - σύλλογος - σχολὴ - συνθήκη·** ‖ ὁμ. **ἐμπορικὰ χρήματα** χρήματα πρὸς ἐμπορίαν : Δημ.939 **κληρονόμος ἑνὸς τῶν ἐμπόρων τοῦ λαβόντος παρ' ἡμῶν τὰ ἐμπορικὰ χρήματα·** ‖ **ἐμπορικὴ μνᾶ** ἡ εὔχρηστος, συνήθης ἐν τῷ ἐμπορίῳ μνᾶ : Ἐπιγρ. **ἀγέτω δὲ καὶ ἡ μνᾶ ἡ ἐμπορικὴ Στεφανηφόρου δραχμὰς ἑκατὸν τριάκοντα καὶ ὀκτώ·** ‖ ὁμ. κ. μσν. **ἐμπορικὸν ἡμιμέδιμνον** τὸ εὔχρηστον ἐν τῷ ἐμπορίῳ ἡμιμέδιμνον : Θεοφύλ.Βουλγ.71,3 **Μελαμπύρου ἐμπορικὸν ἡμιμέδιμνον·** **2)** ὁ ἔχων ἐμπορικὴν δεξιότητα : Λιβ.Προγ.33,7 **ἐμπορικὸς παῖς·** ‖ κ. συγκρ. **-ώτερος** : Πτολ.Τετράβ.66· **3)** **ἐμπορικὴ τέχνη** τὸ ἐμπορεύεσθαι, ἡ ἐμπορία βλ.λ.1 : Πλάτ.Εὐθφρ.14Ε **ἐμπορικὴ ἄρα τις ἂν εἴη τέχνη ἡ ὁσιότης θεοῖς καὶ ἀνθρώποις·** ‖ ὁμ. τὸ οὐδ. **ἐμπορικὸν** ὡς οὐσ. τάξις θαλασσινῶν ἐμπόρων : Ἀριστλ.Πολιτ.1291b,24 **ἁλιεῖς μὲν ἐν Τάραντι τριηρικὸν δὲ Ἀθήνησιν, ἐμπορικὸν δὲ ἐν Αἰγίνῃ·** ‖ εἰδ. **οἱ ἐμπορικοὶ** οἱ ἐν τῷ στρατοπέδῳ τροφοδόται, οἱ κάπηλοι : Ἀρρ.Τακτ.2,1· **4)** νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. **ἐμπορικό(ν)** ὡς οὐσ. κατάστημα πωλήσεως ὑφασμάτων, φιλικῶν ἢ εἰδῶν νεωτερισμοῦ : **ἔκλεισαν τὰ ἐμπορικά·** **5)** ὁ ἔξωθεν εἰσαγόμενος, ξένος, ἀλλοδαπός : Ἀριστφ.Ἀχ.974 **ἐμπορικὰ χρήματα διεμπολᾶν,** Πλούτ.Λυκ.9 **οὐδ' εἰσέπλει φόρτος ἐμπορικὸς εἰς τοὺς λιμένας·** **6)** **ἐμπορικὰ διηγήματα** ἀφηγήσεις, εἰδήσεις, ἐμπόρων, ὁθ. συνεκδ. μυθολογήματα : Πολύβ.4,39 **οὐκ ἐξ ἐμπορικῶν ἔχουσαι διηγημάτων τὴν πίστιν.**

ἐμπορικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἐμπορικὴ σπουδαιότης· **2)** ἡ δεξιότης περὶ τὴν διεξαγωγὴν τοῦ ἐμπορίου, ἡ περὶ τὸ ἐμπόριον ἱκανότης.

ἐμπορικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ., δημ. **-ά** χάριν ἐμπορίας, ἐπὶ κέρδει : Στράβ.8,6,16 **διὰ τὴν λυπρότητα τῆς χώρας τῶν ἀνθρώπων θαλαττουργούντων ἐμπορικῶς,** Βασ.Ἐπ.3,176Ε **ἐμπορικῶς μᾶλλον ἢ φιλικῶς ποιεῖσθαι τὰς διαλέξεις** ‖ νεώτ. κ. δημ. κατὰ ἐμπορικὸν τρόπον, μὲ τρόπον ἐμπόρου, μὲ κερδοσκοπικὴν διάθεσιν.

ἐμποριολογία (ἡ) νεώτ. τὸ σύνολον τῶν ἀρχῶν καὶ συστημάτων, καθ' ὃ διεξάγονται αἱ πάσης φύσεως ἐμπορικαὶ συναλλαγαί.

ἐμποριολόγος (ὁ) νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος, ὁ εἰδήμων εἰς τὴν ἐμποριολογίαν βλ.λ.

ἐμπόριο(ν) (τὸ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἀρχικῶς, ὅ. κ. **ἐμπορεῖον**, τόπος ἐμπορικὸς παρὰ τὴν θάλασσαν, ἐμπορικὸς σταθμὸς τοῦ μεγάλου κατὰ θάλασσαν ἐμπορίου, παραθαλάσσιος ἀποθήκη ἐμπορευμάτων : Ἡρ.1,165, Θουκ.1,100 **περὶ τῶν ἐν τῇ ἀντιπέρας Θρᾴκῃ ἐμπορίων,** Δημ.917 **εἰς τὸ Ἀττικὸν ἐμπόριον σιτηγεῖν,** Δαυκάγγ.382 **ἔκαψαν τὸ ἐμπόριον·** ‖ **προστάται ἐμπορίου** οἱ διὰ κλήρου διοριζόμενοι ἐπόπται, προϊστάμενοι τοῦ ἐμπορίου : Ἡρ.2,178· **2)** γεν. ἐμπορικὸν κέντρον μεσόγειον ἢ παραθαλάσσιον, ὅπου δὲν ὑπῆρχε πόλις : Θουκ.1,13 **καὶ ἐμπόριον παρέχοντες ἀμφότερα δυνατὴν ἔσχον χρημάτων προσόδῳ τὴν πόλιν,** Διον.Ἁλ.Ρωμ.7,20 **ἐκ τῶν παραθαλαττίων τε καὶ μεσογείων ἐμπορίων·** **3)** ἐν Ἀθήναις εἶδος χρηματιστηρίου ἔνθα συνήρχοντο οἱ ἔμποροι : Δημ.923 **οὗτοι γὰρ δεινότατοι μέν εἰσι δανείσασθαι χρήματ' ἐν τῷ ἐμπορίῳ·** ‖ φρ. **οἱ ἐκ τοῦ ἐμπορίου** οἱ ξένοι ἔμποροι : Δίφιλ.17,3 **πότερ' Ἀττικοὶ ἅπαντες ἢ κὰκ τοὐμπορίου τινές;·** **4)** τὸ οὐδ. πληθ. **ἐμπόρια** ὡς οὐσ. τὰ ἐμπορεύματα : Ξεν.Πρόσ.1,7 **καὶ κατὰ γῆν δὲ πολλὰ δέχεται ἐμπόρια·** **5)** νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀγοραπωλησία φυσικῶν καὶ τεχνικῶν προϊόντων ἐπὶ κέρδει : **ἐμπόριον σίτου - μετάξης, - ἐμπόριον εἰσαγωγῆς - ἐξαγωγῆς - διαμετακομιστικόν** ‖ κ. μτφ. **ἐμπόριον αἰσθημάτων φιλίας.**

ἐμπόριος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐμπόριον, ἐμπορικός· ‖ **τὸ οὐδ. ἐμπόριον** ὡς οὐσ. βλ.λ.· **2)** Ἡσ. « ἐμπόριος· μέτοικος ».

ἐμπορίτης (ὁ) Ἡσ. « ἐμπορῖται, μέτοικοι ».

ἐμποριωνήτας Ἡσ. « ἐνοικίου πρακτῆρας ».

ἐμποροδικεῖον (τὸ) νεώτ. **δικαστήριον** ἐκδικάζον ἐμπορικὰς διαφοράς.

ἐμποροδίκης (ὁ) νεώτ. δικαστὴς ἐμποροδικείου βλ.λ.

ἐμποροκαπετάνιος (ὁ) δημ. ὁ πλοίαρχος ἰδιοκτήτου πλοίου, ἰδ. ἱστιοφόρου, φορτώνων συνήθως αὐτὸ ἐμπορεύματα δι' ἴδιον αὐτοῦ λογαριασμόν· **2)** ὁ ἐμποροπλοίαρχος βλ.λ.ἰ).

ἐμποροκράτης (ὁ) νεώτ. ὁ ὀπαδὸς τῆς ἐμποροκρατίας βλ.λ.

ἐμποροκρατία (ἡ) νεώτ. ἡ οἰκονομικὴ ἀρχὴ περ' ἐνισχύσεως τῶν ἐξαγωγῶν, ὥστε νὰ εἰσάγηται περισσότερον τοῦ ἐξαγομένου χρῆμα, καὶ συναφοῦς ἀναπτύξεως τῆς ἐγχωρίου βιομηχανίας.

ἐμποροκρατικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐμποροκράτην ἢ τὴν ἐμποροκρατίαν βλ.λ. : **ἐμποροκρ- θεωρίαι - σύστημα**· || τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. ὁ ἐμποροκράτης.

ἐμποροκρατισμός (ὁ) νεώτ. ἐμποροκρατία βλ.λ.

ἐμπορομεσίτης (ὁ) νεώτ. μεσίτης ἐμπορικῶν ἀγοραπωλησιῶν.

ἐμπορομηχανικός (ὁ) νεώτ. μηχανικὸς **τοῦ** ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ.

ἐμπορομπακάλης (ὁ) δημ. ἔμπορος ἐνεργῶν χονδρικὸν ἐμπόριον ἐδωδίμων καὶ ἀποικιακῶν.

ἐμποροναύτης (ὁ, νεώτ. κ. δημ. ναύτης ἐμπορικοῦ πλοίου.

ἐμποροπανήγυρις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. **-η** ἡ ἐπ' εὐκαιρίᾳ ὡρισμένης ἐτησίας τοπικῆς πανηγύρεως, συνήθ. πρὸς θρησκευτικὸν ἑορτασμὸν γινομένης, ἔκθεσις ἰδ. ἐν ὑπαίθρῳ ἐμπορευμάτων, προϊόντων, κτηνῶν, ἐργαλείων κττ. πρὸς πώλησιν εἰς τοὺς **ἐκ** τῶν περιχώρων π; οσερχομένους, **ἐφ'** ὅσας ἡμέρας διαρκεῖ ἡ πανήγυρις, ἐκθετομένων ὑπὸ **τε ἐντοπίων καὶ** ὑπὸ ἀλλαχόθεν ἐρχομένων ἐμπόρων, μεταπρατῶν, παραγωγῶν, κτηνεμπόρων κττ. : **τριήμερος - ὀκταήμερος ἐμποροπανήγυρις**· || **φρ.** εἰρωνικῶς σκωπτική, πρὸς χαρακτηρισμὸν λόγου, συμπεριφορᾶς, ἀμφιέσεως κττ. : **διὰ τὰς ἐμποροπανηγύρεις** κτ. τὸ δημ. γιὰ **τὰ** πανηγύρια.

ἐμποροπλοίαρχος (ὁ) νεώτ. κ. δημ., θηλ. **-ίνα** πλοίαρχος τοῦ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ : **ἔχει δίπλωμα ἐμποροπλοιάρχου**· || δημ. τὸ θηλ. **-ίνα** ἡ σύζυγος τοῦ ἐμποροπλοιάρχου· **2)** νεώτ. ὡς καθαρεύων τύπος τοῦ ἐμποροκαπετάνιος βλ.λ.ἰ : Παπαδ.Χριστ. Διηγ. (ἔκδ.Φέξη) 20 **ὁ.. Διόμας, ἀρχαῖος ἐμποροπλοίαρχος πτωχεύσας.**

ἐμπορορράπτης (ὁ) νεώτ. ὑφασματέμπορος ἅμα καὶ ῥάπτης ἀνδρικῶν ἐνδυμάτων.

ἐμπορορραπτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων **ἢ** ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐμπορορράπτην βλ.λ. : **ἐμπορορραπτικὸς οἶκος.**

ἐμπορορραφεῖον (τὸ) νεώτ τὸ κατάστημα τοῦ ἐμπορορράπτου βλ.λ.

ἔμπορος κ. νεώτ., δημ. κ. **-ας**, **ὁ** ἐπιβαίνων πλοίου ὡς ἐπιβάτης· Εὐστ.'Οδ.1961,51 **«** ἔμπορον εἶναι τὸν ἀλλοτρίας νηὸς ἐπιβάτην **»** : 'Οδ.Β 319 **εἰμὶ μὲν . . ἔμπορος,** αὐτ.Ω 300 **ἦ ἔμπορος εἰλήλουθας νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης· 2)** ὁ ἐν πόρῳ ὤν, ὁ ταξιδεύων κατὰ γῆν ἢ θάλασσαν, ὁδοιπόρος, ταξιδιώτης : Αἰσχ.Χο.661 **ὥρα δ' ἐμπόρους καθιέναι ἄγκυραν ἐν δόμοισι πανδόκοις ξένων,** Σοφ. ΟΚ 25 **πᾶς γάρ τις ηὔδα τοῦτό γ' ἡμῖν ἐμπόρων,** Εὐρ.'Αλκ.999· **3)** κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀγοράζων καὶ πωλῶν ἐπὶ κέρδει φυσικὰ ἢ τεχνικὰ προϊόντα : 'Ηρ.2,39 **τοῖσι μὲν ἂν ᾖ ἀγορὴ καὶ Ἕλληνές σφι ἔωσι ἐπιδήμιοι ἔμποροι,** Θουκ.6,31 **καὶ ὅσα ἐπὶ μεταβολῇ τις ἢ στρατιώτης ἢ ἔμπορος ἔχων ἔπλει, - ἔμπορος σιδηρικῶν - ὑαλικῶν - κρασιοῦ - λαδιοῦ**· || νεώτ. εἰδ. ὁ πωλῶν ὑφάσματα καὶ εἴδη νεωτερισμοῦ· || **ὁ** κομίζων ἐμπορεύματα **ἔξωθεν καὶ** πωλῶν αὐτὰ χονδρικῶς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν κάπηλον, τὸν πωλοῦντα λιανικῶς : Πλάτ. Πρωτ.313D **οἱ περὶ τὴν τοῦ σώματος τροφήν, ὁ ἔμπορός τε καὶ κάπηλος,** 'Αριστλ.Πολιτ.1291a,16. || ὁμ. κ. μτφ. : Αἰσχ.Πέρσ.598 **κακῶν μὲν ὅστις ἔμπορος κυρεῖ,** Εὐρ.'Ιππ.964, Πλάτ.Σοφ.231D **ἔμπορός τις περὶ τὰ τῆς ψυχῆς μαθήματα**· || ὁμ. ἐπιψόγως, ὁ ἐμπορευόμενος τὴν καλλονὴν τῶν γυναικῶν : Φίλιππ. ἐν ΑΠ 9,416 **ὥρης ἔμπορος,** 'Επίγρ. ΑΠ Συμπλ.255,7 **ἔμπορος εὐμόρφων . . γυναικῶν· 4)** ὡς ἐπιθ. **ἔμπορος-ον** ἐμπορικός : Διόδ.Σ 5,12 **ταῖς ἐμπόροις ἀλλὰ καὶ ταῖς μικραῖς ναυσίν.**

ἐμποροϋπάλληλος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ὑπάλληλος ἐμπορικοῦ καταστήματος.

ἐμπόρπημα-ατος (τὸ) ἔνδυμα κλειόμενον διὰ πόρπης· 'Ησ. **«** ὑφάσματος εἶδος **».**

ἐμπόρπησις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἡ **διὰ** πόρπης στερέωσις ἐνδύματος : Νικ.Χων.630,3.

ἐμπορπῶ-άω κ. νεώτ., Ιων. **-έω**, φορῶ ἔνδυμα στερεούμενον διὰ πόρπης ἐπὶ τοῦ ὤμου, παθ. : 'Ηρ.7,77 **αἰχμὰς τε βραχέας εἶχον καὶ εἵματα ἐνεπεπορπέατο,** Λυκοῦργ.40 **διπλᾶ θαἰμάτια ἐμπεπορπημένους,** Διον.'Αλ.'Ρωμ.2,70.

ἐμπορπῶ-όω μτγν. ἐμπορπῶ-άω βλ.λ., παθ. : ΠΔ Μακκ.1,14,44 **καὶ περιβάλλεσθαι πορφύραν καὶ ἐμπορποῦσθαι πόρπην χρυσῆν.**

ἐμπόρφυρος-ον μτγν. ὑποπόρφυρος : Διοσκ.3,114 **ἄνθος ἐστὶν ὅμοιον λευκοίῳ ἐμπόρφυρον δέ**· || πάπ. **ἐμπόρφυρον λινοῦδιον** νῆμα λινὸν ἐστριμμένον, οὗ ὁ εἷς τῶν κλώνων εἶναι πορφυροῦς.

ἐμπορῶ μσν. δύναμαι : Πρόδρ.2,146 **καὶ οὐκ ἐμπορῶ ὁ κακότυχος, καὶ πῶς νὰ ζήσω οὐκ οἶδα.**

ἐμπότης (ὁ) μσν. ἀγγεῖον πρὸς πόσιν, κανάτα στενόλαιμος, μπότης : 'Ανν.Κομν.94D **τῇ μέντοι εὐγενείᾳ σου ἀπεστάλησαν δεξιωμάτων ἕνεκεν ἐγκόλπιον χρυσοῦν . . καὶ ἐμπότης κρύος.**

ἐμποτίζω νεώτ. καθιστῶ τι διάβροχον ἔκ τινος ὑγροῦ, διαβρέχω, μουσκεύω : **ἐμποτίζω τὸ ξύλον δι' ἐλαίου· 2)** μτφ. πληρῶ τὴν συνείδησίν τινος, ἰδ. παθ. : **ἐν τῇ οἰκογενείᾳ του ἐνεποτίσθη μὲ ἠθικὰς ἀρχάς.**

ἐμπότισις-εως (ἡ) νεώτ. **ἡ ἐνέργεια** τοῦ ἐμποτίζειν, τὸ μούσκεμα.

ἐμπότισμα-ατος (τὸ) νεώτ. κ. **ἐμποτισμός** (ὁ) τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐμποτίζειν, μούσκεμα· || μεταλλ. ἡ ἐντὸς πετρώματος ἐγκατασπορὰ λεπτοτάτων μορίων ἐκ μετάλλου τινός· **2)** ἡ ἐντὸς τοῦ ἐμποτισθέντος σώματος **εἰσελθοῦσα** ῥευστὴ οὐσία, τὸ ἀπορροφηθὲν ὑγρόν.

ἐμποτόπουλον (τὸ) μσν. ὑποκορ. τοῦ ἐμπότης βλ.λ. : Πρόδρ.1,195 **τὸ ἄσπρον ἐμποτόπουλον γεμάτον κρασοβόλιν.**

ἔμποτος-ον μτγν. ὁ πόσιμος : 'Αρετ.Χρον.Παθ.1,13.

ἐμπουκώνομαι (λατ.) μσν. θέτω εἰς τὸ στόμα τροφὴν πολλήν, μπουκώνομαι : Πρόδρ.1,290 **ἠρξάμην ἐμπουκώνεσθαι μέχρις εἰς κόρον ἦλθον.**

ἔμπουλο (τὸ) δημ. ἔμπολο βλ.λ.

ἔμπουσα (ἡ) κ. νεώτ. φάντασμα δαιμονιῶδες ὑπὸ 'Εκάτης ἐπιπεμπόμενον καὶ ἀλλάσσον μορφὰς ταχέως : 'Αριστφ.Βάτρ.293 **ἔμπουσα τοίνυν ἐστί· 2)** αὐτὴ ἡ 'Εκάτη : 'Αριστφ.ἀπ.500.

ἐμπουσαῖος-α-ον μσν. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἔμπουσαν βλ.λ. : Νικηφ.Πατρ. ἐν Mι.100,652.

ἐμπράγματος-ον νεώτ. **ὁ** ἀναφερόμενος εἰς τὰ πράγματα, πραγματικός· || **ἐμπράγματον δίκαιον** νομ. τὸ σύνολον τῶν κανόνων δικαίου, τῶν ῥυθμιζόντων τὰς εἰς τὰ πράγματα ἀναφερομένας ἐννόμους σχέσεις.

ἐμπρακτικός-ή-όν μτγν., παραθ. **-ώτερος, -ώτατος** ἀποτελεσματικός : Διοσκ.2,96 **ἐμπρακτικωτάτη ἐστὶν ἡ ταυρεία** (χολή).

ἔμπρακτος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. **ὁ** δυνάμενος νὰ ἐκτελεσθῇ, ὁ ἐκτελεστός : Πινδ.Π 3,110 **βίον ἀθάνατον σπεῦδε, τὰν δ' ἔμπρακτον ἄντλει μαχανάν**· || κ. συγκρ. **-ότερος** : Φιλήμ. π. 'Ορειβ.

45,29,5 ἐμπρακτοτέρα κένωσις· 2) εὔνους, εὐνοϊκός : Ἡφαιστ.Ἀστρ.2,30 χρόνος ἔμπρακτος εἰς πάντα· 3) ἐπὶ προσώπων, δραστήριος, ἐνεργητικός : Διόδ.Σ 13,102 ἀνὴρ τὰ περὶ τὸν πόλεμον ἔμπρακτος, Εὐστ.Πον.80,32 ὁ ἔμπρακτος ἐπιλύτης τῆς βασιλικῆς ἀπορίας· 4) ἕτοιμος, πρόθυμος : Διόδ.Σ 13,70 τόλμαν ἔχειν ἔμπρακτον πρός τι· 5) τὸ οὐδ. ἔμπρακτον ὡς οὐσ. ἐπὶ τῶν ρητορ. λόγων, ἡ καταπείθουσα δύναμις : Λογγῖν.15,8· 6) ὁ κατέχων ἀξίωμα, ἀρχήν : Κώδ. Ἰουστιν.1,2,24· 7) ἔμπρακτος ἡμέρα ἡ καθ' ἣν ἐπετρέπετο νὰ ἐνεργηθοῦν νομικαὶ πράξεις : Πάπ.· 8) ὁ παρ' οὗ ἐπιτρέπεται ν' ἀπαιτηθῇ ἡ πληρωμὴ χρέους : Ἐπιγρ. μὴ ἔμπρακτος ἔστω Εὐδώλυ ἁ πόλις τῶν Ἐρχομενίων· 9) νεώτ. ὁ διὰ πράξεως, ὁ ἐκ τῶν πραγμάτων πιστούμενος, ἐκδηλούμενος : ἔμπρακτος ἀγάπη - φιλανθρωπία· || ἔμπρακτος μετάνοια νεώτ. νομ. μετάνοια δι' ἔγκλημα, ἐκδηλουμένη δι' ἀποζημιώσεως τοῦ ἀδικηθέντος.

ἐμπράκτως ἐπίρρ. μτγν., μσν. κ. νεώτ. δραστηρίως, ἐνεργητικῶς : Πλούτ.Σερτ.4 ἀνδρὸς ἐμπράκτως βιωσομένου δόξαν ἔσχεν· 2) πραγματικῶς, ἀληθῶς : Φιλόδ.Παρρ.38 Ο, Ἀρχιγ.εἰς Ἀέτ.12,1· || ὁμ. κ. νεώτ. διὰ πράξεων, δι' ἔργων, μὲ ἔργα : Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.9 συμμορφούμενος ἐμπράκτως μὲ τὴν λέξιν ι δρόμο καὶ δουλειά· 3) μσν. μεγαλοπρεπῶς, ἐπιδεικτικῶς : Θεοφάν. εἰς Λέοντ. Ἴσαυρ.3 προῆλθεν ἐμπράκτως μόνη χωρὶς τοῦ ἀνδρὸς ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ.

ἔμπραξις-εως (ἡ) Ἐπιγρ. διεκδίκησις, ἀπαίτησις, διὰ χρεωστικοῦ ἐγγράφου, γραμματίου : Ἐπιγρ.

ἔμπρατος-ον μσν. ὁ. ἔμβαθμος βλ.λ.

ἐμπραΰνω μτγν. ἐντός τινος καταπραΰνω : Πολυδ.1,208 εἰσὶ δὲ σκληροὶ χαλινοὶ . . ἔστι δὲ καὶ τούτους ἐμπραΰνειν καταλειοῦντα.

ἔμπρεον Ἡσ. « ἔμπειρον ».

ἐμπρέπεια (ἡ) μτγν. ἡ εὐπρέπεια : Ἰω.Χρυσ. 4,24 τὴν ἔσω ἐμπρέπειαν.

ἐμπρεπής-οῦς-ές ὁ διαπρέπων μεταξὺ ἢ ὑπεράνω τῶν ἄλλων : Ἀνάν. π. Ἀθήν.7,282Β θύννος . . πᾶσιν ἰχθύεσσιν ἐμπρεπὴς ἐν μυττωτῷ· 2) διακρινόμενος διά τι : Αἰσχ.Ἱκ.115 ἰηλέμοισιν ἐμπρεπῆ ζῶσα γόοις με τιμῶ· 3) κατάλληλος, ἁρμόδιος : Φίλ.1,501· || ἐμπρεπές ἐστι μετ' ἀπαρφ. πρέπον, ἁρμόζον : αὐτ.435· || κ. παραθ. -έστερος, -έστατος : αὐτ.617 κ. 695.

ἔμπρεπος (ὁ) εὐπρεπής, εὐσχήμων· Ἡσ. « ἔμπρεποι, ἐπίπρεποι, πρέποντες ».

ἐμπρέπω κ. νεώτ. διαπρέπω εἴς τι : Βακχ.8,27 πενταέθλοισιν γὰρ ἐνέπρεπεν, Μηναῖ.3.20 Ὠδ.8 ἀρεταῖς τε ποικίλαις ἐμπρέποντας· || ὁμ. κ. ἐπὶ τῶν ἀστέρων : Αἰσχ.Ἀγ.6 λαμπροὺς δυνάστας, ἐμπρέποντας αἰθέρι ἀστέρας· || ὁμ. εἶμαι περιφανὴς μεταξύ τινων : Ἀριστφ.Νεφ.605 βάκχαις Δελφοῖσιν ἐμπρέπων κωμαστὴς Διόνυσος· || ὁμ. κ. μέσ. : Σαπφ.ἀπ.25,6 νῦν δὲ Λύδαισιν ἐμπρέπεται γυναίκεσσιν· || εἶμαι καταφανής, φανερός : Αἰσχ.Ἀγ.1428 λίπος ἐπ' ὀμμάτων αἵματος ἐμπρέπειν· 2) εἶμαι ἔνδοξος, διακρίνομαι : Αἰσχ. Χο.356, Σοφ.Ἠλ.1187 ὁρῶν σε πολλοῖς ἐμπρέπουσαν ἄλγεσιν, Δίων Κ 40,41 ἐν ὅπλοις δεινῶς ἐνέπρεπεν· 3) ἁρμόζω, εἶμαι κατάλληλος : Πλούτ. Ἀλκ.1 τῇ δὲ φωνῇ καὶ τὴν τραυλότητα ἐμπρέψαι λέγουσι· || κ. νεώτ. ἀπροσ. ἐμπρέπει μετ' ἀπαρφ. εἶναι πρέπον, ἁρμόζει : Ἡλιόδ.5,8 τραπέζῃ τῇ βασιλέως διακονεῖν ἐμπρέπει, - ἐφέρθη, ὡς ἐμπρέπει εἰς τίμιον ἄνδρα.

ἐμπρεσσιονισμός (ὁ) νεώτ. ἡ τεχνοτροπία καθ' ἣν ἡ εἰκὼν δέον ν' ἀποδίδῃ οὐχὶ τὸ περίγραμμα τῶν πραγμάτων, ἀλλὰ τὴν ἀντικειμενικὴν ἐντύπωσιν τὴν προκαλουμένην ἐκ τῆς ἀτμοσφαίρας καὶ τοῦ φωτὸς ἐντὸς τῶν ὁποίων ὑπάρχουν.

ἐμπρεσσιονιστής (ὁ) νεώτ. ὁ ὀπαδὸς τοῦ ἐμπρεσσιονισμοῦ βλ.λ.

ἐμπρεσσιονιστικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ τοῦ ἐμπρεσσιονισμοῦ, ὁ κατ' αὐτὸν γενόμενος : ἐμπρ. ζωγραφική-πίναξ.

ἐμπρήζω γλωσσ. ἐμπρήθω βλ.λ.2), καίω, πυρπολῶ.

ἐμπρήθω φυσῶ, ἐμφυσῶ, ἐξογκώνω, κάμνω τι νὰ φουσκώσῃ ἐπὶ ἀνέμου : Ἰλ.Α 481 ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον· κ. παθ. : Ἀριστφ.Σφ.36 ἔχουσα φωνὴν ἐμπεπρημένης ὑός [σχόλ. « ἐμπεφυσημένης, παχείας· πρῆσαι γὰρ τὸ φυσῆσαι »]· 2) ἐμπίπρημι, καίω, πυρπολῶ : Ἰλ.Ι 589 ἐπὶ πύργων βαῖνον Κουρῆτες καὶ ἐνέπρηθον μέγα ἄστυ· κ.παθ.: Ἀθήν.Ἰατρ.π.Ὀρειβ.1,2,4· πρβλ.κ.ἐμπίμπρημι.

ἔμπρησις-εως (ἡ) κ. νεώτ., ἰων. γεν. -ιος ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμπιμπράναι, ἐμπρησμός, πυρπόλησις : Ἡρ.8,55, Πλάτ.Πολ.470Α γῆς τε τμήσεως καὶ οἰκιῶν ἐμπρήσεως, Αἰσχ.3,157 ἐμπρήσεις οἰκιῶν, Στράβ.5,3,7· 2) φλόγωσις : Γαλ.12,693.

ἐμπρησμός (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐμπιπράναι, πυρπόλησις, κατάκαυσις : Πάπ., Πλούτ.Ἠθ.824Β, Ἀριστείδ. 1,431 πρὸς τῶν τριήρων ἐμπρησμόν, Μηναῖ.9,1 Ὠδ.6 Συναξ. γενέσθαι ἐμπρησμὸν μέγιστον ἐν Κωνσταντινουπόλει· || νεώτ. κ. δημ. ἡ ἑκουσίως ἐπὶ σκοπῷ βλάβης ἀλλοτρίων ἢ ἀπάτης γινομένη πυρπόλησις : ἐμπρησμὸς καταστήματος - δάσους.

ἐμπρηστήριος-ον νεώτ. ἐμπρηστικός, χρησιμεύων, χρήσιμος πρὸς ἐμπρησμόν.

ἐμπρηστής (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πυρπολῶν, καίων : Ἀκυλ.ΠΔ Δευτ.8,15, Διον.Ἀρεοπ.128D τοὺς Σεραφεὶμ ἐμπρηστὰς ὄντας ἐκ τῆς ἐπωνυμίας ἐμφαίνει· || νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπὶ σκοπῷ ἀλλοτρίας βλάβης ἢ ἀπάτης πρὸς ἰδίαν ὠφέλειαν πυρπολῶν.

ἐμπρηστικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ.δημ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐμπρησμὸν ἢ ὁ κατάλληλος πρὸς μετάδοσιν τοῦ πυρός : ἐμπρ- ὗλαι - βλήματα· 2) μτφ. ὁ ἐξάπτων ἐκ νέου κατασιγάσαντα πάθη, ὁ ἐξερεθίζων : ἐμπρηστικὴ ἀρθρογραφία· ἐπίρρ. -ικῶς.

ἐμπρίζω μτγν. ἐμπρίω, πριονίζω, διὰ πρίονος τέμνω : Διόδ.Σ 2,64 τοὺς δὲ καὶ ζῶντας ἐνέπριζε· κ. παθ. : Μέγ.π.Ὀρειβ.44,24,19.

ἔμπρινος (ὁ) δημ. ὁ ὄμβριος, βρόχινος.

ἐμπριόεις-εντος-εσσα-εν μτγν. δηκτικός, δριμύς : Νίκ.Ἀλεξ.533 (δ.γρ.).

ἐμπριστικός-ή-όν μτγν. κ. μσν. ἐπὶ τοῦ σφυγμοῦ, ὁ παρέχων τὴν αἴσθησιν ὀδόντων πρίονος : Γαλ.8,478.

ἐμπρίω κ. νεώτ., ἐπ. ἐνιπρίω, πριονίζω ἔν τινι : Ἱππ. Κεφ.Τρωμ.913C πρίονι χρὴ χαρακτῷ ἐμπρίειν αὐτίκα τὸ ὀστέον· 2) δαγκάνω πριονιστά, βαθέως : Διόδ.Σ 10,17 τὸ οὖς ἐνέπρισε τοῖς ὀδοῦσι· 3) ἐπὶ κυνός, τρίζω ὁμοῦ, συσφίγγω : αὐτ.17,92 τοὺς ὀδόντας ἐμπεπρικώς· || τρίζω, κροτῶ : Λουκ.Ἐνύπν.14 καὶ τὼ χεῖρε συνεκρότει καὶ τοὺς ὀδόντας ἐνέπριε (δ.γρ.)· 4) ἀμτβ. ἐπὶ τοῦ σινάπεως κττ., εἶμαι δριμύς, καυστικὸς τὴν γεῦσιν, καίω : Νίκ. Ἀλεξ.533 ἐμπρίοντα σίνηπι, αὐτ.Θηρ.71 ἐ- ὀνόγυρον· 5) ἐμπρίων σφυγμὸς ἐμπριστικὸς βλ.λ. : Γαλ.8,474.

ἐμπρόθεσμος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐντὸς ὡρισμένης προθεσμίας, ὡρισμένου χρονικοῦ διαστήματος· ἀντίθ. ἐκπρόθεσμος : Φιλ.2,170 ἐμπρόθεσμον πένθος, Σωρ.1,33 ἐμπρόθεσμος χρόνος, Πλούτ.Ἠθ.501Α ἀγῶνας ἐμπροθέσμους, Λουκ.Ἀλ.Ἱστ.2,27 ἐμπρόθεσμόν τινα πέμπειν, - αἴτησις ἐμπρόθεσμος.

ἐμπροθέσμως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἐντὸς τῆς ὡρισμένης προθεσμίας : Φιλ.2,532, Σχόλ.Ἀριστφ. Ἱππ.392, - ἐμπροθέσμως ὑπέβαλε τὴν αἴτησιν.

ἐμπρόθετος (ὁ) νεώτ. ὁ μετὰ προθέσεως ἐκφερόμενος· || ἐμπρόθετος προσδιορισμὸς γραμμ. ὁ προσδιορισμὸς ὅρου τινὸς τῆς προτάσεως, ἰδίως δὲ τοῦ ῥήματος, διὰ πλαγίας πτώσεως μετά τινος τῶν προθέσεων ἐκφερομένης.

ἐμπροθέτως ἐπίρρ. νεώτ. μετὰ γραμματικῆς προθέσεως.
ἐμπροίκιος-ον (προίξ) μτγν. ὁ διδόμενος ἢ δοθεὶς ὡς προίξ: Ἀππ.Μιθρ.75 **λέγεται δ' ἡ πόλις ἐμπροίκιον . . τῇ κόρῃ δοθῆναι,** αὐτ.Ἐμφ.1,10.
ἔμπροικος-ον γλωσσ. ὁ ἐμπροίκιος βλ.λ.
ἐμπρόκειμαι ἐπίκειμαι: Καρνεΐσκ.Ἡρακλ.1027,9.
ἐμπρομελετῶ-άω μτγν. μελετῶ, ἀσκοῦμαι ἔκ τῶν προτέρων εἴς τι, προγυμνάζομαι: Φίλ.2,90 **θήραις γὰρ ἐμπρομελετῶσιν οἱ πρὸς τὰς στραταρχίας ἀλειφόμενοι,** αὐτ.1,521.
ἐμπρός ἐπίρρ. νεώτ., δημ. κ. **(ὁ)μπρός** κ. **μπροστά,** ὡς τοπικόν, **ἔμπροσθεν,** ἀντικρύ, ἐνώπιον, ἀπέναντι | ἐν στάσει ἢ ἐν κινήσει): Βαλαωρ.Μνημ.Βρυκόλ. Δ 2 **τί στέκεσαι, Θανάση, ὀρθός, βουβὸς σὰ λείψανο στὰ μάτια ἐμπρός,** - **ἐμπρὸς στὸ σπίτι,** παροιμ. **μπρὸς Μαριὰ καὶ πίσω Γιάννης**) ἐπὶ συζύγων καὶ γεν. ἐπὶ δύο τινῶν ὁμοῦ πάντοτε ἐμφανιζομένων), - **μπρὸς βαθὺ καὶ πίσω ρέμα** (ἐπὶ δυσχερῶν περιστάσεων, καθ' ἃς δὲν ὑπάρχει διέξοδος), - **τὸ φανάρι σὰν πάει μπρός, τότε φωτάει** (ὅτι πρέπει ὁ νουνεχέστερος νὰ ἡγῆται)· || **τραβάω μπρὸς** προχωρῶ κ. μτφ. προκόπτω, προοδεύω· || ὁμ. σημ. κ. **πάω μπρός. ἡ δουλειὰ πάει μπρός· 2)** **τὸν βάζω μπρὸς** κάμνω τινὰ νὰ προηγηθῇ: **βάλε μπρὸς τοὺς κοντοὺς καὶ πίσω τοὺς ὑψηλούς·** || μτφ. κ. **τὸν στρώνω μπρὸς** τὸν ἐπιπλήττω· **βάζω μπρὸς κάτι** θέτω εἰς συνεχῆ χρῆσιν: **βάλαμε μπρὸς τὰ γλυκὰ - τὰ σῦκα** (τρώγομεν ἀδιακόπως), - **ἔβαλα μπρὸς τὸ καινούργιο ἐπανωφόρι·** || **βάζω μπρὸς** (**τὴ μηχανή**) ἐκτελῶ τοὺς ἀναγκαίους χειρισμοὺς διὰ τὴν ἐκκίνησιν· κ. μτφ. ἐνεργῶ: **ἔβαλα μπρὸς τὴν ὑπόθεση· 3)** **παίρνω μπρὸς** ἄρχομαι λειτουργῶν: **πῆρε μπρὸς ἡ μηχανή· 4)** ἐπὶ συγκρίσεως: **αὐτὸς μπρὸς στὸν ἄλλον ἀδελφό του δὲν ἀξίζει τίποτε,** παροιμ. **μπρὸς στὰ κάλλη τί 'ναι ὁ πόνος· 5)** χρονικῶς, πρότερον: **ἦλθε μπρὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους,** - **ἀπὸ τώρα κι ἐμπρὸς** (ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἑξῆς), γνωμ. **μπρὸς πίσω τὰ Νικολοβάρβαρα εἶν' ὁ βαρὺς χειμώνας** (ὀλίγον πρότερον ἢ ὀλίγον ὕστερον)· **6)** κ. μετὰ τῆς προθέσεως ἀπό: **ἀπὸ μπρὸς εἶναι ὁ δρόμος κι ἀπὸ πίσω ὁ κῆπος,** - **κοίταξέ το ἀπὸ μπρός· 7)** **ἐμπρός!** πρόσκλησις πρὸς ἐκκίνησιν κ. κτ. ἐπέκτ. πρὸς ἔνορξιν ἔργου τινός, ἰδ. συνομιλίας, ἀναγνώσεως, ἐκτελέσεως μουσ. τεμαχίου· || συνήθ. παράγγελμα πρὸς στρατ. μονάδα, ὅπως εἶναι ἕτοιμος νὰ προχωρήσῃ ἅμα τῇ ἐκφωνήσει τοῦ ἑτέρου παραγγέλματος **«μάρς»· 8)** συγκρ. **(ἐ)μπροστύτερα,** πλέον ἐμπρός, εἰς μεγαλυτέραν ἀπόστασιν πρὸς τὰ ἐμπρός· || ὁμ. ἐν χρον. ἐνωρίτερον, προηγουμένως, πρωτύτερα.
ἔμπροσθα ἐπίρρ. αἰολ. κ. δωρ. ἔμπροσθεν βλ.λ.: Πάπ. **τοὶ ἔμπροσθα ὅροι.**
ἐμπροσθέλλα (ἡ) νεώτ., δημ. **(ἐ)μπροστέλλα,** περίζωμα, ποδιὰ πρὸς προφύλαξιν τῶν ἐνδυμάτων: Βιζυην. ΚυρὰΚριτική100 **καὶ στὸ σάλιο της βουτᾷ τὴν λερὴ της ἐμπροστέλλα.**
ἔμπροσθεν ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ., πρὸ συμφώνου κ. ποι. χάριν τοῦ μέτρου **ἔμπροσθε,** δὲν ἀπαντᾷ π. Ὁμ. κ. τραγ. (**τοὔμπροσθεν** ἀμφ. ἐν Εὐρ. Ἱππ.1228), ἐπὶ τόπου, ἐμπρός, μπροστά: Ἡρ.7,126 **οὐδαμόθι πάσης τῆς ἔμπροσθε Εὐρώπης ἴδοι τις ἂν λέοντα·** || **τὸ ἢ τὰ ἔμπροσθε(ν)** τὸ ἔμπροσθεν μέρος, ἡ πρόσοψις: αὐτ.5,62 **ποιέειν τὸν νηὸν Παρίου τὰ ἔμπροσθε αὐτοῦ ἐξεποίησαν,** Ξεν.Ἑλλ.2 3,55 **τὸ ἔμπροσθεν τοῦ βουλευτηρίου πλήρες τῶν φρουρῶν,** Διγεν.Ἀκρ.1251 **βάϊες ἵσταντο ἔμπροσθεν, βάϊες δὲ ὀπίσω,** Πρόδρ.2,265 **καὶ πάλιν ἐπὶ τὴν αὔριον εὑρίσκω ἔμπροσθέν μου,** Κάλβ.εἰςΣούλι 27,2 **πυκναὶ ὡς ὁμίχλη περνάουν ἀπ' ἔμπροσθέν μου τῶν ψυχῶν οἱ χιλιάδες·** || ὁμ. **εἰς τὸ ἔμπροσθεν** ἀπὸ ἐμπρός: Ἡρ.4,61 **ὁ θύσας τῶν κρεῶν καὶ σπλάγχνων ἀπαρξάμενος ῥίπτει εἰς τὸ ἔμπροσθε·** || ὁμ. κ. **ἐκ τοῦ ἔμπροσθεν** ἀπέναντι: Ξεν.ΚΠ 2,2,6 **ἔπειτα στὰς ἐκ τοῦ ἔμπροσθεν βλέπων εἰς τὸν λόχον·** || ὁμ. κ. μτφ.: Ἰσοκρ.Ἐπ.4,10 **εἰς τοὔμπροσθεν προελθεῖν· 2)** ἐπὶ χρόνου, πρό, πρότερον, πρωτύτερα: Πλάτ. Φαῖδρ.227 D **ἆρα οὐ δεδήλωκε τὰ λεχθέντα ὀλίγον ἔμπροσθεν,** αὐτ.Γοργ.448E **ὥσπερ τὰ ἔμπροσθέν σοι ὑπετείνατο Χαιρεφῶν·** || εἰδ. **οἱ ἔμπροσθεν** = οἱ πρόγονοι, οἱ προγενέστεροι ἄνθρωποι: Πλάτ.Πολιτ.296A **τοὺς τῶν ἔμπροσθεν βελτίους νόμους·** || μτγν. κ. ἐπὶ χρόνου, **οἱ ἔμπροσθεν** οἱ ἀρχαιότεροι, παλαιοί: Πάπ. **οἱ ἔμπροσθεν χρόνοι· 3)** ὡς πρόθεσις μετὰ γεν., ἐνώπιόν τινος, ἐπὶ τόπου: Ἡρ.8,87 **ἔμπροσθε γὰρ αὐτῆς ἦσαν ἄλλαι νέες φίλιαι· 4)** ἐπὶ χρόνου, πρό, πρότερον, προηγουμένως: Ἡρ.7,144 **ἑτέρη τε Θεμιστοκλέι . . γνώμη ἔμπροσθε ταύτης ἐς καιρὸν ἠρίστευσε,** Δημ.51 **ἔμπροσθεν εἶναι τῶν πραγμάτων· 5)** ἐπὶ βαθμοῦ, **ἔμπροσθέν τινος** προτιμώμενός τινος: Δημ.1297 **καὶ τὰς αἰτίας τῶν ἠδικηκότων ἔμπροσθεν οὔσας τοῦ δικαίου.**
ἐμπροσθίδιος-α-ον μτγν. ὁ ἐμπρόσθιος βλ.λ.: Ἀπολλ.Δύσκ.Ἐπιρρ.157,2 **ὃν τρόπον τῷ ὄπισθεν τὸ ὀπισθίδιος παράκειται, ἔμπροσθεν ἐμπροσθίδιος.**
ἐμπροσθινός-ή-όν νεώτ., δημ. **(ἐ)μπροστινός,** ὁ πρόσθεν, πρόσθιος, ἐμπρόσθιος.
ἐμπρόσθιος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔμπροσθεν, ἐμπροσθινός, μπροστινός: Ἡρ.4,60 **ἐμπρόσθιοι πόδες,** Ξεν.Ἱππ.11,2 **ἐμπρόσθια σκέλη,** Ἀριστφ. ΖΜ 687b,28 **ἐμπρόσθια κῶλα,** αὐτ.Φυσ.198b,25 **οἱ ἐμπρόσθιοι ὀδόντες,** Διον.Ἀλ.Ρωμ.10,37 **ἐμπρόσθια τραύματα,** Νικ.Χων.604,2 **τὰς ἐμπροσθίους χηλάς· 2)** ἄστρον. ὁ προηγούμενος εἰς τὴν ἡμερησίαν κίνησιν τοῦ οὐρανοῦ: Κλεομ.1,1.
ἐμπροσθίως ἐπίρρ. μσν. κατὰ τὸ ἐμπρόσθιον μέρος: Θεοδόσ.Διάκ.Ἀκρ.1,237 **ἐμπροσθίως πληγέντες ἐξήλαυνον ἐξοπισθίως,** Ἀχμ.Ὀνειροκρ. 81,32 ἐσπαθίσθη **ἐμπροσθίως.**
ἐμπροσθογεμής-οῦς-ές νεώτ. ἐπὶ πυροβόλων ὅπλων, ὁ ἀπὸ τοῦ στομίου γεμιζόμενος.
ἐμπροσθοδρομῶ-έω μσν. προπορεύομαι, τρέχω ἐμπρός: Θβαλσ.Συντ.4,508.
ἐμπροσθόκεντρος-ον ἐπὶ ἐντόμων, ὁ ἔμπροσθεν ἔχων κέντρον: Ἀριστλ.ΖΙ 1,5,12 **τὰ δὲ δίπτερα ἐμπροσθόκεντρα, οἷον . . οἶστρος καὶ ἐμπίς.**
ἐμπροσθοπισθία καμπύλη (ἡ) νεώτ. ἀνατ. ἡ μεσοφρυοϊνιακὴ ἢ ρινοϊνιακὴ καμπύλη τοῦ κρανίου.
ἐμπροσθόπους-οδος-ουν μτγν. ὁ πρὸς τὰ ἐμπρὸς πορευόμενος, βαδίζων· ἀντίθ. ὀπισθόπους: Εὐάγρ. Ἱστ.Ἐκκλ.3,26
ἐμπροσθοτομία (ἡ) νεώτ. γεωδ. προσδιορισμὸς τῆς ἐν ὁριζοντιογραφίᾳ θέσεως σημείου τινὸς τοῦ ἐδάφους διὰ μετρήσεων γωνιῶν, ἐπὶ ἤδη προσδιωρισμένων σημείων, τοὐλάχιστον δύο, ἀφ' ὧν τὸ προσδιοριστέον εἶναι ὁρατόν.
ἐμπροσθοτονία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἰατρ. εἶδος τετάνου, καθ' ὃν τὸ σῶμα συνέλκεται καὶ καμπυλοῦται πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐμπροσθότονος σπασμός: Καίλ.Αὐρ.Χρον.3,6.
ἐμπροσθοτονικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ πάσχων ἐξ ἐμπροσθοτονίας βλ.λ.: Καίλ.Αὐρ.Χρον.3,6.
ἐμπροσθότονος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἔχων τὴν ἀνάκλισιν, ὁ πάσχων ἐξ ἐμπροσθοτονίας· ἀντίθ. ὀπισθότονος: Ἀρετ.Ὀξ.Παθ.1,6.
ἐμπροσθουρητικός-ή-όν (οὐρέω) ὁ οὐρῶν πρὸς τὰ ἐμπρός· ἀντίθ. ὀπισθουρητικός: Ἀριστλ. ΖΙ 509b,2 **πρὸς δὲ τὴν γαστέρα συνήρτηται ἄλλως τοῖς . . ἐμπροσθουρητικοῖς.**
ἐμπροσθοφανής-οῦς-ές μτγν. ἐπὶ ἐπιδέσμων, ὁ ἀπὸ τὸ ἔμπροσθεν μέρος φαινόμενος: Γαλ.4,473.

ἐμπροσθοφυλακή (ἡ) νεώτ. τμῆμα στρατοῦ προπορευόμενον τοῦ κυρίου σώματος πρὸς ἀνίχνευσιν τοῦ ἐχθροῦ.

ἐμπρόσοδος-ον μτγν. ὁ φέρων εἰσόδημα: Στράβ.6,2,10 **στυπτηρίας μέταλλον ἐμπρόσοδον.**

(ἐ)μπροστά ἐπίρρ. δημ. ἔμπροσθεν, ἐμπρὸς βλ.λ.: Πολίτ.'Εκλ.Τραγ.157,21 **βαριὰ χτυπᾷ τ' ἀλόγου του κι ἀπ' ἐμπροστά της χάθη,** Σολωμ.'Εθν.Ὕμν.141 **καὶ τὸ γόνα σας δὲν τρέμει | στοὺς κινδύνους ἐμπροστά,** δ.τραγ. **μπροστά μου ἦρθες κι ἔκατσες.**

ἐμπροστέλλα (ἡ) μσν. κ. δημ. τὸ μέτωπον τῆς παρατάξεως, ἡ ἐμπροσθοφυλακή: Χρον.Μορ.5299Η **οἱ Τοῦρκοι ὑπαγαίνασιν πάντα εἰς τὴν ἐμπροστέλλα** 2) δημ. ἡ ἐμπροσθέλλα βλ.λ.

ἐμπρόσωπος-ον εἰς τὸ πρόσωπον, πρό, ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν, μετὰ δοτ.: Φάλ.'Επ.147 **ἔνθα ἔμελλον** ἐμπρόσωποι **ἔσεσθαι τοῖς ἄλλοις.**

ἔμπρυμνος-ον νεώτ. ναυτ. ἐπὶ πλοίου, ὁ παρουσιάζων μεῖζον τοῦ κανονικοῦ βύθισμα πρὸς πρύμναν· 2) ἐπὶ ἱστῶν, ὁ νεύων πρὸς τὴν πρύμνην.

ἐμπρυτανεύω πρυτανεύω ἔν τινι: 'Ανών.Λεξ.8,252-3.

ἔμπρῳρος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ πρὸς τὴν πρῷραν κεκλιμένος, ἐπὶ πλοίου οὗ τὸ κέντρον τοῦ βάρους κεῖται μᾶλλον πρὸς τὴν πρῷραν: Πολύβ.16,4,12 **ἔμπρῳρα τὰ σκάφη ποιεῖν·** 2) νεώτ. κ. ἐπὶ ἱστῶν, ὁ ἀποκλίνων πρὸς τὴν πρῷραν.

ἐμπταίω μτγν. ἐμπίπτω ἐντός τινος: Λυκόφρ.105 **εἰς ἄρκυν ὀθνείων βρόχων ληῖτιν ἐμπταίσασαν.**

ἐμπτερῶ-όω μσν. κ. νεώτ. πτερῶ τινα, ἐν χρ. μτφ. ἤτοι τὸν ἐνθαρρύνω, τὸν ἐνισχύω ψυχικῶς, τὸ δημ. τοῦ δίνω φτερά· πρβλ. ἀναπτερῶ 2): **ἡ ἄφιξις τοῦ στόλου ἀνεπτέρωσε τὸ θάρρος τῶν πολιορκουμένων·** || ὁμ. παθ. κ. ἐν μέσ. σημ. λαμβάνω, προσκτῶμαι πτερά, ἤτοι θάρρος, τόλμην κττ.: Θεοδόσ.Διάκ.'Ακρ.4,57 **τούτοις τὸ κοῦφον ἐμπτερωθὲν ἀπτέρως ὥρμησε φῦλον.**

ἐμπτίσσω μτγν πτίσσω ἤτοι χονδρῶς τρίβω, χονδροκοπανίζω ἐντός τινος, οἷον ἰγδίου, σκεύους: Θεοδοτ.ΠΔΠαροιμ.27,22 **ἐὰν κόπτῃς τὸν ἄφρονα ἐν ὅλμῳ ἐν μέσῳ τῶν ἐμπτισσομένων ἐν ὑπέρῳ.**

ἐμπτοοῦμαι-έομαι πτοοῦμαι ἤτοι ταράττομαι, ἐκπλήττομαι, συναρπάζομαι ὑπὸ σφοδροῦ πάθους: Χορίκ.5,428 **ἐνεπτόητο ἡ 'Αφροδίτη πρὸς Ἄδωνιν.**

ἔμπτυσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. πτύσις ἔν τινι· || εἰδ. αἱμοπτυσία: 'Αρετ.'Οξ.Παθ.2,2.

ἔμπτυσμα-ατος μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐμπτύω, τὸ πτύσμα ἔν τινι ἢ κατά τινος: ΠΔ 'Ησ.50,6 **ἀπὸ αἰσχύνης ἐμπτυσμάτων,** 'Επιφάν. 2,274Α **ἴδε τοῦ προσώπου μου τὰ ἐμπτύσματα.**

ἐμπτυσμός (ὁ) μσν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐμπτύω βλ.λ., τὸ πτύειν κατά τινος, ἡ φτυσιά: 'Ανδρ.Κρ.311D **ἕτοιμοι γεννώμεθα πρὸς ἐμπαιγμόν, πρὸς ἐμπτυσμούς, - ὁ 'Ιησοῦς ὑπέστη ἀγογγύστως τοὺς ἐμπτυσμοὺς τοῦ ὄχλου·** φρ. νεωτ. **ἄξιος ἐμπτυσμοῦ** (λίαν περιφρονητέος).

ἐμπτύω κ. μσν. κ. νεώτ. πτύω ἐντός τινος: 'Ηρ 1,138 **ἐς ποταμὸν δὲ οὔτε ἐνουρέουσι οὔτε ἐμπτύουσι,** Διοσκ.4,25 **ἐμπτύειν εἰς στόμα ἑρπετοῦ·** || ἐν φρ. **ἐμπτύω εἰς τὸ πρόσωπον** πτύω κατά τινος, ἐπί, κατὰ τοῦ προσώπου αὐτοῦ, ἰδίως πρὸς ἔκφρασιν οὕτω περιφρονήσεως, ὕβρεως, βδελυγμίας: Πλούτ.'Ηθ.189Α **τῷ δὲ Φωκίωνι . . ἐνέπτυσεν, ἀπαντήσας, εἰς τὸ πρόσωπον,** ΠΔ'Αρ.12,14 **εἰ ὁ πατὴρ αὐτῆς πτύων ἐνέπτυσεν εἰς τὸ πρόσωπον·** νεώτ. κ. **ἐμπτ- κατὰ τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἢ κατὰ πρόσωπον·** || ὁμ. μτγν. **ἐμπτ- εἴς τινα:** ΚΔΜατθ.27,30 **ἐμπτύσαντες εἰς αὐτὸν ἔλαβον τὸν κάλαμον καὶ ἔτυπτον τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ·** κ. παθ. ἐμπτύομαι: Μουσών.π.Στοβ.'Ανθ.1,375 **λοιδορηθῆναι ἢ πληγῆναι ἢ ἐμπτυσθῆναι·** || κ. μετὰ δοτ.: 'Αριστλ.ἀπ.347· || ὁμ. σημ. κ. μέσ.: ΠΔΔευτ. 25,9 **ἐμπτύσεται κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ.**

ἐμπτωσία (ἡ) μτγν. ἡ ἔμπτωσις βλ.: Κλήμ.'Αλ. Στρωμ.2,9 **καὶ ἡ ἐμπτωσία λαμβάνεται εἰς εὐέλπιδα, ἣν ἐπὶ τὴν ἀγάπην χειραγωγεῖν μεμαθήκαμεν** (ἀμφ.).

ἔμπτωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. μσν. τὸ ἐντός τινος πίπτειν: Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.22, Εὐστ.Πον.297,10 **καινὸν δὲ οὐδὲν οὐδὲ ἡ τοιαύτη ἔμπτωσίς τε καὶ κατάπτωσις·** || γεν. ἡ πτῶσις: Κατ.'Αστρλ.Κ7, 186 **ἔμπτωσις καρπῶν·** 2) τὸ ἐπιπίπτειν κατά τινος, πίεσις: Διον.'Αλ.'Ρωμ.9,23 **τῶν ἐφεστηκότων κατόπιν, ἐτάξατο γὰρ ἐπὶ βάθος, ἐμπτώσει πολλῇ συνεργούμενοι·** 3) αἰφνίδιος πτῶσις, εἴσοδος, σύγκρουσις, συμπίεσις: 'Επίκ.Γνωμολ.Βατ.24 **ἔμπτωσις εἰδώλων,** Πλάκιτ.3,2,10 **ἔμπτωσις τοῦ ἡλίου εἰς τὰ νέφη·** 4) κλίσις, ῥοπή: 'Ονήσανδρ. 1,11 **ἔμπτωσις διανοίας·** 5) ἐπὶ ἐξαρθρώσεως, ἀνάταξις: Γαλ.18ΙΙ,325· 6) εἰδ. ἡ ἐτησία πλήμμυρα τοῦ ποταμοῦ Νείλου: 'Ηφαιστ.'Αστρ.1,21.

ἔμπτωτος-ον μτγν. ἐπιρρεπής: Μᾶρκ.Αὐρ.10,7 ἔμπτωτα εἰς τὸ **κακόν,** 'Αέτ.7,54 **ἔ- τῷ πάθει.**

ἐμπυάζω δημ. κ. **ὀμπυάζω** ἐπὶ δοθιήνων, τραυμάτων, ἑλκῶν κττ., ἐμπυοῦμαι, σχηματίζω πύον· **ἔμπυασε πάλι τὸ πόνεμά του·** || κ. ἐπὶ ἡλκωμένου μέλους: **ἔμπυασε τὸ πόδι του.**

ἐμπύασμα-ατος (τὸ) δημ. κ. **ὄμπυασμα** ἐμπύησις.

ἐμπύγια (τὰ) πάπ. ἡ περὶ τὴν πυγήν, τὸν πρωκτὸν μοῖρα σαρκός, κωλομέρια.

ἐμπυελίδιον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ ἐμπυελὶς βλ.λ.: Ἥρων Αὐτομ.251,43 **κνώδακες ἐνηρμοσμένοι . . εἴς τινα ἐμπυελίδια.**

ἐμπυελίς-ίδος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. κοίλωμα ἢ ὀπή, ἐν ᾗ εἰσέρχεται κνώδαξ (ἄξων) τροχοῦ: Ἥρων Αὐτομ.245,6 **οἱ μὲν τροχοὶ οἱ περὶ κνώδακας σιδηροῦς ἐμβεβηκότας εἰς ἐμπυελίδας σιδηρᾶς.**

ἐμπύη (ἡ) μτγν. τὸ ἐμπύημα: 'Αρετ.Χρον.Παθ.1,8.

ἐμπύημα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. συνάθροισις πύου ἔν τινι τόπῳ τοῦ σώματος, ἰδ. ἐσωτερικῷ, τὸ ὄμπυασμα: 'Ιππ.Προγν.'Επιδ.3,1Α **τοῖσι μὲν οὖν πλείστοισιν αὐτῶν ἀποστάσιες εἰς ἐμπυήματα συνέπιπτον,** 'Αριστλ.ΖΙ 624a,17 **φάρμακον δ' ἐστὶ τυμμάτων καὶ τῶν τοιούτων ἐμπυημάτων·** || ὁμ. ἐπὶ τῶν νεφρῶν: Ῥοῦφ.Νεφρ.Κυστ.1,5· || κ. ἐπὶ τοῦ στήθους: 'Αρχιγ.π.'Αετ.8,73, Γαλ.17,793.

ἐμπυηματικός-ή-όν κ. νεώτ. ἰατρ. ὁ ἐμφανίζων ἢ ὁ προκαλῶν ἐμπύημα βλ.λ.: 'Ιππ.Ἄρθρ.41.

ἐμπύησις-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἐμπύημα βλ.λ.: 'Ιππ.Κῳακ.1,190 **ἐξ ἐμπυήσιος πλεύμονος.**

ἐμπυητικός-ή-όν κ. νεώτ. ἰατρ. ὁ ἐπιφέρων, προκαλῶν ἐμπύησιν: 'Ιππ.Διαίτ.370,42 **ξηραντικὸν τοῦ πλεύμονος τοῦτό ἐστι καὶ ἐμπυητικόν.**

ἐμπυϊκός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ἰατρ. ὁ ἐμπυηματικὸς βλ.λ.: 'Αρετ.Χρον.Παθ.1,10,39 **τὸν ἐμπυϊκὸν τρόπον·** 2) ὁ ἔχων ἐμπύημα, ὁ ἔμπυος βλ.λ.· πρβλ. Γαλ.4,9: Διοσκ.1,72 **ἐμπυϊκοὶ καὶ φθισικοί.**

ἐμπυΐσκω κ. νεώτ. ἀμτβ. πυοῦμαι, ὀμπυάζω: 'Αρετ.Διαίτ.1,14 **ἢν δὲ καὶ ἐμπυΐσκῃ·** || συνήθ. παθ.: 'Ιππ.Νούσ.4,13 **ἄρχεται ἐμπυΐσκεσθαι.**

ἐμπυκάζω ἐγκαλύπτω, κρύπτω, παθ.: Μόσχ.1,15 **νόος δὲ οἱ ἐμπεπύκασται,** αὐτ.3,112.

ἐμπύλαι 'Ησ. « αἱ νύμφαι ».

ἐμπύλιος-α-ον, βοιωτ. **ἐμπύληος** (= -αιος) ὁ ἐν τῇ πύλῃ ἢ παρὰ τὴν πύλην ἱστάμενος, ἐπίθ. τῆς 'Εκάτης 'Αρτέμιδος: 'Ορφ.ἀπ.900 **Κόλχοι Ἄρτεμιν ἐμπυλίην κυλαδρόμον ἱλάσκονται·** || βοιωτ. **ἐμπύλιος,** ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Θήβαις: 'Επιγρ.

ἐμπυοκήλη (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ πυορροοῦσα κήλη καὶ τὸ ἀπόστημα τοῦ **ὀσχέου** (ἀχρ.).

ἔμπυος-ον (πύον) κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἐμπύημα, ἐμπυϊκός: 'Ιππ.Προγν.18, 'Ισοκρ.19,26 **ἔμπυος μὲν ἦν πολὺν χρόνον, ἐκ δὲ τῆς κλίνης οὐκ ἠδύνατο κινεῖσθαι,** Δημ.1260 **κἂν ἔμπυος γενόμενος διεφθάρην,** 'Αριστλ.ΖΙ 604b,6 **γίγνονται**

δὲ ἔμπυοι οἱ ἵπποι, Ἰάμβλ.Προτρ.2· **2)** ὁ ἡλκωμένος, ὀμπυαομένος : Σοφ.Φιλ.1378 **τήνδε τ' ἔμπυον βάσιν παύσοντας ἄλγους,** Ἀνδρομ.π.Γαλ.14, 35 **καὶ μογερῶν στέρνων ἀπολύσεται ἔμπυον ἰλύν·** **3)** τὸ οὐδ. **ἔμπυο(ν)** ὡς οὐσ. μσν., νεώτ. κ. δημ. τὸ πύον : Γεωπ.17,22 **ἐὰν συναγάγῃ ἔμπυον τὸ ἕλκος,** Θεοφάν.Νόνν.2,242 **ἀπόστημά ἐστιν ὅταν ἡ φλεγμονὴ εἰς ἔμπυον μεταβληθῇ.**

ἐμπυοῦμαι-όομαι μεταβάλλομαι εἰς πύον, ἐμπυάζω : Ἱππ.Νούσ.1,31 **ἥ τε χολὴ καὶ τὸ φλέγμα εἰς τὸν πλεύμονα σήπεται καὶ ἐμπυοῦται.**

ἐμπυοφύτης (ὁ) νεώτ., δημ. κ. πυοφύτης, νόσος δερματικὴ μολυσματικὴ ἀναπτυσσομένη ἰδίως εἰς τὴν κεφαλὴν τῶν παίδων καὶ προερχομένη **ἐκ** συνδυασμοῦ στρεπτοκόκκου μετὰ σταφυλοκόκκου, ἀ. μολυσματικὸν κηρίον βλ.λ.

ἐμπυρ(ε)ία (ἡ) Ἡσ. ἡ διὰ τοῦ πυρός, τῶν ἐμπύρων, μαντεία· **2)** αὐτ. «ὅρκος **δημόσιος**» ἤτοι βάσανος διὰ τοῦ πυρός.

ἐμπύρ(ε)ιον (τό) νεώτ. στρατ. τεχν. **ἀναφλεκτικὸν** κατασκεύασμα πρὸς παραγωγὴν ἀρχικῆς ἐκρήξεως ἐξασφαλιζούσης τὴν ὅλην ἔκρηξιν τοῦ διαρρηκτικοῦ γεμίσματος τῶν ἐκρηκτικῶν βλημάτων.

ἐμπύρετος-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων πυρετόν, ὁ πυρέσσων : Ἀλέξ.Τραλλ.5,252 **ἐπὶ γὰρ καυσουμένοις ἐμπυρέτοις,** Ἀχμ.Ὀνειροκρ 88,62 **εἰς μακρονοσίαν ἐμπύρετον ἥξει,** Πρόδρ.2,95 **καὶ περιπάτει ἐμπύρετε καὶ δούλευε τοὺς πάντας.**

ἐμπύρευμα-ατος (τό) κ. μσν. κ. νεώτ. ἀνημμένος ἄνθραξ κεκαλυμμένος διὰ τέφρας, ὑπόλειμμα πυρός, ὅπως χρησιμεύσῃ, **ἵνα ἀναφθῇ ἐκ νέου πῦρ,** προσάναμμα· Ἡσ. «**λείψανον**», Σουΐδ. «**ἔναυσμα, σπέρμα πυρός**» : Ἀριστλ.ἀπ.255,226, Γαλ.11,629· ‖ κ. μτφ. : Λόγγ.1,29 **ὀλίγον ἐκ τοῦ πρότερον ἔρωτος ἐμπύρευμα λαβών,** Εὐστ.Πον. 372,3 **ἀττικῆς σοφίας .. ἐμπύρευμα·** **2)** νεώτ. μέσον μεταδόσεως τοῦ πυρὸς εἰς ἐκρηκτικὴν ὕλην.

ἐμπυρευματίζω νεώτ. θέτω ἐμπύρευμα, **οἷον** καφύλλιον εἰς τὸ ὅπλον.

ἐμπυρευματικός-ή-όν νεώτ. **ὁ** ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἐμπύρευμα : **ἐμπυρευματικὴ ὕλη·** ‖ **ἐμπυρευματικὴ ὀσμὴ** φαρμ. ἡ ἰδιάζουσα ὀσμὴ πολλῶν ὀργανικῶν σωμάτων καὶ πεπαλαιωμένων φαρμάκων, παρασκευαζομένων διὰ ξηρᾶς ἀποστάξεως.

ἐμπυρευμάτισις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐμπυρευματίζειν βλ.λ.

ἐμπυρευματιστήρ-ῆρος τέρετρον χρησιμεῦον πρὸς ἐμπυρευμάτισιν βλ.λ.

ἐμπυρευματοθήκη (ἡ) νεώτ. πυροβ. δερματίνη θήκη πρὸς τοποθέτησιν τοῦ **ἐμπυρεύματος** τῶν παλαιῶν βραδυβόλων ὅπλων.

ἐμπυρευματοκάλυπτρον (τὸ) νεώτ. κάλυμμα συγκρατοῦν τὸ ἐμπύρευμα βλ.λ. ἐν τῇ θέσει του.

ἐμπυρευματοφόρας-ον νεώτ. ὁ φέρων ἐμπύρευμα : **καφύλλιον ἐμπυρευματοφόρον.**

ἐμπυρεύς-έως (ὁ) νεώτ. ὁπλοτεχν. ὁ μηχανισμός, δι' οὗ ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀνάφλεξις τοῦ ἐντὸς τῆς κάννης τοῦ φορητοῦ ὅπλου γεμίσματος.

ἐμπύρευσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐμπυρευμάτισις βλ.λ.

ἐμπυρευτής μσν. ὁ ἐμπρηστὴς βλ.λ.

ἐμπυρευτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐμπύρευσιν βλ.λ.

ἐμπυρεύω κ. νεώτ. πυρπολῶ, καίω : Ἀριστφ.Λυσ. 372 **τί δαὶ σὺ πῦρ, ὦ τύμβ', ἔχων; ὡς σαυτὸν ἐμπυρεύσων;·** μέσ. **-ομαι** ἀνάπτω, παίρνω φωτιά : Θεόφρ.ΦΙ 5,9,6 **ἐμπυρεύεσθαι δὲ ἀρίστη συκῆ καὶ ἐλαία·** ‖ ὁμ. φωτίζω, φέγγω : Φιλόστρ. Εἰκ.4,24 **ἀγαθοὶ δ' ἐμπυρεύσασθαι καὶ οἱ λίθοι·** κ. παθ. : Ἀριστλ.ΖΜ 649a,26 **τῷ ἐμπεπυρεῦσθαι καὶ ἐγκαταλελεῖφθαί τι ἐν αὐτοῖς θερμόν·** **2)** καταφλέγω, κατακαίω : Ἀριστλ.Ἀναπν.474b,13 **ἐν τούτῳ γὰρ ἡ φύσις ἐμπεπύρευκεν αὐτὴν** (τὴν ψυχήν)· **3)** ἀνάπτω ἐν τῷ σώματι : Ἀριστλ.ΖΓ 739b,10 **ἐμπυρεύειν θερμότητα·** **4)** ὀπτῶ, φήνω ἐπὶ τοῦ πυρός, φρύγω : Ἀριστ.Εἰρ.1137 **τήν τε φηγὸν ἐμπυρεύων·** **5)** νεώτ. θέτω ἐμπύρευμα, οἷον καφύλλιον εἰς τὸ ὅπλον.

ἐμπυρία (ἡ) κ. **ἐμπυρεία** βλ.λ.

ἐμπῡριβήτης (ὁ) [ἐν, πῦρ, βαίνω] ὁ ἐπὶ τοῦ πυρὸς τιθέμενος τρίπους, πυροστιά, σιδεροστιά : Ἰλ. Ψ 702 **τῷ μὲν νικήσαντι μέγαν τρίποδ' ἐμπυριβήτην,** Ἀθήν.2,38Α **οἱ δὲ λοετροχόοι ἐν οἷς τὸ ὕδωρ ἐθέρμαινον, καὶ ἐμπυριβῆται.**

ἐμπυρίζω μτγν. κ. μσν. ἐμπυρεύω βλ.λ.1) : ΠΔ Ἰησ.8,28 **καὶ ἐνεπύρισεν** Ἰησοῦς **τὴν πόλιν ἐν πυρί,** Διόδ.Σ 2,36 **τάς τε χώρας τῶν ἀντιπολεμούντων αὔτ' ἐμπυρίζουσιν, οὔτε δενδροτομοῦσιν·** κ. παθ. : Ἐπιγρ.,Διογ.Οἰν.8, Ἀλέξ.Τραλλ.Πυρ.2, Εὐστ.Πον.14,28 **πῶς δὲ οὐ μὴ ἐνεπυρίζετο τὰ σπλάγχνα ἐκείνοις;·** ‖ κ. μτφ. : Σιμπλίκ.Ἐπίκτ. 126D **ψυχὴ τοῖς πάθεσιν ἐμπυριζομένη.**

ἐμπυριοδόκη (ἡ) νεώτ. τὸ μέρος ἔνθα τοποθετεῖται τὸ ἐμπύριον βλ.λ.

ἐμπυριοθήκη (ἡ) νεώτ. θήκη, ἐν **ᾗ φυλάττονται** τὰ ἐμπύρια βλ.λ.

ἐμπύριος-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔμπυρος βλ.λ.1), ἀντιθ. αἰθέριος, ὑλαῖος : Πρόκλ.Θεολ.Πλάτ.4,39, Ψελλ.7,436Α· ‖ μτφ. θερμός, ὁρμητικός : Εὐστ. Πον.327,17 **τὸν ἐμπύριον ῥήτορα,** ΚΜανασσ.Χρον. 115Β **τὴν ὁρμὴν ἐμπύριος καὶ δραστικὸς τὰς χεῖρας·** **2)** νεώτ. τὸ οὐδ. **ἐμπύριον** ὡς οὐσ. ἐμπύρειον βλ.λ.

ἐμπυρισμός (ὁ) ὁ ἐμπρησμὸς βλ.λ. : Ὑπερείδ.Λυκόφρ.ἀπ.4, Πολύβ.9,41,5 **τὰς πρὸς τοὺς ἐμπυρισμοὺς εἶχε παρασκευάς,** ΠΔ Λευϊτ.10,6.

ἐμπυριστής (ὁ) μτγν. κ. μσν. ὁ καίων : ΠΔ Μακκ. 4,7,11 **διὰ τοῦ ἐθνοπλήκτου πυρὸς ἐπιτρέχων τὸν ἐμπυριστὴν ἐνίκησεν ἄγγελον,** Εὐστ.Ἰλ.1023,26 **ὁ ἐμπυριστὴς** Ἕκτωρ.

ἐμπῡρισχησίφως (ὁ) πάπ. **ὁ λαμβάνων φῶς,** πῦρ, ἐκ τῶν ἐμπύρων βλ.λ.7).

ἐμπῡρίφοιτος-ον ὁ ἐν πυρὶ φοιτῶν, διαμένων : Ὀρφ.Ὕμν.1,33 **ἐμ- δαίμονες.**

ἐμπυρίως ἐπίρρ. μτγν. διὰ πυρός : Διον.Ἀρεοπ. 52Β **τὴν ἐμπυρίως καθαρτικὴν ἰδιότητα.**

ἐμπυροειδής-οῦς-ές μτγν. ἐσφ. γρ. ἀντὶ **ἐν πυρὶ** σφαιροειδὴς ἐν Πλούτ.Ἠθ.881D.

ἐμπυρομαντεία (ἡ) νεώτ. ἡ δι' ἐμπύρων μαντεία, **ἐμπυρεία** βλ.λ.1).

ἔμπῡρος-ον (πῦρ) κ. νεώτ. ὁ ἐν τῷ πυρὶ ἢ παρὰ τὸ πῦρ : Πλάτ.Νόμ.679Α **σκευῶν ἐμπύρων τε καὶ ἀπύρων εὐπόρουν** (σκευῶν τιθεμένων ἐπὶ τοῦ πυρός, ἢ ἐν χρήσει περὶ τὸ πῦρ)· ‖ ὁμ. ἡ **ἔμπυρος τέχνη** ἡ τέχνη τοῦ σιδηρουργοῦ ἢ χαλκέως : Πλάτ.Πρωτ.321Ε **κλέψας τήν τε ἔμπυρον τέχνην τὴν τοῦ Ἡφαίστου·** ‖ ὁμ. ἡ τέχνη τῆς διὰ πυρὸς μαντείας : Εὐρ.Φοίν.954 **ὅστις δ' ἐμπύρῳ χρῆται τέχνῃ, μάταιος·** **2)** πυρίκαυστος, πεπυρακτωμένος : Εὐρ.Φοίν.1186 **εἰς γῆν δ' ἔμπυρος πίπτει νεκρός·** ‖ ὁμ. ὀπτός, φητός : ΑΠ 6,89 **σάρκα μὲν ἔμπυρον αὐτὸς ὑφ' ἡμίβρωτον ὀδόντα θείς·** **3)** σφόδρα θερμός, διακεκαυμένος, πολὺ ζεστός : Θεόφρ.ΦΑἴτ.1,13,5 **καίπερ ὄντος ἐμπύρου τοῦ ἀέρος, ὅμως καὶ νότια πνεῖ,** Στράβ.16, 1,10 **πλεῖστον τοῦ θέρους ἔμπυρος οὖσα ἡ χώρα καὶ καυματηρά·** ‖ ὁμ. κ. μτφ. : Μηναῖ.1,1 Ὠδ.6 **ὑπὸ τῆς ἐμπύρου ἀγάπης·** ‖ ὑπὸ πυρετοῦ πάσχων, ἐμπύρετος : Ἱππ.Νούσ.2,27 **ἢν δὲ ἔμπυρος ᾖ καὶ μὴ ἀνῇ μήτε τῆς νυκτὸς μήτε τῆς ἡμέρης,** ΠΔ Ἀμ.4,2 **ἔμπυροι λοιμοί·** ‖ ἐπὶ δήγματος, ὁ προκαλῶν φλόγωσιν : Ἀριστ.Θαυμ. 846b,16· ‖ ὁμ. ἐπὶ καυτηρίου, ὁ θερμαίνων : Πάπ. **4)** καίων, κατακαίων : ΑΠ 9,24 **ἔμπυρος ἠέλιος·** ‖ κ. μτφ. ἐπὶ προσ. βίαιος ὀξύθυ-

μος, ποὺ παίρνει εὔκολα φωτιά : Πλούτ.Νομ.5· 5) ἀνημμένος : ΑΠ 6,100 λαμπάδα.. ἔμπυρον, Τζέτζ.Ἐξήγ.Ἰλ.40,16 δαλὸν ἔμπυρον· 6) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς θυσίαν διὰ πυρός : Εὐρ.Ἑλ.547 τύμβου 'πὶ κρηπῖδ' ἐμπύρους τ' ὀρθοστάτας μεῖνον· 7) ὡς οὐσ. ἔμπυρα (τὰ) (ἐνν. ἱερὰ) τὰ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ καιόμενα ἱερεῖα, ἀντίθ. ἄπυρα : Αἰσχ.Χο.485 παρ' εὐδείπνοις ἔσει ἄτιμος ἐμπύροισι κνισωτοῖς χθονός, Πολύβ.16,31,7 κατάρας ἐπὶ ἐμπύρων ποιεῖσθαι (ἐκφέρειν κατάρας ἐπὶ θυσιῶν), Ἀππ.Ἰσπ.9 ὁρκωθῆναι ἐπὶ ἐμπύρων· || ἰδ. ἐπὶ τῶν διὰ πυρὸς θυσιῶν, ὧν ἐγίνετο χρῆσις πρὸς μαντικοὺς σκοπούς : Πίνδ.Ο 8,4 μάντιες ἄνδρες ἐμπύροις τεκμαιρόμενοι, Σοφ.Ἀντ.1005,Εὐρ.ΙΤ 16 εἰς ἔμπυρα ἦλθε, καὶ λέγει Κάλχας τάδε· || ἔμπυρα σήματα τὰ ἐκ τῶν θυσιῶν ἐξαγόμενα μαντεύματα : Ἀπολλ.Ρ 1,145· || δι' ἐμπύρων σπονδὰς καθίημι ποιοῦμαι σπονδὰς ἐν τοῖς ἐμπύροις: Εὐρ.ΙΑ 59· || ὅθ. κ. ἔμπυρα = σπονδαί : Σοφ.Ἠλ. 405 ποῖ δ' ἐμπορεύει ; τῷ φέρεις τάδ' ἔμπυρα ;

ἐμπυροσκοπία (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ τῆς παρατηρήσεως ἐμπύρων βλ.λ.7) σημάτων μαντεία.

ἐμπῠροσκόπος-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ διὰ τῶν ἐμπύρων μαντευόμενος, ὁ ἐκφέρων τοὺς χρησμοὺς αὐτοῦ διὰ τῆς παρατηρήσεως τῶν ἐμπύρων σημάτων ἤτοι τῆς καύσεως τῶν ἱερείων : Σχόλ.Ἰλ.Ω 221, Εὐστ.Ἰλ.1346,39 οἱ διὰ τῶν ἐπιθυμιωμένων μαντευόμενοι, οἱ καὶ ἐμπυροσκόποι.

ἐμπυροτέχνης (ὁ) μτγν. ὁ ἐν τῇ τέχνῃ αὐτοῦ χρώμενος τὸ πῦρ, σιδηρουργός : ὑπόθ.Μαν.

ἐμπυρριχίζω μτγν. ἐμπομπεύω βλ.λ., σεμνύνομαι ἀκόσμως ἐπί τινι : Γρηγ.Νύσσ.2,341Α ἐμπυρριχίζων τῇ τῶν σοφισμάτων στροφῇ.

ἔμπυρρος-ον ἐρυθρωπός, κάπως ἐρυθρός : Ἀριστλ.Χρωμ.44 τῶν ἀνθρώπων τῶν ἐμπύρρων καὶ τὰ τριχώματα λευκόπυρρα γίνεται.

ἐμπυρσεύω γλωσσ. μσν. πυρακτῶ· Σουΐδ. «πυρακτῶν, ἐμπυρσεύων, σφοδρῶς καίων»· || μέσ. λαμβάνω πυρσόν, πῦρ : Εὐστ.Πον.265,86 ἵνα ἐμπυρσεύηται ἀπὸ τοῦ τῶν φώτων πατρός.

ἐμπῡρῶ-όω μτγν. μσν. πυρπολῶ, ἐμπυρεύω βλ.λ.· Ἡσ. ἐν λ. πυρέας «πυρπολήτας, ἐμπυροῦντας τὴν πόλιν» : Ἐπιγρ.· κ. παθ. : Διοσκ.5,114, Νικ.Χων ἐν Σάθ.1,129 ἐμπεπυρισμένην πυρί.

ἐμπύρως μτγν. καυστικῶς, διαπύρως, ὅθ. μτφ. ὁρμητικῶς, ἐμπαθῶς : Μηναῖ.1,6 Ὠδ.8 τριττοὶ .. ἐμπύρως δροσούμενοι, Πολυδ.3,68 ἐρᾶν.. ἐμπύρως.

ἐμπύρωσις-εως (ἡ) θερμότης, θέρμανσις : Ἀριστλ. Ἀναπν.478a,30 καταψύξεως μὲν οὖν ὅλως ἡ τῶν ζῴων δεῖται φύσις διὰ τὴν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ψυχῆς ἐμπύρωσιν· || κ. μτφ. : Μέν.Ἐφ.365,21 μεγίστην ἔσεσθαι δυσμενείας ἐμπύρωσιν.

ἐμπυτιάζω μτγν. καθιστῶ τι πηκτόν, κάμνω τι νὰ πήξῃ διὰ πυτίας, πήζω : Διοσκ.6,26 τοῖς λαβοῦσιν ἐμπυτιασθὲν γάλα.

ἐμπτύζω μσν. πτύω, ἀποπτύω ἐντός : Γεωπ.20,33.

ἐμπυῶ-έω σχηματίζω πύον, ὀμπυάζω : Ἱππ.Προγν. 45,3 ἀποστάσιες γίγνονται . . καὶ ἐμπυοῦσιν εἰς τὰ χωρία, Ἀρετ.Χρον.Παθ.1,8 ἢν δὲ καὶ θώραξ ἢ πλευρὸν ἐμπυήσῃ.

ἐμπυῶ-όω κ. νεώτ. μεταβάλλω εἰς πύον, προκαλῶ ἐμπύησιν· συνήθ. παθ. ἐμπυοῦμαι βλ.λ.

ἐμπύωμα-ατος (τό) γλωσσ. τὸ ἐμπύημα βλ.λ.

ἐμπώθω ὠθῶ, σπρώχνω : Κορ.Ἄτ.2,122.

ἐμπωλῶ-άω ἐσφ.γρ. τοῦ ἐμπολῶ βλ.λ.

ἐμπωλῶ-έω Ἐπιγρ. κατοικῶ, διαμένω μεταξύ : Ἐπιγρ. ἐμπωλεῖν τοῖς φθιμένοις (ἀμφ.).

ἔμσκεψις-εως (ἡ) πάπ. ἐξέτασις, ἔρευνα.

ἐμύς-ύδος κ. νεώτ. κ. ἐμύς χελώνη τῶν γλυκέων ὑδάτων· Ἡσ. «ἐμύς, ζῷον ἐν λίμνῃ καὶ ἐν πηγῇ γινόμενον· οἱ δὲ χελώνην τὴν ἔχουσαν οὐράν» : Ἀριστλ.ΖΙ 558a,8 ἡ δ' ἐμὺς ἐξιοῦσα ἐκ τοῦ ὕδατος τίκτει, αὐτ.600b,22 ἡ χελώνη τῶν φολιδωτῶν ἐστι καὶ ὁ ἐμύς· || νεώτ. ζωολ. γένος χελωνῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἐμυδῶν.

ἐμύσαυρος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἑρπετῶν χελωνίων τῆς οἰκογ. τῶν χελωνιδῶν ἢ χελωνῶν.

ἐμφάατον Ἡσ. «πλακοῦντα τετυρωμένον».

ἐμφᾰγεῖν κ. μσν. ἀπρφ. τοῦ ἀορ. β' ἐνέφαγον (ἐνεστ. οὐχὶ ἐν χρ. ἐνεσθίω) τὸ φαγεῖν : Εὐβ.89, Ἰώσ.ΑΙ 9,4,5, Πλούτ.Τίμ.12 τοὺς πρώτους ἐπέστησαν ὡς ἐμφαγοῦσι καὶ διαναπαυσαμένοις χρησόμενοι προθυμοτέροις, Εὐστ.Πον.259,9· || ἰδ. φαγεῖν ἐν σπουδῇ, βιαστικά, στὸ πόδι : Ξεν.Ἀν. 4,2,1 ἐκέλευον αὐτοὺς ἐμφαγόντας πορεύεσθαι· 2) φαγεῖν, τρώγειν ἐντός τινος ἢ ἐπί τινος : Λουκ. Πλ.20 χρυσὸς κοῖλος ἡμῖν ἐμφαγεῖν.

ἐμφαιδρύνω μτγν. φαιδρύνω, καθιστῶ τι φαιδρόν, παθ. : Γρηγ.Νύσσ.2,375Β ἐμφαιδρυνόμενοι τῇ ἀσχημοσύνῃ τοῦ λογογράφου, Σευῆρ.Πράξ. Ἐπ.3,360,9 τῇ περὶ τὸν θεὸν ἀγάπῃ ἐνεφαιδρύνετο.

ἐμφαινοτυπικὸς χάρτης νεώτ. ὅ. ἐμφανοτυπικός.

ἐμφαίνω κ. μσν. κ. νεώτ. ἄγω εἰς ἐμφάνειαν, ἐκθέτω πρὸς φανέρωσιν, ἐπιδεικνύω, παρουσιάζω, ἐμφανίζω : Πλάτ.Τίμ.71Β οἷον ἐν κατόπτρῳ . . χρώματα ἐμφαίνοι· ὁμ. κ. παθ. ἐν χρ. κ. ὡς μέσ. ἐμφαίνομαι ἄγομαι εἰς ἐμφάνειαν, ἐπιδεικνύομαι, ἐμφανίζομαι : Στωϊκ.2,199 τὸ ἐμφαινόμενον μέλαν (ἐν τῇ σελήνῃ)· 2) κ. νεώτ. δεικνύω, δείχνω, δῆλον ποιῶ, φανερώνω· Ἡσ. «ἐμφαίνειν· δεικνύειν, δεικνύεσθαι» : Ἀριστλ.Κόσ.395b, 6 φαντασίαν μήκους ἐμφαίνων, Δημήτρ.171 ἡ φροντὶς ἐμφαίνει τινὰ ψυχρότητα ἤθους, Πολύβ.3,31,8 ἐμφαίνει αἱρέσεις καὶ διαλήψεις, Μηναῖ.1,1 Ὠδ.4 σάρκωσιν ἐμφαίνουσα ἀρρήτου λόγου, - ἡ ἀστοργία του ἐμφαίνει τὸν ἐκφυλισμόν του· || καθιστῶ τι αἰσθητόν : Θεόφρ.ΦΑἴτ.6,5,2 ἡμῖν δ' οὐδεμίαν εὐωδίαν ἐμφαίνει· 3) δηλῶ σαφῶς, διακηρύττω : Χρύσ.Στωϊκ.3,50, Πολύβ.23,7,9 μεγάλην εὔνοιαν καὶ φιλανθρωπίαν τοῦ βασιλέως ἐμφήναντες πρὸς τὸ ἔθνος, Διόδ.Σ 1,87 ἐμφαίνοντες ὅτι σωματοφύλαξ ἦν τῶν περὶ τὸν Ὄσιριν, Πλούτ.Ἠθ.112F, Διγεν.Ἀκρ.3600 ἐγὼ δὲ οὐ καυχώμενος ταῦτα ὑμῖν ἐμφαίνω· 4) μέσ. ἐμφαίνομαι φαίνομαι ἔν τινι, ἀντανακλῶμαι : Πλάτ.Πολ. 402Β εἴ που ἢ ἐν ὕδασιν ἢ ἐν κατόπτροις ἐμφαίνοιντο, Ξεν.Συμπ.7,4 ἐν αὐτῷ δὲ (τῷ χαλκείῳ) ἄλλα ἐμφαινόμενα παρέχεται, Ἀριστλ.Μετ.345b, 26 νύκτωρ ἐν ὕδατι . . τὸ μὲν γάλα ἐμφαίνεται, Πλούτ.Ἀλκ.4· 5) ὁμ. μέσ. γίνομαι ὁρατός, ἔκδηλος, ἐμφανίζομαι : Ξεν.ΚΠ 1,4,3 ἐμφαίνεται τὸ νεαρὸν αὐτοῖς ὃ κατηγορεῖ τὴν ὀλιγοετίαν, Ἀριστλ.Φυσιογν.806a, 30 τὰ ἤθη τὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου ἐμφαινόμενα, ΠΔ Ψαλμ.79,2 ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν Χερουβὶμ ἐμφάνηθι· 6) ὁμ. κ. νεώτ. ἀπρόσ. ἐμφαίνεται εἶναι κατάδηλον, φανερόν : Πλούτ.Ἠθ.953Ε ἐμφαίνεται δὲ μᾶλλον ὅσον τὸ θερμὸν ἐξεθλίβη καὶ διέπτατο πάντα ταῦτα παγῆναι, - ἐκ τούτων ἐμφαίνεται ἡ ἐνοχή του· || ὁμ. κ. ἐνεργ. ἐμφαίνει εἶναι φανερόν : Κέβ.21 ἐμφαίνει οὕτως· 7) ὁμ. περιλαμβάνομαι ἐνδεικτικῶς : Ἀριστλ.Μεταφ.1028a,28, αὐτ.Ψυχ.413a, 12 ἐνυπάρχειν καὶ ἐμφαίνεσθαι.

ἐμφαλκοῦμαι-όομαι Σουΐδ. «ἐμφαλκωμένοις, περιπεπλεγμένοις».

ἐμφάνεια (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. τὸ ἐμφανίζειν ἢ -εσθαι, ἡ ἐμφάνισις, ἡ φανέρωσις : Θεόφρ.Πυρ.2 εἰς ἐμφάνειαν ἄγομεν τὸ καταμεμερισμένον ἀθροιζόμενοι, Μηναῖ.1,15 Συναξ. διὰ τῆς ἐμφανείας τοῦ χρυσοτεύκτου Εὐαγγελίου· || ἡ γνωστοποίησις : Χρυσόβ.Λόγ. ἐν Σάθ.1,241 τῇ ἐμφανείᾳ τοῦ παρόντος χρυσοβούλλου σιγιλλίου· 2) ἐπὶ θεοῦ, τὸ ἐπιφανῆναι, τὸ ἐμφανισθῆναι : Ἰώσ.ΑΙ 15,11,1 οὐδ' ἔστιν ἄπιστον, εἰ καὶ πρὸς

τὰς ἄλλας ἀπίδοι τις ἐμφανείας τοῦ θεοῦ, Θεοδοτ.'Αγκ.εἰς Πρακτ.Συν.'Εφεσ.260 ἐμφάνεια θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους· 3) πάπ. τὴν ἐμφάνειαν ποιοῦμαί τινος ἐμφανίζω τι πρὸς ἐπιθεώρησιν.

ἐμφάνερος-ον γλωσσ. ἐμφανής, φανερός.

ἐμφανής-οῦς-ές κ. νεώτ. ἐπὶ κατόπτρων, ὁ ἐν ἑαυτῷ δεικνύων, κατοπτρίζων, ἀντανακλῶν : Πλάτ. Τίμ.46Α **περὶ τὴν τῶν κατόπτρων εἰδωλοποιίαν, καὶ πάντα ὅσα ἐμφανῆ καὶ λεῖα· 2)** ὁ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ὁρατός, φανερός : Σοφ.Τραχ.199 **ὄψει δ' αὐτὸν αὐτίκ' ἐμφανῆ·** || ἰδ. ἐπὶ θεῶν ἐμφανιζομένων σωματικῶς εἰς τοὺς ἀνθρώπους : Εὐρ. Βάκχ.22 **ἵν' εἴην ἐμφανὴς δαίμων βροτοῖς,** 'Αριστφ.733, Πλάτ.'Αλκ.2,141Α **εἴ σοι ἐμφανὴς γενόμενος ὁ θεὸς πρὸς ὃν τυγχάνεις πορευόμενος·** || φρ. **ἐμφανῆ τινα ἰδεῖν** ἰδεῖν σωματικῶς, ὀφθαλμοφανῶς : Σοφ.Αἴ.638 || ὁμ. **ἐμφανὴς τιμαῖς** ἐμφανῶς τιμώμενος : αὐτ.ΟΤ 909· **3)** ὡς κανικὸς ὅρος ἐν φρ. **ἐμφανῆ παρέχειν τινὰ** ἢ ἐμφανῆ **καταστῆσαι** προσάγειν, παρουσιάζειν τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον : 'Αντιφ.5,36, αὐτ 52,10· || ὁμ. **ἐμφανῶν κατάστασις** πρᾶξις, ἐνέργεια πρὸς παρουσίασιν : 'Ισαῖ.6,31· **4)** ἐπὶ πραγμ., φανερός, ὁρατός, γνωστός : Σοφ.ΟΚ 755 **οὐ γάρ ἐστι τἀμφανῆ κρύπτειν,** Ξεν.'Ελλ.5,2,10 **τὰ ἐμφανῆ κτήματα** [ἡ νῦν ὑπάρχουσα ἰδιοκτησία]· || εἰς **τοὐμφανὲς ἐν τῷ φανερῷ** : Ξεν.'Απ.4,4,13 **εἰς τοὐμφανὲς ἰέναι,** 'Αριστλ.ΖΙ 510b,20 **εἰς τοὐμφανὲς ᾠοτοκεῖν·** || ὁμ. **ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς ἢ ἐν τῷ ἐμφανεῖ** ἐκ τοῦ φανεροῦ, φανερά : 'Ηρ 3,150 **ἐπεί τε δὲ ἐκ τοῦ εὐφανέος ἀπέστησαν,** Θουκ.2,21 **τῆς γῆς τεμνομένης ἐν τῷ ἐμφανεῖ,** Ξεν.'Αν.2,5,25· || νεώτ. ὁμ. κ. **ἀπὸ τοῦ ἐμφανοῦς· 5)** ὁ σιδισθητός, ἀξιόλογος, περιφανής : Πίνδ.ἀπ.210, 'Ηρ. 1,111 ἐμφανὴς **κλαυθμός,** Σοφ.'Ηλ.1109 **ἐμφανῆ τεκμήρια· 6)** κατάδηλος, πρόδηλος : 'Αριστφ.Σφ. 417 **τυραννὶς ἐστιν ἐμφανής,** Θουκ.4,86 **βίᾳ ἐμφανεῖ,** Ξεν.'Ιερ.9,10 **ἐμφανές ἐστιν ὅτι . . ,** Πλάτ. Θεαίτ.206D **τὴν διάνοιαν ἐμφανῆ ποιεῖν διὰ τῆς φωνῆς,** Μηναῖ.3,11 'Ωδ.8 **ἁγιοπρεπὴς ναὸς ἐδείχθης . . ὅρος ἐμφανέστατον·** || σαφής : Αἰσχ. Εὐμ.420 **μάθοιμ' ἄν, εἰ λέγοι τις ἐμφανῆ λόγον·** || **ἐν ἐμφανεῖ λόγῳ** παρρησίᾳ,φανερά : Θουκ.748· **7)** γνωστός : 'Ηρ.2,33 **τοῖσι ἐμφανέσι τὰ μὴ γινωσκόμενα τεκμαιρόμενος,** Σοφ.'Αντ.448 **ἐμφανῆ γὰρ ἦν·** || ὁμ. ἐπιφανής : Διόδ.Σ 1,68 **ἀποσταλεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως, ἀνὴρ ἐμφανὴς** Αἰγύπτιος.

ἐμφανία [ἡ] 'Επιγρ. μαρτυρία, καταγγελία.

ἐμφανίζω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἀττ. μέλλ. **-ιῶ,** παρακ. **ἐμπεφάνικα** [πάπ.], παρουσιάζω, δεικνύω : Εὐρ.ἀπ.797 **αὐτὸς αὐτὸν ἐνεφάνισεν,** Πολύβ.30,17,2· || παριστῶ τι ἢ τινα ὡς : 'Αριστλ.Η Νικ.1113b,31 **ἐμφανίζει οὐκ οὖσαν ἀγαθὸν τὴν ἡδονήν,** Ξεν.'Αγησ.1,12 **Τισσαφέρνην ἐμφανίσας ἐπίορκον·** || κ. νεώτ. κ. δημ. παθ. καθίσταμαι ἐμφανής, παρουσιάζομαι : ΠΔΣοφ.Σαλ.1,2 **ἐμφανίζεται τοῖς μὴ ἀπιστοῦσιν αὐτῷ,** ΚΔΜατθ.27,53 **εἰσῆλθον εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν καὶ ἐνεφανίσθησαν πολλοῖς,** Διογ.Λ 1,7 **καὶ αὐτοῖς θεοὺς ἐμφανίζεσθαι λέγοντες,** Μηναῖ.8,5 'Ωδ.1 **ἐμφανισθῆναι Μωσῇ Χριστός,** Μαλάλ.1 449,10 **ὅστις θεῖος τύπος ἐνεφανίσθη ἐν πάσαις ταῖς ἐξωτικαῖς πόλεσιν, - δὲν ἐμφανίζεται πλέον εἰς τὰ κέντρα· 2)** ποιῶ τι ἐμφανές, πρόδηλον : Πλάτ.Σοφ.244Α **ὑμεῖς αὐτὰ ἡμῖν ἐμφανίζετε ἱκανῶς,** Ξεν.'Απ.4,3,4 **ἄστρα ἡμῖν τῆς νυκτὸς τὰς ὥρας ἐμφανίζει·** || ὁμ. κ. μετ' ἀναφορ. : Πλάτ.Τίμ.61C **τὰ δὲ παθήματα αὐτῶν δι' ἃς αἰτίας γέγονε πειρατέον ἐμφανίζειν·** || ἐξηγῶ, διασαφῶ : 'Αριστλ.ΑΠρ.46a,24 **τὰς ἀποδείξεις ἑτοίμως ἐμφανίζειν·** || ἐκθέτω, ἀγγέλλω : 'Επιγρ.· **3)** διατάσσω, προστάζω : Πολύβ. 6,35,8· **4)** καταγγέλλω : 'Υπόθ.'Αριστφ.Λυσ. **ἐμφανίζοντες ἅμα καὶ τὰς προτέρας γυναῖκας·** κ. παθ. : Χορῶνδ.π.Στοβ.4,2,24· || μέσ. ἐνάγω εἰς τὸ δικαστήριον : Πάπ. **τὴν θείαν κέλευσιν ἐμφανίσασθαι τοῖς δικασταῖς.**

ἐμφανίσιμα [τὰ] μσν. τὸ ποσὸν ὅπερ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ βυζαντινοῦ διοικητικοῦ δικαίου ὤφειλε νὰ καταβάλῃ εἰς τὸ δημόσιον ὁ διοριζόμενος εἰς ἀξίωμά τι, ὅπως ἐγκατασταθῇ εἰς τοῦτο : 'Ιουστιν.Νεαρ.56,1.

ἐμφανίσιμος[-η]-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ εὐπρεπῶς ἔχων οὕτως, ὥστε νὰ δύναται νὰ ἐμφανισθῇ, νὰ προσέλθῃ εἰς τελετὴν ἢ ἑορτὴν ἢ γεν. εἰς δημοσίαν συνάθροισιν· συγγ. εὐπρόσωπος, παρουσιάσιμος : **παρήγγειλε ἐπίσημον ἔνδυμα διὰ νὰ εἶναι ἐμφανίσιμος εἰς τὰς τελετάς, - δὲν εἶσαι ἐμφανίσιμος γιὰ τὸ γάμο, - προχώρησε ἡ ἐγκυμοσύνη της καὶ δὲν εἶναι ἐμφανίσιμη·** || κ. ἐπὶ πραγμ., συνήθ. ἐν ἀρν. ἐκφορᾷ : **ξεθώριασε τὸ παλτό μου καὶ δὲν εἶναι ἐμφανίσιμο.**

ἐμφάνισις-εως [ἡ] κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **-η** ἔκθεσις, παρουσίασις, ὑπόδειξις : 'Αριστ.Σοφ.'Ελ. 176b,29 **ἐμφάνισις ψευδοῦς συλλογισμοῦ,** αὐτ. Ρητ.'Αλ.1427b,14 **ἐμφάνισις πράξεων ἢ λόγων πρὸς ἄλληλα ἐναντιουμένων· 2)** ἔνδειξις, δεῖγμα : 'Απολλ.Δύσκ.Συντ.67,27· || πάπ. ἀπόδειξις : Πάπ. Μασπερῶ 32,42 [VI]· || μσν. εἰδ. προσαγωγή, προσκόμισις ἐνώπιον δικαστηρίου, ἐπὶ τεκμηρίων κ. γεν. πραγμ. : 'Ιουστιν.Νεαρ.15,3· **3)** νεώτ. γεν. προσαγωγή, παρουσίασις : **γραμμάτιον πληρωτέον ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει·** || φανέρωσις, παρουσία : **ἡ ἐμφάνισις νεφυδρίων εἰς τὸν ὁρίζοντα, - ἡ ἐμφ· σκωλήκων εἰς τὰς φυτείας·** || ἐκδήλωσις, ἰδίως ἀρχική, πρώτη φανέρωσις : **ἐμφάνισις στιγμάτων σήψεως - συμπτωμάτων οἰκονομικῆς ἀναρρώσεως· 4)** νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσ., ἡ δημοσίᾳ, ἡ ἐν συναθροίσει τινὶ ἐπίσημος προσέλευσις : **ἡ πρώτη ἐμφάνισις νεάνιδος εἰς χορόν, - ἡ ἐμφάνισίς του ἐπὶ τῆς σκηνῆς προεκάλεσε ζωηρὰ χειροκροτήματα·** || γεν. ἡ προσέλευσις, ἡ παρουσία, ἰδίως ἡ αἰφνίδιος, ἡ ἀπρόοπτος : Δροσ.Βοτάν.134 **ἡ ἐμφάνισις τῆς 'Αθιγγανίδος ἦτο ὅλως ἀπροσδόκητος, - ἡ ἐμφάνισις τοῦ συζύγου διέκοψε τὸ εἰδύλλιον· 5)** ὁμ. ἐπὶ προσ. τὸ σύνολον ὅπερ διὰ τῆς ὄψεως, τῆς ἐκφράσεως, τῆς ἐνδυμασίας, τῆς στάσεως, τῶν τρόπων αὐτοῦ ἐμφανίζει, παρουσιάζει τις, τὸ παρουσιαστικόν του : **ἔχει ἐμφάνισιν ἐπαίτου - ἀλήτου - εἰσοδηματίου - ἀποστράτου, - δὲν ἔχει καλὴ ἐμφάνιση· 6)** ὁμ. ἐπὶ προσ., εἰδ. ἡ γενομένη ἀντιληπτὴ παρουσία ἐπικινδύνου ἢ ἐπικινδύνων προσ. : **ἡ ἐμφάνισις λῃστρικῆς συμμορίας - ζῳοκλεπτῶν, - ἡ ἐμφάνιση τοῦ ἐχθροῦ· 7)** ὁμ. ἐπὶ καταστάσεων ἢ γεγονότων, τὸ αἴφνης ἢ κατὰ πρῶτον ἐμφανίζεσθαι, φανεροῦσθαι, ἐκδηλοῦσθαι, ἡ αἰφνίδιος ἢ ἡ πρώτη ἐπέλευσις ἰδίως δυσαρέστου τινός, ἐπίσκηψις : **ἐμφάνισις ἐπιδημίας τύφου, - μὲ τὴν πρώτη ἐμφάνιση τοῦ χειμῶνα πρόβαλαν οἱ σαλεπιτζῆδες· 8)** ὁμ. εἰδ. ἐμφάνισις [-η] **φωτογραφικῆς πλακός** ἡ διὰ χημικῶν μέσων παρουσίασις τῆς **εἰκόνος** τῆς ἀρνητικῆς πλακός.

ἐμφανίσκω μτγν. ἐμφανίζω β.λ., παρουσιάζω ὡς, χαρακτηρίζω : 'Ιάμβλ.Πυθ.35,260 **ἐμφανίσκειν γὰρ βοσκήματα τοὺς ἄλλους ὄντας.**

ἐμφανισμός [ὁ] ἐκδήλωσις, φανέρωσις : Πλάτ. 'Ορ.413Ε **προθυμία ἐμφανισμὸς προαιρέσεως πρακτικῆς·** || ὁμ. καταγγελία, ἀποκάλυψις : Πάπ., ΠΔ Μακκ.2,3,9 **περὶ τοῦ γεγονότος ἐμφανισμοῦ·** || ὁμ.ἔνδειξις, ὑποδήλωσις·'Απολλ.Δύσκ.Συντ.50,27· || ἐξήγησις, ἑρμηνεία : Πτολ.Τετράβ.22.

ἐμφανιστής [ὁ] κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐμφανίζων, ἀποκαλύπτων, καταγγέλλων, κατήγορος : 'Αριστέ. 167,Πάπ. **οὐδὲ ἔργον ἐπιτελῶ ἐμφανιστοῦ· 2)** νεώτ.

κ. δημ. εἰδ. χημικὸν παρασκεύασμα δι' οὗ γίνεται ἡ ἐμφάνισις τῶν φωτογραφικῶν πλακῶν.

ἐμφανιστικός-ή-όν δηλωτικός, βεβαιωτικός, συγκρ. **-ώτερος** : Πλάτ.῞Ορ.414Ε **ἀπόδειξις λόγος συλλογιστικὸς ἀληθής· λόγος ἐμφανιστικὸς διὰ προγινωσκομένων·** **2**) ἐκφραστικός : Λογγῖν.31,1 **ἔστιν ἄρ' ὁ ἰδιωματισμὸς ἐνίοτε τοῦ κόσμου πάρα πολὺ ἐμφανιστικώτερον·** ‖ ὁμ. σημ. κ. μετὰ γεν. : Πορφ.π.Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.3,1· ‖ τὸ **οὐδ. τὸ ἐμφανιστικόν** ὡς οὐσ. ἐπὶ ὀνομάτων ὧν αὐτόδηλος εἶναι ἡ σημασία : Πτολ.Τετράβ. 34 **τὸ ἐμφανιστικὸν αὐτόθεν ἔχειν·** **3**) τὸ οὐδ. πληθ. **ἐμφανιστικά** ὡς οὐσ. ἐμφανίσιμα βλ λ. : Προοίμ.᾿Ιουστιν.Νεαρ.· **4**) τὸ οὐδ. **ἐμφανιστικόν** ὡς οὐσ. χρηματικὴ κατοβολὴ ἐπὶ τῇ καταθέσει μηνύσεως : Πάπ.

ἐμφανοτυπικὸς χάρτης (ὁ) νεώτ. φωτογροφικὸς χάρτης, εἰς ὃν ἡ ἐπ' αὐτοῦ τυπουμένη εἰκὼν εἶναι ἀμέσως ἐμφανής.

ἐμφαντάζομαι κ. μσν., παθ. συνδέομαι, συνείρομαι ἰδεατῶς, ἐν τῇ φαντασίᾳ, μετά τινος, μετὰ δοτ. : Μᾶρκ.Αὐρ.2,12 **τὰ ἐμφανταζόμενα αὐτῷ** (τῷ ἀποθανεῖν)· **2**) ἔρχομαι εἰς τὴν φαντασίαν τινός : Δαμάσκ.᾿Αρχ.7· **3**) ἐγκατοπτρίζομοι, ἀντανακλῶμαι : Πλωτῖν.3,6,17· ‖ λαμβάνω ὁρατὸν σχῆμα, ὁρατὴν μορφήν . Πλωτῖν.1,8,8 **ἐμφαντάζεσθαι εἰς τὴν ὕλην·** **4**) βλέπω δραμα, φάντασμο : Ζώσ.᾿Αλχ.110Β· ‖ σχηματίζω ἐν τῇ φαντασίᾳ μου, ἐπινοῶ : Εὐστ.Πον.142,70.

ἐμφάντᾰσις-εως (ἡ) μτγν. τὸ διὰ τῆς φαντασίας ἐφεύρημα, ἐπινόησις : Πλωτῖν.3,6,14.

ἐμφάντασμα (τό) μσν. τὸ ἐντός τινος παριστονόμενον : Εὐστ.Πον.57,73.

ἐμφαντικός-ή-όν κ. νεώτ. δηλωτικός, ἐνδεικτικός, ἐκφραστικός τινος· παροθ. **-ώτερος -ώτατος**: Πλούτ.᾿Ηθ.747Ε **ἡ φορὰ πάθους τινὸς ἐμφαντικὸν ἢ πράξεως ἢ δυνάμεως,** Θεολ.᾿Αριθμ.27 **τῆς δικαιοσύνης ἐμφαντικωτάτη ἡ πεντάς·** ‖ ἀπολ. ἐκφραστικός, ζωηρός, ἔντονος : Πολύβ.18,6,2 **ἡ παράκλησις ἦν αὐτοῦ βραχεῖα μέν, ἐμφαντικὴ δέ,** Πλούτ.᾿Ηθ.1009Ε **πολλάκις ἐπιμειδίασις καὶ ἀποσιώπησις ἐμφαντικώτερον ποιεῖ τὸν λόγον.**

ἐμφαντικῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. ζωηρῶς, ἰσχυρῶς, μετὰ δυνάμεως : Πλούτ.῎Αρατ.32 **Τιμάνθης ὁ ζωγράφος ἐποίησεν ἐμφαντικῶς τῇ διαθέσει τὴν μάχην ἔχουσαν,** Πολύβ.12,25,2 **ἐμφαντικῶς γράφεσθαι,** Φίλ.2,140 **ἐμφαντικῶς τρανοῦν·** ‖ συγκρ **-ώτερον** : Πολύβ.12,27,10· ‖ ὑπερθ. **-ώτατα** : Φίλ.1,50 **τοῦτο δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐμφαντικώτατο παρίστησι·** ‖ νεώτ. μετ' ἐμφάσεως, ἐκφράσεως, ζωηρότητος : Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.20 **ἔσεισεν ἐμφαντικῶς τὴν χονδρὴν τετράγωνον κεφαλήν του·** **2**) κατὰ τρόπον δηλωτικόν τινος : Πολύβ.11,12,1 **παρεκάλει βραχέως μέν, ἐμφαντικῶς δὲ τοῦ παρόντος κινδύνου.**

ἐμφανῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ., ᾿Ιων. **-νέως,** προδήλως, φανερῶς, φανερά : ῾Ηρ.1,140 **ἐμφανέως γὰρ δὴ ποιεῦσι,** Αἰσχ.᾿Αγ.626 **πότερον ἀναχθεὶς ἐμφανῶς ἐξ ᾿Ιλίου ἢ ..,** Σοφ.Τρ.278 **ἐμφανῶς ἠμύνατο,** Θουκ.7,48, Πλούτ.᾿Ηθ.795Β **μὴ μόνον ἐμφανῶς μηδὲ δημοσίᾳ ὀνειδίζειν,** Μηναῖ.3,8 ᾿Ωδ.4 **ἔργοις καὶ δόγμασι διαπρέψας ἐμφανῶς·** **2**) ἀναμφιβόλως : ῾Ηρ.6,123 **ἐμφανέως ἠλευθέρωσαν·** **3**) πραγματικῶς : ᾿Αριστφ.Νεφ.611 **ὠφελοῦσ' ὑμᾶς ἅπαντας, οὐ λόγοις, ἀλλ' ἐμφανῶς·** **4**) σοφῶς. ἐκφραστικῶς, συγκρ. **-έστερον** : Πλάτ.Φίλ.31Ε **ἐμφανέστερον δὲ ἔτι ταὐτὰ ταῦτα πειρώμεθα λέγειν·** ‖ ὁμ. ὑπερθ. **-έστατα** : Μηνοῖ.1,2 ῾Εσπερ. **ὁ Δαυῒδ προέγραφεν ἐμφανέστατα.**

ἐμφαρμάσσω μτγν. χρίω, ἀλείφω, ποθ. : Γαλ. Φυσ.Δυν.1,14 **τοὺς ἰοὺς τῶν θηρίων ἢ τοὺς ἐμπεφαρμαγμένους τοῖς βέλεσιν.**

ἐμφαρύγγομαι μτγν. κ. **-ύσσομαι,** μτχ. ἀορ. α' **-υξάμενος,** ἐντὸς φάρυγγος θέτω, τρώγω, καταβροχθίζω· ῾Ησ. « ἐμφορυξάμενος· ἐμφαγών » : Διοσκ.8,15 **ἐμφαρυξάμενοι λίθους διαλύουσι.**

ἔμφᾰσις-εως (ἡ) (ἐμφαίνομαι) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. -η τὸ ἐμφαίνεσθαι ἐν λείᾳ τινὶ ἐπιφανείᾳ, ἐγκατόπτρισις, ἀνταύγεια ἐν κατόπτρῳ ἢ ὕδατι, ἀντανάκλασις: ᾿Αριστλ.Κόσ.395a,30 **ἶρις μὲν οὖν ἐστιν ἔμφασις ἡλίου .. ἐν νέφει νοτερῷ,** Θεόφρ.Λιθ.30 **ἡ ὑαλοειδὴς ἣ καὶ ἔμφασιν ποιεῖ καὶ διάφασιν·** ‖ κ. μτφ. : Πλούτ.᾿Ηθ.354C **ἀμυδρὰς ἐμφάσεις τῆς ἀληθείας,** Εὐστ.Πον.114,43· ‖ γεν. εἰκών, ὁμοίωσις : ᾿Επικ.᾿Επιστ.2,41U **ἔ- προσώπου,** Δαμάσκ. ᾿Αρχ.69 **ἔ- τοῦ ὄντος,** Πρόκλ.᾿Αλκ.69C **ἔ- τῶν πρώτων ἐν τοῖς ἐσχάτοις,** ῾Ιεροκλ.Χρ.᾿Επ 20,465Μ **στερεοῦ πρώτου ἔ- ἐν τῇ τετράδι εὑρίσκεται·** **2**) ἐξωτερικὴ ὄψις, ἐμφάνισις : ᾿Αριστλ.Μαντ. 464b,12 **τὰς ἐμφάσεις κρίνειν,** Στωϊκ.2,24 **ἐμφάσεις φαντασιῶν,** Πολύβ.5,63,2 **κατὰ τὴν ἔμφασιν** (κατὰ τὸ φαινόμενον)· ‖ ἐντύπωσις : Χρυσ. Στωϊκ.2,257 **ποιεῖν ἔμφασίν τινος ὡς** (δίδειν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι), Διόδ.Σ 11,89 **ἔμφασιν μὲν οὖν ἔχει τὸ ἀναβαλλόμενον ὕδωρ ὡς ὑπάρχει διάπυρον·** ‖ ἀντίληψις, ἰδέα : Φιλόδ.᾿Οργ.95W **ἔμφασιν λαβεῖν τινος,** Διον.᾿Αλ.Θουκ.16 **ἔμφασιν ἔχειν τινός·** ‖ ὁμ. ἐπὶ τῆς αἰσθήσεως τῆς γεύσεως : Διοσκ.5,87 **ἔμφασις ἀλυκότητος·** **3**) (ἐμφαίνω) ἔκθεσις, διήγησις : Πολύβ.6,5,3 **καὶ γὰρ ἂν ἐλλείπειν τι δόξῃ διὰ τῆς καθολικῆς ἐμφάσεως ὁ κατὰ μέρος λόγος τῶν ῥηθησομένων·** ‖ ὁμ. ἐξήγησις, ἑρμηνεία : ᾿Ιάμβλ.Πυθ.23,103 **εἴ τις διαρθρώσειε σαφῶς τὰς τῶν Πυθαγορικῶν συμβόλων ἐμφάσεις καὶ ἀπορρήτους ἐννοίας·** **4**) σημασία, ἔννοια : ᾿Αγαθαρχ.21, Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.15 **5**) ρητ. κ. νεώτ. κ. δημ. δύναμις ἐκφράσεως, ἔντονον ἢ στομφῶδες ὕφος, ἔξαρσις : Κόϊντ.8,383, Τρύφ.Τρόπ.199S, Δημήτρ.130, Παποδ.Χριστ.Τεμπ. 48 **τὴν λέξιν « τὸ πατρικό της τὸ σπίτι » ἐπρόφερεν ἡ Σειραΐνὼ μὲ κάποιαν ἔμφασιν,-μιλᾶ πάντα μὲ ἔμφαση·** **6**) ὑπαινιγμός, νύξις : Δημήτρ.57,171· **7**) ἐπὶ μύθων, τὸ ἐπιμύθιον: Βάβρ.116,15

ἐμφᾰτικός-ή-(όν) ˟ μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ., παραθ. **-ώτερος, -ώτατος** ὁ κατ' ἔμφασιν ἐκφερόμενος, ἐκφραστικός : Φιλόδ.Ρητ.1,326S, Φώτ.Κῶδ.40,8.

ἐμφατικῶς ἐπίρρ. μτγν. μετ' ἐμφάσεως, ἐκφραστικά : Φιλόδ.Ποιημ.5,1425,29, Γαλ.17,826, Σχόλ. ᾿Αράτ.596 **ἐμφατικῶς δὲ εἶπον, ῞Ελκων ἐξόπισθεν πρύμναν·** ‖ κ. συγκρ. **-ώτερον·** ῾Ησ.

ἐμφατνίζομαι μσν. ἐπὶ ἵππου, κλείομαι ἐν φάτνῃ : Νικ.Χων. ἐν Σάθ.1,91 **ἵππος στατὸς καὶ ῾Ομήρειος ἐφ' ἱκανὸν ἐμφατνισθεὶς τοῖς δεσμοῖς.**

ἔμφατον ῾Ησ. « αἰνιγματοειδῶς εἰρημένον ».

ἐμφέρβομαι, ποι. **ἐνιφέρβομαι,** παθ. βόσκω ἔν τινι : Μόσχ.2,80 **καὶ γίγνετο ταῦρος οὐχ οἷος σταθμοῖς ἐνιφέρβεται.**

ἐμφέρεια (ἡ) μτγν. κ. μσν. ὁμοιότης : Διοσκ.1,1 **ἶρις ἀπὸ μὲν τῆς κατ' οὐρανὸν ἐμφερείας ὠνόμασται,** Πλούτ.Νομ.13 **οὕτως ἐφικέσθαι τῆς ἐμφερείας .. ὥστε μὴ .. διαγινώσκειν,** Εὐστ.᾿Ιλ. 776,49· ‖ κ. κτ. πληθ. : Θεολ.᾿Αριθμ.58 **τὰς τοῦ ἀριθμοῦ ἐμφερείας καὶ ἀφομοιώσεις.**

ἐμφερής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ ὁμοιάζων, ὅμοιος· παραθ. **-έστερος, -έστατος** : Σαπφ.85 **ἐμφερὴς ἀνθέμοισι,** ῾Ηρ.2,76 **σκέλεα καὶ πρόσωπον ἐμφερὴς τῇ ἑτέρῃ,** Αἰσχ.Χο.206 **ποδῶν ὅμοιοι τοῖς τ' ἐμοῖσιν ἐμφερεῖς,** Σόφ.Αἴ.1152, Ξεν.ΚΠ 5,5,31 **καὶ τὸ μάλιστα τῷ ἐμῷ πάθει ἐμφερές,** ᾿Αριστλ.ΖΙ 626a,6 **τροφὴν ἐμφερῆ τῷ κηρῷ τὴν σκληρότητα,** Διογ. Λ 6,83· ‖ φρ. **καὶ τὰ ἐμφερῆ** = καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ τὰ ὅμοια : Σωρ.1,2.

ἐμφέρω κ. μσν. κ. νεώτ. φέρω ἐντός τινος· ἰδ. παθ. **ἐμφέρομαι** φέρο μοι ἐντός τινος : ῾Ιππ.᾿Επιδ.

7,40 ἐμφ- ἔν τινι] δ. γρ. ἐκφ-]· || περιφέρομαι, κινοῦμαι, εὑρίσκομαι, δθ. βιῶ : Ἀπολλ.Ρ 4,613 ὡς ἄρ' Ἀπόλλωνος δάκρυα Λητοΐδαο ἐμφέρεται δίναις, Ὀππ.'Αλ.1,81· || κ. μέσ. φέρω μετ' ἐμαυτοῦ : Ἀρατ.701· **2)** ἀναφέρω : Πάπ. **ἐνένεγκε ἐν λήμματι·** κ. παθ. : Πολύβ.14,12 **ἐνέλειπε γὰρ φύλλα, ἐν οἷς περὶ τοῦ Πτολεμαίου ἐνεφέρετο καὶ Ἀρσινόης,** Πασχ.Χρον.208,1 **περιβόητος ἐγένετο καθὰ ἐν ταῖς Χάρακος ἐμφέρεται ἱστορίαις,** Βιβλ.Κοισ.7,532D **λέξεων Ἑβραϊκῶν τῶν ἐν ταῖς θείαις γραφαῖς ἐμφερομένων·** **3)** παθ. ἐμπεριέχομαι, περιλαμβάνομαι : Φίλ.1,460 **εἶδος ἐμφέρεται γένει,** Λογγῖν.'Ύφ.10,2 **ὕψους αἴτιον τὸ τῶν ἐμφερομένων ἐκλέγειν, ἀεὶ τὰ καιριώτατα,** Κ Πορφ.'Εκθ.1013· **4)** ὁμ. παθ. ἐνέχομαι : Ἐπιγρ. Ἀστυπαλ. **ἐμφέρεσθαι τῇ αἰτίᾳ·** || ὁμ. Ἐπιγρ. **ὁ ἐμφερόμενος** ὁ ἐνδιαφερόμενος, τὸ ἐνδιαφερόμενον μέρος· **5)** Ἐπιγρ. εἰσφέρω, εἰσάγω.

ἐμφερῶς ἐπίρρ. κ. μσν. ὁμοίως, ὅμοια : Διογ.Λ 6,103 **τὸν λογικὸν καὶ τὸν φυσικὸν τόπον περιαιρεῖν ἐμφερῶς,** Ἀθήν.1,27Α **ὁ βυξεντῖνος ἐμφερῶς ἔχει τῷ ἀλβανῷ τῷ ὀμφακίᾳ,** Ἀνδρ.Κρ.137Β **καὶ τὰ πάλαι καὶ νῦν ἐμφερῶς ἅμα καὶ καταλλήλως τυποῦται·** || ὑπερθ. **-έστατα** : Ἀριστφ.ἀπ.68.

ἐμφεύγω μτγν. φεύγω ἐντός, καταφεύγω : Λουκ. Ψευδολογ.27 **εἰς τὸν ἄκρατον ἐνέφευγες.**

ἔμφθαρτος-ον μτγν. φθαρτός : Ἰουστ.10 **ἐκ τῆς πολυστενάκτου τε καὶ ἐμφθάρτου ζωῆς.**

ἐμφθέγγομαι μτγν. φθέγγομαι, ὁμιλῶ που : Λουκ.Εὐνοῦχ.7 **λεπτόν τι . . ἐμφθεγξάμενος.**

ἐμφθορής-οῦς-ές μτγν. (φθορά) ἀπολωλὼς ἢ κατεστραμμένος ἔν τινι : Νίκ.Ἀλεξ.176 **δεσπόζει νηῶν τε καὶ ἐμφθορέων αἰζηῶν.**

ἐμφιαλῶ-όω νεώτ. μεταγγίζω ποτὸν κ. ἰδίως οἶνον ἢ ζῦθον εἰς φιάλας καλῶς πωματιζομένας διὰ τὴν εὔκολον μεταφορὰν καὶ τὴν ἀποφυγὴν ἐξατμίσεων, μποτιλλιάρω.

ἐμφιάλωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐμφιαλῶ βλ.λ., μποτιλλιάρισμα.

ἐμφιέζω Ἐπιγρ. ἀμφιάζω βλ.λ. : Ἐπιγρ. **ἀγάλματα ἐμπεφιεσμένα.**

ἐμφιληδονῶ-έω μτγν. κ. **ἐμφιληδῶ** βλ.λ. : Πορφ. Ἀποχ.2,47 **τῶν ζώων αἱ βίαιοι σφαγαὶ ἐμφιληδονεῖν τὰς ψυχὰς . . ἀναγκάζουσιν.**

ἐμφιληδῶ-έω μτγν. ἥδομαι, εὐχαριστοῦμαι **ἔν τινι** : Μᾶρκ.Αὐρ.5,5.

ἐμφιλοδοξῶ-έω μτγν. ἐπιζητῶ τὴν φήμην **ἔν τινι** : Φιλόδ.Ρητ.2,140S.

ἐμφιλοθέως ἐπίρρ. μσν.φιλοθέως:Μιχ.'Ακομ.2,323.

ἐμφιλοκαλῶ-έω μτγν. ἐνδιατρίβω, καταγίνομαι εἴς τι φιλοκάλως : Πλούτ.'Ηθ.122Ε,αὐτ.Φιλοπ.4 **ἐμφιλοκαλῆσαι τοῖς στρατιωτικοῖς.**

ἐμφιλόνεικος-ον ὁ ἐνέχων φιλονικίαν, ὁ μετὰ φιλονικίας διεξαγόμενος : Σχόλ.Εὐρ.Μήδ.637 **ἐμφιλόνεικοι λόγοι,** Βασ.2,126C **λέσχην δὲ λέγει τὴν ἄμετρον ἐν τοῖς συμποσίοις καὶ ἐμφιλόνεικον ὁμιλίαν.**

ἐμφιλονείκως ἐπίρρ. μτγν. κ. μσν. μετὰ φιλονικίας : Σχόλ.Εὐρ.'Ανδρ.289,Πασχ.Χρον.667,16 **διὰ τὸ ἐμφιλονείκως τοῖς αὐτοῖς ἐμμένειν.**

ἐμφιλόπονος-ον μτγν. ὁ καλῶς κεκαλλιεργημένος : Ἐφραίμ.Σύρ.2,6F **γῆ καλὴ καὶ ἐμφιλόπονος.**

ἐμφιλοπονῶ-έω φιλοπονῶ, μετὰ σπουδῆς καὶ ἐπιμελείας ἀσχολοῦμαι ἔν τινι:'Ανών.ΒίοςΧρυσ.307,13 **ταῖς ἁγίαις γνησίως ἐνεφιλοπόνει γραφαῖς.**

ἐμφιλοσόφημα-ατος (τὸ) μτγν. φιλοσόφημα ἔν τινι : Γρηγ.Ναζ.2,576C.

ἐμφιλόσοφος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ ἐνέχων, περιλαμβάνων φιλοσοφίαν, ὁ φιλοσοφικός : Φίλ.2,22 **ἐμφιλόσοφοι αἰσθήσεις,** Διογ.Λ 2,40, Ὀλυμπ.'Αλχ. 70Β **ἐμφιλόσοφος τέχνη,** Καισάρ.Δαπ.Βιβλιοθ. 7,354Ε **Ἀναστασίου . . κεφάλαια ἐμφιλόσοφα.**

ἐμφιλοσοφῶ-έω μτγν. σπουδάζω, μελετῶ **που** τὴν φιλοσοφίαν : Φιλόστρ.'Απολλ.5,18 **ἐμφιλοσοφήσας τῇ Σικελίᾳ χρόνον·** || ἀπολ. φιλοσοφῶ, σκέπτομαι φιλοσοφικῶς **ἔν τινι** : Πορφ.'Αποχ.4,6, Γρηγ.Ναζ.2,60D **ἐμφιλοσοφῶν τοῖς πάθεσιν.**

ἐμφιλοσόφως ἐπίρρ. σχόλ. μσν. φιλοσοφικῶς, μὲ φιλοσοφίαν : Σχόλ.Λουκ.'Ιχθ.26,Φώτ.Κῶδ.140,98 **ἐμφιλοσόφως καὶ μεγαλοπρεπῶς.**

ἐμφιλοτεχνῶ-έω μτγν. διατρίβω, καταγίνομαι φιλοτέχνως εἴς τι : Μᾶρκ.Αὐρ.7,54 **διηνεκῶς ἐπὶ σοί ἐστι . . τῇ οὔσῃ φαντασίᾳ ἐμφιλοτεχνεῖν.**

ἐμφιλοτιμοῦμαι-έομαι μτγν. κ. μσν. φιλοτίμως ἀσχολοῦμαι εἴς τι : Γρηγ.Νύσσ.2,155Α **ἐμφιλοτιμεῖσθαι τοῖς κατὰ τῆς συκοφαντίας ἐλέγχοις,** Θεοφύλ.Βουλγ.'Επ.71,706Β.

ἐμφιλοχώρησις-εως (ἡ) νεώτ. κ. **ἐμφιλοχωρία** εἴσοδος, εἰσχώρησις, ἐμφάνισις, παρουσία.

ἐμφιλοχωρία (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἡ λίαν τερπνὴ κατοίκησίς που, διαμονή, **διατριβή·** || **νεώτ.** ἡ ἐμφιλοχώρησις βλ.λ.

ἐμφιλοχωρῶ-έω μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἐνδιατρίβω ἀσμένως εἴς τι, ἀγαπῶ νὰ φοιτῶ, νὰ κατοικῶ εἴς τι : Λουκ.'Ιστ.Συγγρ.1 **ἐπὶ πολὺ ἐμφιλοχωρούσης τῆς Ἀνδρομέδας τῇ μνήμῃ αὐτῶν,** Ἰώσ.ΑΙ 2,7,2, Ἀλκίφρ.3,15,'Αγαθ.5,7 **ἐμφιλοχωρεῖν ἐν δόμῳ,** Εὐστ.Πον.40,46· || ἀπολ. εὐχαρίστως εἰσέρχομαι, ἐμφανίζομαι, παρουσιάζομαι : Ἀρχέμ.Ι,Γαλ.16, 556,Μηναῖ.1,18 Ὠδ.6 **τοῖς σοῖς . . συγγράμμασι σοφῶς ἐμφιλοχωρῶν.**

ἐμφιλοχώρως ἐπίρρ. μτγν. μτφ. ἐν εὐχαρίστῳ παραμονῇ εἴς τι μέρος, παραμένοντας κάπου εὐχάριστα : Πτολ.'Αρμ.3,11 **φωνὴ ἀναστρέφεται ἐμφιλοχώρως περὶ τὰς μέσας μελῳδίας.**

ἔμφιμος-ον μτγν. (φιμῶ) κεκλεισμένος, βουλλωμένος, ἀντίθ. ἄπωμος : Ζώσ.'Αλχ.113Β.

ἐμφλάω Ἰων. ἀντὶ ἐνθλάω βλ.λ. : Ἱππ.Προρρ.2,14.

ἐμφλεβοτομῶ-έω κατανέμω, ξεχωρίζω τὰς φλέβας εἰς κλάδους : Ἱππ.'Οστ.279,55 **τάς τε παραφυάδας ἐνεφλεβοτόμησε.**

ἐμφλεγμαίνω μτγν. ἐμποιῶ, **προκαλῶ φλόγα,** φλεγμονήν : Γρηγ.Νύσσ.2,276Α.

ἐμφλέγω φλέγω, ἀνάπτω ἔν τινι : Πίνδ.Ο 11,76 **ἐν δ' ἕσπερον ἔφλεξεν εὐώπιδος σελάνας φάος·** || κ. μτφ. : Μαίκ.ἐν ΑΠλ.4,198 **ἐνέφλεγες ἐν φρεσὶ πυρσόν·** || κ. παθ. φλέγομαι, καίομαι ἐντός : Νίκ.Θηρ.338 **δάγματι δ' ἐμφλέγεται κραδίη.**

ἔμφλεκτος-ον μτγν. ἔμπυρος, διάπυρος:'Αφίν.6,7.

ἔμφλογος-ον μσν. ὁ ἔχων φλόγα, καίων, ἀναμμένος : Πισίδ.Γ 1197 **ταῖς βολαῖς ταῖς ἐμφλόγοις,** Ἀχμ.'Ονειροκρ.134,12 **τὸ ἔμφλογον καὶ ἔγκαπνον** (πῦρ).

ἔμφλοιος-ον ἐπὶ φυτοῦ ἢ καρποῦ, ὁ ἔχων φλοιόν, φλούδα : Θεόφρ.ΦΙ 5,1,2 **σήπεται δὲ τάχιστα, ἐάν τε ἔμφλοιος, ἐάν τε ἄφλοιος.**

ἐμφλοιοσπέρματος-ον ὁ ἔχων σπέρμα κεκαλυμμένον διὰ φλοιοῦ : Θεόφρ.ΦΙ 7,3,2 **ἀνδράφαξις καὶ ὤκιμον ἐμφλοιοσπέρματα,** αὐτ.3.

ἔμφλοξ-ογος μτγν. ὁ ἔχων φλόγα, ἀναμμένος : Φίλιππ.Θεσσ.ἐν ΑΠ 6,5,5 **καὶ τὸν ἐγερσιφαῆ πυρὸς ἔγκυον ἔμφλογα πέτρον.**

ἔμφοβος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐμποιῶν φόβον, φοβερός, τρομερός, δεινός : Σοφ.ΟΚ 39 **αἱ γὰρ ἔμφοβοι θεαί σφ' ἔχουσι** (σχόλ. « φοβεραί »)· **2)** ὁ ἐν φόβῳ, ὁ πλήρης φόβου, πεφοβημένος, περίφοβος : Θεόφρ.Χαρ.25,1 **ἀμέλει δὲ ἡ δειλία δόξειεν ⟨ἂν⟩ εἶναι ὑπειξίς τις ψυχῆς ἔμφοβος** (δ.γρ. ἐκ φόβου), ΠΔ Μακκ.1,13,2 **εἶδε τὸν λαὸν ὅτι . . ἔμφοβος,** Βαλαωρ.Στιχουργ.4 Κατάδ.14 **τότε ἐπῆγα πρὸς αὐτὸν ἔμφοβος καὶ δακρύων,** Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.64 **ἡ Σκεύω παρεμέρισεν ἔμφοβος·** || ὁ ὑπὸ δέους, θείου φόβου κατεχόμενος : ΚΔΛουκ.24,37 **ἔμφοβοι γενόμενοι, ἐδόκουν πνεῦμα θεωρεῖν.**

ἐμφοβῶ-έω μτγν., μσν. **ἐμβάλλω** τινὶ φόβον, πτοῶ,

φοβίζω, τρομάζω : Πάπ. **ἐμφοβοῦντές με,** Γλυκ. Ἐπιστ.16,80 **οὓς καὶ δίκην μορμολυκείων ἐμφοβοῦσιν,** Εὐστ.Ἰλ.943,16 **δεδισσόμενος διχῶς νοεῖται, δηλῶν ποτὲ μὲν τὸν ἐμφοβοῦντα, ποτὲ δὲ τὸν φοβούμενον·** κ παθ. : Ἰεζ.Ἐξαγ.82· ‖ μέσ. φοβοῦμαι : Πλούτ.Ὄθ.5 **ὅπως μηδὲν ἐμφοβήσονται** (δ.γρ. **φοβήσονται**) **περὶ αὐτῶν.**

ἐμφόβως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. μετὰ φόβου, δειλῶς, περιδεῶς, φοβισμένα· Ἡσ. « ὀρρωδέως, ἐμφόβως » : Βασ.1,769C **ἐμφόβως νεκρώσασα.**

ἐμφοιτῶ-άω μτγν. κ. μον. φοιτῶ ἐντός, εἰσβάλλω, ἐπέρχομαι : Φίλ.1,105 **κἂν μήπω . . ἐμφοιτήσῃ,** Θεοφύλ.Σιμ.Ἱστ.2,7,39D· ‖ ὁμ. μτφ. : Ἐπιγρ. **κόλλυβός-τις ἐμπεφοίτηκεν εἰς [τὴν ἀγοράν].**

ἐμφονεύω μτγν. κ. μον. φονεύω ἐντός τινος ἢ ἐπί τινος : Γεωπ.16,19.

ἐμφόρβιος-ον μτγν. ἐπινέμων, περιβόσκων, κατοβιβρώσκων, καταναλίσκων, ἀπομορφοίνων : Νίκ. Θηρ.629 **αὐά τε θύμβρης στρομβεῖα φώχοιο, κακῆς ἐμφόρβια νούσου** (σχόλ. « δαπονητικὰ τῆς νόσου », ἤτοι δι' ὧν ἡ νόσος ἐσθίεται)· **2**) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. Ἡσ. **«ἐμφόρβιον, τελώνημα» τὸ διὰ** τὴν φορβήν, νομην, καταβαλλόμενον τέλος.

ἐμφορβιοῦμαι-όομαι κ. μσν. περιζωννύω τὸ στόμα μου διὰ φορβειᾶς ὡς οἱ αὐληταί, περιβάλλω διὰ φορβειᾶς τὸ στόμα, ἐν ᾧ παίζω τὸν αὐλόν : Ἀριστφ.Ὄρν.861 **οὔπω κόρακ' εἶδον ἐμπεφορβιωμένον,** Εὐστ.Πον.277,65 **ὡς τοίνυν, ἐφ' οἷς παίζων ἐλάλει, οὕτως ἐμπεφορβίωτο, σιγᾷ.**

ἐμφορβισμὸς (ὁ) ἡ φίμωσις, ἀποστόμωσις· **2**) Ἐπιγρ. ἡ ἐπιβολὴ φόρου ἐπὶ τῆς φορβῆς.

ἐμφορβίω, Ἐπιγρ. ἀρκ. **ἰμφορβίω** ἐπιβάλλω φόρον ἐπὶ τῆς φορβῆς, βοσκῆς.

ἐμφόρησις-εως (ἡ) μτγν. κ. μσν. ὑπερπλήρωσις, λαίμαργος πολυφαγία καὶ πολυποσία, δθ. κ. ὑπερβολικὴ ἀπόλαυσις : Πλούτ.Ἠθ.477B **σαρκῶν ἐμφορήσεις,** Ἀθήν.1,10B **οὐ διψήσεως ἄκος ἀλλ' ἐμφορήσεως ἕνεκα,** Πορφ.Ἀποχ.1,34 **ἐκ τῆς ἐμφορήσεως τῶν ἀλλοτρίων σωμάτων,** Παῦλ.Αἰγ.6,96· **2**) ἔμπνευσις, ἐπίπνοια : Σχόλ.Διον.ἐν AB 951,6.

ἐμφόρητος-ον μτγν. κ. μον. καταπιέζων, δυναστικός, τυραννικός : Λιβάν.4,751 **ζηλωτὸν . . αὐτονομία . . ἐκείνοις, ὅσοι δεσπότην μὲν ἐμφόρητον καὶ βαρύν, ἐλευθέρους δὲ γείτονας ἔχουσιν·** **2**) μεστός, πολυπληθής : Ἰωσ.Γενέσ.64,12 **σὺν στρατιᾷ σοβαρᾷ δυνάμεως ἐμφορήτῳ ἐπέρχεται.**

ἔμφορος-ον πάπ. κ. Ἡσ. παραγωγικός, γόνιμος : **γῆ ἔμφορος, - περιστερεὼν ἔμφορος·** **2**) ὁ ὑποκείμενος, ὁ πληρώνων φόρον : Πάπ.· **3**) Ἡσ. « ἔμφορα προσβεβλημένα· ἀγέλη προβάτων ».

ἐμφοροῦμαι-έομαι κ. μσν. κ. νεώτ. μέσ. κ. παθ. τοῦ ἐμφορῶ βλ.λ.3).

ἐμφορτίζομαι μτγν. κ. μσν. ὡς μέσ. δέχομαι, λαμβάνω ὡς φορτίον, ἀναδέχομαι, φορτώνομαι· κ. μτφ. : Ὀνήσανδρ.12,2 **ὥστε μὴ πολὺν ἐμ- τῇ γαστρὶ κόρον·** **2**) ὡς παθ. δέχομαι φορτίον, ὑπερπληροῦμαι : Τίμ.Ἱστ.Ἀστρ.ἐν Κατ.Ἀστρλ.Κ 1,98 **ἱκανῶς ἐμπεφορτισμένος,** Πρόδρ.6,253 **γυναικῶν τὸ στέφος, ὅσας τὸ πικρὸν ἐμπεφόρτιστο σκάφος.**

ἔμφορτος-ον μτγν. κ. μσν. πλήρης φορτίου, πεφορτωμένος, κατάφορτος : Διογ.Λ 1,31 **πλοῖον ἔμφορτον,** Ἰάμβλ.Πυθ 8,27 **ἔτι τῆς σαγήνης κατὰ βυθοῦ ἐμφόρτου ἐπισυρομένης·** ‖ ὁμ. μετὰ γεν. ἢ δοτ. : Ὀππ.Ἁλ.2,212, Εὐστ.Πον.82,38.

ἐμφορτοῦμαι-όομαι μτγν. φορτῶ διὰ λογαριασμόν μου : Αἰσώπ.Μῦθ.370B **ναῦν ἐμφορτωσάμενος ἀνήχθη.**

ἐμφορύνω μτγν. μολύνω : Γρηγ.Νύσσ.2,424B.

ἐμφορῶ-έω (ἐν-φέρω) κ. μον., μέσ. κ. παθ. **ἐμφοροῦμαι** κ. νεώτ., παθ. ἀόρ. **ἐνεφορήθην,** μτχ. παθ. παρακ. **ἐμπεφορημένος,** φέρω τι ἐπί τινος· συνήθ. ἐν χρ. τὸ παθ. φέρομαι ἐντός τινος : Ὀδ.Μ 419 **οἱ δὲ . . περὶ νῆα μέλαιναν κύμασιν ἐμφορέοντο** Λυκοφρ.1015 **πνοαὶ Θρῇσσαι ποδωτοῖς ἐμφορούμεναι λίνοις** (σχόλ. «ἐμπίπτουσαι»)· **2**) εἰσάγω, χύνω ἐντός, δθ. πληρῶ : Διόδ.Σ 16,93 **ἐκάλεσεν ἐπὶ δεῖπνον τὸν Παυσανίαν, καὶ πολὺν ἐμφορήσας ἄκρατον παρέδωκεν,** Ἐφραὶμ Σύρ.1,211E **τῆς χολερᾶς σταφυλῆς καὶ τοῦ πικροῦ βότρυος ἐμφορεῖ αὐτούς·** ‖ κ. μτφ.: Ἀγαθ.1,1,12B **πολέμων καὶ ταραχῶν ἅπαντα ἐμφοροῦσιν·** ‖ κ. νεώτ. τὸ μέσ. κ. παθ. **ἐμφοροῦμαι** πληρῶ ἐμαυτὸν πράγματός τινος, πληροῦμαι, κορέννυμαι, ποιοῦμαι ὑπερβολικὴν χρῆσιν πράγματός τινος, μετὰ γεν. : Ἡρ.1,55 **ἐπεί τε γὰρ δὴ παρέλαβε τοῦ μαντηίου ἀληθείην, ἐνεφορέετο αὐτοῦ,** Σχόλ.Ἰλ.Π 161 **αἵματος ἐμπεφορημένοι,** Διον.Ἁλ.Ῥωμ.11,39 **ἐνεφοροῦντο τῶν κατ' ὀλιγαρχίας λόγων,** Ἰώσ.ΑΙ 6,4,4, Δίων Κ 77,12 **ἔργῳ τῆς κατ' αὐτῶν ἐξουσίας, ἀπλήστως ἐνεφορεῖτο,** Πορφ.Ἀποχ.1,2,4 **τινῶν ζῴων ὧν πρόσθεν ἐνεφοροῦντο,** Πάπ. **τῶν ἀγαθῶν ἐμφορουμένους·** ‖ φρ. **ἐμφοροῦμαι (τοῦ) ἀκράτου** πίνω κατὰ κόρον ἄκρατον : Φίλ.2,159,37 **ἐμφορηθέντες ἀκράτου,** Πλούτ.Ἠθ.1067E **εἵλωτας ἐμπεφορημένους ἀκράτου·** ‖ κ. μετ' αἰτ. πράγμ. : Διόδ.Σ 4,4, Ἀλκίφρ.1,35 **τὸν ἄκρατον, ὃν πολύν τινα ἐνεφορησάμην,** Ἀθήν.10,416A· ‖ ὁμ. ἀπολ. : Λουκ.Νιγρ.25 **οὐκ ἐμφοροῦνται μὲν ἀπειροκαλώτερον, μεθύσκονται δὲ φανερώτερον·** **2**) μτφ. ἐπιφέρω, ἐντείνω, ἀναφορ. πρὸς πληγάς : Ἡρώνδ. 3,86 **ἐμφορεῖν πληγὰς εἴς τινα,** Πλούτ.Πομπ.3 **πολλὰς ἐνεφόρει πληγὰς τοῖς στρώμασιν,** Δίων Κ 61,9 **προσέπεσέ τε αὐτῷ καὶ πληγάς πολλὰς ἐνεφόρησεν·** ‖ ὁμ.ἀναφορ. πρὸς ὕβρεις, ἐν χρ.κ. τὸ μέσ. : Ἀλκίφρ.1,9 **εἰς τοὺς ἀπράγμονας ἐμφοροῦσιν ὕβρεις,** Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.3,28 **ἐμοὶ δὲ τῶν μὲν ὕβρεων, ἐς ὅσον θέλεις ἐμφορεῖσθαι·** **3**) κ. νεώτ. παθ.κ. μέσ. **ἐμφοροῦμαι** πληροῦμαι ψυχικῶς, εἶμαι πλήρης συναισθήματός τινος, κατέχομαι ὑπὸ συναισθημάτων ἢ ἰδεῶν : Μηναῖ.1,3,Ὠδ.1 **θείου φωτισμοῦ ἀξίως εὐφορούμενος, - ἐμφορεῖται ὑπὸ εὐγενῶν συναισθημάτων·** **4**) ἐπισωρεύω ἐπάνω εἴς τινα, ἐπιρρίπτω κατὰ πρόσωπόν τινος : Σοφ.ΟΚ 989 **οὔθ' οὓς αἰὲν ἐμφορεῖς** (δ. γρ. **ἐμφέρεις**) **σύ μοι φόνους πατρῴους ἐξονειδίζων πικρῶς.**

ἔμφραγμα-ατος (τὸ) κ. μσν. κ. νεώτ. πᾶν τὸ χρησιμεῦον πρὸς ἔμφραξιν ὀπῆς, ἀνοίγματος, διαβάσεως, φραγμός, ἐμπόδιον, βούλλωμα, στούπωμα : Πλούτ.Ἠθ.745F **περιαλήλιπται καὶ καταπέπλασται σαρκίνοις ἐμφράγμασι,** Πρόκλ.Ἡσίοδ. 616 **τρημάτιόν τι τῆς νεώς, εἰς ὃ πλεούσης ἔμφραγμα ποιοῦσι, νεωλκηθείσης δὲ ἀφαιροῦσι τὸ ἔμφραγμα·** ‖ κ. μτφ. : Ἰσοκρ.7,40 **ἐμφράγματα γὰρ αὐτοὺς ποιουμένους τῶν ἁμαρτημάτων πολλοὺς τίθεσθαι τοὺς νόμους ἀναγκάζεσθαι·** **2**) ἐπὶ ἐμβρύου, ἔμφραξις, συμπίεσις : Ἱππ.Ὀκτ.10 **ὅταν ἐπὶ πόδας ὁρμήσῃ, τὰ ἐμφράγματα γίνονται·** **3**) ξύλινον τεῦχος, θήκη, κάλυμμα : Φίλ. Μηχ.Βελοπ.66,47· **4**) συμπεπιεσμένη τρύξ, ὑποστάθμη : Ἀρχιγ.π.Ἀετ.6,27· **5**) νεώτ. ὀδοντιατρ. οὐσία πρὸς ἔμφραξιν τῆς κοιλότητος τερηδονιαμένου ὀδόντος, οἷον χρυσός, γουτταπέρκα κτт.

ἐμφραγματικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἔμφραξιν, ὁ πρὸς ἔμφραξιν χρησιμεύων ἢ συντελῶν : **ἐμφραγματικὸς δακτύλιος** (μεταλλικὸς δακτύλιος πρὸ τῆς θαλάμης τοῦ πυροβόλου πρὸς κάλυψιν τῆς μεταξὺ τοῦ κλείστρου καὶ τοῦ σωλῆνος σχηματιζομένης ἁρμογῆς).

ἐμφραγματουλκός (ὁ) νεώτ. ὄργανον πρὸς ἐξαγωγὴν τοῦ ἐμφρακτῆρος ἀπὸ τῆς ἐγκαθίσεώς του.

ἐμφραγμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἔμφραξις, φραγμός : ΠΔ Σοφ.Σειρ.27,14 **καὶ ἡ μάχη αὐτῶν ἐμφραγμὸς ὠτίων, - ἐμφραγμὸς ὀχετοῦ.**

ἐμφράγνυμι μον. ἀρχαΐζων τ. τοῦ ἐμφράσσω

βλ.λ. : Ἀποστόλ.Μιχ.Συλλ.Ἑλλ.Παροιμ.12,23 τὸ στόμα ἐμφράγνυται.

ἐμφρακτήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. κ. ἐμφράκτης (ὁ) εἰδικὸν ὄργανον ἢ τεμάχιον μετάλλου, σκύτους, κοουτσοὺκ κτλ., δι' οὗ ἐμφράσσονται ὀπαὶ μηχονημάτων πρὸς παρεμπόδισιν τῆς δι' αὐτῶν διόδου ἀερίου ἢ ὑγροῦ.

ἐμφράκτης (ὁ) νεώτ. ἐμφρακτήρ βλ.λ.

ἐμφρακτικός-ή-όν κ. νεώτ. κατάλληλος, χρήσιμος πρὸς ἔμφραξιν: Ἱππ.Διαίτ. (νόθ.) 9,Ἀέτ.Ι,5ν,20.

ἔμφρακτος-ον λεξ. ὁ πεφραγμένος, κατάφρακτος· 2) μτφ. γλωσσ. ὁ ὑγιὴς τὸν νοῦν.

ἔμφραξις-εως (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐμφράσσειν, φράξιμον, στούπωμα, βούλλωμα : Ἀριστλ.Πρ.870b,19 ἔ- τῶν πόρων, Στράβ.16,1,10 τὴν μὲν πολλὴν παρέκχυσιν ἐμφράξει κωλύειν· || κυρ. ἐπὶ παθολογικῆς καταστάσεως : Διοκλ.Καρ.άπ.40, Ὀρειβ.π.Φωτ.κωδ.218, 176,6 περὶ . . ἐμφράξεως μυξωτήρων, Ἀλέξ.Τραλλ. 3,1 δι' ἔμφραξιν γλίσχρων χυμῶν, μύσιν τοῦ στομίου, αὐτ.52 δι' ἔμφραξιν τῶν ἐντέρων μηκέτι κάτωθεν ἐκκρίνουσι τὴν κόπρον, Εὐστ.Ἰλ.887, 37· || εἰδ. νεώτ. ἰατρ. ἡ ἀπόφραξις ἀρτηρίας καὶ ἡ ἐκ τούτου ἀτροφία καὶ νέκρωσις τοῦ ἱστοῦ, ὃν αὕτη ἐτροφοδότει· 2) νεώτ. ὀδοντιατρ. ἡ μετὰ τὴν θεραπείαν τοῦ ὀδόντος πλήρωσις τῆς κοιλότητος αὐτοῦ διὰ καταλλήλου οὐσίας.

ἐμφράσσω κ. μσν. κ. νεώτ., ἀττ. -άττω, μέλλ. -άξω, ἀόρ. -αξα, παρακ. ἐμπέφρακα, παθ. μέλλ. -αχθήσομαι, μτχ. παθ. ἀορ. ἐμφραγείς φράσσω, κλείω, στομώνω τι δι' ἐμβολῆς ἐν αὐτῷ ἄλλου πράγματος, ἀποκλείω τὸ στόμιον, τοὺς πόρους τινὸς διὰ φράγματος, πώματος, βύσματος, πληρῶ δι' ἄλλου τὸ κοίλωμα πράγματός τινος, πωματίζω, ἐπιπωματίζω, πουμώνω, στουμπώνω, βουλλώνω . Θουκ.7,34 αἱ δὲ νῆες τὸ μεταξὺ εἶχον ἐμφράξασαι (δ. γρ ἐμφάρξασαι), Θεόφρ.ΦΑἴτ.5,12,15 ἐξιέναι κωλύει τὸ θερμὸν ἐμφράττον τοὺς πόρους, Πολύβ.5,71,9 τοῦτον (τὸν ὑπόνομον) ἀναρρήξαντες ἐνέφραξαν ὕλῃ καὶ λίθοις· || ἀποκλείω τὴν ἐπικοινωνίαν, σταματῶ τὴν ἐπέκτασιν, περιορίζω : Πλούτ.Ἄρατ.16 ὁ μὲν γὰρ Ἰσθμὸς ἐμφράσσων τὰς θαλάσσας εἰς ταὐτὸ συνάγει τῷ τόπῳ· || κ. νεώτ. ὁμ. ἐπὶ ὁμάδος προσ. περιορίζω, ἀνακόπτω, κωλύω τὴν προέλασιν παρεμβάλλων φραγμόν, ἐμπόδιον, ἀποκλείω που : Διόδ.Σ 14,56 τὰς τῶν Ἰταλιωτῶν βοηθείας ἐμφράζειν,-καταλαβόντες τὰ ὑψώματα ἐνέφραζον τὸν τουρκικὸν στρατὸν εἰς τὰ Δερβενάκια· || κ. παθ. ἐν ταῖς ἀνωτ. σημ. : Διον.Ἁλ.3,44 τοῦ στόματος ὑπὸ τῆς θαλασσίας θινὸς ἐμφραττομένου, Μηναῖ.8,4 Συναξ. ἐκέλευσεν ἐμφραγῆναι τούτου τὸ στόμιον,- ἡ σῦριγξ ἐνεφράχθη ὑπὸ καταπεσόντων χωμάτων· || ὁμ. τὸ μέσ. ἐν ἐνεργ. σημ. : Νίκ.Ἀλεξ.191 πνιγμὸς . . φάρυγος στεινὴν ἐμφράσσεται οἶμον 2) εἰσάγω τι εἰς ἄλλο πρὸς ἔμφραξιν, ἐμβάλλω, χώνω μέσα : Γεωπ.13,5,3 φύλλα εἰς τὰς ὀπὰς ἐμφράττουσιν· || ὁμ. σημ. κ. τὸ μέσ. : Νίκ. Θηρ.79 τὰ δ' ἐμφράξαιο χειαῖς· 3) μτφ. κωλύω τὴν ἐμφάνισιν ἢ τὴν δρᾶσιν, ἀποκλείω, ματαιῶ, σταματῶ τὴν ἐκδήλωσιν : Λυκοῦργ.124 ἁπάσας τὰς ἀδοὺς τῶν ἀδικημάτων ἐνέφραξαν, Διόδ.Σ 16,71, Πλούτ.Ἠθ.1059B τὴν Καρνεάδου δεινότητα ἐνέφραξεν· || ὁμ. ἐν φρ. ἐμφράσσω τὰ στόματα, μετὰ προσδ. ἐπιβάλλω σιγήν, καταπαύω τὰς διαμαρτυρίας, ἀποστομώνω : Δίων Κ 77,3 ἐνέφραξε σφῶν τὰ στόματα . . ὑποσχέσεσιν, Μηναῖ.1,2 Ὠδ.9 τὰ ἀπύλωτα στόματα τῇ λαμπρότητι τῶν σῶν λόγων ἐνέφραξας.

ἔμφρενος (ὁ) μσν. ἔμφρων, σώφρων, φρόνιμος : Μαλάλ.1 120,13 ἐκ γὰρ τῆς ἐπιθυμίας ἀποθηριοῦνται μηδὲν ἔμφρενον λογιζόμενοι.

ἔμφρικτος-ον μτχ. κ. μσν. ὁ φρίκην ἐνέχων, ἐπάγων : Ψ Χρυσ.7,368,33 τὴν ἔμφρικτον ὀπτασίαν, Ἀνδρ.Κρ.82C τὴν ἔμφρικτον . . ἐκφαντορίαν.

ἔμφροντις-ιδος-ι κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ὑπὸ φροντίδων κατεχόμενος, περίφροντις, ὁ ἐκ μεριμνῶν ἀνήσυχος : Θεμίστ.Λόγ.18,219B, Σωκρ.Σχ.Ἐκκλ.Ἱστ. 7,24,372,18 ἔμφροντις ἦν ὁ αὐτοκράτωρ Θεοδόσιος τίνα τῶν ἑσπερίων μερῶν ἀναδείξειε βασιλέα.

ἐμφρόντιστος-ον μτγν. ἔμφροντις βλ.λ.: Ἀσκληπ. Ἐπιατ.28,5 τὰ βασίλεια ἐμφρόντιστα γέγονε.

ἐμφρονῶ-έω κ. νεώτ. εἶμαι ἔμφρων, ἔρχομαι εἰς τὰς φρένας μου, στὰ λογικά μου : Ἱππ.Ἐπιδ. 5,22 ἔθανε πρὶν ἐμφρονῆσαι.

ἐμφρονώδης-ους-ες ὁ δεικνύων σύνεσιν, συνετός, νοήμων : Ἱππ.Ἐπιδ.7,7.

ἐμφρόνως ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ. συνετῶς, φρονίμως, λογικῶς : Πλάτ.Πολ.396D μιμούμενος τὸν ἀγαθὸν ἀσφαλῶς τε καὶ ἐμφρόνως πράττοντα, Ἀντιφάν.104, Πολύβ.3,80,5 πάντα δ' ἐμφρόνως ἐλογίζετο ταῦτα, Πλούτ.Φλαμ.9 τοῦτο προϊδὼν ὁ Τίτος ἐμφρόνως ἐνέδωκε πρὸς τὰς διαλύσεις· || ὁμ. τὸ συγκρ. -έστερον : Φάλ.Ἐπιστ.67,3· || κ. ὑπερθ. -έστατα : Πλούτ.Ἀντ.14, Θεοφύλ.Σ Ἐπιστ.22.

ἐμφρούριος-ον μσν. ἐπὶ προσ. ὁ ὑπὸ φρούρησιν, ὑπὸ ἐποπτείαν φρουρῶν διατελῶν : Ἰω.Νικομ. Βί.Βασ.ASS Ἀπρ.3,54,58 ὁπηνίκα ἦν ἐμφρούριος.

ἔμφρουρος-ον ὁ φρούρησιν ἔχων, ὁ φρουρὰν πρὸς ἰδίαν προστασίαν ἢ τῶν ἑαυτοῦ καθιστάμενος ἢ διεξάγων : Ξεν.Ἑλλ.1,6,13 ἅτ' ἐμφρούρων ὄντων Ἀθηναίων· 2) ὁ ὑπηρεσίαν φρουρήσεως ἐκτελῶν, ὁ ὡς φρουρὸς τεταγμένος : Ξεν.Λακ.5,7 οὐδὲ γὰρ ὑπὸ φανοῦ τὸν ἔτι ἔμφρουρον ἔξεστι πορεύεσθαι· 3) παθ. ὁ ἐφ' οὗ ἀσκεῖται φρούρησις, ὁ ἐφ' οὗ πρὸς ἐπιτήρησιν ἐτάχθησαν φρουροί, ὁ φρουρούμενος : Ψηφ.π.Δημ.289 Ἑλληνίδας πόλεις ἃς μὲν ἐμφρούρους ποιεῖ καὶ τὰς πολιτείας καταλύει, Πολύβ.18,44,3 τὰς πόλεις τὰς ἐμφρούρους παραδοῦναι Φίλιππον Ῥωμαίοις· 4) ὁ ἐγκεκλεισμένος ἔν τινι : Φάλ.Ἐπιστ.147,3 ἔμφρουροι τῷ ταύρῳ, Λογγῖν.Ὕφ.44,4 καὶ οἷον ἔμφρουρον ὑπὸ συνηθείας ἀεὶ κεκονδυλισμένον (ὑπὸ ἐπιτήρησιν, ὡς ἐν φυλακῇ)· πρβλ.Ἰουλ.Ἀθ.272D.

ἐμφρουρῶ-έω φρουρῶ ἔν τινι τόπῳ, εὑρίσκομαι ἐντός τινος ὡς φρουρά : Θουκ.8,60 Ὠρωπὸν εἷλον προδοσίᾳ Ἀθηναίων ἐμφρουρούντων, Δίων Κ 50,12· || μετ' αἰτ. τόπου : αὐτ.47,30 τῆς μὲν Ἀντιοχείας ὑπὸ τῶν ἐμφρουρούντων αὐτὴν ἀπεκρούσθη· || τὸ παθ. ἐμφρουροῦμαι τίθεμαι ὑπὸ φρούρησιν, δθ. φυλακίζομαι : Φάλ.Ἐπιστ.122,4.

ἐμφρύγω μτγν.κ.ἐμφρύττω φρύγω, φρυγανίζω ἐντός τινος, ξηροτηγανίζω· παθ. κ. μτφ. οἱονεὶ ξηρῶς φρύγομαι, ξηροφήνομαι : Αἰλ.ΖΙ 14,18 ἔρωτι καὶ μάλα γε ἀκρατεῖ συνέχεται καὶ ἐμφρύγεται.

ἐμφρύττω μτγν. δ.τ. τοῦ ἐμφρύγω βλ.λ.: Πολυδ.6,64 καὶ τὸ ἐργαλεῖον κοδομεῖον, ᾧ δὴ ἐνέφρυττον.

ἔμφρων-ονος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων σῶας, ἀκεραίας τὰς φρένας, ἢ τὰς αἰσθήσεις του, ἐχέφρων, μυαλωμένος ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸν παράφρονα, τὸν ἀλλόφρονα : Αἰσχ.848 ἐνταῦθα δή σε Ζεὺς τίθησιν ἔμφρονα (σὲ φέρνει στὰ σύγκαλά σου), αὐτ.Χο.1026 ἕως δ' ἔτ' ἔμφρων εἰμὶ (ὅσο ἔχω τὰ λογικά μου), Σοφ.Αἴ.306, Πλάτ.Νόμ.719C ποιητής, ὁπόταν ἐν τῷ τρίποδι τῆς Μούσης καθίζηται, τότε οὐκ ἔμφρων ἐστὶν (δὲν εἶναι στὰ λογικά του)· || ὁ ἐκ λογικῆς, ἐκ φρονήσεως προερχόμενος, ὁ λογικήν, φρόνησιν ἐμφαίνων : αὐτ.Νόμ.791B κατειργάσατο ἀντὶ μανικῶν ἡμῖν διαθέσεων ἕξεις ἔμφρονας ἔχειν, - ἔμφρων ἐνέργεια· 2) ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸν νεκρόν, ὁ λιπόθυμος : Ἱππ.Κωακ.136 ἔμφρονες γενόμενοι (συνελθόντες, ἀναλαβόντες ἐκ λιποθυμίας ἢ ληθαργίας), Σοφ.Ἀντ.1237 ἐς δ' ὑγρὸν ἀγκῶν' ἔτ' ἔμφρων παρθένῳ προσπτύσσε-

ται, Ἀντιφ.2,3,2· **3)** ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸν κοιμώμενον : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.7,129· **4)** νουνεχής, φρόνιμος, γνωστικός : Θέογν.1126,Πίνδ.Ο 9,74,Σοφ.ΟΤ 436 **γονεῦσι δ', οἵ σ' ἔφυσαν, ἔμφρονες**, Θουκ. 1,84 **δύναται μάλιστα σωφροσύνη ἔμφρων τοῦτ' εἶναι** (ἡ μετὰ λόγου καὶ οὐχὶ ἐκ φύσεως ὑπάρχουσα), Πλάτ.Νόμ.809D, αὐτ.Ἱππ.226C **ἄλλος.. τῶν δημιουργῶν ἢ τῶν ἄλλων ἐμφρόνων ἀνδρῶν** (τῶν πεπειραμένων), Μηναῖ.9,13 Ἑσπερ. **οἱ ἄφρονες ἀπεδείχθησαν ἔμφρονες·** ‖ κ. συγκρ. **-έστερος** : Ἰσοκρ.8,85 **τοὺς μὲν ἄλλους αἱ συμφοραὶ.. ποιοῦσιν ἐμφρονεστέρους**, Θεόφρ.Αἰσθ.18· ‖ κ. ὑπερθ. **-έστατος** : Δίων Κ 53,10 **τὰς ἀρχὰς τοῖς ἐμφρονεστάτοις ἐπιτρέπετε·** ‖ τὸ οὐδ. **τὸ ἔμφρον** ὡς οὐσ. ἡ ἐχεφροσύνη : Μᾶρκ.Αὐρ. 1,16,28· **5)** λογικός, μεμετρημένος : Ξεν.Ἀπομν.1,4,4 **οἱ ἀπεργαζόμενοι εἴδωλα ἄφρονά τε καὶ ἀκίνητα ἀξιοθαυμαστότεροι εἶναι ἢ οἱ ζῷα ἔμφρονά τε καὶ ἐνεργά**,Ἀριστλ.Ρητ.1359b,6 **διὰ τὸ μήτε τῆς ῥητορικῆς εἶναι τέχνης ἀλλ' ἐμφρονεστέρας καὶ μᾶλλον ἀληθινῆς**, Δίων Χρ.Λόγ.4,1,170 **περὶ τὴν τοῦ ἀργυρίου κτῆσιν ἔμφρων.**

ἐμφυής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ ἐμπεφυκὼς καὶ φύσει ἐνυπάρχων, ὁ ἐγγενής, ἔμφυτος, φυσικός : Πίνδ.Ο 11 (10),20 **τὸ γὰρ ἐμφυὲς οὔτ' αἴθων ἀλώπηξ οὔτ' ἐρίβρομοι λέοντες διαλλάξαιντο Ϝῆθος**, Συνέσ. Ὕμν.349Β **τὰ μοι ἐμφυῆ φυχᾷ ῥυπαρᾷ·** **2)** ἐγκεκεντρισμένος : Ἰουλ.Ἐπιστ.24,34 **ἄλλην ἐς ἄλλο τῶν πρέμνων ἐμφυῆ γονὴν ἐναρμόσειεν.**

ἐμφύλιος-ον κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰς τὴν αὐτὴν φυλὴν ἀνήκων, ὁ τῆς αὐτῆς φυλῆς, ὅ. κ. ἔμφυλος βλ.λ.1 : Πίνδ.Π 2,32 **ἐμφύλιον αἷμα** (τὸ χυθὲν συγγενικὸν αἷμα), Σοφ.ΟΤ 1406, Πλάτ.Πολ. 565Ε **μὴ ἀπόσχηται ἐμφυλίου αἵματος**, Ἀπολλ.Ρ 1,865, Νόνν.Δ 3,432 **εἰμὶ τεῆς.. γονῆς ἐμφύλιος Ἑρμῆς**, Σχόλ.Ἀπολλ.Ρ 3,62 **πρῶτος γὰρ ἐμφύλιον ἄνδρα ἀπέκτεινεν·** ‖ τὸ ἀρσ. πληθ. **ἐμφύλιοι** ὡς οὐσ. οἱ συγγενεῖς : Σοφ.Ἀντ.1264 **κτανόντας τε καὶ θανόντας βλέποντες ἐμφυλίους**, Πλάτ.Νόμ. 871Α **ὃς ἂν.. ὀντιναοῦν τῶν ἐμφυλίων αὐτόχειρ κτείνῃ·** **2)** **γῆ ἐμφύλιος** ἡ γενέτειρα γῆ, ἡ πατρίς : Σοφ.ΟΚ 1385 **μήτε γῆς ἐμφυλίου δόρει κρατῆσαι·** **3)** κ. νεώτ. κ. δημ. (εἰδ. ἐπὶ αἱματηρᾶς διενέξεως, συγκρούσεως) ὅ. ἀρχ. κ. ἔμφυλος βλ.λ.2) **ὁ γινόμενος** μεταξὺ ὁμοφύλων, ὁ διεξαγόμενος **μεταξὺ** ἀτόμων τῆς αὐτῆς φυλῆς, τοῦ αὐτοῦ γένους, τοῦ αὐτοῦ ἔθνους : Αἰσχ.Εὐμ.863 **Ἄρη ἐμφύλιόν τε πρὸς ἀλλήλους θρασύν**, Θεόκρ 22,200 **μάχην ἐμφύλιον**, Πολύβ.1,65,2 **ἐξεδέξατο γὰρ πόλεμος ἐμφύλιος Ῥωμαίους**, αὐτ.1,71,7, Δίων Κ 17,39 **ἐμφύλιοι ἀγῶνες·** ‖ τὸ οὐδ. **ἐμφύλια** ὡς οὐσ. τίτλος βιβλίων τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἱστορίας τοῦ Ἀππιανοῦ : Ἀππ.Προοίμ.14,19,84· ‖ ὁμ. κατὰ παράλ. τοῦ πόλεμος : Τζέτζ.Χιλ.4,232 **Κάλβου σφαγέντος στρατηγοῦ Ῥωμαίων ἐμφυλίοις.**

ἐμφυλλιασμός (ὁ) νεώτ. ἰατρ. εὐλογιασμὸς βλ.λ.

ἐμφυλλίζω μσν. κ. νεώτ. ἐγκεντρίζω φυτὸν δι' ἐνθέματος, ἐνοφθαλμίζω, μπολιάζω· Εὐστ.Ὀδ.1422, 38 « τὸ δὲ τοιοῦτον ἐπεμβάλλειν, ἐμφυλλίζειν καὶ ἐγκεντρίζειν ἡ κοινὴ γλῶσσά φησι » : Γεωπ.10,37,1.

ἐμφύλλιον (τὸ) μσν. μόσχευμα, ἐμβόλιον ὅπερ ἐμβάλλομεν εἴς τι δένδρον κεντρίζοντες αὐτό : Εὐστ.Ὀδ.1423,38 « λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ δένδρων ἔνθεμα τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον ἐμφύλλιον ».

ἐμφύλλισις-εως (ἡ) γλωσσ. ὁ ἐμφυλλισμὸς βλ.λ.

ἐμφυλλισμός (ὁ) κ. μσν. ἐγκεντρισμός, ἐνθεματισμός : Γεωπ.10,75,1, Ψελλ.ἐν Δουκαγγ.Σιμπλ.68 **τρεῖς τρόποι εἰσὶν ἐγκεντρισμῶν.., ὁ δὲ ἕτερος ἐμφυλλισμός, καὶ ὁ τρίτος ἐνοφθαλμισμός.**

ἔμφυλλος-ον μσν. κ. νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων φύλλα, ὁ πλήρης φύλλων : Γεωπ.4,15,4 **ὄσχας ἐμφύλλους τουτέστι κληματίδας μετὰ τῶν βοτρύων.**

ἔμφυλος-ον κ. ἐμφύλιος βλ.λ. **ὁ εἰς τὴν αὐτὴν** φυλὴν ἀνήκων, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, τοῦ αὐτοῦ γένους : Ὀδ.Ο 273 **ἄνδρα κατακτὰς ἔμφυλον** (Εὐστ. « φυλέτην, ὁμόφυλον »), Θέογν.51 **ἔμφυλοι φόνοι ἀνδρῶν**, Σοφ.ΟΚ 407 **οὐκ ἐᾷ τοὔμφυλον αἷμά σε** (τὸ χυθὲν συγγενικὸν αἷμα), Ἐπιγρ. **ὅσσοι κα ἔωντι ἔμφυλοι παρ' ἑκατέροις**, Λυκόφρ.990· **2)** ὁ μεταξὺ ἀτόμων τῆς αὐτῆς φυλῆς γινόμενος, διεξαγόμενος : Ἀλκ.Λυρ.Συμπλ.23,11 **ἐμφ- μάχα**, Σολ.2(13),19 **ἢ στάσιν ἔμφυλον πόλεμόν θ' εὕδοντ' ἐπεγείρει**, Ἡρ.8,3 **στάσις.. ἔμφυλος**, Χρησμ.π.Ἀθην.12,520Β **τηνίκα σοι πόλεμός τε καὶ ἔμφυλος στάσις ἥξει**, Παυσ.8,51,3· **3)** νεώτ. βιολ. **ἔμφυλος γένεσις** ἡ προερχομένη ἐκ τῆς ἐπενεργείας ἀμφοτέρων τῶν φύλων (ἄρρενος καὶ θήλεος).

ἐμφύνω μτγν. τ. τοῦ ἐμφύω βλ.λ.· Ἡσ. « ἐνέφυνε, ἐλάβετο » : Ἀρετ.Ὀξ.Νούσ.2,3,15.

ἐμφυραματοπώλης (ὁ) γλωσσ. ὁ πωλητὴς φυραμάτων, ἤτοι ζυμαρικῶν ἢ γλυκισμάτων.

ἐμφύρω κ. μσν. κ. νεώτ. κ. ἐμφυρῶ (-άω), γ' πληθ. μέσ. ἀόρ. **ἐνεφύραντο**, φύρω τι ἐντός τινος, ἀναμιγνύω τι ἐντὸς ἄλλου, ἀνακατεύω· πρβλ. συμφύρω : Αἰσχ.ἀπ.38 **ἵπποι δ' ἐφ' ἵπποις ἦσαν ἐμπεφυρμένοι**, Λυκόφρ.1380 **βῶλον ἐμπεφυρμένην νασμοῖς** (σχόλ. « μεμιγμένην »), δ. γρ. ἐν ΠΔ Ἰεζ. 22,6 **ἕκαστος** πρὸς **τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ ἐνεφύραντο ἐν σοί** (δ. γρ. συνεφύροντο)· ‖ μτφ. ἀναμιγνύω, ἀνακατεύω : Ἀθανάσ.1,9Β **ἑαυτοὺς ταῖς ἀσεβείαις ἐνέφυρον·** κ. παθ. : Μᾶρκ.Αὐρ.9,3,266 **μεθ' οἵων ἠθῶν οὐκέτι ἔσται ἐμπεφυρμένη** (ψυχή), Μιχ.Σύγκ.Ἐγκώμ.Ἀγ.Διον.349 **τοῖς τοῦ Διὸς ἐμπεφυρμένος βδελύγμασι.**

ἐμφυρῶ-άω μτγν. τ. τοῦ ἐμφύρω βλ.λ., ποι. **ἐνιφυρῶ-άω**, μτχ. ἐπ. ἀόρ. α' **ἐνιφυρήσαντες**, μτχ. παθ. παρακ. **ἐμπεφυραμένος** : Ὀππ.Ἁλ.3,498 **τὴν ἐνιφυρήσαντες ἐπ' ἀγκίστροισι βάλοντο.**

ἐμφύσημα-ατος (τὸ) κ. μσν. κ. νεώτ. φύσημα, εἰσαγωγὴ πνεύματος, ἐξόγκωσις ἢ διαστολὴ μέρους τινὸς τοῦ σώματος ἐξ ἀέρος ἢ ἀερίου τινός ἰδ. τοῦ στομάχου καὶ τοῦ περιτοναίου, φούσκωμα, πρήξιμο : Θεοφάν.Νόνν.2,267,Ἱππ.Ἐπιδ.3,17,13 **ἐμφύσημα κακόν**, Γαλ.19,132,Ἱππιατρ.88 **κατάγειν ταῖς χερσὶ τὸ ἐμφύσημα κύκλῳ τοῦ ὤμου**, Παῦλ. Αἰγ.4,28· ‖ ὁμ. ἐπὶ οἰδήματος τῶν ὀφθαλμῶν : Δημοσθ.Ὀφθ.π.Ἀετ.7,14,Ἡσ.· ‖ κ. ἐπὶ τοῦ γόνατος Γαλ.12,203· ‖ νεώτ. ἡ ὑπὸ ἀέρος ἢ ἀερίου διήθησις ὀργάνου τινός : **ἐμφύσημα γαγγραινῶδες - πτωματικόν - τῶν πνευμόνων** (χρονία πνευμονικὴ πάθησις, καθ' ἣν ἐπέρχεται διαστολὴ τῶν πνευμονικῶν κυψελίδων καθιστῶσα τὸν πνεύμονα μεγαλύτερον τοῦ συνήθους)· **2)** **θεῖον** ἢ θεοῦ **ἐμφύσημα** ἐπίπνευσις, ἐπίπνοια τοῦ ἁγίου πνεύματος, θεοπνευστία : Σύμμ.ΠΔ Ἰὼβ 37,10 **ἀπὸ ἐμφυσήματος θεοῦ δοθήσεται πάγος**, Γλυκ.Ἐπιστ.15 **τὸ θεῖον ἐκεῖνο ἐμφύσημα**, Εὐστ.Πον.159,20.

ἐμφυσηματικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἐμφύσημα· ‖ ὡς οὐσ. **ὁ** πάσχων ἐξ ἐμφυσήματος.

ἐμφυσηματώδης-ους-ες μτγν. ὁ ὅμοιος πρὸς ἐμφύσημα : Γαλ.7,609.

ἐμφύσησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐμφυσᾶν, ἐξόγκωσις, φούσκωμα : Πλούτ.Ἠθ. 1077Β,Ἀθήν.1,32Ε **κοιλίας λύουσιν.. ἐμφυσήσεις τε ἐνεργάζονται, - ἐμφύσησις ὑάλου·** **2)** νεώτ. βιαία εἰσαγωγὴ ἀέρος, ἀερίου τινὸς ἢ κόνεως διὰ φυσητῆρος ἐντὸς ὀργάνου ἢ κοιλότητός τινος· ‖ εἰδ. νεώτ. ἰατρ. ἡ δι' εἰδικοῦ ἐργαλείου διοχέτευσις ἀέρος εἰς τὸ μέσον οὖς πρὸς διαγνωστικὸν καὶ θεραπευτικὸν σκοπόν· ‖ εἰδ. νεώτ. μεταλλουργ. εἰσαγωγὴ ἀέρος ὑπὸ πίεσιν πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἑλκυσμοῦ τῆς ἑστίας τῶν καμίνων.

ἐμφυσητήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. ἰατρ. ὄργανον δι' ἐμ-

φύσησιν κονιωδῶν φαρμάκων εἰς τοὺς πνεύμονας, τὸν λάρυγγα, τὴν ρῖνα, τοὺς ὀφθαλμούς· **2**) εἰδ. μηχάνημα πρὸς ἐμφύσησιν ἀέρος εἰς ἑστίαν καμίνου πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἑλκυσμοῦ αὐτῆς, φυσερό.

ἐμφυσητής (ὁ) γλωσσ. ὁ ἐμφυσῶν, διογκῶν.

ἐμφυσητικός-ή-όν μτγν. ὁ ἐνεργῶν ἐμφύσησιν βλ.λ., ὁ προκαλῶν διόγκωσιν : Γαλ.19,132.

ἐμφυσητικῶς δι' ἐμφυσήσεως:Σχόλ.Νικ.Θηρ.371.

ἔμφυσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. παρεμβολή, γένεσις ἔν τινι, ἐμφύτευσις, ἀνάπτυξις : Γαλ.Χρ.Μορ. 121,'Ορειβ.25,31,6 **οὐ πόρρω τῆς τῶν ἀγγείων ἐμφύσεως**· || εἰδ. νεώτ. ἰατρ. **ἔμφυσις ᾠοῦ** ἡ διείσδυσις τοῦ γονιμοποιηθέντος ᾠαρίου ἐντὸς τοῦ βλεννογόνου τῆς μήτρας πρὸς περαιτέρω ἀνάπτυξιν, ὅ. ἐμφύτευσις ᾠοῦ.

ἐμφυσιῶ-όω ἐμφυσῶ, δίδω πνοήν, εἰδ. ἐπὶ ἀναγνώσεως, ὅθ. μετὰ στόμφου ἀπαγγέλλω:ΠΔ'Εσδρ. 1,9,48 **ἀνεγίνωσκον τὸν νόμον τοῦ κυρίου, ἐμφυσιοῦντες ἅμα τὴν ἀνάγνωσιν**· **2**) ἐμπνέω αὐτοπεποίθησιν, αὐτοϊκανοποίησιν : Κλήμ.'Αλ.Στρωμ. 7,897 **ἡ σοφία .. ἐνεφυσίωσεν τὰ ἑαυτῆς τέκνα**· || τὸ παθ. **ἐμφυσιοῦμαι** ἐμπνέομαι:ΠΔ'Εσδρ.1,9,55 **ἐνεφυσιώθησαν ἐν τοῖς ρήμασιν οἷς ἐδιδάχθησαν**· **2**) ἐμφύω, ἐμφυτεύω, ἐμποιῶ τινί τι, μεταδίδω τι εἴς τινα : Ξεν.Λακ 3,4 **τὸ αἰδεῖσθαι ἰσχυρῶς ἐμφυσιῶσαι βουλόμενος αὐτοῖς**, 'Επιγρ.· || κ. παθ. ἐμφυτεύομαι ριζώνω : Χαρώνδ. π.Στοβ. 4,2,24,'Ιππ.Νόμ.2 **ὅκως ἡ μάθησις ἐμφυσιωθεῖσα δεξιῶς τε καὶ εὐαλδέως τοὺς καρποὺς ἐξενέγκηται**, Διογ.'Επιστ.28,1 **ἐμπεφυσιωμένη κακία**.

ἐμφυσίωσις-εως (ἡ) μτγν. ἐμφύσησις, ἐπίπνευσις θείας ἰδιότητος : 'Ωριγ.Φιλοσοφούμ. ἐν Mi 16,3067.

ἐμφυσῶ-άω κ. μσν. κ. νεώτ., μτχ. παθ. παρακ. ἐμπεφυσημένος, φυσῶ ἐντός τινος : 'Αριστφ.Σφ. 1219 **αὐλητρὶς ἐνεφύσησεν**, 'Αρετ.'Οξ.Νούσ 1,2 **ἄριστον δὲ καὶ εἰς τὰς ρῖνας ἐμφυσῆν**, αὐτ.1,9,89 **τοῖσι δὲ αὐτοῖς καὶ ἐμφυσῆν καλάμῳ**, Θεοφάν. Νόνν.1,340 **ξηρὰν τὴν καλαμίνθην ἐμφύσα διὰ σίφωνος**· κ. παθ. : Διοσκ.5,99 **καίεται δὲ ἐπ' ἀνθράκων ἐπιτεθὲν καὶ ἐμφυσηθὲν ἄχρι πυρώσεως**· **2**) κ. νεώτ. φυσῶ ἐπί τινος, προσπνέω, ἐπιπνέω : ΠΔΓεν.2,7 **ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς**, ΚΔ'Ιω.20,22 **τοῦτο εἰπὼν ἐνεφύσησε καὶ λέγει αὐτοῖς· λάβετε Πνεῦμα "Αγιον**· || μτφ. κ. νεώτ. ἐμπνέω τι εἴς τινα, ἐμβάλλω συναισθήματα, ἰδέας κττ. : **ἐνεφύσησεν εἰς τοὺς μαθητὰς τὴν φιλοπατρίαν**· **3**) ὀγκῶ, οἰδαίνω, φουσκώνω : 'Αριστλ.Ζ1 603b,30 **καὶ ἅμα φασὶ τὸ μὲν [τῆς τροφῆς] ἐμφυσᾶν, τὸ δὲ σαρκοῦν**, αὐτ.Πρ.881b,14 **ἐ- τὰς φλέβας**· κ. παθ. : 'Ιππ.Κωακ.154 **κοιλίης ἐμφυσωμένης**, 'Αριστλ.Ζ1 524a,17 **τὴν δὲ κεφαλὴν .. σκληρὰν ἔχει, καθάπερ ἐμπεφυσημένην**· **4**) μτφ. τὸ παθ. ἐπαίρομαι, κομπάζω, φουσκώνω : Κλέαρχ. 'Ιστ.25 **ἐμφυσωμένων τῇ κολακείᾳ**.

ἐμφυτεία (ἡ) ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐμφυτεύειν, ἐγκεντρισμός, ἐνοφθαλμισμός : 'Αριστλ Νεότ.468b,23 **τὰς ἐμφυτείας τε καὶ τὰς ἀποφυτείας**, Θεόφρ.Φ Αἰτ.1,6,5 **τῇ δ' ἐμφυτείᾳ χρήσιμον ὕδωρ**.

ἐμφύτευμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ κατὰ κληρονομικὸν δικαίωμα ἀνάληψις τῆς μισθώσεως κτήματός τινος πρὸς καλλιέργειαν : 'Ιουστιν.Νεαρ. 7,3,2· **2**) τὸ διὰ τοιοῦτον κτῆμα καταβαλλόμεμενον μίσθωμα : Πάπ. **διδόναι καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ὑπὲρ ἐτησίου ἀποτάκτου ἤτοι ἐμφυτεύματος τοῦ χωρήματος νόμισμα ἕν**· **3**) νεώτ. κτῆμα ἀλλότριον, ὅπερ ἀναλαμβάνει τις πρὸς καλλιέργειαν ἐπὶ μακροχρονίῳ μισθώσει καὶ ἐπὶ ἐνιαυσίῳ μισθώματι.

ἐμφύτευσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐμφυτεύω βλ.λ.· **2**) κατὰ τὴν βυζαντινὴν νομοθεσίαν, μακροχρόνιος μίσθωσις ἀλλοτρίου κτήματος μετὰ τοῦ δικαιώματος τῆς φυτεύσεως : 'Ιουστιν.Νεαρ.7Pr.1, Πάπ. **ἔχειν κατ' ἐμφύτευσιν ἀρούρας Χ**· || εἰδ. νεώτ. νομ. ἐμπράγματον, κληρονομητὸν καὶ ἀπαλλοτριωτὸν δικαίωμα ἐπὶ ἀλλοτρίου ἀκινήτου κτήματος, παρέχον τῷ δικαιούχῳ (ἐμφυτευτῇ) ἐξουσίαν διαρκοῦς ἐπικαρπίας τοῦ κτήματος τούτου ἐπὶ καταβολῇ ἐτησίου τελέσματος· **2**) νεώτ. ἡ φύτευσις.

ἐμφυτευτήριον (τὸ) νεώτ. τεμάχιον κυλινδρικοῦ ξύλου αἰχμηρόν, δι' οὗ ἀνοίγονται ὀπαὶ πρὸς φύτευσιν νεαρῶν φυτῶν, ὅ. φυτευτήριον.

ἐμφυτευτής (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐνοικιάζων ξένον ἀγροτικὸν κτῆμα μετὰ τοῦ δικαιώματος τῆς ἐμφυτεύσεως βλ.λ. : Πάπ., 'Ιουστιν. Νεαρ.7,3,2 **εἰδέναι τοὺς ἐμφυτευτὰς προσήκει**.

ἐμφυτευτικάριος (ὁ) μσν. ὁ καλλιεργητὴς ἀγροτικοῦ κτήματος ἐπὶ μακροχρονίῳ μισθώσει· Θησ.Στεφ. ἐν λ. ἐμφυτεία, Κορ.'Ατ.5 Α.67.

ἐμφυτευτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐμφύτευσιν ἢ τὸ ἐμφύτευμα βλ.λς : 'Ιουστιν.Νεαρ.7,3,2 **εἴπερ ἐπὶ διετίαν ἐφεξῆς μὴ καταθεῖεν τὸν ἐμφυτευτικὸν κανόνα**, Πάπ. (κ. νεώτ.) **ἐμφυτευτικὸν δίκαιον**, αὐτ. **ἐμφυτευτικὴ ὁμολογία**· **2**) νεώτ. ὁ διὰ τὸ ἔργον τῆς φυτεύσεως κατάλληλος : **ἐμφυτευτικὴ μηχανή**.

ἐμφυτευτός-ή-όν γλωσσ. ἐμπεφυκώς, ἔμφυτος.

ἐμφυτεύω κ. μσν. κ. νεώτ. φυτεύω ἔν τινι, ἐγκεντρίζω, ἐνθεμοτίζω, ἐνοφθαλμίζω : Πολυδ.1,241 **εἰ δὲ ἐμφυτεύσαις τῷ κοτίνῳ ἥμερον, αἱ τοιαῦται ἐλαῖαι κοτινάδες καλοῦνται**· κ. παθ.:Θεόφρ. ΦΑἰτ.1,6,1, Διόδ.Σ 5,16 **τὴν μὲν ἀμπελόφυτον χώραν ὀλίγην ἔχει, τὰς δ' ἐλαίας ἐμπεφυτευμένας ἐν τοῖς κοτίνοις**· **2**) μτφ. ἐμβάλλω, ἐντίθημι : Πλάτ.Τίμ.70C **ἐπικουρίαν αὐτῇ μηχανώμενοι τὴν τοῦ πλεύμονος ἰδέαν ἐνεφύτευσαν**, Μηναῖ.3,14 'Ωδ.3 **τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν**· || τὸ παθ. περὶ ψυχῆς : Πλάτ.Τίμ.42Α **ὁπότε δὴ σώμασιν ἐμφυτευθεῖεν ἐξ ἀνάγκης**· || ὁμ. νεώτ. μτφ. εἰσάγω τι βαθέως, ἐμπηγνύω : **τοῦ ἐνεφύτευσε μίαν σφαῖραν εἰς τὸ στῆθος**· **3**) μτφ. ἐγκαθίστημι διὰ τῆς βίας, ἐπιβάλλω : Πολύβ.2,41,10 **πλείστους γὰρ δὴ μονάρχους οὗτος ἐμφυτεῦσαι δοκεῖ τοῖς "Ελλησι**· || ἐμβάλλω : Πλούτ.'Ηθ.526C **ἐμφυτεύοντες τὴν αὐτῶν φιλαργυρίαν καὶ μικρολογίαν**· **4**) τὸ μέσ. **ἐμφυτεύομαι** ἀναλαμβάνω κτῆμα μὲ τὸ δικαίωμα τῆς ἐμφυτεύσεως βλ.λ. : Πάπ. **ὁ δεῖνα βουλόμενος ἐμφυτεύσασθαι ἀρούρας Χ**· || παθ. ἐπὶ ἀγροτικοῦ κτήματος, παρέχομαι ἐπὶ μακροχρονίῳ μισθώσει μετὰ τοῦ δικαιώματος τῆς ἐμφυτεύσεως : 'Ιουστιν.Νεαρ.7,3,3 **ἄδειαν εἶναι τοῖς μετ' ἐκείνους ἐμφυτεύεσθαι αὐτό**, Πάπ.

ἔμφυτος (-η)-ο(ν) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ πεφυτευμένος ἐντός τινος, ὁ φύσει ἐνυπάρχων, σύμφυτος, ἐγγενής, φυσικός· Σουΐδ. « ἔμφυτον τὸ ἐκ φύσεως » : 'Ηρ.9,94 **ἔμφυτον μαντικὴν εἶχε**, Σοφ. ΟΚ 1671, Εὐρ.ἀπ.776,1 **τοῖς πλουτοῦσι τοῦτο δ' ἔμφυτον**, Πλάτ.Συμπ.191D **ὁ ἔρως ἔμφυτος ἀλλήλων τοῖς ἀνθρώποις**, Δημ.1389 **τὴν ὑπάρχουσαν πᾶσιν ἔμφυτον τοῦ ζῆν ὑπερεῖδον ἐπιθυμίαν**, Πολύβ.9,11,2 **διὰ τὴν ἔμφυτον Φοίνιξι πλεονεξίαν καὶ φιλαργυρίαν**, ΠΔΣοφ.Σαλ.12,10 **ἔμφυτος ἡ κακία αὐτῶν**, Μηναῖ.1,6 Ποίημ.Σωφρον. **τῶν λογικῶν φύσεων ἡ ἔμφυτος ἀγαθότης**· || ὁμ. ἀντίθ. πρὸς τὸ διδακτός : Πλάτ.'Ερυξ.398C **διδακτὸν ἡ ἀρετὴ .. ἢ ἔμφυτον**· || ὁ ἐκ θεοῦ ἐνυπάρχων : ΚΔ 'Ιακ.1,21 **δέξασθε τὸν ἔμφυτον λόγον τὸν δυνάμενον σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν**· **2**) πλήρης φυτῶν, κατάφυτος : Πάπ. **ἐλαῖαι ἔμφυτοι**, αὐτ. **ἀμπελικὸν χωρίον ἔμφυτον**.

ἐμφύτως ἐπίρρ. μτγν., μσν. κ. νεώτ., δημ. -α φύσει, ἐκ φύσεως, ἀπὸ φυσικοῦ : [illegible] 70II, Κλήμ 'Αλ.Στρωμ.5,12,729 **ἐμφύτως** καὶ ἀδιδάκτως

ἐμφύω κ. μσν. κ. νεώτ., παθ. ἐμφύομαι, ἀόρ. β' ἐνέφῦν, παρακ. ἐμπέφῦκα, γ' πληθ. επ. ἐμπεφύασι, ὑποτ. παρακ. ἐμπεφύῃ, ἐπ. μτχ. παρακ. θηλ. ἐμπεφυυῖα, φυτεύω ἐντός, ἐμφυτεύω, ἐμβάλλω : 'Οδ.Χ 348 αὐτοδίδακτος δ' εἰμί, θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας παντοίας ἐνέφυσεν, Ξεν.'Απομν.Ι,4,7 ἐμφῦσαι μὲν ἔρωτα τῆς τεκνοποιίας, ἐμφῦσαι δὲ ταῖς γειναμέναις ἔρωτα τοῦ ἐκτρέφειν,'Ελ.π.'Αθην. 8,337F ἀνδρὶ μὲν αὐλητῆρι θεοὶ νόον οὐκ ἐνέφυσαν, Διον.'Αλ.Ρωμ.4,23,53,8· 2) παθ. φύομαι ἐντός τινος ἢ ἐπί τινος, γεννῶμαι, φυτρώνω ἐπί τινος : 'Ιλ.Θ 84 ὅθι τε πρῶται τρίχες ἵππων κρανίῳ ἐμπεφύασι, 'Ηρ.2,156 ἐμπεφύκασι δ' ἐν αὐτῇ (ἐνν. τῇ νήσῳ) φοίνικές τε συχνοὶ καὶ ἄλλα δένδρεα, 'Ιππ.'Αέρ.5 τὰ ἐμφυόμενα· 3) μτφ. εἶμαι ἔμφυτος, ἐγγενής : Σοφ.ΟΤ 299 ᾧ τἀληθὲς ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνῳ, Εὐρ.'Ιππ.967 τὸ μῶρον ἀνδράσιν μὲν οὐκ ἔνι, γυναιξὶ δ' ἐμπέφυκεν· || ὁμ. ἡ μτχ. παρακ. ἐμπεφυκὼς -ότος υῖα -ός ἔμφυτος βλ.λ. : Πλάτ.Νόμ.736Α νοσήματι πόλεως ἐμπεφυκότι· || ὁμ. μτφ. γεννῶμαι, ἀναπτύσσομαι : Σοφ.ἀπ.949 πάντ' ἐμπέφυκε τῷ γήρᾳ κακά, Ξεν.ΚΠ 5,2,32 θάρρος δ' ἐμφύσεται ἀντὶ τούτου, Πλάτ.Νόμ.854Β οἶστρος δέ σέ τις ἐμφυόμενος ἐκ παλαιῶν καὶ ἀκαθάρτων τοῖς ἀνθρώποις ἀδικημάτων, Πλούτ.'Ηθ.1130Α ἑκάστῳ διὰ συγγένειαν ἔρως ἰσχυρὸς ἐμπέφυκεν· 4) ὁμ. παθ. προσκολλῶμαί τινι, ἀντέχομαί τινος, στερρῶς ἔχομαί τινος, κρατῶ στερεά : 'Ιλ.Α 513 Θέτις δ' ὡς ἥψατο γούνων, ὣς ἔχετ' ἐμπεφυυῖα, 'Ηρ.6,91 χεῖρες δὲ ἐκεῖναι ἐμπεφυκυῖαι ἦσαν τοῖσι ἐπισπαστῆρσι, ΨΒασ.Παρθεν 3,646D περιεπτύσσετο μὲν αὐτὴν ἐμπαθῶς καὶ ἐμφὺς ὅλος ὅλῃ· || ὁμ. μετὰ γεν. : Διον.'Αλ.Ρωμ.11,31 ὁ δὲ μέλλων ἄγεσθαι τὴν κόρην 'Ικίλιος ἐμφύεται αὐτῆς, Εὐστ. Πον.105,84 παλαιστρικῶν ἀνδρῶν τεχνωμένων κνήμαιν ἀμφοῖν περιπλέγδην ἐμφύεσθαι· || κ. ἀπολ. : 'Ηρ.3,109 ἡ θήλεα ἅπτεται τῆς δειρῆς, καὶ ἐμφῦσα οὐκ ἀνίει, πρὶν ἂν διαφάγῃ, Θεόκρ. 2,56 τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα ἐμφὺς ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας· || ἐμπεφυκὼς πόνος σταθερὸς πόνος : 'Αρχιγ.π.Γαλ.8,110· || ἐπ. φρ. ὀδὰξ ἐμφύομαι ἁρπάζομαι διὰ τῶν ὀδόντων, ὅθ. δάκνω βαθέως : 'Ιλ.Α 381 ὀδὰξ ἐν χείλεσσι φύντες Τηλέμαχον θαύμαζον (Εὐστ. « ἐνδακόντες τὰ χείλη ») , Νίκ.Θηρ.131· || κ. ἀπλ. ἐμφύομαι ἐπὶ ὀδόντων, ἐμπήγνυμαι, χώνομαι βαθιά : Αἰλ.ΖΙ 14,8 μηδὲ μὴν ἐξελεῖν τοῦ σπλάγχνου τοὺς ἐμπεφυκότας ὀδόντας· 5) ὁμ. παθ. πνευματικῶς προσκολλῶμαι εἴς τι στερεῶς, πρόσκειμαι : Πλούτ.Κατ.Νεώτ.4 πολιτικοῖς ἐνεφύετο δόγμασι.

ἐμφώλευμα-ατος (τὸ) μσν. κευθμών, φωλεός, φωλεά : 'Ανδρ.Κρ.205C θηρίων ἐμφώλευμα.

ἐμφωλεύω μτγν., μσν. κ. νεώτ. φωλεύω ἔν τινι τόπῳ, εἶμαι, μένω ἐντὸς φωλεοῦ, φωλιάζω : Σουίδ. ἐν λ. κυψέλη αἱ δὲ μέλισσαι ἐμπεφωλεύκεισαν ὥσπερ ἐν κυψέλῃ τῷ φωλεῷ, Μηνοῖ.Ι,5 Θεοτοκ. κάρας συνέθλασεν . . τῶν ἐμφωλευόντων δρακόντων 2) ἐνεδρεύω, παραμονεύω : Πλούτ. 'Ηθ.314Ε λύκαινα ἐμφωλεύουσα· 3) μτφ. κ. νεωτ. ἐνυπάρχω που κεκρυμμένος κρύπτομαι ἐντός τινος : Φίλ.Ι.458, Εὐστ.Εὐαγγ.Προοπ.4,131 τὰς ἐν τοῖς ξοάνοις ἐμφωλευούσας δυνάμεις, Γρηγ.Ναζ. Λογ.3,61 ὥσπερ πῦρ ἐμφωλεῦον ὕλῃ· || εἰδ. ἐπὶ ἀσθενειῶν : 'Αρετ.Χρον.Παθ.2,13 τοῖσι σπλάγχνοισι ἐμφωλεῦσαν ὅκως ἀΐδι πῦρ ἤδη τύφεται, Γαλ.17(1),165· 4) ἐνεργ. κρύπτω, ἀποκρύπτω, καλύπτω, συγκαλύπτω : 'Ωραπ.'Ιερογλ.2,90.

ἐμφωνία (ἡ) μτγν. συμφωνία : Κλήμ.'Αλ.Προτρ.1,5.

ἔμφωνος-ον μτγν. ὁ ἔχων φωνήν, φωνητικός, φωνήεις : Αἰλ.ΖΙ 15,27 πάλιν γίνονται ἔμφωνοι.

ἐμφωνῶ-έω μτγν. φωνάζω πρός τινα, προσφωνῶ : Κλήμ.'Αλ.Παιδ.1,5,104 πρὸς τοὺς μαθητὰς . . ἐνεφώνησέν τε, παιδία· 2) παθ. ἐμφωνοῦμαι ἐκφράζομαι, διατυποῦμαι διά τινων ὅρων : Πάπ. ἕπεσθαι τῇ θείᾳ διατάξει ἐμφωνηθείσῃ οὕτως.

ἐμφωτίζω μτγν. φωτίζω, καταλάμπω· κ. παθ. : Κλήμ.'Αλ.Στρωμ.6,15,799 οὓς εἰ μή τις ἀνάψαι . . , οὐκ ἐκφλεγήσονται οὐδ' ἐμφωτισθήσονται.

ἐμφώτιον (τὸ) μσν. λευκὸν ἱμάτιον, δι' οὗ περιεβάλλοντο οἱ βαπτιζόμενοι, φωτιζόμενοι, φώτι, φωτίκι : Συνεχιστὴς Θεοφάν.4,12 μετὰ καινῶν ἐμφωτίων τε καὶ ἐσθημάτων.

ἔμφωτον (τὸ) μτγν. κ. μσν. τὸ κοῖλον τοῦ κώνου : 'Ηρων Στερεομ.1,55· 2) μσν. εὖρος, διάστημα : Μαυρίκ.Στρατηγ.4,3 στρογγύλων ὀρυγμάτων . . ἀπὸ ἑνὸς ποδὸς τὸ ἔμφωτον ἐχόντων καὶ βάθος ἢ δύο ἢ τριῶν· 3) ὁμ. μέσ. φωτιζόμενον μέρος, τὸ δι' οὗ εἰσέρχεται φῶς, οἷον πλευρὰ τοίχου ἔχουσα σειρὰν παραθύρων : Εὐάγρ.4,31 τὸ δὲ πλάτος τοῦ ἐμφώτου αὐτοῦ ποδῶν σε'.

ἐμφαύω μτγν. ἐφάπτομαι, ἐγγίζω : 'Ηρων Πνευμ.146,43.

ἐμψάω μτγν., ποι. ἐνιψάω ἀπομάττω, ἀποκαθαίρω, καθαρίζω, σπογγίζω ἐντός τινος, μέσ. : Καλλ. ἀπ.121 ἐλέγοισι δ' ἐνιψήσασθε λιπώσας χεῖρας.

ἐμψηφίζω 'Ησ. « ἐμψηφίσαι » ὅταν δανειστὴς ἀποδιδόντος χρεώστου μὴ εὐθέως ἀναλαμβάνῃ εἰς ὄφλημα » (διόρθ. τὸ ὄφλημα).

ἔμψηφος-ον (ψηφίς) 'Επιγρ. ὁ κεκοσμημένος διὰ πολυτίμων λίθων.

ἐμψίω κ. -έω τρέφω διὰ ψώλτου : Αἰσχ.ἀπ.51.

ἔμψοφος-ον μτγν. ὁ ἠχῶν, ἠχηρός, τὸ οὐδ. ἐν πληθ. ἐπιρρ. : Παῦλ.Σιλ.ἐν ΑΠ 5,243 μακρὰ φιλεῖ Γαλάτεια καὶ ἔμψοφα μαλθακὰ Δημώ.

ἐμψοφῶ-έω ψοφῶ ἐντός τινος, παράγω ψόφον, ποιῶ ἦχον, ἠχῶ : 'Ιππ.Τοπ.'Ανθρ.16 ὅταν ἐνῇ, ἐμψοφεῖ ἐν τῇ φάρυγγι ἀναπνέοντος.

ἐμψυκτικός-ή-όν μτγν. ὁ κατάλληλος, ἐπιτήδειος πρὸς ἀνάψυξιν, ἀναψυκτικός, δροσιστικός : Γαλ.13,16C, Κλήμ.'Αλ.Παιδ.2,8,216 τὸ δὲ ἐκ ῥόδων (μύρον) ἐμψυκτικόν.

ἐμψυκτικώτερον ἐπίρρ. συγκρ. κατὰ μᾶλλον ἐμψυκτικόν, ἀναψυκτικὸν τρόπον : 'Αέτ.15,33

ἔμψυξις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐμψύχω, δρόσισμα : Ῥοῦφ.π.'Ορειβ.9,1, 'Αρετ.'Οξ.Παθ.1,9 ψυχρὸν γὰρ ἠέρα ποθέουσι ἐς ἔμψυξιν.

ἐμψυχήϊος-ον μτγν. τ. τοῦ ἔμψυχος βλ.λ. : Λουκ. ΒΠρ.6 ἐμψ- (δ.γρ. ψυχήϊον) μὲν οὐδὲ ἓν σιτέομαι.

ἐμψυχία (ἡ) μτγν. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐμψύχου, τὸ νὰ ἔχῃ τις ψυχήν, ζωήν, ζωηρότης : 'Επίκ.ἀπ.310, Πλούτ.'Ηθ.1053Β ὅπου μὲν τὴν ἀναψιν, ὅπου δὲ τὴν περίψυξιν ἀρχὴν ἐμψυχίας ποιεῖ, Σέξτ.'Εμπ. Πυρρ.2,25 ὁ δὲ 'Επίκουρός φησιν ἄνθρωπον εἶναι τὸ τοιουτοὶ μόρφωμα μετὰ ἐμψυχίας· 2) ψῦχος, ψυχρότης : Στοβ.'Εκλ.1,454 'Αρχέλαος ὑπὸ θερμοῦ καὶ ἐμψυχίας συστῆναι τὸν κόσμον.

ἔμψῡχος(-η)-ο(ν) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ ψυχήν, ζωήν, κίνησιν, ὁ ζῶν, ζωντανός· ἀντίθ. ἄψυχος : Σιμων.164,4 ἀντὶ δ' ἀκοντοδόκων ἀνδρῶν μναμεῖα θανόντων ἄψυχ' ἐμψύχων ἅδε κέκευθε κόνις, 'Ηρ.1,140 ἔμψυχον μηδὲν κτείνειν, Σοφ.'Αντ.1167 οὐ τίθημ' ἐγὼ ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρὸν (ζῶν πτῶμα), Εὐρ.Μήδ. 230 πάντων δ' ὅσα ἔστ' ἔμψυχα καὶ γνώμην ἔχει, 'Αντιφάν.π.'Αθήν.4,161Α ἐσθίει ἔμψυχον οὐδέν, 'Αλεξ.27,2, 'Αριστλ.'ΗΝικ 1161b,4 δοῦλος ἔμψυχον ὄργανον, Φίλ.2,135 εἶναι τὸν βασιλέα ἔμψυχον νόμον, Πλούτ.'Ηθ.960C, Διγεν.'Ακρ.3277 ὡσὰν στήλη ἔμψυχος ἐφαίνετο ἡ κόρη· || ὁμ. τὸ ὑπερθ. -ότατος : Πλάτ.Τίμ.74Ε ὅσα μὲν οὖν ἐμψυχότατα τῶν ὀστῶν ἦν, ὀλίγαις συνέφραττε σαρξίν· 2) τὸ οὐδ. ἔμψυχον ὡς οὐσ. ζῷον : Θουκ.7,29 καὶ ὑποζύγια καὶ ὅσα ἄλλα ἔμψυχα ἴδοιεν, Πάπ. ταύρους καὶ ἄλλα τινὰ ἔνψυχα·

|| νεώτ.στρατ. **ἔμψυχον ὑλικὸν οἱ στρατιῶται,** κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἄψυχον ὑλικόν, ὀχυρώσεις καὶ ἑκηβόλα ὅπλα, καὶ πρὸς τὰ κτήνη· || νεώτ. ζωολ. **ἔμψυχα ἄνθη** παλαιοτέρα ὀνομασία τῶν ἀνθοζώων βλ.λ.· **3)** μτφ. κ. νεώτ. ἐπὶ λόγου, ζωηρός, σθεναρός, δυνατός: Ἀριστλ.ἀπ.129 (Bonitz) **ἔ- λέξεις,** Θεόκρ.15,83, Λουκ.Δημ.Ἐγκώμ.14 **ἔμψυχον καὶ σφυρήλατον παρεῖχε τὸν λόγον,** Λογγῖν.Ὕψ.34,4 **ἔμψυχα πάθη, περιουσίαν, ἀγχίνοιαν·** || ὁμ. τὸ συγκρ. -ότερος : Θεμίστ.Λόγ.28,342D **ἡ ἀληθὴς εὐφημία ἐμψυχοτέρα τῶν Δαιδάλου ἔργων·** || ὁμ. τὸ ὑπερθ. -ότατος : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.19,2 **τὰ ἐμψυχότατα μέρη τοῦ λόγου δύο εἶναι, ὄνομα καὶ ῥῆμα· 4)** ὁ ἐνέχων ψῦχος, ψυχρός : Θεόφρ.Αἰσθ.53 (συγκρ.).

ἐμψυχότης-ητος (ἡ) μσν. ἡ ἐκδήλωσις, ἡ ἰδιότης τοῦ ἐμψύχου, βλ.λ. : Βλεμμ.769,772 ἐν Mi.

ἐμψυχοφαγία (ἡ) μσν. τὸ τρώγειν ἔμψυχα, ἤτοι κρέατα ζώων ἢ ἰχθύων: Βαλσ.1, Κον.Βασ.929.

ἐμψυχρία μτγν. ψῦχος : Πλούτ.Ἀρέσκ.Φιλ.2,4,5.

ἔμψυχρος-ον ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ ψῦχος, ψυχρός, κρύος. Ἱππ.Ἐπιδ.6,6,2 **ὁ ἐνψυχρότερος** (sic) **ἐν ψυχρῇ ὥρῃ καὶ χώρῃ ἐνθερμότερος ἔσται.**

ἐμψύχω, μέλλ. ἐμψύξω, μτχ. παθ.ἀορ. β' **ἐμψῦγέντες,** καθιστῶ τι ψυχρόν, ἀποψύχω, δροσίζω : Φιλωνίδ.π.Ἀθήν.15,676C **ὁ τῶν ῥόδων** (ἐνν. στέφανος) **ἔχει τι κεφαλαλγίας παρηγορικὸν πρὸς τῷ καὶ ἐμψύχειν,** Γαλ.11,387, Κλήμ.Ἀλ.Παιδ.2,8,70, αὐτ. 68 **τῶν ἀναθερμαινόντων ἢ ἐμψυχόντων μύρων.**

ἐμψυχῶ-όω μτγν., μσν. κ. νεώτ., δημ. **ἐμψυχώνω,** μσν. μτχ. παθ. παρακ. **ἐμψυχωμένος,** ἐμβάλλω εἴς τινα ψυχήν, ζωήν, καθιστῶ τινα ἔμψυχον, ζωντανεύω : Γλουκ.Ἀθ. ἐν ΑΠ 9,774 **ἐνεψύχωσε δ' ὁ γλύπτας τὸν λίθον·** κ. παθ. : Κύριλλ. εἰς Ἰω.10,667 **ἄνθρωπος ἐμψυχωμένος ψυχῇ λογικῇ,** Σωκρ.Σχ. Ἐκκλ.Ἱστ.3,7,178,11, Γεωπ.15,2,28 **ἐπὰν δὲ δόξωσιν ἐμψυχῶσθαι αἱ ὕλαι πνεῦμα αὔταρκες ἐπισπασάμεναι· 2)** νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἐπὶ ἐμψύχων, ἐνθαρρύνω, ἐμπνέω θάρρος, αὐτοπεποίθησιν : Κάλβ.3,21 **τὸ πνεῦμα ὁπού μ' ἐμψύχωνε τοῦ θεοῦ ἦτον φύσημα, - ἐνεψύχωσε τὸν στρατόν·** || ἐπὶ καταστάσεων, ζωογονῶ, ἐνισχύω : Σολωμ.Ὠδ. εἰς τὴ Σελήνη 2 **εἰς τ' ἀκρογιάλι** (**τῆς νυχτὸς ἐμψυχοῖς τὴν ἡσυχία·** συνήθ. μέσ. κ. παθ. : **διὰ τῶν μέτρων τῆς κυβερνήσεως ἐνεψυχώθη τὸ ἐμπόριον.**

ἐμψύχωμα-ατος (τὸ) μσν. ἐνίσχυσις, τόνωσις : Στουδ.Θεόδ.1453 ἐν Mi **ἐμψύχωμα γαλουχικόν.**

ἐμψύχως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. μετ' εὐψυχίας, ἐνδιαθέτως, ζωηρῶς, σθεναρῶς : Πλούτ.Ἠθ.1079B, Βασ.1,267B **ἐμψύχως τὸν λόγον ἐσχημάτισε·** || ὑπερθ. **ἐμψυχότατα** : Ἑρμεί.Ἀλ.Φαιδρ.61A.

ἐμψύχωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ.,δημ.-η ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐμψυχῶ βλ.λ., τὸ ποιεῖν τι ζωηρόν, ζωντανόν, ἔντονον : Γαλ.4,763, Πλωτῖν.4,3,9 **δεῖ δὴ τῷ λόγῳ τὴν εἴσοδον καὶ τὴν ἐμψύχωσιν διδασκαλίας καὶ τοῦ σαφοῦς χάριν γίγνεσθαι νομίζειν,** Πορφ.Ἔμβρ.2,4· **2)** νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἀναφορ. πρὸς πρόσ., ἐνθάρρυνσις· || γεν. ζωογόνησις, ἐνίσχυσις : **ἡ ἐμψύχωσις** (-η) **τῆς βιομηχανίας - τοῦ ἐμπορίου.**

ἐμψυχωτής (ὁ) νεώτ. ὁ ἐμψυχῶν, ὁ ἐμβάλλων φρόνημα, ὁ ἐμπνέων θάρρος, ὁ ζωογονῶν : **γλύπτης ἐμψυχωτὴς τοῦ μαρμάρου - τοῦ ἐμπορίου.**

ἐμψυχωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατάλληλος πρὸς ἐμψύχωσιν βλ.λ.· ἐπιρρ. **-ῶς.**

ἐμῶ-έω κ. μσν. κ. νεώτ., παρατ. **ἤμουν,** Ἰων. **ἤμεον,** μέλλ. **ἐμέσω,** ἀττ. **ἐμῶ,** μέσ. **μέλλ. ἐμοῦμαι** κ. Ἰων. **ἐμέομαι,** ἀόρ. **ἤμεσα,** ἐν ἀπαρφ. **ἐμέσαι,** ἐπ. ἀόρ. **ἔμεσσα,** παρακ. **ἐμήμεκα,** ὑπερσυντ. **ἐμημέκει** κ. Ἰων. **ἐμημέκεε,** παθ. μέλλ. **ἐμεθήσομαι,** ἀπαρφ. παθ. ἀόρ. **ἐμεθῆναι,** παθ. παρακ. **ἐμήμεσμαι,** ἐκβάλλω τι ἐκ τοῦ στομάχου δι' ἐμέτου, ἐξερεύγομαι, ξερνῶ : Ἰλ.Ο 11 **ὁ δ' ἀργαλέῳ ἔχετ' ἄσθματι.. αἷμ' ἐμέων,** Ἡρ.7,88 **πεσὼν δὲ αἷμά τε ἤμεε,** Αἰσχ.Εὐμ.730 **ἐμεῖ τὸν ἰόν·** || ἀπολ. ἐκβάλλω διὰ τοῦ στόματος τὸ περιεχόμενον τοῦ στομάχου μου, κάμνω ἐμετόν, ξερνῶ : Ἡρ.1,133 **καί σφι οὐκ ἐμέσαι ἔξεστι,** Ἱππ.Ἄρθρ.40 **ἐμέειν ἀπὸ συρματισμοῦ,** Ἀριστφ.Ἀχ.587 **τῷ πτίλῳ μέλλεις ἐμεῖν,** Πλάτ.Φαῖδρ.268B **καὶ ἐὰν μὲν δόξῃ μοι, ἐμεῖν ποιεῖν,** Τζέτζ.Χιλ.4,130 **ἰδὼν ὄφιν ἐμέσαντα· 2)** μτφ. ἐκβάλλω, ἐκχέω **ἐκ** τοῦ στόματός μου κακοὺς λόγους, ἐκτοξεύω κατά τινος λόγους ὑβριστικούς, ὑβρίζω, διασύρω : Εὐνάπ.ΒΣοφ. 488B **ἤμεσε λόγους ἀναισχύντους.**

ἐν κ. νεώτ., ποι. τ. **ἐνί, εἰν, εἰνί, ἐν χρ.** παρ' ἐπ. καὶ λυρ. ποι. κτ. **μετρικὴν ἀνάγκην,** σπαν. παρ' ἀττ. τραγ. ὡς ἐσφ. ἀνάγν. (**εἰν** π. Σοφ.Ἀντ.1241, **εἰνί** π. Εὐρ.Ἡρακλ.893, **ἐνί** π.αὐτ.ΙΤ 1109), πρόθ. (παρ' Ὁμ.κ.ἐπ.κ. ὡς ἐπίρρ.) τιθεμένη πρὸ τοῦ μεθ' οὗ συνάπτεται οὐσ., ἢ τοῦ προηγουμένου ἐπιθ., ἐπίσης δὲ μεταξὺ τοῦ οὐσ. κ. τοῦ ἀκολουθοῦντος αὐτῷ ἐπιθ. προσδιορισμοῦ ὡς π. Ἰλ.Χ 61 **αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ,** παρ' ἐπ. δέ, **καὶ** μάλιστα ἐν τῷ τύπῳ **ἐνί** ἢ κατ' ἀναστροφὴν **ἔνι,** ἀκολουθοῦσα τῷ οὐσ. ἄνευ ἐπιθετικοῦ προσδιορισμοῦ ὡς ἐν Ὀδ.Ε 57 **ὄφρα μέγα σπέος ἵκετο, τῷ ἔνι νύμφη ναίεν,** ὡς ἐπίρρ. ἀπολύτως, ἐννοουμένου ὅμως τοῦ ἐλλείποντος ὑπορκτικοῦ ῥήμ., μέσα : Ἰλ.Ε 740 **ἐν δ' ἔρις, ἐν δ' ἀλκή, ἐν δὲ κρυόεσσα ἰωκή·** || ὁμ. ὡς πρόθ. ἐν συναφείᾳ πρὸς δοτ. εἰς δήλωσιν τῆς **ἐν** τόπῳ στάσεως, ἐντός : Ἰλ.Ζ 221 **ἐν δώμασ' ἐμοῖσιν,** Ὀδ. Β 27,-**βιβλία - ἔγγραφα ἀποκείμενα ἐν τῷ ἀρχείῳ, - ξίφος ἐν τῇ θήκῃ·** || ὁμ. κ. μετ' ὀνομάτων πόλεων, νήσων, χωρῶν κττ., εἰ καὶ παρ' ἀττ. ἐνίοτε ἡ πρόθεσις παραλείπεται ἐν τῇ χρ. ταύτῃ : Ἰλ.Β 549 **ἐν Ἀθήνῃς,** Θουκ.1,57 **ἡ ἐν Κερκύρᾳ ναυμαχία,** Ἰσοκρ.5,147 **ἡ ἐν Σαλαμῖνι μάχη, - τὸ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστήμιον, - διαμένει ἐν Κρήτῃ·** || ὁμ. μετὰ γεν. κυρ. ὀνομάτων ἐλλειπτικῶς κατὰ παράλειψιν οὐσ. εὐκόλως ἐννοουμένου : Ἰλ.Χ 389 **εἰν Ἀΐδαο** (κτ. παράλειψιν τοῦ οὐσ. **δόμοις** στὸν Ἅδη), Ὀδ.Χ 132 ἐν **Ἀλκινόοιο** (κατὰ παράλειψιν τοῦ οὐσ. **μεγάρῳ**), Ἐπιγρ. **ἐμ Πανδίονος** (ἐνν. **οἴκῳ**)· πρβλ. δημ. στοῦ Κώστα - στοῦ κουμπάρου μου (ἐνν. τὸ σπίτι)· || ὁμ. κ. μετὰ προσηγορικῶν καθ' ὁμοίαν χρῆσιν : Ἰλ.Ζ 47 **ἐν ἀφνειοῦ πατρός,** Εὐρ.ΙΑ 926 **ἐν ἀνδρὸς εὐσεβεστάτου,** Ἀριστφ.Νεφ.973 **ἐν παιδοτρίβου** (στὴ σχολὴ τοῦ γυμναστοῦ)· || ἐν ὁμ. χρήσει μετὰ ῥημ. δηλούντων κίνησιν, ἐνέργειαν, ὅτε ἡ μετὰ τῆς προθέσεως συναπτομένη δοτ. δηλοῖ τὸ τέρμα τῆς κινήσεως ἢ ἐνεργείας καὶ τὴν ἐκεῖ συνήθως στάσιν : Ἰλ.Δ 482 **ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν,** Ὀδ.Υ 261 **ἐν δ' οἶνον ἔχευεν ἐν δέπαϊ χρυσέῳ,** Σοφ.ΑΙ.184 **ἐν ποίμναις πίτνων,** Θουκ.8,11 **ἡ ἐν τῷ Σπειραίῳ τῶν νεῶν καταφυγή,** Ἀρρ.Ἀν.1,19,4· **2)** ἐν ὁμ. χρ. μετὰ δοτ. εἰς δήλωσιν τοῦ δι' οὗ τι καλύπτεται, **περιβάλλεται** : Ἰλ.Ο 192 **οὐρανὸς ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσι,** Ἀκολουθ.Μεγ.Πέμπτ.Ἀντίφ.15 **ὁ περιβάλλων τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις** (μέσα σὲ σύννεφα)· || μεθ' Ὁμ. **ἰδίως** ἐπὶ ἐνδυμάτων, ὅπλων κατὰ τὴν αὐτὴν σημ. : Ἡρ.1,13 **ἐν ὅπλοισι,** αὐτ.2,159 **ἐν ἐσθῆτι,** Πίνδ.Ο 4,24 **ἐν ἔντεσι,** Σοφ. Τρ.613 **ἐν πεπλώμασι,** Λουκ.Ὀρχ.5 **ἐν βαθεῖ πώγωνι** (μὲ μεγάλα γένεια)· **3)** ὁμ. κτ. τοπ. σημ. εἰς δήλωσιν τοῦ **ἐφ'** οὗ τι **κεῖται,** ἐν ᾗ περίπου χρ. καὶ ἡ **ἐπί** : Ἰλ.Β 456 **οὔρεος ἐν κορυφῇς** (στὶς κορφὲς τοῦ βουνοῦ), αὐτ.Σ 521 **ἐν ποταμῷ,** Ὀδ.Θ 422 **ἐν θρόνοις,** Σοφ.Φιλ.296 **ἐν πέτροισι πέτρον ἐκτρίβων·** || ὁμ. ἐν Ἐπιγρ. κ. μετ' αἰτ. : **Ἐπιγράφαι ἐν χάλκωμα** (ἐπὶ χαλκοῦ σκεύους), αὐτ. **ἐν πελτοφόρους ἀπεγράφατο·** || ἐν ὁμ. χρήσ. μετὰ δοτ.ἐπὶ παραπομπῆς εἰς χωρίον συγγραφέως: **Θουκ.1,9 ἐν τοῦ σκήπτρου τῇ παραδόσει** (ἐν τῷ

χωρίῳ τῆς Ἰλιάδος Β 102, ἐν ᾧ περὶ παραδόσεως τοῦ σκήπτρου ὁ λόγος)· ‖ μτφ. ὡς ἐπίρρ. εἰς δήλωσιν τοῦ προσέτι, ἐπὶ πλέον: Σοφ.ΟΤ 181 ἐν δ' ἄλοχοι πολιαί τ' ἔπι ματέρες.. ἐπιστενάχουσιν· 4) ὁμ. μετὰ δοτ. ἐπὶ προσ. μεταξύ, ἀνάμεσο: Ἰλ. Α 109 ἐν Δαναοῖσι (ἀνάμεσα στοὺς Δαναούς, στοὺς Ἕλληνες), Ὀδ.Μ 383 ἐν νεκύεσσι, Σοφ.Ἀντ. 661 ἐν τοῖς οἰκείοισιν.. ἀνὴρ χρηστός, Εὐρ.Ὀρ.754 ἐν γυναιξὶν ἄλκιμος ‖ ὁμ. κ. ὡς ἐπίρρ.: Ἰλ. Β 588 ἐν δ' αὐτὸς κίεν.. ὀτρύνων πολεμόνδε, Ἡρ. 3,39 ἐν δὲ δὴ καὶ Λεσβίους.. κρατήσας εἷλε· ‖ ἐν ὁμ. χρ. μετὰ ρημ. ἐχόντων λεκτικὴν σημ., ἐπὶ παρουσίᾳ, ἐνώπιον: Ὀδ.Β 194 Τηλεμάχῳ δ' ἐν πᾶσιν ἐγὼν ὑποθήσομαι αὐτὸς (μπροστὰ σ' ὅλους), Εὐρ.ἀπ.703 πτωχὸς ὢν ἐν ἐσθλοῖσιν λέγειν, Πλάτ.Πολ.565Β λέγοντες ἐν τῷ δήμῳ, Λυσ. 12,6 ἔλεγον ἐν τοῖς τριάκοντα ‖ ὁμ. ἐπὶ δικαστικοῦ ἀγῶνος: Ἀντιφ.6,23 προὐκαλούμην ἐν τοῖς αὐτοῖς δικασταῖς· 5) ὁμ. μετὰ δοτ. ἐπὶ προσ., δηλοῖ ὅτι κεῖταί τι ἐν τῇ ἐξουσίᾳ τινός, εἶναι στὸ χέρι του: Ἰλ.Η 102 νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι, φρ. αὐτ.Π 630 ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, αὐτ.Ρ 514 θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, Σοφ.ΟΚ 1443 ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι, Δημ.292 ἐν τῷ θεῷ τὸ τέλος ἦν, οὐκ ἐν ἐμοί, φρ. ἔν γ' ἐμοί, ἐν σοί γε κττ. ἢ ἁπλῶς ἐν ἐμοί, ἐν σοὶ κττ. (εἶναι στὸ χέρι μου, -σου κτλ.)· 6) ὁμ. ἐπὶ προσ. εἰς δήλωσιν τῶν ὅρων, τῶν συνθηκῶν, ἢ τῶν περιστατικῶν, ὑφ' ἃ εὑρίσκεταί τις: Ἰλ.Δ 259 περὶ μέν σε τίω Δαναῶν ταχυπώλων ἠμὲν ἐνὶ πτολέμῳ.. ἠδ' ἐν δαίθ' (περισσότερο σὲ τιμῶ καὶ σὲ περίσταση πολέμου καὶ σέ..), Εὐρ.Φοίν.1281 οὑμὸς ἐν φάει βίος, - ἔζησεν ἐν ἐντίμῳ πενίᾳ - ἐν ἀρετῇ, - ἀξιωματικὸς ἐν ἀποστρατείᾳ, - πλοῖον ἐν πλῷ· ‖ ὁθ. κ. εἰς δήλωσιν ἀσχολίας, ἔργου, ἀξιώματος: Ἡρ. 2,82 οἱ ἐν ποιήσι γενόμενοι (οἱ ποιηταί), Θουκ 3,28 οἱ ἐν τοῖς πράγμασιν (οἱ τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν ἀσκοῦντες, αὐτοὶ ποὺ εἶναι στὰ πράγματα), αὐτ.7,73 οἱ ἐν τέλει (οἱ ἄρχοντες τῆς πολιτείας), Πλάτ.Φαίδ.59Α ἐν φιλοσοφίᾳ εἶναι (περὶ τὴν φιλοσοφίαν ἀσχολεῖσθαι), Πάπ. ὁ ἐν ταῖς προσόδοις· ‖ ὁμ. κ. εἰς δήλωσιν ψυχικῆς καθαρῶς καταστάσεως ἢ ἐκδηλώσεως: Ἰλ.Η 302 ἠδ' αὖτ' ἐν φιλότητι διέτμαγεν, Εὐρ.Φοίν.1276 οὐκ ἐν αἰσχύνῃ τὰ σά, Πλάτ.Πολ.578Ε ἐν φόβῳ γενέσθαι, νεώτ. ἐν βρασμῷ ψυχῆς, - ἐν πλήρει συγχύσει ἐξετέλεσεν ἀνθρωποκτονίαν, - ἐν γνώσει, - ἐν συνειδήσει, - ἐν ἀγνοίᾳ, φρ.π.Ἡρ.5,106 ἐν αἰτίᾳ σχεῖν τινα (αἰτιάσασθαί τινα), π.Σοφ.ΟΤ 656 ἐν αἰτίᾳ βαλεῖν, π.Ξεν.Ἀπομν.2,8,9 ἐν αἰτίᾳ εἶναι. (διατελεῖν ὑπὸ κατηγορίαν), π. Θουκ.2,21 ἐν ὀργῇ ἔχειν τινὰ (ὀργίζεσθαί τινι). π. αὐτ. ἐν ἔριδι εἶναι (ἐρίζειν)· ‖ ὁμ. φρ. ἐν συναφείᾳ πρὸς οὐδ. ἐπιθ. παραλειπομένου τοῦ οὐσ. καθ' ἁπάσας τὰς ἀνωτέρω χρ., οἷον π. Πινδ.Ο 2,16 ἐν δίκᾳ (ἀντίθ παρὰ δίκαν), π.Εὐρ.Ἡρακλ.971 ἐν καλῷ ἐστι (συνήθ. καλῶς ἔχει), π.αὐτ.Ἠλ.1227 ἐν εὐμαρεῖ [ἐστὶ] (ἐν εὐμαρείᾳ, εὐτυχίᾳ), Θουκ.1,99 ἐν ἡδονῇ 7) κ. νεώτ. ὁμ. μετὰ δοτ. εἰς δήλωσιν τοῦ δι' οὗ ὀργάνου, μέσου ἢ τρόπου ἐνεργεῖται ἢ γίνεταί τι, ἀλλ' ἐν τοῖς πλείστοις παραδείγμασιν ὑπόκειται ἡ ἀρχικὴ τῆς προθ. σημασία: Ἰλ.Η 429 ἐν πυρὶ πρήσαντες (ἀφοῦ ἔβαλαν μέσα στὴ φωτιὰ καὶ μὲ αὐτὴν ἔκαψαν), Ὀδ Ε 386 δῆσαι ἐνὶ δεσμῷ, Αἰσχ. Πρ.462 ἔζευξα πρῶτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα, Σοφ. Ἀντ.961 ψαύειν ἐν κερτομίοις γλώσσαις (μὲ βλοστήμιες), αὐτ.Φιλ.60 ἐν λιταῖς (διὰ δεήσεων), Θουκ.7,11 τὰ πραχθέντα.. ἐν.. ἐπιστολαῖς ἴστε (δι' ἐπιστολῶν γνωρίζετε), Λυσ.13,12 ἀπέκτειναν ἐν τῇ προφάσει ταύτῃ (μὲ αὐτὴν τὴν πρόφαση), Ἐζεκ.Ἐξ.132 ἐν τῇδε ῥάβδῳ πάντα ποιήσεις (μὲ αὐτὸ δῶ τὸ ραβδί), ΠΔΓέν.3,19 ἐν ἱδρῶτι τοῦ προσώπου σου φαγῇ τὸν ἄρτον σου, νεώτ. ἀξιωματικοὶ ἐν στολῇ, - ἐκηδεύθη ἐν μεγάλῃ πομπῇ, φρ. ἐν χρήσει, ἐν ἀνάγκῃ, ἐν περιλήψει (περιληπτικῶς), ἐν ἀναμονῇ, ἐν τάξει, ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, ἐν πλήρει ἐξαρτύσει (ἐπὶ ὁπλιτῶν), ἐν παρόδῳ (παρεμπιπτόντως) κττ.· 8) κ. νεώτ. ὁμ. μετὰ δοτ. εἰς δήλωσιν τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἐνεργεῖται ἢ γίνεταί τι: Ἰλ.Π 643 ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ (κατὰ τὴν ἄνοιξη), Ἡρ.6,69 ἐν νυκτὶ (κατὰ τὴν νύκτα), Σοφ.Φιλ.235 ἐν χρόνῳ μακρῷ (σὲ πολὺν καιρό), Ξεν.Ἀν.3,1,1 ἐν ταῖς σπονδαῖς (καθ' ὃν χρόνον ἴσχυεν ἡ συνθήκη), Ἐπιγρ. ἐν ἄρχοντι Μητροδώρῳ (ὅτε ἦτο ἄρχων ὁ Μ.)· ‖ ὁμ. εἰς δήλωσιν τοῦ χρόνου, καθ' ὃν διαρκεῖ τι: Θουκ.1,118 ἐν ἔτεσι πεντήκοντα, Ξεν.Ἑλλ.1,1,37 ἐν τρισὶ μησὶ (κατὰ τὴν διάρκειαν τριῶν μηνῶν), Προκ. Μυστ. 9,35 ἐν ἡμέραις πολλαῖς νοσῆσαι· ‖ ὁμ. κ. νεώτ. φρ. μετὰ δοτ. οὐσ. ἢ ἐπιθ. ἢ καὶ ἀντων. κατὰ παράλειψιν εὐκόλως ἐννοουμένου οὐσ. εἰς ἀμφοτέρας τὰς ἀνωτέρω σημ., οἷον π.Ἡρ.1,126 ἐν τούτῳ (ἐνν. χρόνῳ), π.Σαφ.Τρ.929 ἐν ᾧ (χρόνῳ), π.αὐτ.Ἠλ. 673 ἐν βραχεῖ, π.αὐτ.ΟΤ 765 ἐν τάχει (γρήγορα), Θουκ.3,28 ἐν ὅσῳ (ἐνν. χρόνῳ), ἐν καιρῷ (ὅταν εἶναι ὁ προσήκων χρόνος)· 9) μετ' ἀριθμητικῶν, κατὰ δοτ. εἰς δήλωσιν ἀποστάσεως, διαστήματος: Διόδ.Σ 20,74 ἐν δυσὶ σταδίοις· ‖ ὁμ. εἰς δήλωσιν τιμήματος, ἀξίας: ΠΔ Βασ.3,16,24 ἐν δύο ταλάντων (ἀξίας δύο ταλ.)· 10) κ. νεώτ. ἐν συνθέσει ἡ πρόθ. τρέπεται εἰς ἐμ- πρὸ τῶν χειλικῶν π,β,φ, τοῦ ὑγροῦ μ καὶ τοῦ διπλοῦ ψ· οἷον ἐμβάπτω, ἐμπέφυκα, ἐμμένω, ἐμφυσῶ, ἐμψυχῶ· εἰς ἐγ- πρὸ τῶν οὐρανικῶν κ,γ,χ καὶ τοῦ διπλοῦ ξ, οἷον ἐγκαλῶ, ἐγγίγνομαι, ἐγχαράττω· εἰς ἐλ- πρὸ τοῦ ὑγροῦ λ, οἷον ἐλλείπω, ἔλλειψις καὶ ἐνίοτε εἰς ἐρ- πρὸ τοῦ ὑγροῦ ρ οἷον ἔρρυθμος (ἀλλὰ καὶ ἔνρυθμος), ἐρράπτω (ἀλλὰ καὶ ἐνράπτω)· ‖ σημαίνει μετὰ ρημ. κ. ὀνομ. ὅ,τι καὶ ἁπλῶς ἤτοι τὸ ἐντὸς ἢ τὸ ἐπί τινι ἢ ἐπί τι ἢ περί τι, οἷον ἐνορῶ τινί τι (=ὁρῶ ἔν τινι τι), ἐμβάλλω, ἐνράπτω, ἐγκλείω, ἔνδημος, ἐνάλιος, ἐνδιαίτημα κττ., ἐναβρύνομαι ἐναισχύνομαι (ντρέπομαι γιὰ κάτι) κττ. ‖ ὁμ. κ. ἐπὶ προσ., οἷον ἐγγελῶ τινί τι (=γελῶ ἔν τινί τι, γελάω γιὰ κάτι ποὺ ἔχει ἕνας), ἐνυβρίζω τινί τι· ‖ εἰδ. μετ' οὐσ. δηλοῖ περιεκτικότητα, τὸ ἔχειν τι, οἷον ἔναιμος (ὁ ἔχων αἷμα), ἔνθηρος (ὁ ἔχων θηρία), ἐνάκανθος (ὁ ἔχων ἀκάνθας), ἔμφωνος (ὁ ἔχων φωνήν), ἔννομος (νόμιμος)· ‖ μετ' ἐπιθ. δηλοῖ μείωσιν, ἐξασθένωσιν τῆς ὑπ' αὐτῶν σημαινομένης ἰδιότητος, οἷον ἔμπικρος (πικρίζων, κάπως πικρός), ἔνσιμος κτλ.

ἕν μσν. κ. δημ., δ.γρ. ἕν' συγκεκ. τ. τοῦ ἔναι βλ.λ.: παροιμ. δὲν ἕν παπᾶς ἀμάρτητος μουδὲ δεσπότης ἅγιος· 2) ἐν φρ. ἂν ἕν καὶ πολλάκις τιθέμενον ἁπλῶς εἰς ἐπίτασιν ὑποθ. προτάσεως, σημαῖνον ἂν τυχόν, ἂν ἴσως καί, ἂν συμβῇ νά· Ἐρωτόκρ. Α 241 κι ἂν ἕν καὶ τοῦτο γροικηθῇ.

ἕν κ. νεώτ., δημ. συνηθέστ. ἕνα τὸ οὐδ. τοῦ ἀριθμητικοῦ εἷς (ἕνας) βλ.λ.· 2) κ. νεώτ. εἰδ. φιλοσ. ταυτόσημον τοῦ ὁμ. φιλοσ. ὅρου μονὰς βλ.λ.: Πυθαγ.ἀπ.5· ‖ ὁμ. παρὰ πυθαγορείοις καὶ γνωστικοῖς ἐνάρθρως ὡς ὅρος δηλῶν τὴν ἀρχὴν τοῦ εἶναι ἢ τοῦ νοεῖν: φρ. ἀπὸ τοῦ ἑνός, - ἐκ τοῦ ἑνός· ‖ ὁμ. ὡς ὅρος δηλῶν τὸ σύνολον τῆς φύσεως ὡς ἑνιαῖον: Ἡράκλ.10 ἐκ πάντων ἓν καὶ ἐξ ἑνὸς πάντα· ‖ ὁμ. παρὰ γνωστικοῖς κ. ἀρχ. ἀλχημισταῖς ὡς ὅρος δηλῶν τὸ ἑνιαῖον τῆς ὕλης: Ὕμν.Ἑρμ. πᾶσαι αἱ δυνάμεις αἰνεσάτωσαν τὸ Πᾶν καὶ τὸ Ἕν, ῥήτρα ἀλχημ. ἓν τὸ πᾶν· 3) εἰδ. συντ. ἢ φρ. ἓν διὰ δυοῖν συντακτικὸν σχῆμα καθ' ὃ μία ἔννοια ἀποτελουμένη ἐξ οὐσιαστ. κ. ἐπιθετ. ἢ ἄ. προσδιορ. ἐκφέρεται διὰ δύο ὁμοιοπτώτων οὐσιαστ. συνδεομένων διὰ τοῦ καί, οἷον

χρυσὸν καὶ φιάλας = χρυσᾶς φιάλας, - **κοσμήσας ἐσθῆτι καὶ χρυσῷ** = χρυσῇ ἐσθῆτι, - **φύλλα καὶ δένδρα** = φύλλα δένδρων.

ἕνα δημ. οὐδ. τοῦ ἀριθμητικοῦ ἕνας βλ.λ.

ἔναβος-ον φευδοδωρικὸς τ. τοῦ ἔνηβος **βλ.λ.** : Θεόκρ.8,3 **ἄμφω ἐνάβω** (δ.γρ. ἀνήβῳ).

ἐναβρύνομαι μτγν., μσν. κ. νεώτ., μέλλ. **ἐναβρυνοῦμαι** σεμνύνομαι διά τι, καμαρώνω γιὰ κάτι, ὀθ. κ. μεγαλαυχῶ, καυχῶμαι· Ἡσ. « ἐναβρύνεται· μεγαλοφρονεῖ, ἐντρυφᾷ, σεμνύνεται, λαμπρύνεται », μετὰ δοτ. : Διον.Ἁλ.Πομπ.2,7,60 **σχήμασί τε ποιητικοῖς . . ἀκαίρως καὶ μειρακωδῶς ἐναβρύνεται,** Χαρίτ.81,8 **πάντα ἀκριβῶς διηγήσατο, ἐναβρυνόμενος τοῖς κατορθώμασιν,** ΕΜ 749,5 **τὸ ζῶον ἐναβρυνόμενον τῷ ἑαυτοῦ κάλλει,** Εὐστ. Πον.212,78 **ἐναβρύνασθαι ὁ ἀεὶ νικητής**· νεώτ. ὁμ. μετ' ἐμπροθ. διορ. (διά) : **ἐναβρύνεται διὰ τοὺς προγόνους του - διὰ τὰ πλούτη του**· || κ. ἀπολ. γαυριῶ, βρενθύομαι βλ.λς, καμαρώνω, κορδώνομαι : Ἐπικτ.ἀπ.170,117 **νεανίσκου τινὸς ἐν θεάτρῳ ἐναβρυνομένου**· **2**) ἐντρυφῶ, εὑρίσκω εὐχαρίστησιν, ἐμμένω εἴς τι ἁβρόν, ἤτοι μαλθακόν, τρυφηλόν· Ἡσ. «ἐναβρύνεσθαι, ὡροΐζεσθαι ἢ ἐντρυφᾶν· ἁβρὸς γὰρ ὁ τρυφερός» : Λουκ.Ὀρχ.2 **ᾄσμασιν ἀκολάστοις ἐναβρυνόμενον καὶ μιμούμενον ἐρωτικὰ γύναια**· || ἁβρός βλ.λ.3), θηλυπρεπὴς δείκνυμαι, ὅθ. ἐκθηλύνομαι : Διον.Ἁλ. Ἱστ.154(43,43) **τῇ τε γὰρ ἐσθῆτι χαυνοτέρᾳ ἐν πᾶσιν ἐνηβρύνετο**· **3**) ἔχω τι πρὸς καύχησίν μου : Προκ.Γοτθ.4,20 **χώρα ἐναβρυνομένη ὕδασιν.**

ἐναγαλλιῶμαι-άομαι μτγν. δ. τ. τοῦ ἐναγάλλομαι βλ.λ. : Βασ.2,426Α **ἐναγαλλιᾶσθαι . . τῷ Θεῷ.**

ἐναγάλλομαι μτγν. κ. μσν. χαίρω λίαν, ἥδομαι, τέρπομαι, εὐφραίνομαι : Νίκ.Θηρ.62 **ἀγραύλοισιν ἀγαλλομένη ποταμοῖσιν.**

ἐνάγᾰμαι μτγν. θαυμάζω : Φίλ.1,449 **τὸ γνήσιον αὐτῆς ἐναγασάμενοι** (δ. γρ. ἐναυγ) **κάλλος.**

ἐναγγειοσπέρματος-ον κ. νεώτ. κ. **ἐναγγειόσπερμος-ον** ὁ ἔχων τὸ σπέρμα ἐντὸς ἀγγείου: Θεόφρ.Φ1 1,11,3 **ἐναγγειοσπέρματα μέν, οἷον ἥ τε μήκων καὶ ὅσα μήκωνι ὅμοια.**

ἐναγγειόσπερμος-ον κ. νεώτ. ἐναγγειοσπέρματος βλ. λ. : Θεόφρ.Φ1 8,3,4, αὐτ.ΦΑ1τ.4,7,5· || νεώτ. βοταν. **ἐναγγειόσπερμα φυτὰ** τὰ ἀγγειόσπερμα βλ.λ.

ἐνᾰγείρω μτγν., ἐπ. μτχ. παθ. ἀορ. **ἐναγρόμενος,** συνάγω, συναθροίζω ἐντός τινος : Νίκ.Θηρ.945 **καὶ ἐν κυκλάμινον ἀγείρας**· || ὁμ. τὸ μέσ. **ἐναγείρομαι** : Ἀπολλ.Ρ 3,347, Ὀππ.Ἁλ.2,351 **λαῶν ἀμφιδόμοισιν ἐναγρομένων ἀγορῇσι** (σχόλ. «συναθροιζομένων, συναγομένων»).

ἐνᾰγελάζομαι (ἀγέλη) μτγν. παθ. συναθροίζομαι ὡς ἀγέλη ἐντὸς τόπου τινός : Ἐπίκτ.Γνωμ.41 **ἀντὶ βοῶν ἀγέλης πειρῶ φίλων ἀγέλας ἐναγελάζεσθαί σου τῇ οἰκίᾳ,** Εὐσ.Ἐγκ.Κωνστ.8.

ἐναγής-οῦς-ές (ἄγος) κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐν ἄγει βλ.λ.|| ὤν, ὁ ἐνεχόμενος εἰς ἄγος, ὁ λογιζόμενος μεμολυσμένος ἕνεκεν φόνου ἢ ἀνοσιουργήματος, ὁ ὑπὸ κατάραν τελῶν, κατηραμένος, ἀφωρισμένος, ἀποτρόπαιος : Ἡρ.5,70 **ἐξέβαλε Κλεισθένεα καὶ μετ' αὐτοῦ ἄλλους πολλοὺς Ἀθηναίων, τοὺς ἐναγέας ἐπιλέγων,** Θουκ.1,126 **ἀπὸ τούτου ἐναγεῖς καὶ ἀλιτήριοι τῆς θεοῦ ἐκεῖνοί τε ἐκαλοῦντο,** Αἰσχίν.3,110 **εἴ τις τάδε, φησί, παραβαίνοι . . ἐναγής, φησιν, ἔστω τοῦ Ἀπόλλωνος,** Πλούτ.Ἠθ.778Ε **ἐναγεῖς ἐποιοῦντο καὶ καταράτους,** Μηναῖ.3,31 Συναξ. **γυνή τις ἐναγὴς καὶ ἀκάθαρτος**· || κ. ὑπερθ. **-έστατος** : Ἑρμογ.Εὑρ.1,4· || ἐπὶ πραγμ., λόγων κττ., βδελυρός, μυσαρός : Αἰσχ.Ἱκ.123 **θεοῖς δ' ἐναγέα τέλεα πελομένων καλῶς ἐπίδρομ', ὁπόθι θάνατος ἀπῇ,** Ἡράκλειτ.Ἀλληγ.Η 408 **τοὺς ἐναγεῖς λόγους διὰ στόματος ᾄδων**· **2**) ὁ δεδεσμευμένος δι' ἀρᾶς καθ' ἑαυτοῦ ἐν περιπτώσει ἀπιστίας : Σοφ.ΟΤ 656 **τὸν ἐναγῆ φίλον μήποτ' ἐν αἰτίᾳ σὺν ἀφανεῖ λόγῳ σ' ἄτιμον βαλεῖν.**

ἐναγίζω (ἅγος), μέλλ. ἐναγιῶ προσφέρω θυσίας εἰς νεκροὺς ἢ ἥρωας, ἐπιτελῶ τὰ θανατούσια· Ἡσ. « ἐναγίζειν, τὸ χοὰς ἐπιφέρειν ἢ θύειν τοῖς κατοιχομένοις », ἀντίθ. θύω (τοῖς θεοῖς) : Ἡρ.1,167 **καὶ γὰρ ἐναγίζουσί σφι μεγάλως,** αὐτ. 2,44, Ἰσαῖ.6,51, Ἐπιγρ. **ἐ- τοῖς κατὰ πόλεμον τελευτήσασιν,** Πλούτ.Νομ.19 **τοῖς φθιτοῖς ἐναγίζουσι τότε,** Ἀππ.Λιβ.89 **ὧν τάφοι μὲν ἔστων ἀκίνητοι, καὶ ἐναγίζετε αὐτοῖς ἐπερχόμενοι,** Παυσ.2,10,1 **Ἡρακλεῖ σφᾶς ὡς ἥρωι ἐναγίζοντας**· || ὁμ. μετ' αἰτ. πράγμ. : Κλέαρχ.Ἱστ.16 **ἀποπυρίδας ἐπὶ τοῦ μνήματος ἐνήγιζεν αὐτῷ,** Παρθ.9,6, Πλούτ.Θησ.4 **κριὸν ἐναγίζουσι,** αὐτ.Σολ.21 **ἐναγίζειν δὲ βοῦν οὐκ εἴασεν,** Σχόλ.Ἀπολλ.Ρ 1,587 **τὰ τοῖς νεκροῖς ἐναγιζόμενα**· **2**) φονεύω· ΕΜ 337,9,Σουΐδ.«..ἢ τὸ διὰ πυρὸς δαπανᾶν ἢ φονεύειν».

ἐναγικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἄνθρωπον ἐναγῆ βλ.λ., ὁ τοῦ ἐναγοῦς : Πλούτ.Ἠθ.825C **χρημάτων ἐναγικῶν.**

ἐνάγιος-α-ον πάπ. ὁ ὑπὸ κατάραν τελῶν, κατηραμένος, ἀφωρισμένος : Πάπ. **ἐ- χρόνοι.**

ἐνάγισμα-ατος (τό) τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐναγίζειν, ἡ εἰς νεκρὸν ἢ ἥρωα προσφερομένη ἱλαστήριος θυσία, τὰ περὶ τοὺς τεθνεῶτας νόμιμα· Ἡσ. « ὁλοκαυτώματα » : Ἀριστφ.ἀπ.488,12, Ἀριστλ.Ἀθ. 58,1 **τοῖς τετελευτηκόσιν ἐν τῷ πολέμῳ καὶ Ἁρμοδίῳ καὶ Ἀριστογείτονι ἐναγίσματα ποιεῖ,** Ἐπίκ.ἀπ.217, Λουκ.Μισθ.Συν.28, Δίων Κ 67,9 **πάνθ' ὅσα περ ἐν ἐναγίσμασι καθαγίζεται,** αὐτ.65,13, Συνέσ.Ὕμν.7 **σμύρνης ἐναγίσματα.**

ἐναγισμός (ὁ) μτγν. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐναγίζειν, ἡ ἐπιτέλεσις τῶν θανατουσίων, ἡ εἰς νεκροὺς ἢ ἥρωας προσφορὰ θυσίας : Ἐπιγρ., Ἰώσ.ΑΙ 19,4,6, Πλούτ.Ἠθ.272D **ποιεῖσθαι ἐναγισμοὺς τοῖς τεθνηκόσι,** Δίων Κ 67,9· **2**) γεν. θυσία, προσφορά, κτ. πληθ. : Ἰώσ.ΠΙ 1,1,1, αὐτ.4,7,4 **αἵ τε θυσίαι καθ' ἡμέραν καὶ οἱ ἐναγισμοί.**

ἐναγιστήριον (τό) Ἐπιγρ. τόπος ἔνθα ἐτελοῦντο ἐναγισμοὶ βλ.λ. : Ἐπιγρ. **σὺν τοῖς προσκοσμήμασιν καὶ τὸ ἐναγιστήριον . . ἐποίησεν.**

ἐναγκαλίζομαι (ἀγκάλη) μτγν. κ. νεώτ., μέσ. λαμβάνω ἢ σφίγγω τινὰ ἐν ταῖς ἀγκάλαις μου, στὴν ἀγκαλιά μου, περιβάλλω τινὰ ἢ τι διὰ τῶν βραχιόνων μου οὕτως, ὥστε νὰ ἔλθῃ ἐν ἐπαφῇ πρὸς τὴν ἀγκάλην μου, περιπτύσσομαι, ἀγκαλιάζω : ΠΔ Παροιμ 24,33 **ὀλίγον δ' ἐναγκαλίζομαι χερσὶ στήθη,** Μελέαγρ.ἐν ΑΠ 7,476,10 **τὰν πανάδυρτον ἠρέμα σοῖς κόλποις, μᾶτερ, ἐναγκάλισαι,** ΚΔ Μᾶρκ.10, 16 **ἐναγκαλισάμενος αὐτὰ κατηυλόγει, - τὴν ἐνηγκαλίσθη παραφόρως**· || περιβάλλω τινὰ καὶ περιβάλλομαι ὑπ' αὐτοῦ διὰ τῶν βραχιόνων οὕτως, ὥστε νὰ προσφαύωνται τὰ στήθη : **ἐναγκαλισθῶμεν ἀλλήλους, - ἐθεάθησαν ἐνηγκαλισμένοι παρὰ τὴν ἀκτήν**· **2**) κ. νεώτ. μτφ. οἱονεὶ περιβάλλω τι ἐν τῇ ἀγκάλῃ μου, ἐνστερνίζομαι, προσοικειοῦμαί τι : Ἡράκλειτ.Ἀλληγ.408 **τὴν Ὁμηρικὴν ἀσέβειαν ἐνηγκαλίσατο φιλοστόργως, - ἐνηγκαλίσθη τοὺς στασιαστὰς διὰ νὰ καταλάβῃ τὴν ἐξουσίαν, - ἐκ πείσματος ἐνηγκαλίσθη τὴν αἵρεσιν**· || ὁμ. ἐπὶ ἐπιστήμης ἢ ἐπαγγέλματος : Ἀπολλ.Κιτ. 3,3, - **ἀποδυθεὶς τὸ μοναχικὸν σχῆμα ἐνηγκαλίσθη τὸ ναυτικὸν ἐπάγγελμα**· || ὁμ. μτφ. περιβάλλω κύκλῳ, γύρω, τριγύρω : Προκ.Γαζ.133 **Νεῖλος** (πόλιν) **ἐναγκαλίζει**· **3**) κ. παθ. λαμβάνομαι ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἄλλου, μὲ παίρνει στὴν ἀγκαλιά του : Διόδ.Σ 3,58 **τῶν πλείστων** (βρεφῶν) **ὑπ' αὐτῆς ἐναγκαλιζομένων**· **4**) ὁμ. παθ. κ. μτφ. περιβάλλομαι ὑπό τινος : Ἡράκλειτ.Ἀλληγ.462 **τὰ νέφη . .**

ταῖς ἡλιακαῖς ἀκτῖσιν ἐναγκαλιζόμενα· ρηματ. π. ἐναγκάλισμα-ισις-ισμός.

ἐναγκάλισμα (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐναγκαλίζομαι βλ.λ., ἡ περίπτυξις, τὸ περιβάλλειν τι, τὸ κύκλῳ τινὸς ἁπλοῦσθαι, ὁ ἐναγκαλισμός τὸ ἀγκάλιασμα : Σεκοῦνδ.2 **τί ἐστιν ὠκεανός; Κόσμου ἐναγκάλισμα, - παράφορον - τρυφερὸν ἐναγκάλισμα·** **2)** πᾶν ὅ τι ἐναγκαλίζεταί τις τὸ διά τῆς ἀγκάλης περιβαλλόμενον, ἐθ. συνεκδ προσφιλές, ἀγαπητόν : Λυκόφρ. 308 **ὦ σκύμνε, τερπνὸν ἐναγκάλισμα συγγόνων.**

ἐναγκαλισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐναγκαλίζεσθαι, ἡ διὰ τῆς ἀγκάλης περίπτυξις, ἀγκάλιασμα.

ἐναγκοινοῦμαι-έομαι (ἐν - ἀγκοινέομαι) μσν. ἐξοκοντίζω, βάλλω, πάλλω, τινάσσω : Εὐστ.Ἰλ.839,11.

ἐναγκυλίζω μτγν. κ. νεώτ., μτχ. μέσ. ἀορ. **ἐναγκυλίσασθαι,** προσαρμόζω τι εἰς τὴν ἀγκύλην (νευρὰν τοῦ τόξου ἢ λωρίον σφενδόνης), ἵνα ἐκσφενδονήσω αὐτό, παθ. : Πολύβ.27,9,5 **δυοῖν κώλων ἀνίσων ὑπαρχόντων τῆς σφενδόνης, εἰς τὸ μέσον ἐνηγκυλίζετο τῶν κώλων εὐλύτως** ‖ μέσ. ἐναγκυλῶ βλ.λ. : Πολυδ.1,136 **τὸ μέσον** (τοῦ δόρατος) **ἀγκύλη· καὶ τὸ μὲν ἔργον ἐναγκυλίσασθαι.**

ἐναγκυλῶ-άω κ. νεώτ. κ. **ἐναγκυλῶ-όω** προσαρμόζω ἀγκύλην βλ.λ.4) εἰς τὸ ἀκόντιον ἵνα ἐξακοντίσω αὐτό · Ξεν.Ἀν.4,2,28 **ἐχρῶντο δὲ αὐτοῖς.. ἀκοντίοις ἐναγκυλῶντες·** κ. παθ. : Πολυδ.5,231 **τὰ μὲν οὖν ἀκόντια ἐνηγκυλῆσθαι δεῖ διὰ τὴν ἄφεσιν** ‖ ὁμ. σημ κ. μέσ. : Αἰλ.ΖΙ 5,3 **ἕκαστος ἀκόντιόν τε ἐνηγκύληται.**

ἐναγκυλῶ-έω μτγν. κ. **ἐναγκυλίζω** βλ.λ. : Διόδ.Σ 14,27 **ἐναγκυλοῦντας τὰ ῥιπτόμενα βέλη.**

ἐναγκυλῶ-όω μτγν. τ. τοῦ **ἐναγκυλῶ-άω** βλ.λ., μέσ. : Πλούτ.Ἠθ.180D **ἰδών τινα τῶν στρατιωτῶν τὸ ἀκόντιον ἐναγκυλούμενον.**

ἐναγκωνίζω, ἀττ. μέλλ. **ἐναγκωνιῶ,** στηρίζομαι ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος Ἡσ. « ἐναγκωνιεῖς· ἀποκλινεῖς ».

ἐναγκώνιος-ον μτγν. ὁ ἐν τῷ ἀγκῶνι ὑπάρχων : Σωρ.215 **ἐ- φλέψ** **2)** ὁ ἐν εἴδει ἀγκῶνος, ὅμοιος πρὸς ἀγκῶνα, γωνιακός : Μάρκελλ.Σιδ.17,15 **ἐναγκώνιον σχῆμα τῆς χειρός.**

ἐναγλαΐζω μτγν. κ. μσν. ποιῶ τι ἀγλαόν, περικοσμῶ, λαμπρύνω : Γρηγ.Νύσσ.1,524Β **κόσμον .. τὸ ὁρώμενον κάλλος ἐναγλαΐζοντα,** Εὐδοκ.1 **παιδεία . αὐτὴν** (τὴν πόλιν) **ἐνηγλάϊσεν·** **2)** τὸ μέσ. **ἐναγλαΐζομαι** γαυριῶ, ἐναβρύνομαι διό τι : Ἀγαθ.3,28, Εὐστ.9,43 **τῷ δὲ ὁμηρικῷ τούτῳ σχήματι πολλοὶ .. ἐνηγλαΐσαντο,** Νικ.Χων.ἐν Σάθ.1,98.

ἔναγμος-ον μτγν. ὁ ἐν κατάγματι, ὁ τοῦ κατάγματος : Σωρ.Κατ.10(47).

ἐναγόμενος-η-ον (ἐν - ἄγω) μσν., νεώτ. κ. δημ. μτχ. παθ. παρακ. τοῦ **ἐνάγω** ὡς οὐσ. ὁ καθ' οὗ στρέφεται ἡ ἀγωγή, ὁ δι' ἀγωγῆς ἐγκαλούμενος πρὸς πληρωμὴν ὀφειλῆς : Κῶδ.Ἰουστιν.4,21,16.

ἐναγοράζειν Ἡσ. « ἐναθροίζεσθαι ».

ἔναγος-ους (τὸ) Ἐπιγρ ἐνάγισμα βλ.λ. : **τηνεῖ δ' ἔναγος ἔστω.**

ἐναγρόμενος-η-ον ἐπ. μτχ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ ἐναγείρω βλ.λ. : Ὀππ.Ἀλ.2,351 **λαῶν ἀμφιδόμοισιν ἐναγρομένων ἀγορῆσι.**

ἔναγρος Ἡσ. «ἔπαγρος», ὁ τῶν ἀγρῶν, ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς· **2)** ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Σίφνῳ.

ἐναγρυπνῶ-έω πάπ. κ. μσν. ἐπαγρυπνῶ, μετὰ δοτ. : Πάπ., Ἰω.Λυδ.Ρωμ.3,58, Ἀνδρ.Κρ.202Β.

ἔναγχος ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἄρτι, προσφάτως, πρὸ ὀλίγου, νεωστί : Εὔπ.181,2, Ἀριστφ.Νεφ.639 **ἔναγχος γάρ ποτε ὑπ' ἀλφιταμοιβοῦ παρεκόπην διχοινίκῳ,** Λυσ.19,50 **αὐτοὶ γὰρ ἔναγχος ἠκούετε ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ,** Ξεν.Συμπ.2,19, Πλάτ.Γοργ.462C **ὃ ἐγὼ ἔναγχος ἀνέγνων,** Δίων Κ 39,55· ‖ ὁμ. μετὰ τοῦ ἄρθρου **τό** : Ἀριστφ.Ἐκκλ.823 **τὸ δ' ἔναγχος οὐχ ἅπαντες ἡμεῖς ὤμνυμεν·** ‖ ἀντίθ. τῷ πάλαι : Ἰσοκρ. 19,43 **οὐ περὶ τῶν πάλαι τεθνεώτων ἀλλὰ περὶ τῶν ἔναγχος τὸν κλῆρον καταλιπόντων·** ‖ **τὸ ἔναγχος πάθος** τὸ τελευταῖον δυστύχημα : Ἀππ.Ἐμφ Πολ.1,9· ‖ ὁμ. μετὰ γεν. : Διον.Ἀλ.Ρωμ.7,45 **ἔναγχος τοῦ χρόνου,** αὐτ.6,77.

ἐνάγω κ. μσν. κ. νεώτ. ἄγω τινὰ εἴσω τινός, εἰσάγω τινὰ εἴς τι, φέρω μέσα : Τίμ.Λοκρ.99Ε **ζῶα, ὧν τὰς ψυχὰς ἐπιρρύτως ἐνάγαγε τὰς μὲν ἀπὸ σελάνας, τὰς δ' ἀπὸ ἁλίω,** Ἰάμβλ.Πυθ.54 **εἰς τὴν δι' ἀριθμῶν μάθησιν καὶ γεωμετρίας ἐνάγειν αὐτὸν ἐπειρᾶτο·** κ. παθ. : Ἀνών. ἐν ΗΝικ.225,3· **2)** ὁδηγῶ, φέρω, ὠθῶ πρός τι, παροτρύνω, παρορμῶ, παρακινῶ, προτρέπω : Ἡρ.5,90 **πρὸς τούτοις ἐνῆγόν σφεας οἱ χρησμοὶ λέγοντες πολλά,** αὐτ.3,1· κυρ. μετ' ἀπαρφ. : αὐτ.4,79 **ὅστις** (θεὸς) **μαίνεσθαι ἐνάγει ἀνθρώπους,** Διον.Ἀλ Ρωμ.7,13 **ἐνῆγεν αὐτοὺς ψηφίζεσθαι τὸν ἀπόστολον,** Πλούτ. Βροῦτ.46, Βί.Πυθ.π.Φωτ.κῶδ.249,438,31 **αἳ αὐτοὺς ἐνῆγον ἀπέχεσθαι τῶν κυάμων·** ‖ ὁμ. σημ. τὸ μέσ. **ἐνάγομαι** : Ἀππ.Λιβ.65 **ὁ Σκιπίων ἐς αὐτὰς ἐδόκει μάλιστα τοὺς Ῥωμαίους ἐναγαγέσθαι·** **3)** μετ' αἰτ. πράγματος, ἐπισπεύδω, συμβουλεύω ἐπιμόνως : Θουκ.6,15 **ἐνῆγε δὲ προθυμότατα τὴν στρατείαν Ἀλκιβιάδης,** Διον.Ἀλ.Ρωμ.2,33 **οἵπερ καὶ μάλιστα ἐδόκουν τὸν πόλεμον ἐνάγειν·** **4)** κ. νεώτ. κ. δημ. φέρω τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον, ἐγκαλῶ τινα ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, κατηγορῶ, κάμνω ἀγωγὴν βλ.λ. · Ἰώσ.ΑΙ 2,6,7 **πότερόν ποτε βοηθοῦσι τῷ Βενιαμὶν κλοπῆς ἐναγομένῳ, καὶ δοκοῦντι κινδυνεύειν·** ‖ **ἐνάγω τινὶ** ἢ **πρός τινα** κάμνω ἀγωγὴν ἐναντίον τινός : Πάπ. **ἐνῆγε πρὸς** ἡμᾶς **δίκην,** αὐτ. **καὶ μὴ δύνασθαί με ἐνάξαι σοι περὶ τούτων,** Ψελλ Σύν.Νόμ 222 **ἐκεῖνος δὲ** (ὁ φίσκος) **ἐνάγεται μέχρι τετραετίας·** ‖ αἱ μτχ. **ἐνάγων** κ. **ἐναγόμενος,** ὡς οὐσ. βλ.λς· **5)** εἰδ. ἐπὶ μετάλλου, ἕλκω, διαπλατύνω, κατεργάζομαι : Ἐπιγρ. **χρυσοῦ ἐνηγμένου.**

ἐναγωγή (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐνάγειν βλ.λ.4), ἡ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἔγκλησις, δίωξις : Λιβάν.4,1127,9 **ἐπὶ τούτοις ἐκκλησία περὶ τῆς ἐναγωγῆς,** Κῶδ.Ἰουστιν.3,10.2, Ψελλ.Σύν.Νόμ. 284 **ὁ ἔχων τὴν ἐναγωγὴν ἀποδείξει βαρεῖται.**

ἐνάγων-ουσα-ον νεώτ., δημ. κ. **ἐνάγοντας** μτχ. τοῦ ἐνάγω ὡς οὐσ. ὁ ἐγείρων κατ' ἄλλου ἀγωγήν, ὁ ἐκ τῶν διαδίκων ποιούμενος ἔναρξιν τοῦ δικαστικοῦ ἀγῶνος καὶ ἐπιδιώκων δικαστικῶς τὴν ἀνόρθωσιν προσγενομένης αὐτῷ ἀδικίας : Ἡφαιστ. Ἀστρ.3,34, - **πολιτικῶς ἐνάγων** (ὁ διὰ πολιτικῆς ἀγωγῆς ἐπιδιώκων τὰς ἐκ τοῦ ἐγκλήματος γεννηθείσας ἰδιωτικὰς αὐτοῦ ἀπαιτήσεις ἱκανοποιήσεως, ἀποζημιώσεως καὶ ἐξόδων).

ἐναγωνίζομαι (ἀγών) κ. νεώτ., μέλλ. ἰων. **ἐναγωνιεῦμαι,** διεξάγω ἀγῶνα, ἀγωνίζομαι πρός τινα, λαμβάνω μέρος ἐν ἀγῶνι, ἁμιλλῶμαι πρός τινα : Ἡρ.3,83 **ἐγὼ μέν νυν ὑμῖν οὐκ ἐναγωνιεῦμαι,** αὐτ.2,160· ‖ ὁμ. σημ. κτ. ἀπαρφ. ἐξαρτώμενον ἐξ ἐπιθέτου σημαίνοντος τὴν καταλληλότητα ἢ μὴ τόπου τινός, εἰς ὃ τὸ ἐπίθετον ἀναφέρεται : Θουκ.2,74 **παρέσχε αὐτὴν** (τὴν γῆν) **εὐμενῆ ἐναγωνίσασθαι τοῖς Ἕλλησι,** Πλούτ.Σύλλ.20 **τόπος.. εὐφυέστατος ὢν ἱπποκρατοῦσιν ἐναγωνίσασθαι,** Ἰουλ.Λόγ.2,63D· **2)** συζητῶ ἐριστικῶς, ἀντιλέγω, ἀντιμάχομαι : Δημ.769 **ἐνηγώνισται δ' αὐτοῖς ὁ Λυκοῦργος, ἅτε πρότερος λέγων·** ‖ μετέχω ἀγῶνος : Πολύβ.1,4,5 **πολλὰ γὰρ αὕτη** (ἡ τύχη) **ἐναγωνιζομένη τοῖς τῶν ἀνθρώπων βίοις.**

ἐναγώνιος(-ια)-ο(ν) (ἀγών) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἀγῶνα, ὁ τοῦ ἀγῶνος, ὁ κατάλληλος πρὸς ἀγῶνα, ὁ μετέχων ἀγώνων : Πινδ.Ν 6,13 **ἦλθέ τοι Νεμέας ἐξ ἐρατῶν ἀέθλων παῖς ἐναγώνιος,** Ἀριστλ.Ἀρετ.1250b,37· ‖ ὁμ. ἐπὶ πραγμ. : Δοῦρ.70J **ἐναγώνιος κόσμος,**

Διον.'Αλ.Ρωμ.7,72 **τῆς ἐναγωνίου ὀρχήσεως τῶν χορῶν,** Πλούτ.'Ηθ.161Β **τόν γάρ ἐναγώνιον ἐτύγχανεν ἀμπεχόμενος κόσμον,**Λουκ.'Ορχ.32· **2**) ἐπὶ θεῶν, ἔφοροι ἢ ἐπιστάτοι τῶν ἀγώνων, κυρίως ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ· 'Ησ. « 'Ενογώνιος, ὁ Ἑρμῆς »: Σιμων.13(27),1 **δίδωτι δ' εὖ τὶν Ἑρμᾶς ἐναγώνιος,** Πίνδ.Π 2,10 **ὃ τ' ἐναγώνιος Ἑρμᾶς αἰγλάεντα τίθησι κόσμον,** 'Αριστφ.Πλ.1161 **ἐναγώνιος τοίνυν ἔσομαι** (ἐγὼ ὁ Ἑρμῆς), Εὐστ.'Ιλ.1322,57 **διά τὸ δοκεῖν ἐναγώνιον εἶναι καὶ αὐτὸν ὁμοίως τῷ Ἑρμῇ·** **3**) ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς μάχην, ὁ ἐν τῇ μάχῃ ἢ διὰ ταύτην γενόμενος : Πολύβ.10,12,5 **ἐγίγνετο μάχη λαμπρὰ καὶ παρακελευσμὸς ἐξ ἀμφοῖν ἐναγώνιος,** Διον.'Αλ.Ρωμ.6,13 **φυλάττοντες ἐπὶ τῶν προσώπων, ὡς ἐκ μάχης ἥκοντες, τὸ ἐναγώνιον σχῆμα,** Διόδ.Σ 5,74,Πλούτ.'Αρατ.22 **μαχομένων, ἀλαλαγμὸς ἐναγώνιος ἐχώρει κάτω·** **4**) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μετ' ἀγῶνος ἢ ἀγωνίας γινόμενος, ὁ ἐν ἀγωνίᾳ, ἀγωνιώδης, ἀνήσυχος : 'Ιω. Χρυσ.6,106 **πάντα τὸν βίον ἐναγώνιον ἡμῖν εἶναι δεῖ καὶ ἐπίπονον, - ἐναγώνιος** ἐπίκλησις βοηθείας, **- ἐναγώνιες κραυγὲς** ἐρχόνταν **ἀπ' τὸ γκρεμό·** **5**) ἐν τῇ ρητορ. ὁ ἀφορῶν εἰς δίκας, κατάλληλος πρὸς δικανικὴν ρητορείαν, ὁρμητικός: Διον.'Αλ.'Ισαί.20 **ἐ- λόγος,** Λογγῖν.22,1· **6**) ἐπὶ ὕφους, ἔντονος, σφοδρός, ζωηρός, ἐνεργητικός, ἀντίθ. διηγηματικός : Λογγῖν.9,13.

ἐναγώνισις-εως (ἡ) μτγν. κ. μσν. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐναγωνίζομαι, ἀγών, **ἅμιλλα** : Προκ.Γοτθ.4,32.

ἐναγωνιῶ-άω μτγν. ἀγωνιῶ, εὑρίσκομαι ἐν ἀγωνίᾳ, εἶμαι ἀνήσυχος, ἀδημονῶ διά τι : Γρηγ.Νύσσ. 2,1003Β **ἐναγωνιῶν τῷ θεάματι.**

ἐναγωνίως ἐπίρρ. μτγν., μσν. κ. νεώτ. μετ' ἐντάσεως, ἐντόνως, σφοδρῶς, ὁρμητικῶς : Πλούτ.'Ηθ. 771Α **τὰ μὲν οὖν ἄλλα παρὰ τῆς γυναικὸς ἐναγωνίως συνετραγῳδεῖτο τῇ δόξῃ τοῦ πάθους,** Λογγῖν.18,2 **παροξυνθέντες, ἐκ τοῦ παραχρῆμα πρὸς τὸ λεχθὲν ἐναγωνίως καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας ἀνθυπαντῶσιν·** **2**) μετ' ἀγῶνων ἢ ἀγωνίας, ἀδημόνως : Θεοδώρ.Κατηχ.Λόγ. ἐν Θησ. Στεφ. ἐν λ. **περὶ τοῦ ἐναγωνίως διανύειν τὸν ὅλον ἡμῶν βίον, - σὲ ἀναμένω ἐναγωνίως.**

ἐναγῶς (ἄγος) ἐπίρρ. μτγν. εὐσεβῶς, μετὰ σεβασμοῦ : Φίλ.Μωσ.3(2,157,27) **ταῦτ' ἐπιτελέσας, ἐναγῶς ἀχθῆναι κελεύει μόσχον.**

ἐναδημονῶ-έω μτγν. διατελῶ ἐν ἀδημονίᾳ διά τι, στενοχωροῦμαι ὑπερβολικῶς : 'Ιώσ.ΑΙ 15,7,7.

ἐναδιαφορῶ-έω ἀδιαφορῶ, εἶμαι ἀδιάφορος, τηρῶ ἀδιαφορίαν πρός τι : Βασ.1,41 **μηδὲ ἐναδιαφορῶν τοῖς ἀλλοτρίοις ἀλγήμασι.**

ἐναδικός-ή-όν μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐνάδα, μονάδα, ἑνότητα, μοναδικός· πρβλ. ἕν 2) : Δαμάσκ.ἐν ΑΒ 1369.

ἐναδικῶς ἐπίρρ.μτγν.μοναδικῶς:Πρόκλ.Παρμ.625S.

ἐναδολεσχῶ-έω μτγν. κ. μσν. φλυαρῶ περί τινος: Φίλ.2,59,14 **τῶν ἐναδολεσχούντων καὶ ἐνσοφιστευόντων ἐπὶ μισθῷ,** Εὐστ.Πον.133,32 **ἀργοῖς λόγοις ἐναδολεσχοῦντες.**

ἐνάδοντες 'Ησ. « ἐμπεσόντες ».

ἐναδρύνω μτγν. καθιστῶ τι ἀδρόν, ὥριμον, μεγαλώνω τι, παθ. : Γρηγ.Νύσσ.2,762C **καθάπερ τινὶ τροφῇ ἐναδρυνθεῖσα.**

ἐνᾴδω, μέλλ. **ἐνᾴσομαι,** ᾄδω, ψάλλω μεταξὺ ἄλλων : 'Αριστλ.Πρ.918b,22 **ἐναρμόνια μέλη ἐνῇδον.**

ἐνάειρομαι ποι. ὑψῶ εἴς τι, ἀνυψώνω, σηκώνω: 'Απολλ.Ρ 4,171 **μέγα κῶας ἑαῖς ἐναείρατο χερσίν.**

ἐνάενος-ον ὁ ἑνὸς ἔτους : Θεόφρ.ΦΙ,8,11,5.

ἐναέξω μτγν., ποι. ἀόρ. **ἐνηέξησα,** ἐναυξάνω, ποιῶ τι ὥστε ν' αὐξήσῃ, ν'ἀνοπτυχθῇ ἐντός : Νίκ.'Αλεξ.102 **Περσεὺς ἦν ποτε .. ῥεῖα Μυκηναίῃσιν ἐνηέξησεν ἀρούραις** (γλωσσ. « ἐφύτευσεν »).

ἐνάερα ἐπίρρ. δημ. ἀνάερα βλ.λ.) : Βλαχογ. Προπύλ.1,152 **γιομάτα τὰ σακκιὰ** περνοῦν ἀπὸ **τοὺς ναῦτες ἐνάερα στὰ χέρια τῶν χωριάτων.**

ἐναερίζω 'Ησ. κ. νεώτ. ὑψῶ τι εἰς τὸν ἀέρα, μετεωρίζω· 'Ησ. « ἐναερίζειν· μετεωρίζειν ».

ἐναέριος-ον κ. -α-ον κ. νεώτ., μτγν. ἐπ. τ. ἐνηέριος βλ.λ., ὁ ἐν τῷ ἀέρι ὤν, γινόμενος, ζῶν, διατρίβων, ὁ μετέωρος : Τίμ.Λοκρ.101C **τὸ σκᾶνος τῶν ἐναερίων ζῴων,** Λουκ.Μυί.'Εγκ.6 **τὴν ἐναέριον ἐκείνην μεῖξιν τῇ πτήσει μὴ διαφθείρουσαι,** Πολυδ.1,23 **θεοὶ .. ἐναιθέριοι, ἐναέριοι, ἐπίγειοι,** Κάλβ.'Ωδ.8,2 **ὡς κρέμεται (βροχὴ ἔτι ἐναέριος, - ἐναέριος συγκοινωνία** (ἡ δι' ἀεροπλοίων καὶ ἀεροπλάνων τελουμένη), **- ἐναέριος σιδηρόδρομος** (ὁ ἐπὶ ἐναερίων συρμάτων κινούμενος), **- ἐναέρ- καλώδιον - ταχυδρομεῖον** (τὸ δι' ἀεροπλοίων ἢ ἀεροπλάνων διενεργούμενον), **- ἐναέριος πόλεμος** (ὁ μεταξὺ ἀεροπλάνων).

ἐναερίως ἐπίρρ. νεώτ. διὰ τοῦ ἀέρος, ἀνὰ τὸν ἀέρα, ἐν τῷ ἀέρι, ἀνάερα βλ.λ.

ἐνάερος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ τοῦ ἀέρος, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἀέρος, ἀερόχρους, γεράνιος : Πλούτ. 'Ηθ.915C **ἐνάερον γὰρ τὸ τοῦ λίνου χρῶμα καὶ ἀπατηλὸν ἐν θαλάττῃ·** **2**) ὁ ἐν τῷ ἀέρι εὑρισκόμενος, **μετέωρος,** ἀνάερος.

ἐναέτια (τὰ) νεώτ. τὰ ἐναιέτια βλ.λ.

ἐναετία (ἡ) πάπ. κ. **ἐνναετία** περίοδος ἐννέα ἐτῶν, χρονικὴ διάρκεια ἐννέα ἐτῶν, ἐννεαετία.

ἐνάζω ΕΜ 337,10 « τὸ λιτανεύω πρὸς τοῖς ναοῖς ».

ἐναθλεύω μτγν. ἐναγωνίζομαι, παλαίω : Γρηγ. Ναζ.Λόγ.3,108Β **ταῖς πεντήκοντα Θεστίου θυγατράσιν ἐναθλεύων Ἡρακλῆς.**

ἐνάθλησις-εως (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ **ἐναθλεῖν,** ἡ ἄθλησις ἔν τινι, ἄσκησις, **ἐκγύμνασις·** **2**) ὑπομονή, ἐγκαρτέρησις ἐν βασάνοις : Μηναῖ.1,21'Ωδ.9 τοῦ Μάρτυρ. **ἡ μνήμη .. τῆς σῆς ἐναθλήσεως, μάρτυς, ἀνέτειλεν.**

ἔναθλος-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐν ἄθλοις, **μετ'** ἀγῶνος τελούμενος, ἐπίπονος : Φίλ.1,646 **οἱ ἔναθλοι .. πόνοι,** 'Ανδρ.Κρ.187D· **2**) τὸ οὐδ. **ἔναθλον** ὡς οὐσ. **ὁ ἀγών** : 'Επιγρ. (ἀμφ.).

ἐναθλῶ-έω μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἀθλῶ ἔν τινι, ἀσκοῦμαι, γυμνάζομαι : Διόδ.Σ 3,8 **οὐκ ὀλίγοι δ' αὐτῶν καὶ ταῖς τοξείαις ἐνηθληκότες,** 'Αρρ. 'Επικτ.3,16,13 **πήξατε ὑμῶν τὰς ὑπολήψεις, καὶ ἐναθλεῖτε αὐταῖς,** Λουκ.'Ερωτ.45 **πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐναθλήσας·** || ὁμ. τὸ μέσ. **ἐναθλοῦμαι** : Ζηνόδ.ἐν ΑΠ 7,117 **ἐνηθλήσω δὲ προνοίᾳ·** **2**) ὑπομένω, ἀντέχω ὡς ἀθλητής, **ἐγκαρτερῶ** εἴς τι· Σουΐδ. κ. Ζωναρ. « ἐνήθλει, ἐνεκαρτέρει » : Αἰλ.ΠΙ 2,4 **ὁ δὲ ἐνεκαρτέρει καὶ ἐνήθλει ταῖς βασάνοις,** 'Ιάμβλ.Προτρ.20,278, Μηναῖ.1,21 'Εσπερ. **ὑπὲρ Χριστοῦ ἐναθλῶν·** **3**) μετ' ἀπαρφ. σπουδάζω, ἐπιχειρῶ : Θεοφύλ.Σ 'Ιστ.103,20 **τὸ πόλισμα ἐνήθλει λαβεῖν.**

ἐναθρέω 'Ησ. βλέπω ἐρευνητικῶς ἐπί τινος.

ἐν(α)θροίζομαι 'Ησ. γλώσσ. τοῦ ἐναγοράζω.

ἐναθύρω μτγν. κ. μσν. ἀθύρω ἔν τινι, παίζω : 'Ιμέρ.Λόγ.24,2 **ποτὲ μὲν ἐναθύρων τῷ μέλει,** Εὐστ. Πον.223,96 **φαντασάμενος νομάς καὶ λουτρά, οἷς ἐναθύρων ἔβοσκε τὸ τῆς ἐπιθυμίας ἄλογον.**

ἔναι μσν. κ. δημ. κ. **ἔν** κ. **ἔνι** γ' ἑν. πρόσ. ἐνεστ. ὁριστ. τοῦ εἶμαι βλ.λ. : 'Ερωτόκρ.Β 1948 **ἄλλος ἐπὰ στὴ δύναμη ὡσάν ἐσὲ δὲν ἔναι.**

ἐναΐδιος-ον (αἶα) 'Επίγρ. ὑποχθόνιος· πρβλ. ὑπαΐδιος : 'Ελλ.'Επιγράμμ. **ἐ- οἶκος.**

ἐναιέτια (τὰ) 'Επιγρ. κ. νεώτ. τὰ ἐν τοῖς ἀετοῖς ἤτοι ἀετώμασιν οἰκοδομῶν ὄντα,γλυπτὰ ἀγάλματα ἢ κοσμήματα τοποθετούμενα ἐν τοῖς ἀετώμασιν : 'Επιγρ. **ἐναιετίων τᾶς ἀτέρας κερκίδος.**

ἐναιθέριος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐν τῷ αἰθέρι ὤν, εὑρισκόμενος ἢ γινόμενος, αἰθέριος : Μᾶρκ. Αὐρ.12,24, Πολυδ.1,23 **ἐ- θεοί.**

ἐναίθομαι μτγν. ποι. παθ. καίομαι ἐντός τινος: Κόϊντ.11,94 **ἥ τε** (πέτρη Ἡφαίστοιο) **βροτοῖσι θαῦμα πέλει· δὴ γάρ μιν ἐναίθεται ἀκάματον πῦρ.**

ἐναίθριος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ, ὑπαίθριος, ὕπαιθρος, ἀκάλυπτος, ἀσκέπαστος: Θεόφρ. ΦΑἰτ.5,14,2 **ἐναίθριοι τόποι.**

ἐναικίζω Σουΐδ. « ἐνῄκισεν, ἐτιμωρήσατο », Ε Γουδ.188,8 « ἐμάστιξεν ».

ἐναιλέω ἄχρ. ἐνεστ. ἐξ οὗ, ἐν Ἐπιγρ., ἀόρ παθ μτχ. **ἐναιλεθέντος**, βλ. ἐναιρῶ.

ἐναιμάσσω σχόλ. αἱμάσσω, καθιστῶ τι αἱματηρόν, γεμίζω μὲ αἵματα: Σχόλ.Εὐρ.Φιλ.1002 **πρὸς τῇ πέτρᾳ ἐναιμάξω τὴν κεφαλήν μου.**

ἐναιμᾰτῶ-όω κ. νεώτ. πληρῶ τι αἵματος: Ἱππ. (Ὀστ.18 (280,11) **ὁ δὲ ὅλος** (ὁ σπλὴν) **ἐκ τοῦ ἐπιπλόου αἰωρεῖται τοῖσιν ἐξ ἑωυτέου φλεβίοισιν ἐναιματώσας αὐτό** (τὸ ἧπαρ).

ἐναιμήεις-εντος-**εσσα-εν** μτγν. ὁ ἐνέχων αἷμα, πλήρης αἵματος: Μαίκ.ἐν ΑΠ 6,233,5 **κέντρα τ' ἐναιμήεντα διωξίπποιο μύωπος.**

ἔναιμος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ αἷμα: Ἡρ.3,29 **τοιοῦτοι θεοὶ γίνονται, ἔναιμοί τε καὶ σαρκώδεες**, Ἱππ.Ἀρχ.Ἰητρ.22 **ἔναιμον καὶ πυκνόν, οἷον ἧπαρ** (πλῆρες αἵματος, ἀντίθ. ἄναιμον), Ἀριστλ.ΖΜ 669a,25· || τὸ οὐδ. πληθ. **ἔναιμα** ὡς οὐσ. μόρια αἵματος: Πλάτ.Τίμ.81Α **τὰ δὲ ἔναιμα αὖ, κερματισθέντα ἐντὸς παρ' ἡμῖν . τὴν τοῦ παντὸς ἀναγκάζεται μιμεῖσθαι φοράν·** **2**) ἐπὶ τραυμάτων, καθημαγμένος, αἱματωμένος: Διοσκ. 1,110 **ἐναίμων κολλητικά·** || ἐπὶ θυσιῶν, τὸ οὐδ. πληθ. **ἔναιμα** ὡς οὐσ. τὰ θύματα: Φίλ. 2,250· **3**) **ἔναιμα ζῷα** τὰ ἔχοντα ἐρυθρὸν αἷμα, τὰ σπονδυλωτά: Ἀριστλ.ΖΙ 489a,30 **τὰ μὲν ἔναιμα τυγχάνει ὄντα, οἷον ἄνθρωποι καὶ ἵπποι·** **4**) ὁ ὁμοιάζων κατὰ τὸ χρῶμα πρὸς τὸ αἷμα, αἱματόχρους, αἱματώδης: Πλάτ.Τίμ.68Β **τῇ δὲ διὰ τῆς νοτίδος αὐγῇ τοῦ πυρὸς μιγνυμένῃ χρῶμα ἔναιμον παρασχομένῃ·** **5**) μτφ. νέος, πρόσφατος: Γοργ.π.Ἀριστλ.Ῥητ.1406b,9 **χλωρὰ καὶ ἔναιμα τὰ πράγματα·** **6**) τὸ οὐδ. **ἔναιμον** κ. συνήθ. πληθ. **ἔναιμα** ὡς οὐσ. (ἐνν. φάρμακα) οὐσίαι καὶ σκευασίαι φαρμακευτικαί, χρήσιμοι πρὸς ἐπίσχεσιν τοῦ αἵματος τῶν προσφάτων τραυμάτων: Ἱππ.Ἀρθρ.63 (829C) **ἐπιτήδεια δὲ πρὸς τὰ τοιαῦτα καὶ τῶν ἐναίμων μετεξέτερα**, Θεόφρ.ΦΙ 4,72 **ἔναιμον φάρμακον·** **7**) **ἔναιμος ἀγωγή** περιποίησις τῶν τραυμάτων ἐξ ὧν ῥέει αἷμα: Ὀρειβ. 46,8,15, πρβλ.45,18,31· **8**) Ἡσ. ἐπίθετον τοῦ Διός.

ἐναιμότης-ητος (ἡ) ἡ ἰδιότης τοῦ ἐναίμου, τὸ ἔχειν αἷμα ἐν ἑαυτῷ: Ἱππ.Ἀρχ.Ἰητρ.22 (18,33) **διὰ . . τὴν ἐναιμότητα οὐ δύναται ἄνευ πόνων εἶναι.**

ἐναιμώδης-ους-ες ὁ πλήρης αἵματος, ὅμοιος πρὸς αἷμα, αἱματώδης: Ἀντιφ.Σοφ.35 (π.Πολυδ. 2,215) **ἀπὸ δὲ αἵματος ἔναιμον καὶ ἐναιμῶδες.**

ἐναίμων-ονος-ον ἔναιμος βλ.λ.: Ἱππ. (Ὀστ.19) 280,14 **αἱ δὲ ἐναίμονες ἐοῦσαι.**

ἐναίμως ἐπίρρ. μτγν. μεθ' αἵματος, δι' αἵματος: Ἀντυλλ.π.Ὀρειβ.44,23,46.

ἐναιονῶ-άω μτγν. θερμαίνω: Γαλ.18(2),838.

ἐναίρω κ. **ἐνναίρω**, ἀόρ. β' **ἤνᾰρον**, ποι. **ἔνᾰρον**, ἐν ἀπαρφ. **ἐναρεῖν**, μτγν. ἀόρ. α' **ἔνηρα**, γ' ἑν. μέσ. ἀορ. α' **ἐνήρατο** ἀποκτείνω, φονεύω ἐν μάχῃ: Ἰλ.Ω 244, αὐτ.Θ 296 **ἐκ τοῦ δὴ τόξοισι δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρω·** || κ. γεν. ἀποκτείνω, φονεύω: αὐτ.Φ 485 **ἤ τοι βέλτερόν ἐστι κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν**, Πίνδ.Ν 3,47 **κάπρους τ' ἔναιρε**, Εὐρ.Ἀνδρ.1182 **εἴθε σ' ὑπ' Ἰλίῳ ἤναρε δαίμων·** || ὁμ. μέσ., κυρ. ἐν ἐνεργ. σημ.: Ἰλ. Ε 43 **Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Φαῖστον ἐνήρατο**, Ἡσίοδ. Θ 316 **τὴν μὲν Διὸς υἱὸς ἐνήρατο**, Ἀπολλ.Ρ 1,1040· **2**) ἐπὶ πραγμ., φθείρω, καταστρέφω, ἐξολοθρεύω, ἀφανίζω: Ὀδ.Τ 263 **μηκέτι νῦν χρόα καλὸν ἐναίρεο·** κ. παθ.: Αἰσχ.Ἑπτ.811 **οὕτως ἀδελφαῖς χερσὶν ἠναίροντ' ἄγαν** (δ.γρ. ἅμα), Σοφ.ΟΚ 842 **πόλις ἐναίρεται σθένει** (σχόλ.«βίᾳ πορθεῖται»).

ἐναιρῶ-έω Ἐπιγρ. κυριεύω ὀχυράν τινα θέσιν, ἐν κρητ. Ἐπιγρ. ὁ ἀόρ. παθ. μτχ. **ἐναιλεθέντος** (οἱονεὶ ἐκ ῥ. ἐναιλῶ).

ἐναίσαρι Ἡσ. « στερεοῦ· οἱ δὲ ἐνάσαρι ».

ἐναίσασθαι Ἡσ. « φθαρῆναι, γηρᾶσαι ».

ἐναίσθησις-εως (ἡ) νεώτ. ψυχολ. εἶδος ψυχολογικῆς αὐταπάτης, καθ' ἣν ἐξάγοντες τὰ ἴδια ἡμῶν συναισθήματα καὶ σκέψεις καὶ τοποθετοῦντες αὐτὰ εἰς τὰ ἐξ ὧν προεκλήθησαν ἐξωτερικὰ ἀντικείμενα, ἑρμηνεύομεν τὴν κατάστασιν τῶν ἀντικειμένων τούτων ὡς ἐκδήλωσιν τῶν οὕτως ὑποτιθεμένων ἐν αὐτοῖς ψυχικῶν φαινομένων.

ἐναισιμία Ἡσ. « διοσημία ».

ἐναίσιμος-ον κ. νεώτ. ὁ φέρων οἰωνούς, προσημαίνων τὸ μέλλον, προαγγέλλων τὸ πεπρωμένον, προοιωνιστικός, σημαντικός: Ἰλ.Β 353 **ἀστράπτων ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα φαίνων**, Ὀδ.Β 182 **ὄρνιθες . . οὐδέ τε πάντες ἐναίσιμοι**, Ἀπολλ.Ρ 1,1087· || γεν. αἴσιος, εὐνοϊκός, εὐμενής: Ἀπολλ.Ρ 1,438 **τοῖό τε λιγνὺν πορφυρέαις ἑλίκεσσιν ἐναίσιμον ἀΐσσουσαν** || τὸ οὐδ. **ἐναίσιμον** ὡς ἐπίρρ. ἐναισίμως, καθηκόντως, πρεπόντως, ἐν καιρῷ τῷ δέοντι: Ἰλ.Ζ 519 **οὐδ' ἦλθον ἐναίσιμον·** **2**) ἐπὶ προσ. κ. τῶν διανοημάτων αὐτῶν κττ., ὁ σύμφωνος πρὸς τὸ προσῆκον, δίκαιος, χρηστός: Ἰλ. Ζ 521, Ὀδ.Ρ 363 **γνοίη θ' οἵτινές εἰσιν ἐναίσιμοι οἵ τ' ἀθέμιστοι**, Αἰσχ.Ἀγ.775 **τὸν δ' ἐναίσιμον τίει βίον·** || ἐπὶ προσ., τετιμημένος: Ὀππ.Ἁλ. 1,683 **γῆρας γὰρ ἐναίσιμον ἄνδρα τίθησι·** **3**) ἐπὶ πραγμ., προσήκων, πρέπων, ἁρμόδιος, κατάλληλος: Ἰλ.Ω 425 **ἐναίσιμα δῶρα διδοῦναι ἀθανάτοις**, Ἀπολλ.Ρ 4,861 **κείνη γὰρ ἐναίσιμος ὔμμι κέλευθος·** || νεώτ. φρ. **ἐναίσιμος ἐπὶ διδακτορίᾳ διατριβή** (πρωτότυπος μελέτη ἐπὶ ἐπιστημονικοῦ θέματος, συντασσομένη καὶ ὑποβαλλομένη πρὸς ἔγκρισιν ὑπὸ συμπληρώσαντος τὰς σπουδάς του ἐν τῷ πανεπιστημίῳ, ὅπως ἀναγορευθῇ διδάκτωρ).

ἐναισίμως πρεπόντως, καθηκόντως, προσηκόντως: Αἰσχ.Ἀγ.916 **ἐναισίμως αἰνεῖν**, Εὐρ.Ἀλκ.1077.

ἐναίσιος-ον ἐναίσιμος βλ.λ.1), ἀντίθ. ἐξαίσιος: Δίων Κ 38,13 **καὶ ἣν πρὸς αὐτάς** (τὰς διαψηφίσεις) **ἀεὶ διοσημεία, εἴτε ἐναίσιον εἴτε ἐξαίσιον ἐγένετο·** **2**) ἐναίσιμος βλ.λ.2): Σοφ.ΟΚ 1482 **ἐναισίου δὲ σοῦ τύχοιμι·** **3**) ἐναίσιμος βλ.λ.3): Αἰσχ.ἀπ.179 **ὑβρισμοὺς οὐκ ἐναισίους.**

ἐναΐσσω, ἀόρ. μτχ. **ἐνάξας** ὁρμῶ ταχέως ἐντός, εἰσορμῶ: Σοφ.Αἴ.305 **κἄπειτ' ἐνάξας** (δ.γρ. **ἐπάξας**) **αὖθις ἐς δόμους πάλιν.**

ἐναισχύνομαι μτγν. ἐντρέπομαι διά τι: Σχόλ. Σοφ.Τρ.803 **ἐνῄσχυνται γὰρ αὐτοῦ θανεῖν·** || ὡς ἐνεργ. ἐσφ. ἀνάγν. π. Ἡσ. ἐν λ. κυπτάζειν.

ἐναιτῶ-έω ζητῶ, ἀπαιτῶ τιμωρίαν: πιθ.ἐν Ἐπιγρ.

ἐναιχμάζω μτγν. πολεμῶ, ἀγωνίζομαι ἔν τινι· Ἡσ. «ἐνμοχέσασθαι»: Λυκόφρ.546 **αὖτις δ' ἐναιχμάσουσιν αὐτανέψιοι**, Μελέαγρ. ἐν ΑΠ 12,147 **τίς τόσσον ἐναιχμάσαι ἄγριος εἶναι.**

ἐναιώρημα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. τὸ αἰωρούμενον, μετεωριζόμενον, ἐν ὑγρῷ τινι καὶ ἰδ. τῷ οὔρῳ, ἢ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἐπιπλέον: Ἱππ.Ἐπιδ.1,26,7· || νεώτ. φαρμακ. διάλυμα στερεᾶς οὐσίας, ἧς τὰ μόρια μὴ διαλυόμενα ἐν τῷ ὑγρῷ μετεωρίζονται ἐν αὐτῷ· **2**) τὸ ἐξωτερικὸν μέρος συσκευῆς πρὸς ἔκτασιν τεθραυσμένου μέλους: Γαλ.18(2),581.

ἐναιώρησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐναιωρεῖσθαι, ἡ μετέωρος κίνησις ἔν τινι.

ἐναιωροῦμαι-έομαι κ. νεώτ. ἐπιπλέω, φέρομαι ἔν τινι, ἰδίως ὑγρῷ: Εὐρ.Κύκλ.700 **πολὺν θαλάσσῃ χρόνον ἐναιωρούμενον** (περιπλανώμενον ἐν τῇ θαλάσσῃ), Ἀρετ.Ὀξ.Νούσ.2,8,20 **ἐναιω-**

ρευμένη τῷ θώρηκι· || ἀπολ. εὑρίσκομαι εἰς διαρκῆ κίνησιν : Ἱππ.Προγν.2 **ἢ καὶ ἐναιωρεύμενοι** (ἐνν. ὀφθαλμοί)· **2)** **οὖρα ἐνῃωρημένα** τὰ περιέχοντα ὕλην αἰωρουμένην ἐν αὐτοῖς : Ἱππ. Προρρ.1,4· **3)** αἰωροῦμαι ἔν τινι : Σωρ.1,88 **ἐναιωρούμεναι συστάσεις.**

ἐνάκανθος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων, φέρων ἀκάνθας : Θεόφρ.ΦΙ 3,10,1 **ἐν ἐχίνῳ . . οὐκ ἐνακάνθῳ.**

ἐνᾰκέομαι Ἐπιγρ. διορθῶ, ἐπισκευάζω, ἀνακαινίζω : Ἐπιγρ. **ἐνακ- τοῖχον.**

ἐνακηδέκατος-η-ον Ἐπιγρ. βοιωτ. ἐννεακαιδέκατος βλ.λ.

ἐνάκι(ς), ἐπ. **εἰνάκις** ἀριθμ. ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἐννέα φοράς : Ἰάμβλ.Νικ.Ἀριθμ.17 P.

ἐνακισχίλιοι-αι-α, ἰων. εἰνακισχίλιοι ἐννέα χιλιάδες : Πλάτ.Κριτί.108Ε **ἐνακισχίλια ἔτη.**

ἐνακμάζω μτγν., μσν. κ. νεώτ. εἶμαι, εὑρίσκομαι εἰς τὴν ἀκμήν μου, εἰς τὴν ὥραν μου, τὴν ὡριμότητά μου : Αἰλ.ΠΙ 3,1 **ὅταν δὲ τὰ λήια ἐνακμάζῃ καὶ ὦσιν οἱ στάχυες ξανθοί·** || ἐπὶ πυρός, ἔχω μεγάλας φλόγας, μαίνομαι : αὐτ.ΖΙ 2,8 **τῆς πρῴρας τῶν ἀκατίων κοίλας τινὰς ἐξαρτῶσιν ἐσχαρίδας πυρὸς ἐνακμάζοντος·** || ἐπὶ τοῦ ἡλίου : αὐτ.9,56 **ἐν ὥρᾳ θερείῳ πολλοῦ πάνυ σφόδρα τοῦ ἡλίου ἐνακμάζοντος·** || κ. ἐπὶ τοῦ ψύχους : Αἰλ.ΖΙ 16,26· || ὁμ. μτφ. : Χορίκ.ἐν Περιοδ. Ἑρμεῖ 17,216 **τῆς ἐπιθυμίας ἐνακμαζούσης αὐτῷ·** || κ. ἀπολ. : Ἀγαθ.5,18· **2)** μετὰ δοτ. ἀνθῶ, θάλλω ἔν τινι : Ἡράκλειτ.Ἀλληγ.427 **οὐδ' ἂν θυμὸς ἀφρόνως ἡμιόνοις ἐνήκμαζε καὶ κυσίν,** Μάξ.Τύρ.25,1 πάθος ἐ- **τῇ Ἑλλάδι·** **3)** **ἐν- κατά τινος** μαίνομαι ἐναντίον τινός : Εὐστ.Πον.254,77 **στρατολογήσαντες τοιοῦτον στῖφος . . ἐνακμάζουσιν κατὰ τῶν γειτόνων.**

ἐνακμής-οῦς-ές λεξ. ὁ ἔνακμος βλ.λ.

ἔνακμος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐν ἀκμῇ εὑρισκόμενος, ὁ ἐν πλήρει ἀνθήσει ἢ ῥώμῃ : Πολυβ.2,10.

ἐνακολασταίνω μτγν. ἀκολασταίνω ἔν τινι, ἀσελγῶ ἐπί τινος : Κλέαρχ.Ἱστ.10 (π.Ἀθήν.12,541D) **τέκνα ἐκείνου λαβόντες..ἐνηκολάσταινον αὐτοῖς.**

ἐνᾰκοντίζω γλωσσ. ἀφίημι, βάλλω τὸ ἀκόντιον.

ἐνᾰκόσιοι-αι-α κ. **ἐννακόσιοι,** ἰων. **εἰνακόσιοι** ἀριθμ. ἀπόλ. οἱ ἀποτελοῦντες ποσότητα ἐννέα ἑκατοντάδων, ἐννεακόσιοι : Θουκ.5,12 **βοήθειαν ἦγον ἐνακοσίων ὁπλιτῶν,** Ἐπιγρ.

ἐνακοσιοστός-ή-όν μσν. κ. **ἐννακοσιοστός** τακτ. ἀριθμ. ὁ ἔν τινι σειρᾷ ἢ τάξει κατέχων τὸν ἀριθμὸν ἐννεακόσια, ἐννεακοσιοστός.

ἐνᾰκούω κ. νεώτ. ἀκούω, ἀκροῶμαι : Ἰάμβλ. Πυθ.65 **ἐνακούων μόνος αὐτὸς καὶ συνιεὶς τῆς καθολικῆς τῶν σφαιρῶν . . ἁρμονίας τε καὶ συνῳδίας·** || μετὰ γεν. πράγματος : Σοφ.Ἠλ.81 **θέλεις μείνωμεν κἀνακούσωμεν** (διόρθ. **κἀπακούσωμεν**) γόων· **2)** εἰσδέχομαι ἤχους, εἶμαι εὐαίσθητος εἴς τι : Ἱππ.Καρδ.8 **ταῦτα γὰρ οὐκ ἐνακρύουσι ἰαχῆς·** || ἰατρ. ὑφίσταμαι τὴν ἐπίδρασίν τινος : αὐτ.Ἄρθρ.53 **ὁ δ' αὖ πῆχυς διὰ τοῦτο οὐχ ὁμοίως ἐνακούει τῆς ξυμφορῆς·** πρβλ. δημ. ἀκούω τὸν πόνο· **3)** ὑπακούω, πείθομαι : ΠΔ Ἔσδρ.1,4,10 **πᾶς ὁ λαὸς αὐτοῦ καὶ αἱ δυνάμεις αὐτοῦ ἐνακούουσι,** Βέττ.Βάλ.42,7· || μτφ. ἐνδίδω, ὑπείκω : Ἱππ.Ἀγμ.40 **ἐνακούει ἐμβαλλόμενα** (ἐπὶ ἐξαρθρώσεων), αὐτ.Ἄρθρ.62 **ἐ- ἰητρείης.**

ἐνάκρα (ἡ) μτγν. ἄκρα, ἀκρωτήριον : Διον.Βυζ.20.

ἐνακροῶμαι-άομαι μτγν. ἐνακούω, ἀκροῶμαι : Βασ.2,242Α **ἐνακροᾶσθαι τὰ . . λαλούμενα.**

ἐνακτέος-α-ον (ἐνάγω) νεώτ. ἐκεῖνος ὅστις πρέπει ἢ ἀξίζει νὰ ἐναχθῇ ἐνώπιον δικαστηρίου.

ἐνᾰλαζονεύομαι σχόλ. ἀλαζονεύομαι ἔν τινι, μεγαλαυχῶ, κομπάζω : Σχόλ.Θουκ.6,12.

ἐναλαλάζω μσν. ἀλαλάζω ἔν τινι ἢ ἐπί τινι : Κ Μανασσ.Χρον.121.

ἐναλγής-οῦς-ές μσν. ὁ ἄλγος ἐνέχων, ἐπιφέρων, ἐπίπονος, λυπηρός : Παῦλ.Αἰγ.3,75.

ἐναλδαίνω μτγν., ἀόρ. α' **ἐνάλδηνα,** μτχ. μέσ. ἀόρ. **ἐναλδόμενος** τρέφω, αὐξάνω τι ἔν τινι : Νίκ. Ἀλεξ.409 **δεινὴν βρωμήεντος ἐναλδήνασα κορύνην·** || μέσ. αὐξάνομαι ἔν τινι : αὐτ.532 **φύλλον ἐναλδόμενον πρασιῇσι καρδαμίδος.**

ἐναλδόμενος μτχ. μέσ. ἀορ. τοῦ ἐναλδαίνω βλ.λ.

ἐνάλειμμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. τὸ ἐναλειφόμενον, τὸ δι' οὗ ἐναλείφει τις, ἀλοιφή, χρῖσμα : Ἀριστλ. Πρ.876b,13 **δηλοῖ ἡ τῶν ἀτέκνων καὶ γονίμων γυναικῶν τοῖς ἐναλείμμασι πεῖρα.**

ἐνάλειπτος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐπικεχρισμένος, ἀληλιμμένος : Ἱππ.Διαίτ.(Νόθ.) 65 **ὀμφακίῳ.. ὑγραίνειν ὡς ἐνάλειπτον.**

ἐνᾰλείφω κ. νεώτ. ἀλείφω, ἐπαλείφω διά τινος, ἐγχρίω : Ἱππ.Νούσ.2,36, Πλάτ.Πολ.420C **οἱ γὰρ ὀφθαλμοὶ . . οὐκ ὀστρείῳ ἐναληλιμμένοι εἶεν ἀλλὰ μέλανι,** Ἀθήν.12,553Α **τοὺς πόδας τῶν τρυφώντων ἐναλείφειν μύροις·** || τὸ μέσ. **ἐναλείφομαι** ἀλείφω ἐμαυτόν : Ἀλεξ.190 **ἐ- τὰς ῥῖνας,** Πλούτ.Ἠθ.771Β **τὸ φάρμακον ᾧ τὴν κόμην αἱ γυναῖκες ἐναλειφόμεναι ποιοῦσι χρυσοειδῆ πυρράν,** Νίκαρχ.ἐν ΑΠ 11,112 **πρὶν σ' ἐναλείψασθαι,** Δίων Κ 79,14 **τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐνηλείφετο,** Ἡλιόδ. Αἰθ.7,14· **2)** **ἐναλ- χρώμασι** = χρωματίζω ἐντὸς ἰχνογραφημένου σχεδίου : Ἀριστλ.ΖΓ 743b, 24 **καὶ γὰρ οἱ γραφεῖς ὑπογράψαντες ταῖς γραμμαῖς, οὕτως ἐναλείφουσι τοῖς χρώμασι τὸ ζῷον·** || τὸ οὐδ. παθ. μτχ. **ἐναλειφθὲν** ὡς οὐσ. ἐπάλειψις, ἐπίστρωμα κονιάματος : Ἀριστλ.ΖΓ 726b, 27 **ὥσπερ ὅταν ἀποπέσῃ τὸ ἐναλειφθὲν τοῦ κονιάματος.**

ἐναλήθης-ους-άληθες μτγν. κ. νεώτ. ὁμοιαλήθης, ἀληθοφανής, πιθανός : Λογγῖν.Ὕψ.15.

ἐναληθῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀληθοφανῶς, πιθανῶς : Λουκ.Ἀλ.Ἱστ.1,2 **οὐδ' ὅτι ψεύσματα ποικίλα πιθανῶς τε καὶ ἐναληθῶς ἐξενηνόχαμεν.**

ἐνᾰλίγκῐος-ον κ. -η-ον κ. μτγν. ὁ ὁμοιάζων, ὅμοιος, μετὰ δοτ. : Ἰλ.Ξ 290 **ὄρνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος,** Παρμ.Β,43 **εὐκύκλου σφαίρης ἐναλίγκιον ὄγκῳ,** Θεόκρ.22,94 **Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνήρ,** Ἀπολλ.Ρ 3,857, Πάπ. **θεοῖς ἐναλίγκιε·** || ὁμ. μετ' αἰτ. τοῦ κατά τι : Ἰλ.Τ 250 **Ταλθύβιος δὲ θεῷ ἐναλίγκιος αὐδήν,** Ἡσίοδ.Α 88 **ἄμμες . . γεινόμεθ' οὔτε φυὴν ἐναλίγκιοι οὔτε νόημα,** Πίνδ.Ι 7(6),39· || τὸ οὐδ. **ἐναλίγκιον** ὡς ἐπίρρ. ὁμοίως : Μαν. 6,443 **ἱπταμένους γυίοις ἐναλίγκιον ὀρνίθεσσι.**

ἐνᾰλινδῶ-έω κυλίω ἐντός τινος, περιελίσσω· Ἡσ. « ἐναλῖσαι· ἐγκυλῖσαι »· || συνήθ. τὸ παθ. **ἐναλινδοῦμαι**-έομαι ἐγκυλίομαι· Ἡσ. « ἐνηλινδήθημεν· ἐνεκυλίσθημεν », Σουΐδ. : Ἱππ.Ἐπιστ.17 **ἐναλινδέονται πολλῇσι συμφορῇσι** (δ. γρ.), Ἰώσ.ΠΙ 4,9,10 ἐνηλινδοῦτο **ὥσπερ πορνείῳ τῇ πόλει,**

ἐνᾰλίνω, κυπρ. **ἰναλίνω,** μτχ.παθ. παρακ. **ἰναλαλισμένα** ἐγγράφω, ἐγχαράττω, ἐντέμνω : Ἐπιγρ.Κύπρ.

ἐνᾰλιος-α-ον κ. -ος-ον κ. μσν. κ. νεώτ., ἐπ. **εἰνάλιος-α-ον κ. εἰνάλιος-ον** (Εὐρ.Ἑλ.526), ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ, ὁ τῆς θαλάσσης, θαλάσσιος : Ὀδ.Δ 443 **τίς γάρ κ' εἰναλίῳ παρὰ κήτεϊ κοιμηθείη,** αὐτ.Ο 479, Ἀρχίλ.71 (31),8 **νομὸν ἐνάλιον,** Θέογν.576 **χοιράδας εἰναλίας,** Πίνδ.Π 2,79 **ἅτε γὰρ εἰνάλιον πόνον ἐχοίσας βαθὺ σκευᾶς ἑτέρας** (τῆς σαγήνης πονούσης ἐν τῷ βάθει πρὸς ἄγραν ἰχθύων), Αἰσχ.Πέρσ.453 **ἐναλίων πόρων,** Σοφ.Αἴ.565 **ἐνάλιος λεώς** (ἄνθρωποι τῶν πλοίων, ναῦται), αὐτ. Ἀντ.345 **πόντου τ' εἰναλίαν φύσιν** (οἱ ἰχθύες), Ἀριστφ.Θεσμ.325 **Νηρέος εἰνάλιαι τε κόραι** (αἱ Νηρηΐδες), ΚΔ Ἰακ.3,7 **ἑρπετῶν τε καὶ ἐναλίων,** Μηναῖ.1,22 Ὠδ.6 **ἐνάλιος θήρ·** || ὁμ. ἐπὶ νήσων, ὁ ὑπὸ θαλάσσης περιβρεχόμενος : Σοφ. ἀπ.255 **ἐ- Εὐβοῒς αἶα,** Εὐρ.Φοίν.6 **Φοίνισσαν ἐναλίαν χθόνα,** Ἀριστλ.Κόσ.392b, 19 ἐν- νῆσοι· || πα-

ραθαλάσσιος : Εὐρ.ΙΑ 165 **Αὐλίδος ἐναλίας,** Πλούτ. Λούκ.39 **διαίτας ἐναλίους κτίζοντος.**

ἐνᾰλίσκομαι μτγν. καταδικάζομαι, φυλακίζομαι λόγῳ ποινῆς· Ἡσ. « ἐναλόντα· συλληφθέντα, κρατηθέντα » : Λιβάν.Μελ.16,28 **ᾠκοδόμηται τὰ δικαστήρια τοῖς πονηροῖς ἐναλίσκεσθαι.**

ἐνᾰλῐταίνω μτγν., ἀόρ. β΄ **ἐνήλῐτον,** ἀλιταίνω, ἀσεβῶ, ἁμαρτάνω εἴς τι : Κόϊντ.14,436.

ἐναλλάγδην ἐπίρ. μτγν. κ. μσν. ἐναλλάξ, κατὰ τρόπον ἐναλλάσσοντα : Ἀγαθ.ἐν ΑΠ 5,301,16 **πλήθει καὶ αὐτός δοῦλος ἐναλλάγδην δμωΐδι γινόμενος.**

ἐναλλαγή (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐναλλάσσω, ἀμοιβαία διαδοχή : Πρόκλ.Τετράβ.6 **ἐναλλαγὴ ἀνέμων,** Πάπ. **ἐναλλαγὴ ἡμερῶν - φωτός καὶ σκότους - ἡμέρας καὶ νυκτός - χειμῶνος καὶ θέρους - χαρᾶς καὶ λύπης·** || **κατ' ἐναλλαγὴν** κατὰ τρόπον ἐναλλάσσοντα, ἐκ περιτροπῆς : Τίμ.Λοκρ.99Β **κατ' ἐναλλαγάν, ὡς πῦρ ποτὶ ὕδωρ, ἀὴρ ποτὶ γᾶν·** **2)** εἰδ. γραμμ. ἡ μεταβολὴ γλωσσικοῦ τινος στοιχείου εἰς ἄλλο ὡς καὶ ἡ χρῆσις στοιχείου τινὸς ἢ γράμματος ἀντὶ ἄλλου : Διον.Ἀλ.Θουκ.24 **ἐν- χρόνων,** Ἀπολλ. Δύσκ.Ἀντων.54,13 **ἐν- πτώσεως,** Ἡρωδιαν.Σχημ.49,28 **λαμβάνεται δὲ καὶ ὁλόκληρα παθητικὰ ἀντὶ ἐνεργητικῶν πολλάκις, ὅταν μὴ δύσφημος ἢ δυστράπελος ἡ ἐναλλαγὴ μέλλῃ γενήσεσθαι,** Γρηγ. Κορ.697 **ἡ ἐναλλαγὴ** (ἐρυσάρματες) **ἀντὶ τοῦ ἐρυσάρματοι,** Μοσχόπ.31,7· || ὁμ. ἀπολ. : Ἀπολλ. Δύσκ.Συντ.157,12· **3)** μεταβολή, ἀλλαγή : Πτολ. Τετράβ.152 **ἐναλλ- τῶν ζῳδίων,** Πλωτῖν.2,6,3· || νεώτ. βιολ. **ἐναλλαγὴ ἐνεργείας** ἡ ἐν ὀργανισμῷ τινι μεταβολὴ τῆς λανθανούσης χημικῆς ἐνεργείας τῶν προσλαμβανομένων θρεπτικῶν οὐσιῶν εἰς κινοῦσαν ἐνέργειαν, ἰδίως δὲ εἰς θερμότητα· || ὁμ. **ἐναλλαγὴ τῆς ὕλης·** **4)** τὸ φαινόμενον, καθ' ὃ ζωϊκοί τινες ἢ φυτικοὶ ὀργανισμοὶ οὐδόλως ὁμοιάζουσι πρὸς τοὺς γεννήτορας αὐτῶν, ἀλλὰ φέρουσι τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα προγόνων ἀπωτάτων ἢ καὶ πλαγίων· **5)** νεώτ. νομ. **ἐναλλαγὴ καταστάσεως** ἐν τῷ ἀρχ. ρωμ. δικαίῳ μεταβολὴ ἐν τῇ προσωπικότητι, ἤτοι ἐν τῇ ἱκανότητι πρὸς τὸ κτᾶσθαι δικαιώματα ἢ ἀναλαμβάνειν ὑποχρεώσεις, ἐπερχομένη ἕνεκα τῆς κτήσεως ἢ τῆς ἀπωλείας ἰδιότητός τινος· **6) ἐναλλαγὴ προικῴων** ἡ συνεστῶτος τοῦ γάμου μεταβολὴ τοῦ ἀντικειμένου τῆς προικὸς ἀμοιβαίᾳ συναινέσει τῶν συζύγων, δικαστικῶς κυρουμένη· **7)** ὁμ. νεώτ. διεθν. δίκ. **ἐν- ἐδαφῶν** ἀνταλλαγὴ ἐδαφῶν μεταξὺ δύο ἐπικρατειῶν· || ὁμ. **ἐν- αἰχμαλώτων** ἀνταλλαγὴ αἰχμαλώτων μεταξὺ ἐμπολέμων.

ἐνάλλαγμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐναλλάσσειν, τὸ ἀντ' ἄλλου τεθειμένον· κτ. πληθ. ἀρσενοκοιτίαι : Ἀκύλ.ΠΔ Ἡσ.66,4.

ἐναλλακτήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. ἠλεκτρομαγνητικὴ συσκευὴ πρὸς παραγωγὴν ἐναλλασσομένου ρεύματος.

ἐναλλάκτης (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐναλλάσσων, ὁ ἐνεργῶν ἐναλλαγήν· εἰδ. ὁ μεταβάλλων τὴν ἑαυτοῦ φύσιν, κίναιδος : Ἀκύλ.ΠΔ Ἡσ.3,4.

ἐναλλακτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐναλλάσσων ἢ ἐναλλασσόμενος : Πλούτ.Ἀρέσκ.Φιλ.1,29,1 **προαιρέσεως ἐναλλακτικὴ σχέσις,** Στοβ.Ἐκλ.1,17,204· || εἰδ. ὁ ἐναλλάκτης, ὁ κίναιδος : Ἀκύλ.Δευτ.22,14.

ἐναλλάξ ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἐναλλάσσοντα, κατὰ διαδοχικὴν ἐπανάληψιν, ἐκ περιτροπῆς, μιὰ ὁ ἕνας μιὰ ὁ ἄλλος, πότε τὸ ἕνα πότε τὸ ἄλλο : Πίνδ.Ν 10,55 **μεταμειβόμενοι δ' ἐναλλὰξ ἁμέραν τὰν μὲν παρὰ πατρὶ φίλῳ Δὶ νέμονται,** Ἡρ.3,40 **καὶ οὕτω διαφέρειν τὸν αἰῶνα ἐναλλὰξ πρήσσων** (ὁτὲ μὲν εὐπραγῶν, ὁτὲ δὲ δυσπραγῶν), Πλάτ.Κριτί.113D, Ἰσοκρ.12,133 **τοὺς δὲ τοιούτους ἐναλλὰξ τοτὲ μὲν χεῖρον, τοτὲ δὲ βέλτιον πράξειν.** Ἀριστλ.ΖΙ 614b, 25 (γέρανοι) **καθεύδουσιν ἐπὶ ἑνὸς ποδὸς ἐναλλάξ,** Καλλίξ.π. Ἀθην. 5,196F **θυρεοὶ περιέκειντο ἐναλλὰξ ἀργυροῖ τε καὶ χρυσοῖ,** Μηναῖ.9,14 εἰς Λιτὴν **ἐπὶ ταῖς κάραις ἐναλλὰξ τὰς χεῖρας ἐπέθηκε·** || ὁμ μετὰ δοτ.: Ἡρ.3,40, Αἰν.Τακτ.26,1 **ἐναλλὰξ ἀλλήλοις διεσκευασμένους τοῖς ὑπάρχουσιν ὅπλοις·** || ὁμ. μετὰ γεν. : Διόδ.Σ 5,7 **διὸ καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐναλλὰξ καίεσθαι τοὺς ἐν ταύταις ταῖς νήσοις κρατῆρας τῶν κατὰ τὴν Αἴτνην·** **2)** σταυροειδῶς, σταυρωτά : Ἱππ.Γυν.2,144, Ἀριστφ.Νεφ.983 **οὐδ' ἴσχειν τὼ πόδ' ἐναλλάξ,** Ἐπιγρ.· **3)** μαθημ. ἀμοιβαίως : Ἀριστλ.ΗΝικ.1131b,6, αὐτ.Α Ὑστ. 74a,18· || κατ' ἀντιμετάθεσιν : Εὐκλ.5 Ὁρισμ.12· || νεώτ. γεωμ. **ἐναλλὰξ γωνίαι** αἱ ἑκατέρωθεν τῆς εὐθείας τῆς τεμνούσης δύο παραλλήλους καὶ σχηματιζούσης μετ' αὐτῶν ὀκτὼ γωνίας· **4)** κατ' ἀνάστροφον τάξιν, ἀντιστρόφως : Λιβάν.Διηγ.13,8.

ἐνάλλαξις-εως (ἡ) κ. μσν. διασταύρωσις, συμπλοκή : Ἀριστλ.ΖΜ 668b, 26 **οὕτω καὶ διὰ τῆς τῶν φλεβῶν ἐναλλάξεως συνδεῖται τῶν σωμάτων τὰ πρόσθια τοῖς ὄπισθεν,** Θεολ.Ἀριθμ.6,7, Ἱππιατρ. 10,15 **τῇ ἐναλλάξει τῶν ἄρθρων χωλάσματα ἐπιγίνεται·** **2)** εἰδ. γραμμ. ἐναλλαγὴ βλ.λ. : Ἡρωδιαν. Σχημ 45,2 **σχῆμά ἐστιν ἐνάλλαξις φράσεως.**

ἐναλλασσόμενος-η-ον νεώτ. παθ. μτχ. τοῦ ἐναλλάσσω βλ.λ. ἐν χρ. ὡς ἐπίθ. ὁ ὑπὸ ἄλλου ἑκάστοτε ἀντικαθιστάμενος· || εἰδ. φυσ. **ἐναλλασσόμενον ρεῦμα** τὸ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα, οὗ ἡ φορὰ ἐναλλάσσεται περιοδικῶς

ἐναλλασσομένως ἐπίρρ. μτγν. κατ' ἐναλλαγήν : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.260,15.

ἐναλλάσσω κ. μσν. κ. νεώτ., ἀττ. **ἐναλλάττω,** παρακ. **ἐνήλλαχα,** ἀνταλλάσσω : Εὐρ.Ἀνδρ.1028 **ἐναλλάξασα φόνον θανάτῳ** (πληρώσασα διὰ θανάτου τὸν φόνον), Ἀμμών.200 **ὡς εἴ τις ἐναλλάττει εὐκτικὰ ὁριστικοῖς·** || ἀλλάσσω τὴν κατεύθυνσίν τινος, στρέφω ἀλλαχοῦ, μετ' ἀπορφ. : Σοφ. Αἴ.1060 **νῦν δ' ἐνήλλαξεν θεὸς τὴν τοῦδ' ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πεσεῖν·** || λαμβάνω κατ' ἐναλλαγήν, διαδοχικῶς : Ἀπολλδ.2,5,11 **συλλαβὼν δὲ αὐτὸν κοιμώμενον καὶ παντοίας ἐναλλάσσοντα μορφὰς ἔδησε·** || νεώτ. ἐκτελῶ τι διαδοχικῶς, ἐκ περιτροπῆς, μετά τινος ἄλλου : **ἐναλλάσσω ὑπηρεσίαν μετὰ συναδέλφων μου·** || **ἐναλλάσσω μεταβολὰς** λαμβάνω, ὑφίσταμαι διαφόρους μεταβολάς : Πολύβ.6,43,2 **μήτε τὰς μεταβολὰς ἐνηλλαχέναι μετρίως·** **2)** διασταυρῶ, θέτω σταυροειδῶς : Φιλόστρ.Νεώτ.Εἰκ.2,7 **ἐ- τὼ πόδε·** || ἀμτβ. διασταυροῦμαι ἀμοιβαίως : Ἀριστλ.ΖΜ 668b,21· **3)** ἀστρολ. ἐπὶ πλανητῶν, μεταβάλλω θέσιν : Βέττ.Βάλ.73,15· **4)** ἀνατρέπω, ἀντιστρέφω : Φιλόδ.Μουσ.73Κ **ἐχρῆν ἐνηλλαχέναι·** **5)** παρέχω εἰς ἀντάλλαγμα, δίδω ἀντί τινος : Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.3,27,5,12· || τὸ μέσ. **ἐναλλάσσομαι** λαμβάνω εἰς ἀντάλλαγμα, μεταβάλλω : Σοφ.Αἴ.208 **τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἡμερίας νὺξ ἥδε βάρος,** Φίλ.2,638 || τὸ παθ. μεταβάλλομαι : Πάπ. **ἐνήλλακται εἰς ἐμὲ καὶ τούτου ἡ φύσις καὶ ἡ προαίρεσις μετεβλήθη,** Μηναῖ.8,4 Συναξ.· **6)** παθ. συναρθροῦμαι ἐναλλάξ : Ἱππ.Ἄρθρ.46 **ἄρθρα ἐνηλλαγμένα·** || λαμβάνω ἐναλλὰξ ποικίλην μορφήν : Ἀνών.Μετρ. ἐν Πάπ. **τὸ μέτρον τοῖς δισυλλάβοις ἐναλλάσσεται** (μεταχειρίζεται τοὺς ποικίλους δισυλλαβικοὺς πόδας ἐκ περιτροπῆς)· **7)** ὁμ. παθ. ἔχω ἐμπορικὰς σχέσεις, συναλλάσσομαι μετά τινος : Θουκ.1,120 **ἡμῶν δὲ ὅσοι μὲν Ἀθηναίοις ἤδη ἐνηλλάγησαν** (δ.γρ. **ξυνηλλάγησαν**)· **8)** νεώτ. ἀμτβ. (ἀντὶ τοῦ μέσ. ἐναλλάσσομαι) διαδέχομαι ἄλλον κατὰ σειράν, ἐκ περιτροπῆς : **αἱ ὧραι τοῦ ἔτους ἐναλλάσσουσιν·** || νεώτ. ἡ παθ. μτχ. **ἐναλλασσόμενος** ὡς ἐπίθ. βλ.λ.· ρηματ. π. ἐναλλαγή, ἐνάλλαξις, ἐνάλλαγμα.

ἐναλλοιῶ-όω μτγν. κ. μσν. ἀλλοιῶ, καθιστῶ **τι** ἀλλοῖον, μεταβάλλω, τροποποιῶ: Πάπ.,Ποῦλ.'Αλ. 'Αποτελ.102,1 **ἐναλλοιοῖ τὴν τῶν προκειμένων τάξιν**· κ. παθ.: Φίλ.2,659, Γρηγ.Νύσσ.2,577D **τῷ καθαρῷ τοῦ αἰθέρος ἐναλλοιούμενος,** Δαμασκ.1 2,782C **μὴ ὑπὸ κόρου καὶ πλησμονῆς ἐναλλοιωθῶσιν**· ρηματ. π. ἐναλλοίωσις.

ἐναλλοίωσις-εως (ἡ) μτγν. μεταβολή: Πτολ. Τετράβ.93 **τὰς δὲ .. κατά καιροὺς** ἐναλλοιώσεις.

ἐνάλλομαι κ. μσν., μέλλ. **ἐνᾰλοῦμαι,** ἀόρ. α' **ἐνηλάμην,** ἀόρ. β' **ἐνηλόμην,** πηδῶ ἐντός τινος, ἐπί τινος· 'Ησ. «ἐνάλλεσθαι· ἐπιπηδᾶν»: Αἰσχ. Πέρσ.516,Σοφ.ΟΤ 263 **ἐς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη,** Ξεν.'Ελλ.2,4,16 **τύπτειν ὅπου ἂν βουλώμεθα καὶ ἐναλλομένους** ἀνατρέπειν, Δημ.1259,Φιλήμ.1,5D **ἐ- τινὶ τῷ σκέλει,** Σχόλ.'Αριστφ.Πλ.1130 **ἀσκωλιάζειν ἔλεγον τὸ ἐνάλλεσθαι τοῖς ἀσκοῖς,** Πάπ. **εἰς τὸν ποταμὸν ἐναλέσθαι**· **2)** ἐφορμῶ κατά τινος, κάμνω ἔφοδον: Σοφ.ΟΤ 1261,'Αριστφ. Βάτρ.39 **τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν; ὡς κενταυρικῶς ἐνήλαθ' ὅστις,** Πλούτ.Βροῦτ.46 **ἀτακτότερον ἐναλέσθαι τοῖς πολεμίοις**· **3)** ἀπολ. πηδῶ πέριξ, ἀκολάστως πηδῶ ἐντός τινος, σκιρτῶ, χορεύω: 'Αριστφ.Σφ.1305 **ἐνήλατ', ἐσκίρτα, πεπόρδει, κατεγέλα**· || ὑβρίζω: Συνέσ.'Επιστ.73,124B **λόγοι Βοιώτιοι τοὺς ἐναλλομένους καὶ ἐποπτεύοντας ὄργια Διονύσου σπαράττουσιν.**

ἔναλλος-ον μτγν. κ. μσν. ἀλλοῖος, εἰς τὸ ἐναντίον μεταβεβλημένος, ἀνεστραμμένος: Θεόκρ.1,134 **πάντα δ' ἔναλλα γένοιτο,** 'Αγαθ. ἐν ΑΠ 5,298 **πάντα δ' ἔναλλα γένοντο,** Εὐστ.Πον.317,47.

ἐνάλλως ἐπίρρ. μτγν. ἀλλοίως: Πλούτ.'Ηθ.1045Ε.

ἔναλμος-ον μτγν. ὁ ἐν τῇ ἅλμῃ ὤν, ὁ περιέχων ἅλμην: Καισάρ.945 ἐν Mi. **ἔναλμον ὕδωρ.**

ἔνᾰλος-ον δ. τ. τοῦ ἐνάλιος βλ.λ.: 'Υμν.'Απόλλ. 180 **ἔναλον πόλιν ἱμερόεσσαν,** 'Αρίων 1,9 **ἔναλα θρέμματα,** Κριτί.ἀπ.2,7D (π.'Αθήν.1,28B) **Χίος τ' ἔναλος πόλις Οἰνοπίωνος,** Εὐρ.'Ελ.1130 **Αἰγαίαις τ' ἐνάλοισιν ἀκταῖς,** Τιμόθ.Μιλ.Πέρσ.109 **ἐπ' ἀκταῖς ἐνάλοις,** 'Αρχέστρ.π.'Αθήν.7,278D **Αἰγαίου πελάγους ἔναλον πόρον,** Πλούτ.'Αρατ.50 **ἔναλοι τόποι θαυμαστὰς ὀχυρότητας ἔχοντες,** Σέξτ.'Εμπ.Μαθ. 7,414 **κώπη ἔναλος** (ἀντίθ. ἔξαλος).

ἐνᾰλύω μτγν. κ. μον. ἀλύω ἔν τινι, ἐντρυφῶ εἴς τι, μετὰ δοτ.: Φίλ.2,372 **ταῖς τοῦ θεοῦ δωρεαῖς ὁ κεκτημένος ἐναλύει καὶ ἐνσπαθᾷ**· **2)** περιπλανῶμαι, ἐνδιατρίβω που ἢ εἴς τι: Φιλόστρ.Εἰκ.1,10 **ἡ κόμη .. ἐναλύουσα τῷ μετώπῳ,** 'Ηλιόδ.Αἰθ.7,9 **πλείονι θεραπείᾳ .. ἐναλύουσα.**

ἐνᾰμάομαι σχόλ. μέσ. σωρεύω ἐπί τινος ἢ ἔν τινι, ἐπισωρεύω: Σχόλ.Σοφ.'Αντ.255.

ἐνᾰμάρτητος-ον μτγν. κ. νεώτ. κ. **ἐνάμαρτος** βλ.λ.: 'Ισίδ.Πηλ.'Επιστ.193,1,57 **τὴν ἐναμάρτητον φύσιν ἀναμαρτήτως δεξάμενον.**

ἐνάμαρτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ πλήρης ἁμαρτημάτων, ἁμαρτωλός, ἔνοχος· τὸ οὐδ. **ἐνάμαρτον ὡς οὐσ. ἡ** πρὸς τὸ ἁμαρτάνειν ροπή: Τατιαν.158D.

ἐναμάρτως ἐπίρρ. γλωσσ. ἡμαρτημένως, ἐσφαλμένως, πλημμελῶς, οὐκ ὀρθῶς.

ἐναμαυρῶ-όω μτγν. ἀμαυρῶ ἐντός τινος, καθιστῶ τι ἀμαυρόν, ἐπισκοτίζω τι: Γρηγ.Νύσσ.2,786A **οὐκ ἐναμαυροῦται τῷ ζόφῳ ὁ ἥλιος.**

ἐναμβλύνω μτγν. κ. νεώτ. καθιστῶ τι ἐσωτερικῶς ἀμβλύ, ἐπαμβλύνω· μτφ. καθιστῶ ἄτολμον, ἀποθαρρύνω: Πλούτ.Νικ.14.

ἐναμβλυωπῶ-έω μτγν. ἀμβλυώττω ἔν τινι, ἔχω ἀσθενῆ ὅρασιν: Γρηγ.Νύσσ.1,577D **τοῖς ἔργοις τοῦ σκότους ἐναμβλυωποῦντες.**

ἐνᾰμείβω κ. νεώτ. ἐναλλάσσω, μεταβάλλω, ἀλλοιῶ τι: 'Ιππ.343,44 **ἐναμείβει εἰς τὴν ἔξω χώρην θήλεα καὶ ἄρσενα,** 'Ιω.Λυδ.Ρωμ.3,39.

ἐνᾰμέλγω ἐπ. ἀμέλγω ἐντός τινος: 'Οδ.Ι 223.

ἐναμηχανῶ-έω· μτγν. ἀμηχανῶ, διστελῶ ἐν ἀπορίᾳ ἐκλογῆς μεταξύ τινων, ὅθ. εἶμαι περιπεπλεγμένος, δὲν γνωρίζω τί νὰ πράξω: Γρηγ.Νύσσ.1,431C **ταῖς πολυοδίαις τοῦ βίου τούτου ἐναμηχανοῦντες.**

ἐνάμιλλος-ον (ἅμιλλα) κ. νεώτ. ὁ δυνάμενος ν' ἁμιλλᾶται, νὰ διαγωνίζεται πρός τινα, ἐφάμιλλος, ἰσόπαλος, ἰσάξιος, ἴσος: Πλάτ.Πρωτ.316C **αὐτὸς δὲ τὴν φύσιν δοκεῖ ἐνάμιλλος εἶναι τοῖς ἡλικιώταις,** 'Αριστλ.Πολιτ.1283a,5 **καὶ ὅλως ἂν τὸ μέγεθος ἐνάμιλλον εἴη καὶ πρὸς πλοῦτον,** Πλούτ. Σύγκρ.'Αγ.κ.Γράκχ.3, 'Ιουλ.Λόγ.6,182C **τοῖς κρατίστοις ἐνάμιλλος τὸν κυνισμὸν εἶναι.**

ἐνᾰμιλλῶμαι-άομαι (ἅμιλλα) μτγν. ἁμιλλῶμαι ἔν τινι, διαγωνίζομαι: Θεμίστ.Λόγ.21,254C **ὅσοι δὲ πρός τι ἐναμιλλῶνται γνησίως.**

ἐναμίλλως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἐφαμίλλως, ἰσαξίως, ἴσως, ὁμοίως: 'Ισοκρ.12,7 **ἐ- τοῖς μάλιστα περὶ ἑκάτερον τούτων εὐτυχηκόσιν.**

ἔναμμα-ατος (τὸ) (ἐνάπτω) μτγν. κ. νεώτ. **τὸ δι'** οὗ ἐνάπτομεν, ἅμμα, δεσμός, ἱμάς: Πλούτ.Φιλ.6 **τὸ .. ἔναμμα τῆς ἀγκύλης**· **2)** ἱμάτιον, σκέπασμα: Διόδ.Σ 1,11 **τὸ ἐ- αὐτῷ τὸ τῆς νεβρίδος ἀπὸ τῆς τῶν ἄστρων ποικιλίας περιῆφθαι.**

ἐνάμνιος-ον κ. -α-ον νεώτ. ὁ ἐν τῷ ἀμνίῳ, ὁ ἐντὸς ἀμνίου βλ.λ.2) περιεχόμενος· || ἀνατ. **ἐνάμνιον ὑγρὸν** ὀρῶδες, ὑποκίτρινον ὑγρὸν πληροῦν τὸ ἀμνίον ἐντὸς τῆς ἐγκύμονος μήτρας.

ἐνᾰμοιβᾰδίς ἐπίρρ. μτγν. ἀμοιβαίως, ἐναλλάξ, ἐκ περιτροπῆς: 'Απολλ.Ρ 1,380 **τῶν δ' ἐναμοιβαδὶς αὐτοὶ ἐνέσταθεν ἀμφοτέρωθεν,** αὐτ.4,1030.

ἐναμπέχομαι μτγν. παθ. περιβάλλομαι δι' ἐνδύματος, ἐνδύομαι: Φίλ.1,635 **ῥάκιον ἐναμπεχόμενος.**

ἐναμπῡκίσαι 'Ησ. «ἐγχαλινῶσαι».

ἐναμύνομαι μτγν. κ. μσν. ἀποκρούω, ἀπωθῶ, ἀποτρέπω: Παυσ.9,21,4 **τοῖς κέντροις ἐγγύθεν ἐναμύνεσθαι** (διορθ. ἀμύν-), Θεοφάν.'Ομ.Χρον.311Β **εἰ δυνηθείη ἐναμύνεσθαι κάρουλλον.**

ἐναναιρεῖσθαι μσν. ἀναιρεῖσθαι **ἔν τινι, παθ.**: ἐν Mi Νικηφ.Πατρ.849.

ἐνανακλίνομαι μτγν. κατακλίνομαι ἐντός τινος: Γρηγ.Νύσσ.1,512B.

ἐναναπαύομαι μτγν. ἀναπαύομαι ἔν **τινι,** ἐπαναπαύομαι, στηρίζομαι εἴς τι: Βασ.1,252B **ἐναναπαύεσθαι ταῖς ἁγίαις δυνάμεσι.**

ἐνανάπτω μτγν. ἅπτω, συνδέω **τι ἔν τινι ἢ** ἐπί τινος, προσδένω ἐπί τινος: Γαλ.12,459A **τὰ πέρατα τῶν βρόχων ἐνανάπτει** (ἀμφ.).

ἐναναστρέφομαι ἀναστρέφομαι ἔν τινι, ἐνδιατρίβω, καταγίνομαι· 'Ησ. «ἐγκαλινδεῖται, ἐναναστρέφεται, ἐνδιατρίβει»: 'Αριστόξ.π.Στοβ.3,1,49.

ἐνανδραγαθῶ-έω μσν. ἀνδραγαθῶ ἔν τινι.

ἔνανδρον 'Ησ. «κενὸν ἀνδρῶν» (πιθ. ἄν-).

ἐνανειλῶ-έω μτγν. κυλίω, στρέφω πρὸς τὰ ὀπίσω: Γαλ.6,97D **πολλάκις μὲν ἐνανειλείσθω** (ἀμφ.).

ἐνάνθημα-ατος (τὸ) νεώτ. ἰατρ. .ἐσωτερικὸν ἐξάνθημα ἐπὶ βλεννογόνου φυσικῆς κοιλότητος τοῦ σώματος, χαρακτηριστικὸν ὡρισμένων παθήσεων.

ἐνάνθρακος-ον νεώτ. ὁ περιέχων ἄνθρακα: **ἐνάνθρακος σίδηρος.**

ἐνανθρακῶ-όω νεώτ. **διὰ** πυροχημικῆς κατεργασίας ἐνθέτω ἄνθρακα εἰς σίδηρον πρὸς ἐπαύξησιν τῆς σκληρότητός του.

ἐνανθράκωσις-εως (ἡ) **νεώτ. ἡ** ἐνέργεια τοῦ ἐνανθρακοῦν βλ.λ.

ἐνανθρακωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἁρμόδιος, κατάλληλος εἰς τὸ ἐνανθρακοῦν βλ.λ.: **ἐν- οὐσίαι.**

ἐνανθρώπησις-εως (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. θεολ. κ. ἰατρ. ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ (τοῦ 'Ιησοῦ) καὶ ἡ μετὰ τῶν ἀνθρώπων συνοίκησις αὐτοῦ: 'Ωριγ.1,937A, Μηναῖ.8,24 'Ωδ.3 **τοῦ Χριστοῦ τὴν θείαν ὁμολογῶν ἐνανθρώπησιν**· **2) εἰδ.** νεώτ. ἰατρ. ἡ διὰ τοῦ ἀνθρωπίνου

σώματος διαβίβασις δαμαλείου ὕλης πρὸ τῆς χρήσεως αὐτῆς ὡς ἐμβολίου ἐπὶ μόσχων.

ἐνανθρωπίζω μσν. κ. νεώτ. ἐνανθρωπῶ βλ.λ. || ὁμ. σημ. τὸ μέσ. : Ἀνδρ.Κρ.1108D.

ἐνανθρωπικός-ή-όν μτγν. ἀνθρωπικός, ἀνθρώπινος, συγκρ. **-ωπικώτερος** : Εὐσ.Εὐαγγ.Ἀπ.456C.

ἐνανθρωπίνως ἐπίρρ.μτγν.ἀνθρωπίνως:Βασ.1,760B.

ἐνανθρωπότης-ητος (ἡ) μτγν. ἐνανθρώπησις βλ.λ : Κύριλλ.1,757D **καθίκετο τοίνυν εἰς ἐνανθρωπότητα, καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν** ὁ μονογενής.

ἐνανθρωπῶ-έω μτγν., μσν. κ. νεώτ. λαμβάνω φύσιν ἀνθρώπου, ἐνσαρκοῦμαι εἰς ἄνθρωπον : Ἡλιόδ.Αἰθ.2,31 **οὐδὲ γάρ ἦν μοι θεμιτὸν ἐν κινδύνῳ ψυχὴν ἅπαξ ἐνανθρωπήσασαν παριδεῖν** || εἰδ. περὶ Θεοῦ : Ἱππολ.809A,Μηναῖ.1,2 Ἀπόστιχ. **προσεκύνησαν Θεὸν ἐνανθρωπήσαντα,** Σύμβολ. Πίστ. **καὶ σαρκωθέντα ἐκ** Πνεύματος **Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου καὶ ἐνανθρωπήσαντα** || νεώτ. ἰατρ. κ. **ἐνανθρωπίζω** διαβιβάζω ὕλην ἐμβολίου διὰ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

ἐνανθῶ-έω μτγν. ἐσφ.γρ. ἀντὶ ἐναλδαίνω βλ.λ. : Νίκ.Ἀλεξ.409.

ἐνανοίγω μσν. ἀνοίγω : Σωφρόν.3388D.

ἔναντᾰ ἐπίρρ. (ἄντα) ἀπέναντι, κατέναντι, ἀντικρύ, κατὰ πρόσωπον, μετὰ γεν. : Ἰλ.Υ 67 **ἔναντα** Ποσειδάωνος **ἄνακτος ἵστατ' Ἀπόλλων,** Ἀριστφ. Ἱππ.342 **τῷ καὶ πεποιθὼς ἀξιοῖς ἐμοῦ λέγειν ἔναντα·** || ὁμ. μετὰ δοτ. : Πίνδ.Ν 10,66 **τοὶ δ' ἔναντα στάθεν τύμβῳ σχεδὸν πατρώϊῳ·** || κ. ἀπολ. : Σοφ.Ἀντ.1299 **τὸν δ' ἔναντα προσβλέπω νεκρόν,** Εὐρ.Ὀρ.1478· **2)** Ἡσ. « φανερῶς ».

ἐναντᾰλλάττομαι μτγν. ἀνταλλάσσω.

ἔναντι ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ., Ἐπιγρ. κ. **ἐναντί** ἀπέναντι, κατέναντι, ἀντικρύ, ἐνώπιον, μετὰ γεν. : Ἐπιγρ. **ἐναντὶ τῶν ἱερέων,** ΠΔ Γέν.12,19 **ἰδοὺ ἡ γυνή σου ἔναντί σου,** ΚΔ Λουκ.1,8 **ἐν τῇ τάξει τῆς ἐφημερίας αὐτοῦ ἔναντι τοῦ Θεοῦ·** || ὁμ. ἀπολ. : Πάπ. **ἔναντι Πέλα·** **2)** νεώτ. λογιστ. ἀπέναντι, εἰς ἀντίκρυσμα : **κατέβαλε μίαν μόνον δόσιν ἔναντι τῶν ὀφειλομένων.**

ἐνάντια ἐπίρρ. δημ. (πληθ. οὐδ. τοῦ ἐνάντιος) ἐναντίον, κατ' ἀντίθετον τρόπον, ἐναντίως, ἀντιθέτως, κόντρα : Βλαχογ.Πσληκ.6 **ἐνάντια στὸν πασᾶ καὶ στὸν ντερβέναγα,** Σημηρ.Ποτ.Βαβ.66,8 **ἐνάντια στῆς ζωῆς ἐγὼ θὰ πάω τὸ νόμο.**

ἐναντία ἐπίρρ. κ. **ἐναντίον** βλ.λ. (οὐδ. πληθ τοῦ ἐπιθ. ἐναντίος), ἀπέναντι, μετὰ γεν. : Ἐπιγρ. **2)** ἐπὶ ἐχθρ. σημ. κατά τινος, μετὰ δοτ. : Ξεν Ἑλλ.3,5,11 **ἐναντία τοῖς Λακεδαιμονίοις,** Πλάτ Πολ.492D **λόγους ἐναντία τούτοις,** Ἀπολλ.Ρ 2,78· **3)** ἐνάρθρως **τἀναντία** ἀντιθέτως : Ξεν.Ἀν.4,3,32 **οἱ δὲ Ἕλληνες τἀναντία στρέψαντες ἔφευγον** || κ. ἑπομένου τοῦ **ἤ** : Ξεν.Ἀπομν.3,12,4 **τἀναντία συμβαίνει τοῖς εὖ τὰ σώματα ἔχουσιν ἢ τοῖς κακῶς**

ἐναντιάζομαι μτγν. ἔρχομαι ἀντιμέτωπος, ἐχθρός, ἐναντιοῦμαι : Ἐφραὶμ Σύρ.1,9F **ἕνα τῷ ἑνὶ ἐνδιαβάλλει, πρὸς ἕνα ἕκαστον ἐναντιάζεται**

ἐναντῐαῖος-α-ον ὁ ἔχων ἐναντίαν, ἀντίθετον φύσιν : Ἱππ.Ὑγρ.2(425,38) **νῶτον, στῆθος, ὑποχόνδρια, τὰ ἐναντία πέπονθεν, ὅτι ἐναντιαῖα**

ἐναντίβῐον ἐπίρρ. ἐπ. ἐναντίον, ἐχθρικῶς · Ἰλ Θ 168 **ἵππους τε στρέψαι καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι·** || ὁμ. μετὰ γεν. : αὐτ.Υ 85.

ἐναντιβῐας-ον ὁ ἐναντίαν βίαν ἔχων, ἐχθρικός . ΑΠ 10,8 **αἰθυίαις οὔποτ' ἐναντίβιος** (διόρθ. ἀντὶ οὔποτε **ἀντιβίας**)· || τὸ οὐδ. **ἀντίβιον** ὡς ἐπίρρ. βλ λ.

ἐναντῐοβουλία (ἡ) μτγν. ἡ ἐναντία βουλή ἀντίθετος γνώμη, ἀντιγνωμία : Βέττ.Βάλ.201,13.

ἐναντῐόβουλος-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐναντίας βουλήσεως, ὁ ἔχων ἀντίθετον γνώμην, σκοπόν : Πολ.Φυσ.66(2,12) **ὁ εἴρων καὶ ἐναντιόβουλος,** Βέττ.Βάλ.61,28· || κ νεώτ κατ' ἐπέκτ. ὁ μεταβάλλων γνώμην, παλίμβουλος : Σουΐδ. ἐν λ. παλίμβολος **δύναται καὶ ἀντὶ τοῦ παλίμβουλος, ἐναντιόβουλος, ἐναντιογνώμων.**

ἐναντῐογνωμία (ἡ) νεώτ. τὸ ἔχειν ἐναντίαν, ἀντίθετον γνωμην, ἀντιγνωμία.

ἐναντιογνωμονῶ-έω μσν. κ. νεώτ. ἔχω ἐναντίαν γνώμην, ἀντιφρονῶ : Θεοφάν.Ὁμ.16,93 **δύο** ἀνθρώπους **ἐναντιογνωμονοῦντας παρίστησιν·** ρηματ.π. ἐναντιογνώμων, ἐναντιογνωμία.

ἐναντιογνώμων-ονος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἐναντίαν γνώμην : Βέττ.Βάλ.61,29· || γλώσσ. τοῦ ἀγνώμων : Σχόλ.Σοφ.ΟΚ 86.

ἐναντιοδοκηταί μτγν. ὀνομασία ἀποδοθεῖσα ὑπὸ Λεοντίου Βυζαντίου (Ϛ' αἰ.) εἰς τοὺς αἱρετικοὺς Νεστόριον καὶ Εὐτυχῆ, ὡς πρεσβεύοντας δόγματα ἐναντία τῇ ὀρθῇ πίστει.

ἐναντιοδρομία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ τρέχειν κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν, ἡ κατ' ἀντίθετον δρόμον κίνησις πρὸς συνάντησίν τινος : Πλούτ.Ἀρέσκ. Φιλ.1,7,22· || πιθον. ἀντὶ ἐναντιοτροπὴ ἐν Διογ. Λ 9,7· || εἰδ. νεώτ. ναυτ. ἡ κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν πλεῦσις δύο πλοίων, ἀντίπρωρος πλεῦσις.

ἐναντιοδρομῶ-έω κ. νεώτ. τρέχω, προχωρῶ κατ' ἀντίθετον κατεύθυνσιν, πορεύομαι ἀντιθέτως πρός τινα : Θεόφρ.Ἀν.28 **ἀντίπνοιαι γίνονται τῷ βορέᾳ, διὰ τὴν περίκλασιν, ὥστε καὶ ἐναντιοδρομεῖν τὰ πλοῖα,** Στράβ.16,1,5 **τέθριππα ἐναντιοδρομεῖν ἀλλήλοις·** || νεώτ. ναυτ. πλέω κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν πρὸς ἄλλο πλοῖον, πλέω ἀντίπρωρο, ἀ κόντρα· ρηματ. π. ἐναντιοδρομία.

ἐναντιοδύνᾰμος-ον μτγν., μσν. ὁ ἔχων ἀντίθετον δύναμιν ἢ σημασίαν, ὁ ἀντιθέτου δυνάμεως, ἐνεργείας : Νικόμ.Γερ.Ἀριθμ.1,9(78) **πᾶσαν μέρους ποσότητα ἐναντιοδύναμον τῷ ὀνόματι·** **2)** ὁ ἀντιτασσόμενος κατά τινος· Εὐστ.Ἰλ.1108,3 «ἀντίβια δὲ ἔπη τὰ ἐναντιοδύναμα ».

ἐναντιοζύγως ἐπίρρ. μτγν. κατ' ἀντίθετον ζεῦξιν, κατ' ἀντιμέτωπον ἀντιστοιχίαν : Θεολ.Ἀριθμ.11.

ἐναντιοθελής-οῦς-ές μσν. ὁ ἐναντίον τῆς θελήσεώς τινος : Στουδ.Θεόδ.1540.

ἐναντῐόθετος-ον μτγν. ἀστρολ. ὁ ἐν ἀντιθέτῳ θέσει, ἐν ἀντιθέσει . Κατ.Ἀστρλ.Κ 8(4),148.

ἐναντῐολογία (ἡ) κ. μαν., νεώτ. κ. δημ. ἀντίφασις : Πλάτ.Σοφ.236E **καὶ τοῦτο φθεγξάμενον ἐναντιολογίᾳ μὴ συνέχεσθαι,** Ἀριστλ.Γεν.Φθορ. 323b,17, Ἀνν.Κομν.15,489A **πρὸς ἐναντιολογίας ἐχώρει, - ἄφησε τὶς ἐναντιολογίες·** **2)** νεώτ. τὸ λέγειν τὰ ἐναντία, ἀντιλογία, ἀντίρρησις.

ἐναντῐολογικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐναντιολογίαν, ἀντιρρητικός, ἀντιλογικός : Γολ.Ψυχ.Παθ.1,3.

ἐναντῐολόγος-ον νεώτ. ὁ ἀντιλέγων.

ἐναντῐολογῶ-έω κ. μσν. κ. νεώτ. λέγω τὰ ἐναντία πρὸς ὅσα πρότερον εἶπον, ἀντιφάσκω : Πλάτ.Σοφ.268B **τὸν.. ἀναγκάζοντα τὸν προσδιαλεγόμενον ἐναντιολογεῖν αὐτὸν αὑτῷ,** Στράβ. 15,1,3· **2)** νεώτ. λέγω ἐναντία, ἀντιλέγω· ρηματ π. ἐναντιολογία, ἐναντιολόγος.

ἐναντιομορφία (ἡ) νεώτ. κ. **ἐναντιομορφισμός** (ὁ) ἡ ἰδιότης δύο ἐναντιομόρφων βλ.λ. σωμάτων· || εἰδ. ὀρυκτολ. φαινόμενον ἀπαντῶν εἴς τινας κρυστάλλους, καθ' ὃ δύο κρύσταλλοι συμπεριφέρονται πρὸς ἀλλήλους ὡς ἀντικείμενόν τι πρὸς τὸ ἐν τῷ κατόπτρῳ εἴδωλόν του.

ἐναντιομορφισμός (ὁ) νεώτ. ἐναντιομορφία.

ἐναντιόμορφος-ον νεώτ. ὁ κατ' ἀντίθετον διάταξιν ὁμοιόμορφος : **ἡ δεξιὰ καὶ ἡ ἀριστερὰ χεὶρ εἶναι ἐναντιόμορφοι·** ἐπίρρ. **ἐναντιομόρφως.**

ἐναντίο(ν) ἐπίρρ. κ. νεώτ. κ. δημ. (οὐδ. τοῦ ἐπιθ. ἐναντίος) ἀπέναντι, ἀντικρύ, ἐνώπιον : Ἰλ.Α 534 **σφοῦ πατρὸς ἐναντίον,** Ὀδ.Ρ 544 **τὸν ξεῖνον ἐναντίον ὧδε κάλεσσον** (ἐνώπιόν μου), αὐτ.Ψ 107, Εὐρ.

Ἑκ.968 αἰσχύνομαί σε προσβλέπειν ἐναντίον (κατὰ πρόσωπον)· ‖ κ. ἀπολ. : Δημ.51 βλέπειν ἐναντίον οὔτ᾿ οἶδεν οὔτ᾿ ἐθέλει· ‖ ὡς πρόθ. μετὰ γεν. ἐνώπιον, ἐπὶ παρουσίᾳ τινός : Σοφ.ΟΚ 1002 τοιαῦτ᾿ ὀνειδίζεις με τῶνδ᾿ ἐναντίον, Ἀριστφ. Ἐκκλ.448 οὐ μαρτύρων ἐναντίον, Θουκ.6,25 ἐναντίον ἁπάντων ἤδη λέγειν, Ξεν.ΚΠ 5,3,16 οὓς δ᾿ ἔλαβε, βασανίζων ἐναντίον πολλῶν, Πλάτ.Ἐπιστ. 319Α, Πολύβ.7,9,2 ἐναντίον Διὸς καὶ Ἥρας καὶ Ἀπόλλωνος, Πάπ. ἐδάνεισεν ἐναντίον τῶν ὑπογεγραμμένων μαρτύρων· **2**) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἐχθρ. σημ. κατά τινος, μετὰ γεν. : Ἰλ.Φ 574 ἠύτε πάρδαλις εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο ἀνδρὸς θηρητῆρος ἐναντίον, Σολωμ.Ἐθν.Ὕμν.130 καὶ θανάσιμον τινάζεις | ἐναντίο τους κεραυνό· ‖ ὁμ. μετὰ δοτ. : Ἰλ.Υ 252 ἀνάγκη νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον, Εὐρ.Ὀρ.624 μὴ τῷδ᾿ ἀμύνειν φόνον ἐναντίον θεοῖς, Ἐπιγρ.· **3**) κ. νεώτ. π. ἀττ. μ. μετὰ τοῦ ἄρθρου τοὐναντίον ἀντιθέτως, ἀντιστρόφως : Ξεν.ΚΠ 8,4,9 τοὐναντίον τούτου ἀχθοίμην ἄν σοι, Πλάτ.Μέν.89Ε οὐκοῦν τοὐναντίον αὖ· ‖ ἐξ ἄλλου : Μέν.460,5 ἢ πάλιν τοὐναντίον.

ἐναντῐοπᾰθῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. ἔχω ἐναντίας, ἀντιθέτους ἰδιότητας : Νικόμ.Γερ.Ἁρμον.4(8) ἐναντιοπαθεῖν δὲ ἀναγκαίως τὰ ἐμπνευστὰ ὄργανα, Θεολ.Ἀριθμ.10 ἐναντιοπαθούντων δὲ ἀμφοῖν.

ἐναντῐοπᾰθῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. δι᾿ ἀντιθέτων ἰδιοτήτων : Νικόμ.Γερ.Ἁρμον.10.

ἐναντῐοπετής-οῦς-ές Ἡσ. «παλιμπετής, ὀπισθόρμητος ἢ ἐναντιοπετής».

ἐναντῐοποιολογικός-ή-όν ὁ ποιῶν τινα λέγειν τἀναντία, ὁ ποιῶν τινα ἀντιλέγειν : Πλάτ.Σοφ.268C τὸν δὴ τῆς ἐναντιοποιολογικῆς (ἐνν. τέχνης) εἰρωνικοῦ μέρους τῆς δοξαστικῆς μιμητικόν.

ἐναντιοπραγῶ-έω μτγν. πράττω τὰ ἐναντία, ἀντιπράττω, ἀντιδρῶ : Διόδ.Σ 3,65.

ἐνάντιος-ια-ιο δημ. τ. τοῦ ἐναντίος, ἀντίθετος : Ἰω.Μάνθ.Στιχολ.Δ' 64 εἶχε κόντρα τὰ νερὰ καὶ ἄνεμον ἐνάντιον· ‖ τὸ οὐδ. ἐνάντιο ὡς οὐσ. τὸ ἀντίθετον : Ἐρωτόκρ.Β 1204 οὐδένας δὲν ἀποκοττᾷ τὸ ἐνάντιο νὰ μιλήσῃ· **2**) ἀντίξοος, δυσμενής, ἀνάποδος : ὅλα ἐνάντια μοῦ 'ρθανε· ‖ τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. : παροιμ. τὸ ἐνάντιο νὰ βάνῃς πάντα μπροστὰ (πρέπει πάντοτε νὰ ὑπολογίζωμεν τὰς πιθανότητος ἀντιξόων περιστάσεων)· ‖ τὸ οὐδ. ἐν πληθ. ἐνάντια ὡς ἐπίρρ. βλ.λ.

ἐναντίος-ία-ίον κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. ἐνάντιος-α-ο ὁ ἀντίος, ὁ ἀντικρύ, ἀπέναντι, ἀντιμετώπως ὤν, εὑρισκόμενος, μετὰ δοτ. : Ἰλ.Ι 190 Πάτροκλος δέ οἱ οἶος ἐναντίος ἧστο, Σαπφ.2,2 ὅστις ἐναντίος τοι ἰζάνει· ‖ ἐνώπιον : Εὐρ.Ἱππ. 947 τὸ σὸν πρόσωπον δεῦρ᾿ ἐναντίον πατρί, Πλάτ.Συμπ.190Α κεφαλὴν δ᾿ ἐπ᾿ ἀμφοτέροις τοῖς προσώποις ἐναντίοις κειμένοις μίαν (κατ᾿ ἐνώπιον)· **2**) μετὰ ρ. κινήσεως σημαντικῶν, ὁ ἐκ τῶν ἔνοντι ἐρχόμενος, ὁ ἐκ τῆς ἀντιθέτου διευθύνσεως προσερχόμενος : Ἰλ.Ζ 251 ἔνθα οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίη ἤλυθε μήτηρ (ἦλθεν εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ), Θουκ.1,93 δύο γὰρ ἅμαξαι ἐναντίαι ἀλλήλαις τοὺς λίθους ἐπῆγον· ‖ ὁμ. κ. νεώτ. μετὰ τοῦ εἰμί ἐξυπονοουμένης μτχ. ρ. κινήσεως σημαντικοῦ : ΚΔΜατθ.14,24 ἦν γὰρ ἐναντίος ὁ ἄνεμος (ἐνν. ἐρχόμενος, πνέων)· **3**) κ. νεώτ. κ. δημ. μετὰ προθ. (ἐξ, ἀπό, κατὰ) μετ᾿ ἄρθρου ἢ ἄνευ, τοῦ ἐπιθ. οὕτω συνήθως λαμβάνοντος ἐπιρρ. σημ.: ἐκ τοῦ ἐναντίου = ἐκ τοῦ ἀπέναντι, ἀπ᾿ ἀντίκρυ, ἀπ᾿ ἀγνάντια, ἀντίθ. ἐκ πλαγίου : Ξεν.Ἑλλ.4,5,15 οἵ τε ἐκ τοῦ ἐναντίου πάλιν ἠκόντιζον καὶ ἄλλοι ἐκ πλαγίου· ‖ ὁμ. σημ. κ. ἐξ ἐναντίας, ἰων. ἐξεναντίης, νεώτ. ἐξ ἐναντίου : Ἡρ.7,225· ὁμ. σημ. ἀπ᾿ ἐναντίας : Ἀσκληπιόδ.1,2, Προκ.Μυστ.3, 111,12· ‖ νεώτ. κ. δημ. ἀπ᾿ ἐναντίας ἢ ἀπεναντίας = τοὐναντίον, ἀντιθέτως· ‖ κατὰ τὰ ἐναντία = κατ᾿ ἀντίθετον διεύθυνσιν, ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέρος : Πλάτ.Τίμ.39Α διὰ τὸ διχῇ κατὰ τὰ ἐναντία ἅμα προϊέναι· ‖ εἰδ. γεωμετρ. αἱ κατ᾿ ἐναντίον τοῦ παραλληλογράμμου πλευραὶ = αἱ ἀπέναντι ἀλλήλων κείμεναι : Ἀρχιμ.Ἰσορρ.1,9· ὁμ. αἱ κατ᾿ ἐναντίον τομαί = αἱ ἀπέναντι τομαὶ τῆς ὑπερβολῆς : Ἀπολλ.Περγ.3,23· **4**) ἀστρολ. ἐναντίος ὁ κατὰ διαμετρικὴν ἄποψιν ἀντικρύ, ἀπέναντι ὤν : Βέττ. Βάλ.70,16· **5**) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν ἐχθρικῇ σημ. ἀντίθετος, ἐχθρικῶς διακείμενος, ἔχων ἐχθρικὰς διαθέσεις, δυσμενής, μετὰ γεν. : Ἰλ.Ε 497 οἱ δ᾿.. ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν (παρετάχθησαν ἐναντίον τῶν Ἀχαιῶν), Σοφ.Αἴ.1284 Ἕκτορος μόνος.. ἦλθ᾿ ἐναντίος, Ξεν.Ἀν.4,3,28 ἐναντίους ἔνθεν καὶ ἔνθεν σφῶν ἐμβαίνειν ὡς διαβησομένους· ‖ ὁμ. μετὰ δοτ.: Ἰλ.Ε 12 τὼ οἱ ἀποκριθέντε ἐναντίω ὁρμηθήτην, Ἡσίοδ.Θ 646 ἐναντίοι ἀλλήλοισι.. μαρνάμεθ᾿, Εὐρ.Ἱκ.856 ἑστὼς πολεμίοις ἐναντίος· ‖ τὸ ἀρσ. ἐναντίος ὡς οὐσ. ὁ ἀντίπαλος, ὁ ἐχθρός : Ἡρ.7,225 οἱ Ἕλληνες.. ἐτρέψαντο τοὺς ἐναντίους τετράκις, Αἰσχ.Ἐπτ.375 λέγοιμ᾿ ἂν εἰδὼς εὖ τὰ τῶν ἐναντίων, Θουκ.4,64 τοὺς ἐναντίους οὕτω κακῶς δρᾶν, Πλάτ.Πολ.471Β οὕτω δεῖν πρὸς τοὺς ἐναντίους.. προσφέρεσθαι, Αἰν.Τακτ.29,90· ‖ γεν. κ. νεώτ., δημ. ἐνάντιος ὁ ἀντίθετος, ἀντίπαλος : Ξεν.Ἀν.3,2,10 οὕτω δ᾿ ἐχόντων εἰκὸς τοῖς μὲν πολεμίοις ἐναντίους εἶναι τοὺς θεούς, Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.17 τὸ ἐναντίον κόμμα δὲν εἶχε τύχην· ‖ φρ. ὁ δι᾿ ἐναντίας ὁ ἀντίδικος : Πάπ.· **6**) ἐπὶ πράξεων, ἰδιοτήτων κττ., ἐκ διαμέτρου ἀντίθετος, ἀντίστροφος : Αἰσχ.Ἀγ.1373 τἀναντί᾿ εἰπεῖν οὐκ ἐπαισχυνθήσομαι, Σοφ.Ἀντ.667· ‖ μετὰ γεν. : Ἡρ.1,82 Λακεδαιμόνιοι δὲ τὰ ἐναντία τούτων ἔθεντο νόμον, Εὐρ.ἀπ.853 δείξας γὰρ ἄστρων τὴν ἐναντίαν ὁδόν, Θουκ.7,75· ‖ μετὰ δοτ. : Αἰσχ. Ἀγ.1629 Ὀρφεῖ δὲ γλῶσσαν τὴν ἐναντίαν ἔχεις, Ἀριστφ.Ἀχ.4,93 ἅπασι μέλλεις εἷς λέγειν τἀναντία, Δημόκρ.234 τἀναντία πρήσσειν [τῇ ὑγιείῃ]· ‖ ὁμ. κ. ὑπερθ. -ώτατος : Θουκ.3,42 δύο τὰ ἐναντιώτατα εὐβουλίᾳ· ‖ κ. συγκρ. -ώτερος : Πλάτ.Πολ.491D ἀγαθῷ γάρ που κακὸν ἐναντιώτερον ἢ τῷ μὴ ἀγαθῷ· ‖ κ. ἑπομένου ἢ : Ἡρ.1,22 ἤκουε τοῦ κήρυκος.. τοὺς ἐναντίους λόγους, ἢ ὡς αὐτὸς κατεδόκεε, Ἀριστφ. Πλ.14 τοὐναντίον δρῶν ἢ προσῆκ᾿ αὐτῷ ποιεῖν, Πλάτ.Νόμ.966Ε ὃς οὐ τοὐναντίον ἔπαθεν ἢ τὸ προσδοκώμενον ὑπὸ τῶν πολλῶν· ‖ συχνάκις μετ᾿ ἐπιτάσεως : πᾶν τοὐναντίον, πάντα τἀναντία ὅλως τὰ ἀντίθετα : Στράττ.57 πολὺ τοὐναντίον, Ἀπολ.39C τὸ δὲ ὑμῖν πολὺ ἐναντίον ἀποβήσεται· ‖ δημ. τὸ οὐδ. ἐναντίο ὡς οὐσ. δυσμενὲς συμβάν, ἀπευκταῖον : Ἰω.Μάνθ.Ἱστ.Μορ.4,53 νὰ μὴν μᾶς ἔρθῃ τὸ λοιπὸν κανένα ἐναντίο· ‖ ἐν τῇ φιλοσ. τὰ ἐναντία τὰ ἀντίθετα : Φερεκ.Σύρ.3, Ἀριστλ. Μεταφ.986b,3 ὅτι τἀναντία ἀρχαὶ τῶν ὄντων· ‖ ὁμ. νεώτ. ρητορ. αἱ ἀντιθέσεις ὡς σχῆμα λόγου· **7**) ὁ παρουσιάζων κωλύματα, ὁ ἐμποδίζων : Σοφ.Φιλ.642 ἀλλὰ κἀκείνοισι ταὔτ᾿ ἐναντία, Πάπ. εἰ μηδὲν ἐναντίον ἐστίν, ἐπιτέλει ὡς καθήκει· **8**) φιλοσ. τἀναντία τὰ ἔχοντα ἀντιθέτους ἰδιότητας, οἷα τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρόν : Ἀριστλ.Κατ.6a,18· ‖ νεώτ. λογ. ἐναντίαι ἔννοιαι αἱ τοιαύτην σχέσιν πρὸς ἀλλήλας ἔχουσαι, ὥστε τιθεμένης τῆς μιᾶς αἴρεται ἡ ἑτέρα, ἀλλ᾿ αἱρομένης τῆς ἑτέρας δὲν τίθεται ἀναγκαίως ἡ ἄλλη· ‖ ὁμ. φιλοσ. ἐναντίαι ἀποφάνσεις ἢ προτάσεις καθολικαὶ κρίσεις, ἐν τῇ μιᾷ [illegible] καταφάσκεται τὸ ἐν τῇ ἄλλῃ ἀποφασ[illegible] : Ἀριστλ. Ἑρμ.17b,4, αὐτ.ΑΠρ.63b,28· [illegible] ἐναντίον κ. πληθ. ἐναντία ὡς οὐσ. βλ.λ.

ἐναντιοστατῶ-έω μσν. ἵσταμαι ἐναντίον τινός, ἀνθίσταμαι : Πλαν.᾿Οβίδ.Μεταμορφ.11,484.

ἐναντιότης-ητος (ἡ) κ. νεώτ. τὸ εἶναί τι ἐναντίον, τὸ ἀντιτίθεσθαι, ἀντιρρέπειν, ἡ ἀντίθεσις, ἡ διαφορά : Πλάτ.Φαίδ.105Α αὐτὸ τὸ ἐπιφέρον τὴν τοῦ ἐπιφερομένου ἐναντιότητα μηδέποτε δέξασθαι· 2) ἐν τῇ φιλοσ. ἡ ἰδιότης τῶν ἀντικειμένων ὅρων ἢ προτάσεων, ἡ ἀντίθετος ἰδιότης : ᾿Αριστλ.᾿Ερμ.21α,29 ἐν ὅσαις κατηγορίαις μήτε ἐναντιότης ἔνεστι, αὐτ.ΗΝικ.1108b,27· 3) νεώτ. ἡ ἀντίξοος περίστασις, δυσκολία, πρόσκομμα : παρ᾿ ὅλας τὰς ἐναντιότητας τὸ ἐπέτυχε.

ἐναντιοτροπή (ἡ) μτγν. ἡ ἀντίθετος τροπή, ἐνέργεια, ἐναντιότης, ἀντίθεσις : Διογ.Λ 9,7 διὰ τῆς ἐναντιοτροπῆς ἡρμόσθαι τὰ ὄντα.

ἐναντιοτροπία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἀντίθεσις τοῦ ἤθους, τοῦ χαρακτῆρος, τῆς διαπλάσεως : ᾿Αριστείδ.Κ 2,13· 2) νεώτ. ἡ ἰδιότης τῶν μορφῶν διμόρφου σώματος νὰ ὑφίστανται ἀμοιβαίαν μετατροπήν, μεταβαλλομένης τῆς θερμοκρασίας.

ἐναντιοῦμαι-όομαι κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. ἐναντιώνομαι, ᾿Ιων. μτχ. ἐναντιεύμενος, μέσ. μέλλ. ἐναντιώσομαι, παθ. μέλλ. ἐναντιωθήσομαι, δημ. ἀόρ. ἐναντιώθηκα, παρακ. ἠναντίωμαι κ. ἐνηντίωμαι (᾿Αριστφ.῎Ορν.385) εἶμαι ἐναντίος, ἀντιτίθεμαι, ἀντιτάσσομαι : ῾Ηρ.7,49 ὡς οὐδενὸς ἐναντιευμένου, ᾿Ανδοκ.1,67, ᾿Αριστφ.῎Ορν.385 ἀλλὰ μὴν οὐδ᾿ ἄλλο σοί πω πρᾶγμ᾿ ἐνηντιώμεθα, Τζέτζ.᾿Εξήγ.᾿Ιλ.22,11 ἐναντιούμενοι ἑαυτοῖς μεγάλην τὴν ἐναντίωσιν· ‖ ὁμ. κ. ἐμπροθέτως (περί τινος) : Λυσ.13,17 καὶ ἐναντιώσομαι περὶ τῆς ἐλευθερίας· ὁμ. ὑπέρ τινος : αὐτ.20,8 ὥστ᾿ εἴ τις καὶ ἐβούλετο ἐναντιοῦσθαι ὑπὲρ ὑμῶν· ‖ ὁμ. μετὰ δοτ. προσώπ. κ. γεν. πράγμ. : Θουκ.1,136 καὶ ἅμα αὐτὸς μὲν ἐκείνῳ χρείας τινὸς καὶ οὐκ ἐς τὸ σῶμα σῴζεσθαι ἐναντιωθῆναι, Ξεν.᾿Αν.7,6,5 ἆρ᾿ οὖν, ἔφασαν, μὴ καὶ ἡμῖν ἐναντιώσεται τῆς ἀπαγωγῆς ;· ὁμ. μετὰ δοτ. προσωπ. καὶ αἰτ. ἐμπροθ. : ΔίωνΚ 42,22 ἠναντιοῦντο πρὸς πάντα τῷ συνάρχοντι· ‖ κ. δημ. : μοῦ ἐναντιώνεται σὲ κάθε μου προσπάθεια· κ. μετ᾿ ἀπαρφ. : Αἰσχ.Προμ.786 οὐκ ἐναντιώσομαι τὸ μὴ οὐ γεγωνεῖν, Δημ.21,15· 2) εἰδ. ἔχω ἀντίθετον γνώμην, ἀντιτίθεμαι εἰς τοὺς λόγους τινός, ἀντιλέγω : Εὐρ.῎Αλκ.152 πῶς δ᾿ οὐκ ἀρίστη ; τίς δ᾿ ἐναντιώσεται; ‖ κ. μετ᾿ ἀπαρφ. : Πλάτ.᾿Απολ.31D τοῦτ᾿ ἐστὶν ὅ μοι ἐναντιοῦται τὰ πολιτικὰ πράττειν· ‖ ὁμ. μετ᾿ ἀρνήσεως : Πλάτ.Συμπ.197Α καὶ μὲν δὴ τήν γε τῶν ζῴων ποίησιν πάντων τίς ἐναντιώσεται μὴ οὐχὶ ῎Ερωτος εἶναι σοφίαν· ‖ εἰδ. ἔχω διαφόρους ἀντιλήψεις ἐπί τινος πράγματος, ζητήματος, ἰδέας : Θουκ.2,40 τὰ εἰς ἀρετὴν ἐνηντιώμεθα τοῖς πολλοῖς· 3) ἐπὶ ἀνέμου, περιστάσεων κτλ., εἶμαι δυσμενής, στρέφομαι ἐναντίον τινός : Σοφ.Φιλ.643, Θουκ.8,23 ὡς δὲ αὐτῷ τὰ ἐν τῇ Λέσβῳ πάντα ἠναντιοῦτο.

ἐναντιοφάνεια (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐναντιοφανοῦς βλ.λ., ἡ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀντίθεσις : Φώτ.Νομοκ.909,33.

ἐναντιοφανής-οῦς-ές σχόλ. κ. νεώτ. ὁ ὡς ἀντίθετος φαινόμενος, ὁ κατὰ τὸ φαινόμενον ἐναντίος, ἀντίθετος : Σχόλ.Εὐρ.᾿Ορ 424.

ἐναντιόφημος-ον σχόλ. ὁ ἀντιφάσκων ἐν τῷ λόγῳ, ὁ ἀντιφατικῶς ὁμιλῶν : Σχόλ.Πίνδ.Ν 1,88.

ἐναντιοφορῶ-έω μτγν. ἔχω ἀντίθετον φοράν, κίνησιν, ἀντιθέτως φέρομαι πρός τινα, μετὰ δοτ. : ᾿Ωριγ.π.Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.6,286Β.

ἐναντιοφρονῶ-έω μσν. τὰ ἐναντία φρονῶ, ἔχω ἀντίθετον γνώμην : Βαλσ. ἐν Σύντ.Καν.2,473.

ἐναντιόφρων-ονος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ τὰ ἐναντία φρονῶν, ὁ ἐναντιούμενος εἴς τι ἢ εἴς τινα, ἐναντιογνώμων : Κατ.᾿Αστρλ.Κ 8,194, Μιχ.᾿Ατταλ. ἐν Σάθ. 1,43 καὶ τῆς ἐμῆς διαταγῆς ἐναντιόφροσι.

ἐναντιοφωνία (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἡ ἀντιφατικὴ ὁμιλία, ἀντίφασις : Εὐστ.Πον.90,21.

ἐναντιόφωνος-ον ῾Ησ.«ἀντίφωνα· ἐναντιόφωνα».

ἐναντιόφωτος φωτογράφησις (ἡ) νεώτ. ἡ καθ᾿ ἣν ὁ φωτισμὸς πίπτει ἀπ᾿ εὐθείας ἢ πλαγίως ἔμπροσθεν τῆς φωτογραφικῆς μηχανῆς.

ἐναντιπέρα ἀπέναντι, ἀντίκρυ : ᾿Ελλην.᾿Επιγρ.981,6.

ἐναντιῶ-όω ἄχρ. ἐνεργ. τ. τοῦ ἐναντιοῦμαι βλ.λ.

ἐναντίωμα-ατος (τὸ) τὸ ἐναντιούμενον, κώλυμα, ἐμπόδιον : Θουκ.4,69 γνόντες δὲ οἱ τῶν ᾿Αθηναίων στρατηγοὶ ὅτι ἐναντίωμά τι ἐγένετο, Δημ.328 ἢ παρὰ τῆς τύχης τι συμβέβηκεν ἐναντίωμα· ‖ ὁμ. ἐναντίωμα πρός τι : Πλούτ.᾿Ηθ.96D τοῦτο πάντων μέγιστόν ἐστιν ἐναντίωμα πρὸς τὴν πολυφιλίαν· 2) τὸ ἀσυμβίβαστον, ἀδυναμία συμβιβασμοῦ : Πλάτ.Πολ.524Ε εἰ δ᾿ ἀεί τί αὐτῷ ἅμα ὁρᾶται ἐναντίωμα, ὥστε μηδὲν μᾶλλον ἓν ἢ καὶ τοὐναντίον φαίνεσθαι· ‖ εἰδ. κτ. πληθ. ἐναντιώματα ἀντίθετοι, συγκρουόμεναι τάσεις : αὐτ.603D ὅτι μυρίων τοιούτων ἐναντιωμάτων . . ἡ ψυχὴ γέμει ἡμῶν· ‖ ὁμ. πληθ. ἀσυμφωνίαι, διαφοραί : ᾿Αριστλ.ΖΜ 695a,18 ἐ- πρός τι.

ἐναντιωματικός-ή-ό(ν) μτγν. σχόλ., νεώτ. κ. δημ. ἀναφορικῶς πρὸς συνδέσμους, ὁ δηλωτικὸς ἀντιθέσεως, ὁ ἐνέχων ἐναντίωσιν : ᾿Απολλ.Δύσκ.Συνδ.251,3, Σχόλ.᾿Απόλλ.Ρ 2,214 ὁ καί ἐναντιωματικὸς ἀντὶ τοῦ καίπερ· ‖ ὁμ. νεώτ. κ. δημ. ἐναντιωματικοὶ σύνδεσμοι οἱ καθ᾿ ὑπόταξιν συνδέοντες ἐναντίας προτάσεις, ὅ. ἀντιθετικοί· ἐναντιωματικὴ μετοχὴ ἡ ἐμφαίνουσα ἐναντίωμα βλ.λ. μεταξὺ ἡγουμένου καὶ ἑπομένου.

ἐναντιωματικῶς ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἐναντιωματικὸν βλ.λ. · Εὐστ.Πον.809,36.

ἐναντιώνυμος-ον μτγν. ἀναφορικῶς πρὸς τὴν μεταξὺ ἀρτίων καὶ περιττῶν ἀριθμῶν σχέσιν, ὁ ἔχων ἐναντίον ὄνομα : Νικόμ.Γερ.᾿Αριθμ.1,9.

ἐναντιωνυμῶ-έω μτγν. εἰδ. ἀριθμ. εἶμαι ἐναντιώνυμος βλ.λ. : Νικόμ.Γερ.᾿Αριθμ.1,10 ἐν τῷ κδ᾿ οὐκ ἐναντιωνυμεῖ μὲν μέρη δυνάμεσι· κ. παθ. : Θεολ.᾿Αριθμ.41 πρωτίστη ἐναντιωνυμούμενα καὶ ἀντωνυμοῦντα ἔχουσα (ἡ ἑπτὰς) τὰ μόρια.

ἐναντίως ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἐναντίον βλ.λ., ἀντιθέτως, κατὰ τάξιν ἀντίθετον, κατὰ τρόπον ἀντιτιθέμενον, διαφόρως, οὐχὶ συμφώνως, μετὰ δοτ. : Αἰσχ.Εὐμ.642 τούτοις οὐκ ἐναντίως λέγεις, Πλάτ.Πολ.361C ἐναντίως διακείμενος τῷ προτέρῳ· ‖ ἐναντίως ἔχω τινὶ εἶμαι ἀπολύτως ἀντίθετος, δὲν συμφωνῶ πρός τι ἢ πρός τινα, ἀντιθέτως διάκειμαι : Πλάτ.Εὐθ.278Α ταὐτὸ ὄνομα ἐπ᾿ ἀνθρώποις ἐναντίως ἔχουσι κείμενον, ἐπί τῷ τε εἰδότι καὶ ἐπὶ τῷ μή, Πολύβ.3,109,3· ‖ ὁμ. διαζευκτικῶς : Πλάτ.Θεαίτ.175D τοῖς δ᾿ ἐναντίως ἢ ὡς ἀνδραπόδοις τραφεῖσιν ἅπασιν· ‖ κ. ἀπολ. : Δημ.450 πικρῶς καὶ ἐναντίως ἀκούειν, Διον.᾿Αλ.Συνθ.34,5Β· ‖ κ. εἰδ. ἐν τῇ ᾿Αριστλ.Λογ.1057b,11 ἀλλὰ μὴν τά γ᾿ ἐναντίως διαφέροντα μᾶλλον ἐναντία.

ἐναντίωσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια ἢ ἡ τάσις τοῦ ἐναντιοῦσθαι βλ.λ., τὸ ἀντιτίθεσθαι, μὴ συμφωνεῖν, ἀντίθεσις, διαφορά, ἀντίπραξις λόγῳ ἢ ἔργῳ ἐκδηλουμένη : Θουκ.8,50, Πλάτ.Πολ.454Α διώκειν τοῦ λεχθέντος τὴν ἐναντίωσιν, Πάπ. δίχα οἵας δήποτε ἐναντιώσεως καὶ ἀντιπαθείας· 2) ἀσυμφωνία, ἀντίθεσις γνωμῶν, φρονημάτων : Πλάτ.Πολ.507C καὶ ἄλλα μυρία σημεῖα παλαιᾶς ἐναντιώσεως τούτων· ‖ κ. κτ. πληθ. ἀντιφάσεις : ᾿Ισοκρ.12,203 μηδ᾿ αἰσχύνεται λόγον εἰρηκὼς ἀσεβῆ καὶ ψευδῆ καὶ πολλῶν ἐναντιώσεων μεστόν· ‖ εἰδ. ἐναντία, ἀντίθετος διαγωγή : ᾿Αριστλ.ΗΝικ.1126b,34· ‖ ὁμ. ἀντίθετος ὑπόστασις, ἐνέργεια, ἐκδήλωσις· ‖ κ. εἰδ. ἐν τῇ φιλοσ. μία τῶν δέκα ἀντιθέσεων ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ τῶν Πυθαγορείων, δεχομένη τὴν ἐξ ἐναντίων πρὸς ἀλλ

στοιχείων σύστασιν τοῦ κόσμου : αὐτ.Μεταφ. 986b,1 **οἱ δὲ Πυθαγόρειοι καὶ πόσαι καὶ τίνες αἱ ἐναντιώσεις ἀπεφήναντο·** 3) νεώτ. νομ. **ἐναντιώσεως δικαίωμα** τὸ δικαίωμα ἀτόμου τινὸς νὰ προκαλῇ τὴν ματαίωσιν τῆς πραγματοποιήσεως ἐννόμου τινὸς ἀποτελέσματος· 4) νεώτ. ἰατρ. **κατ' ἐναντίωσιν ἢ δι' ἐναντιώσεως θεραπεία** θεραπευτικὴ μέθοδος συνισταμένη εἰς τὴν διὰ προκλήσεως νόσου τινὸς ἴασιν ἑτέρας νόσου.

ἐναντιωτικός-ή-όν μτγν. ὁ ἐναντιούμενος, ἀντίθετος, ἀντιτιθέμενος εἴς τι : Στοβ.'Εκλ.2,210 **ἐναντιωτικὸν ὄντα τῇ κατὰ νόμον διεξαγωγῇ.**

ἐναντιωτικῶς ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον ἐναντιωτικὸν βλ.λ. : Θεσσαλ.π.Γαλ.18 (I),288.

ἐναντλῶ-έω μτγν. ἀντλῶ ἔν τινι, μτφ. : Φίλ.Μηχ. I,574 **ἄστεγος δὲ ἀκοή, φωναῖς ἁπάσαις ἐναντλουμένη** (δ. γρ. ἐπ-).

ἐναξονίζω μτγν. εἰς ἄξονα τίθημι : Πλούτ.'Ηθ. 896A **τὴν γῆν.. τροχοῦ δίκην ἐνηξονισμένην.**

ἐναολλής-οῦς-ές μτγν. ποι. ἀολλής βλ.λ. : Νίκ. Θηρ.573 (ἀμφ.).

ἐναπαιωροῦμαι-έομαι μσν. αἰωροῦμαι, εἶμαι μετέωρος, κρέμαμαι : Καμεν.355D **δύο γὰρ μόνα κατὰ μέσον ξύλα ἐναπῃώρηντο.**

ἐνάπαλος-ον μτγν. ὁ ἐνέχων ἀπαλότητα, ὁ ἁπαλός, τρυφερός πως : Διοσκ.I,64 **συλλέγεται δέ τις καὶ λευκὴ.. ἐνάπαλος οὖσα ὡς βδέλλιον.**

ἐναπάρχομαι ἄρχομαί τινος, ἀρχίζω κάτι, μετ' ἀπαρφ. : Αἴσωπ.219B **ἐναπήρξαντο πολεμεῖν.**

ἐναπασχολῶ-έω μσν. ἀπασχολῶ τι διά τινος, ἔν τινι : Εὐστ.Πον.169,59.

ἐναπειλῶ-έω μτγν. ἀπειλῶ, φοβερίζω : Διον.'Αλ. Ρωμ.5,54 **ὄψεις ὀνείρων.. τιμωρίας ἐναπειλοῦσαι.**

ἐναπειροκαλῶ-έω μτγν. εἶμαι ἀπειρόκαλος, δὲν ἔχω καλαισθησίαν ἔν τινι, μετὰ δοτ. : Σέξτ. 'Εμπ.Μαθ.2,245.

ἐναπενιαυτίζω σχόλ. διατρίβω που ἐπὶ ἐνιαυτόν.

ἐναπεργάζομαι ἀπεργάζομαι, ἐπιφέρω τι εἴς τι ἢ εἴς τινα, ἐμποιῶ : Πλάτ.Πολιτ.273C **ταῦτα.. τοῖς ζῴοις ἐναπεργάζεται,** 'Ισοκρ.7,38.

ἐναπερείδω μτγν. στηρίζω, ἐρείδω τι ἐπί τινος : Πλωτῖν.5,5,5· || κ. παθ. εὑρίσκω ἔρεισμα, στήριγμα, στηρίζομαι, ἐπακουμβῶ, μτφ. : Κλήμ.'Αλ. Στρωμ.2,487 **ἑκάστη δὲ ἀπάτη συνεχῶς ἐναπερειδομένη τῇ ψυχῇ, τὴν φαντασίαν ἐν αὐτῇ τυποῦται·** 2) τὸ μέσ. **ἐναπερείδομαι** στερεῶ, ἐμπήγνυμι : Γολ.8,196 **ὅταν ὁ σκορπίος ἐναπερείσηται τὸ κέντρον εἰς νεῦρον·** || μτφ. ἐκχέω, ῥίπτω : Πολύβ.23,13,2 **ἐναπηρείσατο τὴν ὀργὴν εἰς τοὺς ταλαιπώρους Μαρωνίτας·** 3) ὁμ. μέσ. προσηλῶ τὴν προσοχήν μου ἐπί τινος : Πλωτῖν. 4,3,17 **ἐ- τῇ τῶν νεῶν φροντίδι·** 4) παλαίω πρός τι, ἀντιτάσσομαι : Πλούτ.'Ηθ.126B.

ἐναπέρεισις-εως (ἡ) μτγν. . ἡ προσήλωσις τῆς προσοχῆς· πρβλ. ἐναπερείδω 3) : Πλωτῖν.4,4,1.

ἐναπέρεισμα-ατος (τὸ) μτγν. τὸ ἐναπερειδόμενον, τὸ ἐντυπούμενον : Κλήμ.'Αλ.Στρωμ.2,487 **ἐναπερείσματα τῆς ψυχῆς εἶναι τὰ πάθη πάντα.**

ἐναπερεύγω μτγν. κ. μσν. ἐξερεύγω, ἐμῶ ἐντός τινος, ἐπί τινος· || μτφ. ἐπὶ ἀσελγοῦς πράξεως : Φίλ.2,393· || **ἐναπερεύγομαι** μέσ. ὁμ. μτφ. χρ. ἐξερεύγομαι, ἐκβράζω τινά, τὸν ξερνῶ κάπου : Εὐστ.Πον.283,30 **Ρωμανόν τινα στείλας, ὃν ὁ.. Ἴστρος φαύλην ἀπόρροιαν ἐναπερευξάμενος.**

ἐναπεσφραγισμένως ἐπίρρ. μτγν. ἐκ τῆς μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ἐναποσφραγίζω, ἐντετυπωμένως, μὲ σαφήνειαν, εὐκρινῶς : Σέξτ.'Εμπ.Μαθ.11,183 **ἐναπομεμαγμένως καὶ ἐναπεσφραγισμένως.**

ἐναπῆκε ἰων. ἀντὶ **ἐναφῆκε,** γ' ἑν. ἀόρ. α' τοῦ ἐναφίημι βλ.λ.

ἐναπῆπτε ἰων. ἀντὶ **ἐναφῆπτε** γ' **ἑν.** παρατ. τοῦ **ἐναφάπτω** βλ.λ.

ἐναπηχοῦμαι-έομαι παθ. μτγν. ἀντηχῶ ἀσθενῶς: Πλωτῖν.4,4,22 **τὸ οἷον ἐναπηχηθὲν τοῖς σώμασιν.**

ἐναπίημι ἰων. ἀντὶ ἐναφίημι : 'Ηρ.I,214 **ἐναπῆκε αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸν ἀσκόν.**

ἐναπιλλημένους 'Ησ. « διακρατηθέντας ».

ἐναπλῶ-όω μτγν. ἐκτείνω, ἁπλώνω τινά που : Παλλάδ.Λαυσ.1147B.

ἐνάπλωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ διάλυσίς τινος εἰς τὰ ἐξ ὧν σύγκειται μέρη : Σιμπλίκ.'Επίκτ. 43D **κατὰ τὴν εἰς τὰ ὅλα στοιχεῖα ἐνάπλωσιν·** || νεώτ. κ. ἀνάπτυξις, ἅπλωμα, δθ. κ. ἁπλοποίησις.

ἐναποβάπτω βάπτω, βουτῶ τι ἐντός τινος : 'Ιππ. Κεφ.Τρωμ.21 **καὶ ὕδατι ψυχρῷ ἐναποβάπτειν,** Γολ.6,236 **ἐναποβάπτοντες τὰ ὠμὰ γάρῳ καὶ ὄξει.**

ἐναπόβασις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἀπόβασις εἰς τὴν ξηράν, προσόρμιαις : Πολυδ.10,76.

ἐναποβλέπω πάπ. παρατηρῶ που καὶ βλέπω.

ἐναποβλύζω μτγν. βλύω, ξεχύνω, κ. μτφ. ἐξεμῶ που, ξερνῶ, μετὰ δοτ. τοπ. : Κλήμ.'Αλ.Προτρ.57.

ἐναποβρέχω κ. μσν. βρέχω, μουσκεύω τι ἔν τινι ἢ διά τινος : 'Ιππ.Αἱμ.4 **οἴνῳ αὐστηρῷ κηκῖδας ἐναποβρέξαι,** Γεωπ.12,19,2· κ. παθ. : Σχόλ.Νίκ. 'Αλεξ.249 **βοηθεῖ δὲ γάλα.. ποθὲν ἐναποβεβρεγμένων εἰς αὐτὸ δρυὸς φύλλων.**

ἐναπογεννῶ-άω μτγν. κτῶμαι τέκνον, τεκνοποιῶ, γίνομαι πατήρ : Πλούτ.'Ηθ.767D **οἱ δὲ παίδων δεόμενοι μᾶλλον ἢ γυναικῶν.. διὰ τάχους οἷς ἔτυχε σώμασιν ἐναπογεννήσαντες.**

ἐναπογεύομαι μσν. γεύομαί τινος, μτφ. : Θεοφύλ.Βουλγ.3,684D **τὸν βόρβορον τῆς αὐτοῦ ψυχῆς ἐναπογευόμενος.**

ἐναπόγραφος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ ἐν καταλόγῳ ἐγγεγραμμένος, ἀπογεγραμμένος : 'Αθανάσ.2,646C **ὁ κύριος.. ὁ πᾶσαν τὴν κτίσιν ἐναπόγραφον ἔχων·** 2) εἰδ. ἐν Βυζαντίῳ τὸ οὐδ. πληθ. **ἐναπόγραφοι** ὡς οὐσ. τάξις πολιτῶν ὑποχρεωμένων εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς τῶν κυρίων των, δουλοπάροικοι : 'Ιουστιν.Νεαρ.54 **ἐναπογράφῳ δὲ ἀλλοτρίῳ γαμεῖν ἐλευθέραν οὐκ ἔξεστιν.**

ἐναπογράφω μτγν. κ. μσν. ἀπογράφω, καταγράφω τί που, μέσ. : Πλούτ.'Ηθ.900B **εἰς τοῦτο μίαν ἑκάστην τῶν ἐννοιῶν, ἐναπογράφεται,** Τζέτζ. 'Εξήγ.'Ιλ.64,23 **Δημόκριτόν φασιν.. τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα βιβλίοις ἐναπογράφεσθαι·** κ. παθ. : Κλήμ.'Αλ.Παιδ.3,307 **νόμοι.. ἐν καρδίαις ἐναπογεγραμμένοι.**

ἐναποδείκνυμαι δεικνύω, ἐπιδεικνύω τι, ἐκδηλῶ ὡρισμένην διάθεσιν ἐναντί τινος : Πολύβ.1,82,9 **τούτοις μὲν τὴν μεγίστην οἰκειότητα.. ἐναπεδείξαντο,** αὐτ.10,34· || παθ. ἀναδεικνύομαι μεταξύ τινων, διακρίνομαι : 'Ηρ.9,58 **οὐδένες.. ἐόντες ἐν οὐδαμοῖσι ἐοῦσι Ἕλλησι ἐναπεδεικνύατο.**

ἐναπόδεικτος-ον μτγν. ὁ δι' ἀποδείξεως γινόμενος ἐμφανής, ἀποδεδειγμένος, σαφής, ἐναργής : 'Αθανάσ.1,2,922B **τὰς ἐναποδείκτους τοῦ δεσπότου φωνάς·** ἐπίρρ. -είκτως : Πάπ.

ἐναποδέομαι μσν. στεροῦμαι, ἔχω ἀνάγκην τινός : Κ Πορφ.'Εκθ.263A **οἱ.. κατὰ χάριν λεγόμενοι (λόγοι) τῆς ἀληθείας πολλάκις ἐναποδέονται.**

ἐναποδεσμῶ-έω μσν. δένω, προσδένω τι εἴς τι, ποθ. : 'Ανν.Κομν.216,4 **διά τινων καλῳδίων ἐναποδεσμουμένας ταῖς ἐπάλξεσι.**

ἐναποδέχομαι μσν. ἀποδέχομαι, παραδέχομαι : 'Ιω.Χρυσ.π.Θησ.Στεφ.ἐν λ.

ἐναποδέω δένω, προσδένω τι εἴς τι : 'Ιππ.Μοχλ.2 **ἐ- ἄχνην λάπῳ·** κ. παθ. : Πλάτ.'Ερυξ.400A.

ἐναποδιώκω μσν. ἀποδιώκω, ἐκδιώκω, ἀποβάλλω τι ἔκ τινος : Μηναῖ.9,13 Θεοτοκί. **τὸν σκοτασμόν.. πόρρω ἀπ' ἐμοῦ ἐναποδιώκουσα.**

ἐναποδύομαι μτγν. κ. μσν. μετὰ παρακ. ἐνεργ., ἔν τινι τόπῳ ἐκδύομαι, ἀποδύομαι, μετὰ δοτ. τοπ.: 'Ιμέρ.Λόγ.17,2 **ταῖς παλαίστραις ἐναποδύεσθαι**

|| κ. μτφ. **ἐναποδύομαι πρός τι** ἑτοιμάζομαι δι' ἀγῶνα, πρὸς ἐπιτέλεσιν δυσχεροῦς ἔργου· πρβλ. ἀποδύομαι : Μηναῖ.3,2 'Ωδ.8 **ἐναπεδύσω ἀνδρικῶς πρὸς τοὺς ἀγῶνας.**

ἐναποζέννυμι μτγν. ἀποζέω, βράζω ἐντός τινος : Γαλ.13,118 **ἀψίνθιον ἐναποζέσας ἐλαίῳ.**

ἐναπόθεμα-ατος (τὸ) νεώτ. τὸ ἐναποτιθέμενον, κ. εἰδ. ἡ ὑπὸ τῶν πλημμυρούντων ποταμῶν ἀποτιθεμένη εἰς τὰ παρόχθια ἰλύς.

ἐναπόθεσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἀπόθεσις ἔν τινι τόπῳ, κατάθεσις : Σέξτ.'Εμπ.Πυρρ.3,188 **ἐναπόθεσις γίνεται καταλήψεων·** **2)** νεώτ. εἰδ. κ. κατὰ πληθ. αἱ γεώδεις ὗλαι οἱ ἐπικαθήμεναι ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας ἀτμολέβητος.

ἐναπόθετος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐναποτιθέμενος ἢ ἐναποτεθείς, ὁ ἐξ ἐναποθέσεως βλ.λ. : Μοσχόπ. π.Σχεδῶν 58, **ἐν- ἰλύς'** || νεώτ. ὁ ἀποθηκευμένος.

ἐναποθέτω νεώτ. ἀποθέτω, καταθέτω ἔν τινι τόπῳ, ἐναποτίθημι βλ.λ. : **αἱ μέλισσαι ἐναποθέτουν τὸ μέλι των εἰς τὰς κηρήθρας·** || ἀποταμιεύω : ἐναποθέτει **τρόφιμα διὰ τὸν χειμῶνα.**

ἐναποθήκευσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἔν τινι τόπῳ ἀποθήκευσις, διαφύλαξις πραγμάτων, ἡ ἀποταμίευσις : **ἐναποθήκευσις τροφίμων - ἐσοδείας.**

ἐναποθηκευτής (ὁ) νεώτ. ὁ ποιῶν ἢ ὁ ἐντεταλμένος τὴν ἐναποθήκευσιν βλ.λ.

ἐναποθηκεύω νεώτ. ἀποθηκεύω, διαφυλάσσω τι ἐν ἀποθήκῃ : **ἐναποθηκεύει ἐμπορεύματα-τρόφιμα·** || γεν. διαφυλάττω.

ἐναποθησαυρίζω μτγν. ἀποθησαυρίζω ἔν τινι τόπῳ, ἀποταμιεύω : 'Ιάμβλ.Πυθ.29,162· κ. παθ. : Φίλ. Μηχ.1,278 **ὅσα δι' ὁράσεως ἐναποθησαυρίζεται.**

ἐναποθλίβω μτγν. κ. μσν. διά τινος ἢ ἐντός τινος θλίβω, συμπιέζω : Γαλ.12,585, Εὐμάθ.4,117 **τὸν βότρυν . . τοῖς ὀδοῦσιν ὡς ποσὶν ἐναπέθλιβε·** κ. παθ. : Κατ.'Αστρλ.Κ 8,148.

ἐναποθνήσκω κ. μσν. ἀποθνήσκω ἔν τινι τόπῳ : 'Ηρ.9,65 **οὐδὲ εἷς ἐφάνη τῶν Περσέων οὔτε ἐσελθὼν ἐς τὸ τέμενος οὔτε ἐναποθανών,** Θουκ. 3,104 **μήτε ἐναποθνῄσκειν ἐν τῇ νήσῳ,** Δίων Κ 51,10 **ἐν τοῖς τῆς Κλεοπάτρας κόλποις ἐναπέθανεν·** || ἀποθνήσκω μεταξύ τινων : Φρύν.Κωμ.69 **ἐ- ἐν λάροις·** || ἀποθνήσκω κατὰ τὴν διάρκειαν, ἢ ἐν τῇ ἐκτελέσει ἔργου τινός : Πολύβ.18,41,9 **ἐναπέθανε δὲ ἐν αὐτοῖς τοῖς καλλίστοις ἔργοις·** ἀποθνήσκω ἔν τινι καταστάσει εὑρισκόμενος : αὐτ.15,35,5 **'Αγαθοκλῆς δ' οὐ μόνον καὶ τῶν τῆς Λιβύης ἐπείρασεν, ἀλλὰ καὶ τέλος ἐναπέθανε ταῖς ὑπεροχαῖς ταύταις·** || ἀποθνήσκω ἔκ τινος αἰτίας : Θεόφρ.Φl 4,4,12 **τοῦτο δὲ εἴ τις φάγοι, ἐναποθνήσκει·** || συνήθ. μετὰ δοτ. τοῦ αἰτίου : 'Αθήν.13,596F **ἐναπέθανε τοῖς βασάνοις.**

ἐναποθραύω μτγν. θραύω, καταθραύω τι ἐντός τινος, σπάζω : Πλούτ.Κράσσ.25 **κυλινδουμένους περὶ τοῖς ὀϊστοῖς ἐναποθραύειν τοῖς τραύμασι.**

ἐναποθρηνῶ μσν. ἔν τινι τόπῳ κείμενος θρηνῶ ἐπί τινι καταστάσει ἢ γεγονότι : Μηναῖ.1,5 Συνοξ. **τὴν γενομένην ταραχὴν ἐν ταῖς 'Εκκλησίαις συχνῷ χρόνῳ ἐναπεθρήνησεν.**

ἐναποικοδομῶ-έω μτγν. ἐγκλείω τινὰ εἰς οἰκοδόμημα ἄνευ ἐξόδου : Πολύαιν.8,51 **καὶ τὸν προδότην ἐναποικοδομήσαντες διέφθειραν.**

ἐναποκάμνω μτγν. ἀποκάμνω ἔν τινι, καταπονοῦμαι, καταβάλλομαι, κουράζομαι : 'Ιώσ.Πl 3,6,1 **τοῦτο δὲ** (τὸ πλῆθος) **ἦν τὸ ἀσθενέστερον Γαλιλαίων καὶ ταῖς ψυχαῖς ἐναποκάμνον.**

ἐναπόκειμαι μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἔν τινι τόπῳ ἀπόκειμαι : Πλούτ.Αἰμιλ.14 **ὑδάτων. . πηγὰς ἐναποκεῖσθαι τοῖς τόποις·** || εἰδ. ἀποθηκεύομαι, ἀποταμιεύομαι, σοδιάζομαι : Μηναῖ.1,25 Συναξ. **μή τι πέραν τῆς χρείας ἐν τοῖς αὐτῶν κελλίοις ἐναπόκειται·** **2)** νεώτ. συνήθ. ἐν ἀπροσώπῳ χρ. ἐναπόκειται εὑρίσκεται εἰς τὴν διάθεσιν, τὴν ἐξουσίαν τινός, ἐξαρτᾶται ἔκ τινος : **εἰς τὸν ὑπουργὸν ἐναπόκειται νὰ λύσῃ τὸ ζήτημα.**

ἐναποκινδυνεύω μτγν. ἀντιμετωπίζω κίνδυνον ἔν τινι ἢ μετά τινος, ριψοκινδυνεύω : Δίων Κ 49,2 **ἐναποκινδυνεῦσαι παντὶ τῷ στόλῳ τολμῶντες.**

ἐναποκίχραμαι πάπ. μέσ. συνάπτω δάνειον.

ἐναπόκλειστος-ον μτγν. κ. μαν. ὁ ἀποκλεισθεὶς ἔν τινι τόπῳ, ἐγκεκλεισμένος, ἀποκεκλεισμένος : Κατ.'Αστρλ.Κ 8,264, Μηναῖ.1,23 Συναξ. **τοὺς μετὰ τοῦ ἁγίου Κλήμεντος.. ἐναποκλείστους ἐν 'Ρώμῃ.**

ἐναποκλείω μτγν. ἀποκλείω, ἐγκλείω πού τινα : 'Ολυμπ.Μετ.315,20· κ. παθ. : 'Αλέξ.'Αφρ.Πρ.1,53.

ἐναποκλίνω μτγν. ἐπί τινος κλίνω, ἀποθέτω, ἀκουμπῶ, γέρνω : Φιλόστρ.Νεώτ.Εἰκ.3 **ἐναποκλίνας ἑαυτὸν τῇ στιβάδι, διαναπαύει που.**

ἐναποκλύζω μτγν. ὁποπλύνω, ἀποκλύζω τι διά τινος : Κλήμ.'Αλ.Ρωμ.185.

ἐναποκλῶ-άω καταθραύω, συντρίβω, σπάζω, παθ. : Θουκ.4,34 **δοράτιά τε ἐναποκέκλαστο βαλλομένων,** Λιβάν.Λόγ.59,112 **δορατίων.. καὶ βελῶν τοῖς σώμασιν ἐναποκεκλασμένων.**

ἐναποκρεμῶ-άω κρεμῶ, προσαρτῶ τι ἔκ τινος μέρους : 'Ανν.Κομν.216Α.

ἐναποκρίνομαι μτγν. ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ ἀναφορικῶς πρός τι : Μεθόδ 298,324.

ἐναποκρούω μσν. ἀποκρούω, ἀπωθῶ τινα, παθ. : Μηναῖ.1,5 'Ωδ.3 **πρὸς τοὺς πόνους τῆς ἀσκήσεως ἐν οἷς ἐναπεκρούετο.**

ἐναποκρύπτω μτγν. κ. μσν. ἐντός τινος κρύπτω, ἀποκρύπτω : 'Ιουλ.Λόγ.1,38C **τοῖς ὄρεσι..ἐναποκρύψαι τὰς δυνάμεις,** Ζώσ.4,48,3 **τοῖς ἕλεσιν αὖθις ἑαυτοὺς ἐναπέκρυψαν,** Εὐστ.Πον.311,91· || κ. ἀπολ. : Μηναῖ.3,16 Στουροθεοτοκί. **ὅταν σε ὁ ἥλιος εἶδεν ἐπὶ τοῦ ξύλου κρεμάμενον, τὰς ἀκτῖνας ἐναπέκρυψε·** κ. παθ. : Στράβ.15,3,7 **τάφον.. τῷ δάσει τῶν δένδρων ἐναποκεκρυμμένον.**

ἐναπόκρυφος-ον μτγν. ἔν τινι τόπῳ ἀποκεκρυμμένος : 'Επιφάν.1,19C.

ἐναποκτείνω μτγν. κ. μσν. ἀποκτείνω, φονεύω ἐντός τινος : Βασ.2,2Β· || ἀποκτείνω ἐπὶ τόπου διά τινος : Τζέτζ.Χιλ.3,998 **ποσὶ τοῖς ἐμπροσθίοις | μικροῦ δεῖν ἐναπέκτεινε τὸν Κύπρου βασιλέα.**

ἐναποκυβεύω μτγν. διακυβεύω τι, ἐκθέτω εἰς κίνδυνον, διακινδυνεύω τι, μετὰ δοτ. : Διόδ.Σ 16,78 **ἐναποκυβεύων ταῖς τῶν μισθοφόρων ψυχαῖς.**

ἐναποκυῶ-έω μτγν. ἀποκυῶ, τίκτω, γεννῶ : Βασ. 1,157Β **ὡς ἐπιτήδειος ἐναποκυῆσαι . . τὰ ἔγγονα.**

ἐναπολαμβάνω περιλαμβάνω, ἐγκλείω ἐντός τινος, ἀποχωρίζω : 'Αριστλ.Φυσ.213a.27 **καὶ δεικνύντες ὡς ἰσχυρὸς ὁ ἀήρ, καὶ ἐναπολαμβάνοντες ἐν ταῖς κλεψύδραις,** Φίλ.Μηχ.2,153 **τῶν ἡμισφαιρίων ἑκάτερον δίχα τέμνον τὸν ζῳοφόρον ἐξ ἐναπολαμβάνει ζῴδια·** κ. παθ. : Πλάτ.Τίμ.84Ε, 'Αριστλ.Ζl 580b,11 (μυὸς) **ἐναποληφθείσης τῷ ἀγγείῳ·** **2)** συμπεριλαμβάνω, παρασύρω, παθ. : Διόδ.Σ 1,7 **τὸν μὲν ἥλιον . . ἐναποληφθῆναι τῇ πάσῃ δίνῃ·** **3)** ἀστρολ. ἐκμηδενίζω δι' ἀντιθέτου ἐπιδράσεως, παθ. : Βέττ.Βάλ.112,14.

ἐναπολαύω μτγν. κ. μσν. ἀπολαύω τινός, ἀπολαμβάνω τι, μετὰ γεν. : Πλούτ.'Ηθ.824Ε. Μηναῖ. 1,20 'Εσπερ. **καὶ θείας ἐναπολαύων ἐλλάμψεως·** || κ. μετὰ δοτ. : 'Ιουστιν.Νεαρ.111,1 **ἐ- προνομίῳ·** || ὁμ. ἀπολύτως : Πάπ. **εἴη μὲν ἡμᾶς ζῶντας καὶ ὑγιαίνοντας ἐναπολαύειν.**

ἐναπολείπω μτγν. κ. νεώτ. ἐντός τινος ἀπολείπω, καταλείπω, ἀφήνω : Ξενοκρ.58 **δυσέκνιπτον ἐν ταῖς χερσὶν ἐναπολείπει πιότητα,** Πλούτ.'Ηθ. 91 Β· κ. παθ. : 'Αριστλ.Μετ.352b,35.

ἐναπόλειψις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀπολείπειν, καταλείπειν, κενὰ διαστήματα ἔν τινι τόπῳ : Θεόφρ.Αἰσθ.62· || νεώτ. ἀπόθεσις ἔν τινι τόπῳ.

ἐναπολήγω μτγν. κ. μσν. ἀπολήγω εἴς τι, παύομαι, σταματῶ διά τινος : Γρηγ.Νύσσ.574D **τό τε ἀγαθὸν τὸ ἐν ἡμῖν καὶ τὸ κακὸν ταῖς διαδοχαῖς ἀλλήλων ἐναπολήγει**˙ **2)** μσν. καταλήγω : Μιχ.᾽Ατταλ. ἐν Σάθ.1,4 **πάντα δ᾽ εἰς . . ἀπροσδόκητον καὶ** ἀσινὲς **ἐναπέληξαν.**

ἐναπόληψις-εως (ἡ) κ. μσν. περίληψις, ἀπόκλεισις ἐντός τινος : ᾽Αριστλ.Μετ.370a,1, Θεόφρ.Φ Αἰτ.2,9,3, Εὐστ.Πον.195,64 **τοὺς θαλαττίους ἀφρούς, μηδὲν ὄντας ἀλλ᾽ ἢ λεπτοῦ τινος πνεύματος ἐναπόληψιν**˙ **2)** τὸ ἐμπλέκεσθαι εἰς δίνην τινά, τὸ παρασύρεσθαι : ᾽Επίκ.᾽Επιστ.1,28U **τὰς ἐναπολήψεις τῶν συστροφῶν ἐν τῇ τοῦ κόσμου γενέσει.**

ἐναπολιθῶ-όω μσν. ἀπολιθῶ, μεταβάλλω εἰς λίθον : Ψελλ.π.Θησ.Στεφ. ἐν λ.

ἐναπολιμπάνω μσν. ἐναπολείπω βλ.λ. : Βλεμμ 100.

ἐναπόλλυμαι παθ. φονεύομαι, ἀποθνήσκω ἔν τινι : Ξεν.᾽Ελλ 3,1,4 **νομίζοντες κέρδος τῷ δήμῳ, εἰ ἀποδημοῖεν καὶ ἐναπόλοιντο.**

ἐναπολογίζομαι ᾽Επιγρ. δίδω λόγον, λογαριασμὸν διαχειρίσεως, λογοδοτῶ ἐνώπιόν τινος.

ἐναπολογοῦμαι-έομαι ἀποθ. ἀπολογοῦμαι διὰ λόγων, ὑπερασπίζω που ἐμαυτόν : Αἰσχίν.1,122 **παραδίδωμι τὴν εἰς ἐμαυτὸν τιμωρίαν ἐναπολογήσασθαι τῇ πόλει πρὸς τοὺς ῞Ελληνας.**

ἐναπολούομαι μτγν. κ. μσν. ἐντός τινος ἢ διά τινος λούομαι : ᾽Αθήν.2,43A **οὕτως ἐστὶ λιπαρὰ** (ἐνν. τὰ ὕδατα) **ὡς μὴ δεῖσθαι τοὺς ἐναπολουμένους ἐλαίου,** Κ Μανασσ.᾽Ερωτ.9,70 **αὐτοῖς ἐναπελούσθη τοῖς τῶν Χαρίτων νάμασι.**

ἐναπολύω πάπ. ἀπολύω, ἀφήνω, ἀπαλλάττω.

ἐναπόμαγμα-ατος (τὸ) μτγν. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐναπομάσσω βλ.λ., ἀποτύπωσις, εἰκών : ῾Ερμεί.᾽Αλ. Φαῖδρ.68A **τὰ ἐναπομάγματα τῆς αἰσθήσεως.**

ἐναπομαραίνω μτγν. κ. μσν. μαραίνω, φθείρω, καταβάλλω τι διά τινος˙ κ. μτφ. : Μηναῖ.3,28 Κονών **πάθη τὰ τοῦ σώματος ἐγκρατείᾳ τε καὶ συντόνοις δεήσεσιν ἐναπομαραίνων**˙ ‖ παθ. ἐπί τινος ἢ ἐντός τινος μαραίνομαι, φθίνω : ᾽Ορειβ.8, 27,4 **ἐναπομαραίνεται τῷ ἐλαίῳ,** ᾽Ιω.Λυδ.Διοσκ.23 **τοὺς καρποὺς ἐναπομαρανθῆναι τοῖς φυτοῖς**˙ κ. μτφ. : Αἰν.Γαζ.Θεόφρ.44B **οὐ γὰρ χρόνῳ ἡ τοῦ δημιουργοῦ δύναμις ἐναπομαραίνεται.**

ἐναπομάσσω μτγν. κ. μσν., ἀττ. **-ττω,** ἐναποτυπῶ, ἀποτυπώνω τι : Πλούτ.᾽Ηθ.99B **προσβαλὼν τῷ πίνακι τὸν σπόγγον . . τὸν δὲ προσπεσόντα θαυμαστῶς ἐναπομάξαι καὶ ποιῆσαι τὸ δέον**˙ κ. παθ. : αὐτ.3E **καθάπερ γὰρ σφραγῖδες τοῖς ἁπαλοῖς ἐναπομάττονται κηροῖς**˙ ‖ μέσ. μτφ. ἀποτυπῶ ἐν ἐμαυτῷ, μιμοῦμαι : Μηναῖ.1,25 Συνοξ. **τὴν αὐτοῦ ὅλην ἐναπομαξάμενοι ἀρετήν**˙ **2)** ἀπεικονίζω, σχηματοποιῶ, δίδω μορφὴν εἴς τι, παθ. : ᾽Αχιλλ.Τάτ.5,13 **ἐναπομάττεται τῷ τῆς ψυχῆς κατόπτρῳ**˙ **3)** τὸ μέσ. **-ομαι** διὰ σπόγγου ἀπομάσσω: ᾽Αλκίφρ.3,44 **τὰς μὲν Χάριτας ἐναπομάττεσθαι χεῖρας αὐτῷ**˙ **4)** τρίβω : ᾽Αλέξ.Τραλλ.Πυρ.1.

ἐναπόμειξις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἔν τινι, ἡ ἐντός τινος γενομένη πλήρης ἀνάμειξις, τὸ ἀνακάτωμα : Θεόφρ.ΦΑἰτ.6,3,1 (δ.γρ. ἐναπόμιξις).

ἐναπομεμαγμένως ἐπίρρ. μτγν. δι᾽ ἀποτυπώσεως : Σέξτ.᾽Εμπ.Μαθ.11,183.

ἐναπομένω μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἀπομένω που, παραμένω ἔν τινι τόπῳ ἢ καταστάσει : Κλήμ.᾽Αλ. Στρωμ.1,332 **ἐνδιατρίβειν καὶ ἐναπομεῖναι τῇ κοσμικῇ παιδείᾳ,** ῾Ερμεί.᾽Αλ.Φαῖδρ.100A, Πάπ. **ἐναπέμειναν ἐκεῖσε**˙ ‖ σταθερῶς μένω, διατηροῦμαι, διαρκῶ : Διον.᾽Αρεοπ.Θεί.᾽Ονομ.2,319D **καθαρὸν ἕξει καὶ σαφῆ καὶ ἐναπομένοντα τὸν τύπον**˙ ‖ κ. ἀπολ. ἀπομένω : ῾Ηλιόδ.1,15.

ἐναπόμιξις-εως (ἡ) κ. **ἐναπόμειξις** βλ.λ.

ἐναπομόργνυμι μτγν. ἀποτυπῶ τι ἔν τινι, ἐντός τινος : ᾽Ιάμβλ.π.Στοβ.3,3,26˙ ‖ κ. μτφ. : Συνέσ. ᾽Επιστ.44 **θιγγάνων γὰρ ἡμῶν ἐναπομόρξῃ τὴν προστροπήν**˙ ‖ κ. παθ. : Πορφ.π.Στοβ.᾽Εκλ.Φυσ. 1,44 **ἐκ τῆς προσπαθείας ἐναπομόργνυται τύπος τῆς φαντασίας εἰς τὸ πνεῦμα.**

ἐναπόμορξις-εως (ἡ) μτγν. δ. ἀνάγν. **ἀντὶ** ἐναπόμειξις βλ.λ., διαπότισις : Θεόφρ.ΦΙ 6,1,1 **χυλὸς μέν, ἡ τοῦ ξηροῦ . . τῷ ὑγρῷ ἐναπόμορξις.**

ἐναπομορφῶ-όω μσν. διατυπῶ, ἀποτυπώνω : Κ Πορφ.π.Θησ.Στεφ. ἐν λ.

ἐναπομύττομαι μέσ. διά τινος ἀπομύττομαι : Πλούτ.᾽Ηθ.1128B **ἐναπομύττεσθαι ταῖς παροψίσιν.**

ἐναπομωραίνω μσν. ἀπομωραίνω τι, καθιστῶ ἢ ἐμφανίζω τι ὡς μωρόν, εὐτελές, ἐξευτελίζω : Μηναῖ.3,19 ᾽Ωδ.8 **σοφίᾳ κοσμούμενος Χριστοῦ,** ἐναπεμώρανας **ἀσόφων φρύαγμα.**

ἐναπανεκρῶ-όω μτγν. ἀπονεκρῶ **τι** : Βασ.1,285.

ἐναπονέμω μτγν. διανέμω, μοιράζω, ἀπονέμω εἴς τινας : ᾽Ιω.Λυδ.Μην.3,23.

ἐναπονίζω διά τινος ἢ ἔν τινι νίπτω, ἀπονίπτω, ἐκπλύνω : Πολύζ.4 **λεκανίῳ μὲν πρῶτον ἐναπονίψεις**˙ **2)** μέσ. **ἐναπονίζομαι** νίπτομαι, πλύνομαι, καθαρίζω ἐμαυτὸν ἀπό τινος, ἔν τινι : Παυσ. 9,30,8˙ ‖ κ. μτβ. : ῾Ηρ.2.172 **καὶ ποδανιπτὴρ χρύσεος, ἐν τῷ . . τοὺς πόδας . . ἐναπενίζοντο.**

ἐναπονυστάζω μσν. ἐλαφρῶς νυστάζω, αἰσθάνομαι τάσιν, διάθεσιν πρὸς ὕπνον : Μηναῖ.8,4 Συναξ. **οἱ ἅγιοι μικρὸν ἐναπονυστάξαντες, . . πρὸς κύριον ἐξεδήμησαν.**

ἐναποξέω μσν. ἐναποξύω βλ.λ. : Πρόδρ.Ροδ.4,177.

ἐναποξύω μτγν. ἀποξέω, ξύνω : Κλήμ.᾽Αλ.Στρωμ. 6,15 **εἶτα ἐναποξύεται τὸ στέλεχος.**

ἐναποπατῶ-έω ἐντός τινος ἀποπατῶ : ᾽Αριστφ. Εἰρ.1228 ἐναποπατεῖν **γὰρ ἐστ᾽ ἐπιτήδειος πάνυ.**

ἐναποπλέω μσν. ἀποπλέω.

ἐναποπλήττομαι μτγν. ἐκπλήσσομαι ἔκ τινος, δοκιμάζω ἔκπληξιν διά τι : Γρηγ.Νύσσ.2,1079B **ἐγὼ δὲ τούτοις ἐναποπλαγεὶς τὴν διάνοιαν.**

ἐναποπλύνω κ. μσν. ἐντός τινος ἢ διά τινος ἀποπλύνω, ἐκπλύνω, ξεπλένω : ᾽Αριστλ.Αἰσθ.441b,15, **οἱ ἐναποπλύνοντες ἐν τῷ ὑγρῷ τὰ χρώματα,** Παυσ.3,25,8 **μεμιασμένην ἐναποπλύνασα ἐσθῆτα** (ἐν τῷ ὕδατι), Εὐστ.Πον.308,40.

ἐναποπνέω μτγν. ἐντός τινος ἐκπνέω, ἀφίημι τὴν ὑστάτην πνοήν, πεθαίνω : Διόδ.Σ 13,89 **ὅπως ταῖς πατρῴαις οἰκίαις ἐναποπνεύσωσι**˙ ‖ ὁμ. ἐκπνέω, ἀποθνήσκω κατά τινα περίστασιν, ἔν τινι καταστάσει διατελῶν ἢ ἔργον τι ἐπιτελῶν : Πλούτ. Κοριολ.33 **ταῖς ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἱκεσίαις ἐναποπνεῦσαι,** Λουκ.᾽Αρμον.2 **φιλοτιμότερον ἐμφυσῶν ἐναπέπνευσε τῷ αὐλῷ** (ἐν τῷ αὐλεῖν).

ἐναποπνίγω μτγν. κ. μσν. ἀποπνίγω ἔν τινι, εἴς τι, διά τινος : Μηναῖ.3,2 Κάθισμ. **ἐν ὕδασι.. ἐναπέπνιξας τὸν πολέμιον δράκοντα**˙ κ. παθ. : Λουκ.Περεγρ.24 **ἐναποπνιγῆναι τῷ καπνῷ,** Τζέτζ.Χιλ.4,379 **εἰς τὸν ῥηθέντα ποταμὸν συρεὶς ἐναπεπνίγη.**

ἐναποπτύω μτγν. ἀποπτύω ἔν τινι : Διοσκ.4,24.

ἐναπορριγῶ-έω μσν. κατέχομαι ὑπὸ ῥίγους, ῥιγῶ, φοβοῦμαι : Μιχ.᾽Ακομ.2.404,13.

ἐναπορρίπτω μτγν. κ. μσν. ἐντός τινος ἀπορρίπτω : Διοσκ.Εὐπ.1,68 **ἐναπορρίψας τὰ σκύβαλα** (ἀμφ.)˙ ‖ κ. παθ. ἀπορρίπτομαί που : Μηναῖ.1,8 Συναξ. **καὶ τῇ εἱρκτῇ ἐναπορριφῆναι.**

ἐναπορῶ-έω μτγν. εὑρίσκομαι ἐν ἀπορίᾳ, ἀπορῶ γιὰ κάτι : Πολύβ.29,11,6 **βραχὺν χρόνον ἐναπορήσας** (ἀμφ. γρ. ἀντὶ ἐπαπορήσας)˙ **2)** προβάλλω **ἀπορίαν,** ζήτημα : Σέξτ.᾽Εμπ.Μαθ.692,19.

ἐναποσβέννυμι κ. μσν. ἀποσβέννυμί τι ἐντός τινος ἢ διά τινος, σβήνω : ῾Ιππ.Γυν.1,78,Γαλλ.14,377, Μηναῖ.3,28 ᾽Ωδ.3 **σταγόσιν ἐναπέσβεσας τῶν δακρύων ἄνθρακας τῆς ἁμαρτίας**˙ κ. παθ. : ᾽Αριστλ.Μετ.369b,16˙ ‖ ὁμ. παθ. μτφ. : ῾Ηλιόδ.Αἰθ.1,15 **πολλαῖς . . ἐναπεσβέσθη τὰ τῆς ἐπιθυμίας.**

ἐναποσημαίνω μτγν. ἀποσημαίνω βλ.λ.1) διά τινος, ἔν τινι, δεικνύω, σημειῶ, ἀναφέρω : Πλούτ. Κίμ.2 **νομίζοντας οὐ δεῖ πάνυ προθύμως ἐναποσημαίνειν τῇ ἱστορίᾳ** (τὰς ἁμαρτίας)· ‖ τὸ μέσ. **ἐναποσημαίνομαι** ἀποτυπῶ τι, ὡς διὰ σφραγῖδος ἀποτυπώνω, σχηματίζω, στομπάρω· κ. μτφ. : Κλήμ.'Αλ.Στρωμ.6 **οὕτω καὶ τῇ δικαίᾳ ψυχῇ θεία τις δύναμις.. ἐναποσημαίνεταί τι**, Φιλόστρ.Εἰκ.2,17.

ἐναποσκηπτικός-ή-όν μτγν. ὁ ἐναποσκήπτων βλ.λ., ἐνσκήπτων, ἐπερχόμενος : Κάσσ.Προβλ.15.

ἐναποσκήπτω μτγν. ἐνσκήπτω, ἐπισκήπτω, βιαίως εἰσέρχομαί που, ἐμπίπτω· κ. μτφ. : Κασσ.Προβλ. 30 **ἐναποσκηπτούσης τῆς φλεγμονῆς**· 2) μτβ. ἐπιφέρω, προξενῶ τι κακόν : 'Ιώσ ΑΙ 2,14,6.

ἐναπόσκηψις-εως (ἡ) μτγν. ἡ αἰφνίδιος ἐπίσκηψις, ἐπέλευσις : ΑΒ 435.

ἐναποσκιρρῶ-όω μτγν. ἀποσκιρρῶ, ἀποσκληρύνω, παθ. : 'Ιω.Χρυσ.π.Θησ.Στεφ. ἐν λ. **ὅταν.. φλεγμονὴ τοῖς σώμασιν ἐναποσκιρρωθεῖσα τύχοι.**

ἐναποσμήχω μτγν. ἀποσμήχω, ἀποσπογγίζω, ἀπομάττω : 'Ιω.Χρυσ.7,691.

ἐναποσπῶ-άω μτγν. ἀποσπῶ, ἀποχωρίζω, σύρω : 'Αέτ.16,20 **ἐ- βίᾳ τὸ χόριον.**

ἐναποστάζω μτγν. κ. μσν. ἀποστάζω, στάζω κάτι : Λιβάν.Προγ.40 **αἱ χεῖρες τοῦ λύθρου ἐναποστάζουσι**· 2) ἀποστάζω ἐντός τινος, διὰ σταλαγμοῦ πληρῶ τι, στάζοντας γιομίζω : Μηναῖ.1,5 'Ωδ.7 **πλήρη λεκάνην ὕδατος ἐναποστάξαντα**· 3) κ. μτφ. : Φώτ Βιβλ.128,96,1 **μέλος τι . τοῖς ὠσὶν ἐναποστάζειν τῶν ἀκροατῶν.**

ἐναποστέγω μτγν. ἐντός τινος φυλάσσω, στεγάζω, συντηρῶ : Γαλ.7,709.

ἐναποστηρίζομαι ἐπί τινος, εἴς τι στηρίζομαι : 'Ιππ.Διαίτ.9 **ὁκόταν.. ἐς τὴν γλῶσσαν ἐναποστηρίζωνται** (αἱ φλέβες)· ‖ ἐμπήγνυμαι : Στοβ. 'Εκλ.Φυσ.1,26 **Διογένης κισηροειδῆ τὸν ἥλιον εἰς ὃν ἀπὸ τοῦ αἰθέρος ἀκτῖνες ἐναποστηρίζονται.**

ἐναποστίλβω μτγν. στίλβω, λάμπω ἀπό κάτι, λαμποκοπῶ : 'Ιω.Χρυσ.π.Θησ.Στεφ. ἐν λ. **τῇ τοῦ πνεύματος ἐναπέστιλβε χάριτι.**

ἐναποσφάττω μτγν. κ. μσν. ἀποσφάττω, σφάζω, φονεύω, ἐπὶ τόπου, ἐν τῷ ἅμα, ἐν χρ. τὸ παθ. : 'Ιώσ.ΠΙ 4,6,3 **ὁ μὲν οὖν ἐν ὄψει φονευθεῖσιν ἐναπεσφάγη τοῖς παισίν**, ΛέωνΔ 6,12 **ὁ Σκύθης, ἅμα τῷ ἵππῳ κατενεχθείς.. ἐναποσφάττεται.**

ἐναποσφηνῶ-όω μτγν. ἀποσφηνῶ ἐντός τινος, σφίγγω, μαγγώνω : 'Ιω.Χρυσ.'Ομιλ.25,5,153 **λίθους τοῖς πόροις ἐναπεσφηνωμένους ἐξέλκειν.**

ἐναποσφίγγω μτγν. κ. μσν. συσφίγγω, διά τινος σφίγγω· ‖ κ. παθ. ἐν μτφ. σημ. στενοχωροῦμαι, περιορίζω ἐμαυτὸν διά τινος, πιέζομαι : Εὐστ.Πον. 167,14 **πόνοις σεαυτὸν ἐναποσφίγγων εἰς ἀρετήν.**

ἐναποσφραγίζω μτγν. ἀποτυπῶ τι ὡς διὰ σφραγῖδος, ἀπεικονίζω, ἀποτυπώνω κάτι : ΠΔ Μακκ. 4,15,4 **ψυχῆς τε καὶ μορφῆς ὁμοιότητα εἰς μικρὸν παιδὸς χαρακτῆρα θαυμάσιον ἐναποσφραγίζοντα**, 'Αχιλλ.Τάτ.5,13· κ. παθ. : Ζήν.1,18· ‖ ἀπολ. ἀποτυπῶ, σφραγίζω : Διογ.Λ.7,46· 2) ὁμ. σημ. κ. μέσ. : 'Επίκ.'Επιστ.1,11U **οὐ γὰρ ἂν ἐναποσφραγίσαιτο τὰ ἔξω τὴν ἑαυτῶν φύσιν.**

ἐναποσφράγισμα-ατος (τό) μτγν. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐναποσφραγίζω βλ.λ., ἀποτύπωμα, ἀπεικόνισις οἱονεὶ διὰ σφραγῖδος, μτφ. : Κλήμ.'Αλ. Στρωμ.2,487 **τὰ πάθη εἶναι.. οἷον ἐναποσφραγίσματα τῶν πνευματικῶν δυνάμεων.**

ἐναποσῴζω μσν. σῴζω, διατηρῶ ἐντός τινος : Πρόδρ.ἐν Σημειώσ.Χειρογρ.8,118 **ἡ παρειά.. τῆς ἀρχαίας ὤχρας τὸ πλέον ἐναποσῴζουσα.**

ἐναποταμίευσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἔν τινι τόπῳ ἐναποθήκευσις, φύλαξις : **ἐναποταμίευσις τροφίμων**· ‖ κ. ἐπὶ χρημάτων, ἡ ἀποταμίευσις.

ἐναποταμιεύω μσν. κ. νεώτ. ἀποταμιεύω ἐν καταλλήλῳ τόπῳ, διαφυλάσσω ὡς ἐν ταμείῳ, ἀποθησαυρίζω : Ζιγαβ.π.Θησ.Στεφ. ἐν λ. **ἐβούλετο καὶ τὸ τίμημα τοῦ μύρου ἐναποταμιευθῆναι τῷ βαλαντίῳ**· ‖ φυλάττω ἐν ἀποθήκῃ, ἰδίως τρόφιμα.

ἐναποτείνω σχόλ. ἀποτείνω, ἀπευθύνω εἴς τινα : Σχόλ.Θουκ.5,85 **συνεχοῦς ῥήσεως γινομένης καὶ ἐναποτεινομένου λόγου.**

ἐναποτελοῦμαι-έομαι μτγν., παθ. λαμβάνω ὑπόστασιν, παράγομαι : 'Αλέξ.'Αφρ.Προβλ.1,134 **πρὸς τὸ ποιὸν καὶ ποσὸν τῆς φωνῆς.. καὶ τὸ ποιὸν καὶ τὸ ποσὸν τοῦ ἤχου ἐναποτελεῖται.**

ἐναποτέμνομαι μτγν. παθ. τέμνομαι, ἔχω φυσικὴν τομήν, ἀποκόπτομαι : Στράβ.2,5,27 **τούτοις ἐναποτέμνεται τὸ πλευρὸν ὄρος, ἡ .. Πυρήνη.**

ἐναποτήκω μτγν. τήκω τι ἐντός τινος, λειώνω : Γαλ.13,40 **ἐναποτήξαντες αὐτῷ .. χήνειον στέαρ.**

ἐναποτίθεμαι μτγν. κ. μσν., μέσ. ἀόρ. -**εθέμην**, μτχ. ἀορ. **ἐναποθέμενος**, ἀποτίθημι, τοποθετῶ τι ἐντός τινος, ἔν τινι ἢ ἐπί τινος, ἀποθέτω, βάζω στὴ θέση του : Γαλ.Φυσ.Δυν.3,12, ΔίωνΚ 73,10 **τὰ ξίφη εἰς τοὺς κουλεοὺς ἐναπέθεντο**· ‖ καταθέτω : Γαλ.Φυσ.Δυν.3,7· ‖ περικλείω, περιλαμβάνω : Προκ.Γαζ.169Β **ἐ- τι τοῖς γράμμασι**· 2) κ. μτφ. **ἐναποτίθεμαι τὴν ὀργὴν** ξεθυμαίνω : Διόδ.Σ 26,16 **οὐ προσήκειν τὴν ὀργὴν εἰς ἀναίσθητον σῶμα ἐναποτίθεσθαι**· ‖ προσφέρω, παραδίδω εἰς τὸν θάνατον : Μηναῖ.1,13 'Εσπερ. **τὰς ψυχὰς ἐναποθέμενοι τοῖς ξίφεσι προθύμως**· 3) ἐπιφέρω, προξενῶ τι εἴς τι : 'Αλέξ.Τράλλ.10 **ἐ- φῦξιν τῷ σπλάγχνῳ.**

ἐναποτίκτω μτγν. κ. μσν. ἐντός τινος τίκτω, γεννῶ, παράγω, κ. μτφ. ἐπινοῶ : Προκ.Γαζ.'Επιστ.31, Φώτ.Κῶδ.125,94,28 **κατὰ τῆς ἀϊδίου κινήσεως, ἣν 'Αριστοτέλης δεινότητι λογισμῶν ἐναπέτεκεν.**

ἐναποτιμῶ-άω ὑπολογίζω τὴν ἀξίαν ἀντικειμένου τινὸς κατ' ἐκτίμησιν, ἰδ. ἀναφορ. πρὸς εἴδη λαμβανόμενα πρὸς ἐξόφλησιν ὀφειλομένου ποσοῦ : Δημ.1253 **ἐπειδὴ οὐχ οἷός τ' ἦν αὐτῷ ἀποδοῦναι .. οὔτε τὸν τόκον οὔτε τὸ ἀρχαῖον ἅπαν, ἐναπετίμησεν αὐτῷ**· κ. παθ. : ΔίωνΚ 41,37 **τὰ ἐνέχυρα πρὸς τὴν ἀξίαν ἐναποτιμηθῆναι ἐκέλευσε.**

ἐναποτίνω καταβάλλω, πληρώνω διὰ δαπάνας δίκης ἢ ἐκ δίκης : 'Αριστφ.'Όρν.38 **πόλιν.. πᾶσι κοινὴν ἐναποτῖσαι χρήματα.**

ἐναποτυποῦμαι-όομαι παθ. μτγν. κ. νεώτ. λαμβάνω ἐντυπώσεις : Θεόφρ.Αἰσθ.53· ‖ κ. μτφ. : οἱονεὶ ἀποτυποῦμαι, ἐγχαράσσομαι ἔν τινι : Πλούτ. 'Ηθ.3Ε **αἱ μαθήσεις ταῖς τῶν ἔτι παίδων ψυχαῖς ἐναποτυποῦνται**· 2) ἐκφράζω, ἐκδηλῶ : 'Ιεροκλ. Χρ.'Επ.26,480Μ· 3) τὸ ἐνεργ. **ἐναποτυπῶ** μ. νεώτ. ἀποτυπῶ, ἐγχαράττω ἔν τινι.

ἐναποτυπῶ-όω νεώτ. βλ. ἐναποτυποῦμαι.

ἐναποτύπωμα-ατος (τό) νεώτ. ἡ ἔν τινι ἢ ἐπί τινος ἀποτύπωσις, τὸ ἀποτύπωμα.

ἐναπουρῶ-έω μτγν. ἔν τινι τόπῳ, ἐντός τινος οὐρῶ, κατουρῶ : Φιλοστόργ.'Εκκλ.'Ιστ.7,10,517 **τῷ θυσιαστηρίῳ ἐνασελγαίνων ἐναπούρησε.**

ἐναποφέρω μτγν. ἐν τῷ μέσ. τύπῳ -**ομαι** λαμβάνω, ἔχω τι ἐκ κληρονομίας : Λιβάν.Προγ.43,56.

ἐναποφράττω μσν. διά τινος ἀποφράττω, ἀποκλείω : ΚΠορφ. πρὸς Ρωμανὸν 28,1000.

ἐναποχέω σχόλ. ἐντός τινος ἐκχέω, ἀποχέω.

ἐναπόχρησις-εως (ἡ) πάπ. κατάχρησις, ὑπεξαίρεσις, σφετερισμός.

ἐναποχρῶμαι-άομαι χρησιμοποιῶ, μεταχειρίζομαί τι πρὸς ὠφέλειάν μου, καταχρῶμαι : Δημ.218 **ὅτι ἐναποχρῶνται τῇ ὑμετέρᾳ ῥᾳθυμίᾳ**· 2) πάπ. ἐν ἐνεργ. τ. σφετερίζομαι, κλέπτω, ὑπεξαιρῶ.

ἐναποψύχω ψύχω ἐμαυτόν, δροσίζομαι, ἀναψύχομαι· ὅθ. κατ' εὐφημισμὸν ἀνακουφίζομαι ἔν τινι τόπῳ, ἀποπατῶ : 'Ησίοδ.'Έργ.759 **μηδ' ἐπὶ κρηνάων οὐρεῖν.. μηδ' ἐναποψύχειν** (ἰδ. ἑρμ. λούομαι). 2) παθ. **ἐναποψύχομαι** ἀναψύχομαι, δροσίζο-

μαι : Πάπ.˙ **3**) ἐκπνέω, παραδίδω τό πνεῦμα, ξεψυχῶ : ΑΠ 9,1 **εἰς δορκάδα, ἣν ἐθήλασεν ὄφις, ὅθεν πιὼν ὁ νεβρὸς ἐναπέψυξεν.**

ἐναποφῶ-άω σχόλ. ἀποσπογγίζω, ἀπομάσσω, ἀποφῶ βλ.λ. : Σχόλ.᾽Αριστφ.᾽Αχ.843.

ἐνάπτω κ. μσν. κ. νεώτ. δένω, στερεῶ τι εἴς τι ἤ ἐπί τινος, προσδένω, προσαρτῶ, προσάπτω : Εὐρ.᾽Ιων 1491 **παρθένια δ᾽ ἐμᾶς ματέρος σπάργαν᾽ ἀμφίβολά σοι τάδ᾽ ἐνῆψα** (δ. γρ. ἐξῆψα), Ξεν. Κυν.6,8 **εἰς δὲ τὸν περίδρομον ἐναπτέτω λίθον μακρὸν καὶ μέγαν,** Πολύβ.3,46,5 **ῥύματα δὲ καὶ πλείω ταύταις ἐνῆψαν** (ἐνν. ταῖς σχεδίαις)˙ κ. παθ. στερεῶς, καλῶς προσαρμόζομαι, προστίθεμαι : ᾽Αριστφ.Εἰρ.1225 **θώρακος κύτει ἐνημμένῳ κάλλιστα˙** || εἰδ. νεώτ. ναυτ. προσαρτῶ τρόχιλον διά τοῦ κόρακος εἰς σχοινίον, πόρπην, κρίκον, ἀγκυρίζω, δημ. γαντζώνω, κοτσάρω˙ **2**) ἐν τῷ παθ. κ. μέσ. τύπῳ, μετ᾽ αἰτ. περιβάλλομαι, καλύπτομαι διά τινος : ῾Ηρ.7,69 **Αἰθίοπες δὲ παρδαλέας τε καὶ λεοντέας ἐναμμένοι** (ἰων. ἀντὶ ἐνημμένοι), ᾽Αριστφ.Νεφ.72 **ὥσπερ ὁ πατήρ σου, διφθέραν ἐνημμένος,** Λουκ.Τίμ.6 **ἐναψάμενος διφθέραν˙** **3**) ᾽Επιγρ. ἐφάπτομαί τινος, ἐγγίζω τινά : **εἰ δέ τις ἐνάπτοιτο Εὐτύχου ἐπὶ καταδουλισμῷ˙** **4**) ἀνάπτω, πυρπολῶ˙ Σουΐδ.˙ κ. παθ. : ᾽Αριστφ.Εἰρ.1032 **ἡ σχίζα γοῦν ἐνημμένη˙** || μέσ. λαμβάνω φῶς, φλόγα ἔκ τινος δι᾽ ἐμαυτόν, παίρνω φωτιά : Λυσ. 1,14 **ἔφασκε τὸν λύχνον ἀποσβεσθῆναι τὸν παρὰ τῷ παιδίῳ, εἶτα ἐκ τῶν γειτόνων ἐνάψασθαι.**

ἔναρ λακων. ἀντὶ ἐνας, ἔνος βλ. (2)˙ ῾Ησ. « ἔναρ˙ ἐς τρίτην. Λάκωνες ».

ἔναρα (τὰ) μ. κτ. πληθ. ἡ ἐκ φονευθέντος ἐχθροῦ ληφθεῖσα πανοπλία καὶ τὰ κοσμήματα : ᾽Ιλ.Κ 570 **νηὶ δ᾽ ἐνὶ πρυμνῇ ἔναρα βροτόεντα Δόλωνος θῆκ᾽ ᾽Οδυσεύς,** ῾Ησίοδ.Α 367 **χαμαὶ πέσεν ἔγχεος ὁρμῇ . . λιπὼν ἔναρα βροτόεντα˙** || γεν. τὰ λάφυρα, τά σκῦλα, ἡ λεία τοῦ πολέμου, τῆς μάχης, τοῦ ἀγῶνος : ᾽Ιλ.Ι 188 **τὴν** (φόρμιγγα) **ἄρετ᾽ ἐξ ἐνάρων,** Σοφ.Αἴ.177 **κλυτῶν ἐνάρων.**

ἐνάραι ῾Ησ. « ὑγιᾶναι ».

ἐναράνει ῾Ησ. « ἐντρυφᾷ ».

ἐναραρίσκω ἐπ., ἀόρ. α′ **ἐνῆρσα,** παρακ. β′ **ἐνάρηρα,** ἐναρμόζω, προσαρμόζω, προσαρτῶ˙ Σουΐδ. « ἐνῆρσεν˙ ἐφήρμοσεν » : ᾽Οδ.Φ 45 **οὐδόν τε δρύϊνον προσεβήσετο . . ἐν δὲ σταθμοὺς ἄρσε,** αὐτ.Ε 236 **στειλειόν . . εὖ ἐναρηρός,** ᾽Αρατ.453 **πάντα . . οὐρανῷ εὖ ἐνάρηρεν.**

ἐναράσσω μτγν. κτυπῶ, πλήττω : Παυσ.4,13,1 **οἱ κριοὶ ἐπὶ τῶν βωμῶν . . τὰ κέρατα ἐναράξαντες ἀποθνήσκουσι˙** || κ. παθ. ῥίπτομαι μεθ᾽ ὁρμῆς, κτυπῶμαι : ᾽Αππ.᾽Εμφ.Πολ.5,98 **ἐς ἀλλήλας ἢ ἐς τὰς πέτρας ἐνηράσσοντο αἱ νῆες.**

ἐναράτιον ᾽Επιγρ. ἐνηρόσιον βλ.λ., μίσθωμα προερχόμενον ἐκ μισθώσεως γῆς ἀροσίμου.

ἐνάργεια (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἀφῃρημένη ἔννοια τοῦ ἐναργοῦς βλ.λ., καθαρότης, σαφήνεια, ὁρατότης, εὐκρίνεια : Πλάτ.Πολιτ.277C **τὴν δὲ οἷον τοῖς φαρμάκοις καὶ τῇ συγκράσει τῶν χρωμάτων ἐνάργειαν οὐκ ἀπειληφέναι πω˙** || εἰδ. ἐναργὴς θέα, καθαρότης παραστάσεως : Πολύβ.3,54,2 **τὴν τῆς ᾽Ιταλίας ἐνάργειαν˙** **2**) ὀφθαλμοφάνεια, ἡ ἰδιότης τοῦ ἐμφανῶς ἀποδεικνυμένου, τοῦ εὐαποδείκτου : Φιλόδ.Σημ.15˙ || ὀφθαλμοφανὲς γεγονὸς ἤ -ότο : ᾽Ολυμπ.Μετ.215,12 **παρὰ τὴν ἐνάργειαν˙** **3**) κ. νεώτ. ἐν τῇ ῥητορικῇ καὶ τῷ γραπτῷ λόγῳ, ζωηρὰ περιγραφή, σαφήνεια ἐκφράσεως, ἡ διὰ ζωηροῦ ὕφους οἱονεὶ αἰσθητοποίησις τῶν διατυπουμένων διανοημάτων, ἐντυπώσεων, περιγραφῶν κττ.˙ Διον.᾽Αλ.Λυσ.7 « **δύναμίς τις ὑπὸ τὰς αἰσθήσεις ἄγουσα τὰ λεγόμενα** »˙ **4**) εἰδ. φιλοσ. σαφής, διακεκριμένη ἀντίληψις, κατανόησις, κατάληψις : ᾽Επίκ.᾽Επιστ.11Ʊ.

ἐνάργημα-ατος (τὸ) φαινόμενον σαφῶς, εὐκρινῶς ἀντιληπτόν, ὑπὸ τῆς πείρας πιστούμενον, δεδομένον τῆς πείρας : ᾽Επίκ.᾽Επιστ.24Ʊ˙ || κ κτ. πληθ. σαφῆ γεγονότα : Φιλόδ.Σημ.36.

ἐναργής-οῦς-ές κ. μσν. κ. νεώτ., παραθ. **-έστερος, -έστατος** ὁ διὰ τῆς ὁράσεως αἰσθητός, ὁρατός, ὁ ἐπιφαινόμενος ὁ ἐμφανής, εἰδ. ἐπὶ τῶν θεῶν ἐμφανιζομένων ὑπὸ τὴν ἰδίαν αὐτῶν μορφήν : ᾽Ιλ. Υ 131 **χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς,** ᾽Οδ.Η 201˙ **2**) εὐκρινής, σαφῶς διαγεγραμμένος, ἔχων ἄκραν καθαρότητα, σαφήνειαν σχήματος, ὁλοκάθαρος, ἰδίως ἐπὶ ὀνείρων, ὁραμάτων : ᾽Οδ. Δ 841 **οἱ ἐναργὲς ὄνειρον ἐπέσσυτο νυκτὸς ἀμολγῷ,** ῾Ηρ.5,55 **ἰδόντα ὄψιν ἐνυπνίου ἐναργεστάτην,** Αἰσχ.Πέρσ.179 **ἀλλ᾽ οὔτι πω τοιόνδ᾽ ἐναργὲς εἰδόμην ὡς τῆς πάροιθεν εὐφρόνης** (ὄναρ)˙ || κ. νεώτ. : **ἐναργὴς θέα, - ἐναργὲς σχῆμα˙** **3**) ὁ ἀπολύτως αἰσθητὸς γινόμενος εἰς τὴν διάνοιαν ἢ τὴν αἴσθησιν, ὁ ἐν σαφηνείᾳ ἐκδηλούμενος, καθαρός, σαφής, ἔκδηλος, προφανής, εὐνόητος : Σοφ. Τρ.224 **τάδ᾽ ἀντίπρῳρα δή σοι βλέπειν πάρεστ᾽ ἐναργῆ,** Πλάτ.Φαῖδ.250D **διὰ τῆς ἐναργεστάτης αἰσθήσεως,** Δημ.538 **τοῖς δρῶσιν ἐναργὴς ἡ ὕβρις φαίνεται˙** || ὁμ. **ἐναργὴς ἀντίληψις - γνῶσις** ἡ μετὰ πλήρους σαφηνείας : Πλάτ.Θεαίτ. 206D **ἐναργεστέραν τὴν γνῶσιν,** Μηναῖ.1,1 Συναξ. **καὶ τῶν ὄντων τὴν γνῶσιν κατέστησεν ἐναργῆ˙** **4**) ἐπὶ λόγων κττ., φανερός, εὐνόητος, σαφοῦς περιεχομένου : Αἰσχ.Προμ.663 **τέλος δ᾽ ἐναργὴς βάξις ἦλθεν ᾽Ινάχῳ,** Πλάτ.᾽Ιων 535C **ὡς ἐναργές μοι τοῦτο, ὦ Σώκρατες, τὸ τεκμήριον εἶπες,** αὐτ. Τίμ.72Β **σημεῖα ἐναργέστερα,** Δημ.326 **τίνες αἱ τούτων ἀποδείξεις ; ἐναργεῖς καὶ φανεραί˙** **5**) ἐκπρεπής, λαμπρός, ἔξοχος : Πίνδ.Ο 7,42 **ὡς ἂν θεᾷ πρῶτοι κτίσαιεν βωμὸν ἐναργέα˙** || κ. μτφ.: Σοφ.᾽Αντ.795 **ἐναργὴς βλεφάρων ἵμερος˙** **6**) προέχων, προεξέχων : ᾽Αρετ.Χρον.Παθ.1,8 **ἐ- ἄρθρα.**

ἐναργότης-ητος (ἡ) μτγν. ἡ ἐνάργεια βλ.λ.

ἐναργυρίζω μτγν. ἔχω ἐμφάνισιν, λάμψιν ἀργύρου, ἀσημολάμπω : ῾Ηφαιστ.᾽Αστρ.1,24.

ἐναργυρῶ-όω μτγν. περιβάλλω, περικαλύπτω δι᾽ ἀργύρου, ἀσημώνω, παθ. : Κατ.᾽Αστρλ.Κ 1,97 **ἀργυρούμενα ἢ ἐνηργυρωμένα σκεύη.**

ἐναργώδης-ους-ες μτγν. ἐναργὴς βλ.λ., σαφής, καθαρός : ᾽Αρετ.Χρον.Παθ.1,5 **ἐναργώδεις ὄνειροι.**

ἐναργῶς, ἰων. **-έως,** κ. μσν. κ. νεώτ., παραθ. **-έστερον, -έστατα,** κατὰ τρόπον ἐναργῆ βλ.λ., σαφῶς, εὐκρινῶς, προδήλως, φανερά : Αἰσχ. ῾Επτ.136 **ἐπώνυμον Κάδμου πόλιν φύλαξον κήδεσαί τ᾽ ἐναργῶς,** ᾽Αριστφ.῾Ιππ.1173, ῾Ιέρακ.Χρον.309 ἐν Σάθ.1,255 **οὐκ ἐναργῶς καὶ φανερῶς, λαθραίως δὲ καὶ κρύφα˙** **2**) ἐν τῷ λόγῳ, μὲ σαφήνειαν, ἐνάργειαν βλ.λ.3), ζωηρῶς, σαφῶς : ῾Ηρ.8,77 **ἐναργέως λέγοντας,** Πλούτ.᾽Ηθ.6D **καὶ τῆς σκέψεως ὠφέλειαν ἐναργῶς παρίστησι˙** || ὁμ. κ. συγκρ. : Πλάτ.Τίμ.49Α **δεῖ δὲ ἐναργέστερον εἰπεῖν περὶ αὐτοῦ˙** || ὁμ. κ. ὑπερθ. : αὐτ.᾽Αλκ.1,132C.

ἐναρδευτής (ὁ) γλωσσ. ὁ ἀρδεύων, ὁ ποτιστής.

ἐναρδεύω γλωσσ. ἀρδεύω, ποτίζω.

ἐνάρετος (-η)-ο(ν) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. **ὁ ἐν** ἀρετῇ βιῶν, ὁ μετ᾽ ἀρετῆς γινόμενος, τελούμενος, συνδεόμενος, ὁ χρηστός, ἠθικός, ἐπὶ καταστάσεων, ἐνεργειῶν, ὁμ. δὲ κ. ἐπὶ προσ. : Διογ.Λ 7,126, ῾Ηρωδιαν.᾽Ιστ.2,8,3 **ἔνδοξον καὶ ἐνάρετον ἀρχήν,** Πλωτῖν.1,1,3, Μηναῖ.1,5 ᾽Ωδ.3 **ζηλοῦντες τούτων τὴν ἐνάρετον πολιτείαν,** Καζ.ΝΘΚωμ. 2,4,34 **ἀπὸ καρδιὰν ἐνάρετη˙** || εἰδ. γενναῖος, ἀνδρεῖος : ᾽Ιώσ.Πἰ 6,1,8 **ἀνδρὸς οὕτως ἐναρέτου καὶ ἐν ὄψει τοσούτων φονευομένου˙** **2**) παραγωγικός, εὔφορος˙ πρβλ. ἀρετὴ (I) : Πάπ. **τῆς τε ἐναρέτου καὶ χέρσου ἀρούρας.**

ἐναρέτως ἐπίρρ. μτγν., ᾽Επιγρ. κ. νεώτ., δημ. ἐνά-

ρετα κατὰ τρόπον ἐνάρετον βλ.λ.,χρηστῶς,ἠθικῶς: Ἀρίστων Χ 1,86, Ἰω.Χρυσ. εἰς Γέν.36,1,295 **τοῖς ἐναρέτως βιοῦσιν·** **2**) γενναίως, ἀνδρείως : Πάπ. **ἐνδόξως καὶ ἐναρέτως ἐνίκησε.**

ἐναρηρώς-ός ἐπ.μτχ.παρακ.τοῦ ἐναρσρίσκω βλ.λ.

ἐνάρης Ἡσ. « ἐνηρμοσμένος ».

ἐναρηφόρος-ον ὁ φέρων ἔναρο βλ.λ., πολεμικά τρόπαια, λάφυρα : ΑΠλ.4,72.

ἐνάρθμιος-ον ὁ ἔχων συγγένειαν, **ὁ συγγενεύων** μετά τινος : Ἐμπ.9 **ἐ- οἴνῳ** (πιθ.).

ἔναρθρος-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἰσχυρὰ ἄρθρα, ἰσχυρὰ μέλη : Ἀρετ.Χρον.Παθ.2,5 **καὶ ἡμέας ἄνδρας ποιέει ζωοῦσα ἡ θορὴ θερμούς, ἐνάρθρους, λασίους·** ‖ εἰδ. νεώτ. τεχν. ὁ ἔχων τὰ μέλη αὐτοῦ δι' ἀρθρώσεων συνηρμοσμένα, ἀρθρωτός : **ἔναρθρος ζυγὸς-μηχανισμός·** **2**) ἐπὶ φωνῆς, λόγου, ὁ δι' ἀρθρώσεως, διά σαφοῦς, εὐκρινοῦς συνάφεως τῶν φθόγγων παραγόμενος, ἀντίθ. ἄναρθρος : Διόδ.Σ 3,17 **πάντων φωνὴν ἀφιέντων οὐκ ἔναρθρον, ἀλλ' ἦχον μόνον ἀποτελοῦσαν,** Εὐστ.Πον.331,5· **3**) εἰδ. γραμμ. ὁ μετ' ἄρθρου ἐκφερόμενος, ἐπὶ πτωτ. καὶ ρηματ. τύπων.

ἐναρθρῶ-όω μτγν. κ. νεώτ. συνδέω, συναρμόζω δι' ἐναρθρώσεως βλ.λ., παθ. : Γαλ.2,735 **τὸ δὲ ἐνηρθρῶσθαι καὶ γιγγλυμοειδῶς ἀλλήλοις συμβάλλειν·** **2**) προφέρω κατὰ τρόπον ἔναρθρον βλ.λ.2), ἐκβάλλω φωνὴν ἔναρθρον, ἀρθρώνω : Ἐπιφάν.2,36 **ἐναρθρώσας λαλιάν.**

ἐνάρθρως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἔναρθρον βλ.λ.2), μὲ εὐκρινῆ σύναφιν τῶν φθόγγων ἐν τῇ ὁμιλίᾳ : Ἀρτεμίδ.Δαλδ.4,19 **ἐνάρθρως λέγειν·** **2**) νεώτ. γραμμ. μετ' ἄρθρου.

ἐνάρθρωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἀνατ. εἶδος διαρθρώσεως βλ.λ., καθ' ἣν κοίλη ἀρθρικὴ ἐπιφάνεια δέχεται πλέον τοῦ ἡμίσεος ἀντιστοίχου κυρτῆς ἐπιφανείας : Γαλ.2,736.

ἐναρθρωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐνάρθρωσιν βλ.λ. : **ἐναρθρωτικός σύνδεσμος·** ἐπίρρ. **-ῶς.**

ἐναρίζω ποι. (ἔναρα), παρατ. **ἠνάριζον,** ἐπ. **ἐνάριζον,** μέλλ. **ἐναρίξω,** ἀόρ. ἐπ. **ἐνάριξα,** μτγν. ἠνάριξα κ. **ἠνάριοα** (ΑΠ 7,226), μέσ. μέλλ. **ἐναρίξομαι,** μέσ. ἀόρ. **ἐναρίξατο** (Ὀππ.Κυν.2,20), παθ. ἀόρ. **ἠναρίσθην,** παθ. παρακ. **ἠνάρισμαι** ἀφαιρῶ τὰ ἔναρα βλ.λ., τὸν ὁπλισμὸν φονευθέντος ἐχθροῦ, σκυλεύω τινά : Ἰλ.Μ 195 **ὄφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα μαρμαίροντα,** αὐτ.Ρ 187· **2**) φονεύω ἐν μάχῃ, ἀποκτείνω, θανατώνω, σφάζω : Ἰλ.Ι 530 **Κουρῆτές τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι .. καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον,** Ἡσίοδ. Α 194 **ὡσεὶ ζωοὺς ἐναρίζων,** Πίνδ.Ν 6,60, Αἰσχ. Ἀγ.1644, Λυκόφρ.486· **3**) παθ. ἐν μτφ. σημ. : Σοφ.Τρ.94 **αἰόλα νὺξ ἐναριζομένα** (γυμνουμένη τοῦ ἐνάστρου κόσμου αὐτῆς).

ἐναρίθμησις-εως (ἡ) σχόλ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐναριθμῶ βλ.λ., ἀρίθμησις, ὑπολογισμός, λογαριασμὸς (δ.γρ. ἀντὶ **ἐξ-**) : Σχόλ.Νίκ.Θηρ.156.

ἐναρίθμητος-ον μτγν. ἀναρίθμητος, παμπληθής· Πολυδ.162 « **ἐναρίθμητα,** ἀνήριθμα » : ΠΔ Μακκ.2,3,6 **ὥστε τὸ πλῆθος τῶν διαφόρων ἐναρίθμητον εἶναι.**

ἐναρίθμιος-ον ὁ ὁμοῦ μετ' ἄλλων ἀριθμούμενος, ὁ συγκαταριθμούμενος : Ὀδ.Μ 65 **ἐνίησι πατὴρ ἐναρίθμιον εἶναι,** Θεόκρ.7,86 **αἴθ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἐναρίθμιος ὤφελες ἦμεν,** Ἀπολλ.Ρ 1,647· **2**) ἄξιος ὑπολογισμοῦ, ὑπολογίσιμος, ἐκτιμώμενος, ποὺ λογαριάζεται : Ἰλ.Β 202 **οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος οὔτ' ἐνὶ βουλῇ·** **3**) Ἡσ. « ἐναρίθμια· φίλα, συνήθη ».

ἐνάριθμος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐναρίθμιος βλ.λ.1) : Ὀρφ.Ἀργ.109, Ἰώσ.ΑΙ 8,6,1 **ᾠκοδόμησε δὲ καὶ πόλεις ταῖς βαρυτάταις ἐναρίθμους·** ‖ τὸ οὐδ. πληθ. **ἐνάριθμα** ὡς οὐσ. αἱ μονάδες : Ἀριστλ. Μεταφ.991b,22 **2**) ὑπολογίσιμος, ἐναρίθμιος βλ.λ.2) : Πλάτ.Φίλ.17Ε **οὐκ ἐλλόγιμον οὐδ' ἐνάριθμον,** αὐτ.Σοφ.258C· **3**) νεώτ. εἰδ. **ἐνάριθμα γραμματόσημα** εἰδικὸ γραμματόσημα ἐν χρ. πρὸς εἴσπραξιν εἰς τὸ διπλάσιον τοῦ τυχὸν ἐλλείποντος ταχυδρομικοῦ τέλους, ἄ. εἰσπρακτέα.

ἐναριθμῶ-έω συναριθμῶ τι μετ' ἄλλων, συγκαταριθμῶ μετ' ἄλλων, ὑπολογίζω, συμπεριλαμβάνω : Ἀριστλ.ΗΜ 1204a,23 **οὐκ οἰόμενοι δεῖν τὴν ἡδονὴν ἐναριθμεῖσθαι τοῖς ἀγαθοῖς,** αὐτ.Σοφ.Ἔλ. 170a,8, Λουκ.Εὐν.8 **αἳ** (κορῶναι) **μήτε περιστεραῖς μήτε κόραξιν ἐναριθμοῦνται·** **2**) ὑπολογίζω, θεωρῶ ἄξιον ὑπολογισμοῦ, ἐκτιμῶ, λογαριάζω : Σοφ.ΟΤ 1188 **ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν ζώσας ἐναριθμῶ·** ‖ κ. μέσ. θεωρῶ σπουδαῖον, λογαριάζω : Εὐρ.Ὀρ.623 **εἰ τοὐμὸν ἔχθος ἐναριθμεῖ.**

ἐναρικύμων-ονος-ον ἐπὶ γυναικός, ἡ εὐκόλως συλλαμβάνουσα, δ.γρ. ἀρικύμων βλ.λ. : Ἱππ.Ἀερ.5.

ἐναρίμβροτος-ον ποι. ὁ φονεύων βροτούς, ἀνδροφόνος : Πίνδ.Π 6,30 **ἐναρίμβροτον στράταρχον Αἰθιόπων Μέμνονα·** ‖ ὁ ἐν ᾧ, ὁ καθ' ὃν φονεύονται βροτοί : αὐτ.Ι 8(7),53 **μάχας ἐναριμβ-.**

ἐνάριστερά Ἐπιγρ. πρὸς τὰ ἀριστερά.

ἐναριστῶ-άω προγευματίζω, λαμβάνω τι ὡς πρόγευμα, παίρνω κάτι : Ἱππ.Δι.368,80 **λουτροῖσι τε χρέεσθαι καὶ ἐναριστεῖν μικρόν·** ‖ ἔν τινι, ἐντός τινος προγευματίζω : Εὔπ.250.

ἐναρκτεύει Ἡσ. « φονεύει, κρίνει ».

ἐναρκτήριος-ον νεώτ. ὁ ἐπὶ τῇ ἐνάρξει γινόμενος, τελούμενος, λαμβάνων ὑπόστασιν, ὁ πρὸς ἔναρξιν χρησιμεύων : **ἐναρκτ- λόγος - μάθημα.**

ἐναρκτικός-ή-όν γλωσσ. κ. νεώτ. ἀρχικός, ὁ τῆς ἐνάρξεως· ‖ νεώτ. γραμμ. **ἐναρκτικὰ ῥήματα** τὰ παράγωγα ῥήμ. τὰ δηλοῦντα ἔναρξιν τοῦ ὑπὸ τοῦ πρωτοτύπου σημαινομένου ὡς (ἡβῶ) **ἡβάσκω,** (γηρῶ) **γηράσκω.**

ἐναρκῶ-έω σχόλ. ἀρκῶ, ἐπαρκῶ, μετ' ἀπαρφ. : Σχόλ.Πίνδ.Ν 6,97· ‖ Ἡσ. « ἐναρκεῖ· ἐνδέχεται ».

ἐναρμογή (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. προσαρμογή, συνάρθρωσις, συναρμογή : Ἀντυλλ.π.Ὀρειβ.10,19,4.

ἐναρμόδιος-ον ὁ συμφωνῶν, ἁρμόζων, ἐναρμόνιος βλ.λ. : Εὐστ.Παρεκβ. εἰς Διον.Περ.8.

ἐναρμόζω κ. νεώτ. κ. -ττω, δωρ. ἀπαρφ. ἀόρ. **ἐναρμόξαι** ἁρμόζω τι εἴς τι, προσαρμόζω τι ἐντός τινος, ἐπί τινος, ἔθ. κ. ἐμπήγνυμι : Εὐρ.Φοίν. 1413 **δι' ὀμφαλοῦ καθῆκεν ἔγχος σφονδύλοις τ' ἐνήρμοσεν,** Ἀριστφ.Λυσ.413 **ἐκείνῃ τὴν βάλανον ἐνάρμοσον,** Θεόφρ.ΦΙ 5,3,5, Λουκ.Θε.Δ 7,4 **πήχεις γὰρ ἐναρμόσας καὶ ζυγώσας·** ‖ εἰδ. μαθημ. εἰσάγω, παρεισάγω ὅρον τινὰ μαθηματικόν : Νικόμ.Ἀριθμ.2,27· **2**) μτφ. προσαρμόζω, κανονίζω, συνδέω ἁρμονικῶς, εὐρύθμως, ταιριάζω : Πίνδ.Ο 3,5 **Δωρίῳ φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλῳ ἀγλαόκωμον,** Πλάτ.Νόμ.819C **εἰς παιδιὰν ἐναρμόττοντες τὰς τῶν ἀναγκαίων ἀριθμῶν χρήσεις,** Διον.Ἀλ.Ἰσοκρ.3· κ. παθ. : Πλωτῖν.6,7,34· ‖ ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Ἀριστφ.Ἱππ.989 **τὴν Δωριστὶ** (ἐνν. ἁρμονίαν) **μόνην ἐναρμόττεσθαι .. τὴν λύραν** (δ.γρ. ἂν ἁρμόττεσθαι)· ‖ εἰδ. φρ. **ἐναρμόζω ἐμαυτόν** καθιστῶ ἐμαυτὸν ἀρεστόν, ἀγαπητόν : Πλούτ.Ἀλέξ.52· **3**) ἀμτβ. προσαρμόζομαι, συναρμόζομαι : Ἱππ.Ἄρθρ.6 **ἐναρμόσον εἰς τὸ κοῖλον τῆς ἀγκύλης·** ‖ κ. μτφ. καθίσταμαι εὐάρμοστος, ἁρμόζω εἴς τι, ταιριάζω σὲ κάτι : Ἀριστφ. Βάτρ.1202, Πλάτ.Νόμ.894C **ἐναρμόττουσαν πᾶσι μὲν ποιήμασι, πᾶσι δὲ παθήμασι·** **4**) ὁμ. ἀμτβ. μετὰ δοτ. τοῦ προσ., γίνομαι εὐάρεστος, ἀρέσκω εἴς τινα : Πλούτ.Θεμ.5 **τοῖς πολλοῖς ἐνήρμοττε.**

ἐναρμόνια ἐπίρρ. δημ. εὐαρμόστως, συμμετρικῶς : Παπαντ.Ἀγ.Ὄρ.114 **ἐξαιρετικὴ ποικιλία σκηνῶν .. ἐναρμόνια διαμοιρασμένων.**

ἐναρμονίζω νεώτ. καθιστῶ τι ἁρμονικόν, εὔρυθμον, δίδω εἴς τι μουσικὴν ἁρμονίαν· **2)** μτφ. προσαρμόζω πρὸς ὑπάρχουσαν κατάστασιν, φέρω τι εἰς συμφωνίαν πρὸς ἄλλο τι δεδομένον.

ἐναρμόνιος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐν ἁρμονίᾳ, ὁ ἁρμονικός, ἐμμελής, μελῳδικός : Πλάτ.Νόμ. 654Α **τὴν ἔνρυθμόν τε καὶ ἐναρμόνιον αἴσθησιν μεθ' ἡδονῆς,** Λουκ.Θε.Δ 7,4 **ἐμελῴδει πάνυ γλαφυρὸν . . καὶ ἐναρμόνιον** (ἐνν. ᾆσμα)· || κ.μτφ. : Μηναῖ.Ι,28 'Ωδ.7 **ἐναρμόνιον τοῦ πνεύματος, ἀοίδιμε, ὄργανον ἐχρημάτισας·** **2)** εἰδ. ἐν τῇ ἀρχ. ἑλλ. μουσικῇ **ἐναρμόνιον γένος** ἢ **ἐναρμόνιον** ὡς οὖσ γένος μουσικὸν διαστελλόμενον τοῦ διατονικοῦ καὶ χρωματικοῦ βλ λς : Πλούτ.'Ηθ. 744C **τὰ μελῳδούμενα γένη, τὸ διάτονον καὶ τὸ χρωματικὸν καὶ τὸ ἐναρμόνιον·** || δθ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐναρμόνιον γένος : 'Αριστλ.Πρ.918b, 22 **ἐναρμόνια μέλη ἐνῇδον,** 'Αριστόξ.'Αρμον.17Μ· || νεώτ. μουσ. **ἐναρμόνιοι φθόγγοι** οἱ συμπίπτοντες μὲν ἀκουστικῶς, ἀλλ' ἔχοντες ὀνομασίαν διάφορον, οἷοι οἱ ντο δίεσις καὶ ρε ὕφεσις· **3)** ὁ συμφωνῶν, ὁ προσαρμοζόμενος πρός τι : Πλάτ.Τίμ.103C **ἐναρμόνιον τοῖς τῶν βίων ὑποθέσεσι.**

ἐναρμόνισις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐναρμονίζω βλ.λ., τὸ καθιστᾶν τι εὔρυθμον, μελῳδικόν, ἁρμονικόν· ἐν χρ. κ. μτφ.· **2)** εἰδ. μουσ. ἡ εἰς μελῳδικὸν θέμα προσαρμογὴ τῆς καταλλήλου μουσικῆς ἁρμονίας, τῆς ἁρμονικῆς συνοδείας.

ἐναρμονιστής (ὁ) νεώτ. μουσ. ὁ ἐναρμονίζων, ὁ προσαρμόζων εἰς ἁρμονικὸν σύνολον.

ἐναρμονίως ἐπίρρ. μτγν., μσν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἐναρμόνιον βλ.λ., εὐρύθμως, ἐν συμφωνίᾳ, ἐν προσαρμογῇ πρός τι, κανονικῶς : Φίλ.Μηχ. Ι,107, Μετοχ.Θ ἐν Σάθ.Ι,142 **ἀλλ' οἷον ἐναρμονίως καὶ ὁμαλῶς·** **2)** μελῳδικῶς, ἁρμονικά : ΚΠορφ. 'Εκθ.15D **λέγει διὰ νεύματος τοῦ δεσπότου ὁ πραιπόσιτος εὐήχως καὶ ἐναρμονίως,** Εὐστ.Πον. 1422,19 **τὸν ἐναρμονίως ᾄδοντα.**

ἐνάρμοσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἐναρμογή, εὔρυθμος σύνθεσις : 'Αρχιμ.Στομάχ Ι, Πρόκλ.'Υποτ. 6,9 **μετὰ δὲ τὴν ἐνάρμοσιν τῶν δ' κύκλων.**

ἐνάρμοστος-ον μτγν. κ. νεώτ. ἁρμονικός, εὔρυθμος : ΠΔ Μακκ.4,14,3 **ἐναρμόστου συμφωνίας** (δ.γρ. ἁρμονίου)· **2)** κ. νεώτ. ὁ συμφωνῶν, προσαρμοζόμενος πρός τι : 'Ιάμβλ.Μυστ.3,18.

ἐναρμόττω δ. τ. τοῦ ἐναρμόζω βλ.λ.

ἔναρξις-εως (ἡ) μτγν., σχόλ., μσν. κ. νεώτ., δημ. -**η** ἡ πρᾶξις τοῦ ἐνάρχεσθαι βλ.λ., κατσρχή : Πρόκλ. Τετράβ.131, Σχόλ.'Οππ.'Αλ.2, - **ἡ ἔναρξις τῶν ἐργασιῶν - τῶν ἀγώνων - τῶν μαθημάτων·** **2)** εἰσαγωγή, προοίμιον : Σχόλ.Εὐρ.'Εκ.313 **ἔ- τῶν λεχθησομένων·** **3)** εἰδ. ἐν τῇ βυζ. μουσ. ἓν τῶν τεσσαράκοντα ἀφώνων μεγάλων σημαδίων τῆς βυζαντικῆς σημειογραφίας.

ἐναροκτάντας (ὁ) (ἔναρα - κτείνω) δωρ. ἀντὶ **ἐναροκτάντης** ὁ φονεύων καὶ σκυλεύων, δθ. γεν. ἀνδροφόνος : Αἰσχ.ἀπ.151.

ἔναρος-ον 'Επιγρ. κ. 'Ησ. ὁ ὑφιστάμενος ἀράς, ἀναθέματα· 'Ησ. «ἔνοχος, ἐπικατάρατος» : 'Επιγρ.

ἐναρσφόρος-ον δ.γρ. τοῦ ἐναρηφόρος βλ.λ. : 'Ησίοδ.Α 26,5 (δ.γρ. ἐναρφόρος), 'Αλκμ.23,3 (πιθ.).

ἐνάρτησις-εως (ἡ) 'Επιγρ. τὸ ἐναρτᾶν βλ.λ., συναρμολόγησις, στερέωσις, ἐγκατάστασις.

ἐναρτῶ-άω μτγν. κ. σχόλ. προσηλῶ, προσαρτῶ, προσδένω : "Ηρων Αὐτομ.26,5 **ἐναρτῶ οὖν σπάρτους λεπτὰς εἰς τὸ κανόνιον·** κ.παθ.: Σχόλ."Αρατ.441.

ἐναρφόρος-ον δ. τ. τοῦ ἐναρηφόρος βλ.λ. : 'Ησίοδ.Α 192 **ἐν δὲ καὶ αὐτὸς ἐναρφόρος οὔλιος "Αρης** (δ.γρ. **ἐναρσφόρος**).

ἐναρχία (ἡ) μτγν. ἡ ὑπὸ (τοῦ) ἑνὸς ἀρχή, ἐξουσία ὑφ' ἑνὸς ἀσκουμένη, μοναρχία : Διον.'Αρεοπ. 'Ονόμ.Θε.2,4,318Α **ἡ ὑπὲρ ἐναρχίαν ἑνότης.**

ἐναρχικός-ή-όν μτγν. κ. μσν. ὁ εἰς τὴν ἐναρχίαν βλ.λ. ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος, ὁ μοναρχικός : Διον.'Αρεοπ.'Ονόμ.Θε.2,4,318Α **ἡνωμένον μέν ἐστι τῇ ἐναρχικῇ Τριάδι,** 'Ανδρ.Κρ.21Β.

ἐνάρχομαι κ. μσν., μέλλ. **-άρξομαι** ἄρχομαί τινος, ἀρχίζω τι, ποιοῦμαι ἔναρξίν τινος, μετὰ γεν. : Πολύβ.5,1,3 **καὶ διαβὰς τὸν "Ιβηρα ποταμὸν ἐνήρχετο τῆς ἐπιβολῆς καὶ πορείας τῆς εἰς 'Ιταλίαν,** Πλούτ.Κικ.35 **καὶ μόλις ἐνήρξατο τοῦ λόγου·** || κ. μετὰ γεν. ἐμπροθ. : Τζέτζ.'Εξήγ.'Ιλ.48,2 **ἀρετὴ παντὸς ποιητοῦ ἀπὸ τῶν ἀναγκαίων . . ἐνάρχεσθαι·** || ὁμ. μετ' ἀπαρφ. : Πολύβ.5,1,5 **ἐνήρχοντο πολεμεῖν ἀλλήλοις,** Διον.'Αλ.Ρωμ.6,13· || κ. ἀπολ. ἄρχομαι τοῦ ὁμιλεῖν : Πλούτ.Κάμ.32 **τοῦ Λουκρητίου μέλλοντος ἐνάρχεσθαι·** **2)** εἰδ. ἐπὶ θυσιῶν, ἱεροτελεστιῶν, ἀρχίζω τὴν θυσίαν (λαμβάνων τὴν κριθὴν ἐκ τοῦ κανίστρου) : Εὐρ.ΙΑ 1470 **κανᾶ δ' ἐναρχέσθω τις·** || κ. παθ. : αὐτ.'Ηλ. 1142, Αἰσχίν.3,120 **ἐνῆρκται μὲν τὰ κανᾶ.**

ἔναρχος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ ἐν τῇ ἀρχῇ, ὁ ἔχων ἐξουσίαν, ἀρχήν, ἀξίωμα : 'Απп.'Εμφ.Πολ.Ι,14 **ἐμελανειμόνει ἔτι ὢν ἔναρχος,** 'Επιγρ. **οἱ ἀεὶ ἔναρχοι ἐόντες·** **2)** ὁ ὑπ' ἀρχήν, ἐξουσίαν διατελῶν, ὑπεξούσιος : Στοβ.2,7,3Λ· **3)** μσν. ὁ τῆς ἐνάρξεως, ὁ σημειῶν τὴν ἔναρξιν, ὁ κείμενος εἰς τὴν ἀρχήν τινος : Τζέτζ.'Εξήγ.'Ιλ.70,8 **εἰ μέν ἐστιν ἔναρχον λέξεως** (ἐνν. τὸ σῖγμα).

ἐνάρχω 'Επιγρ. ἔχω ἀρχήν, ἐξουσίαν, ἀξίωμα, ἄρχω.

ἐναρῶ-όω ἀροτριῶ : 'Αντιφ.Σοφ.460.

ἐναρῶμαι-άομαι πάπ. ἐξορκίζω δι' εὐχῶν : Πάπ. **ἐναράομαί σοι τὴν ὑγίειαν τοῦ πατρός.**

ἔνας ἐπίρρ. δωρ. κ. **ἔνος** βλ.λ. τὴν τρίτην ἡμέραν, μεθαύριον : Θεόκρ.18,14 **καὶ ἔνας καὶ ἐς ἀῶ.**

ἕνας (ὁ) δημ., θηλ. **μία** κ. **μιά,** οὐδ. **ἕνα,** γεν. **ἑνὸς** καὶ ἑνοῦ, εἷς βλ.λ.

ἑνάς-άδος (ἡ) ἡ ἀφῃρημ. ἔννοια τοῦ ἑνός, ἡ μονάς : Πλάτ.Φίλ.15Α **ὅταν δέ τις ἕνα ἄνθρωπον ἐπιχειρῇ τίθεσθαι καὶ βοῦν ἕνα, καὶ τὸ καλὸν ἓν καὶ τὸ ἀγαθὸν ἕν, περὶ τούτων τῶν ἑνάδων καὶ τῶν τοιούτων·** || κτ. πληθ. **ἑνάδες** τάξις ὑπάρξεων : Δαμασκ.'Αρχ.40.99, Πρόκλ.Στοιχ.Θεολ. 62 **οἱ νόες πλείους τῶν θείων ἑνάδων.**

ἐνάσαρι 'Ησ. κ. ἐναίσαρι βλ.λ.

ἐνασεβῶ-έω μτγν. εἶμαι ἀσεβής, φέρομαι ἀσεβῶς πρός τινα : Διογ.'Επιστ.28,4· κ. παθ. : Θεμιστοκλ.Β **ἐνασεβηθείητε . . ὑπὸ τῶν μαρτύρων.**

ἐνασελγαίνω μτγν. κ. μσν. εἶμαι ἀσελγὴς εἴς τι, φέρομαι ἀσελγῶς, ἀκολάστως, ἀσελγαίνω εἴς τι : Διόδ.Σ 34/5,2,12 **εἰς δὲ τὰς γυναῖκας οὐδ' ἔστιν εἰπεῖν ὅσα . . ἐνησέλγαινον·** || μτφ. φέρομαι αἰσχρῶς : Φώτ.Κώδ.107,8,75 **ταῦτα κατὰ τοῦ ἀνδρός . . κατασπείρων ἐνασελγαίνει·** **2)** παθ. καθυβρίζομαι, κατακωμῳδοῦμαι : 'Αριστφ.Σφ.61 **ἐνασελγαινόμενος Εὐριπίδης** (δ.γρ. **ἀν-**).

ἐνασελγῶ-έω μτγν. ἐνασελγαίνω βλ.λ.

ἐνᾶσθαι 'Ησ. «φθαρῆναι, γηράσαι».

ἐνασθενῶ-έω μτγν. ἀσθενῶ ἔκ τινος **αἰτίας** : Φίλ.2,493 (δ.γρ. ἐξασθενῶ). Βασ.3,321C.

ἐνάσκησις εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐνασκῶ βλ.λ.3), ἄσκησις, χρῆσις : **ἡ ἐνάσκησις τῶν καθηκόντων του, - κατὰ τὴν ἐνάσκησιν τῶν ἐκλογικῶν δικαιωμάτων.**

ἐνασκῶ μτγν. κ. νεώτ. ἀσκῶ, γυμνάζω τινὰ εἴς τι : Πλούτ.'Αλέξ.17 **ἐνασκήσας καὶ ῥώσας αὐτόν·** || κ. παθ. ἐν χρ. κ. ὡς μέσ. μετὰ μέλλ. **ἐνασκήσομαι, παθ. -ηθήσομαι** ἀσκοῦμαι, γυμνάζω ἐμαυτὸν εἴς τι κ. παθ. ὑποβάλλομαι ὑπό τινος εἰς ἄσκησιν περί τι : Λουκ.ΒΠρ.3 **μουσουργίῃ καὶ γεωμετρίῃ ἐνασκήσεαι,** 'Αγαθ ἐν ΑΠ 11,354,10· **2)** ἐνεργ. ἀμτβ. ἀσκῶ ἐμαυτὸν εἴς τι, καταγίνομαι εἰς τὸ ν' ἀσκηθῶ εἴς τι : Πολύβ.1,63,9 **ἐν τοιούτοις πράγμασιν ἐνασκήσαντες·** **3)** νεώτ. ἐπιλαμβάνομαι

τῆς ἀσκήσεως, ποιοῦμαι χρῆσιν ἰδιότητος ἣν ἔχω, ἀξιώματος, δικαιώματος: **ἐνασκεῖ προεδρικὰ καθήκοντα, - ἐνήσκησε τὸ δικαίωμά του ὡς ἐκλογέως - ὡς συζύγου - ὡς ἰδιοκτήτου·** ‖ κ. παθ.: **τὸ ἐκλογικὸν δικαίωμα ἐνησκήθη ὑπὸ τῆς ὁλότητος σχεδὸν τῶν ἐκλογέων·** **4)** μτγν. τὸ παθ. εἰδ. εἶμαι ἐνυφασμένος, ἐμπεποικιλμένος, κεντημένος ἔν τινι, ἐπί τινος: Ἰώσ.ΑΙ 3,7,5 **κατὰ στίχον ἐνήσκηνται τῷ ὕφει** (εἶναι ἐνυφασμένοι).

ἐνασμενίζομαι νεώτ. μέσ. ἐνασμενίζω βλ.λ.2).

ἐνασμενίζω μτγν., μσν., νεώτ. κ. **ἐνασμενίζομαι** ἐν μέσῃ σημ. μετ' ἀορ. **ἐνησμενίσθην** κ. μτχ. παρακ. **ἐνησμενισμένος,** μετὰ δοτ. εὐχαριστοῦμαι εἴς τι, αἰσθάνομαι χαράν, τέρψιν ἐπί τινι, ἀσμένως ἤτοι προθύμως, εὐχαρίστως δέχομαί τι: Φίλ. 1,36 **συμποσίοις ἐπικαίροις ἐνασμενίζω,** Νικ. Χων. ἐν Σάθ.1,107 **ταῖς τῶν πράξεων μεγίσταις ἐνασμενίζειν·** ‖ νεώτ. κ. **ἐνασμενίζομαι** εὐχαριστοῦμαι, αἰσθάνομαι εὐαρέσκειαν, ἱκανοποίησιν ἔκ τινος: Καλλιγ.Θάν.Βλ.60 **πατὴρ καὶ κόρη ἐλαλοῦσαν περὶ αὐτῆς ἐνασμενιζόμενοι, - ἐνησμενίζετο ν' ἀκούῃ ἐγκωμιαζόμενον τὸν πάππον του·** **2)** νεώτ.κ. **-ίζομαι** σεμνύνομαι, ἐναβρύνομαι, καυχῶμαι ἐπί τινι, ἰδίως οὐχὶ εὐλόγως, οὐχὶ πρεπόντως, καμαρώνω γιὰ κάτι: **ἐνασμενίζεται ὅτι ἔχει τίτλον εὐγενείας - φιλελευθέρας ἀρχάς, - ἐνασμενίζει ἐπὶ τῷ πατρικῷ πλούτῳ.**

ἐνασπάζομαι μτγν. δέχομαι ἀσπασίως, εὐχαρίστως, προθύμως, ἀποδέχομαι, προσδέχομαι: Πλούτ.Ἠθ.987D **τὴν τῆς δειλίας ἐπώνυμον εὐκόλως ἐνασπαζόμενοι.**

ἐνασπίδιος-ον Ἐπιγρ. ὁ φέρων, ὁ ἔχων ἀσπίδα, ὁ ἀσπιδοφόρος.

ἐνασπιδοῦμαι-όομαι ὁπλίζομαι δι' ἀσπίδος: Ἀριστφ.Ἀχ.368 **μὰ τὸν Δί' οὐκ ἐνασπιδώσομαι.**

ἔνασσα ἐπ. ἀόρ. τοῦ ρ. ναίω βλ.λ.

ἐναστείζομαι Ἡσ. «ἐνοικῶ».

ἐνάστερος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἀστέρας, ὁ ἔναστρος βλ.λ.2): Θέων Ἀλεξ. εἰς Ἄρατ.37.

ἐναστοχοῦμαι-έομαι μτγν. ἀστοχῶ εἴς τι, δὲν ἐπιτυγχάνω, σφάλλω: Ἰω.Λυδ.Ρωμ.3,15.

ἐναστράπτω μτγν. κ. μσν. ἀστράπτω, λάμπω, φέγγω ἔν τινι, ἐντός τινος· ‖ κ. μτφ.: Θεμίστ. Λόγ.4,51D **ἐγκατοικεῖ δὲ πραότης, ἐναστράπτει δικαιοσύνη·** ‖ ἀπολ. ἀπαστράπτω, λάμπω, ἀκτινοβολῶ: Εὐστ.Πον.341,72 **ἀλλ' εἶχε μέν, ὁποῖά τι ῥόδου ἄνθος ἐναστράπτον χάριεν, τὴν σὴν ὑγίειαν·** ‖ κ. μετὰ συστοίχ. αἰτ.: Φίλ.1,448,6, Εὐστ.Πον.175,27 **προγνώσεως ἐνήστραψε φῶς.**

ἔναστρος(-η)-ο(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ μεταξὺ τῶν ἀστέρων, ὁ ἀνάμεσα στὰ ἄστρα: Ἀχαι.16· **2)** κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἀστέρας, ὁ πλήρης ἄστρων, ὁ γεμάτος ἀστέρια, ὁ ἀστροφώτιστος: Ἑρμητ.3,2 (πιθ. ἀνάγν.), Δροσ.Βοτάν.125 **τὸ ἔναστρον πέπλον τῆς θερινῆς νυκτός.**

ἐνασφαλίζομαι μτγν. κ. μσν. διά τινος καθιστῶ τι ἀσφαλές, στερεόν, τὸ ἐξασφαλίζω δι' ἐμαυτόν: Ἐπιφάν.1,772, Καμεν.344D.

ἐνασχάλλω μσν. ἀσχάλλω, στενοχωροῦμαι ἔκ τινος: Γρηγ.Ἀντιοχ.Ἐπιστ.π.Μιχ.Ἀκομ.2,406,18 **ἐνασχάλλω τοῖς καθ' ἡμέραν συμπίπτουσιν.**

ἐνασχημονῶ-έω μτγν. ἀσχημονῶ ἐναντί τινος, φέρομαι αἰσχρῶς, ἀσχημόνως πρός τι ἢ πρός τινα, προσβάλλω, ὑβρίζω τι, ντροπιάζω, μετὰ δοτ.: Λουκ.Ἰκαρ.21 **γέροντας ἄνδρας βαθεῖ πώγωνι καὶ ἀρετῇ ἐνασχημονοῦντας,** Πλούτ.Ἠθ.336B **ἐ-ἀρχαῖς·** ‖ κ. ἀπολ.: αὐτ.Σερτ.27.

ἐνασχόλησις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. **-η** ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐνασχολεῖσθαι, ἡ ἐργασία εἰς ἣν ἀσχολεῖταί τις, κυρ. οὐχὶ κατ' ἐπάγγελμα: **ἡ ἐνασχόλησίς του εἰς συλλογὴν γραμματοσήμων.**

ἐνασχολῶ-έω μτγν., μσν, κ. νεώτ. παρέχω ἀσχολίαν, ἐργασίαν, ἐνασχόλησιν διά τινος: Βασ.1,496D **θεάμασι τὰς ὄψεις ἐνασχολοῦντες·** **2)** κ. μσν. κ. νεώτ. τὸ μέσ. **ἐνασχολοῦμαι** ἀσχολοῦμαι, καταγίνομαι εἴς τι: Φιλόπ.Ἰω.Ὑπομν.Γεν.Φθορ.26,23, Γλυκ.Ἐπιστ.13,4 **οὐδενὶ πάντως τῶν ταῖς ἱεραῖς.. βίβλοις ἐνασχολουμένων ἠγνόηται,-ἐνασχολεῖται μὲ τὴν μουσικήν·** πρβλ. ἐνασχόλησις.

ἐναταῖος-α-ον ὁ κατὰ τὴν ἐνάτην ἡμέραν: Θουκ. 2,49 **ἐφθείροντο οἱ πλεῖστοι ἐναταῖοι ἢ ἑβδομαῖοι·** ‖ εἰδ. ἐπὶ πυρετοῦ, ὁ κατὰ πᾶσαν ἐνάτην ἡμέραν ἐκδηλούμενος: Ἱππ.Ἐπίδ.1,24.

ἐνάτειρα Ἐπιγρ. θηλ. τοῦ εἰνάτηρ-ερες βλ.λ.

ἐνατενίζω μτγν., μσν. κ. νεώτ., μέλλ. **-ιῶ** βλέπω τι ἤ τινα ἀτενῶς, προσηλῶ τοὺς ὀφθαλμούς, παρατηρῶ, μετὰ δοτ.: Σέξτ.Ἐμπ.Πυρρ.1,45, Συνέσ.Ἐπιστ.1,157E **ὥσπερ ἀγάλμασιν ἐνατενίζειν τοῖς βρέφεσιν, ἀγαμένας τοῦ κάλλους,** Μηναῖ.3,11 Ἑσπερ. **ἐνατενίζων τῷ ποθουμένῳ σου κάλλει·** ‖ νεώτ. μετ' αἰτ.: **ἐνητένισε τὸν ἐχθρόν του καὶ ὠχρίασε·** ‖ κ. ἀπολ. βλέπω, παρατηρῶ ἐντόνως, ρίπτω τὸ βλέμμα μου ἀτενῶς: ΠΔΜακκ. 3,5,30 **ἐνατενίσας μετὰ ἀπειλῆς,** Ἡλιόδ.Αἰθ 7,7· ‖ ὁμ. ἐμπροθ. (εἴς τινα): Πρόδρ.Ροδ.354 **ἐνητένιζον εἰς Δοσικλέα·** **2)** κ. μτφ. ἐπὶ τῶν αἰσθητηρίων, ἐντείνω. Ἰάμβλ.Πυθ.15,65 **ἐ- τὰς ἀκοάς τινι.**

ἐνατένισις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ., δημ.**-η** ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐνατενίζω βλ.λ., ἀτενὴς παρατήρησις, προσήλωσις τοῦ βλέμματος: Πρόκλ.Παρμ.59BS, Βασ.1,496B **τὰ μὲν γὰρ ὁρατὰ ἐνατενίσεως δεῖται·** **2)** εἰδ. νεώτ κ. δημ. φιλοσ. ἡ δι' ἀποκαλύψεως ἀντίληψις, μάθησις: Παπαντ.Ἀγ.Ὄρ.156 **Μωϋσῆς, Παῦλος, Ἠλίας ἔτσι ἔφτασαν ὡς τὴν ἐνατένιση τῆς ἀληθείας.**

ἐνατενισμός (ὁ) μτγν. ἡ ἐνατένισις βλ.λ 1), ἡ μετὰ προσοχῆς προσήλωσις: Βασ.1,259C **τῷ ἐνατενισμῷ τοῦ πνεύματος.**

ἐνατεύω Ἐπιγρ. καίω τὸ ἔνατον μέρος τοῦ θύματος, παθ.: **τοῦτο** (τὸ θῦμα) **ἐνατεύεται.**

ἐνατίζω μσν. ἐν εἰδ. σημ νηστεύω μέχρι τῆς ἐνάτης ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ὥρας, ἤτοι μέχρι τῆς τρίτης μεταμεσημβρινῆς: Παχυμ.12,21.

ἐνατισταί (οἱ) Ἐπιγρ. τὰ μέλη θρησκευτικοῦ τινος σωματείου ἐν Δήλῳ.

ἔνατμος-ον μτγν. ὁ ἐνέχων ἀτμόν: Διόδ.Σ 2,49 **καὶ γὰρ αὐτὸ τὸ τῆς γῆς ἔχει τι φυσικὸν ἔνατμον.**

ἐνατονῶ-έω μτγν. ὑφίσταμαι ἀτονίαν ἔν τινι: ΨΒασ.3,598F **τὸν νοῦν ἐνατονοῦντα τῷ σώματι.**

ἔνατος(-η)-ο(ν) κ. μσν, νεώτ. κ.δημ., ἐπ. κ. **εἴνατος,** αἰολ ἐπιγρ. **ἔνοτος,** ὁ ἔν τινι σειρᾷ, τάξει, συνόλῳ κατέχων τὸν ἀριθμὸν ἐννέα: Ἰλ.Β 295 **εἴνατος ἐνιαυτός,** αὐτ.Β 313 **ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα,** Ἡσίοδ.Ἔργ.772, Σοφ.Ἠλ.707· **2)** τὸ οὐδ. πληθ. **τὰ ἔνατα** ἐν σημ. οὐσ. κτ. παράλ. τοῦ **ἱερά** αἱ ἐννέα ἡμέρας μετὰ τὸν ἐνταφιασμὸν νεκροῦ προσφερόμεναι θυσίαι: Ἰσαῖ.Β,39, Αἰσχίν. 3,225 **τελευτήσαντος δὲ αὐτοῦ ἐλθὼν εἰς τὰ ἔνατα·** ‖ νεώτ. κ δημ. ὁμ. τὸ κατὰ τὴν ἐνάτην ἡμέραν ἀπὸ τοῦ θανάτου τελούμενον μνημόσυνον: **τοῦ ἔκαμαν τὰ ἔνατα·** ‖ ὁμ. εἰδ. ἡ ἐννέα ἡμέρας ἀπὸ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τελουμένη ἑορτή, ὅ. (ἐν)νιάμερα· **3)** νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. **ἔνατο(ν)** ὡς οὐσ. ἕκαστον τῶν ἐννέα μερῶν εἰς ἃ διῃρέθη ὅλον τι· **4)** νεώτ. μουσ. τὸ θηλ. **ἐνάτη** ὡς οὐσ. ὁ ἔνατος φθόγγος τῆς διατονικῆς κλίμακος· **5)** εἰδ. **ἔναται Μοῦσαι** αἱ ἐννέα Μοῦσαι: ΑΠ 2,380 **ἐνάταις ἀνεθήκατο Μούσαις.**

ἐνατρεμῶ-έω μτγν. ἐντός τινος, ἔν τινι ἀτρεμῶ, ἡσυχῶ, ἀναπαύομαι: Θεμίστ.Λόγ.4,51D.

ἐναττικίζω μτγν. ἔν τινι τόπῳ ἀττικίζω, μιμοῦμαι τοὺς ἀττικοὺς τρόπους: Φιλόστρ.Ἡρ.Προοίμ. **ἐναττικίζουσι τῷ χωρίῳ αἱ ἀηδόνες** (ψάλλουσιν ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ ὡς αἱ ἐν Ἀττικῇ).

ἐναυγάζω μτγν., μσν. κ. νεώτ. φωτίζω : Φίλ.1,52 τὴν ἀχλὺν αὐτῆς (τῆς ψυχῆς) ἐναυγάζει· κ. παθ. : Εὐστ.Πον.340,35 τῷ φωτὶ τῆς θείας ἐναυγάζομαι γνώσεως· || ἀμτβ. λάμπω, διαχέω φῶς : Αἰλ.ΖΙ 1,58 λύχνου ἐναυγάζοντος· 2) ἀνάπτω : Λυκόφρ.71 καὶ πῦρ ἐναυγάζουσαν ἀϊστωτήριον (σχόλ. «καὶ πῦρ ἅπτουσαν ἀφανιστικόν»)· κ. παθ. : Φίλ.422· || ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Φίλ.1,449.

ἐναύγασμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ διάχυσις φωτός, λάμψις : Φίλ.1,88 ἐναύγασμα θεῖον.

ἐναυγής-οῦς-ές ἐσφ. ἀνάγν. ἀντὶ εὐαυγὴς βλ.λ.

ἔναυδος-ον Ἡσ. «ἔμπνους, φωνήεις».

ἐναυθεντῶ-έω μτγν. ἔχω αὐθεντίαν ἔν τινι, πλήρη, ἀκριβῆ γνῶσίν τινος : Βασ.2,486Β τοῖς ἐργαλείοις τῆς τέχνης ἐναυθεντῶν.

ἐναυλακοφοῖτις-ιδος μτγν. ἡ ἐν ταῖς αὔλαξι τῶν ἀγρῶν, ἐν τοῖς ἀγροῖς φοιτῶσα : ΑΠ 6,98 Δηοῖ λικμαίῃ καὶ ἐναυλακοφοίτισιν Ὥραις.

ἐναύλειον (τὸ) ἐσφ. ἀνάγν. ἀντὶ ἔναυλος βλ.λ.(1|2) : Εὐρ.Ἑλ.1107 ἐναυλείοις ὑπὸ δενδροκόμοις.

ἐναυλήματα ΕΜ 338,8 «ἄλφιτα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ δεδευμένα», Σουΐδ.· πρβλ. θυλήματα.

ἐναυλίζω κ. νεώτ. παραμένω ἰδίως τὴν νύκτα ἔν τινι τόπῳ, αὐλίζομαι : Σοφ.Φιλ.33 στιπτή γε φυλλὰς ὡς ἐναυλίζοντί τῳ· || κ. νεώτ. συνήθ. μέσ. ἐναυλίζομαι ἐν τῇ ἄνω σημ. : Ἡρ.1,181 οὐδὲ νύκτα οὐδεὶς ἐναυλίζεται ἀνθρώπων (ἐν τῷ νηῷ), Θουκ.3,91, Ξεν.Ἀν.7,7,8 ἀποπορευομένους ἡμᾶς οὐδ᾽ ἐναυλισθῆναι ὅσον δύνασαι ἐπιτρέπεις· 2) μτφ. ἐπὶ ἀσθενειῶν, ἐμφωλεύω, ἑδρεύω, ἐντοπίζομαι : Ἱππ.Φύσ.Ἀνθρ.12 καὶ χρόνον ἐναυλιζόμενον πουλὺν ἐν τῷ στήθει.

ἐναύλιος-α-ον ὁ τῆς αὐλῆς, ὁ ἐν τῇ αὐλῇ· ἐναύλιος (ἐνν. θύρα) ἡ ἐκ τῆς αὐλῆς ἄγουσα εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας : Κωμ.Ἀδέσπ.1203,6 τὴν ἐναύλιον ὠθῶν· 2) μτφ. ἐσωτερικός, ἐνδόμυχος, βαθύς : Ζώσ.Ἀλχ.229Β ἐναυλίαν ἄγοντες (ἐνν. ζωήν)· 3) τὸ θηλ. ἐναυλίη ὡς οὐσ. ὁ λαιμὸς τῆς μήτρας : Ἱππ.Γυν.Φυσ.645 ὅταν δὲ κλυσθῇ τὸ στόμα καὶ ἡ ἐναυλίη· 4) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ ἐνδιαίτημα, ἡ κατοικία : Εὐφορ.51,11 ἐν- Ἀστερόποιο.

ἐναυλίς-ίδος (ἡ) μσν. ἡ ἐν τῷ αὐλῷ οὖσα : Εὐστ. Ἰλ.96,19 ἐναυλὶς γλωσσὶς (δ.γρ. ἐν αὐλοῖς γλωσσίς).

ἐναύλισμα-ατος (τὸ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ τόπος ἔνθα ἐναυλίζεταί τις, ἐνδιαίτημα, τόπος καταυλισμοῦ : Ἀρτεμίδ.Δαλδ.4,47 τούτων γὰρ καὶ ἐναυλίσματα δείκνυται· || κ. μτφ. : Μηναῖ.8,1 Θεοτοκί. τῆς τοῦ Υἱοῦ παρουσίας ἐναύλισμα, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐνδιαίτημα· 2) Ἡσ. «ἐναύλισμα, νεωστὶ γενόμενόν τι οἴκημα».

ἐναυλιστήριος-ον μτγν. ὁ κατοικήσιμος : Ἀντίπ.Σιδ.ἐν ΑΠ 6,219,13 ἐναυλιστήριον ἄντρον.

ἔναυλον (τὸ) μτγν. αὐλή, οἴκημα, καταφύγιον: Εὐρ. ἀπ.740 κατ᾽ ἔναυλ᾽ ὀρέων, Ἀντών.Ἀργ.ἐν ΑΠ 9,102.

ἔναυλος (ὁ) (1) (αὐλὸς) κοίτη χειμάρρου, χαράδρα, κοίλωμα δι᾽ οὗ ῥέει χείμαρρος : Ἰλ.Π 71 τάχα κεν φεύγοντες ἐναύλους πλήσειαν νεκύων· || αὐτὸς ὁ χείμαρρος : αὐτ.Φ 283 ὡς παῖδα συφορβὸν ὅν ῥά τ᾽ ἔναυλος ἀποέρσῃ χειμῶνι περῶντα· 2) (αὐλὴ) ἐνδιαίτημα, κατοικία, τόπος ἔνθα διατρίβει τις, περνᾷ τὸν καιρό του, συνήθ. κτ. πληθ. : Ἡσίοδ.Θ 129 γείνατο δ᾽ οὔρεα μακρά, θεῶν χαρίεντας ἐναύλους, Εὐρ.Βάκχ.122, Αἰλ.ΖΙ 7,39 κατ᾽ ἐναύλους ὀρέων ἀβάτους.

ἔναυλος ον (2) (αὐλὸς) κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐν συνοδείᾳ αὐλοῦ, ὁ ὑπὸ αὐλοῦ συνοδευόμενος : Ἀθήν.14,637F τὴν ἔναυλον κιθάρισιν, Φιλόστρ.Νεώτ. Εἰκ.1,2· 2) συνήθ. μτφ. κ. νεώτ. ἐπὶ ἤχου, φωνῆς κττ., ὁ ἠχῶν εἰς τὰ ὦτα οἱονεὶ ὡς ἦχος αὐλοῦ, ζωηρός, εὐκρινής, ἐντυπωτικός : Πλάτ.Μενέξ.235C ἔναυλος ὁ λόγος τε καὶ ὁ φθόγγος, Λουκ.Ἐνύπν.5 ἡ φωνὴ τῶν ἀκουσθέντων ἔναυλος· 3) ὅθ. κ. νεώτ. ὁ ζωηρῶς ἐντετυπωμένος εἰς τὴν μνήμην, ὁ καταλιπὼν βαθέα ἴχνη ἐν τῇ συνειδήσει, ὁ οἱονεὶ πλήττων εἰσέτι τὰ αἰσθητήρια, πρόσφατος : Πλάτ. Νόμ.678C πᾶσι φόβος ἔναυλος ἐγεγόνει, Διον.Ἁλ. Ῥωμ.9,7, Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.10 ἀναμασῶν ἔναυλα παραμύθια· || ὅθ. φρ. ἔναυλαν ἔχω ζωηρῶς ἐν τῇ διανοίᾳ ἔχω : Πλούτ.Ἠθ.17D, Ἰω.Χρυσ.8,218D ἔναυλον ἔχων τὴν ἀπειλήν· || κ. ἐπὶ προσ. : Μάξ.Τύρ.7,7 τὰ ὦτα ἔναυλος ὢν διαμέμνηται τοῦ μέλους· 4) (αὐλὴ) ὁ ἐναύλιος βλ.λ., ὁ ἐν τῇ αὐλῇ, τῇ οἰκίᾳ : Σοφ.Φιλ.158 τίν᾽ ἔχει στίβον, ἔναυλον ἢ θυραῖον· || ὁ ἐν κοιλώματι, σπηλαίῳ διαιτώμενος : Εὐρ.Φοίν.1573 λέοντας ἐναύλους.

ἐναυλοστατῶ-έω Ἐπιγρ. κατασκευάζω που αὐλήν, οἴκημα, μάνδραν : Ἐπιγρ. ἵνα μηθεὶς μήτε ἐννέμῃ, μήτε ἐναυλοστατῇ, μήτε σπείρῃ.-

ἐναύλως ΑΒ 464 ἐντὸς αὐλῶν, διωρύχων, ὀχετῶν (δ.γρ. «ἐν αὐλῶσι»).

ἐναυξάνω κ. μσν. ἐπιφέρω, προκαλῶ αὔξησίν τινος, μεγαλώνω κάτι : Ξεν.Κυν.12,9 οἱ πόνοι .. ἐπιθυμίαν ἀρετῆς ἐνηύξησαν, Εὐστ.Πον.309,85· || κ. παθ. ἐναυξάνομαι αὐξάνομαι, μεγαλώνω, κτῶμαι ἐπίδοσιν εἴς τι : Ἡρωδιαν.Ἱστ.2,10,6.

ἔναυον Ἡσ. «ἐνθές. Κύπριοι».

ἔναυρος-ον μτγν. ὁ εἰς τὴν αὔραν ἐκτεθειμένος : Θεόφρ.ΦΙ 8,11,6 χωρίον εὔπνουν καὶ ἔναυρον· || τὸ ἀρσ. ὡς κύρ. ὄν. Ἔναυρος ἐν τῷ ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος· Ἡσ.

ἐναύρω Ἡσ. «πρωΐ. Κρῆτες».

ἔναυσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐναύω, ἡ ἄναψις, ἄναμμα : Πλούτ. Κίμ.10 πυρὸς ἔναυσιν ἀνθρώπους ἐδίδαξαν· 2) εἰδ. νεώτ. μεταλλευτ. ἡ δι᾽ ἐναύσματος πρόκλησις τῆς ἐκρήξεως ἐκρηκτικῆς τινος οὐσίας.

ἔναυσμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ δι᾽ οὗ ἀνάπτομεν πῦρ, τὸ πρὸς ἔναυσιν βλ.λ.1) χρησιμεῦον· κ. μτφ. : Ὀρφ.Ὕμν.4,3 πανδαμάτωρ, πυρίπνους, πᾶσιν ζωοῖσιν ἔναυσμα· 2) ὁμ. μτφ. τὸ διεγεῖρον πρός τι, τὸ χρησιμεῦον πρὸς παρόρμησιν, διέγερσιν : Ἡρωδιαν.Ἱστ.2,15,2 τοιαῦτα ἔχων ἐναύσματα ἐς βασιλείας ἐπιθυμίαν· 3) ὑπέκκαυμα, λείψανον, ὑπόλειμμα πυρός, σπινθήρ· κ. μτφ. : Πολύβ.9,28,8 ὑπολαβὼν βραχύ τι τῆς Ἑλλάδος ἔναυσμα καταλιπέσθαι περὶ τὴν Θηβαίων πόλιν, Πλούτ.Φλαμ.11, Κλήμ.Ἀλ.Παιδ.2,176,10 τὸ ἔναυσμα τῆς Ἑβραϊκῆς φιλοσοφίας ζωπυρῶν· 4) εἰδ. νεώτ. τὸ μέσον δι᾽ οὗ ἐπιτυγχάνεται ἡ μετάδοσις πυρὸς εἰς γέμισμά τι ἐκρηκτικῆς οὐσίας, ἢ καὶ ἡ ἐνίσχυσις ἤδη μεταδοθέντος, τὸ ἐμπύρευμα.

ἐναυσματικός-ή-όν νεώτ. ὁ χρησιμεύων πρὸς ἔναυσιν, ὡς ἔναυσμα : ἐναυσματικὴ ὕλη.

ἐναυσματογόμωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ δι᾽ ἐναυσματικῆς βλ. λ. οὐσίας πλήρωσις : ἐν- τορπίλλης.

ἐναυσματοδόκη (ἡ) νεώτ. κ. -δόχη ἡ ἐγγὺς ἢ ἐντὸς γεμίσματός τινος ἐξ ἐκρηκτικῆς ὕλης θέσις ἢ θήκη τοῦ ἐναύσματος.

ἐναυσματοθέτης (ὁ) νεώτ. χάλκινος σωλήν, κεκλεισμένος κατὰ τὸ ἓν ἄκρον, ἐν ᾧ τίθεται τὸ ἔναυσμα τοῦ κυλινδρικοῦ γεμίσματος τορπίλλης.

ἐναυτομολῶ-έω μσν. αὐτομολῶ: Ἰωσ.Γενέσ.24,22.

ἐναυχένιας-ον μτγν. ὁ ἐν τῷ αὐχένι ἢ περὶ τὸν αὐχένα : Ἀντίπ.Θεσσ.ἐν ΑΠ 7,493 ἐναυχένιος βρόχος.

ἐναυχῶ-έω μτγν. ἐγκαυχῶμαι, σεμνύνομαι διά τι, καμαρώνω : Φίλ.1,422.

ἐναύω κ. νεώτ., παρατ. ἔναυον, ἀπαρφ. ἀορ. ἐναῦσαι, εὐκτ. ἀορ. α´ ἐναύσειε (Δίφιλ.62), μέσ. μέλλ. ἐναύσομαι, ἀόρ. ἐναύσασθαι, δίδω εἴς τι ἢ εἴς τινα πῦρ, κάμνω τι ἢ ἐπιτρέπω εἴς τινα νὰ ἀνάψῃ, δίνω φωτιά : Ἡρ.7,231 οὔτε οἱ πῦρ οὐδεὶς ἔναυε Σπαρτιητέων οὔτε διελέγετο, Ξεν.Ἀπ. 2,2,12 καὶ τῷ γείτονι βούλει σὺ ἀρέσκειν, ἵνα σοι καὶ πῦρ ἐναύῃ, ὅταν τούτου δέῃ, Πολύβ.

9,40,5· 2) τὸ μέσ. ἐναύομαι λαμβάνω πῦρ, ἀνάπτω, δέχομαι φλόγα δι' ἐμαυτόν, παίρνω φωτιά: Λουκ.Τίμ.6 ἀναρριπίσαι τὸν κεραυνὸν ἢ ἐκ τῆς Οἴτης ἐναυσάμενος, Πλούτ.Νομ.9 οὔ φασι δεῖν ἀπὸ ἑτέρου πυρὸς ἐναύεσθαι· 3) ὁμ. τὸ μέσ. μτφ. λαμβάνω τι διὰ μεταδόσεως: Πλάτ.'Αξ.371Ε καὶ τὸ θάρσος τῆς ἐκεῖσε πορείας παρὰ τῆς Ἐλευσινίας ἐναύσασθαι, Αἰλ.άπ.246 ἐντεῦθεν.. ἐναυσάμενος τὸν λόγον.

ἐναύω (2) σχόλ. ὁμιλῶ, ἐκφωνῶ: Σχόλ.'Ιλ.Ε 333.

ἐναύω (3) Ζωναρ.740 « ἐναύοντες.. ἱκετεύοντες πρὸς τοῖς ναοῖς ».

ἐναφανίζω μτγν. ἐξαφανίζω, ἐξαλείφω τι ἐντός τινος, παθ.: Στράβ.9,40,5 ἐν γὰρ τοῖς μεγάλοις ἐναφανίζεται τὰ οὕτω μικρά, Πλούτ.'Ηθ.489Α οὐ παντάπασιν αὐτῇ τὸ φιλάδελφον ἐνηφανίσθη.

ἐναφάπτω ἐγγίζω, θίγω τι ἐλαφρῶς: 'Αριστλ. Οὐρ.301b,26 ὥσπερ γὰρ ἐναφάψασα (ἐνν. ἡ δύναμις) παραδίδωσιν ἑκατέρῳ· 2) εἰδ. ἰων. ἐναπάπτω δένω, προσδένω, προσαρτῶ τι εἴς τι: 'Ηρ. 1,214 ἐναπῆπτε αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν εἰς τὸν ἀσκόν (ἐσφ. ἀνάγν. ἀντὶ ἐναπῆκε τοῦ ἐναφίημι).

ἐναφέσιος-ον πάπ.ὁ κατέχων γῆν ἐνάφέσει βλ.λ.(!).

ἐναφέψημα-ατος (τό) μτγν. φάρμοκον λαμβανόμενον διὰ τῆς ἐντὸς ὕδατος βράσεως βοτανῶν, ἀφέψημα βλ.λ.: 'Αρετ.'Οξ.Νούσ.1,1 ὕπνον αὐτέοισι καὶ ἠρεμίην μηχανέεσθαι.. ἐναφεψήματι.

ἐναφέψω ἐν ὕδατι βράζω βοτάνην ἢ ἄλλο τι φάρμακον, παρασκευάζω ἀφέψημα: Γαλ.6,291· κ. παθ. ἐπὶ βοτανῶν, λαμβάνομαι ἐν ἀφεψήματι: 'Ιππ.Γυν.2,169 μυρσίνης ἐναφεψημένης, 'Ορειβ.8,6,5.

ἐναφίημι, ἰων. ἐναπίημι, ἰων. γ' ἑν. πρόσ. ἀορ. α' ἐναπῆκε, ἐντός τινος ἀφίημι, ἐμβάλλω, ρίπτω· 'Ηρ. 1,124· πρβλ. ἐναφάπτω· || εἰδ. ἀποτίθημι ἐντός τινος: 'Αριστλ.ΖΙ 553b,24 ἐναφιᾶσι δὲ τὸν γόνον, ὥσπερ αἱ μέλιτται, 'Αρτεμίδ.Δαλδ.2,26· 2) πάπ. ἐγκαταλείπω: Πάπ. ἐναφῆκέν μου τὰ κτήματα ἀγεώργητα· 3) ὁμ. πάπ. παθ. ἀναφορ. πρὸς γαίας ἐν Αἰγύπτῳ, παροδίδομαι εἰς ἰδιώτας: αὐτ. ἐναφειμένας ἀρούρας· 4) ἐπιτρέπω, παρέχω ἐλευθερίαν κινήσεως, ἐνεργείας: 'Ορειβ.άπ.37.

ἐνάφορμος-ον μτγν. ὁ ἔκ τινος ἀφορμῆς, αἰτίου προελθὼν ἢ ὁρμώμενος, δεδικαιολογημένος: Κύριλλ.'Ερμην.'Ησαΐαν 742 ἀπροφάσιστος ἡ εὐπείθεια, οὐκ ἐνάφορμος ἡ ἀπόστασις.

ἐναφόρμως μτγν. μετ' ἀφορμῆς, αἰτίου, δεδικαιολογημένως, δθ. εὐστόχως, καταλλήλως, ἐν καιρῷ τῷ δέοντι: Κύριλλ.'Ερμην.Εὐαγγ.'Ιω.1,1,134.

ἐναφροδισιάζω μτγν. ἀπολαύω τῆς ἀφροδισίου ἡδονῆς ἐπί τινος: 'Αρισταίν.1,15 ὁ νυμφίος ἐρασμίως ἐναφροδισιάσας τῇ κόρῃ.

ἐναχῶς μσν. κατ' ἐννέα τρόπους: Συριον.Μεταφ.171,4.

ἑναχῶς μσν. κατὰ ἕνα τρόπον, ἑνιαίως (πιθ.): Σιμπλίκ.Φυσ.399,24.

ἔναφις-εως (ἡ) μτγν. σύνδεσις, πρόσδεσις: Φίλ. Μηχ.Βελοπ.98,33 ταῖς ἐνάφεσι τῶν ἀγκυρῶν.

ἔνβενος 'Ησ. « ὑελοειδής ».

ἐνβρύζη (ἡ) πάπ. ἡ ὄμβριζο βλ.λ., ἡ διὰ τοῦ πυρὸς βάσανος, δοκιμασία τοῦ χρυσοῦ.

ἐνγαροῦντες 'Επιγρ. «ἐπιδημοῦντες» (πιθ.).

ἐνγεταυθί κωμ. ἀντὶ ἐνταυθί γε: 'Αριστφ.Θεσμ.646.

ἔνγλαυσιν 'Ησ. « ἐν γλαύκεσιν ».

ἔνγροφον 'Επιγρ. ἔγγραφον.

ἐνδαγεῖ 'Ησ. « ἐμμανεῖ ».

ἔνδᾳδος-ον μτγν. ἐπὶ ξύλου ἢ δένδρου, ὁ πλήρης ρητίνης, ρητινώδης: Θεόφρ.Φ19,2,1 ἅπασα γὰρ ἔνδᾳδος πεύκη ταῖς ῥίζαις.

ἐνδᾳδοῦμαι-όομαι μτγν. ἐπὶ ξύλων, στελεχῶν, κλάδων δένδρου, καθίσταμαι ρητινώδης, γεμίζω ἀπὸ ρετσίνι: Θεόφρ.Φ19,2,7.

ἐνδαές ἢ ἐνδ- 'Ησ. « ἐν δ.ονοίᾳ ἑκάστου ».

ἐνδαίνυμαι μτγν. ἐσθίω, καταβιβρώσκω, τρώγω: 'Αθήν.7,277Α τῶν ἰχθύων, οὓς.. ἐνδαινύμεθα.

ἔνδαις-αιδος ἢ **ἔνδᾳς-ᾳδος** (ὁ, ἡ) ὁ μετ' ἀνημμένων δᾴδων, λομπάδων: Αἰσχ.Εὐμ.1044 σπονδαὶ δ' ἐς τὸ πᾶν ἔνδαιδες οἴκων (διόρθ. σπονδαὶ δ' εἰσόπιν ἐνδᾴδες ἴτων).

ἐνδαίω ποι. ἔν τινι, ἐντός τινος φωτίζω ἢ καίω, ἀνάπτω· κ. μτφ.: Πίνδ.Π 4,328 γλυκὺν ἡμιθέοισιν πόθον ἔνδαιεν Ἥρα· || μέσ.λάμπω, φλέγομαι ἐντός τινος: 'Οδ.Ζ 132 ἐν δέ οἱ ὄσσε δαίεται, 'Απολλ.Ρ3,286.

ἐνδάκνω κ. μσν. δάκνω διά τινος ἢ ἁπλῶς δάκνω: Εὐρ.'Ιππ.1223 ἐνδακοῦσαι στόμια πυριγενῆ γνάθοις (περὶ ἵππων ἀφηνιασάντων), Πλάτ. Φαῖδρ.254D ἐνδακὼν τὸν χαλινὸν μετ' ἀναιδείας ἕλκει, Αἰλ.ΖΙ 3,6 τὰς οὐρὰς τὰς ἀλλήλων ἐνδακόντες, Εὐδοκ.204· || κ. ἀπολ.: 'Αρετ.'Οξ.Παθ. 1,7· 2) μτφ. ἐπὶ οὐσιῶν ἐχουσῶν δριμεῖαν, ὀξεῖαν γεῦσιν, διερεθίζω τὴν γεῦσιν, δημ. πιπερίζω, τσούζω: Νίκ.άπ.70,16 ('Αθήν.4,133F) ἐνδάκνοντα σπέρματα σινήπεως· 3) ὁμ. μτφ. εἰσδύω, εἰσχωρῶ, εἰσέρχομαί που, μετὰ δοτ.: 'Απολλδ.Δαμ. Πολιορκ.145,9 ἵνα μὴ ἐνδάκῃ ὁ στῦλος τῇ γῇ.

ἔνδακρυς-υος-υ μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ποὺ ἔχει δοκρυσμένα τὰ μάτια: 'Ιώσ.ΑΙ 1,19,4 ἔνδακρυς γενομένη, Λουκ.'Ενυ.4 κατέδαρθον ἔτι ἔνδακρυς.

ἐνδακρύω χύνω δάκρυο: Αἰσχ.'Αγ.541 ὥστ' ἐνδακρύειν γ' ὄμμασιν χαρᾶς ὕπο.

ἐνδαμάζω μτγν. δαμάζω, ὑποτάσσω, κατονικῶ, παθ.: Στέφ.'Αθ.'Ιππ 322D.

ἐνδαμία δωρ. τ. τοῦ ἐνδημία βλ.λ.

ἐνδαμοιβάς-άδος (ἡ) νεώτ. ζῳολ. εἶδος ζωϊκῶν μικροβίων τῆς τάξεως τῶν ἀμοιβαδοειδῶν.

ἐνδαμῶ-έω δωρ. τ. τοῦ ἐνδημῶ βλ.λ.

ἐνδανδαίνει 'Ησ. « ἀτενίζει, κατατολμᾷ ».

ἐνδαπανῶ-άω μτγν., μσν. δαπανῶ εἴς τι, πρός τι, καταναλίσκω: 'Ανδρ.Κρ.85D.

ἐνδάπιος-α-ον μτγν. ἰθαγενής, ἐντόπιος, ἐγχώριος· δθ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. ἐπὶ προσ.: Μόσχ.2,11 τῶν δ' ἣ μὲν ξένης μορφὴν ἔχεν, ἣ δ' ἄρ' ἐῴκει ἐνδαπίῃ, 'Αγαθ.ἐν ΑΠ 9,153, 'Επιγρ. Ἕλλησι καὶ ἐνδαπίοισιν ἀμοιβήν· πρβλ. ἀλλοδαπός κ. ντόπιος.

ἐνδαρτηρῖτις-ιδος νεώτ. ἰατρ. κ. -ιῖτις φλεγμονὴ τοῦ ἔσω τοιχώματος τῆς ἀρτηρίας.

ἔνδασυς-εος μτχ. ὁ μᾶλλον δασύτριχος, κάπως τριχωτός, μαλλιαρούτσικος: Διοσκ.2,142.

ἐνδατοῦμαι-έομαι (ἐν-δατοῦμαι) κ. μσν. ἀποθ. ἐν ἐνεργ. κ. μέσ. κ. παθ. σημ. μοιράζω, μερίζων διανέμω, κατανέμω, ἀπονέμω: Εὐρ.'Ηρ.218 καὶ γὰρ εἰς σ' ἀφίξομαι λόγους ὀνειδιστῆρας ἐνδατούμενος, Εὐστ.'Ιλ.1214 θείαν δύναμιν ἐνδατεῖσθαι (σχόλ. « κατὰ ἕκαστον μερίζεσθαι »)· || κ. παθ.: Σοφ.ΟΤ 205 τά τε σὰ βέλεα θέλοιμ' ἂν ἀδάματ' ἐνδατεῖσθαι· 2) μτγν. μερίζων σπαράσσω, κατασπαράσσω, κατατρώγω: Λυκόφρ. 155 τὸν ὠλενίτην χόνδρον ἐνδατουμένη· κ. παθ.: Νίκ.Θηρ.509 ἤτοι ἀριστολόχεια παλίσκιος ἐνδατέοιτο (σχόλ. « μερίζοιτο, κόπτοιτο, τρίβοιτο »)· 3) μτφ. ἐπὶ λ. κ. κυρίως ὀνόματος, ἀπαγγέλλω κοταμεμερισμένως, διακεκομμένως πρὸς ὕβριν, πρὸς ὀνειδισμόν, δθ. γεν. ὀνειδίζω: Αἰσχ. 'Επτ.578 δίς τ' ἐν τελευτῇ τοὔνομ' ἐνδατούμενος καλεῖ (σχόλ. « εἰς δύο διαιρῶν τὸ ὄνομα τοῦ Πολυνείκους, τὸ πολὺ καὶ τὸ νεῖκος »)· 4) ὁμ. συνεκδ. καταρῶμαι, ἀναθεματίζω, βλασφημῶ τινα ἤ τι: Σοφ.Τρ.791 τὸ δυσπάρευνον λέκτρον ἐνδατούμενος σοῦ τῆς ταλαίνης· 5) ὁμ. ἐπὶ ἐπαίνου, ἀπονέμω ἑκάστῳ τὸ προσῆκον, δθ. ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω κατὰ σειράν: Πλάτ.Πολ.383Β ἐνδατεῖσθαι τὰς ἑὰς εὐπαιδίας.. καὶ μακραίωνας βίους.

ἔνδασλον 'Ησ. « λοχμῶδες, δασύ ».

ἐνδαύω μτγν. (ἐν-δαύω) κοιμῶμαι, ἀναπαύομαι ἔν τινι τόπῳ: Λυκόφρ.1354.

ἐνδάχιον ἐπίρρ. πάπ. κ. ἐντάχιον συγκρ. τοῦ ἀχρ. ἔνταχυ, θᾶττον, τὸ γληγορώτερο.

ἐνδαφιλεύομαι μτγν. κ. μσν. ἀφειδῶς, ἀφθόνως δαψιλεύομαι, χορηγῶ: Ἡλιόδ.Αἰθ.8,14 ἐνδαφιλεύσασθαι κτήνεσι νομήν, Εὐστ.Πον.342,94 κρατῆρα λύπης ἐπιστέφω τῷ ἐνδαφιλευομένῳ τὸν ἔλεον· 2) χρειάζομαι, εἶμαι ἀπαραίτητος: Μέν.Πρ 102D ὀλίγης πρὸς τὸ πέρας (τῶν ξυνθηκῶν) αὐτῷ ἐνδαφιλευομένης παραδρομῆς ἡμερῶν.

ἐνδεδομένως (ἐνδίδωμι) ἐπίρρ. μσν. π. Φωτ. κ. Σουΐδ. ἀμελῶς, ἄνευ ἐπιμελείας, φροντίδος.

ἐνδεεστέρως ἐπίρρ. συγκρ. τοῦ ἐνδεῶς βλ.λ.

ἐνδέημα-ατος (τὸ) πάπ. ἔλλειμμα: μερισμὸς ἐνδεήματος ὀθονιηρᾶς.

ἐνδεής-οῦς-ές (ἐν-δέω, δεύω) κ. νεώτ., πληθ. οὐδ. ἐνδεᾶ ὁ δε(υ)όμενος ἤτοι ἔχων στέρησιν, ἔλλειψίν τινος, μετὰ γεν.: Εὐρ.Ἱκ.192 πόλεις.. ἐνδεεῖς στρατηλάτου, Ἀντιφ.5,77 οὐδ᾿ ἧς τινος λῃτουργίας ἡ πόλις ἐνδεὴς γεγένηται, Πλάτ.Συμπ.195D ποιητοῦ δ᾿ ἔστιν ἐνδεὴς οἷος ἦν Ὅμηρος· 2) εἰδ. κ. νεώτ. ὁμ. μετὰ γεν. ὁ ἐστερημένος ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει τινὸς τῶν ἀναγκαίων, τῶν χρειωδῶν, τῶν χρησίμων πρὸς συντήρησιν ἑαυτοῦ, ὁ μὴ ἔχων ἐπάρκειάν τινος, ἀντίθ. αὐτάρκης: Ἡρ.1,32 ἀνθρώπου σῶμα ἓν οὐδὲν αὔταρκές ἐστι· τὸ μὲν γὰρ ἔχει, ἄλλου δὲ ἐνδεές ἐστι, Πλάτ.Πολ.369B, Ἰσοκρ.2,1 ὧν αὐτοὶ μὲν ἐνδεεῖς εἰσίν, ἡμεῖς δὲ πλουτεῖτε, Πάπ. τῶν ἀναγκαίων ἐνδεῆ με καθιστάς, - ἡ γῆ τῆς Αἰγύπτου εἶναι ἐνδεὴς μετάλλων· νεώτ. κ. μετ᾿ ἐμπροθέτου (εἰς) διορ.: χῶραι ἐνδεεῖς εἰς ἀνθρακοφόρα στρώματα· 3) κ. νεώτ. κατ᾿ ἀπόλ. ἐκφορὰν ἐπὶ προσ. ὁ στερούμενος ἐπαρκῶν πόρων ζωῆς, ὁ ἐν πενίᾳ ὤν, ὁ ἄπορος, ὁ πτωχός: ΚΔΠράξ.4,34 οὐδὲ γὰρ ἐνδεής τις ὑπῆρχεν ἐν αὐτοῖς, - περίθαλψις εἰς ἐνδεεῖς· ‖ νεώτ. κ. ἐπὶ χώρας, ἡ ἄφορος, ἡ μὴ ἐπαρκῶς παραγωγική: ἡ νῆσος εἶναι ὀρεινὴ καὶ ἐνδεής· ‖ ἐν τῇ σημ. ταύτῃ τὸ οὐδ. ἐνάρθ. ὡς οὐσ.: τὸ ἐνδεὲς τῆς χώρας ἠνάγκασε τοὺς κατοίκους νὰ ἐπιδοθῶσιν εἰς τὴν ναυτιλίαν· ‖ ἐν χρ. κ. παραθ.: οἱ σκηνῖται τῆς Ἀραβίας εἶναι ἐνδεέστεροι τῶν Βεδουΐνων, - γέροντες ἐνδεέστατοι· 4) ὁ ἐλλιπὴς εἴς τι, ὁ ἐλαττωματικός, ὁ λειψερός, μετὰ δοτ. ἢ αἰτ. τοῦ κατά τι: Θουκ.2,87 τῇ τε γὰρ παρασκευῇ ἐνδεὴς ἐγένετο, Λουκ.Ἐναλ.Δ 1,2 εἰ ποιμένι καὶ ἐνδεεῖ τὴν ὄψιν καλὴ ἔδοξας· ‖ κ.συγκρ.: Ἡρ.7,48 εἰ γάρ τοι ταύτῃ ἐνδεέστερα φαίνεται εἶναι τὰ ἡμέτερα· ‖ ὁμ. τὸ συγκρ. μετὰ γεν. ἢ ἀπολ. ὁ ὑποδεέστερός τινος, ὁ ὑπολειπόμενος ἄλλου κατά τι: Ἱππ.Τεχν.821D ἄκρην τὴν χεῖρα ὀλίγῳ ἐνδεεστέρην τοῦ ὑγιέος, Θουκ.1,10 ὅμως δὲ φαίνεται καὶ οὕτως ἐνδεεστέρα (στρατεία)· ‖ ἐν τῇ σημ. ταύτῃ τὸ οὐδ. ἐνάρθ. ὡς οὐσ., ἔλλειψις, ἐλάττωμα, ἔνδεια βλ.λ.: Θουκ.1,77 τοῦ ἐνδεοῦς χαλεπώτερον φέρουσιν· 5) ὁ κατώτερος, ὁ ταπεινότερος, ὁ εὐτελέστερος: Σοφ.ΟΚ 1430 τὰ κρείσσω μηδὲ τἀνδεᾶ λέγειν, Ξεν.Ἑλλ 7,1,23 γένει τε οὐδενὸς ἐνδεής· ‖ κ. συγκρ.: Ξεν.Ἑλλ.4,1,6 Περσῶν οὐδενὸς ἐνδεέστερος, Διον.Ἀλ.Ῥωμ.1,66· 6) ὁ μὴ ἐπαρκής, ἀτελής: Θουκ.8,36 αἱ πρῶται ξυνθῆκαι, αἱ πρὸς Χαλκιδέα γενόμεναι ἐνδεεῖς εἶναι, Πλάτ.Πρωτ.322B· 7) γραμμ. ἐλλειπτικὸς βλ.λ. ἐν εἰδ. σημ.: Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.239,18.

ἐνδεητικός-ή-όν μτγν. ἐλλιπής, ἀτελής: Βέττ.Βάλ.15,20 ἐνδεητικὸς περὶ τὸ τέλος.

ἔνδεια (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. ἔλλειψις: Θουκ.4,18 οὔτε δυνάμεως ἐνδείᾳ ἐπάθομεν αὐτό, Πλάτ.Ἱππ.Μ 283b χρημάτων ἐνδείᾳ ἔφευγον τὴν σὴν ὁμιλίαν, Κόλβ 6,23 τὴν ἔνδειαν τῆς γλυκείας γαλήνης· ‖ κ. ἀπολ.: Πλάτ.Πρωτ.357B ὑπερβολῆς τε καὶ ἐνδείας οὖσα καὶ ἰσότητος πρὸς ἀλλήλας σκέψις, Ἰσοκρ.2,33 αἱ γὰρ μετριότητες μᾶλλον ἐν ταῖς ἐνδείαις ἢ ταῖς ὑπερβολαῖς ἔνεισιν· ‖ στέρησις: Πλάτ.Γοργ.496D ὁμολογεῖς ἅπασαν ἔνδειαν καὶ ἐπιθυμίαν ἀνιαρὸν εἶναι, αὐτ. 496E· ‖ πληθ. ἀνάγκαι: αὐτ.Ἐρυξ.401E πρὸς τὰς ἐπιθυμίας καὶ τὰς ἐνδείας τοῦ σώματος, Ξεν.ΚΠ 8,2,22 τάς τ᾿ ἐνδείας τῶν φίλων· 2) κ. νεώτ ἔλλειψις τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, πενία, ἀντίθ. εὐπορία: Πλάτ.Συμπ.203D ἀεὶ ἐνδείᾳ ξύνοικος, Δημ.1122 ἄξιον ὀργίλως ἔχειν τοῖς μετ᾿ εὐπορίας πονηροῖς ἢ τοῖς μετ᾿ ἐνδείας, Μηναῖ.1,7 Συναξ.· 3) εἰδ. λιμός: Ἰουλ.Λόγ.2,66C· 4) μτγν. γραμμ. εἰδικὴ μετάπτωσις, ὡς πάθος λέξεώς τινος, καθ᾿ ἣν αὕτη ἐλαττοῦται ἢ ἐξασθενοῦται χάριν εὐφωνίας: Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.133,15.

ἔνδειγμα-ατος (τὸ) (ἐνδείκνυμι) κ. μσν. κ. νεώτ. ἔνδειξις, δεῖγμα, τεκμήριον: Πλάτ.Κριτί.110B ἔνδειγμα ὅτι πάνθ᾿ ὅσα ξύννομα ζῷα θήλεα.. πέφυκεν, Δημ.423 εὐνοίας ἔνδειγμα τῇ πόλει γεγενῆσθαι, ΚΔΘεσσ.2,1,5 ἔνδειγμα τῆς δικαίας κρίσεως τοῦ Θεοῦ· 2) μσν. πληθ. ἐνδείγματα τέρατα καὶ σημεῖα: Ζαχαρ.Παπικ.Διάλ.3,4 ὁ δὲ πονηρὸς δαίμων.. εἰς τὸν οἶκον ἐκεῖνον πρὸς τὸ ποιεῖν ἐνδείγματα τοῦ λοιποῦ οὐκ εἰσῆλθεν.

ἐνδειγματικός-ή-όν νεώτ. ὁ περιέχων ἔνδειγμα βλ.λ.· ἐπίρρ. -ῶς.

ἐνδείκνυμι κ. νεώτ. κ. ἐνδεικνύω παρέχω ἔνδειξιν, δεικνύω, δηλῶ, φανερώνω, δείχνω: Πίνδ.Ο 7,58 ἀπέοντος δ᾿ οὔτις ἔνδειξεν λάχος Ἀελίου (σχόλ. «ἐνεφάνισεν, ἀνέμνησεν»), Σοφ.ΟΚ 48 πρίν γ᾿ ἂν ἐνδείξω τί δρῶ, Ἀντιφ.6,37 μηδ᾿ ἐνδεῖξαι τῷ δικαστηρίῳ τἀδικήματα· ‖ ὁμ. μετὰ μτχ. κατηγ.: Πλάτ.Πολιτ.278B ἐνδεικνύναι τὴν αὐτὴν.. φύσιν ἐν ἀμφοτέραις οὖσαν ταῖς συμπλοκαῖς· ‖ ὁμ. μετ᾿ ἀπαρφ.: αὐτ.308E· ‖ πάπ. μέσ. δηλῶ τὴν κατοχὴν περιουσίας πρὸς φορολόγησιν· 2) π. ἀττ. ὡς δικανικὸς ὅρος, πρβλ. ἔνδειξις 2), καταγγέλλω, καταμηνύω τινά: Πλάτ.Ἀπολ.32B καὶ ἑτοίμων ὄντων ἐνδεικνύναι με, αὐτ.Νόμ.856C πᾶς δὲ ἀνὴρ.. ἐνδεικνύτω ταῖς ἀρχαῖς εἰς κρίσιν ἄγων τὸν ἐπιβουλεύοντα· ‖ ὁμ. ἀπολ.: Ἰσοκρ.18,20 τοὺς ἐνδείξαντας ἢ φήναντας· κ. παθ.: Ἀντιφ.5,9 κακοῦργος ἐνδεδειγμένος φόνου δίκην φεύγω, Λυσ.6,15 ἐνδειχθεὶς θανάτῳ ζημιωθήσεται· ‖ κ. μέσ.: Πλούτ.Σόλ.24 καὶ τὸ φαίνειν ἐνδεικνύμενον τοὺς ἐξάγοντας κληθῆναι συκοφαντεῖν· 3) μετ᾿ αἰτ. πράγματος, ἐπιδεικνύω, παρουσιάζω: Αἰσχ.Πρ.405 ὑπερήφανον θεοῖς τοῖς πάρος ἐνδείκνυσιν αἰχμάν, Πάπ. ἐνέδειξάν μοι εὔνοιαν· ‖ κ. μέσ.: Ἀριστφ.Πλ.785 ἐνδεικνύμενος ἕκαστος εὔνοιάν τινα, Θουκ.4,126 κατὰ πόδας τὸ εὔψυχον ἐν τῷ ἀσφαλεῖ ὀξεῖς ἐνδείκνυνται, Δημ.561· 4) μέσ. ἀποτείνω τινὶ λόγον ὅπως τῷ ἐξηγήσω τι, δίδω ἐξηγήσεις, ἀνακοινώνω: Ἰλ.Τ 83 Πηλεΐδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι (Ἡσ. «ἀπολογήσομαι»), Ἡρ.8,141 ἐνδεικνύμενοι τοῖσι Λακεδαιμονίοισι τὴν ἑωυτῶν γνώμην, Πολύβ.3,54,3· 5) ὁμ. μέσ. μετὰ μτχ. ἀποδεικνύω διὰ τεκμηρίων: Εὐρ.Ἀλκ.154 πῶς δ᾿ ἂν μᾶλλον ἐνδείξαιτό τις πόσιν προτιμῶσα, Δημ.535 καὶ τὴν ἰδίαν δύναμιν κρείττω τῶν νόμων οὖσαν ἐνδεικνύμενον· ‖ ὁμ.μετ᾿ εἰδ. προτ.: Θουκ.8,82 ἐνδείκνυσθαι ὅτι καὶ στρατηγὸς ἤδη ᾕρηται, Πλάτ.Ἀπολ.22D ἐγὼ οὐ λόγῳ ἀλλ᾿ ἔργῳ αὖ ἐνεδειξάμην, ὅτι ἐμοὶ θανάτου μὲν μέλει· ‖ κ. παθ. μετ᾿ ἀπαρφ.: Δημ 93 καὶ τὸ βούλεσθαι κωλύειν ἐνδεδεῖχθαι· 6) ὁμ. μέσ. δεικνύομαι πρόθυμος, προσπαθῶ νὰ γίνω συμπαθὴς πρός τινα, μετὰ δοτ.: Δημ.375 ἐνδεικνύμενος τοῖς πρέσβεσι τοῖς παρὰ τοῦ Φιλίππου παροῦσι· ‖ ἐμφανίζομαι πρό τινος χάριν εὐαρε-

σκείας : Αἰσχίν.3,217 **ἐνδεικνύμενος Ἀλεξάνδρῳ διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἔχθραν·** **7**) ποιοῦμαι ἐπίδειξιν, ἐπιδεικνύομαι : Πλάτ.Πρωτ.317C **ὑπώπτευσα γὰρ βούλεσθαι αὐτὸν τῷ τε Προδίκῳ καὶ τῷ Ἱππίᾳ ἐνδείξασθαι καὶ καλλωπίσασθαι,** Πλούτ. Κικ.14· **8**) νεώτ. ὁμ. μέσ. εὔχρ. ἰδίως εἰς γ' πρόσ. ἐνεστ. κ. παρατ., ἐπιβάλλεται, θεωρεῖταί τι ὡς τὸ πρέπον, τὸ ἀναγκαῖον, τὸ κατάλληλον : **ἐνδείκνυται ἡ πρόσληψις βοηθοῦ, - ἡ κυβέρνησις θὰ ἐφαρμόσῃ τὰ ἐνδεικνυόμενα μέτρα·** || ἐπὶ φαρμάκων, ὠφελεῖ, θεραπεύει : **ἡ κινίνη ἐνδείκνυται κατὰ τῆς ἑλονοσίας·** || ἡ μτχ. παθ. παρακ. **ἐνδεδειγμένος-η-ον** ὡς ἐπίθ. ὁ ἐνέχων ἔκδηλον τὴν ἱκανότητα ἢ ἁρμοδιότητα πρός τι : **εἶναι ὁ ἐνδεδειγμένος διὰ τὴν ἕδραν τῆς Λατινικῆς·** ρηματ. π. ἐνδεικτός-έος-ικός, ἔνδειγμα, ἐνδείκτης, ἔνδειξις.

ἐνδείκτης μτγν. κ. νεώτ. μηνυτής, καταδότης : ΠΔ Μακκ.2,4,1 **τῆς πατρίδος ἐνδείκτης γεγονώς,** Φιλόστρ.Σοφ.2,29 (Οἰνόμ. (**τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν ἐνδεικτῶν·** **2**) ἐπὶ καλῆς σημ. ὁδηγός : Εὐσ. Εὐαγγ.Προπ.5,215A **σὲ ἐδεόμην καὶ τούτου γενέσθαι ἐνδείκτην·** **3**) νεώτ. ὁ δεικνύων τι, δείκτης : **ἐνδείκτης ταχύτητος** [ναυτικὸν ὄργανον δεικνύον ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τὴν ταχύτητα τοῦ πλοίου], **ἐνδείκτης ὕψους καὶ πυροσωλῆνος** [ὄργανον χρησιμοποιούμενον ὑπὸ τοῦ πυροβολικοῦ διὰ τὴν στοιχειώδη διεύθυνσιν ἀντιαεροπορικῆς βολῆς].

ἐνδεικτικός-ή-ό(ν) μτγν., μσν. νεώτ. κ.δημ. ὁ ἐλεγκτικός, δοκιμαστικός : Διογ.Λ 3,51 **τοῦ δὲ ἀγωνιστικοῦ ἐνδεικτικὸς καὶ ἀνατρεπτικός·** **2**) ὁ παρέχων ἐνδείξεις, δηλωτικός : Γαλ.2,62,10 **πῶς οὐκ ἔστι τῆς περιστολῆς ἐνδεικτικόν,** Εὐστ.Πον.344,2 **φιλίας ἐνδεικτικόν, - σημεῖα ἐνδεικτικὰ βελτιώσεως·** || νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. **ἐνδεικτικόν** σχολικὸν ἔγγραφον πιστοποιοῦν, ὅτι μαθητής τις ἐκρίθη προβιβαστέος· **3**) νεώτ. ναυτ. τὸ οὐδ. πληθ. **ἐνδεικτικά** ὡς οὐσ. **τὰ** ἄκρα τῶν ἐμβόλων σχοινίου, ἄ. μαρτύρια.

ἐνδεικτικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἐνδεικτικόν, δηλωτικόν : Γαλ.Γλαύκ.2 **ἐνδεικτικῶς μὲν εἴρηται, σαφῶς δὲ οὐδέπω.**

ἐνδεικτός-ή-όν Ἐπιγρ. ὁ τιμωρούμενος **διὰ** προστίμου : **ἐνδ- ποτὶ δραχμὰς ἑκατόν.**

ἐνδειμᾰτος-ον μτγν. ὁ πλήρης φόβου : Ἰάμβλ. Προτρ.20 **ἐνδείματος ὑποδοχή.**

ἐνδειματῶ-όω γλωσσ. εἶμαι πλήρης φόβου.

ἔνδεινος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ ἐμποιῶν δέος, φοβερός, τρομερός, δεινός : Ὠριγ.4,409B,ASS Αὐγούστ.3,163,6 **ἐνδείνοις οἰμωγαῖς.**

ἐνδεινῶς μτγν. κατὰ τρόπον δεινόν, φοβερόν, φρικτόν, μετὰ συγκρ. **-ότερον** : Θεμίστ.Λογ.4,56A.

ἔνδειξις-εως (ἡ) (ἐνδείκνυμι) κ. νεώτ., δημ. -η ὑπόδειξις, δήλωσις, φανέρωσις : Πλάτ.Νόμ.966B **τί δ', ἐννοεῖν μέν, τὴν δ' ἔνδειξιν τῷ λόγῳ ἀδυνατεῖν ἐνδείκνυσθαι,** Πολύβ.3,38,5 **πρὸς τὸ κατὰ τὴν ἔνδειξιν ὑποδεικνύμενον,** Δίων Κ 62,23· **2**) κ. νεώτ. δεῖγμα, σημεῖον, τεκμήριον : Δίων Κ 78,21 **ὁ γάρ τοι Ταράντας διέφθειρε τὰ πλείω τῶν ἔνδειξίν τινα ἐχόντων** (γραμμάτων), **- δῶρον ὡς ἔνδειξιν φιλίας καὶ ἀγάπης·** || εἰδ. νεώτ. κ. δημ. ἰατρ. ἐκδήλωσις ἐπιβάλλουσα τὴν ἐφαρμογὴν ὡρισμένης θεραπείας : **ἡ ἀνεύρεσις ἐν τῷ αἵματι γονοκόκκων ἀποτελεῖ ἔνδειξιν ἐφαρμογῆς ἀντιγονοκοκκικῆς ἀγωγῆς·** || ὁμ. στρατ. κ. ναυτ. ὑγειον. ὑπηρεσ. ἰατρικὴ ἔκθεσις ὑποδεικνύουσα τὴν εἰσαγωγὴν εἰς νοσοκομεῖον τοῦ ἐν αὐτῇ ἀναγραφομένου ἢ τὴν παραπομπήν του εἰς ὑγειονομικὴν ἐπιτροπήν· **3**) ἐπίδειξις, δήλωσις πρὸς κτῆσιν εὐνοίας τινός : Αἰσχίν.3,219 **τῆς εἰς Ἀλέξανδρον ἐνδείξεώς με φὴς ἀπενεγκεῖν·** **4**) νεώτ. κ. δημ. νομ. ἡ πιθανή, φαινομένη βεβαίωσις γεγονότος τινὸς ἢ συναγομένη ἐκ πραγματικῶν περιστατικῶν ἐμμέσως συνδεδεμένων πρὸς τὸ κυρίως ἐνδιαφέρον περιστατικόν, κτ. διαστολὴν πρὸς τὴν ἀπόδειξιν : **ἐνδείξεις διὰ τὴν ἐνοχὴν τοῦ κατηγορουμένου, ἀλλ' οὐδεμία ἀπόδειξις·** **5**) π. ἀττ. ὡς νομ., καταγγελία ἐναντίον κατέχοντος δημόσιον ὑπούργημα καίτοι κωλυομένου ὑπὸ τοῦ νόμου : Ἀνδοκ.1,10 **ἢ φάσεις ἢ ἐνδείξεις ἢ ἀπαγωγαί,** Δημ.504 **εἶναι δὲ καὶ ἐνδείξεις καὶ ἀπαγωγάς·** **6**) μτγν. ἀπόδειξις : Φιλόπ. Ἰω. Ὑπόμν.Μετ.123,34.

ἕνδεκα (οἱ, αἱ, τὰ) κ. μσν., νεώτ., δημ. κ. **ἕντεκα,** ἄκλ. ἀριθμ. ἀπόλ., ποσότης συγκειμένη ἐκ μιᾶς δεκάδος καὶ μιᾶς μονάδος : Ἰλ.Β 713 **τῶν ἦρχ' Ἀδμήτοιο φίλος πάις ἕνδεκα νηῶν, - ὁ γυιός μου ἔκλεισε τὰ ἕντεκα** (ἔτη)· **2**) τὸ ἀρσ. πληθ. **ἕνδεκα** ὡς οὐσ. (ἐνν. ἄνδρες) ἄρχοντες κληρωτοὶ ἐν Ἀθήναις ἔχοντες τὴν ἐποπτείαν τῶν φυλακῶν καὶ φροντίζοντες περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῶν ποινῶν ἰδίως τῶν θανατικῶν· ΑΒ 250,4, Ἀριστφ.Σφ.1108 **οἱ δὲ παρὰ τοὺς ἕνδεκα,** Πλάτ.Φαιδ.59E **λύουσι.. οἱ ἕνδεκα Σωκράτη καὶ παραγγέλλουσιν ὅπως ἂν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ τελευτήσῃ·** **3**) ὁμ. ἄρχοντές τινες ἐν Δήλῳ : Ἐπιγρ.· **4**) ΚΔ οἱ μετὰ τὴν προδοσίαν τοῦ Ἰούδα ἀπομείναντες ἕνδεκα μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ : ΚΔ Πράξ.2,14 **σταθεὶς δὲ Πέτρος σὺν τοῖς ἕνδεκα.. ἀπεφθέγξατο αὐτοῖς·** || δημ. φρ. **χαθήκαμε (ἢ πᾶμε χαμένοι) κι οἱ ἕντεκα** = ἀπαξάπαντες ἢ ὁλοσχερῶς.

ἑνδεκαγράμματος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ συγκείμενος ἐξ ἕνδεκα γραμμάτων : Ἀθήν.10,455B.

ἑνδεκάγυνα (τὰ) νεώτ. βοταν. ἄνθη **φέροντα ἕνδεκα** ὑπέρους.

ἑνδεκάγωνος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἕνδεκα γωνίας : Ἥρων Μέτρ.1,24· || νεώτ. μαθ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. γεωμετρικὸν σχῆμα ἔχον ἕνδεκα γωνίας.

ἑνδεκαδικός-ή-όν νεώτ. μαθ. ὁ ἔχων βάσιν τὸν ἀριθμὸν ἕνδεκα : **ἑνδεκαδικὸν σύστημα** [σύστημα ἀριθμήσεως, καθ' ὃ οἱ ἀριθμοὶ κατατάσσονται εἰς τάξεις μονάδων, ὧν ἑκάστη περιέχει ἕνδεκα μονάδας τῆς ἀμέσως κατωτέρας τάξεως].

ἑνδεκαδίκορ Ἡσ. « εἶδός τι φασκωλίου ».

ἑνδεκαετής-οῦς-ές Ἐπιγρ., νεώτ. κ. **ἑνδεκαέτης-ες,** ὁ ἔχων ἡλικίαν ἢ διάρκειαν ἕνδεκα ἐτῶν : **ἑνδεκαετὴς πόλεμος - συζυγικὸς βίος.**

ἑνδεκαετία (ἡ) νεώτ. περίοδος ἕνδεκα ἐτῶν.

ἑνδεκάζω μτγν. ἑορτάζω τὴν δεκάτην ἡμέραν τοῦ μηνός· πρβλ. Ἁρποκρ. : Δημ.1335 **μικρὸν δὲ διαλιπόντας τοῖς αὐτοῖς τούτοις ἑνδεκάζοντας** (διόρθ. Blass **συνδεκατίζοντας**).

ἑνδεκαήμερος-ον μτγν. κ. νεώτ. **ὁ ἔχων** διάρκειαν ἕνδεκα ἡμερῶν : Γολ.7,510.

ἑνδεκάκις ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἕνδεκα φοράς : Ἀριστλ.ΖΙ 562b,25 **τίκτουσι.. καὶ ἑνδεκάκις.**

ἑνδεκακισχίλιοι-αι-α νεώτ. οἱ ἀριθμούμενοι εἰς ἕνδεκα χιλιάδας.

ἑνδεκάκλῖνος-ον ὁ ἔχων θέσεις δι' ἕνδεκα κλίνας δαιτυμόνων, κωμ. χαρακτηρισμὸς τῆς κεφαλῆς τοῦ Περικλέους : Πλούτ.Περ.3 (Τηλεκλ.) **ἐκ κεφαλῆς ἑνδ- θόρυβον πολὺν ἐξανατέλλειν.**

ἑνδεκακρούμᾰτος-ον ὁ ποιούμενος χρῆσιν ἕνδεκα μουσικῶν φθόγγων : Τιμόθ.Μιλ.Πέρσ.242 **μέτροις ῥυθμοῖς τε ἑ-.**

ἑνδεκαμελής-οῦς-ές νεώτ. ἐπὶ προσ. ὁ ἐξ ἕνδεκα μελῶν συγκείμενος : **ἑνδ- συμμορία-ἐπιτροπή.**

ἑνδεκαμερῶς ἐπίρρ. μσν. εἰς ἢ κατὰ ἕνδεκα μέρη : Λάσκ.Θεόδ.1273.

ἑνδεκάμετρον μέτρον πάπ. μονὰς μήκους περιέχουσα ἕνδεκα μέτρα.

ἑνδεκάμηνος-ον κ. νεώτ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τοκετόν, ὁ γινόμενος μετὰ κύησιν ἕνδεκα μηνῶν : Ἱππ.Ὀκτ.13 **οἱ δεκάμηνοι τῶν τόκων καὶ ἑνδεκάμηνοι·** **2**) νεώτ. ὁ ἄγων ἡλικίαν ἕνδεκα μηνῶν : **βρέφος ἑνδεκάμηνον·** **3**) ὁ ἔχων διάρκειαν ἕν

δεκα μηνῶν: **ἐνδ- προθεσμία**· || ὁ διδόμενος δι' ἕνδεκα μῆνας: **ἐνδ- μισθός - ἄδεια**· || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. χρονικὸν διάστημα ἕνδεκα μηνῶν.

ἐνδεκανδρία (ἡ) νεώτ. βοταν. κατηγορία φυτῶν, ὧν τὰ ἄνθη ἔχουσιν ἕνδεκα στήμονας.

ἐνδεκαούγκιον (τό) γλωσσ. μονάς βάρους περιέχουσα ἕνδεκα οὐγκίας.

ἐνδεκάπηχυς-εος-υ ὁ ἔχων μῆκος ἕνδεκα πήχεων: 'Ιλ.Ζ 319 ἐν **δ' ἄρα χειρὶ ἔγχος ἔχ' ἐνδεκάπηχυ,** Σέξτ.'Εμπ.Μαθ.10,160, 'Επιγρ. **ἐνδ- δοκός.**

ἐνδεκαπλασιάζω νεώτ. καθιστῶ τι ἑνδεκάκις πλειότερον ἢ μεῖζον, πολλαπλασιάζω ἐπὶ ἕνδεκα.

ἐνδεκαπλασιασμός (ὁ) μσν. τὸ πολλαπλασιάζειν ἐπὶ ἕνδεκα: Ματθ.Βλαστ. ἐν Συντ.Καν.6,415.

ἐνδεκαπλάσιος-ία-ιο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἑνδεκάκις πολλαπλάσιος ἢ μείζων ἄλλου τινός· ἐπίρρ. **-ίως.**

ἐνδεκαπλοῦς-όος-ῆ-οῦν νεώτ. ὁ συγκείμενος ἐξ ἕνδεκα μερῶν· **2**) ὁ ἑνδεκαπλάσιος βλ.λ.

ἐνδεκάπους-ποδος-ουν μτγν. ὁ **ἔχων** μῆκος ἕνδεκα ποδῶν: Πολυβ.1,72.

ἐνδεκάς-άδος (ἡ) κ. νεώτ. ὁ ἀριθμὸς ἕνδεκα: Πλάτ.Νόμ.771C **τάς διανομάς ἔχει μέχρι τῶν δώδεκα ἀπὸ μιᾶς ἀρξάμενος πλὴν ἐνδεκάδος.**

ἐνδεκασύλλαβος(-η)-ο(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ σύγκείμενος ἐξ ἕνδεκα συλλαβῶν: **ἐνδ- λέξις,-ἐνδεκασύλλαβος στίχος** (ἢ ἁπλῶς **ἐνδεκασύλλαβος**)· || τὸ οὐδ. **ἐνδεκασύλλαβον** (ἐνν. μέτρον) ὡς **οὐσ. στίχος ἐξ** ἕνδεκα συλλαβῶν: 'Ηφαιστ. 14,2 **τὸ Σαπφικὸν καλούμενον ἐνδεκασύλλαβον.**

ἐνδεκαταῖος-α-ον ὁ κατὰ τὴν ἑνδεκάτην ἡμέραν γινόμενος ἢ γενόμενος: 'Ιππ.'Αφορ.1250 **ἱδρῶτες.. ἐνδεκαταῖοι,** Θουκ.2,97 **ἀνὴρ εὔζωνος ἐνδεκαταῖος τελεῖ**· **2**) ὁ ἀπό ἕνδεκα ἡμερῶν: Θεόκρ.10,12 **ἐγὼ ἔραμαι σχεδὸν ἐνδεκαταῖος.**

ἐνδεκατημόρια(ν) (τό) νεώτ. τὸ ἑνδέκατον μέρος.

ἐνδεκάτομος(-η)-ον νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ βιβλίων, ὁ ἐξ ἕνδεκα τόμων ἀποτελούμενος.

ἑνδέκατος-η-ο(ν) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν **τῇ** κατ' ἀρίθμησιν σειρᾷ ἔχων τὸν ἀριθμὸν ἕνδεκα: 'Οδ.Γ 391 **ἑνδεκάτῳ ἐνιαυτῷ,** Ξεν.'Αν.1,7,18 **τῇ ἑνδεκάτῃ ἀπ' ἐκείνης ἡμέρᾳ** Πλούτ.Λυκ.1 **ἑνδέκατον δὲ ἀφ' Ἡρακλέους,** ΚΔΜατθ.20,6 **περὶ δὲ τὴν ἑνδεκάτην ὥραν**· **2**) τὸ θηλ. **ἑνδεκάτη** ὡς οὐσ. ἡ ἑνδεκάτη ἡμέρα: 'Οδ.θ 374· || νεώτ. ἡ ἑνδεκάτη ὥρα: **ἦλθε τὴν ἑνδεκάτην τῆς νυκτός**· || εἰδ. νεώτ. μουσ. ὁ ἑνδέκατος φθόγγος τῆς διατονικῆς κλίμακος, ἄ. διπλασία τετάρτη· **3**) τὸ ἀρσ. **ἑνδέκατος** (ἐνν. μὴν) ὡς οὐσ. μὴν τῶν Φωκέων ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν Βουκάτιον τῶν Δελφῶν· **4**) νεώτ. τὸ οὐδ. **ἑνδέκατον** (ἐνν. μέρος) ὡς οὐσ. τὸ ἑνδεκατημόριον.

ἐνδεκάφυλλα (τά) νεώτ. βοταν. φυτά, ὧν ἕκαστον φύλλον φέρει δέκα παράφυλλα.

ἐνδεκάχορδος-ον ὁ ἔχων ἕνδεκα χορδάς: "Ιων Χ'Ελεγ.3,1 **ἐνδεκάχορδος λύρα.**

ἐνδεκαχῶς ἐπίρρ. μσν. κατὰ ἕνδεκα τρόπους Σιμπλίκ.Φυσ.553,2. 8λεμμ.801.

ἐνδεκέτης-ους-ις-ες 'Επιγρ. ἑνδεκαετής (πιθ.).

ἐνδεκέτις-ιδος ΑΠ τὸ θηλ. τοῦ ἐνδεκέτης, ἡ ἔχουσα ἡλικίαν ἕνδεκα ἐτῶν: 'Αντίπ.Σιδ.ἐν ΑΠ 7,164,6.

ἐνδεκήρης-ους-ες μτγν. ἐπὶ πλοίων, ὁ ἔχων ἕνδεκα σειρὰς κωπῶν: Θεόφρ.Φ15,8,1· || τὸ θηλ. ἐνδεκήρης ὡς οὐσ. (ἐνν. ναῦς): Καλλίξ. ἐν 'Αθήν. 5,203D **τὰ μέγιστα τῶν πλοίων ἦν.. ἐνδεκήρεις.**

ἐνδέκκρισις-εως (ἡ) νεώτ. φυσιολ. κ. **ἐνδοέκκρισις** ἡ ἐντὸς τοῦ ὀργανισμοῦ ἔκκρισις τῶν ἀδένων.

ἐνδέκομαι Ιων. ἀντὶ ἐνδέχομαι βλ.λ.

ἔνδεκτόν ἐστι μτγν. ἐνδέχεται, εἶναι δυνατόν: 'Απολλ.Δύσκ.Συντ.181,10 **ἔνδεκτον εἶναι ἀπὸ ἑνικῆς συνθέσεως γίνεσθαι πληθυντικὸν ἀριθμόν.**

ἐνδελεάζω μσν. δελεάζω βλ.λ.: 'Ιωσ.Γενέσ 33,7.

ἐνδελέχεια (ἡ) (ἐνδελεχής) κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐνδελεχοῦς, ἡ διάρκεια, τὸ ἀδιάλειπτον, ἡ συνεχὴς δρᾶσις ἢ ἐπίδρασις: Χοιρίλ.10 **πέτρην κοιλαίνει ῥανὶς ὕδατος ἐνδελεχείῃ,** Μέν.744 πάντα **γὰρ ταῖς ἐνδελεχείαις καταπονεῖται πράγματα,** Κλήμ.'Αλ.Στρωμ.2,489,35· || νεώτ. κ. ἀδιάπτωτος ἐπιμέλεια, συνήθ. ἐν φρ. μετ' **ἐνδελεχείας**· **παρηκολούθησα τὸ ζήτημα μετ'** ἐνδελεχείας· **2**) ἐνίοτε ἐσφ. ἀντὶ τοῦ ἐντελέχεια βλ.λ.

ἐνδελεχής-οῦς-ές (ἐν-δολιχός) κ. νεώτ. διηνεκής, ἀέναος, διαρκής, ἀδιάλειπτος: Πλάτ.Νόμ. 717E **τῷ δὲ μὴ παραλείπειν μνήμην ἐνδελεχῆ παρεχόμενον,** ΠΔ'Εσδρ.1,6,23 **διὰ πυρὸς ἐνδελεχοῦς,** Πλούτ.Περ.19 **πόλεμον ἐνδελεχῆ καὶ βαρὺν ἐξέκλεισεν**· || κ. ὑπερθ. **-έστατος**: 'Ισοκρ.15,156 **ταύτης τῆς λῃτουργίας τῆς ἐνδελεχεστάτης καὶ πολυτελεστάτης**· || κ. ἐπὶ προσ. ἐπίμονος: Φιλόδ.Οἰκ.52J **φροντισταὶ σύντονοι καὶ ἐνδελεχεῖς**· || τὸ οὐδ. **τὸ ἐνδελεχές** ὡς οὐσ. ἡ ἐνδελέχεια βλ.λ.: Πλούτ.Μάρ.6 **τὸ περὶ τοὺς πόνους ἐνδ-.**

ἐνδελεχίζω μτγν. ἀμτβ. ἐνδελεχῶ βλ.λ., ἐπιμένω: 'Επίκ.ἀπ.195 **ἐνδ- ἐν φιλοσοφίᾳ**· || συναναστρέφομαι, κάνω παρέα: ΠΔ Σοφ.Σειρ.9,4 **μετὰ φαλλούσης μὴ ἐνδελέχιζε,** 'Εφραὶμ Σύρ.1,16C **μετὰ γυναικῶν καὶ μάλιστα ἀσέμνων οὐκ ἐνδελεχίζει.**

ἐνδελεχισμός (ὁ) μτγν. ἡ ἐνδελέχεια βλ.λ.· 'Ησ. «ἀσχολία»: Φιλούμ.π.'Ορειβ.45,29,21· || **θυμίαμα ἐνδελεχισμοῦ** διαρκὲς θυμίαμα: ΠΔ 'Ἐξ.30,8.

ἐνδελεχῶ-έω ἀμτβ. παρέχω τι τακτικῶς, συχνάκις: ΠΔ Σοφ.Σειρ.30,1 **ὁ ἀγαπῶν τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐνδελεχήσει μάστιγας αὐτῷ**· || παθ. κατατρύχομαι συνεχῶς ὑπὸ νόσου: Στέφ.'Αθ.'Ιππ.1,136D.

ἐνδελεχῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. διαρκῶς, συνεχῶς, ἀδιαλείπτως: Πλάτ.Τίμ.43D **μετὰ τοῦ ῥέοντος ἐνδόχετοῦ,** Κρώβ.ἐν 'Αθήν.10,429D **τὸ δ' ἐνδελεχῶς μεθύειν**· || νεώτ.κ. λίαν ἐπιμελῶς, λίαν προσεκτικῶς.

ἐνδελιπές 'Ησ. «παντελές».

ἔνδεμα-ατος (τό) (ἐνδέω) μτγν. **πᾶν τὸ δεδεμένον** ἔν τινι ἢ περί τι: Γλωσσ.· || κτ. πληθ. περίαπτον, **φυλακτόν**: Διοσκ.Εὐπ.2,136· **πρβλ. ἔνδεσμα.**

ἐνδέμω φράττω τι διὰ κτίσματος, παροικοδομῶ: 'Ηρ.3,117 **τὰς διασφάγας τῶν οὐρέων ἐνδείμας ὁ βασιλεὺς πύλας ἐπ' ἑκάστῃ διασφάγι ἔστησε**· **2**) οἰκοδομῶ, κτίζω ἔν τινι τόπῳ: Θεόκρ.17,82 **τρεῖς μέν οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδμηνται**· || μέσ. κατασκευάζω τι δι' ἐμαυτὸν ἔν τινι τόπῳ: Νίκ.Θηρ.419 **κοῖτον.. ἐνεδείματο θάμνῳ.**

ἐνδενδίλλειν 'Ησ. «ἐμβλέπειν».

ἔνδενδρος ἐπίθ. τοῦ Διὸς παρὰ **Ῥοδίοις** κ. ἐν Πάρῳ· 'Ησ. «παρὰ Ῥοδίοις Ζεύς», **'Επιγρ.**· **2**) ἐπίθ. τοῦ Διονύσου· 'Ησ. «καὶ Διόνυσος ἐν Βοιωτίᾳ», ἄ. δενδρίτης βλ.λ.3).

ἐνδέξιος-α-ον ὁ πρὸς τὸ δεξιὸν μέρος **κείμενος**: Εὐρ.Κύκλ.6 ἐνδέξιος **σῷ ποδὶ παρασπιστὴς γεγώς,** 'Επιγρ. **ἡ παραστὰς** ἡ ἐνδεξία· || πάπ. μετὰ γεν.: Πάπ. **ἐνδέξια τῆς εἰκόνος**· **2**) τὸ οὐδ. πληθ. **ἐνδέξια** ἐν ἐπιρρ.χρ., ἰδίως π.'Ομ. κ. π. ποι., πρὸς τὴν δεξιὰν χεῖρα, ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά, τοῦθ' ὅπερ ἐθεωρεῖτο ὡς εὐτυχές, τυχηρόν: 'Ιλ.Α597 **ὁ τοῖς ἄλλοις θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν οἰνοχόει γλυκὺ νέκταρ,** 'Οδ.Ρ 365· || ὀθ. εὐοίωνος, αἴσιος: 'Ιλ. Ι 236 **Ζεὺς.. ἐνδέξια σήματα φαίνων ἀστράπτει**· || ἐπὶ ἀνέμου, εὐνοϊκός, οὔριος: 'Επιγρ.· **3**) ἐπιτήδειος ἐπιδέξιος: "Υμν.'Ερμ.454 **ἐνδέξια ἔργα.**

ἐνδεξιοῦμαι-όομαι ἀποθ. περιφέρομαι κύκλῳ ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά: Εὐρ.ΙΑ 1473 **καὶ πατὴρ ἐμὸς ἐνδεξιούσθω βωμόν.**

ἐνδεξίως ἐπίρρ. ἐπιδεξίως, ἐπιτηδείως: Σχόλ. Θουκ.2,41 «**εὐτραπέλως**, εὐκινήτως, ἐνδεξίως».

ἐνδεόντως ἐπίρρ. μτγν. ἐνδεῶς, ἐλλιπῶς: Γαλ. 6,504A **κατὰ τὸ λεπτύνειν ἐνδεόντως ἔχοντος.**

ἐνδεπιθηλιακός-ή-όν νεώτ. ἀνατ. **ὁ** ἔνδον τοῦ ἐπιθηλίου: **ἐνδ- ἀδένες.**

ἐνδερμικός-ή-όν νεώτ. ἰατρ. ὁ ἐν τῷ δέρματι ἢ ἐπὶ τοῦ δέρματος γινόμενος.

ἐνδέρω Ἐπιγρ. περιβάλλω διὰ δέρματος, παθ. : Ἐπιγρ. Ζηνὶ βοῦς θύεται καὶ ἔνδορα ἐνδέρεται· πρβλ. ἔνδορα.

ἐνδέρως ἐπίρρ. Ἐπιγρ. μετά τὴν ἐν δέρματι περιτύλιξιν : Ἐπιγρ. ἐνδέρως θύεται.

ἔνδεσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. [ἐνδέω (1)] ἐπὶ ὀστῶν, ἡ συναρμολόγησις, συνάρθρωσις : Ἱππ.Ὀστ.279,17 παρὰ τὴν ἔνδεσιν τοῦ ποδός (ἐνν. μετά τῆς κνήμης)· 2) ἡ διὰ καθηλώσεως ἢ προσδέσεως στερέωσις ἀντικειμένου τινός : Πολύβ.6,23,11 βέλος σιδηροῦν ἀγκιστρωτὸν.. οὗ τὴν ἔνδεσιν καὶ τὴν χρείαν οὕτως ἀσφαλίζονται· ‖ πληθ. δεσμοί : Φίλ.Μηχ.Βελοπ.99,47 ἐνδέσεις καὶ ἀντίτονα πρός τά ἐπιρριπτόμενα ἀμφίβληστρα· ‖ ὁμ. νεώτ. ναυπηγ. πάντα τά πρὸς ἐσωτερικήν στερέωσιν τοῦ σκελετοῦ τοῦ σκάφους χρησιμοποιούμενα τεμάχια, οἷον ἀστράβαι, ζυγοδόκαι, ζωστῆρες κττ., ἃ. δεσίματα· 3) ὁμ. πληθ. ἡ συναρμογή τοῦ ἐποικοδομήματος πρὸς τὴν βάσιν : Φίλ.Μηχ.Βελοπ.84,20· 4) τό σπαργάνωμα : Σωρ.1,84· 5) μτφ. ἐμπλοκή, ταραχή : Μᾶρκ. Αὐρ.10,28 ὅμοιος καὶ ὁ οἰμώζων ἐπὶ τοῦ κλινιδίου μόνος σιωπῇ τὴν ἔνδεσιν ἡμῶν.

ἔνδεσμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. περίαπτον, φυλακτόν· πρβλ. ἔνδεμα : Διοσκ.2,140 καὶ ἐνδέσματι δέ τινες χρῶνται ταῖς ῥίζαις πρὸς χοιράδας, περιάπτοντες τῷ τραχήλῳ· 2) νεώτ. τό διά δεσμοῦ συγκρατούμενον, δέμα, ὁρμαθός, ἁρμάθα.

ἐνδεσμεύω μτγν. προσδένω εἴς τι : Διόδ.Σ 20,71 τοὺς δ' εἰς τοὺς καταπέλτας ἐνδεσμεύων κατετόξευεν· κ. παθ. : αὐτ.30,40 τὸ σκάφος ἐνδεσμεύεσθαι τῇ χέρσῳ.

ἐνδεσμίς-ίδος (ἡ) Ἐπιγρ. διάδημα.

ἔνδεσμος (ὁ) κ. νεώτ. τεμάχιον ἀραιοῦ ὑφάσματος ἔχον συνημμένας τὰς ἄκρας, χρήσιμον εἰς διήθησιν, τσαντίλα : Διοσκ.3,97· 2) π. τῇ ΠΔ, τὸ ἐν εἴδει σακκιδίου δεδεμένον, βαλλάντιον, παραδοσακκούλα, κομπόδεμα : ΠΔ Παροιμ.7,20 ἔνδεσμον ἀργυρίου λαβὼν ἐν χειρὶ αὐτοῦ· 3) ἡ διάπηξις τῆς οἰκοδομῆς, τὰ ξυλοδέματα, ἡ ξυλοδεσιά : Ἐπιγρ. αὐχένες δρύϊνοι εἰς τὸ ἐσχαρεῖον καὶ τοὺς ἐνδέσζμους (sic) τοῦ τείχους, ΠΔ Βασ.3,7,10 ᾠκοδόμησε τοὺς ἐνδέσμους δι' ὅλου τοῦ οἴκου πέντε· ‖ νεώτ. τεχνικὸς ὅρος, εἶδος μεταλλικοῦ συμπλέγματος πρὸς σύνδεσιν καὶ στερέωσιν μερῶν τοιχοποιίας, γλυπτικῶν προπλασμάτων, χαλκῶν ἀνδριάντων, ἐκμαγείων, ὑελωμάτων κττ.· 4) ὁμ. νεώτ. πᾶν τό χρησιμεῦον πρὸς στήριξιν ἢ σύνδεσιν τοῦ κυρίου μέρους ἐργαλείου ἢ μηχανήματος ἢ σκεύους : ἔνδεσμος πρίονος (ξύλινον τμῆμα ἐφ' οὗ προσκολλᾶται τὰ ὀδοντωτὸν ἔλασμα), - ἔνδεσμος χαλινοῦ· 5) ὁμ. νεώτ. διάπηγμα πρὸς ἀντέρεισιν τῶν χωμάτων δεξαμενῆς, λέβητος κττ., δημ. τιράντα.

ἐνδεσμῶ-έω μτγν. κ. μσν. δένω τι ἐντός : Γεωπ 8,1,3· κ. παθ. : Διοσκ.4,43 ἐνδεσμουμένην φοινικῷ ἐρίῳ, Σχόλ.Λουκ.Λεξιφ.6 καὶ τὸ εἰς αὐτὰ ἐνδεσμούμενον βρῶμα· 2) μτφ. παθ. : Πρόκλ.Ἀλκ. 108C πρὸς ἃ ἐνδεσμεῖται ἡ ψυχή.

ἐνδέτης (ὁ) νεώτ. ὁ ἔνδεσμος βλ.λ.5).

ἔνδετος-ον ΑΠ κ. νεώτ. δεδεμένος ἢ προσδεδεμένος ἔν τινι : ΑΠ 9,372,2 ἀράχνα τέττιγα σκολιαῖς ἔνδετον εἶχε πάγαις.

ἐνδευκής-οῦς-ές Ἡσ.«ἐνδευκές· ὅμοιον, ἐμφερές».

ἐνδεύομαι μτγν. ἐμβάπτω, χρωματίζω : Νίκ. Ἀλεξ.414 βάμματι δ' ἐνδεύσαιο.

ἐνδεύω Ἐπιγρ. αἰολ. ἀντὶ ἐνδέω (2) βλ.λ. : Ἐπιγρ. Μυτιλ. αἰ δέ κέ τι ἐνδεύῃ τῶ ψαφίσματος.

ἐνδεχέτηρος-ον Ἐπιγρ. Κερκ. ὁ ἑνδεκαετής.

ἐνδέχομαι κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., Ἰων. ἐνδέκομαι, μέλλ. ἐνδέξομαι, ἀποθ. ἀναδέχομαι, ἀναλαμβάνω, λαμβάνω ἐπάνω μου : Ἡρ.6,11 ἢν μὲν βούλησθε ταλαιπωρίας ἐνδέκεσθαι, Δημ.352 (δ.γρ. ἐκδέχεται)· 2) ἀποδέχομαι, παραδέχομαι, ἐπιδοκιμάζω : Ἡρ.1,60 ἐνδεξαμένου δὲ τὸν λόγον καὶ ὁμολογήσαντος, αὐτ.3,128, Ἀριστφ.Ἱππ.632 ὅτε δή 'γνων ἐνδεχομένην τοὺς λόγους καὶ τοῖς φενακισμοῖσιν ἐξαπατωμένην, Θουκ.3,82· 3) π. Ἡρ. ἰδίως μετ' ἀρν. δίδω ἀκρόασιν, προσοχήν, πίστιν εἴς τι, πιστεύω : Ἡρ.5,106 οὐδὲ ἐνδέκομαι τὸν λόγον, ὅκως τι Μιλήσιοι.. νεώτερον πρήσσουσι· ‖ ὁμ. μετ' ἀπαρφ. : αὐτ.3,115 οὔτε γὰρ ἔγωγε ἐνδέκομαι Ἠριδανόν (τινα) καλέεσθαι πρὸς βαρβάρων ποταμόν· ‖ ἀπολ. προσέχω, ἀκροῶμαι : Εὐρ.Ἀνδρ.1238 ὧν δ' οὕνεκ' ἦλθον σημανῶ, σὺ δ' ἐνδέχου, Πλάτ.Κρατ.428Β λέγε, εἴ τι ἔχεις βέλτιον, ὡς ἐμοῦ ἐνδεξομένου· ‖ ὁμ. ἐ- περί τινος : Θουκ.7,49 ὁ δὲ Δημοσθένης περὶ μὲν τοῦ προσκαθῆσθαι οὐδ' ὁπωσοῦν ἐνεδέχετο (ἠρνεῖτο ν' ἀκούσῃ ἔστω καὶ λέξιν)· 4) ἐπὶ πράγμ., ἐπιδέχομαι, ἐπιτρέπω : αὐτ.4,92, Πλάτ Φαίδ.78D αὐτὸ.. τό ὄν, μή ποτε μεταβολὴν καὶ ἡντινοῦν ἐνδέχεται· ‖ ὁμ. μετ' ἀπαρφ. : Θουκ.1,142, Ἀριστλ.ΗΝικ.1139a,7 ὅσων αἱ ἀρχαὶ μὴ ἐνδέχεται ἄλλως εἶναι· ‖ ὁμ. κ. ἀπολ. : Θουκ.4,18 ἃ πολλὰ ἐνδέχεται, Ἀριστλ Πολιτ. 1275b,6 ὁ λεχθεὶς ἐν μὲν τῇ δημοκρατίᾳ μάλιστ' ἐστὶ πολίτης, ἐν δὲ ταῖς ἄλλαις ἐνδέχεται μὲν οὐ μὴν ἀναγκαῖον· 5) ἡ μτχ. ἐνδεχόμενος-η-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ δυνάμενος ἀναλόγως τῶν περιστάσεων νὰ συμβῇ, ὁ κατὰ λογικὴν συνάρτησιν δυνατὸς γενέσθαι, πιθανός, παρεπόμενος : Ξεν.Ἀπομν.3,9,4 πάντας γὰρ οἶμαι προαιρουμένους ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, Ἀριστλ.Πολιτ. 1325a,10 ζωῆς ἀγαθῆς πῶς μεθέξουσι καὶ τῆς ἐνδεχομένης αὐτοῖς εὐδαιμονίας, Μηναῖ.8,16 Συναξ. τοῦτο γνοὺς ὁ ἐπίσκοπος.. τὴν ἐνδεχομένην ἔθετο πρόνοιαν, - ἐνδεχόμενος πόλεμος, - ἐνδ. ζημία, φρ. νεώτ. δημ. εἶναι ἐνδεχόμενον· ‖ ὁμ. τὸ οὐδ. ἰδίως κτ. πληθ. μέλλ. ἀπαρφ. ἢ νεώτ. κ. δημ. μὲ τό νά.. : Ἀριστλ.ΖΓ 731b,25 τὰ ἐνδεχόμενα καὶ εἶναι καὶ μὴ εἶναι, αὐτ.ΗΝικ.1134b,31 τὰ ἐνδεχόμενα ἄλλως ἔχειν, - ἐνδεχόμενον νά γιονίσῃ - νά 'χωμε μαλώματα· ‖ νεώτ. κ. δημ. ἐνδεχόμενο(ν) (τὸ) ὡς οὐσ. τὸ δυνατόν νά συμβῇ : φρ. διά πᾶν ἐνδεχόμενον (ἃ. γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό)· 6) νεώτ. φιλοσ. ἐνδεχόμενον (τὸ) πᾶν πρᾶγμα ὅπερ δὲν ἔχει ἀναγκαίως ὡς ἔχει, ἀλλ' ἠδύνατο ἢ νὰ μὴ ὑπάρχῃ ἢ νὰ ὑπάρχῃ ἄλλως ἢ ὡς ὑπάρχει, ἀντίθ. ἀναγκαῖον· 7) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἀπροσ. ἐνδέχεται εἶναι δυνατόν, πιθανόν : Θουκ.1,124 ὡς οὐκέτι ἐνδέχεται περιμένοντας τοὺς μὲν ἤδη βλάπτεσθαι, Πλάτ.Φαῖδρ. 271C εἰ μέλλει τεχνικῶς ἔχειν καθ' ὅσον ἐνδέχεται, ΚΔ Λουκ.13,33 οὐκ ἐνδέχεται προφήτην ἀπολέσθαι ἔξω Ἱερουσαλήμ, Πρόδρ. ἐν Κορ. Ἀτ.1,284 οὕτως φασὶ τοὺς μοναχοὺς ἐνδέχεται ἐσθίειν, - ἐνδέχεται νά φύγω - νά ἐπιστρέφῃ· ‖ μετά δοτ. προσ. ἐπιτρέπεται : Ξεν.Ἱερ.4,9 τοῖς δὲ τυράννοις οὐκ ἐνδέχεται (τὰς δαπάνας συντέμνειν)· ‖ ἀττ. κ. κτ. παρατ. : Δημ.307 καὶ παρὼν ταῦτ' ἔγραφες, εἴπερ ἐνεδέχετο παρὰ τοὺς παρόντας καιρούς (ἐνν. γράφειν).

ἐνδεχομένως ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ. ὅσον ἐνδέχεται βλ.λ.7), κατ' ἀκολουθίαν, πιθανῶς : Δημ. 283 ὅπως ἐνδεχομένως ὁ δῆμος βουλεύσηται, Πολύβ.1,20, ΠΔΜακκ.2,13,26 ἀπελογήσατο ἐνδεχομένως, - ὅπως ὁ λαὸς ἐνδεχομένως ἀποφασίσῃ 2) τεχνικώτατα : Ἀριστέ.141 ἀντέγραφεν ἐνδ.

ἐνδέω (1) κ. μσν. κ. νεώτ., μέλλ. ἐνδήσω, ἀόρ. ἐνέδησα, δένω τι ἔν τινι, προσδένω, στερεώνω : Ὀδ.Ε 260 ἐν δ' ὑπέρας τε κάλους τε πόδας τ'

ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ· κ. παθ. : Ἡρ.4,33 ἱρά ἐνδεδεμένα ἐν καλάμῃ, Πλάτ.Φαιδ.92Α· ‖ ὁμ. ἐ- τι εἴς τι : Πλάτ.Τιμ.43Α· ‖ συνηθέστ. ἐ- τί τινι : Ἀριστφ. Ἀχ.929 ἔνδησον . . τῷ ξένῳ καλῶς τὴν ἐμπολήν· ‖ ὁμ. μέσ. : Θεόκρ.24,27 ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ, Διόδ.Σ 2,7 ὀπτάς δὲ πλίνθους εἰς ἄσφαλτον ἐνδησαμένη· 2) μτφ. ἐμπλέκω, ἐμβάλλω, ρίπτω : Ἰλ.Β 111 Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ, Ἡρ.1,11 μή μιν ἀναγκαίῃ ἐνδεῖν, Σοφ.ΟΚ 526· κ. παθ. : Ἡρ.3,19 ὁρκίοισί τε γὰρ μεγάλοισι ἐνδεδέσθαι, Πολύβ.6,17,8 πάντες εἰς τὴν ταύτης (συγκλήτου) πίστιν ἐνδεδεμένοι, Εὐστ.Πον.293,95 ἄνθρωπος ἐνδεθεὶς τοιούτῳ κακῷ· 3) μέσ. συνδέω μετ' ἐμοῦ : Εὐρ. Μήδ.162 μεγάλοις ὅρκοις ἐνδησαμένα τὸν κατάρατον πόσιν, Πολύβ.10,34,1· 4) εἰδ. ἐνεργ. δεσμεύω διὰ μαγικῶν μέσων : Ἰώσ.ΑΙ 4,6,5 τοὺς ἀνθρώπους ἀραῖς ἐνδῆσαι· ‖ ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Ἰώσ.ΑΙ 8,2,5 τρόπους ἐξορκώσεων, οἷς ἐνδούμενοι τὰ δαιμόνια, ὡς μηκέτ' ἐπανελθεῖν ἐκδιώκουσι (διορθ. ἀντὶ ἐνδούμενα, δ.ἀνάγν. ἐναδόμενα)· ρηματ. π. ἔνδετος, ἐνδέτης, ἔνδεσμα, ἔνδεσις, ἔνδεσμος.

ἐνδέω (2) (ἐν - δέω, δεύω) κ. μσν., μέλλ. ἐνδεήσω, ἔχω ἔλλειψιν, στεροῦμαι, ἔχω ἀνάγκην τινός, μετὰ γεν. κ. ἀπαρφ. : Εὐρ.Τρῳ.797 τίνος ἐνδέομεν μὴ οὐ πανσυδίᾳ χωρεῖν ὀλέθρου διὰ παντός· ‖ ὁμ. μόνον μετὰ γεν. : αὐτ.Πολ.529D τῶν δ' ἀληθινῶν πολὺ ἐνδεῖν, Φίλ.62C τὴν μουσικὴν ἔφαμεν ἐνδεῖν καθαρότητος· κ. παθ. : Ξεν.ΚΠ 6,2,30 στρωμάτων δὲ ἐνδεηθέντες· ‖ ὁμ. μέσ. : Πλάτ.Πολιτ.311Α δριμύτητος δὲ καί τινος ἰταμότητος ὀξείας καὶ πρακτικῆς ἐνδεῖται, Ξεν. ΚΠ 2,2,26 οἶκος . . ἐνδεόμενος οἰκετῶν· 2) ἐλλείπω, εἶμαι ἐλλιπής, ἐνδεής βλ.λ. : Ἡρ.7,18 ποίεε δὲ οὕτω, ὅκως τοῦ θεοῦ παραδιδόντος τῶν σῶν ἐνδεήσει μηδέν, Ἀππ.Μιθριδ.47 αἰτιασάμενος τὸν σταθμὸν ἐνδεῖν (ὅτι ἦτον ξύγκικο τὸ ζύγι)· ‖ ὁμ. μετὰ δοτ. : αὐτ.Ἐμφ.Πολ.1,2 εἰ δήμαρχος ἐνδέοι ταῖς παραγγελίαις, Λουκ.Τυρανν.10, Εὐστ. Πον.339,44 οὕτως ἀναπληροῖς ἡμῖν τὸ ἐνδέον· 3) ἀπρόσ. μετὰ γεν. πράγματος, ἔστι χρεία, ἀνάγκη, ἔλλειψις : Πλάτ.Εὐθ.292Ε τοῦ ἴσου ἡμῖν ἐνδεῖ ἢ ἔτι πλείονος πρὸς τὸ εἰδέναι, Ξεν.Ἀν.7, 1,41, Δημ.14 ἅπαντος ἐνδεῖ τοῦ πόρου, Ἐπιγρ. ἐνδεῖ κωπῶν· ρηματ. π. ἐνδεής, ἔνδεια.

ἐνδεῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἐλλιπῶς, ἀνεπαρκῶς, ἐλαττωματικῶς, ἀντίθ. ἱκανῶς : Πλάτ.Φαιδ.88Ε καὶ ἱκανῶς ἐβοήθησεν ἢ ἐνδεῶς· ‖ ἐνδεῶς ἔχω τινός ἔχω ἔνδειαν, χρείαν τινός, στεροῦμαι : Εὐρ.ἀπ. 890,3 ὅταν ξηρὸν πέδον ἄκαρπον αὐχμῷ νοτίδος ἐνδεῶς ἔχῃ, Πλούτ.Νικ.27 πάντων ἐνδεῶς ἔχοντα τῶν ἀναγκαίων· ‖ συγκρ. ἐνδεεστέρως : Θουκ.4,39 ἐνδεεστέρως ἑκάστῳ παρεῖχεν ἢ πρὸς τὴν ἐξουσίαν, Πλάτ.Φαιδ.74Ε, Δημ.162 ἐτιμωρησάμην ἐνδεεστέρως ἢ προσῆκεν· ‖ ὁμ. κ. ἐνδεέστερον : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.209,9Ι.

ἐνδηΐδες Ἡσ. « αἱ νύμφαι ἐν Κύπρῳ ».

ἔνδηλος-ον κ. νεώτ. κατάδηλος, ἐμφανής, ολοφάνερος · Σοφ.Ἀντ.405 ἔνδηλα καὶ σαφῆ λέγω, Θουκ.4,132 ἔνδηλόν τι ποιεῖν τοῖς Ἀθηναίοις· ‖ ὁμ. ἐπὶ προσ., δῆλος, φανερός, γνωστός : Ἀριστφ.Ἱππ.1277 αὐτὸς ἦν ἔνδηλος, Θουκ.4,41 καίπερ οὐ βουλόμενοι ἔνδηλοι εἶναι τοῖς Ἀθηναίοις· ‖ ὁμ. μετὰ μτχ. : Θουκ.2,64, Πλάτ.Φαιδ.88Ε ἔνδηλός τι ἐγένετο ἀχθόμενος ἢ οὔ.

ἐνδήλως ἐπίρρ. κ. νεώτ. δήλως, καταφανῶς, φανερά· ὑπερθ. ἐνδηλότατα : Θουκ.1,139 ἐνδηλότατα προὔλεγον τὸ περὶ Μεγαρέων ψήφισμα.

ἐνδημία (ἡ) κ. νεώτ., δωρ. ἐνδαμία, ἡ ἔν τινι ᾧ διαμονή, ἀντίθ. ἀποδημία· Ἡσ. « παρουσία »: ἐπιγρ. τᾷ ἐνδαμίᾳ καὶ ἀναστροφᾷ . . ἐν τᾷ πόλει, αὐτ. τὴν ἐνδημίαν ποιεῖται καλῶς· 2) π. ἐκκλ. εἰδ. ἡ ἐπὶ τῆς γῆς παραμονὴ τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Χριστοῦ : Ἐπιφάν.1,26 ἐνδημία Χριστοῦ καὶ ἔνσαρκος παρουσία· 3) νεώτ. ἰατρ. ἐπὶ λοιμωδῶν νόσων, ἡ ἔν τισι τόποις διαρκὴς ἐμφάνισις αὐτῶν, συνήθως σποραδικῶς.

ἐνδημικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐνδημῶν, ὁ παραμένων ἔν τινι τόπῳ, ὁ ἐπιχωριάζων : ἐνδημικὰ φυτά (τὰ ζῶντα εἰς ὡρισμένας μόνον χώρας)· 2) ἰατρ. ἐπὶ λοιμώδους νόσου, ἡ ἐπιχωριάζουσα ἔν τινι τόπῳ καὶ προσβάλλουσα μέρος τοῦ πληθυσμοῦ : ἡ χολέρα εἶναι ἐνδημικὴ ἐν Ἰνδίαις· ἐπίρρ. -ῶς.

ἐνδημικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐνδημικοῦ βλ.λ.2).

ἐνδήμιος-ον μτγν. ὁ ἐγχώριος, ντόπιος, ἀντίθ. ξένος : Ὀππ.Ἁλ.4,264 ἄλλους δὲ ξεῖνός τε καὶ οὐκ ἐνδήμιος ἄλμης εἷλεν ἔρως.

ἐνδημιουργῶ-έω μτγν. πλάττω, δημιουργῶ τι ἐκ τοῦ μὴ ὄντος : Πλούτ.Ἠθ.17Β τερατουργίαι . . ἐνδημιουργοῦσαι φάσματα καὶ εἴδωλα ποταμῶν φλεγομένων· ‖ ὁμ. ἐ- τί τινι : αὐτ.664C· κ. παθ. : αὐτ.636C μορφουμένων δὲ τούτων (τῶν τύπων) . . ὕστερον ἐνδημιουργεῖσθαι τὸ ζῷον.

ἐνδημοεπιδημία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἐπέκτασις ἐνδημικοῦ τινος νοσήματος εἰς ἐπιδημίαν.

ἐνδημοεπιδημικός-ή-όν νεώτ. ἰατρ. ἐπὶ λοιμώδους νόσου, ἡ ὑπάρχουσα ὑπὸ μορφὴν ἐνδημικὴν βλ.λ.2) καὶ ἐπεκτεινομένη ἀθρόως εἰς ἐπιδημίαν.

ἔνδημος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔν τινι δήμῳ, χώρᾳ γεννηθείς, αὐτόχθων, γηγενής, ντόπιος, ἀντίθ. ξένος: Ἡσίοδ.Ἔργ.225 οἳ δὲ δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι διδοῦσι· ‖ ὁ ζῶν εἰς τὴν αὑτοῦ πατρίδα, ἀντίθ. ἀποδημητής· ὑπερθ. -ότατος ὁ ὑπὲρ πάντας παραμένων ἐν τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι· ΕΜ 338,53 « ἔνδημος, ὁ μὴ ἀποδημῶν » : Θουκ.1,7,4 ἀποδημηταὶ πρὸς ἐνδημοτάτους· 2) ἐπὶ ξένων, ὁ ἐν τῷ δήμῳ εὑρισκόμενος, κατοικῶν, ὁ γινόμενος ἐντόπιος : Αἰν.Τακτ.10,31 ξένους τοὺς ἐνδήμους τὸν καιρὸν τοῦτον μεθίστασθαι εἰς χωρίον ῥητόν· 3) ἐπὶ πολέμου, ὁ ἐν τῇ χώρᾳ διεξαγόμενος μεταξὺ ὁμοφύλων, ἐμφύλιος : Αἰσχ.Ἱκ.682 ἄχορον ἀκίθαριν δακρυογόνον Ἄρη βοάν τ' ἔνδημον ἐξοπλίζων, Διον.Ἁλ.Ρωμ.8,83 ἐμφυλίους τε καὶ ἐνδήμους ἐγείρειν· 4) ὁ τῆς πόλεως· ἀντίθ. ὑπερόριος : Ἀριστλ.Πολιτ.1285b,14 οἱ μὲν . . τὰ κατὰ πόλιν καὶ τὰ ἔνδημα καὶ τὰ ὑπερόρια συνεχῶς ἦρχον· ‖ εἰδ. ἐπὶ τῶν ἀρχῶν, ὁ ἐν τῷ δήμῳ, τῇ πόλει ὤν : αὐτ.Ἀθ.24,3 ἀρχαὶ δ' ἔνδημοι μὲν εἰς ἑπτακοσίους ἄνδρας, Αἰσχίν.1,45 μηδὲ ἀρξάτω ἀρχὴν μηδεμίαν μηδέποτε, μήτ' ἔνδημον μήτε ὑπερόριον· 5) ἐπὶ νοσημάτων, ὁ ἐνδημικὸς βλ.λ. 2) : Γαλ.15,429· 6) μσν. εἰδ. ἔνδημα βιβλία τὰ περὶ ἐνδημικῶν νόσων πραγματευόμενα βιβλία τοῦ Ἱπποκράτους : Παλλάδ.Ἰατρ.Ἱππ.12,271C.

ἐνδημῶ-έω κ. μσν. κ. νεώτ., δωρ. ἐνδᾱμέω, διαμένω, παραμένω ἔν τινι τόπῳ : Λύσ.9,5, Αἰν.Τακτ. 10,31 μέχρι ἂν ἐνδημῶσιν οἱ πρέσβεις, Μηναῖ. 9,23 Συναξ., Φώτ.Βιβλ.3,2,31· ‖ ζῶ ἐν τῇ πατρίδι μου, ἀντίθ. ἀποδημῶ : Θεοδώρ.4 τῶν γὰρ Ἀθανασίου συμμετέσχεν ἱδρώτων, καὶ ἐνδημοῦντι καὶ ἀποδημοῦντι συνῆν, - ἐνδημοῦσα σύνοδος (ἡ ἀποτελουμένη ἐκ τῶν ἐν τῇ μητροπόλει τοῦ κλίματος διαμενόντων ἀρχιερέων)· κ. μτφ. : Χαρίτ.6,3, πρβλ. ΚΔ Κορινθ.2,5,8 εὐδοκοῦμεν μᾶλλον ἐκδημῆσαι ἐκ τοῦ σώματος καὶ ἐνδημῆσαι πρὸς τὸν Κύριον· 2) νεώτ. ἐπὶ νόσων, εἶμαι ἐνδημικὸς βλ.λ.2) : ἡ ἐνδημοῦσα νόσος.

ἐνδημώδης-ους-ες μσν. ὁ ἐπιχωριάζων, ὁ ἰδιωματικός : Μιχ.Ἀκομ.2,236 ἐνδημώδης παροιμία.

ἔνδια Ἡσ. « ὀδύνη, λεῖψις πράγματος. ἡ μεσημβρία, διατριβή ».

ἐνδιαβάλλω κ. μσν. διαβάλλω, κατηγορῶ· Εὐστ.

'Ιλ.106,18 « ἐνδιαβαλεῖν, τὸ διαμπὰξ βαλεῖν συκοφαντικῶς » : Κτησ.άπ.29,10 **ἐνδιαβάλλων τὸν ἀδελφὸν Τανυοξάρκην ὡς ἐπιβουλεύοντα αὐτῷ**, ΠΔ Ψαλμ.108,4 **ἀντὶ τοῦ ἀγαπᾶν με, ἐνδιέβαλλόν με·** κ. παθ. : Λουκ.Μὴ Πιστ.Διαβ.24· || ὁμ. **ἐ- τινά τινι** : 'Εφραὶμ Σύρ.1,26C **ὁ τοιοῦτος πάντοτε ἄλλον ἄλλῳ ἐνδιαβάλλει.**

ἐνδιάβολος-ον πάπ. μαγ. ὁ ἐνέχων διαβολήν, συκοφαντίαν.

ἐνδιαγράφω μσν. διαγράφω, εἰκονίζω τι **ἐντός** τινος : Γρηγ.Νύσσ.4,15C.

ἐνδίαγρος π. 'Ησ. ἐπίθ. τῆς 'Αρτέμιδος.

ἐνδιάγω μτγν. διάγω ἀσχολούμενος εἴς τι : 'Ηφαιστ.'Αστρ.1,1 **ἐ- ἐν τοῖς στρατιωτικοῖς καταλόγοις**· 2) διατρίβω, συχνάζω ἔν τινι τόπῳ, διαιτῶμαι : 'Αγαθ.ἐν ΑΠ 5,291,6 **τρύζει, τρηχαλέαις ἐνδιάγουσα βάτοις** [πιθ. ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἐνδιάουσα].

ἐνδιαδύομαι μσν. διαδύομαι βλ.λ. ἐντός τινος : Γεώργ.Νικομ.1405.

ἐνδιαεριαυερινήχετος-ον κωμ.λ.π.'Αριστφ., ὁ ἐν τῷ ἀέρι καὶ ταῖς αὔραις τῆς μεσημβρίας νηχόμενος (παρῳδία πρὸς διακωμῴδησιν τῶν διθυραμβοποιῶν) : 'Αριστφ.Εἰρ.831 **ξυνελέγοντ' ἀναβολὰς ποτώμενα, τὰς ἐνδιαεριαυερινηχέτους τινάς** (διόρθ. ἐνδιαεριαυρινήχετος).

ἐνδιάζω (ἔνδιος) μτγν. ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι τὴν μεσημβρίαν : Πλούτ.Λουκ.16 **μεσημβρίας οὔσης καὶ τῶν στρατιωτῶν ἐνδιαζόντων·** 2) παθ. 'Ησ. « ἐνεδιάσθη· εἰσενεγλάκη ».

ἐνδιάθεσις-εως (ἡ) μτγν. μ. ἐν φρ. **ὁ κατ' ἐνδιάθεσιν λόγος** λόγος ἐνδιάθετος βλ.λ. : Πλούτ.'Αρέσκ.Φιλ.4,11 **πῶς γίνεται ἡ αἴσθησις καὶ ἡ ἔννοια καὶ ὁ κατ' ἐνδιάθεσιν λόγος.**

ἐνδιάθετος-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐν τῇ διανοίᾳ εὑρισκόμενος ἢ γινόμενος, ἐνδόμυχος, ἀντίθ. προφορικός· δθ. **ἐνδιάθετος λόγος** 'Ησ. « πᾶς λόγος ἐν νῷ λαμβανόμενος » : Φίλ.Μηχ.3 **ἐν ἀνθρώπῳ δ' ὁ μὲν** [λόγος] **ἐστὶν ἐνδιάθετος ὁ δέ, προφορικός**, Πλούτ.'Ηθ.777C· || ὁμ. π.ἐκκλ. συγγρ. ὁ θεῖος λόγος : Κλήμ.'Αλ.Στρωμ.854,6· 2) ὁ ἐκ τῆς νοήσεως προερχόμενος : Πλούτ.'Ηθ.48D **μὴ σοφιστικὴν ἕξιν μηδ' ἱστορικὴν ἀλλ' ἐνδιάθετον καὶ φιλόσοφον·** 3) ὁ ἔμφυτος, ὁ φυσικός : αὐτ.44A **οἰήματος ὑπούλου καὶ περιαυτολογίας ἐνδιαθέτου μεστός·** || δθ. ἀπροσποίητος, αὐθόρμητος : 'Ερμογ.'Ιδ.2,7· 4) ἐπὶ ἀνθρώπων, οἰκεῖος, προσφιλής, ἠγαπημένος : Πάπ. **τῇ ἐνδιαθέτῳ μου θυγατρί·** 5) τὸ οὐδ. **ἐνδιάθετον** φιλικὴ διάθεσις : Πάπ. **τὸ σὸν εἰς ἡμᾶς ἐνδιάθετον·** 6) βαθύς, ἐν τῷ βάθει κείμενος, ἀντίθ. ἐπιπόλαιος: Γαλ.14,739 **ἐνδιάθετον ἄλγημα·** 7) ἐπὶ τῶν ἐκκλ. βίβλων, τὰ περιλαμβανόμενα ἐν τῷ ἱερῷ κανόνι βιβλία τῆς Γραφῆς, τὰ ἀνεγνωρισμένα ὡς κανονικά, ἀ. ἐνδιάθηκοι βίβλοι : 'Ισίδ.Πηλ.1,96.

ἐνδιαθέτως ἐπίρρ. μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἀπὸ καρδίας, ὁλοψύχως : 'Ερμογ.'Ιδ.2,7 **τῷ μηδ' ἐνδιαθέτως λέγειν**, Εὐστ. εἰς Διον.Παρ.739 **ἐνδιαθέτως εὔχεσθαι·** 2) σταθερῶς, ὡρισμένως, ἀντίθ. προσκαίρως : Σωρ.1,92· 3) νεώτ. κατ' ἐνδόμυχον σκέψιν, θέλησιν, ἤτοι οὐχὶ διὰ λόγου δεδηλωμένην.

ἐνδιαθέω μτγν. τρέχω διά τινος : Γρηγ.Νύσσ. 1,49D **ταῖς λόχμαις ἐνδιαθέοντα.**

ἐνδιαθήκη (ἡ) μσν. ἡ διαθήκη βλ.λ. : 'Αρέθ.941.

ἐνδιάθηκος-ον μτγν. ἐπὶ ἐκκλ. βίβλων, ἀ. ἐνδιάθετος βλ.λ.7) : 'Ωριγ.Φιλοκ.3,24 **τὰς ἐνδιαθήκους βίβλους, ὡς 'Εβραῖοι παραδιδόασι·** 2) 'Ησ. « ἐνδιάθηκος λόγος· πᾶς ἔγγραπτος ».

ἐνδιαθήκως ἐπίρρ. μσν. κατὰ τρόπον ἐνδιάθετον βλ.λ.7) : Κεδρ.Γεώργ.2,553D.

ἐνδιαθρύπτομαι μτγν. ἀποθ. θρύπτομαι, κάμνω καμώματα, νάζια, μετὰ δοτ. : Θεόκρ.3,36 **ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ**, Γρηγ.Νύσσ.2,307B.

ἐνδιαίτημα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. μέρος ὅπου ἐνδιαιτᾶταί τις, οἰκία, κατοικία : Πλούτ.'Ηθ.968B, 'Αππ.'Εμφ.Πολ.2,143 **τῷ δήμῳ δὲ ἦσαν ἐνδ- οἱ κῆποι δεδομένοι**, Μηναῖ.1,25 Θεοτοκ. **θεωρίας ὑψηλῆς ἐνδιαίτημα**, Πορφ.Μαρκ.11 **ἐνδ- δαιμόνων τὴν ψυχὴν κατασκευάσας**, - **προσωρινὸν ἐνδιαίτημα·** || νεώτ. ναυτ. πληθ. **ἐνδιαιτήματα** τὰ εἰδικῶς **ἐν** τοῖς πολεμικοῖς πλοίοις πρὸς διαμονὴν τῶν **ἀξιωματικῶν**, δοκίμων καὶ λογιστῶν ὑπαξιωματικῶν **κεχωρισμένα** διαμερίσματα, δημ. χωρίσματα.

ἐνδιαίτησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ **πρᾶξις τοῦ** ἐνδιαιτῶμαι, διαμονή : Πλούτ.'Ηθ.493C.

ἐνδιαιτητήριον (τὸ) μσν. τόπος πρὸς ἐνδιαίτησιν βλ.λ. ὡρισμένος ἢ χρησιμεύων: ΚΠορφ.Βασ.Μακ.148.

ἐνδιαιτῶμαι-άομαι κ. νεώτ. ἀποθ., 'Ιων. **ἐνδιαιτέομαι**, ζῶ ἢ διαμένω ἔν τινι τόπῳ : 'Ηρ.8,41 **ὄφιν μέγαν φύλακον τῆς ἀκροπόλιος ἐνδιαιτᾶσθαι ἐν τῷ ἱρῷ**, Ξεν.'Απομν.3,8,8 **ὅπως ἥδιστη τε ἐνδιαιτᾶσθαι . . ἔσται** [οἰκία], Λουκ.Τίμ.42, - **ἐνδιαιτῶμαι εἰς τὴν ἐξοχήν** || ὁμ. μτφ. : Πλούτ.'Ηθ.608E **ἡ ἐπίνοια ἐν ἡμῖν ἐνδιαιτᾶται**, Λιβάν.Λόγ.64,116· ρηματ π. ἐνδιαίτησις, ἐνδιαίτημα, ἐνδιαιτητήριον

ἐνδιάκειμαι μτγν. ποθ. εἶμαι τεθειμένος ἔν τινι πράγματι : 'Ιώσ ΑΙ 12,2,9 **ἐνδιέκειντο δὲ ταῖς σχοινίσι τῆς τορείας λίθοι πολυτελεῖς.**

ἐνδιακειμένως ἐπίρρ. μτγν. κ. μσν. **ἐνδιαθέτως**, εἰλικρινῶς, ἀπὸ καρδίας : 'Ερμογ.2,7 **ἐνδιακειμένως λέγειν τι**, Εὐστ.Πον.261,49.

ἐνδιακοσμῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. διακοσμῶ **ἐν** τοῖς διαμέσοις· || μτγν. ἐν χρ. τὸ παθ. : "Οκελλ.3,1 ἀνάγκη . . **τὰ ἐνδιακεκοσμημένα συνυπάρχειν.**

ἐνδιαλαμβάνω μτγν. μ. ἐν μτχ. παθ. παρακ. ἐνδιειλημμένος ὁ διῃρημένος **κατὰ διαστήματα**: Διοσκ.2,94 **ἐνδ- γόνασιν.**

ἐνδιαλλάσσω, ἀττ. -άττω μεταβάλλω, ἀλλοιῶ : 'Αριστλ.Φυσιογν.806a,13 **ὅσα δὲ παθήματα ἐγγιγνόμενα τῇ ψυχῇ μηδὲν τι ἐνδιαλλάττει τὰ σημεῖα τὰ ἐν τῷ σώματι, οἷς χρῆται ὁ φυσιογνώμων·** 2) μτχ. παθ. παρακ. **ἐνδιηλλαγμένος ὁ** ἀρσενοκοίτης : ΠΔ Βασ.3,22,47.

ἐνδιαλύω μτγν. ἐκλύω θρόμβον αἵματος: Σωρ.2,32.

ἐνδιάλῳ 'Ησ. « μεσημβρίας ὥρα » (**πιθ. γρ. ἐν** δειέλῳ ἢ ἐν διάλῳ = δεάλῳ, δήλῳ).

ἐνδιαμένω μτγν. κ. νεώτ. μένω, **παραμένω** που : Διον.'Αλ.Ρωμ.8,62 **εἰ . . χρόνον μετὰ τὴν ἀπαλλαγήν τινα τῶν σωμάτων ἐνδιαμένουσι** (αἱ ψυχαί).

ἐνδιάμεσος-ον νεώτ. ὁ κείμενος μεταξὺ δύο ἄλλων, διάμεσος : **ἐνδιάμεσος τοῖχος** (ὁ μεταξὺ δύο οἰκημάτων τοῖχος, μεσότοιχος), - **ἐνδιάμεσοι σταθμοὶ** (οἱ μεταξὺ τῶν ἀκραίων)· || πετρογρ. **ἐνδιάμεσα πετρώματα τὰ εὑρισκόμενα** ἀπὸ ἀπόψεως χημισμοῦ μεταξὺ τῶν ὀξίνων καὶ τῶν βασικῶν.

ἐνδιαπερονῶ-άω γλωσσ. στερεῶ διὰ περόνης.

ἐνδιαπλέκω μτγν. διαπλέκω, συμπλέκω **μετὰ** τινος : Γρηγ.Νύσσ.1,404A.

ἐνδιαπράττω ἐσφ. γρ. **τοῦ** διαπράττω **βλ.λ.** : Πλάτ.Φαῖδρ.253C (μέσ.).

ἐνδιαπρέπω μτγν. κ. μσν. διαπρέπω ἔν τινι, ἐξέχω εἴς τι : Διόδ.Σ 36,4,5 **γυμνασίαις πολεμικαῖς ἐνδιαπρέποντες**, Μηναῖ.1,31 'Εσπερ. **τῷ μονήρει** βίῳ μέχρι τέλους **ἐνδιαπρέψας.**

ἐνδιαρκής-οῦς-ές πάπ. ἀρκετός, ἱκανός, ἐπαρκής.

ἐνδιαρκῶ-έω μσν. διαρκῶ ἔν τινι : 'Ιωσ.Γενέσ. 121,1 **τινὶ χρόνῳ ἐνδιαρκέσας.**

ἐνδιαρρέω μτγν. διορρέω ἔν τινι: Γρηγ.Νύσσ.1,62A.

ἐνδιασκευάζω σχόλ. διασκευάζω, ἐπεξεργάζομαι : Σχόλ.'Ιλ.Γ.395· κ.παθ. : Σχόλ.'Αριστφ.Βάτρ.1488.

ἐνδιάσκευος-ον μτγν. κ. μσν. εἰδ. ἐν τῇ ρητορ. καλλιεπῶς ἐπεξειργασμένος : 'Ερμογ.Εὑρ.2,7 **ἐνδιάσκευος διήγησις**, Θωμ.Μ 508.

ἐνδιασκεύως ἐπίρρ. μτγν., μσν. ἐντέχνως, **περιτέχνως** : 'Ερμογ.Εὑρ.3,15, Εὐστ.'Ιλ.177,31.

ἐνδιασπείρω μτγν. κ. μσν. διασπείρω ἔν τινι, διασκορπίζω, ἐκτείνω: Πλούτ.Νομ 17 **τὴν πρώτην ἐκείνην καὶ μεγάλην ἀφανίσαι ταῖς ἐλάττοσιν ἐνδιασπαρεῖσαν,** Γεωπ.6,8,1· κ. παθ.: Ἀριστλ.ἀπ. 217· ‖ ὁμ. ἀπολ. εἶμαι διεσκορπισμένος: ΠΔ Ἐσθ.3,8 **ἔθνος ἐνδιεσπαρμένον ἐν τοῖς ἔθνεσιν** (δ. γρ.)· ‖ ἐπὶ νεύρων, διακλαδίζομαι: Γαλ.2,370 **2)** παθ. ἐμποτίζομαι, μουσκεύομαι: Ἐπίκ.ἀπ.250 (σπέρματα) **πᾶσι χυμοῖς.. ἐνδιεσπαρμένα.**

ἐνδιαστέλλομαι μτγν. διασαφηνίζω, διακρίνω σαφῶς, ἐξηγῶ: Στοβ.Ἐκλ.2,7,4a **ἔτι καὶ τοῦτον ἐνδιαστέλλομαι τὸν τρόπον**

ἐνδιαστρέφω μτγν. διαστρέφω ἔν τινι, ὅλως διαστρέφω: Εὐσ.Ἐκκλ.Ἱστ.161

ἐνδιάστροφος-ον μτγν. ὁ διεστραμμένος, φαῦλος, μοχθηρός · Βασ.3,98A, Ἰω.Χρυσ 4,264,15 **τὴν ἐνδιάστροφον γνώμην.**

ἐνδιαστρόφως ἐπίρρ. μτγν κ μσν κατὰ τρόπον διεστραμμένον, στρεβλόν, φαῦλον. Εὐσ.Ἐκκλ Ἱστ.10,5, Ἐφραίμ Σύρ.1,278A **φύλαττε σαυτὸν μὴ ἐνδιαστρόφως ἔχειν πρὸς μειράκιον,** Νικ.Χων. ἐν Σάθ.1,114 **ἀνθρωπίνας καρδίας ἐνδιαστρόφως προχαραχθείσας.**

ἐνδιασύρω μσν. διασύρω: Φώτ Ἐπιστ.3,7,159.

ἐνδιάτακτος-ον μσν. ὁ ἐν τῷ μεταξὺ διατεταγμένος: Ἀνδρ.Κρ.265C **τὸ ἐνδιάτακτον κάθισμα τοῦ φαλτηρίου.**

ἐνδιατάσσω παρατάσσω ἔν τινι τόπῳ, τοποθετῶ κατὰ τὴν προσήκουσαν τάξιν τακτοποιῶ: Ἡρ.7,59 **ὁ χῶρος.. ἐπιτήδεος ἐνδιατάξαι τε καὶ ἐξαριθμῆσαι τὸν στρατόν.**

ἐνδιατελῶ-έω μσν. διατελῶ ἔν τινι: Ἀποστόλ Μιχ.Παροιμ.17,17 **ἐνδιετέλουν τῷ ναῷ εὐωχούμενοι**

ἐνδιατίθεμαι μτγν., μέσ. διαθέτω ἐν συναρμογῇ, τακτοποιῶ· ‖ ὁθ. ἐκθέτω, ἀναπτύσσω τι δεόντως: Φίλ.2,524 **οἷς ἐνδιαθήσονται τὸ εὐχάριστον· 2)** εἰμί, γίνομαι ἐνδιάθετος βλ.λ.2) ἤτοι κατὰ νόησιν, κατὰ λόγον ἡρμοσμένος: Πλωτῖν. 943,12 **λαβὼν δὲ ἐγένετο νοῦς, ἀεὶ δὲ ἐνδιατιθέμενος καὶ γενόμενος καὶ νοῦς, καὶ οὐσία καὶ νόησις, ὅτε ἐνόησε.**

ἐνδιατριβή (ἡ) (ἐνδιατρίβω) μτγν. τὸ ἐνδιατρίβειν, τὸ παραμένειν εἴς τι μέρος ἐν χρ. κ. μτφ Ὠριγ.4,340C **2)** τόπος ἐν ᾧ γίνεται προσωρινὴ παραμονή, στάθμευσις διατριβή: Ἡσ **λιμὴν ἀγορὰ καὶ ἐνδιατριβή**

ἐνδιατρίβω (ἐν-διατρίβω) κ. μσν. κ νεώτ.,παρακ. ἐνδιατέτριφα ἐν συνεκφ. μετὰ τοῦ **χρόνον** καταναλίσκω ἐν τῷ μεταξὺ χρονικόν τι διάστημα, διαθέτω εἴς τινα ἐνέργειαν καιρόν τινα, ὁθ. χρονοτριβῶ, χασομερῶ: Ἀριστφ.Βάτρ.714 **οὐ πολὺν οὐδ' ὁ πίθηκος.. χρόνον ἐνδιατρίψει,** Θουκ.2,85 **ὑπ' ἀνέμων καὶ ἀπλοίας ἐνδιέτριψεν οὐκ ὀλίγον χρόνον,** Τζέτζ.Χιλ.2,48 **χρόνον ἐνδιατρίψας τέ τινα περὶ τὴν Ῥώμην· 2)** ἀπολ. ἤτοι ἄνευ τοῦ χρόνου μετὰ τοπ προσδ διατρίβω, διαμένω ἔν τινι τόπῳ ἐπί τινα σχετικῶς μακρότερον χρόνον, μένω κάπου κάμποσο καιρό: Δημ 893 **τοῖς ἐκ Βυζαντίου καὶ πάνυ οἰκείως χρῶμαι διὰ τὸ ἐνδιατρίψαι αὐτόθι,** Πολύβ.3,88,1 **Ἀννίβας.. ἐνδιέτριβε τῇ παρὰ τὸν Ἀδρίαν χώρᾳ** ‖ ὁμ. κ. νεώτ. συνήθ. κ. μετὰ χρον προσδιορισμοῦ: **ἐνδιατρίψας ἐπὶ μακρὸν ἐν Ἑσπερίᾳ - ἐν Ἀμερικῇ· 3)** ἀπολ. μένω που ἢ ἀσχολοῦμαι εἴς τι χρονοτριβῶν: Θουκ.5,12 **καθίσταντο** (ἐν Ἡρακλείᾳ) **ὅτι αὐτοῖς ἐδόκει μὴ καλῶς ἔχειν· ἐνδιατριβόντων δὲ αὐτῶν ἔτυχεν ἡ μάχη αὕτη γενομένη,** σύτ.7,81 **οὐ προυχώρει μᾶλλον ἢ ἐς μάχην ξυνετάσσετο, ἕως ἐνδιατρίβων κυκλοῦται τε ὑπ' αὐτῶν· 4)** μετὰ δοτ. προσ. συναναστρέφομαι: Λουκ.Ἀλέξ.33 **τί τοίνυν μέμφεσθαι ἄξιον Ἀλεξάνδρῳ, εἰ τοιούτοις ἀνθρωπίσκοις ἐνδιατρίβειν ἠξίου· 5) ἐνδιατρίβειν τὴν ὄψιν** θεωρεῖν παροτεταμένως, μετὰ προσοχῆς, προσηλώνειν τὸ βλέμμα: Ξεν.ΚΠ 5,1,16 **ἐν τοῖς καλοῖς ἐὰν τὴν ὄψιν ἐνδιατρίβειν· 6)** μτφ. κτ. συνεκδ. μετὰ δοτ. ἐμμένω εἴς τι: Ἀριστφ.Ἐκκλ.585 **μὴ τοῖς ἤθεσι λίαν τοῖς ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν· 7)** ὁμ. μτφ. κ. νεώτ. ἐπὶ λόγου, ἐπιμένω ἐκτενέστερον, ἀσχολοῦμαι, διατρίβω λεπτομερέστερον εἴς τι ἐν ὁμιλίᾳ, ἐν συζητήσει, ἐν συγγράμματι, ἀπολ. ἢ μετὰ δοτ. ἢ ἐμπροθ. προσδ. περί τινος, νεώτ. εἴς τι καὶ περί τι: Πλάτ.Γοργ.484 **ἐὰν δὲ περαιτέρω τοῦ δέοντος ἐνδιατρίψῃ, διαφθορὰ τῶν ἀνθρώπων,** Ἀριστλ.Μεταφ.989b, 27 **διὸ μᾶλλον ἄν τις ἐνδιατρίψειε περὶ αὐτῶν, - ἐνδιατρίβων περὶ τὰ ἐπεισόδια ἐλαττώνει τὴν δραματικὴν συγκίνησιν, - δὲν θὰ ἐνδιατρίψω εἰς τὰς λεπτομερείας· 8)** ὁμ. μτφ. μετ' ἐμπροθ. προσδ. περί τι, κατά τι, ἀσχολοῦμαι ἐπιμόνως, συνεχῶς, καταγίνομαι: Ἀθήν.14,623B **περὶ τὴν μουσικὴν ἐνδιατρίβειν ἀεί,** Ἐπικ.ἀπ.217 **ἐνδιατρίβειν κατὰ τὴν φιλοσοφίαν· 9)** ὁμ. μτφ. ἀπολ. ἐκτείνω, περιστρέφω τὸν λόγον οὐχὶ ἐπὶ τοῦ θέματος, τὰ κλωθογυρίζω: Αἰσχίν.3,201 **ἐπειδὰν.. διεξέλθῃ πρὸς ὑμᾶς τοῦτο δὴ τὸ.. προοίμιον, ἔπειτ' ἐνδιατρίβῃ καὶ μὴ ἀπολογῆται·** ρηματ. π. ἐνδιάτριπτος, ἐνδιατριπτέον, ἐνδιατριπτικός, ἐνδιατριβή.

ἐνδιατριπτικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀσμένως ἐνδιατρίβων βλ.λ.2) που: Μᾶρκ.Αὐρ.1,16,7.

ἐνδιάτριπτος-ον ἐπὶ χρόνου, ὁ ἐξηντλημένος, ὁ κατηναλωμένος, ὁ παρελθών: ΕΜ 342,34 **ἐνιαυτός, ὁ ἐνδιάτριπτος χρόνος.**

ἐνδιαυγῶ-έω σχόλ. λάμπω ἔν τινι: Σχόλ.Ἀράτ. 109· κ. παθ.: αὐτ.858 **νέφη ἐνδιαυγεῖσθαι.**

ἐνδιαφαίνομαι μτγν. διαφαίνομαι εἴς τι ἢ διὰ μέσου τινός: Γρηγ.Νύσσ.1,877B.

ἐνδιαφέρον-οντος (τὸ) νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ ἐνδιαφέρω ὡς οὐσ. φροντὶς περί τινος, μέλημα, διαφέρον: **ἔδειξε μέγα ἐνδιαφέρον·** ‖ ἐπὶ ἐρωτικοῦ αἰσθήματος, ἐρωτικὴ συμπάθεια· **2)** τὸ κινοῦν τὴν προσοχήν, ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν: **τὸ βιβλίον του ἔχει πολὺ ἐνδιαφέρον.**

ἐνδιαφερόντως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον προκαλοῦντα τὸ ἐνδιαφέρον βλ.λ.2).

ἐνδιαφέρω νεώτ. κ. δημ., ἐνεργ. μ. ἐνεστ. κ. παρατ., παθ ἀόρ. μετὰ μέσ. σημ. **ἐνδιεφέρθην,** δημ. **ἐνδιαφέρθηκα** προκαλῶ τὴν φροντίδα ἢ τὴν προσοχήν τινος ‖ ἰδίως τριτοπρόσ. κτ. ἐν. κ. πληθ.: **τὸ θέατρον πολὺ μ' ἐνδιαφέρει, - τοιαῦτα ζητήματα δὲν μ' ἐνδιαφέρουν καθόλου, - δὲν μ' ἐνδιαφέρει τί κάνεις·** ‖ τὸ οὐδ. **ἐνδιαφέρον** ὡς οὐσ. βλ.λ.· **2)** ὁμ. ἀπροσ. ἀμτβ. ἔχει σημασίαν, σπουδαιότητα: **δὲν ἐνδιαφέρει ἡ ποσότης, ἀλλ' ἡ ποιότης τοῦ πράγματος, - ἐνδιαφέρει νὰ μάθωμεν τί γίνεται εἰς τὸ μέτωπον·** ‖ ἡ μτχ. **ἐνδιαφέρων-ουσα-ον** ὡς ἐπίθ. ὁ ἄξιος εἰδικῆς προσοχῆς, μνείας, σπουδαῖος, σημαντικός: **ἐνδιαφέρ εἴδησις - πραγματεία - μνημεῖον· 3)** ἡ μτχ. θηλ. ἐπὶ γυναικὸς ἐν φρ. **εἰς ἐνδιαφέρουσαν κατάστασιν** ἐν ἐγκυμοσύνῃ· **4)** τὸ μέσ. **ἐνδιαφέρομαι** δεικνύω ἰδιάζουσαν φροντίδα, φροντίζω, μεριμνῶ διά τινα ἢ διά τι: **τὸ κράτος ἐνδιαφέρεται διὰ τοὺς πτωχούς, - ἐνδιαφέρθηκε γιὰ τὴν ὑπόθεσίν μου, - δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τίποτα· 5)** δημ. δεικνύω ἐρωτικὴν συμπάθειαν: **ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴ γειτόνισσα· 6)** κατ' ἐπέκτ. ἐπὶ ἐπιχειρήσεων ἔχω συμφέρον, μετέχω εἴς τι, εἶμαι ἀνακατεμένος: **ἐνδιαφέρεται εἰς τὸ μεταλλεῖον - εἰς τὴν ἀτμοπλοΐαν·** ‖ ἡ μτχ. **ἐνδιαφερόμενος-η-ον** ὁ ἔχων ἐνδιαφέρον διά τι ἢ συμφέρον εἴς τι: **οἱ ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὴν ἐκλογήν μου, - οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ ὑποβάλωσιν αἰτήσεις.**

ἐνδιαφθείρω, μέλλ. ἐνδιαφθερῶ διαφθείρω, καταστρέφω τι ἔν τινι : Πλούτ.Ἠθ.658C· || εἰδ. καταστρέφω τὸ ἐν τῇ μήτρᾳ ἔμβρυον : Ἱππ.Σαρκ.254,6.

ἐνδιάφορος-ον μτγν. διάφορος, διαφορετικός, ἀνόμοιος : Βέττ.Βάλ.105,33 ἐνδ- περὶ τὸ γένος, Παῦλ.Ἀλ.1 ἐνδ- στηριγμοί· 2) ὁ διαφορὰς ἐνέχων : Ἑρμητ.12,6 ἐνδ- νοῦς

ἐνδιαφυλάσσω μσν. διαφυλάσσω ἐντός : Θεοφύλ.Βουλγ.3,496D πᾶσα πόλις τὸ πρὸς Χριστὸν σέβας . . ἐνδιεφύλαττε.

ἐνδιαχειμάζω μτγν. διαχειμάζω ἔν τινι τόπῳ, ξεχειμωνιάζω : Στράβ.2,3,4 εἰ βραδύνοιτο ὁ πλοῦς, ἐνδιαχειμάσαι τῇ προεσκεμμένῃ νήσῳ.

ἐνδιάω [ἔνδιος] διαμένω ἐν ὑπαίθρῳ, γεν. διατρίβω ἔν τινι τόπῳ, κατοικῶ· Σουΐδ. « ἐνδιάει, ἔνεστι, διατρίβει » : Θεόκρ.22,44 ἔνθα δ᾽ ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιάασκε· || μετὰ δοτ. τόπου : Ἀγαθ.ἐν ΑΠ 5,2916 ἡ δ᾽ ὀλολυγὼν τρύζει, τρηχαλέαις ἐνδιάουσα βάτοις· || ὁμ. μετ᾽ αἰτ. : Ὀππ.Κυν.3,315 ἐνδ- πάγους καὶ πρῶνας· || ὁμ σημ. μτφ. : Παῦλ.Σιλ.ἐν ΑΠ 5,269,10 ὄμμασι μούνοις θέλγομαι, οἷς ἐλπὶς μείλιχος ἐνδιάει, Ἀγαθ.ἐν ΑΠ 4,4,10 εἰς κενεὰς εἰκόνας ἐνδιάει· 2) μέσ. ἀπολ. ἐπὶ τῶν ἀκτίνων τῆς σελήνης, λάμπω ὡς ἡμέρα : Ὕμν.32,6 ἀκτῖνες δ᾽ ἐνδιάονται· 3) ὁμ. μέσ. Ἡσ. « ἐνδιῶνται· μεσημβριάζουσι » 4) μτβ. ἐπὶ ποιμένων, ἄγω, ὁδηγῶ· Θεόκρ.16,38 ἂμ πεδίον Κραννώνιον ἐνδιάασκον ποιμένες ἔκκριτα μῆλα.

ἐνδίδακτος-ον μσν. ὁ ἐκ τῶν πραγμάτων διδαχθείς· πρβλ. αὐτοδίδακτος : Βαλσ.4,499.

ἐνδιδάσκω διδάσκω· Σχόλ. Σοφ.Φιλ.851 « ἐνδίδαξον ἀντὶ τοῦ δίδαξον »· ρηματ. π. ἐνδίδακτος.

ἐνδιδομένως ἐπίρρ. μσν. ἀτόνως, χαλαρῶς : Φώτ., Σουΐδ.ἐν λ. ὑφειμένως.

ἐνδιδύσκω μτγν. κ. μσν. ἐνδύω τινά τι : ΠΔΒασ. 2,1,24 τὸν ἐνδιδύσκοντα ὑμᾶς κόκκινα, Πάπ. διαθρέψαι τινὰ καὶ ἐνδιδύσκειν· || ὁμ. μετ᾽ αἰτ. κ. δοτ. ὀργ. : Γεωπ.16,21,9 ἱματίῳ τινὰ ἐνδιδύσκειν· || μέσ. ἐνδύομαι : ΚΔΛουκ.8,27 ἱμάτιον οὐκ ἐνεδιδύσκετο, Μηναῖ.9,2 Συναξ. λευκὰς στολὰς . . ἐνεδιδύσκοντο· || κ. μτφ. : Νικήτ.Εὐγ.1,319 ἀλκὴν μεγίστην ἐνδιδύσκεσθαι.

ἐνδίδω νεώτ. κ. δημ., παρατ. νεώτ. ἐνέδιδον, δημ. -α, ἀόρ. ἐνέδωκα κ. ἐνέδωσα, παρακ. ἔχω ἐνδώσει ἐνδίδωμι βλ.λ.11| 12| 13| κ. 14|.

ἐνδίδωμι κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἐνδίδω δίδω τι εἰς χεῖράς τινος, ἐγχειρίζω : Εὐρ.ΙΤ 167 ἀλλ᾽ ἔνδος μοι πάγχρυσον τεῦχος, Ξεν.ΚΠ 1,3,9 ἐνδοῦναι τὴν φιάλην τῷ πάππῳ, Πάπ. ἐνδ- ἀναφορὰν· 2) ἐνδ- ἐμαυτόν τινι παραδίδω ἐμαυτόν, ἐγκαταλείπω τὸν ἑαυτόν μου : Εὐρ.Τρῳ.692 ἐνδόντες τύχῃ παρεῖσαν αὑτοὺς κυμάτων δρομήμασιν, Πλάτ.Φαῖδρ.241C ἀναγκαῖον εἴη ἐνδοῦναι αὑτὸν ἀπίστῳ, Μηναῖ.3,15 Ὠδ.4 ξίφει ἑαυτοὺς ἐνδόντες ὁλοψύχως· || μετ᾽ αἰτ. κ. δοτ. (τινά τινι) παραδίδω εἰς τοὺς ἐχθρούς, ἰδίως διὰ προδοσίας : Πλάτ.Πολ.567Α ὅπως ἂν τούτους μετὰ προφάσεως ἀπολλύῃ ἐνδοὺς τοῖς πολεμίοις· || κ. μετ᾽ αἰτ : Θουκ.4,66 βουλόμενοι ἐνδοῦναι τὴν πόλιν· || ὁμ. σημ κ. ποθ. : αὐτ.1,89 τῷ Ἱπποκράτει καὶ Δημοσθένει . . τὰ ἐν τοῖς Βοιωτοῖς ἐνεδίδοτο· || ὁμ. ἀπροσ. : Ἀρρ.Ἀν.4,20,6 ὡς δὲ οὐδὲν ἐνεδίδοτο ἀπὸ τῶν ἔνδον (οὐδὲν σημεῖον παραδόσεως ἐγίνετο)· 3) εἰδ. ἐν φρ. ἐνδ- τινὶ τὰ πράγματα παραδίδω, ἀφήνω τὴν διοίκησιν τῆς πολιτείας εἴς τινα : Θουκ.2,65 τῷ δήμῳ καὶ τὰ πράγματα ἐνδιδόναι· 4) γεν. παρέχω, δίδω : Εὐρ.Ἑκ.1239, Ἀριστφ.Ἱππ.847 λαβὴν ἐνδέδωκας, Δημ.45, Πλούτ.Περ.33 ἐνδιδοὺς διαβολῆς ἀφορμὰς τοῖς ἐχθροῖς· 5) εἰδ. ἐπιθέτω, ἐνθέτω μεθ᾽ ὁρμῆς, ἐμβάλλω, ἐμπήγω : Εὐρ.Ἡρ. 881 ἅρμασι δ᾽ ἐνδίδωσι κέντρον· κ. μτφ. : Πολύαιν.3,9,21 βουλόμενος (τοῖς στρατιώταις) θάρσος ἐνδοῦναι· 6) παθ. ἐπὶ χρόνου, ἐπὶ πραγμ., ἐπὶ καταστάσεων, παρεμβάλλομαι, παρεντίθεμαι : Ἀέτ.13,121 ἐνδοθεισῶν ὀλίγων ἡμερῶν· 7) προκαλῶ, ἐπιφέρω : Θουκ.2,49 λύγξ τε τοῖς πλείοσιν ἐνέπιπτε κενὴ σπασμὸν ἐνδιδοῦσα, Ἀρετ.Ὀξ.Παθ.2,1 ἥδε (καρδία) καὶ τῷ πνεύμονι τῆς ὁλκῆς τοῦ ψυχροῦ ἠέρος τὴν ποθὴν ἐνδιδοῖ· || κ. μτφ. ἐμποιῶ, ἐμβάλλω, ἐμπνέω : Πλούτ.Ἀλκ.14 ἐλπίδας αὐτοῖς ἐνεδίδου· 8) ἐπιδεικνύω, φανερώνω : Ἡρ.7,52 οἱ δὲ δικαιοσύνην καὶ πιστότητα ἐνέδωκαν, ἄχαρι δὲ οὐδέν, Εὐρ. Ἑλ.508 ἢν δ᾽ ἐνδιδῷ τι μαλθακόν· 9) παραχωρῶ, ἐπιτρέπω : Εὐρ.Ἀνδρ.965 εἰ δ᾽ ἐνδιδοίης, ὥσπερ ἐνδίδως, λόγον, πέμψων σ᾽ ἀπ᾽ οἴκων τῶνδε, Θουκ.2,18 προσδεχόμενος τοὺς Ἀθηναίους . . ἐνδώσειν τι· || ὁμ. κ. ἀμτβ. : Ἡρ.1,91 ὅσον δὲ ἐνέδωκαν αὗται (αἱ μοῖραι), ἤνυσέ τε καὶ ἐχαρίσατό οἱ· 10) ὁμολογῶ : Πλάτ.Γοργ.499Β κἂν παίζων τίς σοι ἐνδῷ ὁκοῦν· 11) κ. νεώτ. ὑποχωρῶ, δέχομαι τὴν γνώμην ἢ τὴν ἀξίωσιν ἄλλου, συγκατασβαίνω : Θουκ.2,12 ἔγνω ὁ Ἀρχίδαμος ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι οὐδέν πω ἐνδώσουσιν· || ὁμ. ἀμτβ. : Θουκ.3,37 ὅ,τι ἂν ἢ λόγῳ πεισθέντες ὑπ᾽ αὐτῶν ἁμάρτητε ἢ οἴκτῳ ἐνδῶτε, Δημ.1444 μὴ συγχωρεῖν ἐνδόντα τῇ τῶν πλειόνων γνώμῃ, Δροσ.Βοταν.145 ἐνδώσας δ᾽ ἔπειτα εἰς αἰφνιδίαν σκέψιν· || ὁμ. ἀμτβ. ἔχω κλίσιν εἴς τι, κλίνω : Πλούτ.Πύρρ.18 δῆλοί γε μὴν ἦσαν ἐνδιδόντες οἱ πολλοὶ πρὸς τὴν εἰρήνην· || ἐν φρ. ἐνδίδωμι πρός τι παρασύρομαι, ὑποχωρῶ εἰς τὴν ἐπίδρασιν τινος : αὐτ.Συλλ.28 ἐνδοῦναι πρὸς ὕπνον, Σχόλ.Ἀπολλ.Ρ 1,865 ἐνδιδόναι πρὸς τὴν ἡδονήν· 12) κ. νεώτ. στρατιωτ. ὑποχωρῶ, ὀπισθοχωρῶ : Θουκ.2,81 ὡς εἶδον αὐτοὺς ἐνδόντας, οὐκέτι ὑπέμειναν, ἀλλ᾽ εἰς φυγὴν κατέστησαν· 13) ἀμτβ. ἐπὶ νόσου, ἀποβάλλω τὴν ἔντασίν μου, ἐλαττοῦμαι, ὀλιγοστεύω : Ἱππ.Προγν. 43,48 ἐνδοῦναι τὴν φλεγμονὴν καὶ τὸν ὄγκον, Ἀρετ.Ὀξ.Νούσ.2,1 ἢν μή τι ἐνδιδῷ ἡ νοῦσος· 14) ἀμτβ. ἐπὶ πραγμ. ἐλαστικῶν καὶ εὐκάμπτων, ὑποχωρῶ : Ἀριστλ.ΖΜ 664a,34 σαρκώδη (οἰσοφάγον) δέ, ὅπως μαλακὸς ᾖ καὶ ἐνδιδῷ καὶ μὴ βλάπτηται τραχυνόμενος ὑπὸ τῶν κατιόντων· || ὁμ. ἐπὶ δένδρων, κάμπτομαι, λυγίζομαι : Θεόφρ.ΦΙ 5,6,1 οὐδὲν γὰρ ἐνδιδόασιν (ἡ ἐλάτη καὶ ἡ πεύκη) ὥσπερ ἡ δρῦς καὶ τὰ γεώδη· || ὁμ. κτ. ἐπέκτ. ἐπὶ στυλωμάτων, νεώτ. ἐπὶ στέγης ἢ θύρας ἢ δαπέδου, συνήθ. ἐν χρ. κτ. ἀόρ. : Πολύβ.5,100,5 τῶν δ᾽ ἐρεισμάτων οὐ δυναμένων ὑποφέρειν τὸ βάρος, ἀλλ᾽ ἐνδόντων, πεσεῖν συνέβη τὸ τεῖχος, - ἡ σκεπὴ ὑπὸ τόσον βάρος ἐνέδωκεν, - μὲ τὴν πρώτην ὤθησιν ἡ θύρα ἐνέδωσε· 15) ἐπὶ ὀφθαλμῶν καὶ ἰσχίων, βαθουλώνω, γίνομαι βαθουλός : Ἀριστλ.Πρ.876b,37, αὐτ.ΖΓ 747a,16· 16) ἐπὶ πυρᾶς, ἐλαττοῦμαι, μισοσβήνω : Θεόφρ.ΦΙ 9,3,3 ἐγκεκαυμένη γίνεται καὶ ἐνδέδωκεν ἡ πυρά· 17) ἐπὶ ποταμοῦ, χύνομαι ἐντός : Ἡρ.3,117 τὸ πεδίον τὸ ἐντὸς τῶν οὐρέων πέλαγος γίνεται, ἐνδιδόντος μὲν τοῦ ποταμοῦ, ἔχοντος δὲ οὐδαμῇ ἐξήλυσιν· πρβλ. ἐκδίδωμι· 18) δίδω τὸ σημεῖον τῆς ἐνάρξεως, ἄρχομαι παίζων : Ἀριστλ.ἀπ.583 ἐνέδοσαν τοῖς ἵπποις τὸ ὀρχηστικὸν μέλος, Διον.Ἁλ.7,72 ἡγεῖτο . . δὲ ἕκαστον χορὸν εἷς ἀνὴρ ὃς ἐνεδίδου τοῖς ἄλλοις τὰ τῆς ὀρχήσεως σχήματα πρῶτος· πρβλ. Λουκ.Ρητ.Διδ.13· || τὸ οὐδ. πληθ. ἐνδιδόμενα ὡς οὐσ. στρατ. παραγγέλματα : Ἀρρ.Τακτ.31,6· 19) ἐν ἀναφορᾷ πρὸς ἀγόρευσιν, προοιμιάζομαι, προλογίζομαι, κάνω προοίμιον : Ἀριστλ.Ρητ.1414b, 26 ὅτι γὰρ ἂν βούληται εὐθὺ εἰπόντα ἐνδοῦναι

καὶ συνάφαι· **2ᴏ)** ἐν φρ. ἐνδίδωμι φωνὴν βοῶ, κραυγάζω, σέρνω φωνή : ΠΔ'Αρ.14,1 καὶ ἀναλαβοῦσα πᾶσα ἡ συναγωγὴ ἐνέδωκε φωνὴν· ρηματ. π. ἐνδόσιμος, ἔνδοσις.

ἐνδιες ἵπποι . 'Ησ. ἐσφ. ἀνάγν. ἀντὶ Ἐνετίδες.

ἐνδιές 'Ησ. « ἔνυδρον ».

ἐνδιεσπαρμένως ἐπίρρ. μτγν. διεσπαρμένως, σποράδην : Εὐνάπ.4.

ἐνδιέχω μσν. συνέχω, συμπιέζω ἐντός : Νικ.Χων. 3,8Β (τὴν Ἄνναν Κομνηνὴν) ἐνδιασχοῦσαν τὸ ἄρθρον.., τῷ δὲ Βρυεννίῳ τὸ μόριον ἀποτείνασαν.

ἐνδιηθῶ-έω μτγν. διηθῶ ἔν τινι, διϋλίζω, λαμπικάρω : Πλούτ.'Ηθ.692Β ἐνδ- οἶνον.

ἐνδιήκω μτγν. διήκω ἔν τινι, ἐκτείνομαι διὰ μέσου τινός : Σέξτ.'Εμπ.Μαθ.8,41.

ἐνδιημερεύω μτγν. ἀμτβ. διημερεύω, διέρχομαι ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν ἔν τινι τόπῳ : Θεόφρ. Χαρ.8,14 (πιθ.γρ. ἀντὶ διημερεύω), Σωζόμ.2,154.

ἐνδίημι ἐπ., μέσ. ἀόρ. γ' πληθ. ἐνδίεσαν, διεγείρω, ἐξεγείρω, ἐξερεθίζω : 'Ιλ.Σ 584 οἱ δὲ νομῆες αὔτως ἐνδίεσαν ταχέας κύνας ὀτρύνοντες.

ἐνδιιππεύω μσν. ἀμτβ. παρέρχομαι, περνῶ : Μιχ.'Ατταλ.91,17 ἐνδιιππεύοντος μηνός.

ἐνδικάζομαι 'Επιγρ. ἐνάγομαι, κατηγοροῦμαι : οἱ δικασταὶ τοῖς ἐνδικαζομένοις.

ἐνδικαιῶ-όω μτγν. ἀποδίδω τὸ δίκαιον, δικαιώνω : Γρηγ.Ναζ.1,650· κ. παθ. : 'Ιω.Χρυσ.7,654,42 ἐν θίξει ὥρας ἐνεδικαιώθησαν.

ἐνδικία (ἡ) 'Επιγρ. ἐκδικία βλ.λ.

ἐνδίκιον (τό) πάπ. δεῖγμα.

ἔνδικος-ον (δίκη) κ. νεώτ., ἀρκαδ. ἴνδικος-ον, ἐπὶ πραγμ., ὁ κατὰ τὸ δίκαιον γινόμενος, δίκαιος, νόμιμος, ἠτιολογημένος, δικαιολογημένος· 'Ησ. « δίκαιος » : Πίνδ.Π 5,103 χάριν ἔνδικον, Αἰσχ Χο.330 γόος ἔνδικος, 'Επιγρ. ἐνδ- λέκτρα, ΚΔΡωμ.3,8 ὧν τὸ κρῖμα ἔνδικόν ἐστι· ‖ τὸ οὐδ. ἐνάρθρως τὸ ἔνδικον ἢ κατὰ κρᾶσιν τοὔνδικον ὡς οὐσ. τὸ δίκαιον, τὸ ὀρθόν, τὸ σωστό : Σοφ.ΟΤ 682 δάπτει δὲ καὶ τὸ μὴ 'νδικον (τὸ ἄδικον)· κ. πληθ.:Εὐρ. Φοίν.470 κοὐ ποικίλων δεῖ τἄνδιχ' ἑρμηνευμάτων· ‖ ὁμ. ἡ ἀλήθεια· 'Ησ. « τὸ ἀληθές » : Σοφ. ΟΤ 1158 εἰς τόδ' ἥξεις μὴ λέγων τοὔνδικον· ‖ τὸ οὐδ. πληθ. ἔνδικα ὡς ἐπίρρ. δικαίως, ὀρθῶς, σωστά : αὐτ.Αἴ.1282 ὑμὶν οὗτος ταῦτ' ἔδρασεν ἔνδικα· ‖ κ. ἐπὶ προσ., ὁ δίκαιος : Αἰσχ.Εὐμ.699 τίς γὰρ δεδοικὼς μηδὲν ἔνδικος βροτῶν, Σοφ. 'Αντ.208, Σουΐδ. ὁ Μιθριδάτης τά τε ἄλλα ἔνδικος ἦν βασιλεύς· κ. ὑπερθ. -ώτατος : Μηναῖ.3,21 'Ωδ.7 ὡς ζηλωτὴς ἐνδικώτατος· ‖ ὁμ. ἐπὶ πόλεων ἢ δήμων, ὁ εἰς ὃν ἀπονέμεται δικαιοσύνη : Πλάτ.'Ιππ.Μ 292Β οὐκ ἔνδικος ὑμῖν ἡ πόλις ἐστίν· κ. ὑπερθ. : Αἰσχ.ἀπ.198 δῆμος ἐνδικώτατος· **2)** ὁμ. ἐπὶ προσ., ὁ ἔχων δίκαιον· συγκρ. -ώτερος : αὐτ. 'Επτ.672 τίς ἄλλος μᾶλλον ἐνδικώτερος· **3)** ὁ ἔχων δικαίωμα πρὸς δικαστικὴν δίωξίν τινος : 'Επιγρ. μὴ οἱ ἔστω ἔνδικον μηδέποθι ἢ ἐν Τεγέᾳ· **4)** ἐπὶ ἡμερῶν, καθ' ἃς ἐπιτρέπονται δίκαι, δικάσιμος : Πολυβ.8,25 ἔνδικος ἡμέρα· **5)** νεώτ. νομ. ὁ ἐν δίκῃ ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιτρεπόμενος : ἔνδικα μέσα· **6)** ὁ προσήκων, ὁ ἁρμόζων : Σοφ.ΟΤ 1420 τίς μοι φανεῖται πίστις ἔνδικος· **7)** εὐμενής, εὐνοϊκός : Αἰσχ.'Ικ.81 πέλοιτ' ἂν ἔνδικα γάμοις.

ἐνδίκτης (ὁ) πάπ. ἐνδείκτης βλ.λ.

ἐνδικτιών-ῶνος (ὁ) 'Επιγρ. ἰνδικτιὼν βλ.λ.

ἐνδίκως ἐπίρρ. κ. νεώτ. δικαίως : Αἰσχ.Πρ.63 πλὴν τοῦδ' ἂν οὐδεὶς ἐνδίκως μέμφαιτό μοι· ‖ νομίμως : Μηναῖ.1,11 'Ωδ.9 ἡ δίκη τὸν ἄδικον ἐνδίκως κατεδίκασε· ‖ κ. συγκρ. -ωτέρως κ. -ώτερον : Εὐρ.'Ηρακλ.543 ἀλλ' ἢ γένοιτ' ἂν ἐνδικωτέρως φράσω· ‖ κ. ὑπερθ. -ώτατα : Πλάτ. Τίμ.58Β νόσημα δι' ἱερᾶς ὂν φύσεως ἐνδικώτατα ἱερὸν λέγεται· **2)** ἀληθῶς· 'Ησ. « ἐνδίκως ἀγανακτῶν, ἀληθῶς » : Εὐρ.Μήδ.1232 ἔοιχ' ὁ δαίμων πολλὰ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ κακὰ ξυνάπτειν ἐνδίκως 'Ιάσονι· **3)** φυσικῶς, εὐλόγως : Σοφ.ΟΤ 135 ὥστ' ἐνδίκως ὄψεσθε κἀμὲ σύμμαχον γῇ τῇδε τιμωροῦντα, Εὐρ.'Ανδρ.920 ὀλεῖ γάρ μ' ἐνδίκως.

ἔνδινα (τὰ) ἐπ. (ἔνδον) τὰ ἐντόσθια : 'Ιλ.Ψ 806 ὁππότερός κε φθῇσιν ὀρεξάμενος χρόα καλόν, φαύσῃ δ' ἐνδίνων.

ἐνδινευτής (ὁ) γλωσσ. ὁ ἐπιτηδείως ὑπεκφεύγων, ὁ πανοῦργος, ὁ δόλιος· πρβλ. ἐνδινῶ, ἐνδινεύω.

ἐνδινεύω μτγν. ἐνδινέω βλ.λ. : Λόγγ.1,23 τῶν ἰχθύων τοὺς ἐνδινεύοντας ἐθήρα.

ἐνδινῶ-έω στρέφω πρὸς τὰ ἔσω, παθ. : 'Ιππ. 'Επιδ.5,99 ἐνδεδινημένα ὄμματα ('Ερωτιαν. « ἐξεστραμμένα, ἐπὶ τοῦ ἐσκοτωμένου καὶ τὴν κεφαλὴν ἀλγοῦντος »), 'Αρέτ.'Οξ.Παθ.1,1 ὀφθαλμοὶ ἐνδεδινημένοι, Γαλ.8,732Α· **2)** συστρέφομαι : Θεόκρ.15,82 ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν ;.. καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι.

ἐνδιοδεύω μτγν. διοδεύω ἔν τινι:Γρηγ.Νύσσ.1,380Α.

ἐνδίολκος-ον μτγν. (ἕλκω) ὁ ἑλκυστικός : Φίλ. 1,517 (δ.γρ. ἀντὶ εὐδίολκος).

ἔνδιον (τό) ποι. ἡ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ διατριβή, κατοικία, φωλεός· Εὐστ.'Οδ.505,13 « διατριβή » : 'Οππ.'Αλ.4,371 ἔνδια πέτρης (αἱ φωλεαὶ τῶν ἰχθύων)· ‖ ὁμ. κ. μτφ. ἕδρα : Μακεδ. ἐν ΑΠ 11,63 λιπαρῆς ἔνδιον εὐφροσύνης (κατοικία χαρᾶς, εὐθυμίας, ἐπὶ βυτίου οἴνου), 'Επιγρ. σοὶ δὲ.. ἔνδιον ᾗ Πιτάνη· **2)** τὸ οὐδ. τοῦ ἔνδιος ὡς οὐσ. ἡ μεσημβρία : Καλλ.Δήμ.39 ποτὶ τὤνδιον· **3)** ὁμ. τὸ δειλινόν, τὸ ἀπόγευμα : Πλούτ.'Ηθ.726Ε « ἔνδιον γὰρ τὸ δειλινὸν καὶ τὴν μετ' ἄριστον ἀνάπαυσιν »· ‖ ἡ ἑσπέρα : 'Απολλ.Ρ 1,603 ἐς ἔνδιον.

ἐνδιορθοῦμαι-όομαι μτγν. διορθῶ : Πορφ. Μορκ.35 ἐνδ- κακίαν τῆς φύσεως.

ἔνδιος-ον (ἐν- ΔΙFΙ, πρβλ. λατ. diu) ὁ κατά, περὶ τὴν μεσημβρίαν, μεσημεριάτικος : 'Ιλ.Λ 726 ἔνδιοι ἱκόμεσθ' ἱερὸν ῥόον, 'Αλφειοῖο, 'Οδ.Δ 450,Θεόκρ. 12,95 ἁνίκα τέττιξ ποιμένας ἐνδίους πεφυλαγμένος ὑφόθι δένδρων ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν (δ. ἑρμ. τοὺς ἐν ὑπαίθρῳ)· ‖ ἔνδιον ἦμαρ ἡ μεσημβρία, μεσημέρι : 'Απολλ.Ρ 4,1312· ‖ ὁμ. σημ. τὸ ἀρσ. ἔνδιος ὡς οὐσ. : Καλλ.'Εκ.1,4,1 δείελος ἀλλ' ἢ νὺξ ἢ ἔνδιος ἢ ἔσετ' ἠώς· ‖ τὸ οὐδ. ἔνδιον ὡς οὐσ. βλ.λ.2) κ. 3)· **2)** ὁ κατὰ τὴν ἡμέραν ὑπάρχων, τελούμενος, ἐμφανιζόμενος : 'Αρατ.498,Μυρῖν. ἐν ΑΠ 7,703,3 ἔνδιος οἰνοπότης σκιερὰν ὑπὸ τὰν πίτυν εὕδει· **3)** ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ προερχόμενος : 'Αρατ.954 ὕδατος ἐνδίοιο· ‖ ὁ μετέωρος : 'Αντίφιλ. ἐν ΑΠ 9,71,4 κλῶνες ἀπηόριοι ταναῆς δρυός,.. ἔνδιοι ἀκρέμονες.

ἐνδιπλασιάζω ἐνδιπλῶ βλ.λ.· κ. παθ. : 'Ιππ. 'Επιδ.2,2,2.

ἐνδιπλῶ-όω μτγν. κ. νεώτ. διπλῶ, πτύσσω εἰς δύο· κ. παθ. : Γαλ.12,24 μηδὲν τοῦ ἱματίου μέρος ἐνδεδιπλῶσθαι· ρημοτ. π. ἐνδίπλωμα, ἐνδίπλωσις.

ἐνδίπλωμα-τος (τό) μτγν. ἃ. ἐνδίπλωσις:Γαλλ.12,42.

ἐνδίπλωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ δίπλωσις ἔν τινι, τὸ δίπλωμα : Γαλ.12,49.

ἐνδίσματα 'Ησ. « ἐναλίσματα ».

ἐνδίφριος-ον (δίφρος) ὁ ἐν τῷ αὐτῷ δίφρῳ, καθίσματι ὤν : Ξεν.7,2,33 ἐκαθεζόμην ἐνδίφριος αὐτῷ ἱκέτης, αὐτ.'Αν.7,2,38.

ἔνδιψος-ον μσν. ὁ εἰς δίψαν ὑποκείμενος, ὁ ἐκ δίψης πάσχων : 'Αναστ.Συν.'Οδ.248,19.

ἐνδιῶ-όω 'Επιγρ. δωρ., παρακ. ἐνδεδίωκα, ἐπὶ φυτῶν, τελειοῦμαι (πρβλ. κ. ἐμβιῶ) : 'Ηρακλεωτ. Πίν.1,121 ταῦτα δὲ πάντα (ἐνν. δένδρα) πεφυτευμένα παρέξονται καὶ ἐνδεδιωκότα.

ἐνδο- νεώτ. ὡς πρῶτον συνθετικὸν λέξεων καὶ ἰδίως ἰατρικῶν καὶ ἀνατομικῶν ὅρων, σημ. ἐπὶ μὲν τῶν οὐσιαστικῶν, ὅτι τὸ β' συνθετικὸν ὑπάρχει ἢ

ἀναφέρεται εἰς τὸ ἔσω μέρος τοῦ ὑπὸ τοῦ β' συνθετικοῦ δηλουμένου, οἷον ἐνδοκάρπιον, ἐνδογαστρῖτις, ἐνδομητρῖτις κττ.' **2)** ἐπὶ ἐπιθέτων, ὅτι τὸ ὑπ' αὐτοῦ προσδιοριζόμενον ὑπάρχει ἢ ἐνεργεῖ ἐντὸς τοῦ ὑπὸ τοῦ β' συνθετικοῦ σημαινομένου, οἷον : ἐνδοκαρδιακός, ἐνδομυελικός ἐνδοσπονδυλικός, ἐνδοσπλήνιος, ἐνδοφθάλμιος.

ἐνδοαγγειακός-ή-όν νεώτ. ἰατρ. ὁ ἔνδον τῶν ἀγγείων τοῦ σώματος εὑρισκόμενος.

ἐνδοανευρυσμορραφή (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ραφὴ ἀνευρύσματος μετὰ τὴν διάνοιξιν αὐτοῦ.

ἐνδοαυχενικός-ή-όν νεώτ. ἰατρ. ὁ ἔνδον τοῦ αὐχένος τῆς μήτρας εὑρισκόμενος.

ἐνδοβλάστη (ἡ) νεώτ. ζωολ. τὸ ἔσω βλαστικὸν δέρμα τοῦ ἀρχεγόνου ἐμβρυϊκοῦ κυήματος, τὸ βλαστόδερμα βλ.λ.

ἐνδοβράγχια (τὰ) νεώτ. ζωολ. κατηγορία ζώων **ἐχινοδέρμων** φερόντων ἐσωτερικὰ βράγχια.

ἐνδογαμία (ἡ) νεώτ. ἡ σύναψις γάμου μόνον μεταξὺ ἀτόμων τῆς αὐτῆς πατριδος, φυλῆς ἢ κοινωνικῆς τάξεως· ἀντίθ. ἐξωγαμία.

ἐνδογαστρῖτις-ιδος (ἡ) νεώτ. ἰατρ. φλεγμονὴ τοῦ βλεννογόνου τοῦ στομάχου· πρβλ. γαστρῖτις.

ἐνδογένεσις-εως (ἡ) νεώτ. βιολ. ἡ ἐντὸς κυττάρων παραγωγὴ ἄλλων κυττάρων.

ἐνδογενής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ ἐν τῷ οἴκῳ γεννηθείς, οἰκογενής : Ἐπιγρ. **σῶμα γυναικεῖον, ᾧ ὄνομα Νικοστράτα, ἐνδογενῆ,** ΠΔΛευϊτ.18,9 **ἀσχημοσύνην τῆς ἀδελφῆς σου ἐκ πατρός σου ἢ ἐκ μητρός σου ἐνδογενοῦς ἢ γεγεννημένης ἔξω·** **2)** νεώτ. ἰατρ. ὁ παραγόμενος ἐντὸς τοῦ ὀργανισμοῦ ἢ ὁ πηγάζων ἐξ ἐσωτερικῆς τινος αἰτίας : **ἐνδογενὲς οὐρικὸν ὀξύ·** **3)** νεώτ. βοταν. φυτά, ὧν ὁ βλαστὸς αὐξάνεται ἐσωτερικῶς.

ἐνδογανικός-ή-άν πάπ. ὁ ἐνδογενὴς βλ.λ.II.

ἐνδογόνιον (τὸ) νεώτ. τὸ σποριάγγειον τῶν βρύων κατὰ τὸ πρῶτον στάδιον τῆς ἀναπτύξεως αὐτοῦ.

ἐνδόδερμα-ατος (τὸ) νεώτ. βιολ. τὸ ἔσω ἢ ἐσωτερικὸν βλαστόδερμα τοῦ ἀρχεγόνου ἐμβρύου πολλῶν ζώων· **2)** νεώτ. βοταν. ἀ. ἐνδοδερμίς βλ.λ.

ἐνδοδερμικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐντὸς τοῦ δέρματος εὑρισκόμενος ἢ γινόμενος : **ἐνδ· ἐνέσεις.**

ἐνδοδερμίς-ίδος (ἡ) νεώτ. βοταν. τὸ ἐσώτατον κυτταρικὸν σῶμα τὸ περιβάλλον τὴν ρίζαν, τὸν κορμόν, τοὺς κλάδους καὶ τὰ φύλλα τῶν φυτῶν.

ἐνδοδιασκοπία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. μέθοδος συνισταμένη εἰς τὴν εἰσαγωγὴν πηγῆς ἀκτίνων X ἐντὸς τῶν φυσικῶν κοιλοτήτων πρὸς ἀκτινογράφησιν.

ἐνδοέκκρισις-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. κ. **ἐνδέκκρισις** ἡ ἐν τῷ ὀργανισμῷ ἔκκρισις ἀδένος.

ἐνδοερυθρόν φάσμα (τὸ) νεώτ. φυσ. φάσμα κείμενον πέραν τοῦ ἐρυθροῦ καὶ ὁρατοῦ φάσματος καὶ ἀποτελούμενον ἐκ θερμικῶν ἀκτινοβολιῶν.

ἐνδοζυγωμάτιον ὀστοῦν (τὸ) νεώτ. ἀνατ. ἐμβόλιμον ὀστάριον ἀπαντῶν ἐνίοτε ἔν τινι ραφῇ τοῦ ζυγωματικοῦ ὀστοῦ τοῦ προσώπου.

ἐνδόζῳα (τὰ) νεώτ. ζωολ. σκωληκοειδῆ ζῳάρια δυνάμενα νὰ ζήσουν ἐν τῷ ὀργανισμῷ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν λοιπῶν ζώων, οἷον ὁ βοθριοκέφαλος, ταινία ἢ μονήρης κττ., ἀ. ἐνδοπαράσιτα.

ἐνδοζῳολογία (ἡ) νεώτ. κλάδος τῆς ζωολογίας ἀσχολούμενος περὶ τὰ ἐνδόζῳα βλ.λ.

ἔνδοθεν ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ. ἔσω, ἔσωθεν, ἀπὸ μέσα· ἀντίθ. ἔκτοσθεν, ἔξωθεν : Ὀδ.Υ101 **φήμην τίς μοι φάσθω ἐγειρομένων ἀνθρώπων ἔνδοθεν,** Ἀριστφ.Νεφ.1164 **ὅν κάλεσον τρέχων ἔνδοθεν ὡς ἐμέ·** || ὁμ. μετὰ γεν. : Σοφ.Αἴ.741 **ἔνδοθεν στέγης·** **2)** μτφ. ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐξ ἰδίας βουλήσεως, αὐτοπροαιρέτως : Αἰσχ.Ἑπτ.194 **αὐτοὶ δ' ὑφ' αὐτῶν ἔνδοθεν πορθούμεθα,** Σοφ.Τρ.1021· **3)** ἔσω, ἐντός, μέσα, μετὰ γεν. : Ἰλ.Ζ 247 **κουράων δ' ἑτέρωθεν ἐναντίοι ἔνδοθεν αὐλῆς,** Ἡσίοδ. Ἔργ.523 **ἔνδοθεν οἴκου** (δ. γρ. **ἔνδοθι**), Βέλθ. Χρυσ.433 **ἐσέβηκα ἔνδοθεν τοῦ τρικλίνου·** || ὁμ. ἀπολ. : Πίνδ.Π 2,74 **θυμὸν τέρπεται ἔνδοθεν,** Ἡρ. 2,68 **τὸ στόμα ἔνδοθεν φορέει πᾶν μεστὸν βδελλέων,** Θεόκρ.25,80 **εἴ οἱ καὶ φρένες ὧδε νοήμονες ἔνδοθεν ἦσαν,** Διγεν.Ἀκρ.540 **τὴν τένταν ἀνασήκωσαν καὶ ἔνδοθεν εἰσῆλθον,** Παπαδ. Χριστ.Τεμπ.18 **ὅλα** (καπηλεῖα καὶ καφενεῖο) **εἶχον φῶς ἔνδοθεν·** || π. ἀττ. συνήθ. ἐνάρθρ. ὡς ἐπίθετον, ἐσωτερικός : Θουκ.8,71 **αὐτοβοεὶ ἂν διὰ τὸν ἔνδοθέν τε καὶ ἔξωθεν κατὰ τὸ εἰκὸς γενησόμενον θόρυβον,** Πλάτ.Τίμ.70Β **ἀπὸ τῶν ἔνδοθεν ἐπιθυμιῶν,** Ἀρετ.Χρον.Νούσ.1,7,35· || Ἐπιγρ. **ὁ καρπὸς ὁ ἔνδοθεν** τὸ προϊὸν τοῦ ἰδιοκτήτου κτήματος· || ἄνευ οὐσ. **τὰ ἔνθοδεν** αἱ ψυχικαὶ ἰδιότητες, ὁ ἐσωτερικὸς ἄνθρωπος : Πλάτ.Φαῖδρ 279Β· **4)** **οἱ ἔνδοθεν** ὡς οὐσ. οἱ οἰκέται : Ἀριστφ. Πλ.964 **φέρε νυν ἐγὼ τῶν ἔνδοθεν καλέσω τινά·** **5)** ὁμ. οἱ πολῖται : Πλάτ Τίμ.17D.

ἐνδοθερμικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐκπέμπων θερμότητα κατὰ τὴν ἀποσύνθεσιν αὐτοῦ : **ἐνδοθερμικὸν σῶμα·** **2)** ὁ τελούμενος ὑπὸ σύγχρονον ἀπορρόφησιν θερμότητος : **ἐνδοθερμικὴ ἀντίδρασις.**

ἐνδοθήκιον (τὸ) νεώτ. βοταν ἡ τὰ ἐσωτερικὰ τοιχώματα τοῦ ἀνθῆρος περικαλύπτουσα μεμβράνα

ἐνδοθηλιακός-ή όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἐνδοθήλιον:**ἐνδοθηλιακὰ κύτταρα.**

ἐνδοθήλιον (τὸ) νεώτ. ἀνατ. πλακῶδες ἐπιθήλιον, συγκείμενον ἐκ μιᾶς σειρᾶς κυττάρων.

ἐνδοθηλίωμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἰατρ. κακοήθης ὄγκος συνιστάμενος ἐξ ἐνδοθηλιακῶν κυττάρων.

ἔνδοθι ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ., σπαν. π. ἀττ., ἔνδον, ἐντός, μέσα : Ἰλ.Ζ 498, Ὀδ.Ε 58 **τὴν δ' ἔνδοθι τέτμεν ἐοῦσαν,** Ἡσίοδ.Θ 964 **νῆσοί τ' ἤπειροί τε καὶ ἁλμυρὸς ἔνδοθι πόντος,** Ἀρετ. Χρον.Νούσ.2,1,3, Τζέτζ.Χιλ.1,139 **εἰς ὅνπερ ἵππον ἔνδοθι νεκρός τις κεκλιμένος·** || ὁμ. μετὰ γεν. : Ἰλ.Σ 287 **ἐελμένοι ἔνδοθι πύργων,** Ἡσίοδ.ἀπ.76,4 **ἔνδοθι νήσου,** Ἀφρικαν.Κεστ.314C **ἔνδοθι τοῦ τράφου,** Τζέτζ.Χιλ.3,418 **τῶν ἀνακτόρων ἔνδοθι.**

ἐνδοθίδιος-α-ον (ἔνδοθεν) Ἐπιγρ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν οἶκον : Ἐπιγρ. Κρήτ. **τὴν ἐνδοθίαν δόλαν αἱ κάρτεῖ δαμάσαιτο.**

ἐνδόθρα Ἡσ. «ἐνδόθρας· τὰς ἀποκοπὰς τῶν νεοδόρων δερμάτων».

ἐνδοθωρακικός-ή-όν νεώτ. ὁ ὑπάρχων ἢ γινόμενος ἐν τῷ θώρακι : **ἐνδοθωρακικὴ πίεσις.**

ἐνδοθωράκιος-ον νεώτ. κ. **ἐνδοθωρακικός** βλ.λ.

ἔνδοι ἐπίρρ., ἐσφ. γρ. **ἐνδοῖ,** κ. μσν., δωρ. κ. αἰολ. ἀντὶ **ἔνδοθι,** ἔνδον, μέσα : Θεόκρ.15,55 **ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδοι,** Ἐπιγρ. Ἐπιδ. **εἵλετο στύλων καταξοάν, τὰν ἔχθοι καὶ ἔνδοι,** Εὐστ.140,13.

ἐνδοιάζω κ. μσν. κ. νεώτ. (ἐν-δοιή), ἀόρ. **ἐνεδοίασα,** ἀμφιβάλλω εἴς τι, διστάζω, δὲν τολμῶ, μετ' ἀπαρφ. (ἢ νεώτ. μετὰ τοῦ νά..) : Θουκ.1,36 **ὅταν.. ἐνδοιάζῃ χωρίον προσλαβεῖν,-ἐνδοιάζει νὰ τοῦ ζητήσῃ τὴν διανομήν·** || ὁμ. ἀπολ. : Θουκ. 6,91 **οἱ ἐνδοιάζοντες ἀδεέστερον προσίασιν,** Φίλ. ἀπ.3 **οὐκ ἐνδοιάζουσι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπιστοῦσιν·** || ὁμ. ἐν φρ. **ἐνδοιάζω τῇ γνώμῃ** διστάζω : Πλούτ.Σύλλ.9· || ὁμ. μετ' ἐμπροθ.διορ. (**ὑπέρ τινος, περί τινος**) : Πλούτ.Κάτ.Νεώτ.17 **ὑπὲρ ἑνός ποτε δόγματος ἐνδοιάσας,** Λουκ.Φάλ.2,2 **τὸ ἐνδοιάσαι ὑμᾶς ὅλως περὶ τούτου,** Εὐστ.Πον.355,17· || ὁμ.μετ'ἐξηρτ.προτ. : Διον.Ἀλ.Ρωμ.4,58 **ἵνα.. μηδ' ἐνδοιάζωσιν εἰ βέβαια ταῦτα σφίσιν διαμένῃ,** Ἰώσ.ΑΙ 19,1,14· || ὁμ. σημ. κ. κτ. παθ. ἀόρ. α' : Παρθ.9,4 **εἰ μὴ ἐκεῖνοι ἐνδοιασθεῖεν·** **2)** παθ. ἐπὶ πράγμ., εἶμαι ὑποκείμενον ἀμφιβολίας, ἤτοι προκαλῶ δισταγμόν : Θουκ.1,122 **ὃ καὶ λόγῳ ἐνδοιασθῆναι αἰσχρὸν τῇ Πελοποννήσῳ,** Διον.Ἀλ. Ρωμ.7,59 **σπανίως.. πρᾶγμα οὕτω ἐνδοιαζόμενον**

ἐνέπιπτεν· ρηματ. π. ἐνδοιαστής, ἐνδοιαστός, ἐνδοιαστικός, ἐνδοίασις, ἐνδοιάσιμος, ἐνδοιασμός.

ἐνδοιάσιμος-ον μτγν. ἀμφίβολος, ἀναποφάσιστος : Λουκ.Σκύθ.11 **οὐκέτ' ἐνδοιάσιμα τὰ σά.**

ἐνδοιασίμως ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον ἐνδοιάσιμον, ἀμφιβόλως, ἐνδοιαστῶς : Ἰώσ.ΑΙ 16,10,4.

ἐνδοίασις-εως (ἡ) μτγν. ἐνδοιασμός : Ἑρμογ.Ἰδ.1,6.

ἐνδοιασμός (ὁ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. διστογμός, ἀμφιβολία, ἀμφιταλάντευσις : Φίλ.2,67, Εὐστ.Ἰλ. 146,18 **αἴτιον .. τοῦ ἐντεῦθεν ἐνδοιασμοῦ**, Παπαδ. Χριστ.Τεμπ.45 **εἶχε .. . ἐνδοιασμοὺς ἀκόμη.**

ἐνδοιαστής (ὁ) μτγν. ὁ διστάζων : Φίλ.2,582.

ἐνδοιαστικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ κλίνων πρὸς τὸ ἐνδοιάζειν, ὁ διστακτικός, ἐφεκτικός, ἄτολμος : Ἑρμογ.Ἰδ.2,7,8 **ἐνδοιαστικὴ ἐπίκρισις**· **2)** κ.νεώτ. γραμμ. ὁ ἐκφράζων ἐνδοιασμόν : **ἐνδοιαστικαὶ προτάσεις** οἱ ἐξαρτώμεναι ἐκ ρημάτων σημαινόντων φόβον ἢ ὑποψίαν καὶ εἰσαγόμεναι διὰ τοῦ **μή, μήπως** ἢ **μὴ δέν, μήπως δέν.**

ἐνδοιαστικῶς ἐπίρρ. μτγν. μσν. κ. νεώτ. ἀμφιβόλως, διστακτικῶς : Σχόλ.Θουκ.3,49 **ἔσχον .. ἐνδοιαστικῶς περὶ τὴν δόξαν**, Εὐστ.Ἰλ.1080,69.

ἐνδοιαστός-ή-όν ὁ δεκτικὸς ἐνδοιασμοῦ, διστακτικός : Ἱππ.Προρρ.2,100Β **εἰ δὲ ἐνδοιαστὸν εἴη ἀμφὶ τῶν νεύρων ὅπως ἔχοι**, Ἰώσ.ΑΙ 19,1,4.

ἐνδοιαστῶς ἐπίρρ. μετ' ἐνδοιασμοῦ, διστακτικῶς : Ἡρ.7,174 **ἐμήδισαν προθύμως οὐδ' ἔτι ἐνδοιαστῶς**, Θουκ.8,87, Διον.Ἀλ.Ρωμ.6,50.

ἐνδοιῖτιναι (οἱ) Ἡσ. οἱ δυνάμενοι νὰ καθορίσουν τὴν γενεαλογίαν των ἀπὸ ἑβδόμης γενεᾶς.

ἐνδοκαννιβαλισμός (ὁ) νεώτ. ἀνθρωποφαγία πτώματος ὑπὸ τῶν οἰκείων τοῦ θανόντος.

ἐνδοκαρδιακός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐντὸς τῆς καρδίας γινόμενος ἢ ἀναπτυσσόμενος.

ἐνδοκάρδιον (τὸ) νεώτ. ἀνατ. ὑμὴν ἐπενδύων τοὺς κόλπους καὶ τὰς κοιλίας τῆς καρδίας.

ἐνδοκαρδῖτις-ιδος (ἡ) νεώτ. ἰατρ. φλεγμονὴ τοῦ ἐνδοκαρδίου, προκαλουμένη ἐκ λοιμωδῶν νόσων.

ἐνδοκάρπιον (τὸ) νεώτ. βοταν. τὸ ἐσωτερικὸν ἐπίστρωμα τοῦ περικαρπίου ἢ τοῦ καρποῦ.

ἐνδόκαρπος-ον νεώτ. ὁ καρποφορῶν, ὁ ἀναπτύσσων τὸν καρπὸν ἐσωτερικῶς.

ἐνδοκία (ἡ) Ἡσ. « ἡ μήτηρ, παρ' Ἀθηναίοις ».

ἔνδοκος Ἡσ. « ἐνέδρα » : Ἀρχίλ.68,3 **ἐνδόκοισιν ἐχθρῶν πλησίον κατασταθεὶς ἀσφαλέως.**

ἐνδοκόσμιος-ία-ον νεώτ. κ. -ος-ον ὁ ἐν τῷ κόσμῳ ὢν ἢ ὁ μετέχων τῶν τοῦ κόσμου· ἀντίθ. ὑπερκόσμιος· ‖ φιλοσ. **τὸ ἐνδοκόσμιον** πᾶν τὸ ἐνυπάρχον ἐν ἀντικειμένῳ τινὶ ἢ ἐννοίᾳ καὶ μὴ δυνάμενον νὰ ἐξέλθῃ τῶν ὁρίων αὐτῆς.

ἐνδοκρανιακός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐνδοκράνιος βλ.λ. : **ἐνδοκρανιακαὶ ἐνέσεις.**

ἐνδοκράνιος-ον νεώτ. ὁ ἐν τῇ κοιλότητι τοῦ κρανίου γινόμενος ἢ ἀναπτυσσόμενος· ‖ εἰδ. **ἐνδοκράνιος ἐπιφάνεια** ἡ ἄνω ἐπιφάνεια τῆς βάσεως τοῦ κρανίου· ‖ τὸ οὐδ. **ἐνδοκράνιον** ὡς οὐσ. ἡ ἐσωτερικὴ ἐπιφάνεια τῆς κοιλότητος τοῦ κρανίου ἢ καὶ τὸ περιόστεον ταύτης.

ἐνδόκριμα-ατος (τὸ) νεώτ. φυσιολ. τὸ ἔκκριμα τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων.

ἐνδοκρίνη (ἡ) νεώτ. φυσιολ. τὸ ἐνδόκριμα βλ.λ.

ἐνδοκρινής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἔχων ἔσω ἔκκρισιν : **ἐνδοκρινεῖς ἀδένες.**

ἐνδοκρινολογία (ἡ) νεώτ. τὸ σύνολον τῶν φυσιολογικῶν καὶ παθολογικῶν γνώσεων τῶν ἀναφερομένων εἰς τοὺς ἐνδοκρινεῖς βλ.λ. ἀδένας.

ἐνδόκυστις-εως (ἡ) νεώτ. ζῳολ. ἀσκίδιον περικλεῖον θαλάσσιον ζῳάριον ἐκ τῶν ἀποτελούντων ἀποικίας, ὑπαγομένων δὲ ἰδίως εἰς τὴν κοινότητα τῶν βρυοζώων, ἄ. ζῳοίκιον.

ἐνδοκυτταρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἐνδοκυττάριον βλ.λ.

ἐνδοκυττάριον (τὸ) νεώτ. βιολ. μικρόβιον ἢ καὶ ἄλλο ξένον σωμάτιον ἐγκεκλεισμένον ἐν τῷ πρωτοπλάσματι κυττάρου τινός.

ἐνδοκυτταρώδης-ους-ες νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς ἐνδοκυττάριον.

ἐνδόλεμφος (ἡ) νεώτ. ἀνατ. ὑγρὸν λευκοματῶδες, πληροῦν τοὺς ἡμικυκλίους σωλῆνας καὶ τὸ ἀκουστικὸν κυστίδιον τοῦ ὑμενώδους λαβυρίνθου τοῦ ἔσω ὠτός, ἄ. ἔσω λέμφος.

ἔνδομα-ατος (τὸ) μτγν. (ἐνδίδωμι) **ἡ ὕφεσις** τοῦ πυρετοῦ : Γαλ.19,398.

ἐνδομαρία (ἡ) Ἡσ. « ἡ κτῆσις, ἡ παροικία (γρ. κωδ. κτίσις ἢ παροιμία) ».

ἐνδοματικά (τά) μτγν., μσν. δικαστικὰ τέλη : Κώδ.Ἰουστιν.10,19,9,6, Ἰω.Λυδ.Ρωμ.3,70· **2)** φιλοδωρήματα διδόμενα εἰς τοὺς τελωνοφύλακας, μπαξίσι : Διάτ.Ἀναστ.9 **ἐνδοματικὰ δὲ μηδεὶς λαμβανέτω, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ὄνομα ἀπαλειφέσθω**· ‖ τὸ ἐπὶ πλέον δωρητικῶς κατὰ κρατοῦσαν συνήθειαν καταβαλλόμενον : Ἰουστιν.Ἔδικτ.13,7 **τὸν τῶν ναύλων ἀποδέκτην βουλόμεθα μὴ .. τὰ καλούμενα ἐνδοματικὰ κομίζεσθαι.**

ἐνδομάχας (ὁ) δωρ. ὁ ἐν τῷ οἴκῳ μαχόμενος : Πίνδ.Ο 12,14 **ἐνδομάχας ἅτ' ἀλέκτωρ.**

ἐνδομαχῶ-έω ἐσφ.γρ. τοῦ ἐνδομυχῶ βλ.λ.

ἐνδομενία (ἡ) κ. -εία (Κορνοῦτ.) μακεδ. λ. (**ἔνδον**) κ. **ἐνδυμενία** τὰ σκεύη τοῦ οἴκου, οἷον ἔπιπλα, ἐνδύματα κτλ., τὸ νοικοκυρειό· πρβλ. : Φρύν. 334, Πολυδ.10,12, Πολύβ.4,72,1 **τὴν μὲν ἐνδομενίαν .. ἐκ τῶν οἰκιῶν .. διήρπασαν**, Κορνοῦτ.Φύσ. Θε.14, Πάπ. **ἔπιπλα,.. σκεύη καὶ ἐνδομενίαν.**

ἐνδομενικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐνδομενίαν βλ.λ. : Πάπ. **ἐνδομενικὰ καὶ κειμήλια καὶ ἔπιπλα**, Ἰω.Λυδ.Ρωμ.3,70.

ἐνδόμησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐνδομῶ βλ.λ. : ΚΔ'Απ.21,18 **καὶ ἦν ἡ ἐνδόμησις τοῦ τείχους αὐτῆς ἴασπις** **2)** προκυμαία λιμένος, μῶλος : Ἰώσ.ΑΙ 15,9,6.

ἐνδομήτριος-ον νεώτ. ὁ ἐν τῇ μήτρᾳ, ἀντίθ. ἐξωμήτριος : **ἐνδομήτριος κύησις, - ἐνδομήτριος ζωή**· **2)** ἀνατ. τὸ οὐδ. **ἐνδομήτριον** ὡς οὐσ. ὁ ἔσω βλεννογόνος χιτὼν τῆς μήτρας.

ἐνδομητρῖτις-ιδος (ἡ) νεώτ. ἰατρ. φλεγμονὴ τοῦ ἐνδομητρίου βλ.λ.2).

ἐνδομητροσκόπιον (τὸ) νεώτ. γυναικολογικὸν ἐργαλεῖον πρὸς ἐξέτασιν τῆς κοιλότητος τῆς μήτρας.

ἐνδομιξία (ἡ) νεώτ. βιολ. εἶδος ἐσωτερικῆς συναφείας, καθ' ἣν τὰ ἐγχυματικὰ παραμένουν ἐς ἀεὶ ὑποδιαιρούμενα ἐπ' ἄπειρον.

ἐνδόμισχος-ον νεώτ. βοτον. ὁ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τοῦ μίσχου βλ.λ. εὑρισκόμενος.

ἐνδομορφία (ἡ) νεώτ. γεωλ. τὸ φαινόμενον τοῦ σχηματισμοῦ ἐνδομόρφων βλ.λ. κρυστάλλων ἐντὸς πυριγενῶν πετρωμάτων.

ἐνδομορφισμός (ὁ) νεώτ.γεωλ. ἐνδομορφία βλ.λ.

ἐνδόμορφος-ον νεώτ. γεωλ. ἐπὶ κρυστάλλων, ὁ ἐγκεκλεισμένος ἐντὸς κρυστάλλου διαφόρου εἴδους, οἷον ῥυτίλιον ἐντὸς χαλαζίου.

ἐνδομυελικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐν τῷ μυελῷ γινόμενος ἢ ἀναπτυσσόμενος.

ἐνδομυϊκός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐντὸς τῶν μυῶν τοῦ σώματος γινόμενος ἢ ἀναπτυσσόμενος : **ἐνδομυϊκὰ ἀγγεῖα - ἐνέσεις**· ἐπίρρ. **-ῶς.**

ἐνδομύϊον (τὸ) νεώτ. ἀνατ. τὸ σύνολον τῶν ἰνωδῶν ἐλύτρων τῶν περιβαλλόντων ἑκάστην μυϊκὴν δεσμίδα ἢ ἶνα, ἄ. ἔσω περιμύϊον.

ἐνδομυχί (ὁ) ἐπίρρ. λεξ. « ἐν ἀποκρύφῳ τόπῳ ».

ἐνδόμυχος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν τῷ μυχῷ εὑρισκόμενος, ὁ εἰς τὰ ἐνδότατα κεκρυμμένος, ἀπόκρυφος, μυστικός· Σουΐδ. « ἀπόκρυφος, σκοτεινός » : Σοφ.Φιλ.1457 **οὗ πολλάκι δὴ τοὐμὸν ἐτέγχθη κρᾶτ' ἐνδόμυχον πληγαῖσι νό-**

του, Καλλ.Δήμ.88 **ἐνδόμυχος δή 'πειτα πανάμερος εἰλαπιναστὰς ἤσθιε μυρία πάντα,** Νόνν.Δ 8,329, Βιζυην.Νὺξ Ξένου 13 **τὴν ἐνδόμυχον πληγήν σου·** ‖ νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. πληθ. **ἐνδόμυχα** ὡς οὐσ. τὸ βάθος τῆς συνειδήσεως : Παπαδ. Χριστ.Τεμπ.83 | τὴν φωνήν | **τὴν ἀντηχοῦσαν εἰς τὰ ἐνδόμυχά της·** **2)** ἐπὶ νοσημάτων, ὁ ἐσωτερικῶς φλεγμαίνων, ὁ ὕπουλος : Γαλ.9,837 **ἐνδόμυχον νόσημα·** **3)** ἐπὶ προσ., κρυψίνους ἐπὶ δόλῳ, ὕπουλος, ἐπίβουλος : Πτολ.Τετράβ.158.

ἐνδομυχῶ-έω μτγν. κ. μσν. μένω ἐν τῷ μυχῷ οἴκου τινός, ἀμτβ. : Σχόλ.'Αριστφ.Σφ.964 **ὁ Κλέων, ὃν φησιν ἐνδομυχοῦντα, τὰ τῆς πόλεως κατεσθίειν·** **2)** ὑφίσταμαι κρυφίως, χωρὶς νὰ ἐκδηλῶμαι : Βίβλ.393,26, Γεωπ.2,3,9 **φλὸξ ἐνδομυχοῦσα·** ‖ ὁμ. μετὰ δοτ. : Μηναῖ.3,2 'Ωδ.8 **ἄϋλον πῦρ σοι ἐνδομυχοῦν·** **3)** μσν. ἐν μτβ. χρ. διατηρῶ τι κεκρυμμένον, ἐγκρύπτω : Εὐστ.Πον. 12,52 **μαινόμενοί γε οὗτοι καὶ λύσσαν ἀγρίαν ἐνδομυχοῦντες·** κ. παθ. : αὐτ.47,10 ἀφήσει ἐκεῖνον ἀπερεύξασθαι **σίελον ἐνδομυχούμενον.**

ἐνδομύχως ἐπίρρ. νεώτ. ἔνδον ἐν τῇ διανοίᾳ, ἐν τῇ ψυχῇ : **ηὔχετο ἐνδομύχως.**

ἐνδομῶ-έω οἰκοδομῶ, παθ. παρακ. **ἐνδεδόμημαι** κτίζω ἔν τινι, παθ. : 'Ιππ.Καρδ.269,18 **ταύτῃ καὶ παχετὸν ἐνδεδόμηται φυλακῆς εἵνεκα τῆς ἰσχύος τοῦ θερμοῦ,** 'Ιωσ.ΑΙ 15,11,5.

ἔνδον | ἐν | ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἐντός, μέσα, ἐσωτερικῶς 'Ιλ.Ι 98 **ἐγκέφαλος δὲ ἔνδον ἅπας πεπάλακτο,** 'Οδ.Υ 13 **κραδίη .. ἔνδον ὑλάκτει·** ‖ ὁμ. μετὰ γεν. : Σοφ.Αἴ.218 **σκηνῆς ἔνδον,** Μηναῖ.1,4 'Εσπερ. **ἔνδον τῶν ἀδύτων·** ‖ ὁμ. μτφ. ἐν φρ **ἔνδον ἐμῶν φρενῶν εἰμι** εἶμαι στὰ λογικό μου Εὐρ.'Ηρακλ.709· ἢ ἁπλῶς **ἔνδον ἐμαυτοῦ εἰμι** : 'Αντιφ.5,45· ‖ ὁμ. ἀπολ. : Αἰσχ.Χο.233 **ἔνδον γενοῦ** ἔλα στὰ καλά σου· ‖ ἰδ. ἐντὸς τοῦ οἴκου, μέσ' στὸ σπίτι : 'Ιλ.Ζ 374 **Ἕκτωρ δ' ὡς οὐκ ἔνδον ἀμύμονα τέτμεν ἄκοιτιν,** Αἰσχ.'Επτ.201 **ἔνδον δ' οὖσα μὴ βλάβην τίθει,** Πλούτ.Ποπλ.4 **ἔνδον κατακρύπτων ἑαυτόν·** ‖ ὁμ. μετὰ γεν. : 'Ιλ.Υ 13 **Διὸς ἔνδον** | ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Διός |· ‖ ἐντὸς τῆς βουλῆς : 'Ανδοκ.1,43 **βουλευτὰς ὄντας καὶ καθημένους ἔνδον·** ‖ **οἱ ἔνδον** οἱ ἐν τῷ οἴκῳ, ἰδ. οἱ οἰκέται : Σοφ.Τρ.677 **τοῦτ' ἠφάνισται διάβορον πρὸς οὐδενὸς τῶν ἔνδον,** Πλάτ.Συμπ.213C **διεμηχανήσω ὅπως παρὰ τῷ καλλίστῳ τῶν ἔνδον κατακείσει ;·** ‖ ὁμ. σημ. κ. οὐδ. **τὰ ἔνδον** : Εὐρ. 'Εκ.1017 **τἄνδον δὲ πιστὰ κἀρσένων ἐρημία·** ‖ κυρ. **τὰ ἔνδον** τὰ τοῦ οἴκου, τὰ οἰκογενειακά : Σοφ.Τρ.334 **ἐγώ τε τἄνδον ἐξαρκῆ τιθῶ,** Ξεν. Οἰκ.7,22 **ἐπεὶ δ' ἀμφότερα ταῦτα καὶ ἔργων καὶ ἐπιμελείας, δεῖται τά τε ἔνδον καὶ τὰ ἔξω·** **2)** μετὰ δοτ. ἀντὶ τῆς προθ. **ἐν** : Πίνδ.Ν 7,44 **ἔνδον ἄλσει παλαιτάτῳ,** Εὐρ.όπ.202 **ἔνδον δὲ θαλάμοις** **3)** ἐν ἀναφ. πρὸς βιβλία, περαιτέρω, κατωτέρω : Διογ.Λ 5,4 **τῷ τε 'Ερμείᾳ Παιᾶνα ἔγραφεν, ὃς ἔνδον γέγραπται·** **4)** μετὰ ρ. κινήσεως σημ., πρὸς τὰ ἔσω, μέσα : Αἰλ.ΖΙ 9,61 **ὠθεῖτο ἔνδον·** ‖ παραθ. **ἐνδοτέρω, ἐνδοτάτω** βλ.λς.

ἐνδονεύριον |τὸ| νεώτ. ἀνατ. ἔλυτρον περιβάλλον καὶ χωρίζον ἀπ' ἀλλήλων τὰς νευρικὰς ἶνας ἐντὸς τῶν δεσμίδων **τοῦ νεύρου.**

ἐνδονεφρῖτις-ιδος |ἡ| νεώτ. ἰατρ. φλεγμονὴ τοῦ νεφρικοῦ ἐπιθηλίου, ἄ. παρεγχυματώδης νεφρῖτις.

ἐνδονυχῖτις-ιδος |ἡ| νεώτ. ἰατρ. φλεγμονὴ τῆς σαρκώδους καὶ ὀνυχογόνου μεμβράνης τοῦ ποδὸς τοῦ ἵππου, τοῦ βοός κττ.

ἐνδοξάζομαι μτγν. παθ. δοξάζομαι, μεγαλύνομαι ἔν τινι : ΠΔ 'Ιεζ.28,22 **καὶ ἐνδοξασθήσομαι ἐν σοί, καὶ γνώσῃ ὅτι ἐγώ εἰμι κύριος,** ΚΔ Θεσσ.1 10.

ἐνδοξασμός |ὁ| μτγν. τὸ δοξάζειν, μεγαλύνειν, ἐγκωμιάζειν **τινά, ἐξύμνησις** : Σύμμ.ΠΔ Ψαλμ.45,4.

ἐνδοξοκοπῶ-έω μτγν. ἐπιθυμῶ, ἐπιζητῶ δόξαν διά τι : Βέττ.Βάλ.4,20 **ἐνδ- θαυμαστὸν ἔργον.**

ἐνδοξολογῶ-έω μτγν. ὁμιλῶ, ὅπως κτήσωμαι δόξαν, φήμην : Διογ.Λ 6,47· **2)** δοξάζω, ἐγκωμιάζω, ἐπαινῶ τινα : Βασ.2,205C.

ἐνδοξόπωλος-ον γλωσσ. 'Ησ. « κλυτόπωλος ».

ἔνδοξος(-η)-ο(ν) | δόξα | κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων δόξαν, φήμην, ἐκτίμησιν, ὑπόληψιν, πεφημισμένος, δοξασμένος. παραθ. **-ότερος -ότατος·** ἀντίθ. ἄδοξος : Ξεν.'Αγησ.1,19 **ἅμα δὲ ἐνδοξότεροι γίγνοιντο,** αὐτ.'Απομν.1,2,56 **τῶν ἐνδοξοτάτων ποιητῶν,** Δίων Κ 38,26,Διγεν.'Ακρ.1240 ὁ **'Αμηρᾶς ὁ ἔνδοξος,** Κάλβ.Αὔρα 14,3 **τὸν ἔνδοξον Λόχον .. μιμήσατε,** Σολωμ.Λὸρδ Μπάϋρ.106,4 **ἐγυρεύανε δακρύζοντας τὸν πλέον ἔνδοξο ἀπ' αὐτούς·** ‖ νεώτ. τὸ ὑπερθ. ὡς τιμητικὸς τίτλος : **ἐνδοξότατε αὐτοκράτορ·** ‖ ὁμ. σημ. **ἔ- εἴς τι** : Ξεν.'Απομν.3,5,1 **ἐνδοξοτέραν τὴν πόλιν εἰς τὰ πολεμικὰ ἔσεσθαι·** ‖ ἐπίσημος, ἐπιφανής, πρόκριτος : Πλάτ. Σοφ.223B **νέων .. ἐνδόξων,** 'Αριστλ.ΗΝικ.1098b,28 **ὀλίγοι καὶ ἔνδοξοι ἄνδρες,** 'Επιγρ. **ἄνδρα ἀπὸ πατρὸς καὶ προγόνων ἐνδόξων·** **2)** ἐπὶ πράγμ., ὁ σπουδαῖος, περισπούδαστος, ἀξιόλογος : Αἰσχίν.3,231 **οἱ μὲν γὰρ πατέρες ὑμῶν τὰ ἔνδοξα καὶ λαμπρὰ τῶν πραγμάτων ἀνετίθεσαν τῷ δήμῳ,** Μηναῖ.1,1 'Ωδ.9 **δεῦτε τοῦ Δεσπότου τὰ ἔνδοξα·** ‖ λαμπρός, μεγαλοπρεπής : Πλούτ.Περ.28 **ὁ δὲ Περικλῆς .. ταφάς τε τῶν ἀποθανόντων κατὰ τὸν πόλεμον ἐνδόξους ἐποίησε·** **3)** ὁ σύμφωνος πρὸς τὴν κοινὴν δοξασίαν, ὁ γενικῶς παραδεδεγμένος· ἀντίθ. παράδοξος : 'Αριστλ.Ρητ. 'Αλ.12 **δύο δὲ τρόποι τῶν γνωμῶν εἰσιν, ὁ μὲν ἔνδοξος, ὁ δὲ παράδοξος. Ὅταν μὲν οὖν ἔνδοξον λέγῃς, οὐδὲν δεῖ τὰς αἰτίας φέρειν·** ‖ ὁμ. τὸ οὐδ. πληθ. **ἔνδοξα** ὡς οὐσ. εἰδ. ὅρος τῆς Λογικῆς π. 'Αριστλ. τὰ ὡς ἐκ τῆς κοινῆς ὁμοφωνίας θεωρούμενα ὡς ἀληθῆ· ἀντίθ. τὰ κατ' ἀνάγκην ἀληθῆ : 'Αριστλ.Τοπ.100b,21 **ἔνδοξα δὲ τὰ δοκοῦντα πᾶσιν ἢ τοῖς πλείστοις ἢ τοῖς σοφοῖς,** αὐτ.Ρητ.1355a,17· ‖ δθ. ὁ κοινῶς δεκτός, δημόσιος, κοινός : Γαλ.2,247 **ἡ ἔνδοξος διδασκαλία·** **4)** ἐπηρμένος, ὑπερήφανος : 'Ερωτιαν.ἀπ.60 **οὐκ ἔνδοξοι πρὸς τὸ μαθεῖν ἃ μὴ ἴσμεν.**

ἐνδοξότης-ητος |ἡ| μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐνδόξου βλ.λ. : Εὐστ.'Ιλ.1279,43 **ἐπὶ μεγαλείου τινὸς καὶ ἐνδοξότητος·** ‖ εὔχρ. π. Βυζ. ὡς τιμητικὸς τίτλος : 'Ιουστιν.Νεαρ.41, Εὐστ.Πον 358.4.

ἐνδόξυλον (τὸ) νεώτ. βοταν. ζώνη διαφανής, περιβάλλουσα τὴν ἐντεριώνην τοῦ κορμοῦ τῶν φυτῶν, ἄ. περιεντεριώνιος ζώνη.

ἐνδόξως ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ., δημ **ἔνδοξα** κατὰ τρόπον ἔνδοξον, εὐκλεῶς, παραθ. **-οτέρως, -ότατα** : Δημ.246 **πῶς οὐχ ἁπάντων ἐνδοξότατα ὑμεῖς ἐβουλεύσασθε,** ΠΔ 'Εξ.15,1 **ᾄσωμεν τῷ κυρίῳ, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται,** 'Ερμογ.'Ιδ.1,9 **τὰ ἔνδοξα ἐνδοξοτέρως λέγειν,** Βέλθ.Χρυσ.1324 **ἐφίκευσαν ἐνδόξως·** **2)** κατὰ γενικῶς παραδεκτὸν τρόπον, εὐλογοφανῶς, ἀξιοπίστως· ἀντίθ. ἀληθῶς : 'Αριστλ.Σοφ.'Ελ.175a,31 **ἐνδόξως συλλογίζεσθαι** |κατὰ τὴν κοινὴν τῶν ἀνθρώπων δοξασίαν|.

ἐνδοπαράσιτα |τὰ| νεώτ. ζῳολ. ἄ. ἐνδόζῳα βλ.λ.

ἐνδοπερικαρδῖτις-ιδος |ἡ| νεώτ.ἰατρ. σύγχρονος φλεγμονὴ τοῦ ἐνδοκαρδίου καὶ τοῦ περικαρδίου.

ἐνδόπλασμα-ατος (τὸ) νεώτ. βιολ. ἡ πρὸς **τὸ** κέντρον τοῦ **κυττάρου κοκκώδης** πρωτοπλασματικὴ οὐσία, ἄ. ἐνδοσάρκιον.

ἐνδοπλάστη (ἡ) νεώτ. βιολ. μᾶζα πρωτοπλασματικὴ ἐντὸς τοῦ κυττάρου τοῦ ἀποτελοῦντος **τὸ** σῶμα τῶν ἐγχυματικῶν ζῳυφίων.

ἐνδοπλαστύλη |ἡ| νεώτ. βιολ. πυρηνίσκος παρὰ τὸν πυρῆνα πλείστων ἐγχυματικῶν ζῳυφίων, θεωρούμενος ὡς ἀναπαραγωγικὸν ὄργανον.

ἐνδόπλευρα (ἡ) νεώτ. βοταν. ἐσωτερικὸν μεμβρανῶδες περίβλημα τῆς σπερματικῆς βλάστης καὶ τοῦ σπέρματος.
ἐνδοπλευρικός-ή-όν νεώτ. **ὁ ἐν τῷ** κοιλώματι τῶν πλευρῶν εὑρισκόμενος.
ἐνδοπνευμονικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐν τῷ πνεύμονι ὑπάρχων ἢ γινόμενος: **ἐνδοπνευμονικὴ πίεσις.**
ἐνδοπόδιον (τὸ) νεώτ. ζῳολ. κ. -ίτης (ὁ) τὸ ἐσώτατον τμῆμα τοῦ ποδὸς τῶν μαλακοστράκων.
ἐνδόπρωκτα (τὰ) νεώτ. ζῳολ. κ. **ἐνδοπρωκτίδαι** (οἱ) μικρὰ βρυόζῳα ἔχοντα τὸν πρωκτὸν ἐντὸς τοῦ κλαιοῦ τῶν στοματικῶν ἐντέρων.
ἐνδοπτικός-ή-όν νεώτ. ἰατρ. ὁ ἔνδον τοῦ ὀφθαλμοῦ αἰσθητός: **ἐνδ- φαινόμενα - εἰκόνες - λάμψεις.**
ἐνδοπυελικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐντὸς τῆς πυέλου εὑρισκόμενος: **ἐνδοπυελικὴ** μοῖρα (ἀνατ. μοῖρα τοῦ ἀπευθυσμένου ἐντέρου ἀπὸ τοῦ τρίτου ἱεροῦ σπονδύλου μέχρι τοῦ πυελικοῦ ἐδάφους).
ἐνδόπυος-ον μσν. ὁ ἔχων ἐσωτερικὸν ἀπόστημα: Θεόγνωστ.Καν.162 (ἐσφ. γρ. ἐνδόπυρος).
ἔνδορα (τὰ) Ἐπιγρ. προσφοροὶ τεμαχίων σφαγίων περιτετυλιγμέναι ἐντὸς δορᾶς· πρβλ. ἔνδρατα.
ἐνδορραγής-οῦς-ές νεώτ. ὁ πρὸς τὰ ἔσω διαρρηγνύμενος: **ἐ- ἀνθήρ**· ἐπίρρ. **-ῶς.**
ἐνδορραχιαῖος-αία-ον ὁ ἐν τῇ σπονδυλικῇ στήλῃ ὢν ἢ γινόμενος: **ἐνέσεις ἐνδορραχιαῖαι.**
ἔνδορχις-ιος (ὁ) μσν. ὁ ἔχων ἐσωτερικῶς, **κε**κρυμμένους τοὺς ὄρχεις: Θεόγνωστ.Καν.162.
ἐνδόρωμα-ατος (τὸ) Ἐπιγρ. πιθ. γύψινον κόσμημα σαρκοφάγου: **ἐξαρτίσαι σὺν τῷ ἐνδορώματι.**
ἐνδορῶς Ἐπιγρ. πιθ. ἐνδέρως βλ.λ.
ἔνδος ἐπίρρ. Ἐπιγρ.δωρ.ἔνδον:Θεόγνωστ.Καν.162,9.
ἐνδόσαρξ-κος (ἡ) νεώτ. βιολ. ἄ. **ἐνδοσάρκιον τὸ** ἐνδόπλασμα βλ.λ.
ἔνδοσε ἐπίρρ. Ἐπιγρ. ἰων. εἴσω, ἐντός.
ἐνδόσθια (τὰ) μτγν. (ἔνδον) τὰ ἐντόσθια: **ΠΔ'Ἐξ.** 12,9 **κεφαλὴν σὺν .. τοῖς ἐνδοσθίοις,** Ὠριγ.4,337Β.
ἐνδοσθίδια (τὰ) Ἐπιγρ. τὰ ἐντόσθια βλ.λ.
ἐνδόσιμος-ο(ν) κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. **ὁ** ἐνδίδων, ἐνδοτικός, ὑποχωρητικός: Πλούτ.Ἠθ.412C **τὸ ἐνδόσιμον καὶ** πειθήνιον, Χρυσόθ.Λόγ.ἐν Σάθ. I,205 **ἐντοτικὸς ἦν λίαν καὶ οὐκ ἐνδόσιμος**· ‖ ὁ εὐκόλως ἀνασκευαζόμενος: Ὑπερείδ.ἀπ.241 **κατηγόρησεν ἐνδόσιμα,** Διον.Ἀλ.Ρητ.8,15· **2)** ὁ χρησιμεύων ὡς προανάκρουσμα, ὡς εἰσαγωγή: Ἀρτεμίδ.Δαλδ.2,66 ἐνδόσιμον ᾆσμα, Σουΐδ. **φαλμὸς ἐνδόσιμος τῇ ᾠδῇ**· ‖ συνήθ. τὸ οὐδ. **ἐνδόσιμον** ὡς οὐσ., ἐν χρ. εἰς τὴν μουσ., τὸ πρὸ τῆς ᾠδῆς ἀνακρουόμενον ὡς κύριος τόνος τοῦ μέλους, τὸ προανάκρουσμα· Ἡσ. « τὸ πρὸ τῆς ᾠδῆς κιθάρισμα »: Ἀριστλ.Ρητ.1414b,24 **τοῦτο προαυλήσαντες συνῆψαν τῷ ἐνδοσίμῳ**· ‖ ὁμ. ἡ κλεὶς τοῦ λόγου, τὸ προοίμιον: Ἀριστλ.Πολιτ.1339a,13 **ἵνα ὥσπερ ἐνδόσιμον γένηται τοῖς λόγοις**· ‖ γεν. σημεῖον πρὸς ἔναρξιν, ἐκκίνησιν, ἐξόρμησιν, ἰδ. ἱππέως ἐν ἱπποδρομίῳ: Ἡλιόδ.Αἰθ.4,3 **τὸ παρὰ τῆς σάλπιγγος ἐνδόσιμον**· ‖ κ. μτφ.: Φιλόδ.Ἀκαδ.5Μ **τοῦ φιλοσοφεῖν ἐνδόσιμον ἔδωκαν,** Μᾶρκ.Αὐρ.11,20 **μέχρις ἂν τὸ ἐνδόσιμον τῆς διαλύσεως** σημήνῃ· **3)** κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. **ἐνδόσιμο(ν)** ὡς οὐσ. βάσις, εὔλογος ἀφορμή, αἰτία: Ἀρρ.Ἀν.I,7,8 **οἱ δὲ τοσούτου ἐδέησαν ἐνδόσιμόν τι παρασχεῖν ἐς ξύμβασιν,** - μοῦ **ἔδωκε τὸ ἐνδόσιμον νὰ τὸν ὑποπτευθῶ - νὰ ἐλπίζω.**
ἔνδοσις-εως (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ., ἐπὶ νόσων, ὕφεσις, ἐλάττωσις: Ἱππ.Ἐπιστ.1271· **2)** χαλάρωσις: Πλούτ.Λύσ.12 **ἐνδόσει τινὶ τόνου**· **3)** ἐπὶ κιόνων, δοκῶν κττ., ὑποχώρησις, καθίζησις: Στράβ.15,3,10 **στερεὰν γὰρ οὖσαν, παλαιουμένην οὐκ εἰς τὸ κάτω τὴν ἔνδοσιν λαμβάνειν**· ‖ ὁμ. ἐπὶ ἄμμου: Διόδ.Σ I,30· ‖ ὁμ. μτφ.: Πλούτ.Περ. 31 **πεῖραν ἐνδόσεως τὸ πρόσταγμα καὶ τὴν συγχώρησιν .. ἡγούμενον,** Νικ.Χων.ἐν Σάθ.I,92· ‖ ὁμ. μτφ. **ἐ- πρός τι:** Πλούτ.Ἠθ.457Α· **4)** ἐν ἀναφορᾷ πρὸς μαχόμενα στρατεύματα, ἀποχώρησις, ὑποχώρησις: Πολύβ.5,100,2 **τότε βραχείας ἐνδόσεως γενομένης ἤρξαντο τῶν ὀρυγμάτων οἱ Μακεδόνες**· **5)** μετάδοσις: Θεόφρ.ΦΑἰτ.15,3 **ἐνδ-** ὑγρότητος, Δαμάσκ.Ἀρχ.100· **6)** ἡ κροῦσις τοῦ ἐνδοσίμου βλ.λ.2) ἐν γεν. σημ.: Ἀριστλ.Κόσ.398b, 26 **καί τοι τῆς πρώτης οἷον ἐνδόσεως εἰς κίνησιν μίαν γενομένης,** Ἀνών.π.Σουΐδ ἐν λ. ἐνδόσιμον.
ἐνδοσκόπησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐξέτασις καὶ ἡ παρατήρησις τοῦ ἐσωτερικοῦ σώματός τινος, ἰδίως ἡ δι' ἀμέσου φωτισμοῦ ἐξέτασις τοῦ ἐσωτερικοῦ κοιλότητος τοῦ σώματος, ἄ. ἐνδοσκοπία: **ἐνδοσκόπησις τοῦ στομάχου**· **2)** εἰδ. ὅρος ἐν τῇ ψυχοφυσιολογίᾳ, μορφὴ διοράσεως, καθ' ἣν ἄτομα ὑστερικὰ διατελοῦντα ἐν ὑπνώσει περιγράφουσι τὰς **ἀλλοιώσεις** τῶν ἑαυτῶν σπλάγχνων· **3)** ὁμ. μέθοδος ψυχολογική, καθ' ἣν ἐξετάζει τις τὰ ἴδια ἑαυτοῦ ψυχικὰ φαινόμενα καὶ λειτουργίας.
ἐνδοσκοπία (ἡ) νεώτ. κ. **ἐνδοσκόπησις** βλ.λ.
ἐνδοσκόπιον (τὸ) νεώτ. ἐργαλεῖον χρησιμεῦον πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἐσωτερικοῦ τῶν κοιλοτήτων τοῦ σώματος, οἷον τοῦ λάρυγγος, οἰσοφάγου κττ.
ἐνδοσκόπος-ον νεώτ. ὁ ἔχων τὴν διαισθητικὴν δύναμιν νὰ ἐξετάζῃ **τὰ ἴδια** αὐτοῦ σπλάγχνα, νὰ ἐνεργῇ ἐνδοσκόπησιν βλ.λ.2).
ἐνδοσπέρμιον (τὸ) νεώτ. τὸ ἐνδόσπερμον βλ.λ.
ἐνδόσπερμον (τὸ) νεώτ. βοταν. κ. **-έρμιον** ὁ θρεπτικὸς ἱστὸς τοῦ σπέρματος, **ὁ** χρησιμεύων κατὰ τὴν βλάστησιν πρὸς διατροφὴν τοῦ ἐμβρύου.
ἐνδοσπλάγχνιος-ον νεώτ. ὁ ἔνδον τῶν σπλάγχνων εὑρισκόμενος **ἢ** ἀναπτυσσόμενος.
ἐνδοσπόριον (τὸ) νεώτ. βοταν. ἡ μεμβρᾶνα **ἡ** ἐπιστρωννύουσα τὰ ἐσωτερικὰ τοιχώματα ἐνίων σπερμάτων· **2)** τὸ ἐνδόσπερμον βλ.λ.
ἐνδόστεον (τὸ) νεώτ. ἀνοτ. δίκτυον ἐκ λεπτῶν συνδετικῶν ἰνιδίων, ἀποτελοῦν τὸν σκελετὸν τοῦ μυελοῦ τῶν ὀστῶν, ἄ. ἔσω περιόστεον.
ἐνδόστρωμα-ατος (τὸ) νεώτ. βοταν. τὸ ἐσώτατον ἐπίστρωμα τῆς μεμβράνης τῆς περιβαλλούσης τὸν κόκκον τῆς γύρεως τῶν φυτῶν.
ἐνδόστυλος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. κ. **ἐνδόστυλον** (τὸ) ὁ παρὰ τὴν ἀναπνευστικὴν κοιλότητα ἀδενώδης θρεπτικὸς ὀχετὸς **τῶν χιτωνοφόρων** ζῴων.
ἐνδόστωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. κ. ἐνόστωσις παθολογικὴ διόγκωσις ὀστοῦ ἐξέχουσα πρὸς **τὰ** ἔνδον τῆς κοιλότητος τῶν μακρῶν ὀστῶν.
ἐνδοσυνθετικαὶ γλῶσσαι (αἱ) νεώτ. γλωσσολ. κ. **ἐνδοσυνδετικαὶ** κ. **συγκολλητικαὶ** κ. συμφυρματικαὶ γλῶσσαι αἱ γλῶσσαι εἰς ἃς τὰ στοιχεῖα ἑκάστης λέξεως, θέμα, ἐπίθεμα καὶ κατάληξις, δὲν συγχωνεύονται πρὸς ἄλληλα, ἀλλὰ παρατάσσονται, οἷον ἡ Τουρκική, ἡ Ἰαπωνική, ἡ Μαγυαρική· ἀντίθ. μονοσυλλαβικαὶ καὶ κλιτικαὶ γλῶσσαι.
ἐνδοσφαγιτιδικὴ ἄκανθα (ἡ) νεώτ. ἀνατ. κ. μεσοσφαγιτιδικὴ μικρὰ ἄκανθα εἰς τὸ ἰνιακὸν ὀστοῦν χωρίζουσα τὴν βαθεῖαν σφαγιτιδικὴν ἐντομὴν ἀπὸ ἑτέρας κειμένης ἔμπροσθεν αὐτῆς.
ἐνδοταρσιαία ἐξόστωσις (ἡ) νεώτ. ἄ. ἐνδοτάρσιον ὀστέωμα διόγκωσις τῶν ὀστεωδῶν μερῶν τῶν συνιστώντων τὸν ταρσὸν τῶν κτηνῶν.
ἐνδότατος-η-ον μσν. κ. νεώτ. ὑπερθ. ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἔνδον, ὁ ἐσώτατος: Ἡσ.ἐν λ. μυχοὶ **οἱ ἐνδότατοι καὶ ἀπόκρυφοι τόποι,** Σχόλ.Λυκόφρ.896 **ἐνδοτάτοις τόποις,** Ἰουστιν.Νεαρ 31,1 **ἐνδοτάτη Ἀρμενία**· ‖ νεώτ. τὸ οὐδ. πληθ. **ἐνδότατα** ὡς οὐσ. τὰ μᾶλλον ἀπέχοντα ἀπὸ τῶν παραλίων **ἢ** γνωρίμων τόπων μέρη: **τὰ ἐνδότατα τῆς Ἀσίας.**
ἐνδοτάτω ἐπίρρ. μτγν., νεώτ. κ. **ἐνδότατα,** ὑπερθ. τοῦ ἔνδον, εἰς τὸ ἐσώτατον μέρος: Λουκ.Ἔρωτ. 16 **στὰς ἀφανὴς ἐνδοτάτω** σχεδόν· ‖ ὁμ. μετὰ

γεν. : Πλούτ.'Ηθ.918F **ἐνδοτάτω τοὺς ὀδόντας ἔχουσα τοῦ χάσματος**· || ἐνάρθρως, ἐπὶ λαῶν κατοικούντων εἰς τὰ ἐνδότατα τῆς χώρας των : 'Ηρωδιαν.'Ιστ.6,8,1 **τὸ μὲν γένος τῶν ἐ- Θρᾳκῶν.**

ἐνδοτενόντιον (τὸ) νεώτ. ἀνατ. τὸ σύνολον τῶν δεσμίδων, εἰς ἃς διαχωρίζουν τὸν τένοντα πετάλια ἐκπεμπόμενα ἐκ τοῦ περιτενοντίου βλ.λ. εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ τένοντος.

ἐνδότερος-α-ον πάπ., μσν., νεώτ. κ. δημ., δημ. θηλ. **-η** συγκρ. ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἔνδον, ὁ ἐσώτερος, ὁ περισσότερον ἔνδον κείμενος, ὁ πιὸ μέσα : Φώτ.ἐν Σουΐδ. *σηκός*, **ὁ ἐνδότερος οἶκος τοῦ ἱεροῦ**· || νεώτ. τὸ οὐδ. πληθ. **ἐνδότερα** ὡς οὐσ. τὰ ἐσώτατα μέρη, κυρ. χῶρος ἐκτενοῦς ὅ. ἐνδότατα : **πηγε ὡς τὰ ἐνδότερα τῆς 'Αφρικῆς.**

ἐνδοτέρω ἐπίρρ. συγκρ. τοῦ ἔνδον, κ. νεώτ., πάπ. κ. νεώτ. κ. **ἐνδότερον**, δημ. **-α** ἐσώτερον, πιὸ μέσα : Διόδ.Σ 2,8 **κατεσκεύασε δὲ τρίτον ἐνδοτέρω περίβολον, ὃς περιεῖχεν ἀκρόπολιν, - ἐνδότερον ὑπῆρχεν εὐρύχωρος κρύπτη**· || ὁμ. μετὰ γεν. : 'Ιώσ.Αἱ 15,11,3 **ἐνδοτέρω δὲ τούτου . ἄλλο τεῖχος ἄνω λίθινον περιθεῖ**· **2)** φρ. **ἐνδοτέρω συστέλλω ἐμαυτόν** περιορίζω τὰ ἔξοδά μου : Πλούτ.Κάτ.Πρεσβ.5· || ὁμ. **ἐνδοτέρω τῆς χρείας προσάγομαί τινα** προσελκύω τινὰ εἰς στενωτέρας σχέσεις, εἰς μεγολυτέραν οἰκειότητα : αὐτ.'Αρατ.43· **3)** εἰς μικροτέραν ἀπόστασιν, ἐντεῦθεν, πλησιέστερον : Πλούτ.'Ηθ.909B· || ὁμ. μετὰ γεν. : **ἐνδοτέρω τοῦ μετρίου**· **4)** ἐπὶ βιβλίων, περαιτέρω, κατωτέρω : Διογ.Λ 10,43 **οὐδὲ γάρ, φησὶν ἐνδοτέρω**· **5)** ἐπὶ χρόνου, ταχύτερον : 'Ιππ.'Αγμ.33.

ἐνδότης-ητος (ἡ) μτγν. κ μσν. ἡ ἐσωτερικὴ φύσις : Διον.'Αρεοπ.1,2C **οὐδὲ αὐτὴ** (ἡ θεότης) **τῆς οἰκείας ἑνικῆς ἐνδότητος ἀπολείπεται**· **2)** συνεκδ. ἡ μυστικότης : Μάξ.'Ομολ.32C.

ἐνδοτικός-ή-ό(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ εὐκόλως ἐνδίδων, ἐνδόσιμος, ὑποχωρητικός, μαλακός:'Αλέξ. 'Αφρ.Μετ.201,14,-**ἐνδοτικὸς ἄνθρωπος**· **2)** μτφ. ἐπὶ ὀφθαλμῶν : 'Αρισταίν.1,4 **τὴν σύννευσιν ἐνδοτικοῖς καὶ θέλουσιν ὀφθαλμοῖς ἐδήλου**· **3)** νεώτ. γραμμ. **ἐνδοτικὴ πρότασις** ἡ δηλοῦσα παραχώρησιν ἢ ὁμολογίαν, ὁ. παραχωρητική· **4)** τὸ οὐδ. ἐνδοτικὸν ὡς οὐσ. φαρμακευτικὸν σκεύασμα, τὸ ὑπόθετον βλ.λ : Ρούφ.π.'Ορειβ.8,39,9· ἐπίρρ. **-ῶς**.

ἐνδοτικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ὑποχωρητικότης.

ἐνδοτοξῖναι (αἱ) νεώτ. τοξῖναι περιεχόμεναι ἐν τῷ σώματι πλείστων παθογόνων μικροβίων.

ἐνδοτραχηλῖτις-ιδος (ἡ) νεώτ. ἰατρ. φλεγμονὴ τοῦ βλεννογόνου τοῦ τραχήλου τῆς μήτρας.

ἐνδοτροπία (ἡ) νεώτ. φυσ. κ. **ἐντροπία** κ. **ἐντροπή** φυσικὴ ποσότης χαρακτηριστικὴ τῆς θερμοδυναμικῆς καταστάσεως σώματός τινος.

ἐνδοτρυπτάση (ἡ) νεώτ.χημ.κ. **-άζη** φύραμα πρωτεολυτικὸν ἀπαντῶν ἐν τῷ ζυμομύκητι τοῦ ζύθου.

ἐνδουπῶ-έω (δουπῶ) ἐπ. ἐμπίπτω μετὰ κρότου, πίπτω μέσα μὲ βρόντο : 'Οδ.Ο 479 **ἄντλῳ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσ' ὡς εἰναλίη κήξ.**

ἐνδαυχία (ἡ) (ἔνδον-ἔχω) μτγν. τὰ οἰκιακὰ σκεύη : Πολύβ.18,35,6 **εἰ μὴ τὴν ἐνδουχίαν ἀπέδοντο.**

ἐνδοφαγία (ἡ) νεώτ. ἀνθρωποφαγία ἀσκουμένη ἐπὶ τῶν προσώπων τῆς αὐτῆς φυλῆς ἢ πατριᾶς.

ἐνδοφασία (ἡ) νεώτ. εἰδ. ὅρ. ἐν τῇ ψυχολογίᾳ, ἡ διαδοχὴ λεκτικῶν, ἀκουστικῶν, ὀπτικῶν κ. ἄλλων εἰκόνων κατὰ τὴν αὐθόρμητον λειτουργίαν τῆς σκέψεως ἄνευ ἐκδηλώσεως διὰ τοῦ λόγου.

ἐνδοφάτνιον (τὸ) νεώτ. ἀνατ. τὸ ἀποτελοῦν κοίλωμα ἔσω τοῦ **φατνίου** μέρος, **τὸ** περιόστεον τῶν ὀδοντικῶν φατνίων.

ἐνδοφθαλμία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. φλεγμονὴ τῶν ἐσωτερικῶν χιτώνων καὶ ὀργάνων τοῦ ὀφθαλμοῦ.

ἐνδοφλεβικός-ή-όν νεώτ. ὁ. ἐνδοφλέβιος βλ.λ.

ἐνδοφλέβιος-ον νεώτ. κ. **ἐνδοφλεβικός ὁ ἔν**δον τῶν φλεβῶν γινόμενος : **ἐνδοφλέβιοι ἐνέσεις.**

ἐνδοφλεβῖτις-ιδος (ἡ) νεώτ. ἰατρ. φλεγμονὴ τοῦ ἐπιθηλίου τοῦ αὐλοῦ τῶν φλεβῶν.

ἐνδόφλοιον (τὸ) νεώτ. βοταν. τὸ ἐσώτατον **ἐπί**στρωμα τοῦ φλοιοῦ τῶν ξυλωδῶν βλαστῶν.

ἐνδόφυτα (τὰ) νεώτ. βοταν. φυτὰ παράσιτα ἀναπτυσσόμενα ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τοῦ φυτοῦ.

ἐνδόφωνον (τὸ) νεώτ..μουσ. εἷς **τῶν ἓξ χαρακτήρων** τῆς ποιότητος ἢ ἐκφράσεως (**χρώματος**) ἐν τῇ σημειογραφίᾳ τῆς βυζαντινῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς σημαίνων ἔρρινον προφοράν.

ἐνδοχεῖον (τὸ) τὸ ἐν ἑαυτῷ δεχόμενον, τὸ προσδεχόμενόν τι, δέκτης : 'Ιππ.'Επιστ.1289,18 **ἐνδοχεῖα δὲ μύθων ὦτα δημιουργὸς ἀνέῳγεν.**

ἐνδοχή (ἡ) μτγν. ὑποδοχή, παραδοχή : Ψ'Ιω.Χρυσ. 7,318,29 **συγγνώμην οὐκ αἰτῶ, ἀλλ' ἐ- παρακαλῶ.**

ἐνδοχῖον (τὸ) πάπ. ὑποδοχεῖον, κατάλυμα, ἀποθήκη, πανδοχεῖον : **γράφον μοι ἐνδοχῖον ἵνα ἑτοιμάσω καὶ ἀναπλεύσω πρὸς σέ.**

ἐνδοχόνδριος-ον νεώτ. ἀνατ. ὁ ἐντὸς τῶν χόνδρων εὑρισκόμενος : **ἐνδοχόνδριος ὀστεΐνη οὐσία, ἐνδοχόνδριον ὀστοῦν** (ὀστεΐνη οὐσία παραχθεῖσα ἐκ τοῦ πυρῆνος τῆς διαφύσεως τοῦ ὀστοῦ δι' ἐνδοχονδρίου ὀστεώσεως).

ἐνδοχόριον (τὸ) νεώτ. ἀνατ. ἡ **ἔσω ἀγγειώδης** στιβὰς τοῦ χορίου.

ἐνδόχρωμα-ατος (τὸ) νεώτ. βοταν. χρωστικὴ οὐσία περιεχομένη εἰς κατώτερά τινα φυτικὰ εἴδη.

ἐνδόχυλος ἱστός (ὁ) νεώτ. βοταν. ἐσωτερικὸς ἱστὸς φυτοῦ, ἐν ᾧ ἔχει ἀποθησαυρισθῆ χυμὸς μεθ' ὕδατος ἀναμεμιγμένος.

ἐνδοχώρα (ἡ) νεώτ. κ. δημ. περιοχὴ ἐδάφους, χώρα ἐκτεινομένη πρὸς τὰ ἔνδον παραλίας, ἀκτῆς τινος, ἀφ' ἧς καὶ ἐξαρτᾶται οἰκονομικῶς, τὰ μεσόγεια.

ἐνδοψία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνδοσκόπησις βλ.λ.).

ἐνδοψυχικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐσωτερικὸν κόσμον, τὴν ψυχήν : **ἐνδοψυχικὴ διαρχία** (ἡ διάσπασις μεταξὺ τῶν ἰδανικῶν τῆς ψυχῆς καὶ τῶν ὑλικῶν ἐπιθυμιῶν).

ἐνδράνεια (ἡ) μσν. δραστηριότης, ἐνεργητικότης : Μαυρίκ.Στρατηγ.6 **ἔνδειξιν ἐνδρανείας.**

ἐνδρανής-οῦς-ές μτγν. κ. μσν. δραστήριος, ἐνεργητικός Σουΐδ. « πρακτικός » : Πρόκλ.Στοιχ. Θεολ.80 **τὰ μὲν ἐνδρανὲς ὂν καθ' ἑαυτό, τὸ δὲ ἐμπαθές,** Μαλάλ.1 344,14· || ὁμ. κ. συγκρ. **-έστερος** : Θεοφύλ.Σ 97,18.

ἐνδρανῶς ἐπίρρ. πάπ μετ' ἐνεργητικότητος.

ἐνδράσσομαι πάπ., μτχ. ποθ. παρακ. **ἐνδεδραγμένος** δράττομαι, σφίγγω, ἀδράχνω.

ἔνδρατα 'Ησ. « τὰ ἐνδερόμενα σὺν τῇ κεφαλῇ καὶ τοῖς ποσί »· πρβλ. ἔνδορα.

ἐνδριώνας 'Ησ. « δρόμος παρθένων ἐν Λακεδαίμονι ».

ἐνδρομή (ἡ) μουσικὸν μέλος προσαυλούμενον κατὰ τοὺς ἀγῶνας τοῦ πεντάθλου : Πλούτ.'Ηθ.1140D.

ἐνδρομίς-ίδος (ἡ) κ. νεώτ. εἶδος ὑποδήματος χρησιμοποιουμένου ἰδίως ὑπὸ τῶν ἐκδρομέων καὶ θηρευτῶν· εἰδ. ὑπόδημα τῆς θεᾶς 'Αρτέμιδος : Καλλ.'Αρτ.16, ΑΠλ.4,253 **Λυκαστείων ἐνδρομὶς ἀρβυλίδων**· || ὑπόδημα δρομέως ἀθλητοῦ : Πολυδ. 3.155· || νεώτ. στρατ. τὸ ἐκ μέλανος δέρματος ὑψηλὸν ὑπόδημα τῶν ἐφίππων ἀξιωματικῶν,ἡ μπότα· **2)** κ. ἐν ἐπιθετ. χρ. χρήσιμος, κατάλληλος διὰ δρόμον : 'Επιγρ. **ἀσπίδας ἐπιχάλκους ποικίλας ἐνδρομίδας**· **3)** ἔνδυμα λουτροῦ, λουτρικό : 'Ηρόδ.'Ιατρ π 'Ορειβ.10,37,5· || βαρὺ ἔνδυμα, δι' οὗ ἐκαλύπτοντο μετὰ τὸν ἀγῶνα οἱ ἀθληταὶ πρὸς ἀποφυγὴν κρυολογήματος : 'Ιουβεν.3,103,6.

ἔνδρομος-ον 'Επιγρ. ὁ ἐν δρόμῳ σπεύδων, ἐπειγόμενος,τρεχᾶτος : 'Επιγρ. **ἔνδρομος εἰς 'Αΐδαν.**

ἐνδρομῶ-έω μτγν. κ. μσν., ποι. **ἐνιδρομῶ** τρέχω ἐν μέσῳ τινός, διὰ μέσου, μεταξύ : Μᾶρκ.'Αργ. ἐν ΑΠ 7,395 **πανδῖα Σελήνη ταύρῳ ἐνιδρομεύουσα κατ' οὐρανόν**· **2)** εἰσορμῶ, ἐφορμῶ, εἰσβάλλω : Μάξιμ.282 **Λιβυκῶν ἐνδρομέοντα πόρων** (διόρθ. ἐπιδρομέοντα).
Ἔνδρομοι (ἡ) ἐπίθ. τῆς Δήμητρος **ἐν** 'Αλικαρνασσῷ· 'Ησ.
ἔνδροσος-ον ὁ ἔχων δρόσον, ὁ πλήρης δρόσου, νοτισμένος, δροσερός, ὑγρός : Αἰσχ.'Αγ.12 **ἔνδροσόν τ' ἔχω εὐνήν**, Στράβ.6,1,9, 'Ιώσ.ΙΑ 8,6,1 **πόλεις νάμασιν ὑδάτων ἐνδρόσους**.
ἔνδρυμος-ον μτγν. ὁ ἐν τοῖς δρυμοῖς, στοὺς λόγγους ζῶν, δασοδίαιτος, ὁ εἰς τὰ δάση ζῶν : Καισάρ.Διάλογ.2,110,614 **τὰς ἐνδρύμους κάττας**.
ἔνδρυον (τό) ἡ ἐκ δρυΐνου ξύλου σφήν, δι' ἧς ὁ ζυγὸς στερεοῦται εἰς τὸν ρυμόν : 'Ησίοδ.'Εργ. 469 **βοῶν.. ἔνδρυον ἑλκόντων**· **2)** 'Ησ. « ἔνδρυον· καρδία δένδρου καὶ τὸ μέσαβον ».
ἐνδυάζω δ.γρ τοῦ ἐνδοιάζω βλ.λ.· 'Ησ. « ἐνδυάζει· ἀπορεῖ, διστάζει ».
ἐνδυασμὸς (ὁ) δ.γρ. τοῦ ἐνδοιασμὸς βλ.λ.· 'Ησ. : 'Ιω.Χρυσ.Λόγ.115,5,74C **ἵνα ἐκφύγωσι τοῦ ἐνδυασμοῦ τὴν ὑπόνοιαν**
ἐνδυαστὸς-όν δ.γρ.τοῦ ἐνδοιαστὸς βλ.λ.:Ροῦφ.292.
ἔνδυδαν 'Ησ. « ἔωθεν » (πιθ. « ἐνδύλαν· ἔσωθεν »· πρβλ. ἐνδύλω).
ἐνδυκές 'Ησ. « συνεχές, συνετόν, ἀσφαλές, γλυκύ, πρόθυμον, εὔνουν, πιστόν, ἐπιμελές »· **2)** μετ' ἐπιρρ.σημ.ἐνδυκέως βλ.λ.:'Απολλ.Ρ 1,883 (πιθ.ἀνάγν.).
ἐνδυκέως ἐπίρρ. ποι. ἐπιμελῶς, προθύμως, ἐγκαρδίως, προσεκτικά, συνήθ. π. 'Ομ. κ. ἰδ. ἐν 'Οδ. : 'Ιλ.Ψ 90 **ἔτραφέ τ' ἐνδυκέως καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνεν**, αὐτ.Ω 438, 'Οδ.Η 256 **ἣ μὲ λαβοῦσα ἐνδυκέως ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφεν**, Πίνδ.Π 5,85 **ἐνδυκέως δέκονται θυσίαισιν**, Θεόκρ.25,25· **2)** μετ' ἐπιθυμίας ἐντόνου, ἐφέσεως, ὀρέξεως : 'Οδ.Ξ 109 **ὁ δ' ἐνδυκέως κρέα τ' ἤσθιε, πῖνέ τε οἶνον**, 'Ησίοδ.Α 427 **ὥστε μάλ' ἐνδυκέως ῥινὸν κρατεροῖς ὀνύχεσσι σχίσσας**· πρβλ. ἐνδυκές.
ἐνδύκιον 'Ησ. « πιστόν, φίλον, ἐμφερές, βέβαιον, ἀπόκρυφον ».
ἐνδύλω 'Ησ. « ἔνδοθεν ».
ἔνδυμα-ατος (τό) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. τὸ δι' οὗ ἐνδύεταί τις, τὸ χρησιμεῦον πρὸς ἔνδυσιν, κάλυψιν, σκέπασμα τοῦ σώματος, τὸ φόρεμα, ρούχο : ΠΔ Βασ.4,10,22 **ἐξάγαγε ἔνδυμα πᾶσι τοῖς δούλοις τοῦ Βάαλ**, Στράβ.3,3,7 **αἱ γυναῖκες δ' ἐν ἐνδύμασι καὶ ἀνθίναις ἐσθήσεσι διάγουσιν**, ΚΔ Ματθ.22,21 **ἑταῖρε, πῶς εἰσῆλθες ὧδε μὴ ἔχων ἔνδυμα γάμου ;**, Πλούτ.Σόλ.8, Τζέτζ.'Εξήγ.'Ιλ.79,16· || κ. ἐν μτφ. σημ. : ΚΔ Ματθ.7,15 (οἱ ψευδοπροφῆται) **ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύμασι προβάτων**· || νεώτ. κ. δημ. μτφ. **ἔνδυμα γάμου** (βλ. ἀνωτ. ΚΔ Ματθ.22,12) κατ'ἐπέκτ. ἄδεια εἰσόδου, ἱκανότης ἢ τυπικὰ προσόντα διὰ τὴν κατάληψιν θέσεώς τινος, ἰδ. ἐν ἀρν. φρ.· **2)** κάλυμμα : Γαλ.19,367· || νεώτ. **ἔνδυμα ἀτμοσωλῆνος** ἀπομονωτικὸν περίβλημα ἀτμοσωλῆνος ἐκ πιλήματος, ἀμιάντου κτλ.
ἐνδυμασία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. τὸ σύνολον τῶν ὑπό τινος ἀτόμου φερομένων ἐξωτερικῶν ἐνδυμάτων, ἡ φορεσιά, τὸ κοστούμι.
ἐνδυμάτια (τά) μτγν. εἶδος μουσικῆς συνοδευούσης τὴν ὄρχησιν, ἐν 'Αργει : Πλούτ.'Ηθ.1134C.
ἐνδυμενία (ἡ) ἀντὶ ἐνδομενία βλ.λ. τὰ οἰκιακὰ ἔπιπλα, σκεύη, ἐνδύματα καθόλου· Φρύν.312.
ἐνδύμιος-ον μτγν. δ.γρ. ἀντὶ ἐνθύμιος ἐν Θεοδοτ. ΠΔ Παροιμ.26,22.
ἐνδύναμος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ ἔχων δύναμιν, δυνατός, ἰσχυρός : Θεμίστ.Λόγ.34,446 **συγγράμματα.. ἐνδύναμα ῥήμασιν, ἔργῳ δὲ ἀμήχανα**, Εὐστ.'Ιλ.655,32· || τὸ οὐδ. **τὸ ἐνδύναμον** ὡς οὐσ. ἡ ἰσχύς, ἡ δύναμις, ἡ ἐγκυρότης : 'Ανν.Κομν. 13,407B **καὶ τὸ ἐνδύναμον ἔχων τῆς δωρεᾶς ἐκ τῆς χρυσοβούλλου γραφῆς**.
ἐνδυναμῶ-όω μτγν., μσν. κ. νεώτ., δημ. ἐνδυναμώνω καθιστῶ ἐνδύναμον βλ.λ., ἐνισχύω, ἰσχυροποιῶ ψυχικῶς : ΠΔ Κριτ.6,34 **καὶ πνεῦμα κυρίου ἐνεδυνάμωσε τὸν Γεδεών** (δ.γρ. ἐνέδυσε), ΚΔ Τιμ. 1,1,12 **καὶ χάριν ἔχω τῷ ἐνδυναμώσαντί με Χριστῷ**, Διγεν.'Ακρ.918 **ὕπαγε, αὐθέντα μας, καλῶς θεὸς ἐνδυναμῶσαι**· κ. παθ.· κ. ἐν μέσ. σημ. κτῶμαι δύναμιν, ἰσχυροποιοῦμαι : ΚΔ Ρωμ.4,20 **ἐνεδυναμώθη τῇ πίστει**· || νεώτ. κ. ἀναφορ. πρὸς πράγματα, ἰδ. στηρίγματα, καθιστῶ στερεώτερον : **ἀνάγκη νὰ ἐνδυναμώσωμεν τὸν στῦλον - τὸν τοῖχον**· **2)** μτφ. προσδίδω κῦρος, ἰσχύν, ζωὴν εἰς θεωρίαν τινὰ ἢ ἰδέαν, παθ. : Πλωτῖν.4,9,5· νεώτ. ρηματ. π. ἐνδυνάμωμα - ἐνδυνάμωσις, - -ωτής.
ἐνδυνάμωμα-ατος (τό) νεώτ. ἐνίσχυσις· **2)** τὸ δι' οὗ ἐπιτυγχάνεται ἡ ἐνίσχυσις μέσον.
ἐνδυνάμως ἐπίρρ. γλωσσ. κατὰ τρόπον ἐνδύναμον βλ.λ.· Γλωσσ. « **διαφέρει τὸ λαβεῖν καὶ τὸ δέξασθαι**· **τὸ γὰρ λαβεῖν ἐνδυνάμως νοεῖται** ».
ἐνδυνάμωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνίσχυσις, τὸ δυνάμωμα : **ἐνδ- ὀργανισμοῦ-τοίχου**· **2)** εἰδ. φωτογρ. ἡ διὰ χημικῶν μέσων ἐπὶ τὸ ζωηρότερον ἐμφάνισις φωτοτύπου παρουσιάζοντος ἀτελῆ εἰκόνα.
ἐνδυναμωτής (ὁ) νεώτ. ὁ ἐνδυναμώνων, ὁ ἐνισχύων· **2)** εἰδ. φωτογρ. μέσον πρὸς ἐνδυνάμωσιν βλ.λ.2 (φωτοτύπων.
ἐνδυναμωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐνδυναμώνων, ἐνισχύων, τονώνων, ἰδ. ἐξησθενημένους ὀργανισμούς : **ἐνδυναμωτικὰ φάρμακα** (δ. τονωτικά).
ἐνδυναστεύω δυναστεύω, ἄρχω **ἔν τινι, εἴς τι**, ἐπί τινος, ἔχω ἰσχύν, δύναμιν παρά τινι, μετὰ δοτ. : Αἰσχ.Πέρσ.691 **ἐκείνους ἐνδυναστεύσας ἐγὼ ἥκω**, Πλάτ.Πολ.516D **τοὺς παρ' ἐκείνοις τιμωρουμένους τε καὶ ἐνδυναστεύοντας**· || κ. μτφ. : 'Ιππ. 'Αρχ.'Ιητρ.20 **χυμὸς.. μᾶλλον ἐνδυναστεύων τῷ σώματι**· || ὁμ. μτφ. ἐπικρατῶ, ὑπερισχύω **ἔν τινι**, γίνομαι κύριος : Λιβάν.1,403,13 **οὐκ ἐάσας ἐνδυναστεῦσαι τῇ ψυχῇ τὴν δεσποτείαν τῶν ἡδονῶν**· **2)** διὰ τοῦ κύρους, τοῦ ἀξιώματός μου ἐπιτυγχάνω, κατορθῶ, ἐπικρατῶ εἴς τι : Ξεν.'Ελλ.7,1,42 **ἐνδυναστεύει ὁ 'Επαμεινώνδας ὥστε μὴ φυγαδεῦσαι τοὺς κρατίστους**.
ἐνδύνω κ.-νῶ ἐνδύω βλ.λ., φέρω τι ὡς ἔνδυμα : 'Ιλ. Β 42 **μαλακὸν δ' ἔνδυνε χιτῶνα**, 'Ηρ.3,98· **2)** εἰσδύω : ΚΔ Τιμ.2,3,6 **ἐνδύνοντες εἰς τὰς οἰκίας**.
ἐνδυνῶ-έω δ. τ. τοῦ ἐνδύω βλ.λ. : 'Ηρ.3,98 **φορμοῦ τρόπον καταπλέξαντες ὡς θώρηκα ἐνδυνοῦσι** (δ.γρ. **ἐνδύνουσι**).
ἔνδυο ἐπίρρ. μτγν. ὅσον χρόνον ἀπαιτεῖ ἡ προφορὰ τῶν ἀριθμητικῶν ἕν-δύο, ταχέως, ὅσο νὰ πῇς κύμινο : Μέν.198 **παρέσομαι γὰρ ἔνδυο**.
ἔνδυσις-εως (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐνδύω βλ.λ.1), εἴσδυσις, εἴσοδος, πέρασμα, κ. μτφ. : Πλάτ.Κρατ.419C **ὀδύνη δὲ ἀπὸ τῆς ἐνδύσεως τῆς λύπης κεκλημένη ἔοικεν**, 'Αλέξ.Τραλλ.12 (σελήνη) **ἐν Κρόνου ἐνδύσει**· **2)** μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἡ δι' ἐνδυμάτων περιβολή, τὸ ἀμφιέννυσθαι, ἀμφίεσις, ντύσιμο : ΚΔ Πέτρ.1,3,3 **ἐνδύσεως ἱματίων**, 'Αθήν.12,550D **τὰ περὶ τὴν ἔνδυσιν καὶ τὴν στρωμνὴν τῶν νέων**, Φώτ.Βιβλ.230, 282,20· **3)** συνεκδ. τὸ ἔνδυμα, ἡ ἐξωτερικὴ περιβολή, ὁ στολισμός, ἡ ἐνδυμασία, τὰ ρούχα : ΠΔ 'Εσθ.5,1 **ἡ δὲ ἑτέρα** (ἅβρα) **ἐπηκολούθει κουφίζουσα τὴν ἔνδυσιν αὐτῆς**, Δίων Κ 78,3.
ἐνδυσποιτρόπιος (ὁ) 'Επιγρ. ὁ δέκατος μὴν ἐν Δελφοῖς, ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν Μουνιχιῶνα τοῦ ἀττικοῦ ἡμερολογίου.
ἐνδυστυχῶ-έω εἶμαι δυστυχής, ἀτυχής **ἔν τινι, ἔκ τινος, εἴς τι** : Εὐρ.Φοίν.727 **ἐνδυστυχῆσαι δει-**

νὸν εὐφρόνης κνέφας· 2) μτγν. εἰδ. γίνομαι αἴτιος τῆς δυστυχίας τινός: Πλούτ.Σύγκρ.Περ.Φάβ.3.

ἐνδύτας Ἡσ. « αὔλωτὸς στάμνος ».

ἐνδυτήρ-ῆρος (ὁ) ὁ εἰς τὸ ἐνδύεσθαι κατάλληλος : Σοφ.Τρ.674 τὸν ἐνδυτῆρα πέπλον.

ἐνδυτήριος-ον ὁ πρὸς ἔνδυσιν κατάλληλος, ἐνδυτὴρ βλ.λ. : Σοφ.ἀπ.526 χιτὼν ἄπειρος ἐ- κακῶν.

ἐνδύτης (ὁ) μτγν. ἔνδυμα, χιτών: Ἀκύλ.ΠΔ Βασ.1,17,38.

ἐνδυτὸς-όν κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. ντυτός ὃν ἐνδύεταί τις, ὁ χρησιμεύων ὡς ἔνδυμα : Αἰσχ.Εὐμ. 1028 φοινικοβάπτοις ἐνδυτοῖς ἐσθήμασιν, Ἀντιφάν.36· 2) τὸ οὐδ. ἐνδυτὸν ὡς οὐσ. ἔνδυμα, χιτών, ἐσθής : Σιμων.179,10, Εὐρ.Βάκχ.111 στικτῶν τ' ἐνδυτὰ νεβρίδων (ἐνδύματα ἐκ δέρματος ἐλάφου)· || κ. μτφ. τὸ δέρμα : αὐτ.Βάκχ.746 σαρκὸς ἐνδυτά, Ἀλεξ.98,14 τοὔνδυτὸν τῆς κοιλίας· 3) ὁμ. μσν. κ. νεώτ. ἐκκλ. τὸ θηλ. ἐνδυτὴ ὡς οὐσ. τὸ ἐξ ὑφάσματος ἐπικάλυμμα τῆς Ἁγίας Τραπέζης : Μιχ.Ἀτταλ. ἐν Σάθ.1,51 ἑτέρα ἐνδυτή, βλαττίον σκαραμάγγιον, τῆς ἁγίας τραπέζης· 4) κ. νεώτ., δημ. ντυτός ἐπὶ προσ. ὁ ἐνδεδυμένος, περιβεβλημένος διά τινος, ντυμένος· ἀντίθ. γυμνός, δημ. γδυτός : Εὐρ.Ἴων 224 στέμμασί γ' ἐνδυτόν.

ἐνδύω κ. μσν. κ. νεώτ. κ. ἐνδύνω κ. ἐνδυνῶ βλ.λς, μέσ. ἐνδύομαι, μέλλ. ἐνδύσομαι, ἀόρ. α' ἐνεδυσάμην, μετ' ἀόρ. β' ἐν ἐνεργ. φων. ἐνέδυν, παρακ. ἐνδέδυκα, δύω ἐντός τινος, εἰσδύω, εἰσέρχομαι, εἰσχωρῶ, μετ' αἰτ. : Ἰλ.Τ 367 ἐν δέ οἱ ἦτορ δῦν' ἄχος ἄτλητον· || κ. μετὰ δοτ. : Πλάτ.Νόμ. 642Β, Ξεν.ΚΠ 2,1,13 οἱ.. λόγοι οὗτοι καὶ μάλιστα ἐνδύονται ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀκουόντων· || ὁμ. ἐνδύω ἢ ἐνδύομαι εἰς εἰσέρχομαι, εἰσδύω: Ἀριστφ.Σφ.1020 εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδύς, Πλάτ.Μενξ.235C, Ἀριστλ.ΖΙ 609b,21 εἰς τοὺς μυκτῆρας (τοῦ ὄνου) ἐνδυόμενος, Πλούτ.Ἠθ.781Ω εἰς κιβωτὸν ἐνδυόμενος· || κ. ἀπολ. : Ἡρ.2,121· || ἐ- διά τινος διολισθαίνω : Πλούτ.Ἠθ.38Α τῇ μὲν γὰρ κακίᾳ πολλὰ.. μέρη τοῦ σώματος παρέχει δι' αὐτῶν ἐνδῦσαν ἅψασθαι τῆς ψυχῆς· 2) βυθίζομαι, ὑφίσταμαι καθίζησιν : Πλούτ.Ἄρατ.22 τοῦ τρίβου παντάπασιν ἐνδεδυκότος, αὐτ.Ποπλ.16 διὰ σιμότητα ῥινὸς ἐνδεδυκυίας· 3) μτβ. περιβάλλω τινὰ διὰ καλύμματος, φορέματος, ντύνω, μετ' αἰτ. : Ἡρ.2,42 ἐνδύουσι τὤγαλμα τοῦ Διός, Φιλήμ.176 ἐὰν.. πένητα γυμνὸν ἐνδύσῃς, Πάπ. σύ με ἐνδέδυκας· || κ. μετὰ διπλ. αἰτ. ἐνδύω τινά τι, Ἀριστφ.Λυσ.1021 ἀλλὰ τὴν ἐξωμίδ' ἐνδύσω σε προσιοῦσ' ἐγώ, Ξεν.ΚΠ 1,3,3 ὁ πάππος αὐτὸν καὶ στολὴν καλὴν ἐνέδυσε, ΚΔ Μᾶρκ.15,20 ἐξέδυσαν αὐτὸν τὴν πορφύραν καὶ ἐνέδυσαν τὰ ἱμάτια τὰ ἴδια· 4) φέρω τι ὡς ἔνδυμα, περιβάλλομαι, καλύπτομαι διά τινος, φορῶ, ντύνομαι : Ἰλ.Ε 736 ἡ δὲ χιτῶν' ἐνδῦσα Διὸς νεφεληγερέταο, Σοφ.Τραχ.759 τὸ σὸν φέρων δώρημα, θανάσιμον πέπλον ὃν κεῖνος ἐνδύς, Πλάτ.Κρατ.411Α ὅμως δὲ ἐπειδήπερ τὴν λεοντῆν ἐνδέδυκα· || ὁμ. σημ. ἐν τῷ μέσ. τ. : Ἰλ.Α 578 ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα χαλκὸν κυδιόων, Εὐρ.Βάκχ.853 οὐ μὴ θελήσει θῆλυν ἐνδῦναι στολήν, ἔξω δ' ἐλαύνων τοῦ φρονεῖν ἐνδύσεται, Αἰλ.ΠΙ 7,10 οὐκ ἠβούλετο τὸ ἐκείνου ἱμάτιον ἐνδύσασθαι· κ. παθ. (ἀόρ. κ. παρακ.) : Ἱππ.Ἐν.91, Μέν.432, Τζέτζ.Χιλ.4,934 λέοντος δέρος ἐνδυθεὶς (ὄνος) φόβον ἐποίει μέγαν, Διγεν.Ἀκρ.321 εὐθὺς ἐκαβαλλίκευσεν, τὰ ὅπλα του ἐνδύθη· || κ. μτφ. οἱονεὶ περιβάλλομαι, ἀναδέχομαι, ἀναλαμβάνω : Ἀριστφ.Ἐκκλ.288 τόλμημα τηλικοῦτον ἐνδύεσθαι, Διον.Ἀλ.Ῥωμ.11,5 τὸν Ταρκύνιον ἐνδύεσθαι, ΠΔΨαλμ.92,1 ὁ κύριος.. εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο, ΚΔ Γαλ.3,27 ὅσοι γὰρ εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε, Λασκορ Μυστ.Θρησκευτικὰ 2 θέλω.. νὰ ἐνδυθῆτε τὴ δικαιοσύνη.

ἔνδω Ἐπιγρ. ἔνδον : Ἐπιγρ. ἐν τᾶι πέτραι ἔνδω.

ἐνδώμησις-εως (ἡ) Ἐπιγρ. περιτοίχισις χώρου, περιμάνδρωμα.

ἐνδωρότερον Ἡσ. « ὠμότερον, ἀκρατέστερον ».

ἐνδωσείω μτγν. ἐφετ. τοῦ ἐνδίδωμι βλ.λ., ἐπιθυμῶ νὰ ἐνδώσω : Ἀγαθ.1,9.

ἐνδωσμωσίμετρον (τὸ) νεώτ. συσκευὴ δι' ἧς μετρεῖται ἡ ἐνδώσμωσις βλ.λ.

ἐνδώσμωσις-εως (ἡ) νεώτ. διαπιδυτικὸν φαινόμενον χαρακτηριζόμενον ὑπὸ τῆς εἰσδύσεως οὐσιῶν διὰ τῶν πόρων ἡμιδιαπιδυτῆς μεμβράνης.

ἐνδωτόρροια (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἀπὸ τοῦ ἔξω ἀκουστικοῦ πόρου πυόρροια.

ἐνδωτοσκόπιον (τὸ) νεώτ. ὄργανον πρὸς ἐξέτασιν, ἐνδοσκόπησιν τοῦ ἀκουστικοῦ πόρου.

ἔνε μσν. κ. δημ. δ. γρ. τοῦ ἔναι βλ.λ.

ἐνεάζω (ἐνεὸς) εἶμαι, μένω ἐνεός, ἐκπλήσσομαι· ΑΒ 251, ΕΜ 340,50 « ἐνεάζειν λέγουσι τοὺς διὰ μωρίαν περιβλέποντας ».

ἐνεαρίζω μτγν. κ. μσν. διέρχομαι τὸ ἔαρ, ἐαρίζω ἔν τινι τόπῳ : Πλούτ.Ἠθ.770Β αὐτοὺς δὲ νομάδων δίκην ἐνεαρίζοντας τοῖς τεθηλόσι καὶ ἀνθηροῖς· || κ. μτφ. : Εὐστ.Πον.341,67.

ἐνέγγυος-ον νεώτ. ὁ ἐπὶ τῇ βάσει ἐγγυήσεως, ἀσφαλείας παρεχόμενος : ἐνέγγυος πίστωσις.

ἔνεγγυς μτγν. ἀμφίβ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἐγγύς, πλησίον, κοντά : Κόιντ.4,326 ἐτόλμα ἔνεγγυς ἱκέσθαι.

ἐνεγγυῶ-άω πάπ. ἐγγυῶμαι διά τινα, παθ. : Πάπ. ὁ παρ' ἐμοῦ ἐνεγγυηθείς.

ἐνέγκαι ἀπαρφ. ἀόρ. α' τοῦ ρ. φέρω βλ.λ.

ἐνεγκεῖν ἀπαρφ. ἀόρ. β' τοῦ ρ. φέρω βλ.λ.

ἐνεγλαύκως Ἡσ. « φοβερὸς ἰδεῖν ».

ἐνεγύησα ἀνώμαλ. ἀόρ. τοῦ ρ. ἐγγυῶ-άω βλ.λ.

ἐνέδρα (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. τὸ ἔν τινι τόπῳ, τὸ ἐπί τινος κεῖσθαι, θέσις : Ἱππ.Ἀγμ.764Β τῶν δὲ ναρθήκων τὰς ἐνέδρας φυλάττεσθαι· 2) ἡ πρᾶξις τοῦ ἐνεδρεύω βλ.λ., παραφύλαξις, καρτέρι, παραμόνεμα : Θουκ.5,56 μάχη δὲ οὐδεμία ἐγένετο ἐκ παρασκευῆς, ἐνέδραι δὲ καὶ καταδρομαί, Ξεν.Ἱππαρχ.4,10 ἅμα δὲ τοῖς πολεμίοις ἐνέδραι κατασκευάζονται, Διόδ.Σ 19,108, Ζερβ.μτφρ. Ἰλ.Α 354 οὔτε σ' ἐνέδρα (μὲ τῶν Ἀχαιῶν νὰ βγῇς τὰ παλληκάρια· 3) οἱ ἐνεδρεύοντες, τὰ πρόσωπα τὰ ἀποτελοῦντα τὴν ἐνέδραν, αὐτοὶ ποὺ στήσανε καρτέρι : Ξεν.Ἑλλ.4,8,37 ἐν τούτῳ ὁ Ἰφικράτης ἐξανίστησι τὴν ἐνέδραν· 4) μτφ δόλος, ὀπιστία, ἀπάτη, ἐπιβουλή, προδοσία : Πλάτ.Νόμ.908D δόλου [δὲ] καὶ ἐνέδρας πλήρης, Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.1,30, Μηναῖ.9,1 Θεοτοκί. σκέδασον τὰς ἐνέδρας καὶ τὰ θράση, Παρθένε· 5) εἰδ. ἐν πάπ. ἡ ἔν τινι τόπῳ ἢ ἔν τινι χρονικῇ στιγμῇ στάσις, ὅθ. καθυστέρησις, χρονοτριβή, ἀναβολή : ἵνα μὴ ἐνέδρα περὶ τὴν ἐμβολὴν γένηται.

ἐνεδράζω μσν. ἑδράζω, τοποθετῶ τι ἔν τινι, ἐπί τινος : Θεόφιλ.Πρωτοσπ.1,21.

ἐνέδρασις-εως (ἡ) νεώτ. ψυχολ. πᾶν σημεῖον τοῦ σώματος ἢ χώρα τοῦ ἐγκεφαλικοῦ φλοιοῦ, ἀντιστοιχοῦσα πρὸς ψυχικήν τινα λειτουργίαν.

ἐνεδρεία (ἡ) ἐνέδρα, ἐπιβουλή, δόλος : Ἐπίχ.103.

ἐνέδρευμα-ατος (τὸ) μσν. ἐνέδρα βλ.λ.2) : Νικ. Χων.Ἰω.Κομν.9D.

ἐνεδρευτής (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐνεδρεύων, παραμονεύων, ῥᾳδιουργῶν· Ἡσ. « λοχίτης, ὁδοιδόκος, ὁδοῦρος » : Σύμμ.Ἑρμ.ΠΔΒασ. 1,22,8, Πτολ.Τετράβ.159. - ἐνεδρευτὴς στρατιώτης (ὁ ἐν καιρῷ στασιμότητος τοποθετημένος εἰς κατάλληλον κρύπτην, ὥστε νὰ παρακολουθῇ ἀθέατος τὰ ἔργα τοῦ ἀντιπάλου).

ἐνεδρευτικὸς-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἐνέδραν, ὁ πρὸς ἐνέδραν κατάλληλος : Αἰν.Τακτ.1,2 χωρία ἐπικίνδυνα.. καὶ ὑπερδέξια καὶ ἐνεδρευτικά· 2) ὅθ. κ. ἐπὶ προσ. μτφ. δό-

λιος, ἐπιτήδειος, πονοῦργος : Στράβ.3,3,6 **τοὺς δ' οὖν Λυσιτανούς φασιν ἐνεδρευτικούς, ἐξερευνητικούς, ὀξεῖς, κούφους,** Φίλ.2,269.

ἐνεδρευτικῶς ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. ἐν ἐνέδρᾳ, δι' ἐνέδρας : Εὐστ.Πον.117,25 **ἐνεδρ- ἐγκαθήμενος.**

ἐνέδρευτος-ον μτγν. δ. γρ. τοῦ ἐνεδρευτὴς βλ.λ. : Κοτ.'Αστρλ.Κ 1,98 | Τίμ.'Αστρολ.1.

ἐνεδρεύω κ. μσν. κ. νεώτ., παρατ. **ἐνήδρευον,** μέσ. μέλλ. **-εύσομαι** κρύπτομαί που ὅπως ἐπιτεθῶ κατά τινος διερχομένου ἀνυπόπτως, παραμονεύω, παραφυλάω κάποιον, δθ. κ. μτφ. δολιεύομαί τινα: Δημ.1011 **ἐνεδρεύσασα τὸν πατέρα μου καὶ ἐξαπατήσασα ὅρκῳ,** Μηναῖ.3,10'Ωδ.7 **ἀδίκως δικαίους ἐνήδρευσαν·** ‖ παθ. συλλαμβάνομαι δι' ἐνέδρας, πιάνομαι : Ξεν.'Απ.2,1,5 **εἰδότες ὅτι κίνδυνος τῷ μοιχεύοντι ἅ τε ὁ νόμος ἀπειλεῖ καὶ ἐνεδρευθῆναι καὶ ληφθέντα ὑβρισθῆναι·** ‖ ὁμ. παθ. μτφ. ἐξαπατῶμαι : Λυσ.1,49 **ὑπὸ νόμων τοὺς πολίτας ἐνεδρεύεσθαι,** Δημ.836 **τῷ χρόνῳ.. ἐνηδρεύθημεν·** **2**) ἀπολ. ποιοῦμαι ἐνέδραν, στήνω καρτέρι : Θουκ.4,67 **Πλαταιῆς τε ψιλοὶ καὶ ἕτεροι περίπολοι ἐνήδρευσαν ἐς τὸ 'Ενυάλιον·** ‖ κ. μέσ. : Ξεν.'Ελλ.4,4,15 **ἔνθα δὴ καὶ 'Ιφικράτης εἰς Φλειοῦντα ἐμβαλὼν καὶ ἐνεδρευσάμενος·** **3**) τοποθετῶ εἰς ἐνέδραν : 'Αππ.'Εμφ. Πολ.2,76 **τρισχιλίους εὐτολμοτάτους πεζοὺς ἐνήδρευσεν** **4**) πάπ. εἴργω, ἐμποδίζω : **ἵνα μὴ ἐνεδρεύσῃς τὴν διάπρασιν.**

ἐνέδριον (τὸ) 'Επιγρ. Σμύρνης σειρὰ διακεκριμένων ἐδωλίων ἐν θεάτρῳ.

ἔνεδρον (τὸ) μτγν. κ. μσν. ἐνέδρα βλ.λ.1) : ΠΔ'Ιησ. 8,2 **κατάστησον δὲ σεαυτῷ ἔνεδρα τῇ πόλει εἰς τὰ ὀπίσω·** **2**) μτφ. δόλος, πλεκτάνη, ἐπιβουλή, προδοσία : Μηναῖ.1,9 'Εσπερ. **ὁ τοῦ πολυπλόκου Βελίαρ τὰ ἔνεδρα τροπωσάμενος·** **3**) πάπ. ἐμπόδιον, κώλυμα, πρόσκομμα.

ἔνεδρος (ὁ) κ. μσν. ὁ ἐγκατοικῶν, ὁ ἔν τινι τόπῳ διαμένων, ἔνοικος : Σοφ.Φιλ.153 **αὐλὰς ποίας ἔνεδρος ναίει καὶ χῶρον τίν' ἔχει·** **2**) μσν. ἐνεδρευτὴς βλ.λ. : Μαυρίκ.Στρατηγ.2,4,57 **τρία ἢ τέσσαρα βάνδα, τοὺς λεγομένους ἐνέδρους.**

ἔνεδρος-α-ον μτγν. ὁ τῆς ἕδρας, τοῦ πρωκτοῦ : Μέγ.π.'Ορειβ.42,24 **ἔνεδροι σύριγγες.**

ἐνεείσατο ἐπ. γ' ἑν. μέσ. ἀόρ. α' τοῦ ἐνίζω βλ.λ.

ἐνέζομαι ἑδρεύω ἔν τινι τόπῳ, κατοικῶ, ἔχω τὴν ἕδραν μου, μετ' αἰτ. τοπ. : Αἰσχ.Πέρσ.140 **τόδ' ἐνεζόμενοι στέγος ἀρχαῖον·** ‖ κάθημαι ἔν τινι τόπῳ : 'Αριστλ.Πρ.881b,36 **τὰ ἐνδιδόντα τῶν μὴ ἐνδιδόντων ἀκοπώτερά ἐστι . . ἐνέζεσθαι.**

ἐνεθίζω ἐθίζω τινὰ εἴς τι, κάμνω τινὰ νὰ συνηθίσῃ εἴς τι, μετὰ δοτ. : Σωκρ.'Επιστ.27,2 **ἐν- τινὰ φιλοσοφίᾳ·** κ. παθ. : Πτολ.Τετράβ.5,'Ηρωδιαν.'Ιστ. 6,6,2 **οἱ ὑγρῷ καὶ χειμερίῳ ἀέρι ἐνειθισμένοι.**

ἐνειδέσσιν 'Ησ. « ἐν διαφοραῖς ».

ἐνειδημένους 'Ησ. « πορθήσοντας ».

ἐνεῖδον ἀόρ. β' τοῦ ρ. ἐνορῶ-άω βλ.λ.

ἐνειδοφορῶ-έω μτγν. ἐπὶ γλύπτου, δίδω εἶδος ἤτοι μορφήν, εἴς τι : Μελέαγρ.ἐν ΑΠ 12,57 **Πραξιτέλης.. ἁβρὸν ἄγαλμα ἄψυχον, μορφᾶς κωφὸν ἔτευξε τύπον, πέτρον ἐνειδοφορῶν.**

ἐνεῖκαι ἰων. ἀπαρφ. ἀορ. τοῦ φέρω.

ἐνεικονίζω μτγν. προσδίδω μορφὴν εἴς τι : Πλούτ. 'Αρέσκ.Φιλ.1,10,1 **ἐ- τὰς ἀμόρφους ὕλας·** **2**) παθ. περιέχομαι ἐν μεταφορικῇ ἢ συμβολικῇ ἐκφράσει: Πρόκλ.Παρμ.480S· **3**) μέσ. φαντάζομαί τι εἰκονιζόμενον, ἀντανακλώμενον : Πλούτ.'Ηθ.40D **δεῖ τοὺς ἑαυτῶν** (λόγους) **εἰκονίζεσθαι τοῖς ἑτέρων·** **4**) ὁμ. μέσ. παριστῶ οἱονεὶ δι' εἰκόνος : Σιμπλίκ. Φυσ.1355,11,'Ιεροκλ.Πλ.Χρ.'Επ.23,468Μ **ἐ- τὸ θεῶν κάλλος δι' ἐγκοσμίων εἰδῶν.**

ἐνειλάσιμος-ον πάπ. ἀμφίβ., πιθαν. εὐιλάσιμος.

ἐνείλημα-ατος (τὸ) (ἐνειλέω) μτγν. κ. νεώτ. κάλυμμα, σκέπασμα : 'Ιώσ.ΑΙ 12,12,2 **ἀποκαλύψαντες τῶν ἐνειλημάτων** (ἐνν. τὰ βιβλία), 'Αρτεμίδ.Δαλδ 1,74.

ἐνείλησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. συστροφή, περιστροφή, περιτύλιξις: 'Ηρόδ.'Ιατρ.π.'Ορειβ.10,18,7.

ἐνειλιγμένος-η-ον μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ἐνελίσσω βλ.λ.· **2**) νεώτ. μαθημ. **ἐνειλιγμένη καμπύλης** ὁ τόπος τῶν κέντρων καμπυλότητος αὐτῆς.

ἐνειλινδοῦμαι-έομαι μτγν.δ. γρ. ἀντὶ ἐναλινδοῦμαι, βλ. ἐναλινδῶ, ἐν 'Ιώσ.Π) 4,9,10.

ἐνειλίσσω ἰων. τ. τοῦ ἐνελίσσω βλ.λ.

ἐνείλλω ἐμπλέκω, περιπλέκω ἔν τινι, πρβλ. ἐνειλέω : Θουκ.2,76 **οἱ δὲ Πελοποννήσιοι ἐν ταρσοῖς καλάμου πηλὸν ἐνείλλοντες** (χειρόγρ. ἐνίλλοντες).

ἐνειλῶ-έω τυλίσσω, περιτυλίσσω τι ἔν τινι, ἐντός τινος : Διοσκ.5,72· ‖ κ. παθ. περικλείομαι ἔν τινι, περικαλύπτομαι διά τινος, σκεπάζομαι ἀπὸ κάτι ἢ μὲ κάτι : 'Αριστλ.Κόσ.396a,14 **τὸ πνεῦμα ἐνειλούμενον ἐν αὐτῇ** (ἐνν. τῇ γῇ), ΠΔ Βασ.1,21,9 **καὶ αὕτη ἐνειλημένη ἦν ἐν ἱματίῳ,** Αἰν.Τακτ.29,6 **ἱστίοις δοράτια ἐνειλημένα·** ‖ ὁμ. μέσ. ἐν ἐνεργ. μτφ. σημ. : Κόϊντ.14,294 **Κῆρες.. πολέεσσι μ' ἐνειλήσαντο κακοῖσι·** **2**) ἐμπλέκω τινὰ εἴς τι, μτφ. : Πάπ. **ἐνίων αὐτοὺς ἐνειληκότων οἰκονομίαις·** κ. παθ. : Πλούτ.'Αρτοξ.11 **Κῦρον δὲ τοῖς πολεμίοις ἐνειλούμενον** ‖ ὁμ. παθ. ἔρχομαι εἰς χεῖρας, συμπλέκομαι : Πάπ.

ἐνειματιῶν 'Ησ. « **ὁ τὰ ἐνπάσματα τοῖς ἀνδράσιν** ἐκτιθείς ».

ἔνειμεν γ' ἑν. πρόσ. ἀορ. α' τοῦ ρ. νέμω· **2**) ἐπ. α' πληθ. πρόσ. τοῦ ἔνειμι βλ.λ.

ἔνειμι (εἰμί) γ' ἑν. κ. πληθ. **ἔνι** συχν. ἀντὶ **ἔνεστι** κ. **ἔνεισι,** ἀπαρφ. **ἐνεῖμεν** ('Επιγρ.), μέλλ. **ἐνέσομαι** κ. γ' ἑν. **ἔνι** συχν., ἐνυπάρχω, ὑπάρχω, εὑρίσκομαι ἐντός τινος, συνήθ. κτ. τὸ γ' ἑν πρόσ. : 'Ιλ.Α 593 **ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι κάππεσον ἐν Λήμνῳ, ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν,** 'Οδ.Κ 45 **ὅσσος τις χρυσός τε καὶ ἄργυρος ἀσκῷ ἔνεστιν·** ‖ κ. ἐν διαφ. ἄ. φρ. κ. συνεκφ. : Σοφ.'Ηλ.1328 **ἢ νοῦς ἔνεστιν οὔτις ὑμῖν ἐγγενής** (ἢ δὲν ἔχετε καθόλου μυαλό), 'Αριστφ.Σφ.441 **οὐ πόλλ' ἔνεστι δεινὰ τῷ γήρᾳ κακά;,** Θουκ.2,20 **στάσιν δὲ ἐνέσεσθαι τῇ γνώμῃ·** ὁμ. **ἔν τινι ἔνεστι** (ἢ ἔνι) : 'Ηρ.7,112, Αἰσχ.Πρ.382· ‖ ἐν συνεκφ. μετὰ τοπ. ἐπιρρ. : 'Ιλ.Ω 240 **οὔ νυ καὶ ὑμῖν οἴκοι ἔνεστι γόος,** 'Αριστφ.'Ιππ.119 **φέρ' ἴδω τί ἄρ' ἔνεστιν αὐτόθι,** αὐτ.Νεφ.211· ‖ κ. μτ. δοτ. πληθ. εἶμαι, εὑρίσκομαι, ὑπάρχω μεταξύ τινων : Θέογν.1135 **ἐλπὶς ἐν ἀνθρώποις μούνη θεὸς ἐσθλὴ ἔνεστιν,** 'Ηρ.3,81 **ἐν γὰρ δὴ τούτοισι καὶ αὐτοὶ ἐνεσόμεθα·** **2**) ἀπολ. ὑπάρχω, ὑφίσταμαι : 'Οδ.126 **οὐδ' ἄνδρες νηῶν ἔνι τέκτονες,** Αἰσχ.Πέρσ.738, Θουκ.4,8 **σίτου οὐκ ἐνόντος,** Πλάτ. Πολιτ.271Ε **πόλεμος οὐκ ἐνῆν·** ‖ φρ. **χρόνος ἐνέσται**=θὰ χρειασθῇ καιρός : Θουκ.1,80· ‖ φρ. **ἐκ τῶν ἐνόντων** = ὅσον δύναταί τις ἀναλόγως τῶν περιστάσεων : Δημ.312· ‖ νεώτ. ἡ αὐτὴ φρ. **ἐκ τῶν ἐνόντων** = ἐκ τῶν ὑπαρχόντων μέσων, ἐκ τοῦ προχείρου : **ἐξοικονομήθημεν ἐκ τῶν ἐνόντων·** **3**) τριτοπρόσ. **ἔνεστι** εἶναι δυνατόν : ΟΤ 578 **ἄρνησις οὐκ ἔνεστιν ὧν ἀνιστορεῖς,** Εὐρ.ΙΤ 998, Δημ.702 **ἐνούσης δ' οὐδεμιᾶς ἔτ' ἀποστροφῆς·** ‖ ὁμ. σημ. κ. ἀπρόσ. μετ' ἀπαρφ. : Σοφ.Φιλ.1270 **οὔκουν ἔνεστι καὶ μεταγνῶναι πάλιν,** Δημ.848 **οὐ γὰρ δὴ τοῦτό γ' ἔνεστιν εἰπεῖν,** 'Αναξίλ.22,7 **οὐκ ἔνεστι** (δὲν εἶναι δυνατόν)· ‖ κ. μετὰ δοτ. προσ. : Σοφ.Τρ.296 **ὅμως δ' ἔνεστι, τοῖσιν εὖ σκοπουμένοις ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσοντα·** ‖ κ. νεώτ. μετὰ τοῦ **ὡς, ὡς ἔνεστι** = **ὡς ἔνι** βλ. κατ.· ‖ συνήθ. τὸ **ἔνι** ἐν τῇ ὡς ἄνω σημ. : Πλάτ.Παρμ.158C **ἐν οἷς τὸ ἓν οὐκ ἔνι,** αὐτ.Φαίδ.77Ε, Δημ.19 **ἃ δὲ ἔνι λέγειν·** ‖ **ὡς ἔνι** μετ' ἐπιρρ. κτ. ὑπερθ. ὅσον τὸ δυνατόν, ὡς οἷόν τε : Ξεν.'Απομν.4,59 **ὡς ἔνι ἥδιστα.** Λουκ,

Προμ.6 πειρᾶσθαι ὡς ἔνι μάλιστα ἐμφανίζειν τὴν ἀλήθειαν· || ὁμ. κ. παρατ. ὡς ἐνῆν : Οὐτ. Τύραννν.17 τοῦτο ὡς ἐνῆν ἄριστα διεπραξάμην· 4) ἡ μτχ. ἐνόν ἀπολ. δυνατόν, πρβλ. ἐξόν : Ἡρωδιαν.Ἱστ.8,3 ἐνόν αὐτοῖς σῴζεσθαι· || κ. ἐνάρθρ. τὸ ἐνόν πᾶν τὸ δυνατόν : Θουκ.4,59 πᾶν τὸ ἐνὸν ἐκλέγων· συνήθ. κτ. πληθ. τὰ ἐνόντα ὅσα εἶναι δυνατά : Ἰσοκρ.5,110 καὶ κατιδὼν τὸ πλῆθος τῶν ἐνόντων εἰπεῖν, Πλάτ.Φαῖδρ.235B, Δημ.292 τῶν φαινομένων καὶ ἐνόντων τὰ κράτιστα· 5) τὰ ἐνόντα φορτίον ἢ προμήθειοι πλοίου : Πλάτ.Πολ.488C τῆς νεὼς ἄρχειν χρωμένους τοῖς ἐνοῦσι· || πάπ. τὸ περιεχόμενον κονίστρου.

ἐνειπή (ἡ) Ἡσ. « ἀπειλή ».

ἐνείργω κ. μσν. εἴργω, ἐγκλείω τι ἔν τινι : Φάλ.Ἐπιστ.136,1 ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ, Σχόλ.Πίνδ.Π 10,72· κ. παθ. : Ἐπιφάν.1,565 σώματα εἰς ἃ ἐνεῖρχθαι συνέβη τὰς ψυχάς, Τζέτζ.Χιλ.6,250 ὡς χοῖρος ἐνειρχθεὶς σιρῷ ζοφώδει θνήσκει.

ἐνειρκτοδέσμιος-ον μσν. ὁ ἐν εἱρκτῇ δέσμιος ὤν : Μετοχ.Θ ἐν Σάθ.1,176 ὃς ἐνειρκτοδέσμιος ἐκ μάχης τῷ βασιλεῖ.

ἐνείρω κ νεώτ., ἀόρ. ἐνεῖρα παρενείρω, συμπλέκω, συναρμόζω : Αἰλ.ΠΙ 4,22 χρυσοῦς ἐνείροντες αὐταῖς (ἐνν. ταῖς θριξὶ) τέττιγας· κ. παθ. : Ἡρ.4,190 οἰκήματα δὲ σύμπηκτα ἐξ ἀνθερίκων ἐνειρμένων περὶ σχοίνους ἐστί· 2) ἐμβάλλω, βάλλω, τίθημί τι ἐντός τινος, ἐπί τινος · Ἱππ.Ἄρθρ. 70 ἐνείραντα τὸν πῆχυν μεταξὺ τῶν μηρῶν, Διον.Χαλκ.3,3 οἱ δὲ παρόντες ἐνείρετε χεῖρας ἅπαντες εἰς σφαίρας κυλίκων· 3) διαπερῶ τι διά τινος : Αἰλ.ΖΙ 1,15 ἐ- καρίδο ἀγκίστρῳ, ΠΔ Ἰὼβ 10,11 νεύροις με ἐνείρας, Διοσκ.2,166.

ἐνειρωνεύομαι μτγν. εἰρωνεύομαι διά τι ἔκ τινος αἰτίας : Πρόκλ.Παρμ.728S.

ἐνεισάγω μσν. εἰσάγω τι ἐντός τινος : Ἐφραὶμ 7466.

ἐνεῖσαν Ἐπιγρ. γ´ πληθ ἐνεστ. τοῦ ἔνειμ· ἀντὶ ἐνῆσαν : Ἐπιγρ.Δήλου

ἐνεισκρίνω μσν. εἰσχωρῶν ἔν τινι διαχωρίζω, διακρίνω τι, ξεχωρίζω : Ἰγνάτ.Βί.Νικηφ.Κωνπλ.139,17 ἐνεισκρίνειν σκότον τοῖς λογισμοῖς.

ἕνεκα κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. (μ. ἐν φρ. ἕνεκα πού), κ. ἕνεκεν (ὅπερ δὶς π. Ὁμ., σπαν. π. τραγ.), ποι. εἵνεκα, ποι. κ. Ἰων. εἵνεκεν, εἵνεκε (Ἀρετ. Ὀξ.Νούσ.1,2), αἰολ. ἔννεκα, Ἐπιγρ. ἕνεκε, αἰολ. Ἐπιγρ. ἕνεκον, καταχρ πρόθ. συντασσομένη μετὰ γεν. ἧς προτάσσεται ἢ ἐπιτάσσεται ἀμέσως ἢ μετὰ παρένθεσιν ἄ. λέξεων (ἕνεκα τούτου, τούτων ἕνεκα, τιμῆς ἕνεκεν, Δημ.484 «οὐδὲν.. τοῦ παρακρούσασθαι καὶ φενακίσαι λέγεται παρ' ἡμῶν εἵνεκα») σημαίνουσα δὲ τὸ ἀναγκαστικὸν αἴτιον ἤτοι τὸ ἐξ αἰτίας, τὸν λόγον δι' ὃν ἔγινε ἢ γίνεταί τι, τὸ γιατί : Ἰλ.Α 214 ὕβριος εἵνεκα τῆσδε, Ξεν.Ἀν.5,8,13 παῖσαι ἄνδρας ἕνεκεν ἀταξίας, ΚΔ Ματθ.5,11 ψευδόμενοι ἕνεκεν ἐμοῦ, - ἕνεκα χρηματικῶν διαφορῶν διεπληκτίσθησαν, - ἐκδικήσεως ἕνεκεν || δημ. μ. μετὰ τοῦ πού συνεκφ. μετὰ ρήμ. : ἕνεκα πού μᾶς ἔβριζε, τὸν ἐξύλισα, - ἕνεκα πού ἀγρίεψε ὁ καιρός, δὲν ξεκινήσαμε· 2) ὁμ. κ. νεώτ. μετὰ γεν. πρὸς δήλωσιν τοῦ ποιητικοῦ ἢ χαριστικοῦ ἢ τελικοῦ αἰτίου, χάριν τινός (δημ. γιὰ μετ' αἰτ.) : Ἡρ.8,35 ἀποσχισθέντες τῆς ἄλλης στρατιῆς τῶνδ' εἵνεκεν, ὅκως . . , Ξεν.Ἑλλ. 5,1,17 μηδένα ἀνθρώπων κολακεύειν . . ἕνεκα μισθοῦ, Ἀριστλ.Φυσ.194a, 27 τὸ οὗ ἕνεκα (τὸ τελικὸν αἴτιον), ΠΔ Ψαλμ.43,22 ἕνεκα σοῦ θανατούμεθα (πρὸς χάριν σου, γιὰ τὸ χατήρι σου), - ἕνεκεν αὐτῆς τῆς γυναικός· 3) ὁμ. μετὰ γεν. ὡς πρός, ὅσον ἀφορᾷ, ὅσο γιά : Ἡρ.3,122 εἵνεκεν χρημάτων, Πλάτ.548D ἕνεκά γε φιλον(ε)ικίας· 4) ὁμ. ἐπὶ προσ. ὅσον ἐξαρτᾶται ἀπό . . : Ἡρ.1,42 ἀπήμονα τοῦ φυλάσσοντος εἵνεκεν προσδόκα τοι ἀπονοστήσειν, Ἀριστφ.Ἀχ.386 ἐμοῦ γ' ἕνεκα· 5) κατ' ἀκολουθίαν, δυνάμει τινός : ΑΠ 9,729 εἵνεκα τέχνας· 6) ἀπαντᾷ καὶ πλεοναστικῶς : Σοφ.Φιλ.554 (κώδ.) ἀμφὶ σοῦνεκα, Θουκ. 8,92 ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκα, Πλάτ.Νόμ.701D τίνος χάριν ἕνεκα ;· 7) ἀντὶ τοῦ οὕνεκα βλ.λ., διότι, ἐπειδή, γιατί : Ὑμν.Ἀφρ.199, Καλλ.Ἀέτ.3,1,6· 8) τὸ εἵνεκεν ἀντὶ τοῦ ὁθούνεκα, ὅτι : Πίνδ.Ι 8(7),34 εἶπε .. Θέμις, εἵνεκεν πεπρωμένον ἦν φέρτερον γόνον ἂν ἄνακτα πατρὸς τεκεῖν.

ἐνεκέχειρον (τὸ) Ἐπιγρ. κ. ἐνεκέχηρον τὸ ἄ. ἐκέχειρον βλ.λ.

ἐνεκκλησιάζω μτγν. ἐκκλησιάζω βλ.λ. ἔν τινι τόπῳ : Πολυβ.8,132 ἐνεκκλησίαζον δὲ πάλαι μὲν ἐν τῇ Πυκνί (γρ.κωδ. ἐκκλησίαζον).

ἐνεκπλύνω ἐκπλύνω τι ἔν τινι, ξεπλένω : Πολύζ.4.

ἐνεκυράδδω Ἐπιγρ. ἐνεχυράζω : Ἐπιγρ. Γόρτυνος ἐνεκυράκσαντα.

ἐνελαύνω, μέλλ. ἐνελάσω κ. ἀττ. ἐνελῶ ἐντός τινος ἐλαύνω τι, ἐμβάλλω μεθ' ὁρμῆς, χώνω : Ἰλ.Υ 259 ἦ ῥα καὶ ἐν δεινῷ σάκει ἤλασεν ὄβριμον ἔγχος (ἐν τμήσει)· || κ. μτφ. : Πίνδ.Π 8,11 ὁπόταν τις ἀμείλιχον καρδίᾳ κότον ἐνελάσῃ· 2) τὸ μέσ. ἐνελαύνομαι ἐπὶ ἵππων καὶ ὀχημάτων, ἐλαύνω ἐπί τινος : Δίων Κ 49,30 οὕτω γὰρ δεινῶς ἰσχυρίζεται (ἐνν. ἡ φάλαγξ) ὥστε καὶ .. ἵππος καὶ ὀχήματα .. ἐνελαύνεσθαι (ἐπ' αὐτῆς).

ἐνελαφρίζω μτγν. αἴρω, σηκώνω : Εὐσ.Εὐαγγ. Προπ.795Α ὁ ἐνελαφρίζων ἑαυτὸν ὄρνις.

ἐνέλιξις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐντύλιξις, ἡ περιτύλιξις || εἰδ. φιλοσ. ἡ ἀντίθετος πρὸς τὴν ἀνέλιξιν τάσις, φορὰ τοῦ ὀργανισμοῦ πρὸς τὴν ἀποσύνθεσιν, τὸν θάνατον, κατὰ Λεϊβνίτιον· || ὁμ. φιλοσ. ἡ ἀνάπλασις τῶν παραστάσεων διὰ τῆς τελευταίας εἰσελθούσης εἰς τὴν συνείδησιν, κατὰ Ἕρβαρτ.

ἐνελίσσω κ. νεώτ., Ἰων. ἐνειλίσσω, ἀττ. ἐνελίττω τυλίσσω τι ἔν τινι ἢ περί τι, περιτυλίσσω, διά τινος καλύπτω τι : Γαλ.15,713, Νόνν.Δ 6,147· κ. παθ. : Πλάτ.Συμπ.220Β καὶ ὑποδεδεμένων καὶ ἐνειλιγμένων τοὺς πόδας εἰς πίλους καὶ ἀρνακίδας, Νίκ.Ἀλεξ.287, Πάπ. τὸ πρόσχρωμον ἐνείλικται τῇδε τῇ ἐπιστολῇ· 2) κ. μέσ. τυλίσσομαι ἔν τινι : Ἡρ.2,95 ἐν ἱματίῳ ἐνειλιξάμενος . . ἢ σινδόνι.

ἐνέλκομαι πάπ. παθ. ἐπὶ φόρου, ἐπιβάλλομαι εἴς τινα διά τι κτῆμα· 2) πάπ. ἐπὶ κτήματος, ὁρίζομαι πρὸς ἀναγκαστικὴν καλλιέργειαν.

ἔνελος Ἡσ. « νεβρός ».

ἔνεμα-ατος (τό) (ἐνίημι) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἐνιέμενον, τὸ ἐντός τινος ἀφιέμενον, ἐκχυνόμενον, τὸ διὰ κλυστῆρος εἰσαγόμενον, τὸ κλύσμα : Διοσκ.2,188 εἴς τε ἐνέματα πρὸς δημοὺς ἐντέρων.

ἐνεματίζω (ἔνεμα) μτγν. ἐνίημι, βάζω κλύσμα εἴς τινα : Ἱεροκλ.Ἀστ.176 ἐν- τινά.

ἐνεμπορεύομαι μτγν. ἐν ἐμπορίῳ τίθημι, ἐμπορεύομαι, συναλλάσσομαι ἔν τινι : ΠΔ Ἰεζ.27,13 ἡ Ἑλλάς, καὶ ἡ σύμπασα καὶ τὰ παρατείνοντα, αὐτοὶ ἐνεμπορεύονταί σοι ἐν ψυχαῖς ἀνθρώπων (δ.γρ. ἐνεπορεύοντό σοι).

ἐνεμῶ-έω ἐμῶ ἔν τινι, ξερνῶ : Ἡρ.2,172 ἐνεμέειν τε καὶ ἐνουρέειν καὶ πόδας ἐναπονίζεσθαι (ἐν τῷ ποδονιπτῆρι)· || κ. μτφ. : Ἐρύκ. ἐν ΑΠ 7,377.

ἐνενήκοντα (οἱ,αἱ,τά) κ. μσν. κ. νεώτ., ἐν μτγν. χειρογρ. κ. ἐννενήκοντα, ἐν Ἐπιγρ. κ. γεν. πληθ. ἐνενηκόντων, ἄκλ. ἀριθμητ. δηλοῦν ποσότητα ἐννέα δεκάδων, δημ. ἐνενήντα.

ἐνενηκονταεννέα (οἱ,αἱ,τὰ) κ. μσν. κ. νεώτ. ἄκλ. ἀριθμητ. δηλοῦν ποσότητα ἐννέα δεκάδων καὶ ἐννέα μονάδων : ΠΔ Γεν.17,1.

ἐνενηκονταέξ (οἱ,αἱ,τὰ) κ. μσν. κ. νεώτ. ἄκλ. ἀριθμητ. δηλοῦν ποσότητα ἐννέα δεκάδων καὶ ἕξ μονάδων : ΠΔ Ἔσδρ.1,8,63.

ἐνενηκονταετής-οῦς-ές κ. μσν. κ. νεώτ., συνηρ

τ. ἐνενηκοντούτης, ὁ ἔχων ἡλικίαν ἐνενήκοντα ἐτῶν : ΠΔ Μοκκ.2,6,24· **2)** νεώτ. κ. ὁ διαρκῶν ἢ διαρκέσας ἐνενήκοντα ἔτη.

ἐνενηκονταετία (ἡ) νεώτ. χρονικὴ περίοδος ἐνενήκοντα ἐτῶν.

ἐνενηκοντάκις ἐπίρρ. νεώτ. ἐνενήκοντα φοράς.

ἐνενηκονταμερίς-ίδος (ἡ) μτγν. ἀστρολογ. ὁ ἐνενηκοστὸς βαθμὸς τοῦ ὡροσκόπου : Φίρμικ.8,2,1.

ἐνενηκονταμοιρία (ἡ) μτγν. τόξον ἐνενήκοντα μοιρῶν : Πογχάρ.π.'Ηφαιστ.'Αστρολ.2,11.

ἐνενηκονταπέντε (οἱ,αἱ,τὰ) κ. μαν. κ. νεώτ. ἀριθμητ. ἄκλ. ἐκφράζον ποσότητα ἐννέα δεκάδων καὶ πέντε μονάδων : Ἥρων Γεωμ.17,5.

ἐνενηκοντάπηχυς-υ μτγν. ὁ ἔχων μῆκος ἐνενήκοντα πήχεων : Καλλίξ.2.

ἐνενηκονταπλάσιος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐνενηκοντάκις μεγαλύτερος, μετὰ γεν. : Γέμιν.6,38.

ἐνενηκοντάς-άδος (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ποσὸν ἐνενήκοντα μονάδων, τὰ ἐνενήντα : Τζέτζ.Χιλ.8,58 **ἐτῶν τετρακοσίων τε καὶ ἐνενηκοντάδος.**

ἐνενηκοντούτης-ις-ιδος (ὁ,ἡ) μτγν. κ. νεώτ. κ. ἐνενηκονταετής βλ.λ. ὁ ἔχων ἡλικίαν ἐνενήκοντα ἐτῶν : Λουκ.Νεκρ.Δ 27,7 **καὶ τρυφῶν αὐτὸς ἐνενηκοντούτης ὤν,** Δίων Κ 69,17.

ἐνενηκοστογδοαῖος-ον μτγν. ὁ κατὰ τὴν ἐνενηκοστὴν ὀγδόην ἡμέραν : Γαλ.7,501.

ἐνενηκοστόπρωτος-ον μσν. ἀριθμ. τακτ. ὁ ἐνενηκοστὸς πρῶτος : Τζέτζ.Χιλ.13,530.

ἐνενηκοστός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ κατ' ἀριθμητικὴν τάξιν, σειρὰν κατέχων τὸν ἀριθμὸν ἐνενήκοντα.

ἐνενηκοστοτέταρτος-η-ον μσν. ἀριθμ. τακτ. ὁ κατὰ τάξιν ἢ σειρὰν φέρων τὸν ἀριθμὸν ἐνενήκοντα τέσσαρα : Τζέτζ.Χιλ.10,479.

ἐνενηκοστότριτος-η-ον μσν. ἀριθμ. τακτ. ὁ κατὰ τάξιν ἢ σειρὰν φέρων τὸν ἀριθμὸν ἐνενήκοντα τρία : Τζέτζ.Χιλ.11,838.

ἐνενήντα δημ. ἀριθμ. ἀπόλ. ἐνενήκοντα βλ.λ.

ἐνενηντάρης (ὁ) δημ. ὁ ἐνενηκοντούτης.

ἐνενηνταριά (ἡ) δημ. ἐν συνεκφ. μετὰ τοῦ καμιὰ πρὸς δήλωσιν τοῦ περίπου, τοῦ ὡς ἔγγιστα, ποσόν, ὁμὰς ἐνενήκοντα μονάδων, θεωρουμένων ἐν συνόλῳ : **καμιὰ ἐνενηνταριὰ ἄνθρωποι.**

ἐνενίαυτα (ἐνιαυτὸς) ἐπίρρ. πάπ. εἰς ἐνιαυτόν, εἰς χρονικὴν περίοδον ἐνιαυτοῦ, κατὰ τὴν διάρκειαν ἔτους : **ὅνπερ φόρον διορθώσομαί σοι ἐνενίαυτα κατ' ἔτος.**

ἐνένιπε ἀόρ. τοῦ ρ. ἐνίπτω βλ.λ.

ἐνενιχθείει 'Επιγρ. ὑποτακτ. ἀορ. τοῦ εἰσφέρομαι, ἀντὶ εἰσενεχθῇ.

ἐνένωτο ἰων. ὑπερσ. τοῦ ρ. νοῶ-έω ἀντὶ ἐνενόητο· ‖ ὁμ. **ἐνενώκασι** ἀντὶ **ἐνενοήκασι.**

ἐνεξαλλάσσω μτγν. ἀλλάσσω, μεταβάλλω τι, κατὰ τὴν ἐσωτέραν αὐτοῦ ὑπόστασιν, φύσιν, παθ. : Γρηγ.Νύσσ.2,620B | ἀμφ. |.

ἐνεξορύττω μτγν. ἐξορύττω ἐκ τῶν ἔνδον, δι' ἐξορύξεως ἐκβάλλω : Βασ.2,770D.

ἐνεξουσιάζω μτγν. δεικνύω ἀνεξαρτησίαν ἔν τινι : Διον.'Αλ.Συνθ.19 **ἐν- τοῖς ῥυθμοῖς,** αὐτ. Θουκ. 8 **ἐν- τῇ γραφῇ·** **2)** ἀσκῶ ἀπόλυτον ἐξουσίαν, ἔχω ὑπεροχὴν ἔν τινι, ἐξουσιάζω, ἄρχω : Πρόκλ. Πλάτ.Θεολ.6,15 **ἔστι τούτων τῶν θεῶν ἐνεξουσιάζειν τοῖς ὅλοις·** **3)** τὸ μέσ. **ἐνεξουσιάζομαι** σφετερίζομαι ἐξουσίαν, ἀντιποιοῦμαι ἔργο ἀλλότρια : ΠΔ Σοφ.Σειρ.20,8 **ὁ ἐνεξουσιαζόμενος μισηθήσεται·** ‖ κ. ἐν παθ. σημ. τίθεμαι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινός, ὑποδουλοῦμαι, μετὰ δοτ. : αὐτ. Σοφ.Σειρ.47,19 **παρενέκλινας τὰς λαγόνας σου γυναιξί, καὶ ἐνεξουσιάσθης ἐν τῷ σώματί σου.**

ἐνεορτάδια (τὰ) 'Επιγρ. Περγάμου τὰ διά τινα ἑορτὴν καταβαλλόμενα τέλη.

ἐνεορτάζω μτγν. ἑορτάζω, ἄγω ἑορτὴν ἔν τινι τόπῳ : Στράβ.12,3,36 **καὶ γὰρ ἐκεῖ διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἑταιρῶν., πολὺς ἦν ὁ ἐπιδημῶν καὶ ἐνεορτάζων τῷ τόπῳ·** ‖ ἑορτάζω ἐπί τινι γεγονότι, γιορτάζω γιὰ κάτι : Πλούτ.Σύγκρ.Περ.Φάβ.1.

ἐνεός-ά-όν κ. μσν. κ. νεώτ. (κώδ. ἐνίοτε ἐννεός) ὁ στερούμενος λαλιᾶς, ἄλαλος, βωβός : Πλάτ. Θεαίτ.206D **ὁ μὴ ἐνεὸς ἢ κωφὸς ἀπ' ἀρχῆς,** 'Αριστλ. ΖΙ 536b,4 **ὅσοι δὲ κωφοὶ γίγνονται ἐκ γενετῆς, πάντες καὶ ἐνεοὶ γίγνονται,** ΠΔ'Ησ.56,10 **κύνες ἐνεοὶ οὐ δυνήσονται ὑλακτεῖν,** Πλούτ. Νομ.8· ‖ μσν. σιωπηλός, ἄφωνος : Τζέτζ.'Εξήγ. 'Ιλ.5,10 **ἀλλ' ὅμως ἠνείχοντο οἱ ἀκούοντες καὶ ἐνεοὶ πρὸς ταῦτα,** σίμαι, ἀπέβλεπον· **2)** κωφάλαλος· 'Ησ. « ὃς οὔτε ἀκούει οὔτε λαλεῖ » : Ξεν. 'Αν.4,5,33 **τοῖς δὲ παισὶν ἐδείκνυσαν ὥσπερ ἐνεοῖς ὅ τι δέοι ποιεῖν·** **3)** εὐήθης, βλάξ, ἠλίθιος· ΑΒ 251 « ἐνεός, ὁ διὰ μωρίαν λήθαργος καὶ ἀμνήμων » : Πλάτ.'Αλκ.2,140D· **4)** ἐν ἀναφορᾷ πρὸς πράγματα κτ. μτφ. ἄχρηστος, μάταιος : 'Ιππ.Κατ' 'Ιητρ.8· **5)** κ. νεώτ. κατάπληκτος, ἐμβρόντητος : ΚΔ Πράξ.9,7 **εἱστήκεισαν ἐνεοί, ἀκούοντες μὲν τῆς φωνῆς, μηδένα δὲ θεωροῦντες.**

ἐνεοστασία (ἡ), μτγν. ποι. -ίη τὸ ἵστασθαι ἄλαλον, ἄφωνον, ἐνεὸν βλ.λ. : 'Απολλ.Ρ 3,76.

ἐνεότης-ητος (ἡ) ἡ ἰδιότης τοῦ ἐνεοῦ βλ.λ.1), τὸ εἶναί τινα ἐνεὸν βλ.λ., ἄφωνον, ἄλαλον, ἀφασία : 'Αριστλ.Πρ.895a,16· **2)** ἡ ἰδιότης τοῦ ἐνεοῦ βλ. λ.2), ἠλιθιότης, μωρία, εὐήθεια : Κρατῖν.Νεώτ.188 **τῆς ἐνεότητος τῆς ἐμῆς.**

ἐνεόφρων-ονος-ον εὐήθης, ἀμβλύνους : Παν.12,11.

ἐνεπαγγελία (ἡ) μτγν. ἐπαγγελία, ὑπόσχεσις· όθ. ἔνδειξις, σημεῖον : 'Ηλιόδ.2,35 **ἡ ῥὶς ἐν- θυμοῦ.**

ἐνεπαγγέλλομαι μτγν. ἐπαγγέλλομαι, ὑπισχνοῦμαι ἔν τινι, διά τινος, εἴς τι.

ἐνεπάγομαι εἰσορμῶ, ἐφορμῶ : Αἰσώπ.Μυθ.234 **ὁ κώνωψ ἐνεπήγετο δάκνων τὰ περὶ τὰς ῥῖνας αὐτοῦ** (ἐνν. τοῦ λέοντος) **ἄτριχα πρόσωπα.**

ἐνεπερείδω μσν. ἐπερείδω βλ.λ., ἐπακουμβῶ, στηρίζω τι ἔν τινι : Μιχ.'Ακομ.2,229,21.

ἐνεπηρεάζω ἐπηρεάζω βλ.λ. ἔν τινι : Πολυβ.8,30· κ. παθ. : Φιλόδ.'Οργ.9W.

ἐνεπίγραφος-ον νεώτ. ὁ φέρων ἐπιγραφήν, ὄνομα, τίτλον ἐπ' αὐτοῦ γεγραμμένον.

ἐνεπιδείκνυμαι κ. μσν., μέσ. ἐπιδείκνυμί τι ἔν τινι, παρουσιάζω ἐναντί τινος, ἐπιδεικνύω, φανερώνω, δείχνω : 'Ισοκρ.19,24 **ἐν αὐτοῖς γὰρ τούτοις ἔτι σαφέστερον καὶ μᾶλλον ἐνεπιδειξάμην τὴν εὔνοιαν,** Πλούτ.'Ηθ.90E, Θεοφύλ.Βουλγ.3,637B· ‖ κ. ἀπολ. ἐπιδείκνυμαι, κάμνω ἐπίδειξιν : Φίλ.2,28.

ἐνεπίδημος 'Ησ. «ἐνεπίδημον ἦμεν· ἔνδημον εἶναι».

ἐνεπιδημῶ-έω μτγν. ἐπιδημῶ, διαμένω προσκαίρως ἔν τινι τόπῳ : 'Αθήν.361F **οἱ τὴν 'Ρώμην κατοικοῦντες καὶ οἱ ἐνεπιδημοῦντες τῇ πόλει.**

ἐνεπιθυμής-οῦς-ές σχόλ. ὁ ἔχων ἐπιθυμίας, ὀρέξεις.

ἐνεπιμένω μτγν. διαμένω, παραμένω ἐπ' ἀρκετὸν χρόνον ἔν τινι τόπῳ : Περίπλ.'Ερ.Θαλ.65.

ἐνεπιορκῶ-έω ἐπιορκῶ, παραβαίνω τὸν ὃν ὤμοσα ἐνώπιον θεοῦ τινος ὅρκον . Αἰσχίν.3,150.

ἐνεπίπεδος-ον μτγν. ἐπίπεδος βλ.λ. : Γαλ.18,518 **ποιήσει τὴν ὀροφὴν ἐνεπίπεδον.**

ἐνεπιπίπτω μσν. ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ **που** : Εὐστ. 'Ιλ.Π 352 **ἐπέχραον, ἤγουν ἐνεπέπεσον.**

ἐνεπίσημος-ον σχόλ. σαφής, εὐδιάκριτος, εὐκρινῶς, σαφῶς ἐμφαινόμενος : Σχόλ.'Ιλ.23,206.

ἐνεπίσκημμα-ατος (τὸ) ἡ ἀπαίτησις ὀφειλομένων ἐπὶ δημευομένης περιουσίας : Πολυβ.8,61.

ἐνεπισκήπτομαι προβάλλω ἀπαιτήσεις ἐπὶ δημευθείσης, κατασχεθείσης περιουσίας : Δημ 1197 **δημευθέντων τῶν 'Αντιμάχου ἐνεπισκήψασθαι ἐν τῇ οὐσίᾳ τῇ ἐκείνου ἐνοφειλόμενον αὐτῷ,** Πολυβ.8,61· **2)** γεν. λαμβάνω τὰ κατάλληλα μέτρα πρὸς ὑποστήριξιν ἀπαιτήσεώς τινος : Πάπ.

ἐνεπιστήμων-ονος-ον μσν. ὁ μετ' ἐπιστήμης,

πλήρους γνώσεως, εἰδημοσύνης : Στέφ.'Ιατρ.π. Κουμαν.'Αθησ.ἐν λ. : **ἐνεπίστημον ἔργον.**

ἐνεπιτρέπω πάπ. ἐπιβάλλω εἴς τινα· κ. παθ. : **τὴν συντέλειαν ἐνεπιτετραμμένην μοι ἀδίκως.**

ἐνέπω ποι. κ. **ἐννέπω,** μτγν. ποι. κ. **ἐνίσπω,** ὁ ἐνεστ.π.'Ομ.μ.ἐν προστ. **ἔννεπε,** εὐκτ. **ἐνέποιμι,** παρατ. **ἤνεπον,** π.'Ομ. γ' ἑν. πρόσ. **ἔννεπε,** μέλλ. **ἐνισπήσω** κ. **ἐνίψω,** ἀόρ. β' **ἔνισπον,** ὑποτ. **ἐνίσπω,** εὐκτ. **ἐνίσποις-οι,** ἀπαρφ. **ἐνισπεῖν,** λέγω, διηγοῦμαι, ἀφηγοῦμαί τι : 'Ιλ.Θ 412 **Διὸς δέ σφ' ἔννεπε μῦθον,** 'Οδ.Α 1 **ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον·** ‖ ὁμιλῶ, διαλέγομαι, λέγω : Σοφ.'Ηλ. 1367 **σφῷν δ' ἐννέπω 'γὼ τοῖν παρεστώτοιν ὅτι νῦν καιρὸς ἔρδειν·** ‖ ὑποδηλῶ : Αἰσχ.Χο 550 **κτενῶ νιν, ὡς τοὔνειρον ἐννέπει τόδε·** ‖ κ. ἀπολ. λέγω εἰδήσεις ἢ ἱστορίας : 'Οδ.Ψ 301 **πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντε·** **2**) παραινῶ, παραινετικῶς ὁμιλῶ : Πίνδ.Π 9,96 **κεῖνος αἰνεῖν καὶ τὸν ἐχθρὸν παντὶ θυμῷ σύν γε δίκᾳ καλὰ ῥέζοντ' ἔννεπεν,** Σοφ.Αἴ.764· **3**) καλῶ, ὀνομάζω : Πίνδ.Ν 6,68 **τοὺς ἐνέποισιν ἱερούς,** Εὐρ.'Ηρ.270 **σ' ἔπαυσα δοῦλον ἐνέποντά με·** **4**) ἀποτείνω τὸν λόγον, προσαγορεύω : Σοφ.Αἴ.764.

ἐνεργάζομαι ἀποθ. παράγω τι, ἐμποιῶ, προξενῶ, προκαλῶ τι, γίνομαι αἴτιός τινος, ἐπιφέρω, ἀπεργάζομαι : 'Ιππ.'Αρχ.'Ιητρ.22 **ὅσα δὲ φύσαν τε καὶ ἀνειλήματα ἐνεργάζεται ἐν τῷ σώματι** (δ.γρ. ἀπεργάζεται), Ξεν.'Απομν.3,10,6 **ὃ δὲ μάλιστα ψυχαγωγεῖ διὰ τῆς ὄψεως τοὺς ἀνθρώπους.. πῶς τοῦτο ἐνεργάζει τοῖς ἀνδριᾶσιν;** ‖ κ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς ἀφῃρημένας ἐννοίας, καταστάσεις, διαθέσεις : Πλάτ.Φίλ.47Α **πᾶσαν ἔκπληξιν καὶ βοὰς μετ' ἀφροσύνης ἐνεργάζεται,** Πολύβ.6,2,15 **ἐν πᾶσι δ' εὔνοιαν ἐνειργάσατο καὶ φήμην·** **2**) ἐργάζομαι ἔν τινι τόπῳ : Πολύβ.10,8,7 **διά δέ τινων ἁλιέων τῶν ἐνειργασμένων τοῖς τόποις·** ‖ ὁμ. ἐργάζομαι διά τινος, χρησιμοποιῶν τι, μετὰ δοτ. : Δημ.43,23 **ἐνεργαζόμενοι.. τῇ τοῦ 'Αρχιάδου οὐσίᾳ·** ‖ εἰδ. ἐπὶ πορνευομένων γυναικῶν : 'Ηρ.1,93 **οἱ ἀγοραῖοι ἄνθρωποι καὶ οἱ χειρώνακτες καὶ αἱ ἐνεργαζόμεναι παιδίσκαι.**

ἐνέργεια (ἡ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐνεργεῖν, πρᾶξις, δρᾶσις, ἐκδήλωσις ὑπαρχούσης δυνάμεως πρὸς κίνησιν : 'Αριστλ.ΗΝικ.1098b,33 **ἡ μὲν γὰρ αἴσθησις ἕξις, ἡ δὲ κίνησις ἐνέργεια,** 'Ιεροκλ.Πλ. Χρ.'Επ.19,461Μ, Πάπ. **ἐνέργεια καὶ σπουδή·** **2**) ἡ δραστικότης, ἀποτελεσματικότης, ἐπενέργεια : Γαλ 6,467, **- ἡ ἐνέργεια τοῦ φαρμάκου - τοῦ πυρός - τοῦ δηλητηρίου·** **3**) ἡ φυσιολογικὴ λειτουργία : αὐτ.6,21· **4**) ἡ ἐκτέλεσις : Φιλ.1,91 **ἐ. τῶν καθηκόντων·** **5**) ἡ ἐργασία : 'Αριστέ.159· **6**) νεώτ. προσπάθεια : **νὰ συντονίσωμεν τὰς ἐνεργείας μας·** ‖ ὁμ. ἡ διὰ πράξεων ἐκδήλωσις ἐνυπαρχούσης διαθέσεως, τάσεως : **φιλικαὶ - ἐχθρικαὶ ἐνέργειαι·** **7**) δύναμις δρῶσα, ἐνεργοῦσα, ἐπιφέρουσα ἐξωτερικὰ ἀποτελέσματα : Διόδ.Σ 20,95 (μηχαναί) **τὴν ἐναγώνιον ἐνέργειαν λαμβάνουσαι δι' ἀνδρῶν.. χιλίων·** ‖ νεώτ. ὡς ἐπιστημ. ὅρος ἡ ἱκανότης σώματος ἢ συστήματος σωμάτων τοῦ παράγειν ἔργον τι : **φυσικὴ - μηχανικὴ ἐνέργεια·** ‖ **κινητικὴ ἢ ζῶσα ἐνέργεια** ἡ ὑπὸ κινητικὴν κατάστασιν ὑφισταμένη, ἡ ἐνέργεια ἣν περιέχουσι τὰ ἐν κινήσει σώματα· ἀντίθ. δυνητικὴ κατάστασις· **8**) εἰδ. ἐκδήλωσις θείας ἢ ὑπερφυσικῆς δυνάμεως : ΚΔ'Εφ.1,19· ‖ ὁμ. μτγν. κ. πάπ. μεσολάβησις, ἐπέμβασις : **κατὰ διαβολικὴν καὶ σατανικὴν ἐνέργειαν·** **9**) εἰδ. ἐν τῇ ἀριστοτελ. φιλοσοφίᾳ **τὸ ἐνεργείᾳ ὑπάρχειν** τὸ ἔργῳ ὑπάρχειν, κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς **τὸ δυνάμει ὑπάρχειν** : 'Αριστλ.Μεταφ.1048a.26· ‖ ὁμ. κ. νεώτ. κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὴν **ὕλην** : αὐτ. 1043b,20· ‖ ὁμ. πρὸς τὴν **οὐσίαν** : αὐτ.1042b,10· ‖ ὁμ. πρὸς τὴν **ἐντελέχειαν** : αὐτ.1050a,22· **10**) εἰδ. ἐν τῇ ῥητορικῇ, ζωηρότης ἐκφράσεως, ζωηρόν, ἔντονον ὕφος, στύλ : αὐτ.Ρητ.1411b,28· **11**) ἐν τῇ γραμμ. ἡ διάθεσις τοῦ ῥήματος ἡ ἐκφράζουσα δρᾶσιν τοῦ ὑποκειμένου, ἀντιδιαστελλομένη πρὸς τὸ πάθος : Διον.Θρ.637,29, 'Απολλ.Δύσκ.Συντ.9,9· **12**) εἰδ. νεώτ. ἡ κατάστασις τοῦ ἐν ἐνεργῷ ὑπηρεσίᾳ διατελοῦντος ὑπαλλήλου, ἰδίως δὲ στρατιωτικοῦ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν κατάστασιν τῆς ἀργίας, διαθεσιμότητος ἢ ἀποστρατείας : **στρατηγὸς ἐν ἐνεργείᾳ·** **13**) ὁμ. νεώτ. ψυχολ. **εἰδοποιὸς ἐνέργεια** ὁ ἰδιάζων, πάντοτε ὁ αὐτὸς τρόπος, καθ' ὃν ἐρεθίζονται τὰ νεῦρα αἰσθητηρίου τινὸς ὑπὸ διαφόρων τὴν ποιότητα ἐρεθισμῶν.

ἐνεργειοκρατία (ἡ) νεώτ. φιλοσοφ. θεωρία δεχομένη τὴν ἐν μόνῳ τῷ γίγνεσθαι, τῇ ἐξελίξει, ἐνύπαρξιν τῆς πραγματικότητος καὶ τὴν ἐνέργειαν ὡς οὐσίαν τῶν φυσικῶν καὶ πνευματικῶν φαινομένων· **2**) μηχαν. σύστημα μηχανικὸν ἀντικαθιστῶν τὴν ἔννοιαν τῆς δυνάμεως διὰ τῆς ἐνεργείας· **3**) ἠθικὴ θεωρία τοποθετοῦσα τὸ ἀνώτατον ἀγαθὸν οὐχὶ εἰς συναισθηματικὰς καταστάσεις, ἀλλ' εἰς ἔμπρακτον, δρῶσαν ἐκδήλωσιν τῆς ζωῆς.

ἐνεργείς 'Ησ. «ἡ εἰς γλουτοὺς κάθεσις τῶν χειρῶν».

ἐνέργημα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐνεργῶ, ἔργον, πρᾶξις, ἐνέργεια : Πολύβ.4,8,7, Διόδ.Σ 4,51 **τῶν δὲ ἐνεργημάτων ὑπὲρ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν φανέντων·** **2**) ὁ πραγματοποιηθεὶς σκοπός : Πλωτῖν.6,8,16.

ἐνεργής-οῦς-ές μτγν. κ. μσν. ὁ ἐνεργῶν, ὁ ἐν δράσει, ἐνεργείᾳ ὤν, δραστήριος, ἀποτελεσματικός : Πολύβ.11,23,2 **προῆγον ὀρθίους ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ἐνεργῆ ποιούμενοι τὴν ἔφοδον,** Διόδ.Σ 17,44· ‖ συγκρ. **ἐνεργέστερος** ἀποτελεσματικώτερος πρός τι : 'Αριστλ.Τοπ.105a,19· ὁμ. ὑπερθ. **-έστατος** ἐνεργητικώτατος : Διόδ.Σ 1,88 **τὸ γὰρ ζῷον τοῦτο** (ὁ τράγος) **παραδεδόσθαι πρὸς τὰς συνουσίας ὑπάρχειν ἐνεργέστατον·** ‖ εἰδ. ἐπὶ φαρμάκων, δραστικός, ἰσχυρός : Διοσκ.1,82 **ἐνεργέστερος ὢν** (ὁ λίβανος) **καὶ στυπτικώτερος·** **2**) εὔφορος, καρποφόρος, ἀποδοτικός : Πλούτ.Σόλ.31 **τήν τε χώραν ἐνεργεστέραν καὶ τὴν πόλιν ἠρεμαιοτέραν ἐποίησεν** (δ. γρ. ἐνεργοτέραν)· **3**) ὁ καθόλου ὀξύς, ἰσχυρός, δυνατός, κ. παραθ : Τζέτζ.'Εξήγ.'Ιλ.102,14 **τῶν ἄλλων ζῴων ἐνεργεστέραν τὴν ὄσφρησιν κέκτηνται.**

ἐνεργητικός-ή-ό(ν) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐνεργῶν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ δρᾶν, τὴν ἱκανότητα τοῦ ἐνεργεῖν, παραθ. **-ώτερος -ώτατος** : 'Αριστλ.Φυσ.202a,17· ‖ νεώτ. κ. δημ. κ. ἐπὶ προσ., δραστήριος· **2**) ὁ διὰ τῆς ἐνεργείας του παράγων τι : Γεωπ.12,35,1 **τὸ σκίμβρον ὀρέξεώς ἐστιν ἐνεργητικόν·** **3**) δραστικός, ἀποτελεσματικός : Γεωπ.2,33,4 (ὑπερθ.)· ‖ εἰδ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ φαρμάκων, ὁ διευκολύνων τὴν ἀποπάτησιν : **ἐνεργητικὸν φάρμακον - ποτόν·** **4**) κ. νεώτ. γραμματ. ὁ δηλῶν ἐνέργειαν, ἐπὶ ῥηματικῶν χρόνων, διαθέσεων κττ. : Διον.'Αλ.'Αμμ.2,7, αὐτ. Συνθ.150,19, ΑΚρ.132,19 **τοῦ δευτέρου ἀορίστου ἐνεργητικοῦ,- ἐνεργ. ῥήματα-διάθεσις-φωνή·** **5**) τὸ θηλ. **ἐνεργητικὴ** ἡ δύναμις τοῦ ἐνεργεῖν, ἡ ἐνέργεια, ἡ δρᾶσις : Πολύβ.12,28,6 **τὴν ἐνεργητικὴν τὴν περὶ τὰς πολεμικὰς καὶ πολιτικὰς πράξεις·** **6**) νεώτ. ὁμ. **ἐνεργητικὴ** τὸ κεφάλαιον τῆς φυσικῆς τὸ πραγματευόμενον περὶ τῆς ἐνεργείας· **7**) ὁμ. **ἐνεργητικὴ θεωρία** ἡ ἐνεργειοκρατία βλ.λ.· **8**) νεωτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. **ἐνεργητικό(ν)** ὡς οὐσ. τὸ σύνολον τῶν περιουσιακῶν ἀξιῶν, ὅσας κατέχει τις ἄτομον ἢ ἐπιχείρησις, ἢ δικαιοῦται λαμβάνειν, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ παθητικόν· ‖ κ. μτφ. πᾶν τὸ συμβάλλον εἰς τὴν ἀξίαν, ὑπόληψιν, ἠθικὴν ἐξύψωσιν

ἀτόμου τινὸς ἢ συνόλου ἀτόμων : **ἔχει πολλὰς ἐπιτυχίας εἰς τὸ ἐνεργητικόν του.**

ἐνεργητικότης-ητος (ἡ) νεώτ., δημ. **-ότη(τα)** ἡ ἰδιότης τοῦ ἐνεργητικοῦ βλ.λ., δραστηριότης, κινητικότης, δραστικότης, ἀποτελεσματικότης.

ἐνεργητικῶς μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἐνεργητικὸν βλ.λ., μετ' ἐνεργητικότητος, δραστηριότητος : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.7,223· **2)** εἰδ. γραμμ. ἐν τῇ ἐνεργητικῇ **φωνῇ, κατὰ τὴν** ἐνεργητικὴν **διάθεσιν** : Διον. Ἀλ.Συνθ.276,20.

ἐνεργητῖναι (αἱ) νεώτ. φαρμακ. ὁποὶ λαμβανόμενοι ἐκ νωπῶν φυτῶν καὶ χρησιμοποιούμενοι **ὡς** φάρμακα δραστικά, ἐνεργητικά.

ἐνεργήτρια (ἡ) γλωσσ. ἡ αὐτουργός, ἡ ἐνεργήσασα.

ἐνεργία (ἡ) πάπ. ἡ ἐνέργεια : Πάπ. **ἀντισχέσθαι τῆς τούτων ἐνεργίας.**

ἐνεργίς (ἡ) Ἡσ. « Δημήτηρ ».

ἐνεργμός (ὁ) ἡ μέθοδος τοῦ ἐναρμόζειν, τοῦ παίζειν τὴν λύραν, τὴν κιθάραν : Φρύν.Κωμ 6· **2)** ὁ ἐν μέσῳ τῆς κιθάρας πασσαλίσκος, δι' οὗ ἡ χορδὴ διήρτηται : Εὐφρόν.π.ΕΜ 340,3.

ἐνεργοβατῶ-έω μτγν. μετ' ἐνεργητικότητος, δραστηρίως, ταχέως προβαίνω εἴς τι : ΨΛουκ.Φιλόπ.3.

ἐνεργολαβῶ-έω ἐργολαβῶ, ἐπωφελοῦμαί τινος, ἐκμεταλλεύομαι, καπηλεύομαι : Αἰσχίν.3,150.

ἐνεργός (-ή)-ό(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν ἔργῳ ὤν, ἐργαζόμενος : Ἡρ.8,26 **ἧκον δέ σφι αὐτόμολοι ἄνδρες ἀπ' Ἀρκαδίης ὀλίγοι τινές, βίου τε δεόμενοι καὶ ἐνεργοὶ βουλόμενοι εἶναι,** Δημ.925 **ἐδέοντό μου δανεῖσαι χρήματ'.., ὅπως ἂν ἐνεργοὶ ὦσιν·** ‖ ὁ ἐν ἐνεργείᾳ, ὁ ἐνασκῶν τὸ **ἔργον** του : Πλάτ.Νόμ.674Β **μηδὲ δικαστὰς ἐνεργοὺς ὄντας οἴνου γεύεσθαι τὸ παράπαν·** **2)** κατάλληλος **πρὸς** δρᾶσιν, ἐνέργειαν, προσφορὰν ὑπηρεσιῶν : Θουκ.3,17 **νῆες.. ἐνεργοί,** Ξεν.ΚΠ 2,2,23 **εἴπερ δεῖ ἐνεργὸν.. ἔχειν τὸ στράτευμα, - ἐνεργὸς στρατιωτικὴ δύναμις·** ‖ ὀθ. κ. **ἐνεργὸς ὑπηρεσία - πολιτική·** **3)** ἰσχυρός, ἀποτελεσματικός : Πολύβ.4,63,8 **ἐνεργὸς προσβολή,** αὐτ. 1,40,12· ‖ ὁμ. σημ. κ. ἐν τῇ λογικ. : Ἀριστλ.Τοπ. 154a,16 **τόποι ἐνεργότατοι·** **4)** ταχύς : αὐτ.5,8,3 **ἐνεργὸν ποιεῖσθαι τὴν πορείαν·** **5)** εἰδ. ἐπὶ γῆς, χώρας, παραγωγικός, ἀποδοτικὸς διὰ καλλιεργείας : Ξεν.ΚΠ 3,2,19 **βούλοιο ἂν σοι τὴν νῦν ἀργὸν οὖσαν χώραν ἐνεργὸν γενέσθαι.. ;,** Πλούτ. Σόλ.31 **τήν τε χώραν ἐνεργοτέραν.. ἐποίησεν·** ‖ ἁπλῶς, καλλιεργημένος : Ἐπιγρ.· ‖ εἰδ. **ἐνεργὰ χρήματα** τὰ ἀποφέροντα κέρδος· ἀντιθ. ἀργά : Δημ.815· ‖ ὁμ. : Πάπ. **θησαυρὸς ἐνεργός·** **6)** ὁ καθιστῶν τι δραστικόν : Ἀριστλ.Πρ. 924a,17 **ἡ γεωργία ἐνεργὸν ποιεῖ τὴν τροφήν** (ἀφυπνίζει τὰς θρεπτικὰς ἰδιότητας τοῦ ἐδάφους)· **7)** **ὁ** ἐν ἐνεργείᾳ ὤν, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸν ἐν λανθανούσῃ δυνάμει : Θεολ.Ἀριθμ.6,12.

ἐνεργῶ-έω κ. μσν. κ. νεώτ. (μ. συνηρ.), δημ. σπαν. ἀσυναίρ. **ἐνεργάω,** δημ. μτχ. παθ. παρακ. **ἐνεργημένος** κ. μτχ. παθ. ἐνεστ. μ. κατ' οὐδ. **ἐνεργούμενο** (βλ. κατωτ.) εὑρίσκομαι, εἶμαι, διατελῶ **ἐν** ἐνεργείᾳ, ἐν δράσει : Ἀριστλ.Ρητ.1411b,26· ‖ νεώτ. κ. δημ. εἶμαι ἐνεργητικός, δραστήριος, **ἔχω** διάθεσιν, ἱκανότητα πρὸς τὸ πράττειν, πρὸς δρᾶσιν : **δὲν ἀρέσκεται εἰς λόγους, ἀλλ' ἐνεργεῖ,** Λασκαρ.Βάρκ.Καν.351 **ἄνθρωπος χαρακτῆρος δυνατοῦ | κι ἐνέργαε σὲ δουλειὲς παρόμοιου τρόπου | μὲ ψυχή, μὲ συνείδηση, μὲ νοῦ·** **2)** κ. νεώτ. μετ' ἐμπροθ. διορ. (κατὰ μετ' αἰτ.) ἢ **μετὰ** τροπ. ἐπιρρ. διάγω, συμπεριφέρομαι : Ἀριστλ.ΗΝικ.1011a,15 **εὐδαίμων ὁ κατ' ἀρετὴν τελείαν ἐνεργῶν, - ἐνεργεῖ κατὰ συνείδησιν, - κοσμίως - εὐπρεπῶς ἐνήργησες·** **3)** κ. νεώτ. κ. δημ. **μετ'** αἰτ. μτβ. πράττω, ἐκτελῶ, διεξάγω, ἐπιχειρῶ **τι** : Πολύβ.7,5,8 **ἐνήργουν τὰ τοῦ πολέμου,** Ἀθήν. Μηχ.14,21, **- ἐνεργῶ ἐπιθεώρησιν - διαγωνισμόν - κατάσχεσιν - ἔφοδον - ἔρευναν, - ἐνήργησε κατασκοπείαν·** ὁμ. κ. παθ. ἐκτελοῦμαι, διεξάγομαι : Πολύβ.1,13,5 **ὁ πόλεμος ἐνηργεῖτο,** Μᾶρκ.Αὐρ.4,2 **μηδὲν ἐνέργημα.. ἐνεργείσθω, - ἐνηργήθη σφράγισις - ἔρευνα - κατάσχεσις - ἀπαλλοτρίωσις, - ἐνεργηθέντος διαγωνισμοῦ·** ‖ κ. νεώτ. κ. δημ. καταβάλλω δρᾶσιν, ἐνέργειαν ὅπως γίνῃ, ἐκτελεσθῇ, διεκπεραιωθῇ τι : Πολύβ.27,1,12 **εἶτα ἐνεργεῖν ἐπέταξαν τοῖς ἄρχουσι τὴν συμμαχίαν, - ἐνεργῶ τὴν ὑπόθεσιν, - ὑπηρεσιακὴ κυβέρνησις θὰ ἐνεργήσῃ τὰς ἐκλογάς·** φρ. νεώτ. **ἐνεργῶ - εῖς-εῖ** κλ. **τὰ δέοντα** = καταβάλλω τὰς ἀπαιτουμένας ἐνεργείας, κάνω ὅ,τι χρειάζεται νὰ γίνῃ γιὰ κάτι : Καλλιγ.Θάν.Βλ.285 **ζητῶν πληρεξουσιότητα διὰ νὰ ἐνεργήσῃ τὰ δέοντα, - ἐνεργήσατε ὡς τάχιστα τὰ δέοντα·** ὁμ. φρ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ὑπαλλήλου **ἐνεργῶ (τὸ) ἔγγραφον** = πράττω τὰ εἰς τὴν ἁρμοδιότητά μου ὑπαγόμενα πρὸς διεκπεραίωσιν τῶν ἐν τῷ ἐγγράφῳ ἀναφερομένων· ‖ ἐν τοῖς ἀνωτ. σημ. κ. μετὰ τελικῆς προτάσεως ἢ μετ' ἐμπροθ. διορ. (μετά, **ἐν,** διά, πρός, δημ. γιά, μέ) ἢ μετὰ τροπ. ἐπιρρ. **ἐνεργῶ διὰ νὰ** (ὅπως) **ἐπιτύχω τὸν διορισμόν σου - μετὰ συνέσεως - ἐν σπουδῇ - διὰ τὴν προαγωγήν σου - πρὸς ματαίωσιν τοῦ συνοικεσίου - γιὰ τὴν ἀθώωσή του - μὲ πονηριά - δικαστικῶς - ὕπουλα·** πρβλ. ἀνωτ.2)· **4)** μτγν. **ἐνεργῶ τινι εἴς τι** = προκαλῶ, κινῶ, ἐμπνέω τὴν δρᾶσίν τινος πρὸς ἐπιδίωξιν ἢ ἐκτέλεσιν πράξεως, ἔργου τινός : ΚΔ Γαλ. 2,8 **ὁ ἐνεργήσας Πέτρῳ εἰς ἀποστολὴν.. ἐνήργησε καὶ ἐμοὶ εἰς τὰ ἔθνη·** **5)** μτγν. **ἐνεργῶ ἔν τινι** ἐκδηλοῦμαι, ἐνυπάρχω ἔν τινι κυρ. ἐπὶ θείας, ὑπερφυσικῆς δυνάμεως : ΚΔΜατθ.14,2 **αὐτὸς ἠγέρθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν καὶ διὰ τοῦτο αἱ δυνάμεις ἐνεργοῦσιν ἐν αὐτῷ·** ‖ ὁμ. σημ. κ. μέσ. : αὐτ.Ρωμ.7,5 **ἐνηργεῖτο ἐν τοῖς μέλεσιν ἡμῶν,** Ἀρεθ.Ἀποκάλ.6 **πονηρῷ πνεύματι ἐνεργουμένη·** **6)** ὀθ. μτγν. κ. μσν. εἰδ. ἡ παθ. μτχ. **οἱ ἐνεργούμενοι**=οἱ δαιμονιζόμενοι : Ἀθανάσ.933Α, Ἰω.Χρυσ.1,468Ε· **7)** εἰδ. ἐν αἰσχρᾷ σημ. ἀπολ. ἢ μετ' αἰτ. ἐπὶ **ἀνδρός,** τελῶ τὴν γενετήσιον πρᾶξιν, κάνω τὴ δουλειά, τὸ κάνω : Θεόκρ.4,61 **καί ποτὲ τᾷ μάνδρᾳ κατελάμβανον ἆμος ἐνήργει,** Ἀλκίφρ.3,55 **Δωρίδα.. οἷος ἦν ἐν ὀφθαλμοῖς ἁπάντων ὁρώντων ἐνεργεῖν·** **8)** κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ φαρμάκων, ἔχω ἀποτελεσματικὴν ἢ σημαντικὴν δρᾶσιν ἐπὶ τοῦ **προσ.** ὅπερ **ἔκαμε** χρῆσίν μου : Πλωτῖν.6,1,22 **ἐνήργησε τὸ φάρμακον,** Διοσκ.1,98, **- ἡ κινίνη ἐνεργεῖ εὐεργετικῶς ἐπὶ ἐξησθενημένων ὀργανισμῶν, - τὸ δηλητήριον ἐνήργησε κεραυνοβόλως·** ‖ νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἐπὶ φαρμάκων προκαλούντων κένωσιν, ἀποπάτησιν : **ἐλαφρὸν καθαρτικὸν δὲν θὰ τὸν ἐνεργήσῃ, - τὸ ρετσινόλαδο θὰ τὸν ἐνεργήσῃ·** ἐν τῇ σημ. ταύτῃ συνηθέστ. τὸ παθ. βλ. κατωτ.· **9)** μτγν. κ. μον. μετ' αἰτ. κινῶ, εὐθετῶ, κατευθύνω, χειρίζομαί τι οὕτως, ὥστε νὰ δράσῃ : Προκ.Πέρσ.154Α,2,26 **τάς τε σφενδόνας ἐπ' αὐτοὺς καὶ τὰ τόξα ἐνήργουν·** **10)** μτγν. μέσ. **ἐνεργοῦμαι φόβον τινί** = προκαλῶ φόβον εἴς τινα, πράττω οὕτως, ὥστε νὰ φοβηθῇ : Πολύβ.2,6(7) **φόβον ἐνεργησάμενοι τοῖς τὰς παραλίας οἰκοῦσιν·** ὁμ. ἐν- **κατάπληξιν·** **11)** εἰδ. νεώτ. κ. δημ. **τὸ** παθ. ἐνεργοῦμαι κ. ἐν μέσ. σημ. εἰδ. ἐπὶ προσ. ἔχω ἐκκένωσιν, ἀποσκευάζομαι, ἀνακουφίζομαι ἀπὸ τοῦ ἐν γαστρὶ φόρτου : **φροντίζετε νὰ ἐνεργῆσθε** καθ' ἑκάστην, **- ἐνεργήθηκε δυὸ φορές, - μὲ τὸ λάδι θὰ ἐνεργηθῇ·** **12)** νεώτ. κ. δημ. εἰδ. **ἐνεργούμενο(ν)** ἐπὶ προσ. κ. ὡς ἐπίθ. ἀδιαφόρως γένους μ. κτ. ὀνομ. ἑν. κ. πληθ. ὁ δεξιῶς, δραστηρίως, ἐπιτηδείως, ἀλλ' οὐχὶ μετ' εὐθύτητος δρῶν : **ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἐπικίν-**

δυνον ἐνεργούμενον, - εἰς τὴν πλεκτάνην αὐτὴν ὁ γείτων σου ἦτο τὸ ἐνεργούμενο, - ὕποπτο ἐνεργούμενο· ρηματ. π. ἐνεργός, ἐνέργεια, ἐνέργημα. ἐνέργησις, ἐνεργητικός.

ἐνεργῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. μετὰ δραστικῆς ἐνεργείας, μετὰ δράσεως ἐντατικῆς : Ξεν.Ἀπ.3,4,11 **ἐνεργῶς δ'ἂν τὴν παρασκευὴν ὁρᾷ νικητικὴν οὖσαν, μαχεῖται,** Πολύβ.1,9,7 **καθοπλίσας καὶ γυμνάσας ἐνεργῶς τὰς πολιτικὰς δυνάμεις**· ‖ εἰδ. νεώτ. ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς σπουδαίας προσωπικῆς συμμετοχῆς εἴς τινα, ὁμαδικὴν κυρίως, προσπάθειαν : **μετέσχεν ἐνεργῶς εἰς τοὺς πολέμους.**

ἐνερείδω ἐντός τινος ἐρείδω, στηρίζω, ἐμπήγω, ἐμβάλλω τι : Ὀδ.Ι 383 **οἱ μὲν μοχλὸν ἑλόντες ἐλάινον, ὀξὺν ἐπ' ἄκρῳ, ὀφθαλμῷ ἐνέρειαν,** Ἱππ. Ἄρθρ.34· κ. παθ. : Πλούτ.Ἠθ.344C· ‖ εἰδ. στηρίζω, ἀκουμπῶ : Ἀπολλ.Ρ 1,1198 **ἐν δὲ πλατὺν ὦμον ἔρεισεν**· ‖ ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Θεόκρ.7,7 **ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ**· **2)** κ. μτφ. προσηλῶ, στρέφω τι ἔν τινι : Πλούτ.Ἠθ.586D **ἐν- τὴν ὄψιν τινί,** Λουκ.Νιγρ.7· **3)** ἀμτβ. κεῖμαι, κάθημαι, προσκολλῶμαι ἐντός τινος, ἐπί τινος : Διοσκ.3,23 **ἀποκαθαρτικὴν τῶν ἐνηρεικότων στομάχῳ καὶ κοιλίᾳ χολωδῶν**· ‖ ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Ἀπολλ. Ρ 1,428 **πεσὼν ἐνερείσατο γαίῃ.**

ἐνέρεισις-εως (ἡ) ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐνερείδω βλ.λ., πίεσις, θλῖψις ἐντός τινος : Ἱππ.Ἰητρ.12 **μηδὲ νάρθηξιν ἐνέρεισιν εἶναι, μηδὲ ἄχθος,** Ἀρρ.Τακτ.16,13 (πληθ.).

ἐνερεύγω ἐνεργ. μ. ἐν τῷ ἀορ. β' **ἐνήρυγα,** ἐπί τινος ἢ ἐνώπιόν τινος ἐρεύγομαι, ἐμῶ, ξερνῶ : Ἀριστφ.Σφ.913 **ἔμοιγέ τοι τυροῦ κάκιστον ἀρτίως ἐνήρυγεν ὁ βδελυρὸς οὗτος**· ‖ ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Νίκ.Θηρ.185 **γυίοις ἐνερεύγεται ἰόν.**

ἐνερευθής-οῦς-ές μτγν. ὀλίγον ἐρυθρός, ὑποκόκκινος, κοκκινωπός : Πολύβ.32,9,8 **πράως τῇ φωνῇ φθεγξάμενος καὶ τῷ χρώματι γενόμενος ἐνερευθής,** Διοσκ.1,100· ‖ τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἡ ἐρυθρίασις : Λουκ.Εἰκ.7 **παρειῶν τὸ ἐνερευθές.**

ἐνερεύθομαι μτγν. ποι. ἐρυθριάζω, ἐρυθραίνομαι, γίνομαι κοκκινωπός : Νίκ.Θηρ.511.

ἔνερθε(ν), δωρ. **ἔνερθα** κ. **νέρθε(ν)** ἐπίρρ. (οὐδέποτε ἐν χρ. π. ἀττ. πεζ., ἰων. πεζ. π. Ἡρ.1,91 κ. 2,13) ἐκ τῶν κάτω, ἀπὸ τὰ κάτω, ἀπὸ κάτωθε : Ἰλ.Υ 57 **ἔνερθε Ποσειδάων ἐτίναξε γαῖαν,** Αἰσχ. Πέρσ.630 **πέμψατ' ἔνερθεν ψυχὴν ἐς φάος**· **2)** κάτωθι, κάτω, ἤτοι ἄνευ ἐννοίας κινήσεως : Ἰλ.Ν 75 **μαιμώωσι δ' ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὕπερθε**· **3) ἔνερθ' ὑπὸ γῆς** ἐντός, ὑποκάτω τῆς γῆς, στὰ βάθη τῆς γῆς : Ἡσίοδ.Θ 720 **τόσσον ἔνερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης**· ‖ **ἔνερθε γῆς ἢ γῆς ἔνερθεν** ἐκ τῶν μυχίων τῆς γῆς, ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τὴ γῆ : Αἰσχ.Πέρσ.222 **γῆς ἔνερθεν ἐς φάος**· **4)** εἰδ. παρεμβαλλόμενον εἰς ἔναρθρ. κτ. πληθ. οὐσ. ἐν σημ. ἐπιθέτου = ὑποχθόνιοι : Ἰλ.Ξ 274 **οἱ ἔνερθε θεοί,** Σοφ.Ἀντ.25 **τοῖς ἔνερθε νεκροῖς**· **5)** μτφ. ἐπὶ προσ. ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινός, ὑποχείριος, ἀποκάτω ἀπὸ κάποιον : Σοφ.Φιλ.666 **ἐχθρῶν ἔνερθεν ὄντα**· **6)** ὡς πρόθ. καταχρ. συντασσομένη μετὰ γεν. κ. προτασσομένη ἢ ἀμέσως ἐπιτασσομένη = ὑπό τι, πιὸ κάτω, πιὸ βαθιὰ ἀπὸ κάτι : Ἰλ.Θ 16 **ἔνερθ' Ἀΐδεω,** Σοφ.ἀπ. 686 **γῆς ἔνερθ' ᾤχου θανών.**

ἔνερμα-ατος (τὸ) σχόλ. ὅρμος βλ.λ.

ἔνερξις-εως (ἡ) ΕΜ ἐνεργμὸς βλ.λ. : ΕΜ 340,2.

ἔνεροι (οἱ) (οἱ ἐν ἔρᾳ) οἱ ἐν τῇ γῇ, οἱ ὑποχθόνιοι, οἱ νεκροί· Ἡσ. « νεκροί, ὑποχθόνιοι, ἀσθενεῖς » : Ἰλ.Ο 188 **Ἀΐδης ἐνέροισιν ἀνάσσων,** Ἡσίοδ.Θ 850, Αἰσχ.Πέρσ.629 **χθόνιοι δαίμονες ἁγνοί, Γῆ τε καὶ Ἑρμῆ, βασιλεῦ τ' ἐνέρων,** Πλάτ.Πολ.387C.

ἐνερόχρως-ωτος (ὁ,ἡ) ΕΜ 340,10 « ἐνερόχρωτες, νεκρόχρωτες, νεκροῦ χροιὰν ἔχοντες » : Ἀλκίφρ. 1,3 **ἑνὸς τῶν ἐν τῇ Ποικίλῃ διατριβόντων ἀνυποδήτου καὶ ἐνερόχρωτος.**

ἔνερσις-εως (ἡ) κ. μσν. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐνείρω βλ.λ., ἐναρμογή, ἔνθεσις, προσαρμογή : Θουκ.1,6 **χρυσῶν τεττίγων ἐνέρσει κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν,** Θεοφύλ.Σ Ἱστ.93C **ἡ τιάρα ἐνέρσει ἀνθράκων ἀπολάμπουσα τῇ λαμπρότητι.**

ἐνέρτερος-ον συγκρ. τοῦ ἔνερος-οι βλ.λ., ὁ βαθύτερον, κατώτερον κείμενος, πλέον ὑποχθόνιος, τρίσβαθος : Ἰλ.Ε 898 **καί κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέρτερος Οὐρανιώνων**· ‖ κ. ἀπολ. **ἐνέρτεροι** ἀντὶ τοῦ ἔνεροι βλ.λ., νεκροί : Αἰσχ.Χο.286 **τὸ γὰρ σκοτεινὸν τῶν ἐνερτέρων βέλος.**

ἐνέρυθρος-ον μτγν. ὑπέρυθρος : Ἀρετ.Χρον. Νούσ.1,6 **καὶ ἐνέρυθροι καὶ ὕφαιμοι ὀφθαλμοί.**

ἐνεσία (ἡ) (ἐνίημι) μ. ἐν τῷ ἐπ. τ. **ἐννεσίη,** γεν.πληθ. **ἐννεσιάων,** προτροπή, συμβουλή, εἰσήγησις : Ἰλ.Ε 894 **τῷ σ' ὀίω κείνης τάδε πάσχειν ἐννεσίῃσιν,** Ἡσίοδ.Θ 494, Ἀπολλ.Ρ 3,1364 **Μηδείης.. ἐννεσιάων.**

ἔνεσις-εως (ἡ) (ἐνίημι) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ.-η, ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐνίημι βλ.λ., τὸ ἐμβάλλειν, ἔνθεσις, ἐμβολή : Ἱππ.Ἄρθρ.48 **ἔνεσις φύσης ἐνιεμένης ἐς τὴν κοιλίην**· **2)** μτγν.,μσν., νεώτ. κ. δημ. ἰατρ. ἡ δι' εἰδικῆς συσκευῆς ἐντὸς τοῦ ὀργανισμοῦ ἔγχυσις ὑγροῦ τινος θεραπευτικοῦ : Παῦλ.Αἰγ.π.Θησ.Στεφ. ἐν λ. : **διὰ τῆς τοῦ καθετῆρος ἐνέσεως,-ἔνεσις ἐνδοφλέβιος - ὑποδόριος**· **3)** νεώτ. κ. δημ. συνεκδοχ. ἡ συσκευὴ δι' ἧς ἐπιτυγχάνεται ἡ ἐν τῷ σώματι ἔγχυσις θεραπευτικοῦ ὀροῦ· **4)** ὁμ. αὐτὸ τοῦτο τὸ ὑγρόν : **ὁ γιατρὸς τῆς ἔγραφε ἐνέσεις γιὰ τὴν καρδιά**· **5)** ὁμ. μτφ. ἐνθάρρυνσις, παρότρυνσις, ἔμπνευσις θάρρους, δυνάμεως ἠθικῆς : **χρειάζονται μερικὲς ἐνέσεις στὸ ἠθικό του.**

ἐν(ε)στερνισμένως μσν. ἐν τῷ στέρνῳ κ. μτφ. ἀρεστῶς, κατὰ τρόπον **εὐπρόσδεκτον** : Στουδ. Θεόδ.1341 (ἔκδ. Mi.).

ἐνέστιος-ον Ἐπιγρ. κ. **ἐνίστιος ὁ ἐν τῇ ἑστίᾳ,** ὁ ἐπὶ τῆς ἑστίας, τοῦ θυσιαστηρίου· ‖ **τὸ οὐδ.** ὡς οὐσ. τὸ θῦμα : Ἐπιγρ.

ἐνεστιῶμαι-άομαι μτγν. ἑστιῶμαι, ξενίζομαι ἔν τινι τόπῳ : Λουκ.Ἐρωτ.12 **ἦν.. ἱλαραὶ κλισίαι τοῖς ἐνεστιᾶσθαι θέλουσιν.**

ἐνεστώς-ῶσα-ώς μτχ. παρακ. τοῦ ἐνίστημι βλ.λ.· ‖ εἰδ. μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἐν τῇ γραμμ. **ἐνεστώς** (ἐνν. χρόνος) ὡς οὐσ. ὁ χρόνος τοῦ ῥήματος ὁ δηλῶν πρᾶξιν ἢ διάθεσιν τελουμένην ἐν τῷ **παρόντι** : Διον.Θρ.638,22, Ἀπολλ.Δύσκ.Ἀντων.58,7.

ἐνεστωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ τοῦ ἐνεστῶτος βλ.λ., ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν χρόνον ἐνεστῶτα : **ἐνεστ- ἀναδιπλασιασμός - θέμα**· ἐπιρρ.- **ῶς.**

ἐνετή (ἡ) (ἐνίημι) κ. νεώτ. ἡ ἐμβαλλομένη, ὅθ. περόνη, βελόνη συνδέουσα τὰ ἄκρα ἐνδύμστος, καρφίτσα· Ἡσ. « ἐνετῇσι· περόναις ἀπὸ τοῦ ἐνίεσθαι, ἢ πόρπαις » : Ἰλ.Ξ 180 **χρυσείῃς δ' ἐνετῇσι κατὰ στῆθος περονᾶτο,** Καλλ.ἀπ.149 **ἄλλικα χρυσείῃσιν ἐεργομένην ἐνετῇσιν**· **2)** νεώτ. στρατ. πόρπη ζωστῆρος, κολεοῦ κττ., δημ. φιούμπο, κόπτσα· **3)** ὁμ. σιδηροῦς σύνδεσμος συνδέων δύο τμήματο ξυλίνου κατασκευάσματος.

ἐνετήρ-ῆρος (ὁ) (ἐνίημι) μτγν. κ. νεώτ. τὸ δι' οὗ ἐμβάλλομεν ἢ ἐγχέομεν ὄργανον, ὁ σωλὴν κλυστηρίου, ὁ κλυστήρ : Ἀλέξ.Τραλλ.Β,2· **2)** νεώτ. κ. ἀγγεῖον ἐλαίου φέρον ἐπίμηκες ράμφος πρὸς λίπανσιν μηχανῆς, λαδωτῆρι· **3)** βλητικὴ πολιορκητικὴ μηχανή : Φίλ.Μηχ.Βελοπ.91,45.

ἐνετήρια (τὰ) (ἐνίημι) Ἐπιγρ. Λοκρ. τὰ διὰ τὴν εἴσοδον καὶ εἰσδοχὴν ἐποίκου ἔν τινι πολιτείᾳ τελούμενα χρήματα, τὰ εἰσιτήρια : **ἐξεῖμεν ἀγχωρεῖν ὅπω Ϝέκαστος ἦν ἄνευ ἐνετηρίων.**

ἐνετίησι(ν) ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. ἐν Ἐνετίᾳ, στὴ

Βενετιά̣ |σύνηθ. ἐν προμετωπίσι βιβλίων ἐν Βενετίᾳ ἐκδεδομένων|.

ἐνετικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος ἢ ἰδιάζων εἰς τὴν Ἐνετίαν, ὁ βενέτικος : **ἐν- ἀποικίαι - φανοί** (χάρτινοι ποικιλόχρωμοι φανοί).

ἐνετοκρατία (ἡ) νεώτ. ἡ περίοδος τῆς ἐν Ἑλλάδι κ. Βυζαντίῳ ἐπικρατήσεως τῶν Ἐνετῶν.

ἐνετός-ή-όν κ. μσν. ρηματ. ἐπίθ. τοῦ ἐνίημι βλ.λ., ἐμβεβλημένος, παρεμβαλλόμενος : Ἰώσ.ΑΙ 3,6,5 **ἐ- σκυταλίδες**· || εἰδ. ὁ ἐγκεχυμένος, διοχεόμενος ἐντός τινος : Παῦλ.Αἰγ.7,12· **2**) μτφ. ἐγκάθετος, βαλτός : Ξεν.Ἀν.7,6,41, Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.1,22 **κατηγόρους ἐνετοὺς ἐπὶ τοὺς πλουσίους ἐπήγοντο.**

ἐνευδαιμονῶ-έω εὐδαιμονῶ, εἶμαι εὐτυχής, εὐδαίμων ἔν τινι : Θουκ.2,44 **οἷς ἐνευδαιμονῆσαί τε ὁ βίος ὁμοίως καὶ ἐντελευτῆσαι ξυνεμετρήθη,** Διόδ.Σ 34,3 **ταῖς βασιλείαις ἐνευδαιμόνησαν.**

ἐνευδιῶ-άω μτγν., ἐπ. **ἐνευδιόω** ἐπὶ πτηνοῦ, ἵπταμαι, μετεωρίζομαι ἐν εὐδίᾳ, ἀρμενίζω : Ἀπολλ.Ρ 2,935 **εὐκήλησιν ἐνευδιόων πτερύγεσσι.**

ἐνευδοκιμῶ-έω εὐδοκιμῶ ἔν τινι, διά τινος, κτῶμαι ἐπαίνους, φήμην, δόξαν ἔκ τινος : Δημ.294 **ὅτῳ τὰ τῶν Ἑλλήνων ἀτυχήματ' ἐνευδοκιμεῖν ἀπέκειτο,** Πλούτ.Ἠθ.71Α **ἀλλοτρίοις ἐνευδοκιμεῖν σφάλμασι**· || εὐδοκιμῶ, ἀπολαύω ἐκτιμήσεως, χαίρω ὑπόληψιν παρά τινι : Αἰλ.ΠΙ 8,12 **Αἰσχίνης .. ἐνευδοκίμει τοῖς Μακεδόσι.**

ἐνευδοκῶ-έω μσν. εὐδοκῶ ἔν τινι, εἴς τι, εὐχαρίστως ἀποδέχομαί τι.

ἐνεύδω, μέλλ. **ἐνευδήσω** ἐπί τινος, ἔν τινι εὕδω, κοιμῶμαι : Ὀδ.Υ 95 **χλαῖναν .. καὶ κώεα, τοῖσιν ἐνεῦδεν,** Θεόκρ.5,10, Διογ.Λ 6,22 **τρίβωνα διπλώσας .. διὰ τὸ ἀνάγκην ἔχειν καὶ ἐνεύδειν ἐν αὐτῷ.**

ἐνευεργετοῦμαι πάπ. ἐπιτατικὸν τοῦ εὐεργετοῦμαι : Πάπ. **ἐνευεργετημένος** (ἀμφ.).

ἐνευημερῶ-έω μτγν. εὐημερῶ ἔν τινι, εἶμαι εὐτυχής, εὐδοκιμῶ : Πλούτ.Ἠθ.289D **τὸν πρωτεύοντα δόξῃ καὶ χρόνῳ πλεῖστον ἐνευημεροῦντα τοῖς θεάτροις,** αὐτ.665D.

ἐνευθηνοῦμαι-έομαι σχόλ. κ. μσν. ἔχω ἀφθονίαν τινός, μετὰ δοτ. : Σχόλ.Ἀριστφ.Πλ.586, ΚΜανασσ.Χρον.26Β **θησαυροῖς χρυσίου ἐνευθηνοῖτο.**

ἐνευκαιρία (ἡ) μσν. ἐπιτηδειοτάτη, ἐξαιρετική εὐκαιρία : Παχυμ.Γ 2,101,17.

ἐνευκαιρῶ-έω μτγν. κ. μσν. διέρχομαι τὸν καιρόν μου, ἀσχολοῦμαι εἴς τι, περνῶ τὸν καιρό μου μὲ κάτι, μετὰ δοτ. : Φίλ.2,522 **ἐνευκ- διαβολαῖς,** Εὐστ.Πον.258,77 **ἐνευκαιροῦσι λογοπραγίαις προσωπικαῖς**· **2**) μσν. ἀμτβ. τυγχάνω εὐκαιρίας, ἁρμοδίου, εὐνοϊκοῦ καιροῦ, συνθήκης, λαμβάνω εὐκαιρίαν : Παχυμ.Γ 2,44,17 **ἐνευκαιρήσας.**

ἐνευλογῶ-έω μτγν. ἔν τινι, διά τινος εὐλογῶ, μακαρίζω, εὔχομαι, παθ. : ΠΔ Γεν.12,3 **καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν σοὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς,** ΚΔ Πράξ.3,25· **2**) μέσ. λαμβάνω δι' ἐμαυτὸν ὡς εὐλογίαν, μετὰ γεν. : ΠΔΒασ.1,2,29 **ἱνατί .. ἐδόξασας τοὺς υἱούς σου ὑπὲρ ἐμὲ ἐνευλογεῖσθαι ἀπαρχῆς πάσης θυσίας.**

ἐνευμενίζομαι μσν. γίνομαι εὐμενής, εὔνους πρός τι, ἢ πρός τινα : Παχυμ.Γ 2,133,12.

ἐνευνάζομαι μτγν. μέσ. εὐνάζομαι, κατακλίνομαι ἔν τινι τόπῳ : Νίκ.ἀπ.33 **ἐνευνάσσαντο δόμοισι.**

ἐνεύναιος-ον (εὐνή) ὁ ἐφ' οὗ τις εὕδει, κοιμᾶται, κατακλίνεται : Ὀδ.Ξ 51 **ἐστόρεσεν δ' ἐπὶ δέρμα .. ἐνεύναιον, μέγα καὶ δασύ**· || τὸ οὐδ. πληθ. **ἐνεύναια** ὡς οὐσ. τὰ καλύμματα, κλινοσκεπάσματα, στρωσίδια : αὐτ.Π 35, Ἱεροκλ.Στ.25Α.

ἔνευνος-ον λεξ. ὁ ἐν τῇ εὐνῇ, τῇ κλίνῃ ὤν· **2**) Ἡσ. «ἔνευνοι, ἐπιτήδειοι τόποι εἰς (τὸ εὕδειν)· Κύπριοι».

ἐνευπαθῶ-έω μτγν. κ. μσν. εὐπαθῶ βλ.λ., εὐχαριστοῦμαι ἔν τινι, εἴς τι : Λιβάν.Λόγ.11,257, ΚΜανασσ.Χρον.13Β **θερμοῖς λουτροῖς ἐνευπαθῶν.**

ἐνευρίσκω μτγν. ἐντός τινος εὑρίσκω, ἀνακαλύπτω, βρίσκω : Ἰώσ.ΠΙ 5,13,5· κ. παθ. : Βασ.2,579Β **εἰ δεῖ ξένους ἐνευρίσκεσθαι τοῖς ἐργαστηρίοις,** Γρηγ.Νύσσ.658Α **τοῖς ἐνευρεθεῖσι τοῖς χώμασι.**

ἐνευσεβῶ-έω μτγν. ἐκκλ. εὐσεβῶ, εὐσεβῶς ὑπείκω εἴς τι, σέβομαι, εὐλαβοῦμαί τι, μετὰ δοτ. : Γρηγ. Νύσσ.19 **ἐνευσ- ταῖς ἐντολαῖς.**

ἐνευστομῶ-έω μτγν. εὐχάριστον, ἡδεῖαν ἀποδίδω φωνήν, ἡδέως ψάλλω που, γλυκοτραγουδῶ, μετὰ δοτ. τοπ. : Φιλόστρ.Νεώτ.Εἰκ.870 **οἷς ἐνευστομεῖν τοῖς ἄλσεσιν ἔθος.**

ἐνευσχημονῶ-έω μτγν. εὐσχημονῶ βλ.λ. ἔν τινι, εὐσχημόνως, εὐπρεπῶς, εὐαρέστως, εὐπρόσδεκτα δέχομαί τι, μετὰ δοτ. : Ἱεροκλ.Πλ.Χρ.Ἔπ.5,427Μ.

ἐνευσχολῶ-έω μτγν. διέρχομαι τὰς ὥρας τῆς σχολῆς μου εὐχαρίστως διά τινος, ἔν τινι : Λουκ. Ἔρωτ.35 **ἃ δὲ** (ἐνν. ἐπιτηδεύματα) **αὖθις ἐνευσχολήσας τοῖς λογισμοῖς ὁ βίος ἐπεξεῦρεν.**

ἐνευτρεπής-οῦς-ές μσν. ὁ ὅλως εὐτρεπὴς βλ.λ. : Πασχ.Χρον.733,11.

ἐνευτυχῶ-έω μτγν. εὐτυχῶ ἔν τινι : Ἀριστείδ.1,111J.

ἐνευφραίνομαι μτγν. εὐφραίνομαι, εὐχαριστοῦμαι, ἡδύνομαι ἔν τινι, ἢ ἔκ τινος : ΠΔ Παροιμ.8,31 **ἐνευφραίνετο ἐν υἱοῖς ἀνθρώπων,** Βασ.2,479C **ἐὰν .. ἐνευφρανθῇ τῇ χάριτι τοῦ εἰπόντος.**

ἐνεύχομαι μτγν., πάπ. κ. Ἐπιγρ. ἐκφράζω εὐχήν, ἐπιθυμίαν, ἔφεσιν : Συνέσ.67,209Β **ἐνεύχεταί τις εἰς κοινὸν αὐτὸ** (τὸ γραμμάτιον) **πᾶσιν ἀναγνωσθῆναι**· **2**) Ἐπιγρ. ἐπικαλοῦμαι, ἱκετεύω, παρακαλῶ : **ἐνεύχομαι ὑμῖν θεοὺς καὶ θεάς**· **3**) πάπ. ἐξορκίζω τινὰ νὰ πράξῃ τι ἐπικαλούμενος θείαν βοήθειαν : **ἐν- σοι τὴν Ἀφροδίτην μὴ ἀποκνήσῃς.**

ἐνευωχοῦμαι μτγν. εὐωχοῦμαι, αἰσθάνομαι τέρψιν, ἡδονήν, ἀπόλαυσιν ἔν τινι, εὐχαριστοῦμαι διά τι, ἔκ τινος : Συνέσ.Ἐπιστ.44,183C.

ἐνεφάλλομαι μτγν. ἐπ. ἀόρ. β' **ἐνέπαλτο** ἅλλομαι, πηδῶ ἐντὸς ἢ ἐπί τινος : Κόϊντ.10,467 **πυρὶ ἐνέπαλτο** (κτ. ἄ. ἐκ τοῦ ἐμπάλλομαι βλ.λ.).

ἐνέφει Ἡσ. «ἐρείδει».

ἐνεχθῆναι ἀπαρφ. ἀόρ. τοῦ ρ. φέρω

ἐνέχομαι μέσ. κ. παθ. τ. τοῦ ρ. ἐνέχω βλ.λ.

ἐνεχυράζω, μέλλ. **ἐνεχυράσω** κ. **-χυρῶ** (ΠΔ Δευτ. 24,17), ἀόρ. **ἐνεχύρασα,** λαμβάνω ἐνέχυρον παρά τινος : Δημ 518 **μήτε ἐνεχυράσαι μήτε λαμβάνειν ἕτερον ἑτέρου**· || κ. μετ' αἰτ. τοῦ ἀντικειμ. : Αἰσχίν.3,21 **ἑνὶ δὲ λόγῳ ἐνεχυράζει τὰς οὐσίας ὁ νομοθέτης τὰς τῶν ὑπευθύνων,** ΠΔ Δευτ 24,6 **οὐκ ἐνεχυράσεις μύλον, οὐδὲ ἐπιμύλιον,** Διον.Ἀλ.Ρωμ. 6,29· || ὁμ. μτφ. : Πλάτ.Ἀξ.367Β **ὡς ὀβολοστάτις ἡ φύσις ἐπιστᾶσα ἐνεχυράζει τοῦ μὲν ὄψιν, τοῦ δὲ ἀκοήν, πολλάκις δὲ ἄμφω**· **2**) παθ. **ἐν φρ ἐνεχυράζομαι τὰ χρήματα** μοῦ παίρνουν τὰ πράγματα ὡς ἐνέχυρον : Ἀριστφ.Νεφ.241· **3**) κ. μέσον λαμβάνω ἀσφάλειαν διά τι : αὐτ.35 **χἄτεροι τόκου ἐνεχυράσασθαί φασιν** (διὰ τὸν τόκον)· || κ. παθ. ἐπὶ πραγμ. λαμβάνομαι ὡς ἐνέχυρον : αὐτ.Ἐκκλ.567· ρηματ. π. ἐνεχυρασία, ἐνεχύρασμα, ἐνεχυρασμός, ἐνεχυραστής, ἐνεχυραστός.

ἐνεχυρασία (ἡ) ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐνεχυράζειν βλ.λ., ἡ πρὸς ἀσφάλειαν ὀφειλῆς λῆψις ἐνεχύρου : Πλάτ.Νόμ.949D, Δημ.1162 **βουλόμενος τὴν ἐνεχυρασίαν μου ποιήσασθαι,** Πάπ.

ἐνεχύρασμα-ατος (τὸ) μτγν. τὸ ὡς ἐνέχυρον λαμβανόμενον : ΠΔ Ἔξ.22,26 **ἐὰν δὲ ἐνεχύρασμα ἐνεχυράσῃς τὸ ἱμάτιον τοῦ πλησίον.**

ἐνεχυρασμός (ὁ) μτγν. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐνεχυράζω βλ.λ., ἡ πρὸς ἐξασφάλισιν χρέους λῆψις ἐνεχύρου, ἐνεχυρασία : Πλούτ.Κοριολ.5 **τοὺς μὲν γὰρ κεκτημένους μέτρια πάντων ἀφῃροῦντο τῶν ὄντων ἐνεχυρασμοῖς καὶ πράσεσι**· **2**) συνεκδ. τὸ ἐνέχυρον, τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐνεχυρασίας βλ.λ. : ΠΔ Ἰεζ.18,7 **ἐνεχυρασμὸν ὀφείλοντος ἀποδώσει,**

ἐνεχυραστής Ἡσ. ὁ ἐνεχυριάζων· **2**) Ἐπιγρ. ὁ ἐνεργῶν κατάσχεσιν.

ἐνεχυραστός-ή-όν Ἐπιγρ. ὁ δεκτικὸς ἐνεχυρασίας.

ἐνεχυριάζω γλωσσ. μσν. κ. νεώτ. ἐνεχυράζω βλ.λ., λαμβάνω τι ὡς ἐνέχυρον : Ἰουστιν.Νεαρ. 134,7, Γλωσσ.· **2**) νεώτ. δίδω τι ὡς ἐνέχυρον πρὸς λῆψιν δανείου· ρηματ. π. ἐνεχυρίασις, ἐνεχυριασμός, ἐνεχυριαστής.

ἐνεχυριασία (ἡ) γλωσσ. κ **ἐνεχυρίασις** βλ.λ.

ἐνεχυρίασις-εως (ἡ) γλωσσ. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐνεχυριάζω βλ.λ.1), ἡ λῆψις ἐνεχύρου ἔναντι ὀφειλῆς, χρέους : Γλωσσ.· **2**) νεώτ.κ. ἐνεχυρισσμός ἡ παράδοσις ἀντικειμένου τινὸς ὡς ἐνεχύρου: **ἡ ἐνεχυρίασις στρατιωτικῶν εἰδῶν ἀποτελεῖ ἀδίκημα.**

ἐνεχυριασμός (ὁ) γλωσσ. κ νεώτ. ἐνεχυρίασις.

ἐνεχυριαστής (ὁ) γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ λαμβάνων ἀντικείμενόν τι ὡς ἐνέχυρον πρὸς ἐξασφάλισιν ὀφειλομένου αὐτῷ χρέους, ἐνεχυροῦχος : Γλωσσ.· || νεώτ ὁ ἔχων ὡς ἐπάγγελμα τὸ δανείζειν ἐπὶ ἐνεχύρῳ· **2**) νεώτ. κ. ὁ παρέχων τι ὡς ἐνέχυρον, ἐνεχυροδότης.

ἐνεχυρικὸν δίκαιον νεώτ. νομ. τὸ σύνολον τῶν νομικῶν ὁρισμῶν, οἵτινες ρυθμίζουσι τὰ τῆς ἐμπραγμάτου βλ.λ ἀσφαλείας.

ἐνεχυριμαῖος-α-ον ὁ ὡς ἐνέχυρον βλ.λ. παρεχόμενος ἢ λαμβανόμενος : ἀρχ. παροιμ. ἐν L. Cohn. Παροιμιογρ.75 **βοῦς ἐνεχυριμαῖος τὰ πολλὰ ἔξω βλέπει**· || τὸ οὐδ. **ἐνεχυριμαῖον** ὡς οὐσ. τὸ ἐνέχυρον (ἀδόκιμον) : Φρύν.342.

ἐνεχύριος-ον ὁ ὡς ἐνέχυρον παρεχόμενος ἢ λαμβανόμενος : Σωκρ.Ἐπιστ.9· || τὸ οὐδ. **ἐνεχύριον** ὡς οὐσ. τὸ ἐνέχυρον : Πάπ.

ἐνεχυρόγραφον (τὸ) νεώτ. νομ. τὸ ἕτερον τῶν ἐγγράφων δι' οὗ ἀποδεικνύεται ἡ ἐν ταῖς Γενικαῖς Ἀποθήκαις ἀπόθεσις ἐμπορεύματος.

ἐνεχυροδανειστήριον (τὸ) νεώτ. ἵδρυμα ἢ γραφεῖον πιστωτικὸν παρέχον δάνεια ἐπ' ἐνεχύρῳ.

ἐνεχυροδανειστής (ὁ) νεώτ ὁ ἐπ' ἐνεχύρῳ παρέχων δάνειο

ἐνεχυροδανειστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ὁ χρησιμεύων εἰς τὸν ἐπ' ἐνεχύρῳ δανεισμόν : **ἐνεχυροδανειστικὰ γραφεῖα**.

ἐνέχυρο(ν) (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ τὸ ὑπὸ τοῦ δανειζομένου εἰς τὸν δανείζοντα διδόμενον κτῆμα, πρᾶγμα, ἐνσώματον κινητόν, πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ δανείου, δημ. ἀμανάτι : Ἡρ.2,136 **τῷ δὲ ὑποτιθέντι τοῦτο τὸ ἐνέχυρον τήνδε ἐπεῖναι ζημίην μὴ βουλομένῳ ἀποδοῦναι τὸ χρέος**, Ἀριστφ.Πλ. 451 **ποίαν δ' ἀσπίδα οὐκ ἐνέχυρον τίθησιν ἡ μιαρωτάτη**; Ξεν.Ἀν.7,6,23, Πλάτ.Νόμ.820Ε, Ἀντιφ. 6,11 **ἐνέχυρα βίᾳ φέρων**, δημ. φρ. **βάζω (σὲ) ἐνέχυρο** || εἰδικώτ. ὡς ὅρος τοῦ νεωτ. ἀστ. δικ ἐμπράγματον δικαίωμα κτώμενον ὑπὸ τοῦ πιστωτοῦ πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἀπαιτήσεώς του, ἐπὶ κινητοῦ δεκτικοῦ ἐκποιήσεως πράγματος, παρεχομένου εἰς τὴν κατοχὴν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου· **2**) κτ. ἐπέκτ. πᾶν τὸ κατοκρατούμενον πρὸς οἱανδήποτε δέσμευσιν : Ἀνδοκ.3,39 **τὰς ναῦς ἔλαβον ἡμῶν ἐνέχυρα Λακεδαιμόνιοι**· **3**) μτφ. κτ. πληθ. ὅμηροι (ἐπὶ γυναικοπαίδων) : Αἰν.Τακτ.5,1.

ἐνεχυροῦχος (ὁ,ἡ) νεώτ. ὁ κατέχων ἐνέχυρον-α.

ἐνεχυρῶ-όω πάπ. θέτω ἐν ἐνεχύρῳ, ἐνεχυριάζω : Πάπ. **ἔτι δὲ καὶ ἔσχομεν ἐνεχυρούμενα.**

ἐνεχύρωμα-ατος (τὸ) ΕΜ760,41 τὸ ἐνεχύρασμα.

ἐνεχύρως ἐπίρρ. μτγν. ἀσφαλῶς, βεβαίως, πραγματικῶς : Περιπλ.Ἐρ.Θαλ.43.

ἐνέχω (ἐν-ἔχω) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. μ. παθ. ἐν εἰδ. σημ.7), μέλλ. ἐνέξω κ. ἐνσχήσω μετὰ δοτ. προσ. κ. αἰτ. πράγμ. ἔχω, διατηρῶ ἐν ἐμοὶ τὴν διὰ τῆς αἰτ. δηλουμένην δυσμενῆ διάθεσιν κατὰ τοῦ διὰ τῆς δοτ. ὁριζομένου προσ. : Ἡρ.1,118 **Ἀστυάγης δὲ κρύπτων τόν οἱ ἐνεῖχε χόλον**· 1) μτγν. κ. μ. μετὰ δοτ. προσ. ἔχω ἐν ἐμοὶ ὀργήν, ἔχθραν, μῖσος, μνησικακῶ· πρβλ. δημ. τοῦ τὸ κρατάω· Ἡσ. «ἐνεῖχον, ἐχόλουν, ὠργίζοντο», Εὐστ. «ἐνέχειν, τὸ κατά τινος ἔχειν» : ΚΔΜᾶρκ.19 **ἡ δὲ Ἡρωδιὰς ἐνεῖχεν αὐτῷ καὶ ἤθελεν αὐτὸν ἀποκτεῖναι**· || ὁμ. ὀργίζομαι, ἐξανίσταμαι κατά τινος, ὅθ. κ. ὑβριστικῶς, προσβλητικῶς φέρομαι κατά τινος : ΠΔΓεν.49,23 **ἐλοιδόρουν, καὶ ἐνεῖχον αὐτῷ κύριοι τοξευμάτων**, ΚΔΛουκ.11,53 **ἤρξαντο οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι δεινῶς ἐνέχειν καὶ ἀποστοματίζειν αὐτὸν περὶ πλειόνων**· **2**) μετ' ἐμπροθ. τοπ. διορ. εἰσδύομαι ἐντός τινος, εἰσέρχομαι, εἰσχωρῶ : Ξεν.Κυν.10,7 **ὅπως ἂν εἰς τὸν κόλπον .. αἱ αὐγαὶ τοῦ φέγγους ὡς μάλιστα ἐνέχωσιν**, Πλούτ.Πομπ.91 **ὥστε τὴν αἰχμὴν περάσασαν ἐνσχεῖν κατὰ τὸ ἰνίον**· **3**) νεώτ. μτφ. μετ' αἰτ. ἐπὶ λόγων, πράξεων, γεγονότων, ἔχω πρὸς τῷ φανερῷ ἢ δηλουμένῳ καί τι ἄλλο (τὸ διὰ τῆς αἰτ. δηλούμενον), ἐμπεριέχω : **τὸ ἐγκώμιον ἐνεῖχε καὶ δόσιν εἰρωνείας, - ὁ ἑορτασμὸς ἐνέχει πολιτικὰς ἐπιδιώξεις. - τὸ γεγονὸς ἐνέχει καὶ διεθνῆ σημασίαν**· || ὁμ. ἔχω, περιέχω ὡς ἰδιότητα, ὡς συστατικὸν ἐπίψογόν τι : **σύμβασις ἐνέχουσα δόλον, - ἡ πρᾶξις ἐνέχει ἀπάτην**· || ὁμ. καλύπτω, συγκαλύπτω τι διά τινος, ἔχω ἔν τινι ὑποκεκρυμμένον ἄλλο τι, ἰδίως ἀντίθετον : **ἡ ταπεινοφροσύνη του ἐνεῖχεν ὑπερηφάνειαν - χλεύην**· **4**) παθ. **ἐνέχομαι** μετὰ μέσ. μέλλ. κ. ἀόρ. δεσμεύομαι, ἀπό τινος ἢ ἐντός τινος κρατοῦμαι, ἐμπλέκομαι : Ἡρ.2,121Ε **τῇ πάγῃ ἐνέχεσθαι**, Πλάτ. Λάχ.183F **μαχομένου γὰρ οὗτοῦ ἐνέσχετό που ἐν τοῖς τῆς νεὼς σκεύεσιν καὶ ἀντελάβετο**, Πλούτ.Φιλοπ.6 **ἐνσχεθεὶς ὥσπερ δεσμῷ**· **5**) ὁμ. παθ. κ. μτφ. ἐμπίπτω, περιέρχομαι, καταλαμβάνομαι ὑπό τινος, μετὰ δοτ. : Ἡρ.1,190 **Κῦρος δὲ ἀπορίῃσι ἐνείχετο**, Πίνδ.Π8,49, Εὐρ.ΙΑ 527 **φιλοτιμίᾳ ἐνέχεται**· **6**) ὁμ. παθ. ὑπόκειμαι εἴς τι : Αἰσχ.Ἱκ.169 **καὶ τότ' οὐ δικαίοις Ζεὺς ἐνέξεται λόγοις τὸν τᾶς βοὸς παῖδ' ἀτιμάσας** (οὐχὶ ὑποκείμενος εἰς ἀπολογίαν)· || εἰδ. ὡς δικαν. ἔκφρ. καταδικάζομαι ὡς ἔνοχος : Πλάτ.Νόμ.935C **ἐνεχέσθω τῇ τεταγμένῃ ζημίᾳ**, Δημ.1231 **τοῖς ἐπιτιμίοις ἐνέξεται**, Πλούτ.Θεμ.1 **ἐνείχετο νοθείᾳ**· **7**) ὁμ. παθ. πάπ. κ. νεώτ. κ. δημ. εἶμαι ἀναμεμιγμένος εἰς κακήν τινα πρᾶξιν, κυρ. ἀξιόποινον : Πάπ. **τῶν ἱεροσυλίαις ἐνεχομένων, - δὲν ἐνέχεται εἰς τὸν φόνον - εἰς τὴν κλοπήν**· **8**) ὁμ. παθ. κ. νεώτ. εἶμαι ὑπεύθυνος, μετέχω εὐθύνης Πάπ. **ἐνεχόμεναι τῇ ἰδίᾳ ὑπογραφῇ**, κ. νεώτ. **οἱ μέτοχοι ἐνέχονται εἰς τὰς ζημίας τῆς ἐπιχειρήσεως**· **9**) ὁμ. παθ. μένω, ἵσταμαι ἔν τινι θέσει : Πλάτ. Θεαίτ.147D **ἐν δὲ ταύτῃ πως ἐνέσχετο.**

ἐνέφημα-ατος (τὸ) μτγν. τὸ ἐμβραζόμενον, ποὺ φήνεται, βράζεται : Ἀρετ.Ὀξ.Νοὺσ.1,1 **κόνυζα δὲ ἔστω καὶ λιβανωτὶς τὰ ἐνεφήματα.**

ἐνεφίημα-ατος (τὸ) μτγν. ἄθυρμα, παίγνιον, παιγνιδάκι : Νίκ.Ἀλεξ.233.

ἐνέφω μτγν. ἐντός τινος ἢ ὁμοῦ μετά τινος βράζω, φήνω, ποθ. : Νίκ.Ἀλεξ.71 **ἐνεφηθέντα πόροις καμάτοισι μελίσσης**, Ἀρετ.Ὀξ.Νούσ.1,6 **ἐν οἷς. ἀρτεμισία ἐνήφηται**· ρηματ.π. ἐνεφητέον, ἐνέφημα.

ἐνέωρα ἐπίρρ. ἐν μετεωρισμῷ : Φιλόλ.65,637.

ἐνεῶς ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἐνεὸν βλ.λ., ἄνευ φωνῆς, βουβά : Πολύαιν.6,53,1 (χρησμός) **τίπτ' ἐνεῶς κτίσσαι πολύπουν μενεαίνετε χῶρον;**

ἐνέωσα ἀόρ. α' τοῦ ρ. **ἐνωθῶ-έω** βλ.λ. : Ἀπολλ.Ρ 4,1243.

ἐνϝοικῶ-έω Ἐπιγρ. ἐνοικῶ βλ.λ.

ἐνζεύγνυμι ἐντός τινος ἢ εἴς τι ζευγνύω, προσδένω, ἐμπλέκω, προσαρτῶ δεσμοῖς, σφιχτοδένω : Σοφ.ΟΤ718 **καί νιν ἄρθρα κεῖνος ἐνζεύξας ποδοῖν ἔρριψεν ἄλλων χερσὶν ἄβατον εἰς ὄρος**

|| εἰδ. θέτω, βάλλω εἰς τὸν ζυγόν, ζεύγνυμι, ποθ. : Ἀπολλ.Ρ Ι,688 **ἐνιζευχθέντες ταῦροι·** **2)** κ. μτφ. ἐμπλέκω τινὰ ἐντός τινος, τὸν μπερδεύω, τὸν δένω : Αἰσχ.Πρ.578 **τί ποτε ταῖσδ᾽ ἐνέζευξας εὑρὼν ἁμαρτοῦσαν ἐν πημοσύναις·** κ. ποθ. : αὐτ.108 **ἀνάγκαις ταῖσδ᾽ ἐνέζευγμαι τάλας.**

ἐνζέω μτγν. ἐντός τινος βράζω, παθ. : Ἀρετ. Ὀξ.Νούσ.Ι,2 **ξὺν ἐλαίῳ, ἔνθα πήγανον ἐνεζέσθη.**

ἐνζήτησις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἔν τινι, ἡ διά τινος ζήτησις, ἔρευνα, προσπάθεια **πρὸς** ἀνεύρεσίν τινος : Ὠριγ.Κατὰ Κέλσ.Ι,42.

ἔνζυγος-ον νεώτ. ἐπὶ μηχανημάτων, ὁ ἔχων ζυγόν, ὁ διὰ ζυγοῦ λειτουργῶν:**ἔνζυγος ἀτμομηχανή.**

ἐνζύμιον (τὸ) μτγν. τὸ κώνειον βλ.λ. : ΨΔιοσκ.4,78.

ἐνζυμοειδῆ (τά) νεώτ. χημ. ὕλαι ἔχουσαι ὁμοίας πρὸς τὰ ἔνζυμα φυσικὰς καὶ χημικὰς ἰδιότητας.

ἐνζυμολογία (ἡ) νεώτ. κλάδος τῆς χημείας ἀφορῶν εἰς τὰς ἰδιότητας τῶν ἐνζύμων βλ.λ.

ἔνζυμος-ον μσν. κ. νεώτ. ἐπὶ ἄρτου, ὁ ἐνέχων ζύμην, ὁ μετὰ ζύμης παρεσκευασμένος, ἀντίθ. ἄζυμος : Δούκ.Ἱστ.147Α **ὁ ἄρτος οὐκ ἦν ἔνζυμος·** **2)** νεώτ. χημ. τὸ οὐδ. **ἔνζυμον** ὡς οὐσ. ὕλη, οὐσία ὑπὸ ζώντων κυττάρων παραγομένη καὶ καταλυτικῶς προσβάλλουσα ὡρισμένης φύσεως οὐσίας, φύραμα, μαγιά.

ἐνζυμῶ-όω μσν. ἐντός τινος, διά τινος ζυμῶ τι : Χοῦμν. Ν. ἐν Ἀν.Βοασσ.5,230 **τὰ φυράματα ταύταις** (ἐνν. **ταῖς** χερσὶν) **ἐνζυμῶν.**

ἐνζῶ-άω μτγν. ἐντός τινος, ἔν τινι τόπῳ ζῶ : Φίλ. Ι,65 (ἐσφ. ἀνάγν.)· || κ. μτφ. : Ἐπιγρ. **ἐν- ἐν τῇ τινῶν μνήμῃ** (πιθαν.).

ἐνζωγραφος-ον μτγν. ὁ ἔν τινι, ὁ ἐπί τινος ἐζωγραφημένος : Ἐπιφάν.Ι,108Α.

ἐνζωγραφῶ-έω κ. μσν. ἔν τινι, ἐπί τινος ζωγραφῶ, παθ. : Πλάτ.Φίλ.40Α **φαντάσματα ἐνεζωγραφημένα** (δ. γρ. ἐζωγροφημέναι), Τζέτζ.Χιλ.12,560.

ἔνζῳδος-ον μσν. ὁ ἐφ᾽ οὗ ἐζωγραφήθησαν μορφαὶ ζῴων : Κωδ.Πάτρ.51 **κίονα ἱστορίας ἔχοντα ἐν αὐτῷ ἐνζῴδους.**

ἐνζώννυμι, ἀόρ. α' **ἐνέζωσα,** ζώννυμι, περιζώννυμι, περιβάλλω, περικλείω : Πλούτ.Σύλλ.28 **καλωδίου δὲ ἄνωθεν ἀφεθέντος, ἐνζώσας ἑαυτὸν ἀνελήφθη πρὸς τὸ πλῆθος·** || μέσ. περιβάλλω ἐμαυτόν : Δικαίαρχ.Γεωγ.2,8 **ἐνεζωσμένοι κῴδια.**

ἐνζωογονοῦμαι-έομαι μσν. ζωογονοῦμαι βλ.λ. ἐντός τινος, διά τινος : Θεοφύλ.Βουλγ.4,145D.

ἔνζῳος-ον μτγν. ὁ πλήρης ζῴων, **ὁ περιέχων** ζῷα : Νίκ.ἀπ.31,2 (ἀμφ.).

ἐνζῳοτία (ἡ) νεώτ. λοιμώδης νόσος **προσβάλλουσα** τὰ ζῷα.

ἐνζῳοτικός-ή-όν νεώτ. ἐπὶ νόσων, **ὁ** ἀνήκων **ἢ** ἀναφερόμενος εἰς **τὴν** ἐνζῳοτίαν, **ὁ** ὁμοιάζων πρὸς τὴν ἐνζῳοτίαν.

ἔνη θηλ. τοῦ ἕνος βλ.λ. ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσι μόνον ἀπαντῶν ἐν ἐπιρρ. ἐκφορᾷ καὶ σημ. μεθαύριον, κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν : Ἀριστφ.Ἀχ.172.

ἕνη θηλ. τοῦ ἕνος βλ.λ. ἡ τελευταία, ἡ τριακοστὴ ἡμέρα τοῦ μηνός : Ἀριστφ.Νεφ.1134.

ἐνηβητήριον (τὸ) τόπος τέρψεως, διασκεδάσεως, ἀναψυχῆς : Ἡρ.2,133 **καὶ ἵνα πυνθάνοιτο εἶναι** ἐνηβητήρια **ἐπιτηδεότατα,** Αἰλ.ΖΙ 11,10.

ἔνηβος-ον σχόλ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐν τῇ ἥβῃ, ὁ εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν εἰσελθών, ἀντίθ. ἄνηβος· Σχόλ.Θεόκρ.8,3 « ἔνηβοι οἱ πεντεκαιδεκαετεῖς καὶ πορρωτέρω » : Πισίδ. Γ Ἑξαήμερος 648 **ἄνθη δὲ βάλλει τοῖς ἐνήβοις τὰς τρίχας.**

ἐνηβῶ-άω διέρχομαι τὴν ἥβην, **τὴν** νεότητα, δθ. διασκεδάζω, εὐθυμῶ, περνῶ τὰ νιᾶτα μου : Λόγγ. 3,13 **ἐνηβήσας τῇ κατὰ χειμῶνα οἰκουρίᾳ·** **2)** κ. ἐπὶ φυτῶν, ἀκμάζω, θάλλω, αὐξάνω : Κρατῖν.325 **νάπαισι δ᾽** ἀνθέρικος **ἐνηβᾷ·** **3)** ἀμτβ. εὑρίσκομαι εἰς τὴν **ἀκμὴν** τῆς νεότητός μου : **Ἐπιγρ.**

ἐνήδομαι μτγν. σχόλ. κ. μσν. ἥδομαι, χαίρω, εὐχαριστοῦμαι ἔν τινι, **ἐπί τινι,** αἰσθάνομαι ἡδονήν, ἀγαλλίασιν, ἀπόλαυσιν εἴς τι· Ἡσ. « ἐνήδοιτο· ὠφελεῖτο, φαιδροῖτο » : Σχόλ.Ἰλ.8,51, Μιχ.Ἐφ.ΗΝικ. 532,4, Μηναῖ.8,28 Ὠδ.9 **ταῖς θείαις. . καλλοναῖς ἐνηδόμενος·** || **κ.** ἀπολ. : Γαλ.16,566.

ἐνήδονα μσν. μεθ᾽ ἡδονῆς : Διήγ.Ἀχιλλ.929 **ἐχάρηκεν ἐνήδονα καὶ γράφει πρὸς τὴν κόρην.**

ἐνήδονος-ον μτγν. κ. σχόλ. ὁ ἐν ἡδονῇ, ὁ πλήρης ἡδονῆς, ἀπολαύσεως, ὁ γεμάτος χαρά, ἀπόλαυση : Σχόλ.Εὐρ.Ἑκ.828 **τὰς ἐνηδόνους νύκτας·** || εἰδ. ὁ ἐνέχων ἡδονήν, γλυκύτητα, χάριν : Ἡφαιστ.Ἀστρ.Ι,1 **ἐνήδονος ὀφθαλμός.**

ἐνηδόνως μσν. κατὰ τρόπον ἐνήδονον βλ.λ., μεθ᾽ ἡδονῆς, χαρᾶς : Ἰω.Κλίμ.295,2 **ἐνηδόνως ᾄδουσαι.**

ἐνηδύνω μτγν. κ. μσν. ἡδύνω, τέρπω, εὐχαριστῶ, προξενῶ εὐάρεστον αἴσθημα εἴς τι ἢ εἴς τινα : Ψ Λουκ.Φιλόπ.3 **ἡ μελῳδία τῶν ὀρνέων τὰς ἀκοὰς ἐνηδύνουσα,** Μηναῖ.9,13 Ὠδ.7 **λύρα.. ψυχὰς ἐνηδύνουσα·** κ. παθ. : Μηναῖ.3,23 Ὠδ.7 **ὅλος ταῖς θείαις ἐνηδυνθείς, παμμάκαρ, νεύσεσι.**

ἐνηδυπαθῶ-έω μτγν. ζῶ, διάγω ἡδονικῶς, ἡδυπαθῶ βλ.λ. : Φίλ.2,326 **ταῖς τῶν οἰκείων εὐτυχίαις ἐπαρθέντες ἐνηδυπάθησαν.**

ἐνήδυσμα-ατος (τὸ) μσν. τὸ προκαλοῦν αἴσθημα γλυκύτητος, ἡδονῆς, εὐχαριστήσεως, γλυκασμός : Μιχ.Ἀτταλ.511 (ἔκδ. Βόνν.).

ἐνηείη (ἡ) (ἐνηής) πραότης, ἀγαθότης, εὐπροσηγορία, εὐμένεια : Ἰλ.Ρ 670 **νῦν τις ἐνηείης Πατροκλῆος δειλοῖο μνησάσθω,** Ὀππ.Ἁλ.5,519.

ἐνηέριος-ον μτγν. ἐπ.τ.τοῦ ἐναέριος βλ.λ. : Συνέσ. 339C **σὺ δ᾽ ἐνηερίοις. . ἔργα μερίζεις.**

ἐνηής-έος-ές, πληθ. **ἐνηῆες** (Ὀππ.Κυν.2,89), ἐπ. εὐπροσήγορος, εὐμενής, πρασηνής, πρᾶος, ἀγαθός : Ἰλ.Ρ 204 **τοῦ δὴ ἑταῖρον ἔπεφνες ἐνηέα τε κρατερόν τε,** Ὀδ.Θ 200· || κ. ἐν ἀναφ. πρὸς ἀφῃρημένας ἰδιότητας, **ἐννοίας** : Ἡσίοδ.Θ 651 **μνησάμενοι φιλότητος ἐνηέος·** **2)** εἰδ. ἐπὶ ἀστέρων, εὐμενής, εὐοίωνος : Μάξιμ.262 **εἰ μὲν συμφορέηται ἐνηέσιν ἀστράσι καλοῖς.**

ἐνήκοντα Ἐπιγρ. ἄκλ. ἐνενήκοντα.

ἐνήκω πάπ. ἀνήκω, **ἀφορῶ εἴς τι ἢ εἴς τινα.**

ἐνηλάσιον (τό) Ἐπιγρ. μίσθωμα κτήματος.

ἐνήλατον (τό) (ἐνελαύνω) **τὸ** ἐλαθέν, ἐμπηγνύμενον, ἐμβαλλόμενον, δθ. **τὸ οὐδ. ἐνήλατον** ὡς **οὐσ.** ξύλον μακρόν, πεπλατυσμένον, δοκός, δοκάρι, κ. **κτ.** πληθ. **ἐνήλατα αἱ** μεταξὺ **τῶν** δύο μακρῶν, ὀρθῶν σκελῶν **τῆς κλίμακος,** ἀνεμόσκαλας, προσαρμοζόμεναι, ἐμπηγνύμεναι βαθμίδες : Εὐρ.Φοίν. 1179 **κλίμακος ἀμείβων ξέστ᾽ ἐνηλάτων βάθρα·** **2) ἐνήλατον ξύλον** ἢ ἁπλῶς **ἐνήλατον** ἑκάστη τῶν τεσσάρων δοκῶν τῶν σχηματιζουσῶν τὸν πλευρικὸν **σκελετὸν** τῆς κλίνης, (ἀδόκιμον κτ. Φρύν.155) : Σοφ.ἀπ.315 **ἐνήλατα ξύλα,** Φίλ Ι,666· || δθ. κ. **αὐτὸς ὁ σκελετὸς** τῆς κλίνης : Σωρ.2,61, Πάπ. **τὸ τῆς κλίνης ἐνήλατον·** **3)** ἀξόνων ἐνήλατα **οἱ** ἀπὸ τοῦ ἄξονος ἀκτινοειδῶς εἰς τὴν στεφάνην τροχοῦ ἁμάξης ὡς στηρίγματα ἐμβαλλόμενοι πασσαλίσκοι, τὰ ἁμαξηδόνια βλ.λ. : Εὐρ.Ἱππ. 1235 **σύριγγές τ᾽ ἄνω τροχῶν** ἐπήδων, ἀξόνων **τ᾽** ἐνήλατα· **4)** Ἡσ. « ἐνήλατον· μέρος νεώς ».

ἐνηλεγής Ἡσ. « **ἐν** ἐπιθυμίᾳ ὤν » (χειρόγρ. ἐνηλεγεῖς).

ἐνηλεῦσαι Ἡσ. « δογματίσαι ».

ἐνήλεπα πάπ. παρακ. τοῦ **ρ.** ἐναλείφω **ἀντὶ** ἐναλήλιφα.

ἐνηλίαξ Ἡσ. « ἑορτὴ τοῦ Ἐνυαλίου ».

ἐνηλικιότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης **τοῦ** ἐνηλίκου βλ.λ., τὸ νὰ εἶναί τις ἐνήλικος.

ἐνηλικιοῦμαι νεώτ. γίνομαι ἐνήλικος βλ.λ.· || εἰδ. νομ. κτῶμαι τὴν νόμιμον ἡλικίαν τῆς χειραφεσίας **καὶ** αὐτεξουσιότητος.

ἐνηλικίωσις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ ἡ μετάβασις ἀπὸ τῆς ἀνηλικιότητος εἰς τὴν ἐνηλικιότητα βλ.λς: Mi 119,1244 (Ματθαῖος Ὑποθ.Γαμ.).

ἐνήλικος-ον μτγν. κ νεώτ. ὁ ἐν ἡλικίᾳ ὤν, ὁ συμπληρώσας τὴν νόμιμον ἡλικίαν τῆς αὐτεξουσιότητος, ὁ εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν εἰσελθών: Πλούτ.Κάτ.Πρεσβ.24 **Πεισίστρατον.. ἐπιγήμαντα τοῖς ἐνηλίκοις παισὶ τὴν .. Τιμώνασσαν,** Πάπ. **ἐνήλικοι δὲ γενόμενοι·** || εἰδ. νεώτ. ἀστ. δίκ. ὁ συμπληρώσας τὸ 21ον ἔτος τῆς ἡλικίας.

ἐνηλικότης-ητος (ἡ) νεώτ. κ. ἐνηλικιότης βλ.λ.

ἐνῆλιξ-ικος (ὁ,ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. κ. ἐνήλικος βλ.λ.: ΠΔ Μακκ.4,18,9 **τούτων δὲ ἐνηλίκων γενομένων ἐτελεύτησεν ὁ πατήρ,** Ἰω.Χρυσ.6,306,32.

ἐνηλιοῦμαι-όομαι μτγν. ἐκτίθεμαι εἰς τὸν ἥλιον, φωτίζομαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου, λιάζομαι: Γαλ.17(2),396 **ἐνηλιωμένα,** Ἀέτ.8,16.

ἐνηλλαγμένως ἐπίρρ. ἐκ τῆς μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ρ. ἐναλλάσσω, κατ' ἀντίστροφον θέσιν ἢ σειράν: Μένων 17,42· **2)** ἀμοιβαίως, ἐναλλάξ: Προκ. Γαζ.163Β **ἐνηλλαγμένως τοῖς ποσὶν ἵστασθαι·** **3)** παρηλλαγμένως, ἀλλαγμένα.

ἔνηλος-ον γλωσσ. ὁ μὲ ἥλους, μὲ καρφιὰ ἢ καρφίδας, ἡλωτός, καρφωτός.

ἐνηλύσιος-ον ὁ ὑπὸ κεραυνοῦ βληθείς, πληγείς, ἐμβρόντητος, κεραυνόπληκτος· || ὅθ. τὸ οὐδ. πληθ. **ἐνηλύσια** ὡς οὐσ. χωρία, τόποι, θέσεις, καθιερωθεῖσαι ὡς ἄβατοι, ἱεραὶ ἐκ πτώσεως κεραυνοῦ· ΕΜ 341,5 « εἰς ἃ κεραυνὸς εἰσβέβηκεν ἃ καὶ ἀνατίθεται Διὶ καταιβάτῃ καὶ λέγεται **ἄδυτα καὶ ἄβατα** ». Αἰσχ.ἀπ.17.

ἐνηλῶ-όω μτγν. κ. νεώτ. δι' ἥλων προσαρτῶ, στερεῶ τι, καθηλῶ, παθ.: Κέλσ π.Ὠριγ 6,34.

ἐνήλωμα-ατος (τὸ) μσν. μικρὸν οἴδημα: Ἱερακοῦ 91 **κατεσθίει γὰρ.. τὰ τοῦ θερμοῦ ἐνηλώματα.**

ἐνήλωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐνηλῶ βλ.λ., ἡ προσάρτησις ἥλων· ὅθ. κ. οἱ πρὸς καλλωπισμόν, κόσμησιν προσηρτημένοι, ἐνηλωμένοι ἧλοι: Καλλίξ.1 **ἡ δ' ἐνήλωσις ἡ κατὰ πρόσωπον αὐτῶν** (ἐνν. τῶν θυρῶν) **καὶ τὰ ῥόπτρα ἐξ ἐρυθροῦ γεγονότα χαλκοῦ·** **2)** νεώτ. εἰδ. ἡ δι' ἥλου σφήνωσις τῆς πυροδοτικῆς ὀπῆς τῶν παλαιοτέρων πυροβόλων πρὸς ἀχρήστευσιν αὐτῶν.

ἐνῆμαι ἐν χρ. ὡς παρακ. τοῦ **καθέζομαι,** ἐντός τινος, ἔν τινι κάθημαι: Ὀδ.Δ 272 **ἵππῳ ξεστῷ, ἵν' ἐνήμεθα πάντες ἄριστοι** Ἀργείων, Εὐρ.ἀπ. 793 **θάκοις μαντικοῖς ἐνήμενοι,** Θεόκρ.22,44.

ἐνημερεύω μτγν. διέρχομαι τὴν ἡμέραν μου ἔν τινι, διά τινος, περνῶ τὴ μέρα μου σὲ κάποια ἀσχολία, μετὰ δοτ.: Διόδ Σ 17,70 **ἐνημερεύσαντες ταῖς ἁρπαγαῖς,** αὐτ.ἀπ.32,16.

ἐνήμερος(-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ γνώστης τῶν καθ' ἡμέραν συμβαινόντων, εἶτα ὁ κατέχων πλήρως τὰ ἀφορῶντα εἰς ζήτημα, ὑπόθεσιν τινο, ὁ ἐν λεπτομερείαις εἰδήμων, γνώστης τινός: **εἶναι πάντοτε ἐνήμερος,- μὲ τηρεῖ ἐνήμερον τῶν τιμῶν τοῦ συναλλάγματος·** || εἰδ. λογιστ. φρ. **ἐνήμερος λογαριασμός** ὁ εἰς ὃν κατεχωρίσθησαν πᾶσαι αἱ γενόμεναι πράξεις ἢ μεταβολαί· || ὁμ. φρ. **ἐνήμερος εἰς τὰς πληρωμάς του** ὁ ἐμπροθέσμως καταβάλλων τὰ ὀφειλόμενα.

ἐνημερότης-ητος (ἡ) νεώτ. τὸ **εἶναί τινα ἤ τι** ἐνήμερον βλ.λ.: **ἐνημ. εἰδήσεων·** || ἡ πλήρης ἢ ἐπαρκὴς γνῶσις ζητήματος, θέματος, εἰδ. ἐπιστημονικῆς ἢ ἄ. θεωρητικῆς μαθήσεως.

ἐνημερῶ-όω νεώτ. κ. **ἐνημερώνω** ποιοῦμαί τινα ἐνήμερον βλ.λ., γνώστην ζητήματος, ὑποθέσεως, καταστάσεώς τινος· κ. παθ.: **ὁ νέος ὑπουργὸς ἐνημερώθη εἰς τὸ ζήτημα.**

ἐνημέρωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐνημερῶ βλ.λ. κ. ἐνημεροῦμαι, ἡ πλήρης γνῶσις ζητήματος, ὑποθέσεώς τινος.

ἐνημμένος-ον μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ρ. ἐνάπτω.

ἐνήνοθε παρακ. μετ' ἀναδιπλ. τ. ἀχρ. ρ. **ἐνέθω** ἀπαντῶν μ. ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθ. ἐπί, κατά, παρά, ὡς **ἐπενήνοθε, κατενήνοθε, παρενήνοθε** βλ.λς.

ἐνήνοχα παρακ. τοῦ ρ. φέρω.

ἐνηρέμησις εως (ἡ) ἠρέμησις, ἡσυχία, ἀκινησία, ἀνάπαυλα ἔν τινι: Βασ.1,979C· || εἰδ. περὶ μουσικοῦ τόνου, ἡ εἴς τι ὕψος στάσις: Ἀνών.π.Μουσ.21

ἐνηρεμῶ-έω μτγν. ἠρεμῶ, ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι ἔν τινι τόπῳ ἢ χρόνῳ: Φίλ.2,140 **ἐπιτηδειότατον εἶναι τὸν τόπον.. ἐνηρεμῆσαι,** Ἡλιόδ.Αἰθ.1,18 **ὁ δὲ Θύαμις.. τῆς νυκτὸς τὸ πλεῖστον ἐνηρεμήσας.**

ἐνήρης-ους-ες μτγν. ἐπὶ πλοίου, ὁ ἔχων μίαν σειρὰν ἢ ἓν ζεῦγος μόνον κωπῶν (ἐσφ. γρ. ἐνήρης): Πλούτ.Βρούτ.28 **μὴ ναῦν ἐνήρη, μὴ στρατιώτην ἕνα, μὴ πόλιν ἔχοντες,** αὐτ.Σύλλ.4.

ἐνηράαιον (τὸ) Ἐπιγρ. κ. **ἐνειρόσιον** μίσθωμα, τέλος καταβαλλόμενον δι' ἄροσιν ἱεροῦ ἀγροῦ: Ἐπιγρ. Ἁλικαρν. **τὸ ἐνηρόσιον κομιζόμενος.**

ἐνηρυθμός (ὁ) μτγν. βλ. ἐνιαυθμός.

ἐνῆς ἀντὶ **ἐνῆν, ἐνῆσαν** ἐν Ἐπιχ.ἀπ.38.

ἐνησθημένος-η-ον (ἐσθής) μσν. ἐνδεδυμένος, περιβεβλημένος: Νικ.Χων.123,10 (ἐκδ.Βόνν.) **ἐνησθημένοι στολὰς λαμπράς.**

ἐνήσομεν Ἡσ. « (ἐγ)καθίσομεν (ἀντὶ καθήσομεν), ἐμβαλοῦμεν ».

ἐνησυχάζω ἡσυχάζω, ἠρεμῶ ἔν τινι τόπῳ, ἐνηρεμῶ βλ.λ. Χίων 16,7, Φίλ.2,140.

ἐνήφαιστος-ον μσν. ὁ εἰς τὸν Ἥφαιστον, ὅθ. εἰς τὸ πῦρ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος, ἡφαίστειος: Τζέτζ.Χιλ.10,502 **ἐπεὶ πυραὶ δὲ ἔνυλοι ἐνάπτονται ἐκ ξύλων, ἃς ἐνηφαίστους .. καλοῦμεν.**

ἐνήχημα-ατος (τὸ) μτγν. κ. μσν. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐνηχῶ βλ.λ., βοή, ἦχος, φωνή: Ἰάμβλ.Πυθ. 15,65 **ἀπήλλαττε μὲν αὐτοὺς τῶν ἡμερινῶν ταραχῶν καὶ ἐνηχημάτων·** **2)** ἔκφρασις, ἐκδήλωσις, ἀπήχημα: Θεοφύλ.Βουλγ.3,652C· **3)** εἰδ. ἐν τῇ βυζ. μουσ. σύντομος μουσικὴ γραμμὴ μελῳδουμένη ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἤχου, οὗ καὶ προηγεῖται, ἄ. ἀπήχημα.

ἔνηχος-ον μτγν. κ.μσν. ὁ ἠχῶν ἐν ἑαυτῷ, ὁ ποιῶν, ὁ παράγων ἦχον, ψίθυρον, φλοῖσβον, ἀντίθ. ἄηχος: Φιλόστρ.Ἀπολλ.6,26 **ἔνηχα ὕδατα·** || εἰδ. ἐπὶ πνευστῶν ὀργάνων, ὁ ἐν ἑαυτῷ ἠχῶν, ἀντίθ. ἔγχορδος: Φίλλ.ἐν Ἀθήν.14,636C **τὰ μὲν γὰρ ἔγχορδα, τὰ δὲ ἔνηχα κατεσκεύασται·** **2)** ὁ οἱονεὶ ἠχῶν ἔν τινι, ἐν τῇ μνήμῃ ἢ τῇ ἀκοῇ τινος, ἔναυλος, οὗ σαφής, εὐκρινὴς ὑπάρχει ὁ ἀκουστικὸς ἐρεθισμὸς ἢ ἡ ἐν τῇ συνειδήσει ἐντύπωσις: Νικ.Χων. ἐν Σάθ. 1,99· **3)** εἰδ. μτφ. ἐπὶ προσ. γνώστης, εἰδήμων τινός, μετὰ γεν.: ΠΔ Σοφ.Σειρ.Πρόλ.9.

ἐνηχῶ-έω μτγν. κ μσν. ἐντὸς ἠχῶ: Ἀρετ.Ὀξ. Νούσ.1,6 **ἐπιγάστριον, εἰ ἐπικρούεις, ἐνηχοῦν·** || κ. μετὰ δοτ. ἠχῶ εἰς τὸ οὖς τινος, ἀντηχῶ: Πλούτ. Ἠθ.589D **οἱ δαιμόνων λόγοι διὰ πάντων φερόμενοι, μόνοις ἐνηχοῦσι τοῖς ἀθόρυβον ἦθος .. ἔχουσι,** Ὀνήσανδρ.1,13 **ἐν- ἀκοαῖς σάλπιγξ·** **2)** παθ. **ἐνηχοῦμαί τι** ἐπὶ προσ., ἀκροῶμαι, ἀκούω τι: Μηναῖ.8,6 Ἑσπερ. **καὶ ἐνηχηθῶμεν τὴν τοῦ γεννήτορος φωνήν.**

ἔνδα ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ. δεικτ. ἐπὶ τόπου, ἐκεῖ, αὐτοῦ, ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ (ἐπὶ στάσεως), σπαν. π. τραγ. κ. κωμ.: Ἰλ.Ν 216 **ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης,** Ὀδ.Ν 71 **καὶ νύ κε τὴν ἔνθ' ὦκα βάλεν μεγάλας ποτὶ πέτρας·** || ὁμ. μετὰ ρ. κινήσεως, ἐκεῖσε, εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος: Ἰλ.Ξ 340 **ἔνθ' ἴομεν κείοντες,** Ὀδ.Γ 297 **αἱ μὲν ἄρ' ἔνθ' ἦλθον,** Αἰσχ.Ἱκ.33 **ἔνθα δὲ .., ἀγρίας ἁλὸς ἀντήσαντες ὄλοιντο,** Ἀριστφ. Ὀρν.1556 **ἔνθα καὶ Πείσανδρος ἦλθε·** || φρ. **ἔνθα καὶ ἔνθα** τῇδε κἀκεῖσε, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ: Ἰλ.Θ 107 **ἔνθα καὶ ἔνθα διωκέμεν ἠδὲ φέβεσθαι,** Ὀδ. Β 213· || ὁμ. ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ· πρβλ. ἔνθεν καὶ

ἔνθεν : ΠΔ Βασ.4,2,8 καὶ διηρέθη τὸ ὕδωρ ἔνθα καὶ ἔνθα· ‖ ὁμ. σημ. ἐν φρ. ἢ ἔνθα ἢ ἔνθα : Ὀδ.Κ 574· ‖ ὁμ. π. πεζοῖς ἐν φρ. ἔνθα μὲν .. ἔνθα δὲ ἐδῶ μέν .. ἐκεῖ δέ : Ξεν.Οἰκ.3,4 ἔνθα μὲν πάντας ὡς εἰπεῖν δεδεμένους .., ἔνθα δὲ λελυμένους, Πλάτ.Συμπ.211Α οὐδ᾽ ἔνθα μὲν καλόν, ἔνθα δὲ αἰσχρόν· **2)** ὁμ. δεικτ. ἐπὶ χρόνου, τότε : Ἰλ. Ε 1 ἔνθ᾽ αὖ Τυδείδῃ Διομήδεϊ Παλλὰς Ἀθήνη δῶκε μένος καὶ θάρσος· ‖ ὁμ. σημ. ἐν φρ. ἔνθα δ᾽ ἔπειτα κ. ἔνθα καί : Ὀδ.Η 196 ἔνθα δ᾽ ἔπειτα πείσεται ἅσσα οἱ Αἶσα κατὰ Κλῶθές τε βαρεῖαι γεινομένῳ νήσαντο λίνῳ, αὐτ.Κ 516· ‖ ὁμ. ἔνθα δὴ τότε λοιπόν : Ἡρ.1,59 ἔνθα δὴ ὁ Πεισίστρατος ἦρχε Ἀθηναίων, Αἰσχ.Πέρσ.490 ἔνθα δὴ πλεῖστοι θάνον δίψῃ τε λιμῷ, Ξεν.Ἑλλ.2,4,39 ἔνθα δὴ ὁ Θρασύβουλος ἔλεξεν, Πλάτ.Φαῖδρ.249Β ἔνθα καὶ εἰς θηρίου βίον ἀνθρωπίνη ψυχὴ ἀφικνεῖται· **3)** ἀναφορ. ἐπὶ τόπου, ὅπου, ἐν ᾧ τόπῳ, εἰς ὃ μέρος : Ἰλ.Α 610 πρὸς ὃν λέχος ἤϊ᾽, .. ἔνθα πάρος κοιμᾶθ᾽, Ὀδ.Ζ 256 πρὸς δῶμα ... ἔνθα σέ φημι πάντων Φαιήκων εἰδησέμεν ὅσσοι ἄριστοι, Πάπ. εἰς Φιλαδέλφιαν ἔνθα γεουχοῦμεν, Διγεν.Ἀκρ.3427 ὁ τόπος μὲν .., ἔνθα τὴν κόρην εἶδον· ‖ κ. ἐν ἐπαναλήψει : Ἡσίοδ.Α 334, Θεόκρ.8,45 ἔνθ᾽ ὄις, ἔνθ᾽ αἶγες διδυματόκοι, ἔνθα μέλισσαι σμήνεα πληροῦσιν· ‖ ὁμ. ἔνθα τε : Ἰλ.Β 594 ἔνθα τε μοῦσαι ἀντόμεναι Θάμυριν τὸν Θρήικα παῦσαν ἀοιδῆς, Φίλ.2,580· ‖ ὁμ. ἔνθα περ κ. ἔνθαπερ βλ.λ.· ὁμ. ἔνθα που : Γλυκ.Ἐπιστ.16,74 ἐκλέγεται τὸν θύμον, ἔνθα που τύχοι τοῦτον εὑροῦσα· ‖ σπαν. ἐν πλαγ. ἐρωτ. : Σοφ.Ἠλ.1101 Αἴγισθον ἔνθ᾽ ᾤκηκεν ἱστορῶ πάλαι, Σοφ.Αἴ.659 γαίας .. ἔνθα μή τις ὄψεται (εἰς ὃ μέρος τῆς γῆς), Εὐρ.Τρῳ. 685· ‖ μετά ρ. κινήσεως, εἰς τὸ μέρος ὅπου : Ὀδ.Α 210 ἐς Τροίην .. ἔνθα περ ἄλλοι Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἔβαν, Σοφ.Ἠλ.1099 ὁδοιποροῦμεν ἔνθα χρῄζομεν, Θουκ.4,42 ἀπὸ δὲ τοῦ αἰγιαλοῦ τούτου ἔνθα αἱ νῆες κατέσχον, αὐτ.75· **4)** ὁμ. ὁπόθεν : Σοφ.Ἠλ.436, Ξεν.Οἰκ.18,1 στὰς ἔνθα πνεῖ ἄνεμος· ‖ ὁμ. σπαν. ἐπὶ χρόνου, ὅτε, εὐθὺς ὡς : αὐτ.Ἀν.5,1,1 ηὔξαντο σωτήρια θύσειν ἔνθα πρῶτον εἰς φιλίαν γῆν ἀφίκοιντο (παρεμβολή)· ‖ συνήθ. ἐν φρ. ἔστιν ἔνθα = ἔστιν ὅτε, ἐνίοτε, κάποτε : Σοφ.Ἠλ.1042 ἀλλ᾽ ἔστιν ἔνθα χἡ δίκη βλάβην φέρει, Ξεν.ΚΠ 7,4,15 μάλα ἔστιν ἔνθα ἰσχυρῶς ὠφελοῦσι σφενδονῆται παρόντες· ‖ ὁμ. ἔνθα τοῦ χρόνου καθ᾽ ὃν χρόνον, ὅτε : Αἰλ.Πἰ 10,18 ἔνθα τοῦ χρόνου ἡ χαριεστάτη ἐστὶν ἥβη τῶν καλῶν μειρακίων.

ἐνθάδε ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ. ἐπὶ τόπου (στάσεως) ἐνταῦθα, ἐν τῷδε τῷ τόπῳ, ἐδῶ, αὐτοῦ : Ἰλ.Α 171 οὐδέ σ᾽ ὀίω ἐνθάδ᾽ ἄτιμος ἐὼν ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν, Ὀδ.Λ 486, ΚΔ Πράξ.16,28 ἅπαντες γάρ ἐσμεν ἐνθάδε, - ἐνθάδε κεῖται ὁ Α (Ἐπιγρ. ἐπὶ ἐπιτυμβίων πλακῶν)· ‖ ὁμ. ἐπὶ κινήσεως, εἰς τοῦτο ἐδῶ τὸ μέρος : Ἰλ.Ζ 256, Ὀδ. Ζ 206 ἀλλ᾽ ὅδε τις δύστηνος ἀλώμενος ἐνθάδ᾽ ἱκάνει, Σοφ.Φιλ.304 οὐκ ἐνθάδ᾽ οἱ πλοῖ τοῖσι σώφροσιν βροτῶν, Θουκ.6,36 ἐνθάδε ἐλθόντας, ΚΔ Ἰω.4,16 φώνησον τὸν ἄνδρα σου καὶ ἐλθὲ ἐνθάδε, Πάπ. πέμψον ἐ- αὐτόν, Διγεν.Ἀκρ.1478 ἐλθὲ ἐνθάδε, τέκνον μου· **2)** ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ κατ᾽ ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸν Ἅδην, τὸν κάτω κόσμον : Πίνδ.Ο 2,63 θανόντων μὲν ἐνθάδ᾽ αὐτίκ᾽ ἀπάλαμνοι φρένες ποινὰς ἔτισαν, Ἀριστφ.Βάτρ.82 ὁ δ᾽ εὔκολος μὲν ἐνθάδ᾽, εὔκολος δ᾽ ἐκεῖ, Πλάτ.Γοργ.525Β γίγνεται αὐτοῖς ἡ ὠφέλεια καὶ ἐνθάδε καὶ ἐν Ἅιδου· ‖ ὁμ. οἱ ἐνθάδε ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ οἱ κάτω : Αἰσχ.Ἱκ.923 οἱ δ᾽ ἐνθάδ᾽ οὐδέν, ὡς ἐγὼ σέθεν κλύω, Σοφ. Ἀντ.75· ‖ ὁμ. οἱ ἐνθάδε ἢ ἐνθάδε λεὼς ὁ λαὸς τοῦ τόπου τούτου : Σοφ.ΟΚ 42 τὰς πάνθ᾽ ὁρώσας Εὐμενίδας ὅ γ᾽ ἐνθάδ᾽ ἂν εἴποι λεώς νιν, αὐτ.78, Εὐπ.357 τις τῶν ἐνθάδ᾽ αὐτοῦ· ‖ ὁμ. τὰ ἐνθάδε, ἀντίθ. τὰ ἐκεῖ, ἡ ἐνταῦθα κατάστασις τῶν πραγμάτων : Θουκ.6,17 τὰ ἐνθάδε οὐκ ἐπικωλύσει· **3)** ἐπὶ περιστάσεων, καταστάσεων, εἰς τοιοῦτον σημεῖον, βαθμόν : Σοφ.Φιλ.377, Ξεν.ΚΠ 2,4,17 ἀλλ᾽ ἔστιν, .. καὶ πρόφασιν κατασκευάσαι ἐνθάδε οὐκ ἄπιστον· ‖ ὁμ. μετὰ γεν. : Σοφ.Φιλ. 899 ἐνθάδε ἤδη τοῦδε τοῦ πάθους κυρῶ· **4)** ἐπὶ χρόνου, νῦν, τώρα, εἰς τὸ παρόν : Σοφ. ΟΤ 488 πέτομαι δ᾽ ἐλπίσιν οὔτ᾽ ἐνθάδ᾽ ὁρῶν οὔτ᾽ ὀπίσω, αὐτ.ΟΚ 992, Ξεν.ΚΠ 2,3,4 λεγέτω ἐνθάδε ἀναστὰς περὶ αὐτοῦ τούτου.

ἐνθαδί ἐπίρρ. ἀττ. ἐπιτατ. ἀντὶ τοῦ ἐνθάδε βλ.λ. : Εὐπ.2, Ἀριστφ.Πλ.54 ἦλθε μετὰ νῷν ἐνθαδί.

ἐνθάδιος-α-ον μσν. ἐντόπιος, ἐγχώριος, καθ᾽ Ἡσ. « ἐντόπιος » : Γεωπ.12,1,3 σεῦτλον ἐνθάδιον.

ἐνθακεύω μσν. ἐνθακέω βλ.λ. : Πρόδρ.8,354 ἐνθακεύων τῷ θρόνῳ.

ἐνθάκη (ἡ) Ἐπιγρ. ἑνέδρα ἢ ἀναβάθραι τῆς ἐνθάκης.

ἐνθάκησις-εως (ἡ) ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐνθακεῖν, τὸ καθέζεσθαι ἔν τινι : Σοφ.Φιλ. 18 ἐν ψύχει μὲν ἡλίου διπλῆ πάρεστιν ἐνθάκησις.

ἐνθακῶ-έω, μσν. ἐνθακεύω ἐγκάθημαί τινι, κάθημαι ἐντός τινος ἢ ἐπί τινος : Σοφ.Ἠλ.267 ὅταν θρόνοις Αἴγισθον ἐνθακοῦντ᾽ ἴδω, αὐτ.ΟΚ 1293.

ἐνθαλαμεύομαι μσν. ἐντός τινος θαλαμεύομαι βλ.λ. : Εὐστ.εἰς Διον.Περ.476.

ἐνθαλάμια (τὰ) Ἡσ. « πλάσματα ἐκ μήκωνος καὶ σησάμης ».

ἐνθαλασσεύω μτγν., ἀττ. -ττεύω, ζῶ ἐντὸς τῆς θαλάσσης : Αἰλ ΖἹ 9,63 τά τε ὄρεια (τῶν ζῴων) καὶ ὅσα ἐνθαλαττεύει καὶ μετεωροπορεῖ· **2)** ὁμ. εἶμαι, εὑρίσκομαι ἐν τῇ θαλάσσῃ, πλέω, ταξιδεύω : Φίλ.1,287 πρὸς ἐναντία πνεύματα νῆες ἐνθαλαττεύουσαι, Λόγγ.2,12· **3)** μτφ. συναντῶν δυσκολίας περιπίπτω εἰς ἀμηχανίαν, πελαγώνω : Κλήμ. Ἀλ.Παιδ.2,183,31 ἐνθαλαττεύων τε (ὁ ἀνθρώπινος νοῦς) εἰλιγγιᾷ τῷ ζόφῳ τῆς καταιγίδος.

ἐνθαλάσσιος-ον, ἀττ. -άττιος-ον ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ : Σοφ.ἀπ.432,10 νεῶν ποιμαντῆρσιν ἐνθ-.

ἐνθάλασσος-ον μτγν., ἀττ. -αττος ἐνθαλάσσιος βλ.λ. : Διόδ.Σ 3,44 ὑπὸ δὲ τὰς ῥίζας, σπιλάδας ὀξείας καὶ πυκνὰς ἐνθαλάττους· **2)** παρὰ τὴν θάλασσαν, πλησίον τῆς θαλάσσης : Ἀθήν.Μηχ. 32,3(9,14) πόλιν ἐνθάλασσον.

ἐνθαλέθω μσν. θάλλω, ἀνθῶ, ἀκμάζω : Πρόδρ. Τετράστιχ. εἰς Βί. Βασ.6 παῖς, ἐνθαλέθων βιότητι λόγοισί τε, θαῦμα, νεάζων.

ἔνθαλλος-ον πάπ. κ. νεώτ. ὁ θάλλων, βλαστάνων, ὁ ἐν θαλερότητι ὤν : περὶ τῆς κριθ(ῆς) ἐνθάλλου εὐθύμει, πέπρακα γάρ.

ἐνθάλλω, μτχ. παρακ. ἐντεθηλώς, θάλλω· Ἡσ. « ἐντεθηλότος· θάλλοντος », Σουΐδ.

ἐνθάλπω μτγν. θερμαίνω ἐντός τινος : Διόδ.Σ 2,52 εἰς πολυτραφῆ χώραν καὶ γόνιμον ὕδωρ ἐνθάλπουσαν· ‖ παθ. -ομαι μτφ. φλέγομαι ἐξ ἔρωτος : Σοφ.ἀπ.421 (π.Ἀθήν.13,564C) ἐνθάλπεται μὲν αὐτός, ἐξοπτᾷ δ᾽ ἐμέ.

ἐνθαλύξας Ἡσ. « σφοδρῶς πατάξας ».

ἔνθαλψις-εως (ἡ) μσν. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐνθάλπειν, τὸ ἐνθερμαίνειν : Φιλῆς 2,211 (ἔκδ. Mi.).

ἔνθαμνος-ον μτγν. θαμνώδης : Βασ.1,349Β.

ἐνθανατῶ-όω μτγν. καταδικάζω εἰς θάνατον : Φιλόχ.144 (π.Διον.Ἀλ.Δειν.3,636,16) τοὺς μὲν οὐχ ὑπομείναντας τὴν κρίσιν ἐνεθανάτωσαν τῇ ψήφῳ.

ἔνθαπερ ἐπίρρ. ἐπιτατ. τοῦ ἔνθα βλ.λ., ἐκεῖ ὅπου ἀκριβῶς : Ἰλ.Ν 524 ἔνθαπερ ἄλλοι ἀθάνατοι θεοὶ ἦσαν, Ἡρ.1,14 κέεται δὲ ὁ θρόνος οὗτος ἔνθαπερ οἱ τοῦ Γύγεω κρητῆρες, Θουκ.6,32 ἐς τὴν Κέρκυραν, ἔνθαπερ καὶ τὸ ἄλλο στρά-

τευμα τῶν ξυμμάχων ξυνελέγετο, Ξεν.Λακ.5,7· **2)** πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος ὅπου. : Σοφ.Ἠλ.1495 **χώρει δ' ἔνθαπερ κατέκτανες πατέρα τὸν ἀμόν.**

ἐνθάπτω κ. μσν. κ. νεώτ., παθ. μέλλ. β' **ἐνταφήσομαι**, παθ. ἀόρ. β' **ἐνετάφην** θάπτω ἐντός τινος, θάπτω ἔν τινι τόπῳ, χώνω εἰς τὴν γῆν : Αἰσχίν. 1,99 **ἀλλ' εἰ μή τι ἄλλο, ἐνταφῆναι ὑπολιπεῖν αὐτῇ,** Διόδ.Σ 1,66 **τὴν τῶν ἐνταφέντων δόξαν,** Ἐπιγρ. ἐνθαφείς (sic)· || κ. μέσ. : Πλούτ.Δίων 43 **ἄπειμι τῷ πυρὶ καὶ τῷ πτώματι τῆς πατρίδος ἐνταφησόμενος·** **2)** μτφ. κρύπτω τι ἐντός τινος : Μηναῖ.1,3 Ὠδ.9 **τὴν φλογερὰν τῶν ἀνθρώπων ἁμαρτίαν ἀναλαβὼν ἐνθάπτει Ἰορδάνου τοῖς νάμασι·** κ. παθ. : Νικ.Χων Χρον.376C **τὸ παραμένον ἐν ψυχῇ καὶ ἐνθαπτόμενον ἐμπύρευμα.**

ἐνθάρρυνσις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. **-η** ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐνθαρρύνω, ἡ ἔμπνευσις θάρρους, ἐμψύχωσις· **2)** λόγος ἢ πρᾶξις δι' ἧς ἐνθαρρύνει τις.

ἐνθαρρυντικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐνθαρρύνων ἢ γινόμενος πρὸς ἐνθάρρυνσιν, ὁ ἐμπνέων θάρρος : **λόγοι ἐνθαρρυντικοί·** ἐπίρρ.**-ῶς**, δημ. **-ά.**

ἐνθαρρύνω νεώτ., παθ. ἀόρ. **ἐνεθαρρύνθην** ἐμποιῶ τινι θάρρος, ἐμβάλλω, ἐμπνέω εἴς τινα θάρρος, ἐμψυχώνω τινά, ἀντίθ. ἀποθαρρύνω : **ἐνεθάρρυνε τοὺς στρατιώτας διὰ πατριωτικῶν λόγων, - μὲ ἐνεθάρρυνεν ἡ ὑπόσχεσίς του.**

ἐνθαρρῶ-έω κ. **ἐνθαρσῶ-έω** θαρρῶ, πέποιθά τινι, ἔχω θάρρος, ἐμπιστοσύνην εἴς τι : Ἀνδοκ.21,38.

ἐνθαυθοῖ Ἐπιγρ. ἐνταυθοῖ βλ.λ.

ἐνθαυμαστῶ-όω μαν. ποιῶ τι θαυμαστόν, καθιστῶ τι ἀξιοθαύμαστον : Παχυμ.Γ'Ανδρ.36.

ἐνθαῦτα ἐπίρρ.Ἰων.τ. τοῦ ἐνταῦθα βλ.λ. : Ἡρ.1,48.

ἐνθεάζω κ. μσν. εἶμαι, καθίσταμαι ἔνθεος, πληροῦμαι θείας ἐμπνεύσεως : Ἡρ.1,63 **ὁ μὲν δὴ οἱ ἐνθεάζων χρᾷ τάδε,** Ἀπολλδ.2,8,3 **μάντις χρησμοὺς λέγων καὶ ἐνθεάζων,** Λουκ.Θε.Δ 18,1 **μεθύων .. καὶ ἐνθεάζων,** Εὐστ.Πον.251,53· || ὁμ. σημ. τὸ μέσ. **ἐνθεάζομαι** : Πλούτ.Ἠθ.623C **καὶ τὸ χρησμῳδεῖν ἐυμέτρως παρέχεται τοῖς ἐνθεαζομένοις,** Λουκ.Ἀλέξ.13 **σείων ἅμα τὴν κόμην.. ὥσπερ ἅμα τῇ μητρὶ .. ἐνθεαζόμενοι.**

ἐνθέακτος καθ' Ἡσ. γλωσσ. τοῦ **ἐνθρίακτος** (πιθαν. ἐνθέαστος).

ἐνθεασμός (ὁ) μσν. ἐνθουσιασμός : Εὐστ.Πον. 266,41 **καὶ τοὺς ἄλλους δὲ ἐξομοιοῦν σοὶ αὐτῷ κατὰ ἐνθεασμόν.**

ἐνθεαστικός-ή-όν ὁ ἔνθεος, ὁ ὑπὸ ἐνθέου μανίας ἀγόμενος, ἐνθουσιασμένος : Πλάτ.Νόμ. 682A **θεῖον γὰρ οὖν δὴ καὶ τὸ ποιητικὸν [ἐνθεαστικὸν] ὂν γένος ὑμνῳδοῦν πολλῶν τῶν κατ' ἀλήθειαν γιγνομένων,** Πρόκλ.Παρμ.742S **ἐνθ- ψυχαί·** **2)** ἐπὶ ἐνοχλήσεων, ὁ ἐκ τῶν νεύρων προερχόμενος, νευρωσικός : Ῥοῦφ.π.Ὀρειβ.7,26,177 **ἐνθ- ἴλιγγος,** Μνησίθ.Κυζ.αὐτ.15,3 **ἐνθ- πνιγμός.**

ἐνθεαστικῶς ἐπίρρ., μτγν. κ. μσν. μετ' ἐνθέου μανίας, μετ' ἐνθουσιασμοῦ : Λουκ.Ἐρωτ.14 **ἐνθεαστικῶς ταῦτα τοῦ Καλλικρατίδου βοῶντος,** Συριαν.Μεταφ.42,14, Μηναῖ.8,7 Ἑσπερ. **ἐνθ- ἐκραύγαζον·** || ὑπερθ. **-ώτατα** : Πρόκλ.Πολ.1,133.

ἐνθεάτης (ὁ) (ἀναγν. **ἐνθεαστής**) γλωσσ. **μάντις.**

ἐνθεῖν δωρ. ἀντὶ ἐλθεῖν βλ.λ.

ἔνθειος-ον νεώτ. **ὁ περιέχων θεῖον·** || εἰδ. χημ. χαρακτηρισμὸς χημικῆς ἑνώσεως ἐν ᾗ ἓν ἢ πλείονα ἄτομα αὐτῆς ἔχουσιν ἀντικατασταθῆ δι' ἰσοδυνάμου ἀριθμοῦ ἀτόμων θείου, ἄνευ μεταβολῆς τοῦ τρόπου διατάξεως τῶν λοιπῶν ἀτόμων.

ἐνθελής-οῦς-ές μσν. ὁ ἔχων θέλησιν, ἀντίθ. ἀθελής.

ἔνθεμα-ατος (τό) κ. μσν. **κ.** νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐντίθημι **ἢ ἐνθέτω, εἰδ. ὁ** κατὰ τὸν ἐνοφθαλμισμόν, ἐγκεντρισμόν, τῶν δένδρων ἐντιθέμενος ὀφθαλμοφόρος βλαστός, τὸ ἐμβόλιον, μπόλι : Θεόφρ.ΦΑἰτ.1,6,8 **τὸ ἔνθεμα οὕτως ἀποξύειν ὥστε μὴ γυμνοῦν τὴν μήτραν,** Γεωπ.3,3,9 **τὰ εἰς ἐγκεντρισμὸν ἐνθέματα,** Εὐστ.Ὀδ.1423,37· **2)** νεώτ. τεμάχιον ξύλου τιθέμενον εἰς ἀντικατάστασιν ἐφθαρμένου μέρους ἑτέρου ξύλου ἢ πρὸς συμπλήρωσιν αὐτοῦ, μάτισμα· **3)** Ἐπιγρ. κατάθεσις χρημάτων εἰς τράπεζαν· **4)** κόσμημα, στολίδι : ΠΔ Ἀσμ.4,9 **ἐνθέματι τραχήλων σου·** **5)** πάπ. δεξαμενή, ἀποθήκη ὕδατος· πρβλ. ἔνθημα.

ἐνθεματίζω μσν. κ. νεώτ. θέτω ἔνθεμα βλ.λ., ἐγκεντρίζω, ἐνοφθαλμίζω, ἐμβολιάζω : Γεωπ.10,23,4· **2)** θέτω ἔνθεμα βλ.λ.2), συμπληρῶ ξύλον τι ἢ ἀντικαθιστῶ ἐφθαρμένον μέρος αὐτοῦ δι' ἐνθέματος, ματίζω· **3)** ἐμβάλλω, ἀποθέτω : Ἐπιφάν. 1,946D **εἰς γῆν ἐνθεματίζων·** ρηματ.π. ἐνθεματισμός.

ἐνθεματισμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἐνθεματίζειν, ἐγκεντρισμός, ἐμβολιασμός : Κλήμ.Ἀλ.Παιδ.154(131).

ἐνθεμέλιοι θεοί (οἱ) Ἐπιγρ. θεοὶ ποιοῦντες ἀσφαλεῖς τὰς θεμελιώσεις (πιθ.).

ἐνθεμελιῶ-όω μτγν. θέτω **θεμέλιον** ἐντός, **στερεῶ** : Γρηγ.Νύσσ.1,683D.

ἐνθέμεν ποι. ἀόρ. β' ἀπαρφ. τοῦ ἐντίθημι βλ.λ.

ἐνθέμιον (τό) μτγν. κ. νεώτ. θάλαμος ἐν τῇ πρύμνῃ τοῦ πλοίου, τὸ ἔσω τῆς πρύμνης : Πολυβ. 1,90 **τὸ μέσον δὲ τῆς πρύμνης ἀσάνδιον, οὗ τὸ ἐντὸς ἐνθέμιον·** || εἰδ. νεώτ. ναυτ. ἰδιαίτερον μέρος τοῦ κύτους πλοίου, ἐν ᾧ ἐντίθενται διάφορα τρόφιμα ἢ ὑλικά· **2)** κοῖλον τι σκεῦος, κοτύλη εἰσδεχομένη λύχνον : ΠΔ Ἐξ.38,19-22 **καὶ τὰ ἐνθέμια ἐξ αὐτῶν, ἵνα ὦσιν οἱ λύχνοι ἐπ' αὐτῶν.**

ἔνθεν ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ. δεικτ. ἐπὶ τόπου, ἐντεῦθεν, ἐκεῖθεν, ἀπ' ἐκεῖ, ἀπὸ τοῦτο τὸ μέρος : Ἰλ.Κ 179 **τοὺς δ' ἔνθεν ἀναστήσας ἄγεν ἥρως,** αὐτ.Δ 58, Ὀδ.Μ 235 **ἔνθεν μὲν Σκύλλη, ἑτέρωθι δὲ δῖα Χάρυβδις,** Εὐρ.Ἑκ.1152 **αἱ μὲν ἐξ ἀριστερᾶς, αἱ δ' ἔνθεν·** || κ. νεώτ. **ἔνθεν καὶ ἔνθεν** ἑκατέρωθεν, ἀμφοτέρωθεν, ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ : Ἡρ.4,175 **τὰ δὲ ἔνθεν καὶ ἔνθεν κείροντες ἐν χροΐ,** Θουκ.7,81, Ξεν.ΚΠ 6,3,3 **ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἐπορεύοντο οἱ ὁπλοφόροι,** Μηναῖ.1,5 Ἀπολυτ. **διηρεῖτο τὰ ὕδατα ἔνθεν καὶ ἔνθεν·** || ὁμ. κ. νεώτ. **ἔνθεν μέν.. ἔνθεν δέ** ἐντεῦθεν μέν.. ἐκεῖθεν δέ, ἐκ δεξιῶν μέν.., ἐξ ἀριστερῶν δέ : Ξεν.Ἀν.3,5,7 **ἔνθεν μὲν γὰρ ὄρη ἦν ὑπερύψηλα, ἔνθεν δὲ ὁ ποταμός·** || ὁμ. **ἐ- μὲν .. ἐξ εὐωνύμου δὲ** : Ἡρ.1,72 **ἔνθεν μὲν Συρίους Καππαδόκας ἀπέργει, ἐξ εὐωνύμου δὲ Παφλαγόνας·** || ὁμ. **ἔνθεν μὲν .. ἑτέρωσε δὲ** : Πλάτ.Σοφ.224A **ἔνθεν μὲν ὠνηθεῖσαν, ἑτέρωσε δὲ ἀγομένην καὶ πιπρασκομένην·** || ὁμ. μσν. κ. νεώτ. **ἔνθεν κακεῖθεν** ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ : Διγεν.Ἀκρ.3974 **ἔνθεν κακεῖθεν τῶν μερῶν οὕτως καλῶς εἰργάσθη·** || ὁμ. **ἔνθεν καὶ ἔνθεν** μετὰ γεν. : Θουκ. 2,76 **ἔνθεν δὲ καὶ ἔνθεν αὐτοῦ ἀρξάμενοι ἀπὸ τοῦ βραχέος τείχους,** Ξεν.ΚΠ 6,1,30 **πρὸς τοὺς ἄξονας ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῶν τροχῶν·** **2)** μσν. ἐνταῦθα, ἐδῶ : Ἐφραὶμ Σύρ.1,29B **κλαύσωμεν οὖν ὀλίγον ἔνθεν, ἵνα μὴ κλαύσωμεν ἐκεῖθεν αἰωνίως βασανιζόμενοι,** αὐτ.39E· **3)** ὁμ. ἐπὶ χρόνου, ἐντεῦθεν, μετὰ ταῦτα, ἔπειτα : Ἰλ.Ν 741 **ἔνθεν δ' ἂν μάλα πᾶσαν ἐπιφρασσαίμεθα βουλήν,** Αἰσχ.Ἀγ.248 **τὰ δ' ἔνθεν οὔτ' εἶδον οὔτ' ἐννέπω** (τὰ μετὰ ταῦτα)· **4)** κ. νεώτ. ἐκεῖθεν, ἀπ' ἐκεῖνο τὸ σημεῖον : Ὀδ.Θ 500 **φαῖνε δ' ἀοιδήν, ἔνθεν ἑλὼν** (σχόλ. «ἐντεῦθεν ἀρξάμενος»)· πρβλ. Διογ.Λ 1,102· || ἐκ τῆς ἀφορμῆς ταύτης, ἐξ ἐκείνης τῆς αἰτίας ἢ περιστάσεως : Εὐρ.Τρῳ. 951 **ἔνθεν δ' ἔχοις ἂν εἰς ἔμ' εὐπρεπῆ λόγον, - ἔνθεν ἡ διάστασις·** **5)** ὡς ἀναφορ. ἐπὶ τόπου, ὅθεν, ὁπόθεν, ἀπ' ὅπου, ἀπὸ κεῖ ποὺ : Ἰλ.Ω 597 **ἕζετο δ' ἐν κλισμῷ πολυδαιδάλῳ, ἔνθεν ἀνέστη,** Ὀδ.Τ 62 **δέπα, ἔνθεν ἄρ' ἄνδρες ὑπερμενέοντες ἔπινον** (ἐξ ὧν ἔπινον), Αἰσχ.Πρ.367· || ὁμ. ἐπὶ

ἀρχῆς, γενέσεως : Σοφ.'Αντ.310 ἵν' εἰδότες τό κέρδος ἔνθεν οἰστέον τὸ λοιπὸν ἁρπάζητε· || ὁμ. εἰς τὸν τόπον ὅθεν : Ξεν.'Αν.2,3,6 ἄξουσιν ἔνθεν ἕξουσι τὰ ἐπιτήδεια· || ὁμ. ἐπὶ ὁμιλίας : αὐτ.'Ελλ.6,5,1 νῦν δ' ἐπάνειμι ἔνθεν ἐπὶ ταῦτα ἐξέβην· 6) ὁμ. κ. νεώτ. ἐπὶ αἰτίας, ὅθεν, ὁπόθεν : Αἰσχ.Εὐμ.689 Ἄρει δ' ἔθυον, ἔνθεν ἔστ' ἐπώνυμος πέτρα πάγος τ' Ἄρειος, Εὐρ.'Ηλ.38, Διοσκ.1,92 ἔνθεν τὴν ἐπωνυμίαν ἔσχεν.

ἐνθεναρίζω 'Ησ. γλῶσσ. τοῦ ἐγχειρῶ βλ.λ.

ἐνθένδε ἐπίρρ. δεικτ. ἐπὶ τόπου, ἐντεῦθεν, ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' ἐκεῖ : 'Ιλ.Θ 527 ἐξελάαν ἐνθένδε κύνας, 'Οδ. Λ 69, Αἰσχ.Πρ.707 ἐνθένδ' ἡλίου πρὸς ἀντολὰς στρέψασα σαυτήν, 'Αριστφ.Λυσ.1123 στῆτε παρ' ἐμὲ .., ἐνθένδε θ' ὑμεῖς, Πλάτ.Εὐθ.275D ἤρξατο δ' οὖν ἐνθένδε ποθὲν ὁ Εὐθύδημος· || ἐνθένδ' αὐτόθεν ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς πόλεως : 'Αριστφ.'Αχ.116 κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ εἰσὶν ἐνθένδ' αὐτόθεν· || ὁμ. ἐντεῦθεν, ἀπ' ἐδῶ, δθ. ἐκ τοῦ κόσμου τούτου εἰς τὸν Ἄδην, μετά ρ. κινήσεως σημαντικῶν : Πλάτ.'Απολ.40C μετοίκησις τῇ ψυχῇ τοῦ τόπου τοῦ ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον· || ὁμ. ὁ ἐνθένδε στρατός ὁ ἐκ τοῦ μέρους τούτου, ὁ ἀθηναϊκός : Εὐρ.'Ικ.695 ὡς ὑπείδετο στρατὸν Κρέων τὸν ἐνθένδε· 2) ὁμ. ἐπὶ χρόνου, ἐκ τούτου τοῦ χρόνου, μετὰ τοῦτο : Θουκ.2,1 ἄρχεται δὲ ὁ πόλεμος ἐνθένδε ἤδη 'Αθηναίων καὶ Πελοποννησίων· ὁμ. τὸ ἐνθένδε ἢ τοὐνθένδε: Σοφ. ΟΤ 1267 δεινὰ δ' ἦν τἀνθένδ' ὁρᾶν· || ὁμ. περαιτέρω : Εὐρ.Τρῳ.931 τὸν ἐνθένδ' ὡς ἔχει σκέψαι λόγον· || ἀπὸ τῆς ἐξῆς σκέψεως, ἀπὸ τῆς ἐπακολούθου ἐπόψεως : Πλάτ.Θεαίτ.178A ἐνθένδε ἂν μᾶλλον πᾶς τις ὁμολογήσειε ταὐτὰ ταῦτα, 'Ιουλ.Λόγ.4,136C ἐνθένδε ἂν γίγνοιτο γνώριμον.

ἐνθενδί ἀττ. ἐπιτατ. τ. τοῦ ἐνθένδε βλ.λ. : 'Αριστφ.Λυσ.429 ἐνθενδὶ δ' ἐγὼ ξυνεκμοχλεύσω.

ἔνθενπερ ἐπίρρ. μτγν. ὁπόθεν, ἐξ οὗ σημείου : 'Αρρ.'Αν.1,2,3 ἔφυγεν ὀπίσω ἐπὶ τὸν ποταμόν, ἔνθενπερ τῇ προτεραίᾳ ὡρμήθη.

ἔνθεος-ον κ. συνηρ. ἔνθους-ουν, κ. μον. κ. νεώτ. ὁ οἱονεὶ ἔχων τὸν θεὸν ἐν ἑαυτῷ, θεόληπτος, θεόπνευστος : Αἰσχ.'Επτ.497 ἔνθεος δ' Ἄρει βακχᾷ πρὸς ἀλκὴν Θυιὰς (ὑπὸ τοῦ Ἄρεως), Σοφ.'Αντ.964 παύεσκε μὲν γὰρ ἐνθέους γυναῖκας (περὶ τῶν Μαινάδων), Εὐρ.'Ιππ.141 οὐ γὰρ ἔνθεος.., εἴτ' ἐκ Πανὸς εἴθ' Ἑκάτας, Ξεν.Συμπ.1,10 οἱ δ' ὑπὸ τοῦ σώφρονος ἔρωτος ἔνθεοι, Λυκόφρ.28 ἔνθεον.. βακχεῖον στόμα· || κ. ὑπερθ. -ώτατος : Μάξ.Τύρ.32,4 ἐνθεωτάτη φύσις (ἐπὶ τοῦ 'Ομήρου)· || ὁμ. μετὰ γεν. πράγμ. : Αἰσχ.Εὐμ.17 τέχνης δέ νιν Ζεὺς ἔνθεον κτίσας φρένα (δώσας εἰς αὐτὸν ὁ Ζεὺς τὸ χάρισμα τῆς μαντικῆς τέχνης)· || ὁμ. μετὰ τῆς πρός, ἔνθεος πρός τι ζηλωτής τινος : Πλάτ. Συμπ.179A οὐκ ἂν αὐτὸς ὁ Ἔρως ἔνθεον ποιήσειε πρὸς ἀρετὴν (κατεχόμενον ὑπὸ θείου ἔρωτος πρὸς τὴν ἀρετήν)· 2) ἐπὶ ἔργων, ὁ ὑπὸ θείας δυνάμεως ἐμπνευσμένος : Αἰσχ.'Αγ.1209 τέχναισιν ἐνθέοις, Πλάτ.Φαῖδρ.244B μαντικῇ χρώμενοι ἐνθέῳ, 'Αριστλ.Ρητ.1408b,19 ἔνθεον γὰρ ἡ ποίησις, Κάλβ.'Ωδ.11,12 καὶ ποῦ τὰ ἔνθεα ἔπη· 3) μτγν. κ. μσν. ἐκκλ. θεῖος, ἱερός, ἅγιος : Εὐσ.'Εκκλ.'Ιστ. 1,2,10,15 τὴν εἰς οὐρανοὺς ἔνθεον ἀποκατάστασιν αὐτοῦ· 4) νεώτ. συνηθέστ. τὸ συνηρ. ἔνθους -ουν ὁ πλήρης ἐνθουσιασμοῦ, ὁ ἐνθουσιασμένος : ἔνθους προσφώνησις - ἐνέργεια - λόγος.

ἐνθεοῦμαι-όομαι σχόλ. εἶμαι θεόπνευστος· Σχόλ. Διον.Θρ.61H (π. AB 851,9) « τὸ ἐνθεοῦσθαι, τουτέστι τὸ ὑπὸ θεοῦ κινεῖσθαι, θειασμὸν φαμεν ».

ἐνθερίζω μτγν. κ. μον. διέρχομαί που τὸ θέρος, παραθερίζω : Πολυδ.1,62,Δικαίαρχ.Γεωγ.1,21 πόλις ἐνθερίσαι οἵα βελτίστη, Θωμ.Μ ἐν λ. θερίζω.

ἐνθερμαίνω κ. νεώτ., ἀόρ. ἐνεθέρμανα, παθ. ἀόρ. ἐνεθερμάνθην, θερμαίνω λίαν, κ. μτφ. ἐμβάλλω εἴς τινα πόθον : Σοφ.Τρ.368 εἴπερ ἐντεθέρμανται (δ. γρ. ἐκτεθέρμανται) πόθῳ.

ἔνθερμος(-η)-ο(ν) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ λίαν θερμός, ὁ πλήρης θερμότητος, διάπυρος, διακαής : 'Ιππ.'Επιδ.6,4,13 ἐνθ- φύσις, 'Αριστλ.Πρ.898a,6 ἐνθ- αἷμα, Ζήν.K 1,38 ἐνθ- πνεῦμα, Πλούτ.'Ηθ.951F Λιβύης μὲν γὰρ ἐνθ- ἡ πολλὴ καὶ ἄνυδρος· 2) μτφ. πλήρης θερμότητος, θερμουργός, διακαής : 'Αριστλ.Φυσιογν.806b,26 ἐνθ- διάνοια, Φίλ. 1,605· 3) ἐμπαθής, παράφορος : Κωμ.'Αδέσπ. 24,100 μειράκιον ἔνθε[ρμον ὂν] ἐρῶν (πιθ.).

ἐνθέρμως ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. θερμῶς, προθύμως, διακαῶς : ΚΜανασσ.Χρον.101D ἐνθέρμως ἱκετεύουσα, Εὐστ.Πον.4,20.

ἐνθεσίδουλος (ὁ) κ. μον. καθ' 'Ησ. ψωμόδουλος, δοῦλος τῶν ἐνθέσεων βλ.λ.2)·Εὐστ.'Οδ.1837,40.

ἔνθεσις-εως (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐντίθημι ἢ ἐνθέτω, ἡ παρεμβολή, ἐπένθεσις : Πλάτ.Κρατ.426C τῆς τοῦ ἦτα μεταβολῆς καὶ τῆς τοῦ νῦ ἐνθέσεως, 'Αρετ.'Οξ. Νούσ.1,4 οὐ γὰρ διαστάσιος χρέος ἐς ἔνθεσιν τῆς τροφῆς, Πλωτῖν.5,9,3, Πορφ.'Αποχ.4,20,Γεωπ. 5,35,2 τὴν τοῦ λίθου εἰς τὸ στέλεχος ἔνθεσιν· 2) τὸ ἐντὸς τοῦ στόματος τιθέμενον τεμάχιον, βλωμός, βούκκα, μπουκιά· Πολυδ.6,33 « τῶν δὲ ἄρτων οἱ ψωμοὶ καλοῦνται ἔνθεσις » : Φερεκρ. 108,6,'Αριστφ.'Ιππ.404 εἶθε φαύλως, ὥσπερ εὗρες, ἐκβάλοις τὴν ἔνθεσιν, 'Αντιφάν.π.'Αθην.3,104A ὅταν τὴν ἔνθεσιν ἐντὸς ἤδη τῶν ὀδόντων τυγχάνῃς κατεσπακώς, Λουκ.'Εταιρ.Δ 6,3,Εὐστ.Πον. 297,86· || φρ. παροιμ. θετταλικὴ ἔνθεσις = μεγάλη μπουκιά : 'Αντιφ.π.'Αθην.10,418D· 3) ἡ τοποθέτησις τοῦ ἐνθέματος βλ.λ. εἰς φυτόν, ἐνοφθαλμισμός, ἐγκεντρισμός, τὸ ἐμβόλιον, τὸ μπόλι : Φίλ.1,301,Γεωπ.10,37,1 ἕως ἂν ἡ ἔνθεσις φύῃ· 4) νεώτ. ἡ ἐντὸς τοίχου προσορμογή, ἐντοίχισις, ἐνδόμησις· || ναυτ. ἔνθεσις λέμβων ἡ ἐντὸς τοῦ πλοίου ἀπόθεσις τῶν ἀνακρεμωμένων λέμβων οὕτω.

ἔνθεσμος-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐν τοῖς θεσμοῖς, ὁ κατὰ τοὺς θεσμούς, ἔννομος, νόμιμος· ἀντίθ. ἔκθεσμος, ἄθεσμος· AB 251,3) « ἔνθεσμος βλάβη, ἡ ἐν τοῖς νόμοις ὡρισμένη» : Πλούτ.Νικ.6 τρόπαιον ἱστάναι τοὺς τούτου τυχόντας οὐκ ἔνθεσμον ἦν, - ἔνθεσμος ἐνέργεια· || ὁ ὑπὸ τῶν θεσμῶν παραδεδεγμένος, ἀνεγνωρισμένος : Νομοκάν. π. Λαμπεκ.Καισ.Βιβλ.6,125C τῶν ἐνθέσμων θείων γραφῶν· 2) ὁ ἔγκυρος, ὁ συμφώνως τῷ νόμῳ ἰσχύων : Πάπ. συγχωρήσεις παρέξεται ἐνθέσμους καὶ ἀπεριλύτους, ὁμ. συγγραφὴ (γάμου) ἔνθεσμος· || ὁ ἐπιτρεπόμενος : ὁμ. θεματίζειν ἐπὶ τράπεζαν ἔνθεσμον· 3) ἐπὶ προσ., ὁ συμφώνως τοῖς θεσμοῖς, ὁ νομίμως δρῶν, δθ. ὁ δίκαιος : Περίπλ.'Ερ.Θαλ.23 ἔνθεσμος βασιλεύς.

ἐνθέσμως ἐπίρρ. μτγν., μσν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἔνθεσμον βλ.λ., νομίμως, δικαίως· ἀντίθ. ἐκθέσμως, ἀθέσμως : Γαλ.14,216 ἐνθέσμως βασιλεύειν, Εὐάγρ.'Εκκλ.'Ιστ.292,13 τούς.. ἐνθέσμως καθαιρεθέντας παρανόμους ἐδέξατο.

ἐνθεσπίζω μτγν. ἐπὶ τοῦ θείου, θεσπίζω ἤτοι προφητεύω, χρησμοδοτῶ ὢν ἐντός (ἐν τῇ ψυχῇ) τινος, ὑπαγορεύω ἐνδομύχως τινὶ θεσπίσματα, χρησμούς, θείας ῥήσεις : Εὐσ.Εὐαγγ.'Απ.278D τοῦ .. ἐνθεσπίζοντος ἐν αὐτῷ θείου πνεύματος.

ἐνθέτης (ὁ) νεώτ. ὁ ἐνεργῶν ἔνθεσιν, ὁ δι' οὗ τελεῖται ἡ ἔνθεσις βλ.λ.1)· 2) εἰδ. ναυτ. εἶδος διπλοῦ ἐπάρτου ἐν χρ. διὰ φορτώσεις ἢ ἐκφορτώσεις μικρῶν βαρῶν καὶ ἰδίως βυτίων ὕδατος καὶ σάκκων, μαραβίλια (τοῦ νεροῦ).

ἐνθετικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ κατάλληλος εἰς τὸ ἐνθέτειν, δθ. κ. μτφ. ἐμφυτεύειν τι : Στοβ.'Εκκλ. 7,42 (27,2) τῶν ὑγιῶς ἐχουσῶν (δοξῶν) ἐνθετικός·

2) ὁ κατάλληλος, ὁ εὐχερὴς διὰ κατάποσιν : Ὀρειβ.ἀπ.74 **ἡ ἐνθετικὴ τῶν σιτίων προθυμία**· **3)** νεώτ. ὁ δι' ἐνθέσεως βλ.λ.), δι' ἐμβολῆς γινόμενος : **ἐνθετικὴ διακόσμησις** (ἡ δι' ἐμβολῆς ποικιλμάτων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἐπίπλων, σκευῶν κττ.).

ἔνθετος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐντεθειμένος, ἐμβεβλημένος ἢ ἐκεῖνος ὃν δύναταί τις νὰ ἐνθέσῃ : Θέογν.435 **εἰ δ' ἦν ποιητόν τε καὶ ἔνθετον ἀνδρὶ νόημα, οὔ ποτ' ἂν ἐξ ἀγαθοῦ πατρὸς ἔγεντο κακός**, Ὀρειβ.49,4,80 **ἐξαίρετα καὶ ἔνθετα**· || νεώτ. ὀδοντ. **ἔνθετος ὀδοὺς** τεχνητὸς ὀδοὺς στερεούμενος ἐπὶ τῆς διατηρουμένης ῥίζης κατεστραμμένου ὀδόντος· || ὀμ. ναυτ. **ἔνθετοι λέμβοι** αἱ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου τοποθετούμεναι· ἀντίθ. κρεμαστοί· **2)** ὁ ἐμβολιασθείς, ὑποστὰς ἐνοφθαλμισμόν, ἐγκεντρισμόν : Ἱππ. Φύσ.Παιδ.26 **τὰ ἔνθετα τῶν δένδρων**· **3)** γλωσσ. ἐμβόλιμος, ἐπακτός· **4)** μσν. δεκτός:Εὐστ.Πον.4,10.

ἐνθετταλίζομαι μ. ἐν τῷ παρακ. **ἐντεθετταλίσμαι** ἐνδύομαι, φορῶ θεσσαλικὴν χλαμύδα· Πολυδ.7,46 «**καὶ ἐντεθετταλίσμεθα** ἔλεγον τὸ χλαμυδοφοροῦμεν», Στέφ. Βυζ. ἐν λ. Θεσσαλία : Εὐπ.201.

ἐνθέτω νεώτ. κ. **ἐντίθημι** βλ.λ. θέτω, τοποθετῶ τι ἐντὸς ἄλλου, ἐμβάλλω, παρενθέτω, παρεμβάλλω.

ἐνθεῦτεν ἐπίρρ. ἰων.τ. τοῦ ἐντεῦθεν βλ.λ. : Ἡρ.1,2 **ἐνθεῦτεν διαπραξαμένους καὶ τἆλλα**.

ἐνθέω μτγν. θέω, τρέχω ἐντός τινος : Ἡλιόδ.Χρυσοπ. ἐν Φαβρ.Ἑλλ.8,121 **τῆς ἐνθεούσης** (λέμβου) **ἐκ θαλάσσης εἰς θέαν βασταζομένης**.

ἐνθεωρῶ-έω μτγν. κ. μσν. θεωρῶ, βλέπω, παρατηρῶ ἐντός τινος· παθ. εἶμαι θεατός, διακρίνομαι ἔν τινι : Νικομ.Γερ.Ἀριθμ.1,16 **τὰ ἐνθεωρούμενα τοῖς ἀριθμοῖς**, Μαξ.Ὁμολ.2,12Α **ἄλλοις ἀπαραλλάκτοις ἐνθεωρούμενον** (ἀπαντώμενον εἰς..).

ἐνθέως ἐπίρρ. μτγν., μσν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἔνθεον βλ.λ. : Διον.Ἀρεοπ.167Β **ὁ μηδὲ τὸ ὑπάρχειν ἐνθέως ἐσχηκώς**, Πολυδ.1,16 **ἐνθέως διακείμενος** (ἐνθουσιωδῶς), Μηναῖ.1,1 Ὄρθρ. **πιστῶν τὰς καρδίας ἐνθέως εὐφραίνοντα** (ζωηρῶς καὶ εὐγενῶς, θεϊκά),-**ἐνθέως ὕμνησε τὴν ἐλευθερίαν**.

ἐνθηκάριος (ὁ) γλωσσ. ὁ ἐντολῇ ἄλλου διαπραγματευόμενος σύμβασιν, πράκτωρ, μεσίτης.

ἐνθηκεύω νεώτ. θέτω, κλείω ἐντὸς θήκης, περιβάλλω οἱονεὶ διὰ θήκης : **ἐνθηκεύω τροχαλίαν**· κ. παθ. : **μετάλλιον ἐν πυξίδι ἐντεθηκευμένον**

ἐνθήκη (ἡ) μτγν. ἀποταμίευμα, προμήθεια, ποσότης, περιουσία : Φίλ.2,525, Ἀρτεμίδ.Δαλδ.2,37 (68) **μετὰ γὰρ ὅλου τοῦ βίου καὶ τῆς ἐνθήκης τῆς ἰδίας ἀποδημήσει**, Ἰουστιν.Νεαρ.128,8· **2)** χρηματικὸν κεφάλαιον, ἀφορμὴ βλ.λ.5)· Φρύν.199 (223), ἐν Δημ.Ὑποθ.944 «**ἀφορμὴν δὲ οἱ Ἀττικοὶ καλοῦσιν ὅπερ ἡμεῖς ἐνθήκην**» **3)** ἔνθεσις, παρεμβολή : Προκ.Κτισμ.2,1 **ἐνθ- λίθων**· **4)** ἔγκλεισις, φραγμός, περίβολος : Πάπ.

ἐνθηκιάζω μτγν. θέτω, τοποθετῶ τι ἐντὸς ἄλλου οἱονεὶ ἐν θήκῃ, ἀποθηκεύω : Μακάρ.Ὁμιλ. 32,416 **ἔχει ὡς τροφὴν ἅπερ ἐνεθηκίασε πρότερον**, Ψ Χρυσ.7,325,26.

ἐνθηλυπαθῶ-έω μτγν. εἶμαι ἔκδοτος εἰς θηλυπρεπῆ πάθη, φέρομαι θηλυπρεπῶς : Ἰώσ.Π4,9,10 **μετὰ ἀδείας ἐνεθηλυπάθουν τῷ κόρῳ**.

ἔνθημα-ατος (τὸ) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ἔνθεμα βλ.λ.2) : Ἐπιγρ.· **2)** ἐσφ. γρ. ἀντὶ σύνθημα βλ. λ. : Ἰάμβλ. Μυστ. 1,21· **3)** εἰδ. νεώτ. γραμμ. κ. ἐπίθημα βλ.λ.

ἔνθηρος-ον ἐπὶ τόπου, ὁ πλήρης ἀγρίων ζώων, θηρίων : Σοφ.Ἰχν.216 **ἔνθ - πάγος**, Εὐρ.Ῥῆσ.289, Σχόλ.Πινδ.Π 9,100 **ἔνθηρος γὰρ ἡ Λιβύη**, Αἰλ.ΖΙ 17,31,387,12 **ἐν τοῖς μάλιστα ἐνθηροτάτοις χωρίοις**· **2)** μτφ. ἄγριος, τραχύς : Αἰσχ.Ἀγ.562 **ἔνθηρον τρίχα**· || ἐπὶ μέλους τοῦ σώματος, ὁ ἔχων ἕλκος τεθηριωμένον, θυμωμένο : Σοφ.Φιλ.698· || τὸ οὐδ. **ἔνθηρον** ὡς οὐσ. ἡ ἀγριότης : Αἰλ.ΖΙ 6,63.

ἐνθησαυρίζω μσν. θησαυρίζω ἔν τινι, ἐνταμιεύω, συναθροίζω : Εὐστ.Πον.103,35.

ἐνθῖνος-ον Ἐπιγρ. ὁ θεωρητέος ὡς θεῖος, ἱερός, σεβαστός : Ἐπιγρ. Κρητ. **ὅ,τι δὲ ἐπιγράφαιμεν, ἐνορκόν τε ἔστω καὶ ἔνθινον**.

ἔνθῖνος Ἐπιγρ. πιθ. ἐνθάδιος βλ.λ. : Ἐπιγρ. Χερσώνος **καταστασάμενος καὶ τὰ ἔνθινα καλῶς** καὶ συμφερόντως τῶι βασιλεῖ.

ἔνθλᾰσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. κ. **ἔνθλασμα** (τὸ) ἡ πρὸς τὰ ἔσω θλάσις, ἡ ἐξ ἰσχυρᾶς πιέσεως κοίλανσις ἔν τινι σώματι, ἐντύπωμα, ζούλιγμα : Γαλ. 7,39, Αἰλ.ΖΙ 16,22 **εἰσὶ μὲν σιμοὶ τὰς ῥῖνας,.. ἐνθλάσει τῇ τῆς ῥινὸς διαμείναντες**.

ἔνθλασμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐνθλᾶν, ἔνθλασις, ζούλιγμα : Γαλ.13,890Α **οἷον ἔνθλασμά τι μικρόν**.

ἐνθλίβω κ. μτγν., μσν. κ. νεώτ. θλίβω τι πρὸς τὰ ἔσω, πιέζω πρὸς τὰ ἐντός, ἐντυπώνω, διὰ πιέσεως κοιλαίνω, ζουλῶ : Νίκ.Ἀλεξ.453 **ἠμύουσι χαλινοῖς ἐνθλίβοις** (σχόλ. «πιέζοις»), Ἀρετ.Ὀξ.Παθ. 1,9· κ.παθ. : Ἀριστλ.ΖΙ 599b,20 **ἐχούσας.. τὰ πτερύγια ἐντεθλιμμένα**, Περίπλ.Ἐρ.Θαλ.62 ἄνθρωποι **ἐντεθλιμμένοι τὴν ῥῖνα**· **2)** κατάγνυμι, θραύω τι, συντρίβω : Ἱππιατρ.57,10 **τὴν κεφαλὴν ἐνθλῖφαι**· κ. παθ. : Γρηγ.Νύσσ.1,528Β **τὸν βότρυν τὸν ταῖς ληνοῖς ἐνθλιβόμενον**· ῥηματ. π. ἔνθλιψις.

ἐνθλιπτικῶς ἐπίρρ. μτγν. δι' ἐνθλίψεως, δι' ἐντυπώσεως, διὰ πιέσεως, διὰ συμπιέσεως : Σέξτ.Ἐμπ. Πυρρ.3,69 (147,8) **εἰ δὲ ἐνθλιπτικῶς ἑαυτὸ κινεῖ**.

ἔνθλιψις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐνθλίβειν βλ.λ. : Ἀρχιγ. π. Γαλ.8,110, Ἀρετ.Ὀξ.Παθ. 1,6 **ὅ τε γὰρ ἰσθμὸς συνερείδεται καὶ τὰ παρίσθμια . . οὐ ξυμπίπτει εἰς τὴν ἔνθλιψιν τοῦ κατασπινομένου**· || πίεσις : Ἀπολλ.Κιτ.2· **2)** νεώτ. ἰατρ. εἶδος μαλάξεως καθ' ὃ γίνεται ἁπλῆ πίεσις ἐπὶ τοῦ δέρματος διὰ τῆς παλαμιαίας ἐπιφανείας τῶν δακτύλων, εἴτε δι' ὅλης τῆς παλάμης.

ἐνθλῶ-άω κ. νεώτ., ἰων. **ἐμφλάω**, θλῶ τι πρὸς τὰ ἐντὸς διὰ πιέσεως : Ἱππ.Ἐντ.Παθ.44 (556,22) **ἢν τῷ δακτύλῳ τοῦ σώματος ὑποπιέζῃς, ἐνθλάσεις**, Ἀριστείδ.Λόγ.47 (23 1,13· **2)** ἐγχαράττω, ἐντυπώνω ἐπὶ νομίσματος : Αἰλ.ΖΙ 6,15 **καὶ νόμισμα δὲ ἀργύρου καὶ χαλκοῦ εἰργάσαντο** (οἱ Ἰασεῖς) **καὶ ἐνέθλασαν σημεῖον τὸ ἀμφοῖν πάθος**.

ἐνθνήσκω, ποι. ἐνιθνήσκω θνήσκω ἐντός τινος : Σοφ.ΟΚ790 **τῆς ἐμῆς χθονὸς λαχεῖν τοσοῦτον, ἐνθανεῖν μόνον** (ὅσην ν' ἀποθάνω ἐπ' αὐτῆς), Εὐρ.Ἡρακλ.560 **σῇ γὰρ ἐνθανεῖν χερὶ θέλω** (εἰς τὰς χεῖράς σου), Λυσ.16,15 **πλείστων ἐνθανόντων**· **2)** νεκροῦμαι ἔν τινι, ναρκοῦμαι : Εὐρ. Ἑκ.246 **ἐνθανεῖν γε σοῖς πέπλοισι χεὶρ' ἐμήν**.

ἐνθοδίδιος-ία-ον Ἐπιγρ. Κρήτ. ἐνδογενὴς βλ.λ.

ἐνθόλερος-ον μσν. ἔνθολος βλ.λ.

ἐνθολή Ἡσ. «ἰσόρροπον» (πιθ. ἀνθολκή).

ἔνθολος-ον μσν. θολωμένος θολερός, λασπώδης, ἀκάθαρτος : Ἀχμ.Ὀνειροκρ.193 **πάντες κέραμοι τῆς πόλεως ἄνευ ὑετοῦ ἔρρεον ἔνθολον**.

ἐνθοργάζει Ἡσ. «πονεῖ».

ἐνθορίσκει Ἡσ. «ἐνθρύπτει».

ἔνθορος-ον (θορὴ) μτγν. ἐπὶ ζώων, ἔγκυος : Νίκ. Θηρ.99 **ζῶα νέον θορνύντα καὶ ἔνθορα**.

ἐνθορυβῶ-έω μσν. θορυβῶ τινα λίαν, κατατοράττω, παθ. : Τζέτζ.Χιλ.13,494 **μῦς δραμὼν αὐχένι ἐξ ὕπνου τοῦτον ἤγειρεν ἐντεθορυβημένον**.

ἐνθορών μτχ. ἀορ. τοῦ ἐνθρώσκω βλ.λ.

ἔνθους-ουν μτγν., μσν. κ.νεώτ. συνῃρ.τ. τοῦ ἔνθεος βλ.λ. : Φίλ.2,542, Εὐστ.Πον.323,6· **2)** νεώτ. ὁ πλήρης ἐνθουσιασμοῦ, ἐνθουσιασμένος.

ἐνθουσία (ἡ) μτγν. ἐνθουσιασμὸς βλ.λ., ἔμπνευσις· Ζωναρ.728 «**ἐνθουσία, θεοφορία**» : Πρόκλ.Ἀλκ. 198C **τὰ κινητικὰ πρὸς ἐνθουσίας οἰκειότητα**· **2)** Ἡσ. «ἔκπληξις».

ἐνθουσιάζω κ. ἐνθουσιῶ βλ.λ. κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. μ. ἐνθουσιάζω μετ' ἀόρ. **ἐνθουσίασα**, παθ. **ἐνθουσιάστηκα** κ. μτχ. παθ. παρακ. **ἐνθουσιασμένος** [τὸ **ἐνθουσιάζω** δὲν ἀπαντᾷ π. τραγ.], εἶμαι ἔνθεος, ἐμπνευσμένος ἢ εἶμαι θεόληπτος βλ.λ., διατελῶ ἐν ἐκστάσει : Πλάτ.'Απολ.22C **ἀλλὰ φύσει τινὶ καὶ ἐνθουσιάζοντες, ὥσπερ οἱ θεομάντεις καὶ οἱ χρησμῳδοί'** || κ. μετὰ δοτ. δηλούσης τὸ ποιητ. αἴτιον, τὸ μέσον δι' οὗ : Φιλόδ.Παρρ.40 **τοῖς φωναῖς** ἐνθουσιάζοντες' || γλωσσ. ἡ παθ. μτχ. ἐνθουσιαζόμενος = φρενοβλαβής, φρενόληπτος, μανικός, παράφρων· **2)** μετ' αἰτ. κ. δοτ. ἐμπνέω τι εἴς τινα : 'Ερμ.Τρισμ. ἐν Στοβ.Ι,49,44 **ἔρωτας ἐνεθουσίασε θεοῖς'** **3)** νεώτ. κ. δημ. υ. μτβ. ποιοῦμαί τινα ἔνθουν, τὸν κάμνω νὰ ἔχῃ, τοῦ διεγείρω, τοῦ μεταδίδω ἐνθουσιασμὸν βλ.λ.2), εὐαρέστως τὸν ἐξάπτω πρός τι : ὁ **λόγος του ἐνεθουσίασε τὸ ἀκροατήριον, - γνωρίζει νὰ ἐνθουσιάζῃ τὰ πλήθη·** || προκαλῶ εἴς τινα ἐξαίρετον εὐαρέσκειαν, ἀρέσκω πολύ, ἀρέσω σφόδρα πάνυ : **ἡ πρότασίς σου δὲν τοὺς ἐνεθουσίασε - ἡ ἰδέα τοῦ γάμου δὲν τὴν ἐνθουσιάζει'** || τὸ παθ. κ. ἐν μέσ. ἀμτβ. σημ. πληροῦμαι, καταλαμβάνομαι, κυριεύομαι, κατέχομαι ὑπὸ ἐνθουσιασμοῦ, ἄ. ἐνθουσιῶ βλ.λ.: **οἱ παῖδες εὐκόλως ἐνθουσιάζονται, - ἄνθρωπος ποὺ ποτέ του δὲν ἐνθουσιάστηκε, - οἱ στρατιῶται ἐνεθουσιάσθησαν'** || ἡ μτχ. παθ. παρακ. ἐνθουσιασμένος διατελῶν εἰς κατάστασιν ἐνθουσιασμοῦ ἢ ἐξαιρέτου εὐαρεσκείας : **φύγαμε ἀπὸ τὸ χορὸ ἐνθουσιασμένοι.**

ἐνθουσίασις-εως (ἡ) ἡ κατάστασις ἐνθουσιασμοῦ βλ.λ : Πλάτ.Φαῖδρ.249Ε **αὕτη πασῶν τῶν ἐνθουσιάσεων ἀρίστη,** 'Ιάμβλ.Μυστ.3,6.

ἐνθουσιασμός (ὁ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐνθουσιάζω βλ.λ.1), ἡ κατάστασις τοῦ διατελοῦντος ἐξάλλου ὑπὸ θείαν ἔμπνευσιν, ἱερὰ μανία : Δημόκρ.18,Πλάτ.Τίμ.71Ε **διὰ νόσον ἤ διά τινα ἐνθουσιασμὸν παραλλάξας,** Σέξτ.'Εμπ. Μαθ.9,20' || κατάστασις ἔξαλλος, φρενῖτις ἐκ παραφορᾶς, ἐκ πάθους προερχομένη : Φιλόδ. 'Οργ.67W **ἄλογος ἐνθουσιασμός'** || εἰδ. ψυχικὴ ἔξαρσις προκαλουμένη ὑπό τινων μουσικῶν μελῶν : 'Αριστλ.Πολιτ.1340a,11 **ὁ δ' ἐνθουσιασμὸς τοῦ περὶ τὴν ψυχὴν ἤθους πάθος ἐστίν'** **2)** κ. νεώτ. κ. δημ. εὐάρεστος παράφορος ἔξαρσις, ψυχικῶν κυρίως διαθέσεων, δηλουμένη ἐξωτερικῶς οἷον διὰ χαρᾶς, ὁρμῆς πρὸς ἐνέργειαν, ἐπευφημίας ἢ κ. ἐνδιάθετος : Πολύβ.8,23,4 **τῆς δυνάμεως ἐπιγνούσης τὸ συμβεβηκός, τοιοῦτος ἐνθουσιασμὸς ἐγένετο,** Λασκαρ.Ληξ.3,238 **κι ἐκεῖ βρίσκουνε μάζωξη μεγάλη, ποὺ μ' ἐνθουσιασμὸ τοὺς ἀναμένει'** || ὁρμὴ ἔντονος πρὸς ἐπιδίωξίν τινα, ζωηρὰ διάθεσις πρός τι εὐάρεστον : **ὁ ἐνθουσιασμὸς πρὸς στέγασιν τῶν προσφύγων - διὰ τὸν χορόν'** || συνήθ. κ. κτ. πληθ. ἰδ. ἐν φρ. : **ἔχει εὐκόλους ἐνθουσιασμούς, - ἔσβησαν οἱ ἐνθουσιασμοί.**

ἐνθουσιαστής (ὁ) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ., θηλ. νεώτ. κ. δημ. **ἐνθουσιάστρια** ὁ πλήρης ἐνθουσιασμοῦ βλ.λ.1), ὁ ὑπὸ ἐνθουσιασμοῦ κατεχόμενος, ἔνθεος, ζηλωτής' πρβλ. Εὐστ.'Ιλ.47 : Πτολ.Τετράβ.180' || ἐκκλ. **ἐνθουσιασταί** (οἱ) ὁποδοὶ γνωστικιζούσης αἱρέσεως ἀκμασάσης τὸν (Α' αἰῶνα, ἄ. Εὐχῖται : Θεοδώρ.'Εκκλ.'Ιστ.4,11' **2)** νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ συγκινῇ μέχρις ἐνθουσιασμοῦ βλ.λ.

ἐνθουσιαστικός-ή-ό(ν) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ὑπὸ ἔμπνευσιν, ἐνθουσιασμὸν διατελῶν, ἐνθουσιασμένος, ἐμπνευσμένος : Πλάτ.Τίμ.71Ε **ὑπὸ τῆς μαντικῆς τε καὶ ἐνθουσιαστικῆς φύσεως,** 'Ιάμβλ.Μυστ. 3,8 **ἐ- ἔκστασις'** || εἰδ. ὑπὸ μουσικῆς : 'Αριστλ. Πολιτ.1340a,11 **ταῦτα γὰρ ὁμολογουμένως ποιεῖ τὰς ψυχὰς ἐνθουσιαστικάς'** || κ. ὑπερθ. **-ώτατος** : Σχόλ.'Ιάμβλ.Προτρ.129Ρ' || **τὸ οὐδ. ἐνθουσιαστικὸν** ὡς οὐσ. ὁ ἐνθουσιασμός : Πλάτ. Φαῖδρ.263D **διὰ τὸ ἐνθουσιαστικὸν οὐ πάνυ μέμνημαι'** **2)** κ. νεώτ. ἐνεργ. ὁ ἐμπνέων ἐνθουσιασμόν, ὁ ἐνθουσιάζων : 'Αριστλ.Πολιτ.1341b,34 **τὰ μὲν ἠθικὰ τὰ δὲ πρακτικὰ τὰ δ' ἐνθουσιαστικὰ τιθέντες,** αὐτ.Πρ.954a,36 **νοσήματα μανικὰ καὶ ἐνθουσιαστικά'** || κ. συγκρ. **-ώτερος** : Πλάτ.'Επιστ. 314Α **ἀκούσματα.. ἐνθουσιαστικώτερα.**

ἐνθουσιαστικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ., δημ. **-ά** μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἢ κατὰ τρόπον ἐμπνέοντα ἐνθουσιασμόν : Πλούτ.'Ηθ.433C **ταῦτα μόνα τὰς ψυχὰς ἐνθουσιαστικῶς διατίθησι'** || κ. συγκρ. **ἐνθουσιαστικώτερον** : Μαρῖν.Πρόκλ.6.

ἐνθουσιότης-ητος (ἡ) μσν. ἐνθουσιασμός, ἐνθουσίασις : Παχυμ.Γ Μιχ.Παλ.252D.

ἐνθουσιῶ-άω κ. νεώτ. κ. **ἐνθουσιάζω** βλ.λ. κατέχομαι ὑπὸ ἐνθουσιασμοῦ : Αἰσχ.ἀπ.58 **ἐνθουσιᾷ δὴ δῶμα, βακχεύει στέγη,** Ξεν.ΚΠ 1,4,8 **ἀνεπήδησεν ἐπὶ τὸν ἵππον ὥσπερ ἐνθουσιῶν,** Πλάτ.Φίλ. 15Ε **ὑφ' ἡδονῆς ἐνθουσιᾷ,** 'Αριστλ.Ρητ.1408b,14 **ἐνθουσιάσαι ποιεῖν τοὺς ἀκροατάς'** || ὁμ. μετὰ δοτ. : Εὐρ.Τρῳ.1284 **ἐνθουσιᾷς, δύστηνε, τοῖς σαυτῆς κακοῖς'** || ὁμ. μετὰ προθ. (**ἐπί τινι, περί τι, εἰς ἢ πρός τι**) : Διόδ.Σ 5,49 **τοὺς ἐπὶ τοῖς τῆς μητρὸς ἱεροῖς ἐνθουσιάσαντας,** Πλούτ.Κάτ.Πρεσβ. 22 **ἐνθουσιῶσι περὶ φιλοσοφίαν,** Αἰλ.ΖΙ 4,31 **ἐνθουσιῶν εἰς μῖξιν,** 'Ιουλ.Λόγ.4,136Β **ἐνθ- πρὸς τὴν ἀλήθειαν'** || ὁμ. ἀπολ. : Πλάτ.Κρατ.396D **ὥσπερ οἱ ἐνθουσιῶντες ἐξαίφνης χρησμῳδεῖν.**

ἐνθουσιώδης-ους-ες μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ πλήρης ἐνθουσιασμοῦ : Πλούτ.Λυκ.21 **παραστατικὸν ὁρμῆς ἐνθουσιώδους,** Γρηγορ.Ν ΙΙΕ **μεστὸς μανικοῦ τινος καὶ ἐνθουσιώδους ὁρμήματος, - αἱ ἐνθουσιώδεις κραυγαὶ τοῦ πλήθους'** **2)** νεώτ. ἐπὶ προσ., ὁ ῥέπων πρὸς τὸν ἐνθουσιασμόν, ὁ εὐκόλως ἐνθουσιαζόμενος : **ἐνθουσιώδης φίλος - νεολαία'** || ὁ ὑπὸ ἐνθουσιασμοῦ ἐμπνεόμενος.

ἐνθουσιωδῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἐνθουσιώδη, μετ' ἐνθουσιασμοῦ : 'Ιππ.'Επιδ.17 **γράφων ἐνθουσιωδῶς καὶ μεθ' ὁρμῆς.**

ἐνθουσίωσις-εως (ἡ) ἡ θρησκευτικὴ μανία : 'Επιφάν.1,1093Α **τὰς . . τοῦ "Ωρου ἐνθουσιώσεις.**

ἐνθραδής 'Ησ. « ἐμμανές ».

ἐνθράσσω, ἀττ. **ἐνθράττω,** ἰων τ. τοῦ ἐνταράσσω βλ.λ., νύσσω, κεντῶ' Γαλ.19,98 « ἐνθράσσει, ἐγκείμενον νύττει » : 'Ιππ.'Αρθρ.46 **τὰ ὀστέα τὰ κατεηγότα ἐνθράσσει τὸν χρῶτα'** **2)** Τίμ.Λεξ. « ἐνθράττειν' ὑποκινεῖν, ταράττειν».

ἐνθρεῖν 'Ησ. « φυλάσσειν ».

ἔνθρηνος-ον πάπ. θρηνώδης, πένθιμος, λυπηρός: Πάπ. **ἐνθ- ἀνθυπήχησις.**

ἐνθρηνῶ-έω μτγν. θρηνῶ ἔν τινι, ἐπί τινι : 'Αριστείδ.Λόγ.18(20),9 **ἀηδόνων χορὸς ἐνθρηνεῖν.**

ἔνθρια 'Ησ. « ζῴδια ».

ἐνθριάζειν 'Ησ. « παρακινεῖν ».

ἐνθρίακτος-ον (θριάζω) ἔνθεος, ἔνθους, ἐνθουσιασμένος, ἐμπνευσμένος : Σοφ.ἀπ.544.

ἐνθρίζειν 'Ησ. « ἐνατενίζειν, νύσσειν»' **2)** αὐτ « ἐνέθριξε' προσωρμίσθη ».

ἐνθριμματίς-ίδος (ἡ) ἄ. ἐνθρυμματίς βλ.λ.' 'Ησ. «οἱ μὲν πλείους διὰ τοῦ ι' ἔνιοι δὲ διὰ τοῦ υ».

ἐνθρίτης γλωσσ. κ. **ἐνθρίτας** ἄ. ἐνθρύπτης βλ.λ.

ἐνθριῶ-όω (θρῖον) ἐντὸς φύλλου συκῆς περιτυλίσσω, περικαλύπτω, περιβάλλω' παθ. κτ. ἐπέκτ. καλύπτομαι δι' ἐνδύματος, οἱονεὶ ὡς φαγητὸν τετυλιγμένον ἐντὸς φύλλου συκῆς : 'Αριστφ.Λυσ.664 **ἀλλ' οὐκ ἐντεθριῶσθαι πρέπει'** **2)** μτφ. φενακίζω, ἐξαπατῶ, τυλίγω : Μέν.Σαμ.241 **ὁ ἀὸς με παῖς ἐντεθρίωκεν** (μ' ἐτύλιξε)' **3)** 'Ησ. « ἐντεθρίωκεν' ἐνείληκεν . . Δηλοῖ δὲ καὶ τὸ βακχεύειν ».

ἐνθρομβοῦμαι-όομαι μτγν. ἐπὶ αἵματος, μεταβάλλομαι εἰς θρόμβους, θρομβοῦμαι ἐντός:

'Ασπασία π. 'Αετ.16,72· **2)** πληροῦμαι τεθρομβωμένου αἵματος : Γαλ.8,409.

ἐνθρόμβωσις-εως (ἡ) μτγν. ἡ θρόμβωσις βλ.λ.: 'Αντυλλ. π. 'Ορειβ.7,11,2.

ἐνθρονιάζω μσν. κ. νεώτ. κ. ἐνθρονίζω βλ.λ.: 'Ιω.Κλίμ.374,16· **2)** ἐναποθέτω, τοποθετῶ ἱερὰ λείψανα ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ ναοῦ τινος ἐγκαινιαζομένου· Δουκάγγ.500 : Στουδ.Θεόδ.1089.

ἐνθρονίασις-εως (ἡ) μσν. κ. ἐνθρόνισις ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐνθρονιάζειν, ἐνθρονιασμός, ἐγκαινισμός, ἐγκαίνια : Δαμασκ.'Ιω.Εἰκ.'Εδεσσ.115 **παραγενέσθαι εἰς τὴν τοῦ ναοῦ ἐνθρονίασιν.**

ἐνθρονιασμός (ὁ) μσν. κ. ἐνθρονισμός βλ.λ. : Πρακτ.Συνόδ.Χαλκ.10 **παρεγένετο εἰς 'Ιεράπολιν εἰς τὸν ἐνθρονιασμὸν τοῦ κυροῦ Στεφάνου·** **2)** ἐγκαίνια ἁγίας τραπέζης · Βαλσ. εἰς Καν.7 Συνόδ.Νικ.2,507 **ἡ δὲ καθιέρωσις μετὰ τὸν ἀπαρτισμὸν τοῦ ναοῦ, ὅτε τελοῦνται τὰ ἐγκαίνια, τὰ ἀνοίξια καὶ ὁ ἐνθρονιασμός·** **3)** βιβλίον ἐν ᾧ περιγράφεται ἡ τάξις, ἡ ἐθιμοτυπία τῶν ἐνθρονιασμῶν : Κωδ.'Οφφ.1,13 **κρατῶν** ἐνθρονιασμὸν **καὶ τὸ κοντάκιον τῆς χειροτονίας.**

ἐνθρονιαστικός-ή-όν μτγν. κ. μσν. κ. ἐνθρονιστικός βλ.λ : Δαμασκ.'Ιω.2,761Β,C **2)** τὸ οὐδ. πληθ. **ἐνθρονιαστικὰ** ὡς οὐσ. χρηματικὸν ποσὸν καταβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ ἐνθρονιζομένου ἐπισκόπου διὰ τὸν ἐνθρονισμόν : 'Ιουστιν.Νεαρ.123,3

ἐνθρονίζω μτγν., μσν. κ. νεώτ. κ. ἐνθρονιάζω ἐπὶ ἡγεμόνων, θέτω, ἀναβιβάζω, ἐγκαθιστῶ τινα εἰς τὸν θρόνον, ποθ. : ΠΔ 'Εσθ.1,2 **ὅτε ἐνεθρονίσθη** (δ.γρ **ἐθρονίσθη**) **βασιλεὺς 'Αρταξέρξης,** Διόδ. Σ 33,13 | ἀπ.595,97 | **Πτολεμαίου κατὰ τὴν Μέμφιν ἐνθρονιζομένου τοῖς βασιλείοις·** || κ. μτφ. : ΠΔ Μακκ.4,2,22 **τὸν ἱερὸν ἡγεμόνα νοῦν διὰ τῶν ἔνδον αἰσθητηρίων ἐνεθρόνισε·** || ἐκκλ. κ. ἐπὶ ἐπισκόπου : Γρηγ.Ναζ.3,1247Α, Παλλάδ.Διάλ.Θεοδ. 54F **2)** καθιερῶ, ἐγκαινιάζω ἁγίαν τράπεζαν : Εὐχολόγ.· **3)** νεώτ. τὸ μέσ. **ἐνθρονίζομαι** ἐγκαθίσταμαι, παραμένω που ἀπρόσκλητος, θρονιάζομαι : **ἐνεθρονίσθη ἐδῶ καὶ μᾶς κάνει τὸν ἐπόπτη·** ρηματ.π. ἐνθρόνισις, ἐνθρονισμός.

ἐνθρόνιος-ον μτγν. ὁ φέρων θρόνον, ἕδρανα, καθίσματα : Πολυδ.10,52.

ἐνθρόνισις-εως (ἡ) νεώτ., δημ.-η κ. ἐνθρονισμός (ὁ) βλ.λ. : **ἡ ἐνθρόνισις τοῦ ἀρχιερέως.**

ἐνθρόνισμα-ατος (τὸ) 'Επιγρ. καθιερωμένος θρόνος, ἕδρα : 'Επιγρ. **ἐνθρ- θεῶν.**

ἐνθρονισμός (ὁ) μσν. κ. νεώτ. κ. ἐνθρονιασμός ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐνθρονίζειν, ἡ ἐγκαθίδρυσις, ἐγκατάστασις ἐπισκόπου εἰς τὸν θρόνον : Σύνοδ.Χαλκ. 1568Β, **ὁ ἐνθρονισμὸς τοῦ ἀρχιερέως·** || νεώτ. ἡ διὰ τελετῆς ἐπίσημος ἀνάρρησις καὶ ἐγκατάστασις εἰς τὸν θρόνον τοῦ ἄρτι χειροτονηθέντος ἐπισκόπου· **2)** ἐγκαίνια ἐκκλησίας : Βαλσ.Καν. Συνοδ.6,31· **3)** κατὰ Σουΐδ. τίτλος τῶν προσοδίων βλ.λ. τοῦ Πινδάρου.

ἐνθρονιστής (ὁ) μτγν. ὁ ἐνθρονίζων, ὁ ἐγκαινιάζων : Γρηγ.Ναζ.3,1156Α, 1164Α.

ἐνθρονιστικός-ή-όν μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐνθρονισμὸν βλ.λ. ἐνθρονιστικαὶ **συλλαβαί,** νεώτ. κ. **ἐνθρ- ἐπιστολαί** κ. **ἐνθρονιστικά** (ἐνν. γράμματα) ἐπιστολαὶ πεμπόμεναι ὑπὸ ἐπισκόπου εἰς ἄλλους ἐπισκόπους, δι' ὧν ἀνήγγελλον αὐτοῖς τὰ τῆς ἐκλογῆς καὶ τῆς χειροτονίας αὐτῶν : Εὐάγρ.'Εκκλ.'Ιστ.4,4.

ἔνθρονος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ ἐν τῷ θρόνῳ, ὁ ἐπὶ τοῦ θρόνου καθήμενος : ΚΠορφ.Βασ.Μακ.153 **ἔνθρονον δεικνῦσα τὸν . . αὐτοκράτορα.**

ἐνθροῶ-έω μσν. θροῶ, ταράττω : 'Ιωσ.Γενέσ. 4,51Α **τοῦ τε βασιλέως ἐνθροηθέντος.**

ἐνθρύβω μτγν. ἐνθρύπτω βλ.λ. : 'Αρποκρ. ἐν λ. ἔνθρυπτα **τὰ ἐνθρυβόμενα βρώματα.**

ἐνθρυμματίς-ίδος (ἡ) θρυμματίς, εἶδος πλακοῦντος, τὸ καὶ ἔνθρυπτον βλ.λ. καλούμενον, ἔμβρεγμα, βούτημα : 'Αναξανδρ.41,42 (π. 'Αθήν.4,131D) **ἐνθρυμματίδων πτισάνης ἀθάρης.**

ἔνθρυος-ον πάπ. καλαμώδης : Πάπ. **ἔν- ἄμπελος.**

ἐνθρύπτης γλωσσ. ἡ τριβή, τὸ θρυμμότισμα (πιθ. ὁ ἐνθρύπτων, ὁ τρίβων).

ἔνθρυπτος-ον ὁ θρυπτόμενος ἐντὸς ὑγροῦ· ὅθ. τὸ οὐδ. πληθ. **ἔνθρυπτα** ὡς οὐσ. ἐμβρέγματα, βουτήματα ἢ εἶδος πλακοῦντος· 'Αρποκρ. ἐν λ. Δίδυμος « . . εἰσὶ δὲ τὰ ἔνθρυπτα τὰ ἐκ πεμμάτων ἢ τὰ ἐνθρυβόμενα βρώματα » : Δημ.314 **μισθὸν λαμβάνων τούτων ἔνθρυπτα καὶ στρεπτούς,** Πολυδ.6,77 || ΑΒ 250,20 « ἔνθρυπτα, ψωμοὶ οἴνῳ βεβρεγμένοι, οἷς ἐπιχεῖται καὶ φακὴ ἁπλῶς »· **2)** τὸ ἀρσ. **ἔνθρυπτος** ὡς οὐσ. ἐπίθετον τοῦ 'Απόλλωνος ἐν 'Αθήναις : 'Αρποκρ. ἐν λ. Δίδυμος.

ἐνθρύπτω, ποι. -ἐνιθρύπτω θρύπτω τι ἐντὸς ὑγροῦ, κάνω παπάρα : 'Ιππ.Διαίτ.'Υγ.7 **ἄρτος . . ἐν οἴνῳ ἐντεθρυμμένος,** ΠΔ Δαν.12,33 **ἥψησεν ἕψεμα, καὶ ἐνέθρυψεν ἄρτους εἰς σκάφην,** Νίκ. Θηρ.81 **ἐς . . ὄλπιν κεδρίδας ἐνθρύπτων·** κ. παθ. : Νίκ.Θηρ.914 **ἐνθρυφθέντα γάλακτι,** 'Αθήν.3,114D **βλῆμα δέ** φησι **καλεῖσθαι τὸν ἐντεθρυμμένον ἄρτον καὶ θερμόν·** || ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Νίκ. 'Αλεξ.266 **ἔλικας ἐνθρύπτεο νύμφαις.**

ἔνθρυσκον (τὸ) κ. νεώτ. κ. ἄνθρυσκον βλ.λ. : Φερεκρ.109 (π. 'Αθήν.7,316Ε) **ἐνθρύσκοισιν καὶ βρακάνοις καὶ στραβήλοις ζῆν,** Θεόφρ.Φ1 7,7,1.

ἐνθρῴσκω κ. μον., μέλλ. ἐνθοροῦμαι, ἀόρ. β' ἐνέθορον κ. ἐπ. ἔνθορον πηδῶ ἐντός τινος, εἰς τὸ μέσον ἢ ἐπί τινος, εἰσπηδῶ, εἰσορμῶ, μετὰ δοτ. : 'Ιλ.Φ 233 **'Αχιλλεὺς μὲν δουρικλυτὸς ἔνθορε μέσσῳ** κρημνοῦ **ἀπαΐξας,** αὐτ.Ο 623, 'Οδ. Ρ 233 **λὰξ ἔνθορεν ἀφραδίῃσιν ἰσχίῳ** (πηδήσας ἐλάκτισεν αὐτὸν εἰς τὸ ἰσχίον), Πίνδ.Π 3,37, Λυκόφρ.756 **βύκτης στροβήσει φελλὸν ἐνθρώσκων πνοαῖς,** Δίων Κ 74,14 **λὰξ ἐ- τινί,** Μετοχ.Θ ἐν Σάθ. 1,157 **ἐνθορὼν ὀτφοῦν τῷ ξυλλαχόντι·** || ὁμ. μτφ. : Χρησμ.Χαλδ.π.Δαμασκ.'Αρχ.182.

ἐνθυίων 'Ησ « ἐρωτικόν ».

ἐνθυλακώνω νεώτ., ἀόρ. **ἐνεθυλάκωσα** θέτω εἰσάγω τι ἐντὸς τοῦ θυλακίου μου· εἰδ. ἰδιο ποιοῦμαι ἀδίκως πρᾶγμά τι, τὸ τσεπώνω : **ἐνεθυλάκωσε τὰς εἰσπράξεις καὶ ἐδραπέτευσε·** || ἐγκλείω ἐντὸς θύλακος· ρηματ.π. ἐνθυλάκωσις.

ἐνθυλάκωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐνθυλακώνειν βλ.λ., τὸ τσέπωμα.

ἐνθυλήματα πιθ. ἀντὶ ἐναυλήματα βλ.λ.

ἐνθυμάζω 'Ησ. « ἐμπίπτω, καὶ ἐνορμῶ ».

ἐνθύμημα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐνθυμοῦμαι, τὸ ἐν τῷ νῷ τιθέμενον, σκέψις, στοχασμός, συλλογισμός : Σοφ.ΟΚ 1199 **ἔχεις γὰρ οὐχὶ βαιὰ τἀνθυμήματα,** αὐτ.292, 'Ισοκρ.9,10 **καὶ τῶν ἐνθυμημάτων τοῖς περὶ αὐτὰς τὰς πράξεις ἀναγκαῖόν ἐστι χρῆσθαι,** Αἰσχίν.2,110 **καὶ προσέθηκέ τι τοιοῦτον ἐνθύμημα τῷ λόγῳ·** **2)** ἔννοια, σημασία, νόημα, ἀντίθ. λέξις : 'Ολυμπ.Μετ.4,23· **3)** ἐν τῇ Λογικῇ τοῦ 'Αριστλ. ρητορικὸς συλλογισμὸς ἐξαγόμενος ἐκ πιθανῶν προτάσεων, ἀντίθ ἀποδεικτικὸς συλλογισμός : 'Αριστλ.ΑΠρ.70a, 10, αὐτ.Ρητ.1355a,6 **ἔστι δ' ἀπόδειξις ῥητορικὴ ἐνθύμημα, . . τὸ δ' ἐνθύμημα συλλογισμός τις,** αὐτ. 1396b, 24· || νεώτ. φιλοσ. ἀτελῶς ἐκφερόμενος συλλογισμός, ἐν ᾧ μία τῶν προκειμένων παραλείπεται ὡς εὐκόλως νοουμένη· **4)** ἐπίνοια, ἐπινόημα, ἐπινόησις, ἐφεύρεσις : Ξεν.'Ελλ.4,5,4 **'Αγησίλαος μικρῷ, καιρίῳ δ' ἐνθυμήματι ηὐδοκίμησε,** αὐτ.'Αν.3,5,12, Μέν.'Επιτρ.295. **5)** νεώτ. τὸ δι' οὗ ἐνθυμούμεθά τι, ἢ τὸ πρὸς ἀνάμνησιν διδόμενον, ἀναμνηστικόν, ἐνθύμιον, θυμητάρι, σουβενίρ : **ἐνθύμημα τῆς εἰς τὸ μέτωπον διαμονῆς.**

ἐνθυμηματίζομαι μσν. ποιῶ ἐνθύμημα, ρητορικὸν συλλογισμόν : Στεφ.Ρητ.265,29.

ἐνθυμηματικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἐνθύμημα βλ.λ.1|· **2)** ἀποφασιστικός, εὔτολμος, θρασύς : Ἱππ.Εὐσχ.3 **ἐνθ- πρός τι**· **3)** ἔμπειρος περὶ τὴν χρῆσιν τῶν ἐνθυμημάτων, βλ.λ.3|, ὁ ποιούμενος ἐν τῷ λόγῳ αὐτοῦ χρῆσιν ἐνθυμημάτων : Ἀριστλ.Ρητ.1354b,22 **τοῦτο δ' ἐστὶν ὅθεν ἂν τις γένοιτο ἐνθυμηματικός**· **4)** ὁ ἐξ ἐνθυμημάτων-βλ.λ.3| συνιστάμενος : Ἀριστλ.Ρητ. 1356b,2) **εἰσὶν γὰρ αἱ μὲν παραδειγματώδεις ῥητορεῖαι, αἱ δὲ ἐνθυμηματικαί**· || ὁμ. κ. συγκρ. -ώτερον : Κορνοῦτ.Ρητ.397Η **ἐ- [σχῆμα]**.

ἐνθυμηματικῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον, δι' ἐνθυμήματος βλ.λ.3| : Ἀριστ.Ρητ.1418b,36 **ἐνθυμηματικῶς δέ,** Θέων Ρήτ.Προγ.5.

ἐνθυμημάτιον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ ἐνθύμημα βλ.λ.1| : Γέλλ.7(6),13,4 [δ.γρ.].

ἐνθυμηματώδης-ους-ες ὁ ἔχων ἐνθυμήματα βλ. λ.3|,ὁ πλήρης ἐνθυμημάτων : Ἀριστλ.Ρητ.'Αλ.1439a,5.

ἐνθύμησις-εως (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. (ἐν)θύμηση, ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐνθυμοῦμαι, σκέψις, στοχασμός, ἀνάμνησις : Εὐρ.ἀπ.246 **νεανίας τε καὶ πένης σοφὸς θ' ἅμα, ταῦτ' εἰς ἓν ἐλθόντ' ἄξι' ἐνθυμήσεως,** Θουκ.1,132 **δείσας κατὰ ἐνθύμησίν τινα ὅτι οὐδεὶς πω τῶν πρὸ ἑαυτοῦ ἀγγέλων πάλιν ἀφίκετο,** Μηναῖ.8,5 Ὠδ.6 **τὰς πονηρὰς ἐνθυμήσεις** ἀπόκοψον, Καρκβ.Ζητ.49 **ὡς που ἔχαναν καὶ τὴν ἐνθύμηση τῆς πατρίδας τους,** Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 28,12 **κι οἱ ἐνθύμησες, ἀπὸ εὐγένεια μεστές**· **2)** νόησις, διάνοημα, συλλογισμός, σκέψις : Μάξ.'Ομολ.2,8Β, ΚΔΜατθ.9,4 **ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τὰς ἐνθυμήσεις αὐτῶν εἶπεν· ἵνα τί ὑμεῖς ἐνθυμεῖσθε πονηρὰ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν,** αὐτ. Ἑβρ.4,12 **κριτικὸς ἐνθυμήσεων καὶ ἐννοιῶν καρδίας,**Βέττ.Βάλ.301,8,Σύμμ.ΠΔ'Ιὼβ 21,27· || ἰδέα, σύλληψις, ἀντίληψις : Λουκ.'Αρχ.81 **τὰς ἐνθυμήσεις ὀξύν, τὴν παιδείαν βαθύν,** Διογ.Οἰν.10 **εἰς ἐ- ἐσθήτων ἦλθον**· || δημ. κ. ἡ μνήμη ἐν συνόλῳ, τὸ θυμητικό : **μοῦ ἦλθε στὴν ἐνθύμησή μου**· **3)** ἀνησυχία, ἐνόχλησις, ἔννοια : Ἱππ.Παραγγ.4· **4)** πάπ. ἀποφασιστικότης, εὐτολμία· **5)** νεώτ. παλαιογρ. κτ. πληθ. **ἐνθυμήσεις** αἱ εἰς τὸ περιθώριον ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἄλλων βιβλίων ἀναγεγραμμέναι πρόχειροι σημειώσεις διαφόρων γεγονότων· **6)** ὁμ. νεώτ. ἀντικείμενον ἀνακαλοῦν ἀνάμνησίν τινα, ἐνθύμιον, ἐνθύμημα, σουβενίρ : **διατηρῶ τὴν φωτογραφίαν σου ὡς ἐνθύμησιν.**

(ἐν)θυμητικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἰσχυρὰν μνήμην, ὁ ἔχων τὴν ἱκανότητα νὰ προκαλῇ ἐνθύμησιν ἢ νὰ ἐνθυμῆται, ὁ εὔκολος εἰς τὴν ἀνάμνησιν· || κ. δημ. τὸ οὐδ. **ἐνθυμητικό(ν)** ὡς οὐσ. ἡ περὶ τὴν ἀνάμνησιν εὐχέρεια, μνήμη, μνημονικόν : **ἔχει ἰσχυρὸν ἐνθυμητικόν.**

ἐνθυμία (ἡ) ἡ περί τινος σκέψις, μέριμνα περί τινος πράγματος, ἀμφιβολία, ὑποψία, δυσπιστία : Θουκ.5,16 **ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν διαβαλλόμενος περὶ τῆς καθόδου καὶ ἐς ἐνθυμίαν τοῖς Λακεδαιμονίοις ἀεὶ προβαλλόμενος ὑπ' αὐτῶν,** Δίων Κ 39,11· **2)** Θωμ.Μ 310 « ἐνθυμία, ἡ ὑπόμνησις ».

ἐνθυμιάζομαι μτγν. κ. ἐνθυμίζομαι ἐνθυμοῦμαι· ΕΜ 341,22 « ἐνθυμιαζόμεναι· ἐνθυμούμενοι » : Νικόλ.Δαμ.ἀπ.130,30]· || ὁμ. τὸ ἐνεργ. π. Ἡσ. «ἐνεθυμίαζον, ἐνεθυμούμην, ἐνεθύμιζον ».

ἐνθυμίζομαι μτγν., μσν. ἐνθυμοῦμαι βλ.λ.· Σουΐδ. « ἐνθυμιζόμενοι· λογιζόμενοι » : Πολυδ.2,23) (ἐκ τοῦ Θουκ.5,32)· **2)** ἐπιθυμῶ τι : Ἀππ.Μιθριδ. 120 **Ἀμισὸν ἐνθυμιζόμενος . . ἐπολέμησε.**

ἐνθυμίζω Ἡσ., μσν., νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. ἐνεθύμισα κ. δημ. **ἐνθύμισα,** ὁμτβ. ἐνθυμίζομαι, ἐνθυμοῦμαι· Ἡσ. « ἐνθύμιζε· ἐνθυμοῦ »· **2)** μσν., νεώτ. κ. δημ. φέρω, ἀνακαλῶ τι εἰς τὴν σκέψιν ἢ τὴν μνήμην τινός, ὑπομιμνήσκω τινά τι, ἀναμιμνήσκω, τὸν κάμνω νὰ ἐνθυμηθῇ τι, θυμίζω : Κωδ. Ὀφφ.| **ὑπομιμνήσκων εἰς τὸ ἐνθυμίζειν** | κῶδ. ρυθμίζειν | **τὸν ἀρχιεοέα μυστικῶς, - μοῦ ἐνεθύμισε δυσάρεστα**· **3)** τὸ μέσ. ἐνθυμίζομαι βλ.λ.

ἐνθύμιο(ν) (τὸ) νεώτ. κ. δημ., οὐδ. τοῦ ἐπιθ. **ἐνθύμιος** ὡς οὐσ. ἀντικείμενον ἀνακαλοῦν τι εἰς τὴν μνήμην τινός, πᾶν ὅ,τι μᾶς ὑπενθυμίζει τι, ἐνθύμημα, ἐνθύμησις, θυμητάρι, θυμητικό, σουβενίρ : **ἐνθύμιον φιλίας - ἀγάπης.**

ἐνθύμιος-ον (θυμός) κ. νεώτ. **ὁ** ἀποτελῶν βάρος, ἀπασχόλησιν, φροντίδα εἰς τὸν νοῦν τινος, ποὺ τὸν ἔχει κανεὶς βάρος στὴν ψυχή του, ποὺ τὸν παίρνει κατάκαρδα : Ὀδ.Ν 421 **μὴ δή τοι κεῖνός γε λίην ἐνθύμιος ἔστω,** Ἡρ.8,54 **καὶ ἐνθύμιόν οἱ ἐγένετο ἐμπρήσαντι τὸ ἱρόν,** Σοφ.ΟΤ 739 **τί δ' ἐστί σοι τοῦτ',**Οἰδίπους, **ἐνθύμιον;** Ἀντιφ. 2,3,10 **ὑμῖν δὲ ἐνθύμιος γενήσεται,** Διον.'Αλ.Ρωμ. 1,38, Ἀππ.'Εμφ.Πολ.5,133 **ἐνθύμιός τε οἱ συνεχὲς ἦν Λαβιηνός, οὐ πρὸ πολλοῦ τὴν Ἀσίαν ἐπιδραμών**· || φρ. **ἐνθύμιον ποιοῦμαί τι** ἐνθυμοῦμαί τι, μεριμνῶ περί τινος, τὸ 'χω στὸ νοῦ μου, τὸ 'χω ἔννοια, μὲ ἀπασχολεῖ : Θουκ.7,50 **οἵ τε πλείους ἐπισχεῖν ἐκέλευον τοὺς στρατηγοὺς ἐνθύμιον ποιούμενοι**· || ὁμ. **ἐνθύμιον ποιοῦμαί τινος** : Δίων Κ 58,6 **τούτων τῶν τεράτων οὐθ' ὁ Σηιανὸς οὔτ' ἄλλος τις ἐνθύμιον ἐποιήσατο**· || ὁμ. **ἐνθύμιον τίθημί τί τινι** τοῦ ἐμβάλλω τι ὡς φροντίδα εἰς τὸν νοῦν : Εὐρ.Ἴων 1347 **ἐνθύμιόν μοι τότε τίθησι Λοξίας**· || ὁ πλήρης φροντίδων, ποὺ ἔχει πολλὲς σκοτοῦρες, βάσανα : Σοφ. Τρ.110 **ἐνθυμίοις εὐναῖς ἀνανδρώτοισι τρύχεσθαι**· **2)** τὸ οὐδ. **ἐνθύμιον** ὡς οὐσ. ὀργή, θυμός : ΠΔ Ψαλμ.75(76),11 **ὅτι ἐνθύμιον ἀνθρώπου ἐξομολογήσεταί σοι**· **3)** ὁμ. πληθ. ἔννοιαι, ἰδέαι : Φίλ. 2,484· || **ἐνθύμιον ποιοῦμαι** ἐνθυμοῦμαι, σκέπτομαι, διανοοῦμαι, μετ' αἰτ. κ. ἀπαρφ. : Ἀλκίφρ. 3,10· || **λαμβάνω τὸ ἐνθύμιον** δέχομαι ὑπαινιγμόν, πρόσκλησιν : Ἀχιλλ.Τάτ.2,7· **4)** νεώτ. τὸ οὐδ. **ἐνθύμιον** ὡς οὐσ. βλ.λ.

ἐνθυμιστός-ή-όν ὁ ὡς ἄχθος ἐν τῇ ψυχῇ ὤν, ποὺ τὸν παίρνει κανεὶς κατάκαρδα, ἐνθύμιος βλ.λ.1) : Ἡρ.2,175 **τὸν δὲ Ἄμασιν ἐνθυμιστὸν ποιησάμενον** [δ.γρ. ἐνθύμιον].

ἐνθυμιῶ-άω μτγν. κ. μσν. θυμιῶ ἐντός, θυμιάζω, καίω, καπνίζω εἴς τι : Συνέσ.'Επιστ.121,257D **καλὸν οὖν εἰ πάντα εὐθετήσας ἐκκορήσειας [τε καὶ ἐκπλύνειας] καὶ ἐνθυμιάσειας τὸ δωμάτιον**· || μσν. δίδω, δωρῶ, παρέχω θυμίαμα : Τζέτζ.Χιλ.1,863 **ἐνθυμιᾷ τῇ Δήλῳ τάλαντα τριακόσια λιβανωτοῦ.**

ἔνθυμος-ον θυμοειδής, σφριγῶν, θαρραλέος, ζωηρός : Ἀριστλ.Πολιτ.1327b,30 **τὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων γένος.. ἔνθυμον καὶ διανοητικόν ἐστιν.**

ἐνθυμοῦμαι-έομαι κ. νεώτ. κ. δημ., μτγν. κ. **ἐνθυμίζομαι** (σπαν. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. τὸ ἐνεργ. ἐνθυμῶ βλ.λ.), μέλλ. **ἐνθυμήσομαι,** μτγν. κ. **ἐνθυμηθήσομαι,** παρακ. **ἐντεθύμημαι,** ὑπερσ. γ' ἑν. πρόσ. **ἐνετεθύμητο,** θέτω ἢ ἔχω, κρατῶ τι ἐν θυμῷ, ἐν τῇ ψυχῇ μου ἤτοι ἐν τῇ σκέψει, τῇ νοήσει, τῇ μνήμῃ, δθ. σκέπτομαι, ἐξετάζω διὰ τοῦ νοῦ, κριτικῶς σταθμίζω, διατηρῶ ἐν τῇ μνήμῃ μου, ἐν τῇ γνώσει μου, μετ' αἰτ. : Ἀντιφ 6,20 **ἄξιον δ' ἐνθυμηθῆναι . . ἀμφότερα,** Θουκ.2,40 **καὶ οἱ αὐτοὶ ἤτοι κρίνομέν γε ἢ ἐνθυμούμεθα ὀρθῶς τὰ πράγματα,** ΚΔ Ματθ. 1,20 **ταῦτα δὲ αὐτοῦ ἐνθυμηθέντος**· || ὁμ. μετ' εἰδ. προτ. (ὅτι, ὡς) ἐπεξηγηματικῶς τοῦ παραλειπ. **τοῦτο,** τεθειμένης ἐν τῷ λόγῳ ὡς ἀντικ., σκέπτομαι, παρατηρῶ ὅτι : Ἀριστφ.Νεφ.820 **ἐνθυμούμενος ὅτι παιδάριον εἶ,** αὐτ.Βάτρ.40 **οὐκ ἐνεθυμήθης ; τὸ τί ; ὡς σφόδρα μ' ἔδεισε,** Θουκ.5,11 **ἐνθυμούμεθα δὲ ὅτι φήσαντες περὶ σωτηρίας βουλεύσειν**· || ὁμ. κ. ἔχω ἐν νῷ, ἔχω ὑπ' ὄψιν

μου : Πλάτ.'Επιστ.321Β **ἐνθυμοῦ δὲ καὶ ὅτι δοκεῖς τισιν·** || μετὰ μτχ. ἀναλυομένης ἐν τῇ ἑρμ. διὰ τοῦ ὅτι, ἐν ἐπιγνώσει εἰμί, ἔχω ὑπ' ὄψιν μου, ἀναλογίζομαι : Θουκ.1,120 **οὐκ ἐντεθύμηται θράσει ἀπίστῳ ἐπαιρόμενος** (δὲν ἔχει ὑπ' ὄψιν του ὅτι παρασύρεται - συνεπαίρνεται ἀπό . .), Ξεν.'Ελλ.4,4,19 **Λακεδαιμόνιοι ἐνθυμηθέντες τοὺς 'Αργείους τὰ μὲν οἴκοι καρπουμένους** (ἀναλογισθέντες, ὑπ' ὄψιν σχόντες ὅτι οἱ 'Αργεῖοι ἐκαρποῦντο . .)· || μετ' ἐμπροθ.διορ. **πρός τινα,** ἐπὶ προσ., προσέχω εἴς τινα, ἔχω κατὰ νοῦν τινα, τὸν βάνω στὸ νοῦ μου : Λιβάν.Λόγ.54,41 **οὐκ ἐνεθυμήθη πρὸς αὐτόν·** || ἀλλ' ἐν τῇ φρ. **ἐνθ- πρὸς ἐμαυτόν** ἐν συντάξει μεθ' ὑποθ. προτ. (εἰ) = ἀναπολῶν κρίνω, ἐκτιμῶ κατ' ἐμαυτόν : 'Ισοκρ.15,60 **ἐνθυμήθητε δὲ πρὸς ὑμᾶς αὐτούς, εἰ δοκῶ τοῖς λόγοις διαφθείρειν·** || μετὰ προτ. ἐξηρτημένης διὰ τοῦ μή, ὁμ. ἐπεξηγηματικῶς τοῦ παραλειπ. **τοῦτο,** προσέχω, ἔχω τὸ νοῦ μου μήπως : Πλάτ.'Ιππ.Μ 350D **καὶ ἐνθυμοῦμαι . . μὴ παίζῃς πρός με καὶ ἑκὼν ἐξαπατᾷς·** **2**) ἀπολ. φέρω, ἔχω εἰς τὴν μνήμην : Πλάτ.Πολ.595Α **οὐχ ἥκιστα δὲ ἐνθυμηθεὶς περὶ ποιήσεως λέγω·** **3**) μετὰ γεν. ἔχω τι διαρκῶς ἐν τῇ μνήμῃ μου, σκέπτομαι ἐπὶ μακρὸν ἢ ἐντόνως περί τινος : Σιμων.'Αμ.2 **τοῦ μὲν θανόντος οὐκ ἂν ἐνθυμοίμεθα . . πλεῖον ἡμέρης μιῆς,** Ξεν.'Απομν. 1,1,17 **οὐ θαυμαστὸν εἰ μὴ τούτων ἐνεθυμήθησαν,** 'Ισοκρ.5,78 **ὧν ἐνθυμούμενον χρὴ μὴ περιορᾶν τοιαύτην φήμην·** **4**) μετ' αἰτ. ἢ ἀπολ. ἐν θυμῷ, ἐν μνήμῃ, ἐν σκέψει ἔχων τι ἀδημονῶ, στενοχωροῦμαι, ἐξανίσταμαι, θλίβομαι, πικραίνομαι, θυμώνω μέσα μου : Αἰσχ.Εὐμ.222 **τὰ μὲν γὰρ οἶδ' οὐ κάρτα σ' ἐνθυμουμένην,** Θουκ.7,18 **ἐνεθυμοῦντο τήν τε περὶ Πύλον ξυμφοράν,** Δημ.52 **εἰ μηδεὶς ὑμῶν μήτ' ἐνθυμεῖται μήτ' ὀργίζεται** (δ.γρ. λογίζεται), Δίων Κ 57,4· || ὁμ. ἀπολ. γνῶσίν τινος ἔχων μεριμνῶ, ἀνησυχῶ, ἔχω φροντίδα, γνοιάση : 'Ιππ.'Αέρ.22(295,26) **τὸ πρῶτον οὐκ ἐνθυμεῦνται, ἀλλ' ἡσυχίαν ἔχουσι,** Διον.'Αλ.Συνθ.136,5 **ὅταν ἐνθυμώμεθα καὶ μηδὲν ἡμᾶς ὅλως ταράττῃ·** || πάπ. ὁμ. φροντίζω, γνοιάζομαι : **καλῶς ἂν οὖν ποιήσαις ἐνθυμηθείς, ἵνα μηδεὶς ἀδικῇ·** **5**) νεώτ. κ. δημ. μετ' αἰτ. ἔχω, διατηρῶ ἢ ἐπαναφέρω τι εἰς τὴν μνήμην μου, ἀναμιμνήσκομαι, ἀναπολῶ : **ἐνθυμοῦμαι τὰ λεχθέντα - τὴν φυσιογνωμίαν του - τὸ ἐπεισόδιον, - δὲν ἐνεθυμήθην τὴν παραγγελίαν σου·** || ὁμ. ἔχω ἐν νῷ, ἔχω ὑπ' ὄψιν μου : **ἐνθυμοῦμαι πάντοτε τὰς συμβουλάς σου, - ἐνθυμοῦ ὅτι εἴμεθα θνητοί·** || ὁμ. σαφῶς, ἀκριβῶς ἐν τῇ μνήμῃ, ἐν τῇ σκέψει μου διακρίνω, διαστέλλω, κυρ. ἐν τῇ σημ. ταύτῃ κτ. ἀρνητ. ἐκφοράν : **δὲν ἐνθυμοῦμαι τί ἀκριβῶς εἶπε·** || ὁμ. διατηρῶ ἐν τῇ μνήμῃ σαφῆ, βεβαίαν, ἀκριβῆ γνῶσιν : **δὲν ἐνθυμοῦμαι τὰς ὁδούς, - δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνθυμηθῇ ποία ἡμέρα ἦτο·** || ἐν ταῖς αὐτ. σημ. κ. μετὰ προτ. εἰδ., τροπ., ὑποθ., ἀναφ., ἐκφερομένης ὡς ἀντικ. : **ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἀπῆλθε πρῶτος, - ἐνθυμεῖται πῶς τοῦ ἀπήντησες, - ἐνθυμεῖσαι ἐὰν ὕβρισε πρῶτος; - δὲν ἐνθυμεῖται ποῦ ἀπέθεσε τὴν κλεῖδα·** || ὁμ. ἀπολ. ἀλλ' ἐν σχέσει μετὰ προτ. αὐτοτελῶς ἐκφερομένης : **ἐνθυμοῦμαι, ἦτο βαρὺς ὁ χειμὼν τὸ ἔτος ἐκεῖνο·** || ἀπολ. ἔχω μνήμην, μνημονικόν : **γνωρίζω νὰ ἐνθυμοῦμαι, - ἂν καὶ πολὺ γέρων ἐνθυμεῖται καλά·** πρβλ. δημ. θυμᾶμαι, θυμοῦμαι· **6**) ἐπινοῶ, σχεδιάζω, ἐφευρίσκω, μηχανῶμαι : Θουκ.8,68 **ὁ μέντοι ἅπαν τὸ πρᾶγμα ξυνθεὶς . . 'Αντιφῶν ἦν, ἀνὴρ . . οὐδενὸς ὕστερος καὶ κράτιστος ἐνθυμηθῆναί τε γενόμενος·** **7**) μετ' ἐμπροθ. γεν. (ἐκ) ἐξάγω πόρισμα, ἐπάγω, συμπεραίνω : Δημ.532 **τί οὖν ἐκ τούτων ὑμᾶς ἐνθυμεῖσθαι δεῖ;·** **8**) ἐν παθ. σημ. ὑπόκειμαι ἐν τῇ σκέψει, ἐν τῇ μνήμῃ τινός, εἶμαι ἐν τῇ διανοίᾳ του, τοῦ εἶμαι ἀλησμόνητος, δθ. ἐν συνεκφ. μετὰ τοῦ **εὖ** εἶμαι ἐπιθυμητός : 'Αριστφ.'Εκκλ.262 **ταυτὶ μὲν ἡμῖν ἐντεθύμηται καλῶς,** Πλάτ.Κρατ.404Α **οὐ φιλόσοφον δοκεῖ σοι εἶναι καὶ εὖ ἐντεθυμημένον·** || μτγν. ἐν τῇ τελευταίᾳ σημ. κ. ἄνευ τοῦ εὖ : 'Αππ.'Εμφ.Πολ.5,133 **εἰ μὴ κρατεῖ τῶν ἐνθυμουμένων** (τῶν ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτοῦ ποθητῶν)· ρηματ.π. ἐνθύμησις, ἐνθύμιον, ἐνθύμημα.

ἐνθυμῶ-έω μτγν. κ. δημ. τὸ ἐνεργ. τοῦ ἐνθυμοῦμαι βλ.λ.1), 2) κ.3), ἐν τῇ μνήμῃ, ἐν τῇ σκέψει ἔχω, σκέπτομαι : 'Επιχ.99,4, Αἰν.Τακτ.37,6 **ἔπειτα ἀνὴρ χαλκεὺς ἀνεῦρεν ἐνθυμήσας·** **2**) δημ. ἐν χρ. ἀντὶ τοῦ συνηθ. θυμάω βλ.λ. μετ' αἰτ. ἢ μετὰ προσ. ἀντων. κτ. γεν., φέρω εἰς τὴν μνήμην τινός, ὑπομιμνήσκω, ἐνθυμίζω, θυμίζω : Σολωμ.'Αναμν.1 **στὴν καρδιὰ τὴ θλιμμένη | τὴ νεότητα ἐνθυμεῖ.**

ἐνθύμως ἐπίρρ. μτγν. προθύμως, ἐγκαρδίως, ἐκθύμως : Βασ.'Επιστ.2,978 **ἐὰν καταξιώσητε ἐνθύμως περιέχεσθαι τοῦ δεδομένου ὑμῖν ἐπισκόπου.**

ἐνθύριον 'Ησ. « μέρος τι τῆς νεώς ».

ἔνθυρος-ον νεώτ. ὁ ἐν θύρᾳ ἢ θυρίδι εὑρισκόμενος, τοποθετημένος : **ἔνθυρον πυροβόλον** (τὸ ἀπὸ κανονιοθυρίδος βάλλον).

ἐνθύρωμα-ατος (τὸ) μσν. κλεῖθρον, μοχλός : Διήγ.Εὐρ.Σταυρ.422Α **ὑπὸ τὰ ἐνθυρώματα τῶν μοχλευμάτων τῆς ἀβύσσου.**

ἐνθυσιάζω μτγν. θυσιάζω ἔν τινι : ΠΔ Σοφ. Σειρ.34(31),7 **ξύλον προσκόμματός ἐστι τοῖς ἐνθυσιάζουσιν αὐτῷ,** Κλήμ.'Αλ.Στρωμ.7.

ἐνθύσκει 'Ησ. « ἐντυγχάνει ».

ἐνθύσκος 'Ησ. « ὁ ἀσφαλός, τὸ ὄρνεον ».

ἐνθύω μτγν. κ. 'Επιγρ. θύω : 'Επιγρ. **ἐνθ- τῇ 'Αρτέμιδι χοῖρον·** || ὁμ. σημ. κ. μέσ. ἐνθύομαι : Ζώσιμ.2,12 **τῶν τε μάντεων ἐνθυσαμένων, αἴσιά τε οὐκ εἶναι ἱερὰ λεγόντων.**

ἔνθω, ἔνθοι, ἐνθών, δωρ. τ. ἀντὶ ἔλθω, ἔλθοι κττ., βλ. ἔρχομαι.

ἐνθωκεῦσαι 'Ησ. « ἐμφωλεῦσαι, ἐγκρύπτεσθαι ».

ἐνθωρακίζω ἐνδύω τινὰ διὰ θώρακος· παρακ. παθ. μτχ. **ἐντεθωρακισμένος** ὁ φορῶν θώρακα, τεθωρακισμένος : Ξεν.'Αν.7,4,16 **καὶ ἐν(δον) τεθωρακισμένοι οἱ περὶ τὸν Ξενοφῶντα.**

ἔνι κ. μσν. κ. δημ. συντετμ. τ. τῶν ἔνεστι, ἔνεισι, ἐνέσται τοῦ ρ. ἔνειμι βλ.λ.· **2**) μτγν., μσν. κ. δημ. ἀντὶ τοῦ ἐστί, ἔνεστι, εἶναι, ἐν τῇ σημ. ὑπάρχει, ἐνυπάρχει, εἶναι, βρίσκεται νὰ εἶναι : ΠΔ Σοφ. Σειρ.37,2 **οὐχὶ λύπη ἔνι ἕως θανάτου,** ΚΔ Γολ. 3,28 **οὐκ ἔνι 'Ιουδαῖος οὐδὲ Ἕλλην, οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδὲ ἐλεύθερος·** πρβλ. ἔν κ. ἔναι.

ἐνί ποι. ἀντὶ ἐν βλ.λ.

ἑνί δοτ. τοῦ ἀριθ. εἷς βλ.λ.

ἑνιαῖος-α-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. (ἕν) ὁ ἀποτελῶν ἓν ὅλον, ὁ εἰς μίαν ἑνότητα συμπεριλαμβανόμενος, μόνος, μοναδικός, ἁπλοῦς καὶ οὐχὶ πολλαπλοῦς ἢ πολυμερής : Διον.'Αρεοπ.Παραφρ.164C **κατὰ τὴν θείαν καὶ ἑνιαίαν ἁπλότητα,** Διογ.Λ 7,35 **γεγραφὼς ἱστορίαν ἑνιαίαν,** Πρόκλ.Παρμ.564S **οὐσία ἑνιαία καὶ ἀμέριστος, - ἑνιαία διοίκησις · διαχείρισις, - ἑνιαῖον μέτωπον, - ἑνιαία διδασκαλία** (σύστημα διδασκαλίας, καθ' ὃ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν οἱ μαθηταὶ ἐν τῇ κατωτάτῃ βαθμῖδι τῆς ἐκπαιδεύσεως διδάσκονται πλείονας τοῦ ἑνὸς κύκλους μαθημάτων)· || μσν. τὸ οὐδ. ἑνιαῖον ὡς οὐσ. ἡ μονάς, ἑνότης : 'Αρέθ.904· **2**) τὸ οὐδ.πληθ. ἄτομα, ἀτομικὰ στοιχεῖα : 'Ιάμβλ.Νικ.'Αριθμ.81Ρ.

ἑνιαίως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἑνιαῖον : Διον.'Αρεοπ.Παραφρ.156Β **ἡ πρὸς τὸν θεόν τε καὶ τὰ θεῖα ἀγάπησις ἐνθέως τε καὶ ἐν- ἱερουργουμένη,** 'Ιάμβλ.Μαθ.'Επιστ.10, Πρόκλ.Παρμ.489S.

ἐνιάκις ἐπίρρ. μτγν. ἐνίοτε : Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.452C **πολλάκις μὲν τούς . . , ἐνιάκις δὲ ἄλλους.**

ἐνιαυθμός (ὁ) ΕΜ 342,35 « ὁ τόπος διατριβῆς » : Καλλ.ἀπ.127 (πιθ. διόρθ. ἀντὶ ἐνηρυθμοὶ κωδ.).
ἐνιαυσιαῖος-α-ον κ. μσν. κ. ἐνιαύσιος βλ.λ.3) : 'Αριστλ.Κατ.5b,5 τῷ χρόνῳ ὁριεῖ, ἐνιαυσιαίαν ἢ οὕτω πως ἀποδιδούς, βάλβιλλ. ἐν Κατ.'Αστρλ.Κ 8(4),240 ἐν- ζῴδιον (ἐνιαυτοῦ κύριον), 'Ιουλ.Λόγ. 4,155B ἐν- κύκλος, Πάπ. ἐνιαυσιαῖος χρόνος· 2) ὁ μονοετής, ἐνιαύσιος βλ.λ.1) : 'Απολλδ.3,5,5,2 καταλιπόντος δὲ Λαβδάκου παῖδα ἐνιαυσιαῖον Λάϊον, 'Ιώσ.ΑΙ 3,10,1 ἐν- ἄρνες, Γεωπ.3.2.1 ἐν- ἄμπελοι· 3) ἐτήσιος : 'Ιώσ.ΠΙ 2,16,4, Γεωπ.2,44,2.
ἐνιαυσιαίως ἐπίρρ. μτγν. ἐνιουσίως, ἐτησίως, κατ' ἔτος : Πτολ.Τετράβ.91,10 τῶν ἐν- περὶ τὰς ὥρας ἀποτελουμένων.
ἐνίαυσιν πάπ. κατ' ἔτος : ἐν τῷ ἐνίαυσιν χρόνῳ.
ἐνιαύσιος-ον κ. -α-ον κ. νεώτ. ὁ ἑνὸς ἔτους, μονοετής, χρονιάρικος : 'Οδ.Π 454 σῦν ἱερεύσαντες ἐνιαύσιον, Πλάτ.'Επιστ.361D θυγατέρες . . ἡ δὲ ὀκταέτις, . . ἡ δὲ οὔπω ἐνιαυσία, Δημ.833 εἰ κατελείφθην μὲν ἐνιαύσιος, ἓξ ἔτη δὲ προσεπετροπεύθην ὑπ' αὐτῶν, 'Αριστλ.ΖΙ 545a,29,Αἰλ.ΖΙ 4,31 μόσχῳ ἐνιαυσίῳ· 2) κ. νεώτ. ἐτήσιος, κατ' ἔτος γινόμενος : 'Ηρ.4,180 ἑορτῇ δὲ ἐνιαυσίῃ 'Αθηναίης, Δίων Κ 36,16(52,23) ἐνιαύσιοι ἄρχοντες, Προκ.Περσ.1,21D ἑορτὴν ἐνιαύσιον, Πάπ. ἐνιαύσιος φόρος, - ἐνιαύσιοι ἐξετάσεις· 3) τὸ οὐδ. πληθ. ἐνιαύσια ὡς ἐπίρρ. κατ' ἔτος, καθ' ἕκαστον ἔτος, ἐτησίως, κάθε χρόνο : 'Ησίοδ.'Εργ. 449 εὖτ' ἂν γεράνου φωνὴν ἐπακούσῃς ὑψόθεν ἐκ νεφέων ἐνιαύσια κεκληγυίης· 4) κ. νεώτ. ὁ διαρκῶν ἕνα ἐνιαυτόν, ὁ διαρκείας ἑνὸς ἔτους : 'Ιππ.'Αφορ.6,45,Σοφ.Τρ.165 ὡς τρίμηνον ἡνίκα χώρας ἀπείη κἀνιαύσιον βεβώς, Εὐρ.'Ιππ.37 ἐνιαυσίαν ἔκδημον αἰνέσας φυγὴν (ἑνὸς ἔτους ἐξορίαν), Θουκ.4,117 ἐκεχειρίαν ἐποιήσαντο ἐνιαύσιον, Τίμ.Λοκρ.96E, Πλάτ.Νόμ.779D δίαιτα . . οὐκ ἐλάττων ἐνιαυσίας, Λουκ.Πλ.6, Παπαδ.Χριστ. Διηγ.4 ὁλόκληρον ἐνιαυσίαν ἐσοδείαν δι' ἑαυτήν, - ἐνιαύσια φυτὰ (τὰ μὴ διατηρούμενα πλέον τοῦ ἔτους)· 5) εἰδ. πληθ. ἐνιαύσια ὡς οὐσ. προσευχαὶ γινόμεναι ἐπὶ τοῦ τάφου ἀποθανόντος ἐν ἔτος μετὰ τὴν ταφὴν αὐτοῦ : Διατ.ἀποστ.8,42.
ἐνιαυσίως ἐπίρρ. σχόλ., πάπ. κ. νεώτ. κατ' ἔτος, ἐτησίως, κάθε χρόνο : Σχόλ.'Αράτ.462, Πάπ.
ἐνιαυτίζω διέρχομαι ἕνα ἐνιαυτόν, ἓν ἔτος· Σουΐδ. «ἐνιαυτόν που διατρίβω» : Σχόλ.Εὐρ.'Ορ.1645· || ὁμ. σημ. τὸ μέσ. ἐνιαυτίζομαι : Πλάτ.Κωμ.113 (π. 'Αθήν. 14,644A) ἀσπλαγχνος ἐνιαυτίζομαι ἀπλάκουντος.
ἐνιαύτιος-α-ον βοιωτ. κ. δωρ. τ. τοῦ ἐνιαύσιος βλ.λ. : ΕΜ 156,19, 'Επιγρ. ἐνιαυτία ἁ ἱερομενία.
ἐνιαυτοκράτωρ-ορος (ὁ) μτγν. ζῳδιακὸν σημεῖον διέπον τὸ ἔτος τὸ συμπῖπτον πρὸς τὴν δωδεκαετηρίδα τῶν Χαλδαίων : Σεραπ. εἰς Κατ. 'Αστρλ.Κ 8 (4),231.
ἐνιαυτός (ὁ) (ἐνί - αὐτὸς) κ. μσν. κ. νεώτ. μακρὰ περίοδος χρόνου, χρονικὸς κύκλος, περίοδος· Εὐστ. «ἐνιαυτὸς δὲ ὁ μακρὸς χρόνος καὶ διατριβὴν ἔχων πολλήν» : 'Οδ.Α 16 ἀλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε, περιπλομένων ἐνιαυτῶν, 'Ησίοδ.Α 87 τάχα δ' ἄμμες ἐπιπλομένων ἐνιαυτῶν γεινόμεθα (Τζέτζ. « προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου ἐγεννήθημεν καὶ ἡμεῖς »), 'Αριστφ.Βάτρ.347, Θουκ.3,68 τὴν δὲ πόλιν ἐνιαυτὸν μέν τινα . . ἔδοσαν ἐνοικεῖν, Πλάτ.Νόμ.906C· || ὁ μέγας ἐνιαυτός ὁ Πυθαγόρειος χρονικὸς κύκλος : Εὔδημ.π.Θέωνι Σμ.198H· || ἐνιαυτὸς Μέτωνος χρονικὴ περίοδος διακοσίων τριάκοντα πέντε μηνῶν ἀποτελούντων κύκλον δέκα ἐννέα ἐτῶν, κατασταθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀστρονόμου Μέτωνος· Σουΐδ. : Διόδ.Σ 12,36· || ὁμ. περίοδος ἑξακοσίων ἐτῶν : 'Ιώσ.ΑΙ 1,3,9· 2) κ. νεώτ. ἔτος : 'Ιλ.Θ 404 ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτούς, αὐτ.Β 295, 'Οδ.Α 288 ἔτι τλαίης ἐνιαυτὸν (ἓν ἔτος), 'Ησίοδ.Θ 58 ὅτε δὴ ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, Εὐρ.Φοίν.477, Θουκ.4,118 αἱ δὲ σπονδαὶ ἐνιαυτὸν ἔσονται (θὰ διαρκέσωσιν ἐπὶ ἓν ἔτος), Λυσ.32,8 τὸν μὲν πρῶτον ἐνιαυτὸν ἐν Πειραιεῖ διῃτῶντο, ΠΔ Λευΐτ.25,29, Πάπ. υἱὸν Θέωνα ἐνιαυτοῦ ἑνὸς (ἡλικίας ἑνὸς ἔτους)· || ὁμ. σημ. κτ. γεν. χρον. δὶς τοῦ ἐνιαυτοῦ : Πλάτ.Κριτί.118E δὶς τοῦ ἐνιαυτοῦ τὴν γῆν ἐκαρποῦντο· ὁμ. τοῦ ἐνιαυτοῦ πᾶν ἔτος : Ξεν.Προσ.2,43 ἡ μὲν πρόσοδος ἑξήκοντα τάλαντα τοῦ ἐνιαυτοῦ· ὁμ. ἑκάστου ἐνιαυτοῦ : οὐτ.'Αθ.3,4 τριήραρχοι καθίστανται τετρακόσιοι ἑκάστου ἐνιαυτοῦ· || ὁμ. κτ. δοτ. ἐνιαυτῷ ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ ἔτους : 'Επιγρ.' || ὁμ. κτ. αἰτ. : 'Επιγρ. ἕκαστον τὸν ἐν-' || ὁμ. μετὰ προθ. δι' ἐνιαυτοῦ : 'Αντιφ.ἀπ.28,Πλάτ. Κριτί.119D δι' ἐνιαυτοῦ πέμπτου (καθ' ἕκαστον πέμπτον ἔτος)· ὁμ. εἰς ἐνιαυτὸν δι' ἓν ἔτος : 'Ιλ. Φ 444, 'Ησίοδ.'Εργ.44 σέ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν, Ξεν.Οἰκ.7,36 ἡ εἰς τὸν ἐνιαυτὸν κειμένη δαπάνη, Πλάτ.Πολ.416E· ὁμ. κατ' ἐνιαυτὸν δι' ἓν ἔτος ἢ κατ' ἔτος : Θουκ.1,93 ἧς κατ' ἐνιαυτὸν 'Αθηναίοις ἦρξε, Πλάτ.Νόμ.958A αἱ κατ' ἐνιαυτὸν δίκαι, 'Ισοκρ.3,17,Δίφιλ.38, Πάπ. καθ' ἕκαστον ἐνιαυτόν· ὁμ. ἐπ' ἐνιαυτὸν δι' ἓν ἔτος : Πλάτ.Νόμ.945B, Ξεν.Προσ.1,4 τοῖς ἐπ' ἐνιαυτὸν θάλλουσί τε καὶ γηράσκουσιν· ὁμ. μετὰ τὸν ἐνιαυτὸν εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους : Θουκ.1,138· ὁμ. παρ' ἐνιαυτὸν ἕκαστον δεύτερον ἔτος, χρόνο παρὰ χρόνο : Διόδ.Σ 4,65· ὁμ. πρὸ ἐνιαυτοῦ πρὸ ἑνὸς ἔτους : Πλούτ.'Ηθ. 147E· ὁμ. ἐς τὸν σάτες ἐνιαυτὸν διὰ τὸ τρέχον ἔτος : 'Επιγρ.' || 'Επιγρ. πρὸ τῷ ἐνιαυτῷ πρὸ τῆς παρόδου ἔτους· || ἐνιαυτὸς ἀναπαύσεως ἢ ἐνιαυτὸς ἀφέσεως πᾶν ἕβδομον ἔτος καθ' ὃ οἱ 'Ισραηλῖται ὤφειλον ν' ἀφήνουν ἀκαλλιέργητα τὰ κτήματά των εἰς τὴν διάθεσιν τῶν πτωχῶν καὶ τῶν ξένων : ΠΔ Λευΐτ.25,5 τῷ δὲ ἔτει τῷ ἑβδόμῳ σάββατα.. ἐνιαυτὸς ἀναπαύσεως ἔσται τῇ γῇ, αὐτ. Δευτ.31,10 μετὰ ἑπτὰ ἔτη ἐν καιρῷ ἐνιαυτοῦ ἀφέσεως· || νεώτ. νομ. πένθιμος ἐνιαυτός τὸ πρῶτον ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου ἔτος, καθ' ὃ ἂν ἡ χήρα ἔλθῃ εἰς νέον γάμον ὑπόκειται εἰς διαφόρους περιουσιακὰς συνεπείας· 3) ὡς κύρ. ὄν.'Ενιαυτός προσωποποίησις τοῦ ἔτους : Αἰλ.ἀπ.19· 4) ὀνομ. τοῦ κέρατος τῆς 'Αμαλθείας : ΚαλλΙξ.2· 5) ΑΒ 187,17 « ἐνιαυσία καὶ ἐνιαυτός, ἣν ποιοῦσι τοῦ τετελευτηκότος μνείαν ».
ἐνιαυτοφανής-οῦς-ές μτγν. ὁ ἐμφανιζόμενος, φαινόμενος κατ' ἔτος : Πτολ.Φάσ.9H.
ἐνιαυτοφορῶ-έω ἐπὶ δένδρων, φέρω τὸν καρπὸν ἐπὶ ἓν ἔτος ἕως οὗ ὡριμάσῃ : Θεόφρ.ΦΙ 3,4,1.
ἐνιαύω κοιμῶμαι ἔν τισι, μεταξύ τινων : 'Οδ.Ο 557,αὐτ.Ι 187 ἔνθα δ' ἀνὴρ ἐνίαυε πελώριος, Βίων 1,72 κάτθεό νιν μαλακοῖς ἐνὶ φάρεσιν οἷς ἐνιαύων.
ἐνιαχῇ (ἔνιοι) ἐπίρρ. εἴς τινα μέρη, μετὰ γεν. : 'Ηρ. 2,19 τοῦ Λιβυκοῦ τε λεγομένου χωρίου καὶ τοῦ 'Αραβίου ἐνιαχῇ, αὐτ.1,199· 2) ἐνίοτε : Πλούτ. 'Ηθ.427F, 'Αθήν.11,478B ἔχει δὲ καὶ οὓς ἐνιαχῇ.
ἐνιαχόθι ἐπίρρ. μτγν. ἐνιαχοῦ βλ.λ. : Φιλοστόργ. 'Ιστ.'Εκκλ.11,7.
ἐνιαχοῦ ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ. τοπ., ἐν ἐνίοις τόποις, εἴς τινα μέρη, ποῦ καὶ ποῦ· 'Ησ. «εἴς τινας τόπους» : 'Αριστλ.ΖΙ 545a,32 ἐνιαχοῦ γὰρ ὕες ὀχεύονται μὲν καὶ ὀχεύουσι τετράμηνοι, Διον. 'Αλ.Ρητ.5,7· 2) εἴς τινας περιπτώσεις : Πλατ. Φαίδ.71B κἂν εἰ μὴ χρώμεθα τοῖς ὀνόμασιν ἐνιαχοῦ· 3) ἐπὶ χρόνου, ἐνίοτε : Πάπ.
ἐνιάχω μτγν. (ἐν-ἰάχω) ἐπιβοῶ, ἀναβοῶ, ἀλαλάζω : Νόνν.Εὐαγγ.'Ιω.128,4 ἐνίαχον αὐτίκα λαοί.
ἐνιβάλλω ποι. τ. τοῦ ἐμβάλλω βλ.λ.
ἐνιβλάπτω ποι. τ. τοῦ ἐμβλάπτω βλ.λ.
ἔνιγμα-ατος (τὸ) (ἐνίσσω) Ε.Γουδ. μομφή, ἐπίπληξις, ἐπιτίμησις.

ἐνίγυιος-ον ὁ ἡνωμένος εἰς ἓν σῶμα, συμφυής: Ἴβυκ.16,3 (π.Ἀθήν.2,58 Α) **τούς τε λευκίππους κόρους . . ἅλικας ἰσοκεφάλους ἐνιγυίους** (συμπεφυκότας ἀλλήλοις καὶ ἓν ἐκ τούτου σῶμα ἔχοντας)· **2)** χωλὸς τὸν ἕνα πόδα· Σουΐδ. «**ἐνίγυιος, ὁ ἓν μέλος ἔχων, ὁ κυλλός**».

ἐνιδεῖν ἀπορφ. ἀόρ. β΄ τοῦ ἐνορῶ βλ.λ.

ἐνιδρομέω ποι. τ. τοῦ ἐνδρομῶ βλ.λ.: Μόξιμ.282.

ἐνίδρυσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἐγκαθίδρυσις, ἵδρυσις: Ἰω.Χρυσ.3,797,4, Ἑρμεί.Ἀλ.Φαῖδρ.145Λ.

ἐνιδρύω κ. μσν. κ. νεώτ. ἱδρύω ἔν τινι τόπῳ, ἐγκαθιδρύω, τοποθετῶ ἐντός τινος: Πλούτ.Ἠθ. 780F **τὸν ἥλιον ἐν οὐρανῷ περικαλλὲς εἴδωλον ἑαυτοῦ καὶ σελήνην ὁ θεὸς ἐνίδρυσε,** Θεμίστ. Λόγ.24,305C **τὸν θεὸν ἐδεξάμην τε καὶ ἐνίδρυσα τῇ ψυχῇ,** Καντακ.Ἰω.4,50,190 **τοῖς πατριαρχικοῖς ἐνίδρυσε θρόνοις**· || τὸ μέσ. **ἐνιδρύομαι** ἱδρύω, οἰκοδομῶ δ' ἐμαυτόν, θεμελιῶ, κτίζω: Ἡρ.1,94 **ἔνθα σφέας ἐνιδρύσασθαι πόλιας,** Πλούτ.Ἠθ. 320 Β **αὐτῶν τῶν ἐνιδρυσαμένων καὶ κτισάντων τὴν πόλιν**· || τὸ παθ. ἔχω ἱδρυθῆ ἐντός τινος: Ἡρ.4,53 **ἐν δὲ αὐτῷ ἱερὸν Δήμητρος ἐνίδρυται**· || ὁμ. μετὰ δοτ. τόπου: Θεόκρ.17,102 **τοῖος ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐνίδρυται πεδίοισι,** Καλλ.Ἄρτ.79 **κόρσῃ** (δ.γρ. **κόρσην**) **. . ἐνιδρυθεῖσα ἀλώπηξ**· **2)** ὁμ. παθ. φοιτῶ, συχνάζω: Ἀλκίφρ.1,38 **ὅσαι ταῖς ὁμιλίαις αὐτῆς Σειρῆνες ἐνίδρυντο**· || ὁμ. ἀπολ. (πιθαν.): Εὐρ.Ἱππ.33· **3)** ἀμτβ. ἐγκαθίσταμαί που: Πλωτῖν.1,3,4, Ἱεροκλ.Πλ.Χρ.Ἔπ.27,483 Μ **ταῖς μακάρων ἐνιδρῦσαι νήσοις.**

ἐνιδρῶ-όω κ. μσν. ἱδρώνω ἔν τινι, ἀγωνίζομαι εἴς τι: Ξεν.Συμπ.2,18 **τῷδε τῷ παιδὶ ἤρκεσε τόδε τὸ οἴκημα, ἐνιδρῶσαι,** Εὐστ.Πον.170,11.

ἐνιζάνω κ. μσν. κάθημαι, καθίζω ἐντός τινος: Ἰλ.Υ 11 **ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς . . ξεστῇς αἰθούσῃσιν ἐνίζανον,** Ἀλκίφρ.1,22 **κάρφος λαβὼν ἐξεκάθαιρε τὰ ἐνιζάνοντα τῶν βρωμάτων τοῖς ὀδοῦσι,** Τζέτζ.Χιλ.11,370 **τὸ μὴ ἐφάπτεσθαι αὐτοῦ μηδ' ἐνιζάνειν μυίας**· || μτφ. ἐπὶ ψυχῆς ἢ ἐπὶ διανοίας κττ.: Πλωτῖν.4,6,3· || ὁμ. σημ. τὸ μέσ: Βίος Δαμασκ.11,24C **ἣν** (δόξον) **Δαβὶδ ἐπιμαρτυρεῖ . . ψυχῇ βασιλικῇ ἐνιζάνεσθαι.**

ἐνιζεύγνῡμι ἢ **ἐνιζευγνύω,** ποι. τ. τοῦ ἐνζεύγνυμι βλ.λ.: Ἀπολλ.Ρ 1,686 **ἐνιζευχθέντες ταῦροι.**

ἐνίζημα-ατος (τὸ) μτγν. τὸ ἐφ' οὗ καθίζει τις, τὸ πρὸς ἐνίζησιν χρησιμεῦον, ἑδώλιον, ἕδρα, κάθισμα: Κλήμ.Ἀλ.Στρωμ.6,825 **ὄργανα δὲ ὧν μὲν ἐνιζήματα, ὧν δὲ ὀχήματα.**

ἐνίζησις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐνιζάνειν, τὸ καθίζειν κατακαθίζειν ἔν τινι: Ἀρετ.Ὀξ.Νούσ. 1,4 **ἡ ἐς ἔλαιον ἐνίζησις.**

ἐνίζω κ. μσν., ἐπ. μέσ. ἀόρ. α΄ **ἐνεείσατο,** θέτω ἐντός τινος, τοποθετῶ ἐπί τινος, ἐγκαθίζω, τὸ μέσ.: Ἀπολλ.Ρ 4,188 **πρύμνῃ δ' ἐνεείσατο κούρην**· **2)** ἀμτβ., παρακ. **ἐνίζηκα,** κάθημαι ἔν τινι ἢ ἐπί τινος, ἐνιζάνω, μετ. αἰτ. τοπ.. Αἰσχ.Χο. 801 **οἵ τ' ἔσω δωμάτων πλουτογαθῆ μυχὸν ἐνίζετε,** Εὐρ.Ἑλ.1108 **μουσεῖα καὶ θάκους ἐνίζουσαν**· || ὁμ. μετὰ δοτ.: Πλάτ.Συμπ.196Β **ἀπανθηκότι καὶ σώματι καὶ ψυχῇ . . οὐκ ἐνίζει Ἔρως,** Γαλ. 2,691· || ἀπολ.: Τζέτζ.Χιλ.6,958, **μυῖα γοῦν ἐνιζήσασα φεύγει θυμῷ τοῦ θύμου**· || ὁμ τὸ μέσ.: Ἀρετ.Ὀξ.Νούσ.2,8 **ἐς ἔφημα . . ἐνίζεσθαι.**

ἑνίζω (ἕν) κ. νεώτ., μέλλ. **ἑνίσω** διδάσκω, δέχομαι, δοξάζω ὅτι ἓν εἶναι ἡ ἀρχή, ἡ σύστασις καὶ ἡ οὐσία τοῦ σύμπαντος, θεωρῶ ὅτι ἓν καὶ ἑνιαῖον εἶναι τὸ πᾶν, ὅτι πάντα τὰ ἐν τῷ κόσμῳ εἶναι κατὰ τὴν οὐσίαν αὐτῶν **ἕν**: Ἀριστλ.Μετοφ. 986b, 21 **Ξενοφάνης δὲ πρῶτος τούτων ἑνίσας . . οὐδὲν διεσαφήνισεν,** Πρόκλ.Παρμ.597S· || νεώτ. διὰ τῆς φιλοσοφικῆς ἀντιλήψεως ἣν ἐκφέρω ἢ ὑφ' ἧς ἐν τοῖς ἔργοις μου ἐμπνέομαι ῥέπω εἰς ἀποδοχὴν τῆς δοξασίας, ὅτι ἓν καὶ ἑνιαῖον εἶναι τὸ σύμπαν: **αἱ θεωρίαι τῆς τε ὑλοζωΐας καὶ τῆς παμψυχίας ἑνίζουσι**· πρβλ. ἑνισμός· **2)** θεωρῶ, ἐκλαμβάνω, λαμβάνω τι ὡς ἓν μετ' ἄλλου ἢ αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ὡς ἕν τι: Πλωτ.6,9,6 **ἑνίζειν τι τῇ διανοίᾳ**· || κ. παθ. εἰς ἓν μετ' ἄλλου ἑνοῦμαι, γίνομαι ἓν μετ' ἄλλου ἢ ἄλλων: αὐτ. **ὡς μονὰς καὶ σημεῖον ἑνίζεται**· || ὁμ. ἐπανάγομαι εἰς ἑνότητα, εἰμὶ δεκτικὸς ἐπαναγωγῆς εἰς ἑνότητα: Πορφ.Γνῶμ.36 **πλῆθος ἑνιζόμενον**· γεν. ἡ μτχ. κτ. οὐδ. **τὸ ἑνιζόμενον** = τὸ ὑποκείμενον εἰς τὸ γίνεσθαι ἓν μετ' ἄλλου, ἐν ἀντιθ. πρὸς **τὸ ἑνίζον** = τὸ ἐνεργοῦν ἕνωσιν δύο ἢ πλειόνων **εἰς ἓν**: Δαμάσκ.Ἀρχ.13· πρβλ. κατωτ.3)· || ἐν τῇ σημ. ταύτῃ κ. μέσ. ἐπανάγω ἐμαυτὸν εἰς τὴν ἐξ ἧς προῆλθον ἑνότητα: Γρηγ.Ναζ.3,1074 **ἡ τριὰς πάλιν ἑνίζεται**· **3)** ἀνάγω εἰς ἕν, ἑνοποιῶ: Πορφ.Μαρκ.10 **ἑνίζειν τὰς ἐμφύτους ἐννοίας,** Πρόκλ.Στοιχ.Θεολ.13 **ἑνίζειν τὰ ὄντα**· **4)** μέσ. **ἑνίζομαι** δι' ἐμαυτὸν εἰς ἓν συνάγω, συγκεντρῶ: Ἥρων Ὁρ.136,25· ῥηματ. π. ἑνισμός, ἑνιστικός.

ἐνιῆλαι Ἡσ. «**κωλῦσαι**»· πρβλ. εἴλω.

ἐνιηλίζειν Ἡσ. «**τὴν Ἐνυάλιον ἑορτὴν ἄγειν**».

ἐνίηλος Ἡσ. «**ἀνόητος**»· πρβλ. ἐνίημι 10).

ἐνίημι κ. μσν. κ. νεώτ., μέλλ. **ἐνήσω,** ἀόρ. **ἐνῆκα** κ. ἐπ. **ἐνένηκα** πέμπω, βάλλω ἐντός τινος, κινῶν τι ἐμβάλλω που, στέλλω εἰς, ῥίχνω μέσα: Ἰλ.Ξ 131 **ἄλλους δ' ἐνήσομεν** (ἐνν. εἰς τὴν μάχην), Ὀδ Μ 65 **ἄλλην ἐνίησι πατὴρ εὐαρίθμιον εἶναι**· **2)** μετὰ δοτ. προσ. κ. αἰτ. δηλούσης ἰδιότητα ἢ κατάστασιν, ἐμβάλλω εἴς τινά τι, ἐμπνέω, τοῦ βάνω μέσα του: Ὀδ.Ν 387 **μένος πολυθαρσὲς ἐνεῖσα,** Εὐρ.Βάκχ.851 **ἐνεὶς ἐλαφρὰν λύσσαν**· || ὁμ. παρασύρω τινὰ εἴς τι, ἐπιφέρω τι εἴς τινα: Πάπ. **ἐνῆκαν ἡμῖν δαπάνην οὐκ ὀλίγην**· || παθ. ἐπιφέρομαι, εἰσάγομαι ἔξωθεν: Πλωτῖν. 6,3,23 **κίνησις παρ' ἄλλου ἐνιεμένη**· **3)** μετ' αἰτ. προσ. κ. δοτ. ἰδιότητος, καταστάσεως (τῆς αἰτ. πολλάκις παραλ. ὡς εὐνοήτου) βυθίζω, ῥίπτω τινὰ ἐντός τινος: Ἰλ.Κ 89, Ὀδ.Ο 198 **ἡ δὲ δ' ὁδὸς καὶ μᾶλλον ὁμοφροσύνῃσιν ἐνήσει** (Εὐστ. «**εἰς ὁμόνοιαν ἐμβαλεῖ**»)· **4)** γεν. ῥίπτω τι ἐντός τινος: αὐτ.Δ 233 **ἐπεί ῥ' ἐνένηκε** (ἐνν. φάρμακον οἴνῳ), Θεόκρ.11,66 **τυρὸν πᾶξαι τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα,** Πολυβ.5,48,7 **ἐρρίπτουν ἑαυτοὺς εἰς τὸν ποταμόν, ἐνίεσαν δὲ καὶ τὰ ὑποζύγια**· || ὁμ. σημ. κ. μέσ.: Ἄρατ.943 **ὄρνιθες . . ἐνιέμεναι ὑδάτεσσιν**· || εἰδ. ἀναφορ. πρὸς τὸ πῦρ μετὰ δοτ. ἢ μετ' ἐμπροθ. διορ. (ἐκ): **νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδαὲς πῦρ,** Ἡρ.8,32 **ἐς τὰς πόλις ἐνιέντες πῦρ,** Εὐρ.Τρῳ.1263, Θουκ.4,115 **ἀφ' ἧς πῦρ ἐνήσειν διενοοῦντο εἰς τὰ ξύλινα παραφράγματα**· || ὁμ. παθ.: Ἰουλ.Λόγ.1,27D **πῦρ ἐνίετο ταῖς ἀσπίσιν**· **5)** **ἐνίημι πόντῳ** (ἐπὶ πλοίων), καθέλκω εἰς τὴν θάλασσαν, σύρω ἀπὸ τὴν ἀκρογιαλιὰ τὸ καράβι καὶ τὸ ῥίχνω στὸ πέλαγος: Ὀδ.Β 295 **ὦκα δ' ἐφοπλίσσαντες ἐνήσομεν εὐρέι πόντῳ** (παραλειπ. τοῦ ναῦν, πλοῖον)· **6)** ὑποπέμπω, ὑπεισάγω, ὑποβάλλω, παρεμβάλλω, ὑφίημι: Θουκ.6,29 **ἄλλους ῥήτορας ἐνιέντες οἳ ἔλεγον,** Πολύβ.28,4,10 **τὸν ἀξιοπίστως ἐνιέντα τὰς κατ' αὐτῶν διαβολάς**· **7)** εἰδ. ἐπὶ φαρμάκου ἢ δηλητηρίου, εἰσάγω ἐν τῷ σώματι, ἐγχέω, χύνω μέσα: Ξεν. Ἀπομν.1,3,12 **ἐνίησι γάρ τι τὰ φαλάγγια κατὰ τὸ δῆγμα** (κατὰ τὴν στιγμήν, κατὰ τὸν τόπον τοῦ δήγματος ἐγχέουσί τι αἱ ἰοβόλοι ἀράχναι), Ἀπολλ.Ρ Α 1508 **ᾧ τὰ πρῶτα μελάγχιμον ἰὸν ἐνείη**· || συνήθ. ἐπὶ ἐγχύσεως διὰ κλυστῆρος: Νίκ.Ἀλεξ.197 **κλυστῆρος ἐνεὶς ὁπλίζεο τεῦχος,** Ἀρετ.Ὀξ.Νούσ.1,6 **ξὺν μελικρήτῳ καὶ ἐλαίῳ** (τὸ φάρμακον) **ἐνιέναι**· || νεώτ. ἰατρ. ἀπολ. ἐγχέω, εἰσάγω διὰ σύριγγος ἐντὸς τοῦ σώματος τὸ δηλούμενον κατ'

αἴτ. θεραπευτικόν ὑγρόν, κά(μ)νω ἔνεση : **ἐπὶ διαβήτου ἐνίεμεν ἰνσουλίνην**· ‖ τό παθ. **ἐνίεμαι** ἐπὶ ὑγροῦ ὡς ἀνωτ. ἐγχύνομαι, γίνεται ἔγχυσίς μου : Διοσκ.1,30 **ἐνίεται** (τὸ ἔλαιον) **μάλιστα πρὸς τὰς εἰλεώδεις**· ‖ ἐπὶ πράγμ. ἀπορροφητικοῦ, ὑφίσταμαι ἐμποτισμὸν δι' ἐγχύσεως ἢ διὰ χύσεως ἐπ' ἐμοῦ ἢ δι' ἐμβαπτίσεώς μου εἰς ὑγρόν : Διοκλητ.'Εδικτ.32,17 **κάνναβις ἐνεσμένη** = ἐμπεποτισμένη (δ.γρ. ἐνεεσμένη)· **8**) μτφ. μετ' αἰτ. κ. ἀπαρφ. παρακινῶ, παρορμῶ, δθ. διεγείρω : Μοσχ.2,157 **σός δὲ πόθος μ' ἐνέηκε** (δ.γρ. ἀνέηκε) **τόσην ἅλα μετρήσασθαι**· **9**) μειῶ, ἐλαττῶ, οἱονεὶ ἐνεισδύων, δθ. χαλῶ, χαλαρώνω : Πλούτ.'Ηθ.437Α **τά μὲν ἐνιέντας ἐν καιρῷ τὰ δ' ἐπιτείνοντας**· **10**) ἀμτβ. εἰσβάλλω μετὰ σπουδῆς, μεθ' ὁρμῆς, ἐφορμῶ : Ξεν.ΚΠ 7,1,29 **ἐνίει οὐδὲν φειδόμενος τῶν ἵππων**· **11**) τό μέσ. **ἐνίεμαι** ἐπὶ σαλπίγγων, ἄρχομαι ἠχῶν : Διόδ.Σ 17,106 **τῶν σαλπίγγων ἐνιεμένων.**

ἐνιθνήσκω ποι. τ. τοῦ ἐνθνήσκω βλ.λ. : Νίκ.Θηρ. 816 **τροχιῇσιν ἐνιθνήσκουσαν ἁμάξης.**

ἐνιθρύπτω ποι. τ. τοῦ ἐνθρύπτω βλ.λ. : Νίκ. 'Αλεξ.154 **ἐνιθρύφειας.**

ἐνϊθύνω μτγν. διευθύνω, ὁδηγῶ διά τινος : ΑΠ Συμπλ.4,48,2 **ἐν- [δόγμασι] οἴακα βιοτῆς.**

ἐνικάββαλε ἐπ. ἀόρ. β' τοῦ ἐγκαταβάλλω βλ.λ.

ἐνικανῶ-όω μσν. καθιστῶ, ποιῶ τινα ἱκανόν, παθ. **ἐνικανοῦμαι.** κ. μέσ. : Παχυμ.ΓΜιχ.Πολ.297Β **εἰ σφίσι δόξειεν ἐνίκανωμένος.**

ἐνικάππεσε ἐπ. ἀόρ. β' τοῦ ἐγκαταπίπτω βλ.λ.

ἐνικατατίθημι ποι. τ. τοῦ ἐγκατατίθημι βλ.λ.

ἐνικάτθανε ἐπ. γ' ἑν. ἀορ. β' τοῦ ἐγκαταθνήσκω βλ.λ.

ἐνικάτθεο ἐπ. κ. **ἐνικάτθετο,** ἀόρ. β' τοῦ ἐγκατατίθημι βλ.λ.

ἐνικλείω ἐπ. τ. τοῦ ἐγκλείω βλ.λ. : 'Απολλ.Ρ 2,1029.

ἐνικλῶ-άω ποι. τ. τοῦ ἐγκλῶ συντρίβω, ἀποθραύω ἐντός· κ. μτφ. κωλύω, μηδενίζω, ματαιώνω πρᾶξιν, ἐνέργειαν· Σουΐδ. «ἐνικλᾶν, ἐμποδίζειν» : 'Ιλ.Θ 408 **ἀεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν,** Καλ.Αἴτ.31,22 **γάμον βαρὺς ὅρκος ἐνικλᾷ,** 'Απολ.Ρ 3,307.

ἔνικμος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ ἰκμάδα, ὑγρασίαν : 'Αριστλ.ΖΙ 570a,17 **ἐν τῇ γῇ τῇ ἐνίκμῳ,** Θεόφρ.ΦΑἴτ.1,2, Φίλ.1,8 **τὰς ἀφανεῖς ἐνίκμους διαφύσεις,-ἡ χιὼν διαποτίζουσα τὴν γῆν καθιστᾷ αὐτὴν ἔνικμον ἐπὶ πολλοὺς μῆνας**· ‖ τὸ οὐδ. κ. ὡς οὐσ. ἡ ὑγρασία, ἡ ὑγρότης : Πορφ.Νυμφ.5 **τό ἔνικμον τῶν ἄντρων**· **2**) ἐπὶ σαρκὸς σφαγίων, χυμώδης, τρυφερός, ζουμερός : 'Αριστφ.Βυζ. π.'Αθήν.9,375Α **τά δ' ἁπαλά καὶ ἔνικμα χοῖροι**· **3**) εἰδ. ἐπὶ ἀσθενῶν, ὁ ἔχων, ὁ πάσχων ἀφιδρώσεις : 'Ορειβ.ἀπ.116.

ἐνικνήθω ποι. τ. τοῦ ἐγκνήθω βλ.λ. : Νίκ.Θηρ.911 **Λιβυκάς τε ποτῷ ἐνικνήθεο ῥίζας** (σχόλ. «τρίβε»).

ἐνικνοῦμαι-έομαι 'Επιγρ. ἱκνοῦμαι, φθάνω ἐντός, εἰς : **τοὺς ἐνικουμένους ταῖς ἡλικίαις.**

ἐνικνώσσω ποι. τ. τοῦ ἐγκνώσσω βλ.λ. : Μόσχ.2,6.

ἐνικόμενος μτχ. ἀορ. τοῦ ἐνικνοῦμαι βλ.λ.

ἔνικον πάπ. ἤνεγκον τοῦ φέρω βλ.λ.

ἐνικόρνις-ιθος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἀγριμαίων ξηροβατικῶν πτηνῶν τῆς οἰκογ. τῶν ἀναβατιδῶν.

ἐνικός-ή-ό(ν) (ἕν) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἕν, εἰς μονάδα, ὁ δηλῶν τὴν ἔννοιαν τοῦ ἑνός, ὁ σημαίνων ἓν πρόσωπον ἢ πρᾶγμα· δθ. **ἐνικός ἀριθμός,** ἀντίθ. δυϊκός, πληθυντικός : Χρύσ.Στωϊκ 2,99, Διον.Θρ.635,30· ‖ ὁμ. ἐν χρ. κτ. πληθ. τό οὐδ. ὡς οὐσ. : Λογγ.'Υφ.24,1 **τὰ ἐκ τῶν πληθυντικῶν εἰς τὰ ἑνικὰ ἐπισυναγόμενα**· ‖ νεώτ. κ. δημ. γραμμ. **ἐνικὸς ἀριθμὸς** ἡ διὰ τῆς καταλήξεως σχηματιζομένη τυπικὴ μορφὴ τῶν κλινομένων λέξεων (ἄρθρ., οὐσιαστ., ἐπιθ., ἀντων., ῥήμ., μτχ.) δι' ἧς δηλοῦται ὅτι πρόκειται περὶ ἑνὸς μόνου προσώπου ἢ πράγματος ἢ καὶ πολλῶν περιληπτικῶς ὡς ἓν νοουμένων· ‖ ὁμ. κ. ἡ διὰ τῆς προτάξεως ἄρθρου εἰς ἀκλίτους λέξεις δήλωσις ὅτι ἡ οὕτως ὡς οὐσ. ἐκφερομένη ἄκλιτος λέξις νοεῖται ὡς ἕν τι, οἷον τὸ εὐπραγεῖν, τὸ ὑφίστασθαι, **τὸ εὐτυχῶς, τὸ εὖγε**· ‖ ὁμ. τὸ ἀρσ. **ἐνικός** ὡς οὐσ. κτ. παράλ. τοῦ ἀριθμός : **τὸ καθ' ἑνικὸν ἀπευθύνεσθαι (πλὴν ἐπὶ ἐπισήμων προσφωνήσεων) ἐνδεικνύει ἢ μεγάλην οἰκειότητα ἢ ἀγροικίαν**· **2**) ὁ δηλῶν τὴν ἑνότητα, ἴδιος, ἀτομικός, παραθ. **-ώτερος -ώτατος** : Πλωτῖν.6,9,6, Πρόκλ.Παρμ.820S· ‖ νεώτ. φιλοσ. **ἐνικαὶ θεωρίαι** ἄ. ἐνιστικαὶ βλ.λ.

ἐνικρίνω ποι. τ. τοῦ ἐγκρίνω **βλ.λ., παθ. :** 'Απολλ. Ρ 1,48 **ἐνικρινθῆναι ὁμίλῳ.**

ἐνικῶς ἐπίρρ. μτγν., μσν. κ. **νεώτ.** καθ' ἑνικὸν ἀριθμόν, εἰς τὸν ἑνικὸν ἀριθμόν : Διον.'Αλ.Συνθ.6, 'Απολλ.Δύσκ.Συντ.258,24, Στεφ. Βυζ. ἐν λ. "Αγρα· **2**) κατὰ τρόπον δηλοῦντα **ἑνότητα, ἀτομικῶς** : Θέων Σμ.21Η, Πλωτῖν.2,4,13.

ἐνϊλάσιμος-ον πάπ. (διόρθ. ἀντὶ **ἐνειλ-**) εὔνους, εὐμενής, ἵλεως : Πάπ. **τοῦ κυρίου Σεράπιδος ἐνειλασίμου.**

ἐνίλλω μτγν. βλέπω τινὰ λοξῶς, περιφρονητικῶς, δθ. ἐμπαίζω, περιπαίζω : Παυσ.Γραμμ.ἀπ.209 (π. Εὐστ.'Ιλ.206,32) «ἐνίλλειν, τὸ ὀφθαλμοῖς καταμωκᾶσθαι»· **2**) σχόλ. Διον.'Αρεοπ.237 «ἐνιλλόμενοι .. ἐπιστρεφόμενοι, ἐγκαλινδούμενοι».

ἐνιλλώπτω μτγν. κ. **ἐνιλλωπῶ** βλέπω τινὰ ἐμπαικτικῶς δι' ὀφθαλμῶν ἡμικεκλεισμένων, δθ. συνεκδ. μυκτηρίζω· Αἰλ.Δ.π.Εὐστ.206,31 «ἰλλώπτειν καὶ ἐνιλλώπτειν τὸ ὑγροῖς .. καὶ ἐπιμύουσι καὶ κατακεκλεισμένοις ὄμμασιν ἐμβλέπειν»· ‖ 'Ησ. «ἐνιλλώπτειν· κατακεκλασμένῳ ὄμματι ἐμβλέπειν, καταμωκᾶσθαι», Σουΐδ. **ἐνιλλωπῶ** κ. **ἐνιλλώπτω** «τοὺς ὀφθαλμοὺς συστρέφω»· ‖ συνεκδ. ὀφθαλμοπορνῶ· Κλήμ.'Αλ.Παιδ.3,294 «ἐνιλλώττειν (sic), ὃ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν βλεφαρίζειν ἐστίν, οὐδὲν ἄλλ' ἢ διά τῶν ὀφθαλμῶν μοιχεύειν ἐστίν».

ἐνιματιῶ-όω ἐπιτίθημί τινι ἱμάτιον· 'Ησ. «ἐνειματιῶν· ὁ τὰ ὑφάσματα τοῖς ἀνδριᾶσιν ἐπιτιθείς».

ἐνιμίσγω ποι. τ. τοῦ ἐμμίγνυμι βλ.λ. : 'Οππ.'Αλ. 3,408 **ἧς ἐνιμίσγων θεῖον ὀπόν.**

ἐνιναιετῶ-άω ποι. τ. τοῦ ἐννοιετῶ βλ.λ.

ἐνινδάλλομαι μσν. φαίνομαι **ἔν τινι : Μιχ.'Ακομ.**2,382,6,196 (ἔκδ. Λάμπρου).

ἐνιαβολῶ-έω ἰοβολῶ, ῥίπτω ἰόν, ἐμβάλλω δηλητήριον ἐντός τινος : 'Ιππ.'Επιστ.16 **καὶ ταῖς βοτάναις πολλὰ τῶν ἑρπετῶν ἐνιοβόλησε.**

ἔνιοι-αι-α κ. νεώτ. (ἀόρ. ἀντων.) τινές, μερικοί : 'Ηρ 8,56 **ἔνιοι τῶν στρατηγῶν,** 'Ιππ.Παραγγ.6, 'Αριστφ.Πλ.867 **ὁ δὲ πολὺ μᾶλλον ἐνίους ἐστὶν ἐξολωλεκώς,** Λυσ.25,19 **ἔνιοι δ' ἐπὶ τοῖς ὑμετέροις ἐδωροδόκουν,** Ξεν.'Απομν.4,2,38, Πλάτ.Θεαίτ. 151Α **ἐνίοις .. ἀποκωλύει ξυνεῖναι,** Στράβ.1,2,38, Πάπ. **ἔνια ἀπαράβατά ἐστιν**· ‖ ὁμ. σπαν. ἐν τῷ ἑν. : Ξεν.Κυν.5,18 **ἐὰν ἔχωσιν ἔνιον ἐρύθημα,** 'Αριστλ.Πρ.884b,13 **οὐ πᾶσα κίνησις θερμαίνει, ἀλλ' ἐνία ψύχει,** αὐτ.Μεταφ.1026a,5· **2**) τὸ οὐδ. ἐν πληθ. **ἔνια** ὡς ἐπίρρ., ἐνίοτε : Μέν.486 **ἔστι καὶ ταὐτόματον ἔνια χρήσιμον.**

ἐνίακα δωρ. ἐνίοτε βλ.λ. : 'Αρχύτ.π. Στοβ.3,1,114.

-ένιος-α-ο δημ. κατάληξις δι' ἧς ἡ ὑπὸ οὐσ. δηλουμένη σημ. **ἐκφέρεται** ἐπιθετικῶς, σημαίνουσα ὅτι τὸ διὰ **τοῦ ἐπιθ.** προσδιοριζόμενον πρᾶγμα σύγκειται **ἐκ** τῆς ἐν τῷ ἐπιθέτῳ σημαινομένης ὕλης, οἷον **τσιμεντένιος,** σιδερένιος, ἀτσαλένιος· ‖ ἐνίοτε ἐναλλάσσεται μὲ τὴν κατάλ. **-ινος,** οἷον χαρτένιος κ. χάρτινος, ξυλένιος κ. ξύλινος· ‖ ὁμ. κ. μὲ τὴν κατάλ. **-ύς,** οἷον χρυσαφένιος κ. χρυσαφύς, ἀσημένιος κ. ἀσημύς· **2**) συνεκδ. μτφ. σημαίνουσα ὅτι τὸ διὰ τοῦ ἐπιθ. προσδιοριζόμενον

πρόσ. ἢ πρᾶγμ. ἔχει τὴν ἰδιότητα τῆς ἐν τῷ ἐπιθ. σημαινομένης ὕλης, οἷον σιδερένιος ἄνθρωπος, ἀτσαλένια θέληση, πουπουλένια σύγνεφα, ἀραχνένια δαντέλλα· ‖ ὁμ. ὁ ὅμοιος πρός τι, οἷον κολοκυθένιες γνῶμες, ἀχυρένια ἐπιχείρηση.

ἐνίοτε ἐπίρρ. (ἔνι ὅτε=ἔστιν ὅτε) κ. νεώτ. κατά τινος περιπτώσεις, εἴς τινας περιστάσεις, κάποτε, καμιά φορά, πότε - πότε : Ἱππ.Παραγγ.14,Εὐρ. Ἑλ.1213 **ἐσθλῶν κακίους ἐνίοτ᾽ εὐτυχέστεροι,** Ἀριστφ.Πλ.1125 **ἐποίεις ζημίαν ἐνίοτε,** Πλάτ.Γοργ. 467E **ἐνίοτε μὲν μετέχει τοῦ ἀγαθοῦ, ἐνίοτε δὲ τοῦ κακοῦ,** Καλλιγ.Θαν.Βλ.285 **ἐνίοτε παρενείρων ἐπιτηδείως παρατήρησίν τινα.**

ἐνιπάζων Ἡσ. «τύπτων».

ἐνιπάλλομαι ποι. τ. τοῦ ἐμπάλλομαι βλ.λ. : Ἀπολλ.Ρ 3,756 **ἠελίου ὥς τίς τε δόμοις ἐνιπάλλεται αἴγλη ὕδατος ἐξανιοῦσα.**

ἐνιπή (ἡ) (ἐνίπτω) ἐπ. ἐπίπληξις, μέμψις, ἐπιτίμησις, ἔλεγχος, δριμεῖα παροτήρησις, κατσάδα, μάλωμα : Ἰλ.Δ 402 **αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπήν,** Ὀδ.Κ 448· ‖ ὕβρις, λοιδορία : Ὀδ.Υ 266 **ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιπῆς·** ‖ **φευδέων ἐνιπὰ** τό ὄνειδος τοῦ ψεύδους, ὁ ὀνειδισμὸς τῶν ψευδῶν : Πίνδ.Ο 10 (11),6 **ἐρύκετον φευδέων ἐνιπὰν ἀλιτοξένων·** ‖ ἐν τῷ πληθ. ἀπειλή : Ὀδ.Ε 446 **φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπάς·** πρβλ. Ὕμν. Ἑρμ.165· **2)** μτγν. ὀργή : Ἀπολλ.Ρ 2,250 **ἀρίζηλοι γὰρ ἐπιχθονίοισιν ἐνιπαὶ ἀθανάτων,** Ὀππ. Κυν.2,113 **Εὐρυσθῆος ἐνιπαῖς·** **3)** δυσάρεστος ἐπενέργεια ἐκ δίψης, ἐκ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων κ. ἄ. : Ὀππ.Κυν.299 **μεσημβρινὴν δίψους . . ἐνιπήν.**

ἐνιπῆσαι Ἡσ. «ἀπειλῆσαι, βοῆσαι».

ἐνιπίμπλημι ἐπ. τ. τοῦ ἐμπίμπλημι βλ.λ.

ἐνιπίμπρημι ἐπ. τ. τοῦ ἐμπίμπρημι βλ.λ.

ἐνίπλειος-ον ἐπ. τ. τοῦ ἔμπλεος βλ.λ. : Ὀδ.Ρ 300 **ἐνίπλειος κυνοραιστέων,** Ὀρφ.Λιθ.273 **ἐνιπλείοιο λέβητος,** Νίκ.Θηρ.925.

ἐνίπλεος-η-ον μτγν. ἐπ. τ. τοῦ ἔμπλεος βλ.λ. : Ἀπολλ.Ρ 3,119 **πάμπαν ἐνίπλεον,** Ὀρφ.Λιθ.190.

ἐνιπλήσασθαι ἐπ. ἀπαρφ. μέσ. ἀόρ. τοῦ ἐμπίμπλημι βλ.λ.

ἐνιπλήσσω ἐπ.τ. τοῦ ἐμπλήσσω, ἐμπίπτω : Ἰλ.Μ 72 **τάφρῳ ἐνιπλήξωμεν ὀρυκτῇ,** Ὀδ.Χ 469· **2)** πλήττω, κτυπῶ : Νίκ.Ἀλεξ.611· **3)** Ἡσ.«ἐνιπλήξαντες, ἐπιπληξάμενοι, ἐμπελάσαντες, πλησιάσαντες».

ἐνιπλώω ἰων. τ. τοῦ ἐμπλέω, πλέω ἐντός τινος : Ὀππ.Ἁλ.1,260 **κόλποισιν ἐνιπλώουσι θαλάσσης.**

ἐνίπους-οδος ὁ ἔχων ἕνα πόδα, μονοπόδαρος : Σχόλ.Ἀριστφ.Βάτρ.295.

ἐνιππάζομαι μτγν. ἀποθ. κ. **ἐνιππεύω** βλ.λ. : Πλούτ.Μάρ.25 **Ῥωμαίοις μὲν ἐπιτήδειον ἐνιππάσασθαι,** Ἀρρ.Ἀν.2,6,3.

ἐνιππεύω ἱππεύω ἐντός τινος, ἔν τινι τόπῳ : Ἡρ. 6,102 **ἦν ἐπιτηδεώτατον χωρίον . . ἐνιππεῦσαι.**

ἐνιππομᾰχῶ-έω μτγν. ἔφιππος μάχομαι ἔν τινι τόπῳ : Διον.Ἁλ.Ρωμ.2,13 **ἱππεῖς μὲν ἔνθα ἐπιτήδειον εἴη πεδίον ἐνιππομαχῆσαι.**

ἐνιπρήθω ἐπ. τ. τοῦ ἐμπρήθω βλ.λ.

ἐνιπρῆσαι ἀόρ. ἀπαρφ. τοῦ ἐνιπρήθω βλ.λ.

ἐνιπρίω ἐπ. τ. τοῦ ἐμπρίω βλ.λ. : Ὀππ.Κυν.2,261.

ἐνιπτάζω μτγν. κ. **ἐνίπτω** βλ.λ. : Ἀπολλ.Ρ 1,492.

ἐνιπτύω ἐπ. τ. τοῦ ἐμπτύω βλ.λ.

ἐνίπτω ἐπ. κ. μσν., μέλλ. ἐνίψω, ἀόρ. **ἠνίπαπε** κ. **ἐνένιπε** (δ. γρ **ἐνένισπεν, ἐνένιπτεν**) ἐπιτιμῶ, ἐπιπλήττω, ὀνειδίζω, μέμφομαι, συνήθ. ἐν συνεκφ. μετὰ λέξ. ἐνισχυουσῶν τὴν ἔννοιαν : Ἰλ.Β 245 **καί μιν ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ,** Ὀδ.Σ 326· ‖ ὁμ. ἁπλῶς : Ὀδ.Ι 17 **κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ** (σχόλ. «ἐνουθέτησεν»)· ‖ ὁμ. ἄνευ τῆς δοτ. λοιδορῶ : Ἰλ.Ω 768 **εἴ τίς με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι,** Αἰσχ. Ἀγ. 590 **καί τίς μ᾽ ἐνίπτων εἶπε,** Παχυμ.Γ᾽Ανδρον.55D **τῷ αἰτίῳ . . ἐνίπτοντες κατηρῶντο·** **2)** μεθ᾽ Ὁμ. ἐνέπω, λέγω, ἀγγέλλω : Πίνδ.Π 4,201 **ἀδείας ἐνίπτων ἐλπίδας** (ἐξαγγέλλων γλυκείας ἐλπίδας), Νόνν.Δ 27,59.

ἐνισκέλλω ποι. τ. τοῦ ἐνσκέλλω βλ.λ., ξηραίνω : Νίκ.Θηρ.694 **μή τοι ἐνισκήλῃ νεαρὸν σκίναρ.**

ἐνισκήπτω ποι. τ. τοῦ ἐνσκήπτω βλ.λ.:Νίκ.Θηρ.23.

ἐνισκίμπτω ἐπ. τ. τοῦ ἐνσκίμπτω βλ.λ. : Ἰλ.Ρ 437 **οὔδει ἐνισκίμψαντε καρήατα,** Ἀπολλ.Ρ 3,153.

ἐνισμός (ὁ) νεώτ. φιλοσ. θεωρία καθ᾽ ἣν τὰ πάντα ἐν τῷ κόσμῳ κατ᾽ ἀρχήν, κατὰ σύστασιν καὶ καθ᾽ὕπαρξιν εἰσὶν ἕν τι μόνον, καί, εἴτε τὸ ἓν τοῦτο σύγκειται ἐκ τῶν δύο αὐτοῦ ἐμφανίσεων (φυσιολογικὸς ἢ συγκεκριμένος ἐνισμὸς τῶν ἀρχ. Ἑλλήνων φιλοσόφων) εἴτε ἡ πραγματικὴ οὐσία, ἡ ἀρχή, ἐνέχει μὲν τὰς δύο ἐμφανίσεις, εἶναι δὲ καί τι πλέον (ἀφῃρημένος ἐνισμός), κατά τινος ἐπιγνωστὴ καὶ ὁριστή (Ἕγελος, Φίχτε κ.ἄ.), κατ᾽ ἄλλους δὲ ἀπρόσιτος εἰς τὴν ἀνθρωπίνην νόησιν (Σπινόζα, Φαϋερμπαχ, Σπένσερ κ. ἄ.)· πρβλ. ἐνίζω Ι) κ. μονισμός.

ἐνῖσον ἐπίρρ. μτγν. κατ᾽ἴσον τρόπον, **ἐξ ἴσου** : Ἰάμβλ.Μαθ.Ἐπιστ.25 (ἀμφ. γρ.).

ἐνισπεῖν ἀπαρφ. ἀορ. β᾽ τοῦ **ἐνέπω** βλ.λ.

ἐνισπείρω ἐπ. τ. τοῦ ἐνσπείρω βλ.λ. : Ἀπολλ.Ρ 3,1185 **Κάδμος ἐνισπείρας** [ὀδόντας] **πεδίοισιν.**

ἐνισπέσθαι Ἡσ. «ὁ νῦν μὴ κατοπίνων».

ἐνισπήσω μέλλ. τοῦ ἐνέπω βλ.λ.

ἐνίσπω μτγν. ποι. τ. τοῦ ἐνέπω βλ.λ. : Ἀπολλ.Ρ 3,1 **πάρ θ᾽ ἵστασο, καί μοι ἔνισπε,** Ὀρφ.Λιθ.850 **ἀέθλων, οὓς αὐτὸς ἐνίσπω,** Ὀππ.Κυν.1,19 **πρώτη δέ με τοιάδ᾽ ἔνισπεν,** Διον.Περ.391.

ἐνίσσω ἐπ. ἐπιπλήττω, ὀνειδίζω (παράλλ. τ. τοῦ ἐνίπτω) : Ἰλ.Ο 198 **ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν ἐνισσέμεν,** αὐτ.Χ 497· ‖ γεν. κακομεταχειρίζομαί τινα : Ὀδ. Ω 161 **ἀλλ᾽ ἔπεσίν τε κακοῖσιν ἐνίσσομεν ἠδὲ βολῇσιν·** κ. παθ. : αὐτ.163 **βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος τετληότι θυμῷ.**

ἐνίστημι μ. μσν. κ. νεώτ. ἐν ἐνεστ., μέλλ. κ. ἐνεργ. κ. μέσ. ἀόρ. α᾽, ἵστημι, τίθημι τινα ἔν τινι τόπῳ, καθίστημι, τάσσω, τοποθετῶ, τὸν βάζω νὰ σταθῇ σὲ κάποιο μέρος, στήνω : Ἡρ.2,102 **τούτοισι μὲν στήλας ἐνίστα ἐς τὰς χώρας,** Ξεν.Ἱππαρχ.1,16 **ἐν τούτοις** (ἐνν. τοῖς λίθοις) **τὸν ἵππον ψήχειν καὶ ἐνιστάναι,** Πλάτ.Πολιτ.266E **οἷον ἡνίοχον εἰς αὐτὴν** (ἐνν. πόλιν) **ἐνστήσαντα,** αὐτ.Κριτί. 116D· ‖ ὁμ. μετὰ δοτ. : Ἀπολλ.Ρ 1,563 **ἱστὸν ἐνεστήσαντο μεσόδμῃ,** Πολυδ.9,102 **ὄρτυγα ἐνιστάντες τῷ περιγράπτῳ κύκλῳ,** Νόνν.Δ 8,102· **2)** εἰδ. νομ. καθίστημι, ἐγκαθιστῶ, ὁρίζω κληρονόμους : Πάπ. **ἐνίστημι κληρονόμους τοὺς μου υἱούς·** **3)** ἐν μέσ. ἀορ. α᾽ ἀρχὴν ποιοῦμαί τινος, ἀρχίζω, ἐπιχειρῶ, μετ᾽ αἰτ. : Ἀριστφ.Λυσ.268 **ὅσαι τὸ πρᾶγμα τοῦτ᾽ ἐνεστήσαντο καὶ μετῆλθον,** Δημ.137 **οὐδὲν πώποτε . . ἐξ ἀρχῆς ἐνεστήσασθ᾽ οὐδὲ κατεσκευάσαθ᾽ ὀρθῶς,** Ἀριστλ.Πρ.951a,28 **ἐνστήσασθαι τὸ πρᾶγμα** (rem instituere), Πολύβ. 1,82,9 **πρὸς δὲ τοὺς Καρχηδονίους ἀπαραίτητον ὀργὴν ἐνεστήσαντο καὶ μῖσος** (ἤρχισαν δεικνύοντες)· ‖ ὁμ. κ. μετὰ γεν. : Διον.Ἁλ.Ρωμ.8,2 **ἐνστήσασθαι τοῦ πολέμου·** ‖ ὁμ. μετ᾽ ἀπαρφ. : Διόδ.Σ 14,53 **καθάπερ ἐξαρχῆς πορθεῖν αὐτὰς ἐνεστήσατο·** **4)** ὁρίζω, καθορίζω : Φίλ.Μηχ. Βελοπ.50,29 **ἐνστήσασθαι τὸ μέγεθος·** **5)** τὸ ποθ. μετ᾽ ἐνεργ. ἀορ.β᾽, παρακ. κ. ὑπερσ., ἵσταμαι ἔν τινι, λαμβάνω θέσιν ἐντός τινος, εἶμαι στημένος μέσα : Ἡρ.2,91 **ἄγαλμα ἐν αὐτῷ ἐνέστηκε τοῦ Περσέος,** Εὐρ.Ἱκ.896 **λόχοις δ᾽ ἐφεστὼς ὥσπερ Ἀργεῖος γεγὼς ἤμυνε χώρᾳ** (λαμβάνων μέρος εἰς τὰς ἐνέδρας)· ‖ ὁμ. ἀπολ. : Ἡρ.1,179 **πύλαι δὲ ἐνεστᾶσι πέριξ τοῦ τείχεος ἑκατόν,** Πλάτ.Τίμ.50D **ἐν ᾧ ἐκτυπούμενον ἐνίσταται,** Πάπ. **τὸ ἐλαιουργῖον σὺν ταῖς ἐνεστώσαις θύραις καὶ κλεισί,**

6) εἰσέρχομαι ἐντός τινος, ἐγκαθίσταμαι, λαμβάνω εἰς τὴν κατοχήν μου : Ἐπιγρ. **ὁ νικάσας ἐν τὰν οὐσίαν ἐνίσταται τὰν τοῦ ἁλόντος·** **7)** καθίσταμαι, ἀποδείκνυμαι, ἐκλέγομαι, ἀνακηρύττομαι : Ἡρ.6,59 **ἀποθανόντος τοῦ βασιλέος ἄλλος ἐνίστηται βασιλεύς·** **8)** ἐπίκειμαι, ἐπικρέμαμαι, ἐγγύς εἰμι, ἵσταμαι ἐμπρός, ἐπαπειλῶ, μετὰ δοτ. προσ. : αὐτ.1,83 **τοιούτων δὲ τοῖσι Σπαρτιήτῃσι ἐνεστεώτων πρηγμάτων,** Ἰσοκρ.5,2 **τὸν πόλεμον τὸν ἐνστάντα σοὶ καὶ τῇ πόλει,** Πολύβ.3,97,1 **ἀλλ' ἐνίστασθαι τοῖς Καρχηδονίοις καὶ τὸν πόλεμον αὔξειν** (πιέζω σκληρῶς ἐν τῷ πολέμῳ)· || ὁμ. ἀπολ. ἐπίκειμαι : Δημ.255 **ὁ γὰρ τότ' ἐνστὰς πόλεμος,** Αἰσχίν.2,58· || ὁμ. ἀπολ. ἐπὶ χρόνου, ἄρχομαι, ἀρχίζω : Θεόφρ.ΦΙ 9,8,2 [τοῦ θέρους] **ἐνισταμένου,** ΠΔΒασ.3,12,24 **ἐγένετο ἐνισταμένου τοῦ ἐνιαυτοῦ·** **9)** μτχ. παρακ. **ἐνεστώς-ῶσα-ώς** κ. **ἐνεστηκώς-υῖα-ός** ὁ ἤδη ὑφιστάμενος, ὁ παρών : Ξεν.Ἑλλ.2,1,6 **ἐβουλεύσαντο περὶ τῶν ἐνεστηκότων πραγμάτων,** Πολύβ.2,26,3, Πάπ. **διὰ τὴν ἐνεστῶσαν κακίαν·** || εἰδ. ἐπὶ δίκης, ἐκκρεμής : Ἀριστφ.Νεφ.779 **ἔτι μιᾶς ἐνεστώσης δίκης,** Δημ.896 **ἐνεστηκυιῶν δ' αὐτοῖς τῶν δικῶν,** Λυκοῦργ.7· || ἰδ. ἐπὶ χρόνου, ὁ ἤδη διαρρέων, ὁ ὃν διανύομεν, ὁ τρέχων : Φίλιππ.π.Δημ.280 **τοῦ ἐνεστῶτος μηνός,** Ἀριστλ.Ρητ.1366b,24 **περὶ τῶν μορίων εἴρηται κατὰ τὸν ἐνεστῶτα καιρὸν ἱκανῶς,** Πάπ. **ἐν τῇ ἐνεστώσῃ ὥρᾳ,** ΚΔ Γαλ.1,4 **ἐξέληται ἡμᾶς ἐκ τοῦ ἐνεστῶτος αἰῶνος,** αὐτ.Κορινθ.1,7,26,- **τὴν πρώτην Ἰουλίου ἐνεστῶτος ἔτους·** **10)** εἰδ. γραμμ. **ὁ ἐνεστώς** βλ.λ. || **ἐνεστῶσα συντέλεια** ἡ κατάστασις τῆς ἐν τῷ παρόντι χρόνῳ συντελείας, τελειώσεως, δηλουμένη διὰ παρακειμένου χρόνου : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.205,15· **11)** ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι, ἀντιτίθεμαι εἴς τι : Θουκ.8,69 **ἦν τις ἐνίστηται τοῖς ποιουμένοις,** Ἰσοκρ.5,39, Πολύβ 2,46,4, Πλούτ.Ἀριστ.3 **πρὸς πᾶσαν αὐτῷ πολιτείαν ἐνισταμένου·** || ἀπολ. ἵσταμαι ἔν τινι τόπῳ πρός ἀντίστασιν : Θουκ.3,23 **τάς τε διόδους τῶν πύργων ἐνστάντες αὐτοὶ ἐφύλασσον·** || ἐν τῇ συζητήσει, ἀντιλέγω : Πλάτ.Φαίδ.77B **ἔτι ἐνέστηκεν ὃ νῦν δὴ Κέβης ἔλεγε·** ὁμ. ἐν Ἐπιγρ. **ὁ ἐνεστηκώς** (ὁ ἀντίπαλος ἐν δικαστηρίῳ, ὁ ἀντίδικος) || νεώτ. ἀντιτίθεμαι γραπτῶς ἢ προφ. κατά τινος ἀξιώσεως, ἰσχυρισμοῦ, γνώμης, ἐνεργείας κττ. || νεώτ. συνήθ. ἐν εἰδ. δικον. σημ. ἀσκῶ, προβάλλω ἐνώπιον δικαστηρίου ἔνστασιν βλ.λ.· **12)** εἰδ. λογ. κ. ρητ προβάλλω ἀντίρρησιν, φέρω, ὑποβάλλω ἔνστασιν, προτείνω λόγους αἴροντας τὸ τιθέμενον : Ἀριστλ.Τοπ.157b,3 **ἐν- τῷ καθόλου,** αὐτ.Α'Υστ.76b,26 **ἐν- πρὸς τὸν ἔξω λόγον·** || ὁμ. ἀπολ. : αὐτ.Ρητ.1402b,24 **οὐ γὰρ ὅτι οὐκ εἰκός, λύει ὁ ἐνιστάμενος·** || ὁμ. **ἐν- ὅτι..** : αὐτ.Α Πρ. 69b,6· || ὁμ. **ἐν ὡς..** : αὐτ.ΗΝικ1172b,35, Ἀπολλ. Δύσκ.Συντ.176,23· **13)** ἐπὶ τῶν Ρωμαίων δημάρχων, ἀσκῶ τὸ δικαίωμα τῆς ἀρνησικυρίας : Πολύβ. 6,16,4 **ἐὰν εἷς ἐνίστηται τῶν δημάρχων,** Πλούτ.Τ Γράκχ.10· **14)** ἐπὶ ὑγρῶν, πήγνυμαι, συμπήγνυμαι, γίνομαι στερεός, πήζω : Θεόφρ.ΦΑἰτ.5,13,1 **ὕδωρ ἐνεστηκός** (πεπηγμένον), Διοσκ.Ἀλεξ.26.

ἐνιστικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. φιλοσ. ὁ ἀνήκων ἢ ἰδιάζων ἢ ἀναφερόμενος εἴς τινα τῶν θεωριῶν τοῦ ἐνισμοῦ βλ.λ.

ἐνίστιος-ον Ἐπιγρ. Συρακ. δ. τ. τοῦ ἐνέστιος βλ.λ.

ἐνίστορος-ον μσν, κ. νεώτ. ὁ ἐζωγραφημένος, ὁ διὰ ζωγραφίας παραδεδομένος : Ἀνών.ἐν Βανδ. Αὐτοκρατορ.Λόγ.1,188 **ἔχουσι τὰς ἐσχάτας ἱστορίας τῆς πόλεως καὶ τὰς ἁλώσεις ἐνιστόρους·** **2)** κ. νεώτ. εἰδ. ἐπὶ κωδίκων, ὁ περιέχων εἰκόνας, ὁ κεκοσμημένος διὰ μικρογραφιῶν, ὁ ἱστορημένος βλ.λ. : Ἰω.Εὐχαΐτ. π. Λάμπεκ.Καισ.Βιβλ.5,70D **εἰς λιτὸν εὐαγγέλιον ἐνίστορον,** ΨΚωδ. (ἐκδ.Preq.1163,16.

ἐνιστορῶ-έω μτγν. ἐξιστορῶ, διηγοῦμαι, ἐκθέτω, ἀνιστορῶ : Ἱππόλ.Ἀντιχρ.73,6 **καὶ ταῦτα μὲν εἴ τις βούλοιτο λεπτομερῶς ἐνιστορῆσαι.**

ἐνιστουργοῦμαι-έομαι μσν. ὑφαίνομαι : Εὐστ.π. Κουμαν.Ἀθησ. **ἐνιστουργηθήσεται ὕφασμα.**

ἔνισχνος-ον μτγν. κάπως ἰσχνός, λεπτός, εὐμήκης : Νίκ.Ἀλεξ.147 **ἔνισχνα δὲ καύλια** [καύλεα] **βάλλει,** Κατ.Ἀστρλ.Κ 7,196.

ἐνίσχυμα-ατος (τό) νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐνισχύειν, δυνάμωμα· || οἰκονομικὴ ὑποστήριξις.

ἐνισχυρίζομαι μέσ. ἐρείδομαι, ἐπερείδομαί τινι, βασίζομαι, ἐμπιστεύομαι : Δημ.1082 **κατὰ γένος ἐγγύτατα ὄντες τούτῳ.. ἐνισχυριζόμεθα.**

ἐνίσχυσις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ., δημ. **-η** ἰσχυροποίησις, ἐνδυνάμωμα, βοήθεια, βοήθημα : Ἐπιφάν. 1,786C **οὐ γὰρ ἐπεδέετο τῆς τῶν ἀγγέλων ἐνισχύσεως,** Θεοφύλ.Βουλγ.3,643D **ἐνίσχ- τῷ σώματι γένοιτο,- ἐνίσχυσις εἰς τὸν ἀγῶνα - χρηματική·** **2)** τὸ δι' οὗ τις ἐνισχύει, ὑποβαστάζει, στηρίζει, στήριγμα : **θέτω ἐνίσχυσιν εἰς τοῖχον·** . || εἰδ στρατ. ἀποστολὴ ἐπικουρικοῦ στρατοῦ ἢ **ἀναχορηγία** βλητικῶν μέσων· || συνεκδ. τμῆμα στρατοῦ παρακολουθοῦν ἐκ μικρᾶς ἀποστάσεως τὴν γραμμὴν μάχης, ἵνα ἐν καιρῷ μετάσχῃ ταύτης.

ἐνισχυτής (ὁ) νεώτ. ὁ ἐνισχύων, ὁ παρέχων ἐνίσχυσιν, βοηθός, ἐπίκουρος· **2)** εἰδ. φυσ. συσκευὴ ἐν τῇ ἀσυρμάτῳ τηλεγραφίᾳ χρησιμεύουσα ἐν τῇ λήψει πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἀσθενῶν σημάτων.

ἐνισχυτικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐνίσχυσιν βλ.λ., ὁ κατάλληλος πρὸς ἐνίσχυσιν, ὁ παρέχων ἐνίσχυσιν, ἐπικουρικός· ἐπίρρ. **-ῶς,** δημ. **-ά.**

ἐνισχύω κ. μσν. κ. νεώτ., δίδω τινὶ ἰσχύν, καθιστῶ τινα ἰσχυρότερον, ἰσχυροποιῶ, ἐνδυναμώνω : Ἱππ.Νόμ.3 **ὁ δὲ χρόνος ταῦτα ἐνισχύει πάντα, ὡς τραφῆναι τελέως,** ΚΔΛουκ.22,43 **ἄγγελος ἀπ' οὐρανοῦ ἐνισχύων αὐτόν, - αἱ βιταμῖναι ἐνισχύουν,- μὲ ἐνίσχυσε χρηματικῶς·** κ. παθ. : Ἰουλ. Γαλ.ἀπ.7, **- τὸ μέτωπον ἐνισχύεται διὰ νέων δυνάμεων·** **2)** ἀμτβ. λαμβάνω ἔν τινι ἰσχύν, γίνομαι ἰσχυρότερος, ὑπερισχύω, ἐπικρατῶ ἔν τινι ἢ μεταξύ : Ἀριστλ.Νικ.1180b,4 **ἐν ταῖς πόλεσι ἐνισχύει τὰ νόμιμα καὶ τὰ ἤθη·** || κ. ἀπολ. ἰσχύω, κρατῶ : Θεόφρ.Αἰσθ.63 **τοῦτ' ἐνισχύειν ἑκάστῳ,** Διόδ.Σ 20,58 **παρά τισιν ἐ- ἐν παροιμίας μέρει·** || ὁμ. κτῶμαι δυνάμεις : ΚΔ Πράξ.9,18 **λαβὼν τροφὴν ἐνίσχυσεν·** || μετ' εἰδ. προτάσ. τριτοπροσ. **ἐνισχύει ὡς** κρατεῖ ἡ γνώμη ὅτι : αὐτ.5,57 **ἐνίσχυσεν ὡς τὴν τῶν ἄστρων εὕρεσιν ἐποιήσαντο.**

ἐνίσχω κ. μσν. δ. τ. τοῦ **ἐνέχω** βλ.λ., κρατῶ ἐντός, συγκρατῶ, ὁμ. τὸ μέσ. : Πλούτ.Κικ.35 **κραδαινόμενος τὸ σῶμα καὶ τὴν φωνὴν ἐνισχόμενος·** || παθ. ἐμποδίζομαι, κρατοῦμαι : Ἡρ.4,43 **τὸ πλοῖον τὸ πρόσω οὐ δυνατὸν ἔτι εἶναι προβαίνειν, ἐνίσχεσθαι,** Ξεν.Ἀν.7,4,17 **ἐνισχομένων** (δ. γρ. **ἐνεχομένων**) **τῶν πελτῶν τοῖς σταυροῖς,** Ἀπολλ.Ρ 1,11, Θεμίστ.Λόγ.4,50B **ὡς ἂν μὴ ἐνίσχοιτο ἐν τοῖς τέλμασι·** || κ. ἐπὶ φλέγματος : Γαλ.15,221 **χυμοὶ ἐνισχόμενοι** (συμπεπιεσμένοι)· **2)** παθ.μτφ. κωλύομαι, δεσμεύομαι, ἐμποδίζομαι : Ἀπολλ.Ρ 4,1084 **ἐνίσχεται ὅρκοις,** Πλούτ.Ἠθ.448A, Εὐστ.Πον.121,65 **ἐνισχόμενος τῷ πάθει ἁλίσκεται.**

ἐντελῶ-έω Ἐπιγρ. ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ, περαίνω.

ἐνιτρέφω ποι. τ. τοῦ ἐντρέφω βλ.λ. : ΑΠ 9,231.

ἐνιτρίβω ποι. τ. τοῦ ἐντρίβω βλ.λ. : Νικ.Θηρ.539.

ἐνιφέρβομαι ἐπ. ποι. τ. τοῦ ἐμφέρβομαι βλ.λ.

ἐνιφύρω ποι. τ. τοῦ ἐμφύρω βλ.λ.: Ὀππ.Ἀλ.3,498.

ἐνίχνιον (τό) γλωσσ. ἴχνος ποδός, γεν. ἴχνος, ἀχνάρι (πιθ.) : Πρισκιαν.14,36.

ἐνιχραύω ἐπ. τ. τοῦ ἐγχραύω βλ.λ. : Νίκ.Θηρ.277.

ἐνιχρίμπτω ποι. τ. τοῦ ἐγχρίμπτω βλ.λ.

ἐνιψηφίζομαι Ἐπιγρ. θέτω εἰς ψηφοφορίαν.

ἐνίφω μέλλ. τοῦ ἐνίπτω βλ.λ.

ἐνιφῶ-άω ποι. τ. τοῦ ἐμφῶ βλ.λ. : Καλλ.άπ.121(μέσ.).

ἐνκάθετος δ. γρ. τοῦ ἐγκάθετος· Ἡσ. «ἐνεδρεύων, ἐπιτηρῶν, ἐντόπιος».

ἐνκάτοχος πάπ. ἔγκλειστος.

ἐνκενῶς ἐπίρρ.μσν. μάτην, ματαίως:Πρόδρ.8,334 **εἰ Κύπρον ἀφεὶς ἐνκ- ὧδε δράμω**, αὐτ.354.

ἐνκολάφας Ἡσ. «ἐγχαράξας».

ἐνκομβωθεὶς Ἡσ. «δεθεὶς».

ἔνκομον Ἡσ.«ἐν τῷ μορίῳ ἶσον θεῖος κελεύσεως».

ἐνκόπτων Ἡσ. «ἐμποδίζων, διακωλύων».

ἔνκτητον Ἡσ. «κτώμενον».

ἐνλακκεύω μσν. ἐγκλείω ἐντὸς λάκκου μτφ.: Νικ.Χων.135C **ἐνλακκεύσαντες . . τὸ ἀρεταῖνον.**

ἐνλάκκιος-ον μσν. ἐπὶ σφραγίδων, ὁ ἔχων εἰσέχουσαν τὴν γλυφήν : Στουδ.Θεόδ.740 (ἔκδ.Mi.).

ἐνλαξεύω μτγν. κ. νεώτ. λαξεύω ἔν τινι, ἐγγλύφω, ἐγχαράττω εἰς λίθον, παθ. : ΑΠ 3,9 **ἐν τῷ θ' Πελίας καὶ Νηλεὺς ἐνλελάξευνται.**

ἐνλαπιθάζεσθαι Ἡσ. «μαχέσασθαι Λαπίθαις, ἢ ἐνθυμηθῆναι»

ἔνλιθος-ον πάπ. ὁ διὰ πολυτελῶν, πολυτίμων λίθων κεκοσμημένος · **μασχαλιστὴρ ἔνλιθος.**

ἐνλιμενίζειν Ἡσ. «τελωνίζειν τὰ ἀπὸ λιμένων καὶ θαλάσσης»

ἐνλόβια Ἡσ «ἐνώτια».

ἐνλυττῶ-άω μσν λυσσῶ ἔν τινι : Νικ.Χων.578,10.

ἐνμαχατεύειν κ. **ἐμμυχατεύειν**· Ἡσ «ἐγκεκλεῖσθαι παρὰ γείτονι».

ἐνμεντευθενὶ κωμ. τμῆσις, ἀντὶ **ἐντευθενὶ μέν** : Μεταγ.6,5 (π.Ἀθην.6,269F) **τὰ δὲ μικρὰ ταυτὶ ποτάμι' ἐνμεντευθενὶ ῥεῖ**

ἐννάγωνον (τὸ) μτγν. τὸ ἐννεάγωνον βλ.λ.

ἐνναέτειρα (ἡ) θηλ. τοῦ ἐνναετὴρ βλ.λ. : Ἀρχί. 4,94 **ἠχὼ ἐρημαίης ἐνναέτειρα νάπης.**

ἐνναετήρ-ῆρος (ὁ) (ἐνναίω) μτγν., θηλ. **ἐνναέτειρα** ἔνοικος, κάτοικος : Ἀρχί.ἐν ΑΠ 9,495 **Ἑλλάδος ἐνναετῆρες.**

ἐνναετηρίς-ίδος (ἡ) μτγν.κ.νεώτ. ἡ ἐννεετηρὶς βλ.λ.: Πλούτ.Ἠθ.293B **τρεῖς ἄγουσιν . . ἐνναετηρίδας.**

ἐνναέτηρος-ον κ. μσν. ἐννεαετὴς βλ.λ. : Ἡσίοδ. Ἔργ.436 **βόε δ' ἐνναετήρω ἄρσενε κεκτῆσθαι,** Θεόφρ.Φ1 4,11,2, Εὐστ.Ἰλ.245,46.

ἐνναέτης-ους-ες (1) (ἐννέα), θηλ. **ἐνναέτις-ιδος** κ. ἰων. **εἰν-** ὁ ἐννέα ἐτῶν, ὁ ἔχων ἡλικίαν, διάρκειαν ἐννέα ἐτῶν : Θεόκρ.26,29 **εἴη δ' ἐνναέτης ἢ καὶ δεκάτῳ ἐπιβάνοι·** || ἐπ. οὐδ. **εἰνάετες** ὡς ἐπίρρ. ἐπὶ ἐννέα ἔτη : Ἡσιοδ.Θ 801 **εἰνάετες δὲ θεῶν ἀπομείρεται.**

ἐνναέτης (ὁ) (2) (ἐννέω), θηλ. **ἐνναέτις-ιδος** ἔνοικος, ἐγκάτοικος : Ἐπίγρ.π.Δημ.86 **τόνδε καθιδρύσαντο θεῷ . . ἐνναέται,** Ἴσυλλ.38, Ἀπολλ.Ρ 2,517 **ζην ἄκος ἐνναέτῃσι,**· Ἀγαθ. ἐν ΑΠλ.4,331.

ἐνναετία (ἡ) σχόλ. περίοδος ἐννέα ἐτῶν.

ἐνναετίζομαι μτγν., ποι. **εἰναετίζομαι** γίνομαι ἐννέα ἐτῶν : Καλλ.Ἄρτ.179 **βόες . . εἰνατιζόμεναι.**

ἐνναέτις-ιδος (ἡ) μτγν., θηλ. τοῦ ἐνναέτης βλ.λ.1) : Κριναγ. ἐν ΑΠ 7,643 **κούρην αἱμύλον ἐνναέτιν** (κῶδ. **εἰναέτιν**)· **2**) όμ. θηλ. τοῦ ἐνναέτης(2) βλ.λ. : Ἀπολλ.Ρ 1,1126 **ἐνναέτιν Φρυγίης.**

ἐνναήμερος-ον μτγν. ἐννέα ἡμερῶν:Τζέτζ.Χιλ.2,43.

ἔνναιον (τὸ) ἐσφ.γρ. ἀντὶ ναιὸν (=ναόν)· Σχόλ. Ἀπολλ.Ρ 2,108 «Κλεινίας δέ φησι καὶ τὸν ναόν ποτε οὕτως εἰρῆσθαι ἔνναιον διὰ τὸ ἐνναίειν ἐν αὐτῷ τοὺς θεούς»· πρβλ. Σουΐδ. κ. Ζωναρ.

ἐνναίρειν ἐπ. τ. τοῦ ἐναίρειν βλ.λ. : Βατραχομ. 266 **ἐνναίρειν βατράχους.**

ἐνναίω, γ' πληθ. πρόσ. μέσ, μέλλ. **ἐννάσσονται,** ἀόρ. α' **ἐννάσσαντο,** γ' ἑν. πρόσ. παθ. ἀορ. α' **ἐννάσθη** ναίω ἐν, διαμένω, εὑρίσκομαι ἐντὸς τινος : Σοφ.ΟΚ 788 **ἐκεῖ χώρας ἀλάστωρ οὑμὸς ἐνναίων ἀεί,** Εὐρ.Ἑλ.488 **τοισίδ' ἐνναίει δόμοις,** Λυρ.Ἀλ.Ἀδέσ.35,22· || όμ. μετ' αἰτ. τόπου, κατοικῶ : Ἀπολλ.Ρ 1,1076 **Κύζικον ἐνναίουσιν,** Μόσχ. 4,36, Ἀριστείδ.Λόγ.46:31,27 **ἐ- ἐν μέσοις τοῖς ἀγαθοῖς·** κ. παθ. : Ἀπολλ.Ρ 3,1181 **ἔνθα καὶ ἐννάσθη πομπῇ βοός** (ἀπῳκίσθη)· || όμ. σημ. κ. μέσ. : Ἀπολλ.Ρ 4,1751, Καλλ.Δῆλ.15 **τῷ σφε καὶ ἰχθυβολῆες ἁλίπλοοι ἐννάσσαντο,** Ἀπολλ.Ρ 4,1213.

ἐνναικαιδέκατος-η-ον μσν. τ. τοῦ ἐννεακαιδέκατος βλ.λ. : Τζέτζ.Χιλ.11,887.

ἐννάκι(ς) ἀριθμ. ἐπίρρ. κ. **ἐνάκις** βλ.λ. : **Διόδ.Σ** 17,66, ΑΠ 14,120 **ἐννάκι δ' ἐννέα Μοῦσαι.**

ἐννακισχίλιοι-αι-α ἐνακισχίλιοι βλ.λ.

ἐννακόσιοι-αι-α ἐνακόσιοι βλ.λ.

ἐννακοσιοστός-ή-όν ἐνακοσιοστὸς βλ.λ.

ἐνναμηνιαῖος-α-ον μτγν. ὁ ἔχων ἡλικίαν ἐννέα μηνῶν : Ἰω.Χρυσ.5,218,10.

ἐνναούγκιον (τὸ) μτγν. μσν. βάρος ἐννέα οὐγκιῶν : Ἰουστιν.Νεαρ.38,101,2.

ἐννάσσω μτγν. κ. μσν. ἐμφράττω διὰ πώματος, πωματίζω, ταπώνω : Γεωπ.6,6,1 **ἐνισουμένοις τὸν πίθον ἐννάσσουσιν.**

ἔννατα (τὰ) μτγν. κ. **ἔνατα** βλ.λ.

ἐνναταῖος-α-ον δ. τ. τοῦ ἐνατοῖος βλ.λ.

ἔννατος-η-ον δ. τ. τοῦ ἔνατος βλ.λ.

ἐνναυαγῶ-έω μτγν. ναυαγῶ ἐντός τινος : Γρηγ. Νύσσ.1,170C.

ἐνναυλοχοῦμαι-έομαι μτγν. ναυλοχῶ ἐν : Δίων Κ 50,12 (ἐπιτήδειος ὁ πορθμὸς) **ἐνναυλοχήσασθαι.**

ἐνναυμαχῶ-έω μτγν. ναυμαχῶ ἐν, ναυμαχίαν ποιοῦμαι ἐντός τινος : Πλούτ.Ἠθ.1078D.

ἐνναυπηγοῦμαι-έομαι παθ. ναυπηγοῦμαι, κατασκευάζομαι ἔν τινι τόπῳ : Θουκ.1,13 **τὰς τριήρεις πρῶτον ἐν Κορίνθῳ τῆς Ἑλλάδος ἐνναυπηγηθῆναι** (δ.γρ. ἀντὶ **ναυπηγηθῆναι**).

ἐνναώριον (τὸ) μσν. χρονικὸν διάστημα ἐννέα ἐτῶν : Στουδ.Θεόδ 917 (ἔκδ Mi.).

ἐννέα (ἄκλ.) ἀριθμ. ἀπόλ., μσν. κ. νεώτ., δωρ. **ἐννῆ,** δημ. κ. **ἐννιά,** ἐκφράζει τὴν ἔννοιαν ποσότητος ἀποτελουμένης ἐξ ὀκτὼ μονάδων σὺν μιᾷ : Ἰλ.Ζ 174, Ὀδ.Θ 258 **αἰσυμνῆται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέσταν,** Ἡσίοδ.Θ 917 **ἐξ ἧς οἱ Μοῦσαι χρυσάμπυκες ἐξεγένοντο ἐννέα,** Σοφ.ΟΚ 483 **τρὶς ἐννέ' αὐτῇ κλῶνας** (ἐν θρησκευτικῇ τελετῇ), Χρησμ.π.Θουκ.5,26 **ὅτι τρὶς ἐννέα ἔτη δέοι γενέσθαι αὐτόν,** Ἀρκάδ.200,27· **2**) ἐν χρ. ὡς στρογγύλος ἀριθμὸς ἀντὶ τοῦ πολλοί : Ἰλ.Π 785 **τρὶς δ' ἐννέα φῶτας ἔπεφνεν,** Ὀδ.Λ 577 **ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα·** πρβλ. Σχόλ. Νίκ.Θηρ.781· **3**) νεώτ. τὸ οὐδ. κ.ὡς οὐσ. **ἐννέα** τὸ ἀριθμητ. σύμβολον τοῦ ἐννέα (9) : **γράφε τὸ ἐννέα δίς·** || πᾶν τὸ φέρον ἐφ' ἑαυτοῦ τὸν ἀριθμὸν ἐννέα ἢ χαρακτηριστικὸν ἐννέα ὁμοίων παραστάσεων : **τὸ ἐννέα καρρό, - δυὸ μπίρες στὸ ἐννέα** (ἐνν. τραπέζι), **- ὁ κύριος τοῦ ἐννέα** (ὑπ' ἀριθ. ἐννέα δωματίου ξενοδοχείου)· || κ. ἀντικείμενόν τι μεταξὺ ὁμοίων ἀριθμούμενον ὡς ἔνατον· || όμ. κτ. πληθ. **τὰ ἐννιά** ἡ ἡλικία τῶν ἐννέα ἐτῶν : **ἐπάτησε - ἔκλεισε τὰ ἐννιά·** **4**) όμ. νεώτ. θηλ. ἐπὶ χρονολογιῶν καὶ ἡμερομηνιῶν ἀντὶ τοῦ τακτικοῦ ἔνατος : **στὶς ἐννέα τοῦ Μάρτη** (τὴν ἐνάτην Μαρτίου)· || όμ. ἐπὶ ὥρας : **πιάνει δουλειὰ στὶς ἐνν-.**

ἐννεα- νεώτ. πρῶτον συνθετικὸν λέξεων, δηλουσῶν ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ σημαινόμενον συνυπάρχει ἢ ἐπαναλαμβάνεται ἐννεάκις, οἷον ἐννεάγωνος, ἐννεασύλλαβος, ἐννεάκλινος.

ἐννεάβιβλος-ον μτγν. ὁ ἐξ ἐννέα βιβλίων.

ἐννεάβοιος-ον ὁ ἔχων ἀξίαν ἐννέα βοῶν : Ἰλ. Ζ 236 **ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων,** Ἑλ.Ἀλ.Ἀδ.1,3· || π. Ἡσ. γλώσσ. τοῦ **ἐνν(ε)άβυρσος.**

ἐννεάγηρα κορώνη (ἡ) μτγν. ἡ ἐννέα γενεὰς ἀνθρώπων ζῶσα, πολὺ γραῖα : Ἄρατ.1022 (διόρθ. Lobeck **ἐννεάνειρα**).

ἐννεαγράμμᾰτον (τὸ) μτγν. κ.μσν. τὸ ἔχον ἐννέα γράμματα : Ὀλυμπ.Ἀλχ.71B (κώδ. ἐννεάγραμμον), Κεδρ Γεώργ.1,213,7 (ἔκδ. B.).

ἐννεάγραμμος-ον ὁ ἔχων ἐννέα γράμματα· πρβλ. ἐννεαγράμματον : Στεφ.π.Χρυσοπ. ἐν Ideler *Phys.2,227* **ἐννεάγραμμος συλλαβή.**

ἐννεαγυνία (ἡ) νεώτ. βοτον. ἡ ἰδιότης τῶν **ἐν**νεαγύνων βλ.λ.

ἐννεάγυνος-ον νεώτ. βοταν. ἐπὶ ἀνθέων, ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ἐννέα καρποφύλλων, ἐννέα στύλων.

ἐννεάγωνος-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἐννέα γωνίας : Θέων Σμ.40H (ἐπὶ τινος τάξεως εἰκονικῶν ἀριθμῶν)· ‖ κ. νεώτ. εἰδ. γεωμ. τὸ οὐδ. **ἐννεάγωνον** ὡς οὐσ. πολύγωνον ἔχον ἐννέα πλευρὰς καὶ γωνίας : Φώτ. π. Κουμαν. Ἀθησ. ἐν λ.

ἐννεαδάκτῠλος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἐννέα δακτύλους : Πτολ.Ἡφ.π.Φώτ.Βιβλ.147,1· ‖ εἰδ. νεώτ. ζωολ. τὸ οὐδ. ἐν πληθ. **ἐννεαδάκτυλα** ὡς οὐσ. ζῷα ἔχοντα ἐννέα δακτύλους ἢ ἐννέα δακτυλοειδῆ προσαρτήματα.

ἐννεαδεκαετηρίς-ίδος (ἡ) μτγν. ἐννεακαιδεκαετηρὶς βλ.λ. : Κηνσωρῖνος 18.

ἐννεάδεσμος-ον μτγν. κ. νεώτ. **ὁ δι' ἐννέα δε**σμῶν ἢ ἁρμῶν συνεχόμενος : Νίκ.Θηρ.7131.

ἐννεαδικός-ή-όν μτγν., μσν. ὁ βασιζόμενος ἐπὶ ἢ ὑπολογιζόμενος διὰ διαιρέσεως διὰ τοῦ ἐννέα : Βέττ.Βάλ.147,31 **ἐννεαδικὴ ἀγωγή**· **2)** ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἀριθμὸν ἐννέα ἢ τὴν ἐννεάδα : Ἀκροπ.Κλόγ. εἰς Δαμασκ.1. ἐν ABS Μαΐου 2,756,7 **τὸν ἐννεαδικὸν διάκοσμον τὸν εἰς τριαδικὸν συναγόμενον**· ‖ νεώτ. ὁ ἔχων ὡς βάσιν τὸν ἀριθμὸν ἐννέα : **ἐννεαδικὸν σύστημα.**

ἐννεάειρμος-ον μσν. ὁ ἔχων ἐννέα εἱρμοὺς βλ.λ. τῆς ἐκκλ. ἀκολουθίας : Εὐατ.π.Κουμαν.Ἀθησ. ἐν λ. **ἐννεάειρμος κανών.**

ἐννεᾰετηρικός-ή-όν Ἐπιγρ. **ὁ κατὰ τὴν ἐν**νεαετηρίδα τελούμενος : Ἐπιγρ. **ἐνν- ἀγών.**

ἐννεᾰετηρίς-ίδος (ἡ) νεώτ. τ. τοῦ ἐννεετηρὶς βλ.λ., ἐννεαετία.

ἐννεαέτης-ους (ὁ) Ἐπιγρ. **ὁ ἔχων** ἡλικίαν ἐννέα ἐτῶν : Ἐπιγρ. Λαρίσ.

ἐννεᾰετής-οῦς-ές μσν. κ. νεώτ. ὁ. ἐνναέτης βλ.λ.) : Πασχ.Χρον.518,19 **ἐ- τῆς βασιλείας αὐτοῦ.**

ἐννεᾰετία δ. τ. τοῦ ἐνναετία βλ.λ. : EM 343,27.

ἐννεάζω κ. μσν. νεάζω ἔν τινι, διάγω, διέρχομαι τὴν νεότητά μου ἔν τινι· Θωμ.Μ 312 « ἐννεάζω λέγε, μὴ τὴν νεότητα διαβιβάζω » : Ἱππ.Ἀφορ. 2,54 **μεγέθει σώματος ἐννεάσαι μέν, ἐλευθέριον καὶ οὐκ ἀειδὲς** (ἔχειν μέγα σῶμα ἐν τῇ νεότητι), Φίλ.1,622 **ἐν- τῇ τῶν πραγμάτων ἀκριβεστέρᾳ καταλήψει,** Συνέσ.Ἐπιστ.1 **ἐννεάσας τῇ προστασίᾳ τῶν τοῦ περιπάτου δογμάτων**· **2)** μτφ. ἐπὶ ῥόδου, ἀνθῶ : Φιλόστ.Ἐπιστ.51.

ἐννεᾰήμερον (τὸ) νεώτ. εἰδ. ἐνάρθρ. **τὰ** ἐννεάμερα βλ.λ. τῆς Παναγίας.

ἐννεᾰκαίδεκα (ἄκλ.) κ. μσν. δέκα ἐννέα : Ἰλ. Ω 496 **ἐννεακαίδεκα μέν μοι ἰῆς ἐκ νηδύος ἦσαν,** Μηναῖ.3,30 Συναξ. **μετὰ χρόνους ἐννεακαίδεκα.**

ἐννεᾰκαιδεκαετηρίς-ίδος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. χρονικὴ περίοδος δέκα ἐννέα ἐτῶν, ἀρχαῖος χρονολογικὸς κύκλος ἐκ δέκα ἐννέα ἐτῶν, ὧν τὰ δώδεκα ἦσαν κοινὰ καὶ τὰ ἑπτὰ ἐμβόλιμα, ἅ. ἐνιαυτὸς τοῦ Μέτωνος ἢ μέγας ἐνιαυτός : Διόδ.Σ 12,36 **Μέτων ὁ Παυσανίου.. ἐξέθηκε τὴν ὀνομαζομένην ἐννεακαιδεκαετηρίδα,** Πλούτ.Ἀρέσκ.Φιλ. 2,32,2 **τὸν δὲ μέγαν ἐνιαυτὸν οἱ μὲν ἐν τῇ ὀκταετηρίδι τίθενται, οἱ δ' ἐν τῇ ἐννεακαιδεκαετηρίδι,** Πτολ.Τετράβ.205.

ἐννεᾰκαιδεκαέτης-ους (ὁ) μτγν. ὁ δέκα ἐννέα ἐτῶν : Διόδ.Σ 2,47, Δίων Κ 72,1 **ἦν δὲ ἐνν-.**

ἐννεᾰκαιδεκάκις ἐπίρρ. δέκα ἐννέα φοράς : ΜΒλαστ. π. Κουμαν. Ἀθησ. ἐν λ.

ἐννεᾰκαιδεκάμηνος-ον Ἐπιγρ. **ὁ ἔχων** ἡλικίαν δέκα ἐννέα μηνῶν.

ἐννεᾰκαιδεκαπλάσιος-α-ον μτγν. κ. **ἐννεα**καιδεκαπλασίων βλ.λ. : Πρόκλ.Ὑποτ.4,110.

ἐννεᾰκαιδεκαπλασίων-ονος-ον μτγν. δέκα ἐννέα φορὰς μεγαλύτερος : Πλούτ.Ἠθ.891B (Ἀρέσκ.Φιλ.2,25,1) **κύκλον εἶναι ἐννεακαιδεκαπλασίονα τῆς γῆς,** Ἀχιλλ.Ἀρ.Φαιν.20.

ἐννεᾰκαιδεκάς-άδος (ἡ) μτγν. κ. μσν. ἐννεακαιδεκαετηρὶς βλ.λ. : Βέττ.Βάλ.339,2, Τζέτζ.Χιλ.2,885.

ἐννεᾰκαιδέκατος-η-ον δέκατος ἔνατος· δθ. τὸ θηλ. **ἐννεακαιδεκάτη** ὡς οὐσ. (ἐνν. ἡμέρα) : Ἱππ.Ἐπιδ.3,1,3 **ὀκτωκαιδεκάτῃ οὐ κατενόει, κωματώδης.. ἐννεακαιδεκάτῃ διὰ τῶν αὐτῶν,** Ἐπιγρ. **τῇ ἐννεακαιδεκάτῃ τοῦ Ἀρτεμεισίωνος.**

ἐννεακαιδεκαχῶς ἐπίρρ. κατὰ δέκα ἐννέα τρόπους : Μάξιμ.π.Κουμαν.Ἀθησ. ἐν λ.

ἐννεακαιδεκέτης-ους-ες, ποι. γεν. **-δεκέτευς,** τὸ θηλ. **ἐννεακαιδεκέτις-ιδος,** κ. **ἐννεακαιδεχέτις,** ἐννεακαιδεκαέτης βλ.λ. : Ἀσκληπιάδ.ἐν ΑΠ 7,11 **παρθενικᾶς ἐννεακαιδεκέτευς.**

ἐννεακαιδεκέτις-ιδος (ἡ) θηλ. τοῦ **ἐννεακαιδε**κέτης βλ.λ. : Ἐπιγρ., Εὐστ.Ἰλ.327,3.

ἐννεακαιδεχέτις-ιδος (ἡ) δ. τ. τοῦ ἐννεακαιδεκέτις βλ.λ. : Ἑλλ. Ἐπιγράμμ.

ἐννεᾰκαιεικοσῐκαιεπτᾰκοσιοπλᾰσιάκις ἐπίρρ. ἑπτακοσίας εἴκοσι ἐννέα φοράς : Πλάτ.Πολ. 587E **ἐνν- ἥδιον αὐτὸν ζῶντα εὑρήσει.**

ἐννεᾰκαιεικοσῐχοινῐκος-ον πάπ. ὁ περιέχων, περιλαμβάνων εἴκοσι ἐννέα χοίνικας.

ἐννεάκανθοι (οἱ) νεώτ. ζωολ. ἰχθύες φέροντες ἐννέα ἀκάνθας ἐπὶ **τοῦ** ῥαχιαίου πτερυγίου αὐτῶν.

ἐννεάκεντρος-ον σχόλ. ὁ ἔχων ἐννέα κέντρα, μὲ ἐννιὰ κεντριά : Σχόλ.Νικ.Θηρ.781.

ἐννεᾰκέφᾰλος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ **ἔχων** ἐννέα κεφαλάς : Σχόλ.Ἡσίοδ.Θ 313 **τὴν ὕδραν Ἀλκαῖος μὲν ἐννεακέφαλόν φησι,** Τζέτζ.Χιλ.2,237 **Λέρνης ἐννεακέφαλον ὕδραν.**

ἐννεάκις ἐπίρρ. μτγν. **κ. ἐνάκις** βλ.λ. **ἐννέα** φοράς : Νικόμ.Ἁρμον.8 **τῷ ἐννεάκις η'.**

ἐννεακισμύριαι-αι-α μτγν. κ. νεώτ. **ἐνε**νήκοντα χιλιάδες : Ἀππ.Ἀννίβ.4.

ἐννεᾰκισχίλιοι-αι-α μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἐννέα χιλιάδες : Διόδ.Σ 17,66, Αἰλ.ΠΙ 6,12 **ἱππεῖς ἐννεακισχίλιοι,** Τζέτζ.Ἐξήγ.Ἰλ.13,27.

ἐννεάκλῑνος-ον **ὁ ἔχων** ἐννέα κλίνας, ἀνάκλιντρα : Φρύν.Κωμ.π.Ἀθην.2,47F **ὅτι καὶ τρίκλινοι οἶκοι καὶ τετράκλινοι καὶ ἑπτάκλινοι καὶ ἐννεάκλινοι ἦσαν παρὰ τοῖς παλαιοῖς,** Διόδ.Σ 31,9.

ἐννεακόσιοι-αι-α μσν. κ. νεώτ. οἱ ἐννέα φορὰς ἑκατόν : ΚΠορφ.Ἐκθ.379B.

ἐννεᾰκότῠλος-ον πάπ. ὁ ἔχων ἐννέα κοτύλας.

ἐννεάκροσσον Ἡσ. « πολλοὺς κροσσοὺς ἔχον ».

ἐννεάκρουνος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἐννέα κρουνοὺς ἢ ὁ ῥέων ἐξ ἐννέα κρουνῶν : Πολύζ.2 **ἥξεις ἐπ' ἐννεάκρουνον εὔυδρον ποτόν**· ‖ τὸ θηλ. **Ἐννεάκρουνος** ὡς κύρ. ὄν. κρήνη ἐν Ἀθήναις, ἔχουσα **ἐννέα** κρουνούς, ἥτις πρότερον ἐκαλεῖτο Καλλιρρόη : Ἡρ.6,137 **φοιτᾶν.. ὕδωρ ἐπὶ τὴν Ἐννεάκρουνον,** Θουκ.2,15 **καὶ τῇ κρήνῃ τῇ νῦν μὲν.. Ἐννεακρούνῳ καλουμένῃ**· **2)** μτφ. ἐπὶ ῥήτορος, ὁ εὐφραδής : Λιβάν.Ἐπιστ.1493,4.

ἐννεάκυκλος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἐννέα κύκλους : Κόλουθ.210 **δρόμον ἐννεάκυκλον ἀλήμονος εἶδε κελεύθου,** Νόνν.Δ 4,317.

ἐννεάλῑνος-ον ὁ ἔχων ἐννέα λῖνα, **κλωστάς,** νήματα : Ξεν Κυν.2,4 **ἄρκυες ἐννεάλινοι.**

ἐννεάλογος-ον μσν. ὁ ἐννέα λόγους, βιβλία **περι**έχων· δθ. τὸ θηλ. **ἐννεάλογος** ὡς οὐσ. συγγραφὴ διῃρημένη εἰς ἐννέα βιβλία : Νικήτ.Εὐγ.Ἐπιστ.2,7.

ἐννεαμελής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἀποτελούμενος ἀπὸ ἐννέα μέλη : **ἐνν- ἐπιτροπή - οἰκογένεια.**

ἐννεάμερα (τὰ) νεώτ., δημ. (ἐν)νιά(η)μερα, τὸ κατὰ τὴν ἐνάτην ἡμέραν ἀπὸ τοῦ θανάτου μνημόσυνον : **πήγαμε στὰ ἐννιάμερα τοῦ μακαρίτη·** || **τὰ ἐννεάμερα τῆς** Παναγίας ἡ ἀπόδοσις τῆς ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, τελουμένη τὴν 23 Αὐγούστου.

ἐννεαμηνιαῖος-α-ον μτγν. κ. μσν. ὁ ἐννεάμηνος βλ.λ.1) : Θεολ.'Αριθμ.47, Καισάρ.Δαπ.7,176C **διὰ τί τὰ ἑπταμηνιαῖα καὶ ἐννεαμηνιαῖα ζωογονεῖται.**

ἐννεάμηνας-ον κ. νεώτ. ὁ τικτόμενος τὸν ἔνατον μῆνα· δθ. τὸ οὐδ. **ἐννεάμηνον** ὡς οὐσ. κτ. παράλ. τοῦ ἔμβρυον : Ἡρ.6,69 **τίκτουσι γὰρ γυναῖκες καὶ ἐννεάμηνα καὶ ἑπτάμηνα· 2)** κ. νεώτ. ἐπὶ χρόνου, ὁ περιλαμβάνων ἐννέα μῆνας : Γαλ.Φυσ.Δυν.3,3 **ἐννεάμ- χρόνος - διάστημα·** || νεώτ. ὁ διαρκῶν ἐννέα μῆνας : **ἐνν- περιοδεία· 3)** τὸ οὐδ. πληθ. ὡς οὐσ. μνημόσυνον τελούμενον τὸν ἔνατον ἀπὸ τῆς τελευτῆς μῆνα.

ἐννεαμήνως ἐπίρρ. μσν. ἐντὸς ἐννέα μηνῶν.

ἐννεάμορφος-ον πάπ. ὁ ἐννέα μορφὰς ἔχων.

ἐννεάμυκλος-ον (μύκλος I, ἐπὶ ὄνου, ὁ ἔχων ἐννέα μύκλους, ῥαβδώσεις· δθ. ὁ ἔχων ἐννέα ἐτῶν ἡλικίαν· πρβλ. Ἡσ. : Καλλ.ἀπ.180 **ἐννεάμυκλος ὄνος·** || Ἡσ. « ἰσχυρός ».

ἐννεανδρία (ἡ) νεώτ. βοταν. περίπτωσις ἀνθέων ἐχόντων ἐννέα ἴσους στήμονας ἐλευθέρους ἀπ' ἀλλήλων καὶ ἀπὸ τοῦ στύλου.

ἐννεανδρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐννεανδρίαν βλ.λ. : **ἐν- ἄνθος.**

ἐννεάνειρα διόρθ. τοῦ ἐννεάγηρα βλ.λ.

ἐννεαπέταλα (τὰ) νεώτ. βοταν. ἄνθη, ὧν ἕκαστον ἀποτελεῖται ἐξ ἐννέα πετάλων.

ἐννεάπηχυς-υ ὁ ἔχων ἐννέα πήχεων μῆκος ἢ εὖρος, ὁ ἐννέα πήχεων : Ἰλ.Ω 270 **ἐκ δ' ἔφερον ζυγόδεσμον ἅμα ζυγῷ ἐννεάπηχυ,** Ἀθήν.4,135D **ἐννεαπήχεες ἦσαν εὖρος.**

ἐννεαπλασιάζω νεώτ. πολλαπλασιάζω ἐπὶ ἐννέα, κάμνω τι ἐννεαπλάσιον.

ἐννεαπλάσιος-α-ον κ. νεώτ. ὁ ἐννεάκις περισσότερος ἢ μεγαλύτερος : Ἴβυκ. π. Ἀθην.2,39B.

ἐννεαπλασίων-ονος-ον μσν ὁ ἐννεαπλάσιος βλ.λ. : Εὐστ.'Οδ.1633,17.

ἐννεαπνεύμων-ονος-ον μτγν. ὁ ἰσοδύναμος πρὸς ἐννέα ἀνέμους, πιθ. : Σεκοῦνδ.Φιλοσ.ἀπ.513 **ἐννεαπνεύμων ζάλη ἡ γυνή.**

ἐννεάπολις-εως (ἡ) σχόλ. ὁ ἔχων ἐννέα πόλεις : Σχόλ.'Οδ.Γ 7 **ἐννεάπολιν εἶναι τὴν Πύλον.**

ἐνναάπον Ἡσ. « λοξόν ».

ἐννεάπους-οδος-ουν Ἐπιγρ. ὁ ἔχων μῆκος ἐννέα ποδῶν : Ἐπιγρ. **ἐννεάπους λίθος.**

ἐννεαπτέρυγοι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. εἶδ. ἰχθύες ἔχοντες ἐννέα πτερύγια.

ἐννεάπυλος-ον AB ὁ ἔχων ἐννέα πύλας· δθ. τὸ οὐδ. ὡς τοπωνύμιον· AB 419,29 «ἠπέδιζον τὴν ἀκρόπολιν, περιέβαλλον δὲ Ἐννεάπυλον τὸ πελαργικόν».

ἐννεάριθμος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἐννέα ἀριθμούς : Στέφ.π.Κουμαν.'Αθησ. ἐν λ.

ἐννεάρμενος-ον μσν. ὁ ἔχων ἐννέα ἄρμενα, ἱστία, πανιά : Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ.101.

ἐννεαρχία (ἡ) μσν. τὸ ἄρξαι ἐννέα ἔτη.

ἐννεάς-άδος (ἡ) κ. νεώτ. οὐσ. ἀριθμ. τοῦ ἐννέα, σύνολον ἐννέα ὁμοίων : Θεόκρ.17,84 **ἐννεάδες τρεῖς,** Δαμάσκ.'Αρχ.117 **ἡ ὑμνουμένη ἐννεὰς ἐν τῷ νοητῷ·** || εἰδ. ἕκαστον τῶν **ἓξ βιβλίων** εἰς ἃ διῄρεσεν ὁ Πορφύριος τὰ ἔργα τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ Πλωτίνου, ἀποτελουμένων ἑκάστου ἐξ ἐννέα πραγματειῶν : Πλωτῖν.24· **2)** ὁ ἀριθμὸς ἐννέα : Πλούτ.'Ηθ.726D, Νικόμ.'Αριθμ.1,19· **3)** ἡ ἐνάτη ἡμέρα τοῦ μηνός, ὑπὸ τὸν ποι. τ. εἰνάς βλ.λ.

ἐννεασέπαλα (τὰ) νεώτ. βοταν. ἄνθη ἔχοντα ἕκαστον ἐννέα σέπαλα.

ἐννεάσπερμοι (οἱ) νεώτ. βοταν. καρποὶ ἔχοντες ἕκαστος ἐννέα σπέρματα.

ἐννεάστεγος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἐννέα στέγας, ὀρόφους, πατώματα : Διόδ.Σ 20,91 **τοῦ παντὸς κατασκευάσματος ὄντος ἐννεαστέγου.**

ἐννεάστερος-ον σχόλ. ὁ ἔχων ἐννέα **ἀστέρας** : Σχόλ.'Αράτ.322 **ἐννεάστερος δορά.**

ἐννεασύλλαβος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ἐννέα συλλαβῶν : Στέφ.Ρητ.321,16, ΑΠ 13,19 || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. κτ. παράλ. τῆς λ. μέτρον κ. νεώτ. **ἐννεασύλλαβος** (ἐνν. στίχος) στίχος ἐξ ἐννέα συλλαβῶν : Ἡφαιστ.10,2 **δίμετρον δὲ ὑπερκατάληκτον, τὸ καλούμενον Σαπφικὸν ἐννεασύλλαβον.**

ἐννεάσφαιρος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἐννέα σφαίρας : Φιλόπ.'Ιω.'Υπομν.Μετ.110,23.

ἐννεατηρίς-ίδος (ἡ) μτγν. **ἕτ. τ. τοῦ ἐννεετηρίς** βλ.λ., ἐννεαετία : Βέττ.Βάλ.337,17.

ἐννεαφάρμακος-ον μτγν. ὁ ἐξ ἐννέα **φαρμάκων** συντεθείς : Κέλσ.5,19,10, Γαλ.13,310.

ἐννεάφθογγος-ον ὁ ἔχων ἐννέα μουσικοὺς φθόγγους, νότες : Τραγ.'Αδέσπ.546,11 **ἐν- μέλος.**

ἐννεάφυλλος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἐννέα φύλλα· δθ. τὸ οὐδ. **ἐννεάφυλλον** ὡς οὐσ. εἶδος βοτάνης : Πλίν.Φl 27,9,54· || ὁμ. νεώτ.βοταν. **τὸ** οὐδ. πληθ. φύλλα, ὧν ἕκαστον φέρει ἐννέα παράφυλλα.

ἐννεάφωνος-ον ὁ ἐννεάφθογγος βλ.λ. : Θεόκρ. 8,18 **ἐννεάφωνος σῦριγξ.**

ἐννεάχειλος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἐννέα χείλη : Νικόμ.'Αριθμ.88,4 **δέκα μὲν γλώσσας ἔχον κατὰ τὸν ποιητήν, δέκα δὲ στόματα, ἢ ἐννεάχειλον· 2)** ἕτ. τ. τοῦ ἐννεάχιλος βλ.λ., ἐν Ἰλ.860, ὡς ἀνεγνώσθη ὑπὸ Ἀριστάρχ. καὶ μετεφράσθη ἐσφ. ὡς ὁ ἔχων ἐννέα χείλη.

ἐννεάχιλοι-αι-α ἐπ. ἀντὶ ἐνάκις **χίλιοι,** ἐννεακισχίλιοι : Ἰλ.Ε 860 **ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον** (βλ. ἐννεάχειλος 2). ΨΛουκ.Φιλοπατρ.6 **ἐννεάχιλοι ἄνδρες·** || ἐν τῷ ἐν. ἐν Νόνν.Δ 8,45 **κτύπον ἐννεάχιλον** (θόρυβον ὡς ἐξ 9000 ἀνθρώπων).

ἐννεάχορδος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἐννέα χορδάς· || τὸ οὐδ. **ἐννεάχορδον** ὡς οὐσ. ὄργανον ἔχον ἐννέα χορδάς : Φίλλ.π.'Αθήν.14,636B **τρίγωνα κλεψίαμβοι σκινδαψοὶ ἐννεάχορδα.**

ἐννεάχρονος-ον σχόλ. γλώσσ. τοῦ ἐννέωρος : Σχόλ.'Οδ.Λ 311 **ἐννέωροι, ἐννεάχρονοι.**

ἐννεάχωρος-ον μτγν. ὁ ἐννέα χώρους, τόπους ἔχων : Θεολ.'Αριθμ.28,31.

ἐννεαχῶς ἐπίρρ. μτγν. κατὰ ἐννέα τρόπους : Πρόκλ. εἰς Πλάτ.Παρμ.961S.

ἐννεάψυχος-ον ὁ ἔχων ἐννέα **ψυχάς**· Ἡσ. « ἐννεάψυχος, ὁ κύων παροιμιωδῶς ».

ἔννεεν Ἡσ. « ἐξέτεινεν ».

ἐννεετηρίς-ίδος (ἡ) περίοδος ἐννέα ἐτῶν, ἐννεαετηρίς, ἐννεαετία, ἄ.ἐννεατηρίς, ἐνναετηρίς, ἐννετηρίς : Πλάτ.Μίν.319E **ἄ. τῇ προτέρᾳ ἐννεετηρίδι ἐμεμαθήκει παρὰ τοῦ Διός.**

ἔννεκα αἰολ. τ. τοῦ ἕνεκα βλ.λ. : 'Αλκ.9,1.

ἐννεκροῦμαι-όομαι μτγν. νεκροῦμαι, ἀπονεκροῦμαι ἐντός τινος, ἀποθνῄσκω : Πλούτ.'Ηθ.792B.

ἐννεμέθομαι μτγν. ποθ. ἐννέμομαι, νέμομαι, βόσκομαι ἔν τινι : 'Οππ.'Αλ.1,611.

ἐννεμέσιμος-ον γλωσσ. νόμιμος, δίκαιος : Κύρ.

ἐννέμω μτγν. βόσκω ἀγέλην ἔν τινι τόπῳ : Δίων Κ 72,3 ὀμόσαι **ὥστε μὴ ἐνοικήσειν ποτὲ μήτε ἐννεμεῖν μ' στάδια τῆς χώρας σφῶν·** || μέσ. ἐπὶ κτηνῶν, βόσκω : Φίλ.2,118· κ. ἐπὶ ἰχθύων : 'Οππ.'Αλ. 1,5 **ἠχί θ' ἕκαστα ἐννέμεται· 2)** διάγω, ζῶ μεταξύ : ΠΔ Μακκ.3,3,25 **αὐθωρὶ τοὺς ἐννεμομένους σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις.**

ἐννενήκοντα ἐννενηκοστός, **ἐννενηκονταετής,** ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἐνενήκοντα-στός-ετής βλ.λς.

ἐννενώκασι ἰων. ἀντὶ ἐννενοήκασι, γ' πληθ. παρακ. τοῦ ἐννοέω **βλ.λ.**

ἐννεόβολον (τὸ) Ἐπιγρ. ποσὸν ἐννέα ὀβολῶν.
ἔννεον ἐπ. ἀντὶ **ἔνεον** παρατ. τοῦ **νέω** κολυμβῶ : Ἰλ.Ρ ΙΙ **ἔννεον .. ἑλισσόμενοι περὶ δίνας.**
ἐννεόργυιος-ον ὁ ἔχων μῆκος, μάκρος ἐννέα ὀργυιῶν : Ὀδ.Λ 312 **ἀτὰρ μῆκός γε γενέσθην ἐννεόργυιοι,** Μάτρ.π.Ἀθήν.4,135D.
ἐννεός γρ. κωδ., ὡς ἐν ΚΔ Πράξ.9,7, ἀντὶ ἐνεός.
ἐννεοσσεύω, ἀττ. -ττεύω, μτγν. κ. **ἐννοσσεύω,** κατασκευάζω φωλεὰν ἔν τινι τόπῳ : Ἀριστφ.Ὄρν. 1108 **ἐν τε τοῖς βαλαντίοις ἐννεοττεύσουσι·** || κ. μτφ. : Πλάτ.Νόμ.949C **οὐ .. καταγηράσουσιν οὐδ' ἐννεοττεύοντες ἐν τῇ πόλει·** || ὁμ. ὡς ἔτυμολ. τοῦ νόσος : Ἀνών.Λονδ.3,22· || ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Διόδ.Σ 5,43 **ὀρνέων τε πλῆθος παντοδαπῶν ἐννεοσσεύεται·** **2)** μτφ. ἐπῳάζω, ἐνθάλπω, ἐκτρέφω, μετ' αἰτ. : Πλάτ.Ἀλκ.Ι,135Β **παρὰ σοὶ ἐννεοττεύσας ἔρωτα ὑπόπτερον,** Θεμίστ.Λόγ.24, 307D **ἐννεοττεύειν παιδείας ψυχαῖς·** κ. παθ. : Πλάτ.Πολ.573Ε **οὐκ ἀνάγκη τὰς ἐπιθυμίας βοᾶν πυκνάς τε καὶ σφοδρὰς ἐννενεοττευμένας.**
ἐννέπω ἕτερ. τ. τοῦ ἐνέπω βλ.λ.
ἐννεσία ἐπ. τ. ἐνεσία, εἰσήγησις, ὑπόδειξις : Ἰλ.Ε 894 **κείνης ἐννεσίῃσι,** Ἡσίοδ.Θ 494, Ἀπολλ.Ρ 3,1364.
ἐννεῦλικαὶ ἀλκοόλαι (αἱ) νεώτ. χημ. κεκορεσμέναι μονοσθενεῖς ἀλκοόλαι.
ἔννευμα-ατος (τὸ) μτγν. σημεῖον, νεῦμα : ΠΔ Παροιμ.6,13 **διδάσκει ἐννεύμασι δακτύλων.**
ἐννευρόκαυλος-ον ὁ ἔχων νευρώδη, ἰνώδη καυλόν, ὁ πλήρης ἰνῶν : Θεόφρ.Φl 6,1,4.
ἐννεύρωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἀνατ. κ. **νεύρωσις** ἡ ὑπαγωγὴ τμήματος τοῦ σώματος ὑπὸ τὴν λειτουργικὴν δικαιοδοσίαν νεύρου τινός· || ψυχολ. **ἐννευρώσεως αἴσθημα** τὸ αἴσθημα τοῦ βαθμοῦ τῆς λειτουργικῆς ἐνεργείας μυός τινος κατὰ τὸν χρόνον τῶν κινήσεων.
ἐννεύω νεύω, κάμνω νεύματα ἢ σημεῖα : Ἀριστφ. ἀπ.75 **ἐννεύει με φεύγειν** || ὁμ. ἐρωτῶ διὰ σημείων, νευμάτων : ΚΔ Λουκ.1,62 **ἐνένευον δὲ τῷ πατρὶ αὐτοῦ τὸ τί ἂν θέλοι καλεῖσθαι αὐτόν.**
ἐννέω μτγν. νέω, κολυμβῶ ἐντός τινος : Ἀριστείδ. 1,295 **ὥσπερ ἐν κολυμβήθρᾳ .. ἐννέων.**
ἐννεῶ-όω (ἐν-νεῶ) μτγν. κ. μσν. ἀρατριῶ χέρσον : Γεωπ.3,1,9 **μὴ ἐννεῶσαι τῷ Ὀκτωβρίῳ μηνί.**
ἐννέωρος ἐπ. ἐπίθ. (ὥρος) εἰς ἡλικίαν ἐννέα **ἐτῶν** ἢ ἐπὶ ἐννέα ἔτη : Ὀδ.Τ 179 **Μίνως ἐννέωρος βασίλευε Διὸς μεγάλου ὀαριστὴς** (ὁ Πλάτ.Μίν. 319Β ἑρμηνεύει ὅτι ἐπεσκέπτετο τὸν Δία κατὰ πᾶν ἔνατον ἔτος)· **2)** ὁ ἐννεαετὴς (περὶ τῶν Ἀλωαδῶν) : Ὀδ.Λ 311 **ἐννέωροι γὰρ τοίγε καὶ ἐννεαπήχεες ἦσαν εὖρος·** || παθ. ἐπὶ ζῴων, ὁ ἐν ὡρίμῳ ἡλικίᾳ· γεν. τὸ ἐννέα δέον νὰ ληφθῇ ὡς στρογγύλος ἀριθμός· πρβλ. Σχόλ.Ἰλ.Σ 351 : Ὀδ.Κ 19 ἀσκὸν βοὸς **ἐννεώροιο·** **3)** (ὥρα) ὁ διαρκῶν ἐπὶ ἐννέα ὥρας : Ἡρωδιαν.8,5 **ἐννέωροι νύκτες.**
ἐννεωτερίζω μσν. νεωτερίζω εἴς τι : Φώτ.Βιβλ. 286,16 **ἐννεωτερίζει δὲ πολλαχοῦ τοῖς ῥήμασιν.**
ἐννῆ Ἐπιγρ. κ. Ἡσ. ἐννέα.
ἐννήκοντα ἐπ. τ. τοῦ ἐνενήκοντα βλ.λ.: Ὀδ.Τ 174.
ἐννῆμαρ (ἐννέα - ἦμαρ) ἐπίρρ. ἐπ. ἐπὶ ἐννέα ἡμέρας : Ἰλ.Α 53 **ἐννῆμαρ μὲν .. ᾤχετο κῆλα θεοῖο.**
ἐννήρης-ους-ες μτγν. ὁ ἔχων ἕδρας, βάθρα δι' ἐννέα σειρὰς κωπηλατῶν : Πολύβ.16,7,1 **ἐφθάρησαν .. ναῦς ἐν τῇ ναυμαχίᾳ, δεκήρης, ἐννήρης, ἑπτήρης,** Ἀθήν.5,203D **ἐννήρεις τριάκοντα.**
ἐννησιάδες Ἡσ. « νύμφαι παρὰ Λεσβίοις ».
ἐννήϋσκλοι (ἐννῆ - ὕσκλος) Ἡσ. **εἶδος** ὑποδήματος οὗ ὁ ἱμὰς ἐτυλίσσετο ἐννεάκις· Ἡσ. « ὑποδήματα Λακωνικῶν ἐφήβων ».
ἔννηφιν ἐπ. δοτ. τοῦ ἔνος βλ.λ. : Ἡσίοδ.Ἔργ. 410 **ἔς τ' ἔννηφιν** (δ. γρ. **ἔς τ' ἔνηφιν**).
ἐννήφω μτγν. εἶμαι νηφάλιος : Μάρκ.Αὐρ.1,16,10 **ἐννήφειν ἑκατέρῳ.**

ἐννήχομαι μτγν. κολυμβῶ ἔν τινι : Φίλ.1,385 **ἐννήχομαί τινι,** Πλούτ.Ἠθ.994Β, Ἀντυλλ.π.Ὀρειβ. 6,27,5· || κ. μτφ. : Φίλ.1,693 **ταῦτα γὰρ ἐννήχεται καὶ ἐγγίνεται ὡς ἐν ποταμῷ τῷ λόγῳ.**
ἐννήχω μτγν. ἐνεργ. τοῦ ἐννήχομαι βλ.λ., νήχομαι ἔν τινι : Γαλ.1,463 **ἐννήχει δὲ θατέρῳ κορωνῷ .. ὀχουμένη·** || κ. μτφ.:Γαλ.2,461 **χαλαρὰ δ' ἐννήχειν.**
ἐννία Ἐπιγρ. ἐννέα βλ.λ.
ἐννιάδα (ἡ) δημ. παίγνιον **παιζόμενον δι' ἐννέα** λιθαρίων, ἁ. ἐννιάπετρο.
ἐννιάμερα (τὰ) δημ. τὰ ἐννεάμερα βλ.λ.
ἐννιάμηνα (τὰ) δημ. τὰ ἐννεάμηνα, **βλ. -ος 3).**
ἐννιάπετρο (τὸ) δημ. ἡ ἐννιάδα βλ.λ.
ἐννιάρι (τὸ) δημ. τὸ παιγνιόχαρτον, τὸ **ἔχον ἐννέα** ἀριθμούς, πόντους.
ἐννιάχρονος-η-ο δημ. ὁ **ἐννέα** ἐτῶν, χρόνων.
ἔννιον Ἡσ. « κώπης μέρος τὸ **ἐπὶ** τοῦ σκαλμοῦ ἔνδον ἐν τῇ νηΐ ».
ἐννιτρόγεως-ων μτγν. ὁ ἔχων γῆν ἐμπεποτισμένην ἐκ νίτρου : Ἥρων Γεωμ.23,68.
ἐννόημα-ατος (τὸ) μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐννοεῖν, ἀντίληψις, μάθησις : Ἀριστλ. Μεταφ.981a,6 **γίγνεται τέχνη, ὅταν ἐκ πολλῶν τῆς ἐμπειρίας ἐννοημάτων μία καθόλου γένηται περὶ τῶν ὁμοίων ὑπόληψις,** ΠΔ Σοφ.Σειρ.21,11· || διανόημα : Μηναῖ.1,3, Ὠδ.8 **βέβηλον ἔπος πονηρῶν ἐννοημάτων·** **2)** ἔννοια:Διον.Ἀλ.Συνθ.209,7 **μηδὲν εἰκῇ .. τιθέναι, μήτ' ὄνομα μήτ' ἐννόημα·** **3)** ὑποκείμενον σκέψεως : Ζήν.Στωϊκ.1,19.
ἐννοηματικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ πλήρης διανοημάτων : Στωϊκ.ἀπ.2,75· **2)** ὑποκειμενικός : Ἀσκλ. Μεταφ.106,26, Ἰουστ.470C· || ὁ μὴ οὐσιώδης, ἐπουσιώδης : Γαλ.1,306· **3)** ἐφευρετικός : Βέττ. Βάλ.42,33.
ἐννοηματικῶς ἐπίρρ. μτγν. μετὰ διανοημάτων : Ἀσκλ. Μεταφ. 106,27, Πρόκλ.Παρμ.632S· **2)** ΕΜ 336,53 « ἐμφαντικῶς »· **3)** ἐφευρετικῶς : Βέττ. Βάλ.166,7.
ἐννόησις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἀντίληψις, παρατήρησις : Πλάτ.Πολ.407C **πρὸς μαθήσεις .. καὶ ἐννοήσεις τε καὶ μελέτας πρὸς ἑαυτὸν χαλεπή.**
ἐννοητής (ὁ) μτγν. ὁ ἐννοῶν : Ὠριγ.Mi.16,3086.
ἐννοητικός-ή-όν ὁ ἔχων ἀντίληψιν, εὐφυής, ἔξυπνος : Ἀριστλ.Φυσιογν.813a,29 **οἱ τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ συχνοῦ χρόνου κινοῦντες .. ὡς προσεστηκότας, ἐννοητικοί.**
ἔννοια (ἡ) (ἐν-νοῶ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **ἐν εἰδ.** σημ. κ. **ἔγνοια** κ. **ἔνν(ο)ια** (προφ. ὑγρὰ δισύλλ.) ἡ ἐνέργεια τοῦ σκέπτεσθαι, συλλογίζεσθαι, διανοεῖσθαι, σκέψις, διαλογισμός, λογισμός : Πλάτ.Ὅρ. 414Α **ἔννοια συντονία διανοίας,** αὐτ.Νόμ.657 **τοῦτο δ' οὖν .. ἄξιον ἐννοίας** (σκέψεως)· **2)** ἡ ὑπὸ τῆς διανοίας ἀντίληψις, ἰδέα τοῦ περιεχομένου ὄντος τινὸς ἢ φαινομένου, ὅθ. κ. γνώμη (notio, conceptus, idea)· κ. καθ' ὁρισμ. : Θ.Βορρέα Λογικὴ 40 « ἔννοια = καθολικὴ παράστασις περιλαμβάνουσα τὰ κύρια γνωρίσματα ἑνὸς ἢ πλειόνων ἀντικειμένων, δι' ὧν ἐκφράζεται ἡ οὐσία αὐτῶν »: Πλάτ.Τίμ.47Α **χρόνου ἔννοιαν περί τε τῆς τοῦ παντὸς φύσεως ζήτησιν ἔδοσαν,** Ἀριστλ.ἨΝικ. 1179b,15 **τοῦ καλοῦ ἔννοιαν ἔχειν,** Πολύβ.1,57,4, - **ἡ ἔννοια τοῦ χρόνου εἶναι σχετική·** || νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἐκφράσεως ἡ ἰδιότητος, καταστάσεως, γεγονότος, τὸ πραγματικόν, τὸ οὐσιαστικόν, ἀληθές, ἀκριβὲς νόημα βλ.λ. : **ὁ ἀδαὴς εἰς τὰ φυσικομαθηματικὰ δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἔννοιαν τῆς θεωρίας τῆς σχετικότητος, - ἡ ἔννοια τῆς ἐλευθερίας δὲν ἀντίκειται εἰς τὴν νομιμοφροσύνην, - ἡ ἔννοια τῶν ἀρχῶν τοῦ φασισμοῦ-τοῦ κομμουνισμοῦ, - ἑρμηνεία νόμου - κειμένου κατ' ἔννοιαν·** || ὁμ. ἡ σπουδαιότης, ἡ σημασία : **ἡ ἔννοια τῶν λεγομένων του - τῆς προσπα-**

θείας των - τοῦ διαβήματός σου εἶναι σημαντική· πρβλ. κατωτ.8)· 3) νεώτ. ψυχολ. ἔννοια καθόλου εἰκὼν περιλαμβάνουσα γνωρίσματα ἑνὸς ἢ πλειόνων ἀντικειμένων : γνωρίσματα τῆς ἐννοίας (τὰ στοιχεῖα αὐτῆς δι' ὧν διακρίνεται πάσης ἄλλης), - βάθος τῆς ἐννοίας (τὸ σύνολον τῶν στοιχείων τούτων), - πλάτος τῆς ἐννοίας (τὸ σύνολον τῶν ἀντικειμένων, εἰς ἃ ἀναφέρεται αὕτη), - ἔννοιαι ἀτομικαὶ (αἱ εἰς ἓν μόνον ἀντικ. ἀναφερόμεναι), - ἔννοιαι γενικαὶ (οἱ ἀναφερόμεναι εἰς πολλὰ ὁμοειδῆ ἀντικ. θεωρούμενα ὡς σύνολον)· 4) γεν. κ. νεώτ. ἡ ἰδέα : Χρυσ.Στωϊκ.2,154,Σιμπλίκ. Φυσ.18,1 ψιλὴ ἔννοια (ἁπλῆ, ἔξω τῆς πραγματικότητος ἰδέα), Μηναῖ.8,15,'Ωδ.6 Οἶκος ἐν πύργῳ ῥημάτων ἐνίσχυσόν με καὶ ἐν βάρεσιν ἐννοιῶν ὀχύρωσόν με· 5) τὸ σκοπούμενον, τοῦθ' ὅπερ ἔσχε τις ἐν νῷ, ἐσκέφθη, ἐσχεδίασε, διενοήθη νὰ πράξῃ ἢ νὰ ὑποστῇ, ὁ σκοπός τινος ἀναφορικῶς πρός τι : Εὐρ.'Ελ.1026 Ἥρας δὲ τὴν ἔννοιαν ἐν ταυτῷ μένειν, Πλάτ.Νόμ.769Ε περὶ τοῦτ' ἔχειν τὴν ἔννοιαν, Ξεν.'Αν.3,1,13 ἔννοια ἐμπίπτει αὐτῷ (ἔρχεται εἰς αὐτὸν ἡ σκέψις, τοῦ ἔρχεται στὸ νοῦ), 'Ισοκρ.5,150 οἱ θεοὶ .. ἑκάστοις τοιαύτην ἔννοιαν ἐμποιοῦσιν, ὥστε .. (ἐμβάλλουσιν εἰς ἕκαστον τοιαύτην σκέψιν ἐνεργείας, συμπεριφορᾶς, ὥστε ..), Πλούτ.'Ηθ.585F ἔννοια πολλοῖς ὑπεισῆλθεν· 6) εἰδ. ἐπὶ διαθήκης, ἡ πρόθεσις τοῦ διαθέτου, τὸ ἐκ τοῦ συνόλου τῶν φραζομένων ἐξαγόμενον νόημα : 'Ησαΐ.1,13· 7) βάσιμος κρίσις, ἔλλογος ἐκτίμησις, ὀρθὴ ἀντίληψις : Πλούτ. 'Ηθ.1077D παρὰ τὴν ἔννοιαν· 8) κ. νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἐπὶ λέξεως ἢ φράσεως, σημασία, ἐκδοχή, νόημα : Γαλ.8,69 ἐξηγεῖσθαι τὰς ἐννοίας τῶν ὀνομάτων, - πολλῶν συνθέτων λέξεων τοῦ Αἰσχύλου δυσχερὴς εἶναι ἡ πλήρης ἀπόδοσις τῆς ἐννοίας των, - ἔχει πολλὲς ἔννοιες ἡ λέξη λόγος· πρβλ. ἀνωτ.2)· 9) ἐν τῇ ῥητορικῇ, σκέψις ἐκπεφρασμένη, διὰ λόγου διατυπουμένη, πρότασις βλ. λ. ἐν γραμματικῇ σημ. : 'Ερμογ.'Ιδ.2,192 ἡ τοίνυν γοργότης θεωρεῖται μὲν καὶ ἐν λέξει καὶ ἐν μεθόδῳ καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς, πλὴν ἐννοίας, εἰ μή τις ἄρα τὰ ὀξέα τῶν ὀνομάτων γοργὰ λέγοι 10) μσν., δημ. κ. ἔγνοια κ. ἔνν(ο)ια μέριμνα φροντίς, ἐμμέριμνος ἀπασχόλησις : Διγεν.'Ακρ.1784 ἔχων φροντίδας περισσάς καὶ ἔννοιες μεγάλες, Γρυπ.Σκ.Τερρ.54,4 ὁ ὕπνος δίχως ἔννοια (συνηθέστ. ὕπν- ἀξέννοιαστος)· φρ. δημ. ἔχω -εις -ει τὴν ἔνν(ο)ια σου - του = ἔχω φροντίδα, μέριμναν περὶ σοῦ, περὶ ἐκείνου· ὁμ. ἐπὶ πραγμ. τὸ ἔχω ἔνν(ο)ια : παροιμ. χόρευε, κυρὰ Σουσού, μά 'χε κι ἔνν(ο)ια τοῦ σπιτιοῦ· ‖ ὁμ. ἐνδιαφέρον ὑπέρ τινος : γιὰ τίποτε δὲν ἔχεις ἔνν(ο)ια, - ἔχει πάντα του ἔνν(ο)ια γιὰ τὰ σκανδαλάκια τῆς γειτονιᾶς· πρβλ. γνοιάζομαι κ. νοιάζομαι· ‖ ὁμ. προσοχή, δθ. κ. ἐπιτήρησις, ἐπιστασία, ἐποπτεία· φρ. ἐπὶ προσ. ἔχω ἔνν(ο)ια κάποιον (τὸν προσέχω ἢ τὸν ἐπιτηρῶ) : ὅση ὥρα λείψω ἔχε ἔνν(ο)ια τὸ παιδί, - νά 'χῃς ἔνν(ο)ια τοὺς λωποδύτες, ἢ ἄ. νά 'χῃς τὴν ἔνν(ο)ια σου στοὺς λωποδύτες· ὁμ. ἐπὶ πραγμ. : ἔχε ἔνν(ο)ια τὸ σπίτι - τὸ μαγαζὶ - τὸ φαΐ ἢ ἄ. ἔχε τὴν ἔνν(ο)ια σου στό .., παροιμ. δίχως ἔνν(ο)ια ἂν περπατᾷς ποῦ καὶ ποῦ θὰ σκουντουφλᾷς· ‖ ὁμ. μέριμνα εἰς ἀνησυχίαν, εἰς ταραχὴν ἐμβάλλουσα : Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 41,24 ἀταίριαχτ' εἶν' ἐδῶ τοῦ χάρου ἡ ἔνν(ο)ια, παροιμ. ἔνν(ο)ιαν ἔχει ἡ ἀλεπού σά ζυγώνει σὲ κοτέτσι· ‖ ὁμ. μέριμνα ἐκ δεινοῦ τινος, ἐκ κινδύνου, ἐξ ἐναντιότητος : ἡ ἀρρώστια του μὲ βάζει σὲ μεγάλη ἔνν(ο)ια, παροιμ. δικό τους ψωμὶ τρῶνε καὶ ξένες ἔννοιες ἔχουν, ὁμ. τὸ σκυλὶ τὸ γεράζουν οἱ ξένες ἔνν(ο)ιες· 11) νεώτ. (ἐξ ἀτόπου μτφρ. τοῦ γαλλικοῦ sens), διεύθυνσις.

ἐννοιάζομαι μσν., δημ. νοιάζομαι βλ.λ.· 2) ὑπονοιάζομαι, ὑποπτεύομαι.

ἐννοιακὸς-ή-όν μσν. ὁ τῆς ἐννοίας, εἰς τὴν ἔννοιαν : Εὐστ.136,689 ἐννοιακὴ ὀρθότης.

ἐννοιάδες 'Ησ. « αἶγες, οἳ μὴ κορύπτουσιν».

ἐννοιοκρατία (ἡ) νεώτ. φιλοσ. ἡ διδασκαλία, ἡ ἀποδίδουσα εἰς τὰς ἐννοίας πραγματικὴν ὑπόστασιν, ἐντὸς τοῦ συλλαμβάνοντος ταύτας νοῦ.

ἐννοιοκρατικὸς-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐννοιοκρατίαν βλ.λ.· 2) τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. ὁ ὀπαδὸς τῆς περὶ ἐννοιοκρατίας φιλοσοφικῆς διδασκαλίας.

ἐννόμιος-ον 'Επιγρ. ὁ κατάλληλος πρὸς βοσκὴν τόπος : 'Επιγρ. μισθωσάμενοι τὸ Θεσμοφόριον .. καὶ ὅσ' ἄλλ' ἐννόμια· ‖ τὸ οὐδ. ἐννόμιον ὡς οὐσ. φόρος πληρωνόμενος διὰ βοσκήν : 'Επιγρ. ἡ δέκα τις (πράτ)τη τὸ ἐννόμιον.

ἐννομολέσχης (ὁ) μτγν. ὁ περὶ νομίμων πραγμάτων ἢ περὶ νόμων φλυαρῶν : Τίμων π.Διογ.Λ 2,19, Κλήμ.'Αλ.Στρωμ.1,353.

ἐννομοπραγία (ἡ) μσν. κ. νεώτ. νόμιμος τρόπος τοῦ πράττειν, τοῦ ἐνεργεῖν : ΚΜανασσ.Χρον.9Β μετιὼν τῆς ἀρετῆς τὴν ἐννομοπραγίαν.

ἔννομος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ὑπὸ τοῦ νόμου ὡρισμένος ἢ ἐντὸς τοῦ νόμου ὤν, νόμιμος : Πίνδ. Ο 7,84 ἀγῶνες τ' ἔννομοι Βοιωτίων, Αἰσχ.'Ικ.384 δίκας οὐ τυγχάνουσι ἐννόμου, Θουκ.3,67 ἔννομα γὰρ πείσονται, Πλάτ.Νόμ.921C τὴν ἔννομον ὁμολογίαν, 'Επιγρ. ἔννομος ἐκκλησία, ΚΔ Πράξ.19,39 ἐν τῇ ἐννόμῳ ἐκκλησίᾳ ἐπιλυθήσεται, Πάπ. ἔννομος ἡλικία, Μηναῖ.1,1 Συναξ. περιτομὴν ἐδέξατο ἔννομον· 2) ἐπὶ προσ., ὁ φυλάττων τοὺς νόμους, ὁ μὴ πράττων ἄνομα, δίκαιος : Αἰσχύλ. 'Ικ.404 νέμων εἰκότως ἄδικα μὲν κακοῖς, ὅσια δ' ἐννόμοις· ‖ ὁμ. ὁ ὑποκείμενος εἰς τὸν νόμον : ΚΔ Κορ.1,9,21 μὴ ὢν ἄνομος Θεῷ, ἀλλ' ἔννομος Χριστῷ, ἵνα κερδήσω ἀνόμους· 3) (νέμομαι) ὁ τρεφόμενος, κατοικῶν ἔν τινι, κάτοικος. Αἰσχ.'Ικ.565 βροτοὶ δ', οἳ γᾶς τότ' ἦσαν ἔννομοι.

ἐννόμως ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ. κατὰ τὸν νόμον, νομίμως : Λυσ.9,12 ἐννόμως ζημιωθείς, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ.523· ‖ πάπ. κ. συγκρ. -ώτερον.

ἐννοσία 'Ησ. « ἀργία, ἀλογία ».

ἐννοσίγαιος (ὁ) ἐπ., μτγν. κ. ἐνοσίγαιος ὁ σείων τὴν γῆν, ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος : 'Ιλ.Ν 43 Ποσειδάων.. ἐννοσίγαιος 'Αργείους ὤτρυνε, Μόσχ.2,149.

ἐννοσίδᾶς-α (ὁ) δωρ. τ. τοῦ ἐνοσίγαιος βλ.λ. : Πίνδ.Π 4,33 παῖς ἀφθίτου 'Εννοσίδα ἔμμεναι.

ἔννοσις-εως (ἡ) ἔνοσις βλ.λ.· 'Ησ. « κίνησις »· ‖ κ. ὡς προσωποποίησις ἐν Εὐρ.Βάκχ.585 (ἀμφ.).

ἐννοσίφυλλος-ον ἐπ. τ. ἀντὶ ἐνοσίφυλλος, εἰνοσίφυλλος βλ.λ. : Σιμων.41 ἐννοσίφυλλος ἀήτα.

ἐννόσσευσις-εως (ἡ) μσν. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐννοσσεύω, ἡ κατασκευὴ φωλεᾶς : Νικ.Χων.582,16.

ἐννοσσεύω μτγν. τ. τοῦ ἐννεοσσεύω βλ.λ. : ΠΔ 'Ιερ.22,23 ἐν- ἐν ταῖς κέδροις, Γεωπ.5,48,1.

ἐννοσσοποιοῦμαι-έομαι μτγν. κ. μέσ. κατασκευάζω δι' ἐμαυτὸν φωλεὰν ἐπὶ τινος τόπου : ΠΔΜακκ.4,14,16, τὰ δὲ κατὰ τὰς κορυφὰς ὀρέων.. ἐνοσσοποιησάμενα ἀποτίκτει (δ. γρ. νοσσοπ-).

ἐννότιος-α-ον ὑγρός, νοτερός· Σουΐδ., Πολυδ. 1,238 « γῆ νότιος, ἔννοτος, ἐννότιος » : Καλλ.ἀπ.350.

ἔννους-οος-ουν-ον, πάντοτε συνηρ., κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων νοῦν, νουνεχής, νοήμων, συνετός, φρόνιμος : Αἰσχ.Προμ.444 νηπίους ὄντας τὸ πρὶν ἔννους ἔθηκα καὶ φρενῶν ἐπηβόλους, Πλάτ.Τίμ. 71Ε οὐδεὶς ἔννους ἐφάπτεται μαντικῆς ἐνθέου· ‖ ὁμ. ἔννους γίγνομαι συνέρχομαι, ἔρχομαι στὰ λογικά μου, ἐννοῶ : Εὐρ.Βάκχ.1270 γίγνομαι δέ πως ἔννους μετασταθεῖσα τῶν πάρος φρενῶν· ‖ ὁμ. ἔννους γίγνομαι ὅτι ἀντιλαμβάνομαι ὅτι : Δημ.876, Λυσ.10,20 οἴομαι αὐτὸν ἔννουν γεγονέ-

ναι ὅτι τὰ μὲν πράγματα ταὐτά ἐστί νῦν τε καὶ πάλαι· || ὁμ. κ. ὑπερθ. ἐννούστατος συνετώτατος· Ἡσ.· **2)** διανοητικός : Πλωτ.6,2,21 **ἔννους ζωή**.
ἐννοχλέω ποι. ἐνοχλέω βλ.λ. : Θεόκρ.29,36 **τί με, δαιμόνι', ἐννόχλης;**
ἐννοῶ-έω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἰων. μτχ. ἀορ. α' ἐννώσας, ὁμ. παρακ. **ἐννένωκα**, ἀττ. κ. ὡς ἀποθ. **ἐννοοῦμαι**, μετὰ παθ. ἀορ. **ἐνενοήθην**, νεώτ. ἐν φρ. κ. παθ. **ἐννοοῦμαι** ἔχω ἐν νῷ, κατὰ νοῦν, συλλαμβάνω ἐν τῇ διανοίᾳ, σκέπτομαι, διαλογίζομαι, βάνω στὸ νοῦ μου : Ἡρ.1,86 **ἐννώσαντα ὅτι καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος ἐών**, Πλάτ.Ἀπολ.40C **ἐννοήσωμεν δὲ ὡς πολλὴ ἐλπίς ἐστιν ἀγαθὸν αὐτὸ εἶναι**, - **ἐννόησε το καλὰ αὐτὸ ποὺ σοῦ εἶπα**· || κ. ἀπολ. : Πλάτ.Πρωτ.324D **ὧδε γὰρ ἐννόησον**, - **δὲν ἀρκεῖ νὰ προσέρχεσθε εἰς τὸ** κήρυγμα, χρειάζεται καὶ **νὰ ἐννοῆτε**· **2)** ἐννοῶ μὴ φοβοῦμαι μήπως : Ξεν.Ἀν.4,2,13 **ἐννοήσας δ' ὁ Ξενοφῶν μὴ . . πάλιν λαβόντες οἱ πολέμιοι ἐπιθοῖντο τοῖς ὑποζυγίοις**· **3)** μετ' αἰτ. ἐξετάζω τι ἐν τῇ διανοίᾳ μου, συλλογίζομαι, στοχάζομαι κάτι : Ἡρ.1,68 **ὁ δὲ ἐννώσας τὰ λεγόμενα συνεβάλλετο τὸν Ὀρέστεα**, Σοφ.Φιλ.1440 **τοῦτο δ' ἐννοεῖθ', ὅταν πορθῆτε γαῖαν, εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς**, Πλάτ.Κριτί.121B **ἐννοῶν γένος ἐπιεικὲς ἀθλίως διατιθέμενον**· **4)** μετὰ γεν. ἔχω ἀντίληψιν, ἰδέαν περί τινος, καταλαβαίνω : Εὐρ.Μήδ.47 **μητρὸς οὐδὲν ἐννοούμενοι κακῶν**· || ὁμ. ἐκ παροτηρήσεως διαγινώσκω, προέρχομαι εἰς γνῶσιν, παίρνω εἴδησῃ : Ξεν.ΚΠ 5,2,18 **ἐνενόησε δὲ αὐτῶν καὶ ὡς ἐπηρώτων ἀλλήλους τοιαῦτα**· || ὁμ. μέσ. ἐξάγω πόρισμα, συμπέρασμα : Πλάτ.Ἱππ.Μ 295C **εἶπον δ' ἐκ τῶνδε ἐννοούμενος**· **5)** προσέχων διακρίνω τι, ἀκούων ἀντιλαμβάνομαί τι, μπαίνω στὸ νόημα : αὐτ.Πολ. 516A **ἐνενόηκας τῶν λεγομένων πονηρῶν**· **6)** γεν κ. νεώτ. κ. δημ. πλήρως, ἐπαρκῶς, σαφῶς νοῶ τι, κατανοῶ, ἀντιλαμβάνομαι, νιώθω, μετ' αἰτ. ἢ ἀπολ. : Αἰσχ.Ἀγ.1088 **εἰ σὺ μὴ τόδ' ἐννοεῖς, ἐγὼ λέγω σοι**, Σοφ.ΟΤ 559 **οὐ γὰρ ἐννοῶ**, - **δὲν ἐννοῶ τὸν ὁρισμόν,-διὰ νὰ ἐννοήσετε τὴν θεωρίαν τῆς σχετικότητος**· || νεώτ. κ. δημ. δύναμαι, εἶμαι ἱκανὸς ν' ἀντιλαμβάνωμαι καλῶς, νὰ ἔχω γνῶσιν, αἴσθησιν πράγματός τινος : **δὲν ἐννοεῖ τὴν συμφωνικὴν μουσικὴν - τὴν ὑψηλὴν ποίησιν - τὸ κάλλος τῆς ἑλληνικῆς γλυπτικῆς**· **7)** εἰδ. νεώτ. κ. δημ. μετ' αἰτ. ἢ προτ. ἐξηρτημένης ὡς ἀντικ. ἔν τισι φρ. κατ' ἄρνητ. ἐκφορὰν ἐπιτιμητικῶς, **δὲν ἐννοῶ** = δὲν δικαιολογῶ ἐν ἐμοί, δὲν ἐγκρίνω, δὲν ἐπιδοκιμάζω, εὑρίσκω ἀναιτιολόγητον, οὐχὶ πρέπον, ἐπίψογον τὸ διὰ τοῦ ἀντικ. δηλούμενον : **δὲν ἐννοῶ τὴν διαγωγήν σου - τὰς ἀξιώσεις σου - πῶς ἀντιλαμβάνεσαι τὰς ὑποχρεώσεις σου - διατί ἀπεκφεύγεις**· || ὁμ. σημ. ἐνίοτε κ. ἐν τῇ φρ. **δὲν σὲ ἐννοῶ**· **8)** μετ' ἀπαρφ. ἔχω κατὰ νοῦν, διανοοῦμαι, σχεδιάζω νὰ πράξω τι, βούλομαι : Ἡρ.1,77 **ἐνένωτο στρατεύειν**· || ὁμ. μετ' αἰτ. πράγμ. κ. ἀπαρφ. παραλειπομένου πολλάκις ὡς εὐνοήτου ἐκ τῶν συμφραζομένων : Σοφ.Αἶ.114 **ἐπειδὴ τέρψις ἥδε σοι τὸ δρᾶν . . φείδου μηδὲν ὧνπερ ἐννοεῖς**, ΠΔ Ἰουδ.9,5 **σὺ γὰρ ἐποίησας τὰ πρότερα ἐκείνων . . καὶ ἐγενήθησαν ἃ ἐνενοήθης** (γενέσθαι ἢ ποιῆσαι)· **9)** ἀνομιμνήσκομαι, ἐνθυμοῦμαι, ἐπαναφέρω εἰς τὸν νοῦν μου : Σοφ.Τρ.578 **τοῦτ' ἐννοήσασ', ὦ φίλαι . . χιτῶνα τόνδ' ἔβαψα**· **10)** ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω, διὰ τῆς διανοίας διακρίνω : Πλάτ.Νόμ.798B **μηχανὴν δὴ δεῖ τὸν νομοθέτην ἐννοεῖν ἁμόθεν γέ ποθεν**, Ξεν.Ἀν.2,2,10 **ἄλλην τινὰ ἐννενοηκέναι δοκεῖς ὁδὸν κρείττω**· **11)** σχηματίζω ἰδέαν περί τινος : Πλάτ.Φαίδ.73C **μὴ μόνον ἐκεῖνο γνῶ, ἀλλὰ καὶ ἕτερον ἐννοήσῃ**· **12)** ὑποθέτω : Ξεν.Ἀν.6,1,29 **ἧττον ἂν στάσις εἴη ἑνὸς ἄρχοντος ἢ πολλῶν**· **13)** κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ λέξεων καὶ φράσεων, σημαίνω, δηλῶ : Πλάτ.Εὐθ.287C (κῶδ.) **τί σοι ἄλλο ἐννοεῖ . . τὸ ῥῆμα;**, - **τί ἐννοεῖ αὐτὴ ἡ λέξις - ἡ φράσις;**· **14)** νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἐπὶ ξένης γλώσσης, ἀντιλαμβάνομαί πως, ἤτοι οὐχὶ ἀρτίως τὴν ἔννοιαν τῶν λέξεων καὶ φράσεων τῆς κατονομαζομένης γλώσσης : **ἐννοῶ ἀρκετὰ τὴν γερμανικήν**· **15)** νεώτ. κ. δημ. θέλω, ἔχω τὴν ἀξίωσιν, ἀπαιτῶ : **ἐννοεῖ ὅ,τι 'πῇ νὰ γίνεται**, - **ἐννοῶ νὰ προσέχετε εἰς τὸ μάθημα - νὰ φύγῃς ἀμέσως**· **16)** νεώτ. κ. δημ. παθ. **ἐννοοῦμαι** γίνομαι ἀντιληπτός, καταληπτός : **χωρία τινὰ τοῦ Πινδάρου δὲν ἐννοοῦνται πλήρως**, - **διὰ νὰ ἐννοήσῃς τὸν κίνδυνον**· || ὑπάγομαι νοητῶς εἰς μορφήν, εἰς σύστασιν : **οὕτως ἐννοουμένη ἡ περὶ κολάσεως δοξασία**, Λασκαρ.Μυστ.Κεφ.9 **ἡ ὅλη ζωὴ εἰς οἰκογένειαν ἔτσι ἐννοημένην**· || φρ. **νὰ ἐννοούμεθα** = νὰ γίνωσιν εἰς σὲ ἀντιληπταὶ αἱ εὔλογοι θελήσεις ἢ αἱ ἀξιώσεις μου· ὁμ. νεώτ. **τὰ εὐκόλως ἐννοούμενα παραλείπονται** = περαιτέρω ἐξήγησις, ἀνάπτυξις, ἔκφρασις εἶναι περιττή· **17)** τὸ γ' πρόσ. τοῦ παθ. **ἐννοεῖται** παρενθετικῶς ἢ ἐν ἐξαρτήσει = εἶναι προφανές, ἐξυπακούεται : **ἐάν, ἐννοεῖται, δυνηθῶ**, - **αὐτά, ἐννοεῖται, μεταξύ μας**, - **ἐννοεῖται, ὅτι πρόκειται περὶ σχεδίου**.
ἔννυθεν Ἡσ. « ἐκέχυντο ».
ἐννυκτερεύω μτγν. διέρχομαι, περνῶ τὴν νύκτα ἔν τινι τόπῳ, διανυκτερεύω : Πολύβ.3,22,13 **ἐὰν ὡς πολέμιοι εἰς τὴν χώραν εἰσέλθωσιν, ἐν τῇ χώρᾳ μὴ ἐννυκτερευέτωσαν**· || κ. ἀπολ. : Ἡλιόδ.3,4 **ἐννυκτερεύειν ἡμῖν ἐπ' ἀδείαις**· **2)** ἐπὶ ἰατρ. παρασκευασμάτων, παραμένω ἐπὶ μίαν νύκτα : Διοσκ.2,91 **ζέσας οἴνῳ . . , εἶτα ἀνελόμενος καὶ ἐννυκτερεῦσαι ἀφείς**, Φίλων π.Ὀρειβ.45,29,7.
ἔννυμι ἢ **ἐννύω** (πρβλ. ἀμφι-, καθ-), ἰων. **εἵνυμι**, εἱνύω (πρβλ. ἀμφί-, κατα-), μέλλ. **ἕσω**, ἐπ. **ἕσσω**, ἐπ. ἀόρ. **ἕσσα**, (ὁ κοινὸς τ. μ. συνθ. ἀμφιέσαιμι, ἀμφι-ἔσασα), μέσ. **ἔννυμαι**, παρατ. ἐννυτο, ἐπ. μέλλ. **ἕσσομαι** (ἐπιF-, ἐφ-), ἀόρ. (ἀμφὶ) . . **ἕσατο**, ἐπ. (ἐπὶ) . . **ἕσσαντο**, ἐπ. γ' ἑν. (ἀμφὶ) . . **ἑέσσατο**, παθ. παρακ. **εἷμαι**, **εἷται**, ἀλλὰ β' ἑν. **ἕσσαι**, γ' ἑν. **ἕσται**, ὑπερσ. β' ἑν. **ἕσσο**, γ' ἑν. **ἕστο**, ἐπ. **ἕεστο**, γ' δυϊκ. **ἕσθην**, γ' πληθ. **εἵατο**, μτχ. **εἱμένος** ἐνδύω, περιβάλλω τινά τι, τινά μέ τι, ντύνω : Ἰλ.Ε 905 **τὸν δ' Ἥβη λοῦσεν, χαρίεντα δὲ εἵματα ἕσσεν**· || κ. μετὰ διπλῆς αἰτ. : Ὀδ.Ο 338 **κεῖνός σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἕσσει**· **2)** μέσ. κ. παθ. μ. μετ' αἰτ. πράγμ. ἐνδύω ἐμαυτόν τι, περιβάλλομαι, φορῶ : Ὀδ.Ψ 115 **κακὰ δὲ χροΐ εἵματα εἷμαι**· || ὁμ. ἐπὶ πανοπλίας : Ἰλ.Ξ 383 **ἕσσαντο περὶ χροΐ νώροπα χαλκόν**· || ὁμ. ἐπὶ μεγάλων ἀσπίδων, αἵτινες ἐκάλυπτον ὅλον τὸ σῶμα : Ἰλ.Ξ 372 **ἀσπίδες ὅσσαι ἄρισται ἐνὶ στρατῷ ἠδὲ μέγισται, ἑσσάμενοι**· || ὁμ. ἐπὶ παντὸς καλύμματος, καλύπτομαι, σκεπάζομαι : Ἰλ.Ξ 350 **ἐπὶ δὲ νεφέλην ἕσσαντο**, Ὀδ.Δ 299 **χλαίνας . . ἕσασθαι**· || ὁμ. κ. μτφ. : Ἰλ.Γ 381 **φρεσὶν εἱμένος ἀλκήν**· || σπαν. κ. π. τραγ. (συνήθ. ὡς π. πεζοῖς ἀπαντᾷ σύνθετον) σκεπάζομαι : Σοφ.ΟΚ 1701 **τὸν ἀεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἱμένος**, Εὐρ.Τρῳ.496.
ἐννυστάζω μτγν. νυστάζω, καταλαμβάνομαι ὑπὸ ὕπνου ἔν τινι : Κύριλλ.Ἀπολογ.Ἰουλ.10,341D **μνήμασιν ἐννυστάζοντες**.
ἐννυχεύω διέρχομαι τὴν νύκτα, διανυκτερεύω, κοιμῶμαι ἔν τινι τόπῳ : Πλούτ.Ἠθ.434E **ἐννυχεύσας ὁ ἄνθρωπος . . τῷ σηκῷ**· || κ. μτφ. : Σοφ. Ἀντ.784 **Ἔρως, ὃς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς νεάνιδος ἐννυχεύεις**· **2)** ἐπὶ ἀστέρων, δύω, δύνω : Αἰσώπ.Μῦθ.369 πότ' ἐννυχεύει χρυσότοξος Ὠρίων.

ἐννύχιας-α-ον κ. -ος-ον (νὺξ) ἐν καιρῷ νυκτός, κατὰ τὴν νύκτα, νυκτερινός: Ἰλ.Φ 37 ἐννύχιος προμολών, Ὀδ.Γ 178, Ἡσίοδ.Θ 10 ἐννύχιαι στεῖχον περικαλλέα ὄσσαν ἱεῖσαι, Πίνδ.Π 3,140 μέλπονται θαμὰ σεμνὰν θεὸν ἐννύχιαι, Σοφ.Αἴ.1203· || ὁ ὑπὸ ζόφου, σκότους περικυκλούμενος: Σοφ.ΟΚ 1248 ἐννυχιᾶν ἀπὸ ῥιπᾶν, Ἀριστφ.Ἱππ.1290 ἢ πολλάκις ἐννυχίαισι φροντίσι συγγεγένημαι· || τὸ οὐδ. ἐννύχιον ὡς ἐπίρρ. (ἀμφ.): Παρρόσ.π.Ἀθην. 12,544Α· **2**) ἄναξ ἐννυχίων βασιλεὺς τῶν κατοικούντων εἰς τὰς χώρας τῆς Νυκτός, τ. ἔ. τῶν νεκρῶν: Σοφ.ΟΚ 1558 ἐννυχίων ἄναξ Ἀϊδωνεῦ· **3**) Ἡσ. «ἐννύχιον κρύπτεις, σκοτεινῶς καὶ δολίως, τινὲς δὲ ἐμμύχιον ἐν τῷ μυχῷ».

ἔννυχος-ον ὁ ἐννύχιος βλ.λ.: Ἰλ.Λ 716 ἄγγελος ἦλθε θέουσ' ἀπ' Ὀλύμπου θωρήσσεσθαι ἔννυχος, Πίνδ.Π 11,25, Αἰσχ.Πρ.645 ἀεὶ γὰρ ὄψεις ἔννυχοι πωλεύμεναι· || τὸ οὐδ. πληθ. ἔννυχα ὡς ἐπίρρ.: ΚΔ Μᾶρκ.1,35 ἔννυχα λίαν ἀναστάς· **2**) ἐπίθ. τοῦ Ἅδου: Σοφ.Τρ.501 οὐδὲ τὸν ἔννυχον Ἀΐδαυ ἢ Ποσειδάωνα τινάκτορα γαίας· **3**) Ἐπιγρ. ἔννυχος ἠώς ἡμέρα θανάτου.

ἐννύχως ἐπίρρ. μτγν. κ. μσν. ἐν καιρῷ νυκτός, κατὰ τὴν νύκτα: Νικήτ.Εὐγ.2,316· || κ. συγκρ. -ώτερον: Αἰσώπ.Μῦθ.79 ἡ δεσπότις.. ἐννυχώτερον αὐτὰς ἀνέστη.

ἔννωθρος-ον μτγν. ὁ ὑπὸ νωθρότητος, νάρκης κατεχόμενος, ναρκωμένος: Διοσκ.1,37 ἔννωθροι γίνονται καὶ ἔκλυτοι οἱ λαμβάνοντες.

ἐννῶσαι ἰων. ἀπαρφ. ἀορ. α' τοῦ ἐννοῶ βλ.λ.

ἐννωτίζομαι μσν. φέρω ἐπὶ τῶν νώτων: Τζέτζ. Χιλ.4,5.

ἐνξεινπλάριον (λατ. exemplarium) Ἐπιγρ. ἀντίτυπον, ἀντίγραφον.

ἐνό δωρ. κ. αἰολ. κ. ἔνο = ἔνι, ἔνεστι: Ἀξιόπ.1,5.

ἐνοάσατο φ-δωρ. ἀντὶ ἐνοήσατο τοῦ νοῶ βλ.λ: Αἴσ.π.Στοβ.Ἐκλ.850W.

ἐνόθρυζος-ον πάπ. καθαρός, ἀμιγής: ἐνόδρυζος χρυσός (ἀμφ.).

ἔνογκος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ διωγκωμένος, ἐξωγκωμένος: Στεφ.Ἱππ.1,206D ἔνογκοι φλέβες, Ἱππιατρ. 54,23 κοιλίαν δὲ μὴ ἄγαν ἔνογκον· **2**) ὁ ὀγκώδης, σωματώδης: Πορφ.Γνωμ.27, Ἰάμβλ.Μαθ. Ἐπιστ.8 τὸ ἔνογκον καὶ διαστατόν.

ἐνογκώδης-ους-ες μσν. ἐπὶ λόγου, ὀγκηρός, στομφώδης, φουσκωμένος: Πισίδ.Γ.Ἐξ.548.

ἐνοδιάρχης (ὁ) Ἐπιγρ. ὁδηγὸς συνοδείας.

ἐνόδιος-α-ον κ. νεώτ., μτγν. κ. -ος-ον, ἐπ. εἰνόδιος-η-ον, παρὰ τραγ. κτ. τὸν τ. τοῦτον μ. τὸ θηλ. εἰνοδία, θεσσαλ. ἐννοδία ὁ ἐν τῇ ὁδῷ, ὁ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἢ ὁ παρὰ τὴν ὁδόν: Ἰλ.Π 260 αὐτίκα δὲ σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο εἰνοδίοις, Αἰσχ. Πρ.487 ἐγνώρισ' αὐτοῖς ἐνοδίους τε συμβόλους, Πλούτ.Αἰμ.8 τῶν γὰρ πόλεων τὰς ἐνοδίους καὶ παραθαλαττίους· **2**) ὁ πρὸς χρῆσιν ἐν τῇ ὁδῷ, καθ' ὁδόν: Διον.Ἀλ.Ρωμ.4,48 ὅπλα ἔξω τῶν ἐνοδίων· **3**) τὸ οὐδ. πληθ. ἐνόδια ὡς οὐσ. δίκτυα θηρευτικὰ πρὸς ἀποκλεισμόν, φράξιμον τῶν παρόδων ἐν ὥρᾳ θήρας: Ξεν.Κυν.6,9 ἐμβαλλέτω τὰ ἐνόδια εἰς τὰς ὁδούς· **4**) ὁμ. ἐνόδια ὡς οὐσ. αἱ ἐκ μακρᾶς ὁδοιπορίας φλύκταινοι εἰς προστριβόμενα μέρη τοῦ σώματος: Θεόφρ.Ἱδρ.15 ἐκ τῶν καλουμένων ἐνοδίων, ἃ γίνεται τοῖς πολλοῖς ὅταν εἰς ὁδὸν ἐμπέσωσι· **5**) ὡς ἐπίθ. θεῶν, ὧν ἀγάλματα ἢ βωμοὶ ἢ στῆλαι φέρουσαι μόνον τὴν κεφαλὴν ἐστήνοντο παρὰ τὰς ὁδοὺς ἢ ἐν τριόδοις, ἤτοι τῆς Περσεφόνης, τοῦ Ἑρμοῦ κ. συνηθέστ. τῆς Ἑκάτης: Σοφ.Ἀντ.1199 ἐνοδία θεὸς (Περσεφόνη), Εὐρ.Ἴων 1048 εἰνοδία θυγάτηρ Δάματρος, Ἐπιγρ. δαίμων ἐνοδία, Θεόκρ.25,4 Ἑρμέω ἀζόμενος δεινὴν ὄπιν εἰνοδίοιο, Σοφ.ἀπ.535,2 εἰνοδίας Ἑκάτης· || πολλάκις κ. ἄνευ τοῦ ὀνόμ. τῆς θεᾶς ἐνοδία ἢ ἐνόδιος ὡς οὐσ.: Ἱππ.Ἱερ.Νούσ. 303,11, Εὐρ.Ἑλ.570 οὐ νυκτίφαντον πρόπολον Ἐνοδίας μ' ὁρᾷς, Παυσ.3,14,9 θύουσι.. μέλαιναν τῇ Ἐνοδίῳ σκύλακα.

ἐνοδῖτις-ιδος (ἡ) ἡ ἐνοδία βλ.λ.4): Ὀρφ.ἀπ.72,2.

ἔνοδμος-ον (ὀδμή) μτγν. ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ τὴν συνήθη ὀσμήν, πρόσφατος, φρέσκος: Νίκ.Θηρ.41.

ἔνοδος (ἡ) πάπ. ἐπίσκεψις: πρὸς τὴν ἐπ' ἀγαθῷ ἔν-.

ἑνοείδεια (ἡ) μσν. ἁπλότης, ἑνότης, μονότης, μοναδικότης: Στέφ.Ρητ.318,28.

ἑνοειδής-οῦς-ές μτγν. μονοειδής, ἁπλοῦς: Διον. Ἀρεοπ.154Β εἰς ἑνοειδῆ καὶ θείαν ζωήν, Νικόμ. Ἁρμον.12 ἑνοειδὴς φωνή· **2**) ὁ ὁμοιάζων πρὸς ἕν τι· Ἡσ. «ἑνοειδεῖς, ἑνὶ θεῷ ὅμοιοι»: Πλωτῖν.6,9,5, Ἰουλ Λόγ.4,143Β· || κ. συγκρ. -έστερος: Δαμασκ. Ἀρχ.38· κ. ὑπερθ. -έστατος: Πρόκλ.Ρ 1,177.

ἑνοειδῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. μσν. μονομόρφως, μονοειδῶς: Ἰάμβλ Μυστ.1,3, Γρηγορ.Ν 23,2.

ἑνόζυγος-ον Ἐπιγρ. ὁ ὑφ' ἑνὸς ζυγοῦ μονομάχων πρὸς θηρία γινόμενος: ἐν- κοντοκυνηγέσιον.

ἑνοθεΐα (ἡ) νεώτ. φιλοσ. ὅρος πρὸς δήλωσιν τῆς λατρείας ἑνὸς θεοῦ, χωρὶς ὅμως ν' ἀποκλείηται καὶ ὕπαρξις ἄλλων θεῶν.

ἐνόθω μσν. κινῶ, ταράσσω: Εὐστ.Ἰλ.307,16· πρβλ. Ἡσ. «ἐνοσέμεν, ἐπιπλήττειν».

ἐνοιδέω οἰδαίνομαι, ἐξογκοῦμαι ἔν τινι, πρήσκομαι: Ἱππ.Χυμ.49,19 σπλὴν ἐνοιδέων, Ἀντυλλ. π.Ὀρειβ.7,16,6· || κ. μτφ. ἐπὶ τῶν τραυμάτων τοῦ ἔρωτος: Πλούτ.ἀπ.25,4.

ἐνοιδής-οῦς ές μτγν. ἐξωγκωμένος, πρησμένος.

ἐνοιδίσκομαι μτγν. θαμιστ. ἐνοιδέω βλ.λ. ἐπὶ τῶν βλαστῶν τῶν ἀμπέλων: Γαλ.13,251 τό γ' ἐνοιδισκόμενον αὐτῶν μέρος.

ἐνοικάδιος-ον μτγν. ἐνοικίδιος- βλ.λ.: Ἀρετ. Χρον.Νούσ.1,4 οἱ ἐνοικάδιοι γαλεοί.

ἐνοικάρης (ὁ) δημ. συνηθέστ. νοικάρης βλ.λ.

ἐνοικάτορας (ὁ) δημ. συνηθέστ. νοικάτορας βλ.λ.

ἐνοίκειος-ον Ἐπιγρ. ὁ περιεχόμενος ἐν τῷ οἴκῳ· ὅθ. πληθ. τὰ ἐνοίκεια τὰ οἰκιακὰ σκεύη.

ἐνοικειῶ-όω μτγν. καθιστῶ τι οἰκεῖον, εἰσάγω μεταξύ τινων ὡς κοινωνικὸν δεσμόν: Διόδ.Σ 1,93 τὴν ἐπιείκειαν.. τοῖς ἀνθρώποις ἐνοικειοῦν· **2**) παθ. εἰσδύομαι, ὑπεισέρχομαι: Πλούτ.Ἠθ. 959F· **3**) ὁμ. παθ εἶμαι συγγενής: ΠΔ Ἐσθ.8,1 ὑπέδειξε γὰρ Ἐσθήρ, ὅτι ἐνοικείωται αὐτῇ.

ἐνοικείωσις-εως (ἡ) μσν. ἐνοίκησις βλ.λ., ἐγκατάστασις, διαμονὴ ἔν τινι: Ἰω.Κλίμ.311,2 τῆς ἐμῆς ἐν ὑμῖν ἐνοικειώσεως.

ἐνοικέτις-ιδος (ἡ) ἔνοικος, κάτοικος: Σουΐδ. ἐνοικέτις τῶν νήσων ἡ Ἀφροδίτη.

ἐνοικήσιμος-ον σχόλ. ὁ κατάλληλος πρὸς κατοικίαν, κατοικήσιμος: Σχόλ.Σοφ.ΟΚ 27.

ἐνοίκησις-εως (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. τὸ κατοικεῖν ἔν τινι τόπῳ, οἴκησις, ἐγκατοίκησις: Θουκ.2,17 οὐ γὰρ διὰ τὴν παράνομον ἐνοίκησιν αἱ ξυμφοραὶ γενέσθαι τῇ πόλει, Διον.Ἀλ.Ρωμ.2,1, Δίων Κ 52 ὄνομα καὶ νῦν ἔτι διὰ τὴν Τιβερίου ἐνοίκησιν ἔχουσα, Μηναῖ.Ι Ὠδ.4· **2**) πάπ. δικαίωμα κατοχῆς: ἔχει τὴν ἐνοίκησιν οἴκου.

ἐνοικητήριον (τὸ) μτγν. τόπος πρὸς κατοικίαν, οἴκημα: Πολυδ.1,73.

ἐνοικήτωρ-ορος μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐνοικῶν, ὁ κάτοικος: Στέφ.Βυζ. ἐν λ. Πικεντία.

ἐνοικί μτγν. εἰς τὸν οἶκον: Ἡρωδιαν.Ἐπιμ.255 τὰ εἰς κι διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται, πανοικί, ἐνοικί.

ἐνοικιάζω μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. νοικιάζω, παρέχω ἢ λαμβάνω τι ἐπὶ ἐνοικίῳ, ἐκμισθῶ ἢ μισθῶ: Γρηγέντ.612Β,-ἐνοικιάζω τὸ δωμάτιον - τὸ κτῆμα -τὸ μαγαζί· || παθ. ἐπὶ τῶν μισθίων, παρέχομαι ἐπὶ ἐνοικίῳ: ἐνοικιάζεται ὁ ἄνω ὄροφος.

ἐνοικιακός-ή-όν μσν. ὁ κατάλληλος δι' ἐνοικίασιν: Παλαιολ.Μιχ.Χρυσόβ. ἐν Mi.161,1047.

ἐνοικίασις-εως (ἡ) νεώτ. ἐκμίσθωσις ἢ μίσθωσις, νοίκιασμα : **ἐνοικίασις κτήματος - φόρων.**

ἐνοικιαστήριος-ον νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐνοικίασιν βλ.λ. : **ἐνοικιαστήριος πρᾶξις·** 2) τὸ οὐδ. **ἐνοικιαστήριο(ν)** ὡς οὐσ. (κατὰ παράλ. τοῦ ἔγγραφον) συμβόλαιον ἢ συμφωνητικὸν τῆς ἐνοικιάσεως, τῆς μισθώσεως· 3) ὁμ. τὸ οὐδ. ἀγγελία ἔγγραφος δι' ἧς προσφέρεταί τι πρὸς ἐνοικίασιν· ‖ πινακίδιον ἀναγράφον τὴν λέξιν « ἐνοικιάζεται », ἀνηρτημένον ἔξωθι τῶν πρὸς ἐνοικίασιν ἀκινήτων.

ἐνοικιαστής (ὁ) νεώτ. ὁ λαμβάνων ἐπὶ ἐνοικίῳ, ὁ μισθωτής : **ἐνοικιαστὴς καταστήματος - τοῦ φόρου, - τῆς δεκάτης.**

ἐνοικίδιος-ον ἢ -α-ον μτγν., μσν. ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ, οἰκιακός, κατοικίδιος : Κλήμ.'Αλ.Παιδ.2,189 **τὰ σκεύη τὰ ἐνοικίδια,** Γεωπ.18,2 **τῆς ἐν- ὄρνιθος.**

ἐνοικίζω κ. νεώτ. βάλλω τι εἴς τινα τόπον, ἐγκαθιστῶ, ἐμβάλλω : Αἰσχ.ἀπ.248 **ἀλλ' ἐνῴκισεν δεινὴν στομωτὸν ἔκφυσιν, ποδὸς βλάβην,** Πλάτ. 'Επιν.978C **παρὰ δ' ἡμῖν τοῦτ' αὐτὸ πρῶτον ἐνῴκισεν ὁ θεός·** ‖ ὁμ. σημ. κ. μέσ. : 'Ιώσ.ΑΙ 11,5,4 **ἀλλοεθνεῖς ἐνοικισάμενοι γυναῖκας·** 2) παθ. ἐγκαθίσταμαι ἔν τινι τόπῳ, ὡς κάτοικος ἀποικίζομαι ἐντός τινος : 'Ηρ.1,68 **χρόνῳ δὲ ὡς ἀνέγνωσε, ἐνοικίσθη·** ‖ ὁμ. ἐνδιατρίβω, ἐνασχολοῦμαι εἴς τι : Πλάτ.'Αξ.371C **τίνα βίον βεβίωκε καὶ τίσιν ἐπιτηδεύμασιν ἐνῳκίσθη·** 3) πάπ. εἰσάγω, ἐγκαθιστῶ μισθωτήν : Πάπ. **ἐνοικίζειν καὶ ἐξοικίζειν.**

ἐνοικικός-ή-όν μσν. ὁ πρὸς ἐνοικίασιν ὤν : Μιχ. 'Αττολ.ἐν Σάθ.1,19 **τὰ ἡμίση τῶν ἐνοικικῶν μου.**

ἐνοικικῶς ἐπίρρ. μσν. διὰ καταβολῆς ἐνοικίου, μὲ νοίκι : Μιχ.'Ατταλ.ἐν Σάθ.1,25 **οἰκήματα .. ἐκδιδόσθαι.. μόνον ἐνοικικῶς.**

ἐνοικιολόγος (ὁ) μτγν. ὁ τὰ ἐνοίκια συλλέγων: 'Αρτεμ.3,41 **τὰ αὐτὰ τῷ δανειστῇ καὶ ὁ ἐνοικιολόγος σημαίνει.**

ἐνοίκιος-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν τῷ οἴκῳ ὤν, οἰκιακός, κατοικίδιος : Αἰσχ.Εὐμ.866 **ἐνοικίου δ' ὄρνιθος οὐ λέγω μάχην·** 2) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. **ἐνοίκιο(ν)** ὡς οὐσ. τὸ παρεχόμενον τίμημα διὰ τὴν ἐγκατοίκησιν ἢ τὴν χρῆσιν μισθίου οἰκήματος, μίσθωμα οἰκίας, νοίκι : Λυσ.ἀπ.27 **εἰ μὲν χωρίου ἀμφισβητεῖς, καρποῦ, εἰ δὲ οἰκίας, ἐνοικίου,**Δημ.1179 **οἰκίας ἧς ἔφασκες μισθῶσαί μοι ὡς σαυτοῦ οὖσαν,** Πλούτ.Σύλλ.1 **ᾤκει παρ' ἑτέροις ἐνοίκιον οὐ πολὺ τελῶν, - ἐνοίκιον οἰκίας, - ἐνοίκια ηὐξημένα, - δωμάτιον ἐπ' ἐνοικίῳ, - δὲν μοῦ πλήρωσε ἀκόμα τὸ ἐνοίκιο** (συνηθέστ. νοίκι)· ‖ ὁμ. κ. μτφ. : Θεόφρ. εἰς Πλούτ.'Ηθ.135E **τῷ σώματι τελεῖν ἐνοίκιον τὴν ψυχήν·** ‖ πάπ. κ. νεώτ. κτ. ἐπέκτ. μίσθωμα παντὸς χώρου : Πάπ. **ἐνοίκιον ἀποθήκης,** αὐτ. **ἐνοίκιον θησαυροῦ·** ‖ νεώτ. κ. δημ. γεν. τίμημα καταβαλλόμενον διὰ τὴν ἐπὶ ὡρισμένον χρόνον χρῆσιν ἀκινήτου ἢ κινητοῦ πράγματος : **ἐνοίκιον γωνίας - ἐπίπλων - ποδηλάτου·** 3) ὁμ. **ἐνοίκιον** οἴκησις, ἐγκατοίκησις : Διον.Περ. 668 **περὶ κεῖνον ἐνοίκια χῶρον ἔχουσιν.**

ἐνοικιοστάσιον (τὸ) νεώτ. ἡ ἀναγκαστικὴ διὰ τὸν ἐκμισθωτὴν παράτασις τῆς μισθωτικῆς σχέσεως ἐπὶ ἀστικῶν κτημάτων καὶ μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ διὰ τῆς μισθώσεως τεταγμένου χρόνου.

ἐνοίκισμα-ατος (τὸ) λεξ. ἐνοίκησις, ἐγκατοίκησις· Σουΐδ. ἐν λ. ἐναύλισμα.

ἐνοικισμός (ὁ) πάπ. τὸ εἰσέρχεσθαι πρὸς ἐγκατοίκησιν, τὸ ἐνοικίζεσθαι : **ἐνοικισμοῦ τῆς οἰκίας.**

ἐνοικοδόμημα-ατος (τὸ) οἰκοδομὴ ἔν τινι τόπῳ, (πιθ.) : Πλάτ.Νόμ.760E.

ἐνοικοδόμησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ οἰκοδομεῖν βλ.λ.

ἐνοικοδομία (ἡ) 'Επιγρ. τείχισις, περιτείχισμα : 'Επιγρ. **ἐνοικοδομία φρέατος.**

ἐνοικοδομῶ-έω κ. νεώτ. οἰκοδομῶ, κτίζω ἔν τινι τόπῳ : Θουκ.3,51 **πύργον ἐνοικοδομήσαντες οἱ Μεγαρῆς φρουρίῳ,** Πάπ. **ἐνοικοδομήσας θυρεόν·** κ. παθ. : Θουκ.8,84 **τὸ ἐν τῇ Μιλήτῳ ἐνῳκοδομημένον .. φρούριον·** ‖ μέσ. οἰκοδομῶ, κτίζω ἔν τινι τόπῳ, δι' ἐμαυτόν : Θουκ.3,85 **τεῖχος ἐνοικοδομησάμενοι ἔφθειρον τοὺς ἐν τῇ πόλει·** 2) ἀποφράττω, κλείω διὰ τοίχου : Πάπ. **ἐνῳκοδομηκότες τὰς θύρας τῶν οἰκιῶν,** 'Αρρ.'Αν.6,29,10 Διόδ.Σ 11,45 **ἐνοικοδομῆσαι τὴν εἴσοδον·** 3) ἀνοικοδομῶ : Πολύαιν.1,40,4.

ἐνοικολόγος (ὁ) πάπ. ὁ εἰσπράκτωρ ἐνοικίων.

ἐνοικολογῶ-έω πάπ. συλλέγω, εἰσπράττω ἐνοίκια : **ἀντὶ τῶν ὀφειλομένων καὶ .. εἰσοικίζειν καὶ ἐνοικολογεῖν·** ‖ κ. μετ' αἰτ. λαμβάνω ἐνοίκια ἀπό : Πάπ. **ἐνοικολογῆσαι ταύτας τὰς οἰκίας.**

ἐνοικονομῶ-έω μτγν. προμηθεύω, χορηγῶ : Σωρ.1,87 **τῆς φύσεως τὸ γάλα ἐνοικονομῆσαι.**

ἔνοικος-ον κ. νεώτ. ὁ οἰκῶν ἐντός, ὁ κάτοικος : Αἰσχ.'Ικ.611 **καὶ μήτ' ἐνοίκων μήτ' ἐπηλύδων τινὰ ἄγειν,** 'Ιεροκλ.Χρυσ.'Επ.11,441Μ **ἔνοικος θεός·** ‖ συνήθ. μετὰ γεν. τόπου, κάτοικος τόπου τινός: Αἰσχ.Πρ.415 **Κολχίδος τε γᾶς ἔνοικοι παρθένοι,** Σοφ.Τρ.1092· ‖ ὁμ. κ. μετὰ δοτ. ὁ παραμένων ἔν τινι τόπῳ : Πλάτ.Κριτ.113C **τούτῳ δ' ἦν ἔνοικος τῶν ἐκεῖ κατὰ ἀρχὰς ἐκ γῆς ἀνδρῶν,** Λιμέν.20 **ἑσμὸς τεχνιτῶν ἔνοικος πόλει·** ‖ νεώτ. τὸ ἀρσ. κ. θηλ. **ἔνοικος** ὡς οὐσ. ὁ διαμένων ἔν τινι οἰκήματι : **οἱ ἔνοικοι τοῦ ξενοδοχείου - τῆς πολυκατοικίας·** 2) παθ. ὁ ἐνοικούμενος, κατοικούμενος: Εὐρ.'Ιων 235 **Παλλάδος ἔνοικα μέλαθρα.**

ἐνοικουρῶ-έω μτγν. ἐπὶ φρουρᾶς, διαμένω ὑπὸ στέγην, στεγάζομαι ἔν τινι τόπῳ : Διον.'Αλ.Ρωμ.6,3 **ἐν ᾧ** (χωρίῳ) **φρουρά τις ἦν 'Ρωμαίων ἐνοικουροῦσα ὀλίγη·** ‖ ὁμ. κ. μτφ. : Λουκ.Φιλοφ.39 **ὡς ἡ μνήμη .. ἐνοικουροῦσα.**

ἐνοικῶ-έω κ. νεώτ. κατοικῶ, διαμένω ἔν τινι τόπῳ, μετὰ δοτ. τόπου : Εὐρ.'Ηρ.1282 **οὔτ' ἐμαῖς φίλαις Θήβαις ἐνοικεῖν ὅσιον,** Ξεν.'Αν.5,6,25 **χώρα .. ὥστε** (ἐξεῖναι) **τῷ βουλομένῳ ἐνοικεῖν·** ‖ νεώτ. εἰδ. διαμένω ἔν τινι οἰκίᾳ· ‖ κ. μετ' ἐπιρρ. τοπ. : 'Αριστφ.Νεφ.95 **ἐνταῦθ' ἐνοικοῦσ' ἄνδρες·** ‖ κ. μετ' αἰτ. τοῦ τόπου ὃν κατοικεῖ τις : Σοφ.ΟΚ 1533 **τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν·** ‖ κ. ἀπολ. : Εὐρ.'Ικ.535 **οὔ τι γὰρ κεκτήμεθα ἡμέτερον αὐτὸ** (ἐνν. **τὸ σῶμα**) **πλὴν ἐνοικῆσαι βίον** (παρὰ νὰ ἔχωμεν αὐτὸ ὡς κατοικίαν ἐν τῷ βίῳ), Θουκ.4,56 (Θυρέαν) **ἔδοσαν .. ἐνοικεῖν·** ‖ **οἱ ἐνοικοῦντες** οἱ κάτοικοι : 'Ηρ.1,4 **τὴν γὰρ 'Ασίην καὶ τὰ ἐνοικέοντα ἔθνεα,** Θουκ.1,91· ‖ ὁμ. κ. νεώτ. οἱ διαμένοντες ἔν τινι οἰκίᾳ : 'Ηρ.2,66 **ἐν ὁτέοισι δ' ἂν οἰκίοισι αἰέλουρος ἀποθάνῃ .., οἱ ἐνοικέοντες πάντες ξυρῶνται τὰς ὀφρύας·** 2) πάπ. παρίσταμαί που : **ἐνοικεῖν τῇ συνελεύσει·** 3) μτφ. ἐνδιατρίβω, καταγίνομαι, ἐνασχολοῦμαι : 'Αριστλ.Γεν.Φθορ.316a,6 **ὅσοι ἐνῳκήκασι ἐν τοῖς φυσικοῖς,** Κλέαρχ.π.'Αθην.10,457E.

ἔνοινος-ον μτγν. ὁ περιέχων οἶνον : Λόγγ.2,1 **τὰ ἔνοινα τῶν βοτρύων·** 2) 'Επιγρ. ὁ ἔνσπονδος.

ἐνοινοφλύω μτγν. πίνων οἶνον φλυαρῶ : Λουκ. Λεξιφ.14 **οὐ γὰρ ἄκαιρον δήπουθεν ἐνοινοφλύειν** (ἀμφ. ἀνάγν.).

ἐνοινοχοῶ-έω χέω οἶνον **ἔν** τινι : 'Ιλ.Δ 3 **νέκταρ ἐνῳνοχόει** (δ. ἀνάγν.). ‖ κ. μετὰ συστοίχ. αἰτ. : 'Οδ.Γ 472 **οἶνον ἐνοινοχοεῦντες** (δ. ἀνάγν.).

ἐνοκλάζω μτγν. ἐπὶ κυνός, κάθημαι ὀκλαδόν, γονατιστά : Φιλόστρ.Νεώτ.Εἰκ.3 **ὁ δὲ τοῖς ὀπισθίοις ἐνοκλάσας ἀνέχει τὴν δέρην, ἐνδεχόμενος τὰ εἰς αὐτὸν ἀπορριπτούμενα.**

ἐνόλαι (αἱ) νεώτ. χημ. αἱ ἀκόρεστοι ἀλκοόλαι, αἱ περιέχουσαι τὸ ὑδροξύλιον πρὸς διπλῶς ἡνωμένον ἄτομον ἄνθρακος.

ἔνολβος-ον μτγν. εὐδαίμων, εὐτυχής : Μαν.4,85 **ἐντρυφέας καὶ ἐνόλβους.**

ἐνολισθάνω, μτγν. κ. μσν. -αίνω, ἀόρ. β' **ἐνώλισθον** ἐπὶ ἐδάφους, ὀλισθαίνω, γλιστρῶ ἔν τινι, βυθίζομαι : Πλούτ.Κιμ.16 **ἡ χώρα τῶν Λακεδαιμονίων χάσμασιν ἐνώλισθε πολλοῖς·** ‖ στερούμενος στηρίγματος καταπίπτω : Πλούτ.Πομπ.25 **ῥήξει τοῦ ἀέρος . . κενὸν πολὺ λαμβάνοντος ἐνολισθαίνειν τὰ πίπτοντα τῶν ὀρνέων.**

ἐνολκῶ-έω μσν. κ. -**ίζω,** ἀνέλκω, σύρω πλοῖον εἰς τὴν ξηράν, παθ. : Μαρτυρ. Ἀρέθ.π.Θησ.Στεφ. ἐν λ. **ἐκέλευσεν ἐνολκηθῆναι ἐπὶ τῆς γῆς.**

ἐνόλμιος-ον λεξ. κ. -ίς μαντικός· ΕΜ 344 « ἐνολμὶς ἦν γένος μάντεων. . ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἐνόλμιος ».

ἔνολμος-ον (ὅλμος) ὁ ἐπὶ τοῦ τρίποδος καθήμενος, μαντικός, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ἄ. ἐνόλμιος βλ.λ. : Ζηνόβ.3,63 **καὶ Ἀπόλλων ὑπὸ Σοφοκλέους ἔνολμος.**

ἐνολοποίησις-εως (ἡ) νεώτ. χημ. ἡ μετατροπὴ καρβονυλικῶν ἐνώσεων εἰς ἐνόλας βλ.λ.

ἔνομβρος-ον μσν. ὁ τοῦ ὄμβρου, τῆς βροχῆς, βρόχινος : Πισίδ.Γ 260 **ἔνομβρον ἐξ ἔθους ὕδωρ.**

ἐνομήρης-ους-ες μτγν. ὁμήρης ἐν, ἡνωμένος, δεδεμένος ὁμοῦ : Νίκ.Ἀλεξ.238.

ἐνομιλῶ-έω μτγν. ὁμιλῶ ἐν, συνονοστρέφομαι : Δίων Κ 43,15 **προσποιητῶς ὑμῖν ἐνωμίλησα,** Φίλ. 1,363 **ἐνωμίλησα τοῖς ἀνθρωπείοις·** **2)** ἐκ μακρᾶς συναναστροφῆς λαμβάνω πεῖρον, μαθαίνω : Πλούτ.Ἀντ.41 **πολλὰ τοῖς Πάρθων ἤθεσιν ἐνωμιληκώς·** **3)** μτφ.παθ. γίνομαι οἰκεῖος : Πολύστρ. 32W **εὐθὺς ἐκ παίδων ἐνωμιλημέναι δόξαι.**

ἐνομματῶ-όω μτγν. βάλλω ὄμματα, ὀφθαλμούς, ἀποδίδω τὴν ὅρασιν : Φίλ.1,586, ΨΧρυσ.7,19 **πηλῷ τὸν τυφλὸν ἐνομματώσας·** κ. παθ. : Φίλ.1,590.

ἐνόμνῦμαι πάπ. μέσ. κάμνω ἔνορκον μαρτυρίαν . **ὑπὲρ ὧν ἄλλοι ἐνόμνυνται·** ‖ παθ. λαμβάνομαι ἐνόρκως : **μαρτυρίαι ἐνομωμοσμέναι.**

ἐνομόργνῦμαι μτγν. μέσ. ἀπομάσσω, ἀποσπογγίζω· Σουΐδ. « **ἐνωμόρξατο,** ἀπεμάξατο, ἀπεφήσατο »· δθ. ἐντυπῶ, ἀποτυπῶ, ἐγχαράττω : Πλούτ. Ἠθ.1081Β· ‖ ὁμ. σημ. κ. μτφ. : αὐτ. Κικ. 32 **ἐνομόρξασθαι (τῇ ψυχῇ) τὰ τῶν πολλῶν πάθη.**

ἐνομοῦ μσν. ὁμοῦ, μαζί : Χρον.Μορ.205Η **βουλὴν ἐπῆραν ἐνομοῦ μετὰ τοὺς πελεγρίνους.**

ἐνόν οὐδ. μτχ. τοῦ ἔνειμι βλ.λ.

ἐνονειδίζω μτγν. ὀνειδίζω ἐν : ΨΒασίλ.3,594Ε ἐνονειδίζων **τῷ ἡνιόχῳ.**

ἐνονυχίζει ΕΜ 344,41 κ. ΑΒ 258 « ἀποδέχεται ».

ἐνοξίζω μτγν. ξινίζω : Ἰγνάτ.Ἐπιστ.Μαγνησ.10,23.

ἐνοπέω μτγν. κράζω, βοῶ, φωνάζω : Ἀκύλ. π. Εὐσ.46C **ἐνοπήσατε ἔθνη.**

ἐνόπη (ἡ) ἐνώτιον, σκουλαρίκι : Σοφ.ἀπ.54.

ἐνοπή (ἡ) (ἐνέπω) βοή, κραυγή : Ἰλ.Γ 2 **Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν ὄρνιθες ὥς·** ‖ κραυγὴ κλαιόντων : Ἰλ.Ω 160 **κίχεν δ' ἐνοπὴν τε γόον τε·** ‖ ἀγρία κραυγή : Εὐρ.Βάκχ.159 **ἐν Φρυγίαισι βοαῖς ἐνοπαῖσί τε·** ‖ ἰδ. πολεμικὴ κραυγή, βοὴ τοῦ πολέμου καὶ τῆς μάχης : Ἰλ.Μ 35 **τότε δ' ἀμφὶ μάχη ἐνοπή τε δεδήει τεῖχος εὔδμητον·** ‖ δθ. μάχη : Μελέαγρ. ἐν ΑΠ 6,163 **οἷά περ οὐκ ἐνοπᾶς, ἀλλὰ χορῶν ἔναρα·** **2)** γεν. φωνή : Ὀδ.Κ 147 **ἐνοπήν τε πυθοίμην,** Εὐρ. Ἠλ. 1302 **Φοίβου τ' ἄσοφοι γλώσσης ἐνοπαί,** Νικ.Θηρ. 171 **ἐνοπὴν ταύρων τε βαρυφθόγγων λεόντων·** **3)** ἐπὶ πράγμ., ἦχος, κρότος : Ἰλ.Κ 13 **αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴν ὅμαδόν τ' ἀνθρώπων,** Εὐρ.Ἴων 882 **ὦ τᾶς ἑπταφθόγγου μέλπων κιθάρας ἐνοπάν·** ‖ κ. ἐπὶ βροντῆς : Ἡσ.Θ 708 . . **φέρον δ' ἰαχήν τ' ἐνοπήν τε ἐς μέσον ἀμφοτέρων·** ‖ τριγμός, φόφος ἐκ συντρίψεως, συντριβῆς : Πίνδ.ἀπ. 168 **σαρκῶν ἐνοπὴ ἠδ' ὀστέων.**

ἐνόπιος πάπ. δ. γρ. τοῦ ἐνώπιος βλ.λ. **ἐν** δοτ. ἐπιρρημοτ. ἐνοπίοις αὐτοπροσώπως : **διαστολῶν γεγονυιῶν ὑμῖν καὶ ἐνοπίοις καὶ διὰ γραμμάτων.**

ἐνοπλίζω μτγν. κ. νεώτ. προσαρμόζω : Λυκόφρ.205 **ἐνοπλίσουσιν ὠλέναις πλάτην·** **2)** μέσ. ὁπλίζω, ἐξοπλίζω ἐμαυτόν : Ἀθήν.1,16Α **ἐνωπλίσαντο καὶ ὠρχήσαντο·** ‖ παθ. μτχ. παρακ. **ἐνωπλισμένος** = ὡπλισμένος : Μηναῖ.1,5'Ωδ.5 **τοὺς τυράννους ἐνωπλισμένους τῷ ξίφει.**

ἐνόπλιος-ον κ. μσν. (ὅπλον) ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὰ ὅπλα, ὁ τῶν ὅπλων : Διον.Ἀλ.Ρωμ.20,2 **ἐνόπλιος ἐπιστήμη·** **2)** ὁ ἔνοπλος, ὁ μεθ' ὅπλων διεξαγόμενος : Γοργί.ἀπ.6 **ἐνόπλιος ἔρις,** Πλάτ. Νόμ.796Β **Κουρήτων ἐνόπλια παίγνια,** Καλλ. Ἀρτ.241 **περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο ἐνόπλιοι,** Φιλόδ. Ὀμ.280 **ἐνόπλιος ἀγωνία,** Ἀνων.Βατ.64 **ἐνόπλιος πυρρίχη,** Εὐστ.1078 **πυρρίχη, ἡ ἐνόπλιος ὄρχησις·** ‖ δθ. **ἐνόπλια παίζειν** *παίζειν* ἐνόπλια παίγνια : Πίνδ.Ο 13,123· **2)** ἐνόπλιος (ἐνν. ρυθμός) ὁ μετρικὸς χρόνος ὁ προσαρμοζόμενος εἰς τὰ πολεμικὰ μέλη, πολεμικὸς ρυθμός : Ἀριστφ.Νεφ. 651 **ἐπαΐονθ' ὁποῖος ἐστὶ τῶν ῥυθμῶν κατ' ἐνόπλιον,** Ἐπιχ.π.Ἀθήν.4,184F **ἐπαυλῆσαι τοῖς Διοσκόροις τὸν ἐνόπλιον,** Πλάτ.Πολ.400Β **ἐνόπλιος σύνθετος,** Ἀθήν.14,630F **ἐμβατήρια μέλη . . ἅπερ καὶ ἐνόπλια καλεῖται·** ‖ τὸ οὐδ. ἐνόπλιον ὡς ἐπίρρ. : Καλλ.Δῆλ.137 **ἀσπίδα τύψεν ἀκωκῇ δούρατος, ἡ δ' ἐλέλιξεν ἐνόπλιον·** **3)** πάπ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἔνοπλος ἀγών (ἐπὶ ἁρμάτων).

ἐνοπλισμός (ὁ) μτγν. ἐσφ. μτφρ. τοῦ ἑβρ. χωμές= κοιλία ἐκ συγχύσ. πρὸς τὸ χομὺς = ἐν πολεμικῇ παρατάξει : Ἀκύλ.ΠΔ Βοσ.2,2,23.

ἔνοπλος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. **ὁ** ἔχων, φέρων ἐφ' ἑαυτοῦ, μεθ' ἑαυτοῦ ὅπλον ἢ ὅπλα πρὸς ἰδίαν αὐτοῦ χρῆσιν, οἷον πρὸς ἐπίθεσιν, πρὸς ἄμυναν, ὡπλισμένος, ἁρματωμένος : Σοφ.ΟΤ 469 **ἔνοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρώσκει,** Εὐρ.Ἡρ. 1164 **ἔνοπλοι γῆς Ἀθηναίων κόροι, - οἱ χωροφύλακες εἶναι ἔνοπλοι, - ἀπαγορεύεται ἡ εἴσοδος ἐνόπλων·** ‖ ὁ ἐμφονιζόμενος μεθ' ὅπλων, ἐπὶ προσ. ἢ ὁμάδος προσ : Μουσ.15Κ **κινήσεις τῶν ἐνόπλων δραματικῶν, ἔνοπλος ἐπίδειξις·** ‖ νεώτ. κ. δημ. ὁ φέρων ἐπ' αὐτοῦ κεκρυμμένον ὅπλον : **ἡ ἀστυνομία ἐνεργήσασα αἰφνιδιαστικῶς σωματικὴν ἔρευναν συνέλαβε πολλοὺς ἐνόπλους·** ‖ νεώτ. φρ. **αἱ ἔνοπλοι δυνάμεις** (**τῆς χώρας**) = τὸ σύνολον τῶν στρατιωτικῶν καὶ ναυτικῶν δυνάμεων τοῦ κράτους· **2)** ὁ περιέχων, ἐγκλείων ἐνόπλους, εἰδ. ἐπὶ τοῦ Δουρείου Ἵππου : Εὐρ.Τρῳ. 520 **βρέμοντα χρυσεοφάλαρον ἔνοπλον·** ‖ νεώτ. εἰδ. ἐπὶ πλοίου, τὸ ἀρχικῶς οὐχὶ μάχιμον, οὗ ἐγένετο ἐξόπλισις διὰ τηλεβόλων : **ἔνοπλον βρίκιον·** συνηθέστ. ὡπλισμένον· **3)** νεώτ. ἐπὶ ἐνεργείας, ὁ γινόμενος, διεξαγόμενος μεθ' ὅπλων, δι' ὅπλων : **ἔνοπλος ἀντίστασις κατὰ τῆς ἀρχῆς, - ἔνοπλον συλλαλητήριον·** **4)** **εἰκὼν ἔνοπλος** = ὁμοίωμα παριστῶν ἔνοπλον : Ἐπιγρ. **ἀνατεθῆναι αὐτοῦ εἰκάνα ἔνοπλον·** πρβλ. ἄοπλος 2) κ.3), πάνοπλος.

ἐνόπλως ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ. μεθ' ὅπλων : Ἡσ. **περιχορίζειν ἐνόπλως, συντόνως ὀρχεῖσθαι,** Ἐγκύκλ.Πατριαρχ. **τοῖς μοναχοῖς οὐ προσήκει ἐνόπλως ἐμφανίζεσθαι·** ‖ δι' ὅπλων : **προέβαλαν ἐνόπλως ἀντίστασιν.**

ἐνοποίησις-εως νεώτ., δημ. -η ἡ συνένωσις, ὑπαγωγή, σύμπτυξις δύο ἢ πλειόνων πραγμ. εἰς ἕν τι : ἐνοποίησις **τῶν ἐμπορικῶν σχολῶν - τῶν διαφόρων γεωργικῶν φόρων, - ἐνοπ- ὑπηρεσιῶν - τῶν τριῶν πολεμικῶν ὑπουργείων·** ‖ κ. δημ. εἰδ. ἐνοποίησις (-η) **τῶν ἐθνικῶν δανείων** = ἡ εἰς ἓν συνάθροισις πάντων τῶν κρατικῶν δανείων καὶ ὑπαγωγὴ οὕτως αὐτῶν εἰς τοὺς αὐτοὺς ὅρους ἐξασφαλίσεως, ἐπιτοκίου, ἐξοφλήσεως κλπ.· ὁμ. **ἐνοπ- ἐσωτερικοῦ δημοσίου χρέους,** ἐπὶ τῶν

ἐντὸς τοῦ κράτους συνομολογηθέντων κρατικῶν δανείων· **2)** εἰδ. ἐπὶ διαφ. ὑλῶν, ἡ εἰς ἕν τι συμπαγὲς ἕνωσις : **τά κροκαλοπαγῆ στρώματα τῆς Ἀττικῆς ἐσχηματίσθησαν ἐκ τῆς ἐνοποιήσεως ἀσβεστωδῶν ὑλῶν μετὰ πηλοῦ καὶ μάργης.**

ἐνοποιός-όν κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐνοποιῶν βλ.λ.: Ἀριστλ.Μεταφ.1045b,17 **αἴτιον δ' ὅτι δυνάμεως καὶ ἐντελεχείας ζητοῦσι λόγον ἐνοποιόν, - ἡ ἐνοποιός δύναμις τοῦ πατριωτισμοῦ·** **2)** ὁ δημιουργῶν ἢ δημιουργήσας, κατοστήσας ἑνότητα : Πρόκλ.Στοιχ.Θεολ.13.

ἐνοποιῶ-έω κ. μσν. κ. νεώτ. δύο τινὰ ἢ πλείονα συνάγω εἰς ἑνότητα, καθιστῶ ταῦτα ἕν: Ἀριστλ.Ψυχ.410b,11 **τὸ ἐνοποιοῦν αὐτά,** Μηναῖ.8,1 Ὠδ.3· κ. παθ. : Πολύβ.8,6,11 **γίγνεται τὸ σχῆμα τῆς νεὼς ταύτης καὶ τῆς κλίμακος ἐνοποιηθὲν παραπλήσιον σαμβύκῃ·** **2)** συνενῶ, συνάπτω : Δαμάσκ.Ἀρχ.391 **ἐνοποιῶν τὸ διακεκριμένον·** κ. παθ. : Πρόκλ.Παρμ.541S **ἐνοποιεῖσθαι** ὑπό τινος.

ἐνοποιῶς ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον ἐνοποιὸν βλ.λ.2) : Ἀσκληπ.Μεταφ.439,25.

ἐνοπτιλίζειν Ἡσ. « ἐμβλέπειν ».

ἔνοπτος-ον κ. νεώτ. (ὄψομαι) **ὁ ὁρατὸς ἔν** τινι πράγματι· Ἡσ. « ἔνοπτα, κάτοπτα » : Ἀριστλ. Πρ 1,52 **φαίνεται μᾶλλον τῆς ἀνακλάσεως γινομένης καὶ ἐνόπτρου ἔνοπτον διὰ τὴν διαίρεσιν.**

ἐνοπτρίζω κ. μσν. κ. νεώτ. ἀντανακλῶ, ἐμφανίζω, παριστάνω ὡς ἐν κατόπτρῳ : Δαμιαν.Ὀπτ. 10, Εὐστ.Πον.57,70· || παθ. ἀντανακλῶμαι, φαίνομαι ὡς ἐν κατόπτρῳ : Πορφ.Μαρκ.13, Ὀλυμπ. Μετ.230,17· **2)** μέσ. βλέπω ὡς ἐν κατόπτρῳ : Φίλ. 1,451 **ἐνοπτρίσασθαι ἑαυτούς,** Μηναῖ.8,15 Ὠδ.9 **τὴν Θεοτόκον ἐνοπτριζόμενοι·** || ὁμ. κ. μτφ. : Ἱεροκλ.Χρυσ.Ἐπ.416Μ **ἐνοπτρίσασθαι τὸ τῆς ἀληθείας κάλλος·** **3)** μτφ. κατανοῶ ἐμαυτόν· Ζωναρ.· **4)** ὁμ. μσν. βλέπω μετὰ προσοχῆς, ἐξετάζω : Θεοφύλ.Σ 5,1 **φέρε δὴ τὸ πολυθρύλητον** ἐκεῖνο ἐνοπτρισόμεθα **πρόβλημα.**

ἐνοπτρικός-ή-όν κ. μσν. εἰδ. ἐπὶ γεωμέτρου, ὁ δι' ὑποθετικῶν (ὀπτικῶν) γραμμῶν καταρτίζων γεωμετρικὰ σχήματα ἐπὶ ἐπιπέδων εἰς ἀπόστασιν κειμένων καὶ ἐπ' αὐτῶν ἐφαρμόζων γεωμετρικὰ θεωρήματα· || τὸ οὐδ. πληθ. ὡς οὐσ. τίτλος ἔργου Φιλίππου τοῦ Ὀπουντίου· Σουΐδ.ἐν λ. φιλόσοφος· **2)** μσν. κατοπτρικός βλ.λ. : Βλεμμ.157.

ἐνόπτρισις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἐξ ἀντανακλάσεως ἐμφανιζομένη εἰκὼν ἢ παράστασις, ἡ ὡς ἐν κατόπτρῳ ἐμφάνισις : Πλωτῖν.3,6,17.

ἔνοπτρον (τὸ) κάτοπτρον, καθρέπτης : Εὐρ.Ἑκ. 925 **ἐγὼ δὲ πλόκαμον . . ἐρρυθμιζόμαν χρυσέων ἐνόπτρων λεύσουσ' ἀτέρμονας ἐς αὐγάς·** **2)** γεν. ἀντανακλῶσα ἐπιφάνεια : Ἀριστλ.Μετ.345b, 26 **ἐν ὕδατι καὶ τοῖς τοιούτοις ἐνόπτροις.**

ἐνοπτῶ-άω μσν. ὀπτῶ, ψήνω ἐντός τινος : Θεοφύλ.Βουλγ.3,643D **ἐστάλησαν ἰχθύες οἱ μὲν ἄρτι ταριχευτοί, οἱ δὲ ἀρτιδίοις ἐνωπτημένοι.**

ἐνόπωρος-ον Ἐπιγρ. ὁ ἔχων ἐπ' αὐτοῦ ἢ ἐν αὐτῷ ὀπώρας, καρπούς, ἐπὶ δένδρου ἢ κήπου : Ἐπιγρ. **ὦρεξ' ἐνόπωρον.**

ἐνόραμα-ατος (τὸ) νεώτ. τὸ δι' ἐνοράσεως βλ.λ. θεώμενον, ἀντιληπτὸν ὑπό τινος.

ἐνόρασις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. -η ἡ ἐνέργεια ἢ ἡ ἱκανότης τοῦ ἐνορᾶν, τοῦ ἐμβλέπειν, τοῦ θεωρεῖν καὶ διακρίνειν ἐντός· δθ. κ. τὸ βλέπειν τι ἀόρατον, μὴ ὑποπῖπτον εἰς τὰς φυσικὰς αἰσθήσεις : Κλήμ.Ἀλεξ.Στρωμ.6.821, Πορφ.Μαρκ. 26 **τῆς τοῦ θεοῦ ἐνοράσεως ἑαυτὸν ἀπεσκόπησε·** || νεώτ. κ. δημ. ἡ ἱκανότης τοῦ ἔχειν συνείδησιν πραγμάτων μὴ ὑποπιπτόντων εἰς τὰ αἰσθητήρια· || ὁμ. κ. ἡ κατάστασις τοῦ διὰ ψυχικῆς συγκεντρώσεως προσπαθοῦντος νὰ θεᾶται ἰδεατῶς τὸν ἀόρατον κόσμον : **οἱ ἀναχωρηταὶ ἤσκουν διὰ νηστείας καὶ προσευχῆς τὴν ἐνόρασιν,** Παπαντ.Ἀγ.Ὄρ.157 **ἂν ἡ ἐνόραση αὐτὴ μονάχη . . καταβύθιζε στὶς ἐσώτατες χαρές.**

ἐνορατικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐνόρασιν βλ.λ. : Παπαντ. Ἀγ.Ὄρ.160 **ἡ ἐκκλησία τοῦ μέλλοντος εἶναι ἡ μυστικὴ κι ἐνορατικὴ ἐκκλησία τῶν μοναχῶν, - ἐνορατικὰ φαινόμενα·** **2)** ἐπὶ προσ., ὁ ἔχων τὴν ἱκανότητα τῆς ἐνοράσεως, ὁ ἐπιδιδόμενος, ὁ ἀσκούμενος εἰς τὸ νὰ κτήσηται τὴν ἰδιότητα τῆς ἐνοράσεως : **εἰς τινας ἐκδηλώσεις των τὰ μέντιουμ εἶναι ἐνορατικά.**

ἐνόργανος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. βιολ. ὁ ἔχων ἴδια ἐν ἑαυτῷ ὄργανα λειτουργοῦντα πρὸς ἐνέργειαν καὶ πρὸς συντήρησιν αὑτοῦ· ὁ ἔχων ἴδιον ὀργανισμὸν βλ.λ.2), οὗ ἡ λειτουργία ἀποτελεῖ αὐθύπαρκτον ζωήν, ὁ ἔμβιος, ἀ. ὀργανικὸς βλ.λ.2) : **τὰ ζῷα καὶ τὰ φυτὰ ἀποτελοῦσι τὸν ἐνόργανον κόσμον, - ἡ ἐνόργανη πλάση·** **2)** εἰδ. **ἐνόργανος μουσικὴ** ἡ ἐκτελουμένη διὰ μουσικῶν ὀργάνων· ἀντίθ. φωνητικὴ μουσική.

ἐνοργάνωσις-εως (ἡ) νεώτ. μουσ. ἡ κατανομὴ τῶν μερῶν μουσικοῦ τεμαχίου εἰς τὰ ἀναγκαῖα μουσικὰ ὄργανα διὰ τὴν ἀπὸ κοινοῦ ἐκτέλεσιν αὐτοῦ· **2)** ὁ τρόπος καθ' ὃν ἐνοργανοῦται μουσική τις σύνθεσις, ἡ τέχνη τοῦ ἐνοργανώνειν.

ἐνοργείας Ἡσ. « τὰς νεοσσείας ».

ἐνορδίνως (λατ.) ἐπίρρ. μσν. κατὰ προστεταγμένην τάξιν (κατὰ ὄρδινον), κατὰ παράταξιν : Μηναῖ.3,14 Συναξ. **ἄνδρες ἐξαίσιοι, λαμπάδας κατέχοντες, καὶ ἐνορδίνως βαστάζοντες ἀνήρχοντο.**

ἐνόρειος-ον μτγν. (ὄρος) ὁ ἐν τῷ ὄρει, ὀρεινός, βουνήσιος : Ἀνών.Περίπλ.Ἐρ.Θαλ.6,16 **βίον** ἐνόρειον **νομάδα τε ἐζηλωκότες** (πιθ. ἀντὶ ἐνόριον).

ἐνορθιάζω μτγν. ἐγείρω, ὀρθώνω, ὑψώνω : Φίλ. 2,265 **πλέον τῆς φύσεως ἑαυτὴν** ἐνορθιάζουσα.

ἐνόρθιος-ον μτγν. ὄρθιος ἐν : Β'Ἰω.Χρυσ.8,322.

ἐνορία (ἡ) (ἐνόριος) μσν., νεώτ. κ. δημ. τὸ ἔδαφος τὸ ἐντὸς τῶν ὁρίων πόλεως, ἡ περιοχὴ πόλεως : Πάπ. **πόλις καὶ ἐνορία,** Ἰουστιν.Νεαρ. 306 **ἐν τῇ βασιλίδι πόλει ἤτοι τῇ ταύτης ἐνορίᾳ τυγχάνοντος,** Χρον.Πασχ.78,9 **τὴν Τύρον καὶ τὴν αὐτῆς ἐνορίαν·** **2)** νεώτ. κ. δημ. ὡρισμένη τοπικὴ περιφέρεια ναοῦ, ἔνθα κατοικοῦν οἱ εἰς τὸν ναὸν τοῦτον ὑπαγόμενοι Χριστιανοί, **οἱ ἐνορῖται** : **ἐνορία Εὐαγγελιστρίας·** **3)** ὁμ. συνεκδ. τὸ σύνολον τῶν ἐνοριτῶν ναοῦ τινος.

ἐνοριακός-ή-ό(ν) μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐνορίαν, ὁ τῆς ἐνορίας : Ἑλλ.Εἰσ.Συνόδ.Λατεραν. τοῦ 1215,22,55 **ἐνοριακὴ ἐκκλησία, - ἐν- ἐπίτροποι - ταμεῖον.**

ἐνόριος-ον μτγν. κ. μσν. (ὅρος) ὁ ἐντὸς τῶν ὁρίων κείμενος : Πολυβ.9,1 **ἐνόριος χῶρος·** **2)** ὁ ἐπὶ τῶν ὁρίων : Ἡλιόδ.Αἰθ.10,1 **θύσας τῷ Νείλῳ καὶ θεοῖς ἐνορίοις.**

ἐνορίτης (ὁ) μτγν., νεώτ. κ. δημ., θηλ. -ῖτις κ. δημ. -ίτισσα ὁ ἀνήκων εἰς ἐκκλησιαστικὴν ἐνορίαν : Σύνοδ.Χαλκ.Πράξ.14,723 **ἐνορῖται,** πρεσβύτεροι ἱερεῖς, - **ἐνορῖται Μητροπόλεως - Ἀγ. Ἰωάννου,** Λασκαρ.Ληξ.3,82 **ἰδεάζεις πῶς νὰ γελάσῃς τὶς ἐνορίτισσές σου.**

ἐνορκίζω μτγν. ἐξορκίζω, καθικετεύω ἐν ὀνόματί τινος : ΚΔ Θεσσ.5,27 **ἐνορκίζω ὑμᾶς τὸν κύριον ἀναγνωσθῆναι τὴν ἐπιστολήν,** Ἐπιγρ. **ἐνορκίζειν ὑμῖν τὸν βασιλέα τῶν δαιμόνων·** **2)** τὸ μέσ. ἐνορκίζομαι ὁρκίζω, κάμνω τινὰ νὰ ὁρκισθῇ : Ἐπιγρ. **ἐνορκίζεσθαί** τινι ποιεῖν τι, αὐτ. ἐνορκίζομαί (sic) σοι τὸν σεβάστιον ὅρκον **μηδενὶ ἐξὸν εἶναι ἀνῦξαι τὴν σορὸν Ὀλυνπιάδος.**

ἐνόρκιος-ον ἔνορκος βλ.λ. : Πινδ.Ο 2,166 **αὐδάσομαι ἐνόρκιον λόγον·** **2)** τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. **ὁ ὅρκος** : ΠΔ Ἀριθ.5,21· **3)** Ἐπιγρ. ἔνσπονδος.

ἐνορκισμός (ὁ) μτγν. τὸ ἐνορκίζειν, ὁρκισμός, ὅρκισις· ‖ δι' εὐχητικῶν, δι' ὁρκιστικῶν λόγων παράκλησις, καθικέτευσις : Συνέσ.209Β **τὸ δὲ** (γράμμα) **ἦν ἐνορκισμὸς πρὸς ἐμὲ παύσασθαι σὺν βίᾳ τοῦ πλήθους ἀποπειρώμενοι.**

ἔνορκος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ δι' ὅρκου δεσμευμένος, ὑποχρεωμένος : Σοφ.Φιλ.811 **οὐ μήν σ' ἔνορκόν γ' ἀξιῶ θέσθαι, τέκνον,** Αἰσχίν.3,90 **ἔνορκον λαβεῖν τὸν Ἀθηναίων δῆμον,** Ἀριστλ. Ρητ.1396b,19 **νεώτατος καὶ οὐκ ἔνορκος ὢν ἐστράτευσε·** ‖ ὁμ. κ. μετὰ δοτ. προσ. : Σοφ. Φιλ.72 **σὺ μὲν πέπλευκας οὔτ' ἔνορκος οὐδενί·** **2**) εἰδ. νεώτ. τὸ ἀρσ. **ἔνορκος** κ. συνήθ. κτ. πληθ. **ἔνορκοι** ὡς οὐσ. πολῖται οἵτινες δίδοντες τὸν νενομισμένον ὅρκον συγκροτοῦσι μετὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων τὸ δικαστήριον τῶν κακουργιοδικῶν καὶ ἀποφαίνονται περὶ τῆς ἐνοχῆς ἢ ἀθῳότητος τοῦ κατηγορουμένου· **3**) ἔνσπονδος, ὁ ἐν συνθήκῃ περιλαμβανόμενος : Θουκ.2,72 **ὡς ἔνορκοι ὄντες·** ‖ κ. μετ' ἀπαρφ. εἶμαι διὰ συνθήκης ὑποχρεωμένος νὰ πράξω τι : Ξεν.Ἑλλ.6,4,17 **τῷ δὲ μὴ βουλευομένῳ μὴ εἶναι ἔνορκον συμμαχεῖν τοῖς ἀδικουμένοις·** **4**) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ δι' ὅρκου κεκυρωμένος : Σοφ.Ἀντ.369 **θεῶν ἔνορκος δίκη,** Δημ.773 **παρακαταθήκην ἔνορκον,** Αἰσχίν. 2,176 **ἐνορκόν τι καταστῆσαι, - ἔνορκος μαρτυρία - ὑπόσχεσις - δήλωσις·** **5**) ὁ δι' ὅρκου καθιερωμένος : Πλάτ.Νόμ.843Α **ἐν- λίθος.**

ἐνορκῶ-έω πάπ. σχόλ. ἐξορκίζω, καθικετεύω, εἰς τὸ ὄνομα θείου ἢ σεβαστοῦ προσώπου : Πάπ. **ἐν- πρὸς τῆς ἁγίας καὶ ὁμοουσίου τριάδος,** Σχόλ. Λουκ.Κατάπλ.23 **ἐνορκῶ σε κατὰ τοῦ πατρός.**

ἐνόρκως ἐπίρρ. μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. δι' ἐνόρκου κυρώσεως, μεθ' ὅρκου : ΠΔΤωβ.θ,20 **τελεσθῆναι τὰς ἡμέρας τοῦ γάμου ἐνόρκως,** Ἀθήν. 6,274Ε, Τζέτζ.Χιλ.2,203, - **ἐνόρκως ἐβεβαίωσε.**

ἐνόρμησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐνορμᾶν, ὅρμησις, αὐτόματος ὤθησις· **2**) κ. νεώτ. ψυχιατρ. τάσις πρὸς ἐκτέλεσιν πράξεων μὴ φυσιολογικῶς ὁμαλῶν, συνήθως δὲ καὶ κολασίμων ἢ ἐπιβλαβῶν.

ἐνορμητικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐνόρμησιν βλ.λ.· ‖ ὁ διατελῶν ὑπὸ τὸ κράτος ἐνορμήσεως.

ἐνορμίζω μτγν., μσν. κ. νεώτ. φέρω τὸ πλοῖον εἰς τὸν ὅρμον, τὸν λιμένα : Συνέσ.167Α **τὴν ναῦν ἐνορμίζει λιμενίσκῳ τινὶ χαρίεντι·** ‖ ἐν χρ. κ. μτφ. : Ὀππ.Ἁλ.3,409 **ἐνορμίζειν κύρτον ῥοθίοισι·** **2**) μέσ. κ. παθ. ἐπὶ πλοίων, εἰσέρχομαι εἰς τὸν λιμένα, προσορμίζομαι : Στράβ.5,4,6 **εἴσπλουν δ' ἔχει πλοίοις ἐλαφροῖς ἐνορμίσασθαι μὲν ἄχρηστος..,** Διον.Ἁλ.Ρωμ.1,56,Μιχ.Ἀτταλ. ἐν Σάθ. 55 **ὡς ἐν ἀκυμάντῳ λιμένι ἐνορμισάμενα·** ‖ ἐν χρ. κ. μτφ. : Φίλ.1,688 **ἐνορμίζεσθαι λιμέσιν ἀρετῆς·** κ. παθ. : Θέογν.1274 **ἐκ θυελλῶν ἐνωρμίσθην.**

ἐνόρμιον (τὸ) Ἐπιγρ. κ. Ἡσ. φόρος τοῦ λιμένος, τὰ λιμενικὰ βλ.λ. : Ἡσ. ἐν λ. ἀγκυρόβολα **ἔπρασσον γὰρ ἐν τοῖς λιμέσιν ἐνόρμιον.**

ἔνορμις (ὁ) Ἐπιγρ. ἐλλόβιον, ὁ ἐκ τῶν ὤτων ἐξηρτημένος κρίκος.

ἐνόρμισμα-ατος (τὸ) μτγν. τόπος ἔνθα ὁρμίζονται τὰ πλοῖα, ὅρμος : Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.4,106.

ἐνορμίτης (ὁ), ποι. **-τας-αο** ὁ ἐν ὅρμῳ διαμένων : Ἀγαθ. ἐν ΑΠ 10,14,9 **ἐνορμίταο.. Πριήπου.**

ἔνορμος Ἡσ. «ἡ ὥρα παρὰ Θετταλοῖς»· **2**) Ἡσ. «ἔνορμα· κάθορμα, περιθέματα ἀρραβωνιακὰ ἢ κόσμια περιτραχήλια».

ἐνορμῶ-άω κ. νεώτ. ὁρμῶ ἐντός τινος, εἰσορμῶ εἴς τι : Πολύβ.16,28,8 **δαιμονίως ἐνώρμησεν εἰς τοὺς ἐνεστῶτας καιρούς·** **2**) τὸ οὐδ. μτχ. κτ. πληθ. **ἐνορμῶντα** ὡς οὐσ. τὰ πνεύματα, τὰ ζῳογονοῦντα τὸν ὀργανισμόν, αἱ σωματικαὶ καὶ ψυχικαὶ δυνάμεις : Ἱππ.π.Γαλ.7,597,Παλλ. εἰς Ἱππ.2,200D.

ἐνορμῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. εἶμαι ἠγκυροβολημένος ἐν τῷ ὅρμῳ, εἶμαι προσωρμισμένος, ἀραγμένος ἐν τῷ λιμένι : Πολύβ.16,29,13 **ἔχει λιμένα δυνάμενον σκέπειν ἀπὸ παντὸς ἀνέμου τοὺς ἐνορμοῦντας·** ‖ ὁμ. κ. μέσ. : Ἰώσ.ΑΙ 15,9,6 **πρὸς τῇ χέρσῳ .. στόλους ἐνορμεῖσθαι·** ‖ κ. μτφ. : Φίλ.1,523.

ἐνόρνυμι, ἀόρ. α' **ἐνῶρσα,** ἐπ. παθ. ἀόρ β' **ἐνῶρτο** (οἱ μόνοι ἐν χρ. π. Ὁμ.), διεγείρω, ἐξεγείρω, κινῶ· Ἡσ. «ἐνῶρσεν, διήγειρεν» : Ἰλ.Ζ 499 **τῇσιν δὲ γόον πάσῃσιν ἐνῶρσεν,** Εὐρ.Ἱκ.713 **θάρσος δ' ἐνῶρσε παντὶ Κεκροπιδῶν στρατῷ·** κ. παθ. : Ἰλ.Α 599 **ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν.**

ἐνορούω πηδῶ ἐν ἢ ἐπί, ἀναπηδῶ, τινάσσομαι, κατά τινος, ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐπιθέσεως, μετὰ δοτ. : Ἰλ. Π 783 **Πάτροκλος δὲ Τρωσὶ κακὰ φρονέων ἐνόρουσεν·** **2**) ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ : αὐτ.Κ 486 **ὡς δὲ λέων.. αἴγεσιν ἢ οἴεσσι, κακὰ φρονέων ἐνορούσῃ·** ‖ κ. ἐπὶ ἰχθύων : Ὀππ.Ἁλ.2,516 **νήεσσιν ἐνόρουσεν·** ‖ κ. ἀπολ. ἐπιπίπτω, ἐπιτίθεμαι, κάμνω ἔφοδον (ἐν τμ.) : Ἰλ.Λ 217 **ἐν δ' Ἀγαμέμνων πρῶτος ὄρουσ'.**

ἐνορταλιδείας ἐνοργείας βλ.λ.

ἐνορύσσω μτγν., παθ. ὑπερσ. **ἐνωρώρυκτο,** ὀρύσσω, σκάπτω ἐντός τινος : Φιλόστρ.Ἀπολλ.79 **βαλανεῖον .. ᾧ μέσῃ κολυμβήθρα ἐνωρώρυκτο,** Πάπ. **ἐνορύσσειν λάκκους.**

ἐνόρχης (ὁ) κ. νεώτ. κ. **ἐνορχής-ές** (Ἐπιγρ.), δωρ. **-όρχας** ὁ ἔνορχος βλ.λ. : Ἀριστφ.Ἱππ.1385 **ἔχε νυν ἐπὶ τούτοις.. καὶ παῖδ' ἐνόρχην, ὅσπερ οἴσει τόνδε σοι,** Ἀριστλ.ΖΙ 632a,20 **οἱ δὲ ἐνόρχαι τῶν βοῶν ἐὰν ἐκτμηθῶσιν·** ‖ Ἡσ. «ἐνόρχην λαόν· τὸν ἐπὶ ἥβης, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὀρχηδόν»· **2**) δωρ. **ἐνόρχας** ὡς οὐσ. ὁ τράγος : Θεόκρ.3,4 **καὶ τὸν ἐνόρχαν.. φυλάσσεο, μή τυ κορύψῃ·** **3**) ἐπίθ. τοῦ Διονύσου ἐν Φιγαλείᾳ καὶ ἐν Σάμῳ : Λυκόφρ.212.

ἐνορχηστρῶ-όω νεώτ. κ. **-ώνω,** διευθετῶ μουσικήν τινα σύνθεσιν, γράφων τὰ ἀντιστοιχοῦντα εἰς ἕκαστον ὄργανον μέρη, ὥστε νὰ δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ αὕτη ὑπὸ ὀρχήστρας.

ἐνορχήστρωσις-εως (ἡ), δημ. **-η** νεώτ. μουσ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐνορχηστρῶ βλ.λ.

ἔνορχις-ιος (ὁ,ἡ) Ἰων. ὁ ἔνορχος βλ.λ. : Ἡρ.6.32 **ἐξέταμνον καὶ ἐποίευν ἀντὶ εἶναι ἐνορχέας εὐνούχους,** Λουκ.Θε.Δ 4,1 **ἔνορχιν τράγον.**

ἔνορχος-ον (ὄρχις) κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὄρχεις, ὁ μὴ εὐνουχισμένος : Ἰλ.Ψ 147 **ἔνορχα.. μῆλ' ἱερεύσειν·** ‖ τὸ οὐδ. πληθ. **ἔνορχα** ὡς οὐσ. τὰ ἔχοντα τοὺς ὄρχεις ἀνεπτυγμένους, τὰ τέλεια· ἀντίθ. ἄνορχα : Ἱππ.Διαίτ.2,49 **τὰ ἄνορχα τῶν ἐνόρχων** (ξηρότερα)· ‖ ὁμ. ἐπὶ φοινίκων δένδρων : Ἀριστλ.π.Ἀθην.14,652Α **περὶ φυτῶν οὕτως φοινίκων ἀνόρχων, οὓς τινες εὐνούχους καλοῦσιν, οἱ δὲ ἀπυρήνους.**

ἐνορχοῦμαι-έομαι μτγν. ὀρχοῦμαι ἔν τινι, χορεύω ἐπί τινος : Ἀλκίφρ.3,65 **τὴν Πειθὼ τοῖς ὄμμασιν ἐνορχεῖσθαι εἴποις ἄν.**

ἐνορῶ-άω κ. νεώτ., μέλ. **ἐνόψομαι,** ἀόρ. **ἐνεῖδον,** παθ. ἀόρ. α' **ἐνώφθην,** βλέπω ἔν τινι, παρατηρῶ τι ἔν τινι προσώπῳ ἢ πράγματι : Ἡρ.3,53 **ἐν γὰρ δὴ τῷ πρεσβυτέρῳ τῶν παίδων οὐκ ἐνώρα** (ἐνν. τὸ τυραννικόν), **ἀλλά οἱ κατεφαίνετο εἶναι νωθέστερος,** Λυσ.33,9,Θουκ.3,30 **τοῖς πολεμίοις ἐνορῶν ἐπιχειροίη,** Ξεν.ΚΠ 1,4,27 **ταῦτα ἄρα, εἰπεῖν τὸν Κῦρον, καὶ ἐνεώρας μοι·** ‖ νεώτ. ἀπολ. κρίνω, ἀντιλαμβάνομαι : Κολλιγ.Θάν.Βλ.287 **καίτοι μὴ διστάζων ὅτι ὀρθῶς ἐνορᾷ·** ‖ ὁμ. μετ' αἰτ. κ. μτχ. μέλλ. : Ἡρ.1,123 **ἀπ' ἑωυτοῦ γὰρ ἐόντος ἰδιώτεω οὐκ ἐνεώρα τιμωρίην ἐσομένην ἐς Ἀστυάγεα·** ‖ ὁμ. μετὰ δοτ. προσ. ἢ μτχ. : αὐτ.8,140· ‖ κ. παθ. : Ἰάμβλ.Νικ.Ἀριθμ.43Ρ· **2**) θεωρῶ, προσβλέπω, βλέπω τινὰ ἢ τι ἀτενῶς : Ἀριστλ.ἀπ. 153, Πλούτ.Ποπλ.6 **δεινὸν ἐνορᾶν κολαζομένοις**

τοῖς παισίν, Παυσ.4,8,2 **ἐνορῶντες ἐς ἀλλήλους δεινόν, ἔς τε λοιδορίας προήγοντο·** ρηματ. π. νεώτ. ἐνόρασις, ἐνόραμα.

ἔνος (ὁ) μτγν. τὸ ἔτος, ὁ ἐνιουτός : Ἰω.Λυδ.Μην. 4,1 **ἔνον τὸν ἐνιαυτόν οἱ Ἕλληνες εἶπον.**

ἔνος-η-ον μ. ἐν ταῖς πλαγ. πτώσ. τοῦ θηλ., γεν. **ἔνης** κ. ἐπ. **ἔνηφι,** δωρ. **ἔνας,** δοτ. **ἔνῃ,** αἰτ. **ἔνην,** μετά σημ. εἰς τρίτην [ἡμέραν], τὴν μεθαύριον : Ἡσίοδ.Ἔργ.410 **μηδ' ἀναβάλλεσθαι ἔς τ' αὔριον ἔς τ' ἔνηφιν** (δ. γρ. **ἔννηφιν**), Ἀριστφ.Ἐκκλ.796 **θάρρει, καταθήσεις, κἂν ἔνης ἔλθῃς,** Ἀντιφ.6,21 **αὔριον καὶ τῇ ἔνῃ.**

ἔνος-η-ον κ. μσν. [ὁμ. κ. ἐν ἀττ. Ἐπιγρ., ἐν κώδ. συχν. **ἕνος**], ὁ ἀνήκων εἰς τὴν προτέραν δύο περιόδων, ὁ παλαιότερος· Ἁρποκρ. « τὸ ἔνον· τὸ πρότερον καὶ παρεληλυθὸς δηλοῖ » : Δαμάσκ. Ἀρχ.348 **ὁ νόμος ἐπὶ Κρόνου ἔνος** (ἀντίθ. νεωστί)· ‖ δθ. ὁ τοῦ παρελθόντος ἔτους, περυσινός : Δημ. 775 **τὰς ἔνας ἀρχὰς ταῖς νέαις ἐκούσας ὑπεξιέναι,** Ἀριστλ.Πολ.4,2 **στρατηγοὶ ἔνοι,** Ἐπιγρ. **Ἑλληνοταμίαι ἔνοι,** σύτ. **ἔνης ἐπιφορᾶς,** Θεόφρ.Φι 3,4,6 **ἅμα γὰρ τὸν ἔνον καρπὸν πεπαίνει καὶ τὸν νέον ὑποφαίνει,** Πάπ. **ἔνος ὄνος** [μονοετής]· **2**) γεν. παλαιός, παρεληλυθώς· Σουΐδ. « ἔνην· τὴν παλαιάν » : Πλάτ. Κρατ.409B **νέον δέ που καὶ ἔνον ἀεί ἐστι περὶ τὴν σελήνην τοῦτο τὸ φῶς·** ‖ ἡ δοτ. θηλ. **ἔνῃ** ὡς ἐπίρρ. ἐκ πολλοῦ, πρὸ πολλοῦ : Ἀριστφ.Ἀχ.610 **ἤδη πεπρέσβευκας σὺ πολιὸς ὢν ἔνῃ·** **3**) φρ. **ἔνη καὶ νέα** (ἐνν. ἡμέρα), ἡ παλαιὰ καὶ νέα ἡμέρα, δθ. κ. ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ μηνός : Ἀριστφ.Νεφ.1134 **εὐθὺς μετὰ ταύτην ἔσθ' ἔνη καὶ νέα,** Λυσ.23,6,Διογ.Λ 1,57 **πρῶτος ὁ Σόλων ἔνην καὶ νέαν ἐκάλεσεν,** Ἐπιγρ. **Σκιροφοριῶνος ἔνῃ καὶ νέᾳ·** ‖ ὁμ. σημ. κ. μ. **ἔνη** : Ἡσίοδ.Ἔργ. 770 **πρῶτον ἔνη τετράς τε καὶ ἑβδόμη ἱερὸν ἦμαρ.**

ἑνός γεν. τοῦ **εἷς** κ. **ἕν** βλ.λς.

ἐνοσίγαιος (ὁ) μτγν. ὁ ἐννοσίγαιος βλ.λ. : Λουκ. ΖΤραγ.9 **ἀλλὰ σὲ μέν, ὦ ἐνοσίγαιε, χαλκοῦν ὁ Λύσιππος καὶ πένητα ἐποίησεν.**

ἐνοσίζεται Κύρ. « τρέμει, σείεται ».

ἔνοσις εως (ἡ) κλονισμός, τιναγμός, σεῖσις· Ἡσ. « κίνησις » : Ἡσίοδ.Θ 681 **ἔνοσις δ' ἵκανε βαρεῖα Τάρταρον ἠερόεντα,** Εὐρ.Ἑλ.1363 **ἔνοσις αἰθερία.**

ἐνοσίχθων-ονος (ὁ) κ. μσν. ὁ σείων τὴν γῆν ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος : Ἰλ.Η 445 **Ποσειδάων ἐνοσίχθων,** Ἡσίοδ.Ἔργ.667· ‖ μτγν. κ. μσν. ὡς ἐπίθ. ὁ κινῶν τὴν γῆν· πρβλ. ΑΒ 864,21 : Νόνν.Δ 2,67 **ἐν- σίδηρος,** Εὐστ.Πον.195,31 **ἡ ἐνοσίχθων αὕτη θάλασσα.**

ἐνόστωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. διόγκωσις ἀναπτυσσομένη ἐντὸς τοῦ ὀστίτου ἱστοῦ.

ἑνότης-ητος (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. -η κ. -ότητα [εἷς] τὸ νὰ εἶναι δύο ἢ περισσότερα πράγματα ἓν καὶ τὸ αὐτό, ταυτότης, τὸ πλείονα ἀποτελεῖν ἕν τι: Ἀριστλ.Μεταφ.1018a,7 **φανερὸν ὅτι ἡ ταυτότης ἑνότης τίς ἐστιν ἢ πλειόνων τοῦ εἶναι,** αὐτ.Φυσ. 222a,19 **τὸ μὲν τοῦ χρόνου διαίρεσις κατὰ δύναμιν, τὸ δὲ πέρας ἀμφοῖν καὶ ἑνότης,** Πλωτῖν.6,6,16, Πορφ.Γνωμ.36 **ἡ ἑνότης ἐν ἑτερότητι·** ‖ ἡ ἀφῃρημένη ἔννοια τοῦ ἑνός, ἡ ἑνιαία ὕπαρξις : Παχυμ.ΓΠαράφρ.Διον.Ἀρεοπ.328D **ἀποσχίζει ἀσεβῶς τὴν ἑνότητα τῆς τριάδος·** **2**) νεώτ. κ. δημ. ἡ ὡς ἓν ὅλον ἐμφάνισις, ἡ μὴ διάσπασις, διακοπὴ τῆς συνεχείας : **ἡ ἑνότης τῆς χώρας - τοῦ ἐδάφους - χρόνου καὶ τόπου,-οἱ κανόνες τῶν τριῶν ἑνοτήτων** (ὅ. ἀριστοτελικαὶ βλ.λ. ἑνότητες)· **3**) νεώτ. συνεκδ. ἡ λογικὴ ἀκολουθία : **οἱ λόγοι του οὐδεμίαν ἑνότητα ἔχουν·** **4**) ἕνωσις, συνένωσις : Ἐπικ.Ἐπιστ.1,130 **συμπάθεια πρὸς ἀλλήλους καὶ ἑνότης ἰδιότροπος,** ΚΔ Ἐφεσ.4.3 **τηρεῖν τὴν ἑνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης,** Πλούτ.Ἠθ.769F **ἑνότητα ποιεῖν,** **-ἑνότης ὁμοεθνῶν·** ‖ νεώτ. συντονισμός : **ἑνότης δράσεως·** **5**) νεώτ. λογοτεχν. ἡ ἰδιότης ἑνὸς καλλιτεχνικοῦ ἔργου νὰ παρουσιάζῃ, διὰ τῆς ἑνώσεως κεχωρισμένων στοιχείων, ὅλον τι ἑνιαῖον καὶ ἁρμονικόν· **6**) ἐν συγκεκριμ. σημ. ἡ ἑνιαία φύσις : Ἐπίκ.Φυσ.1634,1 **ἀπογεγεννημένη ἑνότης.**

ἑνοτήσιος-ον μτγν. ὁ ἑνῶν, ὁ ἐπιφέρων ἕνωσιν, ἑνότητα, ὁ ἑνώνων, διαλλάττων : Συνέσ.Ὕμν.2,31 **ἑνοτήσιόν τε φέγγος ἁγίας ἔλαμψε πνοιᾶς.**

ἔνοτος αἰολ. ἀντὶ ἔνατος βλ.λ. : Ἐπιγρ.

ἔνουλα (τά) [οὖλον] μτγν. τὰ οὖλα θεωρούμενα ἀπὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ μέρους : Πολυδ.2,94.

ἐνουλίζομαι μτγν. παθ. ἐπὶ τῶν τριχῶν τῆς κόμης, γίνομαι οὖλος, σγουρός : Ἀλκίφρ.5 **τρίχες ἐνουλισμέναι,** Ἀρισταίν.1,1.

ἐνουλισμός (ὁ) μτγν. τὸ ἐνουλίζειν, κάμνειν οὖλα, σγουρά, τὸ κατσάρωμα : Κλήμ.Ἀλ.Παιδ.3,2,253 **ἐνουλισμὸς τῶν πλοκάμων.**

ἔνουλον (τὸ) μτγν. τραῦμα : Φιλόδ.Θε.α'24.

ἔνουλος-ον μτγν. οὖλος, σγουρός : Καλλίστρ. Περιγρ.3 **πλόκαμοι ἔνουλοι.**

ἐνουράνιος(-α)-ο(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν οὐρανῷ ὤν, οὐράνιος, ἐπουράνιος : ΑΠ 9,223 **αἰετός, οἰωνῶν μοῦνος ἐνουράνιος,** Πολυδ.1,23 **ἐνουράνιοι θεοί,** Ἐπιγρ.

ἐνουρεύωντι Ἐπιγρ. ὑποτ. τοῦ ἀχρ. ρ. **ἐνουρεύω** εἶμαι, διαμένω ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς χώρας : Ἐπιγρ. Κρητ. **καὶ εἴ που τινὲς ἐνουρεύωντι.**

ἐνουρήθρα (ἡ) κ. **ἐνούρηθρον** (τὸ) οὐροδόχη, οὐροδοχεῖον : Σοφ.ἀπ.485.

ἐνούρησις-εως (ἡ) νεώτ. ἀκουσία οὔρησις.

ἐνουρητής (ὁ) γλωσσ., σχόλ. ὁ οὐρῶν ἐντός : Σχόλ.Ἀριστφ.Ἱππ.399.

ἔνουρος-ον νεώτ. ὁ ἔχων οὐράν· ‖ ναυτ. **ἔνουρος τρόχιλος** ὁ εἰς οὗ τὸ ἐνώτιον ἔχει ἁματισθῆ ἄκρα σχοινίου 1-2 μέτρων.

ἐνουρῶ-έω κ. νεώτ., ἀόρ. α' **ἐνεούρησα,** οὐρῶ εἴς τι ἢ ἔν τινι : Ἡρ.1,138 **ἐς ποταμὸν δὲ οὔτε ἐνουρέουσιν οὔτε ἐμπτύουσιν,** Ἑρμιππ.π.Ἀθην. 1,29E **μενδαίῳ μὲν ἐνουροῦσιν μάκαρες θεοὶ αὐτοὶ στρώμασιν ἐν μαλακοῖς,** Πορφ.Ἀποχ.3,3 **ἐνουρεῖν εἰς τὰ ὦτα·** ‖ ἀπολ. οὐρῶ εἰς τὴν κλίνην; κατουριῶμαι : Ἀριστφ.Λυσ.402 **θαἰματίδια σείειν πάρεστιν ὥσπερ ἐνεουρηκότας,** Ἀριστλ. Πρ.876a,15, Διοσκ.Εὐπ.2,106, Παῦλ.Αἰγ.3,45.

ἐνουσία (ἡ) μτγν. ἡ πραγματικὴ ὑπόστασις, ὕπαρξις, τὸ αὐθυπόστατον : Ἰσίδ.Πηλ.4,166 **ἐνέργεια θεότητος, ἣν ἐνουσία τίκτει.**

ἐνουσιακῶς ἐπίρρ.πάπ. διὰ περιουσιακῆς, δι' ἐμπραγμάτου ἐγγυήσεως [ἀμφ.γρ.,πιθ. ἐν οὐσιανοῖς].

ἐνούσιος-ον μτγν. ὁ ἔχων συγκεκριμένην ὕπαρξιν, ἐνυπόστατος, πραγματικός : Συνέσ.318A, Κύριλλ.5,5 **οὐκ ἔστιν ἀνυπόστατος ὥσπερ ὁ ἀνθρώπινος λόγος, ἀλλ' ἐνούσιός τε καὶ ζῶν·** **2**) Ἡσ. « συμφυής »· **3**) αὐτ. « πολυκτήμων ».

ἐνουσιοῦμαι-όομαι κτῶμαι οὐσίαν : Δαμάσκ. Ἀρχ.74· **2**) εἶμαι, ὑπάρχω, ὑφίσταμαι ἔν τινι : Ἱεροκλ.Πλ.Χρ.Ἔπ.2,422M **ὁ τοῖς λογικοῖς γένεσιν ἐνουσιωμένος ὅρκος.**

ἐνουσίως ἐπίρρ. πάπ. ἐπ' ἐγγυήσει τῆς ἑαυτοῦ οὐσίας, περιουσίας : **μεμίσθωμαι.. φόρου, οὐ ἐνουσίως ἐπεδεξάμην.**

ἔνουχος (ὁ) πάπ. ἔνοχος βλ.λ., ὑπεύθυνος : **ἐνουχός εἰμι τῷ ὅρκῳ.**

ἐνοφείλω ὀφείλω ἐπὶ ἐγγυήσει, ὑποθήκῃ : Ἐπιγρ.· ‖ γεν. ἐν πάπ. ὀφείλω· ‖ παθ. ὀφείλομαι ἐπὶ ὑποθήκῃ, ἐνεχύρῳ : Δημ.1249· ‖ ὁμ. ἐπὶ ὑποθήκῃ τῆς περιουσίας : αὐτ.1197 **ἐνοφειλόμενον αὐτῷ τοῦτο τὸ ἀργύριον·** ‖ ὁμ. γεν. ὀφείλομαι : Πάπ. **εἴ τι ἐνοφείλεται.**

ἐνοφθαλμία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ εἰς τὸ βάθος τῆς κόγχης ἐμβύθισις τοῦ βολβοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ.

ἐνοφθαλμιάζομαι μτγν. παθ. ἐπιδέχομαι ἐνο-

φθαλμισμόν, ἐγκεντρίζομαι, μπολιάζομαι : Πλούτ. Ἠθ.640Β **διὰ τί ἡ πεύκη καὶ πίτυς καὶ τὰ ὅμοια τούτοις οὐκ ἐνοφθαλμιάζεται.**

ἐνοφθαλμίζω κ. μσν. κ. νεώτ. ἐγκεντρίζω, ἐμβολιάζω, μπολιάζω φυτόν τι δι' ὀφθολμοφόρου βλαστοῦ : Θεόφρ.ΦΑἴτ.5,5,4, **εἴ τις ἐνοφθαλμίσειε δένδρον,** Γεωπ.10,77· κ. παθ. : Ἐπιγρ.,Πρόκλ. Κρατ.39Γ· **2)** νεώτ. ἰατρ. εἰσάγω εἰς τὸν ὀργανισμὸν ἀνθρώπου ἢ ζώου λοιμώδη ἰὸν ἢ θεραπευτικὸν ἐμβόλιον.

ἐνοφθάλμισμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. μσν. ὁ ἐνοφθαλμισμὸς βλ.λ. : Συνέσ.Ἐπιστ.294C, Παχυμ.Γ 447 **οὐδ' ἐλαία ἐστὶν ἐνοφθαλμισμάτων ἐστερημένη.**

ἐνοφθαλμισμός (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ. ἐγκεντρισμός, ἐμβολιασμός, μπόλιασμα : Θεόφρ.ΦΙ 2,1,4 **αἱ γὰρ ἐμφυτεῖαι καὶ ἐνοφθαλμισμοὶ καθάπερ μίξεις τινές εἰσιν,** Πλούτ.Ἠθ.640Π, Γεωπ.10,77,1· **2)** νεώτ. ἰατρ. κ. ἡ ἐντὸς τοῦ ὀργανισμοῦ εἰσαγωγὴ μικροβίου τινὸς εἴτε εὑρισκομένου ἐπὶ πάσχοντος εἴτε καὶ διὰ τῆς τέχνης ἀπομονωθέντος· **3)** θέαμα· Σουΐδ. κ. Ζωναρ. «ἐνοφθαλμισμῶν, θεαμάτων».

ἐνοφθαλμιῶ-άω ἐποφθαλμιῶ, ὀθ. κ. φθονῶ : Πολυδ.2,62 « ἐνοφθαλμιᾶσθαι τὸ φθονεῖσθαι' Ὑπερείδης » (δ. γρ ἐποφθ-).

ἔνοφρυς-υ γλωσσ. ὁ οὗ αἱ ὀφρύες ἐμφανέστεραι, ὁ ἔχων πυκνὰς τὰς ὀφρῦς, φρυδάτος (ἀμφ.)

ἐνοχή (ἡ) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. γεν. τὸ ἐνέχεσθαι, εὐθύνη, ὑπαιτιότης, ὑποχρέωσις : Πάπ. **ἐλεύθερος πάσης ἐνοχῆς·** **2)** μτγν. κ. νεώτ. ὑποχρέωσις καὶ εὐθύνη πρὸς τὸ ἐκτελέσαι, ἐπιχειρῆσαί τι: Πάπ. **ἀγωγὴ καὶ ἐνοχή·** **3)** εἰδ. νεώτ. ἀστ. δίκ. **ἐνοχὴ** ἡ μεταξὺ δύο (ἢ καὶ πλειόνων) προσώπων ἔννομος σχέσις, δυνάμει τῆς ὁποίας ὁ εἷς δικαιοῦται ν' ἀξιώσῃ παρὰ τοῦ ἑτέρου πρᾶξίν τινα ἔχουσαν χρηματικὴν ἀξίαν εἴτε καὶ παράλειψιν δεκτικὴν χρηματικῆς ἀποτιμήσεως, ἢ ἀντιστρόφως, δυνάμει τῆς ὁποίας ὁ εἷς ὑποχρεοῦται ἔναντι τοῦ ἑτέρου νὰ ἐκτελέσῃ τι ἢ νὰ παραλείψῃ τι, ἢ καὶ δυνάμει τῆς ὁποίας, οἱ ἐν τῇ ἐννόμῳ σχέσει συνημμένοι ἀμοιβαίως ὑποχρεοῦνται καὶ δικαιοῦνται εἰς ἐκτέλεσιν πράξεως περιουσιακοῦ χρηματικοῦ ἢ ἐμπραγμάτου ἢ μικτοῦ περιεχομένου : **ἁπλαῖ ἐνοχαὶ** (αἱ ἀφορῶσαι εἰς ἓν μόνον ἀντικείμενον), **-σύνθετοι ἐνοχαὶ** (αἱ ἀφορ. εἰς πλείονα ἀντικείμενα), **-διαιρεταὶ ἐνοχαὶ** (συνήθ. αἱ ἀφορ. εἰς ὑποχρέωσιν τοῦ δοῦναί τι), **-ἀδιαίρετοι ἐνοχαὶ** (συνήθ. αἱ ἀφορ. εἰς ὑποχρέωσιν τοῦ ποιῆσαι), **-διαζευκτικαὶ ἐνοχαὶ** (αἱ ἔχουσαι πλείονα τοῦ ἑνὸς ἀντικείμενα, ἀλλὰ διαζευκτικῶς ὀφειλόμενα κατ' ἐπιλογὴν εἴτε τοῦ ὑποχρέου εἴτε τοῦ δικαιούχου εἴτε καὶ τρίτου), **- μικταὶ ἐνοχαὶ** (δύο ἀφορ. εἰς χρηματικὴν καὶ ἐμπράγματον ἀξίωσιν καὶ μία εἰς μ. ἐμπράγματον)· **4)** μσν. σχέσις δουλείας ἐπὶ ἀκινήτου : Μιχ.Ἀτταλ. ἐν Σάθ.1,15 **εἰς ἐγγύην ὑποτιθέναι ἢ εἰς ἄλλην τινὰ ἐνοχήν·** **5)** μσν., νεώτ. κ. δημ. τὸ **ἐνέχεσθαι** εἴς τι **ἐπίμεμπτον** κ. κυρ. ἀξιόποινον, ὑπαιτιότης κακῆς τινος πράξεως· Μηναῖ.9,6 Ὠδ.9 **πταισμάτων ἐνοχῆς καὶ κολάσεως αἰωνιζούσης ἡμᾶς ῥύσασθε, - εἶναι πιθανὴ ἡ ἐνοχή του εἰς τὸ σκάνδαλο(ν)·** ‖ εἰδ. νεώτ. κ. δημ. ἐνσυνείδητος ὑπαιτιότης παρανόμου πράξεως, προβλεπομένης ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ νόμου : **ἡ ἐνοχή του εἰς τὴν κλοπὴν εἶναι ἀποδεδειγμένη,-μὴ ζητᾷς νὰ κρύψῃς τὴν ἐνοχή σου στὴ συνωμοσία.**

ἐνοχία (ἡ) πάπ. ἀμφ. γρ., πιθ. ἐνοχή.

ἐνοχικός-ή-όν νεώτ. νομ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀστικὴν ἐνοχὴν βλ.λ.3) : **ἐνοχ- δεσμὸς - σχέσις - ἀπαίτησις·** ‖ **ἐνοχικὸν δίκαιον** νομ. τὸ μέρος τοῦ ἀστικοῦ δικαίου τὸ περιλαμβάνον τοὺς ρυθμίζοντας τὰς ἐνοχὰς βλ.λ. κανόνας.

ἐνόχλημα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ προξενοῦν ἐνόχλησιν, βάρος : Ἐπίκ.ἀπ.154· **2)** ἰατρ. ἀδιαθεσία : Ἀπολλ.π.Ὀρειβ.7,20,3, Ματθ.Ἰατρ.146 **ὅταν ἐν σωματικῷ τινι γένωνται ἐνοχλήματι.**

ἐνόχλησις-εως (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ.-η, πρόκλησις, γένεσις δυσαρεσκείας, στενοχωρία : Ἀριστλ.Ἑρμ.17a37 **ἐνοχλήσεις σοφιστικαί,** Φιλήμ. 92,3 **πράγματά τε πολλὰ καὶ ἐνοχλήσεις μυρίας,** Θεοφύλ.Βουλγ.3,694A· ‖ νεώτ. κ. δημ. φρ. **φέρ(ν)ω - δίδω ἐνόχλησιν** ἐνοχλῶ, στενοχωρῶ· **2)** νεώτ. κ. δημ. ἐλαφρὸς πόνος, δυσφορία σωματική : **στομαχικαὶ - κοιλιακαὶ ἐνοχλήσεις.**

ἐνοχλητικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐνοχλῶν, ἀνιαρός, ὀχληρός, δυσάρεστος : **ἐνοχλ- ἄνθρωπος - κρότος·** ἐπίρρ. **-ῶς,** δημ. **-ά.**

ἐνοχλητικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐνοχλητικοῦ, ἀνιαρότης.

ἐνοχλίζω μσν. μετακινῶ, δὲν ἀφήνω τι εἰς τὴν θέσιν του, κ. μτφ. : Πρόδρ.8,354 **πάντας δ' ἐνοχλίζουσα τοῦ λόγου λίθους.**

ἐνοχλῶ-έω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. (δὲν ἀπαντᾷ παρὰ τραγ.), αἰολ. κ. ποι. β' ἑν. **ἐννοχλεῖς,** παρατ. **ἠνώχλουν,** μέλλ. **ἐνοχλήσω,** ἀόρ. ἠνώχλησα, παρακ. **ἠνώχληκα,** παθ. μέλλ. -ηθήσομαι κ.-ήσομαι, μτχ. ἀόρ. **-ηθείς,** παρακ. **ἠνώχλημαι,** διαταράσσω τὴν ἡσυχίαν τινός, προκαλῶ εἴς τινα ὄχλησιν βλ.λ., δυσαρέσκειαν, τοῦ γίνομαι φόρτωμα, τοῦ δίνω βάρος : Πλάτ.Ἀλκ.1,104D **εἰς τίνα ἐλπίδα βλέπων ἐνοχλεῖς με,** Ξεν.Ἀπομν.3,8,2 **ἐάν τι ἐνοχλῇ ἡμᾶς, - μᾶς ἐνοχλοῦν οἱ γείτονες - τὰ κάρρα - οἱ ξενύχτιδες μὲ τὰ τραγούδια τους·** ‖ παθ. **-οῦμαι** πάσχω ὑπό τινος ἢ ἔκ τινος ὄχλησιν, ἀνησυχίαν, ταλαιπωρίαν, δυσαρεστοῦμαι : Ξεν.ΚΠ 5,4,34 **ὅσα δὲ ἐνοχλεῖσθαι,** Δημ.347 **μένοντας οἴκοι καὶ οὐ στρατευομένους, οὐδ' ἐνοχλουμένους,** Αἰσχίν.3,43, Γεωπ.5,27,3 **ὑπὸ σφοδρῶν ἀνέμων ἐνοχλουμένη γῆ,-οἱ ὑπουργοὶ συνεχῶς ἐνοχλοῦνται ἀπὸ θεσιθήρας·** ‖ φρ. νεώτ. κ. δημ. **ἐνοχλῶ γυναῖκα(ς)** δι' ἀπρεπῶν ἐρωτικῶν τρόπων ἢ λόγων ἀκόσμως φέρομαι, τὴν πειράζω πρόστυχα· ὁμ. φρ. **μὴ ἐνοχλῆσθε** μὴ καταβάλλητε ἰδιαιτέραν μέριμναν ἢ ἐνέργειαν πρός τι, ἢ ἄλλως μὴ ἀνησυχῆτε, μὴ στενοχωρῆσθε : **μὴ ἐνοχλῆσθε, δὲν θὰ πάρω τίποτε·** **2)** πάπ. εἰδ. **ἐνοχλῶ** ἀπευθύνω τὸν λόγον πρός τινα· **3)** μτγν. παθ. ἀσθενῶ, εἶμαι ἄρρωστος, ἀδιάθετος· Ἡσ. « ἠνωχλήθην, ἠρρώστησα » : ΠΔ Γεν.48,1 **καὶ ἀπηγγέλη τῷ Ἰωσὴφ ὅτι ὁ πατήρ σου ἐνοχλεῖται·** ‖ ὁμ. ἐπὶ ζώων : Πάπ. **ἵππος ἐνοχλούμενος·** **4)** ὁμ. παθ. πάπ. ἐπιβαρύνομαι, πιέζομαι : **ἐνοχλούμενος πρὸς τῷ σπόρῳ,** αὐτ. **ἐνοχλούμενος ὑπὸ τῶν λειτουργιῶν·** **5)** μετὰ δοτ. παρέχω εἴς τινα στενοχωρίαν, ἀπασχολῶ τινα ὀχληρῶς, κουραστικῶς : Λυσ.24,21 **οὐκ οἶδ' ὅτι δεῖ .. ἀπολογούμενον πρὸς ἓν ἕκαστον ὑμῖν .. ἐνοχλεῖν·** ‖ κ. ἀπολ. γίνομαι ὀχληρός, φορτικός, κουραστικός, βαρετός : Ἱππ.Ἀφορ.2,50, Ἀριστφ.Βάτρ.708 **ὁ πίθηκος οὗτος ὁ νῦν ἐνοχλῶν·** ‖ ὁμ. μετ' οὐδ. ἐπιθ. : Δημ.519 **ὅσα μὲν οὖν τοὺς χορευτὰς ἐναντιούμενος ἡμῖν ἀφεθῆναι τῆς στρατείας ἠνώχλησεν·** ‖ κ. μετὰ μτχ. : Ξεν.ΚΠ 5,3,56 **τὸ δὲ μὴ οὐκ ἐνώχλει λέγων·** **6)** παθ. ταράττομαι: Διογ. Οἰν.25 **τὰς ἀρετὰς τὰς ὑπὸ τούτων ἐνοχλουμένας.**

ἐνοχοποίησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐνοχοποιεῖν, ἡ κατά τινος ὡς ἐνόχου κατηγορία.

ἐνοχοποιητικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ κατάλληλος, ὁ συντείνων ὅπως ἀποδείξῃ τινὰ ἔνοχον : **ἐνοχοπ- μαρτυρία - ἔγγραφον·** ἐπίρρ. **-ῶς,** δημ. **-ά.**

ἐνοχοποιός (ὁ) γλωσσ. ὁ δημιουργῶν ἐνοχάς, ἀστικῆς φύσεως ὑποχρεώσεις.

ἐνοχοποιῶ-έω μτγν., νεώτ. κ. δημ. θεωρῶ, χαρακτηρίζω ἔνοχον, κατηγορῶ : Ἀνών.Ρητ.237,25 **ἐν- τινα ἐπί τινι,-αἱ καταθέσεις τὸν ἐνοχοποιοῦν,**

ἔνοχος(-η)-ο(ν) κ. νεώτ κ. δημ. ὁ ἐνεχόμενος, ὁ ἔν τινι στερεᾷ κρατούμενος, ὑποτασσόμενος : Ἀριστλ.Μεταφ.1009b,17 **τοιαύταις δόξαις γεγένηνται ἔνοχοι,** Ἀπολλδ.Κωμ.7,2 **μὴ καταφρόνει, Φιλῖν', ἐθῶν γεροντικῶν, οἷς ἔνοχος, εἰς τὸ γῆρας ἂν ἔλθῃς, ἔσει·** **2**) ὁ συνδεόμενος, συναπτόμενος μετά τινος, μετὰ γεν. : Ἱππ.Ἐπιστ.23 **ἔνοχος κοιλίης·** **3**) ὡς δικαν. ὅρος, ὑπεύθυνος, ὑποκείμενος, μετὰ δοτ. : Πλάτ.Νόμ.869B, Ξεν. Ἀπομν.1,2,64 **πῶς οὖν ἂν ἔνοχος εἴη τῇ γραφῇ,** ΚΔ Ματθ.5,22 **ὁ ὀργιζόμενος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ εἰκῇ ἔνοχος ἔσται τῇ κρίσει,** Πάπ. **ἔνοχος τῷ ὅρκῳ·** ‖ ὁμ. μετὰ δοτ. ὁ ὑποκείμενος εἰς ποινήν τινα : Ἀντιφ.4,1,6, Λυσ.14,9 **ἐβουλήθη .. πάσαις ταῖς κειμέναις ζημίαις ἔνοχος γενέσθαι,** Δημ.404 **δωροδόκος, κόλαξ, ταῖς ἀραῖς ἔνοχος, φεύστης·** ‖ ὁμ. μετὰ δοτ. ὁ δυνάμενος νὰ κατηγορηθῇ διά τι : Ἰσοκρ.8,7 **μὴ καὶ νῦν ἡμεῖς ἔνοχοι γενώμεθα ταύταις ταῖς ἀνοίαις·** ‖ δθ. νεώτ. ὕποπτος ἐνοχῆς : **ἔνοχος σιωπή·** **4**) ὁ ὑποκείμενος εἰς καταγγελίαν ἐπὶ ἀξιοποίνῳ τινὶ πράξει, μετὰ δοτ. : Πλάτ.Θεαίτ.148B **ὥστε μοι δοκεῖ ὁ Θεόδωρος οὐκ ἔνοχος τοῖς φευδομαρτυρίοις ἔνεσθαι·** ‖ ὁμ. κ. νεώτ. μετὰ γεν. : Ἀντιφ.6,46 **οὐδ' ἔνοχον εἶναι τοῦ φόνου,** ΠΔ Μσκκ.2,13,6 **ἐνταῦθα τὸν ἱεροσυλίας ἔνοχον ὄντα,** Βέττ.Βάλ.117,10 **ἔνοχος μοιχείας, - ἔν- κλοπῆς·** ‖ κατ' ἐπέκτ. **ἔνοχος θανάτου** ὑποκείμενος εἰς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου : Διόδ.Σ 27,4, ΚΔ Ματθ.6,66 **ἔνοχος θανάτου ἐστί·** ‖ κ. μετ' ἀπαρφ. : Ἐπιγρ. **ἔνοχος ἔστω ἀποτῖσαι·** ‖ σπαν. μετ' ἐμπροθ. προσδιορ. : Ἀνδοκ.1,79 **ἔνοχος ἐν τοῖς αὐτοῖς,** Ἀριστλ.Ρητ.1384b,2 **ἔνοχος περὶ ταῦτά·** **5**) ὁ ὑπαίτιος, ὁ διαπράξας ἔγκλημά τι : Ἀντιφ.1,11, Ἀριστλ.Πολιτ.1269a,3 **ἔνοχον εἶναι τῷ φόνῳ τὸν φεύγοντα·** ‖ ὁμ.· ἀπολ. κ. νεώτ. : Πλάτ.Σοφ.261A **εἴπερ ἔνοχός ἐστιν,** Ἀντιφ.4,1,1 **μήτε τοὺς ἐνόχους ἀφιέντας, - ὁ ἔνοχος φαίνεται·** ‖ νεώτ. κατ' ἐπέκτ. ὁ ἀθέμιτος : Δροσ.Βοτάν.131 **ὁ ἔνοχος ἔρως τοῦ ποιμένος, - ἔνοχοι σχέσεις·** **6**) πάπ. ὁ περουσιακῶς ὑπεύθυνος : **ἐνόχους ἐν τούτῳ προσκαταστήσας καὶ τοὺς ἐμοὺς κληρονόμους·** ἐπίρρ. νεώτ. **-όχως.**

ἔνοφις-εως (ἡ) (ὄφομαι) μτγν. **ἔποφις βλ.λ.** : Θεμίστ.Λόγ.13,177D.

ἐνπετόντων Ἐπιγρ. ἀντὶ ἐμπεσόντων.

ἐνπιπάσκεσθαι Ἐπιγρ. ἀντὶ ἐμπάεσθαι.

ἐνπίς (ἡ) Ἐπιγρ. ἀντὶ ἐλπίς.

ἐνραβῶς Ἡσ. « ἐγγράφας ».

ἐνραθυμῶ-έω μσν. ραθύμως, ἀμελῶς **ἔν τινι** φέρομαι : Φώτ.Μαν.1,42.

ἐνραίνω μτγν. ραίνω, ραντίζω ἐπάνω εἴς τι : Φύλαρχ.π.Ἀθην.13,593B **ἐνέρραινε τοῦ αἵματος τοῖς βωμοῖς.**

ἐνράπτω ράπτω τι ἐντός τινος : Αἰν.Τακτ.31,9 **ἐνέρραφε βυβλίον εἰς ἡνίαν χαλινοῦ,** Πλούτ. Ἄρατ.25 ‖ ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Ἡρ.2,146 **Διόνυσον ἐνερράφατο ἐς τὸν μηρόν·** ‖ παθ.ράπτομαι ἐντός τινος : Εὐρ.Βάκχ.286 **ἐνερράφη Διὸς μηρῷ,** Αἰν.Τακτ.31,32.

ἐνράσσω μτγν. κρούω, κτυπῶ ἐντός : Ἰώσ.ΑΙ 5,8,10 **ἐνράσσει ταῖς πύλαις.**

ἐνρέω μτγν. ρέω ἔν τινι, μτφ. παθ. εἰσδύομαι, εἰσχωρῶ, καταλαμβάνω : Γρηγ.Νύσσ.412B **οἷς ἐνρυῇ τῆς φιλοχρηματίας ἡ νόσος.**

ἐνρήγνυμι μτγν. κ. **ἐρρ-** ρηγνύω, θραύω, σπάζω ἐντός τινος, κ. παθ. : Ἰω.Χρυσ.6,536 **ἵνα ἀλύπως ἐρρηγνυμένη τούτῳ μηδὲν ἀηδὲς πάσχῃ·** **2**) ἀμτβ. ἡ μτχ. ἐνεργ. παρακ. **ἐνερρωγώς-υῖα-ός** τεθραυσμένος: Ἐπιγρ. **ἐνερρωγυῖαι κλῖναι·** **3**) ποθ. κ. ἐν μέσ. σημ. ἐκκενοῦμαι εἴς τι : Ἀρετ.Χρον. Παθ.1,10 **ἢν .. εἰς ἔντερον ἐνραγῇ (τὸ πύον).**

ἔνρηξις-εως (ἡ) γλωσσ. σύγκρουσις, συμπίεσις.

ἐνρήσσω μτγν. ἐνρήγνυμι βλ.λ. : Ἀπολλδ.Πολιορκ.141,2.

ἐνρητορεύω μτγν. ἐπιδεικνύω ρητορικὴν ἔν τινι : Ἡράκλειτ.Ἀλληγ.63 **πατρῴοις λόγοις ἐν-.**

ἐνριγισκάνω ἐνριγῶ βλ.λ.· πρβλ. Ἡσ. : Κωμ.Ἀδέσπ.10D **τριβώνιον πονηρὸν οἷον ἐνριγισκάνειν.**

ἐνριγῶ-όω ριγῶ ἔν τινι, παγώνω ἐντός τινος : Ἀριστφ.Πλ.846 **ἐνερρίγωσα ἔτη τριακαίδεκα.**

ἔνριζος-ον μσν. ὁ ἔχων ρίζαν : Γεωπ.3,4,6.

ἐνριζῶ-όω ριζῶ, ριζώνω τι, κάμνω νὰ ριζώσῃ, ἐμφυτεύω : Ἱππ.Ὀστ.12 **ἐνερρίζωσε πολλὰ φλέβια,** Γαλ.Χρ.Μορ.7,15 **ἐνριζοῦσα τὸ νεῦρον ὡς εἰς γῆν τὰ μόρια·** κ. παθ. : αὐτ.11,14· **2**) μτφ. σταθερόν, εὐσταθὲς ποιοῦμαί τι, θεμελιῶ, στερρῶς προσαρμόζω, στερεώνω, παθ. : Ὀρειβ.Σύνοφ.9,2,1 **ἡ διάθεσις ἐνερριζῶσθαι,** Πρόκλ.Στοιχ.Θεολ.144.

ἐνρίζωσις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἐντός τινος ρίζωσις, στερέωσις, θεμελίωσις : Σιμπλίκ.Φυσ.637,1.

ἔνρινος-ον νεώτ. κ. **ἔρρινος** ἐπὶ φωνῆς καὶ ἤχου, ὁ ἐντὸς τῆς ρινικῆς κοιλότητος ἠχῶν, κ. ὁ ἐξ αὐτῆς ἐξερχόμενος : **ἔνρινος ὁμιλία·** ‖ εἰδ. γραμμ. **ἔνρινα σύμφωνα** τὰ σύμφωνα ν καὶ μ.

ἐνρίνως ἐπίρρ. νεώτ. κ. **ἐρρίνως** κατὰ τρόπον ἔνρινον βλ.λ., μὲ τὴ μύτη : **ὁμιλεῖ ἐνρίνως.**

ἐνρίπτω μτγν. ἐντός τινος ἢ ἐπί τινος ρίπτω τι ἤ τινα : Ἀρρ.Ἀν.6,10,4 **ὁ δὲ πρῶτος ἀνελθὼν ἐνρίπτει ἑαυτὸν κατὰ τοῦ τείχους ἐς τὴν πόλιν,** Δίων Κ 74,14 **τῷ πρώτῳ .. λίθον ἐνέρριφεν.**

ἐνρυθμικός-ή-όν μτγν. ἐσφ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἔνρυθμος βλ.λ. .

ἔνρυθμος-ον κ. νεώτ. ὁ τοῦ ρυθμοῦ, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ρυθμόν : Πλάτ.Νόμ.654A **τοὺς δεδωκότας τὴν ἔνρυθμόν τε καὶ ἐναρμόνιον αἴσθησιν μεθ' ἡδονῆς·** **2**) κ. νεώτ. ὁ ἔχων ρυθμόν, ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸ **εὔρυθμος** : Διον.Ἀλ.Συνθ.11· ‖ κ. κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ ἔκρυθμος : Σέξτ.Ἐμπ. Μαθ.11,186, **- ἔνρυθμος πεζογραφία - ἀπαγγελία.**

ἐνρύθμως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἔνρυθμον βλ.λ., ρυθμικά : Ἀθήν.14,631B **κινοῦντες ἐνρύθμως τοὺς πόδας** (δ.γρ.ἐρρύθμως).

ἐνρυσσοῦμαι-όομαι μτγν. ρυτιδοῦμαι, συστέλλομαι, μαζεύομαι, ζαρώνω : Μέγ.π.Ὀρειβ.44,24,2 **ἐνερρυσωμένος** (ἐρρυτιδωμένος).

ἐνρώννυμι μσν. ἰσχυρὸν ποιοῦμαί τι, δυναμώνω : Κ Πορφ.Βασιλ.Μακεδ.54,142.

ἔνς Ἐπιγρ. εἷς.

ἐνς ἀς Ἡσ. « αὔριον ».

ἐνσαββατίζω μτγν. ἐκκλ. **ἔν τινι** ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι : Γρηγ.Νύσσ.2,867D **τῇ ἀπραξίᾳ τοῦ θανάτου ἐνσαββατίσας.**

ἐνσακκεύω μσν. ἐντὸς σάκκου ἀποθέτω : Νικ. Χων.Χρον.15,1,310B **ὃν ἐνσακκεύσας καὶ τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης παραπέμψας.**

ἐνσαλεύω μτγν. κ. μσν. σαλεύω, κινῶ, ταράσσω τι, παθ. : Γρηγ.Νύσσ.2,919D **οὔτε κάλαμος ἦν ἀνέμοις ἐνσαλευόμενος,** Νικ.Χων.ἐνΣάθ.1,93.

ἐνσαλπίζω μτγν. σαλπίζω ἐντός τινος, ἠχῶ διὰ τῆς σάλπιγγος : Γαλ.12,656 **ἐνσαλπίσαντες αὐτοῖς.**

ἔνσαρκος-ον μτγν., μσν. ἐκκλ. κ. νεώτ. ὁ ἐν σαρκί, ὁ ἔχων σάρκα, σάρκινος : Πορφ.Ἀποχ.1,1 **τῆς ἀσάρκου καταγνοὺς τροφῆς ἐπὶ τὴν ἔνσαρκον ἀναδεδράμηκας·** **2**) εἰδ. ὁ δι' ἀνθρωπίνης σαρκὸς περιβαλλόμενος, ὁ ἐν ἀνθρωπίνῃ σαρκὶ ὤν : Εὐσ.Ἐκκλ.Ἱστ.4,5· ‖ νεώτ. **ἔνσαρκον ἄγαλμα** ἄνθρωπος ὅμοιος πρὸς ἄγαλμα, ἰδ. εἰς τὴν ἀκινησίαν· **3**) **ἔνσαρκος γέννησις** ἡ ἐν σαρκὶ ἐπιφάνεια, ἡ ἐνανθρώπησις τοῦ Σωτῆρος·Μηναῖ.1,1Συναξ.

ἐνσαρκῶ-όω μσν. ἐκκλ. κ. νεώτ., δημ. **ἐνσαρκώνω** δίδω τινὶ σάρκα, ὑλικήν, ἔνσαρκον ὑπόστασιν, κ. παθ. : **ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ** ἐνεσαρκώθη **διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν** ἀνθρώπων· **2**) μτφ. δίδω

οἱονεὶ ὑλικὴν ὑπόστασιν εἴς τι, ἐμφανίζω τι ὡς ἁπτόν, ὑλικὸν σῶμα : ἐνεσάρκωσεν εἰς τὴν εἰκόνα τὴν ἰδέαν τοῦ ψυχικοῦ ἔρωτος· ‖ κ. ἐπὶ προσ., παρουσιάζομαι ὡς ἡ ὑλικὴ φανέρωσις ἰδέας τινός : ἐνσαρκώνει τὶς ἐλπίδες τοῦ λαοῦ.

ἐνσάρκωσις-εως (ἡ) μτγν., μσν. ἐκκλ. κ. νεώτ., δημ. -η ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐνσαρκῶ βλ.λ., ἡ δι' ἀνθρωπίνης σαρκὸς περιβολή : Ἐπιφάν.1,446Β ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ Σωτῆρος· 2) κ. μτφ. ἡ ὑλική, ἡ οἱονεὶ ἔνσαρκος ἐμφάνισις ἰδέας τινός : εἶναι ἡ ἐνσάρκωσις τῆς ἀρετῆς.

ἐνσαροῦμαι-όομαι μτγν. σαροῦμαι, κλυδωνίζομαι ἔν τινι, ἐντός τινος : Λυκόφρ.753 πάντου.. ἐνσαρούμενος μυχοῖς.

ἐνσάττω μτγν. σάττω, πληρῶ, γεμίζω : Ἀλκίφρ. 3,7 ὁ μὲν ἀλλᾶντα ἐνέσαττεν.

ἐνσατυρίζω μτγν. σατυρίζω, φέρομαι ὑβριστικῶς, ἀπρεπῶς, ἀσελγῶς : Γρηγ.Νύσσ.2,340Α ἐνσατυρίζων τοῖς ῥήμασιν.

ἐνσαφῶς ἐπίρ. πάπ. πάνυ σαφῶς.

ἐνσβέννυμι μτγν. ἐντός τινος σβέννυμι, σβήνω, παθ. : Διοσκ.5,80,2 σίδηρος πεπυρακτωμένος ἐνσβεσθεὶς ὕδατι.

ἔνσειμι Ἐπιγρ. κρητ. τ. τοῦ εἴσειμι εἰσέρχομαι, γ' πρόσ. ὑποτ. ἐνσείῃ ι Νόμ. Γόρτ.

ἐνσεισμός (ὁ) μτγν. ἐπὶ πολεμικῶν μηχανῶν, προσβολή, ἐπίθεσις : Θεοδοτ.ΠΔ Ἰεζ.26,9.

ἐνσείω, παρακ. ἐνσέσεικα ἐντός τινος ἢ πρός τινα κατεύθυνσιν σείω, σφενδονίζω, μετ' αἰτ. πράγμ. : Σοφ.Τρ.1087 ἔνσεισον, ὦναξ,.. βέλος· ‖ κινῶ, σείω διὰ τῆς χειρός : Φιλέτ.1 ἐνέσεισε μεστὴν ἴσον ἴσῳ μετανιπτρίδα (ἔσεισεν ὑψώσας κύλικα)· 2) βιαίως σείω, κτυπῶ εἰς τὸ ἔδαφος: ΠΔ Βασ.4,8,12· 3) διασπῶ, καταστρέφω : Ἐπιγρ. ἐνσ- μέρος τοῦ χάρακος· 4) διασείω, διαστρέφω, παθ. : Ἱππ.Ἰητρ.25· 5) ὠθῶ, ἐξωθῶ : Λουκ.Ὄν.31 κατεψεύσατο, εἰπὼν ὡς παριὼν ἑκὼν ἑαυτὸν ἐνσείσαιμι τῇ ἑστίᾳ· ‖ κ. μτφ. : Σοφ. Ἀντ.1274 θεὸς.. ἐν δ' ἔσεισεν ἀγρίαις ὁδοῖς, Πλούτ.Φωκ.23 τὴν πόλιν εἰς τὸν ἑλληνικὸν πόλεμον ἐνέσεισεν (ἐξώθησεν)· ‖ παθ. ἐνσείεσθαι εἰς ὠνὴν ὠθεῖσθαι, παρασύρεσθαι, ἐξαπατᾶσθαι εἰς ἀγοράν : Ὑπερείδ.Ἀθ.26· 6) ἀμτβ. ἐφορμῶ κατά τινος, προσβάλλω : Διόδ.Σ 13,40 (ναυσὶ) πλαγίαις ἐνέσειον, Διον.Ἀλ.Ρωμ.9,16 τοῖς πολεμίοις κατὰ τὸ δεξιὸν κέρας ἐν-· 7) σχόλ. ἐνσείομαι παρεμβάλλομαι : Σχόλ.Ἰλ.Ψ 104 ἐνσέσεισται οὖν ἐκ τῆς Ὀδυσσείας ὁ στίχος.

ἐνσεμνύνομαι μτγν. κ. μσν. σεμνύνομαι, ὑπερηφανεύομαι ἔν τινι, ἐπί τινι : Ὀνήσανδρ.1,24.

ἐνσήθω μτγν. σήθω, κρησαρίζω, κοσκινίζω τι ἐντός τινος : Ἀρετ.Ὀξ.Νούσ.1,1.

ἐνσηκάζω μσν. σηκάζω, ἐγκλείω εἰς τὸν σηκόν, εἰς τὴν μάνδραν : Κωνστ.Λογοθ.ἐν Mai.2,747,56 τῇ ἰδίᾳ ἐνσηκάσαι μάνδρᾳ (περὶ ἀρνῶν).

ἐνσημαίνω κ. μσν. ἔχω σημασίαν, σημαίνω, δηλῶ : Πλάτ.Κρατ.395Β ὅτι οὖν ἀγαστὸς κατὰ τὴν ἐπιμονὴν οὗτος ὁ ἀνήρ, ἐνσημαίνει τὸ ὄνομα ὁ Ἀγαμέμνων· 2) δῆλον ποιῶ, φανερώνω, ἐκθέτω : Ἀριστλ.Ψυχ.423a,4· κ. παθ. : Λογγῖν.4,4 ἐνσημαίνεται ἡ ἀναίδεια ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς· 3) κ. μέσ. ἐνσημαίνομαι φανερόν, δῆλον ποιοῦμαί τι, ὅθ. ἐκφράζω, ἀποκαλύπτω διάθεσιν, σκέψιν : Ἰσοκρ.20,22 ἐνσημανεῖσθε Λοχίτῃ τὴν ὀργὴν τὴν ὑμετέραν αὐτῶν, Ξεν.ΚΠ 8,2,3· 4) μέσ. σημεῖον ποιοῦμαι, κάνω σημάδια : Ξεν.Κυν.6.22 αἱ δ'.. ἐνσημαινόμεναι, ὅρους τιθέμεναι ἑαυταῖς γνωρίμους (περὶ κυνῶν)· 5) ὁμ. μέσ. καθορίζω, σημειῶ τὴν θέσιν τινός, ἐπισημαίνω : Φιλόστρ.Ἡρ. 660· 6) ὁμ. μέσ. ἐντυπῶ τι, ἀποτυπώνω : Πλάτ. Θεαίτ.191D ὥσπερ δακτυλίων σημεῖα ἐνσημαινομένους· κ. παθ. : Πλαν.Ὀβιδ.Μεταμ.15,169 ὡς κηρὸς εὐπειθὴς καινοῖς ἐνσημαίνεται χαρακτῆρσιν· ‖ ὁμ. κ. μτφ. : Πλάτ.Θεαίτ.194C ἐνσημαινόμενα εἰς τοῦτο τὸ τῆς ψυχῆς κέαρ.

ἔνσημος(-η)-ο(ν) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἐμφανής, ἐπίσημος, ἔξοχος, σημαντικός : Ἱππ.Ἐπικ.17, Περίπλ.Ἐρ.Θαλ.154 ἐνσ- κώμη (δ. γρ. ἐπίσημος)· 2) ὁ ἔχων ἐφ' ἑαυτοῦ σῆμα ἐντετυπωμένον, σεσημασμένος : Τζέτζ.Χιλ.1,628 χρυσοῦ ἐνσήμου Δαρεικοῦ νομίσματος καλλίστου, - ἔνσημος χάρτης (δ. χαρτόσημον)· ‖ νεώτ. τὸ οὐδ. ἔνσημον ὡς οὐσ. τεμάχιον μικρὸν χάρτου φέρον ἐντετυπωμένον ἐφ' ἑαυτοῦ ἐπίσημον διακριτικὸν γνώρισμα καὶ ἀντιπροσωπεῦον ὡρισμένον εἰσπρακτέον τέλος : δικαστικὰ ἔνσημα.

ἐνσήπομαι κ. μσν. ἐντός τινος σήπομαι, σαπίζω, ὑφίσταμαι φθοράν, σῆψιν : Ἱππ.Νούσ.1,18, Ἰω. Λυδ Ρωμ 3,61 τῶν εἰδῶν ἀπράτων ἐνσηπομένων ταῖς κτήσεσιν· ‖ κ. ἀπολ. : Ἀνδρ.Κρ.245C σπλάγχνα καὶ μόρια καὶ τὸ τῆς διαπλάσεως κάλλος ἐνσηπόμενά τε καὶ συνεκρέοντα.

ἔνσηστρον γλωσσ. τὸ δι' οὗ σήθομεν, τὸ κόσκινον, ἡ κρησάρα (πιθ.).

ἐνσιελίζω μτγν. ἔν τινι, ἐντός τινος σιελίζω, πτύω : Γρηγ.Νύσσ.2,436 τοῖς ἰδίοις κόλποις ἐν-.

ἐνσιέλωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἀνάμιξις σιέλου εἴς τι, σάλιωμα : Νιρβ.ΜΚουβ.174 διὰ τὴν ἐνσιέλωσιν τῶν τροφῶν ἐντὸς τοῦ στόματος.

ἔνσιμος-ον ὁ ὀλίγον σιμός, ὑπόσιμος : Ἱππ.Ἐπικ. 17 ἔνσιμος (ἡ ῥὶς) γίνεται (διορθ. ἔνσημος)· ‖ ἐπὶ ἐπιφανείας, κυρτός : Ροῦφ.Ἀνατ.40,52.

ἐνσινής-οῦς-ές (ἐν-σίνος) μτγν. βεβλαμμένος, ἐφθαρμένος : Μαν.2,445 ἀπροκόπους. ἐνσινέας τε τίθησιν· 2) ἀσθενικός, ἀρρωστιάρης : Πάπ.

ἐνσιρῶ-όω νεώτ. ἐναποθηκεύω ἐν σιρῷ βλ.λ. γεωργικὰ προϊόντα.

ἐνσίρωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐντὸς σιρῶν βλ.λ. ἐναποθήκευσις γεωργικῶν προϊόντων.

ἔνσιτος-ον Ἐπιγρ. κ. μσν. ὁ λαμβάνων δημοσίαν σίτισιν, τιμητικὸς τίτλος ἐν Σπάρτῃ : Ἐπιγρ.· 2) μσν. εὐτραφής, καλοθρεμμένος : Ἱππιατρ.111.

ἐνσιτοῦμαι-έομαι μτγν. σιτίζομαι ἔν τινι, ἔκ τινος : ΠΔ Ἰὼβ 40,25 ἐνσιτοῦνται δὲ ἐν αὐτῷ ἔθνη.

ἐνσκαίρω μτγν. σκαίρω, ὀρχοῦμαι ἔν τινι τόπῳ : Καισάρ.938 (ἔκδ. Mi.).

ἔνσκαμβος Ἡσ. γλώσσ. τοῦ ἔγγαυσος βλ.λ.

ἐνσκεδάννυμι μτγν. κ. ἐνσκεδάζω σκεδάζω, σκορπίζω τι ἔν τινι, παθ. : Γρηγ.Νύσσ.1,26Β ἐνσκεδασθεὶς τῷ ἀέρι· ‖ κ. μτφ. : αὐτ.2,787.

ἐνσκέλλω, ἐπ. ἐνισκέλλω, παρακ. ἐνέσκληκα (μετὰ παθ. σημ.), ἐντὸς σκέλλω βλ.λ., ξηραίνω : Νίκ.Θηρ.694 μή τι ἐνισκήλῃ.. σκίναρ (περὶ τοῦ ἡλίου)· κ. παθ. : Ἱππ.Νούσ.1,28 τοῦτο (τὸ φλέγμα) ὑπὸ τῆς θερμασίης ἐνέσκληκε, Ἀπολλ.Ρ 3,1251· ‖ κ. μτφ. : Ἀσκληπιάδ.ἐν ΑΠ 12,166 ἐνεσκληκὼς.. ἀνίαις.

ἐνσκέπαρνος-ον μτγν. ἐγκάρσιος, λοξός : Ἡλιόδ.Χειρ.π.Ὀρειβ.48,64,2.

ἐνσκευάζω κ. μσν. παρασκευάζω : Ἀριστφ. Ἀχ.1096 καὶ δεῖπνόν τις ἐνσκευαζέτω· ‖ ὁμ. κ. μέσ. : ΘΜετοχ. ἐν Σάθ.1,167 ἐνσκευάσασθαι πάντα· 2) ἐνδύω, κοσμῶ, στολίζω τινά : Ἀριστφ. Βάτρ.523 ὅτιή σε παίζων Ἡρακλέα 'νεσκεύασα (δ. γρ. γ' ἐσκεύασα), Πλούτ.Λυκ.15 ἱματίῳ δ' ἀνδρείῳ καὶ ὑποδήμασιν ἐνσκευάζει, Λουκ.Νεκυομ.8· κ. παθ. : Ἡρ.9,22 ἐνεσκεύαστο γὰρ οὕτω, Πλούτ.Ὄθ.6 ἀνοξυρίσι καὶ χειρῖσιν ἐνεσκευασμένος· ‖ κ. μτφ. : Φίλ.1,682 σωφροσύνην ἐνεσκευασμένος· ‖ ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Λουκ.Ὄν.37 τὴν θεὸν ἐνσκευασάμενοι ἐμοὶ ἐπέθηκαν· 3) μέσ. παρασκευάζω ἐμαυτόν, ἰδίως δὲ ἐνδύομαι, στολίζομαι : Ἀριστφ.Ἀχ.383 νῦν οὖν με πρῶτον πρὶν λέγειν ἐάσατε ἐνσκευάσασθαί μ' οἷον ἀθλιώτατον, Πλάτ.Κρίτ.53D ἀλλ' ἢ διφθέραν λαβὼν ἢ

ἄλλα οἷα δὴ εἰώθασιν ἐνσκευάζεσθαι οἱ ἀποδιδράσκοντες· || εἰδ. ὁπλίζομαι : Ξεν.ΚΠ 8,5,11 **καὶ εἰ δέοι ἐνσκευάζεσθαι τοὺς ἱππέας·** **4)** ὁμ. μέσ. μτφ. μηχανῶμαι, τεχνάζομαι, σκαρώνω : Ἰώσ. ΠΙ 1,3,2 **ἐν- διαβολάς.**

ἔνσκευος-ον μτγν. ὁ φέρων προσωπεῖον : Πολυδ.4,141 **ἔνσκευα πρόσωπα** (δ.γρ. ἀντὶ **ἔκσκευος**).

ἐνσκηνοβατοῦμαι-έομαι μτγν. ἀναβιβάζομαι ἐπὶ σκηνῆς θεάτρου : Ἀλκίφρ.2,4,6.

ἐνσκηνῶ-όω μτγν. κ. μσν. σκηνῶ, κατασκηνώνω ἔν τινι τόπῳ : ΠΔΓεν.13,12 **Λὼτ.. ἐνεσκήνωσεν ἐν Σοδόμοις·** || κ. μτφ. : Εὐστ.Πον.208,58· **2)** ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Ἰω.Χρυσ.εἰς Γέν.45,1,366 **πόθεν ἐκίνησεν; ἀπὸ τοῦ τόπου ἔνθα ἦν ἐνσκηνούμενος.**

ἐνσκήπτω κ. σχόλ. κ. νεώτ. ρίπτω, ἐξακοντίζω, ἐκσφενδονίζω τι : Ἡρ.4,79 **ἐς ταύτην ὁ θεὸς ἐνέσκηψε βέλος,** Νίκ.Θηρ.140· **2)** κ. νεώτ. ἀμτβ. ἐπιπίπτω αἰφνιδίως, ὁρμητικῶς : Ἡρ.8,39 **οἱ δὲ πεσόντες ἀπὸ τοῦ Παρνησσοῦ λίθοι.. ἐς τὸ** (τὸ τέμενος) **ἐνέσκηψαν,** Πλούτ.Αἰμ.24 **κεραυνὸς ἐνσκήψας εἰς τὸν βωμόν,** - **θύελλα σφοδρὰ ἐνέσκηψε χθές·** || εἰδ. ἐπὶ νόσων, ἐμπίπτω, προσβάλλω : Ἀρετ.Χρον.Παθ.2,2 **ὁκόσα κύστει καὶ νεφροῖσι ἐνσκήπτει,** ΔίωνΚ 53,29 **νόσημα εἰς τὴν κεφαλὴν ἐνσκῆψαν,** Σχόλ.Ἀριστφ.Πλ 1055 **λιμοῦ ἐνσκήψαντος,** - **ἐνέσκηψεν ἐπιδημία χολέρας·** || μτφ. ἔρχομαι ἀπροσδοκήτως ὡς κακόν τι : Ἀλκίφρ.1,13 **πόθεν εἰς ἁλιέα .. ἔρως ἐνέσκηψε.**

ἐνσκηρίπτω μσν. στηρίζω, ἐρείδω ἐπί τινος παθ. : ΘΜετοχ ἐν Σάθ 1,159 **ἐνσκηριπτόμενοι βακτηρίαις διὰ τὸν ὄλισθον.**

ἔνσκηψις-εως (ἡ) [ἐνσκήπτω μτγ ἐπὶ κεραυνοῦ, πτῶσις : Ἰω.Λυδ Διοσ 41

ἐνσκιάζω μτγν. κάμνω ἔν τιν σκιάν ἐπισκιάζω : Γρηγ.Νύσσ.π.Θησ Στεφ ἐν)

ἐνσκιατροφοῦμαι-έομα μτγ. τρέφομο ἐκ σκιωδῶν, ἀνυποστάτων τροφων μτφ : Πλούτ.Ἠθ 476F **ἐνσκιατροφούμενον πολλαῖς ἐλπίσιν ἀπαλαῖς** (διὰ φρούδων ἐλπίδων).

ἐνσκιμβῶ-έω Ἡσ. μ. ἐν παραι **ἐνεσκίμβηκα** σκληρύνομαι, ἐνσκιρροῦμαι βλ.λ.

ἐνσκίμπτω κ. **ἐνισκίμπτω** ποι. τ τοῦ ἐνσκήπτω, στρέφω, κλίνω, ρίπτω πρὸς τὰ κάτω : Ἰλ.Ρ 437 **οὔδει ἐνισκίμψαντε καρήατα** (οἱ ἵπποι) **2)** ἐμβάλλω, ἐμπήγω : Ἀπολλ.Ρ 3,153 κ παθ. . Ἰλ.Π 612 **τὸ δ' ἐξόπισθεν δόρυ μακρὸν οὔδει ἐνισκίμφθη·** **3)** ἐξακοντίζω, βάλλω, ρίπτω, κ. μτφ. : Πίνδ.Π 3,58 **αἴθων δὲ κεραυνὸς ἐνέσκιμψεν μόρον,** Ἀπολλ.Ρ 3,765 || κ. ἐπ' ὄφεως : Νίκ.Θηρ.140 **ἐνιόν,** αὐτ.336 **4)** πλήττω κτυπῶ : Ἀπολλ Ρ 4,113 **ἐν- βολῇσι** (ἐπὶ τοῦ λυκαυγοῦς).

ἔνσκιος-ον μτγν. ὁ ἐν σκιᾷ, θολός, ἀμαυρός, ἀλαμπής : ΨΔημόκρ.Ἀλχημ.53Β.

ἐνσκιρρῶ-όω κ. μσν. σκληρύνω, σκιρρῶ, κ. μτφ. καθιστῶ ἀκλόνητον, ἀσφαλές, βέβαιον : Εὐστ. Πον.285,13· || παθ. σκληρύνομαι, ὅθ. εἰδ. ἐπὶ νοσημάτων, γίνομαι χρόνιος, διαρκῶ : Ξεν.Ἱππ.4,2.

ἐνσκιρτῶ-άω μτγν. σκιρτῶ ἐκ χαρᾶς, δοκιμάζω εὐχαρίστησιν ἔν τινι : Βασ.1,513C.

ἐνσκολιεύομαι μτγν. κ. μσν. παγιδεύων συλλαμβάνω, δολιεύομαι : ΠΔἸὼβ 40,19 **ἐνσκολιευόμενος τρήσει ῥῖνα,** Νικ.Χων.Χρον.14,5.

ἐνσκοποῦμαι-έομαι μτγν. σκέπτομαι, βουλεύομαι ἐν τῷ μεταξὺ περί τινος, ἐξετάζω τι : Ἡλιόδ. Αἰθ.8,10 **τέλος καὶ περὶ τῆς κατὰ τὴν πυρκαϊὰν θαυματουργίας ἐνεσκοποῦντο** (δ. γρ. ἐπ-).

ἐνσκοτίζομαι μτγν. ἔχω σκότος ἐν ἐμαυτῷ, μτφ : Γρηγ.Νύσσ.1,138C **ὁ τοῦ φωτὸς λόγος τοῖς ἐνεσκοτισμένοις ἁρμόδιος.**

ἐνσκυθεῖν Ἡσ. « **σπαράττειν** ».

ἐνσοβῶ-έω μτγν. ἔν τινι, ἐπί τινι σοβῶ βλ.λ., ὑπερηφανεύομαι, καμαρώνω διά τι : Φιλόστρ.Ἀπολλ. 6,10· **2)** ταράσσω, κλονίζω, δονῶ· ὅθ. τὸ **ἐνσεσοβημένον** ταραχή, κλονισμός : Χρύσ Στωϊκ.3,127.

ἔνσομφος-ον μτγν. σπογγώδης : Γαλ.14,384.

ἐνσοριάζω μσν. ἐντὸς σαρκοφάγου ἀποτίθημι λείψανον, ἐνταφιάζω : Ἄνν.Κομν.99Α.

ἐνσόριον (τό) Ἐπιγρ. τόπος παρεσκευασμένος πρὸς τοποθέτησιν σαρκοφάγων.

ἐνσοφιστεύω μτγν. σοφιστεύω διά τινος, ἔν τινι : Φίλ.1,315 **δράκων.. ἐνσοφιστεύων ἀκακωτάτοις ἤθεσι·** || κ. ἀπολ. : αὐτ.2,59.

ἔνσοφος-ον μτγν. κ. Ἐπιγρ. σοφὸς ἔν τινι : Μαν. 4,549 **φῦλα βροτῶν . . ἀκρατόεντι λογισμῷ ἔνσοφα·** || κ. ἀπολ. σοφός : Ἐπιγρ. **ἔνσοφοι ἄνδρες.**

ἐνσπαθίζω μτγν. ἀνακινῶ, ἀνακατεύω, κουταλιάζω βράζον ὑγρόν : Ὀρειβ.ἀπ.133.

ἐνσπαθῶ-άω μτγν. ἔκ τινος ἀναλίσκω, ἐξοδεύω, σπαταλῶ, διασπαθίζω : Φίλ.2,372 **ταῖς τοῦ θεοῦ δωρεαῖς ἐναλύει καὶ ἐνσπαθᾷ.**

ἐνσπαργανῶ-όω μτγν. διὰ σπαργάνων περιβάλλω, ἐνδύω, παθ. μτφ. : Λογγῖν.44,3.

ἐνσπαταλῶ-άω μτγν. κ. μσν. σπαταλῶ, ἀσωτεύων δαπανῶ : Κύριλλ.1,156Β,Παχυμ.Γ'Ανδρόν.231C.

ἐνσπείρω κ. μσν. κ. νεώτ., ἐπ. **ἐνισπείρω** σπείρω ἔν τινι τόπῳ : Ἀπολλ.Ρ 3,1185 **Κάδμος ἐνισπείρας πεδίοισι** (ἐνν. ὀδόντας)· || κ. μτφ. : Ἀριστείδ.1,327 **ἐν τοῖς βιβλίοις ἐνέσπαρται τοῖς ἡμετέροις Ἀθηνᾶς ἐγκώμιον·** || παθ. ἐμβάλλομαι οἱονεὶ διὰ σπορᾶς : Ἰουλ.Λόγ.6,194C **ἡμῖν οὐδέν τι παραπλησία ψυχὴ τοῖς ἄλλοις ἐ- ζώοις·** **2)** ὁμ. μτφ. κ. μσν. κ. νεώτ. διαδίδω, οἱονεὶ διασκορπίζω, ὡς ἐν σπορᾷ : Ξεν.ΚΠ 5,2,30 **καὶ ὁ λόγος οὗτος πολὺς ἤδη ἐνέσπαρται** (δ.γρ. **ἔσπαρται**), Μηναῖ.1,1 Ὠδ.3 **τῆς εὐσεβείας ἐνσπείρας τὰ δόγματα,** - **ἐν- τὸν πανικὸν εἰς τὸ στράτευμα.**

ἐνσπειρῶμαι-άομαι μτγν. συσπειρῶμαί που, μαζεύομαι, κουλουριάζομαι, μετὰ δοτ. τοπ. : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.7,410 **πολλῶν ἐνεσπειραμένων τῷ αὐτῷ φωλεῷ δρακόντων·** **2)** μτφ. περιβάλλομαι, περιτυλίσσομαι : Ἡράκλειτ.Ἀλληγ.2 **ἐν- ἔπεσιν.**

ἐνσπερμαίνομαι μσν. ἐπὶ γυναικός, δέχομαι ἐν ἐμαυτῷ σποράν, σπέρματος διάχυσιν : Ἀνδρ.Κρ. 25C **ἐνσπερμα(ν)θεῖσαι γεγόνασι μητέρες.**

ἐνσπέρματος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ φέρων ἐν ἑαυτῷ σπέρμα : Φανί.Ἱστ.31 **φύσις ἐνσπέρματος.**

ἔνσπερμος-ον μτγν. κ. νεώτ. γόνιμος, εἰδ. ἐπὶ φυτῶν : Διοσκ.3,23 **ἐοικὸς ἀψινθίῳ, οὐ μὴν οὕτω γε ἔνσπερμον·** **2)** νεώτ. ἐνσπέρματος βλ.λ., ἀντίθ. ἄσπερμος : **ἔνσπερμον ἄνθος.**

ἐνσπιλῶ-έω μσν. κηλιδῶ, ρυπαίνω, προσάπτω κηλίδα. παθ. : Θεοφύλ.Βουλγ.3,668C.

ἐνσποδιάζομαι μσν. ἐν τῇ σποδῷ, ὑπὸ τὴν σποδὸν εἰσχωρῶ, χώνομαι στὴ στάχτη : Παχυμ. Γ'Ανδρόν.100Β **οἱ σπινθῆρες ἐνεσποδιάζοντο.**

ἔνσποδος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἀπόχρωσιν τεφρώδη, ὁ σταχτύς : Διοσκ.5,88 **ἔνσποδος τῇ χρόᾳ.**

ἔνσπονδος-ον ὁ ἐν ταῖς σπονδαῖς, ὁ ἐν τῇ ἀνακωχῇ ἢ συνθήκῃ εἰρήνης περιλαμβανόμενος, ἀντίθ ἔκσπονδος : Θουκ.3,10 **αὐτοὺς.. μεθ' ἡμῶν ἐνσπόνδους ἐποιήσαντο·** || ὁμόσπονδος, σύμμαχος : Εὐρ.Βάκχ.924 **ὁ θεὸς ὁμαρτεῖ, πρόσθεν ὢν οὐκ εὐμενής, ἔνσπονδος ἡμῖν,** Θουκ.1,40 **ἀντὶ ἐνσπόνδων πολέμιοι·** || κ. ὡς οὐσ. : αὐτ.1,31 **καὶ ἦσαν γὰρ οὐδενὸς Ἑλλήνων ἔνσπονδοι,** αὐτ.1,35· **2)** εἰδ. ἐπὶ ζώων, ὁ ἔχων καλὰς διαθέσεις, ὁ φιλικῶς διακείμενος : Αἰλ.ΖΙ 1,57 **ἔστι δ' αὐτοῖς πρὸς τοὺς καλουμένους φύλλους ἔνσπονδα.**

ἐνσπονδύλιος μτγν. ὁ ἐν μορφῇ σπονδύλου ὤν : Πολυδ.2,179 ἧς (ὀσφύος) **ἐνσπονδύλια τὰ ὀστᾶ.**

ἐνσπόνδυλος-ον νεώτ. ὁ ἔχων σπονδύλους, στήλην σπονδυλικήν, ἀντίθ. ἀσπόνδυλος : **ἐ- ζῷα.**

ἔνσπορος-ον μτγν. ὁ φέρων σπέρμα, σπόρον, ἔνσπερμος : Ἑρμητ.3,3.

ἐνσπουδάζω μτγν. σπουδάζω, διατρίβω ἔν τινι τόπῳ : Φιλόστρ.Σοφ.I,25,2 **ἐνσπουδάζων δὲ τῇ Σμύρνῃ,** Λιβάν.Λόγ.II,268.

ἐνσταβλίζω νεώτ. εἰσάγω ζῷον ἐν στάβλῳ.

ἐνστάβλισις-εως (ἡ) νεώτ. κ. -ισμός (ὁ) ἡ ἐν στάβλῳ βλ.λ. εἰσαγωγὴ ζῴων, τὸ μάνδρισμα.

ἐνστάζω κ. νεώτ. ἐντός τινος στάζω, σταλάζω : Ἀριστφ.Σφ.702 **καὶ τοῦτ' ἐρίῳ σοι ἐνστάζουσιν κατὰ μικρὸν ἀεὶ . . ὥσπερ ἔλαιον,** Φίλ.2,470· ‖ κ. παθ. κτ. μτφ. : Ὀδ.Β 271 **εἰ δή τοι σοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος ἠύ,** Ἡρ.9,3 **ἀλλά οἱ δεινός τις ἐνέστακτο ἵμερος,** Παυσ.4,32,4.

ἔνστακτον (τό) μτγν. ὑγρὸν ἐνσταλαζόμενον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς θεραπείαν : Γαλ.12,782.

ἐνσταλάζω κ. νεώτ. ἐντός τινος στάζω, σταλάζω, χύνω κατὰ σταγόνας, ἐνστάζω βλ.λ. : Λουκ. Τόξ.37 **ἐντεμόντες . . τοὺς δακτύλους ἐνσταλάξωμεν τὸ αἷμα εἰς κύλικα·** ‖ κ. μτφ. : Ἀριστφ. Ἀχ.1034 **σταλαγμὸν εἰρήνης ἕνα εἰς τὸν καλαμίσκον ἐνστάλαξον τουτονί·** **2)** νεώτ. μτφ. βαθμηδόν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐμβάλλω εἴς τινα συναίσθημά τι ἢ διάθεσιν : **ἡ ἀγνωμοσύνη τῶν τέκνων του ἐνεστάλαξε πικρίαν εἰς τὴν ψυχήν του.**

ἐνστάλαξις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐνσταλάζω βλ.λ.

ἐνσταλάττω μσν. ἀττ. τ. τοῦ ἐνσταλάζω βλ.λ., μέσ. μτφ. ἐπὶ συναισθημάτων, εἰσχωρῶ βαθμηδόν : Γερμ.π.Θησ.Στεφ.ἐν λ. **ὀδύνη μέσῃ τῇ καρδίᾳ ἐνσταλάττεται.**

ἐνσταλῶ-όω Ἐπιγρ. δωρ. ἀντὶ **ἐνστηλῶ βλ.λ. ἐν** στήλῃ, ἐπὶ στήλης τίθημί τι.

ἐνσταντανέ (τό, ἄκλ. γαλλ.) νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἐν τῇ φωτογραφίᾳ, ἡ στιγμιαία, ἡ ἐν ἐλαχίστῳ χρόνῳ ἐπιτυγχανομένη φωτογράφησις· **2)** συνεκδ. ἡ στιγμιαίως φωτογραφοῦσα μηχανή.

ἐνστασία (ἡ) (ἐνίσταμαι) ἡ ἔνστασις βλ.λ.6I, **τὸ** ἔν τινι ἵστασθαι, σταμάτημα : Ἱππ.Ἐπιδ.23.

ἐνστασιολογία (ἡ) νεώτ. ὁ περὶ ἐνστάσεων λόγος· **2)** ἡ ὑποβολὴ ἐπανειλημμένων ἐνστάσεων.

ἐνστασιολόγος (ὁ) νεώτ. ὁ ποιούμενος ὑπερβολικὴν χρῆσιν τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐνίστασθαι, ὁ ὑποβάλλων ἐπανειλημμένας ἐνστάσεις βλ.λ.

ἐνστασιολογῶ-έω νεώτ. ποιοῦμαι ὑπερβολικὴν χρῆσιν τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐνίστασθαι, ὑποβάλλω συχνὰς ἐνστάσεις βλ.λ.

ἔνστασις-εως (ἡ) (ἐνίσταμαι) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. -η καταγωγή, προέλευσις, ἔναρξις : Αἰσχίν. 2,20 **ἡ μὲν τοίνυν ἐξ ἀρχῆς ἔνστασις τῶν ὅλων πραγμάτων ἐγένετο οὐ δι' ἐμοῦ,** Πολύβ.4,62,3 **κατὰ τὴν ἔνστασιν τοῦ πολέμου·** **2)** τρόπος, μέθοδος τοῦ ζῆν, τοῦ πράττειν, τοῦ διάγειν : Διογ.Λ 6,103 **ἔνστασιν βίου·** **3)** ἐγκατάστασις κληρονόμου : Κώδ.Ἰουστιν.I,2,25· **4)** λόγος ἀναιρῶν ἐπιχείρημα, ἀντίρρησις, ἐναντιολογία : Ἀριστλ.ΑΠρ.69a,37 **ἔνστασις πρότασις προτάσει ἐναντία,** αὐτ.Τοπ.157a,35,-**ἔνστασις ἀπαρτίας** (περὶ μὴ ὑπάρξεως ἀπαρτίας ἐν συνεδριάσει σώματός τινος)· ‖ νεώτ. εἰδ. νομ. ἡ κατὰ τῆς ἀγωγῆς ἀντιτασσομένη πρᾶξις τοῦ ἐναγομένου, δι' ἧς εἴτε ἀντιπροτείνεται ἀντίθετον δικαίωμα, εἴτε προτείνονται ἐκ τοῦ νόμου ἰσχυρισμοὶ ἢ πραγματικὰ γεγονότα, ἐξ ὧν προκύπτει τὸ ἀπαράδεκτον ἢ ἀβάσιμον τῆς ἀγωγῆς· **5)** καθόλου ἐναντίωσις, ἀντίστασις : Πολύβ.6,17,8 Μηναῖ.I,I Ἑσπερ. **ἀθλητικὴν ἔνστασιν ἐπιδειξάμενος·** **6)** Ἐπιγρ. χαλεπὴ ἔνστασις δυσχερὴς θέσις· **7)** εἰδ. ἐν τῇ ἰατρ. ἡ ἔν τινι τόπῳ τοῦ σώματος στάσις ὑγροῦ ἢ ἀ. ξένου σώματος μάζεμα, ἀ. ἐνστασία : Ἀρετ.Χρον.Νούσ.2,3 **ἔλυσε τῶν λίθων τὴν ἔνστασιν,** Ἱππιατρ.16· ‖ ἔμφραξις : Ἀσκληπ.π.Γαλ. 10,101· **8)** κανονισμός, ρεγουλάρισμα μηχανῆς : Φίλ.Μηχ.Βελοπ.61,21.

ἐνστάτης (ὁ) κ. μσν. ἀντίπαλος, ἐναντίος, πολέμιος : Σοφ.Αἶ.104 **Ὀδυσσέα τὸν σὸν ἐνστάτην λέγω,** Αἰλ.ἀπ.248 **ἐνστάτην δαίμονα·** ‖ εἰδ. **ὁ** ἀντιδικῶν, ὁ προβάλλων ἔνστασιν, ἀντίπραξιν, ὁ ἀνθιστάμενος : Συνέσ.Ἐπ.67 **καὶ ὁ δῆμος παρῆν πάλιν ἐνστάτης καὶ ἐναγώνιος.**

ἐνστατικός-ή-όν κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐνιστάμενος, ἐναντιούμενος, κωλύων, ἐμποδίζων : Πλούτ.Ἠθ.975A **σχήματα νῦν μὲν ἐνστατικά, νῦν δὲ φορά,** Μᾶρκ. Αὐρ.5,20 **τὸ τῆς ὁδοῦ ταύτης ἐνστατικόν·** **2) ὁ** περὶ τὰς ἐνστάσεις, τὰς ἀναλογίας δεξιός, **ὁ** ἱκανὸς εἰς τὸ ἐνίστασθαι : Ἀριστλ.Οὐρ.294b,11· ‖ τὸ ἀρσ πληθ. **ἐνστατικοὶ** ὡς οὐσ. οἱ γραμματικοὶ οἱ ἐγείροντες ἐνστάσεις, ἀντιρρήσεις ἀναφερομένας εἰς χωρία τοῦ Ὁμήρου, ἀντιθ. λυτικοὶ ἢ ἐπιλυτικοί : Εὐστ.Πον.1166· **3)** ἐπὶ ζῴων, ὁ ἀνθιστάμενος, ἄγριος, ἀτίθασος, θυμώδης : Ἀριστλ.486b,13 **τὰ μὲν ἐστι πρᾶα καὶ δύσθυμα καὶ οὐκ ἐνστατικά.**

ἐνστατικῶς ἐπίρρ. σχόλ. κ. μσν. ἐν ἀποστάσει, μακρὰν ἀλλήλων, διασταδόν : Σχόλ.Ὀππ.Ἁλ.I,502· **2)** κατὰ τρόπον ἐνστατικὸν βλ.λ.2 (, μετ' ἀντιλογιῶν, ἐνστάσεων : Ἑρμογ.Εὑρ.3,6· **3)** μσν. ἐντόνως, σφοδρῶς : Διγεν.Ἀκρ.3755 **ἐβγάλαμεν τὰς σπάθας καὶ κρούοντες ἐνστατικῶς ἐπέσαμεν οἱ δύο·** **4)** Ζωναρ. « ἐνστατικῶς· ἀνυπερθέτως ».

ἔνστατος-ον μσν. ὁ ἐκ τοῦ συστάδην γινόμενος : Διγεν.Ἀκρ.3161 **καὶ γενομένης συμπλοκῆς, πολέμου τε ἐνστάτου.**

ἐνσταυλίζω, -ισις, -ισμός ἐσφ. γρ. τοῦ ἐνσταβλίζω, ἐνστάβλισις, ἐνσταβλισμὸς βλ.λς.

ἐνστείνω μτγν. ἐντός τινος συνωθῶ, περικλείω, παθ. : Κόιντ.9,179.

ἐνστέλλω κ. πάπ. περιβάλλω, ἐνδύω τινὰ διά τινος, ντύνω, παθ. : Ἡρ.1,80 **ἱππάδα στολὴν [ἐν]εσταλμένους·** **2)** στέλλω, ἀποστέλλω : Πάπ. **νομίσματα ἐνστελλόμενα αὐτῇ.**

ἐνστενάζω μσν. ἐπί τινι στενάζω : Νικήτ.Εὐγ. 1,56 **ποίοις ἀπ' αὐτῶν ἐνστενάξει τις μέγα ;**

ἐνστενοχωρῶ-έω μτγν. ἔν τινι, ἐντός τινος στενοχωρῶ : Γρηγ.Νύσσ.1,502B **οὐκ ἐνστενοχωρεῖ πάσῃ τῇ φύσει ἐνδιοδεύων.**

ἐνστερνίζομαι μτγν., μσν. κ. νεώτ. φέρω τι εἰς τὸ στέρνον, εἰς τὸ στῆθος, ἐναγκαλίζομαι, περιπτύσσομαι, ἀγκαλιάζω· Ἡσ. « ἐνστερνισάμενος· περιπτυξάμενος » : Κλήμ.Ἀλ.Παιδ.1,6,126 **τὸν σωτῆρα ἐνστερνίσασθαι,** Νικήτ.Εὐγ.8,176· **2)** κ. μτφ. ἀποδέχομαι θερμῶς, ἐπιδοκιμάζω τι : Φώτ.Ἐπ. 1,22 **ὁ τὸν θεῖον ἔρωτα ἐνστερνισμένος,** Μηναῖ.I,4 Ὠδ.8 **προφητῶν ἀγάπην ἐνστερνισάμενοι,** - **πρέπει ὁ λαὸς νὰ ἐνστερνισθῇ τὴν φιλοπατρίαν.**

ἐνστερνομαντίαις Ἡσ. «ἐγγαστριμύθοις» (ἐσφ. ἀνάγν.)· πρβλ.Σοφ.ἀπ.59.

ἐνστηθίζω μτγν. ἐν τῷ στήθει ἀποτίθημι, ἐντυπῶ εἰς τὸν νοῦν, τὴν μνήμην, ἀπομνημονεύω, πρβλ. ἀποστηθίζω : Ἀθανάσ.2,42 **ὅροι διάφοροι, οὓς δεῖ . . μετιέναι καὶ ἐνστηθίζειν.**

ἐνστήθιον (τό) μσν. τὸ ἐν τῷ στήθει, ἐγκόλπιον : Νικ.Χων.π.Θησ.Στεφ. ἐν λ. **ἐξενεγκὼν δὲ καὶ ὃ εἶχεν ἐνστήθιον τὸ θεομήτορος μόρφωμα.**

ἐνστηλιτεύω μτγν. ἐν στήλῃ ἀναγράφω, στηλιτεύω βλ.λ.· ὅθ. κ. μτφ. ἐντυπῶ : Γρηγ.Νύσσ.1,300A **ἐνστηλιτεύει ταῖς μνήμαις ἡμῶν.**

ἐνστηλιτῶ-όω πάπ. ἐν στήλῃ γράφω, καὶ καθόλου καταγράφω, ἀναγράφω, ἐξιστορῶ.

ἐνστηλῶ-όω μ. ἐν δωρ. τ. **ἐνσταλῶ** βλ.λ.

ἔνστημα-ατος (τό) μτγν. ἔνστασις βλ.λ., ἀντίρρησις, ἐναντιολογία : Ἐπίκ.Ἐπιστ.2,39U· **2)** ἀντίστασις, κώλυμα, ἀντίδρασις : Μᾶρκ.Αὐρ.8,41 **ὁρμήσαντι ἔνστημα ἐγένετο,** Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.7,253.

ἐνστηρίζω στηρίζω, πιέζω τι εἴς τι, ἐπί τινος : Ἱππ.Κεφ.Τρωμ.21 **ἐν- πρίονα ἔς τι·** ‖ παθ. στηρίζομαι ἐπί τινος, ἐμβάλλομαι ἔν τινι : Ἰλ.Φ 168 **ἡ**

δ' ὑπὲρ αὐτοῦ γαίῃ ἐνεστήρικτο [τὸ βέλος]· **2**) κ. μέσ. ἵσταμαι, στηρίζομαι : Ἀπολλ.Ρ 4,1518.

ἔνστιγμα-ατος [τὸ] νεώτ. ἔνστικτον βλ.λ.

ἐνστιγματικός-ή-όν νεώτ. ὁ εἰς τὸ ἔνστιγμα βλ.λ., τὸ ἔνστικτον ἀναφερόμενος ἢ ὀφειλόμενος, ὁ ἐξ ἐνστίκτου γινόμενος : **ἐνστιγματικαὶ πράξεις - ὁρμαὶ - διαθέσεις**· ἐπίρρ. **-ῶς.**

ἐνστίζω μτγν. κ. νεώτ. ἔν τινι, ἐπί τινος στίζω, κεντῶ, παθ. : Δίων Κ 63,6 **ἐν μέσῳ αὐτῶν** [τῶν παραπετασμάτων] **ἅμα ἐλαύνων ὁ Νέρων ἐνέστικτο.**

ἔνστικτο(ν) [τὸ] νεῶτ., δημ. κ. **ἔνστιχτο** ἔμφυτος ἐσωτερικὴ παρόρμησις παρ' ἀνθρώποις καὶ ζῴοις, κινοῦσα εἰς τὴν ἄνευ μετοχῆς τῆς νοήσεως ἢ βουλήσεως ἐκτέλεσιν ἐνεργειῶν, ἐξυπηρετουσῶν τὴν ἐν τῷ βίῳ συντήρησιν καὶ τὴν ἀναπαραγωγήν, **ἄ.** ὁρμέμφυτον : **γενετήσιον ἔνστικτον, - ἔνστικτον τῆς αὐτοσυντηρήσεως**· ‖ φρ. **ἐξ ἐνστίκτου ἐκ** φυσικῆς παρορμήσεως, αὐθορμήτως, ἀσυνειδήτως, ἄνευ προηγηθείσης σκέψεως.

ἔνστικτος-ον νεώτ. αὐθόρμητος, ἀσυνείδητος, ὁ χωρὶς σκέψιν, βούλησιν, συλλογισμὸν γινόμενος : **ἔ- ἄμυνα**· ἐπίρρ. **-ίκτως.**

ἐνστικτώδης-ους-ες νεώτ. ὁ ἐξ ἐνστίκτου γινόμενος, αὐθόρμητος : **ἐ- κίνησις**· **2**) ὀθ. πρωτόγονος, ὁ εἰς μόνην τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ἐνστίκτων ἀποβλέπων, ζῳώδης· ἐπίρρ. **-ῶς.**

ἐνστίλβω μτγν. στίλβω, λάμπω ἔν τινι : Γρηγ. Νύσσ.1,400C **χρυσὸν τοῖς . . ἔργοις ἐνστίλβοντα.**

ἐνστοιβάζω γλωσσ. ἔν τινι στοιβάζω, σωρεύω.

ἐνστομίζω πάπ., Σουΐδ. κ. νεώτ. **ἐν τῷ στόματί** τινος τίθημι, ἐμβάλλω : Πάπ.· ‖ **εἰδ. θέτω τὸν** χαλινὸν εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου : Σουΐδ.

ἐνστόμιος-ον μτγν. ὁ **ἐντὸς** τοῦ στόματος : Διοσκ.1,96 **τοῖς ἐνστόμοις ἕλκεσι,** Κλήμ.Ἀλ.Παιδ.1, 6,122 **τὸ ἐνστόμιον . . ὑγρόν.**

ἐνστομίς-ίδος [ἡ] **νεώτ.** τὸ ἐνστόμισμα βλ.λ.

ἐνστόμισις-**εως** [ἡ] νεώτ. ἡ ἐνέργεια **τοῦ ἐνστο**μίζω βλ.λ.· ‖ εἰδ. χαλίνωσις ὑποζυγίου.

ἐνστόμισμα-ατος [τὸ] μτγν. κ. **νεώτ. τὸ ἐν τῷ** στόματι τιθέμενον, **ὁ** χαλινός· κ. **μτφ.** : Ἰώσ.ΑΙ 18,9,3.

ἐνστόρνυμι μτγν. κ. Ἐπιγρ. στορέννυμι, ἐκτείνω, ἁπλώνω, στρώνω : Ἐπιγρ. **ἐν- τραπέζαις**· κ. παθ. : Ἀντυλλ.π.Ὀρειβ.45,2,5 **ἐνεστρωμένοι ὑμένες.**

ἐνστρατεύομαι μτγν. στρατεύομαι, ἐγγράφομαι εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ : Ἀγαθ.Ἱστ.310,9 **χρήματα εἰσῆγον ἐφ' ᾧ ἐνστρατεύσασθαι.**

ἐνστρατοπεδεύω στρατοπεδεύω ἔν τινι τόπῳ : Θουκ.2,20 **ὁ χῶρος ἐπιτήδειος ἐφαίνετο ἐνστρατοπεδεῦσαι,** Πλούτ.Θησ.27· ‖ ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Ἡρ.9,2 **χῶρος ἐπιτηδεότερος ἐνστρατοπεδεύεσθαι ἐκείνου**· **2**) κ. μτφ. : Πλούτ.Ἠθ.647Ε **τῇ καρδίᾳ τὸν θυμὸν ἐνστρατοπεδεύειν.**

ἐνστρέφω ἐντός τινος στρέφω, κινῶ, περιστρέφω, παθ. : Ἰλ.Ε 306 **ἔνθα τε μηρὸς ἰσχίῳ ἐνστρέφεται**· ‖ ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Ἱππ.Κρισιμ.8 **ὁ γὰρ νοσέων ἐνστρέφεσθαι καὶ κινέειν τὰ ἄρθρα οὐ δύναται**· **2**) ἀμτβ. περί τινα τόπον ἐνδιατρίβω : Εὐρ.Ἴων 300 **σηκοῖς δ' ἐνστρέφει Τροφωνίου.**

ἐνστρηνές Ἡσ. « ἰσχυρὸν ἢ σαφές ».

ἐνστροβιλίσας Ἡσ. « συνστρέψας », Σουΐδ.

ἐνστρογγυλῶ-όω μτγν. ποιοῦμαί τι στρογγύλον, στρογγυλεύω, παθ. : Φιλοστόργ.Ἐκκλ.Ἱστ.3,11,493.

ἐνστροφή (ἡ) μτγν. τὸ ἔν τινι τόπῳ διατρίβειν, διαμένειν : Ἀριστείδ.Λόγ.27(16),15.

ἔνστροφος [ὁ] μτγν. εἶδος ἐνωτίου : Πολυδ.5,97.

ἔνστρωσις-**εως** (ἡ) νεώτ. γεωλογ. λεπτὸν **στρῶμα** πετρώματος παρεντιθέμενον μεταξὺ παχυτέρων ἑτερογενοῦς συστάσεως πετρωμάτων.

ἐνστρωφῶμαι-άομαι θαμιστ. τοῦ ἐνστρέφομαι βλ.λ. : Ἱππ.Ἄρθρ.58 **ὅταν . . ἐθισθῇ τὸ ἄρθρον ἐν τῇ σαρκὶ ἐνστρωφᾶσθαι**· ‖ κ. μτφ. : Κόϊντ.1,308 **δεινὸς ἐνεστρωφᾶτο κυδοιμὸς λαοῖς ἐν μέσσοισι.**

ἐνστυγνάζω μσν. στυγνάζω, **εἶμαι** κατηφής, στυγνός, λυπημένος : Νικήτ.Εὐγ.1,56.

ἐνστύφω μτγν. ἔχω γεῦσιν στυφήν, ὑπόπικρον, στυφίζω : Νίκ.Ἀλ.321 **ἐνστῦφον ποτὸν ὄξους.**

ἐνσυγκαταζέω μτγν. ζέω, βράζω τι μετ' ἄλλων : Μνησίθ.π.Ὀρειβ.4,4,4.

ἐνσύζυγος-ον σχόλ. ὁ ἐκ συζυγιῶν συνιστάμενος, ἐν τῇ μετρικῇ : Σχόλ.Ἀριστφ.Βάτρ.357 **δύναται δὲ καὶ ἐνσύζυγον εἶναι τὸ λεγόμενον.**

ἐνσυνείδητος-ον νεώτ. ὁ ἐν συνειδήσει γινόμενος, τελούμενος, συνειδητός· ἐπίρρ. **-ήτως.**

ἐνσύνθηκος-ον μτγν. ὁ κατόπιν συνθήκης, συμφωνίας λαβὼν ὑπόστασιν, ἐπιτευχθείς, ὑφιστάμενος : Ἀππ.Μιθριδ.14 **φιλίαν ἐνσύνθηκον ἔτι οὖσαν**

ἐνσφαδάζω μσν. σφαδάζω, ἀσπαίρω ἔν τινι, ἐντός τινος : Φιλῆς 2,183 **ἐ- τοῖς ἀρεϊκοῖς ἀμφίοις.**

ἔνσφαιρος-ον νεώτ. ὁ ἔχων σφαῖραν, ὁ μετὰ σφαιρῶν : **ἔνσφαιρα φυσίγγια.**

ἐνσφαιρῶ-όω μτγν. σφαιροειδῶς, κυκλικὰ **ἐκ**τείνω τι, ἁπλώνω ὁλόγυρα : Νόνν.Δ 32,77.

ἐνσφηκῶ-όω μτγν. ἐνσφηνῶ βλ.λ., ἁρμόζω, προσαρμόζω : Παῦλ.Σιλ.Ἄμβων 235 **ἀμοιβαδὸν ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ πέτρον ἐνεσφήκωσαν.**

ἐνσφηνῶ-όω μτγν., μσν. κ. νεώτ. εἰσάγω **σφῆνα,** καθόλου **ἐμφράττω,** κλείω, στουπώνω, χώνω· κ. παθ. εἰσάγομαι ὡς σφήν, ἐμβάλλομαι, σφηνώνομαι ἔν τινι : Πρόκλ.Ἡσίοδ.Ἔργ.425 **ἐὰν μικρότερος ᾖ τῆς χρείας ὁ γύης, ἐνσφηνοῦται τὸ ἕτερον αὐτῷ ξύλον,** Παῦλ.Αἰγ.3,77.

ἐνσφήνωσις-**εως** [ἡ] νεώτ. ἡ **ἐνέργεια καὶ** τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐνσφηνῶ βλ.λ., ἡ ἐμβολή, εἰσαγωγὴ σφηνός, ἡ ἔμφραξις, τὸ στούπωμα· ‖ **κτ.** ἐπέκτ. ἡ ἐμβολή τινος **εἰς** μέρος, ὅθεν δυσχερεστάτη ἡ ἀπελευθέρωσίς του : **ἡ ἐνσφήνωσις τῆς κεφαλῆς ἐμβρύου ἐν τῇ πυελικῇ κοιλότητι.**

ἐνσφηνωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος **εἰς** τὴν **ἐνσφήνωσιν** βλ.λ.

ἐνσφίγγω μτγν. σφίγγω, **προσδένω, ἐναρμόζω** σφιγκτῶς εἴς τι : Ἰώσ.Ἀ) 12,2,9.

ἐνσφονδύλιος-ον δ.γρ. τοῦ ἐνσπονδύλιος βλ.λ.

ἐνσφραγίζω μτγν., μσν. κ. νεώτ., Ἰων. **ἐνσφρηγίζω** σφραγίζω ἐντός τινος, οἱονεὶ διὰ σφραγῖδος ἐντυπῶ : Παῦλ.Σιλ.ἐν ΑΠ 5,273 **ἐνεσφρήγισσεν Ἔρως θρασὺς εἰκόνα μορφῆς ἡμετέρης θερμῷ βένθεϊ σῆς κραδίης**· κ. παθ. : Λουκ.Ἔρωτ.5· ‖ ὁμ. σημ. τὸ μέσ., συνήθ. π. Φίλ. : Φίλ.2,353· **2**) πάπ. κ. νεώτ. ἐγκλείω ἐντὸς περικαλύμματος, ὅπερ σφραγίζω· κ. παθ. : Πάπ. **τῆς κλειδὸς τῆς οἰκίας μενούσης παρὰ τῷ δεῖνα ἐνσφραγισμένης.**

ἐνσφράγισις-**εως** [ἡ] μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐνσφραγίζω βλ.λ.2), ἡ ἔγκλεισις ἐντὸς ἐνσφραγίστου περικαλύμματος : **ἐ- τῶν προσφορῶν τῆς δημοπρασίας**· **2**) ἐντύπωσις : Πλωτῖν.4,3,26.

ἐνσφράγιστος-ον νεώτ. ὁ ἐνσφραγισθείς, ὁ κεκλεισμένος διὰ σφραγίσεως : **ἐνσφράγ· φάκελος - περικάλυμμα**· **2**) ὁ ἐγκεκλεισμένος ἐντὸς ἐνσφραγίστου περικαλύμματος : **ἐνσφράγιστοι προσφοραί**· ἐπίρρ. νεώτ. -ίστως.

ἐνσχέδιος-ον μτγν. σχέδιος, πρόχειρος, ἐπιπόλαιος : Ἀρετ.Χρον.Παθ.2,10 **ἀλλ' ἦν ἐνσχέδιος καὶ μὴ ἑδραίη γένηται ἡ κάθαρσις** [ἐσφ.ἀνάγν.].

ἐνσχερῶ μτγν. ἐν σειρᾷ, κατὰ τάξιν : Ἀπόλλ.Ρ 1,912 **λάζοντο δὲ χερσὶν ἐρετμὰ ἐνσχερὼ ἑζόμενοι.**

ἔνσχεσις-**εως** (ἡ) μσν. ἡ παρεμβολὴ κωλύματος, τὸ ἐμπόδισμα : Εὐστ.Πον 116,74.

ἐνσχηματίζω μτγν. τακτοποιῶ, συνδέω κατὰ τάξιν, κατὰ σειράν : Γαλ.18(2),333.

ἐνσχίζω μσν. διά τινος σχίζω : Τζέτζ.Χιλ.7,63 **θηρὸς τοῖς ὄνυξι τὴν λεοντῆν ἐνσχίσας.**

ἐνσχισμός [ὁ] γλωσσ. τὸ ἀποτέλεσμα **τοῦ ἐν**σχίζω βλ.λ., ἡ σχίσις, τὸ σκίσιμο.

ἔνσχιστος-ον μτγν. ὁ ἐντὸς ἐσχισμένος, σχιστός : Θεόφρ.ΦΑίτ.5,17,2 **διὸ καὶ ἔνσχιστα καὶ οὐκ ἔμμητρα ποιοῦσι τὰ τῆς ἐλάτης** (ξύλα).
ἐνσχοίνισις-εως (ἡ) νεώτ. εἰδ. στρατ. ἡ περιπλοκὴ ποδὸς ὑποζυγίου εἰς τὰ σχοινία προσδέσεως, ἡ ἐπιφέρουσα ἐκδοράς, δημ. σκοίνιασμα.
ἐνσχολάζω κ. μσν. σχολάζω, διατρίβω ἔν τινι τόπῳ : Ἀριστλ.Πολιτ.1331b,12· ‖ κ. μτφ. : Φίλ. 1,358 **ἐνσχολάζει καὶ ἐμπεριπατεῖ τῇ ψυχῇ φρόνησις**· **2)** διέρχομαι τὸν χρόνον μου ἔν τινι, διά τινος, μὲ κάτι : αὐτ.2,428 **ἐν- θεωρήμασι**· ‖ διαθέτω εἴς τι τὸν χρόνον μου, ἐπ' ἀρκετὸν χρόνον ἀπασχολοῦμαι εἴς τι· θθ. κ. διεξοδικῶς ὁμιλῶ, ἀναφέρω περί τινος πράγματος:Θεμίστ.Λόγ.2,39Β· **3)** διέρχομαι τὸν χρόνον ἐν ἠρεμίᾳ, ἠρεμῶ, ἡσυχάζω : Νικήτ.Εὐγ.2,17,150.
ἐνσωματίζω μτγν. ἐνσωματῶ βλ.λ., τὸ παθ. -ίζομαι : Ἑρμ.Τρισμ.π. Στοβ.1,49,69.
ἐνσώματος-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων σῶμα, ὁ ἐν σώματι, ἐν σαρκὶ ὑπάρχων, ὑφιστάμενος, ἔνσαρκος, ἀντίθ. ἀσώματος : Φίλ.1,43,Ἀθανάσ. Κατ' Ἀρειαν.2,360 **ἐνσώματον παρουσίαν τοῦ Σωτῆρος**, Βλεμμ.179· **2)** νεώτ. νομ. **ἐνσώματον πρᾶγμα πᾶν στοιχεῖον περιουσίας ἔχον** συγκεκριμένην ὑπόστασιν, ὑπαρκτὸν ὡς πρᾶγμα.
ἐνσωματῶ-όω μτγν. κ. νεώτ. ποιοῦμαί τι ἐνσώματον, ἔνσαρκον, δίδω σῶμα εἴς τι : Πορφ.Ἀποχ. 4,20 **ἐν- ψυχήν**· ‖ κ. παθ. : Κλήμ.Ἀλ.Στρωμ.3,3,516 ἀποκαθαίρεσθαι **δὲ ταῖς ἐνσωματουμέναις ψυχαῖς προσήκει**, Ἑρμεί.Ἀλ.Φαῖδρ.167Α· **2)** νεώτ. κ. ἀποτελῶ τὴν ὑλικὴν ὑπόστασιν ἀφῃρημένης τινὸς ἐννοίας, ἐνσαρκῶ.
ἐνσωμάτωσις-εως (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐνσωματῶ βλ.λ. καὶ τοῦ ἐνσωματοῦμαι, ἡ πρόσκτησις σώματος, ὑλικοῦ περιβλήματος, ἡ διὰ σαρκὸς περιβολή, ἐνσάρκωσις : Ἰάμβλ.π.Στοβ.1,49,40 **ἐν- τῶν ψυχῶν**, Ἀνδρ.Κρ.129Β **ἡ τῆς.. θεϊκῆς ἐνσωματώσεως ὕλη**.
ἔνσωμος-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἐνσώματος βλ.λ., θθ. κ. ὁ αἰσθητός, ζωντανός : Τζέτζ.Ἐξήγ.Ἰλ.70,2· ‖ **ἔνσωμος φράσις** ἔκφρασις ἀμέσως εἰς τὰ πράγματα, τὴν οὐσίαν, ἀναφερομένη : Ζώσ.Ἀλχ.228Β.
ἔνσων Ἡσ. « ἕλκων ».
ἐνσωρεύω κ. σχόλ. κ. νεώτ. ἔν τινι, ἐντός τινος σωρεύω, συσσωρεύω, μαζώνω : Σχόλ.Πίνδ.Π 7,1 **ἐνεσώρευσε τῷ κολπώματι χρυσόν**· κ. παθ. : Ψ Ἐμπ.Σφαίρ.123 **σῖτος.. εἰς τὰ δώματα ἐνσωρεύεται**· ‖ ὁμ. παθ. **ἐνσωρεύομαι** ἐπὶ πλήθους, συρρέω, μαζεύομαι : Κύριλλ.Κατ' Ἰουλιαν.330Α.
ἐνταγής-οῦς-ές πάπ. ἁρμοδίως ἐντεταλμένος, ἐπιτετραμμένος : Πάπ. **ἐ- κουφισμός**.
ἐντάγιον (τό) πάπ. διαταγὴ παραδόσεως, εἰδ. πρόσκλησις ὑπὸ τοῦ κράτους πρὸς καταβολὴν δοσιμάτων : **ἐντάγιον τῶν ἀννωνῶν**· ‖ ἰδιωτικὴ διαταγὴ πρὸς πληρωμὴν ἢ παράδοσιν· **2)** πάπ. παραλαβή· **3)** πάπ. δικαίωμα εἰσόδου.
ἔνταγμα-ατος (τό) μσν. ἔνταλμα βλ.λ., ἐντολή : Γερμ.π.Θησ.Στεφ. ἐν λ. **τὰ ἐντάγματα τῆς ἐξαρχίας** τῆς Ἀγκύρας.
ἐντάδε Ἐπιγρ. ἀντὶ ἐνθάδε.
ἔντακτος-ον μτγν. ὁ ἐν τάξει, σειρᾷ, ρυθμῷ, τακτικός, ρυθμικός : Ἡρόδ.Ἰατρ.58,70 **ἐ- κίνησις**.
ἐνταλαιπωροῦμαι-έομαι μτγν. κ. μσν. ταλαιπωροῦμαι, σωματικοὺς καμάτους ὑφίσταμαι ἔν τινι, ἔκ τινος : Ὀλυμπ.Ἀλκ.64C, Πρόδρ. ἐν Βοασσ. 6,540 **τῇ τοιαύτῃ φρουρᾷ ἐνταλαιπωρούμενοι**.
ἔνταλμα-ατος (τό) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐντέλλομαι βλ.λ., ἐντολή, παραγγελία, διαταγή : ΠΔ'Ησ.29,13 **διδάσκοντες ἐντάλματα ἀνθρώπων καὶ διδασκαλίας**, ΚΔΜατθ.15,9, Μηναῖ.1,25 Ἑσπερ. **τοῦ Ἰησοῦ τὰ ἐντάλματα**· **2)** εἰδ. νεώτ. κ. δημ. ἔγγραφον ὑπό τινος ἀρχῆς ἐκδιδόμενον, δι' οὗ διατάσσεται ἡ ἐνέργεια ὡρισμένης πράξεως : **ἔνταλμα πληρωμῆς**· ‖ ποιν. δικ. ἔγγραφος ἐντολὴ περὶ βιαίας προσαγωγῆς, συλλήψεως ἢ προφυλακίσεως προσώπου τινός.
ἐνταλματίας (ὁ) νεώτ. ὁ καθ' οὗ ἐξεδόθη ἔνταλμα βλ.λ.2) συλλήψεως.
ἐνταλματικός-ή-όν νεώτ. ὁ εἰς ἔνταλμα βλ.λ. ἀναφερόμενος, ὁ δι' ἐντάλματος ἐνεργούμενος.
ἐνταλματικῶς ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. δι' ἐντάλματος, διαταγῆς : ΚΠορφ.3,184 (ἐκδ.Βόνν.).
ἐνταλτήριος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ δι' οὗ ἐντέλλεταί τις, παραγγέλλει, ἐπιτρέπει· ‖ εἰδ. μσν. κ. νεώτ. ἐν τῷ κανον. δικ. **ἐνταλτήριον γράμμα ἢ ἐνταλτηριῶδες** ἔγγραφον ἐκδιδόμενον ὑπὸ ἐπισκόπου, δι' οὗ παρέχεται εἰς ἱερέα ἡ **ἄδεια τοῦ ἐξομολογεῖν** : Σύντ.Ἱερ.Κανόν.5,573.
ἐνταλτηριώδης-ους-ες μσν. ἐνταλτήριος βλ.λ.· Σύντ.Ἱερ.Καν.5,573 **ἐνταλτηριώδη γράμματα**.
ἐνταλτικῶς ἐπίρρ. μτγν. δι' ἐντάλματος, μετὰ διαταγῆς, ἐντολῆς, προσταχτικά : Ψ'Ἰουστ.477Β.
ἐνταλώνω μσν. θαμβῶ, θολώνω : Κορ.Ἀτ.2,124.
ἐντάμα μσν. κ. δημ. ὁμοῦ, μαζί, ἀντάμα : Βέλθ. Χρυσ.π.Κορ.Ἀτ.2,124 **εἰστήκει δὲ καὶ Βέλθανδρος ἐντάμα μετ' ἐκείνους**· ‖ κ. μτφ. : Βιζυην.Ἀγρυπνος Πόνος 9 **τὲς χαρὲς καὶ τὲς λύπες ἐντάμα κοιμίζει** (ὁ ὕπνος).
ἐνταμίευτος-ον μτγν. ὁ ταμιευθείς, ὁ ἀποταμιευθείς, ὁ κατάλληλος πρός τινα σκοπόν : Γαλ. 18(1),224 **ἐνταμίευτον εἶναί φησι πρὸς τὴν ἐργασίαν τοῦ χρυσοῦ**.
ἐνταμιεύω Ἡσ. κ. νεώτ. ἐντός τινος ταμιεύω· Ἡσ. « ἐνταμιευόμενον, ἐνθησαυριζόμενον ».
ἐντάμνω Ἰων. τ. τοῦ ἐντέμνω βλ.λ.
ἐνταμοῦ ἐπίρρ. μσν. κ. ἐντάμα βλ.λ., ὁμοῦ, μαζί: Κορ. Ἀτ.2,125.
ἐντάμωμα (τό) δημ. συνάντησις, ἀντάμωμα.
ἐνταμώνω δημ. συναντῶ, ἀνταμώνω.
ἐνταμῶς ἐπίρρ. μσν. δ. ἐντάμα βλ.λ.:Βέλθ.Χρυσ. 768 **ἐνταμῶς κυνηγοῦσιν**.
ἐντάμωση (ἡ) δημ. ἡ συνάντησις, ἡ ἀντάμωση.
ἐντάνυσις-εως (ἡ) μσν. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐντανύω βλ.λ., ἡ τάνυσις, ἡ ἔκτασις, τὸ τέντωμα : Εὐστ.Ὀδ.1913,37 **χορδῶν ἐντανύσει**.
ἐντανυσμός (ὁ) σχόλ. ἐντάνυσις βλ.λ. : Σχόλ. Ὀδ.Φ 112 « τανυστύος·.. τοῦ ἐντανυσμοῦ ».
ἐντανύω κ. μσν. ποι. κ. Ἰων. ἀντὶ ἐντείνω, τείνω, τανύω τι, τεντώνω : Ὀδ.Τ 577 **ὃς δέ κε ῥηΐτατ' ἐντανύσῃ βιὸν ἐν παλάμῃσιν**, Ἡρ.2,173 **τὰ τόξα οἱ κεκτημένοι, ἐπεὰν μὲν δέωνται χρᾶσθαι ἐντανύουσι, ἐπεὰν δὲ χρήσωνται, ἐκλύουσι**, Τζέτζ. Χιλ.1,900· ‖ σφίγγω τὴν χορδὴν τόξου ἵνα ἐνταθῇ: Θεόκρ.24,107· ‖ ὁμ. σημ. κ μέσ. : Ὀδ.Φ 403 **ὡς οὗτος ποτε τοῦτο δυνήσεται ἐντανύσασθαι**· **2)** εἰδ. π. Ἡρ.5,25 **ἐντανύσας (τὸν θρόνον)** (διὰ τεταμένων ἱμάντων καλύφας)· **3)** ὁμ. εἰδ. **αὔλακας ἐντανύω** χαράσσω αὔλακας, αὐλακοτομῶ : Πίνδ.Π 4,227 **ὀρθὰς δ' αὔλακας ἐντανύσαις ἤλαυν'**.
ἐντάξιμος-ον γλωσσ. παρεμβαλλόμενος.
ἔνταξις-εως (ἡ) μτγν. ἡ μεταξύ τινων τάξις, παράταξις, τακτοποίησις : Πτολ.Γεωγρ.2,1,7 **πρὸς τὴν τοπικὴν κατανόησίν τε καὶ ἔνταξιν**· ‖ εἰδ. Σουΐδ. « ἔνταξίς ἐστιν ἐπειδὰν τις προαιρεῖται τοὺς φιλοὺς εἰς τὰ διαστήματα τῆς φάλαγγος ἐντάσσειν ἄνδρα παρ' ἄνδρα » : Αἰλ.Τακτ.31,3.
ἐντάρα (ἡ) μσν. ἀντάρα βλ.λ.3) : Γεωργιλ.π.Κορ Ἀτ.2,125 **ἐκ τοῦ πόνου.. ἐξέβαινεν ἐντάρα**.
ἐνταράσσω, ἀττ. -ττω, Ἰων. ἐνθράσσω ἀναταράσσω, ἀνακινῶ, τινάζω : Ἀριστοφ.2,22 **ἐξανέστη τῆς εὐνῆς καὶ τὴν στρωμνὴν ἐνετάραξε**· ‖ τὸ μέσ. **ἐνταράσσομαι** προκαλῶ ταραχήν, αὔγχυσιν εἴς τι : Φιλόστρ.Ἀπολλ.3,20 **φάσμα ἐνταραττόμενον τῷ ὁμίλῳ**· ‖ παθ. ταράσσομαι, θολοῦμαι.

ἀνταριάζομαι : Ἀριστλ.Φυσιογν.812b,8 **ἐντεταραγμένους ἔχοντες τοὺς ὀφθαλμούς.**

ἐνταρί (τὸ) δημ. τὸ ἀντερὶ βλ.λ.

ἐνταριχεύω μσν. ταριχεύω, ἀποξηραίνω **δι'** ἐκθέσεως εἰς τὸν ἥλιαν : Παῦλ.Αἰγ.3,18.

ἔντασις-εως (ἡ) (1) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. -η ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐντείνω βλ.λ., τάσις, διάτασις, τέντωμα : Ἱππ.Ἐπιδ.3,1B **ἔ- τοῦ ὑποχονδρίου,** αὐτ. Ἀέρ.4 **τοῦ σώματος ἡ ἔντασις, καὶ ἡ σκληρότης τῆς κοιλίης, - ἔντασις χορδῆς - σχοινίου κλπ.·** ‖ ἔκτασις, ἐξάπλωσις, ὅθ. γεωμ. ἐγγραφή : Πλάτ.Μέν.87B **περὶ τῆς ἐντάσεως αὐτοῦ** (τοῦ τριγώνου) **εἰς τὸν κύκλον·** **2**) κ. νεώτ. κ. δημ. αὔξησις, ἐπίτασις, δυνάμωμα : Πλούτ.Ἠθ. 948B **πυρετοῦ μὲν ἔντασις ἢ παρέμπτωσις,** Ἀρετ. Ὀξ.Παθ.2,2,**-ἔντασις τῆς φωνῆς·** ‖ κ. ἐπὶ ἀφῃρημένων ἐννοιῶν, διανοητικῶν ἐκδηλώσεων ἢ ψυχικῶν καταστάσεων, ἐνεργειῶν : **ἔντασις τῆς προσοχῆς - τῆς σκέψεως - τῆς φαντασίας,** Χρηστομ. Κερέν.Κ 13 **εἶναι ἄνθρωποι ποὺ.. βλέπουν τὴ ζωή.. μὲ περισσότερη ἔνταση ἀπὸ κείνους ποὺ ξεφωνίζουν·** ‖ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ἐπίμονος προσήλωσις, στύλωμα : Ἀρετ.Χρον.Νούσ.1,3 (πιθ.)· **3**) μτγν. εἰδ. **ἡ τοῦ προσώπου ἔντασις** ἡ σοβαρότης, αὐστηρότης ἐν τῇ ἐκφράσει : Λουκ.Συμπ.28· **4**) νεώτ. ὁ βαθμὸς δυνάμεως ἢ ἐνεργείας τινός, **ἔ- τοῦ φωτὸς-τοῦ πυρὸς-τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος-τοῦ ἤχου·** ‖ εἰδ. ψυχολ. **ἔντασις αἰσθήματος** ἡ ὀξύτης μεθ' ἧς γίνεται ἀντιληπτὸς ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου ἐξωτερικός τις ἐρεθισμός· ‖ μουσ. ἡ ἰσχὺς μεθ' ἧς ἐκτελεῖται φθόγγος ἢ φράσις μουσική· **5**) νεώτ. μτφ. φρ. **ἔντασις σχέσεων** ἡ ἐξ ἐρεθισμοῦ περιαγωγὴ αὐτῶν εἰς σημεῖον ρήξεως· **6**) ἐν τῇ ἀρχιτεκτ. τὸ σημεῖον τοῦ κίονος, ὅπερ παρουσιάζει τὴν μεγαλυτέραν διάμετρον : Βιτρ. 3,3,13· **7**) Ἐπιγρ. θεσσ. τ. τοῦ ἔγκτησις βλ.λ.

ἐντάσσω κ. μσν. κ. νεώτ., ἀττ. **ἐντάττω** τάσσω, ἐντίθημι, παρεμβάλλω τι ἔν τινι τάξει, σειρᾷ, καταγράφω : Ἐπιγρ. **ἐ- ἐν τοῖς δημοσίοις γράμμασι·** ‖ εἰδ. κατατάσσω τινά, τοποθετῶ ἔν τινι : Ἀθήν. 1,5B **Ἡγήμων ὁ Θάσιος ὃν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ τινὲς ἐντάσσουσι·** κ. παθ. : Ξεν.Ἀν.3,3,18 **τῷ σφενδονᾶν ἐντεταγμένῳ ἐθέλοντι** (δ. γρ. ἐν τεταγμένῳ)· **2**) ἐπὶ στρατευμάτων, παρατάσσω, σχηματίζω παράταξιν, φάλαγγας : Ἀρρ.Τακτ.26,6, Τζέτζ.Χιλ.1,71 **καὶ τινας ἄλλους ὑφ' αὐτὸν εἶχεν ἐντεταγμένους·** ‖ νεώτ. στρατ. **ἐντεταγμένη μονὰς** ἡ μὴ ἐνεργοῦσα μεμονωμένως, ἀλλὰ μετὰ τῆς προϊσταμένης της· **3**) ἀντιτάσσω : Εὐρ.Ῥῆσ. 492 **οὐκ ἔστ' ἐκείνῳ θοῦρον ἐντάξαι δόρυ** (δ. γρ. ἀντᾶραι)· **4**) πάπ. ἐκδίδω διαταγάς, ἐπιτάσσω, διατάσσω : **ἐντεταχέναι τὸν στρατηγόν.**

ἐντατήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. τὸ δι' οὗ ἐντείνει τις ὄργανον· εἰδ. ναυτ. κοχλίας χρησιμεύων πρὸς ἔντασιν ἢ χαλάρωσιν συρματοσχοίνων ἢ ἀλύσεων.

ἐντατικός(-ή)-ό(ν) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐντείνων, διεγείρων, ἐρεθιστικὸς ἰδίως τῆς ἀφροδισίου ὁρμῆς, στυτικός : Ξενοκρ.16, Σχόλ.Νίκ.Ἀλέξ. 264 **τὸ πολύγονον βοτάνη ἐστὶν ἐν τῷ πίνεσθαι ἐντατική·** ‖ τὸ οὐδ. **ἐντατικὸν** ὡς οὐσ. τὸ φυτὸν σατύριον, βοτάνη ἐρεθιστικὴ πρὸς συνουσίαν: Ψ Διοσκ.3,128· **2**) ἐπὶ ζῴων, ὁ ἔχων γενετήσιον ὀργασμόν : Γεωπ.19,5,4 **ἐντατικώτερον αὐτὸ** (τὸ ζῷον) **πρὸς τὴν μεῖξιν ποιεῖ·** **3**) νεώτ. κ. δημ. γεν. ὁ μετ' ἐντάσεως, ὁ μετὰ καταβολῆς ἐντόνου δραστηριότητος, ἐνεργείας, προσπαθείας γινόμενος, συντελούμενος : **ἐντατικὴ μελέτη-προσπάθεια -καλλιέργεια·** **4**) ὁμ. ἐπὶ μηχανήματος, ὁ ἐντείνων, ὁ πρὸς ἔντασιν χρησιμεύων : **ἐν- κοχλίαι.**

ἐντατικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἀφῃρημένη ἔννοια τοῦ ἐντατικοῦ, ἡ μετ' ἐντάσεως προσπάθεια.

ἐντατικῶς ἐπίρρ. νεώτ., δημ. -ά μετ' ἐντάσεως, μετ' ἐπιμόνου προσπαθείας, ἐνεργητικότητος· παραθ. **-ώτερον, -ώτατα** : ἐπεδόθη **ἐντατικώτατα εἰς τὴν καλλιέργειαν, - ἐργάζεται ἐντατικά.**

ἐντατός-ή-όν μτγν. ὁ ἐντεταμένος, τεντωμένος, ἢ ὁ δεκτικὸς ἐντάσεως, ποὺ μπορεῖ νὰ τεντωθῇ· ‖ εἰδ. **ἐντατὸν ὄργανον** τὸ ἔγχορδον : Στράβ.7,5,7 **χρώμενον καὶ αὐλοῖς καὶ τοῖς ἐντατοῖς ὀργάνοις,** Ἀθήν.4,182E.

ἐνταῦθα ἐπίρρ. κ. νεώτ., Ἰων. **ἐνθαῦτα κ. ἐντοῦθα,** ἠλ. **ἐνταῦτα** (Ἐπιγρ.) ἐν ἐνν. τοπ., ἐδῶ, ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ, αὐτόθι : Ἡρ.1,76 **ἐνθαῦτα ἐστρατοπεδεύετο,** Αἰσχ.Πρ.82 **ἐνταῦθα νῦν ὕβριζε καὶ θεῶν γέρα συλῶν,** Σοφ.Τρ.800 **ἐνταῦθ' ὅπου με μή τις ὄψεται βροτῶν,** αὐτ.Ἠλ.21, Ἀριστφ.Ὄρν. 1184 **ἐνταῦθά που** (ἐδῶ κάπου), **- ἐνταῦθα ἀπέθανεν ὁ Κανάρης,** φρ. ἐπιτάφιος **ἐνταῦθα κεῖται·** ‖ εἰδ. παρ' Ἀριστλ. ἐν τῷ ὑλικῷ τούτῳ κόσμῳ, κατ' ἀντιδιαστ. πρὸς τὸν ἰδανικόν, δηλούμενον διὰ τοῦ ἐκεῖ : Ἀριστλ.Μεταφ.990b,34· **2**) ὁμ. μετὰ ρημ. κινήσεως σημαντικῶν, πρὸς τὰ ἐδῶ : Ἰλ.Ι 601, **μηδέ σε δαίμων ἐνταῦθα τρέψειε,** Αἰσχ. Πέρσ.450 **ἐνταῦθα πέμπει τούσδ', ὅπως..,** Σοφ.Ἠλ.380, Ἀριστφ.Ἐκκλ.739· **3**) μετὰ γεν. τοπ. εἰς τὸ μέρος τοῦτο : Ξεν.Ἀπομν.4,3,8 **ἐνταῦθα τοῦ οὐρανοῦ,** Θουκ.1,46 **ἐνταῦθα τῆς ἠπείρου,** Δημ.245· ‖ ὅθ. κ. εἰς τοῦτο τὸ σημεῖον, εἰς αὐτὸν τὸν βαθμόν : Αἰσχ.Χο.891 **ἐνταῦθα γὰρ δὴ τοῦδ' ἀφικόμην κακοῦ,** Πλάτ.Θεαίτ.177C **οὐκοῦν ἐνταῦθά που ἦμεν τοῦ λόγου·** **4**) κ. ἐν χρονικῇ ἐννοίᾳ, τότε, ἤδη, κατ' αὐτὸν τὸν χρόνον : Αἰσχ.Πρ.206, Σοφ.Τρ.37 **ἐνταῦθα δὴ μάλιστα ταρβήσασ' ἔχω,** Θουκ.1,11 **φαίνονται δὲ οὐδ' ἐνταῦθα πάσῃ τῇ δυνάμει χρησάμενοι,** Ξεν.Ἀν. 3,4,25· ‖ κ. μετὰ γεν. : Πλάτ.Πολ.328E **ἐνταῦθα ἤδη εἶ τῆς ἡλικίας·** **5**) πρὸς δήλωσιν τῆς συναφείας, κατόπιν τούτου, ἀπάνω σ' αὐτό : Ἡρ. 1,61 **Ἱππίεω γνώμῃ νικήσαντος..., ἐνθαῦτα ἤγειρον δωτίνας·** **6**) ὅθ. κ. ἐν τούτῳ, κατὰ τοῦτο, εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν : Σοφ.ΟΤ 582 **ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίνει φίλους,** αὐτ.ἀπ.77, Πλάτ.Ἀπολ.29B **ἐγὼ δὲ.. τούτῳ καὶ ἐνταῦθα ἴσως διαφέρω τῶν πολλῶν ἀνθρώπων,** Δημ.547· ‖ **ἐνταῦθ' ἔνι** ἐκ τούτου ἐξαρτᾶται, ἐδῶ ἔγκειται : Σοφ.ΟΤ 598.

ἐνταυθί ἐπίρρ. ἐπιτατ. ἐδῶ ἀκριβῶς, ἐδωδά : Πλάτ.Πρωτ.310A **καθιζόμενος ἐνταυθί,** Δημ.830.

ἐνταυθοῖ κ. **ἐνθαυθοῖ** (Ἐπιγρ.) ἐπίρρ. ἐν, ἐδῶ, ἐνταῦθα : Ἰλ.Φ 122 **ἐνταυθοῖ νῦν κεῖσο,** Ὀδ.Σ 105, Ἀριστφ.Λυσ.4 **νῦν δ' οὐδεμία πάρεστιν ἐνταυθοῖ γυνή,** Πλάτ.Ἀπολ.18D.

ἐνταφή (ἡ) Ἐπιγρ. μ. ἐν δωρ. τ. **ἐνταφά** ἡ ἔν τινι τόπῳ ταφή, ὁ ἐνταφιασμός.

ἐνταφήια (τὰ) Ἐπιγρ. μ. ἐν δελφ. τ. ἐντοφήια, τὰ μετὰ τοῦ νεκροῦ ἐνταφιαζόμενα : Ἐπιγρ. **ὅδε ὁ τεθμὸς πὲρ τῶν ἐνταφηίων.**

ἐνταφιάζω μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἐν τάφῳ τίθημι, θάπτω νεκρόν, κηδεύω, τελῶ τὴν ἐντάφιον τελετήν, θάβω : ΠΔ.Γέν.50,2,ΚΔ 26,12,Πλούτ.Ἠθ.995C **ὥσπερ ὄντως νεκρὸν ἐνταφιάζοντες,** ΑΠ 11,125· ‖ κ.μτφ. κ. νεώτ. : Πλούτ.Δίων 44 **ἐνταφιάσαι τὴν τυραννίδα, - ἐνεταφίασε τὰς ἐλπίδας του.**

ἐνταφίασις-εως (ἡ) Σουΐδ. κ. νεώτ. ὁ ἐνταφιασμός βλ.λ. τὸ θάψιμο.

ἐνταφιασμός (ὁ) μτγν. σχόλ. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐνταφιάζω βλ.λ., ἡ ταφή : ΚΔ Ἰω.12,7 **εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου τετήρηκεν αὐτά,** Σχόλ.Ἀριστφ.Πλ.1009· ‖ νεώτ. κ. μτφ. : **ἐνταφιασμὸς τῶν ὀνείρων - τῶν ἐλπίδων.**

ἐνταφιαστεύω ἐπιγρ. ἔχω ὡς ἔργον τὸν ἐνταφιασμόν, ἐκτελῶ καθήκοντα ἐνταφιαστοῦ, νεκροθάπτου ἢ ἐπιστάτου, ἀναλήπταυ κηδειῶν.

ἐνταφιαστής (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων **ὡς ἔρ-**

γον τὸν ἐνταφιασμόν, τὸ κηδεύειν νεκρούς : ΠΔ Γέν.50,2 **καὶ ἐνεταφίασαν οἱ ἐνταφιασταὶ τὸν Ἰσραήλ,** ΑΠ ΙΙ,125 **Ἰητρός Κρατέας καὶ Δάμων ἐνταφιαστής·** || νεώτ. νεκροθάπτης.

ἐνταφιαστικὸς-ή-όν πάπ. κ. νεώτ. ὁ τοῦ ἐνταφιαστοῦ : Πάπ. **ἐντ- τάξις·** || ὁ τοῦ ἐνταφιασμοῦ.

ἐνταφιεύω μτγν. ἐνταφιάζω βλ.λ. : Χαρίσ.566Κ.

ἐντάφιον (τὸ) τὸ οὐδ. τοῦ ἐντάφιος βλ.λ. ὡς οὐσ.

ἐνταφιοπώλης (ὁ) μτγν. ὁ πωλητὴς ἐνταφίων, σαβάνων, νεκρικῶν σινδονῶν, δθ. κ. ὁ φροντίζων τὰ τῶν κηδειῶν : Ἀρτεμίδ.Δαλδ.4,56 **νεκροστόλους ἢ ἐνταφιοπώλας** [διορθ. ἀντὶ **ἐνταφιοπώλους**].

ἐντάφιος(-ια)-ο(ν) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ταφήν, τὸν ἐνταφιασμόν, τὴν ἐπικήδειον τελετήν : Διον.Ἀλ.Ρωμ.2,67 **ἅμα τοῖς ἐνταφίοις κόσμοις,** Συνέσ.Ἐπιστ.4· **2)** τὸ οὐδ. **ἐντάφιον** ὡς οὐσ. ἡ νεκρικὴ σινδών, τὸ σάβανον : Σιμων.4,4 **ἐντάφιον δὲ τοιοῦτον οὔτ' εὐρὼς οὔτε . . ἀμαυρώσει χρόνος·** κ. μτφ. : Ἰσοκρ.6,45 **ὡς καλόν ἐστιν ἐντάφιον ἡ τυραννίς** [ἡ φρ. παροιμ. κ. παρὰ Προκ.1, Πολύβ.15,10· **3)** πάπ. κ. ἡ δαπάνη τοῦ ἐνταφιασμοῦ· **4)** τὸ οὐδ. πληθ. **ἐντάφια** ὁμ. ὡς οὐσ. κατὰ παράλ. τοῦ ἱερά, τὰ εἰς τοὺς νεκροὺς ἀφιερούμενα κτερίσματα, **τὰ** μετὰ τοῦ νεκροῦ ἐνταφιαζόμενα : Σοφ.Ἠλ.326 **ἐντάφια χεροῖν φέρουσαν, οἷα τοῖς κάτω νομίζεται,** Μηναῖ.3,13 Ὠδ.7 **ἀδιάφθορα τηρεῖται τὰ ἐντάφια·** **5)** ὁμ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. γεν. τὰ πρὸς ἐνταφιασμὸν γενόμενα, ἡ πρᾶξις τοῦ ἐνταφιασμοῦ : Ἰσαῖ.8,38 **καὶ ἐπειδὴ τάχιστα ἐτελεύτησεν, ἐντάφια προπαρασκευασάμενος·** || τὰ διὰ τὸν ἐνταφιασμὸν ἀπαιτούμενα χρήματα : Πλούτ.Ἀριστ.27 **μηδ' ἐντάφια καταλιπόντι·** **6)** νεώτ. δημ. ὁ ἐν τῷ τάφῳ κείμενος : Σολωμ.Ἐθν.Ὕμν.49,2 **ὅλη μαύρη μυρμηγκιάζει ἡ ἐντάφια συντροφιά·** || ὁ ἐπὶ τοῦ τάφου, ὁ περὶ τὸν τάφον : αὐτ. Λάμπρ.19,12,5 **κατὰ τὰ ἐντάφια χόρτα.**

ἐνταχεῖς Ἡσ. « ἐμφυεῖς ».

ἐντάχιον πάπ. θᾶττον, ταχύτερον, γρηγορώτερα : **γράφον μοι ἐντάχιον.**

ἔνταχυ πάπ. κ. **ἐνταχύ** ἐν ταχεῖ χρόνῳ, σύντομα : **εὔχομαι κἀγὼ ἔνταχυ σὺν σοὶ εἶναι.**

ἔντε Ἐπιγρ. βοιωτ. ἀντὶ ἔστε, ἕως οὗ, ἕως ὅτου : Ἐπιγρ. **ἔντε κα ζώωντι,** αὐτ. **ἔντε κ' ἀποτείσῃ·** || κ. ἐπὶ ἀριθμῶν, μέχρι : Ἐπιγρ. **τὰς ὑπὲρ πέντε μνᾶς ἔντε δέκα.**

ἔντεα (τὰ) [ἐντύνω], σπαν. ἐνεστ. **ἔντος** (Ἀρχίλ.6) ἡ πολεμικὴ ἐνδυμασία, ὁ ὁπλισμός, τὰ ὅπλα : Ἰλ. Γ 220, αὐτ.Κ 407 **οἱ ἔντεα κεῖται ἀρήια·** || εἰδ. ὁ θώραξ : αὐτ.Κ 34 . **τὸν δ' εὗρ' ἀμφ' ὤμοισι τιθήμενον ἔντεα καλά·** **2)** γεν. τὰ σκεύη, πᾶν τὸ χρησιμεῦον εἰς προπαρασκευήν, ἑτοιμασίαν ἢ ἐπένδυσιν : Ὀδ.Η 232 **ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός,** Ὕμν.Ἀπόλλ.489, Πίνδ.Ν 4,115 **ἔντεα ναός,** Αἰσχ.Πέρσ.194 **ἔντη δίφρου·** || περιφρ. **ἔντεα αὐλῶν** οἱ αὐλοί : Πίνδ.Ο 7,21· || ὁμ. **ἔντεα** ἀπολ. μουσικὰ ὄργανα : αὐτ.Π 12,37 **σὺν ἔντεσι μιμήσαιτ' ἐρικλάγκταν γόον,** Καλλ.Ἀπόλλ.19· || συνεκδ. **χαλκέα ἔντεα** τὰ ἅρματα : Πίνδ. Ο 4,34 **χαλκέοισι δ' ἐν ἔντεσι νικῶν δρόμον.**

ἐντείνω κ. νεώτ. τείνω ἔν τινι, ἐντός τινος, τεντώνω μέσα : Ἡρ.5,25 **ἱμάντας . . ἔταμε καὶ ἐνέτεινε τὸν θρόνον** [ἔπλεξε τὸν θρόνον διὰ τεταμένων ἱμάντων]· κ. παθ. : Ἰλ.Ε 727 **δίφρος δὲ χρυσέοισι καὶ ἀργυρέοισιν ἱμᾶσιν ἐντέταται,** Πολύαιν.7,14· || δθ. **ἐντεταμένη γέφυρα** ἡ τεταμένη διὰ σχοινίων : Ἡρ.9,106 **ἔπλεον τὰς γεφύρας λύσοντες· ἔτι γὰρ ἐδόκεον ἐντεταμένας εὑρήσειν·** || **ἐντείνω ναῦν ποδί** κρατῶ τεταμένον τὸ ἱστίον πλοίου διὰ τοῦ ποδός, τῆς σκότας, ἵνα ἐπιταχύνω τὸν δρόμον του : Εὐρ.Ὀρ.706 **ναῦς . . ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδί·** **2)** **ἐντείνω ἵππον τῷ ἀγωγεῖ** συγκρατῶ αὐτὸν ἐντείνων τὰς ἡνίας : Ξεν.Ἱππ.8,3· **3)** δένω ἰσχυρῶς, σφιχτοδένω : Εὐρ.Ἀνδρ.720 **βοῦν ἢ λέοντ' ἤλπιζες ἐντείνειν βρόχοις·** **4)** τανύω, τεντώνω ἐκ τῆς χαλαρώσεως, ἐπὶ τόξου : Αἰσχ.ἀπ.83, Εὐρ.Ἱκ.745 **τόξον ἐντείνοντες·** κ. παθ. : Ἡρ.2,173 **τόξα ἐντεταμένα·** || δθ. κωμ. **κέντρον ἐντέταται** εἶναι ἕτοιμον πρὸς ἐνέργειαν : Ἀριστφ.Σφ.407· || ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Εὐρ.ΙΑ **δίδυμ' Ἔρως ὁ χρυσοκόμας τόξ' ἐντείνεται Χαρίτων,** Ξεν.ΚΠ 4,1,3· || ὁμ. ἐπὶ τῶν χορδῶν τῆς λύρας : Ἀριστλ.921b,27 **τῆς νεάτης ἐντεταμένης·** **5)** κ. νεώτ. μτφ. προσδίδω μείζονα ἔντασιν, δυναμικότητα εἴς τι, ἐπιτείνω : Πολύαιν.1,21,2 **οἱ δὲ ἐντείναντες τὰς ἀκοὰς προσεῖχον, - ἐντείνω τὴν προσοχὴν - τὰς προσπαθείας μου - τὰς ἐνεργείας μου·** κ. παθ. **ἐντεταμένη προσοχή·** || ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Αἰσχίν.2,157 **ἐντεινάμενος ταύτην τὴν ὀξεῖαν καὶ ἀνόσιον φωνήν·** || ὁμ. κτ. παράλ. τοῦ φωνήν : Πλάτ.Πολ. 1,536C **καὶ μᾶλλον ἐντεινάμενος εἶπον·** **6)** παθ. ἐπὶ προσ., μετ' ἐντάσεως ἀφοσιοῦμαι εἴς τι, ἐπιδίδομαι : Ξεν.Οἰκ.21,9 **πρόθυμοι καὶ ἐντεταμένοι εἰς τὸ ἔργον,** Πολύβ.10,3,1 **τῇ διανοίᾳ περί τι ἐντεταμένος·** || **πρόσωπον ἐντεταμένον** σοβαρόν, αὐστηρόν : Λουκ.ΒΠρ.10· || νεώτ. **σχέσεις ἐντεταμέναι** περιελθοῦσαι εἰς ὀξύτητα, ἀπειλοῦσαν σύγκρουσιν, ῥῆξιν· **7)** διεξάγω μετὰ μείζονος ἐντάσεως, ζωηρότερον : Πλουτ.Λούκ.14 **ἐντ. τὴν πολιορκίαν·** || ἐρεθίζω, διεγείρω : Πλούτ. Ἠθ.61Ε **θυμὸν ἐντείνων ἀνόητον·** **8)** ἀμτβ. ἐπιμένω, εἶμαι ὁρμητικός : Εὐρ.Ὀρ.698, αὐτ.ἀπ.341 **Κύπρις γὰρ οὐδὲν νουθετουμένη χαλᾷ, ἢν τ' αὖ βιάζῃ, μᾶλλον ἐντείνειν φιλεῖ·** **9)** **ἐντείνω πληγάς** καταφέρω κατά τινος κτυπήματα : Ξεν. Ἀν.2,4,11 **πληγὰς ἐνέτεινον ἀλλήλοις,** Λυσ.ἀπ. 75,4· || κ. κτ. παράλ. τοῦ πληγή, ἐπιτίθεμαι κατά τινος, προσβάλλω τινά : Πλάτ.Μίν.321Α **ἐντείνοντες ἡμεῖς τὸν Μίνων τιμωρούμεθα,** Δίων Κ 57,22 **πὺξ αὐτῷ ἐνέτεινε·** **10)** ἐνθέτω, προσαρμόζω, τοποθετῶ ἐντός τινος· κ. γεωμ. ἐγγράφω : Πλάτ.Μέν.87Α **εἰ οἷόν τ' ἐς τόνδε τὸν κύκλον τόδε τὸ χωρίον τρίγωνον ἐνταθῆναι·** **11)** εἰδ. προσαρμόζω εἰς στίχους, τρέπω πεζὸν λόγον εἰς ἔμμετρον : Πλάτ.Φαίδ.60D **ἐντείνας τοὺς τοῦ Αἰσώπου λόγους,** Πλούτ.Σόλ.3 **τοὺς νόμους ἐπεχείρησεν ἐντείνας εἰς ἔπος ἐξενεγκεῖν·** || ὁμ. προσαρμόζω εἰς μουσικήν, μελοποιῶ : Πλάτ.Πρωτ. 326Β **ποιήματα . . εἰς τὰ κιθαρίσματα ἐντείνοντες·** || κ. μέσ. **ἐντείνομαι** ψάλλω : Ἑρμησιάν. 7,29 **Ἰθάκην ἐνετείνατο . . Ὅμηρος ᾠδῇσιν.**

ἐντείρομαι μτγν. ἔν τινι καταπονοῦμαι, κατατρύχομαι : Κόϊντ.1,671 **ἐῷ ἐνετείρετο θυμῷ.**

ἐντειχίδιος-ον μτγν. ὁ ἐντὸς τοῦ τείχους ὤν, ἐντείχιος : Λουκ.Παράσ.42 **ἐντειχίδιοι ἐκάθηντο.**

ἐντειχίζω κ. νεώτ. τειχίζω, κτίζω ἢ ὀχυρῶ πού τι : Ἰσοκρ.4,137 **ἐν δὲ ταῖς πόλεσι ἀκροπόλεις ἐντειχίζειν,** Ξεν.Ἑλλ.4,8,1, αὐτ.ΚΠ 3,1,27 **ἔξεστι δέ σοι καὶ φρούρια ἐντειχίζειν,** Διον.Ἀλ. Ρωμ.3,44· || κ. παθ. : Ξεν.Ἀγησ.2,19 **τὰ τείχη ἃ ἐνετετείχιστο·** || κ. μέσ. περιβάλλω διὰ τείχους, ὀχυρῶ : Πλούτ.Πομπ.28 **καὶ πόλεις καὶ νήσους ὧν ἐπεκράτουν ἐντειχισάμενοι·** **2)** ὁμ. μέσ. περιορίζω ἐντὸς τοῦ τείχους, πολιορκῶ : Θουκ. 6,90 **τῶν πόλεων τὰς μὲν βίᾳ λαβόντες, τὰς δ' ἐντειχισάμενοι·** **3)** νεώτ. ἐνεργ. κ. παθ. ἐνίοτε ἐν χρ. κατ' ἐσφ.γρ. ἀντὶ ἐντοιχίζω-ίζομαι βλ.λ.

ἐντείχιος-ον μτγν. ὁ ἐντὸς τοῦ τείχους, τῶν τειχῶν περιλαμβανόμενος : Διον.Ἀλ.Ρωμ.1,26 **αἱ ἐντείχιοι καὶ στεγαναὶ οἰκήσεις.**

ἐντείχισις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ τείχισις βλ.λ.

ἐντειχισμός (ὁ) νεώτ. ἐσφ.γρ. τοῦ ἐντοιχισμός.

ἐντεκμαίρομαι ἔκ τινος τεκμαίρομαι, εἰκάζω,

συμπεραίνω : Ἱππ.Ἐπικ.10 καὶ τοῖς ἄλλοις ἐντεκμαίρεσθαι σημείοις.

ἔντεκνος-ον μτγν. ὁ ἔχων τέκνα : Λουκ.Νεκρ. Δ 6,3 οἱ δὲ ἔντεκνοι ὑμῖν ἀνέραστοι.

ἐντεκνοῦμαι-όομαι μτγν. κτῶμαι τέκνα, κάνω παιδιά : Πλούτ.Κάτ.Νεώτ.25.

ἐντεκταίνομαι ἐντός τινος προσαρμόζω, ἐμβάλλω : Ἱππ.Ἄρθρ.47, Γαλ.18(Ι),557 ἐν αὐτῷ τῷ ξύλῳ τὰς φλιὰς τῶν ὀνίσκων ἐντεκτηνάμενον· 2) οἰκοδομῶ, κτίζω : Ἰώσ.ΠΙ 1,47 ξυλίνους πύργους ἐνετεκτήναντο.

ἐντελέθω μτγν. τελέθω βλ.λ., ὑφίσταμαι, ὑπάρχω ἔν τινι : Νίκ.Θηρ.660 ἐν- φυξήλιος ἐν νεμέεσσι.

ἐντέλεια (ἡ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐντελοῦς βλ.λ., τελειότης, πληρότης : Ἀπολλ.Δύσκ. Συντ.186,15 ἐ- τοῦ λόγου, - τὸ ἔργον του ἐμφανίζει ἐντέλειαν μορφῆς, Παλαμ.Παράκ.71,15 τῶν ἤχων ἡ ἐντέλεια· ‖ φρ. δημ. στὴν ἐντέλεια τελείως· 2) Ἐπιγρ πλήρη δικαιώματα : ὑπάρχειν δὲ αὐτῶι καὶ ἀτέλειαν καὶ ἐντέλειαν.. τὰ ἀπὸ Ἀπειρωτῶν· 3) Ἡσ. «ἐντέλειοι. τάξις ἀρχοντική».

ἐντελειῶ-όω μτγν. πλήρως τελειῶ, καθιστῶ τί τέλειον : Παλλάδ.Λαυσ.1210D.

ἐντελετῶ Ἡσ. «κορυβαντιᾷ. ἐντελετεῖ».

ἐντελευτῶ-άω ἔν τινι τόπῳ τελευτῶ, ἀποθνήσκω : Θουκ.2,44 καὶ οἷς ἐνευδαιμονῆσαί τε ὁ βίος ὁμοίως καὶ ἐντελευτῆσαι ξυνεμετρήθη, Λιβάν.Λόγ. 18,11 ταῖς Ἀθήναις ἐμβιῶναί τε καὶ ἐντελευτῆσαι.

ἐντελέχεια (ἡ) (ἐντελῶς ἔχειν) κ. νεώτ. φιλοσ. ἀριστοτελικὸς ὅρος δηλῶν τὴν μετάβασιν τῆς ὕλης ἀπὸ τῆς δυνάμεως, τοῦ δυνατοῦ, εἰς τὴν πραγματικὴν αὐτῆς μορφὴν διὰ τοῦ εἴδους, αἰτίας ἅμα καὶ τέλους τῶν πραγμάτων, ἡ πλήρης, ἐντελὴς πραγματικότης : Ἀριστλ.Ψυχ.412a,27 ψυχή ἐστιν ἐντελέχεια ἡ πρώτη σώματος φυσικοῦ δυνάμει ζωὴν ἔχοντος, αὐτ ΖΓ 734a,90.Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ. 10,340 τὸ ᾠὸν κατὰ δύναμιν μέν ἐστι νεοσσός, κατ' ἐντελέχειαν δὲ οὐκ ἔστιν· ‖ κ. νεώτ.φιλοσ. ἡ ζωτικὴ ἀρχὴ ἡ διαμορφοῦσα καὶ διέπουσα τὰ ὀργανικὰ ὄντα· 2) διάρκεια, κτ. σύγχ. πρὸς τὸ ἐνδελέχειο βλ.λ. : Λούκ.Δίκ Φων 10.

ἐντελεχής-οῦς-ές ἐσφ.ἀνάγν. ἀντὶ ἐνδελεχὴς βλ.λ. Θεόφρ.Φ Αἰ.5,1,10.

ἐντελεχισμός (ὁ) μτγν. ἐντελέχεια βλ.λ. · Ἀντίοχ. εἰς Πανδέκτ.1052Β.

ἐντελεχῶς ἐπίρρ μετ' ἐντελεχείας βλ.λ 2), ἐσφ. ἀνάγν. ἀντὶ ἐνδελεχῶς βλ.λ. : Πλάτ.Νόμ.905Ε.

ἐντελής-οῦς-ές κ. μσν. κ. νεώτ., παραθ. -έστερος, -έστατος, πλήρης, τέλειος, ἄρτιος, ἀκέραιος : Ἀριστφ.Ἱππ.1367 τὸν μισθὸν ἀποδώσω ντελῆ, Θουκ.8,29 δώσειν ἐντελῆ τὴν δραχμήν· ‖ εἰδ. τελείως διοπεπλασμένος : Σοφ.Τρ.760 ταυροκτονεῖ μὲν δώδεκ' ἐντελεῖς ἔχων λείας ἀπ' ἀρχὴν βοῦς· 2) ὁ ἐν τελείᾳ, ὀρτίᾳ καταστάσει, ὁ πλήρως συγκεκροτημένος : Θουκ.6.45 τά τε ἐν τῇ πόλει ὅπλων ἐξετάσει καὶ ἵππων ἐσκόπουν εἰ ἐντελῆ ἐστι, Αἰσχίν.2,175,Εὐάγγ.Ι,2 δεῖπνον ἐντελὲς καὶ μηδὲν ἐλλιπές· 3) κ. νεώτ. ἐπὶ ἐνεργειῶν ἢ καταστάσεων, ὁ εἰς τὸν μέγιστον δυνατὸν βαθμόν, ἀπόλυτος, καθολικός, πλήρης : Ὀνήσανδρ.4,2 ἐντελῆ τὴν ἀνδρείαν εἰσφέρονται, - ἐντελὴς καταστροφὴ - ἔλλειψις τροφίμων· 4) κ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ εἰς πλήρη ἡλικίαν, ὁ τελείως ηὐξημένος : Αἰσχ.Χο.250, Αἰλ. ΖΙ 3,40 ἐντελεῖς τὴν ἡλικίαν· 5) μσν. ἐντελὴς εἴς τι τελείως κατηρτισμένος : Καισάρ.Δαπ.3,16 ὁμοίως εἰς τὰ ἀραβικὰ καὶ περσικὰ ἐντελέστατος· 6) εἰδ. οἱ ἐντελεῖς οἱ κατέχοντες πλήρη ἀστικὰ δικαιώματα : Διόδ Σ 34,2,31 ἱππεῖς ἐντελεῖς Ῥωμαίων· ‖ Ἐπιγρ. οἱ ἐν τέλει, οἱ ἄρχοντες, ἀξιωματοῦχοι, ἐπίσημοι.

ἐντελικός-ή-όν μτγν. ἐσφ. ἀνάγν. ἀντ' ἐντολικὸς βλ.λ Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.112,27.

ἐντέλλω κ. μσν., νεώτ. μ. κτ. μέσ. τύπον ἐντέλλομαι δίδωμι ἐντολήν, διατάσσω, παραγγέλλω : Πίνδ Ο 7,40 μέλλον ἐντειλεν φυλάξασθαι χρέος παισὶν φίλοις, Σοφ.ἀπ.269· ‖ ὁμ. σημ. κ. μέσ. κ. νεώτ. μετὰ δοτ. προσ. κ. αἰτ.πράγμ. : Ἡρ.Ι,42 ἐντειλάμενος δὲ τοῖσι Λυδοῖσι τάδε, Διογ.Οἰν.66· ‖ ὁμ. κ. μετὰ δοτ. προσ. κ. ἀπαρφ. : Ἡρ.Ι,53 τοῖσι δὲ.. ἐνετέλλετο ὁ Κροῖσος ἐπειρωτᾶν τὰ χρηστήρια, Πλάτ.Πολ.393Ε, ΠΔ Βσσ.3,13,17· ‖ κ. παθ. τὰ ἐντεταλμένα αἱ ἐντολαί, τὰ διαταχθέντα : Ἡρ.Ι,60 τὰ ἐντεταλμένα ἠγόρευον ἀπικόμενοι ἐς τὸ ἄστυ, Ξεν.ΚΠ 5,5,3 ἔλεξε τὰ ἐντεταλμένα, - ἐντελλόμεθα τὴν ἐκτέλεσιν - τὴν σύλληψιν· ‖ ὁμ. νεώτ. ἐν παθ. σημ. : οἱ ἁρμόδιοι ὑπάλληλοι ἐντέλλονται τὴν εἴσπραξιν· 2) πάπ. παρέχω ἄδειαν πρός τι : Πάπ. ἐ- σοι καὶ ἐπιτρέπω.

ἔντελμα (τὸ) μσν. δημ. ἁμάρτημα, κρῖμα, σφάλμα δεκτικὸν κατηγορίας, μομφῆς, τιμωρίας : Κορ. Ἄτ.4Α, 123, δ.στίχ. ἀνάκριναν, ἐρώτησαν κι ἔντελμα δὲν τοῦ βρίσκουν.

ἐντελογραφία (ἡ) μσν. ἡ ἐντελής, πλήρης, ἡ οὐχὶ συγκεκομμένη γραφή : Βλεμμ.700 (ἔκδ.Mi.) ὁ ὑπογραφικὸς ὁρισμὸς οὔτε σκιαγραφίᾳ ἔοικεν οὔτ' αὖ ἐντελογραφίᾳ.

ἐντελόμισθος-ον κ. μσν. ὁ λαμβάνων πλήρη, ἐντελῆ τὸν μισθόν : Δημ.1212 καὶ ἑτέρους ναύτας ἐντελομίσθους προσέλαβον· ‖ δθ. κ. μσν. μισθὸς ἐντελόμισθος ἐντελής, ἄρτιος, ἀκέραιος, ἱκανοποιητικός : Νικ.Χων. ἐν Σάθ.Ι,129.

ἐντελόμορφος-ον μσν. ὁ ἐντελῆ τὴν μορφὴν ἔχων· δθ. τὸ οὐδ. τὸ ἐντελόμορφον ὡς οὐσ. ἡ ἐντέλεια, τελειότης τῆς μορφῆς : Γερμ.242.

ἐντελῶς κ. νεώτ. κ. δημ., ἰων. ἐντελέως κατὰ τρόπον ἐντελῆ βλ λ, ἐξ ὁλοκλήρου, πλήρως, ἀπολύτως : Ἀριστλ Ρητ.Ἀλ.1436a,12, Πολύβ 10,30,3 ἐντελῶς ἂν ἐξαδυνατήσαντα τὸν Ἀντίοχον ἀποστῆναι τῆς ἐπιβολῆς, - εἶμαι ἐντελῶς πεπεισμένος· ‖ τελείως : Ἰώσ.ΑΙ 19,6,2· ‖ κ. συγκρ. -ότερον : Μαρῖν.Πρόκλ.15· ‖ νεώτ. κ. ὑπερθ -έστατα.

ἐντεμενίζω μτγν. κ. μσν. ἐν τεμένει, ἱερῷ τίθημί τι : Πολυδ.Ι,11 τὸ δὲ ἄγαλμα ἱδρύσασθαι ἐρεῖς καὶ .. ἐντεμενίσαι· 2) μέσ. ἐντεμενίζομαι εἰσέρχομαι εἰς τέμενος, εἰς ἱερόν:Θεοφύλ.Σ'Ἱστ.15Α.

ἐντεμένιος-ον Ἐπιγρ. ὁ ἐν τῷ τεμένει ὤν, ἔχων ἄγαλμα : Ἐπιγρ. τοῖς ἐντεμενίοις θεοῖς.

ἐντέμνω κ. μσν. κ. νεώτ, ἰων. ἐντάμνω ἐντός τινος, ἐπί τινος τέμνω, κόπτω, ἐγχαράσσω : Ἡρ. 8,22 ἐντάμνων ἐν τοῖσι λίθοισι γράμματα, αὐτ. 5,49· ‖ δθ. ἁπλῶς κόπτω, ἀποκόπτω : Αἰν.Τακτ. 18,57 ἐνέτεμεν ῥίνῃ ἢ σμίλῃ τὴν βάλανον· κ. παθ. : Λουκ.Τίμ.22· ‖ διασχίζω : Φιλ.Ι,352 ναῦς ἐ- κύματα· 3) πρὸ βωμοῦ πρὸς θυσίαν σφάζω, θύω, μετὰ τοῦ σφάγιον·α ἢ ἀπολ. : Θουκ. 5,11 περιείρξαντες αὐτοῦ τὸ μνημεῖον ὡς ἥρῳ τε ἐντέμνουσι καὶ τιμὰς δεδώκασιν ἀγῶνας καὶ ἐτησίους θυσίας, Πλούτ.Σόλ.9· κ. παθ. : Διον.Βυζ. 14 ἐντέμνεται σφάγια· ‖ ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Ἀριστφ Λυσ.192 εἰ.. ἵππον λαβοῦσαι τόμιον ἐντεμοίμεθα· 4) ἀναφορ. πρὸς βοτάνας ἐν φαρμάκῳ, τεμαχίζω, κτ. φρ. : Αἰσχ.Ἀγ.17 ὕπνου τόδ' ἀντίμολον ἐντέμνων ἄκος.

ἐντενής-οῦς-ές μτγν. ἐντεταμένος, τὸ οὐδ. ἐντενὲς ὡς ἐπίρρ. συντόνως, ἰσχυρῶς, μετ' ἐντάσεως · Ἀπολλ.Ρ 2,933 ἡ δ' ἐς πέλαγος πεφόρητο ἐντενές.

ἐντεομήστωρ Ἡσ. «ὅπλων ἔμπειρος».

ἐνταραλγία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἄλγος τῶν ἐντέρων.

ἐνταραλγικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐντεραλγίαν βλ.λ. ἢ ὁ θεραπεύων τὴν ἐντεραλγίαν : ἐντεραλγικοὶ πόνοι - φάρμακα.

ἐντεραναστομωσία (ἡ) νεώτ ἰατρ. χειρουργικὴ ῥαφὴ φέρουσα εἰς ἄμεσον σύνδεσιν δύο τμήματα ἐντέρου, ἐξ οὗ ἀπεκόπη βεβλαμμένον τι μέρος.

ἐντερεγχύτης (ὁ) νεώτ. ἰατρ. κλυστὴρ πρὸς ἐνέργειαν ἐγχύσεων εἰς τὰ ἔντερα.

ἐντερεκτασία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἔκτασις, διάτασις, παθολογικὴ διεύρυνσις τοῦ ἐντέρου.

ἐντερεκτομία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἐγχείρησις τέμνουσα μοῖραν βεβλαμμένου ἐντέρου.

ἐντερεμβολιασμός (ὁ) ὁ ἐντερεμβολισμὸς βλ.λ.

ἐντερεμβόλιον (τὸ) νεώτ. ἰατρ. ἐμβόλιον ἀπὸ τοῦ στόματος εἰσαγόμενον εἰς τὸν ὀργανισμόν.

ἐντερεμβολισμός (ὁ) νεώτ. ἰατρ. κ. **-ιασμός** ἐμβολιασμὸς διὰ καταπόσεως τελούμενος.

ἐντερεπιπλοκήλη (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. κήλη περιέχουσα ἔντερον ἅμα καὶ ἐπίπλουν : Γαλ.19,448.

ἐντερεπιπλόμφαλον (τὸ) νεώτ. ἰατρ. ὀμφαλοκήλη περιέχουσα τὸ ἔντερον καὶ τὸ ἐπίπλουν (ἄχρ.).

ἐντερεύω ἐκβάλλω τὰ ἔντερα, ξεντεριάζω : Ἀρχιππ.25 **τοὺς λάβρακας ἐντερεύων.**

ἐντερηπατοκήλη (ἡ) νεώτ. ἰατρ. κήλη περιέχουσα τὸ ἧπαρ καὶ τὸ ἔντερον.

ἐντερίδιον (τὸ) ὑποκορ. τ. τοῦ ἔντερον, ἀντεράκι : Ἀλεξ.84 **κρεάδι' ἐντερίδι'.**

ἐντερικός-ή-ό(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰς τὰ ἔντερα ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος : Ἀριστλ.ΖΜ 675a,17 **ἀποφυάδας . . ἐντερικάς, - ἐντερ- σωλήν - νόσοι - ἀπόφραξις·** ‖ δημ. τὸ οὐδ. πληθ. **ἐντερικά** ὡς οὐσ. αἱ ἐντερικαὶ νόσοι, ἐντερῖτις, ἐντεροκολῖτις.

ἐντέρινος-η-ον σχόλ. κ. νεώτ. ὁ τῶν ἐντέρων, ἐντερικός, ἢ ὁ ἐξ ἐντέρων : Σχόλ.Ἀριστφ.Βάτρ.233 **τὸ παλαιὸν ἐντέριναι ἦσαν** (αἱ χορδαί).

ἐντέριον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ ἔντερον· ‖ κτ. εὐφημ. ἢ σκωπτικῶς τὸ ἀνδρικὸν μόριον : Μᾶρκ. Αὐρ.6,13 **καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν συνουσίαν, ἐντερίου παράτριψις, καὶ . . μυξαρίου ἔκκρισις.**

ἐντεριτικός-ή-όν νεώτ. ὁ τῆς ἐντερίτιδος, ὁ εἰς τὴν νόσον ἐντερίτιδα βλ.λ. ἀναφερόμενος· **2**) ὁ ἐξ ἐντερίτιδος πάσχων, νοσῶν.

ἐντερῖτις-ιδος (ἡ) νεώτ. φλεγμονὴ τοῦ ἐντέρου, ἐκδηλουμένη διὰ διαρροίας, πυρετοῦ καὶ κολικῶν.

ἐντεριώνη (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἐσώτατον μέρος τοῦ βλαστοῦ ἢ τῆς ῥίζης φυτοῦ, ἡ καρδιά, ψίχα : Ἱππ. Γυν.1,78, Θεόφρ.Φ1 1,2,6· ‖ Ἡσ. « τὸ ἐντὸς τοῦ ἀγρίου σικυοῦ ἢ τὰ ἔνδον ».

ἐντεριώνιοι ἀκτῖνες (οἱ) νεώτ. βοταν. σειραὶ παρεγχυματικῶν κυττάρων, χωρίζουσαι δύο ἀγγειώδεις δέσμας τοῦ βλαστοῦ ἢ τῆς ῥίζης.

ἐντεριωνίς-ίδος (ἡ) μτγν. ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἐντεριώνη βλ.λ. : Πολυδ.2,212.

ἐντεροαναστόμωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἐντεραναστομωσία βλ.λ

ἐντεροβράγχιος-ον νεώτ. ζωολ. ὁ ἔχων τὰ βράγχια μετὰ τῶν ἐντέρων.

ἐντερογαστροκήλη (ἡ) νεώτ. ἰατρ. μορφὴ κήλης, καθ' ἣν προπίπτει ὁ στόμαχος ἅμα καὶ ἡ ἐντερικὴ μᾶζα διὰ μέσου τοῦ χαίνοντος προσθίου κοιλιακοῦ τοιχώματος.

ἐντερογραφία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ δι' ἐντερογράφου βλ.λ. καταμέτρησις τῶν περισταλτικῶν κινήσεων τοῦ ἐντέρου· **2**) πραγματεία περὶ ἐντέρων.

ἐντερογράφος (ὁ) νεώτ. ἰατρ. ὄργανον καταμετροῦν τὰς περισταλτικὰς κινήσεις τοῦ ἐντέρου.

ἐντεροειδής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ πρὸς ἔντερον ὁμοιάζων : Ἀριστλ.Ζ1 508b,11.

ἐντεροκήλη (ἡ) κ. νεώτ. κήλη καθ' ἣν τὸ ἔντερον προπίπτει σχηματίζον ἐξοίδημα, σπάσιμο, κατέβασμα· Πολυδ.4,203 : Διοσκ.1,74, Γαλ.7,36.

ἐντεροκηλήτης (ὁ) γλωσσ. ὁ ἐξ ἐντεροκήλης βλ.λ. πάσχων, νοσῶν, ὅ. ἐντεροκηλικός.

ἐντεροκηλικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐξ ἐντεροκήλης νοσῶν : Γαλ.14,789· **2**) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ὀφειλόμενος εἰς τὴν ἐντεροκήλην : **ἐ- ὄγκωμα.**

ἐντερόκλυσις-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ διὰ βεβρασμένου ὕδατος, ἀφεψήματος κτλ. πλύσις τοῦ ἐντέρου, ἐνεργουμένη διὰ καθετῆρος, εἰσαγομένου εἰς τὸ ἀπευθυσμένον.

ἐντερόκλυσμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἡ ἐντὸς τοῦ ὀρθοῦ ἐντέρου ἔγχυσις ὑγροῦ χάριν ἐκκενώσεως τοῦ παχέος ἐντέρου ἢ πρὸς διατροφὴν ἀσθενοῦς ἐὰν ἀδυνατῇ νὰ λάβῃ τροφὴν ἀπὸ τοῦ στόματος· ‖ τὸ εἰς τὸ ἔντερον ἐγχεόμενον ὑγρόν.

ἐντερόκοκκος (ὁ) νεώτ. μικροβ. διπλόκοκκος ἀπαντῶν ἐντὸς τοῦ στόματος ἢ τοῦ ἐντέρου.

ἐντεροκολῖτις-ιδος (ἡ) νεώτ. ἰατρ. νόσος τοῦ πεπτικοῦ σωλῆνος, προσβάλλουσα ἰδίως τὸ παχὺ ἔντερον καὶ χαρακτηριζομένη ὑπὸ ἐναλλασσομένων περιόδων δυσκοιλιότητος καὶ διαρροίας.

ἐντεροκονίασις-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. νόσος προκαλουμένη ὑπὸ τῆς ἐν τῷ πεπτικῷ σωλῆνι εἰσόδου μορίων κονιορτοῦ, ἄνθρακος, μετάλλων κλπ.

ἐντεροκυστοκήλη (ἡ) νεώτ. ἰατρ. μορφὴ κήλης καθ' ἣν προπίπτει ὁμοῦ ἡ **ἐντερικὴ ἕλιξ** μετὰ τῆς οὐροδόχου κύστεως.

ἐντερολιθίασις-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. νόσος καθ' ἣν σχηματίζονται οἱ ἐντερόλιθοι βλ.λ.

ἐντερόλιθος (ὁ) νεώτ. ἰατρ. λιθῶδες σῶμα ἐξ ἁλάτων σχηματιζόμενον ἐντὸς τοῦ ἐντέρου.

ἐντερολογία (ἡ) νεώτ. τμῆμα τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης ἀσχολούμενον περὶ τὰ ἔντερα.

ἐντερομαλακία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. μαλάκυνσις τῶν ἐντέρων, συνεπιφέρουσα καὶ τὴν ῥῆξιν αὐτῶν.

ἐντερόμαντις-εως (ὁ, ἡ) μσν. ἐγγαστρίμυθος, ὁ οἱονεὶ διὰ τῶν ἐντέρων μαντεύων : Φώτ.Ἀμφ.83.

ἐντερομεσεντερικός-ή-όν νεώτ. ὁ εἰς τὸ ἔντερον καὶ τὸ μεσέντερον ἀναφερόμενος.

ἐντερομηροκήλη (ἡ) νεώτ. ἰατρ. μορφὴ μηροκήλης βλ.λ. περιέχουσα ἔντερον.

ἐντερομυίασις-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. πάθησις τῶν ἐντέρων, ὀφειλομένη εἰς τὴν ἐν τῷ πεπτικῷ συστήματι εἰσαγωγὴν ᾠαρίων μυιῶν καὶ χαρακτηριζομένη ὑπὸ σφοδρῶν δυσεντερικῶν φαινομένων.

ἐντερόμφαλον (τὸ) μτγν. οἴδημα, ὄγκωμα τοῦ ἐντέρου παρὰ τὸν ὀμφαλόν, ἐντεροκήλη ἅμα καὶ ὀμφαλοκήλη : Γαλ 14,786.

ἐντερόμφαλος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. **ὁ ἐξ** ἐντερομφάλου πάσχων : Γαλ.19,444.

ἔντερον (τὸ) Ἰ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **ἔντερο** ἀλλὰ συνήθ. κ. μσν. **ἄντερο,** ἰδίως κτ. πληθ. **ἔντερα,** ὁ πεπτικὸς σωλήν, ἐν ᾧ τελειοῦται ἡ πέψις τῶν ἐκ τοῦ στομάχου ἐξερχομένων τροφῶν, σπλάγχνον : Ἰλ.507 **διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἤφυσ',** Αἰσχ.Ἀγ.1221, Ἀριστφ.Βάτρ.476 **τὼ νεφρὼ δέ σου αὐτοῖσιν ἐντέροισιν ἡματωμένω,** Πλάτ.Τίμ.73Α, Πρόδρ.1,332, **- λεπτὸν ἔντερον** (τὸ ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ πυλωροῦ), **- παχὺ ἔντερον** (τὸ ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ λεπτοῦ καὶ καταλῆγον εἰς τὸν πρωκτόν)· ‖ εἰδ. ἐν τῇ ΠΔ φρ. **ἐπὶ μετρίῳ ἐντέρῳ** ἐν ἐγκρατείᾳ, λιτότητι τροφῆς, ὀλιγοφαγίᾳ : ΠΔ Σοφ.Σειρ.34,20 **ὕπνος ὑγιείας ἐπὶ μετρίῳ ἐντέρῳ·** **2**) κτ. συνεκδ. ἐντερίνη χορδὴ τόξου : Ὀδ.Φ 408 **χορδὴν . . ἐυστρεφὲς ἔντερον οἰός·** **3**) θύλακος ἐξ ἐντέρου : Ἱππ.Νούσ.3,1· **4**) ἡ μήτρα : Ἀρχίλ.142, Λουκ. Λεξιφ.6 **τοκάδος ὑὸς τὸ ἐμβρυοδόχον ἔντερον·** **5**) μτφ. τὸ ἐσωτερικὸν τῶν καρπῶν : ΑΠ 14,57 **μοῦνα δ' ἔντερ' ἄβρωτα φέρω** (ἐν αἰνίγματι)· **6**) **ἔντερα γῆς** οἱ ἐν τῇ γῇ ζῶντες σκώληκες : Ἀριστλ.Ζ1 570a,16, Θεόφρ.Σημ.42 **γῆς ἔντερα πολλὰ φαινόμενα χειμῶνα σημαίνει·** ‖ κ. μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ἐν ὑποτιμητ. ἐννοίᾳ: Παλλάδ.Βι.Χρυσ. 105 **γῆς ἔντερον γαστρίδουλον·** πρβλ. ἄντερο 2).

ἐντερόνεια (ἡ) κ. νεώτ. τὰ ἐγκοίλια βλ.λ. πλοίου : Ἀριστφ.Ἱππ.1185 **εἰς τὰς τριήρεις ἐντερόνειαν,** Πολυδ.2,212· ‖ νεώτ. ἡ διὰ τῶν ἐντερονίδων ἐσωτερικὴ ἐπένδυσις τοῦ πλοίου, δημ. τὸ φόδρο· **2**) Ἡσ., Σουίδ. ἡ ἐντεριώνη βλ.λ., τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ βλαστοῦ ἢ τῆς ῥίζης φυτοῦ.

ἐντερόνιοι καθ' Ἡσ. οἱ χορδαί· πρβλ. ἔντερον 2).

ἐντερονίς-ίδος (ἡ) νεώτ. ναυτ. ἐπηγκενὶς ἢ ἁπλῆ σονὶς χρησιμοποιουμένη διὰ τὴν ἐσωτερικὴν ἐπένδυσιν τοῦ πλοίου, δημ. τὸ μαδέρι τοῦ φόδρου.

ἐντεροπάθεια (ἡ) νεώτ. πάθησις τῶν ἐντέρων.

ἐντεροπλαστία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. κ.-**στική** χειρουργικὴ ἐπέμβασις, δι' ἧς ἀντικαθίσταται βεβλαμμένη τις μοῖρα ἐντέρου δι' ἑτέρας ὑγιοῦς.

ἐντεροπληγία (ἡ) νεώτ. παράλυσις τοῦ ἐντέρου.

ἐντεροπνευμάτωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἐν τοῖς ἐντέροις μεγάλη συμπύκνωσις ἀερίων.

ἐντερόπονος (ὁ) νεώτ. πόνος, ἄλγος τῶν ἐντέρων, ἐντεραλγία.

ἐντεροπονῶ-έω ἀλγῶ κατὰ τὰ ἔντερα : Ἱππ.π. Θησ.Στεφ. : **ἰσχιαδικοῖς ἐντεροπονοῦσι.**

ἐντεροπράτης (ὁ) σχόλ. ὁ ἐντεροπώλης βλ.λ. : Σχόλ.Ἀριστφ.Ἱππ.155.

ἐντεροπτωσία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. κ. **ἐντερόπτωσις** πτῶσις τοῦ ἐντέρου.

ἐντεροπώλης (ὁ) ΑΒ 379 ὁ πωλητὴς ἐντέρων.

ἐντερορραγία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἀπὸ τοῦ ἐντέρου αἱμορραγία.

ἐντερορραφία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ῥαφὴ ἡ ἑνοῦσα τὰ χείλη διανοιγέντος ἐντερικοῦ τμήματος.

ἐντερορρηξία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ῥῆξις τοῦ ἐντέρου, συνεπιφέρουσα αἱμορραγίαν κατὰ τὴν ἐπιφάνειον αὐτοῦ.

ἐντερόρροια (ἡ) νεώτ. ἰατρ. διάρροια.

ἐντεροσαρκοκήλη (ἡ) νεώτ. ἰατρ. σαρκοκήλη συνοδευομένη καὶ ὑπὸ πτώσεως τοῦ ἐντέρου.

ἐντεροσκοπία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ διὰ τοῦ ἐντεροσκοπίου βλ.λ. ἐξέτασις τοῦ ἀπευθυσμένου· **2)** ἡ παρ' ἀρχ. σπλαγχνοσκοπία βλ.λ.

ἐντεροσκόπιον (τὸ) νεώτ. ἰατρ. ἐργαλεῖον διὰ διανοίξεως τοῦ δακτυλίου εἰσαγόμενον εἰς τὸ ἀπευθυσμένον πρὸς ἐνδοσκόπησιν αὐτοῦ.

ἐντεροστομία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς κοιλίας διάνοιξις ἐν ἀνάγκῃ ὀπῆς πρὸς διέξοδον τοῦ περιεχομένου τῶν ἐντέρων.

ἐντεροσχεοκήλη (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἐντεροκήλη ἐντὸς τοῦ ὀσχέου κατερχομένη.

ἐντεροτομία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. τομὴ ἐπὶ τῶν τοιχωμάτων ἐντερικῆς ἕλικος.

ἐντεροτόμον (τὸ) νεώτ. ἰατρ. κ. **ἐντεροτόμος** (ἡ) χειρουργικὴ ψαλὶς πρὸς κατὰ μῆκος διάνοιξιν τοῦ ἐντέρου, ἰδίως κατὰ τὰς νεκροψίας.

ἐντεροφύλαξ-ακος (ὁ) Ἐπιγρ. εἶδος χειρουργικοῦ ἐργαλείου.

ἐντεροφυματίωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. φυματίωσις τῶν ἐντέρων.

ἐντεροχορδή (ἡ) νεώτ. ἰατρ. χορδὴ ἐξ ἐντέρου ζῴου κατασκευαζομένη καὶ χρησιμοποιουμένη διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἐσωτερικῶν ῥαφῶν ἐν τῷ σώματι.

ἐντεροχορδοπλύτης (ὁ) μσν.κωμ. ὁ ἱκανὸς μ. νὰ πλένῃ ἔντερα, νὰ καθαρίζῃ πατσές, περιφρον. ἐπὶ ἀνικάνων: Πρόδρ.Ι,358 **φιλόσοφε ἐντεροχορδοπλύτα.**

ἔντεσα Ἡσ. « ἔσωθεν ».

ἐντεσιεργός-όν (ἔντεα - ἐργάζομαι) ἐπὶ ἡμιόνων, ὁ ὑπὸ ζυγόν, χαλινὸν ἐργαζόμενος, ὑποζύγιος : Ἰλ.Ω 277 **ζεῦξαν δ' ἡμιόνους.. ἐντεσιεργούς.**

ἐντεσιμήστωρ-ορος (ὁ) καθ' Ἡσ. ἔμπειρος τῶν ὅπλων, ἐμπειροπόλεμος (χειρόγρ. **ἐντεομήστωρ**).

ἐντεταλμένος-η-ον μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ἐντέλλω βλ.λ. ἐν τῇ νεωτ. ἐν χρ. κ. ὡς οὐσ.

ἐντέταμαι παθ. παρακ. τοῦ ρ. ἐντείνω βλ.λ.

ἐντεταμένως (ἐντείνω) ἐπίρρ. μετ' ἐντάσεως, συντόνως, ἰσχυρῶς, ἔντονα : Ἡρ.Ι,18 **ὃς παραδεξάμενος .. παρὰ τοῦ πατρὸς τὸν πόλεμον προσεῖχε ἐντεταμένως,** Ἰώσ.ΑΙ 11,4,5.

ἐντέταρτον σχοινίον (τὸ) νεώτ. ναυτ. τὸ ἐκ τεσσάρων συνεστραμμένων ἐμβόλων κατασκευαζόμενον σχοινίον.

ἐντετραίνω Ἐπιγρ. διατρυπῶ, διαπερῶ τι.

ἐντετριμμένως ἐπίρρ. μτγν. ἐκ τῆς μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ἐντρίβω βλ.λ., ἐμπείρως, ἐντέχνως, ἐπιδεξίως : Πολυδ.5,144.

ἐντετυπωμένως ἐπίρρ. γλώσσ. τοῦ ἐντυπὰς βλ.λ. : Εὐστ.1343,55.

ἔντευγμα-ατος (τὸ) μτγν. κύρμα· Ἀπολλ.Σοφ. Λεξ.Ὁμ. ἐν λ. κύρμα « ἔντευγμα ᾧτινι ἐντυγχάνομεν, κύρμα »· **2)** ἔντευξις, ἀσχολία : Διόδ.Σ 39,5 **ἐπαγρυπνῶν τοῖς τῆς στρατηγίας ἐντεύγμασι.**

ἐντεῦθεν ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ., ἰων. **ἐνθεῦτεν,** ἐπὶ τόπου, ἔκ τινος τόπου καθωρισμένου ἢ ἐκ τόπου προμνημονευθέντος, ἀπ' ἐδῶ ἢ ἀπ' ἐκεῖ : Ὀδ.Τ568 **ἐμοὶ οὐκ ἐντεῦθεν** (διὰ ξεστῶν κεράων) **οἴομαι αἰνὸν ὄνειρον ἐλθέμεν,** Ἡρ.Ι,2 **καταπλώσαντας γὰρ.. ἐπὶ Φᾶσιν ποταμόν, ἐνθεῦτεν..,** Αἰσχ.Πέρσ.836 **ἐντεῦθεν .. ἦξας πρὸς μέγαν κόλπον Ῥέας,** ΚΔ Ματθ.17,20 **μετάβηθι ἐντεῦθεν ἐκεῖ, καὶ μεταβήσεται·** || φρ. **ἐντεῦθεν κἀκεῖθεν** ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, ἀπὸ ἑνὸς μέρους καὶ ἀπὸ τοῦ ἀντιθέτου πρὸς αὐτό : ΑΒ 766,27· || **ἐντεῦθεν καὶ ἐντεῦθεν** ἀντὶ ἐντεῦθεν καὶ ἐκεῖθεν : ΠΔ Ἀρ.22,24 **φραγμὸς ἐντεῦθεν, καὶ φραγμὸς ἐντεῦθεν,** ΚΔ Ἰω.19,18 **ὅπου αὐτὸν ἐσταύρωσαν καὶ μετ' αὐτοῦ ἄλλους δύο ἐντεῦθεν καὶ ἐντεῦθεν·** || **τἀντεῦθεν** τὰ ἐν οἴκῳ : Σοφ.Ἠλ.1339 **πῶς οὖν ἔχει τἀντεῦθεν εἰσιόντι μοι ;· 2)** ὁμ. νεώτ. ὡς πρόθεσ. μετὰ γεν., ἀπό τινος τόπου πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τοῦ λέγοντος, ἀντίθ. τῷ ἐκεῖθεν : **ἡ ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων Γαλατία, - ἐστρατοπέδευσαν ἐντεῦθεν τοῦ ποταμοῦ· 3)** ἐπὶ χρόνου, ἀπό τινος χρονικοῦ σημείου καθορισθέντος, προαναφερθέντος ἢ γνωστοῦ, ἀπὸ τοῦ χρόνου τούτου, ἀπὸ τότε : Ἡρ.Ι,27, Σοφ.Ἠλ.728 **κἀντεῦθεν ἄλλος ἄλλον ἐξ ἑνὸς κακοῦ ἔθραυε κἀνέπιπτε,** Πλάτ.Θεαίτ.198Β· **4)** κ. νεώτ. εἰς δήλωσιν τῆς προελεύσεως, ἐκ τῆς πηγῆς ταύτης, ἐκ τούτου : Θουκ.Ι,5 **τὸν πλεῖστον τοῦ βίου ἐντεῦθεν ἐποιοῦντο·** || ὅθ. κ. ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης, ἐκ τούτου : Εὐρ.Ἀνδρ.949 **κἀντεῦθεν δόμοι νοσοῦσιν ἀνδρῶν,** Ἀριστλ.Πολιτ.1286b,15 **ἐντεῦθέν ποθεν εὔλογον γενέσθαι τὰς ὀλιγαρχίας, - ἐντεῦθεν ἐπῆλθεν ἡ ῥῆξις.**

ἐντευθενί ἐπίρρ. ἀττ. ἐπιτατ. τοῦ ἐντεῦθεν : Ἀριστφ.Ὄρν.10 **ἐντευθενὶ τὴν πατρίδ' ἂν ἐξεύροις.**

ἐντευκτήριον (τὸ) νεώτ. ὁ τόπος, ὁ χῶρος ὅπου γίνονται συνεντεύξεις, συναντήσεις· || εἰδ. ἡ αἴθουσα ἐν ᾗ γίνονται δεκτοὶ ἐπισκέπται ἱδρύματός τινος, ἡ αἴθουσα συνεντεύξεων, ἀναψυχῆς.

ἐντευκτής (ὁ) μσν. ὁ ἱκετεύων, παρακαλῶν τινα πρός τι, διά τι : Παμφιλ.Ἀβυδ.Ἐπιστ.26,30.

ἐντευκτικός-ή-όν μτγν. ὁ εὐπροσήγορος : Πλούτ.Ἀλκ.13 **ἐντευκτικὸς γὰρ ἰδίᾳ καὶ πιθανὸς ἐδόκει· 2)** ἱκετευτικός, ἱκετήριος, παρακλητικός : Παλλάδ.Βι.Χρυσ.29Ε **ἐντευκτικοὶ λίβελλοι.**

ἐντευκτός-ή-όν μσν. ὃν δυνάμεθα νὰ ἀναγνώσωμεν : Τζέτζ.Ἐξήγ.Ἰλ.27,16 **ὡς πᾶσιν ἐπίσης ἐντευκτὰ τὰ τούτου ποιήματα γένοιντο.**

ἐντευξίδιον (τὸ) μτγν. ὑποκ. τοῦ ἔντευξις, μικρὰ ἔγγραφος αἴτησις, ἀναφορά : Ἀρρ.Ἐπικτ. 1,10.

ἔντευξις-εως (ἡ) (ἐντυγχάνω) κ. μσν. τὸ ἐντυγχάνειν, ἡ ἐντυχία, ἡ συντυχία, μετὰ δοτ. : Πλάτ. Πολιτ.298D **πρὸς τὰς τοῖς λῃσταῖς ἐντεύξεις· 2)** συνομιλία, συναναστροφή : Ἀριστλ.Ρητ.1355a, 29 **ἐν- πρὸς τοὺς πολλούς·** || ὁμ. μετὰ γεν. : Βί. Φιλωνίδου 7C, Μετοχ Θ ἐν Σάθ.Ι,153 **θερμαίνει μὲν τὸν πόθον ἡ τῶν καλῶν ἔντευξις·** || ἀπολ. : Σωρ. 2,8 **τὴν ἡλικίαν τῇ ἐντεύξει γνωρίζομεν·** || **ἐντεύξεις ποιοῦμαί τινι** ἔχω μετά τινος συνάντησιν : Ἰσοκρ.Ι,20 **τὰς συνεντεύξεις μὴ ποιοῦ πυκνὰς τοῖς αὐτοῖς, μηδὲ μακρὰς περὶ τῶν αὐτῶν· 3)** τρόπος, ἦθος, συμπεριφορά : Αἰσχίν.2,47 **εἶπε..**

Κτησιφῶν . . περί τε τῆς ἐντεύξεως τῆς Φιλίππου, Θεόφρ.Χαρ.5,1· 4) εἰδ. ἐπὶ σαρκικῆς σχέσεως, συνουσία : Ἐπίκ.Δόξ.51, αὐτ.ἀπ.61· 5) ὁμιλία, λόγος : Διον.Ἀλ.Θουκ.50 ἐντεύξεις ὀχλικαὶ (λόγοι πρὸς τὸν ὄχλον)· 6) αἴτησις : Ἐπιγρ., Πάπ.· || ἡ ὑπέρ τινος παράκλησις, μεσιτεία πρός τινα ὑπέρ τινος· Ἡσ. « δι' ἐντεύξεως· διὰ παρακλήσεως » : Διόδ.Σ 18,65· 7) ἀνάγνωσις, μελέτη τινός : Πολύβ.1,1,4 παρορμῆσαι πάντα καὶ νέον καὶ πρεσβύτερον πρὸς τὴν ἔντευξιν τῆς πραγματείας, Κλήμ.Ἀλ.Στρωμ.7,861.

ἐντευτενί ἐπίρρ. ἀντὶ ἐντευθενί βαρβαρισμὸς ἐν Ἀριστφ.Θεσμ.1212 ποῦ τό γέροντο ἐντευτενί ;

ἐντευτλανοῦμαι-όομαι παθ. ἐπὶ ἐγχέλεων, μαγειρεύομαι μετὰ τεύτλων, μὲ σέσκουλα : Ἀριστφ. Ἀχ.894 μηδὲ γάρ θανών ποτε σοῦ χωρὶς εἴην ἐντετευτλανωμένης (δ. ἀνάγν. -τλιωμένης, σχόλ. « μετὰ τεύτλων ἑψημένης »), Ἀρετ.Ὀξ.Νούσ.1,2.

ἐντεύχω μτγν. παράγω ἔν τινι, παθ. : Ἀρχιγ.π. Ὀρειβ.8,1,1 ἐν- ἐρυθήματα.

ἔντεφρος-ον (τέφρα) μτγν. ὁ τεφρόχρους, σταχτύς : Διοσκ.5,74, Ἀθήν.9,395E ἡ δὲ φαλαρὶς . . ἔντεφρος τὴν γαστέρα.

ἐντεχνάζω μτγν. ἐξεργάζομαι, φιλοτεχνῶ : Λιβάν.Ἠθ.6,5 λόγον . . ἐντεχνάζων.

ἐντεχνέως ἐπίρρ. μτγν. μετὰ τέχνης καὶ μεθόδου : Χρησμ.Σιβ.56 ἐργάζεσθ' ἐπὶ γαίης ἐντεχνέως.

ἐντεχνής-οῦς-ές σχόλ. ἀντὶ ἔντεχνος βλ.λ.31, ὁ πεπειραμένος, ἔμπειρος, δεξιός : Σχόλ.Πίνδ.Ν 8,24 ἐντεχνεῖς οἱ Λύδιοι περὶ τὴν μουσικήν.

ἐντεχνία (ἡ) μτγν. ἡ τεχνικὴ ἔν τινι δεξιότης, ἐμπειρία : Γρηγ.Νύσσ.3,260C.

ἐντεχνιτεύω μσν. τεχνικῶς ἢ πανούργως ποιῶ τι, τεχνιτεύω : Ἰωσ.Γενέσ.112,18.

ἔντεχνος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐντὸς τοῦ κύκλου, τῆς περιοχῆς τῆς τέχνης : Ἀριστλ.Ρητ.1354a, 13 αἱ γὰρ πίστεις ἔντεχνόν ἐστι μόνον, τὰ δ' ἄλλα προσθῆκαι· 2) ὁ ἐπινοηθεὶς ἢ κατασκευασθεὶς μετὰ τέχνης, ὁ τεχνικός, ὁ καλλιτεχνικός, ἀντίθ. ἄτεχνος : Ἀριστλ.Ρητ.1355b,36 ἔντεχνα δὲ (λέγω) ὅσα διὰ τῆς μεθόδου καὶ δι' ἡμῶν κατασκευασθῆναι δυνατόν, Διον.Ἀλ.Συνθ.215,4 τὸν δὲ πολιτικὸν (λόγον λέγω) ἐν ᾧ πολὺ τὸ κατεσκευασμένον ἐστὶ καὶ ἔντεχνον, - ἔντεχνος στίχος - διακόσμησις· || μέθοδος ἔντεχνος ἡ ἐπὶ κανόνων καὶ ἀρχῶν ἐρειδομένη : Ἀριστλ.Ρητ. 1355a,4 ἡ μὲν ἔντεχνος μέθοδος περὶ τὰς πίστεις ἐστίν· 3) ἐπὶ προσ., ὁ πεπειραμένος, ὁ ἔμπειρος, ἱκανός, δεξιός : Πλάτ.Νόμ.903C ἔντεχνος δημιουργός, Πολυδ.4,21 ἔντεχνος ῥήτωρ.

ἐντέχνως ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ. τεχνηέντως, μετὰ τέχνης, μεθόδου, δεξιότητος : Ἀριστλ.Σοφ. Ἔλ.172a,35, Φρύν.327, Βέλθ.Χρυσ.98,382 ἐντέχνως εἶχε λαξευτὰ γράμματα κεκομμένα.

ἐντεχνῶς δ. τοῦ ἐντέχνως βλ.λ. : Λυσ.ἀπ.314S.

ἔντηκτος-ον μτγν. ὁ ἔν τινι τακείς, ἀναλυθείς, ἀποσυντεθείς : Ἀρετ.Χρον.Νούσ.2,13 ἀφαιρέοντα τὸ πονηρόν καὶ ἔντηκτον (αἷμα).

ἐντήκω, παρακ. ἐντέτηκα μετὰ παθ. σημ., τήκω, διαλύω, λειώνω τι ἔν τινι, παθ. : Ἀέτ.9,42 ἐντέτηκα ἐν ὕδατι (ἔχω διαλυθῆ ἐντὸς ὕδατος)· 2) ἐγχέω τι τετηκὸς ἔν τινι, χύνω κάτι λειωμένο μέσα σὲ κάτι : Διόδ.Σ 2,8 τὰς τούτων ἁρμονίας ἐπλήρου μόλιβδον ἐντήκουσα, Πλούτ.ΓΓρακχ.17 ἐξελὼν γὰρ τὸν ἐγκέφαλον ἐνέτηξε μόλυβδον· κ. παθ. : Δίων Χρ.64,4 ἀνδριάντα χαλκῷ ἐντετηκότα· || κ.μτφ.: Ἀριστφ.Λυσ.553 κἀτ' ἐντήξῃ τέτανον τερπνὸν τοῖς ἀνδράσι καὶ ῥοπαλισμούς· 3) μτφ. διδάσκω· Σουΐδ.· || ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Πλούτ. Ἠθ.3E ταῖς ψυχαῖς τὰ μαθήματα ἐντήκεται· 4) μτφ. παθ. ἐπὶ συναισθηματικῶν ἐκδηλώσεων, εἰσδύομαι βαθέως ἔν τινι : Σοφ.Ἠλ.1311, Πλάτ. Μενξ.245D τὸ μῖσος ἐντέτηκε τῇ πόλει, Διον.Ἀλ. Ρωμ.6,72 τὸ δέος ἐντετηκὸς ἔτι ταῖς ψυχαῖς, Διόδ.Σ 1,83· 5) ἐπὶ προσ., τήκομαι ἐξ ἔρωτος : Σοφ.Τρ.463 εἰ κάρτ' ἐντακείη τῷ φιλεῖν· || ὁμ. ἐξαντλοῦμαι, παραλύω ἐκ τῶν θρήνων, ἀπὸ τὸ κλάμα : Λυκόφρ.498 θρήνοισιν ἐντακεῖσα.

ἐντήρησι (ἡ) μσν. κ. ντήρηση φόβος, δειλία, συστολή : Ἐρωτόκρ.Δ 728 δίχως κιαμιάν ἐντήρησι γὴ φόβο νὰ τσὶ κρίνῃ.

ἐντηρῶ-έω μτγν. φυλάττω, διαφυλάττω, διατηρῶ, διασῴζω τι : Προκ Μυστ.4, Πάπ. καὶ ἐντηρήσει (θεός) ἡμᾶς πάντας.

ἐντί δωρ. γ' πληθ. τοῦ εἰμὶ βλ.λ.

ἐντίθημι κ. μσν. κ. νεώτ., μέλλ. ἐνθήσω, ποι. ἀόρ. α' ἀπαρφ. ἐνθέμεν, μέσ. ἀόρ.β' ἐν. γ' προσ. ἔνθετο, τίθημι ἔν τινι, ἐνθέτω, ἐμβάλλω, εἰδ. θέτω ἐντὸς πλοίου : Ὀδ.Ε 166 οἶνον ἐρυθρὸν ἐνθήσω, Ἀντιφ. 5,39 ἐνθεὶς εἰς τὸ πλοῖον καταποντώσειε· || ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Ὀδ.Γ 154 νέας ἕλκομεν εἰς ἅλα δῖαν κτήματά τ' ἐντιθέμεθα, Ξεν.Ἀν.1,4,7· 2) γεν. βάλλω τι ἔν τινι, μετὰ δοτ. : Ἡσίοδ.Θεογ.174 ἐνέθηκε δὲ χειρὶ ἅρπην, Εὐρ.Ἡρ.727 χειρὶ δ' ἔνθες ὀξύην· || κ. μέσ. : Ἰλ.Φ 123 οὐδέ σε μήτηρ ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται· || κ. ἐμπροθ. (εἴς τι) : Ἡρ.2,73 τὸν πατέρα ἐς αὐτὸ ἐντιθέναι, Ἀριστφ.Ἐκκλ.346 ἐς τὼ κοθόρνω τὼ πόδ' ἐνθεὶς ἵεμαι· || κ.μέσ. : Δημ.1156 τῆς τιθῆς τὸ κυμβίον λαβούσης.. καὶ ἐνθεμένης εἰς τὸν κόλπον· 3) μτφ. ἐμβάλλω ἐλλεῖπον ἀγαθόν : Θέογν.430 φρένας ἐσθλὰς ἐνθέμεν, Εὐρ.Ἑκ.1045 οὐ γὰρ ποτ' ὄμμα λαμπρὸν ἐνθήσεις κόραις, Φερεκρ.146,6 νῦν δ' ἄρτι μοι τὸ γῆρας ἐντίθησι νοῦν, Δημ.37 ἐκεῖν' οὔτ' ἰσχὺν ἐντίθησιν οὔτ' ἀποθνήσκειν ἐᾷ, Πλωτῖν.4,7,8 ἐντίθησι ταῖς χορδαῖς τὴν ἁρμονίαν· || κτ. ἐπέκτ. κ. ἐντίθημι φόβον : Ξεν.Ἀν.7,4,1· || ὁμ. ἐν τῷ μέσ. : Ἰλ.Ι 639, Ὀδ.Λ 102 κότον ἔνθετο θυμῷ· 4) εἰσάγω τι ἐντὸς τοῦ στόματος : Ἀριστφ.Ἱππ.717 μασώμενος . . τῷ μὲν ὀλίγον ἐντίθης, Πλούτ.Ἠθ.320D ἐντιθέναι ψώμισμα (ἐνν. τῷ τῶν νηπίων στόματι)· || κ. μέσ. : Ἀριστφ.Ἱππ.51 ἔνθου (φάγε), Ἀλέξ.Ἀφρ.π.Θησ. Στεφ. ὁ δάκτυλος ἐν τῷ στόματι ἐντιθέμενος· 5) θέτω τι μεταξύ, παρευβάλλω : Πλάτ.Κρατ.417B δέλτα δ' ἐνθεὶς ἀντὶ τοῦ νῦ κέρδος ἐφθέγξατο· 6) τοποθετῶ, βάζω : Ἰλ.Ω 646 Ἀχιλλεὺς.. κέλευσεν.. χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἕσασθαι· || κ. μέσ. : Ἀπολλ.Ρ 3,1320 σάκος ἔνθετο νώτῳ· || εἰδ. κοσμήματα ἐντός τινος θέτω, τοποθετῶ : Εὐρ.ΙΤ 632 πολύν σοι κόσμον ἐνθήσω τάφῳ· 7) ἐπιθέτω : Μηναῖ.1,2 Ὠδ.6 ὡς μοχλοὺς τοῦ Σταυροῦ τὴν σφραγῖδα ἐνθέμενος· 8) παρακατατίθημί τι ἐν ἀρχείῳ : Πάπ.· 9) κατοθέτω, διατυπῶ, ἐκθέτω : Πάπ. οὐ δέον ἐστὶν ταῦτα ἐγ γράμμασιν ἐντεθῆναι· 10) ἐνοφθαλμίζω, ἐγκεντρίζω : Κλήμ.Ἀλ.800· κ. παθ. : Ἱππ.Φυσ. Παιδ.26 ἀφ' ἑτέρων δενδρέων ὀφθαλμοὶ ἐνετέθησαν· 11) ἐπὶ καυτηριάσεως, προκαλῶ : Ἱππ. Ἄρθρ.11 ἐνθεῖναι ἐσχάρας, Παῦλ.Αἰγ.6,44.

ἐντίκτω τίκτω, γεννῶ ἔν τινι, ἐντός τινος : Εὐρ. Ἀνδρ.24 δόμοις τοῖσδ' ἄρσεν' ἐντίκτω κόρον· || κ. ἐμπροθ. (εἴς τι, ἔν τινι) : Ἡρ.2,93 οἱ ἰχθύες οἱ ἐντεκόντες ᾠὰ ἐς τὴν ἰλύν, Θουκ.3,104 μήτε ἐναποθνήσκειν ἐν τῇ νήσῳ μήτε ἐντίκτειν, Ἀριστλ.ΖΙ 563b,31 ἐν τῇ τῶν ἐλαττόνων ὀρνίθων νεοττιᾷ ἐντίκτει (ὁ κόκκυξ)· || μετ' ἐπιρρ. τοπ. προσδ. : Ἀριστλ.ΖΙ 552b,29 ἐνταῦθα ἐντίκτουσιν· 2) δημιουργῶ, παράγω εἴς τινα, ἐμβάλλω, ἐμπνέω : Εὐρ.Ἱππ.642 τὸ γὰρ πανοῦργον (δ.ἀνάγν. κακοῦργον) μᾶλλον ἐντίκτει Κύπρις ἐν ταῖς σοφαῖσιν, Πλάτ.Νόμ.843B ἔχθρας ὄγκον μέγαν ἐντίκτουσαι, Πολύβ.12,23,2 τοιαύτας ἐντίκτων δόξας τοῖς ἐντυγχάνουσι· 3) ἀμτβ. ἐν τῇ μτχ. πα-

ρακ. ἐντετοκώς-υῖα-ός ὁ ἐντὸς γεννηθείς, ἐρριζωμένος : Ἀριστφ.Σφ.651 χαλεπὸν μὲν.. ἰάσασθαι νόσον ἀρχαίαν ἐν τῇ πόλει ἐντετοκυῖαν.

ἔντιλτος πλακοῦς (ὁ) πιθ. πλακοῦς ἀρτυθεὶς διὰ τιλτοῦ, ταρίχους : Κλέαρχ.65.

ἐντιλῶ-άω πιτυλίζω, πιτσυλίζω ἐπί τινος : Ἀριστφ. Ἀχ.351 ὑπὸ τοῦ δέους δὲ τῆς μαρίλης μοι συχνὴν ὁ λάρκος ἐνετίλησεν.

ἔντιμος (-η) ο(ν) (τιμή) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν τιμῇ ὤν, ὁ ἀπολαύων τιμῆς, ἀντίθ. ἄτιμος· παραθ. -ότερος, -ότατος : Πλάτ.Εὐθ.281C πότερον δὲ ἔντιμος ἢ ἄτιμος· || νεώτ. κ. δημ. κ. ἐπὶ πραγμ. : ἔντιμον ὄνομα, Σάρρ.μτφρ. Εὐρ.Ἀλκ.1033 κέρδος ἔντιμο· || μετὰ δοτ. ὁ τιμώμενος ἐπί τινι, ὁ ἐκτιμώμενος, ἀντίθ. τῷ ἔκτιμος : Σοφ.Ἀντ.25 Ἐτεοκλέα.. κατὰ χθονὸς ἔκρυψε τοῖς ἔνερθεν ἔντιμον νεκροῖς· || κ. ἔμπροθ. (παρά τινι) : Πλάτ. Τίμ.21E γενέσθαι παρ' αὐτοῖς ἔντιμος· || κ. μετὰ δοτ. πράγμ. ὁ τιμώμενος διά τινος ἐκδηλώσεως : Εὐρ.Ὀρ.1688 σπονδαῖς ἔντιμος· || ἔντιμον ποιῶ τι τιμῶ τι, θεωρῶ ὡς ἔντιμον, ἔχω τι ἐν τιμῇ : Ἰσοκρ.4,159 ἔντιμον αὐτοῦ ποιῆσαι τὴν τέχνην, Ἀριστλ.Πολιτ.1286b,15· || ἐλευθέριος, γενναιόφρων, ἀντίθ. ἀναγκαῖος : Ἀριστλ.Πολιτ.1255b,28 ἔργα ἐντιμότερα, αὐτ.1122b,35 δαπανήματα ἐντιμότατα· **2**) τὸ ἀρσ. ἔντιμος ὡς οὐσ. ὁ ἐν ἀρχῇ ὤν : Πλάτ.Πολ.564D διὰ τὸ μὴ ἔντιμον εἶναι, ἀλλ' ἀπελαύνεσθαι τῶν ἀρχῶν· || εἰδ. ὁ κατέχων ὑψηλόν τι ἐν Περσίᾳ ἀξίωμα : Ξεν.ΚΠ 3,1,8 προσεκάλει δὲ καὶ εἴ τις Ἀρμενίων τῶν ἐντίμων παρῆν, αὐτ.8,1,6· **3**) ὁ ἔνδοξος, ὁ ἐπίτιμος : Δημ.36 οἱ μὲν ἐκ πτωχῶν πλούσιοι γεγόνασιν, οἱ δ' ἐξ ἀδόξων ἔντιμοι, αὐτ.1380· **4**) ὁ ἐνδεικτικὸς τιμῆς, τιμητικός : Πλάτ.Νόμ.855A λόγος ἔντιμος, αὐτ.Ἐπιν.835E εἰς ἔντιμον χώραν καταφανεῖς ἄγων· || ἔντιμος ἀπόλυσις, ἡ τιμητικὴ ἀποστρατεία : αὐτὸν ἀπολελύσθαι ἐντίμῳ ἀπολύσει· **5**) πολύτιμος, βαρύτιμος : Ἀριστλ.Μετ.352a,12 (συγκρ.), Πάπ. πράγματα ἐντίμου τε καὶ ἀτίμου εἴδους· || ἐπὶ νομισμάτων, ὁ ἀποδοχῆς ἄξιος, ὁ δόκιμος, ποὺ περνάει, ἀντίθ. ἀδόκιμος : Πλάτ. Νόμ.742A φαμὲν τὸ νόμισμα κτητέον αὐτοῖς μὲν ἔντιμον, τοῖς δὲ ἄλλοις ἀνθρώποις ἀδόκιμον· **6**) μτγν. προσφιλής : ΚΔ Λουκ.7,2 ἑκατοντάρχου δέ τινος δοῦλος.., ὃς ἦν αὐτῷ ἔντιμος· **7**) νεώτ. κ. δημ. ὁ τίμιος, ὁ ἠθικός, ὁ εὐσυνείδητος.

ἐντιμότης-ητος κ. νεώτ. τὸ νὰ εἶναί τις ἔντιμος βλ.λ.1), ἡ κατάστασις τοῦ ἐντίμου, τοῦ ἐκτιμωμένου : Ἀριστλ.Ρητ.1390b,19 ἡ δ' εὐγένεια ἐντιμότης προγόνων ἐστίν· **2**) νεώτ. ἡ τιμιότης, ἡ εὐσυνειδησία : ὑπάλληλος γνωστῆς ἐντιμότητος· || νεώτ. ἐν τιμητ. προσφωνήσει ἡ ὑμετέρα ἐντ-.

ἐντιμοῦμαι-όομαι μτγν. θεωροῦμαι ὡς ἔχων ἀξίαν, εἰμὶ ἐν τιμῇ, τιμῶμαι : ΠΔ Βασ.4,1,13 ἐντιμωθήτω ἡ ψυχή μου.. ἐν ὀφθαλμοῖς σου.

ἐντιμῶ-άω συνυπολογίζω, περιλαμβάνω εἰς τιμήν τινα, παθ. : Δημ.1036 ἐν ταῖς τετταράκοντα μναῖς ἐνετιμᾶτο τὰ χρυσία καὶ τὰ ἱμάτια τῶν χιλίων, Δίων Κ 48,8 ἐς τὰς προῖκας ἐντετιμῆσθαι· || ἐντετιμημένος ὁ πολύτιμος : Σώφρ.100 στρουθωτὰ ἐλίγματα ἐντετιμημένα (γρ. κώδ. ἐντετμαμένα Meineke)· **2**) μέσ. εἰδ. διατιμῶ προικῷόν τι· Πολυδ.8,142 «ἐντιμῆσθαι, ὅταν τις προῖκα διδούς, τιμήσηταί τι ὁπόσου δεῖ».

ἐντίμως ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. -α ἐν τιμῇ, μετὰ τιμῆς : Πλάτ.Πολ.528C πόλις ὅλη ξυνεπιστατοῖ ἐντίμως ἄγουσα αὐτά· κ. παθ. : Σατύρ. Βί.Εὐρ.ἀπ.39· || ἐντίμως ἔχω τι τιμῶ τι : Πλάτ. Πολ.528B οὐδεμία πόλις ἐντίμως αὐτὰ ἔχει· || ἐντίμως ἔχω τιμῶμαι : Ξεν.Ἀν.2,1,7 ἐτύγχανε παρὰ Τισσαφέρνει ὢν καὶ ἐντίμως ἔχων· || μετ' ἐκδηλώσεων τιμῆς, ἐκτιμήσεως, μετὰ τιμῶν : Μηναῖ.1,21 Συναξ. λαβόντες τὸ τίμιον αὐτῆς λείψανον, ἐντίμως ἐκήδευσαν, Τζέτζ.Χιλ.1,541, Διγεν. Ἀκρ.4362 καὶ τὴν κηδείαν ἔκαμεν ἐντίμως καὶ ἀξίως· || κ.ὑπερθ. -ότατα : Δίων Κ 63,17 ἐκεῖνον ἐντιμότατα καταπεμψάμενος· || πάπ. ἐντίμως ἀπολύομαι ἐν τιμητικῇ ἀποστρατείᾳ τίθεμαι, ἀποστρατεύομαι· **2**) νεώτ. κ. δημ. τιμίως, εἰλικρινῶς : ἐν- σὲ διαβεβαιῶ, - ἐφέρθηκες ἔντιμα.

ἐντίναγμα-ατος (τὸ) σχόλ. δ.ἀνάγν. τοῦ ἐντιναγμὸς βλ.λ.2), σφάλμα, ἁμάρτημα : Σχόλ.Ὀδ.Ρ 231 τὰ ἐντινάγματα, τὰ δυνάμενα σφῆλαι.

ἐντιναγμός (ὁ) μτγν. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐντινάσσω βλ.λ.· **2**) μτφ.ἀσύνετος λόγος ἢ πρᾶξις : ΠΔ Σοφ. Σειρ.22,13 φύλαξαι ἀπ' αὐτοῦ (τοῦ ἄφρονος) ἵνα μὴ.. μολυνθῇς ἐν τῷ ἐντιναγμῷ αὐτοῦ.

ἐντινάσσω κ. μσν., παθ. ἀόρ. β' ἐνετινάγην ρίπτω τι ἐπί τινα, κατά τινος : Διογ.Λ 6,41 πρὸς τὸν ἐντινάξαντα αὐτῷ τὴν δοκόν, ΠΔ Μακκ. 1,2,36 οὐδὲ λίθον ἐνετίναξαν αὐτοῖς, Αἰσώπ.Μῦθ. 357· κ. παθ. ἀνατινάσσομαι, τραντάζομαι : Πάπ. ὁ δεῖνα ἐνετινάγη οὐχ ὀλίγον (ἀντὶ οὐκ ὀλίγον), Εὐστ.Πον.155,47 οὕτως ἐντινασσόμενοι· **2**) ἀμτβ. ἐφορμῶ, ξεπετιέμαι (δ.ἀνάγν. ἐκτ-) : Αἰλ.Τακτ.19,2 ἐντινάσσειν εἰς τοὺς πλησίον ἵππους.

ἐντιτός-όν Ἐπιγρ. κ. Ἡσ. ὁ ὑπεύθυνος, ὁ ὑπόλογος : Ἐπιγρ. αἰ δὲ μ(ή), αὐτῷ ἐντιτὸν ἔστω ἐπὶ τᾷ δόσει· **2**) Ἡσ. «ἐντιτόν, ἐνδικί(τ)ον».

ἐντμήγω ἐπ. ἀντὶ ἐντέμνω : Νίκ.ἀπ.82 ἐντμήξας.

ἔντμημα-ατος (τό) ἡ ἐντομή : Ξεν.Κυν.2,7 αἱ δὲ τῶν δικτύων (ἀσχαλίδες).. δικρᾶ ἔχουσαι μικρά, τὰ ἐντμήματα μὴ βαθέα.

ἔντμησις-εως (ἡ) ἡ ἐντομή, ἡ χάραξις, τὰ ἴχνη τῶν τροχῶν τοῦ ἅρματος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους : Ἀπολλ.Σοφ.Λεξ.Ὁμ. ἐν λ. ἁρματροχιή.

ἔντο γ' πληθ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ ἵημι π. Ὁμ.

ἔντοθεν δ.τ. τοῦ ἔντοσθεν βλ.λ.· ΑΒ 945,27 «ἔκτοθεν καὶ ἔντοθεν, ἃ καὶ ἐν τῷ σ λέγεται».

ἐντοθήκη (ἡ) Ἐπιγρ. Δελφ. πιθ. ἡ ταφὴ ἢ ἡ ἐντάφιος δαπάνη, ἡ δαπάνη τοῦ ἐνταφιασμοῦ.

ἐντοιχίζω νεώτ., ἀόρ. ἐνετοίχισα, παθ. ἀόρ. ἐνετοιχίσθην, παθ. παρακ. ἐντετοιχισμένος προσηλῶ τι, ἐμπήγνυμί τι ἐπὶ τοῦ τοίχου : εἰς τὸν ναὸν εἶναι ἐντετοιχισμένη πλάξ, ἐφ' ἧς ἀναγράφεται τὸ ἔτος κτίσεως· **2**) ἐγκλείω τινὰ ἐντὸς χώρου, οὗ φράσσω τὰς ἐξόδους διὰ τοίχου.

ἐντοίχιος-ον ὁ ἐπὶ τοῦ τοίχου, ὁ τοῦ τοίχου : Διον.Ἁλ.Ρωμ.16,3 ἐντοίχιαι γραφαί, Ρουφ. π.Ὀρειβ. 49,32,5 ἐντοίχιον ὄρυγμα· **2**) τὸ οὐδ. πληθ. ἐντοίχια ὡς οὐσ. ἐπιγραφαὶ τοίχων : Ξεν.Ἀν.7,8,1 υἱὸς τοῦ τὰ ἐντοίχια ἐν Λυκείῳ γεγραφότος (πιθ.).

ἐντοίχισις-εως (ἡ) νεώτ. κ. -ισμός ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐντοιχίζω βλ.λ.1) κ. 2).

ἐντοίχισμα-ατος (τό) νεώτ. τὸ ἐν εἰσέχοντι τόπῳ ἐπιφανείας τοίχου ἐμπεπηγμένον, συνεκτισμένον.

ἔντοκος-ον μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ γυναικός, ἡ τεκοῦσα, ἡ ἔχουσα νεογνόν : Λυκόφρ.185 δράκοντος ἔντοκον λεχώ, Πάπ.· **2**) ὁ ἀποφέρων τόκον : Πάπ. ἀργυρίου δραχμῶν τετρακοσίων πεντήκοντα ἐντόκου, Γρηγ.Νύσσ.3,226C ἔντοκον δάνειον, - ἐντ- κατάθεσις, - ἐντ- γραμμάτιον (τίτλος βραχυπροθέσμου δανείου πρὸς τὸ κράτος).

ἐντολεύς-έως (ὁ) νεώτ. ὁ ἐντελλόμενος, ὁ παραγγέλλων· || εἰδ. νομ. ὁ ἐντολοδότης βλ.λ.

ἐντολή (ἡ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐντέλλομαι, ἡ παραγγελία, ἡ προσταγή, ἡ διαταγή, συνήθ. κτ. πληθ. : Πίνδ.ἀπ.177, Ἡρ.1,22 εἴπας πρὸς Θρασύβουλον τοῦ Λυδοῦ τὰς ἐντολὰς ἀπῆλθε, Αἰσχ.Πρ.12 σφῷν μὲν ἐντολὴ Διὸς ἔχει τέλος, Ψήφ.π.Δημ.1 ἐντολὰς δοῦναι κατὰ τὰ ἐκ τῆς ἐκκλησίας ψηφίσματα, Χρον.Μορ.911· **2**) ἡ ἐκ θεοῦ, ἡ θεία ἐπιταγή : ΚΔ Ἰω.13,34 ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους,

Μηναῖ.Ι, Ἀκολ.Μεγάλ.Ὡρ., Ὡρ. α' **φυλάξω τὰς ἐντολάς σου**· || εἰδ. **αἱ ἐντολαί** αἱ ἐν τῷ μωσαϊκῷ νόμῳ δέκα ἐντολαί, ὁ δεκάλογος τοῦ Μωϋσέως : ΚΔ Ματθ.5,19 **ὃς ἐὰν οὖν λύσῃ μίαν τῶν ἐντολῶν τούτων τῶν ἐλαχίστων**· || πάπ. θεῖαι **ἐντολαί** αὐτοκρατορικαὶ διαταγαί· **3**) πάπ. βασιλικὴ διαταγή· **4**) κ. νεώτ. ἐξουσιοδότησις, ἰδ. ἐν φρ. **ἀπ' ἐντολῆς ἢ κατ' ἐντολὴν** πληρεξουσιότης, διὰ πληρεξουσίου ἐγγράφου : Λουκ.Εἰκ.16 **ἀνάγκη ἀπ' ἐντολῆς ἀπολογήσασθαι,** Πάπ. **κατ' ἐμὴν ἐντολήν, - δὲν εἴχατε ἐντολὴν ἐκ μέρους μου**· || νεώτ. νομ. σύμβασις δι' ἧς ὁ εἷς τῶν συμβαλλομένων, ὁ ἐντολεύς, ἀναθέτει εἰς τὸν ἕτερον, τὸν ἐντολοδόχον, τὴν ἐκτέλεσιν πράξεως ἢ συνόλου πράξεων· **5**) νομ. τὸ ἐν τῷ διεθνεῖ δικαίῳ εἰδικὸν καθεστώς, καθ' ὃ ἀνατίθεται ὑπὸ τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν εἷς τι κράτος ἡ κηδεμονία ἐπὶ χώρας τινός· **6**) δημ. πρόποσις ἐν συμποσίῳ : **ἐσήκωσε ἐντολή.**

ἐντολίδιον (τὸ) Πάπ. ὑποκ. τοῦ ἐντολή, ἡ περιωρισμένη ἐντολή, πληρεξουσιότης.

ἐντολικάριος (ὁ) Ἐπιγρ. κ. πάπ. ὁ ἐντολοδόχος : Ἐπιγρ. **μένει ἡ δεδανεισμένα (sic) καὶ ὁ ἐντολικάριος ὁ ἀνὴρ αὐτῆς.**

ἐντολικός-ή-όν Ἐπιγρ. κ. πάπ. ὁ τῆς ἐντολῆς, ὁ δίδων ἐντολήν, ὁ διατάσσων : Ἐπιγρ. **ἐντ- νόμος** (πιθ.), Πάπ. **τὸ ἐπιστολίδιον τὸ ἐντολικόν**· || τὸ οὐδ. **ἐντολικόν** ὡς οὐσ. ἡ πληρεξουσιότης, τὸ πληρεξούσιον : Ἐπιγρ., Πάπ. **ἐντολικὸν ἔχω**· **2**) ὁμ. τὸ οὐδ. συνταγή : Πάπ.

ἐνταλιμαῖον γράμμα (τὸ) πάπ. ἔγγραφον παρέχον ἐντολήν, πληρεξούσιον.

ἐντόλιος-ον πάπ. ὁ ἐντολεὺς (ἀμφ.).

ἔντολμος-ον μσν. ὁ τόλμην ἔχων : Ἐπιφάν. Ι,490D **εἰς τὸ πρόχειρον τοῦτο ἔργον ἔντολμοι.**

ἐντολμῶμαι-άομαι ἀποθ. μτγν., ἀόρ. **ἐνετολμήσατο** τολμῶ ἔν τινι· Σουΐδ. « ἐνετολμήσατο· ἀπεθάρρησεν » : Αἰλ.ἀπ.212.

ἐντολοδότης (ὁ) νεώτ. ὁ δίδων, ὁ παρέχων ἐντολήν, ὅ. ἐντολεύς· || εἰδ. ἀστ. δικ. ὁ ἐγγράφως ἀναθέτων δι' ἴδιον λογαριασμὸν εἰς τὸν ἐντολοδόχον τὴν ἐκτέλεσιν πράξεώς τινος.

ἐντολοδόχος (ὁ) νεώτ. ὁ δεχόμενος, ὁ ἀναλαμβάνων τὴν ἐκτέλεσιν ἐντολῆς τινος, ἰδ. ἐν εἰδ σημ., βλ. ἐντολοδότης.

ἐντολοφύλαξ-ακος (ὁ) μτγν. ὁ ἀφορῶν τὴν τήρησιν τῶν ἐντολῶν τῆς πολιτείας, τῶν νόμων : Ἀντίοχ. εἰς Πανδέκτ.1224D.

ἐντομή (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐντέμνω, ἡ σχισμή, αὐλάκωμα : Ἱππ. Ἄρθρ.33,47· || ἐπὶ ἐντόμων, ἐγχάραξις, τομὴ βαθεῖα ἐντόμων τινῶν, καθ' ἣν φαίνονται ταῦτα ὡς τετμημένα : Ἀριστλ.ΖΙ 523b,14 **ἔστι δ' ἔντομα, ὅσα κατὰ τοὔνομα ἐστὶν ἐντομὰς ἔχοντα**· || νεώτ. ἀνατομ. σχισμὴ ἢ αὔλαξ μᾶλλον ἢ ἧττον βαθεῖα καὶ εὐρεῖα, ἀπαντῶσα ἐπὶ τῶν ὀστῶν καὶ ἐπὶ ἄλλων ὀργάνων : **διγαστρικὴ - ἠθμοειδὴς - μεσοσπονδύλιος ἐντομή**· **2**) ἐπὶ λιθοδομίας, ἡ λάξευσις : Θουκ.Ι,92 **ξυνῳκοδομημένοι μεγάλοι λίθοι καὶ ἐντομῇ ἐγγώνιοι**· **3**) δενδροκ. πᾶσα τομή, χάραξις τοῦ φλοιοῦ διὰ τὴν ἐνδυνάμωσιν τοῦ φυτοῦ : **ἐγκάρσιος - δακτυλοειδὴς ἐντομή**· **4**) τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐντέμνειν, τὸ ἐκ τῆς ἐντομῆς κενόν : Λουκ.Ἐρωτ.44 **κτενὸς ἐντομάς**· || νεώτ. ναυτ. κενὸν ἐπὶ ξύλου διὰ τὴν ἐν αὐτῷ εἰσαγωγὴν ἑτέρου ξύλου καὶ σύνδεσιν ἀμφοτέρων, τὸ κόψιμο. **5**) χαράδρα, λαγκάδι : Διόδ.Σ Ι,32 **τόπος . . κρημνοῖς συγκλειόμενος εἰς στενὴν ἐντομήν.**

ἐντομίας (ὁ) Ἡσ. κ. σχόλ. κ. μσν. ὁ εὐνοῦχος : Ἡσ. « ἐντομίας· ὁ εὐνοῦχος » : ΚΠορφ.Βί.Βασ.Μακεδ.53,134 **εὐειδεῖς ἐντομίαι**· || κ. ἐπὶ ζῴου, τὸ εὐνουχισθέν, μουνούχι : Σχόλ.Ἰλ.) 539.

ἐντομικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰ ἔντομα : **ἐντομικὸς ὀργανισμός.**

ἐντόμιος-ον πάπ. ἀμφ. σημ. || τὸ οὐδ. **ἐντόμιον** ὡς οὐσ. εἶδος ἀγγείων οἴνου : Πάπ. **τὴν τῶν ἐντομίων . . τιμήν.**

ἐντομίς-ίδος (ἡ) μτγν. κ. Ἡσ. ἡ ἐντομή, ἡ ἐγχάραξις, ἰδ. τοῦ προσώπου, γινομένη πρὸς δήλωσιν πένθους· Ἡσ. : ΠΔΛευϊτ.19,28 **καὶ ἐντομίδας οὐ ποιήσετε ἐπὶ ψυχῇ ἐν τῷ σώματι ὑμῶν,** αὐτ.21,5 **καὶ ἐπὶ τὰς σάρκας αὐτῶν οὐ κατατεμοῦσιν ἐντομίδας,** αὐτ.Ἰερ.16,6· **2**) Ἐπιγρ. ὄρυγμα τάφου, τάφος· **3**) Ἡσ. « ἐντομίδας· μομιλάρι (ἀνάγν. σμιλάρια), φαλίδια ».

ἐντομοβριθής-οῦς-ές νεώτ. ὁ βρίθων ἐντόμων, ὁ πλήρης ἐντόμων, ἰδ. φθειρῶν, ψυλλῶν ἢ κόρεων : **ἐντομοβριθὴς φουστανέλλα - κλίνη.**

ἐντομογραφία (ἡ) νεώτ. ἡ περιγραφὴ τῶν ἐντόμων· **2**) εἰδικὸς κλάδος τῆς ἐντομολογίας, ἀσχολούμενος εἰς τὴν περιγραφὴν τῶν ἐντόμων.

ἐντομογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐντομογραφίαν : **ἐντομογραφικὴ μελέτη - διατριβή.**

ἐντομογράφος (ὁ) νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὴν ἐντομογραφίαν βλ.λ.

ἐντομοθήρας (ὁ) νεώτ. ὁ συλλέγων ἔντομα.

ἐντομοκτόνος-ον νεώτ. ὁ κτείνων, ὁ φονεύων, ὁ καταστρέφων τὰ ἔντομα, ὁ ἐντομοφθόρος : **ἐντ- κόνις - φάρμακα**· **2**) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. οὐσία χρήσιμος πρὸς καταστροφὴν τῶν ἐντόμων.

ἐντομολογία (ἡ) νεώτ. εἰδικὸς κλάδος τῆς ζῳολογίας, ἀσχολούμενος περὶ τὴν μελέτην τῶν ἐντόμων· **2**) εἰδικὸς κλάδος τῆς ἰατροδικαστικῆς ἀσχολούμενος περὶ τὴν ἔρευναν τῶν ἐντόμων τῶν ἀναπτυσσομένων ἐπὶ ζῳϊκῶν πτωμάτων.

ἐντομολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐντομολογίαν : **ἐντ- ἔρευναι.**

ἐντομολόγος (ὁ) νεώτ. ὁ ἐπιστήμων ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὴν ἐντομολογίαν βλ.λ.

ἔντομον (τὸ) κ. νεώτ. ὄνομα γενικὸν ὑφ' ὃ περιλαμβάνονται ζῳάρια ἀρθρωτὰ διὰ τραχειῶν ἀναπνέοντα, διῃρημένα τὸ σῶμα δι' ἐντομῶν εἰς τρία μέρη, κεφαλήν, θώρακα καὶ κοιλίαν, ἔχοντα δὲ τρία ζεύγη ποδῶν καὶ δύο ζεύγη συνήθως πτερύγων : Ἀριστλ.ΖΙ 487a,33 **καλῶ δ' ἔντομα, ὅσα ἔχει κατὰ τὸ σῶμα ἐντομάς,** Ἀντωνῖν.Λιβ.4,7.

ἔντομος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐντετμημένος, ὁ εἰς τεμάχια τετμημένος· ὅθ. τὸ οὐδ. **ἔντομον** ὡς οὐσ. βλ.λ.· **2**) εἰδ. ἐν τῷ πληθ. οὐδ. **ἔντομα** τὰ εἰς τοὺς νεκροὺς θυσιαζόμενα σφάγια : πρβλ. Εὐστ. Ἰλ.1671,61, ΕΜ 345,26, Ἀπολλ.Ρ 2,926 **ἔντομα μήλων**· || **ἔντομα ποιῶ** προσφέρω θυσίαν, θυσιάζω : Ἡρ. 7,191 **ἔντομά τε ποιεῦντες καὶ καταείδοντες**· **3**) ὁμ. ἐν πληθ. οὐδ. ἐκτομίας· ΕΜ 345,26 « ἔντομα τὰ εὐνουχισθέντα τῶν προβάτων »· **4**) Ἡσ. « ἔντομοι, ἔνορκοι ».

ἐντομοφαγία (ἡ) νεώτ. ἡ βρῶσις ἐντόμων, τὸ τρώγειν ἔντομα, τὸ δι' ἐντόμων τρέφεσθαι.

ἐντομοφάγος-ον νεώτ. ὁ τρώγων ἔντομα, ὁ τρεφόμενος δι' ἐντόμων· **2**) τὸ οὐδ. πληθ. **ἐντομοφάγα** ὡς οὐσ. τάξις θηλαστικῶν ζῴων τρεφομένη δι' ἐντόμων· || βοτον. φυτὰ συλλαμβάνοντα ἔντομα καὶ τρεφόμενα ἐξ αὐτῶν.

ἐντομοφθόρος-ον νεώτ. ὁ φθείρων, ὁ καταστρέφων τὰ ἔντομα, ὁ ἐντομοκτόνος βλ.λ.· || τὸ οὐδ. **ἐντομοφθόρον** ὡς οὐσ. ἐντομοκτόνον βλ.λ.

ἐντομόφιλος-ον νεώτ. ὁ φιλῶν, ὁ ἀγαπῶν τὰ ἔντομα· **2**) τὸ οὐδ. πληθ. ὡς οὐσ. βοταν. τὰ φυτὰ ὧν τὰ ἄνθη ἐπικονιῶνται διὰ τῶν ἐντόμων.

ἐντονία (ἡ) μτγν. ἡ ἔντασις, ὑπερέντασις τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου, στῦσις : Ὡραπ.Ἱερογλ.1,46 (τὸ αἰδοῖον ταύρου) **τῇ ὑπερβαλλούσῃ ἐντονίᾳ** (ὃ) ἀνάγν. εὐτονίᾳ) **τιτρώσκει τὴν θήλειαν.**

ἐντόνιον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. τό δι' οὗ ἐντείνεταί τι· εἰδ. μηχάνημά τι δι' οὗ ἐνετείνοντο τὰ σχοινία τῶν καταπελτῶν : Φίλ.Μηχ.Βελοπ.57,46 **κακοπαθεῖν αὐτὸν περὶ τοὺς ὀνίσκους καὶ τοὺς τοῦ ἐντονίου πιεζόμενον·** **2**) νεώτ. ναυτ. σχοινίον δι' οὗ ἐντείνονται τὰ μόνιμα στοιχεῖα τῆς ἐξαρτίας, τὸ φελαδούρι βλ.λ.

ἔντονος(-η)-ο(ν) [ἐντείνω] κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐντεταμένος, ὁ τεντωμένος· εἰδ. ἐπὶ προσώπων, ἰσχυρός, ρωμαλέος, νευρώδης : Ἱππ.Ἀέρ.4 **τοὺς δὲ ἀνθρώπους ἐντόνους ἀνάγκη εἶναι·** ‖ κ. μτφ. δεινός : Πολυδ.4,20 **ἔντονος ῥήτωρ·** **2**) ἐπὶ ἀνέμων, ὁ ἰσχυρός, σφοδρός, βίαιος : Ὀλυμπ. Μετ.195,139 **ἔντονος νότος·** ‖ νεώτ. ἐπὶ ποικίλων ἐρεθισμάτων καὶ αἰσθημάτων, δριμύς, ζωηρός : **ἔντονος πόνος - κνησμός·** **3**) μτφ. βίαιος, ἐπίμονος, αὐστηρός, ἐπιτακτικός : Ἡρ.4,11 **τὰς γνώμας σφέων κεχωρισμένας, ἐντόνους μὲν ἀμφοτέρας,** ἀμείνω δὲ τὴν **τῶν βασιλέων,** Ἀριστφ.Ἀχ.666, Πλάτ.Θεαίτ.172Α **ἔντονοι καὶ δριμεῖς γίγνονται, - τοὺς ἐπετίμησεν εἰς ἔντονον ὕφος, - ἔντονον διάβημα,** Παλαμ.Τρισεύγ.18 **μὲ κάτι ἔντονο καὶ βιαστικό στὸν τρόπο της·** ‖ ζωηρός, προκαλῶν ζωηρὰ αἰσθήματα : Εὐρ. Ἱππ.118 **ὑφ' ἥβης σπλάγχνον ἔντονον φέρων** [ζωηρά, ἐξημμένα συναισθήματα], **- ἔντονα χρώματα·** ‖ κ. παραθ. **-ώτερος, -ώτατος** : Σοφ.ἀπ.842 **τὰς ὀξύτητας τῶν παθῶν, πρὸς ἅσπερ οἱ μαργῶντες ἐντονώτατοι,** Ὀλυμπ.Μετ.259,23 **ἀκτῖνες ἐντονώτεραι·** **4**) τὸ ἀρσ. **ἔντονος** ὡς οὐσ. ἀμφ. ἀνάγν. ἀντὶ τόνος ἐν Πλάτ.Νόμ.945C.

ἐντόνως ἐπίρρ. κ. πάπ. κ. νεώτ. ζωηρῶς, ὁρμητικῶς : Θουκ 5,70 **οἱ ξύμμαχοι ἐντόνως καὶ ὀργῇ χωροῦντες·** ‖ ὑπερθ. **-ώτατα** : Δίων Κ 37,16 **ἐντονώτατα οἱ προσέβαλον·** **2**) μετὰ ζήλου, ἐπιμονῆς, ἐπιμόνως : Ξεν.Ἀν.7,5,7 **ἤχθετο αὐτῷ ὅτι ἐντόνως τοῖς στρατιώταις ἀπήτει τὸν μισθόν,** Πλάτ.Πολ.528C, **- οἱ ἀντιπρόσωποι ἐν τῇ συνελεύσει διεμαρτύροντο ἐντόνως·** ‖ πάπ. κ. συγκρ. **ἐντονώτερον** μετὰ μεγαλυτέρου ζήλου, θάρρους· **3**) πάπ. φρ. **ἐντόνως καὶ τελείως** ἐξ ἅπαντος καὶ τελικῶς, ὁριστικῶς.

ἐντοπίζω Σουΐδ. κ. νεώτ. Σουΐδ. ἄνευ σημ.· **2**) νεώτ. περιορίζω τι ἔν τινι τόπῳ : **οἱ πυροσβέσται κατώρθωσαν νὰ ἐντοπίσουν τὸ πῦρ·** κ. παθ. : **ἡ συζήτησις ἐνετοπίσθη ἐπὶ τοῦ θέματος τοῦ δυνατοῦ ἢ μὴ τῆς γνώσεως.**

ἐντόπιος-ον κ. μσν. κ. νεώτ., κ. -ία-ον [πάπ. κ. νεώτ.] δημ. ντόπιος βλ.λ., ἐγχώριος : Πλάτ.Φαῖδρ. 262D **καὶ ἔγωγε, ὦ Φαῖδρε, αἰτιῶμαι τοὺς ἐντοπίους θεούς·** ‖ ὁ παραγόμενος, ὁ κατασκευαζόμενος ἔν τινι τόπῳ : Πάπ. **ἐντοπία πορφύρα, - ἡ κατανάλωσις τῶν ἐντοπίων προϊόντων κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας ηὐξήθη·** ‖ ὁ ὢν ἐν χρήσει ἐν τόπῳ τινί, ὁ ἐπιχωριάζων : Περίπλ.Ἐρ. Θαλ.49,36 **ἐντόπιον νόμισμα,** Πάπ. **ὁλκῆς μναιαίων Χ χρυσοῦ δοκίμου σταθμῷ ἐντοπίῳ, - ἐντόπιος πανήγυρις, - ἐντόπιον ἰδίωμα** (γλωσσικὸν ἰδίωμα, γλῶσσα, διάλεκτος ὁμιλουμένη ἐν τόπῳ τινί)· ‖ ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἴς τινα τόπον, τοπικός : Διογ.Λ 7,35 **τὴν ἐντόπιον γεγραφὼς ἱστορίαν ἑνιαίαν·** **2**) ἐμφύλιος : Διον.Ἀλ.Ρωμ. 8,83 **τῶν ἐντοπίων πολέμων·** **3**) ἰατρ. ὁ περιωρισμένος ἔν τινι τοῦ σώματος τμήματι, ὁ τοπικός : Ἀντυλλ.π.Ἀετ.9,40 **ἐντόπιον βάρος·** **4**) τὸ ἀρσ. **ἐντόπιος** ὡς οὐσ. ὁ αὐτόχθων, ὁ ἰθαγενής, ὁ γηγενής, ὁ ντόπιος : Πάπ., Ἐπιγρ., **-ἐδημιουργήθη ἀντίθεσις μεταξὺ ἐντοπίων καὶ προσφύγων·** ‖ ὁμ. ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τοὺς ἀλλοδαπούς : Ἐπιγρ.· ‖ ὁμ. ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς Ἀλεξανδρεῖς : Ἐπιγρ.· **5**) μσν. τὸ οὐδ. **ἐντόπιον** ὡς οὐσ. ἡ ἰθαγένεια : Εὐστ.Πον.336,93.

ἐντόπισις-εως (ἡ) νεώτ. **ὁ ἔν τινι** τόπῳ περιορισμός τινος, ἡ παρεμπόδισις ἐπεκτάσεώς τινος : **ἡ ἐντόπισις τοῦ πυρὸς ἀπέβη ἀδύνατος·** **2**) εἰδ. ἰατρ. ὁ περιορισμὸς καθολικῆς λοιμώξεως ἐν ὡρισμένῳ ὀργάνῳ τοῦ σώματος ἢ τμήματος αὐτοῦ ὑπὸ μορφὴν ἀλλοιώσεως ἢ βλάβης : **ἡ πνευμονία εἶναι ἐντόπισις πνευμονοκοκκικῆς λοιμώξεως·** **3**) φυσιολ. ὁ ἀκριβὴς καθορισμὸς τῶν χωρῶν τοῦ ἐγκεφαλικοῦ φλοιοῦ, ἐν αἷς ἐνεδράζονται ὡρισμέναι ψυχικαὶ λειτουργίαι, ἡ ἐνέδρασις βλ.λ.· ‖ **ἐγκεφαλικὴ ἐντόπισις** ὁ καθορισμὸς τῆς θέσεως ἀλλοιώσεώς τινος ἢ βλάβης ἐγκεφαλικῆς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐμφανιζομένων συμπτωμάτων ἢ τῆς λειτουργικῆς ἀναπηρίας ὀργάνου τινὸς ἢ μέλους.

ἐντοπισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἐντόπισις βλ.λ.

ἐντοπιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἐντόπισιν, ὁ γενόμενος πρὸς ἐντοπισμόν : **μέτρα ἐντοπιστικὰ τοῦ πυρός.**

ἔντοπος-ον ὁ ἔν τινι τόπῳ ἢ ἐγγύς, πλησίον τόπου τινὸς ὤν, διατρίβων : Σοφ.Φιλ.212 **ὡς οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ·** ‖ ὁ ἔν τινι τόπῳ εὑρισκόμενος ξένος : αὐτ.1170 **ὦ λῷστε τῶν πρὶν ἐντόπων·** **2**) ὁ ἐντόπιος, ὁ ἰθαγενής, ὁ ἐγχώριος· Πολυδ.3,4 « ἀστός, ἐπιχώριος, ἐγχώριος, ἐγγενής, ἔντοπος » : Πλάτ.Νόμ.848D **ἱερὰ .. δαιμόνων, εἴτε τινὲς ἔντοποι Μαγνήτων,** Ναυσικρ.1 [πιθ.].

ἐντορεύω μτγν. ἐγγλύφω, ἐγχαράττω, σκαλίζω ἔν τινι : Πλούτ.Κικ.1 **ἐκέλευσε παρὰ τὰ γράμματα τὸν τεχνίτην ἐντορεῦσαι·** κ. παθ. : Πλούτ.Ἠθ.164Α, Λουκ.Ἀπαιδ.8 **τὴν μὲν κιθάραν αὐτήν, ὑπερφυές τι χρῆμα . . ., Μουσῶν μεταξὺ καὶ Ἀπόλλωνος καὶ Ὀρφέως ἐντετορευμένων.**

ἐντορμία [ἡ] νεώτ. σύνδεσις δύο δοκῶν ὑπὸ γωνίαν οὕτως, ὥστε τὸ ἄκρον τῆς μιᾶς νὰ εἰσέρχηται εἰς ἀντίστοιχον τόρμον βλ.λ. τῆς ἑτέρας.

ἐντορμῶ-όω νεώτ. συνδέω δύο ξύλα ἢ ξύλινα κατασκευάσματα **δι'** ἐντορμίας βλ.λ.

ἐντορνεύω μτγν. τορνεύω τι ἐσωτερικῶς, κατασκευάζω διὰ τόρνου, παθ. : Ἥρων Αὐτομ.16,2 **περὶ δὲ τὸν κρόταφον τῆς κλμν περιφερείας ἐντετορνευέσθω σωλήν.**

ἐντορνία [ἡ] μτγν. τὸ ἐντορνεύειν, ἡ τόρνευσις, τὸ τόρνευμα : Ἥρων Βελοπ.97,5.

ἔντορνος-ον κ. νεώτ. ὁ διὰ τόρνου κατασκευασθείς, ὁ τετορνευμένος, ἐστρογγυλωμένος : Πλάτ.Νόμ.898Α **σφαίρας ἐντόρνου ἀπεικασμένα φοραῖς,** Ἀριστλ.Οὐρ.287b,15 **ὅτι κατ' ἀκρίβειαν ἔντορνος** (ἐνν. ὁ **κόσμος**), Ἐπιγρ. **πρὸς τὴν ἔντορνον** [ἐνν. γραμμὴν] **στρογγύλα καὶ τὰς προσαγωγὰς ὁμοίας τῷ κύκλῳ.**

ἐντόρνως ἐπίρρ. μτγν. τετορνευμένως, **διὰ** τορνευτικῆς ἐπεξεργασίας : Ἥρων Αὐτομ.23,3.

ἔντος-ους [τὸ] ἑν. τοῦ ἔντεα βλ.λ. : Ἀρχίλ.5 **ἀσπίδι . ., ἣν παρὰ θάμνον ἔντος ἀμώμητον κάλλιπον.**

ἐντός ἐπίρρ. κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ στάσεως ἢ κινήσεως, ἔσω, ἔν τινι τόπῳ, ἔνδον, μέσα, ἀντιθ. ἐκτός βλ.λ. : Ἰλ.Β 145 **Θρήικας . . ὅσους Ἑλλήσποντος ἀγάρρους** ἐντὸς **ἐέργει,** Ἡρ.3,116 **ἐντὸς ἀπείργουσαι τὰ κάλλιστα δοκέοντα** ἡμῖν, Θουκ.7,78 **τοὺς δὲ σκευοφόρους . .** ἐντὸς **εἶχον οἱ ὁπλῖται,** Πάπ. **χωρίον μετὰ τῆς ἐντὸς χειραμπέλου, - τὸ κτίριον ἔχει ἐντὸς πλουσίαν διακόσμησιν·** ‖ κ. μετ' ἄρθρ. συνήθ. οὐδ. (τό, τὰ) ἁπλῶς ἢ ἐμπροθ. : **τὸ ἐντὸς τεῖχος** (τὸ ἐσωτερικόν), **- ἐκ τοῦ ἐντός** (ἔνδοθεν, ἀπὸ μέσαθε) : Θουκ.2,76 **ἔνθεν καὶ ἔνθεν αὐτοῦ** [τοῦ κτιρίου] **ἀρξάμενοι ἀπὸ τοῦ βραχέος** τείχους ἐκ τοῦ ἐντὸς **μηνοειδὲς ἐς τὴν πόλιν ἐπῳκοδόμουν, -οἱ φυλακισμένοι ὤρυξαν ὑπόνομον ἐκ τῶν ἐντὸς πρὸς τὴν ὁδόν·** ‖ εἰδ. ἐπὶ ἀνθρωπίνου σώματος **τὰ ἐντός** = τὰ ἐντόσθια, τὰ σπλάγχνα : Πλάτ. Πρωτ.334C **τοῖς μὲν ἔξωθεν τοῦ σώματος ἀγα-**

θόν ἐστιν τῷ ἀνθρώπῳ (ἡ χρῆσις τοῦ ἐλαίου), **τοῖς δ' ἐντός ταὐτὸ τοῦτο κάκιστον**· ὁμ. ἐν χρ. κ. ὡς περιληπτ. ὅρος τῆς φάρυγγος καὶ τῆς γλώσσης : Θουκ.2,49 **καὶ τὰ ἐντός, ἥ τε φάρυγξ καὶ ἡ γλῶσσα, εὐθὺς αἱματώδη ἦν**· ὁμ. κ. καθ' ἑν. ἐν κράσει : Σοφ.Ἰχν.302 **τ[ί δ' αὖ τὸ] φων[οῦ]ν ἐστιν αὐτοῦ τοὐντός ἢ τοὔξω**· || ἀπολ. **ἐντός** ἐν γεωγραφ. ἐκφρ. = ἐν τῇ περιοχῇ τῆς Μεσογείου θαλάσσης : Ἀριστλ.Κόσμ.393a,12· || νεώτ. γεωμ. **αἱ ἐντός γωνίαι** = αἱ κείμεναι μεταξὺ δύο εὐθειῶν τεμνομένων ὑπὸ τρίτης, οἷον ἐν φρ. : **αἱ ἐντός ἐναλλάξ γωνίαι, - αἱ ἐντός, ἐκτὸς καὶ ἐπὶ τὰ αὐτὰ μέρη**· **2**) μτγν. μτφ. **τὰ ἐντός μου** = ἡ πνευματικὴ καὶ ἡ ψυχικὴ ὑπόστασίς μου : ΠΔ Ψαλμ.102,2 **εὐλόγει ἡ ψυχή μου τὸν Κύριον καὶ πάντα τὰ ἐντός μου τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ**· πρβλ. δημ. ἔχω - κρύβω μέσα μου· **3**) **ἐντός** ὡς πρόθ. συντασσομένη μετὰ γεν. ἐπιτασσομένης, ποι. δὲ ἐνίοτε προτασσομένης, ἐπὶ τόπου, ἐν τῇ περιοχῇ, ἐν τῷ ἔσω μέρει τινός : Ἰλ.Μ 380 **ὅ** (μάρμαρον) **ῥα τείχεος ἐντὸς κεῖτο**, Ἡσίοδ.Θ 37 **ἐντός Ὀλύμπου**, Αἰσχ.Ἀγ.77 **στέρνων ἐντός, - εὑρέθη ἐντὸς τοῦ φρέατος, - λάκκος ἐντός τῆς αὐλῆς, - ὁ ἐντὸς τῶν πνευμόνων ἀήρ** (ὁ περιεχόμενος εἰς τοὺς πνεύμονας)· || φρ. **ἐντός τοξεύματος** = εἰς ἀπόστασιν εἰς ἣν δύναται νὰ φθάσῃ βέλος διὰ τόξου βαλλόμενον : Εὐρ.Ἡρ.991 **ὡς ἐντός ἔστη παῖς λυγροῦ τοξεύματος**· ὁμ. νεώτ. **ἐντὸς βολῆς** (ἐνν. πυροβόλου ὅπλου ἢ συνηθέστ. τηλεβόλου)· || φρ. **ἐντός πολλοῦ** = ἐν ἐκτάσει, ἀποστάσει μεγάλῃ : Πλάτ.Συμπ.195B **οὐδ' ἐντός πολλοῦ πλησιάζειν** || φρ. **ἐντός τινος ποιεῖν** = θέτειν, καθιστάναι φρουράν, φυλακὴν ἐν περιοχῇ τινι, ἐν τοῖς ὁρίοις τινός : Θουκ.7,5 **ἐντός λίαν τῶν τειχῶν ποιήσας**· ὁμ. **ἐντός τινος ποιεῖσθαι** = φρουρεῖν ἢ φυλάττειν : αὐτ.6,67 **τοὺς σκευοφόρους ἐντὸς τούτων τῶν ἐπιτάκτων ἐποιήσαντο**, Ξεν.Ἀν.7,8,16 **ἀνδράποδα ἐντὸς πλαισίου ποιησάμενοι**· || ὁμ. **ἐντός ἡμῶν** (**- ὑμῶν - αὐτῶν**) **εἶναι ἢ γίνεσθαι** ἐπὶ στρατεύματος = εὑρίσκεσθαι ἐντὸς τῶν γραμμῶν τοῦ στρατοῦ : αὐτ.1,10,3 **καὶ τἆλλα ὁπόσα ἐντός αὐτῶν καὶ χρήματα καὶ ἄνθρωποι ἐγένοντο πάντα ἔσωσαν**· || πολλάκις σὺν τῇ γεν κ. μετὰ ῥ. κινήσεως σημαντικοῦ : Ἰλ.Μ 374 **Μενεσθῆος μεγαθύμου πύργον ἵκοντο τείχεος ἐντὸς ἰόντες**, Εὐρ.Τρῳ.12 **πύργων ἔπεμψεν ἐντός ὀλέθριον βρέτας**· **4**) μτφ. φρ. ἐπὶ ψυχικῆς καταστάσεως, **ἐντὸς ἐμαυτοῦ ἢ τῶν λογισμῶν εἰμι** = διατελῶ ἐν ἐχεφροσύνῃ, ἔχω νήφοντα τὸν λογισμόν· ὁμ. **ἐντὸς ἐμαυτοῦ ἢ τῶν λογισμῶν γίγνομαι** = ἀνακτῶμαι τὴν πνευματικὴν διαύγειαν, τὴν ψυχικὴν γαλήνην, συνέρχομαι : Ἡρ. 1,119 **ἰδὼν δὲ οὔτε ἐξεπλάγη, ἐντός τε ἑωυτοῦ γίνεται**, Δημ.913 **οὐ μέντοι ἐντὸς ὢν εἰπεῖν αὐτοῦ**, Πλούτ.Ἀλέξ.32 **οὐκ ἔφη σωφρονεῖν αὐτὸν οὐδὲ ἐντὸς εἶναι τῶν λογισμῶν**· || ὁμ. μτγν. **ἐντός ἐμοῦ** (**σοῦ - αὐτοῦ - ἡμῶν - ὑμῶν**) = εἰς τὰ μύχια τοῦ συναισθηματικοῦ μου (σου κλπ.) κόσμου, μέσα στὴν ψυχή μου (σου κλπ.) : ΚΔ Λουκ. 17,21 **ἰδοὺ γὰρ ἡ βασιλεία τοῦ θεοῦ ἐντὸς ὑμῶν ἐστίν**· ὁμ. κ. νεώτ. κ. δημ. **ἐντός μου** (σου κλπ.) : Βιζυην. **μετεβλήθη ἐντός μου | ὁ ῥυθμὸς τοῦ κόσμου**· **5**) μτφ. ἐν φρ. **ἐντὸς τῶν μαθημάτων εἶναι** = περιλαμβάνεσθαι μεταξὺ τῶν διδασκομένων : Δικαίαρχ.1,30· || ὁμ. **ἐντὸς εἶναι τῶν συμβαινόντων παθῶν** = ἔχειν ἐξ ἰδίας πείρας γνῶσιν· **6**) μτφ. ἐν νομ. ἐκδοχῇ φρ. **ἐντὸς τοῦ νόμου εἰμί** = προστατεύομαι ὑπὸ τοῦ νόμου, ὅθ. κ. ἀναφέρομαι εἰς τὰς προστατευτικὰς δι' ἐμὲ διατάξεις τοῦ νόμου : Πάπ. **τυγχάνω γὰρ ἐντὸς ὢν τοῦ Λαιτωρίου νόμου**· || ὁμ. νεώτ. φρς **ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ νόμου** = ὅσον ἐπιτρέπει ὁ νόμος, **ἐντὸς τῶν ὅρων τοῦ συμβολαίου** = συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τοῦ συμβολαίου· **7**) ὡς πρόθ. τοπ., ἐντεῦθεν τῶν ὁρίων τινός, ἐπὶ τάδε, ἀπὸ τὴ δική του μεριὰ (λατ. citra) : Ἡρ.8,47 **οὗτοι μὲν ἅπαντες ἐντὸς οἰκημένοι Θεσπρωτῶν**, Θουκ.1,16 **ὅσα ἐντός Ἅλυος ποταμοῦ πρὸς θάλασσαν**, Πλάτ. Τιμ.25C **ὅσοι κατοικοῦμεν ἐντὸς ὅρων Ἡρακλείων**· || φρ. **ἐντὸς τῶν μέτρων** = ἐντὸς τῶν ὁρίων παρακειμένου κτήματος : Ὑπερείδ.Εὐξ.35 **φήσαντος γὰρ Λυσάνδρου τὸ Ἐπικράτους μέταλλον .. ἐντός τῶν μέτρων τετμημένον**, Δημ. 977 **ἂν ἐπικατατέμνῃ τῶν μέτρων ἐντός**· || φρ. **ἐντός πρῳρέων καὶ αἰγιαλοῦ** = μεταξὺ τῶν πρῳρέων καὶ τοῦ αἰγιαλοῦ : Ἡρ.7,100· **8**) κ. νεώτ. κ. δημ. ὡς πρόθ. χρον., κατὰ τὴν διάρκειαν ἢ πρὸ τῆς παρόδου τοῦ ὁριζομένου διὰ τῆς γεν. χρόνου : Ἀντιφ.5,69 **ἐντός οὐ πολλοῦ χρόνου**, Θουκ.4,39 **ἐντός γὰρ εἴκοσι ἡμερῶν ἤγαγε τοὺς ἄνδρας**, Ξεν.Κυν.4,11 **ἐντὸς τῆς ἑσπέρας**, Ἄμφις 20,2 **ἐντὸς ἑξήκοντ' ἐτῶν, - ἐντὸς τῆς προθεσμίας, - ἐντὸς τοῦ ἔτους - τῆς ἑβδομάδος - τῆς ἡμέρας**, φρ. **ἐντὸς ὀλίγου** = μετ' ὀλίγον χρόνον, σύντομα· **9**) ὁμ. χρον. φρ. **οἱ ἐντός ἡλικίας γεγονότες** = οἱ ἐνήλικοι, οἱ ἐν τῇ ἀνδρικῇ ἡλικίᾳ ὄντες : Λυσ.2,50· ὁμ. **τῆς πρεπούσης ἐντός ἡλικίας** = ἐν τῇ προσηκούσῃ (πρὸς τὸ ποιῆσαι ἢ πρὸς τὸ ἀξιοῦν τι) ἡλικίᾳ : Πλάτ.Τιμ.18D· **10**) εἰδ. μετ' ἀριθμητικῶν δηλούντων χρόνον ἢ ποσόν, κάτω τοῦ ὁριζομένου ἀριθμοῦ : Ἀριστφ.Ἐκκλ.984 **τὰς ἐντὸς εἴκοσιν γὰρ ἐκδικάζομεν**· || ὁμ. συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ ἀριθμοῦ : Πλάτ.Νόμ. 953B **ἐντὸς δραχμῶν πεντήκοντα**· **11**) εἰδ. ἐπὶ βαθμῶν συγγενείας, φρ. **ἐντὸς ἀνεψιότητος** = μέχρι τοῦ βαθμοῦ συγγενείας ἀνεψιότητος ἤτοι (ἀρχ.) ἐξαδελφότητος : Πλάτ.Νόμ.871B **ὁ δὲ μὴ ἐπεξιὼν δέον ἢ μὴ προαγομένων εἴργεσθαι τῶν ἐντός ἀνεψιότητος**, Νόμ.π.Δημ.1068.

ἐντόσαρκες Ἡσ. « ἐντὸς τοῦ σώματος ».

ἔντοσθε ἐπίρρ. κ. **ἔντοσθεν** πρὸ φωνήεντος ἢ καὶ συμφώνου, ὅπως ἡ τελευταία συλλαβὴ καταστῇ μακρά, ἔνδοθεν, ἀπὸ μέσα : Ὀδ.Β 424 **ἱστὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης στῆσαν**· || ἐντός, μέσα : Ἰλ.Χ 237 **τείχεος ἐξελθεῖν, ἄλλοι δ' ἔντοσθε μένουσιν**· || μετὰ γεν. : Ἰλ.Δ 454 **ἔντοσθε χαράδρης**· || μετὰ τὴν συντακτικὴν πτῶσιν : Ὀδ.Α 380 **δόμων ἔντοσθεν**, αὐτ.Β 145, Αἰσχ. Πέρσ.992 **βοᾷ ⟨μοι⟩ μελέων ἔντοσθεν ἦτορ** || π. ἀττ. δὲν ἀπαντᾷ εἰ μὴ π. Αἰσχ. ἔνθ' ἀν., π. πεζ. σπάνιον : Ἱππ.Ἰητρ.11, Διόδ.Σ 1,35 **τῶν δ' ἔντοσθεν οὐδὲν ἐδώδιμον**.

ἐντόσθια (τά) οὐδ. πληθ. τοῦ ἐντόσθιος βλ.λ.

ἐντοσθίδια (τά) τὰ ἐντόσθια, βλ. ἐντόσθιος 2) : Ἱππ.Ἀφ.230 **τὰ ἐντοσθίδια ἐξελὼν τοῦ σκυλακίου**, Ἀριστλ.ΖΙ 684h,32 **ἡ εὐθυωρία τῶν ἐντοσθιδίων**, Φιλόστρ.Νεώτ.Εἰκ.880.

ἐντοσθίδιος-ον μτγν. ὁ τῶν ἐντοσθίων, τῶν ἐντέρων, ἐντερικός : Ἀνδρόμ.π.Γαλ.14,42 **ἐ- πάθος**.

ἐντόσθιος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐντός τινος κείμενος, ὁ ἐγκείμενος ἔν τινι : Μηναῖ.8,15 Ὠδ.6 **κητῷον ἐντόσθιον πῦρ τῆς τριημέρου ταφῆς σου τι προεικόνισμα**· || ὅθ. ἐντερικός : Ἰω.Λυδ.Διοσ. 32 **ἐντόσθιοι ἕλμινθες**· **2**) τὸ οὐδ. πληθ. **ἐντόσθια** ὡς οὐσ., δημ. **ἐντάσθια** κ. **ἐντόστια** τὸ ἐν τῇ κοιλιακῇ κοιλότητι σπλάγχνα τοῦ ἀνθρώπου ἢ τῶν ζῴων, τὰ σωθικά, τὰ τζιέρια· πρβλ. ἐνδόσθια· Ἡσ. « σπλάγχνα » : Ἀριστλ.685a,3, Τίμ. Λοκρ.100B **τῶν ἐντοσθίων τὰ μὲν τροφῆς χάριν, τὰ δὲ σωτηρίας**, Νεμέσ.Φυσ.Ἀνθ.261, Λασκαρ. Ληξ.3,116 **μέσ' στὸ μάτι τους βλέπεις ἀναμμένο τὸ καμίνι ποὺ θρέφουνε στὰ ἐντόσθια**, Ζερβ. μτφρ.Ἰλ.Β 525 **περνώντας δὲ τὰ ἐντόσθια σὲ σουβλὶ πάνωθε ἀπ' τὴ φωτιὰ τὰ ἐκρατοῦσαν**·

ἢ εἰδ. **τὰ ἐδώδιμα** σπλάγχνα τοῦ ἀμνοῦ, ὡς καὶ ἡ κοιλία, τὸ ἧπαρ καὶ ἡ καρδία τῶν ἐδωδίμων πτηνῶν· **3)** μτφ. : Ἀρτεμίδ.Ι,44 « καὶ γὰρ οἱ παῖδες σπλάγχνα λέγονται ὡς ἐντόσθια ».

ἐντότερος-α-ον μτγν. ἐνδότερος : ΠΔ'Εσθ.4,ΙΙ **εἰς τὴν αὐλὴν τὴν ἐντοτέραν** (δ. ἀνάγν. **ἐσωτέραν**).

ἐντοῦθα ἐπίρρ. Ἐπιγρ. ἐνταῦθα.

ἐντουρίων-ωνος Ἐπιγρ. ἀμφ. σημ.

ἐντοφήϊα (τὰ) Ἐπιγρ. Δελφ. ἀντὶ ἐνταφήϊα βλ.λ.

ἐντόφιον (τὸ) Ἐπιγρ. Κυρήν. ἀντὶ ἐντάφιον βλ.λ.

ἐντραγεῖ Ἡσ. « ἐντρυφᾷ ».

ἐντρᾰγεῖν κυρ. ἀπαρφ. ἀορ.β' τοῦ ἐντρώγω βλ.λ.

ἐντραγούμενοι Ἡσ. « μασώμενοι ».

ἐντρᾰγῳδῶ-έω μτγν. κομπάζων ἀλαζονεύομαι, γαυριῶ τινι : Λουκ.Ἐπ.Κρον.19 **ὑποδησάμενοι ἐμβάτας.., ἐντραγῳδοῦσιν ἡμῖν.**

ἐντράδα (ἡ) (ἰταλ. entrata) νεώτ. φαγητὸν ἐκ κρέατος μετὰ λαχανικῶν· **2)** ναυτ. ὁ εἴσπλους βλ.λ.

ἐντρᾰνής-οῦς-ές πάπ., Ἡσ. κ. μσν. σαφής, φανερός, πρόδηλος, συγκρ. **-έστερος** : Πάπ. **κατὰ πάντα ἐντρανῆ τρόπον**· **2)** ἰσχυρός· Ἡσ.« ἐντρανῆ τόνον· ἰσχυρόν » (κῶδ. ἐντραγήτονον)· πρβλ. ἀντρανίζω 2)· **3)** μσν. ἀτενής, στυλωμένος : Πρόδρ. 3,110 **ἰδὼν Ῥοδάνθην ἐντρανεστέραις κόραις.**

ἐντρᾰνίζω σχόλ. κ. μσν., δημ. ἀντρανίζω βλ.λ.Ι) βλέπω ὀξέως, ἀτενῶς προσβλέπω πρός τι, ἐνατενίζω : Εὐστ.'Ιλ.259,8 **ταυρηδὸν ἐμβλέπειν τὸ θυμικῶς ἐντρανίζειν,** αὐτ.'Οδ.1929,29, Σχόλ.Θεόκρ. 10,18 **οἷς ἂν ἐντρανίσῃ ζώοις** (ἡ ἀκρὶς) **κακὸν προμηνύει,** Διήγ.'Αχιλλ.1593 **νὰ εἶδεν, νὰ ἐνετράνιζεν τὸ ἐξαιρημένον κάλλος· 2)** κ. μτφ. : Εὐστρ. ΗΝικ.312,1 **ἐντρανίζειν τῷ ἀγαθῷ.**

ἔντρᾰνον ἐπίρρ. μσν. κατὰ τρόπον ἔντρανον, ἀτενῆ, ἀτενῶς : Θεοφύλ.Βουλγ.3,712Β **πρὸς τὰς τοῦ ἡλίου μόνου ἀκτῖνας ὁρᾷ . . ἔντρανον.**

ἔντρᾰνος-ον μσν. ὁ ἐντρανής βλ.λ.3), ὁ ἀτενής : Νικ.Χων.6,4 **ὀφθαλμοῖς ἐντράνοις θεάσασθαι.**

ἐντρανῶ-όω μσν. ἐντρανίζω, ὀξέως προσβλέπω πρός τι ἢ πρός τινα : Τιμαρ.π.Θησ.Στεφ.ἐν λ.

ἐντρανῶς ἐπίρρ. μσν. ἐν τῷ συγκρ. **ἐντρανέστερον** ἀτενέστερον, ὀξύτερον : Νικήτ.Εὐγ.4,10 **οὐκ εἴχομεν σφᾶς ἐντρανέστερον βλέπειν.**

ἐντραπεζίτης-ῖτις-ιδος λεξ. παράσιτος· Σουΐδ. « ἐντραπεζίτιδος, παρασίτου », Ζωναρ.

ἐντραπεζοῦμαι-όομαι μσν. κάθημαι **εἰς τὴν** τράπεζαν, τραπεζώνομαι : 'Ιωσ.Γενέσ.94,13.

ἐντράπελος-ον αἰσχρός, ἐπονείδιστος : Πίνδ.Π 4,105 **ἔπος ἐντράπελον** (ἀμφ. ἀνάγν.), Θέογν.400 (κῶδ.Α) **φεύγειν τ' ὀλεσήνορας ὅρκους.. ἐντράπελ', ἀθανάτων μῆνιν ἀλευάμενος.**

ἐντράτα (ἡ) νεώτ. (ἰταλ. entrata) εἰσαγωγικὸν μέλος εἰς θεατρικὸν ἢ μουσικὸν ἔργον.

ἐντραχύνω μσν. καθιστῶ τι ἔντραχυ, μέσ. : Καμεν.243,9 **ταῖς χαράδραις ἐντραχυνόμενον.**

ἔντρᾰχυς-εια-υ μτγν. ὀλίγον τι τραχύς : Διοσκ. 5,159· ‖ κ. ἐπὶ μουσ. : Σέξτ.'Εμπ.Μαθ.366,24 **τὸ δὲ διάτονον ἔντραχυ καὶ ὑπεράγροικον.**

ἐντρέπομαι μέσ. τοῦ ἐντρέπω βλ.λ.

ἐντρεπτικός-ή-όν μτγν. κ. μσν. ἐπιτιμητικός, ἐπιπληκτικός : Αἰλ.Ζ13,1 **λόγοις αὐτὸν** (τὸν λέοντα) **ἐντρεπτικοῖς ἴσχει τοῦ πρόσω,** Εὐστ.Πον.106,21 **ἐντρεπτικοὺς τῆς ἡμῶν.. ἀφελείας· 2)** τὸ οὐδ. ἐντρεπτικὸν ὡς οὐσ. ἡ συναίσθησις τῆς ἐντροπῆς, τῆς αἰσχύνης : Ἀρρ.'Επικτ.Ι,5,3,9· **3) ὁ** ἐπιβάλλων σεβασμόν : Ἑρμεί.'Αλ.Φαῖδρ.72Α.

ἐντρεπτικῶς ἐπίρρ. μτγν., μσν. κ. Ἡσ. « ἐλεγκτικῶς »· ‖ κ. συγκρ. **-ώτερον** : Ἰω.Χρυσ.'Ομ. εἰς Κορινθ.Ι,ΙΙ **οὐκ εἶπεν λιμοκτονεῖτε τοὺς μὴ ἔχοντας ἀλλὰ πολὺ ἐντρεπτικώτερον, καταισχύνετε,** Κοσμ.158C **λέγει ἐντρεπτικώτερον.**

ἐντρέπω, νεώτ. μ.μέσ. **ἐντρέπομαι,** δημ. **ντρέπομαι** κ. **ντρέπουμαι,** μέσ. μέλλ. **ἐντραπήσομαι,** δημ. μέσ. ἀόρ. **ἐντράπηκα** κ. **ντράπηκα,** δημ. προστ. **ντράπου, ντραπῆτε,** στρέφω τι ἐντός, ἁπλῶς στρέφω· δθ. **ἐντρέπω τὰ νῶτα** στρέφω τὰ νῶτα, φεύγω, τρέπομαι εἰς φυγήν : Ἡρ.7,211 **ὅκως ἐντρέψειαν τὰ νῶτα, ἀλέες φεύγεσκον δῆθεν· 2)** ἐλέγχω, ἐπιπλήττω, κάνω ἔνον νὰ ντραπῇ : ΚΔ Κορινθ. Ι,4,14 **οὐκ ἐντρέπων ὑμᾶς γράφω ταῦτα, ἀλλ' ὡς τέκνα μου ἀγαπητὰ νουθετῶ,** Αἰλ.ΠΙ 3,17 **οἵπερ εἰς τοσοῦτον ἐνέτρεψαν τὴν σύγκλητον βουλὴν** (« εἰς αἰδῶ καὶ σέβας ἐκίνησαν » Κορ.), Σέξτ.'Εμπ.Μαθ. 3,135, Διογ.Λ 2,29 **ἐνέτρεψε δὲ καὶ Λαμπροκλέα τὸν υἱὸν τῇ μητρὶ ἀγριαινόμενον· 3)** ἀλλοιῶ, τροποποιῶ : Λουκ.'Ιστ.Συγγρ.15,αὐτ.Ψευδόλ.7 **ὁ μὲν τὴν φωνὴν ἐντρέψας εἰς μέλος, ὡς ᾤετο, θρῆνόν τινα ἐπηύλει τῷ Πυθαγόρᾳ· 4)** μέσ. ἐντρέπομαι στρέφω τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιφάνειαν ἐνδύματός τινος πρὸς τὰ ἔσω· Ἡσ. « ἐντρέψασθαι· τὸ εἴσω τρέψαι **τὸ ἱμάτιον** »· **5)** ὁμ. μέσ. στρέφομαι τῇδε κἀκεῖσε, μέλλω, ὀκνῶ, διστάζω : Σοφ. ΟΚ 1541 **στείχωμεν ἤδη μηδ' ἔτ' ἐντρεπώμεθα,** Πολύβ.31,2,6 **ἐνετρέποντο μὲν ἅπαντες ἀκούοντες ἐν ἑαυτοῖς·** ‖ δημ. μετ' αἰτ. διστάζω ἐκ συστολῆς, συστέλλομαι : **πᾶρ' το ποὺ σοῦ τὸ δίνει· μὴ ντρέπεσαι·** ‖ ὁμ. μετ' αἰτ. εἶμαι ὑποχωρητικός, ὑποχωρῶ : Πολύβ.3,10,3 **οὐκ ἐντρεπομένων τῶν Ῥωμαίων.., ἐξεχώρησαν Σαρδόνος· 6)** ὁμ. μετὰ γεν. προσ. στρέφομαι πρός τινα, ὑπολογίζω, ἐνδιαφέρομαι : 'Ιλ.Ο 554 **οὐδέ νυ σοὶ περ ἐντρέπεται φίλον ἦτορ ἀνεψιοῦ κταμένοιο;** (δὲν συγκινεῖται, δὲν ἐνδιαφέρεται), 'Οδ.Α 60,Σοφ.ΑΪ.90 **τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπει τῆς συμμάχου** (τόσο λίγο λογαριάζεις), Πλάτ.Κρίτ.52C **οὔτε ἡμῶν τῶν νόμων ἐντρέπει, ἐπιχειρῶν διαφθεῖραι· 7)** ὁμ. μετ' ἀπαρφ. φροντίζω : Θέογν.400 **αἰδεῖσθαι δὲ φίλους, φεύγειν τ' ὀλεσήνορας ὅρκους ἐντρέπευ** (Bergk)· ‖ πάπ. κ. μετὰ γεν. προσ., προσέχω : Πάπ. **⟨οὐκ⟩ ἐντρεπέντος τοῦ Ἀμώσιος· 8)** μετ' αἰτ. αἰδοῦμαι, σέβομαί τινα : Ἀλεξ.71 **ἀκόλαστός ἐστι, τὴν δὲ πολιὰν οὐκ ἐντρέπεται,** ΚΔ Μᾶρκ.12,6 **ἀπέστειλε καὶ αὐτὸν** (τὸν υἱόν του) **ἔσχατον πρὸς αὐτοὺς λέγων ὅτι ἐντραπήσονται τὸν υἱόν μου, - τὸν πατέρα της τὸν ντρέπεται ἐξαιρετικά·** ‖ αἰδοῦμαί τινι, ντρέπομαι γιὰ κάτι : Πολύβ. 2,49,7 **Αἰτωλοὶ τὴν ἐκ τῶν Ἀχαιῶν εἰς αὐτοὺς γεγενημένην εὔνοιαν ἐν τοῖς κατὰ Δημήτριον καιροῖς ἐντρεπόμενοι· 9)** ἀπολ. αἰσχύνομαι, καταισχύνομαι : ΚΔ Θεσσ.2,3,14 **εἰ δέ τις οὐχ ὑπακούει τῷ λόγῳ ἡμῶν.., μὴ συναναμίγνυσθε αὐτῷ, ἵνα ἐντραπῇ, - ντρέπομαι γιὰ λογαριασμό σου.**

ἐντρέφω κ. μσν., ποι. ἐνιτρέφω, μέλλ. ἐνθρέψω τρέφω ἔν τινι, ἀνατρέφω, ἐκπαιδεύω : Εὐρ.'Ιων 1428 **δώρημ' Ἀθάνας, ἣ τέκν' ἐκτρέφειν; λέγε,** Ἀντιπ. ἐν ΑΠ 9,231· κ. παθ. : Εὐρ.Φοίν.368, Πλάτ. Νόμ.798Α **οἷς γὰρ ἂν ἐντραφῶσι νόμοις,** Πλούτ. Ἠθ.32Ε· ‖ κ. μέσ. : Ἡσίοδ.'Εργ.781 **φυτὰ δ' ἐνθρέψασθαι ἀρίστη,** Ἱππ.'Αέρ.12· ‖ κ. μετ' ἐμπροθ.διορ. (**ἐπί** τινι), μέσ. : Μηναῖ.3,18 Συναξ. **ἐφ' ὁμοίοις δὲ παιδεύμασι καὶ αὐτὸς ἐνετέθραπτο ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου.**

ἐντρέχεια (ἡ) μτγν. κ. μσν. ἡ ἄσκησις, ἡ δεξιότης, ἡ ἱκανότης πρός τι : Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.18, Μᾶρκ.Αὐρ.Ι,8 **τὴν ἐντρέχειαν τὴν περὶ τὸ παραδιδόναι τὰ θεωρήματα,** Βέττ.Βάλ.61,15, Σέξτ.'Εμπ. Μαθ.Ι,141· ‖ ἐν τῷ πληθ. **ἐντρέχειαι τῶν ζώων** ἡ φυσικὴ ὁρμή, τὰ ἔνστικτα : Ἀντιγ. Κορνοῦτ.26, αὐτ.60· ‖ δθ. γεν. ἔνστικτον : Ἀνών.Λονδίν.Ι,24· **2)** ὁ τρόπος ἐπεξεργασίας προϊόντος τινός : Στράβ.17,1,15 **μετήνεγκαν τὴν Ἰουδαϊκὴν ἐντρέχειαν, ἣν ἐκεῖνοι παρεῦρον ἐπὶ τοῦ φοίνικος.**

ἐντρεχής-οῦς-ές μσν. ὁ ἱκανός, δεξιός, γοργός, ὀξύνους, ἕτοιμος πρός τι, ὑπερθ. **-έστατος**· Σουΐδ. « γοργός, ὀξύνους, σπουδαῖος » : Πλάτ.Πολ.537Α

ὅς ἂν ἐντρεχέστατος ἀεὶ φαίνηται· ‖ κ. ἀπολ.: Μᾶρκ.Αὐρ.6,14, ΨΛογγῖν.Ὕψ.44 **δριμεῖαί τε καὶ ἐντρεχεῖς καὶ μάλιστα πρὸς ἡδονὰς λόγων εὔφοροι . . φύσεις,** Εὐστ.Πον.324,90 **ἐντρεχὴς φρήν**· ‖ τὸ οὐδ. **τὸ ἐντρεχές** ὡς οὐσ. ἡ ἐντρέχεια: Περσ.Κ π.Φιλετ.Γραμμ. ἐν Rhein.Mus.43,416.

ἐντρέχω, ἀόρ. **ἐνέδραμον** τρέχω ἐντός τινος, δθ. κινοῦμαι ἐλευθέρως ἐντός τινος: Ἰλ.Τ 385 **εἰ . . ἐντρέχει ἀγλαὰ γυῖα** [ἂν τὰ μέλη του κινοῦνται ἐλευθέρως ἐντὸς αὐτῶν]· **2)** ἐπὶ φήμης, διατρέχω, κυκλοφορῶ: Ἄρατ.100 **λόγος γε μὲν ἐντρέχει ἄλλος ἀνθρώποις**· **3)** εἰσέρχομαι, εἴσοδον εὑρίσκω: Λουκ.Ἐρωτ.24 **οὐδεὶς ἔρως ἐντρέχει,** Τιβέρ.Ἰλλ. ἐν ΑΠ 9,370 **ἐξ ὕλης πόντῳ γὰρ ἐνέδραμον**· **4)** παρεμπίπτω, παρεμβάλλομαι: Φιλόδ.Θε.γ',8, Στράβ.17,1,4· ‖ συμβαίνω, ἐπέρχομαι: Φιλόστρ.Ἀπολλ.2,36 **τὰ ἐντρέχοντα,** Διοσκ. 5,81 **ἄχρι ἂν μηδὲν ἐντρέχῃ μολυβδῶδες,** Πρόκλ. Παρμ.564S· **5)** μετὰ δοτ. προσ. ἀποτείνομαι, προσφεύγω: Πάπ. **ἐντρέχοντες τῷ ἡγεμόνι.**

ἐντρεχῶς ἐπίρρ. δεξιῶς, γοργῶς, ὀξέως, ἑτοίμως: Ἰάμβλ.Προτρ.5· ‖ κ. συγκρ. **-έστερον**: Μᾶρκ.Αὐρ.7,66 **ἐντρεχέστερον τοῖς σοφισταῖς διελέγετο**· ‖ κ. **ἐντρεχεστέρως**: Ἀν.Ὀξ.3,188.

ἐντριθάσαι Ἡσ. «ἐναντίαν τύψαι».

ἐντριβή (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐντρίβω, τὸ τρίψιμο· ‖ ἰατρ. ἡ ἀνάτριψις τῆς ἐπιφανείας τοῦ δέρματος διὰ τῆς παλάμης ἢ δι' ἐντριπτῆρος πρὸς πρόκλησιν ὑπεραιμικοῦ ἐρεθισμοῦ ἢ πρὸς ἀπορρόφησιν φαρμακευτικῆς ἢ ἄ. οὐσίας· **2)** συνεκδ. τὸ πρὸς ἐντριβὴν χρήσιμον, οἷον ὑγρόν, ἀλοιφή.

ἐντριβής-οῦς-ές κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ δόκιμος, ὁ δεδοκιμασμένος ἔν τινι, μτφ. ἐκ τῶν ἐπὶ τῆς λυδίας λίθου ἐντριβομένων: Σοφ.Ἀντιγ.177 **πρὶν ἂν ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβὴς φανῇ**· ‖ δθ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τριβήν, πεῖραν εἴς τι, ὁ ἔμπειρος, πεπειραμένος, ἐξησκημένος, εἰδικὸς εἴς τι: Πλάτ. Νόμ.769b **ἐντριβὴς γε οὐδαμῶς γέγονα τῇ τοιαύτῃ τέχνῃ,** Ἰσοκρ.187 **ἐντριβεῖς γενέσθαι καὶ γυμνασθῆναι περὶ τὴν χρείαν,** Σχόλ.Ἰλ.Λ 559· ‖ νεώτ. κ. παραθ. **-έστερος, -έστατος: εἶναι ἐντριβέστατος εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν δίκαιον**· **2)** Σουΐδ. «συνήθης»· ‖ **ὁδὸς ἐντριβὴς** πεπατημένη, τρίβος: Ἀππ.Ἀννιβ.4.

ἐντρίβω κ. νεώτ. τρίβω ἔν τινι ἢ ἐπί τινος, εἰδ. • καλλυντικήν τινα οὐσίαν: Λουκ.Ἱστ.Συγγρ.8 **φυκίον ἐντρίβοι καὶ φιμύθιον τῷ προσώπῳ,** Ὀρφ.Λιθ. 339 **σὺν δὲ καὶ ὀστρίτην οἴνῳ λίθον ἐντρίψαντας ἀκρήτῳ** [τρίψαντες ἐντὸς ἀκράτου οἴνου ὀστρίτην λίθον]· **2)** μτφ. καταφέρω κτύπημα, ἐν φρ. **ἐντρίβειν κόνδυλόν τινι**: Πλούτ.Ἀλκ.8 **Ἱππονίκῳ δὲ . . ἐνέτριψε κόνδυλον**· ‖ ὁμ. σημ. κ. μέσ. ἐν φρ. **ἐντρίβεσθαί τινι κόνδυλον-πληγάς**: Λουκ.Προμ.10 **κονδύλους ἐνετρίψαντο,** Διον.Ἀλ. Ῥωμ.7,45· ‖ κτ. ἐπέκτ. κ. **ἐντρίβεσθαι κακόν τινι** κακοποιῶ τινα: Λουκ.Θε.Δ 20,2 **μηδὲ κακὸν ἐντρίψησθε τῷ νεανίσκῳ**· **3)** μετ' αἰτ. προσ. τρίβω διὰ καλλυντικοῦ ἐλαίου ἢ ἄλλης οὐσίας: Ξεν. ΚΠ 8,8,20 **τοὺς κοσμητάς, οἳ ὑποχρίουσί τε καὶ ἐντρίβουσιν αὐτούς**· ‖ κ. μέσ. φιμυθιοῦμαι: Ἀθήν.12,523A **πρῶτοι τὸ πρόσωπον ἐντριψάμενοι καὶ προκόμια περιθετά τε λαβόντες**· κ. παθ.: Ἀριστφ.Λυσ.149 **εἰ γὰρ καθοίμεθ' ἔνδον ἐντετριμμέναι κἂν τοῖς χιτωνίοισι τοῖς ἀμοργίνοις γυμναὶ παρίοιμεν,** Ξεν.Οἰκ.10,2 **ἰδών ποτε αὐτήν, ὦ Σώκρατες, ἐντετριμμένην πολλῷ μὲν ψιμυθίῳ, ὅπως λευκοτέρα ἔτι δοκοίη εἶναι ἢ ἦν**· ‖ κ. μετ' αἰτ. πράγματος: Λουκ.Θε.Δ 20,10 **τοσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἑταίραν τινά**· ‖ νεώτ. εἰδ. ποιοῦμαι, ἐνεργῶ ἐντριβήν τινος ἢ ἐπί τινος διὰ θεραπευτικῆς ἢ ἄλλης τινὸς οὐσίας· **4)** κατατρίβω, φθείρω: Ἀριστφ.Βατρ.1070 **στωμυλίαν ἐδίδαξας, ἣ 'ξεκένωσεν τάς τε παλαίστρας καὶ τὰς πυγὰς ἐνέτριψε τῶν μειρακίων στωμυλλομένων**· **5)** ποθ. εἶμαι ἐντριβὴς ἔν τινι, ἔχω πεῖραν τινος: Προκ. Γαζ.163P **γυναικῶν ἐντριβεῖσα παθήμασιν.**

ἐντριβῶς ἐπίρρ. μσν. μετ' εἰδημοσύνης, γνώσεως, εἰδημόνως: Εὐστ.Πον.127,81 **ἐν- πεπειράμεθα.**

ἔντριμμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἐντριβέν, δθ. καλλυντικὸν τοῦ προσώπου, ψιμύθιον: Πλούτ. Κράσσ.24 . . **μηδικώτερον ἐσκευασμένος ἐντρίμμασι προσώπου καὶ κόμης διακρίσει,** Θεμίστ. Λόγ.13,167 **ἀγχούσης καὶ ἐντριμμάτων,** Πολυδ.5,101 **ἐν- ἐν τοῖς κοσμητικοῖς καὶ καλλωπίσμασιν**· **2)** νεώτ. οὐσία τις, οἷον ἀλοιφή, ὑγρόν τι, δι' οὗ ἐντρίβεταί τις, ἡ ἐντριβὴ βλ.λ.

ἐντριμώνομαι μσν. κ. δημ. συνωθοῦμαι, στριμώχνομαι, ἐπὶ ἀνθρώπων: Λασκαρ.Ληξ.4,358 **κι οἱ φτωχοὶ ἐντριμωνόντανε ὀμπροστά.**

ἐντριπτήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. ἰατρ. ὄργανον **δι' οὗ** ἐνεργοῦνται ἐντριβαὶ ἐπὶ τοῦ σώματος.

ἐντριπτήριον (τὸ) νεώτ. ὁ ἐντριπτὴρ βλ.λ.

ἐντριπτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐντριβήν, ὁ χρήσιμος πρὸς ἐντριβήν.

ἔντριτος-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἐπὶ σχοινίου, ὁ ἐκ τριῶν συνεστραμμένων τόνων, ἐμβόλων ἀποτελούμενος, δημ. τριπλό, τρίμπουλο: ΠΔ.Ἐκκλ.4,12 **τὸ σπαρτίον τὸ ἔντριτον οὐ ταχέως ἀπορραγήσεται,** Νικ.Χων.143B **σχοινία περιδέειν ἔντριτα**· **2)** γλωσσ. ὁ μεσιτεύων, ὁ μεσεγγυητὴς (sequester).

ἐντριτωνίζω κωμ. λέξις ὑπὸ Ἀριστφ. πλασθεῖσα λογοπαικτ. πρὸς τὸ Τριτογενής, ἀναμειγνύω τρία μέρη ὕδατος καὶ δύο οἴνου: Ἀριστφ.1189 **ἡ Τριτογενὴς γὰρ αὐτὸν** [τὸν οἶνον] **ἐνετριτώνισεν.**

ἔντριχος-ον σχόλ. μτγν. κ. μσν. ὁ πλήρης τριχῶν, δασύθριξ, μαλλιαρός: ΑΠ 14,62 **λίαν ἔντριχός εἰμι, τὰ φύλλα δ' ἐμοῦ κατακρύπτει τὰς τρίχας,** Σύμμ.ΠΔ Ψαλμ.67(68),22· **2)** ὁ φέρων τὰς ἑαυτοῦ τρίχας, ὁ μετὰ τῶν ἑαυτοῦ τριχῶν: Τζέτζ.Λυκόφρ.634 **ἔντριχον δέρμα**· **3)** τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. προκόμιον προσθετόν, φενάκη, μπερούκα: Πολυδ.2,30· **4)** Ἡσ. «ἔντριχον, ἀσθενές».

ἐντρίχωμα-ατος (τὸ) μτγν. οἱ τρίχες τῶν βλεφάρων, αἱ βλεφαρίδες: Πολυδ.2,69· **2)** κόσκινον, ἠθμὸς τρίχινος: Πλούτ.Ἠθ.912B.

ἐντριχώσεις Ἡσ. «αἱ βλεφαρίδες τῶν ὀφθαλμῶν»· πρβλ. ἐντρίχωμα.

ἔντριψις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐντρίβειν, ἡ ἐντριβή, ἡ δι' ἐντριβῆς ἐπάλειψις: Ἡλιόδ. Αἰθ.6,11 **ἀσβόλῳ τε ἐντρίψει καὶ πηλοῦ καταχρίσει μολύνασα** [τὸ πρόσωπον]· ‖ εἰδ. ἡ ἐπάλειψις ψιμυθίου ἢ ἄλλου τινὸς καλλυντικοῦ ἐπὶ τοῦ προσώπου: Ξεν.ΚΠ 1,3,2 **χρώματος ἐντρίψει καὶ κόμαις προσθέτοις**· **2)** τὸ δι' οὗ τις ἐντρίβεται, εἰδ. τὸ ψιμύθιον: Αἰλ.ΠΙ 12 **διαπεποικιλμέναι τὰ πρόσωπα ἐντρίψεσι καὶ φαρμάκοις.**

ἐντρομή (ἡ) μτγν. ὁ τρόμος: Γρηγ.Νύσσ.2,679D.

ἔντρομος-ον μτγν. κ. μσν., νεώτ. ὁ τρομώδης, δθ. ὁ ὑπὸ τὸ κράτος τρόμου διατελῶν, ὁ τρομαγμένος: Πλούτ.Φάβ.3 **ἐντρόμου τοῦ ἵππου γενομένου,** ΚΔΠράξ.7,32 **ἔντρομος γενόμενος Μωϋσῆς,** Σωρ.1,89· **2)** ὁ κίνησιν τρομώδη ἔχων, ὁ σειόμενος: ΠΔΨαλμ.17,8 **ἐσαλεύθη καὶ ἔ- ἐγενήθη ἡ γῆ.**

ἐντρόμως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. μετὰ τρόμου, τρομαγμένα: Ἀμφιλ.47, Μεθοδ.440.

ἐντροπάδην Ἡσ. «ἐναλλάξ, μεταβολῇ χειρῶν».

ἐντροπαλά ἐπίρρ., δημ. κ. **ντροπαλὰ** βλ.λ., αἰδημόνως, μετὰ συστολῆς.

ἐντροπαλίζομαι θαμιστ. τοῦ ἐντρέπω ἐν χρ. μ. ἐν τῇ μτχ. ἐνεστ. στρέφω συχνάκις πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν κεφαλήν: Ἰλ.Ζ 496 **ἄλοχος δὲ φίλη οἰκόνδε βεβήκειν ἐντροπαλιζομένη θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσα**· ‖ εἰδικῶς ἐπὶ μαχητῶν, ὁ ὑποχωρῶν

με τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τὸν ἐχθρόν : Ἰλ.Λ 547, οὑτ. Ρ 109 **λεῖπε δὲ νεκρόν, ἐντροπαλιζόμενος ὥς τε λῖς ἠυγένειος.**

ἐντροπαλισμός (ὁ) σχόλ. τὸ ἐντροπαλίζεσθαι βλ.λ. : Σχόλ.᾽Αριστείδ.3,213D.

ἐντροπαλός-ή-ό(ν) μσν., δημ. κ. **ντροπαλός ὁ** αἰδήμων, ὁ αἰσχυντηλός, ὁ εὐκόλως συστελλόμενος, ἐντρεπόμενος : Σπανέ. ἐν Κορ.῎Ατ.2,126 **υἱέ μου ἄς εἶσαι ἐντροπαλός,** Σολωμ.᾽Εθν.῞Υμν.3,10 **ἐκεῖ μέσα ἐκατοικοῦσες, πικραμμένη, ἐντροπαλή,** Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.11 **κόρη ἐντροπαλή, φοβουμένη νὰ ἀντικρύσῃ τῶν ξένων τὰ βλέμματα.**

ἐντροπαλότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐντροπαλοῦ βλ.λ., ἡ αἰδημοσύνη.

ἐντροπή (ἡ) κ. μσν., νεώτ., δημ. κ. **ντροπή** βλ.λ., τὸ στρέφεσθαι πρός τινα, μ. μτφ. μεταβολὴ φρονημάτων : Πολύβ.4,52,2 **πυθόμενοι δὲ οἱ Ῥόδιοι.. τὴν ἐντροπὴν τοῦ Προυσίου᾽** **2)** τὸ ὑπέρ τινος ἐνδιαφέρον : Σοφ.ΟΚ 299 **ἦ καὶ δοκεῖτε τοῦ τυφλοῦ τιν᾽ ἐντροπὴν ἢ φροντίδ᾽ ἕξειν αὐτὸν ὥστ᾽ ἐλθεῖν πέλας;᾽** **3)** ἡ αἰδώς, ὁ σεβασμός:᾽Ιππ.Εὐσχ 5, ᾽Ιάμβλ.Πυθ.2,10 **ἐντροπῆς πάσης καὶ αἰδοῦς ἠξιοῦτο᾽** **4)** ἡ ταπείνωσις ἣν προκαλεῖ ἡ συναίσθησις τῆς ἐνοχῆς, ὄνειδος, καταισχύνη : ΠΔΨαλμ. 34,26 **ἐνδυσάσθωσαν αἰσχύνην καὶ ἐντροπὴν οἱ μεγαλορρημονοῦντες ἐπ᾽ ἐμέ,** ᾽Ερωτόκρ.Β 2167 **μισσεύγει μὲ τὴν ἐντροπή, καὶ μπλιό του δὲν ἐφάνη,** Βέλθ.Χρυσ.1073 **σὲ δέ, κυρία, ἐντροπὴ καὶ φόγος οὐκ ὀλίγος,** Βαλαωρ.Φροσ.1,414᾽ ‖ ἡ ἐξ αἰδοῦς συστολή᾽ **5)** νεώτ. κ. δημ. τὸ προσάπτον αἰσχύνην : **εἶναι ἐντροπὴ νὰ χαρτοπαίζῃς.**

ἐντροπηματικός-ή-όν ᾽Απολλ. Σοφ. Λεξ. ᾽Ομ. γλώσσ. τοῦ δεινός.

ἐντροπία (ἡ) κ. νεώτ., ἰων. **ἐντροπίη,** ἡ ἐντροπή : ᾽Ιππιατρ.22,34 **ἀκμάζοντες δι᾽ ἐντροπίην ἱδρῶτας τίθενται βλέποντες᾽** **2) δόλιαι ἐντροπίαι** ῥᾳδιουργίαι, δολοπλοκίαι, τεχνάσματα : ῞Υμν. ῾Ερμ.245 **παῖδ᾽ ὀλίγον δολίῃς εἰλυμένον ἐντροπίῃσι᾽** **3)** νεώτ. μετεωρ. ἡ ἀλλαγὴ καταστάσεως ἡ ἐπερχομένη εἰς δοθὲν σῶμα ἀπολύτου θερμοκρασίας, ἐὰν εἰς τὸ σῶμα τοῦτο προσδοθῇ μικρὰ ποσότης θερμότητος ἔκ τινος θερμικῆς πηγῆς.

ἐντροπιάζω μσν., δημ. κ. **ντροπιάζω** βλ.λ. ἀόρ. **(ἐ)ντρόπιασα,** παθ. ἀόρ. **(ἐ)ντροπιάστηκα,** δημ. μτχ. παθ. παρακ. **(ἐ)ντροπιασμένος** συντελῶ ὥστε νὰ ἐντραπῇ τις, νὰ αἰσχυνθῇ, νὰ συναισθανθῇ τὴν ἐνοχὴν αὐτοῦ εἴς τι : **τὸν ἐντρόπιασε μπροστὰ σὲ ὅλον τὸν κόσμον᾽** **2)** περιάπτω τινὶ αἰσχύνην, ὄνειδος : Διγεν.᾽Ακρ.3258 **τῆς δειλίας τῆς πολλῆς ἐντρόπιασέ μας ὅλους,** Βαλαωρ.᾽Αθ. Διάκ.3,333 **δὲ θὰ σ᾽ ἐντροπιάσωμε᾽** ‖ παθ. κ. μτφ. ἐπὶ ποτομοῦ : Βαλαωρ.᾽Αθ.Διάκ.2,44 **νὰ πάῃ τὸ Γοργοπόταμο θολὸ κι᾽ ἐντροπιασμένο.**

(ἐ)ντροπιάρης (ὁ) δημ. αἰσχυντηλός, αἰδήμων.

ἐντροπίας οἶνος (ὁ) ῾Ησ., Σουΐδ. ὁ τροπίας βλ.λ.

(ἐ)ντρόπιασμα (τὸ) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐντροπιάζω.

ἐντροπικός-ή-όν μτγν. αἰδήμων:῾Ηρωδιαν.᾽Επίμ.28.

ἐντροπικῶς ἐπίρρ. μτγν. αἰδημόνως : Γρηγ. Νύσσ.2,839C.

ἐντρόπιον (τὸ) νεώτ.ἰατρ. ἡ πρὸς τὰ ἔσω στροφὴ τῶν χειλέων τῶν βλεφάρων, παρατηρουμένη ἰδίως εἰς τὰ τραχώματα : **ἐντρόπιον σπαστικὸν** (καθ᾽ὃ συσπᾶται ὁ σφιγκτὴρ μῦς τῶν βλεφάρων), - **ἐντρόπιον οὐλῶδες** (καθ᾽ ὃ παρατηρεῖται οὐλώδης βράχυνσις τοῦ ἐπιπεφυκότος).

ἐντροπίς-ίδος (ἡ) ῾Ησ. « ἐντροπίδες᾽ ὑποδήματα » (πιθ. ἀνάγν. ἐνδρομίδες).

ἔντροπον (τὸ) γυναικεῖον κόσμημα᾽ Πολυδ.5,96.

ἐντροπῶ-όω ῾Ησ. κ. μτγν. ἐνδέω κώπην εἰς τὸν σκαλμὸν διὰ τοῦ τροπωτῆρος᾽ ῾Ησ. «ἐντροπῶσαι, ἐνδῆσαι»᾽ ‖ **ὁμ. κ. μέσ. : ᾽Αγαθ.5,22.**

ἔντροφος-ον ποι. ὁ ἐντεθραμμένος, ὁ τεθραμμένος, ζῶν ἔν τινι : Σοφ.ΟΚ 1362 **σὺ γάρ με μόχθῳ τῷδ᾽ ἔθηκας ἔντροφον,** ᾽Απολλ.Ρ 1,117 **ἔντροφος ὕλη᾽** **2)** τὸ ἀρσ. **ἔντροφος** ὡς οὐσ. θρέμμα : Εὐρ.ΙΑ 289 **Αἴας δ᾽ ὁ Σαλαμῖνος ἔντροφος,** ᾽Αριστφ.ἀπ.675, ΑΠ 9,242 **θασίων ἐντρ- αἰγιαλῶν.**

ἐντροχάζω μτγν. κ. μσν. ἐντρέχω, ἐντός τινος τρέχω, συντρέχω, συμβαίνω : Δημήτρ.Λακ.1014,48 **κοινότητος ἐντροχαζούσης φωνῶν,** αὐτ.57,62F᾽ **2)** γυμνάζω, τροχάζων, τρέχων ἵππον ἐν κύκλῳ, εἰς κυκλικὸν δρόμον : ᾽Ιππιατρ.33.

ἔντροχος-ον ΕΜ κ. νεώτ. ἐντρεχὴς βλ.λ.᾽ ΕΜ 762,29 « τορός, ἔντροχος, τομός, συνετός »᾽ **2)** ναυτ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ὀπὴ ὀρθογωνικὴ ἐπὶ κεραίας, σφηκίσκου ἢ ἐπὶ τῆς πρῴρας τοῦ πλοίου, ἐν ᾗ ὑπάρχει κάρυον τροχίλου πρὸς διάβασιν ἀγομένου σχοινίου, δημ. μπαστέκα.

ἐντρυγηφάνιον ῾Ησ. « ὁ δεύτερος οἶνος ».

ἔντρυγος-ον μσν. ὁ περιέχων τρυγίαν : ᾽Ιππιατρ. 190,24 **ἐν ἐλαίῳ ἐντρύγῳ.**

ἐντρυγῶ-άω μτγν. τρυγῶ, συλλέγω, συνάγω, συγκομίζω τὸν καρπὸν ἐντός τινος᾽ Μοῖρ.55 « ἄρριχος, κόφινας πυκνός, εἰς ὃν ἐνετρύγων ».

ἐντρυλλίζω κ. **ἐντρῡλίζω** ἐμβοῶ, λέγω τι, ψιθυρίζω εἰς τὸ οὖς τινος : ᾽Αριστλ.Θεσμ.341 **δούλη τινὸς προαγωγὸς οὖσ᾽ ἐνετρύλισεν τῷ δεσπότῃ᾽** ‖ ὅρος ἐν χρ. ἐπὶ τῆς ὀρτυγομαχίας, καθ᾽ ἣν ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ἡττηθέντος ὄρτυγος ἐφώναζεν ἰσχυρῶς παρὰ τὸ οὖς τούτου, ἵνα μὴ ἀκούσας τὸ θριαμβευτικὸν λάλημα τοῦ ἀνταγωνιστοῦ αὐτοῦ ἀπολέσῃ ἐντελῶς τὸ ἠθικόν του : Πολυδ.9,109.

ἐντρύφημα-ατος (τὸ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. τὸ ἐν ᾧ τις ἐντρυφᾷ, τὸ τρυφήν, ἡδονήν, χαρὰν παρέχον, ἡ ἀπόλαυσις : ΠΔ ᾽Εκκλ 2,8 **ἐποίησά μοι ᾄδοντας καὶ ᾀδούσας, καὶ ἐντρυφήματα υἱῶν ἀνθρώπων,** Φίλ.1,690.Εὐστ.Πον.172,43.

ἐντρυφής-οῦς-ές μτγν. τρυφηλός, ἁβροδίαιτος, ἀκόλαστος : Μαν.4,85.

ἐντρύφησις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. τὸ ἐντρυφᾶν, ἡ τρυφή, ἀπόλαυσις : Πρόδρ.217,Βιζυην.2 Πύργος τῆς Κάρης 246 **σ᾽ ἀμείβω μ᾽.. ἐντρυφήσεις.**

ἐντρυφῶ-άω κ. μσν. κ. νεώτ. τρυφῶ εἴς τι, εὑρίσκω τρυφήν, εὐχαρίστησιν ἀσχολούμενος εἴς τι, μετὰ δοτ. : Εὐρ.ἀπ.362,24.Μέν.535,8 **ἐντρ- γαμηλίῳ λέχει,** Διόδ.Σ 19,71 **ταῖς ἡδοναῖς ἐνετρύφησεν οὕτως ἀσελγῶς,** Λουκ.Ζ Τραγ 21᾽ ‖ ἐπὶ καλῆς σημασίας : Φίλ.2,258 **ἐντρ- δικαιοσύνῃ,** Μηναῖ.8,10 ᾽Ωδ.1 **λειμῶνι τῆς τρυφῆς ὡς Χριστοῦ στρατιώτης ἐπαξίως ἐντρυφῶν᾽** ‖ ἐπὶ προσώπου : Πλούτ. Πελ.30 **Πελοπίδᾳ δὲ οὕτω μὲν οὐκ ἐνετρύφησε᾽** ‖ κ. μετ᾽ ἐμπροθ. διορ. (ἔν τινι) : Δίων Κ 65,20 **κατήγαγον ἐκ τοῦ παλατίου τὸν Καίσαρα τὸν ἐν αὐτῷ ἐντρυφήσαντα, - ἐντρυφῶσιν ἐν τῇ μελέτῃ τῶν Γραφῶν᾽** ‖ ὁμ. κ. ἐπὶ κακῆς σημασίας : ΚΔ Πέτρ.2,2,18 **ἐντρυφῶντες ἐν ταῖς ἀπάταις αὐτῶν᾽** ‖ ἀπολ. εἶμαι ἢ φαίνομαι τρυφηλός : Ξεν.᾽Ελλ. 4,1,30 **ὑποτιθέντων δὲ αὐτῷ τῶν θεραπόντων ραπτά, ἐφ᾽ ὧν καθίζουσιν οἱ Πέρσαι μαλακῶς, ᾐσχύνθη ἐντρυφῆσαι,** Φίλ.1,666᾽ **2)** μτφ. ἐπὶ κόμης, **ἐντρυφᾶν τοῖς ἀνέμοις** κυματίζω ἐπιχαρίτως, παίζω μὲ τὸν ἄνεμο : Χαιρήμ.1,7 **κόμαι ἀνέμοις ἐνετρύφων φορούμεναι᾽** **3)** φέρομαι περιφρονητικῶς ἢ ἀλαζονικῶς πρός τινα (ἰδ.ἑρμ. ἐμπαίζω, περιπαίζω τινί) : Εὐρ.Κύκλ.588 **μέμφει τὸν ἐραστὴν κἀντρυφᾷς πεπωκότα,** Πλούτ.Θεμ 18 **τὸν δὲ υἱὸν ἐντρυφῶντα τῇ μητρί,** ᾽Αλκίφρ.1,35 **οὐκ ἀλόγως ὑμῖν ἐντρυφᾷς᾽** ‖ παθ. γίνομαι στόχος ἐμπαιγμοῦ, χλεύης, ἐμπαίζομαι : Πλούτ.Καῖσ.64 **αἰτίας καὶ διαβολὰς ἑαυτῷ κτωμένου πρὸς τὴν σύγκλητον ἐντρυφᾶσθαι δοκοῦσαν᾽** **4)** χαίρω, ἀγάλλομαι ἐπὶ τῇ δυστυχίᾳ τινός : ᾽Ιουλ.᾽Αθ.299C **ἐντρ- ταῖς συμφοραῖς τινος᾽** ‖ κ. ἀπολ. : Πλούτ.᾽Αλκ.23᾽

5) χρῶμαί τινι, ποιοῦμαι χρῆσιν ἢ κατάχρησίν τινος κατ' ἀρέσκειαν : Λουκ.'Αποκ.10 οὐ γὰρ δὴ ἐντρυφᾶν σοι δοτέον τοῖς νόμοις,αὐτ.Μισθ.Συν.35.

ἐντρύχομαι μτγν. τρύχομαι, ταλαιπωροῦμαι, βασανίζομαι, ὑφίσταμαι κακουχίας : Δίων Κ 38,46.

ἐντρῡχῶ-όω μτγν. ταλαιπωρῶ, καταπονῶ, βασανίζω, παθ. : Μεμν.20,1 [πόλις] πολέμοις ἐ-.

ἐντρώγω κ. μσν., ἀόρ. ἐνέτραγον τρώγω τι λαιμάργως, καταβιβρώσκω, μάλιστα δὲ τραγήματα : 'Αριστφ.Σφ.612 φάγε τουτί, ἔντραγε τουτί, αὐτ. 'Ιππ.51 ἐνθοῦ, ῥόφησον, ἔντραγ', ἔχε τριώβολον, 'Αλκίφρ.1,22,119 οἱ δὲ καὶ τὸ ἐντραγεῖν ἐπὶ μήκιστον ἐξέτεινον, Εὐστ.Πον.313,65· ‖ μετὰ γεν. τρώγω ἔκ τινος λαιμάργως : Λουκ.Μισθ.Συν.24.

ἐντσαγαρίνα (ἡ) δημ. ἡ -λίνα ποικιλία ἀμπέλου τῆς νήσου Κρήτης.

ἐντύβιον (τὸ) νεώτ. βοταν. ἢ ἔντυβον κ. ἴντυβον κ. ἴντυβος τὸ ἀντίδιον βλ.λ.

ἐντυγχάνω κ. μσν. κ. νεώτ., μέλλ. ἐντεύξομαι, ἀόρ. β' ἐνέτυχον κ. ἐνέτυχα (πάπ.) κ. ἐντέτευχα ('Επιγρ.), παρακ. ἐντετύχηκα, παθ. ἀόρ. α' ἐνετεύχθην, τυχαίως, κατὰ τύχην συναντῶ, ἀπαντῶ, εὑρίσκω, μετὰ δοτ. προσ. : 'Ηρ.1,134 ἐντυγχάνοντες δ' ἀλλήλοισι ἐν τῇσι ὁδοῖσι, 'Αριστφ.Νεφ. 689 πῶς ἂν καλέσειας ἐντυχὼν 'Αμυνίᾳ, Πλάτ. Πολ.531Ε μάλα γέ τινες ὀλίγοι ὧν ἐγὼ ἐντετύχηκα, Πλούτ.Λυκ.1 ἔνιοι δὲ καὶ κατ' ὄψιν ἐντυχεῖν 'Ομήρῳ· ‖ κ. μετὰ γεν. : Σοφ.Φιλ.1333· **2)** μετὰ δοτ. πράγμ. ἀπαντῶ, συναντῶ τι : 'Ηρ.2,70 ἐντυχὼν δὲ τῷ νώτῳ καταπίνει, Θουκ.4,40 ὁ ἐντυγχάνων τοῖς τε λίθοις καὶ τοξεύμασι διεφθείρετο (ὁ εἰσερχόμενος εἰς τὴν τροχιάν των)· ‖ ἀναφορ. πρὸς ἐμπόδια : Ξεν.'Αν.2,3,10 ἐνετύγχανον τάφροις καὶ αὐλῶσιν ὕδατος πλήρεσιν, αὐτ.4,2,10 πορευόμενοι δ' ἐντυγχάνουσι λόφῳ· ‖ κ. μετὰ γεν. : 'Ηρ.4,140 λελυμένης τῆς γεφύρης ἐντυχόντες· ‖ ἀπολ. ἐν μτχ. ἐντυχών : Εὐρ. 'Αλκ.1032 ἐντυχόντι δὲ αἰσχρὸν παρεῖναι κέρδος ἦν τόδ' εὐκλεές, 'Αριστφ.'Αχ.848, Θεόφρ.Χαρ. 24,8 καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς πορευόμενος μὴ λαλεῖν ἐντυγχάνουσι· ‖ ὅθ. ἐνάρθρ. ὁ ἐντυχὼν καὶ συνήθ. πληθ. οἱ ἐντυχόντες οἱ κατὰ τύχην συναντώμενοι, οἱ πρῶτοι τυχόντες : Θουκ.4,132, Πλάτ. 'Αλκ.2,144Β οὐ γὰρ δήπου τὸν ἐντυχόντα, ἀλλ' αὐτὸν ἐκεῖνον [ὃν] ἠβούλου, 'Ισοκρ.18,36 ὅταν μὴ τοὺς ἀδικοῦντας λάβητε, τοὺς ἐντυγχάνοντας κολάζετε, Δημ.543· **3)** τριτοπροσ. τυγχάνει νὰ εἶναι : Πίνδ.Παιᾶν.2,75 ἐν δὲ μηνὸς πρῶτον τύχεν ἆμαρ· **4)** ἐπιτυγχάνω ἀκρόασιν, συνέντευξιν μετά τινος : Σοφ.ἀπ.88,8, Θεόφρ.Χαρ.1,3 τοῖς ἐντυγχάνειν κατὰ σπουδὴν βουλομένοις προστάξαι ἐπανελθεῖν· ‖ κ. παθ. καλοῦμαι ὅπως παράσχω συμβουλήν, γνώμην : Φίλ.2,170· **5)** ἐπὶ κεραυνοῦ, ἐνσκήπτω, ἐπιπίπτω : Ξεν. 'Απομν.4,3,14 κεραυνός.. οἷς ἂν ἐντύχῃ πάντων κρατεῖ· **6)** συνομιλῶ μετά τινος, συναναστρέφομαί τινι : Πλάτ.'Απολ.41Β ἔμοι γε καὶ αὐτῷ θαυμαστὴ ἂν εἴη ἡ διατριβὴ αὐτόθι, ὑπότε ἐντύχοιμι Παλαμήδει καὶ Αἴαντι τῷ Τελαμῶνος, αὐτ.Φαίδ.61C πολλὰ γὰρ ἐντετύχηκα τῷ ἀνδρί, Μέν.Περικ.112· **7)** ἐπὶ ἀφροδισίου μείξεως, συγγίγνομαί τινι : Πλάτ.Σόλ.20 τρὶς ἑκάστου μηνὸς ἐντυγχάνειν πάντως τῇ ἐπικλήρῳ τὸν λαβόντα· **8)** προσέρχομαι ἱκετευτικῶς, παρακαλῶ τινα· ἐντυγχάνω τινὶ περί τινος : ΚΔ Πράξ 25,24, Πολύβ.4,76,9 ἐντυχόντων δ' αὐτῶν τῷ βασιλεῖ περὶ τούτων· ‖ κ. μεθ' ἁπλῆς δοτ. ἐντυγχάνω τινί : ΠΔΜακκ.3,6,37 ἐνέτυχον δὲ τῷ βασιλεῖ, τὴν ἀπόλυσιν αὐτῶν εἰς τὰ ἴδια αἰτούμενοι, Πάπ. ἐντυγχάνω τῷ διοικητῇ· ‖ μετ' ἀπαρφ. ἱκετεύω τινὰ νὰ πράξῃ τι : Νικ.Δαμ.ἀπ.47 J,Πλούτ.Πομπ.55 μεταπεμψάμενος.. δικαστὰς ἐνέτυχε βοηθεῖν· ‖ ὁμ. κ. μετὰ τελ. προτ. διὰ τοῦ ὅπως : Πλούτ.'Αγησ.25· ‖ κ. παθ. ὑπέρ τινος : Πλούτ.Κάτ.Πρεσβ. 9 ὑπὲρ δὲ τῶν ἐξ 'Αχαΐας φυγάδων ἐντευχθεὶς (παρακληθείς, Κοραῆς)· ‖ ὅθ. οὐσ. ὁ ἐντυγχάνων, ὁ ἱκετεύων, ὁ ἱκέτης : 'Επιγρ.· **9)** ἐντυγχάνω κατά τινος κατηγορῶ τινα : Πάπ. καὶ καθ' ἡμῶν μέλλουσιν ἐντυγχάνειν, ΠΔ Μακκ.1,8,32, ΚΔ Ρωμ.11,2 ἐντυγχάνει τῷ θεῷ κατὰ τοῦ 'Ισραὴλ λέγων· **10)** ἀναφορ. πρὸς βιβλία, τυχαίως λαμβάνω ἀνὰ χεῖρας : Πλάτ.Συμπ.177Β,αὐτ.Λύσ.214Β τοῖς τῶν σοφωτάτων συγγράμμασιν ἐντετύχηκας ταῦτα αὐτὰ λέγουσιν, Φίλ.1,395· **11)** ὅθ. ἀναγινώσκω : Λουκ.Δημ.'Εγκωμ.27 ἐντυχὼν (τῷ βιβλίῳ) δὲ οὕτω τὴν γνώμην διετέθην, Πλούτ.Ρωμ. 12· ‖ ὅθ. οἱ ἐντυγχάνοντες οἱ ἀναγνῶσται : Πολύβ.1,3,10 ἐκ τούτων τῶν βίβλων.. δῆλον ᾗ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ὅτι.., Λογγῖν.'Υψ.1,1,Μηναῖ.1,28 Συναξ.Παλλαδίου συγγράμματα τῇ 'Εκκλησίᾳ καταλελοιπὼς εἰς τὴν τῶν ἐντυγχανόντων ὠφέλειαν· ‖ κ. νεώτ. ἐν φρ. τοῖς ἐντευξομένοις πρὸς τοὺς ἀναγνώστας ὡς ἐπικεφαλὶς προλόγου ἢ εἰσαγωγῆς συγγραμμάτων.

ἐντύλη (ἡ) πάπ. μάλλινον ἐφάπλωμα ἢ στρῶμα.

ἐντύλιγμα-ατος (τὸ) νεώτ. τὸ περιτύλιγμα.

ἐντυλίσσω κ. νεώτ. τυλίσσω ἔν τινι, ἐντός τινος, περιτυλίσσω : 'Αριστφ.Πλ.692 κατέκειτο δ' αὐτὴν ἐντυλίξασ' ἡσυχῆ, Γαλ.10,541,ΚΔ Ματθ.27,59 λαβὼν τὸ σῶμα ὁ 'Ιωσὴφ ἐνετύλιξεν αὐτὸ σινδόνι καθαρᾷ· κ. παθ. : 'Αριστφ.Νεφ.987 οὐδὲ τοὺς νῦν εὐθὺς ἐν ἱματίοισι διδάσκεις ἐντετυλίχθαι.

ἐντυλοῦμαι-όομαι μτγν. καθίσταμαι τυλώδης, σκληρύνομαι : Διοσκ.2,43 (δ. ἀνάγν. ἐντυποῦμαι).

ἔντυμα-ατος (τὸ) δημ. τὸ ἔνδυμα, περίβλημα, περικάλυμμα : Σάρρ. μτφρ. Εὐρ.'Ιππ.632 τ' ὀμαρφιάζει ὁ δύστυχος (τὸ εἴδωλο) μ' ἐντύματα· ‖ κ. μτφ. : Σολωμ.'Ανοιξη ΙΙ τὸ νέο του ξεφυτρώνει πράσινο ἔντυμα λαμπρό.

ἐντυμασιά (ἡ) μσν. ἡ ἐνδυμασία βλ.λ. : Φορτ. 39 μὰ νὰ μοῦ δώσῃ ἐντυμασιὰ γὴ νὰ μὲ καλικώσῃ.

ἐντύμβευσις-εως (ἡ) μσν. ἡ ταφή,ὁ ἐνταφιασμός : 'Ανδρ.Κρ.1411Β τῆς.. τοῦ. σκήνους ἐντυμβεύσεως.

ἐντυμβεύω μτγν. ἐνθάπτω, θάπτω ἐντός τινος, ἐνταφιάζω, παθ. : Φίλ.1,33 ὡς ἂν ἐν σήματι τῷ σώματι ἐντετυμβευμένης (τῆς ψυχῆς).

ἐντύμβιος-ον 'Επιγρ. δ. ἀνάγν. ἔντυμβος ὁ ἐν τύμβῳ ὤν, ὁ ταφείς, ὁ ἐνταφιασθείς.

ἐντύνω (Ι κ. ἐντύω (ἔντεα), μέλλ. ἐντυνῶ, ἀόρ. α' ἔντῡνα, προστ. ἔντῡνον, μέσ. ἀόρ. ἐντῡνάμην παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, εὐτρεπίζω : 'Ιλ.Ε 270 ἡ μὲν ἐποιχομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους, αὐτ. Ι 203, 'Οδ.Ψ 289 Εὐρυνόμη τε ἰδὲ τροφὸς ἔντυον εὐνὴν ἐσθῆτος μαλακῆς, Βακχ.ἀπ.18 θοίνας ἔντῡον, Εὐρ.'Ιππ.1183 ἐντύναθ' ἵππους ἅρμασι ζυγηφόρους· ‖ κ. μτφ. : 'Οδ Μ 183 μαλακὴν δ' ἔντυνον ἀοιδήν· ‖ μέσ. ἐντύνομαι ἑτοιμάζομαι : 'Οδ. Ζ 33,Καλλ.'Απολλ.8 μολπήν τε καὶ ἐς χορὸν ἐντύνεσθε, Μόσχ.2,30· ‖ ὁμ. μέσ. μετ' αἰτ. συνήθ. π. 'Ου. ἑτοιμάζω δι' ἐμαυτόν, μ. ἐν ταῖς φρ. ἐντύνεσθαι ἄριστον ἢ δαῖτα ἢ δεῖπνον : 'Ιλ.Ω 124 ἐντύνοντο ἄριστον, 'Οδ.Γ 33,αὐτ.Ο 500 δεῖπνόν τ' ἐντύνοντο, 'Απολλ.Ρ 3,510· **2)** ὁμ. μέσ. ἀναφορ. πρὸς πλοῖον, ἐφοδιάζω, ἐξαρτίζω, ἐφοπλίζω : 'Ησιόδ.'Εργ.632 ἐν δέ τε (νηὶ) φόρτον ἀρμενον ἐντύνασθαι, 'Απολλ.Ρ 4,1191· ‖ κ. παθ. ἐφοπλίζομαι : 'Απολλ.Ρ 1,235 ὅσσα περ ἐντύνονται.. νῆες· **3)** ἐντύνω ὑπόσχεσιν ἐκπληρῶ δοθεῖσαν ὑπόσχεσιν : 'Απολλ.Ρ 3,737 ὄφρα τοκῆας λήσομαι ἐντύνουσα ὑπόσχεσιν, αὐτ.510· **4)** παραινῶ, ἀναγκάζω, κελεύω· 'Ησ. «ἐντύνει· κελεύει» : Θέογν.196 κρατερὴ μιν ἀνάγκη ἐντύει, Πίνδ.Ο 3,51· ‖ κ. μετ' ἀπαρφ. : Πίνδ.Π 9,66 ἔντυεν τερπνὰν γάμου κραίνειν τελευτάν, αὐτ.Ν 9,36.

ἐντύνω (2) δημ. ἐνδύω, ἄ. ντύνω : Βαλαωρ.Φωτ. 3,8 **ἐντυμένο νεκρικὰ νεροφακές.**

ἔντυος Ἡσ. « κόσμος ».

ἐντυπάδεια Ἡσ. « ὅταν τῷ ἱματίῳ τὴν χεῖρα πρὸς πρόσωπα κοτειλημμένος στήσῃ » (γρ. κωδ. ἐντυπαδία).

ἐντυπάζω Ἐπιγρ., παθ. παρακ. **ἐντετύπασται** περιελίσσω, περικαλύπτω, περιβάλλω.

ἐντυπάς ἐπίρρ. ἰσχυρῶς, σφιχτά : Ἰλ.Ω 163 **ὁ δ᾽ ἐν μέσσοισι γεραιὸς ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος** (περὶ τοῦ Πριάμου ἐν τῇ θλίψει αὐτοῦ, τόσον σφικτά, ὥστε νὰ διαφαίνηται τὸ περίγραμμα τῶν μελῶν του), Ἀπολλ.Ρ 1,264 **ἐντυπὰς ἐν λεχέεσσι καλυψάμενος γοάασκεν**, Κόϊντ.5,530·

ἐντυπές Ἡσ. « πύκτην ἔμπληκτον ».

ἐντυπή (ἡ) πάπ. σχέδιον, σχῆμα : Πάπ. **ἠξιοῦμεν τοὺς γεωργοὺς συνελθόντας μεθ᾽ ἡμῶν ἐντυπὴν ποιησαμένους σύμβολα** (=δηλώσεις τῶν ὑποχρεώσεων αὐτῶν) **ποιήσασθαι**· **2**) δεῖγμα ὑφάσματος : Πάπ. **ὁσάκις ἐὰν μέλλῃς πέμψαι, ἐντυπήν μοι τοιαύτην πέμψον.**

ἔντυπος-ο(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐντετυπωμένος, ὁ εἰς νόμισμα κεκομμένος· Πολυδ.3,86 « ἀργύριον ἔντυπον, κεκομμένον εἰς νόμισμα »· **2**) ὁ δεκτικὸς ἐντυπώσεως : Πλωτῖν.4,6,3· **3**) ὁ σταθερός, ὁ ὡρισμένος : Χρησμ.Σιβ.12,148· **4**) νεώτ. κ. δημ. ὁ τύποις ἐκδοθείς, ὁ τετυπωμένος, συνήθ. ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸ χειρόγραφος ἢ δακτυλογραφημένος ἢ πολυγραφημένος : **ἡ διακήρυξις τοῦ διαγωνισμοῦ εἶναι ἔντυπος**· ‖ τὸ οὐδ. **ἔντυπο(ν)** ὡς οὐσ. πᾶν τὸ τύποις ἐκδοθὲν βιβλίον, περιοδικόν, ἐφημερὶς κ. ὅ. : **ἡ κυβέρνησις ἀπηγόρευσε τὰ κομμουνιστικὰ ἔντυπα.**

ἐντυπῶ-όω κ.νεώτ., δημ.**-ώνω**, δημ. παθ.ἀόρ. **-ηκα**, χαράττω ἢ τυπῶ τι διὰ πιέσεως **τύπου** : Ἀριστλ.ἀπ.568, Δίων Κ 47,25 **εἰς τὰ νομίσματα.. ξιφίδια δύο ἐνετύπου**, Πλωτῖν.5,8,6 **ἐν- ἄγαλμα**· ‖ **κ.** ἐπὶ ζωγράφων : Παλλ. ἐν ΑΠλ.4,282· ‖ **κ. μτφ.** : Φίλ.1,106 **σχῆμα τῇ ψυχῇ ἐντετύπωκεν ὁ θεός**· ‖ ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Ἀριστλ.Κόσμ.399b,35 **Φειδίαν ἐν μέσῃ τῇ ἀσπίδι τὸ ἑαυτοῦ πρόσωπον ἐντυπώσασθαι**· ‖ κ. παθ. συνηθ. ἐν τῷ παθ. παρακ. εἶμαι ἐντετυπωμένος, ἐγκεχαραγμένος **ἔν** τινι ἢ ἐπί τινος: Ἀριστ.1 67, Διοσκ.2,43 **τύλοι ἐ-**, Ἰουλ.Λόγ.2,81C· ‖ ὁμ. εἶμαι ὁμαλισμένος διὰ πιέσεως : Γαλ.Χρ. Μορ.4,7· **2**) μτφ. οἱονεὶ χαράσσω, προσάπτω ζωηρῶς, προσκολλῶ : Φίλ.1,106 **σχῆμα τῇ ψυχῇ ἐντετύπωκεν ὁ θεός**, Λογγῖν.Ὕψ.10,6· **3**) νεώτ. κ. δημ. ἐγχαράττω, ἀποτυπῶ τι εἰς τὴν μνήμην μου, τὸν νοῦν : **ἐνετύπωσε τὰ χαρακτηριστικά της ἐν τῇ μνήμῃ του**· κ. παθ. : **οἱ χρονολογίες δυσκόλως ἐντυπώνονται εἰς τὴν μνήμην του.**

ἐντυπωδῶς ἐπίρρ. μσν. γλώσσ. τοῦ ἐντυπὸς ἐν Εὐστ.1343,56.

ἐντύπωμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐντυπῶ, τὸ διὰ πιέσεως ἐντυπωθέν, ἐγχαραχθέν : Ἀγαθρχ.92 **οὐ χηλῆς ἐντύπωμα** (σχῆμα καμπύλον ἢ κοῖλον, ἐπὶ ἀποβάθρας)· **2**) νεώτ. ἀνατ. κοίλωμα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ὀργάνων τινῶν, ἐν οἷς κεῖνται τμήματα ἄλλων ὀργάνων.

ἐντύπως ἐπίρρ. νεώτ. τύποις, διὰ **τοῦ τύπου** : **γραπτῶς τε καὶ ἐντύπως ἐκοινοποιήθη.**

ἐντύπωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. **ἐντύπωση** ἡ ἔγγλυφή, ἡ διὰ πιέσεως ἐγχάραξις : Θεόφρ. Αἰσθ.51· ‖ **κ. μτφ.** : Γαλ.10,74· **2**) νεώτ. ψυχολ. πᾶσα κατ᾽ αἴσθησιν ἀντίληψις γεννωμένη ἐν τῇ ψυχῇ ἐκ τῶν ἔξωθεν ἐρεθισμάτων : Δροσ.Βοτάν.147 **ἡ ἐντύπωσις ἀπὸ τὸ φυλακτὸν ἔμεινεν ἀνεξάλειπτος,-μοῦ ἔκαμεν ἀλγεινὴν ἐντύπωσιν ὁ τρόπος του**· ‖ ἐξαιρετική, ζωηροτάτη αἴσθησις : **ὁ λόγος του ἔκαμεν ἐντύπωσιν**· ‖ **εἰδ.** ἡ νοητικὴ ἱκανότης **περὶ τὸ προσδέχεσθαι παραστάσεις ἐν τῇ μνήμῃ**· **3**) ὁμ. νεώτ. τὸ ἐκ τῆς ἐντυπώσεως, τῆς **κατ᾽** αἴσθησιν ἀντιλήψεως γεννώμενον συναίσθημα ἢ ἰδέα : **ἔχω τὴν ἐντύπωσιν ὅτι δὲν μᾶς εἶπε τὴν ἀλήθειαν.**

ἐντυπωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐντύπωσιν, ὁ γεννῶν ἢ δημιουργῶν ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν· ‖ ὁ ἐντυπούμενος.

ἐντυπωτισμός (ὁ) νεώτ. ὁ ἐμπρεσσιονισμὸς βλ.λ.

ἐντυραννοῦμαι-έομαι μτγν. παθ. ζῶ ὑπὸ τύραννον : Κικ.Ἀττ.2,14,1.

ἐντῡρεύω ἐνταράσσω : Κωμ.Ἀδέσπ.998.

ἐντυρίτης (ὁ) (ἐνν. ἄρτος) γλωσσ. ἡ τυρόπιττα.

ἐντυρῶ-όω μτγν. μεταβάλλω εἰς τυρόν· **παθ.** μεταβάλλομαι εἰς τυρόν : Νίκ.Ἀλεξ.364.

ἐντυφλῶ-όω μτγν. τυφλῶ : ΠΔ Λευϊτ.26,16.

ἔντυφος-ον μτγν. ὁ πλήρης τύφου, τετυφωμένος, ὑπεροπτικός : Τατιαν.Ἕλλην.144A **τὴν ἔντυφον τῶν ὁμοίων αὐτῷ γλωσσομανίαν.**

ἐντῡφω, μέλλ. **ἐνθύψω** καπνίζω **τι,** πνίγω διὰ τοῦ καπνοῦ : Ἀριστφ.Σφ.459 **καὶ σὺ προσθεὶς** Αἰσχίνην **ἔντυφε τὸν Σελλαρτίου**· **2**) παθ. ὑποκαίομαι καπνίζων ἄνευ φλογός, κρυφοκαίω : Φίλ. 1,455· **2**) ἡ παθ. μτχ. παρακ. **ἐντεθυμμένος-η-ον** παγόπληκτος : ΕΜ 458,42 **ἐντεθυμμέναι ἄμπελοι.**

ἐντῠχαλός Ἡσ. «ἐντευκτική».

ἐντύχημα-ατος (τὸ) μτγν. ἡ ἐντυχία βλ.λ. πιθ. ἀντὶ εὐτύχημα : Πλούτ.Φωκ.5 **καὶ ὁ λόγος ἦν ἐπὶ χρηστοῖς ἐντυχήμασι σωτήριος.**

ἐντυχία (ἡ) μτγν. συνομιλία, ὁμιλία: Πλούτ.Ἠθ.67C **ᾐτήσατο καιρὸν ἐντυχίας,** αὐτ.582E· ‖ συνάντησις, συνέντευξις : Ἀριστέ.11 **ἐντ- πρός τινα**· **2**) τριβή, ἄσκησις : Πολύβ.6,11a,4 **διὰ τὴν ἐκ παίδων τοῖς ἔθεσι καὶ νομίμοις ἐντυχίαν**· **3**) παράκλησις, αἴτησις : ΠΔ Μακκ.3,6,40 **ἐντυχίαν ἐποιήσαντο περὶ τῆς ἀπολύσεως αὐτῶν,** Ἰώσ.ΑΙ 16,9,4, Ἡφαιστ.Ἀστρ.3,20· ‖ ἰδθ. δέησις : Πάπ. **ἐντυχία πρὸς ἥλιον**· ‖ εἰδ. δέησίς τινος πρὸς τὸν θεὸν περὶ τιμωρίας τοῦ ἀδικοῦντος αὐτόν : Ἰω.Χρυσ. Ὁμ.134,5,861· **4**) ἡ ἀναφορὰ δι᾽ ἧς κατηγοροῦμέν τινα, κατηγορία, μήνυσις : Πάπ. **ἐντυχία κατὰ τοῦ δεῖνα**· **5**) κτ. πληθ. πρακτικὰ δικαστικῶν ἐτυμηγοριῶν κτт. : Ἰω.Λυδ.Ρωμ.3,8 **ταῖς κομπλιτίωσι τῶν ἐντυχιῶν προσλειτουργοῦντας.**

ἐντυχικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐντυχίαν βλ.λ.3), ἰδθ. τὸ οὐδ. πληθ. **ἐντυχικὰ ὡς** οὐσ. αἱ παρακλήσεις : Ἡφαιστ.Ἀστρ.3,20.

ἐντυφίω Ἡσ. « ἐντινάξω ».

ἐντύω ἐντύνω βλ.λ.

ἔντων Ἐπιγρ. προστ. τοῦ εἰμὶ **βλ.λ. ἀντὶ ὄντων.**

ἐνυαίνειν Ἡσ « τρυφᾶν ».

ἐνῡάλιος(κ.-ίη)-ον κ. μσν. ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως κ. **Ἐνοιάλιος** κ. **Ἐνυάλιος** (Ἐπιγρ.), πολεμικός, παρ᾽ Ὁμ. ἅπαξ ὡς ἐπώνυμον τοῦ Ἄρεως : Ἰλ.Ρ 211· ‖ ἰδθ. ὡς ὄνομα τοῦ Ἄρεως, ὁ Ἄρης : Ἰλ.Β 651 **Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν Μηριόνης τ᾽ ἀτάλαντος** Ἐνυαλίῳ **ἀνδρειφόντῃ,** αὐτ.Η 166, Σοφ. Αἴ.179, Εὐρ.Ἀνδρ 1015 **Ἐνυαλίῳ δοριμήστορι,** Αἰν. Τακτ.24,2· ‖ ἐνίοτε διακρίνεται τοῦ Ἄρεως τυγχάνων καὶ ἰδιαιτέρας λατρείας ἐν Ἐρυθραῖς : Ἀριστφ Εἰρ 457 **Ἄρει δὲ μή. Μή. Μηδ᾽ Ἐνυαλίῳ γε,** Ἐπιγρ. ‖ φρ. **Ἐνυαλίῳ ἐλελίζειν - ἀλαλάζειν** δι᾽ ἐλελιγμοῦ, ἀλαλαγμοῦ ἐπικαλεῖσθαι τὴν βοήθειαν τοῦ Ἐνυαλίου : Ξεν.Ἀν.5 2,14 **ἅμα τε τῷ Ἐνυαλίῳ ἠλέλιξαν καὶ ἔθεον δρόμῳ οἱ ὁπλῖται**· ‖ τὸ οὐδ **Ἐνυάλιον** ὡς κύρ. ὄν. ὁ ναὸς τοῦ Ἐνυαλίου : Θουκ 4,67 **Πλαταιεῖς τε ψιλοὶ καὶ ἕτεροι περίπολοι ἐνήδρευσαν ἐς τὸ** Ἐνυάλιον **2**) συνεκδ. ἡ μάχη : Εὐρ.Φοίν.1572 **κοινὸν ἐνυάλιον .. μαρναμένους**· **3**) ἡ πολεμικὴ κραυγὴ μάχης : Ἡλιόδ. Αἰθ.4,17 **τὸν ἐνυάλιον ἀλαλάξαντες**· ‖ **ἐνυάλιος παιάν** : Ἰουλ.Λόγ.1,36B **τὸν ἐνυάλιον παιᾶνα τῶν στρατοπέδων ἐπαλαλαζόντων**· ‖ τὸ οὐδ. **ἐνυά-**

λιον ὡς οὐσ. τὸ πολεμικὸν σάλπισμα: Νικ.Χων. ἐν Σαθ.1,97 **τῆς μὲν** (σάλπιγγος) **ἠχησάσης τὸ ἐνυάλιον·** **4**) παρὰ τοῖς Λατίνοις ὁ Κυρῖνος: Πολύβ. 3,25,6 **ἐπὶ δὲ τούτων τὸν Ἄρην καὶ τὸν Ἐνυάλιον,** Διον.Ἁλ.Ρωμ.2,48· || ἰδθ. ὁ **Ἐνυάλιος λόφος** = Collis Quirinalis: αὐτ.9,60· **5**) μεθ' Ὅμ., καθόλου πολεμικός, μανιώδης: Θεόφρ 25,279 **ἔρκος ἐνυαλίου ταμεσίχροος ἰωχμοῖο,** Ὀππ.Κυν.2,58 **ἐν- ἀϋταί·** || ἐπίθ. τοῦ Διονύσου: Λυρ.Ἀδέσπ.108 (ἔνθα ὑ).

ἐνυβρίζω κ. μσν., μέλλ. ἀττ. **ἐνυβριῶ** φέρομαι πρός τινα ὑβριστικῶς, ἀνιῶ, λυπῶ ἢ ἐμπαίζω τινὰ ἔν τινι: Σοφ.Φιλ.342 **τὸ σὸν φράσον αὖθις πάλιν μοι πρᾶγμ' ὅτῳ σ' ἐνύβρισαν,** Εὐρ.Ἠλ.68, Ἑλλ.Ἐπιγράμμ.195 **μή μου ἐνυβρίξῃς ἁγνὸν τάφον·** || κ. ἀπολ.: Ἀριστφ.Θεσμ.720 **οὐ μὰ τὼ θεὼ τάχ' οὐ χαίρων ἴσως ἐνυβριεῖς, λόγους τε λέξεις ἀνοσίους·** || ἀποκηρύσσω, ἀποδοκιμάζω δι' εὐτελιστικῶν λόγων: Μηναῖ.8,17 Συναξ.Ἁγίων Παύλου κ. Ἰουλιανῆς **τὰ εἴδωλα ἐνυβρίσας, κρεμασθεὶς ξέεται·** **2**) μετὰ δοτ. προσ., προσβάλλω: Πολύβ.10,26,3 **τοῖς δὲ μὴ.. συνυπακουούσαις ἐνύβριζε,** Πάπ., Διόδ.Σ 34,2· **3**) παθ. **ἐνυβρίζομαι** ἰατρ. ἐπὶ πληγῶν, ἐρεθίζομαι, εἶμαι ἐρεθισμένος: Σωρ.1,120.

ἐνυβρισίαλος (ὁ) μτγν. ὁ ὑβριστής.

ἐνύβρισμα-ατος (τὸ) μτγν. τὸ θῦμα, ὁ στόχος ὕβρεως: Πλούτ.Ἠθ.350C.

ἐνυγραίνω μτγν. ὑγραίνω ἐντός, νοτίζω: Γαλ. 12,692. Ἀλέξ.Τραλλ.7,4 **τὰ ἐνυγραίνοντα.**

ἐνυγρόβιος ΕΜ 232,45 ὁ ἐνυδρόβιος.

ἐνυγροθηρευτής (ὁ) ὁ τὰ ἔνυγρα θηρεύων, ὁ θηρευτὴς τῶν ἐν τοῖς ὑγροῖς διαιτωμένων, ἁλιεύς: Πλάτ.Νόμ.824C **ἐνυγροθηρευτὴν δέ, πλὴν ἐν λιμέσι καὶ ἱεροῖς ποταμοῖς.**

ἐνυγροθηρικός-ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἁλιείαν: Πλάτ.Σοφ.220Α, αὐτ.221Β.

ἔνυγρος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ἐπὶ ζῴων, ὁ ζῶν, ὁ διαιτώμενος ἐντὸς τῶν ὑδάτων, ἔνυδρος: Ἀριστλ. Πνεύμ 482a, 21· || κ. ἐπὶ **φυτῶν**: Θεόφρ ΦΑἰτ. 21,6,6,11,13· **2**) ὑγρός, πλήρης ὑγρασίας: Ἀριστλ. Μετ.351a,19 **ἐν- τόποι,** αὐτ.ΖΙ 569b,21 **ἁλίσκεται πλείστη, ὁπόταν ἔνυγρον καὶ εὐδιεινὸν γένηται τὸ ἔτος·** **3**) ὁ πλήρης ὕδατος, «νερουλός»: Διόδ.Σ 12,58 **ἐγένοντο γὰρ οἱ καρποὶ .. ἔνυγροι παντελῶς καὶ διεφθαρμένην ἔχοντες τὴν φύσιν·** **4**) ἀστρολ. ὁ προωρισμένος νὰ ζημιωθῇ ἐν θαλάσσῃ: Ρητορ. ἐν Κατ.Ἀστρλ.Κ 1,151 **πραγμάτων φθορεὺς καὶ ἐνυλός τε καὶ ἔνυγρος.**

ἐνυδρέονται Ἐρωτιαν. «καθυγραίνονται».

ἐνυδρίας (ὁ) μτγν. ἐπὶ τῶν ἀνέμων, ὁ φέρων βροχήν: Καλλ.ἀπ.39 **ἐνυδρίας ἄνεμος.**

ἐνύδριος-ον μτγν. ἔνυδρος: Χρησμ.π.Ἰω.Λυδ. Μην.3,5 **νύμφαι πηγαῖαι καὶ ἐνύδρια πνεύματα πάντα,** Ἰάμβλ.Μυστ.1,9,16.

ἔνυδρις-ιος (ἡ) ἀ. **ἐνυδρίς-ίδος** κ. νεώτ. γένος θηλαστικῶν σαρκοφάγων τῆς οἰκογεν. τῶν μου**στελιδῶν,** ἡ βύδρα (lutra vulgaris)· Ἡσ. «ζῷον ποτάμιον ἀμφίβιον ὅμοιον κάστορι»: Ἡρ.2,72 **γίνονται δὲ καὶ ἐνύδριες ἐν τῷ ποταμῷ,** αὐτ.4,109 **ἐν δὲ ταύτῃ ἐνύδριες ἁλίσκονται καὶ κάστορες,** Ἀριστλ.ΖΙ 594b 31· **2**) ὁ ὕδρος, ἡ νεροφίδα: Πλίν.ΦΙ 32,82.

ἐνυδρίως μτγν. ἐνύδρως: Ἰάμβλ.Μυστ.1,9,18 **τὸ μὲν ἀερίως, τὰ δὲ ἐνυδρίως αὐτῶν μετέχειν.**

ἐνυδρόβιος-ον μτγν. ὁ ζῶν, ὁ διαιτώμενος ἐν τοῖς ὕδασι: Φίλιππ. ἐν ΑΠ 6,231,4 **πολιὸν χηνῶν ζεῦγος ἐνυδροβίων.**

ἐνυδροκομία (ἡ) νεώτ. κλάδος τῆς ζωοκομίας πραγματευόμενος τὸν πολλαπλασιασμὸν τῶν ὑδροβίων ζωϊκῶν καὶ φυτικῶν ὀργανισμῶν.

ἐνυδροκόμος (ὁ) νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὴν ἐνυδροκομίαν βλ.λ.

ἔνυδρος-ον (ὕδωρ) κ. μσν. κ. νεώτ. **ὁ ἔχων,** περιέχων ὕδωρ: Αἰσχ.Ἀγ.1128 **πίτνει δ' ⟨ἐν⟩ ἐνύδρῳ κύτει·** || ἐπὶ χωρῶν, ἀντιθ. τῷ ἄνυδρος ἢ ἄυδρος, ὁ ἔχων ἀφθονίαν ὑδάτων: Ἡσίοδ.ἀπ.72 **Ἄργος ἔνυδρον,** Ἡρ.2,7 **Αἴγυπτος, ἐοῦσα πᾶσα ὑπτίη τε καὶ ἔνυδρος καὶ ἰλύς,** Ἀριστλ.Μετ.352a, 22, Ξεν.ΚΠ 3,2,11 **καταμαθὼν ἔνθα αἱ σκοπαὶ ἦσαν αἱ τῶν Χαλδαίων ἐρυμνόν τε ὂν καὶ ἔνυδρον·** || ἀντιθ. τῷ χερσαῖος: Πάπ. **ἔνυδρα καὶ χερσαῖα·** || τὸ οὐδ. **τὸ ἔνυδρον** ὡς οὐσ. ἡ ἀφθονία τοῦ ὕδατος· Ἡρωδιαν.6,6,5· **2**) ὁ ὑδάτινος: Εὐρ.Ἴων 872 **καὶ τὴν ἐπ' ἐμοῖς σκοπέλοισι θεὰν λίμνης τ' ἐνύδρου Τριτωνιάδος,** αὐτ.Φοίν.659· **3**) ὁ ἐν τοῖς ὕδασι ἢ περὶ τὰ ὕδατα ζῶν: Σοφ. Φιλ.1454 **νύμφαι τ' ἔνυδροι λειμωνιάδες·** || ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἐν ὕδασι αὐξανόμενος: Ἀριστφ.Βάτρ. 234 **δόνακος, ὃν ὑπολύριον ἔνυδρον ἐν λίμναις τρέφω,** Θεόφρ ΦΙ 1,14,3· || κ. ἐπὶ ἐμψύχων: Πλάτ.Σοφ.220Β **νευστικοῦ μὴν τὸ μὲν πτηνὸν φῦλον ὁρῶμεν, τὸ δὲ ἔνυδρον,** αὐτ.Πολιτ.264D· || κ. ἐπὶ τῶν ἰχθύων: Ἀριστλ.ΖΙ 713a,10. Τίμ.Λοκρ. 104Ε· || κ. ἐπὶ πτηνῶν: Ἀριστλ.ΖΙ 559a,21· || τὸ οὐδ. πληθ. **ἔνυδρα** (ἐνν. ζῷα) ὡς οὐσ.: Ἀριστλ. ΖΙ 478a, 26· **4**) ἐπὶ ἐδάφους, ὁ ἐν τῷ ὕδατι βυθισθείς, βουλιαγμένος: αὐτ.Μετ.352a,22· **5**) νεώτ. χημ. πᾶσα οὐσία, ἧς τὰ μόρια ἐνέχουν ὕδωρ: **ἔνυδρος χλωράλη.**

ἐνυδρῶ-όω Ἡσ. κ. νεώτ. πληρῶ ὕδατος· ὅθ. παθ. Ἡσ. «ἐνυδρώθη· ὑδρωπικὸς ἐγένετο»· **2**) νεώτ. μεταβάλλω τι εἰς ἔνυδρον· || κ. μέσ. **ἐνυδροῦμαι** καθίσταμαι ἔνυδρος.

ἐνυδρώσιμος-ον νεώτ. ὁ δεκτικὸς ἐνυδρώσεως, ὁ δυνάμενος νὰ καταστῇ ἔνυδρος.

ἐνύδρωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ εἰς ἔνυδρον μεταβολὴ στερεᾶς τινος οὐσίας, ἡ ἀπορρόφησις ὕδατος.

ἐνυδρωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐνύδρωσιν.

ἐνύει Ἡσ. «ἔνδον. Λάκωνες».

ἐνύειον (τὸ) μτγν. ναὸς τῆς Ἐνυοῦς (Bellonae) ἐν Ρώμῃ: Δίων Κ 42,46.

ἐνυλίζω Ἡσ. καθαίρω, καθαρίζω. μ. ἐν μτχ. παθ. παρακ.· Ἡσ. «ἐνυλισμένον· κεκαθαρμένον».

ἔνυλος-ον κ. μσν. ὁ ἐν τῇ ὕλῃ, ἐν τῷ σώματι περιεχόμενος: Ἀριστλ.Ψυχ.403a,25 **τὰ πάθη λόγοι ἔνυλοί εἰσι,** Πλωτῖν.2,3,14 **ἡ ἔνυλος καὶ γεννητικὴ ψυχή,** Δαμάσκ.Ἀρχ.126· **2**) ὁ ὑλικός: Μηναῖ.3,18, Ὠδ.1 **ὑπέρτερον τὸν νοῦν τῶν ἐνύλων εἰργάσω·** **3**) ὁ δασώδης: Βέλθ.Χουσ.1198 **ὁ τόπος ἦτον ἔνυλος, δασώδης·** **4**) ἀστρολ. ὁ προωρισμένος νὰ ὑποστῇ ζημίαν ἐν ὕλῃ, εἰς δάσος, ἤτοι ἐκ πυρκαϊᾶς: Ρητόρ. ἐν Κατ.Ἀστρλ.Κ 1,151 **πραγμάτων φθορεὺς καὶ ἔνυλός τε καὶ ἔνυγρος.**

ἐνύλως ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον ἔνυλον βλ.λ.

ἐνυμενόσπερμος-ον ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων τὸ σπέρμα ἐγκεκλεισμένον ἐντὸς ὑμένος: Θεόφρ.ΦΙ 8,3,4.

ἐνυός δ.γρ. τοῦ νυὸς βλ.λ.: Πολυδ.3,32.

ἐνυπάλλαγμα-ατος (τὸ) πάπ. ἐνυπόθηκον κτῆμα.

ἐνύπανε Ἐπιγρ. Κρήτ. ἀντὶ ἐνύφανε τοῦ ἐνυφαίνω.

ἐνυπάνηι Ἐπιγρ. Κρήτ. ἀντὶ ἐνυφάνῃ.

ἐνύπαρκτος-ον μτγν. ὁ ἐν τῇ ὑπάρξει ὤν, ὁ ὑπάρχων που, ὁ ὑπαρκτός: Διον.Ἀρεοπ.Παράφρ. 77Α **οὐκ εἶπε δὲ νοήματα, .. ἀλλὰ θεάματα,** ἤγουν ἐνύπαρκτα **πράγματα.**

ἐνύπαρξις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ὕπαρξίς τινος ἔν τινι, ἐντός τινος· Κλήμ.Ἀλ.Στρωμ.3,4,527.

ἐνυπάρχω κ. νεώτ. ὑπάρχω, εἰμὶ ἔν τινι, ἐντός τινος: Ἀριστλ.ΖΙ 577a,14 **ἐπὰν δὲ ὠχευμένην ἵππον ὑπὸ ἵππου ὄνος ὀχεύσῃ, διαφθείρει τὸ ἔμβρυον τὸ ἐνυπάρχον,** Ἐπίκ.Ἐπιστ.1,21 **ἐνυπάρχουσα ψυχή·** **2**) ὅθ. εἰμὶ ἔμφυτος, συμφυής: Ἀριστλ.Φυσ. 193a,10 **τὸ πρῶτον ἐνυπάρχον** (= ὕλη), αὐτ. Μεταφ.998a31 **ἐξ ὧν** (ἐνν. στοιχείων) **ἐστιν τὰ ὄντα ἐνυπαρχόντων,** Πλωτῖν.5,3,11, Ἰουλ.Λόγ

4,140C, Μωραΐτ.Διηγ.Ι,10 **ἀνεπτύχθη τὸ ἐνυπάρχον ἐν τῇ ἁπαλῇ καρδίᾳ τάλαντον·** 3) ἐν τῇ λογικῇ, περιλαμβάνομαι, περιέχομαι: Ἀριστλ.Α'Υστ. 73b,17 **ἐνυπάρχειν τοῖς κατηγορουμένοις ἢ ἐνυπάρχεσθαι,** αὐτ.Μεταφ.1022a,29 **ἐνυπ- ἐν τῷ λόγῳ,** αὐτ.Α'Υστ.28a,6 **ἐνυπ- τοῖς ὅροις.**

ἐνυπατεύω μτγν. ὑπατεύω ἔν τινι, εἰμὶ ὕπατος: Πλούτ.Ἠθ.797D **ἀρθῶς ἐνυπατεύων** (δ. ἀνάγν. **ὤρθωσεν ὑπατεύων**) **τὴν πατρίδα διέσῳζε.**

ἐνυπνιάζω κ. μσν., νεώτ. **ἐνυπνιάζομαι,** μέσ. μέλλ. **ἐνυπνιάσομαι,** παθ. **ἐνυπνιασθήσομαι,** μέσ. ἀόρ. **ἐνυπνιασάμην,** παθ. **ἐνυπνιάσθην,** ὀνειρεύομαι, βλέπω ὄνειρα: Ἀριστλ.Ἐνυπν.49a,21, αὐτ. ΖΙ 537b,13 **ἐνυπνιάζει δὲ τῶν ζῴων μάλιστα ἄνθρωπος·** || ὁμ. κ. μέσ. **ἐνυπνιάζομαι** βλέπω ἐνύπνια, ὄνειρα, ὀνειρεύομαι: Ἱππ.Ἀρχ.Ἰητρ.10 **ἐνυπνιάζονται θορυβώδεα καὶ τετρομαγμένα,** Ἀριστλ.ΖΙ 587b,10 **ἐνυπνιαζόμενον δῆλον μὲν γίγνεται, μνημονεύει δ' ὀψὲ τὰς φαντασίας,** Πλούτ. Κάτ.Πρεσβ.23· || ὁμ. κ. παθ.: ΠΔ Γεν.28,12 **ἐκοιμήθη ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ καὶ ἐνυπνιάσθη·** 2) μέσ. κ. παθ. ὀνειρώττω, πάσχω ρεῦσιν ἐν ὕπνῳ, ὀνειρωγμόν: Εὐχολ.892 **εἰς ἱερέα ἐνυπνιασθέντα.**

ἐνυπνίασις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. τὸ ἐνυπνιάζεσθαι, ὁ ἐνυπνιασμὸς βλ.λ.: Ἐπιφάν.Ι,96B **οὐ περὶ τῆς ἐνυπνιάσεως λέγει τοῦ ὕπνου.**

ἐνυπνίασμα-ατος (τὸ) μσν. τὸ ὄνειρον: Θεοφύλ.Βουλγ.3,449.

ἐνυπνιασμός (ὁ) μσν. κ. νεώτ. τὸ ἐνυπνιάζεσθαι, βλέπειν ὄνειρα: Κύριλλ.Ἱεροσ.82, Νεῖλ.Ἐπιστ. 231· 2) ὁ ὀνειρωγμός, ἡ ὀνείρωξις βλ.λ.: Ἀναστ. Σιν.76,11 **ὑπομεῖναι ἐνυπνιασμόν.**

ἐνυπνιαστής (ὁ), θηλ. **-στρια** μτγν. κ.νεώτ. ὁ ὀνειρευόμενος, ὁ βλέπων προφητικὰ ὄνειρα: ΠΔΓεν. 37,19 **ἰδοὺ ὁ ἐνυπνιαστὴς ἐκεῖνος ἔρχεται,** Φίλ.Ι,664.

ἐνυπνίδιος-ον μτγν. ἐνύπνιος βλ.λ.: Σέξτ.Ἐμπ. Μαθ.9,43 **ἐνυπνίδιος φαντασία.**

ἐνυπνιοκρίτης (ὁ) πάπ. ὁ ὀνειροκρίτης βλ.λ.

ἐνυπνιόμαντις-εως (ὁ) Ἡσ. ὁ διὰ τῶν ἐνυπνίων μαντευόμενος· πρβλ. ὀνειροκρίτης.

ἐνύπνιον (τὸ) κ. μσν. κ. νεώτ. (ἐνν. ὄνειρον) ὁ ὄνειρος, τὸ ὄνειρον: Πίνδ.Ο 13,79, Ἡρ.8,54 **ὄψιν τινὰ ἰδὼν ἐνυπνίου ἐνετέλλετο ταῦτα,** Αἰσχ.Πέρσ. 518 **ὦ νυκτὸς ὄψις ἐμφανὴς ἐνυπνίων,** Ἀριστφ. Σφ.25 **τί δῆτά μοι κακὸν γενήσεται ἰδόντι τοιοῦτον ἐνύπνιον,** Πλάτ.Πολ.572B, αὐτ.443B, Θεόκρ. 21,29, Πάπ. **ἐνύπνια κρίνω.**

ἐνύπνιος-ον ὁ ἐν ὕπνῳ, καθ' ὕπνον φαινόμενος, συμβαίνων: Αἰσχ.Ἑπτ.710 **ἄγαν δ' ἀληθεῖς ἐνυπνίων φαντασμάτων ὄψεις·** || δθ. τὸ οὐδ. ἐνύπνιον ἐν ἐπιρρ. χρ. ἐν ὕπνῳ, καθ' ὕπνον: Ἰλ.Β 56 **θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος,** Ὀδ.Ξ 495, Ἀριστφ.Σφ.1218 **πρὸς τῶν θεῶν, ἐνύπνιον ἑστιώμεθα;,** Μέν.Περικ.169 **κακοδαίμον' οὕτω δεσπότην οὐδ' ἐνύπνιον ἰδών,** Μελ.ἐν ΑΠ 12,125· || ὁμ. ἐν ἐπιρρ. χρ. ἐμπροθέτως **κατ' ἐνύπνιον**: ΑΠ 11,150 **πῖλον κατ' ἐνύπνιον Ἀρκάδι δῶρον.. θῆκεν** (ὁ Ἀρτεμίδωρος ἐν Ι,1Β διακρίνει τὸ ὄνειρον τοῦ ἐνυπνίου, ὡς σημαντικὸν τῶν μελλόντων· ἀλλ' ἡ διάκρισις αὕτη δὲν τηρεῖται, ἐξαιρ. τοῦ Φίλωνος).

ἐνυπνιώδης-ους-ες (εἶδος) μτγν. ὁ ὅμοιος ἐνυπνίῳ, ἀσήμαντος, μηδαμινός: Στράβ.15,1,59 **ἐνυπνιώδεις ὑπολήψεις ἔχοντας,** Πλούτ.Ἠθ.1024B **κινήσεις ἐνυπνιώδεις καὶ παραφόρους,** Ἀρτεμ.Ὀνειρ.19,21 **ἀσήμαντά τε ἐστι καὶ ἐνυπνιώδη.**

ἔνυπνος-ον ἐνύπνιος, ὁ καθ' ὕπνον γινόμενος: Εὐρ.Ἑκ.703 **ἔμαθον ἔνυπνον ὀμμάτων ἐμῶν ὄψιν.**

ἐνυπνῶ-όω ἐπ. μτγν. ὑπνῶ ἔν τινι τόπῳ, κοιμῶμαι: Νίκ.Θηρ.546 **ἄντλῳ ἐνυπνώοντα.**

ἐνυπογραφή (ἡ) μτγν. περιγραφή: Δέξιππ.Κατ.2,13.

ἐνυπόγραφος(-η)-ο(ν) μσν., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἐγγράφου, ὁ φέρων ὑπογραφήν, ὁ ὑπογεγραμμένος ὑπὸ τοῦ γράψαντος: Πάπ. **ἐ- ὁμολογία,** Θεοφάν. 598· ἐπίρρ. νεώτ. **-άφως,** δημ. **ἐνυπόγραφα.**

ἐνυπογράφω μσν. κ. νεώτ. ὑπογράφω ἔν τινι, μέσ.: Ἀνών.Βί.Χρυσ.8,351,15.

ἐνυποδύομαι μτγν. ὑποδύομαι εἴς τι, ὑπεισέρχομαι: Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.2,49 **βλαπτικωτάταις ἐ- λόγοις.**

ἐνυποθηκεύω νεώτ. καθιστῶ τι ἐνυπόθηκον, ἐπιβαρύνω δι' ὑποθήκης.

ἐνυπόθηκος (-η)-ο(ν) μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐξησφαλισμένος δι' ὑποθήκης: Ψελλ.Σύν.Νόμ.899 **τῶν δὲ δανείων.. τὰ μὲν γὰρ ἐνυπόθηκα, - ἐνυπόθηκον δάνειον·** 2) νεώτ. ἐπὶ ἀκινήτου, ὁ δι' ὑποθήκης ἐπιβεβαρημένος: **ἐνυπόθηκον κτῆμα.**

ἐνυποθήκως ἐπίρρ. νεώτ. μεθ' ὑποθήκης.

ἐνυπόκειμαι μτγν. ὑπόκειμαι ἔν τινι, ἐνυπάρχω: Ἀριστόμβρ.π.Στοβ.Ι,52,21 **ἐνυπόκειται δὲ καὶ τῇ ὄψι καὶ τῷ ἀέρι τὸ δυνάμι διαφανές,** Κλήμ.Ἀλ. Στρωμ.6,16,807.

ἐνυποκρίνομαι μτγν. ὑποκρίνομαι ἔν τινι, περιφρονητικῶς φέρομαι: ΠΔ Σοφ.Σειρ.36(33),2.

ἐνυπόκριτος ὑποστιγμὴ σχόλ. κόμμα τιθέμενον μετὰ τὴν πρότασιν, ὅταν εὐθὺς ἀκολουθῇ ἡ ἀνταπόδοσις: Σχόλ.Διον.Θρ.24Η,ΑΒ758,16.

ἐνυπόληπτος-ον μσν. ὁ ἐν ὑπολήψει ὤν, ὁ ἀπολαύων ἐκτιμήσεως, εὐυπόληπτος: Καλλιν.Βί.Ὑπατ. ἐν ASS Ἰουνίου 3,315,14 **ἦν.. λίαν ἐνυπόληπτος.**

ἐνυπομυχεύω μσν. ἐν τοῖς μυχοῖς κρύπτομαι: Ψ Χρυσ.Λόγ.64,7,429 **τὴν ἐνυπομυχεύουσαν ἁμαρτίαν.. νηστεία ἀναξηραίνει.**

ἐνύποπτος-ον μτγν. ὁ ἔν τινι ὕποπτος: Σωρ. 1,79· 2) ἐνεργ. ὁ ἔχων ὑποψίας, ὑποπτεύων, μ. ἐπίρρ. **ἐνυπόπτως** βλ.λ.

ἐνυπόπτως ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἐνύποπτον βλ.λ 2), ὑπόπτως: Ψ Καλλισθ.Ι,9.

ἐνυπόσαπρος-ον ὁ ὑπόσαπρος, ὁ ἐν μέρει σαπρός: Ἱππ.Κωακ.437 **πτύαλον αἱματῶδες εἴτε ἐνυπόσαπρον** (δ. ἀνάγν. **ἢν ὑπόσαπρον**).

ἐνυποστατικός-ή-όν μτγν. κ. μσν. ἐνυπόστατος, ὁ ἔχων ὑπόστασιν, ὁ οὐσιώδης: Ἐπιφάν.Ι,179Α **εἰς μορφὰς καὶ εἰς ἐνυποστατικὰς ἀρχάς.**

ἐνυπόστατος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐνυπάρχων, ὁ ἔχων ὑπόστασιν, ὕπαρξιν, ὁ ὄντως ὑπάρχων, πραγματικός, ἀντίθ. ἀνυπόστατος: Φιλόπ.Ἰω.Ὑπομν. εἰς Φυσ.4,20, Νικόλ.Δαμ.Ὀρθ.Πίστ.Ι,6,17 **ἐνυπόστατον, ζῶντα, τέλειον,** Μηναῖ.Ι,25 Ὠδ.4.

ἐνυποστάτως μτγν. κ. μσν. ἐν ὑποστάσει, ἀληθῶς: Δίδ.Ἀλ 452Α, Ἀθανάσ.2,1128Β.

ἐνυπότακτος-ον μτγν. εὐπειθής, **ὑπήκοος**: Ἀντιοχ.Πανδέκτ.1216.

ἐνυποτάσσω μτγν., παθ. μέλλ. **ἐνυποταγήσομαι** ὑποτάσσω ἔν τινι, παθ.: ΠΔ Τωβ.14,9 (Κῶδ.Ἀλεξ.).

ἐνυποφαίνω μσν. ὑποφαίνω ἔν τινι, σημαίνω, ἐμφαίνω, φανερῶ: Ἀρέθ.912.

ἐνυπτιάζω μτγν. ὑπτιάζω τι ἔν τινι, πλαγιάζω ἀνάσκελα: Φιλόστρ.Νεώτ.Εἰκ.834 **ἐνυπτιάζων ἑαυτὸν τῇ γῇ·** 2) ἐπαίρομαί **τινι**: Φιλόστρ.Σοφ. 1,10 **ἐνυπτ- τῇ σεμνότητι.**

ἔνυρεν Ἡσ. « ἔτρισεν ».

ἐνυρήσεις Ἡσ. « θρηνήσεις ».

ἐνυστερῶ-έω μσν. ὑστερῶ, καθυστερῶ **ἔν τινι**: Φώτ.Ἀμφ.154 (ἔκδ. Σ.Κ. Οἰκ.).

ἔνυστρον (τὸ) μτγν. τὸ ἤνυστρον βλ.λ.

ἐνυφαίνω κ. μσν. κ. νεώτ. ὑφαίνω ἢ κεντῶ ἐμπλέκων ἔν τινι ὑφαντικῇ ὕλῃ οἷον διακοσμητικὰ ἄνθη, ζῷα κτλ.: Δοῦρ.14J, Μέν.561 **ἐνυφ- τῆς σκιᾶς τὴν πορφύραν,** Ἰουλ.Λόγ.8,240C **ἐν τοῖς ἑπομένοις ἐνυφήνας τὰ τρωϊκὰ πάθη·** κ. παθ.: Ἡρ. 3,47 **θώρηκα.. ζῴων ἐνυφασμένων συχνῶν,** Ἀριστλ.Θαυμ.832a,22, Θεόφρ.Χαρ.5,9 **αὐλαίαν Πέρσας ἐνυφασμένην,** Φίλ.Ι,654 (χιτῶνα) **ἀρετῶν ποικίλμασιν ἐνυφασμένον,** Ἐπιγρ. **οὗτος** (ὁ χιτωνίσκος) **ἔχει γράμματα ἐνυφασμένα·** 2) ὑ-

φαίνω ἔν τινι τόπῳ : Ἐπιγρ.· **3)** μτφ. παρεμβάλλω πρὸς διακόσμησιν, παθ.· : Δημήτρ.166 **ἅπαν καλὸν ὄνομα ἐνύφανται τῇ ποιήσει** (τῆς Σαπφοῦς)· || εἰσάγω, ὑποβάλλω : Φώτ.Βιβλ.86,21 ἀπολογίαν **ἐνυφαίνει τῷ συγγράμματι.**

ἐνυφάντης-ου (ὁ) πάπ. ὁ ἐνυφαίνων διακόσμησίν τινα, ὁ ποικιλτής, κεντητής· πρβλ. κεντήστρα.

ἐνυφαντός-όν μτγν. ὑφαντός, ἐνυφασμένος : Θεόκρ.15,83 **ὡς ἔτυμ' ἑστάκαντι.., οὐκ ἐνυφαντά.**

ἐνύφασμα-ατος (τὸ) μτγν. τὸ ἐνυφανθέν, τὸ ἐνυφασμένον ποίκιλμα : Διόδ.Σ 17,70 **ἐσθῆτες χρυσοῖς ἐνυφάσμασι πεποικιλμέναι.**

ἐνυφίζω μτγν. κ. μσν., ἀόρ. α' **ἐνυφίζησα** ὑφιζάνω ἔν τινι, κάθημαι, κατακαθίζω : Γεωπ.6,5,6 **τὸ** ἐνυφιζῆσαν **ὑγρὸν σπόγγῳ ἀνασπάσαντες.**

ἐνυφίσταμαι μτγν. ὑφίσταμαι, ὑπάρχω ἔν τινι : Μάρκ.Αὐρ.6,25 **πάντα τὰ γινόμενα ἐν τῷ ἑνί τε καὶ σύμπαντι.. ἅμα ἐνυφίσταται**, Γρηγ.Νύσσ.1,646C· **2)** ὑπομένω : Ἰώσ.ΠΙ 4,1,5 **ἐ· τὸν πόλεμον.**

ἐνυφῶ όω μτγν. διεγείρω, ἐξερεθίζω, παθ. : ΠΔ Δαν.5,1 **ἐνυφούμενος ὑπὸ τοῦ οἴνου.**

Ἐνυώ-οῦς (ἡ) θεὰ τοῦ πολέμου : Ἰλ.Ε 333 **πτολίπορθος Ἐνυώ**· || σύντροφος τοῦ Ἄρεως : Ἰλ. Ε 592 **ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ πότνι' Ἐνυώ,** Αἰσχ.Ἑπτ.45 **Ἄρη τ', Ἐνυώ**· **2)** μία τῶν Γραιῶν: Ἡσίοδ.Θ 273 **Φόρκυϊ δ' αὖ Κητὼ Γραίας τέκε.. Ἐνυώ τε κροκόπεπλον**· **3)** ἡ παρὰ τοῖς Ρωμαίοις Bellona : Πλούτ.Σύλλ.9.

ἐμφανικὸν (τὸ) πάπ. πιθ. **ἀποτιμητικός τις ἔγγειος** φόρος.

ἐνφιαλῶ-όω νεώτ. ἐμφιαλῶ βλ.λ.

ἐνφιάλωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐμφιάλωσις βλ.λ.

ἐνφέρνιοι θεοί Ἐπιγρ. πιθ. **οἱ** λατ. **inferni, οἱ** χθόνιοι θεοί.

ἐνῷ νεώτ. κ. δημ. κ. **ἐν ᾧ** σύνδ. χρον. πρὸς δήλωσιν πράξεως γινομένης καθ' ὃν χρόνον διεξάγεται ἄλλη, ἐν ᾧ χρόνῳ, ὅτε, ὅταν : **ἐνῷ ἔλεγε ταῦτα, ἦλθεν ὁ υἱός του, - τὸν συνάντησα, ἐνῷ** ἀνέβαινα· **2)** σύνδ. ἐναντιωματικὸς εἰ καί, ἂν καί : **ζῇ πτωχά, ἐνῷ εἶναι πλούσιος.**

ἑνῶ-όω κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **ἑνώνω**, ἐκ δύο ἢ πλειόνων ἀποτελῶ ἕν, συναρμόζω· Ἡσ. : Ἀριστλ. Πολιτ.1261b,10 **τὸ λίαν ἑνοῦν ζητεῖν τὴν πόλιν οὐκ ἔστιν ἄμεινον,** Ἀρχύτ.π.Στοβ.1,41,2 **συναρμόσαι καὶ ἑνῶσαι τὰ ἐναντιώτατα,** Ἑρμ.Τρισμ.π.Στοβ. 1,49,3· || χημ. ἐκ δύο ἢ πλειόνων στοιχείων ἀποτελῶ ἓν νέον χημικὸν μεῖγμα ἢ σῶμα, συμμείγνυμι: Διοσκ.Εὐπ.1,13 **ἀκριβῶς ἕνωσον, - θὰ ἑνώσετε τὸ** ὀξυγόνον **καὶ τὸ ὑδρογόνον**· κ. παθ. : Διογ.Λ 7,140, Σέξτ.Ἐμπ.443,17 **ἑνωθήσεται καὶ ἀμφότερα ἓν γενήσεται σῶμα**· || ἐν φρ. **ἑνῶ τινα γῇ** θάπτω : Φιλόστρ.8,54· **2)** μτγν. κ. νεώτ. συνδέω, συζεύγνυμι, ἀντιθ. διαζεύγνυμι : **ἡ διῶρυξ ἑνώνει δύο θαλάσσας**· || μέσ.συνδέω ἐμαυτόν : Φίλ.1,4),Κλεομ. 2,1,Ἀθήν.7,311D **ἡ Γαισωνὶς λίμνη ἐστὶ.. ἡνωμένη τῇ θαλάττῃ,** Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.44 **τὰ δύο ἑνούμενα διὰ τοῦ μεσαίου διαδρόμου**· || νεώτ. ὁμ. μέσ. ἐπὶ ρεόντων ὑδάτων, συρρέω, συμβάλλω : Παλαμ.Παράκ.58,8 **ποταμοί, τὰ ρέματα ἑνωμένα,- οἱ ρύακες ἑνοῦνται εἰς μέγαν ποταμόν**· || συνδυάζω : Φίλ.1,609 **ἑνοῦν τὸ ἀκούειν τῷ πράττειν**· || νεώτ. κ. δημ. συνάπτω διὰ συρραφῆς, συγκολλήσεως κττ. : **ἑνῶ δύο τεμάχια ὑφάσματος - σχοινίου - δύο σιδηρᾶς ράβδους**· **3)** μτφ. συνδέω δι' ἀμοιβαίων αἰσθημάτων, σχέσεων : Ἰω.Χρυσ. Ματθ.95A **οὐδὲν γὰρ οὕτως συγκολλᾷ καὶ ἑνοῖ τῷ θεῷ,- ἀδελφικὴ φιλία μᾶς ἑνώνει**· || κ. μέσ.: Ἰω Χρυσ.261A **ἡνῶσθαι καὶ συνδεδέσθαι ὑμᾶς ἀλλήλοις**· || παθ. εἰδ. φιλοσ. ἑνοποιοῦμαι, πραγματῶ τὴν κατὰ Πλωτῖνον ἕνωσιν μετὰ τοῦ θεοῦ : Πορφ.Πλωτ.23· || ἐν τῇ μτχ. **τὸ ἡνωμένον** τὸ ὄν : Δαμάσκ.Ἀρχ.20· **4)** μέσ. μετὰ δοτ. συμμείγνυμί τινι, συνέρχομαι, συνουσιάζομαι : Ἀν.Κρ. 3,412,27 **ὁ Καινεὺς γυνὴ ἦν· θέλοντος δὲ τοῦ Ποσειδῶνος ἑνωθῆναι αὐτῷ**· || μσν. εἰδ. συνδέομαι διὰ τῶν δεσμῶν τοῦ γάμου, νυμφεύομαι : Τζέτζ.Χιλ.4,841 **ἀνερωτώμενός τισι πῶς οὐχ ἑνοῦται ταύτῃ**· **5)** ὁμ. μέσ. συντάσσομαι μετά τινος πρός τινα σκοπόν, εἰδ. ἐπὶ στρατευμάτων, πολιτικῶν ὁμάδων κττ. : Σχόλ.Θουκ.5,35 **ἐς τὸ αὐτὸ ξυνελθόντες, ἑνωθέντες,** Σολωμ.Ἐθν.Ὕμν.150,3 **πάντα ἡ νίκη, ἂν ἑνωθῆτε, πάντα ἐσᾶς θ' ἀκολουθῇ,- ἡνώθησαν αἱ μοῖραι τοῦ στόλου**· || ἐν τῷ πληθ. μτχ. ἐνεστ. οἱ **ἡνωμένοι,** ἐπὶ στρατεύματος, οἱ συντεταγμένοι· ἀντίθ. ἀσύντακτοι : Ἰώσ.ΠΙ 3,2,2· **6)** εἰδ. φιλολ. ἐν οὐδ. μτχ. παρακ. τὰ **ἡνωμένα** προτάσεις καθ' ἑνικὸν ἀριθμόν : Λογγῖν.24,1.

ἐνωδάς Ἡσ. « ἐν ᾧ ὁ ἴουλος ἐπιγίνεται ».

ἐνώδιον (τὸ) Ἐπιγρ. τὸ ἐνώτιον.

ἔνῳδος-ον μτγν. ὁ ἐνέχων ᾠδήν, **μουσικός** : Νικόμ.Ἁρμον.1,5 **τῆς ἐνῴδου φωνῆς.**

ἐνώδυνος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐνέχων ὀδύνην, τεθλιμμένος, πονεμένος : Κανταк.Ἰω.1,7,23C **ἐκ λίαν ἐνωδύνου καὶ τεταραγμένης ψυχῆς.**

ἐνωδύνως ἐπίρρ. μτγν., μσν. μετ' ὀδύνης : Ἰω. Κλήμ.161,16 **ἐνωδύνως ἐπιζητοῦντος αὐτήν.**

ἐνῴδως ἐπίρρ. μτγν. μουσικῶς, μετὰ μέλους : Νικόμ.Ἁρμον.1,5 **ἐνῴδως προχωρεῖ.**

ἐνωθῶ-έω μτγν., ἀόρ. **ἐνέωσα** ὠθῶ, ρίπτω ἐντὸς ἢ ἐπί τινος : Ἀπολλ.Ρ 4,1243,Πλούτ.Λουκ.28 **ἐνέωσαν.. τοὺς ἵππους εἰς τὰ τῶν πεζῶν ὅπλα.**

ἕνωμα-ατος (τὸ) μτγν. ἑνότης συγκεκριμένη, **πραγματική,** ὑλική : Δσμάσκ.Ἀρχ.53,107.

ἑνωμένα ἐπίρρ. δημ. ἐν ἑνώσει, συμπνοίᾳ.

ἑνωμένως ἐπίρρ. μτγν. ἐσφ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ **ἡνωμένως** : Ἥρων Γεωμ.12,8.

ἔνωμος-ον κ. μσν. ὁ ὀλίγον τι ὠμός· συγκρ. **-ότερος** : Ἀρχέστρ.ἀπ.57,5 **κρέας ὀπτὸν.. μικρὸν ἐνωμότερον**· || ἐπὶ ἄρτου, ὁ μὴ τελείως ἐφθείς, ὁ ἀτελῶς ἑψημένος : Ἱππ.Ἀρχ.Ἰητρ.14· || κ. συγκρ. : Γυν.2,21· || ἐπὶ καρπῶν, ὁ μὴ τελείως ὥριμος, ἄωρος, ἄγουρος, ἀγίνωτος : Δίφιλ.Σ π. Ἀθήν.2,51F **ταύτων** (τῶν συκαμίνων) **τὰ ἔνωμα ἕλμινθας ἐκτινάσσει,** Διοσκ.1,115 **ἔνωμος καρπός,** Ροῦφ.π.Ὀρειβ.45,11,2· || συγκρ. : Γεωπ.8,20 **ροιὰς ἐνωμοτέρας**· || ἐπὶ οἰδημάτων, ὑπόσκληρος, ἀντιθ. χαῦνος : Ἱππ.Ἀφ.5,67 **τὰ χαῦνα οἰδήματα χρηστά, τὰ ἔνωμα κακά.**

ἐνωμοτάρχης-ου (ὁ) κ. νεώτ. κ. **ἐνωμόταρχος** (Ξεν.Ἀν.3,4,21) ὁ ἀρχηγὸς ἐνωμοτίας βλ.λ. : Θουκ. 5,66 **αὖθις δ' οὗτοι τοῖς ἐνωμοτάρχαις,** Ξεν.Λακ. 11,4· || νεώτ. **στρατ.** ὁ προϊστάμενος μιᾶς ἐνωμοτίας **δεκανεύς**· **2)** ὁμ. νεώτ. ὑπαξιωματικὸς τῆς χωροφυλακῆς, **οὗ ὁ** βαθμὸς ἀντιστοιχεῖ **τοῦ** μὲν α' τάξεως πρὸς τὸν βαθμὸν ἐπιλοχίου, **τοῦ δὲ** β' τάξεως πρὸς τὸν τοῦ λοχίου.

ἐνωμοτία (ἡ) (ἐνώμοτος) κ. νεώτ. ὁμὰς στρατιωτῶν ἐνωμότων, ὡρκισμένων,δθ. στρατιωτική τις ὑποδιαίρεσις, ἐν Σπάρτῃ τὸ πρῶτον ἀπαντῶσα : Ἡρ.1,65 **ἐνωμοτίας καὶ τριηκάδας καὶ συσσίτια**· || ὑποδιαίρεσις πεντηκοστύος : Θουκ.5,68 **ἐν τῇ πεντηκοστύϊ ἐνωμοτίαι τέσσαρες,** αὐτ.5,66· || στρατιωτικὴ ὑποδιαίρεσις περιλαμβάνουσα 36 ἄνδρας : Ξεν.Ἑλλ.6,4,12· **2)** μτγν. ὁ λόχος : Ἀσκληπιόδ.2,2· || κ. τὸ τέταρτον τοῦ λόχου : Ἀρρ. Τακτ.6,2· **3)** νεώτ. ὁμὰς 10 - 12 ἀνδρῶν πεζικοῦ ἢ ἱππικοῦ διοικουμένη ὑπὸ δεκανέως (ἐνωμοτάρχου).

ἐνωμοτίας (ὁ) Ἀν.Βοασσ.1,173 « ὁ ἡμιλοχίτης, ὃν δή τινες ἐνωμοτίαν κικλήσκουσιν ».

ἐνωμοτίς-ίδος (ἡ) ΕΜ 345,10 ἡ ἐνωμοτία βλ.λ.

ἐνώμοτος-ον (ὄμνυμι) κ. νεώτ. ὁ δι' ὅρκου δεδεμένος, ὡρκισμένος : Σοφ.Αἴ.1113 **οὐ γάρ τι τῆς σῆς.. οὕνεχ'** ὅρκων **οἷσιν ἦν ἐνώμοτος,** Λουκ. Θε.Ε 15 **τοὺς δὲ ἥκειν μάρτυρας ἐπαγομένους**

ἐνωμότους, - **ἐνώμοτος μαρτυρία**· **2**) ὁ δι' ὅρκου βεβαιωμένος, κεκυρωμένος : Πάπ. **ἐνωμότους συνθήκας**, αὐτ. **ἐνώμοτος ὁμολογία**, Ζώσ.1,19,1 **πρὸς Σαπώρην ἔθετο φιλίαν ἐνώμοτον**· **3**) οὐσ. συνωμότης : Πλούτ.Σερτ.26 **πλείονας ἐνωμότους ἔχων πρὸς τὴν ἐπίθεσιν προσάγεται.**

ἐνωμότως ἐπίρρ., μτγν. κ. νεώτ. ἐνόρκως : Πλούτ. Κοῖσ.47, Πάπ. **λόγον ἐνωμότως μοι δεδωκώς.**

ἐνωνά (ἡ) Ἐπιγρ. Βοιωτ. (ἐν - ὠνή) ἡ ἔμπασις, ἔγκτησις, τὸ δικαίωμα ἀγορᾶς : Ἐπιγρ. **γᾶς κὴ Fυκίας ἐνωνά.**

ἐνωπᾰδίς ἐπίρρ. μτγν. ἐνωπαδίως βλ.λ. : Ἀπολλ. Ρ 4,340 **στονόεντα δ' ἐνωπαδὶς ἔκφατο μῦθον.**

ἐνωπαδίως ἐπίρρ. κατὰ πρόσωπον, στὴ φάτσα : Ὀδ.Ψ 94 **ὄψει δ' ἄλλοτε μέν μιν ἐνωπαδίως ἐσίδεσκεν** (δ.ἀνάγν. ἐνωπιδίως).

ἐνωπαδόν ἐπίρρ.μτγν. ἐνωπαδίως βλ.λ. : Κόϊντ.2,84.

ἐνωπή (ἡ) (ἐν - ὤψ) πρόσωπον, ὄψις, μορφή· π.Ὁμ. μ. ἡ δοτ. **ἐνωπῇ** ἐν ἐπιρρ. χρ. κατὰ πρόσωπον, παρρησίᾳ : Ἰλ.Ε 374 **εἴ τι ῥέζουσαν ἐνωπῇ**, Νίκ.Θηρ.2,27 **ἐνωπῆς γλήνεα φοινίσσει.**

ἐνώπια (τά) οἱ τοῖχοι τῆς οἰκίας, οἰκήματός τινος : Ἰλ.Θ 435 **ἅρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα**, αὐτ.Ν 261, Ὀδ.Χ 121· || Ἐπιγρ. κ. ἐν τῷ ἑν. : Ἐπιγρ. **ἑκατέρῳ ἐνωπίῳ τῶν στοῶν**· **2**) πιθ. ἡ πρόσοψις : Αἰσχ.Ἱκ.146 **Διὸς κόρα, ἔχουσα σέμν' ἐνώπι' ἀσφαλές.**

ἐνωπίδες Διδ. ἐν ΕΜ 345,10 « αἱ θεράπαιναι παρὰ τὸ ἕπεσθαι ».

ἐνωπιδίως ἐπίρρ. δ. ἀνάγν. τοῦ ἐνωπαδίως βλ.λ.

ἐνώπιος-ον (ἐν - ὤψ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀντιμέτωπος, ὁ κατ' ὄψιν τινὸς κείμενος : Ἀλκ. 4,17 **πρό τ' ἐνώπια**, ΠΔ Ἔξ.33,11 **καὶ ἐλάλησε κύριος πρὸς Μωϋσῆν ἐνώπιος ἐνωπίῳ** (πρόσωπον πρὸς πρόσωπον)· || εἰδ. **ἐνώπιοι ἄρτοι** ἄρτοι προσφορᾶς : ΠΔ Ἔξ.25,30 **καὶ ἐπιθήσεις ἐπὶ τὴν τράπεζαν ἄρτους ἐνωπίους**· **2**) δοτ. πληθ. ἐν ἐπιρρ. χρ. αὐτοπροσώπως : Πάπ. **διαστολῶν ἡμῖν καὶ ἐνοπίοις** (sic) **καὶ διὰ γραμμάτων**· **3**) κ. νεώτ. κ. δημ. οὐδ. **ἐνώπιον** ἐπίρρ. κατὰ πρόσωπον : Θεόκρ.22,152 **ὔμμιν ἐνώπιον ἀμφοτέροισιν αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔειπα** (δ.ἀνάγν. **ἐνώπιος**), Ἐπιγρ., Πάπ.· || φρ. μσν.νομ. **ἐνώπιον ἐμοῦ νοταρίου** (ἐν ἀρχῇ συμβολαιογραφικῶν πράξεων)· ὁμ. νεώτ. **ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ συμβολαιογράφου**· || προσωπικῶς, ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα : Πάπ. **μετάδος ἐνώπιον, ὡς καθήκει**· **4**) ἐν χρ. ὡς πρόθ. μετὰ γεν., πρό, ἔμπροσθέν τινος : Αἰσχίν.3,43 (κῶδ.) **ἐνώπιον ἁπάντων τῶν Ἑλλήνων** (δ.γρ. **ἐναντίον**, Cobet), ΚΔ Ρωμ.12,17 **προνοούμενοι καλὰ ἐνώπιον πάντων ἀνθρώπων**, Ἑρμογ.Εὑρ.1,1, Πάπ.**ἐνώπιον τοῦ δεσπότου..Χριστοῦ**, Ἐπιγρ. **ἐνώπιον θεῶν.**

ἐνωπίως ἐπίρρ. Σουΐδ. « ἔμπροσθεν ».

ἐνωπῶς Ἡσ. « ἐμφανῶς ».

ἐνωραΐζομαι μτγν. ἀποθ. θέλω νὰ φαίνωμαι ὡραῖος, κομψεύομαι χάριν τινός : Λουκ.Ἔρ.9 **γυναίοις ἐνωραϊζόμενον**· **2**) δθ. ὑπερηφανεύομαι, καμαρώνω : Γρηγ.Νύσσ.1,890Α **τῷ ἰδίῳ κάλλει ἐνωραΐζεται**, Ἀγαθ.2,26 **ἐν- τῷ βασιλείῳ θώκῳ.**

ἐνωραΐσμα-ατος (τό) μτγν. ἐγκαλλώπισμα : Πορφ. ἐν Θησ.Στεφ. ἐν λ.

ἐνωρίς ἐπίρρ. νεώτ., δημ. κ. **νωρίς** ἐν ὥρᾳ, ἐγκαίρως, πρὶν ἢ παρέλθῃ ἡ καθωρισμένη ὥρα· παραθ. **-ίτερον** κ. δημ. **-ίτερα, -ίτατα** : **νὰ ἔρχεσαι ἐνωρὶς στὴ δουλειά σου**· **2**) πρὸ τῆς ὥρας, πρὶν ἢ ἔλθῃ ἡ ὥρα, ὁ καθωρισμένος χρόνος : **ἔφυγε σήμερα ἐνωρὶς ἀπὸ τὴ δουλειά του**· || δθ. λίαν πρωΐ : **ἐξύπνησε ἐνωρὶς σήμερα.**

ἐνωρίστερον συγκρ. ἐπίρρ. μτγν. ἀνωμάλως ἐσχηματισμένον ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἔνωρος βλ.λ. : Φύλαρχ.44] **ἐνωρίστερον τοῦ κατειθισμένου καιροῦ.**

ἐνῶρο ἐπίρρ. δημ. ἐνωρὶς βλ.λ. : Βαλαωρ.Φωτ. 3,282 **ὅσο μπορεῖς ἐνῶρο** | **. . νὰ τρέξῃς πρέπει· Φλῶρο**, Κρυστ.Τρογ.2,5.

ἔνωρος-ον (ὥρα) Ἡσ. κ. μτγν. ὁ ἐν ὥρᾳ, ἔγκαιρος, ἀντίθ. τῷ ἄωρος κ. ἔξωρος· τὸ συγκρ. οὐδ. ὡς ἐπίρρ.· Ἡσ. « καιρότερον, ἐνωρότερον » : Ἀδριαν.Ἐπιστ. ἐν γλωσσ. **ἐὰν θέλῃς οὖν** (κοινῇ δειπνῆσαι), **ἐνωρότερον μετὰ τῶν ἀδελφῶν μου λελουμένη ἔρχου**, Γέμιν.12,5,αὐτ.13,9· **2**) Ἡσ. « ἔνωρος· ἔνωμος, ζῶν ».

ἐνῶρσε γ' ἑν. ὁρ. ἀορ. τοῦ ρ. ἐνόρνυμι βλ.λ.

ἐνῶρτο γ' ἑν. παθ. ἀορ. β' τοῦ ρ. ἐνόρνυμι βλ.λ.

ἐνῶσα ἰων. συνῃρ. ἀντὶ ἐνόησα τοῦ νοῶ βλ.λ.

ἕνωσις-εως (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **-η** ἡ ἐνέργεια τοῦ ἑνώνειν, ἡ εἰς ἓν σύναψις, σύνδεσις : Ἀρχύτ. π. Στοβ.1,41,2 **συναρμογᾶς δεῖταί τινος καὶ ἑνώσιος**, Ἀριστλ.Φυσ.222a,20, Φίλ.1,45, Ἀπολλ. Δύσκ.Συντ.175,16 **ἐν- τοῦ συμφραζομένου**, - **ἡ ἕνωσις τῶς ὀχθῶν τοῦ ποταμοῦ διὰ ξυλίνης γεφύρας**· **2**) νεώτ. ἡ συνεργασία : ρητ. **ἡ ἰσχὺς ἐν τῇ ἑνώσει**· **3**) ὁμ. νεώτ. ἡ ἑκούσιος ὑπαγωγὴ αὐτόνομου χώρας ὑπὸ τὴν κεντρικὴν ἀρχὴν ὁμοεθνοῦς κράτους : **ἕνωσις τῆς Κρήτης - τῆς Ἑπτανήσου μετὰ τῆς Ἑλλάδος**· || εἰδ. ὡς οὐσ. ἀναφ. πρὸς τὴν Ἑπτάνησον : **πρὸ τῆς ἑνώσεως - μετὰ τὴν ἕνωσιν**· **4**) ὁμ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ὀργανισμὸς συνεργασίας, συμπράξεως ἢ ἑνιαίας διοικήσεως προσώπων, σωματείων, ἐπιχειρήσεων, κρατῶν : **ἕνωσις ἐμπορική - ἀμπελουργῶν - ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, - ἕνωσις νοτίου Ἀφρικῆς**· || εἰδ. ἐκκλ. ἡ ἄρσις τῶν ἐν τῇ χριστιανικῇ ἐκκλησίᾳ ἐπελθόντων σχισμάτων καὶ ἰδίως τοῦ μεταξὺ Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου καὶ Δυτικῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας· **5**) νεώτ. κ. δημ. χημ. πᾶσα ὕλη ἧς τὰ συστατικὰ τελοῦν ὑπὸ ὡρισμένην ἀναλογίαν βάρους καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ διαχωρισθοῦν διὰ φυσικοῦ μέσου· **6**) ὁμ. νεώτ. κ. δημ. ἠλεκτρ. ἡ διαπήδησις ἠλεκτρικοῦ ρεύματος ἀπό τινος ἀγωγοῦ εἰς ἄλλον δι' ἐλαττωματικὴν μόνωσιν· **7**) κ. νεώτ. μτφ. γάμος : Ἰγνάτ.704Α.

ἐνωτάριον (τὸ) Ἡσ. «βοτρύδια· ἐνωταρίων εἶδος».

ἐνωτίδιον (τό) Ἐπιγρ. ὑποκορ. τοῦ ἐνώτιον.

ἐνωτίζομαι κ. νεώτ. δέχομαι ἐν τοῖς ὠσίν, ἀκούω, ἀκροῶμαι μετὰ προσοχῆς, προσέχω : ΠΔ Γεν.4,23 **ἐνωτίσασθέ μου τοὺς λόγους**, ΚΔ Πράξ.2,14 **ἐνωτίσασθε τὰ ῥήματά μου**, Νικ. Χων. ἐν Σάθ.1,81· || κ. μετὰ δοτ. : ΠΔ Ἔξ.15,26 **ἐὰν . . ἐνωτίσῃ ταῖς ἐντολαῖς** αὐτοῦ (τοῦ θεοῦ).

ἑνωτικός-ή-ό(ν) (ἑνῶ) μτγν. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἢ ὁ συμβάλλων εἰς ἕνωσιν, συνδετικός : Φίλ.1,31 **ἑνωτικὴ δύναμις**, αὐτ. 2,219, Πλούτ.Ἠθ.428Α **σύγκρασιν ἑνωτικήν**, Πρόκλ. Στοιχ.Θεολ.13, Δαμασκ.Ἀρχ.47, - **ἑνωτικαὶ ἐνέργειαι**· || εἰδ. ὁ ὀπαδὸς τῆς πολιτικῆς, τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἑνώσεως· || **ἑνωτικὸ(ν) σημεῖο(ν)** ἢ ἁπλῶς **ἑνωτικό(ν)** μικρὰ ὀριζόντιος γραμμὴ τιθεμένη εἰς τὸ τέλος στίχου τεμνομένης λέξεως ἢ μεταξὺ δύο λέξεων συνεκφερομένων ὡς γύρω - γύρω· **2**) νεώτ. χημ. **ἑνωτικὸν βάρος** τὸ σχετικὸν βάρος ἑκάστου τῶν συστατικῶν χημικῆς τινος ἑνώσεως, δ. ἀτομικὸν βάρος.

ἑνωτικῶς ΕΜ κ. μσν. κατὰ τρόπον ἑνωτικόν : ΕΜ 54,10, Εὐστ.Πον.196,76 **τοὺς ἀγαθοὺς ἐπισυνάζων ἑνωτικῶς.**

ἐνώτιον (τό) (οὖς) κ. μσν. κ. νεώτ. κόσμημα τῶν ὤτων, ἐλλόβιον, σκουλαρίκι· Πολυδ.2,83 « ἐνώτια, κόσμος ἐν τοῖς ὠσίν, ἃ καὶ ἐλλόβια καὶ ἑλικτῆρες » : Αἰσχ.ἀπ.102, Πλάτ. ἐν Διογ Λ 3,42 **δακτύλιον χρυσοῦν, καὶ ἐνώτιον χρυσοῦν**, Αἰν.Τακτ. 31,7, Ἡδυλ.π.Ἀθήν.345Β **θὲς μόνον ἢ ζώνην ἢ ἐνώτιον**, Εὐστ.Πον.976,-**σήμερον ἔχει περιορισθῆ ἡ χρῆσις τῶν ἐνωτίων**· **2**) νεώτ. εἰδ. ναυτ. **ἐνώτιον τροχίλου** δακτύλιος μεταλλικὸς ἢ σχοι-

νινος δι' οὗ ἀναρτᾶται ὁ τρόχιλος, οὗ περιβάλλει τὴν θήκην, τὸ σκουλαρίκι βλ.λ.' **3**) ὁμ. νεώτ. εἰδ. ἀρχιτ. ἐν τῷ πληθ. τὰ σφαιρικὰ τρίγωνα τά παρεμβαλλόμενα μεταξὺ τῶν ἀνεχόντων τὸν τροῦλλον κυλίνδρων καὶ τῆς βάσεως αὐτοῦ.

ἐνώτισις-εως (ἡ) λεξ. κ. νεώτ. Ζωναρ. « σύνεσις, ἡ σύνοψις τῶν ῥημάτων »' **2**) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐνωτίζεσθαι, ἡ μετὰ προσοχῆς ἀκρόασις, ἀποδοχὴ τῶν λεχθέντων.

ἐνωτοκοῖται μτγν. φυλὴ τῆς Ἰνδικῆς ἔχουσα δῆθεν ὦτα κατερχόμενα μέχρι τῶν ποδῶν, ἅτινα καὶ ἐχρησιμοποίουν ὡς στρωμνήν : Στράβ.2,1,9.

ἔνωχρος-ον ὁ ὠχρός πως : Ἀριστλ.ΖΜ 673b,29, αὐτ. Φυσιογν.812b,10 **οἱ δὲ ἔνωχροι, καὶ τεταραγμένοι τὸ χρῶμα, δειλοί,** Διοσκ.3,2.

ἐξ κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ πλήρης τύπος τῆς προθέσεως **ἐκ** βλ.λ.' ‖ ἀπαντᾷ ἐν τέλει στίχου μετὰ τὴν εἰς ἣν ἀναφέρεται πτῶσιν : Ἰλ.Ξ 472 **οὐ μέν μοι κακὸς εἴδεται οὐδὲ κακῶν ἔξ**' ‖ Ἐπιγρ. σπανίως ἀπαντᾷ πρό τινων συμφώνων, οἷον τῶν σ,ρ,λ : Ἐπιγρ. **ἐξ σέσεν,** ὁμ. **ἐξ Σμύρνης,** ὁμ. **ἐξ Ῥηνείας**' ‖ παραμένει ἐν χρήσει πάντοτε, ὅταν ἕπηται φωνῆεν εἴτε ἐν συντάξει εἴτε ἐν συνθέσει : Πλάτ.Κωμ.190 **ἐξ ἀγορᾶς ὠνεῖσθαι,** - **ἐξ ἀναλόγου** (συντακτ. εἶδος βραχυλογίας, καθ' ὃ παραλείπονται εἷς ἢ πλείονες ὅροι προτάσεως, ἐννοούμενοι εὐκόλως μέν, ἀλλὰ κατὰ διάφορον τύπον), - **ἐξ ἀντιθέτου** (ὁμ. εἶδος βραχυλογίας, καθ' ὃ παραλείπονται εἷς ἢ πλείονες ὅροι, δηλοῦντες τὸ ἀντίθετον προηγουμένων τινῶν ὅρων), - **ἐξ ἀντικειμένου** (φιλοσ. κρίσις ἢ ἔρευνα λαμβάνουσα ὡς κριτήριον τῆς ἀληθείας τὴν ἐμπειρικὴν πραγματικότητα), - **ἐξ ὑποκειμένου** κρίσις λαμβάνουσα ὡς κριτήριον τῆς ἀληθείας τὰς ἐκ τῶν προτέρων ἰδέας ἢ τὸ συναίσθημα τοῦ νοοῦντος ὑποκειμένου).

ἕξ (οἱ, αἱ, τὰ) κ. μσν κ. νεώτ., Ἐπιγρ. κ. **ἕκ** κ. **Fέξ,** δημ. **ἕξι καὶ ἕξε** (ἰδιωμ.) ἄκλιτ. (Ἐπιγρ. δοτ. πληθ. **ἑξάσιν**) ἀπόλυτον ἀριθμητικὸν ἐκφράζον ποσότητα συνισταμένην ἐκ πέντε καὶ μιᾶς μονάδων : Ἰλ.Ε 270, Ἐπιγρ. **ἕκ ποδῶν**' **2**) μτγν. κ. νεώτ. τὸ οὐδ. ἐνάρθρως ὡς οὐσ. **τὸ ἕξ** πᾶν ὅτι φέρει τὸν ἀριθμὸν ἕξ, τὸ ὑπ' ἀριθμὸν ἕξ : Ῥοῦφ.Ὀστ.38, - **καθίσατε εἰς τὸ ἕξ** (εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμὸν ἕξ τράπεζαν), - **τὸ ἕξ τοῦ ντόμινου - τοῦ ζαριοῦ**' **3**) νεώτ. τὸ σύμβολον δι' οὗ παρίσταται ὁ ἀριθμὸς οὗτος (6)' **4**) ὁμ. νεώτ. ἐπὶ χρονολογίας, ὥρας, ἡλικίας καὶ γεν. ἐπὶ χρόνου ἀντὶ τοῦ τακτικοῦ ἕκτος : **τὸ χίλια ἐννεακόσια εἴκοσιν ἕξ,-ἔκλεισε τὰ ἕξι.**

ἑξα- κ. νεώτ. κ. δημ. α' συνθετικὸν πλείστων ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων ἐπιθέτων δηλούντων τὸν ἔχοντα ἓξ ἐκ τῶν τοῦ β' συνθετικοῦ οὐσιαστικῶν, οἷον ἑξάβιβλος, ἑξαδάκτυλος, ἑξάγωνος.

ἐξά (ἡ) μσν. δημ. (ἰδιωμ.) ἡ ἐξουσία' ‖ ὅθ. ἐλευθερία ἐνεργείας, αὐτοκυριαρχία: Ἐρωτόκρ.Α 316 **ὁποὺ μοῦ πῆρε τὴν ἐξά, καὶ δίχως νοῦ μ' ἀφήνει**' ‖ εἰδ. φρ. **δὲν εἶμαι τσ' ἐξᾶς μου** δὲν ἐξουσιάζω ἐμαυτόν : Ἐρωτόκρ.Γ 515.

ἑξάβιβλος-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐξ ἓξ βιβλίων συνιστάμενος : Ἐρωτιαν.Λεξ.Συναγωγ.8 **ἑξαβίβλου πραγματείας.**

ἑξαβράγχια (τά) νεώτ. ζωολ. κατηγορία μαλακίων ἐχόντων ἓξ βράγχια.

ἑξάβραχυς-εος-υ σχόλ. ὁ συγκείμενος ἐξ ἓξ βραχειῶν συλλαβῶν : Σχόλ.Ἀριστφ.Ὄρν.738.

ἐξαβρύνω μτγν. ποιῶ τι ἁβρόν, τρυφερόν : Ἀριστόν.1,43 **νασμοῖς σὸν δέμας ἐξαβρύνων.**

ἐξαγανακτῶ-έω μτγν. ἀγανακτῶ σφόδρα : Ἰώσ.ΑΙ 4,2,1 **ἐξηγανάκτουν καὶ πρὸς ἀλλήλους.**

ἐξάγαστον Ἡσ. « ἄξιον θαύματος ».

ἐξαγγελεύς-έως (ὁ) μτγν. ἐξάγγελος βλ.λ. : Κύριλλ.54,776.

ἐξαγγελία (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. ἡ κατάδοσις, ἡ μετάδοσις μυστικῶν ἀγγελιῶν ἐκ τῶν ἔσω πρὸς τὸν ἐχθρόν : Ξεν.ΚΠ 2,4,23 **τοὺς μὲν ἂν συλλαμβάνοντες αὐτῶν κωλύοιεν τῶν ἐξαγγελιῶν**' **2**) μτγν. ἐπὶ ὕφους, ἀπαγγελία, ἔκφρασις : Λογγῖν. Ῥητ.σ.186Η' ‖ διατύπωσις : Θωμ.Μ 68 **ἀνεῖπον.. λαμβάνεται καὶ ἐπὶ ἐξαγγελίας χρησμῶν**' **3**) μσν. ἐξομολόγησις : Σωφρόν.3365Α, Στουδ.Θεόδ.1712Β.

ἐξαγγέλλω κ. μσν. κ. νεώτ. ἀγγέλλω ἐκ τῶν ἔσω πρὸς τὰ ἔξω, ἀναγγέλλω εἴς τινα, ἰδίως μυστικόν τι, σπουδαίαν τινὰ πληροφορίαν : Ἰλ.Ε 390 **εἰ μὴ μητρυιή.. Ἑρμέᾳ ἐξήγγειλεν,** Ἡρ.5,33 **ἐξαγγέλλει τις τῷ Ἀρισταγόρῃ,** Σοφ.ΟΚ 1393, Πλάτ.Πολ. 359Ε **ἵν' ἐξαγγέλλοιεν κατὰ μῆνα τῷ βασιλεῖ τὰ περὶ τὰ ποίμνια,** Ξεν.ΚΠ 7,5,49' κ. παθ. : Ἡρ 5,92 **ταῦτα.. ἐξαγγέλλεταί κως τοῖσι Βακχιάδῃσι**' ‖ ὁμ. ἐπὶ προδοτῶν ἢ λιποτακτῶν : Ξεν.ΚΠ 6,1,42 **ἐξάγγελλέ τε αὐτοῖς τὰ παρ' ἡμῶν**' ‖ τὸ μέσ. ὁμ. ὡς τὸ ἐνεργ. : Ἡρ.6,10 **διέπεμπον νυκτὸς ἕκαστος ἐς τοὺς ἑωυτοῦ ἐξαγγελλόμενος**' ‖ ἐνίοτε μετὰ μτχ. : Ξεν.Ἑλλ.7,5,10 **ἐξήγγειλε τῷ Ἀγησιλάῳ προσιὸν τὸ στράτευμα**' ‖ ὁμ. κ. παθ. : Ξεν.Ἀγησ.1,6 **ἐξηγγέλθη βασιλεὺς ἀθροίζων.. στράτευμα**' ‖ κ. ἀπροσώπως μετ' ἀπαρφ. : Ξεν.Ἑλλ.3,2,18 **τὸν μὲν οὖν Φαρνάβαζον ἐξηγγέλλετο μάχεσθαι κελεύειν,** Δημ.567' **2**) μτγν. ποιῶ τοῖς πᾶσι γνωστόν, διακηρύττω, διαλαλῶ : ΚΔ Πέτρ.1,2,9 **ὅπως τὰς ἀρετὰς ἐξαγγείλητε τοῦ ἐκ σκότους ὑμᾶς καλέσαντος**' ‖ νεώτ. ἀναγγέλλω τι μετ' ἐπισημότητος' **3**) μέσ. ὑπισχνοῦμαι : Σοφ.ΟΤ 148 **τῶνδε γὰρ χάριν καὶ δεῦρ' ἔβημεν ὧν ὅδ' ἐξαγγέλλεται,** Εὐρ.Ἴων 1605' ‖ κ. μετ' ἀπαρφ. : αὐτ.Ἡρακλ.531 **κἀξαγγέλλομαι θνῄσκειν ἀδελφῶν τῶνδε κἀμαυτῆς ὕπερ**' **4**) ἐκφράζω, ἐκφέρω, λέγω : Ἀριστλ.Ποιητ.1460b,11 **ταῦτα δ' ἐξαγγέλλεται λέξει,** Ἑρμογ.Ἰδ 2,5' ‖ ὀνομάζω : Πλάτ.Πολ.328Ε **πότερον χαλεπὸν τοῦ βίου ἢ πῶς σὺ αὐτὸ ἐξαγγέλλεις**' κ. παθ. : Τίμ.Λοκρ. 102Ε **ἁδοναὶ καὶ λῦπαι.. ἐξαγγελλόμεναι ὀνόμασι ποικίλοις**' **5**) ἰδίως τὸ μέσ. διηγοῦμαι : Ἡρ. 5,95 **Ἀλκαῖος.., ἐξαγγελλόμενος τὸ ἑωυτοῦ πάθος Μελανίππῳ ἀνδρὶ ἑταίρῳ**' ‖ μτγν. ὁμ. τὸ ἐνεργ. : Θεμίστ.Λόγ.15,184Β **Ὁμήρῳ καὶ Θουκυδίδῃ.. ἐξαγγέλλειν παραπλησίως πολέμους**' **6**) μσν. ἐξαγορεύω εἰς πνευματικόν, ἐξομολογοῦμαι : Δαμασκ.2,296Α, Στουδ.Θεόδ.1736C.

ἐξάγγελμα-ατος (τό) μσν. ἡ ἐξάγγελσις βλ.λ.

ἐξάγγελος (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐξαγγέλλων, γνωστοποιῶν τι εἰς τοὺς ἔξω, εἰς τοὺς ξένους, ὅθ. ὁ καταδίδων μυστικόν, καταδότης, γεν. ἀγγελιαφόρος, πληροφορητής : Θουκ 8,51 **αὐτὸς προφθάσας τῷ στρατεύματι ἐξάγγελος γίγνεται,** Πλάτ.Νόμ.964Ε **τοῖς πρεσβυτέροις δὲ ἐξαγγέλους γίγνεσθαι πάντων τῶν κατὰ πόλιν,** Πλούτ. Ἠθ.347Ε, Εὐστ.Πον.321,90' **2**) ἐπὶ τοῦ ἀρχαίου θεάτρου, ὁ ἐξαγγέλλων ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὰ ὄπισθεν αὐτῆς ἤτοι τὰ ἐν τῷ οἴκῳ συμβαίνοντα καὶ ἰδίως ὅσα δὲν πρέπει ἢ δὲν δύνανται νὰ παρασταθῶσι πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ θεατοῦ, ἀντίθ. ἄγγελος' πρβλ. Σχόλ.Εὐρ.Ἱππ.778 : Σοφ.ΟΤ 1223, αὐτ. Ἀντ.1278, Φιλόστρ.Σοφ.1,9.

ἐξάγγελσις-εως (ἡ) τὸ ἐξαγγέλλειν, ἐξαγγελία, ἔκθεσις, δ. ἐξάγγελμα : Ἀριστλ.Ῥητ.Ἀλ.1426b,26.

ἐξαγγελτήριος-ον νεώτ. ὁ ἐξαγγελτικός βλ.λ., ὁ ἐξαγγέλλων ἢ ἁρμόδιος πρὸς ἐξαγγελίαν.

ἐξαγγελτικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἐξαγγέλλων, ὁ φέρων ἀγγελίαν, πληροφορίαν : Ἀριστλ.Πρ.903a,24 **ἐξαγγελτικὸς τῇ διανοίᾳ**' **2**) μτγν. μετὰ γεν. ἐκφραστικός : Πρόκλ.Κρατ.72Ρ **ὀνόματα τῶν θείων διακόσμων ἐ-**' **3**) ὁ ἁρμόδιος, κατάλληλος εἰς τὸ ἐξαγγέλλειν βλ.λ.2), ὅθ. φλύαρος, κουτσομπόλης : Ἀριστλ.Ῥητ.1384b,7 **ἐξ-.. οἱ κακολόγοι.**

ἐξάγγελτος-ον ὁ ἐξαγγελθείς, ὁ προδεδομένος ἢ ἔκδηλος : Θουκ.8,14 **τοῦ μὴ ἐξ- γενέσθαι.**

ἐξαγγελῶ-όω μτγν. ποιῶ τινα ἄγγελον : Ἰω.Χρυσ. 5,936,25 **παρθενώσας καί,ὡς εἰπεῖν, ἐξαγγελώσας.**

ἐξαγγίζω ἐκ τοῦ ἄγγους, τοῦ ἀγγείου ἐξάγω, ἐκκενῶ : Ἱππ.Ἀρχ.Ἰητρ.22.

ἐξαγγλίζω νεώτ. ποιῶ τινα Ἄγγλον ἢ τι ἀγγλικόν, συνήθ. παθ. : **ἐξηγγλισμένη λέξις** (ἡ λαβοῦσα μορφὴν καὶ κλίσιν ἀγγλικήν).

ἐξαγγλισμός (ὁ) νεώτ. ἡ μεταβολή τινος εἰς Ἄγγλον ἢ εἰς ἀγγλικόν.

ἐξαγέτης Ἡσ. « καλομίνθη ».

ἐξᾰγῑάζω (1) μτγν. κ. γλωσσ. ἐξετάζω, σταθμῶμαι, ζυγίζω : Γλωσσ.' || μτγν. παθ. ἐπὶ μέτρων, εἶμαι καθωρισμένος : Ἥρων Στερεομ.2,54,3.

ἐξαγιάζω (2) νεώτ. καθαγιάζω.

ἐξαγιασμός (ὁ) νεώτ. ἡ μεταβολή τινος εἰς ἅγιον, καθαγίασις, ἁγίασις || ἡ μεταβολὴ τόπου, χώρου εἰς ἱερόν, καθιέρωσις.

ἐξαγίζω ἀπομακρύνω ὡς ἀκάθαρτον, ὡς κατηραμένον : Αἰσχ.Ἀγ.641 **ἐξαγισθέντας δόμων ἄνδρας διπλῇ μάστιγι** (σχόλ. « ἐξορισθέντας »).

ἐξαγινέω ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐξάγω βλ.λ. : Ἡρ.6,128 **ἐς γυμνάσια ἐξαγινέων.**

ἐξάγιον (τὸ) μτγν. δοκιμασία, δοκιμή : Γεωπ.2,32 **πῶς χρὴ τὸ ἐξάγιον τῶν ἄρτων ποιεῖσθαι·** **2)** πάπ. χρηματικὴ δόσις (πιθ.) : **ὑπὲρ πρώτου καὶ δευτέρου ἐξαγίου δευτέρας καταβολῆς.**

ἐξάγιον (τὸ) μτγν. κ. μσν. βάρος μιᾶς καὶ ἡμισείας δραχμῆς : Ὀρειβ.άπ.1,67, ΚΠορφ.Ἔκθ. 398Β **ἔστησεν ἡ βοῦλλα ἐξάγια ιη'.**

ἐξάγιστος-ον ἐπὶ προσ., ἐπάρατος, κατηραμένος, ἀχρεῖος : Δημ.798 **τοὺς δὲ πονηροτάτους καὶ ἐξαγίστους**, Διον.Ἁλ.Ρωμ.6,89 **ἐὰν δέ τις τῶν ἀπηγορευμένων τι ποιήσῃ, ἐξάγιστος ἔστω**, Φίλ. 1,265· || ἐπὶ ἀψύχων : Αἰσχίν.3,113 **καὶ τὸν λιμένα τὸν ἐξάγιστον καὶ ἐπάρατον·** **2)** Ἐπιγρ. ἐπὶ πραγμ., μεμολυσμένος, ἀκάθαρτος : **ἀσκοὶ ἐξάγιστοι·** **3)** ὁ εἰς τὴν θρησκείαν ἀναφερόμενος : Σοφ.ΟΚ 1526 **ἃ δ' ἐξάγιστα μηδὲ κινεῖται λόγῳ.**

ἐξαγκᾶλας-ον πάπ. ὁ περιέχων ἓξ ἀγκαλίδας.

ἐξαγκιστρῶ-όω νεώτ. κ. -ώνω βλ.λ. ἐξάγω, ἀπαλλάττω τι τοῦ ἀγκίστρου, τῆς ἀγκιστρώσεως.

ἐξαγκυλῶ-όω μτγν., παρακ. **ἐξηγκύλωμαι** δένω δι' ἀγκύλης, παθ. : Πολυδ.5,56 **ἱμάντος, ὃς κατὰ τὸν κύναγχον ἐξηγκύλωται·** **2)** τὸ μέσ. κρατῶ ἀκόντιον ἐκ τῆς ἀγκύλης : Σχόλ.Νίκ.Θηρ.170.

ἐξαγκυρίζω νεώτ. ναυτ. ἀποζευγνύω ἄγκιστρον ἢ κόρακα ἀπὸ κρίκου, φελλίου, δακτυλίου, δημ. ξεκοτσάρω, ξεγαντζώνω.

ἐξαγκυροδέτησις-εως (ἡ) νεώτ. ναυτ. ἡ λύσις τῆς ἁλύσεως ἀπὸ τῆς ἀγκύρας.

ἐξαγκυροδετῶ-έω νεώτ. ναυτ. λύω τὴν ἅλυσιν ἀπὸ τῆς ἀγκύρας.

ἐξαγκυρῶ-όω Ἡσ. ἐξάγω ἐκ τῶν στροφίγγων· Ἡσ. « ἐξαγκυρῶσαι θύραν· ἐκστροφῶσαι ».

ἐξάγκωνα ἐπίρρ. μσν. μετὰ τῶν χειρῶν δεδεμένων ἐκ τῶν ὄπισθεν, ὀπισθάγκωνα : Γεωργιλ.Βελ.π. Κορ.Ἀτ.2,127 **σίδηρα εἰς τοὺς πόδας των, ἐξάγκωνα δεμένους, μὲ τὰ σχοινὶν στὸν τράχηλον.**

(ἐ)ξαγκωνιάζομαι δημ. ἔχω τοὺς ἀγκῶνας ἔξω ἐξ ὀπῆς τοῦ ἐνδύματός μου, ἔχω διάτρητον κατὰ τοὺς ἀγκῶνας ἔνδυμα.

ἐξαγκωνίζω κ. μσν., μέλλ. ἀττ. **ἐξαγκωνιῶ** ὠθῶ διὰ τοῦ ἀγκῶνος : Ἀριστφ.Ἐκκλ.259 **ἐξαγκωνιῶ ὠδί·** **2)** μτγν. κ. μσν. δένω τὰς χεῖράς τινος ὀπίσω, ὀπισθάγκωνα βλ.λ. : Διόδ.Σ 34,2 **εἷλκον .. δεδεμένους ἐξαγκωνίσαντες**, Γεωργιλ.Βελ.π.Κορ. Ἀτ.2,127 **καὶ δένουσι τὰς χεῖράς του κι ἐξαγκωνίζουσίν τον·** **3)** μτγν. μτφ. : Φίλ.2,128 **ἐξηγκωνισμένος τὸν λογισμὸν** (περιωρισμένος τὸν νοῦν).

ἐξαγμός (ὁ) πάπ. ἐκλεκτὴ μερίς.

ἐξαγνίζω νεώτ. κ. δημ. ποιῶ τινα ἁγνόν, ἀποκαθαίρω τινὰ τοῦ ἠθικοῦ ρύπου· || ἀναφορ. πρὸς ἐγκλήματα, ἀποκαθαίρω τὸν ἐξ αὐτῶν ἠθικὸν ρύπον : Γρυπ.Αἰσχ.Εὐμ.19 **πρέπει τῆς μητέρας του τὸ φόνο νὰ ἐξαγνίσῃ.**

ἐξάγνισις-εως (ἡ) νεώτ. ὁ **ἐξαγνισμὸς** βλ.λ.

ἐξαγνισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἀφαίρεσις παντὸς ἠθικοῦ ρύπου, ἡ μεταβολή τινος εἰς ἁγνόν, ἐξιλασμός· **2)** ἡ ἀποβολὴ τοῦ ἔκ τινος ἐγκλήματος ἄγους : **ὁ ἐξαγνισμὸς τοῦ φόνου.**

ἐξαγνιστήριος-ον νεώτ. ὁ ἐξαγνίζων, **ὁ χρησιμεύων** πρὸς ἐξαγνισμόν, ἐξιλαστήριος.

ἐξαγνιστικός-ή-όν νεώτ. ἃ. ἐξαγνιστήριος βλ.λ.: **ἐξαγνιστικαὶ** πράξεις - **τελεταί**· ἐπίρρ. -ῶς.

ἐξάγνυμι, μέλλ. **ἐξάξω**, ἀόρ. **ἐξέαξα**, παθ. ἀόρ. **ἐξεάγην**, θραύω ἐκβάλλω ἢ κατασυντρίβω, σχίζω: Ἰλ.Ε 161 **ὡς δὲ λέων ἐν βουσὶ θορὼν ἐξ αὐχένα ἄξῃ**, Ἀπολλ.Ρ 4,1684· || κ. μτφ. : ΑΠ 6,219,16 **ἐκ μὲν ἅπαντα ἐν στέρνοις ἐάγη θυμὸν ὀρινόμενον.**

ἐξάγοδι Ἐπιγρ. δωρ. ὑποτ. ἀντὶ ἐξάγωντι = ἐξάγωσι τοῦ ρ. ἐξάγω βλ.λ.

ἐξαγόμενο(ν) (τὸ) νεώτ. κ. **δημ. τὸ οὐδ. τῆς παθ.** μτχ. τοῦ ἐνεστ. τοῦ ρ. **ἐξάγω** βλ.λ. ὡς ούσ. ὅ,τι διὰ συλλογισμῶν ἐξάγεται, τὸ συμπεραινόμενον, τὸ συμπέρασμα, τὸ πόρισμα : **τὸ ἐξαγόμενον τῶν ὅσων ἐλέχθησαν εἶναι ὅτι ἔσφαλες·** **2)** τὸ ἀποτέλεσμα ἀριθμητικῆς τινος πράξεως **καὶ** γεν. μαθηματικοῦ τινος ὑπολογισμοῦ.

ἐξαγόνι (τὸ) δημ. ἡ ἐξάστοιχος βλ.λ. **κριθή.**

ἐξαγορά (ἡ) νεώτ. τὸ ἐξαγοράζειν, ἡ πλήρης, ἡ κατ' ἀκέραιον ἀγορά : **ἡ ἐξαγορὰ τοῦ μεριδίου τῶν συγκληρονόμων·** **2)** μτφ. ἡ δωροδοκία : **ἐξαγορὰ συνειδήσεων·** **3)** ἡ καταβολὴ λύτρων πρὸς ἀπελευθέρωσιν, ἡ ἀπολύτρωσις ἀντὶ τιμήματος : **ἡ ἐξαγορὰ τῶν αἰχμαλώτων·** || γεν. ἡ ἀντὶ τιμήματος ἢ ἀνταλλάγματος ἀπαλλαγὴ ἀπὸ κακοῦ τινος : **τὸ δικαστήριον ἐπέτρεψε τὴν ἐξαγορὰν τῆς ποινῆς·** **4)** συνεκδ. τὸ παρεχόμενον ἀντὶ ἄλλου, ἡ ἀποζημίωσις, τὰ λύτρα : Ζερβ.μτφρ. Ἰλ.Α 160 **χωρὶς καμιὰν ἐξαγορὰ καὶ χωρὶς λύτρα.**

ἐξαγοράζω μτγν. κ. νεώτ. ἀγοράζω τι παρά τινος : Πολύβ.3,42,2 **ἐξηγόρασε παρ' αὐτῶν τά τε μονόξυλα πλοῖα καὶ τοὺς λέμβους·** || μτγν. κ. νεώτ. ἰδίως ἀγοράζω τι ὅλον, καθ' ὁλοκληρίαν, κατ' ἀκέραιον : Πλούτ.Κράσσ.2 **ἐξηγόραζε τὰ καιόμενα καὶ τὰ γειτνιῶντα τοῖς καιομένοις·** **2)** νεώτ. μτφ. ἐπιτυγχάνω τι διὰ δεκασμοῦ, ἐξασφαλίζω τι διὰ δωροδοκίας, δεκάζω, δωροδοκῶ : **ἐξηγόρασε δύο ἐκ τῶν ἐνόρκων - τὴν συγκατάθεσιν - τὴν ἀπόφασιν τοῦ συμβουλίου·** **3)** μτγν. κ. νεώτ. ἀπολυτρώνω, ἐλευθερώνω, ἀπαλλάσσω τινά τινος διὰ καταβολῆς λύτρων ἢ ἄλλου ἀνταλλάγματος· Ἡσ. « ἐξηγόρασας, ἠλευθέρωσας » : Διόδ.Σ 36,2,ΚΔ Γαλ.3,13 Χριστὸς ἡμᾶς **ἐξηγόρασεν ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου, - ἐξηγόρασε τὴν ποινήν του - τὸ ὑπόλοιπον τῆς θητείας του·** || μτγν. ὁμ. σημ. τὸ μέσ. : Μηναῖ.3,30 Ὠδ.3 ἐστερέωσε **τὴν** Ἐκκλησίαν **ὁ Χριστός, ἣν ἐξ ἐθνῶν ἐξηγοράσατο·** **4)** μτγν. μέσ. ἀποφεύγω δι' ἐξαγορᾶς, λυτροῦμαι κακοῦ τινος : Πολύκαρπ.1032Α **τὴν αἰώνιον κόλασιν ἐξαγοραζόμενοι·** **5)** νεώτ. μτφ. ἐπιτυγχάνω τι ἀντὶ ἀνταλλάγματος ἢ θυσίας : **ἐξηγόρασε τὴν ἐπιστημονικήν του δόξαν διὰ τῆς θυσίας τῆς ὑγείας του·** || ἀποζημιῶ διά τινα δυστυχίαν, παρέχω ἀντισήκωμα, συνήθ. παθ.· **6)** μτγν. φρ. **ἐξαγοράζω ἢ -ομαι τὸν καιρὸν** ποιοῦμαι συνετὴν χρῆσιν τοῦ καιροῦ, δθ. τῶν περιστάσεων : ΠΔ Δαν.2,8 **καιρὸν ὑμεῖς ἐξαγοράζετε**, ΚΔ Ἐφεσ.5,16 **ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρόν, ὅτι αἱ** ἡμέραι πονηραί εἰσι.

ἐξαγορασία (ἡ) γλωσσ. « ἡ λύτρωσις », **ἃ. ἐξαγόρασις** βλ.λ.

ἐξαγόρασις-εως μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἡ διὰ καταβολῆς χρημάτων ἀπαλλαγὴ ἢ ἀπελευθέρωσις, ἀπολύτρωσις, ἄ. ἐξαγορασία, ἐξαγορὰ βλ.λ. : Κοσμ.476Β˙ **2**) νεώτ. ἡ διὰ καταβολῆς χρημάτων ἀπόκτησίς τινος, ἡ ἐξαγορά.

(ἐ)ξαγορασμός (ὁ) νεώτ. κ.δημ. ἡ ἐξ ὁλοκλήρου ἀγορά, ἡ ἐξαγορὰ βλ.λ.1)˙ **2**) μτφ. ἡ δωροδοκία : **ἐξαγορασμὸς συνειδήσεων**˙ πρβλ.ἐξαγορὰ 3)˙ **3**) ἡ ἀντὶ ἀνταλλάγματος ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῶν ἐπακολούθων ἀμαρτήματος, ἡ ἐξαγορὰ βλ.λ.3) : **αὐτὸ ποὺ ἔκαμες δὲν ἔχει ἐξαγορασμό.**

ἐξαγορεία (ἡ) μτγν. κ. μσν. ἡ δι' ἐξομολογήσεως θεραπεία : Πτολ.Τετράβ.170 **ἐνθουσιασμοῖς καὶ ἐξαγορείαις** (δ. γρ. ἐξαγορίαις)˙ **2**) ἡ τῶν ἀπορρήτων ἀποκάλυψις, ἐκμυστήρευσις, ἐξομολόγησις : Παχυμ.Γ'Ανδρ.Πολ.2,10,89C **τὰς ἐξαγορείας παρελογίζετο**˙ **3**) εἰδ. ἡ ὑπὸ ἱερέως ἐκτέλεσις τοῦ μυστηρίου τῆς ἐξομολογήσεως βλ.λ. : Βαλσαμ.'Απ.19 **τοῖς λαϊκοῖς ἱερεῦσιν .. ἐπιτραπήσεται τῆς ἐξαγορείας τὸ δίκαιον.**

ἐξαγόρευσις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ἐξαγορεύειν, ἡ ἐξαγορεία βλ.λ. 2) : Διον.'Αλ.Ρητ.8,14 **τὸ γὰρ ἐξεῖπω ὥσπερ ἀπορρήτου λόγου ἐξαγόρευσιν ἔχει**˙ **2**) ἡ δι' ἐξομολογήσεως θεραπεία, ἡ ἐξαγορεία βλ.λ. 1) : Πτολ.Τετράβ.154.

(ἐ)ξαγορευτής (ὁ) μτγν., μσν. κ. δημ. ὁ ἐξαγορεύων, ἐξαγγέλλων μυστικόν τι, ἰδίως ὁ ἐξομολογούμενος τὰς ἁμαρτίας αὐτοῦ : Πτολ.Τετράβ.158 **ἐξαγορευτὰς ὑπόπτους**˙ **2**) μσν. κ. δημ. ὁ ἐξομολογῶν, ἐξομολογητής : Γεωργιλ.Θαν.Ρ ἐν Κορ.'Ατ.2,128 **ἔκοφε τοὺς παπάδες, διακόνους καὶ κλησιαστικοὺς καὶ τοὺς ξαγορευτάδες.**

ἐξαγορευτικός-ή-όν μτγν. ὁ ἐξαγορεύων, ὁ ἁρμόδιος ὅπως ἐκφράσῃ ἢ ἑρμηνεύσῃ τι : Λουκ.'Ορχ.36 **καὶ τῶν ἐννοηθέντων ἐξαγορευτική, καὶ τῶν ἀφανῶν σαφηνιστική** (ἐπιστήμη).

ἐξαγορεύω κ. μσν., μέλλ. **ἐξερῶ,** μτγν. κ. μσν. **ἐξαγορεύσω,** ἀόρ. **ἐξεῖπον,** μτγν. κ. μσν. **ἐξηγόρευσα,** παρακ. **ἐξείρηκα** λέγω τι ἔξω, ἐξαγγέλλω, γνωστὸν ποιοῦμαι˙ Ἡσ. « φανερῶ, πᾶσι δηλῶ, λέγω » : 'Οδ.Λ 234 **ἠδὲ ἑκάστη ὃν γόνον ἐξαγόρευεν,** 'Ορφ.'Αργ.1355 **τί σοι .. ἐξαγορεύσω, ὅσσα πάθον**˙ **2**) ἀποκαλύπτω μυστικόν τι ἢ μυστήριον, προδίδω : Ἡρ.2,170 **τοῦ οὐκ ὅσιον ποιεῦμαι ἐπὶ τοιούτῳ πρήγματι ἐξαγορεύειν τοὔνομα,** Πλούτ.'Ηθ.54Α **αἰτίας τινὰς ἀπορρήτους ἐξαγορεύοντες,** Λουκ.'Αλ.33 **ἐξαγορεύοντα τοῖν θεοῖν τἀπόρρητα**˙ **3**) μτγν. ὁμολογῶ τὰς ἁμαρτίας μου, ἐξομολογοῦμαι : ΠΔ Λευϊτ.5,5 **καὶ ἐξαγορεύσει τὴν ἁμαρτίαν περὶ ὧν ἡμάρτηκε κατ' αὐτῆς,** Πλούτ.'Ηθ.168D **ἐξαγορεύει τινὰς ἁμαρτίας αὑτοῦ καὶ πλημμελείας**˙ **4**) μσν. ἐξομολογῶ τινα˙ πρβλ.Κορ.'Ατ.2,128.

ἐξαγορία (ἡ) μτγν. ἄ. ἐξαγορεία βλ.λ.

ἑξάγραμμα-ατος (τὸ) νεώτ. κ. **ἑξάγραμμον** σχῆμα ἐκ δύο ἰσοπλεύρων τριγώνων κειμένων ἐπαλλήλως καὶ συμμετρικῶς περὶ τὸ κοινὸν αὐτῶν κέντρον, ἄ. ἑξάλφα, ἑξάκτινος ἀστήρ.

ἑξαγράμμᾰτος-ον μτγν. κ. νεώτ (γράμμα) ὁ συνιστάμενος ἐξ ἓξ γραμμάτων : 'Επιφάν.τ.1,243Β **τὸ ἑξαγράμματον ὄνομα.**

ἑξάγραμμον (τὸ) νεώτ. ἄ. ἑξάγραμμα βλ.λ.

ἑξάγραμμος-ον μσν. (γράμμα) ὁ ἔχων, ὁ ζυγίζων ἓξ γραμμάρια : Πασχ.Χρον.706,9 **νόμισμα ἑξάγραμμον ἀργυροῦν.**

ἐξαγριαίνω κ. νεώτ. (ἄγριος) ἐξαγριῶ, ἐξοργίζω : Πλάτ.Λύσ.206Β **λόγοις τε καὶ ᾠδαῖς μὴ κηλεῖν ἀλλ' ἐξαγριαίνειν,** Πλούτ.Δίων 7˙ κ. παθ. : Πλάτ.Πολ.336D **ὑπὸ τοῦ λόγου ἤρχετο ἐξαγριαίνεσθαι,** 'Αριστλ.ΖΙ 571b,31˙ **2**) μτγν. τὸ ἐνεργ. **ἀμτβ. ἀντὶ τοῦ παθ.** ἐξαγριαίνομαι, ἐξαγριοῦμαι : 'Απп.'Ιλλυρ.23.

ἐξαγριῶ-όω κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **ἐξαγριώνω** καθιστῶ τινα ἢ τι ἄγριον, ἄ. ἀπαγριῶ, ἀντίθ. ἐξημερῶ βλ.λ., ἐπὶ φυτῶν : Θεόφρ.ΦΙ 3,2,3 **ἅπαν τὸ ἐξαγριούμενον τοῖς καρποῖς χεῖρον γίνεται**˙ ‖ ἀναφορ. πρὸς χώραν, καθιστῶ ἄγριον, ἔρημον, χέρσον, ἐρημώνω : Αἰσχίν.1,98 **τόπον μὲν πολύν, δεινῶς δ' ἐξηγριωμένον ὑπὸ τούτου,** Διόδ Σ 20,69 **ἣν διὰ τὸν πόλεμον ἐξηγρίωσαν χώραν**˙ ‖ ἀναφορ. πρὸς τοὺς κατοίκους, ἐκβαρβαρῶ : 'Ισοκρ.9,67 **τὸν δὲ τόπον ἄμικτον ὅλον παραλαβὼν καὶ παντάπασιν ἐξηγριωμένον ἡμερώτερον .. κατέστησεν**˙ ‖ νεώτ. κ. δημ. ἀναφορ. πρὸς ἀνθρώπους καὶ ἥμερα δένδρα, περιάγω εἰς ἀγρίαν κατάστασιν, συνήθ. παθ. : **ἀπὸ τὴ δυστυχία ἐξ-**˙ **2**) κ. μσν. κ. νεώτ. μτφ. ὡς τὸ ἐξαγριαίνω βλ.λ., καθιστῶ τινα ἄγριον, ἀτίθασον, ἐξοργίζω, ἐξερεθίζω, ἐξάπτω : Ἡρ.6,123 **οἱ μὲν γὰρ ἐξηγρίωσαν τοὺς ὑπολοίπους Πεισιστρατιδέων Ἵππαρχον ἀποκτείναντες,** Εὐρ.Φοίν.876, Πλάτ.Νόμ.870Α **ψυχῆς ἐξηγριωμένης ὑπὸ πόθων,** ΠΔ Δαν.6,7 **καὶ ἐξηγριώθη πρὸς αὐτὸν** (δ. γρ. ἐξηγριάνθη), **- τὸν ἐξηγρίωσε διὰ τῆς ἐπιμονῆς του, - ἐξαγριώνεται ὅταν τοῦ ζητήσουν συνδρομήν**˙ **3**) μτγν. τὸ ἐνεργ. ὡς ἀμτβ. ἐξαγριοῦμαι, ἐξαγριαίνομαι, γίνομαι ἢ εἶμαι ἄγριος, ἀγριεύω : 'Ιώσ. ΑΙ 17,6,1 **ἀπεγνωκὼς δὲ περιοίσειν .. ἐξηγρίωσεν.**

ἐξαγριώνω νεώτ. κ. δημ. ἐξαγριῶ βλ.λ.

ἐξαγρίωσις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ., δημ. **-η** ἡ μεταβολὴ ἀπὸ ἡμέρου εἰς ἀγρίαν κατάστασιν, ἀπαγρίωσις : Θησ.Στεφ. ἐν λ.˙ **2**) κ. νεώτ. παρόργισις, ἐρεθισμός : Λασκαρ.Μυστ.85 **παρὰ τὴν ἐξαγρίωσή του ἐναντίον μου.**

ἐξαγριωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ προξενῶν ἐξαγρίωσιν, ἀντίθ. ἐξημερωτικός˙ ἐπίρρ. **-ῶς.**

ἐξαγροικίζω μσν. μ. κτ. μτχ. παθ. ἀορ. **ἐξαγροικισθείς** καθιστῶ τινα ἀγροῖκον, ἄξεστον, βάρβαρον, ἐκβαρβαρῶ : Εὐστ.Σχόλ.Διον.Περ.875.

ἐξαγρῶ-έω 'Επιγρ. ἐξαιρῶ˙ Ἡσ. « ἐξαγρεῖν, ἐξάγειν, ἐξαιρεῖν » : 'Επιγρ.'Ηλιδος.

ἐξαγωνία (ἡ) νεώτ. βοταν. ἡ ἰδιότης, τὸ γνώρισμα τοῦ ἑξαγώνου ἄνθους.

ἑξάγωνος-ον νεώτ. βοταν. ἐπὶ ἀνθέων, ὁ ἔχων ἓξ στυλίσκους δεκτικοὺς γύρεως.

ἐξάγω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. (οἱ χρόνοι ὡς οἱ τοῦ ἄγω), εἰδ. παρακ. **ἐξῆχα** κ. **ἐξαγήγοχα** (πάπ.) κυρ. ἐπὶ προσ. (π. 'Ομ. πάντοτε) κ. γεν. ἐπὶ ἐμβίων, μετὰ γεν. τόπου, ἄγω ἔξω, ὁδηγῶ, φέρω ἔξω ἢ μακράν τινος : 'Ιλ.Ε 35 μάχης **ἐξήγαγε θοῦρον Ἄρηα,** 'Οδ.Χ458 **δμωὰς δ' ἐξαγαγόντες ἐϋσταθέος μεγάροιο**˙ ‖ ὁμ. μετ' ἐμπροθ. γεν. (**ἔκ τινος**) : αὐτ.Υ 21 **ἐξάγαγ' ἐξ ἄντροιο,** Ἡρ.4,148 **αὐτός τε ὑπεδέκετό σφεας ἐξάξειν ἐκ τῆς χώρης, - ἐξήγαγον τὸν τυφλὸν ἐκ τῆς οἰκίας - τὰ ζῶα ἐκ τοῦ στάβλου**˙ ‖ φέρω ἔξω, ἵνα ὁδηγήσω εἴς τι, οἷον εἰς μάχην, θήραν κλπ. : Ἡρ.1,79 **τοὺς Λυδοὺς ἐξῆγε ἐς μάχην,** 'Αριστφ. ἀπ.2D **ἐ- ἐπὶ θήραν τινά,** Ξεν.Κυν.6,2˙ ‖ ὅθ. κ. φέρω τινὰ εἰς τὸν κόσμον, εἰς τὸ φῶς : 'Ιλ.Π 188 **τὸν γε μογοστόκος Εἰλείθυια ἐξάγαγε πρὸ φόωσδε**˙ ‖ ἐπὶ νεοσσῶν, φέρω, ὁδηγῶ ἔξω τῆς φωλεᾶς : 'Αριστλ.ΖΙ 613b,12 **ἔπειτα .. εὐθὺς ἐξάγουσι τοὺς νεοττούς**˙ ‖ ἐξάγω ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου, ἀπελευθερῶ : ΚΔ Πράξ.16,39 **καὶ ἐξαγαγόντες ἠρώτων ἐξελθεῖν τῆς πόλεως**˙ ‖ μετὰ συστοίχ. αἰτ. : Σοφ.ΟΚ 98 **ὥς με τήνδε τὴν ὁδὸν .. ἐξήγαγ' εἰς τόδ' ἄλσος**˙ ‖ μσν. συνεκδ. κ. ἐπὶ πύλης δι' ἧς διέρχονται οἱ ἐξερχόμενοι, ὁδηγῶ ἔξω : ΚΠορφ.'Εκθ.168Β **τῆς ἐξαγούσης πύλης**˙ **2**) κτ. παράλ. τοῦ στρατὸς ὡς ἀντικειμ., κτ. τὸ φαινόμ. ἀμτβ., ἐπὶ ἡγουμένων στρατοῦ, πορεύομαι ἔξω, ἐξορμῶ, ἐκστρατεύω : Ξεν.'Ελλ.4,5,14 **γνόντες δὲ ταῦτα ἐξάγουσι,** αὐτ.5,4,38˙ ‖ γεν.

ἐξέρχομαι : Ἰλ.Η 336 **τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες**, Ξεν.ΚΠ, αὐτ.6,1,24 **ἐξῆγεν ἀεὶ εἰς προνομάς**, αὐτ.Ἑλλ.6,5,18· **3**) ὁμ. ἀμτβ. ἐπὶ καταστάσεων, παρέρχομαι, περνῶ : Ἐπίκ.ἀπ. 447 **οἱ μεγάλοι πόνοι συντόμως ἐξάγουσιν, οἱ δὲ χρόνιοι μέγεθος οὐκ ἔχουσιν**, Μᾶρκ.Αὐρ. 7,33· **4**) κ. μσν. κ. νεώτ. ἀπομακρύνω τινὰ ἔκ τινος κακοῦ, ἀπαλλάσσω : Πίνδ.Π 3,51 **λύσαις ἄλλον ἀλλοίων ἀχέων ἔξαγεν**, Πλούτ.Ἠθ.36D **ἐξάγει τὰ ποιήματα τοῦ μύθου καὶ τοῦ προσωπείου**, Μηναῖ.1,4 Ὠδ.7 **ἐκ χειρὸς τοῦ πονηροῦ ἐξαγαγόντα ἡμᾶς**, - **μὲ ἐξήγαγεν ἐκ τῆς δυσχερείας** - **ἐκ τῆς πλάνης**· ‖ μτγν. εἰδ. **ἐξάγω τινὰ τοῦ ζῆν ἢ ἐκ τοῦ ζῆν, τοῦ βίου** κτλ. φονεύω : Πολύβ.24,12,13 **αὑτοὺς ἐξάγειν ἐκ τοῦ ζῆν** [νὰ αὐτοχειριασθοῦν], αὐτ.40,3,5 **ἐκ τοῦ ζῆν παραλόγως αὐτοὺς ἐξῆγον**, Πλούτ.Ἠθ.837E **ἐ- τοῦ βίου**· ‖ μτγν. κ. ἁπλῶς **ἐξάγω** = ἐπιφέρω τὸν θάνατον : Χρύσ.Στωϊκ.3,188 **ἐ- ἑαυτόν**, Μητρόδ.49 **ὅταν ἡμᾶς τὸ χρεὼν ἐξάγῃ**· **5**) εἰδ. ἐκβάλλω τινὰ ἔκ τινος, ἰδίως ἐκ κτήματος ἐφ' οὗ ἔχει ἀξιώσεις : Δημ.865 **ἐξήγαγέ με ἐκ ταύτης τῆς γῆς**· ‖ κ. παθ. **ἐξάγομαι** ἐκδιώκομαι : Αἰσχίν.Σωκρ.37 **ἐ- ὑπὸ τοῦ παιδοτρίβου**· **6**) κ. μσν. κ. νεώτ. φέρω τι ἔξω ἢ μακράν, ἀποβάλλω, ἀπαλλάσσομαι ἔκ τινος : Θεόφρ.Φ1 5,6,3· ‖ εἰδ. ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ἀπάγω, ἀποχετεύω : Δημ.1276 **ὅταν τὸ τούτου παραλλάξῃ χωρίον, πάλιν εἰς τὴν ὁδὸν ἐξαγαγεῖν**· κ. παθ. : Ξεν.Οἰκ.20,12 **ὡς τὸ ὕδωρ ἐξάγεται τάφροις**· ‖ ὁμ. ἐπὶ ἐφιδρώσεως, ἑλκύω, φέρω ἔξω, παθ. : Ἱππ.Ἀέρ.8 **ἐξάγεται μὲν γὰρ ὑπὸ τοῦ ἡλίου**· ‖ μτγν. κ. μσν. ἰατρ. ἐπὶ καθαρτικῶν φαρμάκων, ἐκβάλλω τι ἢ καθαρίζω : Πλούτ.Ἠθ.134C **τήκουσαι τὰ ὑποκείμενα πλείονα ποιοῦσι περίττωσιν ἢ ἐξάγουσιν**, Γεωπ.12,26,1 **ἕλμινθας ἐξάγει**· ‖ νεώτ. φέρω, κομίζω ἔξω : **ἐξήγαγον τὰ στρώματα εἰς τὸν ἥλιον** - **τὸ μέλι ἐκ τοῦ δοχείου** - **ὕδωρ ἐκ τοῦ φρέατος**· ‖ νεώτ. ἀποχωρίζω διὰ προσπαθείας, διὰ πιέσεως : **ἐξάγω τὸ μέλι ἐκ τῶν κηρηθρῶν**, - **ἐξήχθησαν δύο ὀκάδες οἰνοπνεύματος**· ‖ νεώτ. ἀποσπῶ βιαίως ἐκ τῆς θέσεώς του, ἐκριζῶ : **ἐξήγαγεν ἀποτόμως τὸν ὀδόντα μου**, - **ἐξήγαγε λίθον ἐκ τοῦ τοίχου**· ‖ ἐπὶ ἐνδυμάτων, ἀποβάλλω : **ἐξήγαγε τὸν πῖλόν του** - **τὰ ὑποδήματά του**· **7**) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἀναφορ. πρὸς προϊόντα, ἐμπορεύματα κλπ., ποιοῦμαι ἐξαγωγήν, μεταφέρω ἐκ τοῦ τόπου παραγωγῆς εἰς ἄλλον πρὸς πώλησιν : Αἰσχ. ἀπ.263 **ναυβάτην φορτηγόν, ὅστις ῥῶπον ἐξάγει χθονός**, Λύσ.10,10 **εἴ τις ἐξαγαγὼν παῖδα ληφθείη** [ἵνα ἔχῃ ὡς δοῦλον], Πάπ. **ἐ- παιδίσκην ἐξ Ἀμμώνων**· ‖ νεώτ. κ. δημ. εἰδ. εἰς τὴν ξένην : **ἡ Ἑλλὰς ἐξάγει σῦκα, σταφίδα, καπνόν, ἔλαιον**· ‖ ὁμ. τὸ μέσ. : Ξεν.Ἀθ.2,3 **οὐ γάρ ἐστι πόλις οὐδεμία ἥτις οὐ δεῖται εἰσάγεσθαί τι ἢ ἐξάγεσθαι**· ‖ τὸ οὐδ. παθ. μτχ. ἐνεστ. **τὰ ἐξαγόμενα** [ἐνν. ἐμπορεύματα], αἱ ἐξαγωγαί : Ἀριστλ. Ρητ.1359b,22· ‖ κ. νεώτ. γεν. ἄγω τι ἐκτὸς πόλεώς τινος ἢ χώρας πρὸς οἱονδήποτε σκοπόν : Θουκ.6,31 **πολλὰ ἂν τάλαντα ηὑρέθη ἐκ τῆς πόλεως τὰ πάντα ἐξαγόμενα**, - **τοῦ ἐπετράπη νὰ ἐξαγάγῃ ποσόν τι ἀργύρου**· ‖ κ. νεώτ. εἰδ. φέρω τι κρυφίως ἐκτὸς πόλεως ἢ χώρας : Ξεν. Πόρ.4,21 **ἀργύριον μὲν γὰρ πῶς καὶ φωράσειεν ἄν τις τὸ δημόσιον ἐξαγόμενον, ὁμοίου τοῦ ἰδίου ὄντος αὐτῷ**; - **θὰ ἐφαρμοσθῇ ὁ νόμος κατὰ τῶν ἐξαγόντων συνάλλαγμα**· **8**) ἐπὶ οἰκοδομῆς, ἐκτείνω περαιτέρω, ἐπεκτείνω ἐξώτερον : Δημ.1278 **ἐξαγαγὼν ἔξω τὴν αἱμασιάν, ἵνα τὰ δένδρα τῆς ὁδοῦ ποιήσειεν εἴσω**· κ. παθ. : Θουκ. 1,93 **μείζων γὰρ ὁ περίβολος πανταχῇ ἐξήχθη τῆς πόλεως**· **9**) μτγν. ἐπὶ δαπανῶν, ἐξέρχομαι τοῦ μετρίου, αὐξάνω, ἐπαυξάνω, παθ. : Δίων Κ 43,25 **τὰ ἀναλώματα τῶν τι ἐχόντων ἐπὶ πλεῖστον ὑπ' ἀσωτίας ἐξηγμένα** .. **ἐμετρίασεν**· **10**) παράγω ὡς καρπόν, ὡς προϊόν : Σοφ.ἀπ.834 **οὐκ ἐξάγουσι καρπὸν οἱ ψευδεῖς λόγοι**, ΠΔ Γέν.1,20 **ἐξαγαγέτω τὰ ὕδατα ἑρπετὰ ψυχῶν ζωσῶν**· ‖ ἀναφορ. πρὸς ᾠά, ἐκκολάπτω : Ἀριστλ.ΖΙ 564b,8 **τοσαῦτα γὰρ** [ᾠὰ] **δύνανται μόνα ἐπῳάζουσαι ἐξάγειν**· **11**) προκαλῶ, ἐπιφέρω, διεγείρω : Εὐρ.Ἱκ.770 **ἄκραντ' ὀδύρει ταῖσδέ τ' ἐξάγεις δάκρυ**, Ξεν.ΚΠ 2,2,15,Πλούτ.Ἠθ.663C **τὸ ποικίλον ἐξάγει καὶ γοητεύει τὴν ὄρεξιν**· ‖ τὸ μέσ. συνεπάγομαι : Ξεν.Ἱερ.9,11 **ὡς μικρὰ ἆθλα μεγάλας δαπάνας** .. **ἐξάγεται**· **12**) νεώτ. καταλήγω εἰς συμπέρασμα, συνάγω, συμπεραίνω : **τί ἐξάγεις ἐξ ὅσων ἤκουσες**; - **ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐξάγεται τὸ ἑξῆς**· ‖ τὸ οὐδ. τῆς μτχ. ἐνεστ.ὡς οὐσ. **τὸ ἐξαγόμενον** βλ.λ.· **13**) εἰδ. μαθ. **ἐξάγω τὴν τετραγωνικὴν ἢ ἄλλην ῥίζαν ἀριθμοῦ** ὑπολογίζω ἤτοι εὑρίσκω αὐτὴν διὰ καταλλήλου ὑπολογισμοῦ· **14**) παρασύρω : Εὐρ.Ἀλκ.1080 **ἔγνωκα καὐτός, ἀλλ' ἔρως τις ἐξάγει**· ‖ μετ' ἐμπροθ. αἰτ. κινῶ, παρακινῶ τινα εἴς τι, ὠθῶ, ἐξωθῶ ἐπί τι : αὐτ.Ἴων 361 **καὶ μή μ' ἐπ' οἶκτον ἔξαγ' οὗ 'λελήσμεθα**, Θουκ.3,45· ‖ κ. ἐπὶ κακῆς σημ. παρασύρω : Θέογν.414 **οὐδέ με οἶνος ἐ- ὥστε εἰπεῖν**, Θουκ. 6,89 **ἐπὶ τὰ πονηρότερα ἐξῆγον τὸν ὄχλον**, Δίων Κ 52,23· ‖ ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Εὐρ.Ἡρ.775 **ὁ χρυσὸς ἅ τ' εὐτυχία φρενῶν βροτοὺς ἐξάγεται**· ‖ τὰ παθ. μετ' ἀπαρφ. παρασύρομαι νὰ πράξω τι : Λυσ.2,61, Πλάτ.Πολ.572B **ταῦτα μὲν τοίνυν ἐπὶ πλέον ἐξήχθημεν εἰπεῖν**, Δημ.527 **ἀλλ' ἃ μὲν ἄν τις ἄφνω** .. **ἐξαχθῇ πρᾶξαι**· ‖ ἀπολ. παραφέρομαι ὑπὸ τοῦ πάθους, γίνομαι σφοδρός : Δείν. 1,15 **τὸν δὲ κατάπτυστον τοῦτον καὶ Σκύθην· ἐξάγομαι γάρ· ὃν οὐχ εἷς** .., Παυσ.5,17,8 **ἐξαγόμενός τε ὑπὸ τοῦ θυμοῦ**· **15**) μτγν., ἐπὶ τοῦ λόγου, παρεκβαίνω : Πλούτ.Ἠθ.42F **εἰς ἄλλας ὑποθέσεις ἐξάγοντες καὶ παρεμβάλλοντες ἐρωτήματα**· **16**) μτγν., Ἐπιγρ. κ. πάπ. φέρω εἰς πέρας, ἐκτελῶ, ἐπιτελῶ, τὰ καταφέρνω : Πλούτ.Μάρκ.14 **εἰς ἔργον ἐξαγαγεῖν τὸ πρόβλημα**, Ἐπιγρ. **εἰς ὅσας αὐτὸς λειτουργίας κεχειροτόνηκεν καλῶς καὶ ἐνδόξως ἐξῆγεν**· κ. παθ. : Πάπ. **ἵνα ἐξάγηται τὰ κατὰ τὴν πραγματείαν**· **17**) μτγν. ἀποδίδω εἰς ἄλλην γλῶσσαν, μεταγλωττίζω : Πλούτ.Νομ.13 **πρὸς τὴν ἑλληνικὴν διάλεκτον ἐξάγειν τοὔνομα**· **18**) παρέχω ὁδηγίας ἐν διαθήκῃ : Λύκων π. Διογ.Λ 5,72 **ἐμαυτὸν οὕτως ἐξάγω**· **19**) μτγν. ἀσκῶ, ἐξασκῶ : Διον.Ἁλ.Ρωμ.2,56 **τὴν ἀρχὴν οὐκέτι βασιλικῶς,ἀλλὰ τυραννικώτερον ἐξάγειν**· **20**) μτγν. ἀμτβ. διάγω τὸν βίον : Διόδ.Σ 3,43 **οἱ τὸ μὲν παλαιὸν ἐξῆγον δικαιοσύνῃ χρώμενοι**.

ἐξαγωγεύς-έως [ὁ] κ. νεώτ.,δημ. **-έας ὁ ἐξάγων**, ὁδηγῶν τι ἔξω καὶ ἰδίως στρατεύματα : Διόδ.Σ 15,38· ‖ εἰδ. ἐπὶ τῆς βασιλίσσης τῶν μελισσῶν : Ἀριστλ.ΖΙ 625a,22· **2**) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐξάγων ἐμπορεύματα εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἐκ τοῦ τόπου παραγωγῆς : **ἐξαγωγεὺς ἐλαίου καὶ ἄλλων ἐγχωρίων προϊόντων**· **3**) νεώτ. ἐργαλεῖον ἢ μέλος ἐργαλείου χρησίμου πρὸς ἐξαγωγήν τινος, ἐξολκεύς : **ἐξαγωγεὺς μέλιτος**· **4**) γλωσσ. ἡ ἐξαγωγίς βλ.λ.

ἐξαγωγή [ἡ] κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ὁδήγησίς τινος πρὸς τὰ ἔξω, εἰδ. τὸ ὁδηγεῖν στρατεύματα ἔξω τῆς χώρας, στρατιωτικὴ ἀποστολή, ἐκστρατεία, ἐπιδρομή : Ξεν. Ἱππαρχ.4,9 **τὰς γε μὴν ἐξαγωγὰς τοῦ ἱππικοῦ ἧττον ἂν οἱ πολέμιοι αἰσθάνοιντο**, Πολύβ.5,24,4· ‖ εἰδ. ἡ ἔξοδος τῶν Ἑβραίων ἐκ τῆς Αἰγύπτου : Φίλ.1,438· **2**) κ. νεώτ. τὸ φέρειν τι, ἁπλῶς ἢ δι' ἀποσπάσεως, πρὸς τὰ ἔξω, εἰδ. ἡ ἀπόσπασις πλοίου ἐκ τῶν βραχέων : Ἡρ.4,179 **καὶ οἱ ἀπορέοντι τὴν ἐξαγωγὴν λόγος**

ἐστὶ φανῆναι Τρίτωνα,- **ἐ- τοῦ παιδὸς ἐκ τοῦ φρέατος - τοῦ ξίφους ἐκ τοῦ κολεοῦ - τοῦ ἐλαίου ἐκ τῶν ἐλαιῶν - τοῦ ὀδόντος**· **3**) κ. νεώτ. ἡ ἐκ χώρας τινὸς εἰς ἄλλην μετοίκησις : Δημ.763 **ὃς οὖν τὴν μὲν ἀδελφὴν ἐπ' ἐξαγωγῇ φησι μὲν ἐκδοῦναι**· **4**) κ. νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἡ εἰς τὴν ξένην ἀποστολὴ ἢ μεταφορὰ ἐμπορευμάτων πρὸς πώλησιν : Ἡρ.5,6 **πωλέουσι τὰ τέκνα ἐπ' ἐξαγωγῇ**, Πάπ. **ἐξαγωγὴ τοῦ σίτου,- ἀπηγορεύθη ἡ ἐξαγωγὴ τοῦ ἐλαίου**· || νεώτ. κτ. ἐπέκτ. **ἐξαγωγὴ συναλλάγματος - χρυσοῦ** ἡ μεταφορὰ αὐτοῦ εἰς τὴν ξένην· || φρ. **ἐξαγωγὴν δίδωμι (ἢ παρέχομαι)-λαμβάνω** δίδω - λαμβάνω ἄδειαν πρὸς ἐξαγωγὴν ἐμπορευμάτων : Ἰσοκρ.17,57 **τὰς τῶν ἄλλων ἐμπόρων ναῦς κενὰς ἐκπέμποντες ὑμῖν ἐξαγωγὴν ἔδοσαν**, Πλάτ.Νόμ.705B,Δημ.917 **ἔλαβε τὴν ἐξαγωγὴν τοῦ σίτου καὶ τὴν ἀτέλειαν**· || νεώτ. κ. δημ. συνεκδ. τὸ σύνολον τῶν ἐξαγομένων ἔκ τινος χώρας πρὸς πώλησιν ἢ αὐτὸ τὸ ἐξαγωγικὸν ἐμπόριον· **5**) μτγν. ἀμτβ. ἡ ἀπολλαγὴ ἀπό τινος : Πολύβ.2,39,4 **πρὸς τὴν τῶν παρόντων κακῶν ἐξαγωγήν**, Πλούτ.Ἠθ.1063,Ὠριγ.κτ.Κέλσ.414 **εὔλογος ἐξαγωγὴ οὐδεμία ἡμῖν εἶναι δοκεῖ, εἰ μὴ ἡ δι' εὐσέβειαν**· || φρ. **ἐξαγωγὴν ποιοῦμαι περὶ τῶν ἀμφισβητουμένων** διαλύω, συμβιβάζω τὰς διαφοράς : Πολύβ.9,33,11· || μτγν. κ. μσν. εἰδ. **ἐ- ἐκ τοῦ ζῆν** ἢ **ἐ- τοῦ βίου** τὸ τέλος τῆς ζωῆς, ὁ θάνατος: Ἐπίκ.Δόξ.20,Μηναῖ.1,20 Συναξ. **προσαχθέντες τῷ βασιλεῖ.. διαφόρους δέχονται τοῦ βίου ἐξαγωγάς**· || μτγν. ἁπλῶς **ἐξαγωγὴ** ἡ αὐτοκτονία :Χρύσ. Στωϊκ.3,188· **6**) ἡ ἐκκένωσις : Ἀριστλ.Πρ.869b,28, Πλούτ.Ἠθ.134C **μὴ περιμένουσαι τὰς κατὰ φύσιν ἐξαγωγάς**· **7**) ὡς νομικὸς ὅρος, ἐκδίωξις, ἀποβολὴ ἀπὸ ἀμφισβητουμένης ἰδιοκτησίας ἢ κληρονομίας, ἔξωσις : Ἰσαῖ.3,32,Δημ.1090 **γενομένης οὖν τῆς ἐξαγωγῆς . . ἐλάχομεν πρὸς τὸν ἄρχοντα τοῦ κλήρου**· **8**) νεώτ. λογ. ἀναφορ. πρὸς συμπέρασμα, ὁ σχηματισμός, ἡ μόρφωσις αὐτοῦ· || μαθημ. **ἐξαγωγὴ τῆς τετραγωνικῆς ἢ ἄλλης ῥίζης ἀριθμοῦ** ἡ δι' ὑπολογισμῶν εὕρεσις αὐτῆς.

ἐξαγωγικός-ή-ό(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐξαγωγὴν βλ.λ.4)· ἀντιθ. εἰσαγωγικός : Στράβ.17,1,13 **ὥστε τὰ τέλη διπλάσια συνάγεται τὰ μὲν εἰσαγωγικά, τὰ δὲ ἐξαγωγικά,-ἐξαγωγ- δασμοί-ἐμπόριον**· **2**) νεώτ. ὁ χρήσιμος πρὸς ἐξαγωγὴν βλ.λ.2) : **ἐξαγωγ- μηχάνημα -σωλῆνες**· ἐπιρρ.-ῶς.

ἐξαγώγιμος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὃν δύναταί τις νὰ ἐξαγάγῃ, ὁ κατάλληλος ἢ ἄξιος πρὸς ἐξαγωγήν : Λυκοῦργ.26 **Λεωκράτης.. ἐξαγώγιμον ὑμῖν καὶ τὴν παρὰ τῶν θεῶν βοήθειαν ἐποίησε,- οἱ νωποὶ καρποὶ δὲν εἶναι ὅλοι ἐξαγώγιμοι**· **2**) τὸ οὐδ. πληθ. ὡς οὐσ. **ἐξαγώγιμα** τὰ ἐξαγόμενα προϊόντα ἢ ἐμπορεύματα : Ἀριστλ.Οἰκ.1345b,21· **3**) μτφ. ἐπὶ λαοῦ, ὁ ἀρεσκόμενος εἰς τὸ μεταναστεύειν, μεταναστευτικός : Εὐρ.ἀπ.360,10 **αἱ δ' ἄλλαι.. πόλεις εἰσὶν ἐξαγώγιμοι** (δ.γρ.)· **4**) μτγν. ὁ χρήσιμος πρὸς ἐξαγωγήν τινος : Διον.Ἁλ.Ῥωμ. 4,44 **τὰς ἐξαγωγίμους τῶν ὑδάτων τάφρους**.

ἐξαγώγιον (τὸ) μτγν. κ. Ἐπιγρ. φόρος ἐπὶ τῆς ἐξαγωγῆς : Ψήφισμα π. Ἰώσ.ΑΙ 14,10,6, Ἰουστιν.Ἐδικτ.13,15 **ἀπεγράφατο τὸν τοῦ ἐξαγωγίου τίτλον**.

ἐξαγωγίς-ίδος (ἡ) μτγν. κ. Ἐπιγρ. ὀχετὸς πρὸς ἐξαγωγήν, ἐκροὴν τῶν ὑδάτων, ἀποχετευτικὴ αὖλαξ : Ἐπιγρ. Δήλου **ἀνακαθάραντι τὴν ἐξαγωγίδα τὴν ἐν τῷ θεάτρῳ**, Φίλ.Μηχ.Βελοπ.100,32.

ἐξαγωγός (ὁ) μτγν., πάπ. κ. νεώτ. ὀχετὸς πρὸς ἀποχέτευσιν τῶν ἐκ τῶν λουομένων ἀκαθάρτων ὑδάτων τῶν βαλανείων : Τίμαρχ.π.Ἀθήν.11,501F **τὰ πλεῖστα τῶν Ἀθήνησι βαλανείων.. τοὺς ἐξαγωγοὺς ἔχει κατὰ μέσον, ἐφ' οὗ χαλκοῦς ὀμφαλὸς ἔπεστιν**· **2**) πάπ. αὖλαξ ἐν ἀγρῷ πρὸς ἀποχέτευσιν τῶν ὑδάτων· **3**) νεώτ. ὁ ἀ. ἐξαγωγεὺς βλ.λ.2).

ἐξαγώνι (τὸ) δημ. ἡ ἑξάστοιχος βλ.λ. κριθή.

ἐξαγωνιαῖος-α-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἓξ γωνίας, ἑξάγωνος, ὅθ. τὸ οὐδ. **ἐξαγωνιαῖον** ὡς οὐσ. ἑξαγωνικὸν σχῆμα, ἑξάγωνον : Ἐπιφάν.1,1082B.

ἐξαγωνίζομαι ἀγωνίζομαι λίαν, τραχέως, σκληρῶς : Εὐρ.Ἡρ.155 **τοιοῦδ' ἐξαγωνίζεσθε**;· || μτγν. μετ' ἐμπροθ. διοριομ. (**περί τινος**) : Διόδ.Σ 13,73 **περὶ τοῦ τροπαίου ἐξαγωνίσασθαι**.

ἑξαγωνίζω μτγν. κ. νεώτ. σχηματίζω, ἀποτελῶ ἑξάγωνον : Πτολ.Τετράβ.115.

ἑξαγωνικός-ή-ό(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἓξ γωνίας, ὁ ἔχων σχῆμα ἑξαγώνου : Πρόκλ.Ὑποτ.1,16, Σιμπλίκ.Φυσ.419,14, **- ἑξ- σχῆμα - πλατεῖα -κτίριον - σύστημα** (ὀρυκτολ. ἓν τῶν ἑπτὰ κρυσταλλικῶν συστημάτων) **- πυραμὶς** (κρυσταλλικὸν σχῆμα, τοῦ ἑξαγωνικοῦ συστήματος)· **2**) μτγν. ὁ τοῦ ἑξαγώνου : Σιμπλίκ.Φυσ.57,16 **ἑξαγωνικαὶ πλευραί**· || **ἑ- ἀριθμοὶ** εἶδος ἀριθμῶν : Ἰάμβλ.Νικ.Ἀριθμ.60P.

ἑξαγωνικῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. μετὰ ἓξ γωνιῶν : Α Κραμ.3,187,10 **ἑξ- τὸν ἥλιον σχηματίζουσα**.

ἐξαγώνιος-ον κ. μσν. ὁ ἔξω τοῦ ἀγῶνος, τοῦ σκοπουμένου : Αἰσχίν.π.ΑΒ 260,11,Λουκ.Ἀνάχ.19 **ἐξαγώνιος καὶ πόρρω τοῦ σκοποῦ**· **2**) μτγν. ὁ ἀποκεκλεισμένος τοῦ ἀγῶνος : Φίλ.2,60.

ἑξάγωνος (-η)-ο(ν) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἓξ γωνίας, ὁ ἑξαγωνικός : Ἀριστλ.Οὐρ.306b,7, αὐτ. ΖΙ 554b,25, Ἐπιγρ. **ἑξάγωνος δακτύλιος**, Τζέτζ. Χιλ.2,119 **ἑξάγωνόν τι κάτοπτρον - ἑξάγ - ἐπιφάνεια - κτίριον**· || νεώτ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. **ἑξάγωνον** γεωμετρικὸν σχῆμα ἔχον ἓξ πλευρὰς καὶ ἓξ γωνίας : **κανονικὸν ἑξάγωνον** (τὸ ἔχον τὰς πλευρὰς καὶ τὰς γωνίας αὐτοῦ ἴσας)· **2**) μτγν. ἀστρολ. ὁ ἔχων ἑξαμερῆ ὄψιν : Βέττ.Βάλ.20,2.

ἑξάδα (ἡ) δημ. ἡ ἑξὰς βλ.λ. : Καζ.ΝΘΚωμ.1,4, 148 **ἡ ἑξάδα μας λιγόστεψε ἀπὸ δύο**.

ἐξαδακτυλαῖος-α-ον μσν. ὁ ἐξοδακτυλιαῖος βλ.λ. : Κ Πορφ.Ἔκθ.350C **καρφίον ἑξαδακτυλαῖον**.

ἑξαδακτυλία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἑξαδακτύλου βλ.λ.2) : Φιλόπ.Ἰω.Ὑπομν.ΖΓ 194,4.

ἑξαδακτυλιαῖος-α-ον μτγν. ὁ ἔχων μῆκος ἓξ δακτύλων : Ἡλιόδ.π.Ὀρειβ.49,4,41.

ἑξαδακτυλισμός (ὁ) νεώτ. τὸ ἔχειν ἓξ δακτύλους εἰς τὴν χεῖρα ἢ τὸν πόδα.

ἑξαδάκτυλος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων μῆκος ἓξ δακτύλων, ἑξαδακτυλιαῖος : Ἱππ.Γυν.Φύσ.32,109, Διοσκ.4,43, Διογ.Λ 4,34· **2**) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἓξ δακτύλους : Γαλ.19,454,Τζέτζ.Χιλ.7,902, **- ὁ βασιλεὺς ἦτο ἑξαδάκτυλος**.

ἑξάδαρχος (ὁ) ἀρχηγὸς στρατιωτικῆς ὁμάδος ἐξ ἓξ ἀνδρῶν : Ξεν.ΚΠ 3,3,11.

ἑξαδεκάνιον (τὰ) νεώτ. περιληπτικὸν ὄνομα κατηγ. ἰσομερῶν κεκορεσμένων ὑδρογονανθράκων.

ἐξαδέλφη (ἡ) μτγν., Ἐπιγρ., μσν. κ. νεώτ., θηλ. τοῦ **ἐξάδελφος** βλ.λ.

ἐξάδελφος (ὁ,ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ., θηλ. **-η**, δημ. **ξάδερφος, ξαδέρφη** τέκνον ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς ἑνὸς τῶν γονέων, πρῶτος ἐξάδελφος : Ἐπιγρ. Μ Ἀσίας· || νεώτ. γεν. ὁ ἐν σχέσει πρός ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ἀνιόντα τοῦ αὐτοῦ βαθμοῦ συγγενὴς πρός τινα· εἰδ. : **πρῶτοι ἐξάδελφοι** τὰ τέκνα ἀδελφῶν, **δεύτεροι ἐξάδελφοι** τὰ τέκνα πρώτων ἐξαδέλφων, **τρίτοι ἐξάδελφοι** τὰ τέκνα δευτέρων ἐξαδέλφων· **2**) μτγν. ὁ ἀ. ἀδελφιδοῦς, τὸ τέκνον ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς, ἀνεψιός : ΠΔ Τωβ. 1,22(25) **ἦν δὲ ἐξάδελφός μου**, Ἰώσ.ΑΙ 20,10,3

(ἐ)ξαδελφοσύνη (ἡ) δημ. ἐξαδελφότης βλ.λ.

ἐξαδελφότης-ητος (ἡ) μσν. ἡ συγγένεια μεταξὺ ἐξαδέλφων : Εὐστ.Πον.338,41 **τὴν ἐξ- δυσωπηθείς**.

(ἐ)ξαδελφούλης (ὁ) δημ. κ. (ἐ)ξαδερφούλης, θηλ. **-ούλα**, ὑποκορ. τοῦ **ἐξάδελφος** βλ.λ.1).

ἐξαδιαφόρησις-εως (ἡ) μτγν. ἡ παντελὴς ἀδιαφορία : Φίλ.Ι,509 **ἐ- τῶν ἀδιαφόρων.**

ἐξαδιαφορῶ-έω μτγν. θεωρῶ τι ὡς ὅλως ἀδιάφορον, ἀδιαφορῶ παντελῶς : Φίλ.Ι,214 **τὰ μεθόρια κακίας καὶ ἀρετῆς ἐξαδιαφοροῦσα.**

ἐξᾰδικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ εἰς τὸν ἀριθμὸν ἓξ ἀφορῶν καὶ ἰδίως ὁ συνιστάμενος ἀπὸ ἓξ μονάδας ἢ ἀπὸ ἑξάδας : Θεολ.'Αριθμ.34 **ἐ- εἰδοποίησις,** οὐτ.41 **τὸ γὰρ σύγκριμα .. ἐξαδικόν .. ὑπάρχει·** || νεώτ. ὁ ἔχων ὡς βάσιν τὴν ἑξάδα, ὁ καθ' ἑξάδας : **ἐξαδικὸν σύστημα** μετρήσεως· **2)** μτγν. ἑξαπλάσιος : Δομάσκ.'Αρχ.264.

ἐξᾰδιπλος-η-ο δημ. ὁ ἑξαπλοῦς βλ.λ.

ἐξαδραχμία (ἡ) πάπ. ἄμεσος φόρος ἐξ δραχμῶν.

ἐξᾰδραχμος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐξ δραχμῶν, δθ. τὸ οὐδ. ἑξάδραχμον ὡς οὐσ. ποσὸν ἓξ δραχμῶν : 'Αριστλ.Οἰκ.1353a,18 **προσέταξε τοῖς ἀγοραίοις πωλεῖν ἐξαδράχμου·** || νεώτ. ὁ ἔχων ἀξίαν ἓξ δραχμῶν : **ἐξάδραχμον γραμματόσημον.**

ἐξαδρύνω καθίστημι, ποιῶ τι ἀδρόν, ὥριμον, παθ. : 'Ιππ.'Επτ.1 **τελείως ἐξαδρυνθῆναι τὸν καρπόν.**

ἐξαδρῶ-όω μτγν. ἐπὶ φυτῶν, ποιῶ τι ἀδρόν, ὥριμον, ἀ. ἐξαδρύνω, παθ. : Γεωπ.4,8,5 **ἐξαδροῦται γὰρ τὸ μεταφυτευόμενον** (ἐσφ. ἀνάγν.).

ἐξαδυνατῶ-έω κ. νεώτ. ἐπιτατ. τοῦ ἀδυνατῶ βλ.λ., εἶμαι ἐντελῶς ἀνίσχυρος ἢ ἀνίκανος, δὲν δύναμαι νὰ πράξω τι, μετ' ἀπαρφ. : 'Αριστλ.Πολιτ. 1282b,4 **περὶ ὅσων ἐξαδυνατοῦσιν οἱ νόμοι λέγειν,** Πλούτ.'Αλκ.23· || ὁμ. μετ' ἐμπροθ. αἰτ. (πρός τι) : 'Αριστλ.ΖΓ 785a,10· || κ. νεώτ. ἀπολ. εἶμαι ἢ γίνομαι ἐντελῶς ἀδύνατος, ἀσθενής : 'Αριστλ.ΖΙ 575a,21 **ὅταν δ' ἐξαδυνατήσῃ διὰ τὴν λαγνείαν, ἐπιτίθεται ὁ ἡττώμενος,** Πολύβ.Ι,58,5· || φρ. **ἐξαδυνατεῖ τὸ γεννᾶν** ἢ γέννησις καθίσταται ἀδύνατος : Θεόφρ.ΦΑἰτ.1,16,3· **2)** νεώτ. καθίστημι, ποιῶ τινα ἀδύνατον, ἀσθενῆ.

ἐξᾴδω, ἀόρ. ἐξῇσα κυρ. ἐπὶ κύκνων, ᾄδω τὸ τελευταῖόν μου ᾆσμα : Πλάτ.Φαιδ.85Α **καί φασιν αὐτοὺς** (τοὺς κύκνους) **θρηνοῦντας τὸν θάνατον ὑπὸ λύπης ἐξᾴδειν·** || μτγν. ἐπὶ προσ. φρ. **ἐξᾴδω τὸ κύκνειον** ἢ ἁπλῶς **ἐξᾴδω** ᾄδω τὸ τελευταῖόν μου ᾆσμα, τὸ κύκνειον : Πολύβ.31,20,1 **ὅ γε Δημήτριος μάτην ἐξᾴσας τὸ κύκνειον·** || κ. ἀπολ. : Πλούτ.'Ηθ.161C **ἐξᾷσαι δὲ τὸν βίον τελευτῶν·** **2)** μτγν. ἐπὶ τοῦ χοροῦ, ᾄδω τὴν ἔξοδον : Πλωτῖν.6,9,8 **οἷον χορὸς ἐξᾴδων·** **3)** μτγν. γεν. ᾄδω, ψάλλω : Μηναῖ.Ι,4 'Αποδ. **τῇ μακρᾷ πέμπτῃ μακρὸν ὕμνον ἐξᾴδω·** **4)** μτγν. μτβ. δι' ἐπῳδῶν ἐκδιώκω τι : Λουκ.Φιλοψ.16 **οὕτω.. ἐξᾴδοντες καὶ τὰ φάσματα ;·** || ὁμ. δι' ἐπῳδῶν ἀπαλλάσσω τινὰ ἀπὸ βασκανίας, ξεβασκαίνω : αὐτ.Τραγῳδ.173 **'Ιουδαῖος ἕτερον μωρὸν ἐξᾴδει λαβών·** . **5)** μτβ. διηγοῦμαι ἐν ᾄσματι, ἐν ᾠδῇ, ὑμνῶ : Εὐρ.Τρῳ.472 **πρῶτον μὲν οὖν μοι τἀγάθ' ἐξᾷσαι φίλον,** Δίων Χρ.2,30.

ἐξαεδρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἑξάεδρον βλ.λ., ὁ ἔχων σχῆμα ἑξαέδρου.

ἐξάεδρος-ον μτγν. κ. νεώτ. μαθ. ἐπὶ στερεῶν σωμάτων, ὁ ἔχων ἓξ ἕδρας : Θεολ.'Αριθμ.25 **πέντε τὰ τούτων** (τῶν στοιχείων) **σχήματα, τετράεδρον, ἑξάεδρον κτλ.'** **2)** μτγν. κ. νεώτ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. **ἑξάεδρον** στερεὸν ἔχον ἓξ ἕδρας : Γαλ. 5,669· || νεώτ. **κανονικὸν ἑξάεδρον** ἀ. κύβος βλ.λ.

ἐξάειδος-ον μτγν. ὁ συνιστάμενος ἀπὸ ἓξ εἴδη ἤτοι στοιχεῖα : Φιλόπ.'Ιω.'Υπομν.Γεν.Φθορ. 192,29 κ.269,34· πρβλ. τετράειδος, τρίειδος.

ἐξάειρω ἰων. τ. τοῦ ἐξαίρω βλ.λ. : 'Ιλ.Ω 266 **ἐκ μὲν ἄμαξαν ἄειραν,** 'Ηρ.6,126 **Κλεισθένης μιν .. ἐξήειρε,** 'Απολλ.Ρ Ι,1200.

ἐξαερίζω μτγν. κ. νεώτ. μεταβάλλω εἰς ἀέρα, ἐξαερῶ : Σιμπλίκ.Οὐρ.571,8· **2)** νεώτ. ἀποβάλλω τὸν ἀέρα ἢ ἄλλο τι ἀέριον ἔκ τινος κλειστοῦ χώρου : **ἐξαερίζω μηχανήν.**

ἐξαεριοῦμαι-όομαι νεώτ. μεταβάλλομαι εἰς ἀέριον, ἰδίως ἐπὶ στερεῶν μεταβαινόντων ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ ἀερίου.

ἐξαέρισις-εως (ἡ) νεώτ. ὁ ἀ. ἐξαερισμὸς βλ.λ.

ἐξαερισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἀποβολὴ τοῦ ἀέρος ἢ ἄλλου τινὸς ἀερίου ἔκ τινος χώρου, ἀ. ἐξαέρισις : **ἐξαερισμὸς τῆς μηχανῆς.**

ἐξαεριστήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. ναυτ. στόμιον, δι' οὗ ἀποβάλλεται ὁ χρήζων ἀνανεώσεως ἀήρ : **κογχυλιωτός - κοχλιωτός - μυκητοειδὴς ἐξαεριστήρ·** **2)** ἠλεκτροκίνητος ἕλιξ, ἧς τὰ πτερύγια ταχέως περιστρεφόμενα ἐκβάλλουσι τὸν ἀέρα.

ἐξαεριστικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐξαερισμόν, ὁ συμβάλλων ἢ ἀποβλέπων εἰς ἐξαερισμόν : **ἐ- σωλήν, - ἐ- κρουνός** (κρουνὸς ἐν ἀτμομηχανῇ πρὸς διέξοδον τῶν ἐκ τῆς ψύξεως τοῦ ἀτμοῦ ὑγρῶν)· || δημ. τὸ οὐδ. πληθ. ὡς οὐσ. **ἐξαεριστικὰ οἱ ἐξαεριστικοὶ** κρουνοί (βλ.ἀν.)· εἰδ. αἱ εἰς τὸ ἀνώτερον μέρος τῶν θαλασσερμάτων ὑποβρυχίου ὀπαί· ἐπίρρ. -ῶς.

ἐξάερον (τὸ) μσν. τὸ αὔλειον, ὁ πρόδομος· πρβλ. « ἐξαέρου· ἐξανέμου » : Μαλάλ.Ι 286,17 **εἰς ἐξάερον καθεύδων,** Κωδ.283,10.

ἐξαερῶ-όω κ. νεώτ., ἰων. **ἐξηερῶ,** δημ. (κ. νεώτ.) -ώνω μεταβάλλω εἰς ἀέρα ἢ εἰς ἀέριον : 'Αριστλ.Πρ.938b,34, Θεόφρ.ΦΑἰτ.Ι,22,5 **ἐξαεροῦν δυναμένη τὸ ὑγρόν,** Λουκ.Περεγρ.30· || τὸ παθ. μεταβάλλομαι εἰς ἀέρα ἢ ἀέριον, ἐξατμίζομαι : 'Ιππ. Φύσ.Παιδ.25, 'Αριστλ.Πρ.933a,36, - **τὸ οἰνόπνευμα ἐξαεροῦται ταχύτατα·** || μτγν. ἰατρ. παθ. διαλύομαι εἰς ἐφίδρωσιν : 'Αρετ.Χρον.Παθ.2,1.

ἐξαερώσιμος-ον νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ ἐξαερωθῇ, νὰ μεταβληθῇ εἰς ἀέρα, ἀέριον.

ἐξαέρωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ., ἰων. **ἐξηέρωσις** ἡ μεταβολή τινος εἰς ἀέρα ἢ ἀέριον : 'Αρετ.Χρον. Νούσ.2,2 **ἐς τὴν τῶν ἄλλων χυμῶν ἐξηέρωσιν,** Γρηγ.Νύσσ.37Β **ἐξαέρωσις καὶ ἐξυδάτωσις.**

ἐξαερωτήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. κ. **ἐξαερωτής** ὁ ἀ. ἀνθρακωτὴρ βλ.λ.

ἐξαερωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐξαέρωσιν· **2)** ὁ **ἐξαερώνων,** ὁ χρήσιμος πρὸς ἐξαέρωσιν.

ἐξάετες ἐπίρρ. ἐπὶ ἓξ ἔτη, ἐπὶ ἑξαετίαν : 'Οδ. Γ 115 **οὐδ' εἰ .. ἐξάετες παραμίμνων ἐξερέοις.**

ἐξαέτηρος-ον μτγν. ἑξαετὴς βλ.λ. : Νόνν.Δ 38,14(13).

ἐξαέτης-ους-ες 'Επιγρ. ἑξαετὴς βλ.λ. : **ἐξαέτη λυγρὴν μοῖραν ἐνεγκαμένην.**

ἐξαετής-οῦς-ές μτγν. 'Επιγρ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἡλικίαν ἓξ ἐτῶν : 'Ιώσ.ΑΙ 19,9,1, Φιλήμ.Γραμμ.75,51 **ἑξαετὴς ἵππος - παῖς·** **2)** ὁ συνιστάμενος ἀπὸ ἓξ ἔτη ἢ ὁ διαρκῶν ἓξ ἔτη : Πλούτ.Πύρρ.26 **ἑξαετῆ χρόνον, - ἐξ- πόλεμος - σύμβασις - συμμαχία.**

ἐξαετία (ἡ) μτγν., πάπ. κ. νεώτ. διάρκεια ἓξ ἐτῶν, ἑξαετὲς χρονικὸν διάστημα : Φίλ.2,371, 'Ιώσ.ΑΙ 16,1,1.

ἐξαέτιος-α-ον μσν. ἑξαετὴς βλ.λ. : ΚΠορφ. 'Εκθ.459,15.

ἐξαέτις-ίδος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ., θηλ. τοῦ **ἐξαέτης** ἢ ἑξαετὴς βλ.λ.) : Θεόκρ.14,33 **παρθένος ἐξαέτις κόλπῳ ἐπιθυμήσασα, - ἐξ- παιδίσκη.**

ἐξαημερία (ἡ) νεώτ., δημ. ἑξαμερία χρονικὸν διάστημα ἓξ ἡμερῶν, τὸ ἑξαήμερον.

ἐξαήμερος-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. **ὁ** συνιστάμενος ἀπὸ ἓξ ἡμέρας ἢ ὁ διαρκῶν **ἓξ** ἡμέρας : Κοσμ.326Α **τῆς ἐξαημέρου δημιουργίας,- ἐξαήμερος προθεσμία·** **2)** μτγν. κ. μσν. τὸ θηλ. ὡς οὐσ. **ἐξαήμερος,** ὁμ. μσν. κ. νεώτ. τὸ οὐδ. **ἐξαήμερον,** αἱ ἓξ ἡμέραι τῆς δημιουργίας : Φίλ.1,69, 'Επιφάν.1,1082Α **τὴν τῆς ἐξαημέρου περίοδον·** πρβλ. Βασ. **ὁμιλίαι εἰς τὴν ἐξαήμερον** ἢ ἁπλῶς ἐξαήμερος κ. Πισίδ.Γ **ἐξαήμερον ἢ κοσμουργία** (συγγράμματα περὶ τοῦ ἑξαημέρου τῆς δημιουργίας)· || μσν. κ. νεώτ. **ἐξαήμερος τῆς διακαινησίμου**

ἢ ἁπλῶς ἐξαήμερος, νεώτ. κ. οὐδ. ἐξαήμερον, δημ. ἐξάημερο αἱ ἓξ ἡμέραι μετὰ τὸ Πάσχα, ἡ ἑβδομὰς τοῦ Πάσχα : ΚΠορφ.'Εκθ.241,18· || νεώτ. γεν. τὸ οὐδ. ἐξαήμερον χρονικὸν διάστημα ἓξ ἡμερῶν, ἡ ἐξαημερία βλ.λ.

ἐξαηρμένον Ἡσ. « ἐξηρημένον ».

ἐξάηχον (τὸ) νεώτ.μουσ. ὁμὰς ἓξ φθόγγων ἔχουσα τὴν αὐτὴν ἀξίαν πρὸς τέσσαρας φθόγγους τοῦ αὐτοῦ τύπου ἢ δύο τοῦ ἀμέσως μεγαλυτέρου.

ἐξαθέλγω ἐκμυζῶ, ἐκθηλάζω, ἐκχυμίζω, παθ. : Ἱππ.'Οστ.19 **ὡς τὸ μὲν ὑπέον ἐξαθέλγηται.**

ἐξαθερίζω μσν. ἐπιτατ. τοῦ ἀθερίζω βλ.λ., περιφρονῶ, σκώπτω, ἀτιμάζω : Εὐστ.Πον.271,40 **ἐξαθερίζειν τὸν μὴ τοιοῦτον στρατηγόν.**

ἐξαθέρισις-εως (ἐξαθερίζω) μσν. περιφρονητικὴ χειρονομία : Εὐστ.1910,2 **ἡ τῶν γενείων ἐξ- ἐπονείδιστος ἦν τοῖς παλαιοῖς.**

ἐξαθετῶ-έω μσν. ἐπιτατ. τοῦ ἀθετῶ βλ.λ., ἀπορρίπτω, δὲν παραδέχομαι : Παχυμ.Γ.'Ανδρ.Παλ.7,30, 442Β **τὰ πρὸς βασιλέα προϋπηργμένα ἐξαθετῶν.**

ἔξαθλος-ον μτγν. κ. σχόλ. ὁ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ἀθλῇ, ὁ ἀνίκανος πρὸς ἀγῶνα : Λουκ.Λεξιφ. 11 **ὁ πάλαι μὲν ἀθλητής.. νῦν δὲ ὑπὸ γήρως ἔξαθλος ὤν,** Σχόλ.'Οδ.Φ 76.

ἐξαθροίζομαι μέσ. συναθροίζων ἀνασυντάσσω, ἰδίως τοὺς φεύγοντας ἐκ μάχης : Εὐρ.Φοίν.1169.

ἐξαθρῶ-έω βλέπω περιεσκεμμένως, ἐπιμελῶς : Θέσπ. (ἀπ.2) π.Χρύσ.Στωϊκ.2,55 (ἀμφ.).

ἐξαθυμῶ-έω μτγν. κ. πάπ. ἐπιτατ. τοῦ ἀθυμῶ βλ.λ., εἶμαι ἢ γίνομαι ἐντελῶς ἄθυμος : Πολύβ.11,17,6 **τότε δὴ πάντες ἐξαθυμήσαντες.**

ἐξάθυρος-ον πάπ. ἐπὶ ὑδροφρακτῶν, ὁ ἔχων ἓξ φράκτας : Πάπ. **ἐν τῇ καινῇ ἐξαθύρῳ.**

ἐξαθῴωσις-εως μσν.ἀθῴωσις:'Αρέθ.εἰς'Αποκ.884.

ἐξαιάζω ἐπιτατ. τοῦ αἰάζω βλ.λ., θρηνῶ, ὀδύρομαι λίαν : Εὐρ.Τρῳ.198 **ποίοις δ' οἴκτοις τὰν σὰν λύμαν ἐξαιάζεις.**

ἐξαιγειροῦμαι-όομαι ἐπὶ δένδρου, μεταβάλλομαι εἰς αἴγειρον : Θεόφρ.ΦΑἰτ.2,16,2 **ἐξαιγειροῦσθαι τὴν λεύκην.**

ἐξαιθαλῶ-όω μτγν. διὰ καύσεως μεταβάλλω τι εἰς αἰθάλην : Ζώσ.'Αλχ.168Β.

ἐξαιθερῶ-όω μτγν. μεταβάλλω εἰς αἰθέρα : Πλούτ.'Ηθ.922Β **ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἐξαιθερωθείς.**

ἐξαίθρα (ἡ) νεώτ., δημ. **ξαίθρα** ὀδένδρον μέρος, ξέφωτο, ἐντὸς δάσους.

ἐξαιθραπεύω Ἐπιγρ. εἶμαι σατράπης, σατραπεύω πρβλ., ἐξαιτραπεύω.

ἐξαιθριάζω ἐκθέτω τι εἰς τὸν ἥλιον καὶ τὸν ἀέρα καὶ γεν. ἐν τῷ ὑπαίθρῳ, ὅπως ἀερίσω ἢ ψυχράνω αὐτό : Ἱππ.'Εντ.Παθ.35 **ταῦτα ὁκόταν λειφθῇ, διηθήσας ἐξαιθριάσαι,** Πρωταγόρ. π. Ἀθήν.Γ 3,24Ε **τὴν γὰρ ἡμέραν ἀνηλιάζοντες αὐτὸ τῆς νυκτός.. τὸ λοιπὸν ἐξαιθριάζουσιν ἐν ὑδρίαις·** κ. παθ. : Ἰώσ.Π1 3,10,7 **τὸ γὰρ ὕδωρ οὐδὲν ἀπᾴδει χιόνος ἐξαιθριασθὲν** (ἀερισθέν).

ἐξαιμάσσω, ἀττ. -ττω καθίστημι, ποιοῦμαί τι πλῆρες αἱμάτων, αἱματώνω : Ξεν.ΚΠ 7,1,29, Ἐπιγρ. **ἐ- τοὺς πόδας·** κ. παθ. : Φιλόστρ.Νεώτ.Εἰκ.11 **ἐξαιματτομένων ἐς τὸν δρόμον τῇ μάστιγι·** 2) μτγν. μτφ. πάλιν ἀναξαίνω, ἀναζωπυρῶ, ἀνανεώνω : Διον.'Αλ.Ρωμ.6,81 **ὡς ἐξαιμάττοντας τὰς λύπας.**

ἐξαιματίζω μσν. ἀφαιμάσσω : Ἱππιατρ.112,1.

ἐξαιματῶ-όω μετατρέπω εἰς αἷμα, παθ. :'Αριστλ. Ὑπν.456b,4 **ἐκεῖ δὲ** (ἐν ταῖς φλεψὶ) **μεταβάλλουσα** (ἡ τροφὴ) **ἐξαιματοῦται,** Γαλ.8,359.

ἐξαιμάτωσις-εως (ἡ) μτγν. ἐπὶ τῆς τροφῆς, ἡ μεταβολὴ εἰς αἷμα : 'Αλέξ.'Αφρ.Πρ.2,63, Γαλ.11,139 **ἐν ἥπατι κατὰ τὴν ἐξαιμάτωσιν.**

ἐξαιματωτικός-ή-όν μτγν. ὁ μεταβάλλων εἰς αἷμα, ὁ παράγων αἷμα : 'Αλέξ.'Αφρ.Πρ.2,63 **ἐξαιματωτικὴ δύναμις.**

ἔξαιμος-ον (αἷμα) οὗ ἀφῃρέθη μεγάλη ποσότης αἵματος· Σουΐδ. « ἔξαιμοι, οἱ λείφαιμοι, οἱ πλεῖστον αἷμα κενώσαντες » : Ἱππ.'Επιδ.5,6 **φλεβοτομούμενος.. ἕως ἔξαιμος ἐγένετο.**

ἐξαίμων-ονος-ον μτγν. ὅ. ἔξαιμος βλ.λ. : Πολύβ. 8,79 ὕφαιμος, ἐξαίμων.

ἐξαίνυμαι ἐκβάλλω, ἀφαιρῶ, ἰδίως λαμβάνω τι ἀπό τινος μέρους καὶ τοποθετῶ αὐτὸ εἰς ἄλλο : Ὀδ Ο 206 **νηὶ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἐξαίνυτο κάλλιμα δῶρα,** Νίκ.'Αλεξ.272 **νάρθηκος νηδὺν ἐ-** || ἐν Ἰλ. ἀεὶ ἐν φρ. **ἐξαίνυτο θυμὸν** ἀφῄρει τὴν ζωήν, ἐφόνευε : Ἰλ.Ε 155 **φίλον δ' ἐξαίνυτο θυμόν.**

ἐξαιονῶμαι-όομαι ΕΜ 348,24 « ἐξηονήθην, ἀντὶ τοῦ κατηντλήθην », ἐξαντλοῦμαι.

ἐξάιππος-ον σχόλ. ἐπὶ ἁρμάτων, ὁ συρόμενος ὑπὸ ἓξ ἵππων : Σχόλ.Αἰσχ.Πέρσ.48.

ἐξαιρέσιμος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐξαιρούμενος, εἰδ. ἐξαιρέσιμοι ἡμέραι αἱ ἐξαιρούμεναι ἀπὸ τοῦ ἡμερολογίου, ὅπως ἐπέλθῃ συμφωνία τοῦ χρόνου πρὸς τὸν δρόμον τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης : 'Αριστλ.Οἰκ.1351b,15· 2) νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ ἐξαιρεθῇ· 3) ὁμ. νεώτ. ὁ ὀφείλων νὰ ἐξαιρεθῇ, ὁ ἔχων λόγους ἀπαλλαγῆς, ἐξαιρετέος : **ἐξ- νεοσύλλεκτος - μάρτυς·** || **ἐξαιρέσιμος ἡμέρα** ἡ μὴ ἐργάσιμος, ἑορτάσιμος.

ἐξαίρεση (ἡ) δημ. ἡ ἐξαίρεσις βλ.λ.

ἐξαίρεσις-εως (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **ἐξαίρεση** γεν. ἀφαίρεσις, ἐξαγωγή, ἐκβολή : Πλούτ. Ἠθ.1137Β **διὰ τὴν τῆς τρίτης** (ἐνν. χορδῆς) **ἐξαίρεσιν·** || εἰδ. ἡ ἐξαγωγὴ τῶν ἐντοσθίων : Ἡρ. 2,40 **ἡ δὲ δὴ ἐξαίρεσις τῶν ἱρῶν καὶ ἡ καῦσις ἄλλη·** || συνεκδ. αὐτὰ τὰ ἐντόσθια : Διον.Κωμ. 3,12· || ἡ ἐξαγωγὴ ὀδόντος : 'Αριστλ.Μηχ.854a,25· || νεώτ. ἰατρ. γεν. μετὰ προσδ. κτ. γεν. ἀφαίρεσις δι' ἐγχειρήσεως ὀργάνου ἢ παθολογικοῦ ὄγκου ἐκ τοῦ σώματος, ἐκτομή : **ἐξαίρεσις τοῦ νεοπλάσματος·** 2) μτγν. φόνος, σφαγή· πρβλ. ἀναίρεσις : Στράβ.8,6,22 **τῶν Θησέως ἄθλων ἕνα τοῦτον παραδιδόασι τὴν τῆς ὑὸς ταύτης ἐξαίρεσιν·** 3) ὁ τρόπος πρὸς ἀφαίρεσιν, ἐξαγωγήν, ἐκβολήν τινος : Ἡρ.2,121,1 **σαφέως δ' αὐτοῖσι πάντα ἐξηγησάμενον τὰ περὶ τὴν ἐξαίρεσιν τοῦ λίθου·** 4) μτγν. ἀπομάκρυνσις, ἄρσις, κάθαρσις : Πορφ.'Αποχ.2,43 **ἐ- τῶν παθῶν·** 5) νεώτ., δημ.-η ἡ ἀπαλλαγὴ δι' οἱονδήποτε λόγον προσώπου τινὸς ἀπὸ καθήκοντος ἢ ὑπηρεσίας : **ἐξαίρεσις δικαστοῦ** (ἡ ἕνεκα νομικῶν κωλυμάτων ἀπαλλαγὴ αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἀσκήσεως ἔν τινι δίκῃ τῶν δικαστικῶν καθηκόντων),- **ἐξ- πραγματογνώμονος-μάρτυρος,- ὁ στρατιώτης οὗτος ἔχει λόγους ἐξαιρέσεως** (ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας)· || νεώτ. δοτ. **ἐξαιρέσει** μετὰ γεν. ὡς ἐπίρρ. ἐκτός, πλήν : **μετέσχον πάντες, ἐξαιρέσει τῶν ἀσθενῶν·** 6) μτγν. ρητορ. ἡ ἀντίκρουσις τῶν ἰσχυρισμῶν καὶ ἐπιχειρημάτων τοῦ ἀντιδίκου : Οὐλπ.Δημ.502 **ἡ ἐξαίρεσις πρέπει τῷ καταφορικῷ λόγῳ·** πρβλ.'Ιουστιν.Νεαρ.136,2· 7) ὡς δικαν. ὅρος **ἐξαιρέσεως δίκη** ἡ πρὸς ἀνάκτησιν τῆς ἐλευθερίας ἀνδρὸς γενομένου δούλου : Ἰσαῖ.ἀπ.70· 8) νεώτ. εἰδ. γραμμ. ἡ ἐκτροπὴ γλωσσικοῦ στοιχείου ἀπὸ γενικοῦ τινος κανόνος ἢ νόμου : **τὰ συγκριτικὰ στενότερος καὶ κενότερος εἶναι ἐξαιρέσεις,** φρ. **οὐδεὶς κανὼν ἄνευ ἐξαιρέσεως·** || συνεκδ. αὐτὸ τὸ ἐξαιρούμενον, τὸ ἐκτρεπόμενον ἐκ κανόνος τινός, εἰς ὃν ἔδει νὰ ὑπάγηται : **ὁ θεῖός μου ἀποτελεῖ ἐξαίρεσιν** (-η)· 9) μτγν. ἀντὶ τοῦ αἵρεσις βλ.λ., ἐκλογή : Ἑρμ.Τρισμ.Ποιήμ. 37,16· 10) μτγν. ὑπεροχή : Δαμασκ.'Αρχ.13· 11) τόπος ἐκφορτώσεως τῶν πλοίων : Ὑπερείδ.ἀπ. 186 **ἐξαίρεσις ὅπου τὰ φορτία ἐξαιρεῖται.**

ἐξαίρετα ἐπίρρ. δημ. ἐξαιρέτως βλ.λ. : Σολωμ. **ἐν Διάλογ. καὶ τὸν ἐκαταλάβαινα ἐξαίρετα.**

ἐξαιρέταρ λακων. ἀντὶ **ἐξαιρέτης** Ἡσ. «ἁρπάγη ἢ ἅρπαξ ὁ πρὸς τὰ ἀντλήματα».

ἐξαιρετέος-α-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ρημ. ἐπίθ. τοῦ ἐξαιρῶ βλ.λ., ὃν πρέπει νὰ ἐξαιρέσῃ τις, ν' ἀπομακρύνῃ : Ξεν.ΚΠ 2,2,23 **ἐ- ἐκ τῆς στρατιᾶς· 2**) νεώτ. κ. δημ. ὃν δέον ν' ἀπαλλάξῃ τις, ὁ μὴ δικαιούμενος νὰ περιληφθῇ που ἢ ὁ ἔχων λόγους ἀπαλλαγῆς, ἐξαιρέσιμος : **δικαστὴς - μάρτυς ἐξαιρετέος·** || **ἐξαιρετέα ἡμέρα** ἡμέρα ἀργίας.

ἐξαι⟨ρέ⟩της Σουΐδ. «ἀφαιρέτης».

ἐξαιρετικά ἐπίρρ. δημ. ἐξαιρετικῶς βλ.λ.

ἐξαιρετικός-ή-ό(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων τὴν δύναμιν, τὴν ἱκανότητα τοῦ ἐξαιρεῖν : Διογ.Λ 10,143 **δυνάμει τε ἐξαιρετικῇ** (κτ. διόρθ. ἀντὶ ἐξεριστικῇ)· **2**) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀποτελῶν ἐξαίρεσιν τοῦ κανονικοῦ, ἀσυνήθης, ἔκτακτος : **ἐξαιρετικὴ περίπτωσις - ἀνάγκη - τύχη, - ἐξαιρετικὸν δίκαιον** (νομ. τὸ ρυθμίζον ὡρισμένας σχέσεις κατὰ παρέκκλισιν τῶν γενικῶν ὁρισμῶν), **- ἐξαιρετικοὶ κανόνες δικαίου** (οἱ τοῦ ἐξαιρετικοῦ δικαίου), **- ἐξαιρετικὴ δικαιοδοσία· 3**) νεώτ. κ. δημ. ἐξαίρετος, ἐκλεκτός, διακεκριμένος, σπουδαῖος, μοναδικός : **ἐξαιρ- ἄνθρωπος - εὐφυΐα -** ἐπιμέλεια **- προσόντα, - ἔβαινε μὲ ἐξαιρετικὴν** ταχύτητα· || κ. ἐπὶ κακοῦ, ὁ πέρα τοῦ μέτρου, ὑπερβολικός : **ἐξ- αὐστηρότης-ἀφῃρημάδα-κακία.**

ἐξαιρετικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης, τὸ γνώρισμα, ἡ ἀρετὴ τοῦ ἐξαιρετικοῦ βλ.λ.

ἐξαιρετικῶς ἐπίρρ. νεώτ., δημ. -ά κατ' ἐξαίρεσιν, καθ' ὑπερβολήν, λίαν : **ἄνθρωπος ἐξαιρετικῶς εὐγενής, - τὸν θαυμάζω ἐξαιρετικῶς.**

ἐξαίρετος(-η) ο(ν) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐξῃρημένος, ὁ ἐξαιρεθείς : Σοφ.ἀπ.746 **ἐξαίρετον τιθέναι τινὰ** (ἐξαιρεῖν τινα), Θουκ.3,68 **ἀπέκτεινον καὶ ἐξαίρετον ἐποιήσαντο οὐδένα** (οὐδένα ἐξῄρεσαν), Δημ.124· || εἰδ. ὁ πρὸς ὡρισμένον σκοπὸν ἐξαιρεθείς, ἀποχωρισθείς : Θουκ.2,24 **καὶ χίλια τάλαντα ἀπὸ τῶν ἐν τῇ ἀκροπόλει χρημάτων ἔδοξεν αὐτοῖς ἐξαίρετα ποιησαμένους χωρὶς θέσθαι,** Ἀνδοκ.3,7· **2**) κ. νεώτ. ὁ κατ' ἐξαίρεσιν, ὡς τεκμήριον τιμῆς παρεχόμενος ἢ λαμβανόμενος, ἰδίως ἐπὶ λείας : Αἰσχ.Εὐμ.402 **ἐξαίρετον δώρημα Θησέως τόκοις,** Ἡρ.2,168 **ἄρουραι ἐξαίρετοι δυώδεκα ἑκάστῳ ἀτελέες,** Ξεν.ΚΠ 8,4,29 **ἐξαίρετα ἐδίδου πρὸς τὴν ἀξίαν ἑκάστῳ, τὰ δὲ ἄλλα διένειμε·** || νεώτ. νομ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. **ἐξαίρετον** κληροδότημα ἀφιέμενον εἴς τινα τῶν κληρονόμων ἐπὶ πλέον τῆς κληρονομικῆς αὐτοῦ μερίδος, ἄ. προκληροδότημα· **3**) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκλεχθείς, ὁ ἐκλεκτός, ὁ ἐπίλεκτος, διαλεχτός : Ἰλ.Β 227 **πολλαὶ δὲ γυναῖκες εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃς ἐξαίρετοι,** Ὀδ.Δ 643 **Ἰθάκης ἐξαίρετοι** (κοῦροι), Ἡρ.6,130 **μήτ' ἕνα ὑμέων ἐξαίρετον ἀποκρίνων μήτε τοὺς λοιποὺς ἀποδοκιμάζων, - ἐξαίρετος ἄνθρωπος - ἰατρὸς - φίλος - δικαστὴς - μαθητής·** || νεώτ. κ. δημ. ὁμ. κ. ἐπὶ πραγμ. : **ἐξ- οἶνος - μέλι - σπίτι· 4**) κ. νεώτ. ἐξαιρετικός, οὐχὶ ὁ τυχών, οὐχὶ συνήθης, ἔκτακτος ἢ σπάνιος : Πίνδ.Π 2,30 **ἐξαίρετον ἕλε μόχθον,** Δημ. 319 **οὐδὲν ἐξαίρετον οὐδ' ἴδιον πεποίημαι,** Πλούτ. Κάτ.Νεώτ 39 **Κάτωνι δὲ ἐδόθη** ἐξαίρετος στρα**τηγία** (ἔκτακτος), Πάπ. ἐξαίρετος **φροντίς,** φρ. νεώτ. ὡς τέλος ἐπιστολῶν **διατελῶ μετ' ἐξαιρέτου πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεως·** || **ἐξαίρετόν ἐστί τινι** μετ' ἀπαρφ. κατ' ἐξαίρεσιν δύναταί τις, ἔχει τὸ ἐξαιρετικὸν προνόμιον νὰ πράττῃ ἢ πράξῃ τι : Λυσ. 10,3 **τούτῳ μόνῳ ἐξαίρετόν ἐστι ποιεῖν ὅ τι ἂν βούληται·** || πάπ. φρ. **κατ' ἐξαίρετον** εἰδικῶς, ἰδιαιτέρως || μτγν. ὁμ. **κατ' ἐξαίρετον** κατ' ἐξοχήν : Εὐστράτ.ΗΝικ.348,1· || μτγν. μετὰ γεν. **ἐξαίρετός τινος** ἴδιος, ἰδιάζων εἴς τινα : Ἰουλ.Λόγ. 1,5C· **5**) Ἐπιγρ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. κτ. πληθ. **ἐξαίρετα** τὰ ἀναλώματα βλ.λ.· **6**) μτγν. ὁμ. **ἐξαίρετα** τὰ περιαιρετὰ μέρη μηχανήματός τινος : Ὀρειβ.49,5,81· **7**) πάπ. τὸ οὐδ. ὁμ. ὡς οὐσ. κτ. πληθ. **ἐξαίρετα** δῶρα.

ἐξαιρετός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ ἐξαιρεθῇ, ἤτοι νὰ ἐκβληθῇ ἐκ τῆς θέσεώς του, νὰ ἐξαχθῇ, νὰ μετακινηθῇ : Ἡρ.2,121,1 **τῶν λίθων παρασκευασάμενον ἕνα ἐξαιρετὸν εἶναι ἐκ τοῦ τοίχου,** Αἰν.Τακτ.20,3 **ἐ- βάλανοι,** Ἰώσ.ΑΙ 3,6,6 **ἐ- στελεοί, - ἐξαιρετὸς ὄγκος.**

ἐξαιρέτως ἐπίρρ. μτγν., πάπ., Ἐπιγρ. κ. νεώτ. δημ. **ἐξαίρετα** ἐξαιρετικῶς, ὑπερβαλλόντως, διαφερόντως, τὰ μάλιστα : Ἡρωδιαν.Ἱστ 3,3,7 **δυσχείμερος γὰρ πᾶσα Καππαδοκία, ἐξαιρέτως δὲ ὁ Ταῦρος,** Ἐπιγρ. **ἐξαιρέτως φίλανδροι·** || μτγν. Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ἐν ἐξαιρέτῳ βαθμῷ : Ἀρρ.Ἐπικτ. 1,6,12, Ἡρωδιαν 4,8,16 **τῷ θεῷ, ὃν ἐκεῖνοι σέβουσιν ἐξαιρέτως,** Ἐπιγρ. Ἐφέσου **ὃν ἐξαιρέτως τῶν φίλων στέργω· 2**) μτγν. ἀποκλειστικῶς, χαρακτηριστικῶς, ἰδίως : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.194,1· **3**) πάπ. κατ' ἐκλογήν, κατὰ προτίμησιν· **4**) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. θαυμασίως, ἄριστα, πολὺ καλά : Φίλ.ΒΜ Ι **ὃ γὰρ πέπονθεν ἕκαστος, αὐτὸς ἐξαιρέτως οἶδεν, - ἐμίλησε ἐξαίρετα.**

ἐξαίρημα-ατος (τὸ) Ἐπιγρ. τὸ ἐξαίρετον, τὸ ἐξαιρούμενον, εἰδ. ἐπὶ ποσοῦ χρημάτων λαμβανομένου ἐκ μεγαλυτέρου ποσοῦ : **ἐξαιρεῖσθαι δὲ ἀργύριον ἀπὸ τῶν προσόδων.**

ἐξαίρησις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ἐξαιρεῖν, τὸ ἐκβάλλειν : Πλούτ.Ἠθ.78Α.

ἐξαιροῦμαι-όομαι μεταβάλλομαι εἰς αἶραν, γίνομαι ἦρα : Θεόφρ.ΦΑἰτ.2,16,2.

ἐξαίρω κ. μσν κ. νεώτ., ἐπ. κ. ἰων. πεζ. **ἐξᾰείρω,** ἀόρ. α' **ἐξῆρα,** μέσ. ἀόρ. π. Ὁμ. μ. γ' ἑν. **ἐξήρατο,** ἰων. **ἐξηειράμην,** μτχ. πσθ. παρακ. **ἐξηρμένος** αἴρω τι ἔκ τινος, σηκώνω τι, οἷον ἐκ τῆς γῆς, γεν. σηκώνω : Ἰλ.Ω 266 **ἐκ μὲν ἄμαξαν ἄειραν εὔτροχον,** Ὀδ.Ν 120, Ἡρ.9,107 **ἐξάρας** (αὐτὸν) **παίει ἐς τὴν γῆν,** Σοφ.Ἀντ.224 **κοῦφον ἐξάρας πόδα,** Πολύβ.3,62,8 **καὶ τὰς χεῖρας ἐξαίροντες** (ἐπὶ δεήσεως)· || μτφ. **ἐξαίρω βίον** διέρχομαι τὴν ζωήν : Σοφ.Τρ.147 **ἀλλ' ἡδοναῖς ἄμοχθον ἐξαίρει βίον· 2**) ἐπὶ πτηνοῦ, κατὰ τὸ φαινόμ. ἀμτβ., ὑψώνομαι ἐκ τοῦ ἐδάφους : Διόδ. Σ 2,50 **διὰ δὲ τὸ βάρος οὐ δυνάμενον** ἐξᾶραι **καὶ πέτεσθαι· 3**) παθ. ἀνεγείρομαι, ὑψοῦμαι : Ἡρ.6,133 **τοῦτο** (τοῦ τείχεος) **ἅμα νυκτὶ ἐξηείρετο διπλήσιον τοῦ ἀρχαίου,** Εὐρ.Μήδ.106, Πολύβ. 14,5,1 **τὸ μέγεθος τῆς ἐξαιρομένης φλογός· 4**) νεώτ. παθ. μτφ. **ὑψοῦμαι** εἰς ἀνώτερον συναισθηματικόν, ἠθικὸν ἐπίπεδον : **ἐξήρθη ὑπεράνω τῶν ταπεινοτήτων τῆς πολιτικῆς· 5**) κατ' ἐπέκτ. ἐξογκοῦμαι, πρήσκομαι: Ἱππ.Κεφ.Τρωμ 15, αὐτ.Ἀγμ 21 **τὰ δὲ οἰδήματα κατ' ἰγνύην . . ἐξαειρόμενα ὑπὸ τῆς πιέξιος** (ἀμφ.)· || κ. μτφ. ἐπαίρομαι, παίρνει ὁ νοῦς μου ἀέρα : Σοφ.Ἠλ.1461 **ἐλπίσιν κεναῖς . . ἐξήρετο·** || κ. μετὰ μτχ. : Εὐρ.Ῥῆσ.109 **ἐξήρθης κλύων· 6**) κ. νεώτ. αἴρων τι εἰς ὕψος καθίστημι αὐτὸ ὁρατόν, ὅθ. γεν. ποιοῦμαί τι ἐμφανές, δῆλον, γνωστόν, πεφημισμένον, περίφημον, ὀνομαστόν, προσδίδω τινὶ τιμήν, λίαν ἐπαινῶ: Ἡρ.9,79 **ἐξαείρας γάρ με ὑψοῦ καὶ τὴν πάτρην καὶ τὸ ἔργον, - τὰς ἀρετάς τινος·** || νεώτ. ἐπὶ πράγμ. ἢ γεγονότος ἢ πράξεως, δεικνύω, τανίζω τὴν σπουδαιότητα, τὴν σημασίαν : **ἐξαίρει τὴν σοβαρότητα τῆς καταστάσεως· 7**) μεγαλοποιῶ : Αἰσχίν.2,10 **οὕτω δ' ἄνω τὸ πρᾶγμα ἐξάρας ἐφθόνησέ μου ταῖς διαβολαῖς·** || ρητ. πραγματεύομαί τι εἰς ὑψηλὸν ὕφος : Ἑρμογ.Ἰδ.2,3· **8**) διερεθίζω, παρακινῶ: Θέογν.640 **ἥβη καὶ νεότης . . πολλῶν ἐξαίρει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην,** Σοφ. Αἶ.1066 **μηδὲν δεινὸν ἐξάρῃς μένος,** Εὐρ.Ἱππ.322.

'Αριστφ.Θεσμ.981· 9) ἐγείρω τινὰ ἔκ τινος τόπου, ἐκβάλλω : Σοφ.ΟΚ 264 οἵτινες βάθρων ἐκ τῶνδέ μ' ἐξάραντες εἶτ' ἐλαύνετε, αὐτ.Τρ.1193· || γεν. ἀπομακρύνω : ΚΔΚορινθ.1,5,13 ἐξάρατε τὸν πονηρὸν ἐξ ὑμῶν αὐτῶν· || ὁμ. τὸ μέσ. ἐκβάλλω τινὰ βιαίως ἔκ τινος μέρους : Πλάτ.Πρωτ.319C ἢ οἱ τοξόται αὐτόν.. ἐξάρωνται κελευόντων τῶν πρυτάνεων· || κ. ἀμτβ. ἐκκινῶ : Πολύβ. 2,23,4 ἐξάραντες παντὶ τῷ στρατεύματι, ΠΔ 'Αρ.2,9· || ἐπὶ πράγμ. ἐξάγω, ἐκκομίζω, ἀφαιρῶ : 'Αριστφ.'Αχ.1133 ἔξαιρε, παῖ, θώρακα κἀμοὶ τὸν χόα (ἔξαγε τὸν θώρακα ἐκ τῆς θήκης), Πάπ. ἐξᾶραι τὰ ἔπιπλα· 10) τὸ μέσ. ἐκφέρω τι δι' ἐμαυτόν, λαμβάνω τι ὡς κέρδος, κερδαίνω : 'Οδ. Ε 39, αὐτ.Κ 84 δοιοὺς ἐξήρατο μισθούς, Πίνδ.Ο 9,10 Πέλοφ ἐξάρατο κάλλιστον ἕδνον 'Ιπποδαμείας, Θεόκρ.24,122 θοῶν ἐξαίρατ' ἀγώνων.. κειμήλια· 11) ὁμ. μέσ. ἀναφορ. πρὸς νόσον, κολλῶ : Σοφ.Τρ.491 κοὔτοι νόσον γ' ἐπακτὸν ἐξαρούμεθα· 12) μτγν. διαστρέφω : ΠΔ Δευτ. 16,19 τὰ γὰρ δῶρα.. ἐξαίρει λόγους δικαίων.

ἐξαιρῶ-έω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., μέλλ. ἐξαιρήσω, μτγν. ἐξελῶ, ἀόρ. β' ἐξεῖλον, ἐπ. κ. λυρ. ἔξελον, νεώτ. ἀόρ. α' ἐξήρεσα, μέσ. μέλλ. ἐξαιρήσομαι, μτγν. ἐξελοῦμαι, ἀόρ. β' ἐξειλόμην, σπαν. α' ἐξῃρησάμην, παθ. ἀόρ. ἐξῃρέθην, παθ. παρακ. ἐξῄρημαι κ. ἰων. ἐξαραίρημαι ἀφαιρῶ, ἐκβάλλω τι ἔκ τινος, βγάζω ἀπομέσα : 'Ιλ.Ω 229 ἔνθεν.. ἔξελε πέπλους, Πίνδ.Ο 1,26 ἐπεί νιν καθαροῦ λέβητος ἔξελε Κλωθώ, 'Ηρ.7,162 ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ τὸ ἔαρ αὐτῇ ἐξαραίρηται, Εὐρ.ΙΤ 1357 οἴακας ἐξῃροῦμεν νεώς· || ἐξάγω, ἐκβάλλω δι' ἀποσπάσεως, βιαίως : Σόλ.36,21 πρὶν ἀνταράξας πῖαρ ἐξεῖλεν γάλα, 'Ηρ.2,87 οὔτε ἀνταμόντες αὐτὸν οὔτε ἐξελόντες τὴν νηδύν, Πάπ. τὸ δεύτερον μέλι ἐξελεῖν· || νεώτ. ἀνατ. ἀφαιρῶ τι ἐκ τοῦ σώματος δι' ἐγχειρήσεως, ἐκτέμνω, ἀποκόπτω : ἐξαιρῶ παθολογικὸν ὄγκον· || νεώτ. ναυτ. ειδ. ἐξαιρῶ λέμβον ἐξάγω αὐτὴν ἐκ τῶν ὑποστατῶν ἢ τῆς δέσμης καὶ κρεμῶ ἐπὶ τῶν πλαγίων ἐπωτίδων ἢ καταβιβάζω εἰς τὴν θάλασσαν· 2) τὸ μέσ. ἐξάγω τι δι' ἐμαυτόν, πρὸς ἐμὴν χρῆσιν : 'Ιλ.Θ 323 φαρέτρης ἐξείλετο πικρὸν ὀϊστόν· || ἐξάγω τι ἐμόν : Ξεν.'Ελλ.1,1,13 ἐξελομένοις τὰ μεγάλα ἱστία (ἀφοῦ καταβιβάσουν)· || ἐπὶ φορτίων, ἐξάγω ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὴν γῆν, ἐκφορτώνω : 'Ηρ.4,196 ἐπεάν.. ἐξέλωνται τὰ φορτία, Θουκ.8,90 καὶ τὸν σῖτον.. τὸν ἐπεσπλέοντα ἐξαιρεῖσθαι, Ξεν.'Αν.5,1,16· || ἀπολ. : Δημ.927 ἐξελόμενοι ὅπου ἂν μὴ συλαὶ ὦσιν 'Αθηναίοις· || τὸ παθ. ἐπὶ φορτίου, ἐκφορτώνομαι : 'Ηρ.3,6 ὁ ἐπιφοιτῶν κέραμος καὶ ἐξαιρεόμενος ἐν Αἰγύπτῳ, Δημ.909 ἐπειδὰν τάχιστ' ἐξαιρεθῇ τὰ χρήματα· 3) μετὰ δοτ. ἐπὶ αἰχμαλώτων, λαφύρων κ.ἄ., ἐκλέγω διά τινα, διαλέγω καὶ δίδω εἴς τινα τιμῆς ἕνεκα : 'Ιλ.Π 56 κούρην, ἣν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἷες 'Αχαιῶν, 'Οδ.Ζ 10· κ. παθ. : Θουκ.3,114 Δημοσθένει ἐξῃρέθησαν τριακόσιαι πανοπλίαι· || εἰδ. ἐπὶ χώρου, ἀποχωρίζω διά τινα, ἀφιερῶ ἢ καθιερῶ εἴς τινα : 'Ηρ.4,161 τῷ βασιλέι.. τεμένεα ἐξελών, Σοφ. ἀπ.24,5 Νίσῳ ἐ- χθόνα· κ. παθ. : Πλάτ.Κριτ.117C ἐξῃρημένος ἱππόδρομος ἦν αὐτοῖς (ἀποκεχωρισμένος δι' αὐτούς), 'Επιγρ. τὰ τεμένη τὰ ἐξῃρημένα· || τὸ μέσ. ἐκλέγω δι' ἐμαυτόν, ἀποφέρω ὡς λείαν, γεν. ἐκλέγω : 'Ιλ.Β 690 τὴν ἐκ Λυρνησσοῦ ἐξείλετο, 'Οδ.Ξ 232 τῶν ἐξαιρεύμην μενοεικέα, 'Ηρ.3,150, Σοφ.Τρ.245 ταύτας ἐξείλεθ' αὑτῷ κτῆμα, Πάπ. μονήρη βίον ἐξείλαντο· 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ποιοῦμαι ἐξαίρεσίν τινος, δὲν περιλαμβάνω τι μετὰ τῶν ἄλλων : 'Ηρ.3,150 τὰς μητέρας ἐξελόντες, Πλάτ.Φαῖδρ.242Β Σιμμίαν ἐξαιρῶ λόγου, - ἐξαιρουμένων δύο βουλευτῶν ὅλη ἡ βουλὴ ἐψήφισε τὸ νομοσχέδιον· || νεώτ. γραμμ. δὲν περιλαμβάνω ἔν τινι κανόνι, συνήθ. τὸ παθ. ἐξαιροῦμαι παρεκκλίνω τοῦ γενικοῦ κανόνος : ἐξαιροῦνται αἱ γενικαὶ χρήστων, χλούνων, ἐτησίων καὶ ἀφύων· || νεώτ. κ. δημ. ἀπαλλάσσω τινὰ ἢ ἀποκλείω καθήκοντος ἢ δικαιώματος, μετὰ γεν. ἢ ἐμπροθ. διορισμ. : ὁ νόμος ἐξαιρεῖ τοὺς υἱοὺς πολυτέκνων, - ἐξῃρέθησαν τρεῖς ἔνορκοι, -ἐξῃρέθη (ἐξαιρέθηκε) ἀπὸ τό(ν) στρατό(ν)· 5) τὸ μέσ. μετ' αἰτ. ἢ γεν. ἢ (σπανιώτ.) δοτ. προσ. ἢ ἐμψύχου, ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος, ἀποστερῶ : 'Ιλ.Ζ 234 Γλαύκῳ φρένας ἐξέλετο Ζεύς, 'Οδ.Π 218, Εὐρ.'Αλκ 374 μου τέρψιν ἐξείλου βίου· || κ. παθ. ἀποστεροῦμαί τι, μοῦ ἀφαιροῦν ἐκ τῶν χειρῶν : 'Ηρ.1,137 ἐξαιρεθέντες τε τὸν Δημοκήδεα καὶ τὸν γαυλόν, Θουκ.6,24· || ὁμ. τὸ μέσ. ἀφαιρῶ πολύτιμόν τι καὶ ἰδίως βιαίως : Σοφ.'Ηλ. 1208 μὴ πρὸς γενείου, μὴ 'ξέλῃ τὰ φίλτατα· 6) ἐπὶ ἐμψύχων κ. συνήθ. ἐπὶ προσ., ἀποδιώκω τι ἐκ τῆς οἰκείας θέσεως, ἐκβάλλω : 'Ηρ.1,159 περιιὼν τὸν νηὸν κύκλῳ ἐξαίρεε τοὺς στρουθούς, αὐτ.5,16· || ὁμ. ἐπὶ πραγμ., ἐκβάλλω τι ἐκ τῆς θέσεώς του, ἐξάγω, μετακινῶ : 'Ηρ.2,125 ἐ- λίθον, "Αλεξ.102 ἐξελὼν ἐκ τοῦ λυχνούχου τὸν λύχνον· || ἐπὶ ψυχικῆς, ἠθικῆς ἢ ἄλλης καταστάσεως, ἀπομακρύνω, ἀφαιρῶ, παύω : Εὐρ. Φοίν.991 ὡς εὖ πατρὸς ἐξεῖλον φόβον κλέψας λόγοισιν, Πλάτ.Πολ.387D τοὺς ὀδυρμοὺς ἄρα ἐξαιρήσομεν, Ξεν.'Αν.2,5,4· || ὁμ. σημ. τὸ μέσ. : Εὐρ.Μήδ.904 χρόνῳ δὲ νεῖκος πατρὸς ἐξαιρουμένη, Πλάτ.'Απολ.19Α· 7) ἐξαφανίζω πρὸς ἀπαλλαγὴν τῆς χώρας ἀπ' αὐτοῦ, ἐξολοθρεύω, ἀφανίζω : 'Ηρ.1,36 ὡς ἄν μιν (τὸν ὗν) ἐξέλωμεν ἐκ τῆς χώρης, Εὐρ.'Ιππ.18 κυσὶν ταχείαις θῆρας ἐξαιρεῖ χθονός· || γεν. φονεύω : Εὐρ.'Ηρ.39 τοὺς 'Ηρακλείους παῖδας ἐξελεῖν θέλει, Ξεν.'Ελλ.2,2,19 μὴ σπένδεσθαι 'Αθηναίοις, ἀλλ' ἐξαιρεῖν· || ὁμ. σημ.μέσ. ἐν φρ. ἐξαιροῦμαι ψυχήν - θυμόν - φρένας, 'Ιλ.Ω 754 σεῦ δ'.. ἐξέλετο ψυχὴν ταναήκεϊ χαλκῷ, 'Οδ.Υ 62 ἐκ θυμὸν ἕλοιο· 8) ἀναφορ. πρὸς πόλεις, οἰκίας κτλ., ἐκ θεμελίων ἤτοι ἐντελῶς καταστρέφω, κατασκάπτω, ξερριζώνω : 'Ηρ.1,103 τὴν πόλιν ταύτην ἐθέλων ἐξελεῖν, Μεν.Περικ.199 κατὰ κράτος τὸ δυστυχὲς οἰκίδιον τοῦτ' αὐτίκ' ἐξαιρήσομεν· 9) ἐξουδετερῶ, ἐκμηδενίζω : Σοφ.ΟΤ 908 φθίνοντα γὰρ Λαΐου θέσφατ' ἐξαιροῦσιν ἤδη· 10) μτγν. τὸ παθ. ἐξαιροῦμαι ὑπερέχω τινός : Πρόκλ.Παρμ.546S ἐ- τοῦ τῶν ὄντων πλήθους, Δαμάσκ.'Αρχ.325 τὸ μᾶλλον ἐξῃρημένον μᾶλλον καὶ χωρεῖ διὰ τῶν ἄλλων· 11) τὸ μέσ. καθίστημί τινα ἐλεύθερον, λυτρώνω, ἀπαλλάττω, σῴζω : Αἰσχ.'Ικ.924, 'Αριστλ.Εὐρ.316 οὔτι.. ἔστιν αὐτὴν ὅστις ἐξαιρήσεται, Πάπ. ἐξελοῦ με ἐκ τῆς ἀνάγκης, - ἐξελοῦ αὐτὸν ἀπὸ παντὸς κακοῦ, ΚΔ Πράξ.7,10, Μηναῖ.3,26 'Ωδ.4 ἐξελοῦ ἡμᾶς πυρός· || εἰδ. φρ. ἐξαιροῦμαι εἰς ἐλευθερίαν ἀντιποιοῦμαί τινος ὡς ἐλευθέρου : Λυσ.23,9 ὅς ἐξαιρήσοιτο αὐτὸν εἰς ἐλευθερίαν, Δημ.135 καὶ πάντας ἀνθρώπους εἰς ἐλευθερίαν ἐξελέσθαι δεινοί· 12) φέρω εἰς πέρας, ἐκτελῶ : Εὐρ. Φοίν.516 πᾶν γὰρ ἐξαιρεῖ λόγος.

ἐξαίσιος (-α)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκτὸς τοῦ αἰσίου, τοῦ δικαίου, τοῦ καθήκοντος, ἄδικος, ἀνόσιος· πρβλ. ἔκδικος : 'Ιλ.Ο 598 Θέτιδος δ' ἐξαίσιον ἀρὴν πᾶσαν ἐπικρήνειε, 'Οδ.Δ 690 οὔτε τινά ῥέξας ἐξαίσιον, Εὐρ.Βάκχ.14,58 ἀφροσύναις ἐξαισίοις θάλλουσ' ἀθαμβὴς "Υβρις· 2) μτγν. ἐπὶ οἰωνῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐναίσιος, ὁ μὴ ἐναίσιμος, ὁ δυσοίωνα προοιωνιζόμενος : Δίων Κ 54,24 ἐξαισίων σφίσι τῶν ὀρνίθων γενομένων· 3) ἐπὶ

πραγμ. κλπ. κ. μσν. ὁ ὑπερβαίνων τὸ μέτριον, ὑπέρμετρος, ἀσυνήθης, τεράστιος, πελώριος, ἐκπληκτικός : Διόδ.Σ 3,21 **χελῶναι ἐξαίσιοι τοῖς μεγέθεσιν**, αὐτ.13,82 **ἐ- τὸ μέγεθος καὶ τὸ ὕψος·** Μηναῖ.1,5 Συναξ. **τίς ποτε τοιοῦτον ἐξαίσιον θαῦμα ἑώρακεν;** || σφοδρός, ὁρμητικός : Ἡρ.3, 26 **ἐπιπνεῦσαι νότον μέγαν τε καὶ ἐξαίσιον**, Ξεν. Ἑλλ.4,3,8 **φυγὴ τῶν Θετταλῶν ἐξαισία γίγνεται·** || μέγας, ἰσχυρός : Ἱππ.Ἐπιδ.7,94 **ἐξαίσιον τὸ θερμόν**, Αἰσχ.Ἱκ.514 **δεῖμ' ἐξαίσιον**, Πλάτ.Τίμ.22Ε **χειμῶν ἐξαίσιος**, αὐτ.25C **σεισμῶν ἐξαισίων ..γενομένων**, Πολύβ.18,20,7 **βροντῶν ἐξαισίων·** **4)** μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἐξαιρέτου ποιότητος, ἔκτακτος, θαυμάσιος, ἄριστος : Φίλ.2,166 **ἐξαίσιον κάλλος, ἐξ- καλλονή - ἄνθρωπος - τοπίον - ταξίδι,-ἐξαίσιο κρασί·** || νεώτ. κ. δημ. θελκτικός, γοητευτικός : **ἐξ- κόρη - παρουσιαστικό.**

ἐξαισιότης-ητος (ἡ) Ἡσ. κ. νεώτ. Ἡσ. « ἐκπαγλότης· ἐξαισιότης »· **2)** νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐξαισίου βλ.λ.4).

ἐξαισίως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ., δημ. **ἐξαίσια**, ὑπὲρ τὸ μέτρον, ὑπερβαλλόντως, σφόδρα, σφοδρῶς : Θεμίστ.Λόγ. 26,312D **λίαν τετύφωσθε ἐξαισίως·** **2)** νεώτ. κ. δημ. λίαν εὐχαρίστως, λαμπρῶς : **διήλθομεν τὴν ἡμέραν ἐξαισίως.**

ἐξαΐσσω, συνηρ. **ἐξᾴσσω**, ἀττ. **ἐξᾴττω**, ἐπ. παθ. ἀόρ. **ἐξηΐχθην**, πηδῶ ἔξω, ὁρμῶ πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐξορμῶ : Ἰλ.Μ 145 **ἐκ δὲ τὼ ἀΐξαντε πυλάων**, Ἀριστφ.Βάτρ.567 **ὁ δ' ᾤχετ' ἐξᾴξας γε·** κ. παθ. : Ἰλ.Γ 368 **ἐκ δέ μοι ἔγχος ἠΐχθη παλάμηφιν·** || ἀναπηδῶ, ἀνατινάσσομαι : Ἀριστλ.Πρ.957a,32 **ἐ- ἐν τοῖς ὕπνοις**, Φιλόδ.Μουσ.12Κ **ἐξᾳττούσης** (τῆς ψυχῆς) **καὶ φερομένης πρός τι·** || μτγν. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. **τὸ ἐξᾷττον** τὸ βίαιον, ἡ σφοδρότης : Πλούτ.Ἠθ.83F.

ἐξαϊστῶ-όω ἐξαφανίζω, καταστρέφω τι : Αἰσχ. Πρ.668 **κεραυνόν, ὃς πᾶν ἐξαϊστώσοι γένος.**

ἐξαισχύνομαι μτγν. λίαν αἰσχύνομαι, μετ' ἀπαρφ. : Πρόκλ.Παρμ.648Β.

ἐξαίτημα-ατος (τό) μσν. αἴτημα : Λέων Σοφ. Πανηγ. εἰς Ἰω.Χρυσ.27Β.

ἐξαίτης (ὁ) διορθ. ἐξαιρέτης βλ.λ.

ἐξαίτησις-εως (ἡ) τὸ ἐξαιτεῖν, ἡ αἴτησις παραδόσεώς τινος πρὸς τιμωρίαν ἢ βάσανον : Δημ. 1200 **τῆς μὲν ἐξαιτήσεως ἐπέσχον·** **2)** μεσολάβησις, ἐπέμβασις : Δημ.1385 **οὔτε ἡ τῶν συγγενῶν οὔτε ἡ τῶν φίλων ἐξαίτησις ὠφέλησεν αὐτόν·** **3)** μτγν. αἴτησις πρὸς ἱκανοποίησιν : Διόδ. Σ 8 ἀπ.25· **4)** πάπ. αἴτησις, παράκλησις.

ἐξαίτητος-ον γλωσσ. εὐπόριστος, ἐπιτευκτικός, εὐκόλως ἐπιτυγχανόμενος.

ἐξαιτιολογῶ-έω μτγν. αἰτιολογῶ, ἐξηγῶ **πλήρως** : Ἐπικ.Ἐπιστ.1,31U, Διογ.Λ 10,82 **ἐξαιτιολογήσομεν ὀρθῶς.**

ἐξαιτος-ον περιζήτητος, ἐξαίρετος, ἐκλεκτός, ἐπίλεκτος : Ἰλ.Μ 320 **οἶνόν τ' ἔξαιτον μελιηδέα**, Ὀδ.Β 307 **ἐξαίτους ἐρέτας.**

ἐξαιτρᾰπεύω Ἐπιγρ. ἐξαιθραπεύω βλ.λ., εἶμαι σατράπης : Ἐπιγρ.Μιλήτ.

ἐξαιτράπης (ὁ) Ἐπιγρ. Μιλήτ. σατράπης.

ἐξαιτῶ-έω κ. μσν. κ. (κτ. τὸ μέσ.) νεώτ., ἀόρ. ἐξήτησα, μέσ. ἀόρ. **ἐξῃτησάμην**, συνήθ. μετὰ διπλῆς αἰτ., αἰτῶ, ζητῶ ἢ ἀπαιτῶ τι παρά τινος : Σοφ.ΟΚ 586 **ἐν βραχεῖ δὴ τήνδε μ' ἐξαιτεῖ χάριν**, Εὐρ.Ὀρ.1657· || ὁμ. μεθ' ἁπλῆς αἰτ. ἢ αἰτ. καὶ ἀπαρφ. : Ἡρ.1,74 **οὐ γὰρ.. ἐξεδίδου τοὺς Σκύθας ἐξαιτέοντι Κυαξάρῃ**, Σοφ.ΟΤ 1255 **ἔγχος ἐξαιτῶν πορεῖν**, Εὐρ.Ῥῆσ.175· || εἰδ. ζητῶ κόρην ὡς γυναῖκα, εἰς γάμον : Σοφ.Τρ.10 **ὃς μ' ἐν τρισὶν μορφαῖσιν ἐξῄτει πατρός·** || εἰδ. ἀξιῶ τὴν παράδοσίν τινος, ἰδίως δούλου, πρὸς βασανισμόν, ἤτοι πρὸς ἀνάκρισιν διὰ σωματικῶν κακώσεων γινομένην : Ἀντιφ.6,27 **ἐξαιτοῦσι** (τοὺς θεράποντας) **οὐκ ἠθέλησαν ἐκδιδόναι**, Λυσ.7,36, Δημ. 848 **τὸν ἐλεύθερον ἐξ-·** **2)** ζητῶ παρακλητικῶς : Σοφ.ΟΚ 5 **σμικρὸν μὲν ἐξαιτοῦντα, τοῦ σμικροῦ δ' ἔτι μεῖον φέροντα**, Πάπ. **ἐξῄτησας τὴν μισθαποδοχήν·** || δθ. κ. παρακαλῶ : Πάπ. **ἐξαιτῶ σε μὴ συγχωρῆσαι**, Πρόδρ.1,4 **καθικετεύων, ἐξαιτῶν, παρακαλῶν ὁ τάλας·** **3)** κ. νεώτ. τὸ μέσ. **ἐξαιτοῦμαι** οἰτῶ τι δι' ἐμαυτόν, ζητῶ νὰ μοῦ δοθῇ τι : Ἡρ.1,159 **οἱ δὲ μιν ἐξαιτέονται προεῖναι κελεύοντες Κυμαίους**, αὐτ.9,87, Σοφ.Ἠλ.656 **δὸς πᾶσιν ἡμῖν ὥσπερ ἐξαιτούμεθα**, Λυσ.20,31, ΚΔ Λουκ.22,31 **ἰδοὺ ὁ σατανᾶς ἐξῃτήσατο ὑμᾶς τοῦ σινιάσαι·** **4)** ὁμ. τὸ μέσ. ὡς τὸ **παραιτοῦμαι** βλ.λ., ζητῶ τι διὰ παρακλήσεων, δθ. σῴζω διὰ παρακλήσεων, ἀπαλλάσσω τινά τινος : Αἰσχ.Ἀγ. 662 **ἤτοι τις ἐξέκλεψεν ἢ ᾐτήσατο**, Ξεν.Ἀν.1,1,3 **ἡ δὲ μήτηρ ἐξαιτησαμένη αὐτὸν ἀποπέμπει πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχήν**, Λυσ.20,15 **οἱ μὲν γὰρ δοκοῦντες ἀδικεῖν ἐξῃτημένοι εἰσὶν ὑπὸ τῶν ὑμῖν προθύμων**, Πλούτ.Περ.32· || μετ' ἐμπροθ. γεν. (ὑπέρ τινος) μεσιτεύω : Εὐρ.Βάκχ.360 **στείχωμεν ἡμεῖς, Κάδμε, κἀξαιτώμεθα ὑπέρ τε τούτου·** || μετ' ἀπαρφ. ἱκετεύω, παρακαλῶ νὰ τύχω τινός : αὐτ.Ἑκ.49 **τοὺς γὰρ κάτω σθένοντας ἐξῃτησάμην τύμβου κυρῆσαι·** **5)** ὁμ. τὸ μέσ. μετ' αἰτ. πράγμ. ζητῶ συγγνώμην, χάριν, ἄφεσιν ἀπό τινος Εὐρ.Ἀνδρ.54 **εἴ πως τὰ πρόσθε σφάλματ' ἐξαιτούμενος**, Αἰσχίν.3,196.

ἐξαίφνης (ἄφνω) ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ., μσν. κ. **ἐξάφνου ἢ ἀξάφνω**, δημ. **ἔξαφνα, (ἐ)ξαφνικά, ξάφνου αἴφνης**, αἰφνιδίως, ἀπροσδοκήτως : Ἰλ.Φ 14 **τὸ δὲ φλέγει ἀκάματον πῦρ ὄρμενον ἐξαίφνης**, Πίνδ.Ο 9,52, Αἰσχ.Πρ.1077 **εἴδυῖαι γὰρ κοὐκ ἐξαίφνης οὐδὲ λαθραίως**, Σοφ.ΟΚ 1610,Διγεν.Ἀκρ. 1263 **ἐξαίφνης ἦλθον ἅπαντες·** || ὁμ. μετὰ τοῦ ἄρθρου : Δημ.278 **νῦν δὲ τὸ γ' ἐξαίφνης ἐπέσχον αὐτὸν ἐκεῖνοι·** **2)** μετὰ μτχ. εὐθὺς ὅταν.., εὐθὺς ὡς.., τῇ στιγμῇ ποὺ : Πλάτ.Γοργ.523Ε **τὴν ψυχὴν θεωροῦντα ἐξαίφνης ἀποθανόντος ἑκάστου·** **3)** μετὰ τοῦ ἄρθρου **τὸ ἐξαίφνης** τὸ στιγμιαῖον, ἡ μεταξὺ κινήσεως καὶ ἀναπαύσεως στιγμή : Πλάτ.Παρμ.156D **τὸ γὰρ ἐξαίφνης τοιόνδε τι ἔοικε σημαίνειν·** || Ἀριστλ.Φυσ.222b,15 « τὸ ἐν ἀναισθήτῳ χρόνῳ διὰ μικρότητα ἐκστάν ».

ἐξαιφνίδιος-ον κ. -α-ον αἰφνίδιος, ἀπροσδόκητος : Πλάτ.Κρατ.414Α **τὴν αὔξην.., ὅτι ταχεῖα καὶ ἐξαιφνιδία γίγνεται**, Γαλ.6,185 **ἐξαιφνιδία μεταβολή**, Ἱεροκλ.60Α **ἐξαιφνίδιοι ἐπιδρομαὶ τῆς τύχης.**

ἐξαιχμαλωτεύω Ἡσ. « αἰχμαλωτεύω ».

ἐξαιχμαλωτίζω μτγν. κ. μσν. ποιοῦμαί τινα αἰχμάλωτον : Ἰω.Χρυσ.1,698D,Νικ.Χων.Χρον.51C **ἐξῃχμαλώτισε καὶ τῶν γυναικῶν ὅσαι κάλλισται.**

ἐξαΐω Ἐπιγρ. Δελφ. ἀκούω, εἰσακούω : Ἐπιγρ.

ἐξαιωροῦμαι-έομαι κρεμῶμαι, εἶμαι ἀνηρτημένος ἔκ τινος : Ἱππ.Ἄρθρ.70.

ἐξακαιδεκάς-άδος (ἡ) μσν. σύνολον δέκα καὶ ἓξ μονάδων : Θεόδ.Λάσκ.π.Μi.1276.

ἐξάκανθα (τά) νεώτ. ζωολ. ζῷα ἔχοντα ἓξ ἀκάνθας ἢ ἀκανθοειδεῖς προσακτρίδας.

ἐξακανθίζω ἐξάγω, ἀφαιρῶ τὰς ἀκάνθας : Θεόφρ.ΦΙ 3,10,1· **2)** μτφ.ἀνερευνῶ : Κικ.Ἀττ.6,6,1.

ἐξακανθοῦμαι-όομαι καθίσταμαι ἀκανθώδης, πληροῦμαι ἀκανθῶν : Θεόφρ.ΦΙ 6,4,2 **εἶθ' οὕτως ἀποτραχύνεται καὶ ἐξακανθοῦται.**

ἐξακάτιοι Ἐπιγρ. δωρ. ἀντὶ ἑξακόσιοι βλ.λ.

ἐξάκεσις-εως (ἡ) ἡ ἐντελὴς ἴασις, ἡ παντελὴς θεραπεία : Ἀριστφ.Βάτρ.1033 **ἐξακέσεις τε νόσων.**

ἐξακεστήριος-ον ὁ ἰώμενος κακόν τι : Νόμος Σόλ.π.Πολυδ.8,142 **τρεῖς θεούς.., Ἱκέσιον, Καθαρτήριον, Ἐξακεστήριον·** **2)** μτγν. ἐξιλαστήριος : Διον.Ἁλ.Ῥωμ.5,54 **ἐξακεστηρίοις θυσίαις.**

ἐξάκῖ ποι. τ. τοῦ ἑξάκις βλ.λ. : Σιμων.156 (πιθ.): Καλλ.άπ.120,ΑΠ 14,129,'Επιγρ.

ἑξακιόνιον (τὸ) μσν. κτίριον ἔχον ἓξ κίονας : ΚΠορφ."Εκθ.56,105 (ἔ.Β.).

ἑξάκῐς ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ. ἓξ φοράς : Πίνδ. Ο 7,86 **νικῶνθ' ἑξάκις,** Πλάτ.Πολ.337Β **ἑξάκις δύο.**

ἑξᾰκῐσμῡ́ριοι-αι-α ἓξ μυριάδες, ἤτοι ἑξήκοντα χιλιάδες : 'Ηρ.4,86 **νυκτὸς δὲ ἑξακισμυρίας** (όργυιάς), Ξεν.ΚΠ 2,1,6 **ἱππέας μὲν εἰς ἑξακισμυρίους.**

ἑξᾰκῐσμῡριοτετρᾰκῐσχῑλιοστός-ή-όν μτγν. ὁ ἑξηκοντάκις τετράκις χιλιοστός : Θέων Σμ.126Η.

ἑξᾰκῐσχῑ́λιοι-αι-α κ. νεώτ. ἓξ χιλιάδες : 'Ηρ. 1,192 **αἱ δὲ βαινόμεναι ἑξακισχίλιαι,** Θουκ.2,13.

ἑξᾰκῐσχῑλιοστός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἑξάκις χιλιοστός : Μεθόδ.344Β.

ἐξακληροῦμαι-έομαι μσν. στεροῦμαι τοῦ κλήρου μου, χάνω τὸ μερίδιό μου : Χρον.Μορ.5910 **ἐπεὶν ἐξακληρήθηκεν μὲ φταίσιμο ἐδικόν του.**

ἑξάκλῑνος-ον μτγν. κ. ΕΜ 346,14 ὁ ἔχων ἓξ κλίνας, ἅ. **ἕξκλινος·** **2**) τὸ οὐδ ὡς οὐσ. **ἑξάκλινον,** ἀνάκλιντρον ἔχον ἓξ θέσεις : Μαρτιάλ.9,59,9.

ἑξάκλωνος(-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἓξ κλώνους, ἓξ βλαστούς· **2**) συγκείμενος ἐξ ἓξ νημάτων : **ἑξάκλωνη κλωστή.**

ἐξακμάζω σχόλ. ἐπὶ εὐκαιρίας, παρέρχομαι, πρβλ. παρακμάζω : Σχόλ.Σοφ.Αἴ.694 **ἐξακμάσαντος τοῦ καιροῦ.**

ἔξακμος (ὁ) ὁ μέγας παῖς, παλληκαράκι· Μοῖρ. 97 « βούπαις ἀττικῶς, ἔξακμος ἑλληνικῶς ».

ἑξάκνημος-ον σχόλ. ἐπὶ τροχοῦ, ὁ ἔχων ἓξ κνήμας : Σχόλ.Πίνδ.Π 2,73 **ἑ- τροχοί.**

ἐξακολούθησις-εως (ή) μτγν. κ. νεώτ., **δημ.-η** τὸ ἀκολουθεῖν, ἰδίως τὰ ἴχνη τινός, ἡ ἀκολούθησις, παρακολούθησις : Κλήμ.'Αλ.465· **2**) νεώτ. κ. δημ. συνέχεια, συνέχισις : **ἡ ἐξακολούθησις τοῦ ἔργου τῶν προκατόχων του·** ‖ φρ. νεώτ. κ. δημ. **κατ' ἐξακολούθησιν** ἐξακολουθητικῶς, συνεχῶς.

ἐξακολουθητικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ κατ' ἐξακολούθησιν γινόμενος, συνεχής, ἀδιάλειπτος, ἀκατάπαυστος : **ἐξ- ἀγὼν - ἐνέργεια - προσπάθεια - δουλειά·** ἐπίρρ. **-ῶς,** δημ. **-ά.**

ἐξακολουθοῦσθαι 'Ησ. « ἐκθρούζεσθαι ».

(ἐ)ξακολουθῶ-έω μτγν., πάπ., μσν. κ. νεώτ., δημ. **-άω** ἐπὶ προσ. ἀκολουθῶ, παρακολουθῶ : Πολύβ. 18,10,7, ΠΔ 'Ιὼβ 31,9 **εἰ ἐξηκολούθησεν ἡ καρδία μου γυναικὶ ἀνδρὸς ἑτέρου,** ΚΔ Πετρ.1,16, 'Ιώσ. ΑΙ 8,10,2 **ἅρματα αὐτῷ χίλια ἐξηκολούθει·** **2**) μτγν. κτ. δοτ. ἐπακολουθῶ τινι, ἐπέρχομαι ὡς ἀποτέλεσμά τινος : 'Επίκ.άπ.181, Πολύβ.5,78,4 **ἅμα δ' ὑφεωρᾶτο τὴν ἐξακολουθοῦσαν αὐτῷ φήμην,** Διον.'Αλ.Συνθ.24· ‖ πάπ. εἰδ. ἐπὶ ποινῶν, εὐθυνῶν, ὑποχρεώσεων κττ. : **οὐδὲν βλάβος ἐξακολουθήσει σοι,** αὐτ.· ‖ πάπ. τὸ οὐδ. πληθ. ὡς οὐσ. **ἐξακολουθοῦντα** ἡ ἐπακολουθοῦσα ποινή : Πάπ. **ἵνα τύχωσι τῶν ἐξακολουθούντων·** ‖ κ. ἀπολ. ἐπακολουθῶ, προκύπτω : Φίλ.Μηχ.Βελοπ. 58,5, "Αντυλλ.π.'Ορειβ.45,15,4, Πάπ. **τὴν μετὰ ταῦτα ἐξακολουθηκυῖαν ὕβριν·** ‖ ἐπὶ λογικῶν ἐπακολούθων : 'Αρρ.'Επικτ.1,22,16 **πάντα ταῦτα ἐ-·** **3**) πάπ. μετὰ δοτ. ἐπιβαρύνω : **τὰ δημόσια πάντα καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἐξακολουθοῦντα ταῖς ἀρούραις,** αὐτ.· **5**) πάπ. μετ' ἔμπροθ. αἰτ. εἶμαι ἀναγκαῖος διά τι : **ἐξακολουθούντων πρὸς τὴν ἀντικατεργασίαν·** **6**) νεώτ. κ. δημ. ὡς μτβ. μετ' αἰτ. ἢ ἐξηρτημένης προτάσεως, συνεχίζω τι : Παπαδ. Χριστ.Τεμπ.32 **ἐξηκολούθει νὰ παίζῃ τὸ μπουζούκι του,-ἐξακολουθεῖ νὰ κάνῃ τὸν κουφό·** ‖ ἀναλαμβάνω ἐκ νέου τὴν συνέχισίν τινος, ἐπαναλαμβάνω : **θὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς σπουδάς του·** ‖ δημ.εἰδ.φρ. **ἐξακολουθεῖ τὸ χαβά του,** ἐμμένει· **7**) νεώτ. κ. δημ. ὡς ἀμτβ. ἐπὶ χρόνου, συνεχίζομαι, διαρκῶ : **ἐξ- οἱ βροχὲς-ἡ κακοκαιρία-ἡ ζέστη.**

ἑξᾰκοντᾰμοιρία (ή) μτγν. τόξον ἑξήκοντα μοιρῶν : 'Ηφαιστ.'Αστρ.2,11.

ἐξᾰκοντίζω κ. μσν. κ. νεώτ., μέλλ. ἀττ.-**ιῶ,** νεώτ παθ. ἀόρ. **ἐξηκοντίσθην,** ἰδίως μετ' αἰτ. ρίπτω μεθ' ὁρμῆς, ἐκτινάσσω, ἐκσφενδονίζω : Ξεν.'Ελλ.5,4,40 **ἐξακοντίζειν τὰ δόρατα,-ὁ ἥλιος ἐξακοντίζει φῶς καὶ θερμότητα·** κ. παθ. : Γολ.4,708 **ἐξακοντίζεται τὸ αἷμα·** **2**) μετὰ δοτ. βάλλω ἐξ ἀποστάσεως: Ξεν.'Ελλ.4,6,11 **τοῖς δόρασιν ἐξακοντίζοντες ἱππέας τε κατέτρωσαν·** **3**) μτγν. μετ' ἔμπροθ. αἰτ. ἢ γεν. ρίπτω ἀκόντιον : Πλούτ.'Αρτξ.9 **ταῦτ' εἰπὼν ἐξηκόντισεν ἐπ' αὐτόν,** Διοδ.Σ 9 άπ.29 **ἐ- κατὰ συός·** **4**) ἀμτβ. φεύγω μὲ ταχύτητα ἀκοντίου, ἀπέρχομαι δρομαίως : 'Αριστλ.ΖΙ 590b,29 **ὁ καρκίνος.. ὅταν φοβηθῇ, φεύγει ἀνάπαλιν καὶ μακρὰν ἐξακοντίζει·** ‖ ὁμ. σημ. κ. μτβ. ἐν φρ. **ἐξακοντίζω κῶλον** : Εὐρ.Βάκχ.665 **βάκχας.. αἳ τῆσδε γῆς οἴστροισι λευκὸν κῶλον ἐξηκόντισαν·** **5**) ἐκτείνω ζωηρῶς, μετὰ σπουδῆς : αὐτ.ΙΤ 362 **γενείου χεῖρας ἐξηκόντισα·** ‖ ἐξαπολύω, ἀναδίδω : 'Αντιφάν.217,7 **τοσαύτην ἐ- πνοὴν** (περὶ τοῦ ἀτμοῦ κατὰ τὸν βρασμόν)· **6**) μτφ. διακηρύττω, διαλαλῶ : Εὐρ.Τρῳ.444 **ἀλλὰ τί τοὺς 'Οδυσσέως ἐξακοντίζω πόνους,** αὐτ.'Ικ.456· ‖ κ. νεώτ. ἀναφορ. πρὸς λόγους, ἀπευθύνω μετὰ σθένους, ζωηρῶς : Μεν.1091 **γλώσσῃ ματαίους ἐ- λόγους,-ἐξηκόντισε κατ' αὐτοῦ βαρυτάτην κατηγορίαν.**

ἐξακόντισις-εως (ή) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἐξακοντίζειν, ἡ μακρόθεν ὁρμητικὴ βολή, ἅ. ἐξακοντισμὸς βλ.λ. : Γαλ.19,168 **τῇ τοῦ σπέρματος ἐξ-.**

ἐξακόντισμα-ατος (τὸ) σχόλ. τὸ ἐξακοντισθέν, τὸ ἐξακοντιζόμενον : Σχόλ.'Οδ.Χ 19 **ἐξ-.**

ἐξακοντισμός (ὁ) κ. νεώτ. ἡ ἐξακόντισις ἢ τὸ ἐξακόντισμα βλ.λ. : Γαλ 4,523 **κατὰ δεύτερον ἢ τρίτον ἐξακοντισμόν,** "Αντυλλ.π.'Ορειβ 7,10,2· ‖ κ. ἐπὶ μετεώρων : 'Αριστλ Κόσμ.395b,5.

ἐξακοντιστήριον (τὸ) νεώτ. ἐργαλεῖον δι' οὗ ἐξακοντίζεται μεταλλικὴ ἢ ἄλλη κόνις ἐπὶ τῶν πρὸς μίλτωσιν καὶ συγκόλλησιν ἀντικειμένων.

ἐξακοντιστικός-ή-όν ὁ ἐξακοντίζων, ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐξακόντισιν : **ἐξακοντιστικὴ συσκευή.**

ἐξακονῶ-άω μτγν. ἐπιτατ. τοῦ ἀκονῶ-άω βλ.λ. : ΠΔ'Ιεζ.21,11 **ἐξηκονήθη ἡ ῥομφαία.**

ἑξακοράλλια (τὰ) νεώτ. ζῳολ. κατηγορία κοραλλίων εὑρεθέντων καὶ ἐν ἀπολιθώσει.

(ἑ)ξακοσάρι (τὸ) δημ. ποσὸν ἑξακοσίων δραχμῶν : **βγάλαμε ἕνα ἑξακοσάρι.**

(ἑ)ξακοσαριά (ή) δημ. μ. μετὰ τοῦ μιὰ ἢ κομμὰ σύνολον, ποσὸν ἑξακοσίων μονάδων.

ἑξακόσια ἕξ(ι) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. ἡ σαλβαρσάνη βλ.λ. : **κάνει ἐνέσεις ἑξακόσια ἕξ.**

ἑξακοσιάκις ἐπίρρ. νεώτ. ἑξακοσίας φοράς.

ἑξακοσιαπλάσιος-ία-ιον νεώτ. ὁ ἑξακοσιάκις περισσότερος ἢ μεγαλύτερος ἄλλου· ἐπίρρ. **-ίως.**

ἑξακοσίαρχος (ὁ) μτγν. ὁ ἀρχηγὸς ἑξακοσίων ἀνδρῶν : Πολύαιν.Προοίμ.2.

ἑξακοσιετηρίς-ίδος (ή) νεώτ. ἡ ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἑξακοσίων ἐτῶν ἀπό τινος γεγονότος ἑορτή.

ἑξακοσιόδραχμος-ον νεώτ. ὁ ἔχων ἀξίαν ἑξακοσίων δραχμῶν.

ἑξακόσιοι-αι-α κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. **ξακόσ(ι)οι-(ι)ες-(ι)α,** δωρ. **ἑξακάτιοι** ἀπόλυτον ἀριθμ. ἑξάκις ἑκατόν, ἓξ ἑκατοντάδες : 'Ηρ.1,51 **χωρέων ἀμφορέας ἑξακοσίους·** ‖ **ἡ βουλὴ οἱ ἑξακόσιοι** ἡ βουλὴ τῶν ἑξακοσίων : 'Επιγρ. **τὴν βουλὴν τοὺς ἑξακοσίους τὴν ἀεὶ βουλεύουσαν.**

ἑξακοσιοστός-ή-ό(ν) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. τακτικὸν ἀριθμητικόν, ὁ ἐν τῇ ἀριθμητικῇ σειρᾷ ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν ἀριθμὸν ἑξακόσια : ΠΔ Γεν. 7,11 **ἐν τῷ ἑξακοσιοστῷ ἔτει ἐν τῇ ζωῇ τοῦ Νῶε·** **2**) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. **τὸ ἑξακοσιοστό(ν)** τὸ ἓν ἐκ τῶν ἑξακοσίων μερῶν, εἰς ἃ διαιρεῖταί τι.

ἐξᾰκοτῠλιαῖος-α-ον μτγν. ὁ περιλαμβάνων, χωρῶν ἓξ κοτύλας : Σέξτ.'Εμπ.Πυρρ.3,95 **ἑ- πλῆθος.**

ἑξᾰκότῠλος-ον ἑξακοτυλιαῖος βλ.λ. : 'Αριστλ. ΖΙ 4,23,Πολυδ.4,168.

ἐξακοῦμαι-έομαι θεραπεύω ἐντελῶς, ἀποθεραπεύω, ἰῶμαι : 'Ιππ.Τροφ.3,67· || θεραπεύω γενομένην βλάβην : 'Ιλ.Ι 507 **αἱ δ' ἐξακέονται ὀπίσσω·** || γεν. ἐπανορθῶ κακόν τι : Πλάτ.Νόμ.885D **δράσαντες δ' ἐξακεῖσθαι πειρώμεθα·** **2)** πραΰνω, καταπραΰνω, κατευνάζω, μετ' αἰτ. : 'Ιλ.Δ 36 **τότε κεν χόλον ἐξακέσαιο,** 'Οδ.Γ 145, Λυκόφρ.1180 **θύσθλοις ἐξακεύμενοι θεάν·** || πραΰνω τὴν δυστυχίαν τινός, ἔρχομαι εἰς ἐπικουρίαν, βοηθῶ : Ξεν.ΚΠ 8,2,22 **τούτοις τάς τ' ἐνδείας τῶν φίλων ἐξακοῦμαι,** 'Ιάμβλ.Μυστ.1,11 **ἐ- τὰ δεινά·** || μτγν. ἐπὶ δίψης, παύω, καταπαύω : Δίων Κ 60,9 **ἐ- δίψος·** **3)** ἐπὶ ὑφάσματος, ἐπιδιορθώνω, μπαλώνω : Πλάτ. Μέν.91D **οἱ μὲν τὰ ὑποδήματα ἐργαζόμενοι τὰ παλαιὰ καὶ τὰ ἱμάτια ἐξακούμενοι.**

(ἐ)ξακουσμένος-η-ο(ν) μσν. κ. δημ. ὁ ἀκουσθείς, ἡ ἀκουόμενος μακράν, ἤτοι περίφημος, γνωστός, ἀ. (ἐ)ξακουστός : Καρκβ.Ζητ.30 **γειτονεύει μὲ τὴν ἐξακουσμένη ζητιανοφωλιά.**

ἐξακουστέον μτγν. κ. σχόλ. δεῖ ἐξακούειν, δεῖ ὑπονοεῖν : Κλήμ.'Αλ.Στρωμ.733 **κλέπτας εἰρῆσθαι.. τοὺς Ἕλληνας ἐ-·** || γραμμ. δεῖ ἐξυπακούειν : Σχόλ.Πίνδ.Ο 1,157 **ἔξωθεν ἐ- τὸν 'Ολυμπιακὸν ἀγῶνα·** || μετὰ γεν. δεῖ ἀκροᾶσθαι : Κλήμ.'Αλ. Στρωμ.356 **οὐ γὰρ μύθων παιδικῶν ἐξακουστέον.**

ἐξάκουστος-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἐπὶ λόγου, ἤχου ἢ προσώπου λέγοντος, ὁ καλῶς καὶ εὐκρινῶς ἀκουόμενος : Διον.'Αλ.Ρωμ.10,41 **οὐδενὸς ἐξάκουστος ἦν ὁ λόγος ὑπὸ τοῦ θορύβου,** 'Ιώσ.ΑΙ 4,8,12, 'Αθήν.8,361Ε **ἐ- ἦχος·** **2)** κ. μσν. κ. νεώτ. περιβόητος, περίφημος, (ἐ)ξακουσμένος, (ἐ)ξακουστός· 'Ησ. « ἐξάκουστον, περιβόητον » : Σχόλ.Διον. Π 13,Εὐστ.Πον.251,56 **καταμηνυθεὶς καὶ ἐ- γεγονώς,** - ἐξάκουστος **χαρτοπαίκτης - χορευτής.**

(ἐ)ξακουστός-ή-ό(ν) μσν. κ. δημ. ἐξάκουστος βλ.λ.2), ἀ. (ἐ)ξακουσμένος : Διγεν.'Ακρ.1297 **νίκας λαμπράς, ἐξακουστάς,** 'Ερωφ.'Ιντερμ.1,38 **τὸν πλιάτως δυνατώτερο καὶ ξακουστὸ στρατιώτη,** 'Ερωτόκρ.Β 589 **τὴ χώρα τὴν ἐξακουστή.**

ἐξακούστως ἐπίρρ. σχόλ. κατὰ τρόπον ὥστε ν' ἀκούηταί τι εὐκρινῶς : Σχόλ.Λουκ.'Ονειρ.8.

ἐξακούω κ. μσν., μέλλ. **ἐξακούσομαι** ἀκούω ἰδ. ἐξ ἀποστάσεως, ἀντιλαμβάνομαι διὰ τῆς ἀκοῆς, μετ' αἰτ. πράγμ. : Αἰσχ.Εὐμ.397 **πρόσωθεν ἐξήκουσα κληδόνος βοήν,** Σοφ.'Ηλ.553 **σοῦ τάδ' ἐξήκουσ' ὕπο·** || ὁμ. κ. μετ' αἰτ. προσ. ἢ πράγμ. : 'Αριστ.Θεσμ.293 **τῶν ῥητόρων ἵν' ἐξακούω,** Πλούτ. Φάβ.6 **ἐξακούσαντες τῆς φωνῆς οὐκ ἀκριβῶς·** || ὁμ. κ. μετὰ μτχ. : Σοφ.Φιλ.472 **ὅσοισι (κακοῖς) .. ἐξήκουσας ἐνναίοντά με·** || παθ. εἶμαι ἀκουστός : 'Αριστλ.Πρ.901a,7,Διογ.Λ 8,82,Μηναῖ.8,2 Συναξ. **εἰς δέκατον ἐξηκούοντο σημεῖον·** **2)** ἀπολ. ἀκούω δι' ἄλλων, μανθάνω, πυνθάνομαι : Σοφ.Φιλ. 676 **λόγῳ μὲν ἐξήκουσ', ὅπωπα δ' οὐ μάλα·** **3)** μτγν. ἐννοῶ, ὑπονοῶ, ἐξυπακούω, παθ. : Διογ. Λ 7,89,Σχόλ.Νίκ.Θηρ.139 **τοῦτο γὰρ ἐξακούεται.**

ἐξακριβάζω μτγν. δ. τ. τοῦ **ἐξακριβῶ-όω** βλ.λ., πληροφοροῦμαι, γνωρίζω ἀκριβῶς· 'Ησ. « ἐξακριβάζει· ἐξιχνιάζει » : 'Ιώσ.ΑΙ 19,7,4 **ἀνὴρ ἐπιχώριος ἐξακριβάζειν δοκῶν τὰ νόμιμα·** **2)** ὁμ. τὸ μέσ.: ΠΔ 'Αρ.23,10 **τίς ἐξηκριβάσατο τὸ σπέρμα 'Ιακώβ ;**

ἐξακρῑβασμός (ὁ) μσν. ἡ ἐξακρίβωσις.

ἐξακρῑβολογοῦμαι-έομαι μτγν. ἐξακριβῶ, μελετῶ τι μετ' ἀκριβείας : Σχόλ.Διον.Θρ.109H.

ἐξακριβῶ-όω κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **ἐξακριβώνω** (κ. νεώτ.) βλ.λ. ἀποδεικνύω τι μετ' ἀκριβείας, σημαίνω ἀκριβῶς, καθορίζω, φανερώνω : Σοφ.Τρ. 426 **τοῦτο δ' οὐχὶ γίγνεται δόκησιν εἰπεῖν κἀξακριβῶσαι λόγον·** **2)** ποιῶ τι μετ' ἀκριβείας καὶ ἐπιμελείας : 'Αριστλ.ΗΝικ.1175a,31 **μᾶλλον γὰρ ἕκαστα κρίνουσι καὶ ἐξακριβοῦσιν οἱ μεθ' ἡδονῆς ἐνεργοῦντες·** || ἐπεξεργάζομαι : 'Επίκ.'Επιστ. 1,31U **κατὰ μέρος ἐ-·** **3)** κ. νεώτ. ἐξετάζω τι κατὰ βάθος, ποιοῦμαι ἀκριβῆ μελέτην τινός, ἐξερευνῶ, ἐξιχνιάζω, ἐξελέγχω, ἐλέγχω : 'Αριστλ.Η Νικ.1102a,25 **τὸ γὰρ ἐπὶ πλεῖον ἐξακριβοῦν ἐργωδέστερον ἴσως, - ἔχω ἐξηκριβωμένας πληροφορίας·** || νεώτ. κατόπιν ἀκριβοῦς ἐξετάσεως βεβαιοῦμαι περί τινος, διαπιστῶ : **ἐξηκριβώθη ἡ εἴδησις - ἡ ὑπόθεσις - τὸ ζήτημα·** **4)** μσν. τὸ μέσ. **ἐξακριβοῦμαι** ὡς τὸ ἐνεργ. ἐξετάζω τι κατὰ βάθος, ἐξιχνιάζω : Εὐστ.Πον.324,11· **5)** μτγν. ὁμ. τὸ μέσ. περιγράφω λεπτομερῶς : Φιλόστρ.Νεώτ.Εἰκ.10 **οὐκ ἀρκεσθήσῃ τούτῳ, εἰ μή σοι καὶ τὰ τῆς ἐσθῆτος ἐξακριβώσομαι τῷ λόγῳ·** **6)** ἀμτβ. ὁμιλῶ μετ' ἀκριβείας **περί** τινος : 'Αριστλ.ΗΝικ. 1096b,30 **ἐξακριβοῦν γὰρ ὑπὲρ αὐτῶν ἄλλης ἂν εἴη φιλοσοφίας οἰκειότερον,** Πολύβ 2,56,4 **ἐ- περί τινος·** **7)** ὁμ. ἀμτβ. διαρκῶ ὅσον πρέπει : 'Αριστλ.ΖΙ 583a,30 **οὐ μὴν ἐξακριβοῦσί γε (αἱ καθάρσεις)** **πάσαις ὁμοίως.**

ἐξακριβώνω νεώτ. κ. δημ. τ. τοῦ **ἐξακριβῶ** βλ.λ., δημ. ἀόρ. **ἐξακρίβωσα,** παθ. ἀόρ. **ἐξακριβώθηκα,** μτχ. παθ. παρακ. **ἐξακριβωμένος,** ἐξετάζω τι μετ' ἀκριβείας καὶ βεβαιοῦμαι περὶ αὐτοῦ, διαπιστῶ.

ἐξακρίβωσις-εως (ἡ) μτγν.,μσν. κ. νεώτ. ἡ ἀκριβὴς ἤτοι αὐστηρὰ τήρησις : 'Ιώσ.ΑΙ 17,2,4 **ἐ- τοῦ νόμου·** **2)** μσν. ἡ **μετ'** ἀκριβείας ἔκθεσίς τινος : Εὐστρ.ΗΝικ.108,6· **3)** νεώτ. ἡ ἀκριβὴς ἐξέτασις καὶ βεβαίωσίς τινος,διαπίστωσις : **ἐξακρίβωσις τῆς ἡμερομηνίας - τῆς εἰδήσεως - τῆς ὑποθέσεως.**

ἐξακριβωτής (ὁ) νεώτ. ὁ ἐξακριβῶν, ὁ δι' οὗ γίνεται ἐξακρίβωσις, διαπίστωσις.

ἐξακριβωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ **χρήσιμος ἢ ἁρμόδιος** πρὸς ἐξακρίβωσιν.

(ἐ)ξακρίζω κ. νεώτ. κ. δημ. φαύω τὰ ἄκρα, ἰδ. τὰ ἄνω, τὴν κορυφήν : Εὐρ.'Ορ.275 **ἐξακρίζετ' αἰθέρα πτεροῖς·** **2)** νεώτ. κ. δημ. περικόπτω τὰ ἄκρα, οἷον **ὑφάσματος,** βιβλίου **κτλ.·** πρβλ. κ. **ξακρίζω.**

ἔξακρος Μενεκρίτου μτγν. ὄν. ἐπιδέσμου διὰ τὸν καρπὸν κ. τὸ ἄκρον τῆς χειρός: 'Ηλιόδ.π.'Ορειβ.48,53.

ἐξάκτης (ὁ) πάπ. διαχειριστής, ἐπιμελητής.

ἐξακτική (ἡ) νεώτ. ἡ περὶ τὸ ἐξάγειν **τοὺς ὀδόντας** τέχνη ἢ ἀσχολία.

ἐξακτινελλίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. εἶδος σπόγγων πυριτικῆς συστάσεως εὑρεθέντων κ. ἐν ἀπολιθώσει.

ἐξάκτινος-ον νεώτ. ὁ ἔχων ἓξ ἀκτῖνας : **ἑ- τροχός·** || **ἑξάκτινος ἀστὴρ** τὸ ἀ. ἑξάγραμμα βλ.λ.· **2)** ζῳολ. τὸ οὐδ. πληθ. ζῷα ὧν τὸ σῶμα ἐσωτερικῶς διαιρεῖται δι' ἓξ διαφραγμάτων ἀκτινοειδῶς.

ἐξακτορεύω (λατ.) πάπ. εἶμαι ἐξάκτωρ βλ.λ., ἀσκῶ τὸ ἔργον τοῦ ἐξάκτορος.

ἐξακτορία (ἡ) τὸ ὑπούργημα τοῦ ἐξάκτορος βλ.λ.

ἐξακτορικός-ή-όν (λατ.) ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἐξάκτορα βλ.λ. ἢ εἰς ἐξακτορίαν, ὁ ἐκ τοῦ ἐξάκτορος προερχόμενος.

ἐξακτῶν (λατ.) 'Ησ. « ὁ ἀπαιτῶν τὰ δημόσια »· πιθ. ὁ προσδιορίζων τὴν ὑφ' ἑκάστου καταβλητέαν φορολογίαν, ὁ νῦν οἰκ. ἔφορος· πρβλ. ἐξάκτωρ.

ἐξάκτωρ-ορος (ὁ) (λατ.) πάπ. ὁ ἐπιμελητής, ὁ διευθετητής· || ἰδίως ὁ ἐξακτῶν βλ.λ.

ἑξάκυκλος-ον κ. μσν. ἐπὶ ὀχημάτων, ὁ ἔχων ἓξ κύκλους ἤτοι τροχούς : 'Ιππ.'Αέρ.18 **ἅμαξαι ἑξάκυκλοι·** **2)** μσν. φρ. **ἑξάκυκλος** ἡμερῶν **δρόμος** = δρόμος ἓξ ἡμερῶν : Τζέτζ.'Ησιόδ.596.

ἑξακύλινδρος-ον νεώτ. ἐπὶ μηχανῶν, ὁ ἔχων ἓξ κυλίνδρους βλ.λ. ἐν εἰδ. σημ. : **ἑξ- κινητήρ.**

ἐξακῶ-έω (ἄκος) μ. ἐν μτχ. ἀόρ. **ἐξακέσας** θεραπεύσας, ἰάσας : Χρυσ.'Επ.66.

ἑξάκωλος-ον σχόλ. ὁ ἔχων **ἓξ** κῶλα, **ἓξ** μέλη,

ἐξ στίχους: Σχόλ.Ἀριστφ.Ἀχ 836 **μονοστροφικὸν περίοδον ἐξάκωλον δ'.**

ἐξάκωπος-ον νεώτ. ὁ ἔχων ἕξ κώπας, ὁ κινούμενος δι' ἕξ κωπῶν : Δροσ.Βοτάν.154 **ἐνῷ παρήλαυνε γοργὴ ἐξάκωπος λέμβος.**

ἐξαλάομαι μεταναστεύω, ἀποδημῶ : Ἀντιφ. Σοφ.108 **ἐξ- πανοικεσίᾳ.**

ἐξαλαπάζω ποι. (κ. Ξεν.Ἀν.7,1,29 κ. Ἐπιγρ.) ἐν χρ. ὁ ἀόρ. **ἐξαλάπαξα** ἐκπορθῶν διαρπάζω, ληλατῶ, ἐρημώνω, διαγουμίζω, ρημάζω: Ἰλ.Α 129 **πόλιν Τροίην εὐτύχεον ἐξαλαπάξαι**, Ξεν.Ἀν.6,1,29 **Ἑλληνίδα δὲ** (πόλιν) . . **ἐξαλαπάξομεν·** **2)** κ. Ἐπιγρ. καταστρέφω ἐξ ὁλοκλήρου, ἐξολοθρεύω, ἀφανίζω : Ἰλ.Ν 813 **ἐξαλαπάξειν νῆας**, Ἐπιγρ. Κερκ. **Ἑλλήνων τεμένη καὶ βωμοὺς ἐξαλαπάξας·** **3)** εἰδ. ἐκκενῶ πόλιν, ἵνα ἐγκαταστήσω ἐν αὐτῇ νέους κατοίκους : Ὀδ.Δ 176 **μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας·** **4)** μτγν. ποι. μτφ. ἐπὶ νόσου, ἐξαντλῶ τινα : Θεόκρ.2,85 **ἀλλά με . . νόσος ἐξαλάπαξε.**

ἐξαλαπίζω γλῶσσ. ραπίζω, κολαφίζω.

ἐξαλαφρίζω μσν. ἐξαλαφρύνω, ἀνακουφίζω : Γεωργιλ.Βελ. ἐν Κορ.Ἀτ.2,102 **ἐξαλαφρίσειν ἔχεις τοὺς πόνους τοῦ πτωχοῦ.**

ἐξαλαῶ-όω (ἀλαός) ποι. ἐκτυφλῶ, τυφλώνω ἐντελῶς : Ὀδ.Λ 103 **υἱὸν φίλου ἐξαλάωσας·** || ἀναφορ. πρὸς ὀφθαλμόν, ἐκβάλλω ἐντελῶς αὐτόν: Ὀδ.Ι 453 **ὀφθαλμὸν . . τὸν ἀνὴρ κακὸς ἐξαλάωσεν·** **2)** μτγν. ἀναφορ. πρὸς τὸ σῶμα, βλάπτω οὕτως, ὥστε νὰ καταστήσω ἄχρηστον, ἀφανίζω: Ὀππ.Κυν.3,228 **ὅλον σῶμα ἐξαλαώσας.**

ἐξαλβανίζω νεώτ. ποιοῦμαί τινα Ἀλβανὸν ἢ τι ἀλβανικόν· κ. παθ. γίνομαι Ἀλβανὸς ἢ ἀλβανικός.

ἐξαλβανισμός (ὁ) νεώτ. ἡ μεταβολή τινος εἰς Ἀλβανὸν ἢ εἰς ἀλβανικόν.

ἐξαλγῶ-έω μτγν. μετ' αἰτ. ὑποφέρω, ἔχω ἄλγος εἴς τι: ΨΚαλλισθ.3,27 **ἐ- τοὺς πόδας.**

ἐξαλδαίνει Ἡσ. « ἐκβλαστάνει ».

ἐξαλεείνω μτγν. ἐξαλέομαι βλ.λ.· Ἡσ. « ἐξαλέεινεν, ἐξέκλινεν » : Ὀππ.Ἀλ.5,398 **οὐκέτι κείνη . . δύναται μόρον ἐξαλεείνειν.**

ἐξάλειμμα-ατος (τὸ) μσν. κ. δημ. μικρὸν ἀγροτικὸν κτῆμα ἰδιώτου, περιελθὸν εἰς αὐτὸν ἐκ διανομῆς καλλιεργησίμων ἐκτάσεων τοῦ δημοσίου· σύνηθέστ. κατὰ πληθ. **ἐξαλείμματα** γαῖαι ἀποτελοῦσαι πρότερον ἑνιαῖον κτῆμα τοῦ δημοσίου καὶ διανεμηθεῖσαι εἰς πολλοὺς ἀγρότας : **δόσιμον ἐξαλειμμάτων** (τὸ καταβαλλόμενον εἰς τὸ δημόσιον ποσὸν ὑφ' ἑκάστου λαβόντος ἐξάλειμμα).

ἐξαλειμματικός-ή-όν μσν. ὁ ἀναφερόμενος εἰς, ἢ ὁ προερχόμενος ἀπὸ ἐξάλειμμα βλ.λ.): **ἐξαλειμματικαὶ γαῖαι** (αἱ εἰς ἰδιώτας κατὰ μοίρας παραχωρηθεῖσαι ἐξ ἐκτάσεως ἀνηκούσης τῷ δημοσίῳ): Καντακ.Ἰω.Χρυσόβουλ.ἐν Mi.9,161,1121 **ἐξαλειμματικαὶ ὑποστάσεις** (ὑποστατικὰ βλ.λ.).

ἐξαλειμ(μ)ός (ὁ) μσν. κ. δημ. ἐξολοθρεμός, ἀφανισμός, ρήμαγμα : Χρον.Μορ.3314Η **νὰ πάψουσιν τὰ κούρση του κι' ὁ ἐξαλειμὸς ἐκεῖνος.**

ἐξαλειπτήριος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐξαλείφων, ὁ ἔχων ἰδιότητα νὰ ἐξαλείφῃ : ΨἸω.Χρυσ.7,282,22.

ἐξαλείπτης (ὁ) Γολ.19,98 « κονιάτης, χρίστης ».

ἐξαλειπτικός-ή-όν μτγν. ὁ ἐξαλείφων, ὁ ἐπιφέρων ἐξάλειψιν : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.7,373 **ὁ τῆς δευτέρας σφραγῖδος τύπος ἐ- ἐστὶ τοῦ προτέρου.**

ἐξάλειπτος-ον γλῶσσ. φθαρτός.

ἐξάλειπτρον (τὸ) εἰδικὸν δοχεῖον, κυτίον, ἐν ᾧ ἀπετίθετο ἀλοιφὴ ἀρωματική : Ἀριστφ.Ἀν.1063 **ὕπεχ' ὧδε δεῦρο τοὐξάλειπτρον·** || γεν. δοχεῖον, λήκυθος ἀρώματος : ΠΔ Ἰὼβ 41,22 **ἥγηται δὲ τὴν θάλασσαν ὥσπερ ἐξάλειπτρον.**

ἐξαλείπτωρ-ορος (ὁ) μσν. ὁ ἐξαλείφων : Στουδ. Θεόδ.1796 (ἔ. Mi.) **ἐ- πταισμάτων.**

ἐξαλείφω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., μέσ. ἀόρ. **ἐξηλειψάμην**, παθ. ἀόρ. **-είφθην**, δημ. **-είφθηκα**, ὑποτ. παθ. ἀόρ. β' **ἐξαλιφῇ**, παθ. παρακ. **ἐξαλήλιμαι**, δημ. μτχ. παθ. παρακ. **ἐξαλειμμένος**, ὅλως, ἐντελῶς ἀλείφω, ἐπιχρίω, δθ. κ. κονιῶ : Ἡρ.7,19 **τοῦ δὲ σώματος τὸ μὲν ἥμισυ ἐξηλείφοντο γύψῳ**, Θουκ.3,20 **ᾗ ἔτυχε . . οὐκ ἐξαληλιμμένον τὸ τεῖχος** (οὐχὶ ἐπικεχρισμένον διὰ τιτάνου), Λιβάν. 4,627 **τὸν τῆς ἀσπίδος ὀμφαλὸν ἐξαλείφειν χρυσῷ·** || ὁμ. τὸ μέσ. ἐπιχρίω ἐμαυτόν : Σαπφ. ἀπ.23,20 **μύρῳ βρενθείῳ ἐξαλείψατο·** **2)** κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. διὰ τριβῆς, πλύσεως, ξέσεως ἀφαιρῶ ἀπό τινος ἐπιφανείας τι, οἷον κηλῖδα, γράμμα, σῆμα κττ., ἀποσβένω : Εὐρ.Ἑλ.262 **εἴθ' ἐξαλειφθεῖσ' ὡς ἄγαλμ' αὖθις πάλιν αἴσχιον εἶδος . . ἔλαβον**, - **νὰ ἐξαλείψῃς τὴν ἐπιγραφή(ν)**, - **διὰ τῆς βαφῆς ἐξηλείφθησαν αἱ κηλῖδες·** || εἰδ. ἐν Ἀθήναις, **ἐξ- ἐκ τοῦ καταλόγου** = διαγράφειν τὸ ὄνομά του : Ξεν.Ἑλλ.2,3,51· κ. ἄνευ τοῦ προσδ. : Ἀριστφ.Εἰρ.1181 **τοὺς μὲν ἐγγράφοντες ἡμῶν, τοὺς δ' . . ἐξαλείφοντες·** **3)** μτφ. κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πράξεως, ἐπὶ καταστάσεως, ἐπὶ πάθους, ἐπὶ συναισθήματος, ἀφαιρῶ, οἱονεὶ ἀποσβένω ἐκ τῆς μνήμης, ἐκ τῆς συνειδήσεως, ἐκ τῆς σκέψεως, βγάζω ἀπὸ τὸ νοῦ μου ἢ ἀπὸ τὴν ψυχή μου : Δημ.976 **οὐ γὰρ τὸ γινώσκειν καὶ συνιέναι τὰ δίκαια ἡμῶν ἐξαλεῖψαι δυνήσεται**, Διόδ.Σ 3,40 **πάσας τὰς ἐλπίδας ἐξαλείψαντες ἀπόλλυνται**, - **νὰ ἐξαλείψετε ἀπὸ τὴν ψυχήν σας τὴν ἀποθάρρυνσιν·** || ὁμ. τὸ μέσ. : Εὐρ.Ἑκ. 590 **πάθος οὐκ ἂν δυναίμην ἐξαλείψασθαι φρενός·** || μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἐνεργ. εἰδ. ἐπὶ ἁμαρτίας ἢ ἐπὶ ἀξιοποίνου πράξεως, λογίζω τι μὴ ὑφιστάμενον, δὲν τὸ καταλογίζω, τὸ συγχωρῶ : ΠΔ Ψαλμ 50,3 **ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου·** || νεώτ. κ. δημ. ἐπιφέρω τὸν μὴ καταλογισμόν : **ἡ κατάστασις ἀμύνης ἐξαλείφει τὸ ἀξιόποινον·** || ὁμ. κάμνω νὰ λησμονηθῇ τι, ἰδίως φεκτόν : **ἡ διαχυτικότης κατὰ τὸ δεῖπνον ἐξήλειψε τὴν ἐκ τοῦ ἐπεισοδίου δυσθυμίαν**, - **ἡ ὁμιλία του ἐξήλειψε τὴν ἐκ τοῦ παρουσιαστικοῦ του κακὴν ἐντύπωσιν·** || ὁμ. κ. παθ. : **ἐξηλείφθη ἡ δυσαρέσκεια·** **4)** καθίστημί τι ἄκυρον, αἴρω, καταργῶ : Ἀνδοκ.1,76 **ἐξ- ψηφίσματα**, Λυσ.1,48 **πολὺ κάλλιον τοὺς μὲν κειμένους νόμους ἐξαλεῖψαι, ἑτέρους δὲ θεῖναι·** **5)** νεώτ. κ. δημ. εἰδ. **ἐξαλείφω ὑποθήκη(ν)** - **προσημείωσι(ν)** διαγράφω ἀπὸ τοῦ βιβλίου τῶν ὑποθηκῶν, δθ. καταργῶ ὑποθήκην, προσημείωσιν· **6)** κ. νεώτ. μτφ. κυρ. ἐπὶ προσ. καταστρέφω ὁλοσχερῶς, ἐξολοθρεύω, ἐξαφανίζω : Αἰσχ.Χο.503 **μὴ 'ξαλείψῃς σπέρμα Πελοπιδῶν**, Πάπ. **ἐξαλεῖψαι τὴν κώμην·** κ. παθ. : Ἡρ.7,220 **ἡ Σπάρτης εὐδαιμονίη οὐκ ἐξηλείφετο**, Εὐρ.ΙΤ 698 **οὐδ' ἅπας δόμος . . ἐξαλειφθείη ποτ' ἄν**, - **πολλοὶ ποιηταὶ ἐξηλείφθησαν.**

ἐξάλειψις-εως (ἡ) μτγν. Ἐπιγρ., μσν. κ. νεώτ., δημ. -η ἡ ἐπίχρισις, σοβάντισμα, ἄσπρισμα : Ἐπιγρ.Δελφ. **ἐ- τοῦ ἀποδυτηρίου·** **2)** μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀπόσβεσις, ἀφάνισις, ἐξαφάνισίς τινος, ἡ τελεία ἄρσις, διαγραφή, καταστροφή : ΓΔ Ἰεζ.9,6 **ἀποκτείνατε εἰς ἐξάλειψιν**, Μηναῖ.3,5 Θεοτ. **χαῖρε ἐξάλειψις πονηρῶν δαιμόνων**, - **ἐξάλειψις τῶν ἰχνῶν** - **τῆς κηλῖδος** - **τοῦ ὀνόματος**, - **τῆς οἰκογενείας**, - **ἐξάλειψις ὑποθήκης** (ἀκύρωσις, ἄρσις, κατάργησις αὐτῆς) || νεώτ. νομ. **ἐξάλειψις τοῦ ἀξιοποίνου** ἡ ἄρσις τοῦ κολασίμου ἀδικήματός τινος.

ἐξαλέομαι ἀπαρφ. ἐπ. ἀόρ. α' ἐξαλέασθαι ἐκκλίνω, ἐκφεύγω, φυλάττομαι ἀπό τινος : Ἰλ.Σ 586 **μάλ' ἐγγὺς ὑλάκτεον ἔκ τ' ἀλέοντο**, Ἡσιόδ.Ἔργ. 105 **Διὸς νόον ἐξ-·** || μτγν. ἀπολ. · Ἀπολλ Ρ 2,319.

ἐξαλεύομαι κ. ἐξαλέομαι βλ.λ. : Σοφ.Αἶ 656 **ὡς ἂν . . μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλεύσωμαι θεᾶς.**

ἐξαληθίζω μτγν. ἀληθῆ λέγω, μ. παθ. : Πρόκλ. Χρηστ.π.Φωτ.Βιβλ.319,26 καὶ εἴ πού τι καὶ πρὸς ἱστορίαν ἐξαληθίζεται, ΕΜ 327,44.

(ἐ)ξαλησμονῶ-έω ἢ -άω μσν. κ. δημ. λησμονῶ ἐντελῶς· κ.παθ. δημ. (ἐ)ξαλησμονιέμαι : Θυσία Ἀβραάμ 804 οἱ σπλαγχνικὲς ἀνατροφὲς ἐξαλησμονηθῆκαν ;, δ. μοιρ. γυιόκα μου, ἡ γῆ τί σοῦ 'κανε καὶ ξαλησμόνηκές την;

ἐξαλίζω κενῶ, ἐκκενῶ, μ. παθ. : Ἱππ.Ἀρχ.Ἰητρ. 22 π.Γαλ 19,98 (δ.γρ. ἐξαγγ-)· **2)** συναθροίζω· Ἡσ. « ἐξαλίζεται· συναθροίζεται ».

ἐξᾰλίνδω μ. κτ. μτχ. ἀορ. ἐξαλῖσας -κ. παρακ. ἐξήλῖκα, κυλίω τι ἔξω ἢ ὁλοσχερῶς, κάμνω τι νὰ ἐκκυλισθῇ : Ἀριστφ.Νεφ.32 ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε (ἀφοῦ τὸν βάλῃς νὰ κυλισθῇ ἐπὶ τῆς ἀλινδήθρας), Ξεν.Οἰκ.11,18· **2)** μτφ. ἐκβάλλω τινά ἔκ τινος : αὐτ.33 ἐξήλικας ἐμέ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν.

ἐξαλίπτης (ὁ) ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἐξαλείπτης βλ.λ.

ἐξαλίστρα (ἡ) μτγν. ἀλινδήθρα βλ.λ. : Πολύδ.1,183.

ἐξάλιστρος-ον κ. νεώτ. ὁ βάρους ἢ περιεκτικότητος ἓξ λιτρῶν : Πολύδ.4,24 (δ.γρ. ἐξᾶντα).

ἐξαλλαγή (ἡ) κ. νεώτ. πλήρης, τελεία ἀλλαγή : Πλάτ.Φαῖδρ.265A ὑπὸ θείας ἐξαλλαγῆς τῶν εἰωθότων νομίμων· ‖ μεταβολὴ εἴς τι, μετάπτωσις : Θεόφρ.ΦΑἰτ.4,4,5 ἐξαλλαγὴ εἰς ἕτερον γένος· **2)** μτγν. ποικιλία : Ἀθήν.1,25Ε τὴν τῶν κρεῶν ἐξαλλαγὴν δηλοῖ· ‖ ἐναλλαγή : Ἰάμβλ. Προτρ.21,κα' ἐ- ποικίλων μαθημάτων· ‖ ἐξαλλαγαὶ τῶν ὀνομάτων οἱ ἐν τῇ μορφῇ ποικιλίαι τῶν λέξεων : Ἀριστλ.Ποιητ.1458b,2.

ἐξάλλαγμα-ατος (τὸ) τέρψις, διασκέδασις, ψυχαγωγία : Ἀναξανδρ.20 παρθένοι παίζουσι πρὸς ἐλαφρὰ ἐξαλλάγματα (ἀμφ.).

ἐξαλλάκτης (ὁ) Ἡσ. ἀλαζών· Ἡσ. « διαμέσταν, ἀλαζόνα, ἐξαλλάκτην ».

ἐξαλλακτής (ὁ) πάπ. ἄφρων, παράφρων.

ἐξάλλαξις-εως (ἡ) μτγν. ἐξαλλαγὴ βλ.λ. : Στράβ. 2,3,1 λαμβάνοντα τὴν ἐξάλλαξιν, Γαλ.7,5,2.

ἐξαλλάσσω κ.μσν. κ. νεώτ., ἀττ. ἐξαλλάττω, δημ. ξαλλάζω, δημ. ἀόρ. ἐξάλλαξα, δημ. μτχ. παθ. παρακ. ξαλλαμένος, ἀλλάσσω τι ἐντελῶς, ἐξ ὁλοκλήρου, μεταβάλλω ἄρδην : Πίνδ.Ι 3,18 αἰὼν δὲ κυλινδομέναις ἁμέραις ἄλλ' ἄλλοτ' ἐξάλλαξεν, Πλούτ.Θησ.23,Διγεν.Ἀκρ.3937 ἀλλ' ὡς ἡδὺ παρεμφερὲς ἐξηλλαγμένον χρόαις· **2)** κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποδύομαι ἔνδυμά τι καὶ ἐνδύομαι ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο, δημ. κ. ἀλλάζω : Εὐρ.Ἑλ.1297 εἴσελθε καὶ λουτρῶν τύχε ἐσθῆτα τ' ἐξάλλαξον· ‖ ἐξαλλάσσουσαι στολαὶ ἐνδυμασίαι διάφοροι, ἀλλαξιές : ΠΔ Γεν.45,22 τῷ δὲ Βενιαμὶν ἔδωκε .. πέντε ἐξαλλασσούσας στολάς· **3)** τὸ μέσ. μετὰ δοτ. ὑφίσταμαι ἀλλαγήν, μεταβολὴν ὡς πρός τι : Σοφ. Αἴ.474 κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται· **4)** μτγν. μετὰ γεν. ἀλλάσσω τι τῶν ἐμῶν πρὸς ἕτερον, ἀνταλλάσσω : Διόδ Σ 10 ἀπ.20 γενέσθαι βασίλισσαν, ἰδιωτικῆς ἑστίας ἐξηλλαγμένην ἡγεμονίαν· **5)** ἀμτβ. ἐξελίσσομαι εἴς τι, μεταπίπτω, καταντῶ : Ἱππ.Διαίτ.1,6 τὰ δὲ .. ἐξαλλάσσει ἐς τὴν μέζω τάξιν, Θεόφρ.ΦΙ 8,8,3 γένος ὅλον ἐξαλλάττειν εἰς ἕτερον· κ. παθ. : αὐτ.4,4,14 ἐξηλλαγμένος πρός τι· **6)** ρητ. ἐπὶ ὕφους μετ' αἰτ., ἀλλάσσω τὰς συνήθεις λέξεις καὶ φράσεις, μεταχειρίζομαι διαφόρους τῶν συνήθων : Ἀριστλ.Ρητ. 1406a,15 ἐξαλλάττει γὰρ τὸ εἰωθὸς καὶ ξενικὴν ποιεῖ τὴν λέξιν, αὐτ.Ποιητ.1458a,21 σεμνὴ δὲ καὶ ἐξαλλάττουσα τὸ ἰδιωτικὸν (ἡ λέξις)· πρβλ. τὸ παθ.αὐτ.1458a,5 ἐξηλλαγμένον (ὄνομα) δ' ἐστίν, ὅταν τοῦ ὀνομαζομένου τὸ μὲν καταλείπῃ, τὸ δὲ ποιῇ· **7)** μετ' αἰτ. τόπου, ἀφήνω, καταλείπω, ἐγκαταλείπω, ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι : Εὐρ.ΙΤ 135 ἐξαλλάξας Εὐρώπαν· πρβλ. αὐτ.Ἴων 918 σπάργανα ματέρος ἐξαλλάξας· ‖ ἐξαλλάττω ἀπό τινος ἔρχομαι ἐκεῖθεν : Φιλόστρ.Ἡρ.Προοίμ.3 ἐξαλλάττω δεῦρο ἀπὸ τῆς νεώς· ‖ ἐξαλλάττω εἴς τινα μεταβαίνω : αὐτ.Ἀπολλ.3,28· **8)** μετ' αἰτ. κ. γεν. ἀπομακρύνω τί τινος : Θουκ.5,71 προθυμούμενος ἐξαλλάσσειν αἰεὶ τῶν ἐναντίων τὴν ἑαυτοῦ γύμνωσιν· **9)** ἀμτβ. ὑφίσταμαι μεταβολήν, ἀποκλίνω : Ἀριστλ.ΖΓ 766a,26 ἑνὸς μορίου πηρωθέντος τοσοῦτον ἐξαλλάττουσι τῆς ἀρχαίας μορφῆς, Ἀριστλ.Ποιητ.1449b,13 ἡ τραγῳδία πειρᾶται ὑπὸ μίαν περίοδον ἡλίου εἶναι ἢ μικρὸν ἐξαλλάσσειν (ὑπερβαίνειν τὸ ὅριον ὀλίγον τι)· ‖ εἶμαι διάφορός τινος, ἐμφανίζω διαφοράς : Φιλόδ.Σημ. 9 ἐ- πάντων τῶν παρ' ἡμῖν· ‖ ὁμ. ἡ μτχ. παθ. παρακ. ἐξηλλαγμένος ὁ ἐμφανίζων διαφοράς : Διόδ.Σ 17,90 ὄφεις ταῖς ποικιλίαις ἐξηλλαγμένοι· ‖ ὁμ. μετὰ γεν. : Ἰσοκρ.8,63 δεινὸν .. καὶ παρὰ πολὺ τῆς τῶν ἄλλων ἐξηλλαγμένον διανοίας· ‖ ὅθ. εἶμαι διάφορος τῶν γνωστῶν, ἀσυνήθης, ἔκτακτος, παράδοξος, σπάνιος : Εὐρ.ΙΑ 564 ἐξαλλάσσουσαν ἔχει χάριν· ‖ ὁμ. ἡ μτχ. παθ. παρακ. ἐξηλλαγμένος ἀσυνήθης, ἔκτακτος : Πολύβ. 2,37,6· **10)** δίδω ἄλλην διεύθυνσιν εἴς τι, τρέπω : Εὐρ.Τρ.200 οὐκ Ἰδαίοις ἱστοῖς κερκίδα δινεύουσ' ἐξαλλάξω, αὐτ.Ἑκ.1060· ‖ ἐξαλλάττω δρόμον ἀλλάσσω κατεύθυνσιν : Ξεν.Κυν.10,7 ἵνα εἰς τὰς ἄρκυς ποιῆται τὸν δρόμον μὴ ἐξαλλάττων· **11)** μτγν. κ. πάπ. διασκεδάζω, τέρπω, εὐφραίνω : Μεν.747 ἄνθρωπον ἐξαλλάξομεν, Φιλιππδ.35· **12)** πάπ. κολακεύω, καλοπιάνω : τοῖς ὀψαρίοις ἐξήλλαξας ἡμᾶς, αὐτ. αὐτὸν ἐξάλλαξε.

ἐξαλλοιῶ-όω μεταβάλλω, ἀλλοιῶ ἐντελῶς : Θεόφρ.ΦΙ 3,17,7 αἱ τροφαὶ ἐξαλλοιοῦσι, ΠΔΜακκ. 3,3,21 ἀρχῆθεν μύρια πράγματα τολμήσαντες ἐξαλλοιῶσαι· κ. παθ. : Θεόφρ.Φ Αἰτ.2,15,2 πᾶν .. ἀπὸ σπέρματος ἐξαλλοιοῦται πρὸς τὸ χεῖρον.

ἐξαλλοίωσις-εως (ἡ) μτγν. ἐπὶ τροφῆς, πλήρης ἀλλοίωσις : Γαλ.15.250 (πιθ. ἀντὶ ἐξαλλάττωσις).

ἐξάλλομαι, μέλλ. ἐξᾰλοῦμαι, ἀόρ. ἐξηλόμην κ. μτγν. ἐξηλάμην, δωρ. γ' ἑν. ἐξάλατο, ἐπ. μτχ. ἀορ. ἐξάλμενος μετὰ γεν. πηδῶ ἀπό τινος τόπου ἢ ἐκ τοῦ μέσου τινός, πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐκπηδῶ : Ἰλ.Ε 142 ἐμμεμαὼς (λέων) βαθέης ἐξάλλεται αὐλῆς, Θεόκρ.17,100 ἐξάλατο ναός· ‖ μετ' ἐμπροθ. γεν. : Ξεν.Ἑλλ 7,2,6 ἐξήλατο κατὰ τοῦ τείχους (ἐπήδησε κάτω ἀπὸ τοῦ τείχους)· ‖ κ. ἀπολ. : Ἰλ. Ο 571 εἴ τινά που Τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βάλοισθα, Ἀριστφ.Σφ.130 εἶτ' ἐξήλλετο, ΚΔ Πράξ. 3,8 καὶ ἐξαλλόμενος ἔστη καὶ περιεπάτει· ‖ μτφ. καταντῶ : Σοφ.ΟΤ 1311 ὦ δαῖμον, ἵν' ἐξήλλου· **2)** τινάσσομαι ἔξω τῆς θέσεώς μου, ἐκτινάσσομαι : Βασ.1,8Β ἐκ λίθων πῦρ ἐξάλλεται· ‖ ἐπὶ ἰχθύος, πηδῶ ἔξω τοῦ ὕδατος . Ἀριστλ.ΖΙ 602a,29· ‖ ἐπὶ μελῶν τοῦ σώματος, ἐκφεύγω τῆς θέσεώς μου, ἐξαρθροῦμαι : Ἱππ.Ἄρθρ.46 ἐξαλλομένου σπονδύλου· ‖ ἐπὶ τροχῶν, τινάσσομαι ἔξω τοῦ ἄξονος : Ξεν.ΚΠ 7,1,32 ἐξαλλομένων τῶν τροχῶν ἐκπίπτει· **3)** ἀναπηδῶ : Ξεν.Ἀν.7,3,33 καὶ ἐξήλατο ὥσπερ βέλος, Φίλ.1,318 μήκιστα ἐ-· ‖ ἐπὶ ἵππου, ἵσταμαι ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ὀρθός : Ξεν. ΚΠ 7,1,27 οἱ μὲν .. ἔφευγον, οἱ δ' ἐξήλλοντο· **4)** μτγν. ἐξογκοῦμαι, οἰδαίνομαι, ἐκτείνομαι : Καλλ. Δημ.88 ἐξάλλετο γαστὴρ αἰεὶ μᾶλλον ἔδοντι· **5)** μτγν. μτφ. μετ' ἐμπροθ. διορισμ. προστρέχω εἴς τι, καταφεύγω : Πλούτ.Ἠθ.282Ε πρὸς τὸ πρῶτον ἐκεῖνο .. ἐξάλλονται.

ἔξαλλος(-η)-ο(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐντελῶς ἄλλος, ὁ ὅλως διάφορος, διακεκριμένος : Πολύβ. 6,7,7 ἐξάλλους μὲν ἐσθῆτας ὑπέλαβον δεῖν ἔχειν τοὺς ἡγουμένους τῶν ὑποταττομένων· **2)** μτγν. κ. πάπ. ἔκτακτος, ἀσυνήθης, ὅθ κ. ἐκλεκτός, ἐξαίρετος, ἔξοχος, λαμπρός, πολύτιμος : ΠΔΒασ.2,6,14 ὁ Δαυῒδ ἐνδεδυκὼς στολὴν ἔξαλλον, Παπ στε-

φανοῦσθαι αὐτὸν **ἐξάλλῳ στεφάνῳ**· ‖ τὸ οὐδ. πληθ. **ἔξαλλα** ὡς οὐσ. ἀσυνήθη, παράξενα: Πλούτ. Ἠθ.330Α **τὰ μὲν ἔξαλλα καὶ τραγικὰ τοῦ βαρβαρικοῦ κόσμου.. οἷον.. ἀναξυρίδας**· **3)** νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσ. ὁ ἐξηλλοιωμένος ὑπὸ ἰσχυροῦ συναισθήματος ἢ ψυχικοῦ πάθους, ὁ ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ὁ ἔκφρων: **ἔξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς - ἐξ ἐνθουσιασμοῦ - ἀπὸ τὴν ὀργήν**· ‖ ὁμ. ἐπὶ ψυχικῶν καταστάσεων, ὁ ἀλλοίωσιν ἐπιφέρων, ὁ σφοδρός: **ἐν ἐξάλλῳ ἐνθουσιασμῷ - παραφορᾷ.**

ἐξαλλοτριῶ-όω μτγν. πάπ. κ. Ἐπιγρ. ἐπιτρέπω τι νὰ ἐξαχθῇ ἢ ἐξάγω ἐκ τῆς χώρας, πωλῶ εἰς ξένους: Στράβ.5,1,9· **2)** Ἐπιγρ. κ. πάπ. ἀπαλλοτριῶ, ἐκποιῶ: Ἐπιγρ. **ἐ- πόρον εἰς ἑτέρας χρείας,** Πάπ. **μηδὲ τῶν ὑπαρχόντων μηθὲν ἐξαλλοτριοῦν**· **3)** μτγν. καθιστῶ τινα ξένον πρός τινα, ἀποξενῶ: Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.2,42 **ἐξαλλοτριοῖ** (τοὺς πολλοὺς) **πρὸς τοὺς ἀρίστους**· κ. παθ.: ΠΔ Μακκ.1,12,10 **καὶ φιλίαν ἀνανεώσασθαι πρὸς τὸ μὴ ἐξαλλοτριωθῆναι ὑμῶν.**

ἐξαλλοτρίωσις-εως (ἡ) πάπ. ἡ ἐκποίησις βλ.λ.

ἐξάλλως ἐπίρρ. μτγν. ἐξαιρέτως, καθ' ὑπεροχήν: Πολύβ.32,25,7 **προσκυνοῦντα.. τοὺς βωμοὺς ἐξάλλως** (δ. ἑρμ. παραδόξως).

ἔξαλμα-ατος (τὸ) (ἐξάλλομαι) μτγν. κ. μσν. ἅλμα πρὸς τὰ ἔξω ἢ πήδημα ἐξ ἑνὸς μέρους εἰς ἄλλο: Καμεν.Θεσσαλ.312 **τοῖς ἐξάλμασιν ἐπεσκίρτησαν**· **2)** μτγν. ἀπόστασις, διάστημα: Ἀπολλ. Δύσκ.Ἀντων.209,2 **τὸ μέγιστον ἔξαλμα οὐρανὸς καὶ γῆ,** Σχόλ.Διον.Περ.30· **3)** μτγν. μτφ. ἀγαλλίασις, ὑπερβάλλουσα χαρμονή: Γρηγ.Ναζ.2,516C.

ἐξαλμίζω μτγν. κ. νεώτ. καθίστημί τι λίαν, δλως ἁλμυρόν: Ψ'Ιω.Χρυσ.7,547· **2)** νεώτ. ἀποβάλλω τινὸς τὴν ἅλμην, ξαλμυρίζω, ξαρμίζω· **3)** ὁμ. νεώτ. χημ. ἀποχωρίζω ἔκ τινος διαλύματος οὐσίαν τινὰ τῇ προσθήκῃ ἅλατος.

ἐξάλμισις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἀποβολὴ τῆς ἅλμης, ἡ ἐξαλάτωσις, ξαλμύρισμα, ξάρμιση, ξάρμισμα· **2)** χημ. ὁ ἀποχωρισμὸς οὐσίας τινὸς ἔκ τινος διαλύματος τῇ προσθήκῃ ἅλατος.

ἐξαλμὸς (ὁ) μτγν. ἡ ἔξαλσις βλ.λ. (|)· πρβλ. ἔξαλμα: Ἀντυλλ.π.Ὀρειβ.6,31,1.

ἐξαλμυρίζω νεώτ., δημ. ξαρμυρίζω καθίστημί τι ὀλίγον ἢ οὐδόλως ἁλμυρόν· **2)** ὡς ἀμτβ. ἀποβάλλω ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει τὴν ἁλμυρότητά μου.

ἐξαλμύρισμα-ατος (τὸ) νεώτ., δημ. ξαρμύρισμα, ἡ ἀποβολή, ἀφαίρεσις τῆς ἁλμυρότητος.

ἐξάλμῡρος-ον πάπ. ὁ ἀποβαλὼν τὴν ἁλμυρότητα αὐτοῦ, ὁ μὴ ἁλμυρός.

ἐξαλμῡροῦμαι-όομαι πάπ. γίνομαι ἁλμυρός: Πάπ. **ἐξηλμυρῶσθαι μηδέν.**

ἐξαλογίζομαι μσν. γίνομαι ἄλογος, παράλογος: Εὐστ.Πον.250,38 **ἃ δὴ μισοῦντες οἱ ἀεργοὶ λογικοί, ἐξαλογίζονται ἄντικρυς.**

ἐξαλογοῦμαι-όομαι μτγν. γίνομαι ἄλογος, παράλογος· πρβλ. ἐξαλογίζομαι: Εὐστρ.ΗΝικ.276,6.

ἔξαλος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης ἐξαχθεὶς ἢ ἐξελθών: Ἐμπ.117 **ἔξαλος ἰχθύς,** Λουκ.Ἔρωτ.8 **οἱ μὲν οὖν ἐρέται τὸ σκάφος ἔξαλον εἰς γῆν ἀνασπάσαντες,** Ὀππ.Ἀλ.2,593 **ἔξαλοι ἀΐσσουσι**· **2)** μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐκτὸς τῆς θαλάσσης κείμενος: Πολύβ.16,3,8 **ἔξαλον ἔλαβε τὴν πληγήν,- ἔξαλος σκόπελος**· ‖ τὸ οὐδ. πληθ. ὡς οὐσ. **ἔξαλα τῆς νεὼς** ἢ νεώτ. **τοῦ πλοίου** τὰ ἄνω τῆς ἰσάλου γραμμῆς μέρη τοῦ πλοίου, δημ. τὰ ψηλά, ἀντίθ. τὰ ὕφαλα: Λουκ.ΖΤραγ.47· ‖ ἐπὶ νήσων, ὁ λίαν ἐξέχων ἐκ τῆς θαλάσσης: Στράβ.17,1,52.

ἔξαλσις-εως (ἡ) ἅλμα πρὸς τὰ ἔξω, πρὸς τὰ ἄνω, ἰδίως πήδημα διὰ τῶν ποδῶν συνηνωμένων πρὸς ἀλλήλους χάριν ἀσκήσεως: Ἀρετ.Χρον. Νούσ.1,2· **2)** ἐπὶ τῶν σπονδύλων τῆς ῥάχεως, ἐξάρθρωσις, διαστροφή: Ἱππ.Ἄρθρ.46.

ἐξάλυξις-εως (ἡ) μτγν. κ. μσν. διαφυγὴ ἀπό τινος, ἀποφυγή, ἀπαλλαγή: Εὐστρ.Α'Υστ.221,22, Εὐστ.Πον.74,54 **τὴν ἐξάλυξιν τοῦ κακοῦ.**

ἐξαλυσκάζω μσν. ἐπιτατ. τοῦ ἀλυσκάζω βλ.λ.: Μιχ.Ἀκομ.1,301,21.

ἐξαλύσκω, ἀόρ. **ἐξήλυξα** μετ' αἰτ. φεύγω ἀπό τινος: Εὐρ.Ἠλ.219 **φῶτας κακούργους ἐξαλύξωμεν ποδί,** αὐτ. Ἱππ.673· ‖ ἀπολ. διαφεύγω: Αἰσχ.Εὐμ.111 **ὁ δ' ἐξαλύξας οἴχεται νεβροῦ δίκην,** Εὐρ.Ἑκ.1194· ‖ μτγν. μετὰ γεν.: Ὀππ.Ἀλ.3,104 **ἐξήλυξε μόροιο**· πρβλ. Ἡσ. « ἐξαλύξωμαι· φυλάξωμαι» Σοφοκλῆς Αἴαντι Μαστιγοφόρῳ».

ἐξαλύω ἐξαλέομαι βλ.λ.: Ὑμν.Διον.51 **οἱ δὲ θύραζε κακὸν μόρον ἐξαλύοντες.. πήδησαν.'**

ἐξάλφα (τὸ) νεώτ. τὸ ἐξάγραμμα βλ.λ.

ἐξάλφεις Ἡσ. « εὑρίσκεις» **2)** αὐτ. « ἐξαλφήσεις· ἐκτιμηθήσῃ μεγάλως. ἀπὸ τοῦ ἀλφαίνειν. καὶ γὰρ ἀλφηστὴς ὁ ἔντιμος· τινὲς δὲ ἐκλάμψεις ».

ἐξαμαρτάδες-ων (αἱ) μσν. πράξεις ἁμαρτωλαί: Κ Μανασσ.9,52.

ἐξαμαρτάνω κ. μσν. κ. νεώτ., μέλλ. **ἐξαμαρτήσομαι, ἐξαμαρτήσω** (π.Ἱππ.Διαίτ.13), ἀποτυγχάνω, δὲν ἐπιτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, μετὰ μτχ.: Ξεν. ΚΠ 2,1,16 **μή τι παίοντες ἐξαμάρτωμεν**· ‖ κ. ἀπολ.: Σοφ.Φιλ.95 **βούλομαι.. καλῶς δρῶν ἐξαμαρτεῖν ἢ νικᾶν κακῶς**· ‖ κ. ὡς ἀντίθ. τοῦ κατορθοῦν: Ἰσοκρ.7,72 **τοὺς ὀλίγα μὲν κατορθοῦντας, πολλὰ δ' ἐξαμαρτάνοντας**· **2)** ἀπολ. πλανῶμαι, σφάλλομαι, ἁμαρτάνω, διαπράττω σφάλματα: Αἰσχ.Πρ.1039 **σοφῷ γὰρ αἰσχρὸν ἐξαμαρτάνειν,** Σοφ.Ἀντ.1024, Λυσ.25,16, παροιμ. φρ. **τὸ δὶς ἐξαμαρτεῖν οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ**· ‖ μετὰ τῶν προθέσεων **εἰς, περί, ἐν**: Ἡρ.1,108 **ἐς σὲ.. μηδὲν ἐξαμαρτεῖν,** Αἰσχ.Πρ.945 **τὸν ἐξαμαρτόντ' εἰς θεούς,** Πλάτ.Πολ.336Ε **ἐξαμαρτάνομεν ἐν τῇ τῶν λόγων σκέψει,** Ἰσοκρ.2,5· ‖ μετὰ μτχ.: Ξεν.ΚΠ 3,3,56 **ὅτι ἐξαμαρτάνοι διατρίβων**· ‖ μετὰ συστοίχ.αἰτ.διαπράττω λάθος τι ἢ σφάλμα: Ἡρ.3,145 **οὗτος ὅτι δὴ ἐξαμαρτὼν ἐν γοργύρῃ ἐδέδετο,** Σοφ.Φιλ.1012 **οἷς τ' αὐτὸς ἐξήμαρτεν**· **3)** τὰ παθ. ἐκτελοῦμαι ἡμαρτημένως: Πλάτ.Πρωτ. 357D **ἡ δ' ἐξαμαρτανομένη ἐπιστήμη**· ‖ ἐπὶ νόσου, θεραπεύομαι ἡμαρτημένως: Ξεν.Ἱππ.4,2 **ἐπειδὰν ἐνσκιρρωθῇ τε καὶ ἐξαμαρτηθῇ τὰ νοσήματα**· ‖ ἐπὶ πολιτειῶν, δὲν εἶμαι ὀρθός, καλός: ἈριστΛ.Πολ.1289b,9 **ἡμεῖς δ' ὅλως ταύτας** (τὰς πολιτείας) **ἐξημαρτημένας εἶναι φαμέν**· **4)** μτβ. ἄγω τινὰ εἰς ἁμαρτίαν, κάμνω τινὰ νὰ ἁμαρτήσῃ: ΠΔ Βασ.3,15,26 **ταῖς ἁμαρτίαις αὐτοῦ αἷς ἐξήμαρτε τὸν Ἰσραήλ.**

ἐξαμαρτία (ἡ) τὸ σφάλμα, τὸ ἁμάρτημα, ἡ παράβασις: Σοφ.Ἀντ.558 **ἴση νῷν ἐστιν ἡ 'ξαμαρτία,** Θεμίστ.Λόγ.32,362C.

ἐξαμάρτυρος-ον πάπ. ὁ μαρτυρούμενος, βεβαιούμενος ὑπὸ ἓξ μαρτύρων: **ἐξ- συγγραφή - δάνεια - ἀποχή**· ‖ τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. **τὸ ἐξαμάρτυρον** μαρτυρία ὑπὸ ἓξ μαρτύρων.

ἐξαμαυρῶ-όω κ. νεώτ. καθίστημί τι ὅλως ἀμαυρόν, ἐπισκοτίζω ἐντελῶς, παθ.: Εὐρ.ἀπ.781,60 **ἀν' αἰθέρ' ἢ γᾶς ὑπὸ κεῦθος.. ἐξαμαυρωθῶ**;· ‖ παθ. ἐπὶ φυτῶν, χάνω τοὺς φυσικούς χαρακτῆράς μου: Θεόφρ.ΦΑἰτ.2,16,4 **τὸ σισύμβριον.. ἐξαμαυρούμενον**· **2)** μτφ. ἐξασθενίζω: Πλούτ. Ἠθ.469Α **ἐ- τὰ χείρονα τοῖς βελτίοσι,** Λογγῖν.17,2.

ἐξαμαύρωσις-εως (ἡ) μτγν. παντελὴς ἐξαφάνισις: Πλούτ.Ἠθ.434Α **μετάλλων ἴσμεν ἐξαμαυρώσεις**· **2)** νεώτ. πλήρης, ὁλοσχερὴς ἀμαύρωσις.

ἐξαμάχανα Ἡσ. « ἐξαίφνης ».

ἐξαμβλίσκω μτγν. ἐξαμβλῶ βλ.λ. (|): Αἰλ.ἀπ.49 **τὴν τῶν τετραπόδων ἀγέλην ἐξαμβλίσκειν.**

ἐξάμβλυνσις-εως (ἡ) νεώτ. ἐξασθένισις.

ἐξαμβλύνω μτγν., πάπ., μσν. κ. νεώτ., παρακ.

ἐξήμβλυμμαι, καθίστημί τι ἀμβλύ, ἀπαμβλύνω, ἐξασθενίζω : Διοσκ.1,88 **τὰς τῶν ὑγρῶν διαφθορὰς ἐξαμβλύνουσι**· κ. παθ. : Πλούτ.Φάβ.23 **ἐξήμβλυντο . . τοῖς ἀλωφήτοις ἀγῶσιν,** Μηναῖ.3,3 Συναξ. **ἔνθα οἱ μὲν τύπτοντες ἐξημβλύνθησαν**· ‖ πάπ. μτφ. ἀναφορ. πρὸς δικαστάς, καθιστῶ ἐπιεικεῖς, εὐμενεῖς, τοὺς μαλακώνω.

ἐξαμβλῶ-έω ἐπὶ ἐγκύου γυναικός, ἀποβάλλω, κάμνω ἀποβολήν· πρβλ.'Ησ. « ἐξαμβλέβει· διαφθείρει, ἐγκυμονεῖ »· ‖ τὸ μέσ. **ἐξαμβλοῦμαι** προκαλῶ ἐξάμβλωσιν : 'Ιππ.Γυν.1,25 **ἔχουσι φύσας, ἧσιν ἐξαμβλέεται** [τὰ ἔμβρυα].

ἐξαμβλῶ-όω κ. μσν. κ. νεώτ., ἀόρ. **ἐξήμβλωσα,** ἀπαρφ. ἀορ. β' **ἐξαμβλῶναι** [Θεμίστ.Λόγ.2,33Β, πιθ. ἐσφ. ἀνάγν. ἀντὶ ἐξαμβλῶσαι], ἀναφορ. πρὸς τὴν μήτραν, χειρίζομαι, οὕτως ὥστε ν' ἀποβάλῃ, ν' ἀπορρίψῃ τὸ ἔμβρυον : Εὐρ.'Ανδρ.356 **σὴν παῖδα φαρμακοῦμεν καὶ νηδὺν ἐξαμβλοῦμεν**· ‖ μτγν. τὸ παθ. ἐπὶ ἐμβρύου, ὑφίσταμαι ἐξάμβλωσιν : 'Απολλδ.3,4,3 **βρέφος ἐξαμβλωθέν**· ‖ ὁμ. παθ. μτφ. : Αἰλ.ἀπ.57 **αὕτη ἡ ἐλπὶς ἐξήμβλωτο**· **2)** ἐπὶ γυναικός, τίκτω προώρως, ἀποβάλλω, κάμνω ἀποβολήν· ἐν χρ. κ. μτφ. γεν. : Πλάτ.Θεαίτ.150Ε **τά τε λοιπὰ ἐξήμβλωσαν . . καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ μαιευθέντα κακῶς τρέφοντες ἀπώλεσαν**· **3)** μτφ. ποιοῦμαί τι ἀτελὲς ἢ μάταιον : 'Αριστφ.Νεφ.137 **φροντίδ' ἐξήμβλωκας** [Σουΐδ. ἐν λ. « ἀτελῆ ἐποίησας »]· ‖ ὀθ.διαφθείρω, χαλῶ : αὐτ.139 **εἰπέ μοι τὸ πρᾶγμα τοὐξημβλωμένον** [Σουΐδ. « τὸ παραπολωλὸς καὶ διεφθαρμένον »]· κ. παθ. : Θεόφρ.ΦΑἰτ.4,5,3, Πλούτ.'Ηθ.2,2Ε **ποία σώματος ἰσχὺς οὐκ ἐξαμβλοῦται . . δι' ἀμέλειαν**· **4)** μτγν. ἀμτβ. καθίσταμαι ἀνωφελής, ἀτελεσφόρητος, ματαιοῦμαι : Αἰλ.ΖΙ 2,25 **ἵνα μὴ αὐτοῖς ἐξαμβλώσῃ ἡ σπουδή**· **5)** ἀπροσ. **ἐξαμβλοῖ** ἀκολουθεῖ ἀποβολή : 'Αριστλ.ΖΙ 577b,6.

ἐξάμβλωμα-ατος [τὸ] [ἐξαμβλῶ] μτγν., νεώτ. κ. δημ. τὸ προϊὸν ἀποβολῆς, προώρου τοκετοῦ, τὸ προώρως γεννηθέν, ἅ. ἔκτρωμα, ἀπόβ(γ)αλμα, ἀπόρριγμα : 'Αρτεμίδ.Δαλδ.1,51· **2)** νεώτ. κ. δημ. κτ. ἐπέκτ. πᾶν τὸ τερατῶδες ἢ παρὰ φύσιν, οἷον τερατῶδες γέννημα ἢ κακότεχνον κατασκεύασμα.

ἐξαμβλωματικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἐξάμβλωμα ἢ ἐξάμβλωσιν βλ.λ.· **2)** ὁ ὅμοιος πρὸς ἐξάμβλωμα, ἀτελῶς, τερατωδῶς διαμεμορφωμένος, τερατόμορφος.

ἐξάμβλωσις-εως [ἡ] κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ πρόωρος τοκετός, ἡ ἀποβολή, ἔκτρωσις, ἄμβλωσις : 'Ιππ.Φύσ.Παιδ.18 **αἱ ἐξαμβλώσιες τῶν παιδίων,** Γαλ.19,178· ‖ νεώτ. εἰδ. ἡ τεχνητὴ ἀποβολὴ τοῦ ἐμβρύου· **2)** μσν.μτφ. : 'Ανδρ.Κρ.1344Β **φρενῶν ἐ-**.

ἐξαμβλώσκω μτγν. κ. μσν. δ.τ. τοῦ ἐξαμβλῶ-όω προκαλῶ ἐξάμβλωσιν : Διοσκ.2,196 **κόκκοι μετὰ ὀξυκράτου ἐξαμβλώσκουσι**· κ. παθ. : Εὐστ.Πον. 154,28 **ἵνα μὴ τὰ φυτὰ . . ἐξαμβλώσκωνται.**

ἐξαμβλωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐξάμβλωσιν βλ.λ. ἢ ὁ δι' ἐξομβλώσεως γινόμενος : **ἐξαμβλωτικὴ μέθοδος**· **2)** ὁ προξενῶν ἐξάμβλωσιν, ὁ ἐκτρωτικός : **ἐξαμβλωτικὰ φάρμακα.**

ἐξαμβλώττω μτγν. δ.ἀνάγν. τοῦ ἐξαμβλώσκω βλ.λ. : Διοσκ.2,194.

ἐξαμβρακοῦται 'Ησ. « ἐκλύεται ».

ἐξαμβρόσαι δ. ἀνάγν. ἀντὶ ἐξαμβρῦσαι τοῦ ἐξαμβρύω βλ.λ.

ἐξαμβρύω ποι. τ. τοῦ ἐξαναβρύω βλ.λ.

ἐξαμεθυλένιον [τὸ] νεώτ. χημ. ὀργανικὴ χημικὴ ἕνωσις, ἅ. κυκλοεξάνιον.

ἐξαμείβω, ἀόρ. **ἐξήμειψα,** μέσ. ἀόρ. **ἐξημειψάμην** ἀλλάσσω, μεταβάλλω : Εὐρ.Βάκχ.607 **θαρσεῖτε σαρκὸς ἐξαμείψασαι τρόμον** [τῆς σαρκὸς ἀποβαλοῦσαι τὸν τρόμον], Πλούτ.'Ηθ.590C **ἐξαμειβούσης ἄλλην ἄλλοτε χρόαν**· ‖ τὸ μέσ. λαμβάνω τὴν θέσιν τινός, ἐπακολουθῶ : Εὐρ.'Ελ. 1533 **ἔργου δ' ἔργον ἐξημείβετο**· **2)** ἀμτβ. διαδέχομαι ἢ ἀνταλλάσσω : Εὐρ.'Ορ.816 **φόνῳ φόνος ἐξαμείβων** [ἔνθα ὁ Σχολ. « φόνος φόνον διαδεχόμενος »]· **3)** ἀναφορ. πρὸς τόπον, διέρχομαι διὰ μέσου ἢ ὑπεράνω αὐτοῦ, διαβαίνω, μετ' αἰτ. : Αἰσχ.Πέρσ.130 **τὸν ἀμφίζευκτον ἐξαμείψας ἀμφοτέρας ἅλιον πρῶνα κοινὸν αἴας,** Εὐρ.Φοίν.131, Ξεν.'Αγησ.2,2· ‖ ἀπολ. ἀποσύρομαι, ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι, φεύγω : Εὐρ.'Ορ.272 **εἰ μὴ 'ξαμείψει χωρὶς ὀμμάτων ἐμῶν** [ἐὰν δὲν φύγῃς]· ‖ τὸ μέσ. ὁμ. διέρχομαι : Εὐρ.ἀπ.781,41 **δι' ἁρμῶν ἐξαμείβεται πύλης καπνοῦ μέλαινα λιγνύς**· **4)** τὸ μέσ. ἀνταμείβω, ἀνταποδίδω : Αἰσχ.Πρ.223 **κακαῖσι ποιναῖς ταῖσδέ μ' ἀντημείψατο**· ρηματ.π. ἐξάμειψις.

ἐξάμειψις-εως [ἡ] μτγν. [ἐξαμείβω] ἀλλαγή, μεταβολή, μεταλλαγή : Πλούτ.'Ηθ.426D.

ἐξαμέλγω ἐπὶ βρέφους θηλάζω, βυζαίνω : Αἰσχ.Χο.898 **μαστόν, πρὸς ᾧ σὺ . . ἐξήμελξας εὐτραφὲς γάλα**· **2)** ἐκπιέζω, ἐκθλίβω : Εὐρ.Κύκλ. 209 **πλήρωμα τυρῶν ἐστιν ἐξημελγμένον.**

ἐξαμελής-οῦς-ές νεώτ. ὁ συνιστάμενος ἀπὸ ἓξ μέλη : **ἐξαμ- ἐπιτροπή - συμβούλιον - συμμορία.**

ἐξαμελῶ-έω παραμελῶ ἐντελῶς, ὅλως διόλου : 'Ηρ.1,97 **τῶν ἑωυτοῦ ἐξημεληκότα,** Πλούτ.Κάμ.18 **ἐξημέλητο τὰ τῶν θεῶν αὐτοῖς**· ‖ ὁμ. ἐπὶ προσ. : 'Αριστλ.ΗΝικ.1180a,30 **ἐξαμελουμένων** [τῶν παίδων]· **2)** ἀπολ. δεικνύω πλήρη ἀδιαφορίαν : 'Αριστλ.Πολιτ.1269b,22 **ἐπὶ δὲ τῶν γυναικῶν ἐξημέλησεν** [ὁ νομοθέτης]· **3)** τὸ παθ. ὡς ἀπρόσ. δὲν λαμβάνεται φροντίς, ἐπικρατεῖ ἀδιαφορία : 'Αριστλ.ΗΝικ.1180a,27 **ἐν δὲ ταῖς πλείσταις τῶν πόλεων ἐξημέληται περὶ τῶν τοιούτων.**

ἐξαμέρεια [ἡ] μτγν. ἡ διαίρεσις εἰς ἓξ μέρη : Στοβ.'Εκλ.2,46 **τῇ τῆς ἐξαμερείας . . περιγραφῇ.**

ἐξαμερής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ συνιστάμενος ἀπὸ ἓξ μέρη : 'Ορφ.ἀπ.356 **ὄρθιον ἐξαμερὲς τετόρων καὶ εἴκοσι μέτρων** [ἐπὶ τοῦ ἐξαμέτρου].

ἐξαμερία [ἡ] δημ. ἐξαημερία βλ.λ.

ἐξαμερικανίζω νεώτ. καθίστημί τινα 'Αμερικανὸν ἢ τι ἀμερικανικόν· κ. παθ.

ἐξαμερικανισμός [ὁ] νεώτ. τὸ ἐξαμερικανίζειν βλ.λ. ἢ ἐξαμερικανίζεσθαι.

ἐξάμερο [τὸ] δημ. τὸ **ἐξαήμερον,** ἡ **ἐξαημερία,** συνήθ. ὡς ἐπίρρ. ἐπὶ ἓξ ἡμέρας : 'Εφταλ.'Οδ. Ο 476 **ἐξ- ἀρμενίζανε νύχτα καὶ μέρα τὸ ἴδιο.**

ἐξαμετρία [ἡ] μσν. σύνδεσις ἓξ μέτρων : Τζέτζ. ἐν 'Αν.Κρ.3,318,26 **ἐκ μονομέτρων . . μέχρις ἐξαμ-**.

ἐξάμετρος-ο(ν) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ στίχου, ὁ συνιστάμενος ἀπὸ ἓξ μέτρα ἤτοι μετρικοὺς πόδας καὶ ἰδίως δακτύλους· συνεκδ. ἐπὶ ἐμμέτρου λόγου, ὁ συνιστάμενος ἀπὸ ἐξαμέτρους στίχους : 'Ηρ.1,47 **ἡ Πυθίη ἐν ἐξαμέτρῳ τόνῳ λέγει τάδε,** αὐτ.7,220, Πλάτ.Νόμ.810Ε **ποιηταί τε ἡμῖν εἰσί τινες ἐπῶν ἐξαμέτρων,** Κλήμ.'Αλ.Στρωμ.6,749· ‖ τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. **ἐξάμετρο(ν)** ὁ ἀπὸ ἓξ μετρικοὺς πόδας, ἰδίως δακτύλους, συνιστάμενος στίχος, καὶ συνεκδ. ὁ ἀπὸ ἐξαμέτρους στίχους ἔμμετρος λόγος : 'Αριστλ.Ρητ.1404a,34 **οἱ τὰ ἐξάμετρα ποιοῦντες,** αὐτ.Ποιητ.1449a,27, Παυσ.10,5,7 **καὶ πρώτη τὸ ἐξάμετρον ᾖσε**· ‖ νεώτ. κ. δημ. **δακτυλικό(ν) ἐξάμετρο(ν)** ἢ **ἡρωϊκό(ν) ἐξάμετρο(ν)** ἢ ἁπλῶς **ἐξάμετρο(ν)** στίχος συνιστάμενος ἀπὸ ἓξ δακτυλικοὺς πόδας, τὸ ἀρχαιότατον τῶν μέτρων τῆς ἑλληνικῆς ποιήσεως· ‖ νεώτ. **τονικό(ν) ἐξάμετρο(ν)** στίχος ἐξ ἓξ τονικῶν δακτύλων, νέον ἑλλην. μέτρον· ‖ νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. ὁμ. ὡς τὸ οὐδ. : Παλαμ.Πεζ.Χαιρ.208,13 **κι ὁ ἐξάμετρος τοῦ 'Ομήρου**· **2)** νεώτ. ὁ ἔχων ἓξ μέτρων μῆκος : **ἐξάμετρον εὖρος.**

ἐξαμεύω Ἡσ. ἐν τῷ παθ. παρακ. « ἐξήμευσαι· αποικε|κίνησαι ».

ἐξαμηναῖος-α-ον μτγν. ἐξαμηνιαῖος βλ.λ.: Βίος Ἐπιφαν.36D.

ἐξαμήνια (τὰ) δημ. μνημόσυνον κατὰ τὸν ἕκτον ἀπὸ τοῦ θανάτου μῆνα τελούμενον.

ἐξαμηνία (ἡ) μσν., νεώτ. κ. δημ. χρονικὴ περίοδος ἓξ μηνῶν: Μιχ.Ἀκομ.2,423,27) ἐκδ. Λάμπρ.)· 2) συνεκδ. ἐνοίκιον, μισθός, ἀμοιβὴ διὰ χρονικὸν διάστημα ἓξ μηνῶν· ‖ εἰδ. ἑκάστη τῶν δύο χρονικῶν περιόδων, εἰς ἃς διαιρεῖται τὸ σχολικὸν ἔτος.

ἐξαμηνιαῖος-α-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ διαρκείας ἓξ μηνῶν: Γέμιν.6,15 **ἡ μεγίστη δὲ ἡμέρα παρ' αὐτοῖς ἐξαμηνιαία γίνεται·** 2) ὁ ἡλικίας ἓξ μηνῶν: Ἀπολλδ.3,4,3 **ἐξ- βρέφος**, Ἱππιατρ.20 **ἐξ- πῶλος·** 3) νεώτ. ὁ καθ' ἐξάμηνον χρόνον, ὁ ἀνὰ ἓξ μῆνας: **ἐξ- συνδρομὴ - ἔκδοσις.**

ἐξαμηνιαίως Ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ διαστήματα **ἓξ** μηνῶν, κάθε ἓξ μῆνες.

(ἐ)ξαμηνιάτικος-η-ο δημ. ὁ ἐξαμηνιαῖος βλ.λ.

ἐξαμηνίτης (ὁ) δημ., θηλ. **-ίτισσα**, οὐδ. **-ίτικο** ὁ ἔχων ἐμβρυϊκὴν ζωὴν ἓξ μηνῶν, ὁ μεθ' **ἐξάμηνον** ἐμβρυϊκὴν ζωὴν τεχθείς, **ἀ.** ἐξαμηνίτικος.

ἐξαμηνίτικος-η(-ια)-ο δημ. ἐξαμηνίτης βλ.λ.

ἐξαμηνόβιος-ον ὁ ἐξάμηνον βίον ἔχων, ὁ ἓξ μῆνας ζῶν: Ἀριστλ.ΖΙ 558a,17 **ἐ- ὁ σαῦρος** (δ. γρ.).

ἐξάμηνος(-η)-ο(ν) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ χρονικῆς διαρκείας ἓξ μηνῶν, ἐξαυηνιαῖος: Ἀριστλ. Πολιτ.1299a,6 **οἱ μὲν γὰρ ἐξαμήνους, οἱ δὲ δι' ἐλάττονος.. ποιοῦσι τὰς ἀρχάς,** αὐτ.1308a,15, Πολύβ.21,3,11 **συγχωρηθῆναι σφίσι.. ἐξαμήνους ἀνοχάς·** ‖ ὁμ. ὁ ἡλικίος ἓξ μηνῶν: Ἀριστλ.ΖΙ 545b,2 **ὥστε δὲ γεννᾶν** (αἱ ὕες) **καὶ ἐκτρέφειν, ἐξάμηνοι·** 2) τὸ ἀρσ. **ἐξάμηνος** ὡς οὐσ. (κατὰ παράλ. τοῦ χρόνος) χρονικὴ περίοδος ἓξ μηνῶν, ἐξαμηνία: Ξεν.Ἑλλ.2,3,9, αὐτ.3,4,3 **διδόασί τε οἱ Λακεδαιμόνιοι ὅσαπερ ᾔτησε καὶ ἐξαμήνου σῖτον,** Ἀριστλ.ΖΙ 573a,13, Πάπ. **δεύτερος ἐξάμηνος δευτέρου ἔτους·** ‖ ὁμ. τὸ θηλ. **ἐξάμηνος** (κατὰ παράλ. τοῦ ὥρα): Ἡρ.4,25 **ὑπερβάντι δὲ τούτους ἀνθρώπους ἄλλους οἳ τὴν ἐξάμηνον κατεύδουσι·** ‖ ὁμ τὸ οὐδ. **ἐξάμηνο(ν)** μσν., νεώτ. κ. δημ.: Πρόδρ.2,66 **καὶ σὺ ἀκμὴν οὐκ ἐπλήρωσες ἐξάμηνον ἀφ' οὗ ᾖλθες.**

ἐξαμηχανῶ-έω ἀπαλλάσσομαι τῆς ἔκ τινος πράγματος ἀμηχανίας, μτβ.: Εὐρ.Ἡρακλ.495 **εἰ μή τι τούτων ἐξαμηχανήσομεν.**

ἐξαμιλλῶμαι-άομαι, μτχ. ἀορ. α' **ἐξαμιλλησάμενος** κ. **ἐξαμιλληθείς**, ἁμιλλῶμαι, ἀγωνίζομαι κραταιῶς, δυνατά: Εὐρ.Ἑλ.387 **ὦ τὰς τεθρίππους Οἰνομάῳ Πῖσαν κάτα Πέλοψ ἁμίλλας ἐξαμιλληθείς ποτε·** 2) ἀγωνίζομαι κατά τινος, καταδιώκω, ἐκδιώκω, ἐκβάλλω τινά: αὐτ.Ὀρ.431 **τίνες πολιτῶν ἐξαμιλλῶνταί σε γῆς;** 3) ἀφαιρῶ τὸν νοῦν, παίρνω τὸ λογικό, τρελλαίνω: αὐτ.38 **θεὰς Εὐμενίδας, αἳ τόνδ' ἐξαμιλλῶνται φόβῳ·** ‖ ἐν παθ. σημ. ἐκβάλλομαι, ἐκριζοῦμαι: αὐτ.Κύκλ.628 **ἔστ' ἂν ὄμματος ὄψις Κύκλωπος ἐξαμιλληθῇ πυρί.**

ἐξάμιτος-η-ο(ν) μτγν., μσν. κ. δημ. ὁ δι' ἓξ μίτων ὑφασμένος: ΑΠ 7,702 (πιθ.), Νικ.Χων.Μαν.Κομν.2,8 **τῶν ἐξαμίτων καὶ χρυσοπάστων στολῶν·** ‖ τὸ οὐδ. **ἐξάμιτο(ν)** ὡς οὐσ. εἶδος ὑφάσματος δι' ἓξ μίτων ὑφασμένου· πρβλ. δίμιτο.

ἐξαμιτοποιός (ὁ) γλωσσ. ὁ κατασκευαστὴς ἐξαμίτων βλ.λ. ὑφασμάτων.

ἔξαμμα-ατος (τὸ) (ἐξάπτω) μτγν. κ. μσν. τὸ σημεῖον ἀφ' οὗ τις ἅπτεταί τινος, λαβή, κ. μτφ.: Θεμίστ.Λόγ.13,166A **οὐκ εἶχον ἔξαμμα ὅπως αὐτῆς** (τῆς ἐλπίδος) **ἐπιλαβοίμην·** 2) ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐξάπτω, ἀνάπτω, ἄναμμα: Πλούτ.Ἠθ.958E, Εὐστ. Πον.118,71 **μηδὲ ἔστιν αὐταῖς** (**ταῖς ἀστραπαῖς**) **ὕλη πρὸς ἔξαμμα.**

ἐξαμματίζω κ. νεώτ. ἐξαρτῶ, περιδένω δι' ἄμματος, κόμβου, ἐπιδέσμου, ἀμματίζω βλ.λ.: Ἀπολλ. Σοφ.Λεξ.Ὁμ.· 2) νεώτ. ναυτ. λύω, ἐκπερῶ τὰ ἄμματα βλ.λ.6), ξεματίζω.

ἐξαμμάτισις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξαμματίζω βλ.λ., ἐπίδεσις, σύνδεσις δι' ἄμματος, κόμβου, ἐπιδέσμου· 2) ναυτ. ἡ λύσις τῶν ἀμμάτων, τῶν κρίκων.

ἐξαμναιαῖος διόρθ. τοῦ ἐξαμνιαῖος βλ.λ.

ἐξαμναῖος-ον Ἐπιγρ.ὁ ἀξίας, τιμήματος ἓξ μνῶν.

ἐξαμνιαῖος-ον Ἡσ. ἐξάμνους βλ.λ.

ἐξάμνους-οος-ουν μσν. ὁ ἓξ μνῶν βάρος ἢ ἀξίαν ἔχων: Εὐστ.Ὀδ.1878,57.

ἐξαμοιβάς Ἡσ. « ἑτέροις καὶ ἑτέραις ».

ἐξαμοιβή (ἡ) μσν. ἐξάμειψις βλ.λ., μεταβολή, ἀλλαγή: Πρόδρ.ἐν Ἀν.Βοοσσ.4,434,84.

ἐξαμοιρία (ἡ) μτγν. τόξον ἓξ μοιρῶν: Βέττ.Βάλ.356,30.

ἐξάμορος-ον μτγν. ὁ τὴν ἕκτην μοῖραν, τὸ ἓν ἕκτον διαιρεθέντος ὅλου ἀποτελῶν: Νίκ.Θηρ.594 ἐξάμορον **κοτύλης εὐώδεα πίσσαν.**

ἐξαμοῦν Ἡσ. « ἐκθερίζειν »· πρβλ. ἐξαμῶ.

ἐξαμπρεύω ἔξω σύρω, ἕλκω: Ἀριστφ.Λυσ.289 **χὤπως ποτ' ἐξαμπρεύσομεν τοῦτ' ἄνευ κανθηλίου.**

ἔξαμπρον (τό) γλωσσ. ζεῦγος βοῶν, ζευγάρι.

ἐξαμυγδαλίζω μτγν. κ. **ἐξαμυγδαλῶ** κατασκευάζω εἰς σχῆμα ἀμυγδάλου: Ἀκύλ.ΠΔ Ἐξ.25,33 **καὶ τρεῖς κρατῆρες ἐξημυγδαλισμένοι.**

ἐξαμυγδαλῶ-όω μτγν. ἐξαμυγδσλίζω βλ.λ.: ΠΔ Ἐξ.25,35 **ἐξημυγδαλωμένοι.**

ἐξαμύνομαι ἀποκρούω ἀπ' ἐμαστοῦ, ἀμύνομαι κατά τινος, ἀπομακρύνω, ἐξουδετερῶ τινα: Αἰσχ. Πρ.483 **κράσεις ἠπίων ἀκεσμάτων, αἷς τὰς ἁπάσας ἐξαμύνονται νόσους,** Εὐρ.Ἱκ.208 **αἶθρον ἐξαμύνασθαι θεοῦ,** αὐτ.Ὀρ.269· ‖ μτγν. κ. ἐνεργ. **ἐξαμύνω** (ἀμφ.): Θεμίστ.Λόγ.23,284B.

ἐξαμυστίζω πίνω ἀμυστὶ βλ.λ.: Πλάτ.Κωμ.189.

ἐξαμφιδέτησις-εως (ἡ) νεώτ. ναυτ. ἡ λύσις ἐκ τοῦ ἀμφιδέτου βλ.λ.3) καὶ ἀνάσπασις τῆς ἑτέρας τῶν δύο πεποντισμένων ἀγκυρῶν.

ἐξαμφιδετῶ-έω νεώτ. ναυτ. λύω ἄγκυραν ἢ ἅλυσιν ἀπὸ τοῦ ἀμφιδέτου, ἐνεργῶ ἐξαμφιδέτησιν.

ἐξαμφοτερίζω καθιστῶ τι ἀμφοτερίζον, ἀμφίβολον, διφορούμενον· ΕΜ 347,7 « ἐξαμφοτερίσαι· τὸ τὰ σαφέστερα εἰς ἀμφίβολον περιστῆσαι »: Πλάτ.Εὐθ.300D **ὁ ἀδελφός σου ἐξημφοτέρικε τὸν λόγον καὶ.. ἥττηται·** ‖ Ἡσ. « ἐξαμφοτερίσαι.. τὸ δύο πραγμάτων ἐκπεσεῖν ».

ἐξαμφοτέρως ἐπίρρ. μσν. ἀμφοτέρωθεν, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν: Ἀνών.ἀπ.ἐνΚουμαν.Ἀθησ. ἐν λ. **ἐξαμφοτέρως τοῦ ζυγοῦ.**

ἐξάμφω πάπ. ἀμφότεροι: **ἐφ' ὅλον τὸν τῆς ἐξάμφοιν ζωῆς χρόνον.**

ἐξαμῶ-άω θερίζω, δρέπω, κόπτω ἀπὸ ρίζης, καθ' ὁλοκληρίαν, κ. μτφ.: Αἰσχ.Πέρσ.822 **ὕβρις γὰρ ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν ἄτης, ὅθεν πάγκλαυτον ἐξαμᾷ θέρος,** Σοφ.Τρ.93· ‖ ὁμ. κ. μέσ.: Πλούτ.Δημήτρ.4 **χρυσοῦν θέρος ἐξαμησάμενος·** ‖ κ. παθ.: Σοφ.Αἶ.1178 **γένους ἅπαντος ῥίζαν ἐξημημένος·** 2) μτφ. κατασπαράσσω: Ἀριστφ.Λυσ.367 **τοὺς πλεύμονας καὶ τἄντερ' ἐξαμήσω·** ‖ ὁμ. κ. μέσ.: Εὐρ.Κύκλ.236.

ἐξᾶν Ἐπιγρ. δωρ. ἀντὶ τοῦ ἑξῆς.

ἐξαναβαίνω μτγν. περατῶ τὴν ἀνάβασιν: Ἀρτεμίδ.Δολδ.2,28 **ἐάν τις ἐξαναβῇ ὁδὸν καὶ ἐπὶ πέρας ἀφῖχθαι νομίσῃ,** Ἑλλ.Ἐπιγράμμ.782.

ἐξαναβλύζω πάπ. κ. μσν. ἐκρέω, ἀναβλύζω πρὸς τὰ ἔξω, ἀναβρύω ἔκ τινος: Εὐστ.Πον.167,10.

ἐξαναβρύω κ. μσν., ποι. **ἐξαμβρύω,** μτβ. κάμνω τι νὰ ἀναβρύσῃ, νὰ ἐκπηγάσῃ, νὰ χυθῇ: Αἰσχ.Εὐμ. 925 **κατεύχομαι.. βίου τύχας ὀνησίμους γαίας ἐξαμβρῦσαι** (δ.γρ. ἐξαμβρόσαι), Τζέτζ.Χιλ.6,70 **ἐξ ἀδήλων τῶν πηγῶν ἐξαναβρύει χύσεις.**

ἐξαναγεννῶμαι-άομαι μτγν. ἀναγεννῶμαι, ξαναγεννιέμαι, παθ. : Ἰουλ.Ἀθ.42.

ἐξαναγιγνώσκω μτγν. ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀναγιγνώσκω, διεξέρχομαί τι γραπτὸν μέχρι τέλους : Πλούτ.Κάτ.Νεώτ.68 **ἐξαναγνοὺς τὸ βιβλίον.**

ἐξαναγκάζω κ. νεώτ. ἐπιβάλλω, ὑποχρεῶ, καταναγκάζω, μετ' ἀπαρφ. : Σοφ.Ἠλ.620 **τὰ σὰ ἔργ' ἐξαναγκάζει με τοῦτο δρᾶν βίᾳ, - ἡ ἐπιμονή του μὲ ἐξηνάγκασε νὰ δεχθῶ·** ‖ κ. ἄνευ ἀπαρφ.: αὐτ.ΟΚ 603, Ἀριστφ.Ὄρν.378 **παρὰ μὲν οὖν φίλου οὐ μάθοις ἂν τοῦθ', ὁ δ' ἐχθρὸς εὐθὺς ἐξηνάγκασεν·** ‖ κ. παθ. : Ἡρ.2,3 **ὑπὸ τοῦ λόγου ἐξαναγκαζόμενος ἐπιμνησθήσομαι, - ἐξηναγκάσθη εἰς παραίτησιν·** **2)** προκολῶ τὴν ἔξοδον : Ἱππ. Αἱμ.2· **3)** μτφ. ἐκβάλλω, ἐκδιώκω : Ξεν.Ἀπομν. 2,1,16 **τὴν ἀργίαν δὲ πληγαῖς ἐξαναγκάζουσιν.**

ἐξαναγκασμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξαναγκάζω βλ.λ.

ἐξαναγκαστικός-ή-όν νεώτ. ὁ δι' ἐξαναγκασμοῦ γινόμενος, ὁ ὑποχρεωτικός : **ἐξαναγκαστικὴ ἐργασία·** ἐπίρρ. **-ῶς**, δι' ἐξαναγκασμοῦ.

ἐξαναγνωρίζω Ἡσ. γλῶσσ. τοῦ ἐπαναγνῶναι.

ἐξανάγω κ. νεώτ. ἀνάγω, ἀναβιβάζω, ἐξάγω τινὰ πρὸς τὰ ἄνω : Εὐρ.Ἡρακλ.218 **Ἅιδου τ' ἐρεμνῶν ἐξανήγαγεν μυχῶν πατέρα σόν·** **2)** νεώτ. ναυτ. (ἐνν. πλοῖον) ἄρχομαι τῆς πελαγοδρομίας· ‖ κ. νεώτ. τὸ παθ. **ἐξανάγομαι** ἀποπλέω, ἀνάγομαι πρὸς τὴν θάλασσαν, ξανοίγομαι στὸ πέλαγος : Ἡρ.6,98 **ἐνθεῦτεν ἐξαναχθέντα,** Σοφ.Φιλ.571 **ἡνίκ' ἐξανηγόμην ἐγώ,** Θουκ.2,25· ‖ ὁμ. κ. ἐπὶ πλοίου : Ἡρ.7,194 **πεντεκαίδεκα δὲ τῶν νεῶν τούτων ἔτυχόν τε ὕσταται πολλὸν ἐξαναχθεῖσαι·** **3)** μτφ. ἀπομακρύνομαι : Φιλ.1,517 **τῆς τῶν .. σοφισμάτων χώρας ἐξαναχθησόμεθα.**

ἐξαναγωγή (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξανάγω-ομαι, ὁ ἐκτὸς τοῦ λιμένος ἀπόπλους.

ἐξαναδείκνυμι Ἐπιγρ. πλήρως ἀναδεικνύω, καθιστῶ κατάδηλον.

ἐξαναδίδωμι μσν. ἔκ τινος ἀναδίδωμι, ἐκφέρω, ἀναδίνω, μ. παθ. : Πλαν.Ὀβίδ.Μεταμορφ.14,406 **αὐτίκα δὲ ἐξανεδόθη λόχμης ἠχός τις θαυμαστός.**

ἐξανάδοσις-εως (ἡ) μτγν. ἐξάνθημα, φυσαλίς, φουσκάλα : Ἀκύλ.ΠΔ Λευΐτ.13,6,18.

ἐξαναδύομαι ἀποθ. μετ' ἐνεργ. ἀορ. β' **ἐξανέδυν** ἀνέρχομαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, ἀναδύομαι ἔκ τινος, μετὰ γεν. : Ὀδ.Δ 405 **εὕδουσιν, πολιῆς ἁλὸς ἐξαναδῦσαι,** αὐτ.Ε 438 **κύματος ἐξαναδύς,** Βατραχομ.133· ‖ κ.μτφ. : Πλάτ.Πολ.525Β **φιλοσόφῳ δὲ διὰ τὸ τῆς οὐσίας ἁπτέον εἶναι γενέσεως ἐξαναδύντι·** **2)** ἐκφεύγω, διαφεύγω τι, ὑποχωρῶ ἔκ τινος· **3)** μετὰ γεν. : Πλούτ.Σερτ. 12 **ἀνδρὶ .. πάσης ἐξαναδυομένῳ φανερᾶς μάχης·** ‖ κ. μετ' αἰτ. : Θέογν.1124 **Ὀδυσσεύς, ὅστ' Ἀΐδεω μέγα δῶμ' ἤλυθεν ἐξαναδύς,** Παυσ.4,12,4.

ἐξαναζέω ἀναζέω βλ.λ.4), κάμνω τι νὰ βράσῃ· κ. μτφ. : Αἰσχ.Πρ.370 **τοιόνδε Τυφὼς ἐξαναζέσει χόλον** (σχόλ. « ἀναδώσει μανίαν, ὀργήν »).

(ἐ)ξαναζῶ μσν. κ.δημ. ἀναβιῶ : Καλλίμ.Χρυσ.2556.

ἐξαναθλίβω μτγν. διὰ θλίψεως ἐξάγω, συμπιέζω, θλίβω : Πλούτ.Ἀρέσκ.Φιλ.2,13,12.

ἐξαναιρῶ-έω ἐξάγω ἔκ τινος : Ὑμν.Δήμ.254 **ἐξανελοῦσα πυρὸς** (ἐνν. παῖδα), Ἀπολλ.Ρ 3,867· ‖ ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Εὐρ.Ἴων 269 **ἦ καὶ σφ' Ἀθάνα γῆθεν ἐξανείλετο.**

ἐξαναισθητῶ-έω μτγν. περιέρχομαι εἰς πλήρη, ἀπόλυτον ἀναισθησίαν : Πορφ.Ἀποχ.1,39.

ἐξανακαλύπτομαι σχόλ. ἀποκαλύπτομαι, ξεσκεπάζομαι : Σχόλ.Ἀριστφ.Νεφ.3 **καθεύδων ὑποτίθεται ἐξανακαλυφάμενος.**

ἐξανακολυμβῶ κολυμβῶν ἀνακύπτω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἀναδύομαι : Ἀριστλ.ΖΙ 519α,27 **διά τε τὸ ἐν ἰλύϊ διατρίβειν ἐξανακολυμβῶσι πολλάκις.**

ἐξανακράζω μσν. ἰσχυρῶς, ἐντόνως, καὶ αὖθις ἀνακράζω : Παχυμ.Γ 1,407,17 (ἔκδ.Βόνν.).

ἐξανακρούομαι μέσ. θαλασσίως ὑποχωρῶ, ὀπισθοδρομῶ : Ἡρ.6,115 **τῇσι δὲ λοιπῇσι** (νηυσὶ) **οἱ βάρβαροι ἐξανακρουσάμενοι .. περιέπλεον.**

(ἐ)ξανακτίζω μσν. κ. δημ. ἐκ νέου κτίζω, αὖθις οἰκοδομῶ, κατασκευάζω τι : Τζέτζ.Χιλ.13,7 **τὴν Σαμαρέων πόλιν ἐξανακτίσας.**

ἐξανακύπτω μσν. ἀνακύπτω, παρουσιάζομαι ἔκ τινος μέρους, προβάλλω : Εὐστ.Πον.26,29.

ἐξανάκωλα ἐπίρρ. δημ. πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀνάποδα, ἀξανάκωλα βλ.λ. : Κορ.Ἄτ.4Α,125.

ἐξαναλαμβάνω ΑΒ ἐσφ. ἐκ τοῦ Θουκ. : ΑΒ 93,9 « ἐξαναλάβω. Θουκυδίδης πρώτῳ ».

ἐξαναλάμπω ἐκπέμπω, ἀναδίδω τι ὡς λάμψιν, φλόγα, φῶς : Ἑρμ.π.Στοβ.1,25,506 **πύρινα ὅπερ ὁ ἀὴρ ἐν ἑαυτῷ περιέχων ἐξανέλαμψε.**

ἐξαναλίσκω κ. μσν., παθ. παρακ. **ἐξανήλωμαι** κ. **-άλωμαι** (Πλάτ.Κωμ.175) τελείως δαπανῶ, καταδαπανῶ, καταξοδεύω : Πλούτ.Πομπ.20 **Πομπήϊος δὲ τὰ πλεῖστα τῶν ἰδίων ἐξανηλωκώς·** κ. παθ. : Πλάτ.Κωμ.175 (π. Ἀθήν.9,367Ὁ) **ἐξανάλωται ταχύ,** Δημ.1211 **καὶ τὰ μὲν παρ' ἐμοῦ ἐξανηλωμένα·** **2)** ἐξαντλῶ, φθείρω : Θεόφρ.Ἀν.15 (τὸ ὑγρὸν) **ἐξανήλωσεν ὁ ἥλιος,** Πλούτ.Κάτ.Νεώτ.20· κ. παθ. : Ἀριστλ.ΖΓ 750α,34, Βάβρ.95,44 **πόνος ἐξανηλώθη·** **3)** καταστρέφω, καθ' ὁλοκληρίαν ἀφανίζω : Αἰσχ.Ἀγ.678 **οὔπω θέλοντος ἐξαναλῶσαι γένος·** κ. παθ. : Δημ.174, Αἰσχίν.3,103 **ἐξανηλωμένοι γὰρ ἐν τῷ πολέμῳ,** Φίλ.2,513,40.

ἐξαναλύω ἀπολύω, ἀπαλλάσσω, ἐλευθερῶ : Ἰλ. Π 442 **ἄνδρα θνητὸν .. θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι,** αὐτ.Χ 180· **2)** παθ. **ἐξαναλύομαι** φθείρομαι, καταστρέφομαι, ἀφανίζομαι : Φίλ.2,620,11 **θρυπτόμενοι** (λίθοι).. **ἐξαναλύονται·** **3)** παθ. διαλύω τι εἰς τὰ στοιχεῖα αὐτοῦ.

ἐξαναλῶ-όω μτγν. ἐξαναλύω βλ.λ., ἀπαλλάσσω : Μάξ.Τύρ.13,3· κ. παθ. : Φίλ.2,511.

ἐξανάλωσις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἐντελὴς ἀνάλωσις, φθορά, καταστροφή : Πλούτ.Μάρκελλ.24 **τῆς δυνάμεως ἐξανάλωσιν.**

ἐξανανεοῦμαι-όομαι μτγν., νεώτ. κ. δημ., παθ. ἀόρ. δημ. **ἐξανανεώθηκα** κ. μτχ. παθ. παρακ. (ἐ)**ξανανεωμένος** ἐν μέσ. σημ. ἀνανεῶ, δίδω νέαν ἰσχύν, ἔντασιν εἴς τι ἐμὸν ἢ ἀφορῶν καὶ εἰς ἐμέ : Στράβ.9,4,2 **συγγένειαν αὐτῶν ἐξανανεοῦνται τοῖς Ὀπουντίοις ὑπάρχουσαν·** πρβλ. νεώτ. ἐξανανεῶ, δημ. ξανανεώνω· **2)** νεώτ. κ. δημ. παθ. ἐπὶ καταστάσεων, λαμβάνω, ὑφίσταμαι ἀνανέωσιν : **ἐξανανεώθη ἡ ἔχθρα μεταξύ των·** ‖ εἰδ. ἐπὶ συμβάσεων κ. κυρ. ἐπὶ ἐγγράφων χρεωστικῶν, γραμματίων κτλ., ὑφίσταμαι καὶ αὖθις ἀνανέωσιν : **ἐξανανεώθη(κε) τὸ γραμμάτιο(ν).**

ἐξανανεῶ-όω νεώτ., δημ. ξανανεώνω ἐνεργῶ, κάμνω καὶ αὖθις ἀνανέωσιν βλ.λ. : **δὲν θὰ ἐξανανεώσω τὴν μίσθωσιν - τὰ γραμμάτια, - ἡ πρᾶξις του ἐξανανέωσε τὴν διάστασιν·** κ. παθ. ἐξανανεοῦμαι βλ.λ.2).

ἐξανανέωσις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. **ξανανέωση** ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξανανεῶ βλ.λ. : ἡ τράπεζα ἔπαυσε **πᾶσαν ἐξανανέωσιν** (ἐκ δευτέρου ἀνανέωσιν) **γραμματίων.**

ἐξαναπείθω ἀπολύτως πείθω, καταπείθω τινά, δθ. κ. κτῶμαι τὴν εὔνοιάν τινος : Ἑρμησιάν.7,8.

ἐξαναπιάνω μσν. ἐκ νέου λαμβάνω τι, δράττομαί τινος, ξαναπιάνω : Πρόδρ.2,261 **πάλιν ἐξαναπιάνω την, μαλάσσω καὶ τζιμπῶ την.**

ἐξαναπληρῶ-όω τελείως, καθ' ὁλοκληρίαν ἀναπληρῶ, συμπληρῶ : Δημ.1229 **καίτοι πῶς εἰσι δίκαιοι, ταῦτα μὲν ὕστερον ἐξαναπληροῦν·** **2)** παθ. ἀνανεοῦμαι : Θεόφρ.Φ1 3,17,1 **ἐξαναπληροῦται πάλιν σχεδὸν ἐν τρισὶν ἔτεσιν** (ὁ φλοιός).

ἐξαναπνέω ἐκ νέου, καὶ πάλιν ἀναπνέω, ξαναπαίρνω τὴν ἀνάσα μου : Πλάτ.Σοφ.231C πρῶτον δὴ στάντες οἷον ἐξαναπνεύσωμεν.

ἐξαναπτύσσω μσν. ἐπὶ θέματος λόγου, διεξοδικῶς, ἐν πλάτει ἀναπτύσσω : Τζέτζ.Χιλ.6,41.

ἐξαναπτύω μσν. ἐκπτύω τι ὑπ' ἐμοῦ καταποθέν, δι' ἀποπτύσεως βάλλω αὖθις ἔξω : Πρόδρ. 4,61 Ἅδης .. ὅλους Σατυρίωνας ἐξαναπτύει.

ἐξανάπτω κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. ξανάβω βλ.λ., ἀναρτῶ, ἐξαρτῶ, κρεμῶ τι ἔκ τινος : Εὐρ.ΙΤ 1351 οἳ δ' ἐπωτίδων ἄγκυραν ἐξανῆπτον· 2) ἐξανάπτομαι μέσ. μτφ. προσάπτω εἰς ἐμαυτόν : αὐτ.Ὀρ.829 μὴ πατρῴαν τιμῶν χάριν ἐξανάφῃ δύσκλειαν ἐς ἀεί· 3) κ. μσν. κ. νεώτ. ἔντονον, ζωηρὰν φλόγα ἀνάπτω : βίαιος ἄνεμος ἐντὸς βραχέος ἐξῆναφε τὴν πυρκαϊὰν τοῦ δάσους· κ. παθ. : Εὐστ.Πον.231 ἧς δὴ μελείης καὶ πῦρ .. ἐξανάπτεται· 4) μτφ. κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. ξανάβω-ομαι ἐπὶ πάθους, οἷον ὀργῆς, μίσους, φιλαργυρίας κ. ἰδ. ἐπὶ ἔρωτος, ζωηρῶς ἐρεθίζω, οἱονεὶ φλογίζω τὴν ψυχήν : ΑΠ 5,1 πυρσὸν γὰρ οὗτος (ὁ Ἔρως) ἐξανάπτει τοῖς νέοις, - ἡ ἐκστομισθεῖσα προκλητικὴ φράσις ἐξῆναφε τὴν ὀργήν του, - ὁ πότος πολλάκις ἐξανάπτει τὰς ἐρωτικὰς ὁρμάς· || νεώτ. συνήθ. τὸ παθ. ἔκ τινος αἰτίας γίνομαι λίαν φλογερός, ζωηρός, παράφορος : ἐν τῇ μονώσει ἐξανάπτεται τὸ πάθος τοῦ ἐρῶντος· ὁμ. κ. μέσ. κατ' ἀπόλ. ἐκφοράν, ἰδ. ἐπὶ ὀργῆς : ἀποτόμως ἐξηνήφθη, - αἱ ὁρμαὶ τῶν νέων εὐκόλως ἐξανάπτονται· πρβλ. δημ. ξανάβω, ξαναμμένος· 5) μτγν. κ. νεώτ. ἀναζωπυρῶ, ἀναζωογονῶ : Πλούτ.Ἠθ.752A σβεννυμένην ἡμῶν τὴν φύσιν εὐθὺς ἐξανάπτοντα, - ἐξ- καὶ εἰς τὰς γραίας ἡ φιλαρέσκεια ὅταν ἐρωτεύωνται.

ἐξαναριθμῶ-έω Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ἐπαναλαμβάνω καλῶς, ἐπιμελῶς, τελείως τὴν ἀρίθμησιν· || ὅθ. πάλιν κ. ἀκριβῶς κάμνω τὸν λογαριασμόν, οἷον τὴν ἄθροισιν, τὴν ἀφαίρεσιν, ξαναλογαριάζω καλά· 2) νεώτ. ἐπὶ γεγονότων, ἐνδεχομένων ἀποτελεσμάτων κττ., πάλιν κατὰ σειρὰν ἐκθέτω, ἀναφέρω : ἐξαναριθμήσαντες τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ τῆς συμβάσεως συμπεραίνομεν ἤδη ..

ἐξαναρπάζω βιαίως, ἐν σπουδῇ ἁρπάζω, ἀναρπάζω τι : Εὐρ.Ἑλ.1565 ἐξανήρπασαν ταῦρον· || ἐπὶ γυναικός, ἀπάγω : αὐτ.ΙΑ 75 ἐρῶν ἐρῶσαν ᾤχετ' ἐξαναρπάσας Ἑλένην.

ἐξάναρχα ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. ἀπ' ἀρχῆς, ἀποξαναρχῆς, ἀποξάρχῆς : Χρον.Μορ.3805P ἐξάναρχα λεπτομερῶς τοῦ πρίγκιπος τὰ εἶπεν.

ἐξανασκάπτω μσν. ἀνασκάπτω, ἀνορύσσων ἐξάγω : Νικ.Χων.Μαν.Κομν.1,2,72 (ἔκδ. Βόνν.) τοὺς τάφους τῶν νεκρῶν σωμάτων ἐξανασκάφαντες· κ. παθ. : Ἀρέθ. ἐν Ἀν.Βοασσ.5,10,9 ἐπέτρεφεν ἐξανασκαφῆναι τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ.

ἐξανασπῶ-άω κ. μσν. κ. νεώτ. ἀποσπῶ, σύρω πρὸς τὰ ἄνω, ἐξάγω τι βιαίως ἐκ τῆς θέσεώς του, ἀνέλκω, τραβῶ : Ἡρ.5,85 τὰ ἀγάλματα.. ἐπειρῶντο ἐξανασπᾶν, Εὐρ.Φοίν.1132 πόλιν. . μοχλοῖσιν ἐξανασπάσας βάθρων· || εἰδ. ἐκριζῶ, ξερριζώνω : αὐτ.Βάκχ.1110 αἱ δὲ μυρίαν χέρα προσέθεσαν ἐλάτῃ κἀξανέσπασαν χθονός· 2) μσν. μτφ. παθ. ἐπὶ τῆς ψυχῆς : Βέλθ.Χρυσ.π.Κορ.Ἄτ.2,278.

ἐξανάστασις-εως (ἡ) κ. μσν. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξανίστημι βλ.λ., ἀπαγωγή, ἐκδίωξις, ἔξωσίς τινος : Πολύβ.2,21,9 ὑπὲρ ὁλοσχεροῦς ἐξαναστάσεως· || εἰδ. μετοικεσία, μετανάστευσις : Στράβ.2,3,6 τὴν τῶν Κίμβρων. . ἐξανάστασιν ἐκ τῆς οἰκείας γενέσθαι· || εἰδ. κ. ἐκ τῆς κλίνης ἔγερσις πρὸς ἀποπάτησιν : Ἱππ.Προγν 11 κοιλίῃ γὰρ ὁ ἄνθρωπος ὑπὸ τῆς ξυνεχέος ἐξαναστάσιος· || μτγν. κ. ἀποπάτησις : Ἀρετ.Χρον. Παθ.2,9· 2) γεν. ἡ ἔγερσις κατὰ τὴν πρωΐαν, ἀφύπνισις : Γαλ.7,96· 3) ἐκκλ. ἡ ἐκ νεκρῶν ἔγερσις, ἀνάστασις : ΚΔ Φιλ.3,11 εἰς τὴν ἐξανάστασιν τῶν νεκρῶν· 4) Ἐπιγρ. γυναικεῖον κόσμημα.

ἐξαναστατῶ-έω πάπ. κ. μσν. ἀναστατῶ, προξενῶ ἀναστάτωσιν, σύγχυσιν : Παχυμ.Γ 1,426,1 (ἔκδ. Βόνν.)· 2) παθ. ἐξανίσταμαι, ἐγείρομαι : Πάπ.

ἐξαναστέφω διὰ στεφάνου κοσμῶ, ἀναστέφω βλ.λ., στεφανώνω : Εὐρ.Βάκχ.1055 θύρσον ἐκλελοιπότα κισσῷ κομήτην αὖθις ἐξανέστεφον.

ἐξανάστημα-ατος (τό) μσν. τὸ ἐξανιστάμενον, ἀνεγειρόμενον, ὅθ. κτίριον, οἰκοδόμημα : Εὐστ.Ὀδ. 1719,39 οἰκοδομήματα ἢ ἄλλως ἐξαναστήματα.

ἐξαναστράπτω ἐν συνεχείᾳ, ἐπανειλημμένως ἀστράπτω, ἀναστράπτω : Ἐμπ.Σφαίρ.66.

ἐξαναστρέφω ἀναστρέφω, ἀνατρέπω τι ἔκ τινος, ἐκ τῆς ἕδρας αὐτοῦ, κατακρημνίζω : Σοφ. ἀπ.727· || κ. μετὰ γεν. τοπ. : Αἰσχ.Πέρσ.812 ἱδρύματα . . ἐξανέστραπται βάθρων, Σοφ.ἀπ.767.

ἐξανάστροφα ἐπίρρ. μσν., δημ. κ. ξανάστροφα ἀναστρόφως, ἀνάποδα, εἰδ. ἐπὶ διαπομπευομένων : Θεοφάν.682,12 ἐκάθισαν αὐτὸν ἐπὶ ὄνου σαγματωμένου ἐξανάστροφα, κρατοῦντα τὴν οὐρὰν αὐτοῦ· 2) νεώτ. κ. δημ. γεν. ἐκ τοῦ ἀντιστρόφου μέρους, ἀπὸ τὴν ἀνάποδη.

ἐξανατείνω μσν. ἐντείνω κ. μτφ. προσηλῶ : Νικήτ.Εὐγ.8,130 νοῦν πρὸς αὐτὴν ἐξανατείνων.

ἐξανατέλλω κ. μσν. κ. νεώτ. ἐνεργῶ οὕτως, ὥστε νὰ ἀνατείλῃ, νὰ προβάλῃ τι, κάμνω νὰ ἀναφανῇ τι, ὅθ. συνεκδ. κάμνω νὰ φυτρώσῃ τι : Ἀπολλ.Ρ 4,1423 καὶ δὴ χθονὸς ἐξανέτειλαν ποίην πάμπρωτον· 2) μτφ. ἐκπέμπω, διαχέω : Τηλεκλείδης π.Πλουτ.Περ.3 ἐκ κεφαλῆς. . θόρυβον πολὺν ἐξανατέλλειν· 3) ἀμτβ. ἐξέρχομαι, ἀναφαίνομαι ἔκ τινος, προβάλλω : Μόσχ.2,58 τοῖο δὲ φοινήεντος ἀφ' αἵματος ἐξανέτελλεν ὄρνις, Σουΐδ. ἐν λ. Ὀζίας ἐξανέτειλε γὰρ ἡ λέπρα ἐν τῷ μετώπῳ αὐτοῦ· || μσν. κ. νεώτ. ἐπὶ τῶν ἀστέρων κ. ἰδ. τοῦ ἡλίου, αὖθις ἀνατέλλω, ἀναφαίνομαι ὑπὲρ τὸν ὁρίζοντα : ἐξανέτειλεν ὁ Καρκίνος, ὁ πρῶτος τῶν. . ἀστερισμῶν· ἐν χρ. κ. μτφ. : Μηναῖ. 1,1 ἡ τὸν . . Θεὸν ἐξανατείλαντα . . σωματώσασα.

ἐξανάτριχα ἐπίρρ. μσν., δημ. ξανάτριχα ἀντιθέτως πρὸς τὴν συνήθη κατεύθυνσιν τοῦ τριχώματος, ἰδίως τοῦ τῆς κεφαλῆς : Ζιγαβ. ἐν Mi.131,56 τὰ βεβαπτισμένα αὐτοῖς νήπια σπογγίζουσιν (οἱ Βογόμιλοι) ἐξανάτριχα, - ξανάτριχα ἔστρωσε τὰ φρύδια του νὰ φαίνετ' ἀγριεμένος.

ἐξαναφαίνω μτγν. πλήρως ἐμφανίζω τι, ποιοῦμαί τι ἐμφανές, δῆλον : Ὀρφ.Ἀργ.1357 ἐξανέφηνε θεοῖς ὥραν κάλλιστον ἰδέσθαι.

ἐξαναφανδὸν ἐπίρρ. ἐντελῶς ἀναφανδόν, ὅλως φανερά, ὁλοφάνερα : Ὀδ.Υ 48 ἐρέω δέ τοι ἐ-.

ἐξαναφέρω κ. μσν., δημ. μ. ἀόρ. (ἐ)ξανάφερα πάλιν φέρω πρὸς τὰ ἄνω, εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἀναβιβάζω : Ἀριστλ.ἀπ.217 ἡ θάλαττα τοὺς νηχομένους ἐξαναφέρει· 2) μτγν. εἰδ. ἀμτβ. ἐπὶ πλοίου ἐν ἀναφ. πρὸς θύελλαν, ἐπανέρχομαι εἰς τὸν κανονικὸν πλοῦν, ὅθ. ἀντέχω εἰς τὴν θύελλαν : Πλούτ.Πύρρ.15 ἀρετῇ καὶ προθυμίᾳ ναυτῶν καὶ κυβερνητῶν ἐξανέφερε· 3) ὁμ. ἀμτβ. κ. μσν. κ. δημ. μτφ. ἀναλαμβάνω ἐκ νόσου : αὐτ.Ἠθ.147C ἔοικεν ὡς ἐν νοσήματι πατρῴῳ τῇ τυραννίδι κατειλημμένος, οὐ φαύλῳ ἐξαναφέρειν χρώμενος ὁμιλίαις ὑγιειναῖς· 4) μτγν. ἀμτβ. γεν. ἔχω ἀντοχήν, ὑπομένω, καρτερῶ : Πλούτ.Ὄθ.9 δοκεῖ δὲ μηδὲ αὐτὸς Ὄθων ἐξαναφέρειν ἔτι πρὸς τὴν ἀδηλότητα· 5) μτγν. ἐπιδεικνύω, ἐμφανίζω, παρουσιάζω : Πλούτ.Ἠθ.563A ἐ- λόγχης τύπον.

ἐξαναφορά (ἡ) μτγν. ἀνάκτησις δυνάμεων : Φιλόστ.Θε.γ' ἀπ.43· πρβλ. ἐξαναφέρω 3).

ἐξαναφύομαι μετ' ἐνεργ. ἀόρ. ἐξανέφυν ἀναφύομαι, ξεφυτρώνω : Ὀρφ.ἀπ.285,36 ἐ- γαίης.

ἐξαναχωρῶ-έω ἀναχωρῶ ἔκ τινος ἢ πρός τινα τόπον, ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι ἔκ τινος θέσεως: Ἡρ.1,207 **τοὺς λοιποὺς αὖτις ἐξαναχωρέειν ἐπὶ τὸν ποταμόν**· **2**) μτβ. ἀποσύρω, ἀνακολῶ τι: Θουκ.4,28 **καὶ ἐξανεχώρει τὰ εἰρημένα.**

ἐξαναφήχω μσν. διαβιβρώσκω, κατατρώγω, πορεμβολὴ ἐν Στοβ.᾽Ανθολ.38,53.

ἐξανδήρισαν Ἡσ. «ἐκπέρασον».

ἐξανδραποδίζω κ. νεώτ., μέσ. μέλ. ἀττ. -ιοῦμαι, ἰων. -ιεῦμαι (μετὰ παθ. σημ. ἐν Ἡρ.6,9), παθ. ἀόρ. α' **ἐξηνδραποδίσθην,** καθιστῶ τινα ἀνδράποδον, πλήρως ὑποδουλῶ, ὑποτάσσω, ἀναφορικῶς πρὸς ἀνθρώπους ἢ καὶ πολιτείας: Ἡρ.6,94 **ἀπέπεμπε ἐξανδραποδίσαντας** Ἀθήνας, Ξεν.᾽Ελλ. 2,1,15 **κατὰ κράτος αἱρεῖ** (Κεδρείας) **καὶ ἐξηνδραπόδισεν**· **2**) κ. συχνότ. μέσ. **ἐξανδραποδίζομαι** ὑποτάσσω, ὑποδουλῶ εἰς ἐμαυτόν, κάμνω δοῦλόν μου: Ἡρ.1,66 **ἐπὶ Τεγεήτας ἐστρατεύοντο .. ὡς δὴ ἐξανδραποδιεύμενοι τοὺς Τεγεήτος,** Ἀνδοκ.4,22, Ξεν.᾽Ελλ.2,2,16 **ἐξανδραποδίσασθαι τὴν πόλιν**· κ. παθ.: Δημ.1207 **Τῆνος μὲν καταληφθεῖσα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου ἐξηνδραποδίσθη,** Λουκ.Μὴ Πιστ.Διαβ.19· **3**) ὑπεξαιρῶ, ἁρπάζω, σφετερίζομαι, δημεύω: Πολύβ.32,21,11 **καὶ πάντων τῶν τεθνεώτων ἐξηνδραποδίσατο τοὺς βίους.**

ἐξανδραπόδισις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξανδραποδίζω βλ.λ., πώλησίς τινος ὡς ἀνδραπόδου: Ἡρ.3,140 **ταύτην μοι δὸς ἄνευ τε φόνου καὶ ἐξανδραποδίσεως.**

ἐξανδραποδισμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. κ. **ἐξανδραπόδισις** βλ.λ. τὸ καθιστάναι τινὰ ἀνδράποδον βλ.λ., τὸ πωλεῖν τινα ὡς ἀνδράποδον: Πολύβ.6,49,1 **ἐπ᾽ ἐξανδραποδισμῷ Μεσσηνίοις πόλεμον ἐξήνεγκαν.**

ἐξανδραποδιστής (ὁ) γλωσσ. ὁ ἐξανδραποδίζων, ὁ ἀπάγων ἀνθρώπους, ἵνα τοὺς πωλήσῃ· ‖ ὁ αἰχμαλωτίζων ἵνα ἀποσπάσῃ λύτρα.

ἐξανδρία (ἡ) νεώτ. βοταν. διαίρεσις τῶν φυτῶν περιλαμβάνουσα τὰ ἔξανδρα βλ.λ. ἄνθη.

ἐξανδρικός-ή-όν νεώτ. βοταν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐξανδρίαν βλ.λ.

ἔξανδρος-ον νεώτ. βοταν. ἐπὶ ἑρμαφροδίτου ἄνθους, ὁ ἔχων ἓξ ἴσους καὶ ἐλευθέρους ἀπ᾽ ἀλλήλων ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ στύλου στήμονας.

ἐξανδροῦμαι-όομαι φθάνω εἰς πλήρη ἀνδρικὴν ἡλικίαν: Ἡρ.2,63 **τὸν Ἄρεα ἀπότροφον γενόμενον ἐλθεῖν ἐξανδρωμένον ἐθέλοντα τῇ μητρὶ συμμεῖξαι,** Εὐρ.Φοίν.32, Ἀριστφ.᾽Ιππ.1241 **τέχνην δὲ τίνα ποτ᾽ εἶχες ἐξανδρούμενος**· **2**) μεταβάλλομαι εἰς ἄνδρα: Εὐρ.᾽Ικ.703 **λόχος δ᾽ ὀδόντων ὄφεος ἐξηνδρωμένος**· **3**) Ἡσ. «ἐξανδρούμενον, ὀρθιάζοντα».

ἐξανεγείρω σφοδρῶς, ἐντόνως παρορμῶ, ἐξεγείρω: Εὐρ.᾽Ηρ.1069 **ἐξανεγειρόμενος στρέφεται.**

ἐξάνειμι μτγν. ἀνέρχομαι: Θεόκρ.22,8 **οὐρανοῦ ἐξανιόντα** (ἐπὶ ἀστέρος)· **2**) μεταβαίνω ἐκ τόπου εἰς ἕτερον: Ἀπολλ.Ρ 2,459 **στόλον ἀνδρῶν Ἑλλάδος ἐξανιόντα μετὰ πτόλιν Αἰήταο**· **3**) ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω: Ὕμν.Παν.15 **ἄγρης ἐξανιών**· **4**) μτφ. ἀντανακλῶμαι: Ἀπολλ.Ρ 3,757.

ἐξανεμία (ἡ) νεώτ., δημ. **(ἀ)ξανεμιά τόπος** ὑπήνεμος, ἀπάγκιο: Κορ.῎Ατ.4Α,126.

(ἐ)ξανεμίζω σχόλ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπιτατ. τοῦ ἀνεμίζω, κινῶ εἰς τὸν ἄνεμον: Σχόλ.᾽Ιλ.Υ 440· **2**) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ματαιῶ τι, οἱονεὶ μεταβάλλω εἰς ἄνεμον, ἐξαφανίζω, καταστρέφω· κ. παθ.: **ἐξηνεμίσθησαν αἱ ἐλπίδες του - τὰ ὄνειρά του, - ξανεμίσθηκε ἡ κληρονομιά - ἡ περιουσία.**

ἐξανεμῶ-όω κ. μον. κ. νεώτ. πληρῶ τι ἀέρος, ἀνέμου, ἐμφυσῶ, ἐμβάλλω ἀέρα, φουσκώνω· κ. παθ. πληροῦμαι ἀέρος, παίρνω ἀέρα: Ἱππ.Γυν. 1,34 **ἢν τεκούσης ὑστέρη ἐξανεμωθῇ**· ‖ κ. μτφ. ὁμ. παθ. ἐπαίρομαι, φουσκώνω, παίρνει ὁ νοῦς μου ἀέρα. Εὐρ.᾽Ανδρ 938 **ἐξηνεμώθην μωρίᾳ,** Αἰλ.ΖΙ 15,29 **τὴν διάνοιαν ἐξηνεμώθη**· **2**) μτφ. διεγείρω, διερεθίζω τινὰ πρός τι: Αἰλ.ΖΙ 13,11 **πάλιν τε αὐτὸν ἐγείρει καὶ εἰς δρόμον ἐξηνέμωσεν ἕτερον**· **3**) ἐκτίθημι τι εἰς τὸν ἄνεμον, κινῶ τι, σαλεύω εἰς τὸν ἀέρα, σείω, ἀνεμίζω, ἀερίζω· κ. παθ. κυματίζω, ἀναδεύομαι, κινοῦμαι εἰς τὸν ἀέρα: Ἀπολλδ.1,6 3 **αὐχμηραὶ ἐκ κεφαλῆς καὶ γενείων τρίχες ἐξηνεμοῦντο**· ‖ ὁμ. παθ. μετεωρίζομαι, περιίπταμαι, ξενετῶ στὸν ἀέρα: Εὐστ. Πον.142,75· ‖ ὁμ. παθ. ἐπὶ τοῦ σίτου, ξηραίνομαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου: Θεόφρ.ΦΙ 8,10,3· **4**) κ. νεώτ. μτφ. ματαιῶ, οἱονεὶ μεταβάλλω εἰς ἄνεμον, ἐξανεμίζω βλ.λ.: Εὐρ.᾽Ελ.32 **Ἥρα.. ἐξηνέμωσε τἄμ᾽ Ἀλεξάνδρῳ λέχη**· ‖ κ. παθ. **ἐξανεμοῦμαι** οἱονεὶ μεταβάλλομαι εἰς ἄνεμον: Εὐστ.Πον.255,40· ‖ ὁμ. νεώτ. ἐξαφανίζομαι, καταστρέφομαι.

ἐξανερευνῶ-άω μσν. ἐπιμελῶς, μετὰ προσοχῆς, πλήρως ἐρευνῶ: Τζέτζ.Χιλ.5,83 **λάθρᾳ τὴν αὐτοῦ πήραν ἐξανηρεύνων.**

ἐξανέρχομαι ἀνέρχομαι ἔκ τινος: Εὐρ.Τρῳ.753.

ἐξανερωτῶ-άω μσν. ἐπισταμένως ζητῶ νὰ μάθω, ἐρωτῶ ἐξαντλητικῶς: Τζέτζ.Χιλ.6,596.

ἐξανέσασα Ἡσ. «ἐπιστρέψασα».

ἐξανευρίσκω ἐξευρίσκω, ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω: Σοφ.Φιλ.991 **ὦ μῖσος, οἷα κἀξανευρίσκεις λέγειν**· ‖ ἀνακαλύπτω, βρίσκω: Πλούτ.Σόλ.20.

ἐξανέχω ἀνυψοῦμαι, ἐξέχω, προέχω τινός: Ἀπολλ.Ρ 2,370, Θεόκρ.22,207 **στήλην Ἀφαρηΐου ἐξανέχουσαν τύμβου**· **2**) μέσ. ἀνέχομαι, ὑπομένω: Σοφ.ΟΚ 1174 **οὗ λόγων ἐγὼ ἄλγιστ᾽ ἂν ἀνδρῶν ἐξανασχοίμην κλύων,** Εὐρ.Μήδ.74, Ἀριστφ. Εἰρ.702 **οὐ γὰρ ἐξηνέσχετο ἰδών.**

ἐξανέφιοι (οἱ), θηλ. **ἐξανέφιαι** τέκνα ἀνεψιῶν, ἐξοδέλφων, δεύτεροι ἐξάδελφοι: Πολύβ.6,11α,4 **τοὺς συγγενεῖς τοὺς ἑαυτῆς καὶ τοὺς τοῦ ἀνδρὸς ἕως ἐξανεφίων**· ‖ κ. θηλ.: Μέν.1010, Πολυδ.3,29 **οἱ δὲ ἐκ τῶν ἀνεφιαδῶν, ἐξανέφιοί τε καὶ ἐξανέφιαι** (δ. γρ. -οί τε καὶ -ιαί).

ἐξανηλίσκω πάπ. ἀντὶ ἐξαναλίσκω βλ.λ.

ἐξανήλωσις εως (ἡ) πάπ. ἀντὶ ἐξανάλωσις βλ.λ.

ἐξανήσας Ἡσ. «ἐξαντήσας» (ἀναγν. «ἐξαμήσας· ἐξαντλήσας»).

ἐξάνθημα-ατος (τὸ) κ. μσν. κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξανθῶ βλ.λ., τὸ ἄνθος: Εὐστ.᾽Ιλ.563,33 **ἀκάνθης λευκὸν ἐξάνθημα**· **2**) κ. νεώτ. δερματικὴ ἔκθυσις, μικρὸν ἕλκος, τὸ οἱονεὶ ἐπὶ τοῦ δέρματος ἐξανθοῦν: Ἱππ.᾽Αφορ.6,9, Ἀριστλ.ΖΙ 518a,12 **ἐν δὲ τῷ ἐξανθήματι, ὃ καλεῖται λεύκη**· ‖ κ. μτφ.: Πλούτ.᾽Ηθ.528D **χρηστῆς φύσεως οἷον ἐξανθήματα** (τὰ πάθη).

ἐξανθηματικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ δι᾽ ἐξανθημάτων βλ.λ. ἐκδηλούμενος, χαρακτηριζόμενος: **ἐξανθηματικὸς τύφος - νόσοι - πυρετός.**

ἐξανθηματολογία (ἡ) νεώτ. κλάδος τῆς ἰατρικῆς σπουδάζων τὰς δι᾽ ἐξανθημάτων βλ.λ. ἐκδηλουμένας δερματικὰς νόσους.

ἐξανθηματώδης-ους-ες νεώτ. ὁ ἐν εἴδει ἐξανθήματος βλ.λ.

ἐξάνθησις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ κατάστασις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξανθῶ βλ.λ., τὸ ἄνθισμα, ἡ ἐπάνθησις, τὸ λουλούδιασμα· ὅθ. κ. ἡ ἔκφυσις, φύτρωμα τριχώματος: Σχόλ.᾽Απολλ.Ρ 1,972 **ἴουλος, ἡ πρώτη ἐξάνθησις τῶν ἐν τῷ γενείῳ τριχῶν**· **2**) μτφ. δερματικὴ ἔκθυσις, τὸ ἐξάνθημα βλ.λ.2): Ἱππ.᾽Αφορ.3,20 **ἐξανθήσεις ἑλκώδεις**· **3**) ἡ ἀπώλεια τῆς ἀνθηρότητος, τῆς ἀκμῆς, τὸ ξεθύμασμα: Θεόφρ.ΦΑἴτ.6,15,2 (κῶδ.) **ἐξάνθησις.. τῆς προϋπαρχούσης ὀσμῆς καὶ δυνάμεως** (διορθ. ἐξάτμισις)· **4**) νεώτ. χημ. ἡ ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας σώματός τινος ἐμφάνισις ἐπιχρίσματος

ἀνύδρων ἀλάτων, ἤ, ἐπὶ μετάλλου, συσσωρεύματος σκωρίας· || ὁμ. νεώτ. χημ. ἡ εἰς κονιώδη κατάστασιν μεταβολὴ διαφανῶν κρυστάλλων ἐνύδρων ἀλάτων ἐκτεθέντων εἰς τὸν ἀέρα, διὰ τῆς ἀποβολῆς τοῦ κρυσταλλικοῦ των ὕδατος.

ἐξανθίζω κοσμῶ οἱονεὶ δι' ἀνθέων, χρωματίζω δι' ἀνθηρῶν, ποικίλων χρωμάτων : Ἀριστφ.Λυσ.43 **γυναῖκες . . αἳ καθήμεθ' ἐξανθισμέναι . . καὶ κεκαλλωπισμέναι·** || καθόλου κοσμῶ, στολίζω : Ἡλιόδ.7,19 **καὶ παντοίᾳ κομμωτικῇ πρὸς τὸ ἁβρότερον ἐξηνθισμένην·** || εἰδ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς ἔδεσμα, διαποικίλλω, διακοσμῶ, γαρνίρω : Φιλήμ. 79,6 **παρατέθεικ'** [ἰχθὺν] **οὐ πεφαρμακευμένον τυροῖσιν, οὐδ' ἄνωθεν ἐξηνθισμένον·** **2)** μέσ. δρέπω, συλλέγω ἄνθη, λουλούδια κόβω : Πλούτ. Ἠθ.661F **ἐπὶ πλεῖστον ἐξανθίζεται τοῦ λειμῶνος.**

ἐξάνθισμα-ατος (τὸ) δ.γρ. ἐξάνθημα: Ἱππ.Κωακ.435.

ἐξανθισμός (ὁ) μτγν. δ.γρ. ἐξάνθημα : Διοσκ.2,82,3.

ἐξανθρακῶ-όω κ. νεώτ. καίων μεταβάλλω τι εἰς ἄνθρακα, ἀπανθρακῶ : Ἴων ΧΤραγ.28· **2)** νεώτ. ἀφαιρῶ τὸν ἔν τινι οὐσίᾳ περιεχόμενον ἄνθρακα.

ἐξανθράκωμα-ατος (τὸ) νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξανθρακῶ βλ.λ.2)· **2)** εἰδ. χημ. ὡς οὐσ. τὸ ἐκ τῆς ξηρᾶς ἀποστάξεως τῶν λιθανθράκων ἀπομένον ὑπόλειμμα, τὸ κώκ.

ἐξανθράκωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ παρασκευὴ τοῦ ἐξανθρακώματος βλ.λ.2), τοῦ κώκ· **2)** ἡ ἀφαίρεσις τοῦ ἔν τινι οὐσίᾳ περιεχομένου ἄνθρακος.

ἐξανθρακωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ὁ χρησιμεύων εἰς τὴν ἐξανθράκωσιν βλ.λ.2).

ἐξανθρωπίζω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. καθιστῶ τι προσιτόν, κατάλληλον διὰ τὸν ἄνθρωπον : Ἱππ. Ὀκτ.12 **σιτία ἐξηνθρωπισμένα,** Πλούτ.Ἠθ.582B, αὐτ.360A **ἐ- τὰ θεῖα·** **2)** παθ. φέρομαι ἐγγύτερον πρὸς τοὺς ἀνθρώπους : Συνέσ.14D **δεδιέναι μὴ ἐξανθρωπισθείητε** [περὶ τῶν αὐτοκρατόρων]· **3)** μσν., νεώτ. κ. δημ. ἐξημερῶ, ἐκπολιτίζω· || παθ. ἐπὶ ζώων, κτῶμαι ἀνθρωπίνας ἰδιότητας : Ψελλ.π.Θησ.Στεφ. ἐν λ. **οὔτε θηρίον ποτὲ ἂν ἐξανθρωπισθείη.**

ἐξανθρωπισμός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξανθρωπίζω βλ.λ.3), ἐκπολιτισμός, ἐξημέρωσις.

ἐξάνθρωπος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ ἐκτὸς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἀπάνθρωπος : Εὐστ.Πον.63,44· **2)** ἐπὶ ἐπιληπτικῶν, ἀκοινώνητος : Ἀρετ.Χρον. Παθ.1,4· **3)** ἐπὶ ἀσθενειῶν, ὁ στερῶν τινα τῶν ἀνθρωπίνων, λογικῶν ἰδιοτήτων : αὐτ.Ὀξ.Παθ. 1,6 **ἐξάνθρωπος ἡ συμφορὴ** [ἡ ἐπιληψία].

ἐξανθῶ-έω κ. μσν. κ. νεώτ. ἔχω ἄνθη, ἀνθίζω, βγάζω λουλούδια, λουλουδίζω, ἀνθῶ : Ξεν.Κυν.5,5 **ἡ γῆ ἐξανθοῦσα,** Θεόφρ.ΦΙ 4,7,2, Μηναῖ.1,8 **ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος ὡσεὶ κρίνον, Κύριε·** || κ. μτφ. ἐπὶ τοῦ τριχώματος, ἐκφύομαι, ἀναφύομαι : Ἀριστλ. ΖΓ 728b,27 **ἐξανθεῖ ἡ τῆς ἥβης τρίχωσις·** || κ. μτβ. ἀναδίδω : Πλούτ.Ἀλέξ.35 **ἐξήνθησε φλόγα·** **2)** μτφ. ἀναφαίνομαι, προβάλλω, παρουσιάζομαι, δείχνομαι : Εὐρ.ΙΤ 300 **ὡς αἱματηρὸν πέλαγος** (δ. γρ. **πέλανον**) **ἐξανθεῖν ἁλός·** || ὁμ. ἐπὶ ἀφῃρημένων καταστάσεων, ἐννοιῶν, ἰδιοτήτων : Αἰσχ. Πέρσ.821 **ὕβρις γὰρ ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν ἄτης,** Ἀριστλ.Μετφ.1010a,10, Πλούτ.Θησ.6 **αὖθις ἐξήνθησαν αἱ κακίαι·** **3)** εἰδ. ἐπὶ δερματικῶν νόσων, ἐμφανίζομαι, παρουσιάζομαι : Ἱππ. Τέχν.9 **τὰ δ' ἐξανθοῦντα ἐς τὴν χροιὴν ἢ οἰδαίνοντα ἐν εὐδήλῳ,** Ἀριστλ.Χρωμ.797b,15· || κ. ἐπὶ τοῦ σώματος, καλύπτομαι ὑπὸ ἐξανθήσεων, ἐξανθημάτων : Θουκ.2,49 [τὸ σῶμα] **φλυκταίναις μικραῖς καὶ ἕλκεσιν ἐξηνθηκός·** **4)** ἀποβάλλω τὴν ἀνθηρότητα, στεροῦμαι τῆς ἀκμῆς, τῆς δυνάμεώς μου, παρακμάζω : Πλάτ.Πολιτ.273D (περὶ τοῦ κόσμου) **τὸν ἐγγύτατα χρόνον ἀεὶ τῆς ἀφέσεως κάλλιστα πάντα διάγει . . τελευτῶντος δὲ ἐξανθεῖ τοῦ χρόνου·** || ἐκφυλίζομαι εἴς τι : αὐτ. Πολιτ.310D **πέφυκεν ἀνδρεία . . κατὰ μὲν ἀρχὰς ἀκμάζειν ῥώμῃ, τελευτῶσα δὲ ἐξανθεῖν παντάπασι μανίαις·** || εἰδ. ἐπὶ χρωμάτων, ἀπόλλυμι τὴν ἔντασιν, ξεθωριάζω : Πλούτ.Ἠθ.287D **ταχὺ γὰρ ἐξανθεῖ τὸ μίλτινον·** || ὁμ. κ. ἐπὶ οἴνου : αὐτ.692D **ἐξανθεῖ γὰρ καὶ ἀποπνεῖ** (ξεθυμαίνει).

ἐξανίημι, ποι. παρατ. **ἐξανίεσκον,** μέλλ. **ἐξανήσω** κ. **ἐξανήσομαι,** μτχ. παθ. παρακ. **ἐξανειμένος** πέμπω, βάλλω, ρίπτω πρὸς τὰ ἔξω, ἀποβάλλω, ἐκρίπτω, ἀπορρίπτω, ἐκπέμπω, δθ. κ. ἀναδίδω : Ἰλ.Σ 471 **φῦσαι . ., παντοίην εὔπρηστον ἀϋτμὴν ἐξανιεῖσαι,** Εὐρ.ΙΤ 1460 **ἄποιν' ἐπισχέτω ξίφος δέρῃ πρὸς ἀνδρὸς αἷμά τ' ἐξανιέτω,** Ἀπολλ.Ρ 4,662 **ὀδμὴν ἐξανίεσκον** (ἀνέδιδον)· || κ. μετὰ γεν. ἐξάγω ἀπό τινος, κάμνω τι νὰ ἐξέλθῃ ἔκ τινος : Πίνδ.Π 4,99 **τίς ἀνθρώπων σε χαμαιγενέων πολιᾶς ἐξανῆκε γαστρός·** **2)** εἰδ. μετὰ γεν. ἐξακοντίζω : Εὐρ.Βάκχ.762 **κεῖναι δὲ θύρσους ἐξανιεῖσαι χειρῶν·** || δθ. κ. μτφ. ἐκστομίζω, λέγω : Σοφ.ΟΚ 1375 **τοιάσδ' ἀρὰς σφῷν πρόσθε τ' ἐξανῆκ' ἐγώ·** **3)** χαλαρῶ, λύω : Εὐρ.Ἀνδρ.718 **πλεκτὰς ἱμάντων στροφίδας ἐξανήσομαι·** κ. παθ. : Πλούτ.Ἠθ.788B· || διαλύω : Γαλ.13,795· κ. παθ. : Ὀρειβ.46,19,20· **4)** ἀφίημι, καταλείπω ἐλεύθερον : Εὐρ.ΙΑ 372 **καταγελῶντας ἐξανήσει διὰ σὲ καὶ τὴν σὴν κόρην·** || παραχωρῶ : Πλούτ.Κάτ.Πρεσβ.11 **τὰ τῆς ἀρετῆς πρωτεῖα μὴ ἐξανιέντων τοῖς ἀσημοτέροις·** **5)** ἀμτβ. χαλαροῦμαι δθ. κ. χάνω τὴν δύναμίν μου : Ἱππ.Φύσ.Ἀνθρ.7· || ἐνδίδω, ὑποχωρῶ : Σοφ.Φιλ.705 **ἐξανείη δακέθυμος ἄτα·** || κ. μετὰ γεν. : Εὐρ.Ἱππ.900 **ὀργῆς δ' ἐξανεὶς κακῆς·** **6)** ὁμ. ἀμτβ. εἰδ. ἐπὶ ποταμοῦ, ἐκρέω, ἀναβλύζω : Ἀπολλ.Ρ 4,293 **ὑμετέρης γαίης Ἀχελώιος ἐξανίησιν·** **7)** γεν. ἐμφανίζομαι, προβάλλω, βγαίνω στὴν ἐπιφάνεια : Ἀριστλ.Θαυμ.873b,2.

ἐξανιμῶ-άω μτγν. ἀνιμῶ βλ.λ., ἀντλῶ ἔκ τινος : Φιλ.1,296 **ἐ- ποτόν.**

ἐξάνιον (τὸ) νεώτ. χημ. περιληπτ. ὀνομασία τῶν κεκορεσμένων ὑδρογονανθράκων τῶν ἀποτελούντων συστατικὰ τῆς ἐλαφρᾶς βενζίνης ὡς καὶ τοῦ πετρελαϊκοῦ αἰθέρος.

ἐξανιστάνω μτγν. ἐξανίστημι βλ.λ., καθιστῶ τινα ἔκφρονα, τρελλαίνω : Διοσκ.4,73.

ἐξανίστημι κ. μσν. κ. νεώτ. ἀνεγείρω, κάμνω τινὰ νὰ ἐγερθῇ τῆς θέσεώς του, τὸν σηκώνω : Εὐρ. Ἀνδρ.263, Πλάτ.Πρωτ.310A **καθιζόμενος ἐνταυθί, ἐξαναστήσας τὸν παῖδα,** Ξεν.Ἑλλ.4,8,37 **ἐξανίστησι τὴν ἐνέδραν·** || εἰδ. ἀναφορ. πρὸς τὸ ἀνδρικὸν μόριον : Εὐρ.Κύκλ.169 **τουτὶ τ' ὀρθὸν ἐξανιστάναι·** || εἰδ. ἀνιστῶ ἐκ νεκρῶν : Σοφ.Ἠλ.940 **ἢ τοὺς θανόντας ἐξαναστήσω ποτέ;·** || ὁμ κ. μέσ. ἀνιστῶ ἐμαυτόν, ἀνίσταμαι ἐκ νεκρῶν : Μηναῖ. 8,17 Ὠδ.9 **ὡς μὲν ἄνθρωπος θνήσκει, ὡς δὲ θεὸς ἐξανίσταται·** **2)** ἀποπέμπω, διώχνω : Ἡρ.6,127 **ἐξαναστήσας τοὺς Ἠλείων ἀγωνοθέτας·** || ὁμ. κ. μετὰ γεν. : Σοφ.Ἀντ.297 **ἄνδρας ἐξανίστησιν δόμων·** κ. παθ. : Αἰσχ.Πρ.767 **πρὸς δάμαρτος ἐξανίσταται θρόνων·** || εἰδ. ἀναγκάζω θηρίον, ὅπως ἐξέλθῃ τῆς κρύπτης του : Ξεν.ΚΠ 2,4,20 **ὡς ἐπιόντες τὰ θηρία ἐξανισταῖεν·** || ὁμ. εἰδ. ἐκδιώκω τινὰ ἔκ τινος τόπου : Ἡρ.1,171 **τοὺς Κᾶρας . . Ἴωνες ἐξανέστησαν ἐκ τῶν νήσων,** αὐτ. 5,14· κ. παθ. : Ἡρ.1,15 **Κιμμέριοι ἐξ ἠθέων ὑπὸ Σκυθέων τῶν νομάδων ἐξαναστάντες·** **3)** δθ. κ. ποιῶ ἀνάστατον, ἐρημῶ, καταστρέφω : αὐτ. 1,155 **μηδὲ πόλιν ἀρχαίην ἐξαναστήσῃς ἀναμάρτητον ἐοῦσαν,** Εὐρ.Ἱκ.1198 **Ἰλίου ποτ' ἐξαναστήσας βάθρα,** Θουκ.7,77· κ. παθ. ἐπὶ χώρας : Ἡρ. 2,171 **ἐξαναστάσης πάσης Πελοποννήσου ὑπὸ Δωριέων,** Εὐρ.Ἑλ.1652 **Τροίας ἐξανεστάθη βάθρα·**

4) πάπ. εἰδ. ἐνίσταμαι κατὰ τῶν ἀποφάσεων τοῦ δικαστοῦ, ἀντικρούω δικαστὴν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου : **δικαστάς, πλὴν ὧν ἂν ἑκάτερος ἐξαναστήσῃ κατὰ τὸ διάγραμμα·** **5)** τὸ μέσ. **ἐξανίσταμαι** ὡς κ. τὸ ἐνεργ. (ἐν τισι χρόνοις ἀμτβ. ἀπαντῶν) ἐγείρομαι ἐκ τῆς θέσεώς μου, σηκώνομαι : Ἡρ.3,142 **τῶν δέ τις ἐξαναστὰς εἶπε,** Σοφ. Φιλ.367 **κἀγὼ 'πακούσας εὐθὺς ἐξανίσταμαι ὀργῇ βαρείᾳ·** **6)** ὁμ. μέσ. μτφ. νεώτ. ἐγείρομαι τῆς θέσεώς μου ὅπως διαμαρτυρηθῶ, δθ. ἐξοργίζομαι, σφόδρα ἀγανακτῶ : **ὡς ἤκουσε πῶς ἔχουν τὰ πράγματα ἐξανέστη·** **7)** ὁμ. μέσ. εἰδ. εἰς ἔνδειξιν σεβασμοῦ, ἐγείρομαι ἐνώπιόν τινος, προσηκώνομαι : Ξεν.Συμπ.4,31· **8)** ὁμ.μέσ. ἐγείρομαι ἐκ τῆς κλίνης : Σοφ.Ἠλ.1786 **ἑῷοι δ' ἐξαναστάντες λέχους,** Ξεν.Οἰκ.10,8 **ἐξ- ἐξ εὐνῆς·** || κ. ἀπολ. ἀφυπνίζομαι, σηκώνομαι : Λουκ.Νιγρ.2 **ἕωθεν ἐξαναστάς·** **9)** ὁμ. μέσ. ἐπὶ ὄρους, ἐγείρομαι, ὑψοῦμαι, ἀνέρχομαι εἰς ὕφος : Πολύβ.1,56,4· **10)** ὁμ. μέσ. ἐπὶ ἑλκῶν, παρουσιάζομαι, ἐξανθῶ ἐπὶ τῆς δερματικῆς ἐπιφανείας : Ἀρετ.Χρον.Παθ.2,13· **11)** ὁμ. μέσ. ἀπέρχομαι ἔκ τινος μέρους, σηκώνομαι καὶ φεύγω, μετὰ γεν. : Πίνδ.Π 4,49 **ἐξανίστανται Λακεδαίμονος,** Εὐρ.Ἀνδρ.380 **ἐξανίστω τῶνδ' ἀνακτόρων·** || φρ. **ἐξανίσταμαι λόχου** ἐγκαταλείπω τὴν ἐνέδραν : Εὐρ.Ἠλ.217· || ὁμ. μετ' ἐμπροθ. διορ. (**ἔκ τινος**) : Ἡρ.4,115 **ἐξαναστέωμεν ἐκ τῆς γῆς τῆσδε·** || ὁμ. **ἐξανίσταμαι εἴς τι** ἐγείρομαι ὅπως μεταβῶ που : Πλάτ.Πρωτ.311Α **ἐξαναστῶμεν εἰς τὴν αὐλήν,** Ξεν. Συμπ.9,1 **ἐξ- εἰς περίπατον.**

ἐξανίσχω μσν. ἀντὶ ἐξανέχω βλ.λ.1), ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἀνατέλλω : Εὐστ.Ἰλ 419,17.

ἐξαννήσηται Ἐπιγρ. Κρήτ. ἀντὶ ἐξαρνήσηται τοῦ ρ. ἐξαρνοῦμαι βλ.λ.

(ἐ)ξανοίγω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἐντελῶς ἀνοίγω : Διόδ.Σ 1,33 **ἐξ- διάφραγμα,** 1,33, ΚΠορφ.Ἔκθ. 29C **ἐξανοιγέσθωσαν τάφοι,** Γεωπ.15,2,27 **ἐξανοίξαντα εἰσεάσαι φῶς·** || κ. μτφ. παραλύω, ἀποσυντίθημι, ἐξουδετερῶ : Ἀριστφ.Ἀχ.391 **εἶτ' ἐξάνοιγε μηχανὰς τὰς Σισύφου·** **2)** νεώτ. κ. δημ. διακρίνω,παρατηρῶ, βλέπω : Μαρτζ.Σὲ μιὰ ἄγνωστη 2 **οὔτε ποτὲ στὴν πλάση ἐξάνοιξα τὸ μάτι σου σ' ἐμένα νὰ γελάσῃ·** **3)** δημ.ἐπὶ ἀτμοσφ. καταστάσεως, ἐπὶ καιροῦ, αἰθριάζω, ξανοίγω.

ἐξανοιδῶ-έω σχηματίζω ἀνοίδησιν βλ.λ., ἐξόγκωμα, φουσκώνω, πρήσκομαι : Ἀριστ.Μετ.367a,3 **ἐξανῴδει τι τῆς γῆς.**

ἐξάνοιξις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξανοίγω βλ.λ.1), ἡ ἐντελὴς ἄνοιξις, τὸ ποιεῖν διέξοδον : Στράβ.16,1,10 **ἀνακαθάρσει τῶν διωρύγων καὶ ἐξανοίξει τῶν στομάτων.**

ἐξανόμεναι Ἡσ. « ἐκκενούμεναι ».

ἐξανορθῶ-έω ἀνεγείρω, ἀνορθῶ τι πάλιν, ἀποκαθιστῶ : Εὐρ.Ἄλκ.1138 **σὺ γὰρ τἄμ' ἐξανώρθωσας μόνος** (δ.γρ. σὺ γὰρ δὴ τἄμ' ἀνώρθωσας μόνος).

ἐξάντες Ἡσ. « ἐξεναντίας ».

ἐξάντης-ους-ες ὁ ἐκτὸς ὡρισμένου κύκλου ὤν, ἰδίως δὲ ὁ ἔξω πάσης ἀσθενείας, ὑγιής, ἀβλαβής, ἀκέραιος· Ἡσ. « ὁ τῆς νόσου ἔξω ὤν » : Ἱππ. Νούσ.3,3 **ἐξάντης γίνεται,** Πλάτ.Φαῖδρ.244E **ἐξάντη ἐποίησε τὸν ἑαυτῆς ἔχοντα** (ἡ μανία) **2)** μετὰ γεν. ἀπηλλαγμένος τινός : Αἰλ.ΖΙ 3,5 **ἐξάντης γίνεται τοῦ κακοῦ,** Κωμ.Ἀδέσπ.1279· **3)** ἀβλαβής, ἀκίνδυνος : Δίων Χρ.4,90 **Μῆνιν Ἑκάτης ἱλασκόμενοί τε καὶ ἐξάντη φάσκοντες ποιήσειν·** **4)** ΕΜ 346,42 « ἐξάντης· ἐξεστηκώς, μαινόμενος ».

ἐξαντικειμενοποίησις-εως νεώτ. φιλοσ. ἡ κατά τινας νοσηρὰς ψυχικὰς καταστάσεις ἔκληψις φανταστικῶν τινων εἰκόνων ὡς πραγματικῶν· **2)** ὁμ. φιλοσ. ἡ ἤδη ἀπὸ τῆς πολὺ μικρᾶς παιδικῆς ἡλικίας συντελουμένη διάκρισις μεταξὺ αἰσθήσεως καὶ τῶν ἄλλων γεγονότων τῆς συνειδήσεως· **3)** ὁμ. ἡ ἐξωτερίκευσις τῆς βουλήσεως, κατὰ Σοπενάουερ.

ἐξάντιον (τὸ) τὸ ρωμαϊκὸν νόμισμα ἐξᾶς βλ.λ.

ἐξάντλημα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ ὑγροῦ κ. ἰδ. ὕδατος τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξαντλῶ βλ.λ.1), ἡ συντέλεσις πλήρους ἀντλήσεως, ἐκκένωσις : **ἐξάντλημα φρέατος, - μετὰ τὸ ἐξάντλημα τῶν ὑδάτων συνετελέσθη ἐν τάχει ἡ θεμελίωσις·** πρβλ. ἐξάντλησις 1)· **2)** μτγν. ἰατρ. ἡ κατάπτωσις τῶν δυνάμεων, ἡ νάρκη : Ἀρετ.133 **τῆσδε μέντοι** (βοτάνης) **τὸ μὲν ἀφέψημα ἐξάντλημα ἄπονον·** πρβλ. ἐξάντλησις 4)· **3)** ὁμ. ἄ. **ἐξάντλησις** βλ.λ.2), ἡ ἀπότομος, ἡ μεθ' ὁρμῆς ἄνωθεν ἐξάντλησις, ἐκκένωσις ὕδατος ἐπὶ τοῦ σώματος ἀνθρ., καταιόνησις, ντούς : Ἀρετ.Χρον.Παθ.2,12.

ἐξαντλήσιμος-ον νεώτ. ὁ δεκτικὸς ἐξαντλήσεως, καταναλώσεως.

ἐξάντλησις-εως (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ., δημ. -η ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξαντλῶ βλ.λ.1), ἡ ἀπό τινος ἄντλησις, ἐκκένωσις, ἄδειασμα : Εὐστ.Πον.71,19 **ἐξάντλησις βορβόρου,** αὐτ.231,22 **μισθὸς ἐξαντλήσεως·** **2)** ἄ. **ἐξάντλημα** καταιόνησις : Σωρ.1,99· **3)** νεώτ. κ. δημ. ἐντελής, πλήρης ἀνάλωσις, κατανάλωσις, ξόδεμα : **ἐξάντλησις τροφίμων - ἐνδυμάτων - σίτου** κλπ.· || κ. μτφ. : **ἐξάντλησις τῆς ὑπομονῆς - τῆς ἀνοχῆς·** **4)** ὁμ.μτφ. ἡ κατάστασις ἐξασθενήσεως, ἀδυναμίας τοῦ ὀργανισμοῦ, ἐλαττώσεως τῆς φυσικῆς δυνάμεως : **πάσχει ἀπὸ γενικὴ ἐξάντληση.**

ἐξαντλητήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. τὸ μέσον, τὸ ὄργανον, δι' οὗ γίνεται ἄντλησις, ἀντλητήρ.

ἐξαντλητικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐξαντλῶν, ὁ ἀναλωτικὸς τῶν δυνάμεων, ὁ ἐξασθενίζων ἢ ἐντελῶς ἀναλίσκων τὰς δυνάμεις τινός : **ἐξαντλητικὴ ἐργασία·** **2)** ὁ ἐξαντλῶν, ὁ πλήρως ἐξετάζων τὰ στοιχεῖα ὑποθέσεώς τινος : **ὑπεβλήθη εἰς ἐξαντλητικὴν ἀνάκρισιν·** ἐπίρρ. -ῶς, δημ. -ά.

ἐξαντλῶ-έω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἐκτός, ἔξω ἀντλῶ, ἐκχέω : Πλάτ.Νόμ.736Β **τὰ μὲν ἐξαντλοῦντας, τὰ δὲ ἀποχετεύοντας,** Πάπ.· κ. παθ. : Ἀριστλ.ΖΙ 570a,8 **ἐν ἐνίαις γὰρ τελματώδεσι λίμναις τοῦ τε ὕδατος παντὸς ἐξαντληθέντος·** **2)** κ. μτφ. ἀφαιρῶ, κτῶμαι, κάμνω ἰδικόν μου : Μηναῖ.1,1 Ὄρθρ. **τῆς ἀρρήτου σοφίας . . ἐξαντλήσας τὸν πλοῦτον τὸν μυστικόν,** Ἱέρακος Χρονικὸν 34 (ἐν Σάθ.1,246 **ἐξ ἧς** (τῆς Προύσης) **χρυσὸν καὶ ἄργυρον ἐξήντλησε πλουσίως·** **3)** καταναλίσκω, δαπανῶ, ἐξοδεύω, σπαταλῶ : Λουκ. Τίμ.18 **ἐκεῖνος γάρ ποτε παύσεται ὥσπερ ἐκ κοφίνου τετρυπημένου, πρὶν ὅλως εἰσρυῆναί με, κατὰ σπουδὴν ἐξαντλῶν** (ὁμιλεῖ ὁ Πλοῦτος), αὐτ.Ἀνάχ.35· κ. παθ. : αὐτ.Τίμ.17· . || καθ' ὁλοκληρίαν, πλήρως ἐξοδεύω, καταναλίσκω μέχρι τέλους : Ἀλκίφρ.1,21 **μετὰ τῶν ἑταιρῶν ἐξαντλοῦντα ἢ τὸ πᾶν ἢ τὸ πολὺ τῆς οὐσίας·** κ. παθ. **ἐξηντλήθησαν τὰ τρόφιμά μας·** || μτφ. ἀναφορ. πρὸς ἀφῃρημένας ἰδιότητας, ἐννοίας, πράγματα, χρησιμοποιῶ, διαθέτω καθ' ὁλοκληρίαν, πλήρως : **τὸ δικαστήριον ἐξήντλησεν ὅλην τὴν ἐπιείκειάν του·** κ. παθ. **ἐξηντλήθη ἡ ὑπομονή μου·** **4)** ὑφίσταμαι μέχρι τέλους, μὲ κόπον ὑπομένω, ἀνέχομαι, ὑποφέρω : Εὐρ.Κύκλ.10 **καὶ νῦν ἐκείνων μείζον' ἐξαντλῶ πόνον,** Πάπ. **ἀρρωστίαν ἰσοθάνατον ἐξήντλησα** (διῆλθον)· **5)** νεώτ. κ. δημ. ἐξασθενίζω, κουράζω, ἐπιφέρω εἴς τινα ἐξάντλησιν τῶν σωματικῶν, πνευματικῶν ἢ ψυχικῶν δυνάμεων : **μᾶς εἶχεν ἐξαντλήσει ἡ μακρὰ πορεία - ἡ ὑπερβολικὴ ἐργασία·** || κ. παθ. : **ἐξαντλήθηκε ἀπὸ τὴ θλίψη.**

ἐξαντῶν Ἡσ. « ἀντιάζων τῆς κόρρης καὶ τοῦ πώγωνος, οἷον ὑπογεν(ε)ιάζων ».

ἐξάνυσις-εως (ἡ) μτγν. κ. μσν. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξανύω βλ.λ., ἐκτέλεσις, ἐπίτευξις, ἐπιτέλεσις : Ἰσίδ.Πηλ.Ἐπ.Ι,96, Εὐστ. Πον.278,9 **διαθερμανθῆναι εἰς ἐξάνυσιν τοῦ συνάρχειν βασιλικῶς·** **2)** πάπ. εἴσπραξις : **ἐξάνυσις τῶν χρυσικῶν δημοσίων.**

ἐξανύω, ἀττ. **ὁ**-ω, μέλλ. **ἐξανύσω** κ. ἐπ. -**ύω** (Ἰλ.Λ 365) ἐπιτελῶ, ἐκτελῶ, φέρω εἰς πέρας : Ἰλ.Θ 370 **Θέτιδος δ' ἐξήνυσε βουλάς,** Σοφ.ΑΙ. 712 **θεῶν θέσμι' ἐξήνυσε,** Εὐρ.Ἴων 1066, Πάπ. **ἐ-λειτουργίαν·** || μέσ. ἐκτελῶ τι δι' ἐμαυτόν : Εὐρ.Ἀνδρ.536 **τί δ' ἐγὼ κακῶν μῆχος ἐξανύσωμαι;** **2)** ἀποτελειώνω, φονεύω, ξεμπερδεύω : Ἰλ.Υ 452 **ἦ θήν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,** Εὐρ.Ἡρ.1273· **3)** κατακτῶμαι, κυριεύω : Ἀππ.Ἰλλυρ.15· **4)** ἐπὶ χρονικοῦ καὶ τοπικοῦ διαστήματος, διανύω:Εὐρ.Μήδ.649 **ἁμέραν τάνδ' ἐξανύσασα,** αὐτ.ΙΤ 897 **πόρον εὔπορον ἐξανύσει·** || κ. ἀπολ. διανύω τὸν δρόμον πρός τινα τόπον, φθάνω που : Ἡρ.6,139· || κ. μετ' αἰτ. τόπ. : Σοφ.ΟΚ 1562 **ἐξανύσαι μόρῳ τὰν . . νεκρῶν πλάκα·** **5)** μετ' ἀπαρφ. κατορθώνω νὰ πράξω τι : Εὐρ.Ἱππ.400 **τοῖσιν οὐκ ἐξήνυτον Κύπριν κρατῆσαι·** **6)** μέσ. ἐπιτυγχάνω νὰ ἔχω, νὰ λάβω τι παρά τινος : αὐτ.Βάκχ.131 **παρὰ δὲ μαινόμενοι Σάτυροι ματέρος ἐξανύσαντο θεᾶς.**

ἐξάνω Ἡσ. « ἄνωθεν ἐξάγει, ἐξενέγκει ».

ἐξάξεστος-ον μτγν. ὁ περιέχων, ὁ ἀριθμῶν ἓξ ξέστας βλ.λ. : Ἥρων Γεωμ.23,66 **ἐ- μέτρον.**

ἐξαόροφος-ον νεώτ. ἐπὶ κτιρίων, ὁ ἔχων ἓξ ὀρόφους, ἕξι πατώματα.

ἐξαούγκιον (τὸ) γλωσσ. βάρος ἓξ οὐγκιῶν.

ἐξαπαείρω αἴρων ἀποκομίζω, σηκώνω καὶ παίρνω : Φιλόξ.2,39 **τῆνα μὲν ἐξαπάειρον δμῶες.**

ἐξαπαιολεῖσθαι Ἡσ. « παραλογίζεσθαι » (πιθ.' κῶδ. ἐξαποίνασθαι).

ἐξαπαιτῶ-έω μτγν. προβάλλω ἐπίμονον ἀξίωσιν, ἀπαίτησιν : Ἰουλ.Μισ.349Β.

ἐξαπάλαιστος-ον ὁ ἔχων μῆκος ἓξ παλαιστῶν, παλαμῶν : Ἡρ.2,149 **τοῦ δὲ πήχεος ἐξαπαλαίστου.**

ἐξαπαλείφω μσν. ἐντελῶς ἀπαλείφω τι ἔκ τινος : Μιχ.Ἀκομ.Ι,17,24 (ἔκδ. Λάμπρ.).

ἐξαπαλλάσσω, ἀττ. -ττω ἀπαλλάσσω ἔκ τινος : Εὐρ.ΙΑ 1004 **ὑμᾶς ἐξαπαλλάξαι κακῶν,** αὐτ. Ἑκ.1108· κ. παθ. : Ἡρ.5,4, Σοφ.Ἠλ.1002 **τίς . . ἄλυπος ἄτης ἐξαπαλλαχθήσεται,** Θουκ.4,28 **οὐκ ἔχων ὅπως τῶν εἰρημένων ἐξαπαλλαγῇ.**

ἐξάπαντος (ἐξ ἅπαντος) ἐπίρρ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἀφεύκτως, ἀσφαλῶς, ὡρισμένως, χωρὶς ἄλλο, τὸ δίχως ἄλλο : Πρόδρ.2,595,-θά 'ρθῶ ἐξάπαντος.

ἐξαπαντῶ-άω δ. γρ. ἀντὶ ἀπαντῶ : Ξεν.ΚΠ 3,3,24.

ἐξαπαρτῶμαι-άομαι μτγν. μετεωρίζομαι, αἰωροῦμαι, εἶμαι εἰς τὸν ἀέρα : Λουκ.Ἀλ.Ἱστ.Ι,9.

ἐξαπάτερθεν Ἡσ. « ἐκ τοῦ ἑτέρου ».

ἐξαπάτη (ἡ) κ. μσν. ἀπάτη, ἐξαπάτησις, ξεγέλασμα : Ἡσίοδ.Θ 205 **παρθενίους τ' ὀάρους μειδήματά τ' ἐξαπάτας τε,** Θέογν.390, Ξεν.Ἀν.7,1,25 **καὶ Λακεδαιμονίους τε τοὺς παρόντας τῆς ἐξαπάτης τιμωρησόμεθα,** Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.5,22.

ἐξαπάτημα-ατος (τὸ) ΕΜ ἐξαπάτησις βλ.λ.

ἐξαπάτησις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξαπατῶ βλ.λ., ἡ ἀπάτη, καταδολίευσις, ξεγέλασμα : Ἀθήν.9,387Ε **ἐξαπατήσεως δημοσίᾳ σε γράφομαι,** Ἐπιφάν. Ι,235C **ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ ἐκπεμπόμενα πρὸς ἐξαπάτησιν.**

ἐξαπατητήρ-ῆρος (ὁ) κ. μσν. ὁ ἐξαπατῶν, ἀπατεών, ξεγελαστής : Κέρκωπ. **φεύστας ἐξαπατῆρας,** Μοσχόπ.Σχεδ.38.

ἐξαπατητής (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἀπατεών, ἐξαπατητήρ βλ.λ. : Πτολ.Τετράβ.165.

ἐξαπατητικός-όν κ. νεώτ. ὁ κατάλληλος, ὁ ἱκανός, ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐξαπάτησιν : Ξεν.Ἱππαρχ. 4,12 **καὶ τοῦτο γὰρ ἐξαπατητικὸν τῶν πολεμίων,** Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.2,93· ἐπίρρ. -**ῶς** : Πολυδ.4,24.

ἐξαπατίσκω ποι. ἀντὶ ἐξαπατῶ : Ἡσίοδ.Θ 537 (δ. γρ. ἀντὶ ἐξαπαφίσκω βλ.λ.).

ἐξαπατύλλω ὑποκορ. τοῦ ἐξαπατῶ ἐν χρ. π. κωμ. ἐν μέρει, ὀλίγον, κάπως ἐξαπατῶ βλ.λ., λιγάκι ἀπατηλὰ ἐνεργῶ ἢ φέρομαι πρός τινα : Ἀριστφ. Ἀχ.657 **οὐδ' ἐξαπατύλλων, οὐδὲ πανουργῶν.**

ἐξαπατῶ-άω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἰων. παρατ. ἐξαπάτασκον, παθ. μέλλ. **ἐξαπατηθήσομαι,** ἀλλ' ἐν παθ. σημ. κ. ὁ μέσ. **ἐξαπατήσομαι,** δημ. μτχ. παθ. παρακ. **ἐξαπατημένος,** ἐπιτατ. τοῦ ἀπατῶ, πολλάκις κ. ἄνευ ἐπιτατ. σημ., ἐξ ὁλοκλήρου ἀπατῶ, δολίως πλανῶ, φενακίζω, δολιεύομαι, ξεγελῶ : Ἰλ.Χ 299 **ἐμὲ δ' ἐξηπάτησεν Ἀθήνη,** Πίνδ.Ο Ι,30 **φεύδεσι ποικίλοις ἐξαπατῶντι μῦθοι,** Ἡρ.Ι,153 **ἀλλήλους ὀμνύντες ἐξαπατῶσι,** Δημ.580 **ὅταν ἐξαπατῶν καὶ φενακίζων ὀδύρηται,** - **τὸν ἐξηπάτησε δι' ὑποσχέσεων·** || ὁμ. κ. παθ. ὑφίσταμαι ὑπὸ ἄ. ἀπάτην, διὰ δόλου εἰς πλάνην ἄγομαι, φενακίζομαι, ξεγελιέμαι : Θουκ.5,42 **ἐνόμιζον ἐξηπατῆσθαι,** Ἀντιφ.Ι,19 **ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς τῆς ἐμῆς ἐξηπατήθη,-ἐξηπατήθη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του·** || μετὰ διπλ. αἰτ. τοῦ ἀντικ. κ. τοῦ κατά τι : Ξεν.ΚΠ 3,Ι,19· || κ. παθ. μετ' αἰτ. τοῦ κατά τι : Ἀριστφ.Σφ.60 **οὔθ' Ἡρακλῆς τὸ δεῖπνον ἐξαπατώμενος,** Θεοφύλ.Βουλγ.3.651Β **τὴν πόσιν ἐξαπατώμενος·** || ὁμ. μετὰ δοτ. ἐμπροθ. (ἐπί . .) : Ἰσοκρ.15,7 **κατηγοροῦσι μὲν τῶν ἐπὶ τοῖς ἰδίοις συμβολαίοις ἐξαπατώντων·** **2)** εἰδ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν ἀναφ. πρὸς γυναῖκα, δι' ἀπάτης, δι' ἀπατηλῶν λόγων ἢ ἔργων παραπλανῶ, παρασύρω εἰς ἄνομον σύνδεσμον, ξεπλανῶ, ξεμαυλίζω : Ἡρ.2,114 **ξείνου γὰρ τοῦ ἑωυτοῦ ἐξαπατήσας τὴν γυναῖκα,** - **μὲ ὑπόσχεση γάμου τὴν ἐξαπάτησε·** || νεώτ. κ. δημ. τὸ παθ. ἐπὶ συζύγων, πάσχω, ὑφίσταμαι τὴν ἐκ μοιχείας ἀπάτην : **ἡ ἐξαπατηθεῖσα σύζυγος ἐξεμάνη,** - **ὁ οὕτως ἐξαπατώμενος σύμβιος διετέλει ἐν μακαριότητι,** φρ. **ἐξαπατημένος κι εὐχαριστημένος·** **3)** μτγν. φρ. **ἐξαπατῶ νόσον** = ἐλαττῶ ἐμμέσως πως τὴν ὀξύτητα νόσου, παθήσεως, πάθους, τὴν ξεγελῶ : Λουκ.Νιγρ.7 **ὥσπερ οἱ ἐρασταὶ τῶν παιδικῶν οὐ παρόντων . . λόγους εἰρημένους αὐτοῖς διαμνημονεύουσι καὶ τούτοις ἐνδιατρίβοντες ἐξαπατῶσι τὴν νόσον·** || ὁμ. κ.νεώτ. ἐπὶ πάθους : **διὰ νὰ ἐξαπατήσωμεν τὴν πεινάν μας ἐμασῶμεν βλαστοὺς δένδρων·** πρβλ. δημ. ξεγελῶ τὴν πεῖνά μου - τὴ δίψα μου.

ἐξαπαφίσκω ἐπ., μτγν. ἀόρ. α' **ἐξαπάφησε,** ἀόρ. β' **ἐξήπαφον,** ὑποτακτ. **ἐξαπάφω,** μτχ. **ἐξαπαφῶν-οῦσα** ἐπ. τ. τοῦ ἐξαπατῶ βλ.λ. : Ὀδ.Ψ 79 **αἴ κεν σ' ἐξαπάφω, κτεῖναί μ' οἰκτίστῳ ὀλέθρῳ,** Ἡσίοδ.Θ 537 **Διὸς νόον ἐξαπαφίσκων,** Ὕμν. Ἀπόλλ.379, Εὐρ.Ἴων 704 **δολίαν πότνιαν ἐξαπαφὼν ἐμάν·** || ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Ἰλ.Ι 376 **οὐδ' ἂν ἔτ' αὖτις ἐξαπάφοιτ' ἐπέεσσιν,** Ὕμν.Ἀπόλλ.376, Κόιντ.Ι,137.

ἐξάπεδος-ον ὁ ἔχων μῆκος ἓξ ποδῶν, ἑξάπους βλ.λ.2) : Ἡρ.2,149 **ἐξαπέδου [μὲν] τῆς ὀργυιῆς μετρεομένης καὶ τετραπήχεος,** Ἐπιγρ.

ἐξάπεζος-ον μτγν. ὁ ἓξ πόδας ἔχων.

ἐξαπεῖδον ἀόρ. ἄνευ ἐνεστῶτος, ἐξ ἀποστάσεως, μακρόθεν παρετήρησα : Σοφ.ΟΚ 1648 **ὡς δ' ἀπήλθομεν . . στραφέντες ἐξαπείδομεν τὸν ἄνδρα.**

ἐξαπελαύνω Ἐπιγρ. ἀπελαύνω, ἀποδιώκω.

ἐξαπέλεκυς-εως-υ μτγν. ὁ ἓξ πελέκεις ἔχων κ. εἰδ. ὁ οὗ ἡ ἀρχὴ ὑπὸ ἓξ πελέκεων συμβολίζεται· **ἐξαπέλεκυς ἡγεμὼν** στρατηγός, πραίτωρ : Πολύβ. 2,24,6 **ἐξαπέλεκυν αὐτοῖς ἡγεμόνα συστήσαντες·** || παραλειπ. τοῦ οὐσ. ὁ πραίτωρ : αὐτ.3,40,11 **Λεύκιος δὲ Μάλλιος ἐξαπέλεκυς ὑπάρχων·** || θθ. **ἐξαπέλεκυς ἀρχὴ** τὸ τοῦ πραίτωρος ἀξίωμα, ἡ

τοῦ στρατηγοῦ ἀρχή : αὐτ.3.40,9 **ὧν εἷς μὲν.. ὁ τὴν ὕπατον ἀρχὴν εἰληφώς, οἱ δὲ δύο τὴν ἐξ-.**

ἐξαπελευθερῶ-όω πάπ. ἀπαλλάσσω τῆς δουλείας· κ. παθ. : **ἐξαπελευθερωμένη δούλη.**

ἐξαπέρχομαι μσν. ἐκτός τινος ἀπέρχομαι, φεύγω : Πρόδρ.6,238 **ἄλμην πιόντες ἐξαπῆλθον τοῦ βίου** (ἀπεβίωσαν).

ἐξαπέταλος-ον νεώτ. βοταν. ἐπὶ ἀνθέων, ὁ ἓξ πέτολα βλ.λ.2) ἔχων.

ἐξαπεύχομαι μσν. ἐπιτατ. τοῦ ἀπεύχομαι βλ.λ. : Τζέτζ.Χιλ.13,607 **ἐ- ἀφάνισιν παστάδος.**

ἐξαπηλιωτικός-ή-όν πάπ. ὁ ἐκ τοῦ μέρους ἢ ὁ πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀπηλιώτου βλ.λ., ἀπηλιωτικός, ἀνατολικός : **τὸ ἐξαπηλιωτικὸν ἐποίκιον.**

ἐξάπηχυς-εως-υ κ. νεώτ. ὁ ἓξ πήχεων μῆκος ἔχων, ὁ εἰς ἓξ πήχεις ἐκτεινόμενος : Ἡρ.2,138 **τὰ δὲ προπύλαια.. τύποισι δὲ ἐξαπήχεσι ἐσκευάδαται,** Ἱππ.Ἄρθρ.72, Πάπ. **ξύλα ἐξαπήχη.**

ἐξάπινα μτγν. κ. μσν. τ. τοῦ ἐξαπίνης βλ.λ., ἐξαίφνης, αἰφνιδίως, ξάφνου : ΠΔ Ἀρ.4,20, ΚΔ Μᾶρκ.9,8 **ἐξάπινα περιβλεψάμενοι,** Πάπ. **ἐξάπινα ἐγένετο τὸ ἀτύχημα,** Προκ.Κτισμ.2,11.

ἐξαπίναιος ἢ **ἐξαπιναῖος**-α-ον κ. **-ος-ον** ὁ ἐξαπίνης, αἰφνιδίως συμβαίνων, αἰφνίδιος, ξαφνικός : Ἱππ.Διαίτ.28 **αἱ ἐξαπιναῖοι μεταβολαί,** Ξεν.Ἱέρ.10,6 **καὶ πολεμίων ἐφόδους κρυφαίας καὶ ἐξαπιναίας,** Πολύβ.26,6,1, Δίων Κ 47,4 **ἐξαπιναίαις συμφοραῖς.**

ἐξαπιναίως ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἐξαπιναῖον βλ.λ., αἰφνιδίως, ξαφνικά : Ἱππ.Ἄρθρ.43 **οὐ δεῖ ἐξαπιναίως σπᾶν,** Θουκ.3,3.

ἐξαπίνης ἐπίρρ. κ. νεώτ., δωρ. κ. αἰολ. -ας ἐξαίφνης, αἰφνιδίως, ξαφνικά : Ἰλ.Ο 325 **θῆρε δύω .. ἐλθόντ' ἐξαπίνης,** Ἀλκ.27, Πίνδ.Π 4,273, Ἡρ 1,74 **τὴν ἡμέρην ἐξαπίνης νύκτα γενέσθαι,** Ἱππ.Διαίτ. 28, Ἀριστφ.Πλ.336 **Χρεμύλος πεπλούτηκ' ἐξαπίνης,** Θουκ.1,50, -**οἱ εὔζωνοι ὥρμησαν ἐξαπίνης,- ἡ νόσος ἐπέσκηψεν ἐξαπίνης.**

ἐξάπινον ἐπίρρ. ἐξαπίνης : Ἱππ.Παθ.4 (ἀμφ.).

ἐξαπλασιάζω μτγν., νεώτ. κ. δημ. πολλαπλασιάζω ἐπὶ ἕξ : Θεολ.Ἀριθμ.48,ΕΜ 595,15.

ἐξαπλασίασις-εως (ἡ) νεώτ. κ. **ἐξαπλασιασμός** (ὁ) ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξαπλασιάζω βλ.λ.

ἐξαπλασιεπίτριτος-ον μτγν. ἓξ καὶ ἓν τρίτον φορὰς μεγαλύτερος ἢ περισσότερος : Πρόκλ. Ὑποτ.4,109.

ἐξαπλάσιος-α-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ., ἰων. **ἐξαπλήσιος,** ἑξάκις μεγαλύτερος ἢ περισσότερός τινος : Ἡρ.4,81 **μεγάθεϊ καὶ ἐξαπλήσιον τοῦ ἐπὶ στόματι τοῦ Πόντου κρητῆρος·** ‖ κ. ἀπολ. : Πλούτ.Ἠθ.1020Α· ‖ τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἐξαπλασία ποσότης : Ὀρειβ.ἀπ.99 **ἐξαπλάσιον κηροῦ.**

ἐξαπλασίων-ονος-ον ἐξαπλάσιος βλ.λ.: Ἀριστλ. Κόσ.339a,10.

ἐξαπλασίως ἐπίρρ. νεώτ. ἑξάκις μεγαλύτερον ἢ περισσότερον.

ἐξάπλεθρος-ον ὁ ἔχων μῆκος ἓξ πλέθρων : Ἡρ.2,149.

ἐξάπλευρος-ο(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἓξ πλευράς· δθ. κ. **ἐξάπλευρον** ὡς οὐσ. γεωμετρικὸν σχῆμα ἔχον ἓξ πλευράς, ἑξάγωνον : Πλωτῖν.6,3,14.

ἐξαπλῆ ἐπίρρ. μτγν. κατὰ ἓξ τρόπους.

ἐξαπλήσιος-ον ἰων. τ. τοῦ ἐξαπλάσιος βλ.λ.

ἐξαπλοῦς-όος-οῦν Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ὁ ἀπὸ ἓξ ὅμοια μέρη συγκείμενος, ἀποτελούμενος· ‖ τὸ οὐδ. πληθ. **ἐξαπλᾶ** ὡς οὐσ. εἰδ. ἡ ὑπὸ τοῦ Ὠριγένους ἔκδοσις τῆς ΠΔ, ἐν ᾗ εἰς ἓξ κατὰ σειρὰν στήλας περιλαμβάνεται τὸ ἀρχικὸν Ἑβραϊκὸν κείμενον μετὰ τῶν μεταφράσεων αὐτοῦ : Εὐσ.2,537.

ἐξαπλῶ-όω κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. (ἐ)ξαπλώνω ἐκτείνω, ἁπλώνω, ἀνοίγω, ξετυλίγω : Λουκ.Φιλόπ.17 **οὐρανὸν ὡς δέρριν ἐξήπλωσε·** ‖ κ. παθ. **-οῦμαι,** δημ. **-ώνομαι** ἐκτείνομαι, ἐκτυλίσσομαι, λαμβάνω, κατέχω ἔκτασιν, ἁπλώνομαι· **2)** εἰδ. ἐκτείνω τι κατὰ μῆκος, τείνω, προβάλλω, τεντώνω, ἁπλώνω βλ.λ.2) : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.2,7 **ἐξ- τὴν χεῖρα·** **3)** παθ. ἐκτείνω τὰ μέλη τοῦ σώματος, κατακλίνομαι, κατάκειμαι, ξαπλώνομαι, πλαγιάζω : Βατραχομ.106 **ὕπτιος ἐξήπλωτο νεκρὸν δέμας,** Διγεν.Ἀκρ.985 **εἰς γῆν ἐξηπλωμένος,** Βιζυην.Τελευταῖος Παλαιολόγος 23· **4)** μτφ. ἀναπτύσσω, ἑρμηνεύω, διευκρινίζω, ἐξηγῶ : Φίλ.1,302 **ἐ- ἀμφιβόλους λέξεις·** κ. παθ. : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.7,233· ‖ νεώτ. ὁμ. παθ. διαδίδομαι, ἐπεκτείνομαι : **διὰ τῶν ἀποστόλων ἐξηπλώθη ὁ χριστιανισμός·** **5)** ἰατρ. ἀναφορ. πρὸς δοθιῆνα, ἀνοίγω, σχίζω, ἐγχειρῶ, παθ. : Ἡλιόδ.π.Ὀρειβ.44,23,50.

ἐξαπλῶ-όω μσν. ἐξαπλασιάζω : Παῦλ.Αἰγ.Ε 1.

(ἐ)ξάπλωμα-ατος (τό) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐξάπλωσις βλ.λ.· **2)** μτφ. ἐπέκτασις, διάδοσις.

ἐξάπλωσις-εως (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. -η ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξαπλῶ βλ.λ., ἔκτασις, ἀνάπτυξις, ξετύλιγμα, ἅπλωμα, τέντωμα : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.2,7, Ἀρετ.Ὀξ.Παθ.1,8 **αἱ τῶν ὑμένων εἰς πλάτος ἐξαπλώσιες,** Φίλ.1,385· **2)** μτφ. ἀνάπτυξις, ἑρμηνεία, διασάφησις : Ἐρωτιαν. Προοίμ. **διὰ δὲ τῆς ἐξαπλώσεως ἐμφανίσομεν πόσα σημαίνουσιν** (αἱ λέξεις)· **3)** μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁμ. μτφ. ἐπέκτασις, διάδοσις : Κοσμ.236Β **τὴν ἐξάπλωσιν τῆς διδασκαλίας,** Σολωμ.Διάλογος **δυσκολεύει τὴν ἐξάπλωση τῆς σοφίας.**

ἐξάπλωσις-εως (ἡ) μσν. ὁ διὰ τοῦ ἓξ πολλαπλασιασμός : Μάξ.Ὁμολ.1228Β.

ἐξαποβαίνω ἀποβαίνω ἔκ τινος, ἀποβιβάζομαι : Ὀδ.Μ 306 **ἐξαπέβησαν ἑταῖροι νηός,** Ἀπολλ.Ρ 3,199.

ἐξάποδα (τά) νεώτ. ζωολ. ὅρος εἰς ὃν περιλαμβάνονται τὰ ροπαλόκερα καὶ λεπιδόπτερα ἔντομα.

ἐξαποδία (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. μετρικὸν σύστημα, καθ' ὃ ἕκαστος στίχος ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓξ πόδας μετρικούς : Ἀνών. ἐν Ρήτ.190,31,Τζέτζ.Μέτρ. ἐν Α Κρ.3,322,9 **ὅσαπερ ἔνδον πέφυκεν ἁπλῆς ἐξ-.**

ἐξαποδιδράσκω μσν. ἀποδιδράσκω, δραπετεύω, φεύγω ἔκ τινος· κ. μτφ. : Τζέτζ. ἐν Α Κρ.3, 332,30 **εἰ μή πού τι διέφυγεν ἐξαποδρὰν τῇ μνήμῃ.**

ἐξαποδίομαι ποι. ἀποδιώκω ἔκ τινος τόπου : Ἰλ.Ε 763 **αἴ κεν Ἄρηα.. μάχης ἐξαποδίωμαι** (δ.γρ. **ἐξ ἀποδίωμαι**)· πρβλ. ἀποδίομαι.

ἐξάποδος-η-ο δημ. ὁ ἔχων ἓξ πόδας : Καζ.Ν Θ Κωμ.1,25,50 **νά, κι ἕνα φίδι ἐξάποδο τινάχτη.**

ἐξαποδύνω ἐκδύω, ἀποδύω : Ὀδ.Ε 372 **εἵματα δ' ἐξαπέδυνε.**

ἐξαποδῶ (ὁ) δημ. κ. **ὀξαποδῶ(ς)** (πάντοτε ἐνάρθρως) κατ' εὐφημισμὸν ὁ σατανᾶς.

ἐξαποθλίβω μσν. ἀποθλίβω, διὰ θλίψεως, πιέσεως ἐξάγω ἔκ τινος, παθ. : Θεόδ.Ὑρτ. ἐν Ἀν. Βοασσ.1,271 **τῶν βοτρύων νέκταρ .. ἐξαπεθλίβετο.**

ἐξαποθνῄσκω ἀποθνῄσκω, ἐν χρ. κυρ. π. κωμ. : Ἀριστφ.Ὄρν.1656 **ἢν ὁ πατὴρ ἐμοὶ διδῷ τὰ χρήματα νόθῳ 'ξαποθνῄσκων.**

ἐξαποίνασθαι Ἡσ. «παραλογίζεσθαι» (διορθ. ἐξαπαιολεῖσθαι βλ.λ.).

ἐξαποκλύζω μσν. καθαίρω, ἀποκλύζω, ἀποπλύνω καλῶς:Μιχ.Ἀκομ.1,245 (διόρθ.ἀντὶ ἐξαποβλύσειας).

ἐξαποκρούομαι μτγν. ἀποκρούω, ἀπομακρύνω.

ἐξαπόλλυμι, μέλλ. **ἐξαπολέσω,** ἀττ. **-ολῶ,** παθ. ἀόρ. β' **ἐξαπωλόμην,** παρακ. β' **ἐξαπόλωλα,** παντελῶς, καθ' ὁλοκληρίαν ἀφανίζω, καταστρέφω, ἐξολοθρεύω : Αἰσχ.Χο.837 **τὸν αἴτιον δ' ἐξαπόλλυ μόρου,** Σοφ.Ἠλ.588 **πατέρα τὸν ἀμὸν πρόσθεν ἐξαπώλεσας,** Εὐρ.Ἡρακλ.950· κ. παθ. : Ἰλ.Ζ 60 **ἀλλ' ἅμα πάντες Ἰλίου ἐξαπολοίατ' ἀκήδεστοι καὶ ἄφαντοι,** Ὀδ.357 **ἠέλιος δὲ οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε,** Αἰσχ.Ἀγ.528· ‖ κ. ἀπολ. ἐντελῶς, καθ' ὁλοκληρίαν ἀπόλλυμαι, ἀφανίζομαι, καταστρέφομαι : Ἡρ.4,173 **ἐξαπολώλασι τρόπῳ τοιῷδε.**

ἐξαπολογία (ἡ) ἐπιγραφὴ τριῶν λόγων τοῦ ῥήτορος Ἀντιφῶντος, ἡ ἐκ δευτέρου ἀπολογία (πιθ. **ἐξ ἀπολογίας**)· πρβλ. ἐκκοτηγορία.
ἐξαπόλυσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξαπολύω βλ.λ., ἄφεσις· **2**) ἐπείγουσα ἀποστολή: **ἐξαπόλυσις διαταγῆς**.
ἐξαπολύω πάπ., μσν. κ. νεώτ., δημ. ἀξαπολυῶ κ. ξαπολυῶ παρέχω ἐλευθερίαν, ἄφεσιν, ἀφήνω ἐλεύθερον: **ἐξαπέλυσε τὸν κύνα ἐναντίον τοῦ ἐπαίτου**· **2**) ἀποστέλλω, ῥίπτω, ἀπευθύνω κακόν τι ἐναντίον τινός, εἰδ. ὕβρεις: **ἐξαπέλυσε σωροὺς ὕβρεων ἐναντίον μου,-ἐξαπέλυσαν τὸν ἐμφύλιον πόλεμον**· **3**) πάπ. παρέχω ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, συγχωρῶ: **θέλομεν ἐξαπολῦσαι αὐτοῖς**.
ἐξαπονέομαι ἐπ. ἔκ τινος τόπου ἐπιστρέφω: Ἰλ.Π 252 **σόον δ' ἀνένευσε μάχης ἐξαπονέεσθαι**.
ἐξαπονίζω καλῶς ἀπoπλύνω, ξεπλένω καλά: Ὀδ. Τ 387 **λέβηθ' ἕλε.., τῷ πόδας ἐξαπένιζεν**.
ἐξαπονίπτομαι μσν. καλῶς, τελείως νίπτομαι, ἀπονίπτομαι: Μιχ.Ἀκομ.2,272,24 (ἐκδ.Λάμπρ.).
ἐξαποξέω μσν. οἱονεὶ δι' ἀποξέσεως λειαίνω, ἐξεργάζομαι, ὁμαλύνω: Τζέτζ. ἐν Ἀν.Κρ.3,365,20.
ἐξαποξύνω κάμνω τι τελείως ὀξύ: Εὐρ.Κύκλ.456 **ἀκρεμών ἐλαίας.. ὃν.. ἐξαποξύνας ἄκρον**.
ἐξαποπατῶ-έω τελείως ἀποπατῶ: Ἱππ.Νούσ.4,43.
ἐξαποπειρῆσθαι Ἡσ. «πειράσθαι» (κῶδ. ἐξαπειρῆσθαι).
ἐξαποπέμπω μσν.βιαίωςἀποπέμπω:Τζέτζ.Χιλ.3,887.
ἐξαποπέτομαι μσν. μακρὰν ἀφίπταμαι ἔκ τινος, τελείως ἀπομακρύνομαι· || μτφ. ἀπόλλυμαι, χάνομαι: Κ Μανασσ 15D **τὸ κράτος ὅπως ἀπ' αὐτῶν τῶν Μήδων ἐξαπέπτη**.
ἐξαποπνέω μσν. ἐν εἴδει πνοῆς ἀποβάλλω, ἐκπέμπω: Τζέτζ.Χιλ.3,364 **τὸν βίον ἐξαπέπνευσεν**.
ἐξαποπτύω μσν. ἀποπτύω, ἔξω πτύω, ἀποβάλλω, ἐκπέμπω: Τζέτζ.Χιλ.6,7 **ἐξαποπτύον βάρβορον**.
ἐξαπόρησις-εως (ἡ) μτγν. ἀπορία, ἀμηχανία· || ἔνδεια: Ὠριγ.2,491.
ἐξαπορητικῶς ἐπίρρ. μσν. μετὰ μεγάλης ἀπορίας, ἀμηχανίας: Στουδ.Θεόδ.1548 (ἐκδ. Mi.).
ἐξαπορρέω μσν. ἐξαφανίζομαι, ἐντελῶς ἐκλείπω, ἀπορρέω βλ.λ.4): Εὐμάθ.Ὑσμ.9,349 **τὸ τοῦ προσώπου κάλλος ἐξαπερρύη**, Εὐστ.Πον.171,34.
ἐξαπορῶ-έω κ. μσν. εὑρίσκομαι ἐν μεγάλῃ ἀπορίᾳ, ἐκπλήξει, ἀμηχανίᾳ ἔκ τινος, ἀδυναμίᾳ ἐνεργείας, δὲν ξέρω τί νὰ κάμω: Ἀριστλ.Ἀθ.23,1 **τῶν γὰρ στρατηγῶν ἐξαπορησάντων τοῖς πράγμασι**, Πολύβ.4,34,1 **οὕτως ἐξηπόρησαν ὑπὸ τῆς ἀλογίας.. τῆς αὐτῶν**, ΚΔ Κορινθ.2,4,8,Πρόδρ.2,255 **τὸ πῶς νὰ ζήσω ἐξαπορῶ**· || ὁμ. σημ. κ. μέσ. **ἐξαποροῦμαι** κ. μετὰ παθ. ἀορ.: Διόδ.Σ 24,1, Πλούτ.Ἀλκ.5 **ταῦτ' ἀκούσαντες οἱ τελῶναι ἐξηπορήθησαν**· **2**) στεροῦμαί τινος: Διον.Ἀλ.Ρωμ. 7,18 **ἐξαπορηθῆναι ἀργυρίου**, Πάπ.· || κ. ἀπολ. εὑρίσκομαι **ἐν ἐνδείᾳ**, στερήσει: ΠΔ Ψαλμ.87,16 **ὑψωθεὶς δὲ ἐταπεινώθην καὶ ἐξηπορήθην**.
ἐξαποσπῶ-άω μσν. ἀποσπῶ ἔκ τινος, ἀποσπῶν ἀπομακρύνω: Νικήτ.Εὐγ.2.222 **τὸν δράκοντα τὸν περιπλέκοντά με.. ἐξαπόσπα**.
ἐξαποστάζω μσν. ἀποστάζω, κάμνω τι νὰ στάξῃ,χύνω: Πρόδρ.8,377 **τὸ προσῆκον ἐ-δάκρυ**.
ἐξαποστειλάριο(ν) (τὸ) μσν., νεώτ. κ. δημ., ἐκκλ. τροπάριον ᾀδόμενον πρὸ τῶν αἴνων, εἰς ὃ πάντοτε σχεδὸν ἐπαναλαμβάνεται ἡ προστακτικὴ «ἐξαπόστειλον», ἄ. φωταγωγικόν: Ἀνδρ.Κρ.258Α, Στουδ.Θεόδ.1708Α.
(ἐ)ξαποστέλλω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἔκ τινος τόπου,μακρὰν ἢ ἔξω ἀποστέλλω: Πολύβ. **ἐξαπέστειλαν πρεσβευτὰς πρὸς Ἀντίοχον**, Διόδ. Σ 19,102 **Πασίφιλον στρατηγὸν ἐξαπέστειλε μετὰ δυνάμεως εἰς τὴν Μεσσήνην**, Πάπ. **δέσμιον αὐτὸν ἐξαπόστειλον πρὸς ἡμᾶς**, Ζερβ. μτφρ. Ἰλ.Α 689 **ὦ Χρύση, μ' ἐξαπόστειλε ὁ Ἀγαμέμνων.. σ' ἐσέ**· κ. παθ.: Δημ.251· **2**) ἀπολύω, δίδω ἐλευθερίαν, ἀφήνω νὰ φύγῃ, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς πρόσωπα: Πολύβ.4,84,3 **ἐξαπέστειλε τὸν Ἀμφίδαμον χωρὶς λύτρων**· **3**) βιαίως ἐκπέμπω, ἀποπέμπω, διώκω: ΠΔ 3,23 **ἐξαπέστειλεν αὐτὸν κύριος ὁ θεὸς ἐκ τοῦ παραδείσου τῆς τρυφῆς ἐργάζεσθαι τὴν γῆν**, ΚΔ Λουκ.1,53 **πλουτοῦντας ἐξαπέστειλε κενούς**· || εἰδ. ἀπολύω, χωρίζω, τὴν γυναῖκά μου: ΠΔ Δευτ.24,4· **4**) πάπ. ἀναφορ. πρὸς δεσμώτας, προσάγω εἰς τὸ δικαστήριον· **5**) βάλλω, ῥίπτω βλῆμα, παθ.: Ἥρων Βελοπ.81,4.
ἐξαποστολή (ἡ) μτγν. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξαποστέλλω βλ.λ.,ἡ μακράν, ἔξω ἀποστολή, ἐκπομπή: Πολύβ.1,66,2· || ἀποπομπή, βιαίως ἐπιβληθεῖσα ἀναχώρησις, ἐκδίωξις: ΠΔ Μακκ.3,4,4 **δακρύειν αὐτῶν τρισάθλιον ἐξαποστολήν**· **2**) βολὴ βλήματος: Φίλ.Μηχ.Βελοπ.83, 46, Ἥρων Βελοπ.79,4.
ἐξαπόστολος (ὁ) πάπ. ἀπεσταλμένος.
ἐξαποστρέφομαι μσν. ἀποστρέφομαι **ἔκ** τινος: Ἰω.Γεωμ.π.Βαμβίπ.Κστ.Βιβλ.Ἰατρ.1,67.
ἐξαποτίνω ἀποτίνω, πλήρως ἱκανοποιῶ: Ἰλ.Φ 412 **οὕτω κεν τῆς μητρὸς Ἐρινύας ἐξαποτίνοι**.
ἐξάπους-οδος-ουν κ. νεώτ. ὁ ἐξ πόδας ἔχων, ἑξάποδος: Ἀριστλ.ΖΜ 683b,2 **ἑξάποδα δὲ τὰ τοιαῦτα πάντ' ἐστί**· || τὸ οὐδ. πληθ. **ἑξάποδα** ὡς οὐσ. βλ.λ.· **2**) ὁ ἔχων μῆκος ἐξ ποδῶν: Λουκ.Κρον.17, Πλούτ.Λούκ.37 **Μιθριδάτου χρύσεος ἐξάπους κολοσσός**· **3**) ἐν τῇ μετρικῇ, ὁ ἀπὸ ἐξ πόδας μετρικοὺς ἀποτελούμενος: Διον. Ἀλ.Συνθ.4 **μέτρον ἡρωϊκόν ἐστιν, ἐξάπουν**.
ἐξαποφαίνω μτγν. κ. μσν. ἐπιτατ. τοῦ ἀποφαίνω βλ.λ., ἀποκαλύπτω, παρουσιάζω, φανερώνω: Λουκ.Ἡσίοδ.1 **οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐξαπέφηνας, ἀλλὰ τὸ μέρος τοῦτο πᾶν λήθῃ παραδέδωκας**· κ. παθ.: Τζέτζ.Ἐξήγ.Ἰλ.71,24 **μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ ἐρέβους.. ἀστέρες ἐξαπεφάνθησαν**.
ἐξαποφθείρω ὅλως φθείρω, ἐντελῶς καταστρέφω, ἀφανίζω: Αἰσχ.Πέρσ.464 **κρεοκοποῦσι δυστήνων μέλη ἕως ἁπάντων ἐξαπέφθειραν βίον**.
ἐξαποχέω μσν. ἔκ τινος χέω, ἀποχέω, παθ.: Τζέτζ.Χιλ.3,337 **ὀφθαλμῶν ἐξαπεχεῖτο δάκρυ**.
ἐξάπρυμνος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἐξ πλοῖα: Λυκόφρ. 1347 **τὸν ἐξάπρυμνον** (Ἡρακλέα) (σχόλ. «**ὅτι ἐξ ναῦς ἔχων εἰς τὴν Τροίαν ἦλθεν**»).
ἐξάπτερος-ον νεώτ. ζῳολ. **ἐπὶ ἰχθύων, ὁ φέρων** ἐξ πτερύγια.
ἐξαπτέρυγος-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐξ πτέρυγας φέρων: Κλήμ.Ἀλ.Στρωμ.5,667 **τὰ χρυσᾶ ἐκεῖνα ἀγάλματα, ἐξαπτέρυγον ἑκάτερον αὐτῶν**, Μηναῖ.1,6 τὰ **ἐξαπτέρυγα Σεραφίμ**· || θθ. τὸ οὐδ. πληθ. **ἐξαπτέρυγα** ὡς οὐσ. αἱ ἐπὶ μεταλλίνων δίσκων ἀπεικονίσεις τῶν ἐχόντων **ἐξ** πτέρυγας Σεραφείμ, οἱ ἐπὶ κοντοῦ φερόμεναι κατὰ τὰς θρησκευτικὰς πομπάς.
ἐξαπτικός-ή-όν μσν. ὁ ἐπιφέρων ἔξαψιν: Δαμασκ.1756 (ἐκδ.Mi.) **ἐξαπτικὴ παθῶν ὕλη**.
ἐξαπτίς-ίδος (ἡ) γλωσσ. ἐπενδύτης.
ἐξάπτυχος-ον ὁ ἔχων ἐξ πτυχάς: Σχόλ.Ἰλ.Μ 295.
ἐξάπτω (I), μέλλ. **ἐξάψω** δένω, προσδένω, ἐξαρτῶ ἔκ τινος: Ἰλ.Χ 397 **βοέους δ' ἐξῆπτεν ἱμάντας, ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε**, Ὀδ.Χ 466, Ἡρ.1,26 **ἐξάψαντες ἐκ τοῦ νηοῦ σχοινίον ἐς τὸ τεῖχος**, Ἀριστφ.Σφ. 379 **ἐξάψας διὰ τῆς θυρίδος τὸ καλῴδιον**· κ. παθ.: Ουτ.άπ.898 **περὶ τὴν κεφαλὴν ἐξήμμεθα πηνίκην τινά** (ἔχομεν προσδεδεμένην φενάκην)· || συνάπτω, συνδέω: Πλούτ.Θεμ.19 **τὴν πόλιν ἐξῆψε τοῦ Πειραιῶς καὶ τὴν γῆν τῆς θαλάσσης**· **2**) θθ. μτφ. θεωρῶ τι ὡς ἀμέσως συνδεόμενον πρός τι, ὡς ἀπό τινος ἐξαρτώμενον, ἀποδίδω εἴς τι: Πλούτ. Σύλλ.6 **τὰ πραττόμενα τῆς τύχης**

ἐξῆπτεν· || όμ. μτφ. συνδέω έν άκολουθία, προσαρμόζω : Διογ.Λ 8,50 ἐπειθ' οὕτως ἐξάφομεν τὴν διαδοχὴν τῶν άξίων λόγου· **3**) έπιτίθημι, άποθέτω, βάζω έπάνω : Εὐρ.ΙΑ 1216 ἱκετηρίαν δὲ γόνασιν ἐξάπτω σέθεν τὸ σῶμα τοὐμόν, αὐτ.Τρῳ.1208· || κ. μτφ. άφήνω νὰ πέσουν : αὐτ. 'Ορ.383 τῶν σῶν σὲ γονάτων πρωτόλεια θιγγάνω ἱκέτης, ἀφύλλους στόματος ἐξάπτων λιτάς· **4**) τὸ μέσ. ἐξάπτομαι κρεμῶμαι άπό τινος, κρο-πέμαι άπὸ κάτι : 'Ιλ.Θ 20 σειρὴν χρυσείην ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες πάντες δ' ἐξάπτεσθε θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι· || κ. μτφ. έπιλαμβάνομαί τινος : Πλούτ.Θεμ.31 ἀγγελίαι πρὸς Θεμιστοκλέα τῶν ἑλληνικῶν ἐξάπτεσθαι· || όμ. μτφ. παρακολουθῶ μετὰ προσοχῆς, κατά πόδας : Πολύβ. 4,11,6 ἐξάπτεσθαι τῆς οὐραγίας καὶ καταπειράζειν τῶν πολεμίων· **5**) όμ. τὸ μέσ. κρεμῶ, φέρω τι προσηρτημένον είς τὸ σῶμά μου, φορῶ : Εὐρ.'Ελ.1186 τί πέπλους μέλανας ἐξήφω χροὸς λευκῶν ἀμείψασ'.., 'Αριστφ.Θεσμ.428 σφραγίδια ἐξαφαμένους, 'Ηλιόδ.1,2.

ἐξάπτω (2) κ. μσν., κ. νεώτ., δημ. κ. μσν. (ἐ)ξ ἄφτω άνάπτω, βάλλω πῦρ είς τι, καίω : Τίμ.Λοκρ.97 Ε πῦρ ἔρημον.. ὕλας ἃς ἐξάπτοι οὔ κα διαμένοι, 'Αππ.'Ιβηρ.5, Πρόδρ.2,382 καὶ πῦρ ἐξάπτουσιν πολὺ κατὰ τοῦ κακκαβίου· κ. παθ. : Πλάτ.'Επιστ. 341D ἐξαφθὲν φῶς, 'Αριστλ.ΖΜ 655a,15 πῦρ ἐξ-ἐκ λίθων, Μηναῖ.8,24 Σταυροθεοτ. τὴν ἐξαφθεῖσαν φλάγα πυρός· **2**) μτφ. άνάπτω, διεγείρω : Αἰλ. ΖΙ 12,35 ὁ Πέρσης τὸν μέγαν πόλεμον ἐπὶ τὴν 'Ελλάδα ἐξῆφε, Διγεν.'Ακρ.3814 ἡ Μαξιμὼ τὸν ἔρωτα ἐξῆπτε πλέως μεγάλον, - τὸ κρασὶ ἐξάπτει τά πάθη - τὴν φαντασίαν· κ. παθ. : Πλατ. 'Επιστ.340D ἐξημμένος ὑπὸ φιλοσοφίας ὥσπερ πυρός, Στράβ.9,3,8 πόλεμος ἐξήφθη, - τά πάθη ἐξήφθησαν· || μσν. όμ. παθ. κ. άμβ. λαμβάνω μεγαλυτέραν ἔντασιν, δύναμιν, διεγείρομαι, δυναμώνω : 'Ερωφ.Β 400· **3**) όμ. μέσ. έρεθίζομαι ὑπὸ πάθους τινός, φουντώνω : Διον.'Αλ.Ρωμ.5,38 ὑπ' ὀργῆς καὶ φιλονικίας ἐξαφθέντες· || κ. άπολ. : Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.48 ἡ Μωραΐνὼ ἐξήφθη ὑπερμέτρως, - δὲν συζητῶ γιατὶ ἐξάπτεσαι.

ἐξάπτωτος-ον μτγν. γραμμ. έπὶ κλινομένων όνομ. ὁ ἔχων ἓξ πτώσεις : Πρισκιαν.5,77.

ἐξαπωθῶ-έω έκτός τινὸς, μακρὰν άπωθῶ, άποκρούω : Εὐρ.Ρῆσ.811 κοὔτ' εἰσιόντας στρατόπεδ' ἐξαπώσατε οὔτ' ἐξιόντας;

ἐξαπώλεια (ἡ) μσν. ἡ ἐντελὴς άπώλεια, πλήρης φθορά, καταστροφή : Παχυμ.Γ 2,232,2 (ἔκδ.Βόνν).

ἐξάπωλος-ον μτγν. ὁ μὲ ἓξ πώλους, ὁ ὑπὸ ἓξ πώλων συρόμενος : 'Ηρωδιαν.'Ιστ.5,6,7 ἅρμα.. ἑ-.

ἐξάρα (ἡ) δημ. είδ. εἰς τὰ διά κύβων παίγνια, ἡ πλευρὰ τοῦ κύβου ἡ φέρουσα ἓξ στίγματα.

ἐξαραβίζω νεώτ. καθιστῶ τινα Ἄραβα ἢ τι άραβικόν.

ἐξαραβισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ άποτέλεσμα τοῦ ἐξαραβίζω βλ.λ.

ἐξάραγμα-ατος (τὸ) τὸ έκ θραύσεως προελθόν, θραῦσμα, σύντριμμα : 'Ιππ.π.Γαλ.19,98.

ἐξαραιῶ-όω μτγν. κ. νεώτ. καθιστῶ τι άραιὸν τὴν σύστασιν, άραιώνω, άναριεύω : 'Αρετ.'Οξ. Νούσ.2,6 ἀτὰρ καὶ τὰ μαλάγματα τοιάδε χρὴ ἔμμεναι, ὁκοῖα λεπτῦναι, ἢ ἐξαραιῶσαι.

ἐξαραίωσις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐξαραιῶ βλ.λ. 'Αρετ.'Οξ.Παθ.2,2.

ἐξαράσσω, άττ. -ττω ἐκρήγνυμι, συντρίβω, καταθρούω, σπάζω : 'Οδ.Μ 422 ἐκ δέ οἱ ἱστὸν ἄραξε ποτὶ τρόπιν (τμ.), Σιμωνίδ.'Αμ.7,17 οὐδ' εἴ χολωθεὶς ἐξαράξειεν λίθῳ ὀδόντας· || βιαίως διαρρηγνύω : 'Αριστφ.'Ιππ.641 κἄτα τῷ πρωκτῷ θένων τὴν κιγκλίδ' ἐξήραξα, Αἰλ.ΖΙ 15,16 ἐ- πεφραγμένην ἔξοδον· || κ. μτφ. : 'Αριστφ.Θεσμ. 704 οἷον ὑμῶν ἐξαράξει τὴν ἄγαν αὐθαδίαν· **2**) λοιδωρῶ, ὑβρίζω τινά : αὐτ.Νεφ.1373 εὐθὺς ἐξαράττω πολλοῖς κακοῖς καἰσχροῖσι.

ἐξάργματα (τά) (ἐξάρχομαι) μτγν. τὰ ἐκ τοῦ σώματος τοῦ θύματος άποκοπτόμενα ἄκρα, μέλη, ἄ. μασχαλίσματα : 'Απολλ.Ρ 4,478.

ἐξαργυρίζω είς άργύριον, εἰς χρῆμα μεταβάλλω, ἐξαργυρῶ, δίδων τι λαμβάνω άντ' αὐτοῦ χρήματα : Θουκ.8,81, Δημ.59 ἣν ἐνθάδ' ἐκέκτητ' οὐσίαν φανεράν, ταύτην ἐξαργυρίσας· || όμ. σημ. κ. μέσ. ἐξαργυρίζομαι : 'Ισαῖ.5,43 ἐξαργυρισάμενος (τὸν οἶκον) πενίαν ὀδύρῃ· **2**) μέσ. διὰ τῆς βίας λαμβάνω χρήματα παρά τινος : Πολύβ.32,22,1 ἐπειδὴ δὲ πάντας ἐξηργυρίσαντο.

ἐξαργυρισμός (ὁ) πάπ. κ. μσν. ἡ μετατροπὴ καταβολῆς είς εἶδος είς καταβολὴν τοῖς μετρητοῖς : Πάπ.,Κώδ.'Ιουστιν.12,37,19.

ἐξαργυρολογῶ-έω μσν. συλλέγω άργύρια, χρηματικὰς εἰσφοράς : Παχυμ.Γ 2,480,16 (ἔκδ. Βόνν.).

ἐξαργυρῶ-όω κ. νεώτ., δημ. ἐξαργυρώνω μετατρέπω είς άργύριον, εἰς χρῆμα, πωλῶ : 'Ηρ.6,86 ἔδοξέ μοι τὰ ἡμίσεα πάσης τῆς οὐσίης ἐξαργυρώσαντα· || εἰδ. νεώτ. κ. δημ. καταβάλλω ἢ λαμβάνω εἰς χρῆμα τὴν άξίαν συναλλαγματικῆς, ἐπιταγῆς, κερδίσοντος λαχνοῦ κττ.

ἐξαργυρώσιμος(-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ δεκτικὸς ἐξαργυρώσεως βλ.λ., ὁ διὰ χρημάτων δυνάμενος νὰ άνταλλαχθῇ, νὰ ἐξαργυρωθῇ.

ἐξαργύρωσις-εως (ἡ) νεώτ., δημ.-η ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ άποτέλεσμα τοῦ ἐξαργυρῶ βλ.λ., ἡ εἰς άργύρια μεταβολή : ἡ ἐξαργύρωσις τῶν προσφυγικῶν ὁμολογιῶν - τοῦ α' άριθμοῦ τοῦ λαχείου.

ἐξαργῶ-έω έπιτατ. τοῦ άργῶ βλ.λ., διατελῶ ἐν πλήρει άδρανείᾳ, άργίᾳ, άπρακτῶ, άδρανῶ : 'Αριστλ.ΗΝικ.1099a,2 τῷ καθεύδοντι ἢ καὶ ἄλλως πως ἐξηργηκότι, αὐτ.Πολιτ.1312a,13· || κ. παθ. ἐντελῶς άμελοῦμαι, οὐδεμιᾶς τυγχάνω φροντίδος : Σοφ.Φιλ.556 ἀλλ' ἔργα δρώμεν' οὐκέτ' ἐξαργούμενα, Πλούτ.'Ηθ.2Ε.

ἐξάρδω άρδεύω, ποτίζω : Εὐρ.'Αντ.Β 58,21Α πεδία τὰ Θήβης ὕδασιν ἐξάρδων ἀεί.

ἐξάραν 'Ησ. «ἐκτός ἐστιν».

ἐξαρέσασθαι 'Ησ. «διῶξαι».

ἐξαρεσκεύομαι μτγν. ἥδομαι, εὐχαριστοῦμαι, άρέσκομαι είς τι : Κλήμ.'Αλ.Παιδ.250.

ἐξαρέσκομαι άποθ. γίνομαι άρεστὸς εἴς τινα, κτῶμαι τὴν εὔνοιάν τινος : Ξεν.Οἰκ.5,3 καὶ θεοῖς ἐξαρέσκεσθαι θύοντας· || ἐξαγοράζω τὴν εὔνοιάν τινος : Δημ.1396 ἂν τοὺς κυρίους ἢ δώροις ἢ δι' ἄλλης ἡστινοσοῦν ὁμιλίας ἐξαρέσηται.

ἐξαρῆξαι 'Ησ. «ἐκφορῆσαι».

ἐξάρθρημα-ατος (τό) ἐξάρθρωσις βλ.λ. : 'Ιππ. Ἄρθρ.58, Γαλ 6,876.

ἐξάρθρησις-εως (ἡ) ἐξάρθρωσις : 'Ιππ.'Αρθρ.53 κατὰ τὸ ἰσχίον ἐξάρθρησις γένηται, Γαλ.6,876.

ἔξαρθρος-ον ὁ ὑποστὰς ἐξάρθρωσιν βλ.λ., λύσιν τῆς άρθρώσεως, μετατόπισιν ἄρθρου, ὀστοῦ : 'Ιώσ.ΑΙ 3,11,6 τοῦ δεξιοῦ σκέλους ἔξαρθρον γενέσθαι· **2**) οὗ άπεκόπησαν τὰ ἄρθρα, τὰ μέλη τοῦ σώματος, ὁ ὑποστάς άκρωτηριασμόν : ΠΔ Μακκ.4,9,13 περὶ ὃν (τροχὸν) κατατεινόμενος ὁ εὐγενὴς νεανίας ἔξαρθρος ἐγίνετο· **3**) ὁ ἔχων ἐξέχοντα τὰ ἄρθρα, κακῶς ἐσχηματισμένην τὴν ἄρθρωσιν : 'Ιππ.'Αρθρ.10 ἄλλοι γὰρ ἄλλων μᾶλλον ἔξαρθροι πεφύκασι· || Σουΐδ. «ἔξαρθρος, ἐκμελής, ἐξωστεϊσμένος».

ἐξαρθρῶ-έω (1) ἐξαρθρῶ-όω βλ.λ.(2) : 'Ιππ.'Αρθρ. 53 αἱ 'Αμαζόνες τὸ ἄρσεν γένος τὸ ἑωυτῶν.. ἐξαρθρέουσι· κ. παθ. : αὐτ.58 || άμτβ. ὑφίσταμαι ἐξάρθρωσιν βλ.λ. : αὐτ.29 ἐξαρθρήσαντα ὀστέα.

ἐξαρθρῶ-όω (2) κ. μσν. κ. νεώτ. λύω τὴν ἄρθρωσιν, ἐκβάλλω άπὸ τῶν ἄρθρων, διαστρέφω,

στραμπουλίζω, ἐξαρθρῶ-έω : ΠΔ Μακκ.4,10,5 **τὰς χεῖρας αὐτοῦ καὶ τοὺς πόδας ἐξήρθρουν·** || κ. παθ. : Μηναῖ.1,2 Συναξ. **ἐπὶ τοσοῦτον τείνεται ὡς ἐξαρθρωθῆναι τοὺς ἁρμούς·** || ἡ μτχ. παθ. παρακ. **ἐξηρθρωμένος** ὁ ἔχων ἐξέχουσαν τὴν ἄρθρωσιν, προεξέχοντα τὰ ἄρθρα, τὰ ὀστᾶ : Ἀριστλ. Φυσιογν.810b,35 **ὅσοις αἱ ἐπωμίδες ἐξηρθρωμέναι καὶ οἱ ὦμοι·** **2)** νεώτ. κ. μτφ. ἀποσυνδέω, ἀποσυνθέτω, διαλύω : **οἰκογένεια ἐξηρθρωμένη.**

ἐξάρθρωμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξαρθρῶ βλ.λ., μετατόπισις ὀστοῦ ἢ ἐπιφανείας ἀρθρικῆς : Γαλ.18(2),323.

ἐξάρθρωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. -η ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξαρθρῶ, λύσις τῆς ἀρθρώσεως, διαστροφή, βιαία μετατόπισις ἄρθρων, ἁρμῶν τοῦ σώματος, ὀστῶν : Γαλ.18(2),323, - **ἐξάρθρωσις τοῦ δεξιοῦ βραχίονος·** **2)** ἀποσύνδεσις, διάλυσις τῶν συνεκτικῶν δεσμῶν.

ἐξαρθρωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐξάρθρωσιν ἢ ὁ προκαλῶν ἐξάρθρωσιν.

ἐξάρι (τὸ) δημ. τὸ ἀριθμητικὸν σύμβολον 6· || εἰδ. τὸ φύλλον τῶν παιγνιοχάρτων τὸ φέρον τὸν ἀριθμὸν ἕξ· || ὁμ. ἡ δι' ἓξ στιγμάτων ἠριθμημένη ἕδρα τοῦ κύβου, τοῦ ζαριοῦ, ὅ. ἐξάρα.

ἐξαρίθμησις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἀκριβὴς ἀρίθμησις, μέτρησις : Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.2,82 **οὐ γὰρ δὴ τῶν γε συμμάχων οὐδ' ἐξαρίθμησις ἐγένετο,** ΔίωνΚ 43,46, Πάπ. **ἐξαρίθμησις προβάτων καὶ αἰγῶν καὶ καμήλων·** || ἀπαρίθμησις, λεπτομερὴς ἔκθεσις : Πολύβ.16,26,5 **ἦν δὲ τὰ κεφάλαια . . ἐξαρίθμησις τῶν πεπραγμένων αὐτῷ πρὸς Φίλιππον.**

ἐξαριθμητικός-ή-όν μτγν. ἁρμόδιος, κατάλληλος, ἐπιτήδειος εἰς τὴν ἐξαρίθμησιν βλ.λ. : Πολυδ.4,162.

ἐξάριθμας-ον μτγν. ὑπεράριθμος : Ἀσκληπιόδ. **τῆς τάξεως ἐξάριθμοι ἦσαν.**

ἐξάριθμος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ἐξαπλοῦς, ἐξαπλάσιος· κ. κατ' ἐπίτασιν πολλαπλάσιος : Πίνδ.Ο 10(11),25 **ἀγῶνα . . ἐξάριθμον,** Μηναῖ.3,10 Ὠδ.

ἐξαριθμῶ-έω μετ' ἀκριβείας ἀριθμῶ, καταμετρῶ, λογαριάζω : Ἡρ.7,59 **ὁ χῶρος εἶναι ἐπιτήδεος . . ἐξαριθμῆσαι τὸν στρατόν,** Πλάτ.Πολ. 522D· κ. παθ. : Ἡρ.4,87 **μυριάδες ἐξηριθμήθησαν·** **2)** ἀπαριθμῶ, λεπτομερῶς ἀναφέρω, ἐκθέτω : Ἰσοκρ.4,66 **ἐξαριθμῶν τοὺς κινδύνους·** κ. παθ. : Ἀριστλ.Ρητ.1410b,2 **αἱ δ' ἀρεταὶ τῶν περιόδων ἐξηρίθμηνται·** || ὁμ. σημ. κ. μέσ. **ἐξαριθμοῦμαι** : Πολύβ.1,13,6 **ἐξαριθμεῖσθαι τὰ κατὰ μέρος,** Διον.Ἁλ.Ρωμ.5,72 **τὰς ἰδίας ἀρετὰς ἐξαριθμούμενοι·** **3)** συνεκδ. καταβάλλω, μετρῶ εἴς τινα χρήματα διὰ νὰ τοῦ τὰ δώσω, πληρώνω : Δημ. 832 **ταῦτα τὰ χρήματ' ἐξηρίθμησεν.**

ἐξαρκής-οῦς-ές ὁ ἐξαρκῶν, ἱκανός, ἐπαρκής, ἀρκετός : Αἰσχ.Πέρσ.237 **πλοῦτος ἐξαρκὴς δόμοις.**

ἐξαρκούντως ἐπίρρ. ἐκ τῆς μτχ. ἐνεστ. τοῦ ρ. ἐξαρκῶ, ἀρκούντως, ἱκανῶς, ἀρκετά : Ἀριστφ. Βάτρ.377 **ἠρίστηται δ' ἐξαρκούντως,** Ἰσοκρ.12,8· || **ἐξαρκούντως ἔχω τινὶ** ἀρκοῦμαι εἴς τι : Πλάτ. Γοργ.493C **τὸν . . τοῖς ἀεὶ παροῦσιν ἱκανῶς καὶ ἐξαρκούντως ἔχοντα βίον.**

ἐξαρκῶ-έω κ. μσν. κ. νεώτ. ἐπαρκῶ, εἶμαι ἀπολύτως ἀρκετός, φτάνω : Ἡράκλ.Φιλ.114, Σοφ.ΟΚ 6 **τοῦ σμικροῦ δ' ἔτι μεῖον φέροντα, καὶ τόδ' ἐξαρκοῦν ἐμοί,** αὐτ.Φιλ 459, Πλάτ.Φαίδ.108D **ὁ βίος μοι δοκεῖ τῷ μήκει τοῦ λόγου οὐκ ἐξαρκεῖν·** || ὁμ. **ἐξαρκῶ εἴς τι** ἐπαρκῶ, εἶμαι ἀρκετὸς γιὰ κάτι : Λυσ.19,55 **τὸ εἰσόδημά του δὲν τοῦ ἐξαρκεῖ νὰ ζήσῃ·** || ὁμ. **ἐξαρκῶ πρός τι** : Πλάτ.Πολ.526D, Ξεν.Ἀπομν.4,1,5· || ὁμ. κ. μετ' ἀπαρφ. : Πλάτ.Τίμ.32Α **μία μεσότης ἂν ἐξήρκει . . ξυνδεῖν·** || κ. ἀπολ. : Εὐρ.Ἰκ.866, Ἀνδοκ.4,15, Δημ. 293 **βραχὺς . . ἐξήρκει λόγος·** **2)** δθ. κ. ἀπροσ. **ἐξαρκεῖ εἶναι** ἀρκετόν, ἱκανοποιητικόν, φτάνει, μετὰ δοτ. προσ. : Πλάτ.Πρωτ.336C **εἰ μὲν οὖν καὶ Πρωταγόρας ὁμολογεῖ φαυλότερος εἶναι Σωκράτους διαλεχθῆναι, ἐξαρκεῖ Σωκράτει·** || κ. μετ' ἀπαρφ. : Ἡρ.7,161 **ἐξήρκει ἡμῖν..ἡσυχίην ἄγειν,** Πλάτ.Ἀλκ.1,141Α **εἰ ἐξαρκέσοι σοι τύραννον γενέσθαι,** Δημ.817 **ἐξαρκέσει εἰπεῖν,** Λυσ.3,25· || ὁμ. μετὰ δοτ. προσ. κ. μτχ. : Δημ.1155 **ταῦτα ἔχουσιν οὐκ ἐξήρκεσεν αὐτοῖς·** || κ. ἀπολ. **ἐξαρκεῖ** ἐν χρ. εἰς διαλογικὴν συζήτησιν, ἀρκετά, φθάνει ἕως ἐδῶ : Πλάτ.Γοργ.503Α, Ἱππ.Μ 302Β· **3)** ἐπὶ προσ. **ἐξαρκῶ τινι** ἔχω εἰς ἀρκετὴν ποσότητα : Πίνδ.Ο 5,24 **ἐξαρκέων κτεάτεσσι** (ἔχων ἀρκετὰ κτήματα)· || ὁμ. ἐπὶ προσ., εἶμαι ἀρκούντως ἰσχυρός, ἀντέχω, βαστάω σὲ κάτι : Ἱππ.Ἀφ.1,9 **εἰ ἐξαρκέσει τῇ διαίτῃ πρὸς τὴν ἀκμὴν τῆς νόσου,** Εὐρ.Ἰκ.574· || κ. ἀπολ. : αὐτ.511 **ἐξαρκέσας ἦν Ζεὺς ὁ τιμωρούμενος·** || κ. μετὰ μτχ. : Ξεν.Ἱερ 7,12 **πῶς ἄν τίς ποτ' ἐξαρκέσειε τύραννος χρήματα ἐκτίνων ὅσους ἀφείλετο;** || εἰδ. **ἐξαρκῶ ἐμοί** εἶμαι ἱκανοποιημένος, εὐχαριστημένος : Εὐρ.Τρῳ.653 **τὸν δὲ νοῦν διδάσκαλον οἴκοθεν ἔχουσα χρηστὸν ἐξήρκουν ἐμοί·** **4)** ἐπικουρῶ, βοηθῶ, μετὰ δοτ. : Πίνδ.Ν 1,32 **φίλοις ἐξαρκέων·** || ὁμ. **ἐξ- τι πρό τινος** ὑπὲρ τινος προσφέρω : Ξεν.Ἀπομν. 2,4,7 **ταῦτα ὁ φίλος πρὸ τοῦ φίλου ἐξήρκεσεν.**

ἔξαρμα-ατος (τὸ) κ. μσν. κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξαίρω ἢ ἐξαίρομαι, ἄρσις, ὕψωσις, δθ. εἰδ. ὄγκωμα, οἴδημα, πρήξιμο : Ἱππ.Ἐπιδ.4,31 **ᾗ μάλιστα τὸ ἔξαρμα ἦν·** **2)** κ. νεώτ. ἐπὶ οὐρανίων σωμάτων καὶ τὸ ὕψος καθ' ὃ ἀνέρχεταί τι : Στράβ.2,1,18 **τὸ ἔξαρμα τοῦ ἡλίου τὸ κατὰ τὰς μεσουρανήσεις ἐν ταῖς χειμεριναῖς τροπαῖς·** || εἰδ. **ἔξαρμα τοῦ πόλου** τὸ ὕψος τοῦ οὐρανίου πόλου ὑπεράνω τοῦ ὁρίζοντος τοῦ παρατηρητοῦ: Ἵππαρχ.1,3,6 **ἐ- τοῦ πόλου,** Πλούτ.Μάρ.11 **μέγα λαμβάνων ὁ πόλος ἔξαρμα,** Πτολ.Τετράβ.76· || νεώτ. ἀστρονομ. ἡ γωνιαία ἀπόστασις τοῦ ἄξονος τοῦ κόσμου ἀπὸ τοῦ ὁρίζοντος, ἡ καθορίζουσα τὸ γεωγραφικὸν πλάτος τόπου τινός· **3)** μσν. μτφ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς λόγον, ὕφος, ἔξαρσις : Εὐστ.Ἰλ.9,5 **καὶ ᾠδὴ ὁ μεμελισμένος λόγος, ὃς καὶ ἔξαρμα ἔχει.**

(ἐ)ξαρμάτωμα-ατος (τὸ) δημ. ἀφοπλισμός.

(ἐ)ξαρματώνω δημ. ἀφοπλίζω· κ.παθ.ἐν μέσ.σημ.

(ἐ)ξαρμάτωτος-η-ον δημ. κ. ἀξαρμάτωτος ἄοπλος, ἀφωπλισμένος.

ἐξαρμόζω μτγν. κ. νεώτ. διαλύω τοὺς ἁρμούς, ἐκβάλλω ἀπὸ τῶν ἁρμογῶν, παθ. : Φιλόστρ.Ἡρ. 1,13 **τὰ πλευρὰ ἐξήρμοστο τῶν σπονδύλων.**

ἐξαρμόνιος-ον ὁ ἐκτὸς ἁρμονίας, ὁ μὴ ἁρμονικός : Φερεκρ.145,9 **ἐξαρμονίους καμπὰς ποιῶν.**

ἔξαρμος-ον μτγν. ὁ τὰ μέλη ἔχων ἐξηρμοσμένα, ἐξηρθρωμένος : Ἰω.Λυδ.Ρωμ.3,57.

ἐξάρμοσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ λύσις τῆς ἁρμογῆς, ἀποσύνδεσις : **ἐξάρμοσις μηχανῆς.**

ἐξαρμοστήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. ὄργανον χρησιμεῦον πρὸς ἐξάρμοσιν βλ.λ., διάλυσιν μηχανῶν.

ἐξαρμοστήριος-ον νεώτ. ὁ κατάλληλος, χρήσιμος πρὸς ἐξάρμοσιν, διάλυσιν μηχανῶν.

ἐξάρνησις-εως (ἡ) ἡ ἀπόλυτος, ἡ ὁλοσχερὴς ἄρνησις : Πλάτ.Πολ.531Β **καὶ κατηγορίας πέρι καὶ ἐξαρνήσεως·** || εἰδ. ἐκκλ. ἀποκήρυξις, ἀπάρνησις : Εἰρην.ἀπ.659Β **ἐ- τοῦ βαπτίσματος.**

ἐξαρνητικός-ή-όν ὁ ἐξαρνούμενος, ὁ ἀρεσκόμενος εἰς τὴν ἄρνησιν, τὴν ἐναντίωσιν, τὴν ἀντιλογίαν, ἀντιρρητικός : Ἀριστφ.Νεφ.1172 **νῦν μέν γ' ἰδεῖν εἶ πρῶτον ἐξαρνητικός.**

ἔξαρνος-ον ὁ ἐξαρνούμενος, ὁ ἀπολύτως, ὁ ἐπιμόνως ἀρνούμενος, δθ. **ἔξαρνός εἰμι** ἢ **ἔξαρνος γίγνομαι** ὁλοσχερῶς, ἀπολύτως, ἐπιμόνως ἀρνοῦμαι : Ἀριστφ.Νεφ.1230 **νῦν δὲ διὰ τοῦτ' ἔξαρνος εἶναι διανοεῖ,** Ἀντιφ.5,51 **ὁ μὲν γὰρ ἔφησεν, ὁ δὲ**

διὰ τέλους ἔξαρνος ἦν, Πλάτ.'Ιππ.Ε 372C· || κ. μετ' αἰτ. τοῦ ἀντικειμ. ἐπιμόνως ἀρνοῦμαί τι, μετὰ πείσματος διαφεύδω τι : Λυσ.3,27, 'Ισαῖ.5,26 **ἔξαρνοί εἰσι τὰ ὡμολογημένα·** || ὁμ. ὁ ἀποφατικῶς ἀποκρινόμενος, ἀρνητικῶς ἀπαντῶν εἴς τι : Πλάτ.Χαρμ.158C **οὔθ' ὁμολογεῖν οὔτε ἐξάρνῳ εἶναι τὰ ἐρωτώμενα·** || κ. μετὰ γεν. ὡς ἀντικειμ. : 'Ιώσ.ΑΙ 14,11,4 **ἔξαρνος ἦν τοῦ φόνου·** || κ. ἐμπροθ. (**περί τινος ἢ ὑπέρ τινος**) : Δημ.679, Διον. 'Αλ.Ρωμ.7,34· || συχν. ἐν συνεκφ. μετὰ τοῦ ἀρνητ. μορίου **μὴ** κ. ἀπαρφ. ἢ **μὴ οὐ** καὶ ἀπαρφ. : 'Ηρ.3,67 **δεινῶς γὰρ καὶ ὁ Πρηξάσπης ἔξαρνος ἦν μὴ μὲν ἀποκτεῖναι Σμέρδιν,** Πλάτ.'Ιππ.Μ 288C **πῶς γὰρ ἂν τολμῷμεν ἔξαρνοι εἶναι τὸ καλὸν μὴ οὐ καλὸν εἶναι;** Λουκ.Νεκρ.Δ 14,1· || ὁμ. μετ' εἰδ. προτάσ. ἀρνητ. : Δημ.921 **ἔξαρνος ἐγένετο ὡς οὐκ εἴη εἰρηκὼς ὅτι οὐκ..**

ἐξαρνοῦμαι-έομαι ἀποθ., ἀόρ. α' **ἐξηρνησάμην** κ. ἀττ. **ἐξηρνήθην,** κρητ. ὑποτ. ἀόρ. **ἐξαννήσεται,** ὁλοσχερῶς, ἀπολύτως, ἐπιμόνως ἀρνοῦμαι, διαφεύδω : 'Ηρ.3,74 **καὶ ἐξαρνησαμένου τὸν φόνον αὐτοῦ,** Εὐρ.'Ελ.579 **οὔτοι τοῦτό γ' ἐξαρνήσομαι,** 'Αριστφ.'Εκκλ.660, Πλάτ.Συμπ.192E **ταῦτα ἀκούσας ἴσμεν ὅτι οὐδ' ἂν εἷς ἐξαρνηθείη.**

ἐξαρατριῶ-άω γλωσσ. ἀροτριῶ.

ἐξαρπάζω κ. μσν. κ. νεώτ., μέλλ. **ἐξαρπάσομαι,** ἀόρ. **ἐξήρπασα** κ. ἐπ. -ξα ἁρπάζω, ἀφαιρῶ ἔκ τινος, ἀναρπάζω : 'Οδ.Μ 100 **φέρει δέ τε κρατὶ ἑκάστῳ φῶτ' ἐξαρπάξασα νεὸς κυανοπρῴροιο,** 'Ηρ.8,135,Εὐρ.ΙΑ 315 **σὰς δὲ ἐπιστολὰς ἐξαρπάσας ὅδ' ἐκ χερῶν ἐμῶν βίᾳ·** κ. παθ. : Πλάτ. Τίμ.60C **τὸ δὲ ὑπὸ πυρὸς τάχους τὸ νοτερὸν πᾶν ἐξαρπασθέν·** **2**) βιαίως ἀποσπῶ, ἀφαρπάζω : 'Απολλ.Ρ 2,1108 **ἱστία δ' ἐξήρπαξ' ἀνέμου μένος·** κ. παθ. : Σχόλ.Πίνδ.Π 2,40 **ὑπὸ.. θυέλλης ἐξαρπασθέντα·** **3**) ἀποσπῶν ἐκβάλλω : 'Αριστφ.'Ιππ. 708 **ἐξαρπάσομαί σου τοῖς ὄνυξι τἄντερα·** **4**) ἁρπάζων ἀπαλλάσσω, ἐλευθερῶ τινα, σώζω, γλυτώνω : 'Ιλ.Γ 380 **τὸν ἐξήρπαξ' 'Αφροδίτη ῥεῖα μάλ' ὥς τε θεός·** κ. μτφ. λυτρῶ, διασῴζω ἀπό τινος : 'Ιώσ.ΑΙ 6,9,5, Πλούτ.Σύλλ.29 **ὡς ἐξαρπασόμενος τῆς πολιορκίας τὸν Μάριον.**

ἐξαρσιγενής-οῦς-ές νεώτ. γεωλ. ὁ δι' ἐξάρσεως τῆς ἐδαφικῆς ἐπιφανείας σχηματισθείς.

ἔξαρσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. **-η** τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξαίρω κ. ἐξαίρομαι, ὕψωσις, ἀνύψωσις : Κλεομήδ.1,1· || νεώτ. γεωλ. ἡ εἰς διάφορα γεωλογικὰ φαινόμενα ὀφειλομένη ἀνύψωσις τμημάτων, ἐπιφανειῶν τῆς γῆς· **2**) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἡ διανοητικὴ ἢ ψυχικὴ ἀνύψωσις εἰς ἀνωτέρας σφαίρας τοῦ ἰδεατοῦ κόσμου, μετεωρσίωσις : **ἔξαρσις τοῦ νοῦ - τῆς φαντασίας - τῆς σκέψεως,** Χρηστομ.Κερέν.Κ 125 **ἀπὸ τὴ φτερωμένη ἔξαρση ποὺ 'δινε στὴν ψυχή του ἡ ἁγία Πίστη·** **3**) εἰδ. ἐν τῇ ΠΔ ἔγερσις πρὸς ἀναχώρησιν : ΠΔ 'Αρ. 10,6 **σημασίᾳ σαλπιοῦσιν ἐν τῇ ἐξάρσει αὐτῶν·** **4**) 'Επιγρ. μετατοπισμός, ἀπομάκρυνσις, ἀποτροπή : **ἐ- κακῶν ἁπάντων·** **5**) ἀνατροπή, κατάλυσις, καταστροφή : ΠΔ 'Ιερ.12,17 **καὶ ἐξαρῶ τὸ ἔθνος ἐκεῖνο ἐξάρσει,** Κλήμ.'Αλ.Στρωμ.6,816· **6**) εἰδ. γραμμ. ἀποβολή : Εὐστ.'Οδ.1787,45 **οὐ κατὰ ἔξαρσιν τοῦ ο ἀπὸ τῶν παρεόντων.**

ἐξαρτηδόν 'Ησ. « μετὰ τοῦ ἐκκρεμάσθαι ».

ἐξάρτημα-ατος (τὸ) μτγν., σχόλ., νεώτ. κ. δημ. τὸ ἔκ τινος ἐξηρτημένον, κρεμάμενον : Σχόλ.'Αριστφ. 'Ιππ.762 **ἐξάρτημα νεῶν·** **2**) εἰδ. νεώτ. κ. δημ. ἕκαστον τῶν μερῶν τῶν ἀποτελούντων μηχανικόν τι ὀργανικὸν σύνολον : **ἐξάρτημα αὐτοκινήτου - ἀεροπλάνου - μηχανῆς κτт.·** **3**) μτγν. βάρος, βαρύ τι σῶμα ἐξηρτημένον ἔκ τινος : Θέων Σμ. 65Η; 'Ιάμβλ.Πυθ.26,117· **4**) περίαμμα, φυλαχτό : Τατιαν.65· **5**) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἄνθρωπος ἐξαρτώμενος οἰκονομικῶς ἀπό τινος καὶ ὑποστηρίζων τούτου τὰς ἀξιώσεις καὶ τὰ συμφέροντα : **δὲν εἶμαι ἐξάρτημα κανενός.**

ἐξάρτησις-εως (ἡ) κ. νεώτ., δημ. **-η** ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξαρτῶ βλ.λ., ἡ συναρμογὴ μέρους τινὸς τοῦ σώματος πρὸς ἄλλο : 'Ιππ.'Αγμ.37 **ἐ- νεύρων,** 'Αριστλ.ΖΙ 511a,33 **ἡ τῶν ἐμβρύων ἐξάρτησις ἐξ αὐτῆς ἐστι τῆς ὑστέρας,** αὐτ.519b,9· **2**) τὸ κρέμασμα βάρους τινός : Σωρ.1,72 **ἐ- σιδήρου·** **3**) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἡ ὑπαγωγή τινος ὑπὸ τὴν **ἐξουσίαν ἢ** τὴν διάθεσιν ἄλλου ἐν ἀναφορᾷ πρὸς πρόσωπα, σύνολα ἢ καὶ καταστάσεις : **ὑφίσταται σταθερὰ ἐξάρτησις τῶν κατὰ τόπους ἀντιπροσωπειῶν ἀπὸ τῆς κεντρικῆς ὀργανώσεως·** **4**) ὁμ. νεώτ. γραμμ. ἡ μεταξὺ προσδιορίζοντος καὶ προσδιοριζομένου γραμματικοῦ ὅρου ἐνυπάρχουσα σχέσις : **ἐξάρτησις τοῦ ἀντικειμένου ἀπὸ τοῦ ῥήματος·** **5**) νεώτ. φιλοσ. **συναίσθημα ἐξαρτήσεως** καθ' ὃ ὁ ἄνθρωπος συναισθάνεται ἑαυτὸν ἐξηρτημένον ἐκ τοῦ ἀπείρου καὶ ὑπείκοντα εἴς τινας ὑπερατομικάς, ἐκτὸς τῆς βουλήσεως αὐτοῦ κειμένας ἀρχάς.

ἐξαρτία (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἐξαρτισμός βλ.λ., προπαρασκευή, ἐφοδιασμὸς διὰ τῶν ἀναγκαίων ὀργάνων : Πάπ. **μηχανὴ ἐξηρτισμένη πάσῃ ξυλικῇ ἐξαρτίᾳ καὶ σιδηρώμασιν·** **2**) κ. νεώτ. ἐπὶ πλοίου, ὁ ἐξαρτισμὸς βλ.λ.3), ἡ ἀρματωσιά : Βασ. 2,29 **πλοῖον μετὰ τῆς ἐξαρτίας.**

ἐξαρτίζω μτγν. κ. νεώτ. καθιστῶ τι ἄρτιον, τέλειον, πλῆρες, συμπληρῶ, τελειώνω, ἀποπερατῶ, εἰδ. ἐπὶ οἰκοδομήματος : 'Επιγρ.· κ. παθ. : 'Ιώσ.ΙΑ 3,6,6 **πόδες** (τραπέζης) **ἕως τῶν κάτω τελείως ἐξηρτισμένοι·** || κ. μτφ. **ἐξαρτίζω ἡμέρας** συμπληρῶ χρονικόν τι διάστημα, φτάνω εἰς τὸ τέλος : ΚΔ Πράξ.21,5 **ὅτε δὲ ἐγένετο ἡμᾶς ἐξαρτίσαι τὰς ἡμέρας·** **2**) ἑτοιμάζω, παθ. : Περίπλ.'Ερ.Θαλ.8 **ἐξαρτίζεται.. σῖτος καὶ ὄρυζα·** || ὁμ. παθ. κ. μτφ. : ΚΔ Τιμ.2,3,17 **ἵνα ἄρτιος ᾖ ὁ τοῦ θεοῦ ἄνθρωπος, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος·** **3**) εἰδ. διὰ τῶν καταλλήλων ἐξαρτημάτων βλ.λ.2) συμπληρῶ μηχανικόν τι ὀργανικὸν σύνολον, τὸ ἐφοδιάζω μὲ πάντα τὰ χρειώδη· ὁμ. κ. παθ. : Πάπ. **μηχανὴ ἐξηρτισμένη πάσῃ ξυλικῇ καταρτείᾳ καὶ σιδηρώσει·** || νεώτ. ναυτ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς πλοῖον, ἐφοδιάζω διὰ τῶν ἐξαρτίων βλ.λ.1), ἀρματώνω : Διόδ.Σ 19,77 **ναῦς ἐξηρτισμένας,** Περίπλ. 'Ερ.Θαλ.11· **4**) διακοσμῶ : Πάπ. **πέμψον ἡμῖν περὶ τῶν βιβλίων ἢ ἐξήρτισας·** **5**) μέσ. πλήρως ἐφοδιάζομαι διά τινος : Λουκ.'Αλ.'Ιστ,1,33 **στιβάδας ἐνῳκοδόμητο καὶ τἆλλα ἐξήρτιστο.**

ἐξάρτιον (τὸ) πάπ., μσν., νεώτ. κ. δημ., συνήθ. κτ. πληθ. **ἐξάρτια** κ. δημ. **ξάρτια** τὸ σύνολον τῶν πρὸς ἱστιοπλοΐαν χρησίμων σκευῶν, τὰ ἄρμενα : Δουκάγγ., βλ. κ. Κορ."Ατ.417,126, Ζαχορ.Παπ.Διάλ. 4,31 **τὰ ἐξάρτια τοῦ πλοίου·** || εἰδ. νεώτ. ναυτ. κ.δημ. τὰ σχοινία τῆς ἐξαρτίας τοῦ πλοίου τὰ σταθερῶς που προσδεδεμένα καὶ χρησιμεύοντα πρὸς στήριξιν τῶν ἱστῶν : Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.52 **τὰς κεραίας καὶ τὰ ἐξάρτια τῶν πλοίων·** || δημ. κ. τὰ σχοινία τὰ συνδέοντα τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἀνεμομύλου μετὰ τῆς ἄκρας τοῦ ἄξονος : Πασπάτ.Χιακ.Γλωσ. ἐν λ.· **2**) πάπ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐξαρτίζω βλ.λ., προπαρασκευή, ἐφοδιασμός, ἐξάρτισις, ἐξαρτία.

ἐξάρτισις-εως (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἐπὶ πολεμ. μηχανῆς, προετοιμασία πρὸς βολήν : Φίλ.Μηχ.Βελοπ.56,45 (χειρόγρ. ἐξάρτυσις) **2**) μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐφοδιασμὸς διὰ τῶν χρειωδῶν· εἰδ. ἀναφορ. πρὸς πλοῖον, ἐξοπλισμός : Εὐστ.π.Θηο.Στεφ. ἐν λ. **τὸ δὲ ἐπὶ ἐξαρτίσεως τῆς εἰς πλοῦν.**

ἐξαρτισμός (ὁ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξαρτίζω βλ.λ., ἐφοδιασμός, ἐξοπλισμός,

ἰδίως ἐπὶ πλοίου : Περίπλ.Ἐρ Θαλ.21· **2**) νεώτ. τὸ σύνολον τῶν πρὸς ἐξάρτισιν χρησιμοποιουμένων εἰδῶν, σκευῶν· ‖ εἰδ. ναυτ. τὸ σύνολον τῶν σχοινίων πλοίου, κατ' ἐπέκτ. δὲ καὶ αἱ κεραῖαι καὶ οἱ ἱστοί, ἀρμοτωσιά.

ἐξαρτιῶ-όω μτγν. ἐξαρτύω, ἐφοδιάζω : Ἡρόδ. Ἰατρ 7,23 **πτέρνη .. σφηνίσκοις ἐξηρτίωται.**

ἐξάρτυσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. **-η** ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξαρτύω βλ.λ., προπαρασκευή, ἑτοιμασία, ἐφοδιασμός : Φίλ.Βελοπ.67,1· ‖ εἰδ. μουσ. προσαρμογή, ἐναρμόνισις, ρύθμισις : Καλλικρ.π.Στοβ.4,28,16 **πᾶς ὁ οἶκος .. τριῶν τούτων χρῄζει .. ἐξαρτύσιος, συναρμογᾶς, ἀφᾶς τινος καὶ χρώσιος μωσικῶς·** **2**) νεώτ. κ. δημ. στρατιωτ. τὸ σύνολον τῶν ἀτομικῶν εἰδῶν τῶν φερομένων ὑπὸ τοῦ στρατιώτου.

ἐξαρτύω κ. νεώτ. ποιοῦμαί τι ἕτοιμον, τὸ παρασκευάζω, τὸ ἑτοιμάζω, τὸ συγυρίζω : Εὐρ.Ἠλ. 422 **χώρει δ' ἐς δόμους, ὅσον τάχος καὶ τἄνδον ἐξάρτυε,** Θουκ.2,17 **καὶ τῇ Πελοποννήσῳ ἑκατὸν νεῶν ἐπίπλουν ἐξαρτύοντες·** ‖ ὁμ. κ. παθ. : Ἡρ.1,61 **χρόνος διέφυ, καὶ πάντα σφι ἐξήρτυτο ἐς τὴν κάθοδον·** ‖ παθ. συνήθ. κ. μετὰ δοτ. πράγμ. ἐφοδιάζομαι διά τινος, ὡς πρός τι : Ἡρ.2,32 **ὕδατί τε καὶ σιτίοισι εὖ ἐξηρτυμένοις,** Αἰσχ.Πρ.711 **ἑκηβόλοις τόξοισιν ἐξηρτυμένοι** (ὁ γρ. ἐξηρτημένοι)· **2**) μέσ. **ἐξαρτύομαι** προμηθεύομαί τι, ἐφοδιάζομαι μὲ κάτι : Θουκ.1,13 **ναυτικά τε ἐξηρτύετο ἡ Ἑλλάς·** **3**) ὁμ. τὸ μέσ. **-ομαι** συνήθ. κ. ἐν τῇ τοῦ ἐνεργ. σημ. ἑτοιμάζω, παρασκευάζω : Εὐρ.Ἠλ.647 **ἐγὼ φόνον γε μητρὸς ἐξαρτύσομαι.**

ἐξαρτῶ-άω κ. νεώτ. κ. δημ., μέσ. μέλλ. (ἐν παθ. σημ.) **ἐξαρτήσομαι** ἀναρτῶ, κρεμῶ τι ἔκ τινος : Πολύβ.18,18 **τοὺς μὲν θυρεοὺς .. ἐκ τῶν ὤμων ἐξηρτηκότες·** κ. παθ. : Ἀριστλ.ΖΙ 495b,33 **ἐξήρτηται δ' ἐκ τῆς μεγάλης φλεβὸς καὶ τῆς ἀορτῆς, - ἡ λόγχη ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ ἱμάντος·** **2**) στηρίζομαι ἐπί τινος, ἀκκουμπῶ πάνω σὲ κάτι : Εὐρ.Ἱππ.325 **τί δρᾷς; βιάζει χειρὸς ἐξαρτωμένη·** **3**) μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὑπάγω τι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν, τὴν βούλησιν, τὴν διάθεσιν ἄλλου : Πλούτ.Ἄρατ.1 **οὐ γὰρ ἰδίων ἀπορίᾳ καλῶν ἐξαρτῶσιν ἀλλοτρίων ἐπαίνων τὴν δόξαν, - οἱ ἀνελεύθεροι ἐξαρτῶσι τὴν ὑπόστασίν των ἀπὸ τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ τυράννου·** ‖ κ. παθ. ὑπόκειμαι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν, τὴν βούλησιν, τὴν διάθεσιν ἄλλου : Εὐρ.Ἰκ.735 **σοῦ γὰρ ἐξηρτήμεθα, - ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν θεῖόν του, - δουλεύω ἀπὸ παιδὶ γιὰ νὰ μὴ ἐξαρτῶμαι ἀπὸ κανένα·** ‖ ὁμ. ἀναφ. πρὸς ὑλικὰς ἢ ψυχικὰς καταστάσεις, διατελῶ ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπίδρασιν ἢ ὑπὸ τὴν διάθεσιν ἄ. προσ. ἢ πράγμ. ἢ καταστάσεως : Πλάτ.Νόμ. 732E **ἡδοναὶ .. ἐξ ὧν ἀνάγκη τὸ θνητὸν πᾶν ζῷον ἀτεχνῶς οἷον ἐξαρτᾶσθαι,** Ἰσοκρ.8,7 **ἐξηρτήμεθα τῶν ἐλπίδων, - ἡ εὐδοκίμησίς μου ἐξαρτᾶται ἀπὸ σᾶς, - ἡ θέσις του θὰ ἐξαρτηθῇ ἀπὸ τὴν πολιτικὴν κατάστασιν·** ‖ ὁμ. κ. ἐν μέσ. τ. : Εὐρ.Τρῳ.129 **παιδείαν ἐξηρτήσασθ'·** ‖ ἐνεργ. μτφ. στηρίζω τι εἴς τι, βασίζω τι ἐπί τινος : Ἀθήν. 10,429B **Ἀνακρέων ὁ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ποίησιν ἐξαρτήσας μέθης·** ‖ νεώτ. κ. δημ. **ἐξαρτῶμαι** ὑφίσταμαι ὡς ἐπακόλουθον ἄλλου, ἐπὶ πραγμ. κ. καταστάσεων : **ἀπὸ τὴν ἱκανότητά σου ἐξαρτᾶται ἡ προαγωγή σου, - ἀπὸ τὴν ἔκβασιν τῶν ἐκλογῶν θὰ ἐξαρτηθῇ ὁ τύπος τοῦ πολιτεύματος·** ‖ νεώτ. κ. δημ. τὸ γ' ἑν. ἐνεστ. παθ. **ἐξαρτᾶται** ἀπροσ. ἐν ἀπολ. ἐκφορᾷ : **θὰ μπορέσῃς νὰ 'ρθῇς τὸ ἀπόγευμα; - ἐξαρτᾶται·** **4**) μέσ. **-ῶμαι** ἀναρτῶ ἐξ ἐμαυτοῦ, κρεμῶ ἐπάνω μου, μετ' αἰτ. πράγμ. : Αἰσχίν.3,164 **ἐπιστολὰς .., ἐξηρτημένας ἐκ τῶν δακτύλων,** Πλούτ.Βροῦτ.31 **παιδίον .. ἐξηρτημένη τοῦ τραχήλου·** ‖ ὅθ. κ. ἐφοδιάζομαι διά τινος, ὅπερ ἐπ' ἐμοῦ ἀναρτῶ, προσάπτω, κρεμῶ : Ἀριστφ.Ἐκκλ.494 **πώγωνας ἐξηρτημένας·** **5**) ἐκτείνω, ἁπλώνω, τανύω, τεντώνω : Αἰλ.ΖΙ 4,21· **6**) παθ. συνήθ. κτ. παρακ. **ἐξήρτημαι** γειτνιάζω, συνορεύω : Πλούτ.Ἀντ.46 **τὰ γὰρ μεγάλα πεδία τῶν λόφων τούτων ἐξήρτηνται·** **7**) ὁμ. παθ. ὑψοῦμαι, κεῖμαι ὑψηλότερα : Θουκ.6,96 **ἐξήρτηται γὰρ τὸ ἄλλο χωρίον·** ‖ ὁμ. χωρῶ πρὸς ἔξαρσιν, προϊόντως ὑψοῦμαι : Στράβ. 7,1,3 **ἐξήρτηται ἡ χώρα πρὸς νότον** (διόρ. ἐξῆρται).

ἐξάρυσις-εως (ἡ) μτγν. ἀπάντλησις : Γαλ.19,98.

ἐξαρύω πιέζων ἐκθλίβω, ἐκπιέζω : Ἱππ.Ἀγμ.48· ‖ ἀντλῶ ἔκ τινος, δι' ἀντλήσεως ἐξάγω : Ὀρφ. Ἀργ.1112 **θεῖον ποτὸν ἐξαρύων,** Πλούτ.Ἠθ.637F **ἀλλὰ κἂν τὸ ὕδωρ τις ἐξαρύσῃ·** **2**) κ. μτφ. τελείως ἀποστερῶ, ἀποξηραίνω : Χρησμ.Σιβ.3,640 **ἐ- γαῖαν πλούτοιο·** **3**) Ἡσ. « ἐξαρ(υ)όμεναι· ἐξ ἀγκῶνος φλεβοτομούμεναι » (κῶδ. ἐξαρώμεναι).

ἐξαρχαΐζω νεώτ. καθιστῶ τι ἀρχαϊκὸν βλ.λ. ἢ ἀρχαιοπρεπές, τοῦ δίδω τὴν ἀρχαίαν μορφήν.

ἐξαρχαϊσμός (ὁ) νεώτ. ἡ τάσις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξαρχαΐζω βλ.λ., ἡ ἐπὶ τὸ ἀρχαιοπρεπέστερον μεταβολή : **ὁ ἐξαρ- τῆς γλώσσης.**

ἐξαρχᾶτον (τὸ) μσν. παρὰ Βυζ. τοπική, ἐδαφικὴ περιφέρεια διοικουμένη ὑπὸ ἐξάρχου βλ.λ.4) **ἐξαρχᾶτον τῆς Ραβέννης - τῆς Β. Ἀφρικῆς.**

ἐξαρχῆς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κ. δημ., ὀρθότ. ἐξ ἀρχῆς, πρβλ. ἐν λ. ἀρχὴ 2).

ἐξαρχία (ἡ) μσν. κ. νεώτ. τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐξάρχου βλ.λ.4), ἢ ἡ περίοδος τῆς διοικήσεως αὐτοῦ· **2**) τὸ ἐξαρχᾶτον βλ.λ. : Μολάλ.1 427,12 **ἀποκινήσαντος αὐτοὺς τῆς ἐξαρχίας·** **3**) ἐκκλ. περιφέρεια ἐν ᾗ ἑδρεύει ἔξαρχος βλ.λ.4).

ἐξαρχίδιος-ον Ἐπιγρ. ὁ ἐξ ἀρχῆς γινόμενος : **δόμεν αὐτοῖς ἐξαρχίδιον τὰν ἐπιτροπάν.**

ἐξαρχικός-ή-όν μσν. κ. νεώτ. ἐκκλ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐξαρχίαν βλ.λ.3) ἢ τὸν ἐκκλησ. ἔξαρχον : **ἐξαρχικὸν γράμμα** (ἔγγραφον ὑπὸ τοῦ πατριάρχου ἢ μητροπολίτου ἀποστελλόμενον τῷ ἐπισκόπῳ καὶ τῷ κλήρῳ, ἵνα ὑπακούωσιν εἰς τὰ κελεύσματα τοῦ ἐκκλησ. ἐξάρχου).

ἔξαρχος (ὁ) (ἄρχω) κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀρχὴν ποιούμενος, ὁ κάμνων ἔναρξίν τινος : Ἰλ.Ω 721 **ἀοιδούς, θρήνων ἐξάρχους·** **2**) ὁ ἡγούμενός τινος, ἀρχηγός, ἡγεμών, κορυφαῖος : Πλούτ.Νομ. 10 **ὁ δὲ τῶν ἱερέων ἔξαρχος,** Μηναῖ.1,31 Ἐξαπ., Διγεν.Ἀκρ.3401 **ὃν εἶχε πρῶτον ἄγουρον, ἔξαρχον ἀπελάτων·** ‖ εἰδ. ὡς οὐσ. ἀπολ. ὁ κορυφαῖος τοῦ χοροῦ : Εὐρ.Βάκχ.141 **ὁ δ' ἔξαρχος Βρόμιος, εὐοῖ,** Δημ.313 **ἐπορχούμενος .., ἔξαρχος καὶ προηγεμών·** ‖ ὅθ. ὁ ἡγέτης, πρωτεργάτης, ἀρχηγός : Πολύαιν.2,1,14 **οἱ ἔξαρχοι τῆς στάσεως·** ‖ στρατιωτικὸς διοικητής : Αἰλ.Τακτ. 9,2· ‖ κ. μτφ. : Φίλ.1,347 **δικαιοσύνην τὴν ἔξαρχον καὶ ἡγεμονίδα τῶν ἀρετῶν·** **3**) εἰδ. ἐκκλ. ἀντιπρόσωπος πατριαρχείου ἢ μητροπόλεως ἔν τινι ἐκκλ. περιφερείᾳ ἔχων πλὴν τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ διοικητικὰ καθήκοντα· ‖ ὁμ. τίτλος διδόμενος ὡς τιμητικὴ διάκρισις εἴς τινας μητροπολίτας ἢ ἀρχιεπισκόπους ἐξέχοντας· ‖ ὁμ. ἁπλοῦς κληρικὸς ἀξιωματοῦχος τοῦ πατριαρχείου ἐν εἰδικῇ ἀποστολῇ· ‖ ὁμ. ἐπόπτης, ἐπιθεωρητὴς μοναστηρίων : Ἰουστιν.Νεαρ.133,4· ‖ ὁμ. ὁ ἐν συνεδρίᾳ ἐκκλησ. συνόδου τηρῶν τὴν τάξιν : Εὐάγρ.2455B· **4**) μσν. πολιτικὸς διοικητὴς ἀνώτατος εἰς τὰς ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν κατεχομένας περιφερείας τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Β. Ἀφρικῆς· πρβλ. ἐξαρχᾶτον : **ἔξαρχος Ραβέννης.**

ἐξάρχω κ. μσν. κ. νεώτ. ἀρχίζω τι, ποιοῦμαι ἔναρξίν τινος, κάνω ἀρχή, μετὰ γεν. : Ἰλ.Σ 51 **Θέτις δ' ἐξῆρχε γόοιο,** Ὀδ.Δ 19 **μολπῆς ἐξάρ-**

χοντος, Ἡσίοδ.Α 205 θεαὶ δ' ἐξῆρχον ἀοιδῆς Μοῦσαι Πιερίδες, Πλούτ.Λυκ.22· || όμ. κ. μέσ.: Ὀδ.Μ 339 κακῆς ἐξήρχετο βουλῆς· || κ. μετ' αἰτ.: Ἰλ.Β 273 βουλάς τ' ἐξάρχων ἀγαθὰς πόλεμόν τε κορύσσων, Ἀρχίλ.76 ἐ- παιήονα, Θεόκρ. 8,62· || όμ. κ. μέσ.: Εὐρ.ΙΑ 435 ἐξάρχου κανᾶ (προετοίμασε τὰ κάνιστρα διὰ τὴν θυσίαν)· || κ. μετὰ ἀπαρφ.: ΠΔ Μακκ.Ι,9,66 καὶ ἐξήρξατο τύπτειν· **2)** ἀποτείνω, ἀπευθύνω τι εἴς τινα, μετὰ διπλῆς αἰτ.: Σοφ.Ἠλ.557 εἰ δέ μ' ὧδ' ἀεὶ λόγους ἐξῆρχες, Εὐρ.Τρῳ.152 μολπὰν.. ἐξῆρχον θεούς· **3)** ἀπαγγέλλω, ἐκφωνῶ, μετ' αἰτ.: Εὐρ. ΙΤ 743 σὺ δ' ἔξαρχ' ὅρκον ὅστις εὐσεβής· || μέλπω ἀπό σκηνῆς: Ἀριστλ.Ποιητ.1449a, 11 ἀπὸ τῶν ἐξαρχόντων τὸν διθύραμβον· **4)** διδάσκω: Πλάτ.Νόμ.891D οἱ λόγων ἁπτόμενοι ἀσεβῶν ἄλλοις τε ἐξάρχοντες· **5)** κυβερνῶ, διοικῶ, μετὰ γεν.: Εὐστρ.ΗΝικ.2,32· || ἡ μτχ. ἐξάρχων ὡς οὐσ. ἀρχηγός, ἡγήτωρ: Ἰω.Ἀντ.786 τοῦ στρατοπέδου ἐξάρχοντας, Ἐπιγρ. ἔξαρχος Ἑβραίων.

ἐξαρῶμαι-άομαι καθιερῶ διὰ προσευχῶν: Αἰσχίν.3,116· **2)** καταρῶμαι, εὔχομαι κακά: Σοφ. Ἀντ.427 ἐκ δ' ἀρὰς κακὰς ἠρᾶτο (τμ.).

ἑξάς-άδος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἀριθμητικὸν οὐσιαστικὸν τοῦ ἕξ, σύνολον ἓξ μονάδων: Φίλ.Ι,3, Πλούτ.Λυκ.5· **2)** ὁ ἀριθμὸς ἕξ: Λουκ.Κρον.4 τοῦ κύβου σοὶ τὴν ἑξάδα ὑπεράνω ἀεὶ φαίνεσθαι.

ἑξᾶς-ἄντος (ὁ) κ. νεώτ. τὸ ρωμαϊκὸν νόμισμα sextans ὡς ἐλέγετο ὑπὸ τῶν ἐν Σικελίᾳ Ἑλλήνων, ἴσον πρὸς δύο οὐγκίας βλ.λ.: Πολυβ.4,174, Ἀριστλ. ἀπ.467· **2)** νεώτ. ναυτ. γωνιομετρικὸν ὄργανον, προσδιορίζον δι' ἀστρονομικῶν παρατηρήσεων τὰς γεωγραφικὰς συντεταγμένας τῆς θέσεως ἐν ᾗ εὑρίσκεται τὸ σκάφος κατὰ τὸν πλοῦν.

ἑξάσειρος-ον νεώτ. ὁ συγκείμενος ἐξ ἓξ σειρῶν.

ἑξασέλιδος (-η)-ο(ν) νεώτ.. κ. δημ. ὁ ἔχων ἓξ σελίδας: ἑξ- ἐφημερίς - φύλλο - γράμμα.

ἐξασελλάνωμεν Ἡσ. «ἀναπληρώσωμεν».

ἑξασέπαλος-ον νεώτ. ὁ ἀπὸ ἓξ σέπαλα ἀποτελούμενος: κάλυξ ἑξασέπαλος· || δθ. κ. ἄνθος ἑξασέπαλον (οὗ ὁ κάλυξ ἔχει ἓξ σέπαλα).

ἑξάσημος-ον κ. νεώτ. μετρ. ὁ ἀπὸ ἓξ χρόνους συγκείμενος: Ἡφαιστ.14,1, Ἀριστείδ.Κ 1,14.

ἐξασθενής-οῦς-ές πάπ. περιουσιακῶς ἀδύνατος.

ἑξασθενής-οῦς-ές νεώτ. χημ. ὁ ἔχων ἓξ σθένη: ἑξασθενῆ στοιχεῖα (ὧν ὁ ἀριθμὸς τῶν μονάδων συγγενείας ἐκφράζεται διὰ τοῦ ἕξ).

ἐξασθένησις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ.,δημ. -η ἡ κατάστασις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξασθενῶ βλ.λ., κατάπτωσις, ἐξάντλησις, ἔλλειψις ἐντάσεως: Παχυμ.Γ.Ἀνδρ.Παλ.5,18,282Β ἐξασθένησις δυνάμεως - τοῦ ὀργανισμοῦ - οἰκονομική.

ἐξασθενητικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ.δημ. ὁ ἐπιφέρων ἐξασθένησιν, ἐξάντλησιν, κατάπτωσιν: ἐξασθενικὴ δίαιτα· ἐπιρρ. -ῶς, δημ. -ά.

ἐξασθενίζω νεώτ. κ. δημ. καθιστῶ ἀσθενὲς ἢ ἀσθενέστερον, ἐπιφέρω ἐξάντλησιν, κατάπτωσιν, ἀδυνατίζω τι ἤ τινα: ἡ ἀρρώστια τὸν ἐξησθένισε· || κ. παθ. χάνω δυνάμεις, ὑφίσταμαι ἐξάντλησιν.

ἐξασθένισις-εως (ἡ) νεώτ.,δημ.-η ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξασθενίζω βλ.λ., ἢ ἡ κατάστασις τοῦ ἐξασθενίζομαι, ἐξάντλησις, ἐξαδυνάτισις.

ἐξασθενῶ-έω κ. νεώτ. ἀπόλλυμι δυνάμεις, σθένος, ἀδυνατίζω, ὑφίσταμαι ἐξάντλησιν, κατάπτωσιν: Ἱππ.Νούσ.4,43 οὐκ ἐξασθενέωμεν τελείως, Ἀριστλ.ΗΜ 1203b,11· || γίνομαι ἀσθενέστερος, ἀδυνατίζω ὡς πρός τι, μετὰ δοτ.: Διόδ.Σ 20,78 ἐξησθένησε τοῖς λογισμοῖς· || ὁμ. κ. μετ' ἀπαρφ. στεροῦμαι ἐπαρκοῦς δυνάμεως, ὥστε νά..: Αἰλ.Τακτ.1,5 ὁσάκις ἂν ὁ λόγος ἐξασθενήσῃ ἐναργῶς παραστῆσαι· **2)** πάπ. εὑρίσκομαι εἰς οἰκονομικὴν στενοχωρίαν.

ἐξασθενῶ-όω νεώτ. ἐξασθενίζω βλ.λ., ἐπιφέρω εἴς τι ἐξασθένησιν, ἀδυναμίαν.

ἐξασθένωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἐξασθένισις βλ.λ.

ἐξασθενωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐπιφέρων ἐξασθένωσιν, κατάπτωσιν σωματικὴν ἢ ψυχικήν, ἐξαντλητικός· ἐπίρρ. -ῶς.

ἐξασθμαίνω γλωσσ. ἀσθμαίνω, πνευστιῶ.

ἑξάσιν Ἐπιγρ. Ἀξώμης δοτ. πληθ. τοῦ ἕξ: παρασχόμενοι τοῖς ἑξάσιν βασιλείσκοις βόας ΜΕ'.

ἑξασκελής-οῦς-ές μτγν. ὁ ἔχων ἓξ σκέλη, ὁ εἰς ἓξ μέρη ἐσχισμένος: Ἡλιόδ.π.Ὀρειβ.46,19,2, Γαλ. 18(1),774, Παῦλ.Αἰγ.6,60 ἑξασκελέσιν ἐπιδέσμοις.

ἐξάσκησις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. -η ἐκγύμνασις, ἐκπαίδευσις, ἄσκησις εἴς τι: ἐ- εἰς τὴν σκοποβολήν· || ἡ ἐν τῇ πράξει ἐκτέλεσις, ἡ ἐφαρμογὴ θεωρητικῶς ἢ ἄ. διὰ μαθήσεως κεκτημένων γνώσεων: ἐξάσκησις ἐπαγγέλματος.

ἐξασκῶ-έω κ. μσν. κ. νεώτ. κοσμῶ, περιβάλλω, ἐνδύω: Σοφ.ΟΚ 1603 ἐσθῆτί τ' ἐξήσκησαν ᾗ νομίζεται· || διευθετῶ: Εὐρ.Ἠλ.1071 ξανθὸν κατόπτρῳ πλόκαμον ἐξήσκεις κόμης· || παθ. περιβάλλομαι, κοσμῶμαι: Λυκόφρ.858 ὄργανον φυτοῖσιν ἐξησκημένον· || όμ. παθ. ἐφοδιάζομαι διά τινος: Εὐρ.Ρῆσ.922 ὀργάνοισιν ἐξησκημέναι Μοῦσαι, Λουκ.Ἔρωτ.10· **2)** ἐπιμελοῦμαι, ἐπεξεργάζομαι, περιποιοῦμαί τι, παθ.: Ἑλλην.Ὀξ. 12,5 (ἡ χώρα) ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐξήσκητο καὶ διαπεποίητο, Εὔβουλ.84, Λουκ.Νεκρ.Δ 24,1 μνῆμα.. ἐς κάλλος ἐξησκημένον· **3)** ἀσκῶ, γυμνάζω, διδάσκω, ἐκπαιδεύω: Πλάτ.Κλειτ.407Β οἵτινες ἐξασκήσουσι καὶ ἐκμελετήσουσιν ἱκανῶς (τοὺς υἱούς), Δίων Κ 48,49 ἐ- τὸ ναυτικόν· κ. παθ.: Ξεν.Ἱππαρχ.2,1 ἢν δὲ δὴ σοι ταῦτα πάντα ἐξησκημένοι ὦσιν οἱ ἱππεῖς, Πλούτ.Νικ.5 καὶ μουσικὴν ἐξησκημένος ὑπ' αὐτοῦ, Γλυκ.Ἐπ.16,74· **4)** διὰ συνεχοῦς ἀσκήσεως κτῶμαι, μαθαίνω: Πλούτ. Περ.4, Θεμιστ.Λόγ.18,217C τέχνης ἐπαίνους, ἣν οὐκ ἐξήσκησεν· **5)** νεώτ. ἐφαρμόζω θεωρητικῶς ἀναπτυχθεῖσάν μοι διδασκαλίαν, θεωρητικῶς κεκτημένας γνώσεις, ἐκτελῶ, μετέρχομαι: ἐξασκεῖ τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα· **6)** ὁμ. νεώτ. ἀναφορ. πρὸς ἱκανότητα, δύναμιν ἣν ἔχω, ἐπιβάλλω, ἐφαρμόζω, ἐνεργῶ ἐπί τινος: ἐξασκεῖ ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ πατρός του - γοητείαν ἐπὶ τῶν γυναικῶν.

ἑξάσπερμος-ον νεώτ. βοταν. ἐπὶ κατηγορίας καρπῶν, ὁ περιέχων ἓξ σπέρματα.

ἔξασπρος-ον μσν. κατάλευκος, κάτασπρος: Κορ.Ἄτ.5,117 ἐν λ. κάτασπρος.

ἑξασσός-ή-όν πάπ. εἰς ἓξ ἀντίγραφα: Πάπ. κύρια ταῦτα τὰ γράμματα, ἑξασσὰ γραφέντα.

ἑξαστάδιος-ον μτγν. ὁ εἰς ἔκτασιν ἓξ σταδίων ἐκτεινόμενος, ἁπλούμενος: Στράβ.5,3,7.

ἑξάστερον (τὸ) μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀστερισμὸς τῆς Πλειάδος, ὡς ἀποτελούμενος ὑπὸ ἓξ ἀστέρων: Σχόλ.Ἡσίοδ.Ἔργ.383, Εὐστ.Ἰλ.870,26.

ἑξάστηλος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἓξ στήλας, ὁ ἀποτελούμενος ἀπὸ ἓξ στήλας τυπογραφικάς: ἑξ- ἐφημερίς - ἄρθρον - κατάστιχον.

ἑξαστις-ιος (ἡ) κ. ἐξεστις, παρυφή, οὔγια: Ἱππ. Κατ' Ἰητρ.744 ὀθόνια κοῦφα.. μὴ ἔχοντα συρραφὰς μηθ' ἑξαστίας, Ἡλιόδ.π.Ὀρειβ.46,19,2· || Ἐπιγρ. κροσσός, θύσανος.

ἑξάστιχος-ο(ν) σχόλ., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀποτελούμενος ἀπὸ ἓξ στίχους γραμμάτων: Σχόλ.Διον. Τραγ.191Η ἑξάστιχον σχῆμα, - ἑξάστ- ἀγγελία - ποίημα· || ἑξάστιχος στροφὴ (ἡ) νεώτ. μετρ. ἡ στροφή, ἡ ἀποτελουμένη ἀπὸ μίαν τετράστιχον καὶ δύο ἄλλους ὁμοιοκαταληκτοῦντας στίχους· || τὸ οὐδ. ἑξάστιχο(ν) ὡς οὐσ. ἡ ἑξάστιχος στροφή.

ἑξάστοιχος-ον κ. νεώτ. ἐπὶ κριθῆς, ὁ ἔχων ἓξ στοίχους, ἤτοι ἓξ σειρὰς κόκκων εἰς τὸν στάχυν: Θεόφρ.ΦΙ 8,4,2.

ἐξαστοχῶ-έω μσν. ἐπιτατ. τοῦ ἀστοχῶ βλ.λ. : Μιχ.᾿Ατταλ.114,16 Ῥωμαῖοι μεγάλης νίκης καὶ αὐχήματος ἐξηστόχησαν.

ἐξάστρα (ἡ) δημ. ὁ ἀστερισμὸς πλειάς (ἡ), ἀ.συνηθέστ. πούλια : Γρυπ.Σκ.Τερρ.65,2 ἡ Νύχτα.. γυρνάει τὸν Ἐφταπάρθενο χορὸ καὶ τὴν Ἐξάστρα.

ἐξαστράπτω μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἐπιτατ. τοῦ ἀστράπτω, λάμπω ὡς ἀστραπή : ΠΔ Να.3,3 στιλβούσης ῥομφαίας, καὶ ἐξαστραπτόντων ὅπλων, ΚΔ Λουκ.9,29· ‖ ὁμ. κ. ἐπὶ τοῦ φωτὸς τοῦ ἡλίου : Ζωσ.᾿Αλχ.111Β· ‖ κ. μτφ. : Τρυφιόδ.103 ἐξήστραπτε φόβῳ καὶ κάλλεϊ πολλῷ, Διγεν.᾿Ακρ.2863.

ἐξάστῦλος-ον μτγν. ἐπὶ ναῶν, ὁ ἔχων ἓξ στύλους κατὰ μέτωπον : Βιτρ.3,3,7.

ἐξαστῷος-ον μσν. ἐπὶ οἰκοδομῶν, ὁ ἔχων ἓξ στοάς βλ.λ. : Μαλάλ.11,388.

ἐξασύλλᾰβος(-η)-ο(ν) μτγν. κ. δημ. ὁ ἐξ ἓξ συλλαβῶν ἀποτελούμενος : ᾿Αριστείδ.Κ1,22 ἑ- πόδες, Σχόλ.᾿Αριστφ.῎Ορν.738 ἐξασύλλαβος χορίαμβος.

ἐξασφαλίζω μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. κάμνω τι νὰ ἔχῃ ἀσφάλειαν, νὰ μὴ εὑρίσκηται ἐκτεθειμένον εἰς κίνδυνον, θέτω τι εἰς μέρος ἀσφαλές : Κικ.᾿Αττ.6,4,3 τοῦτο δὴ περισκεψάμενος τὰ λοιπὰ ἐξασφαλίσαι, - ἐξησφάλισα τὰ κοσμήματά μου εἰς κρύπτην· ‖ νεώτ. κ. δημ. καθιστῶ τι ἀσφαλές, ἰδίως ἀπὸ οἰκονομικῆς ἀπόψεως : ἐξησφάλισε τὸ μέλλον του· **2**) κ. νεώτ. κ. δημ. συνήθ. μέσ. -ομαι κάμνω τι ἀσφαλὲς ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, προφυλάσσω ἀπὸ κινδύνου τὰ ἐμοὶ ἀνήκοντα : Φιλόδ.Ρητ.2,141S ἐξασφαλισάμενος τὰ καθ᾿ αὑτόν, ᾿Επίγρ. ἐξασφαλισάμενος τὰ κύκλου σανίσιν· ‖ νεώτ. κ. δημ. ἀπολ. ἐν μέσ. σημ. κ. κτ. τοὺς παθ. τ. κάμνω ἢ ἐπιδιώκω νὰ γίνῃ ἀσφαλὲς τὸ ἐμοὶ ἀνῆκον, κυρ. ἐν ἀναφ. πρὸς οἰκονομικὰς ἀπόψεις : ἐξησφαλίσθην δι᾿ ὑποθήκης, - πρὶν τοῦ δώσῃς χρήματα φρόντισε νὰ ἐξασφαλισθῇς· ‖ ὁμ. ἀπολ. ἐν τοῖς παρῳχ. χρ. ἐξησφαλίσθην -ηκα -ισμένος εἰδ. ἔχω οἰκονομικῶς καταστήσει ἀσφαλὲς τὸ μέλλον μου, ἔχω βεβαίαν τὴν ἐν τῷ μέλλοντι οἰκονομικὴν ἐπάρκειάν μου : χάρις εἰς τὴν προῖκα ἐξησφαλίσθη· **3**) μέσ. ἀναφ. πρὸς πρόσ., μετὰ δοτ. δηλούσης τὸ μέσον, τὸ ὄργανον, κάμνω νὰ εἶναι ἀσφαλὴς ἡ πρός με πίστις, ὑποχρέωσις, ἀφοσίωσίς τινος : ᾿Ιώσ.ΠΙ 2,8,7 ἐξασφαλιζόμενος ὅρκοις τινάς· **4**) μσν. μέσ. μετὰ γεν. κατ᾿ ἀρνητ. ἐκφοράν, κωλύω, ἐμποδίζω τινὰ ἀπό τινος ἐνεργείας : ΚΠορφ.῎Εκθ.361D ἐξασφαλιζόμενος αὐτὸν τοῦ μὴ δῆσαι χεῖρας εἰς ἕτερον βαρβάτην· **5**) μσν., νεώτ. κ. δημ. μετὰ γεν. ἐμπροθ. (ἀπό), δημ. ὁμ. μετ᾿ αἰτ. προφυλάσσω τινὰ ἢ τι ἀπὸ τὴν ὑπό τινος προσ. ἢ πράγμ. βλάβην, κ. μέσ. προφυλάσσομαι : Μιχ.᾿Ατταλ. ἐν Σάθ.1,65 ἐξασφαλιζόμεθα ἀπό τε τῶν κατὰ καιροὺς σακελλαρίων, - διὰ τοῦ τείχους ἐξησφάλισαν τὴν πόλιν (ἐξησφαλίσθησαν), - μὲ τὸ νέο νόμο τὸ Δημόσιο ἐξασφαλίσθηκε ἀπὸ τὸ λαθρεμπόριο· ρηματ.π. ἐξασφάλισις, ἐξασφάλισμα.

ἐξασφάλισις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. -η ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξασφαλίζω βλ.λ.1),2),5) : ἐξασφ- χρημάτων - προικὸς - τῶν παιδιῶν του.

ἐξασφάλισμα-ατος (τό) νεώτ. κ. δημ. ἡ πρᾶξις δι᾿ ἧς ἢ τὸ πρᾶγμα δι᾿ οὗ ἐξασφαλίζεταί τις : δὲν εἶναι ἐπαρκὲς ἐ- ἡ δευτέρα ὑποθήκη.

ἐξασφαλιστικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ χρήσιμος ἢ ὁ παρεχόμενος ἢ συνομολογούμενος πρὸς ἐξασφάλισιν.

ἐξασφάλιστρον (τό) νεώτ. τὸ μέσον, τὸ ὄργανον δι᾿ οὗ ἐξασφαλίζεταί τι.

ἐξασχιδής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἐσχισμένος, διῃρημένος εἰς ἓξ μέρη· ἐπίρρ. -ῶς.

ἐξατάξιος(-α)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ σχολείου, ὁ ἔχων, περιλαμβάνων ἓξ τάξεις.

ἐξατῑμάζω ἀτιμάζω ἐξ ὁλοκλήρου, δθ. καταφρονῶ, περιφρονῶ : Σοφ.ΟΚ 1378 καὶ μὴ ᾿ξατιμάζητον, εἰ τυφλοῦ πατρὸς τοιώδ᾿ ἐφύτην, ΠΔ Βασ.1,17,42 καὶ ἐξητίμασεν αὐτόν.

ἐξατιμῶ-άω μτγν. ἐξατιμάζω βλ.λ.:Φιλόδ.Ρητ.2,174S.

ἐξατιμῶ-όω μτγν. κ. μσν. ἐπάγω εἴς τινα πλήρη, μεγάλην ἀτιμίαν : Παχυμ.Γ ᾿Ανδρ.Πολ.5,24,299C· κ. παθ. : ΠΔ ᾿Ιεζ.16,61 ἐξατιμωθήσῃ ἐν τῷ ἀναλαβεῖν σε τὰς ἀδελφάς σου τὰς πρεσβυτέρας.

ἐξατμιδῶ-όω μτγν. ἐξατμίζω βλ.λ.

ἐξατμίζω κ. νεώτ. κ. δημ., παθ. ἀόρ. δημ. ἐξατμίσθηκα κ. μτχ. παθ. παρακ. ἐξατμισμένος κάμνω ὑγρόν τι νὰ μεταβληθῇ εἰς ἀτμὸν ἢ γεν. εἰς ἀέριον : ᾿Αριστλ.Μετ.347b,27 τοῦ πυρὸς ἐξατμίσαντος ἐκ τῆς γῆς τὸ ὑγρόν, - ἐξατμίζω τὸ ὕδωρ διὰ βρασμοῦ· ‖ νεώτ. κ. δημ. ἐνεργῶ οὕτως, ὥστε νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ κεκλεισμένου σκεύους ὁ ἀτμὸς ζέοντος ὑγροῦ : ἐξάτμισε τὴ μηχανή - τὸ καζάνι· ‖ συνήθ. παθ. -ίζομαι ἐπὶ ὑγροῦ, μεταβάλλομαι εἰς ἀτμόν, ἔχω τὴν ἰδιότητα, τὴν ῥοπὴν νὰ γίνωμαι ἀτμός, ἀέριον : ᾿Αριστλ.Μετ.4,16,5 τῶν μὲν οὖν ὑγρῶν ὅσα μὲν ἐξατμίζεται ὕδατος· ‖ νεώτ. κ. δημ. ἡ μτχ. παθ. παρακ. -ισμένος ἐπὶ λέβητος μηχανῆς, ἔχω ἀποβάλει τὸν ἐν ἐμοὶ ἀτμόν : ἐξατμ- μηχανὴ - καζάνι· ‖ νεώτ. κ. δημ. συνεκδ. ἐπὶ ἀφροῦ ὑγρῶν, ἐκλείπω, σβήνω : οἱ ἀφροὶ τοῦ κύματος ἐξητμίζοντο γοργῶς ἐπὶ τῆς παραλίας, Βαλαωρ. Σήμαντρον 190· ‖ ὁμ. παθ. μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ οἴνου κ. γεν. ἐπὶ ὑγροῦ ἔχοντος πτητικὰ ἔλαια, χάνω τὸ ὅλον ἢ μέρος τῶν ἐν ἐμοὶ πτητικῶν ἐλαίων, ξεθυμαίνω : Διογ.Λ 7,152 ὁ οἶνος ἐξατμιζόμενος,-ἐξεβούλλωσε τὸ μπουκαλάκι καὶ τὸ ἄρωμα ἐξατμίσθηκε· **2**) ὁμ. σημ. ἀμτβ. ἐν τῷ ἐνεργ. : ᾿Αριστλ.Μετ.383a,16· **3**) παθ. νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἐξαφανίζομαι ὡς νὰ μετετράπην εἰς ἀτμόν : Δροσ.Βοτάν.14 ἡ ἀμοιβαία συμπάθεια πολλάκις ἐξατμίζεται, - μὲ τὴν ἡλικίαν τὸ ἐρωτικὸν πάθος ἐξατμίζεται, - ἐξητμίσθησαν αἱ ἐλπίδες, - ἡ δημοτικότης του, - στὸ χρηματιστήριο ἐξατμίσθηκαν πολλὲς περιουσίες· ρηματ. π. ἐξάτμισις, ἐξάτμισμα, ἐξατμισμός.

ἐξατμισίμετρον (τό) νεώτ. μετεωρ. ὄργανον πρὸς προσδιορισμὸν τῆς ἀναλογίας τῆς ἐξατμίσεως τοῦ ὕδατος εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν.

ἐξατμίσιμος-ον νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ ἐξατμισθῇ, μεταβληθῇ εἰς ἀτμόν.

ἐξάτμισις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ., δημ. -η ἡ μετατροπὴ ὑγροῦ εἰς ἀτμὸν ἢ ἄλλο ἀέριον : Οἰκουμ.᾿Εξήγ. εἰς ᾿Επιστ.Πατρ.214,18, - ἐξάτμισις ὕδατος - οἰνοπνεύματος· ‖ νεώτ. φυσ. ἡ φυσικὴ δρᾶσις, καθ᾿ ἣν τὰ σώματα μεταβαίνουν ἐκ τῆς ὑγρᾶς καταστάσεως εἰς τὴν ἀέριον· **2**) νεώτ. ἡ γινομένη ἐκφυγὴ ἀτμοῦ ἢ ἀερίου ἀπὸ λέβητος ἀτμομηχανῆς : ἐξάτμισις ἀτμαμάξης - αὐτοκινήτου· **3**) ὁμ. νεώτ. μτφ. ταχεῖα ἐξαφάνισις, ἀφανισμός : ἐξάτμισις προικὸς - ἐλπίδων - ὑποσχέσεων.

ἐξατμισμός (ὁ) μτγν. ἐξάτμισις βλ.λ.: ᾿Επικ.Φυσ.908,6.

ἐξατμιστήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ., δημ. -ήρας τὸ ὄργανον δι᾿ οὗ γίνεται ἡ ἐξάτμισις, ἡ ἐκβολὴ ἀτμοῦ ἢ ἄλλων ἀερίων : ἐξ- ἀτμομηχανῆς - αἰθούσης - ἀποπάτου· **2**) εἰδ. μηχαν. ὡς οὐσ. συσκευὴ (μηχανή) πρὸς παρασκευὴν γλυκέος ὕδατος, ἐν χρ. συνήθ. ἐν πλοίοις ἢ ἐν παραλίοις ἀνύδροις οἰκισμοῖς : εἰς τὸ ῎Αδεν λειτουργοῦσι τρεῖς μεγάλοι ἐξατμιστῆρες, ἐξ ὧν ὑδρεύεται ἡ πόλις· **3**) ὁμ. συσκευὴ πετρελαιομηχανῶν, ἐν ᾗ τὸ ἀκάθαρτον πετρέλαιον μετατρέπεται εἰς ἀτμὸν διὰ τῆς θερμότητος τῶν ἀερίων τῆς ἐκροῆς.

ἐξατμιστικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ χρήσιμος πρὸς ἐξάτμισιν : ἐξατμιστικὴ συσκευή· ἐπίρρ. -ῶς.

ἐξατμιῶ-άω ἐξατμίζω βλ.λ. : ῾Ιππ.Νούσ.4,49.

ἐξατομίκευσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ

ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξατομικεύειν βλ.λ. : **ἐξατομίκευσις ποινῆς** (δίκ. ἡ ἀναλόγως τοῦ ἀτόμου ἐπιβολὴ ποινῆς καὶ οὐχὶ ἀναλόγως τοῦ ἐγκλήματος).

ἐξατομικεύω νεώτ. καθιστῶ τι ἀτομικόν, συμμορφώνω τι πρὸς τάς ἰδιότητος ἀτόμου τινός.

ἐξατομικός-ή-όν νεώτ. χημ. ὁ ἔχων ἕξ ἀτομικότητας βλ.λ.I I, ἀ. ἐξοσθενής.

ἔξατον (τὸ) γλωσσ. κ. μον. ὁ ἐξώστης· **2**) μσν. κ. **ἐξάϊτον** πρόστῳον οἰκίας : Δουκάγγ.

ἐξάτον (τὸ) ἕτερος τ. τοῦ ἔξατον βλ.λ.II, κάθισμα ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας.

ἐξατονίζομαι μτγν. γίνομαι ἄτονος, χαλαρός, χαῦνος : Σωρ.I,46.

ἑξάτονος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἕξ μουσικοὺς τόνους : Πλούτ.Ἠθ.1028Ε, Ἀριστείδ.Κ Μουσ.21 **ἑ- σύστημα**,

ἐξατονῶ-έω ἀτονῶ τελείως, εἶμαι κεκμηκώς, κατάκοπος : Ἀριστλ.ΖΙ 630b,8 **ὅταν δὲ πληγῇ, φεύγει καὶ ὑπομένει, ὅταν ἐξατονῇ**· || εἶμαι ἐξηντλημένος : Φίλ.2;672 **ἐξατονεῖν ἐκ τῆς νηστείας.**

ἑξάτοξος-ον νεώτ., ἐπὶ δομῆς, ὁ ἔχων ἕξ τόξα : **γέφυρα ἑξάτοξος.**

ἐξατραπεύω Ἐπιγρ. σατραπεύω.

ἐξατράπης (ὁ) ὁ σατράπης βλ.λ.

ἑξάτροχος-ον νεώτ. ὁ ἔχων ἕξ τροχούς : ἑξάτροχος **ἅμαξα - μηχανή.**

ἐξαττικίζω κ. μσν. κ. νεώτ.· Φρύν.ἐν ΑΒ 12,26 «ἀττικίζειν καὶ ἐξαττικίζειν, τὸ τὰ Ἀττικῶν φρονεῖν»· **2**) αὐτ. «τὸ Ἀττικῶς λέγειν»· **3**) μον. κ. νεώτ. **ἐπὶ λ.** ἢ φρ. ἢ γεν. λόγον, δίδω ἀττικὸν τύπον, συνηθ.παθ.:Φώτ.Βιβλ.86,15 **ἐξηττικισμέναις λέξεσιν.**

ἐξαττικισμός (ὁ) νεώτ. ἡ τάσις πρὸς μεταβολὴν τῆς γλώασης κατὰ τὴν ἀττικὴν διάλεκτον.

ἐξάττω ἀττ. συνηρ. τ. τοῦ ἐξαΐσσω βλ.λ. : Φιλόδ.Μουσ.12Κ **ἐξαττούσης** (τῆς ψυχῆς) **καὶ φερομένης πρός τι**· || τὸ οὐδ. τῆς μτχ. ἐνάρθρ. ὡς οὐσ. **τὸ ἐξᾶττον** ἡ σφοδρότης : Πλούτ.Ἠθ.83Ε.

ἐξαττῶ-άω κοσκινίζω καλῶς, παθ. : Ἀντιφάν.π. Ἀθήν.3,127Β **σεμίδαλις . . , σφόδρ᾽ ἐξηττημένη.**

ἐξατωρία (ἡ) (λατ) μσν. κ. **-ρεία** (Σουΐδ.) ἀπαλλαγὴ ἐκ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας· Σουΐδ. « ἐλευθερία ἀπὸ στρατείας » : Λέων Τακτ.20,21.

ἐξαυάζω (αὖος) ἐξαυαίνω βλ.λ. : Θεόφρ.π Φώτ. Βιβλ.525,8 **τοὺς θώρακας ἐξαυάζοντες αὐτό** (τὸ δέρμα τοῦ ταράνδου) **ποιοῦνται.**

ἐξαυαίνω ἐντελῶς ξηραίνω, ἀποξηραίνω : Ἡρ. 4,173 **ὁ νότος σφι πνέων ἄνεμος τὰ ἔλυτρα τῶν ὑδάτων ἐξηύηνε**· κ. παθ. : Ἡρ.4,151 τὰ δένδρεα **πάντα ἐξαυάνθη**· **2**) ὅθ. παθ. **ἐξαυαίνομαι** ἀποθνήσκω· Ἡσ. «ἐξαυαίνεται, ἀποθνήσκει» : Ἀριστφ.π.Σουΐδ. ἐν λ. αὐαίνεται **παιδάριον ἐξ-.**

ἐξαυγάζομαι (αὐγή) μσν αὐγάζω, λάμπω ζωηρῶς : Φιλοστόργ.589Β.

ἐξαύγεια (ἡ) μσν. λάμψις : Ἀνδρ Κρ.175C.

ἐξαυγής-οῦς-ές (αὐγή) ὁ διαυγῶς λάμπων, λάμπων ἐκ λευκότητος, κατάλευκος : Εὐρ.Ῥῆσ.304 **πώλων ἔκλῃε χιόνος ἐξαυγεστέρων.**

ἔξαυγας-ον μτγν. κ. μσν. ὁ μὴ ὕπαυγος βλ.λ., οἷον ὁ ὀλιγώτερον τῶν δεκαπέντε μοιρῶν κείμενος ἀπὸ τοῦ ἡλίου : Πορφ.π.Ἡφαιστ.Ἀστρ.2.18.

ἐξαυδῶ-άω (αὐδή) λέγω φανερῶς, καθαρά, ξεστομίζω : Ἰλ.Α 363 **ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ,** Πίνδ. Ν 10,150, Σοφ.Φιλ.1244 **σοφὸς πεφυκὼς οὐδὲν ἐξαυδᾷς σοφόν**· || ὁμ. κ. μέσ. : Αἰσχ.Χο.151 **παιᾶνα τοῦ θανόντος ἐξαυδωμένας.**

ἐξαυθαδίζομαι ἐπιτατ. τοῦ αὐθαδίζομαι : Ἰώσ. ΑΙ 15,10,4 **τοὺς παντάπασιν ἐξαυθαδιζομένους.**

ἐξαυθέντησις-εως (ἡ) μσν. (αὐθέντης) τὸ δίκαιον τῆς ἐπικυριαρχίας : Στουδ.Θεόδ.1820.

ἐξαυθεντῶ μον. λαμβάνω ἐξουσίαν : Στουδ. Θεοδ.1505 **ἐξαυθεντήσας βασιλικῷ συγγράμματι στρατιώτης** || ἐξαυθεντῶ ἐμαυτῷ ἐνεργῶ αὐθαιρέτως, μὲ τὸ ἔτσι θέλω : αὐτ.1020.

ἐξαῦδις ἐπίρρ. ἐξαῦτις βλ. λ.

ἐξαυλακία (ἡ) Ἐπιγρ. ἔκρυσις ἐξ αὔλακος, ἐκροή· || μτφ. ἐπὶ χρόνου, προέλευσις : **μετὰ δὲ τὴν ἐξαυλακίαν τῶν εἴκοσι ἡμερῶν.**

ἐξαυλακίζω μτγν. ἐκχέω, διαχέω, διασπείρω, σκορπίζω : Ἰω. Λυδ.Ρωμ. 2,8 **ἐξαυλακίζειν πλοῦτον.**

ἐξαυλίζομαι ἐξέρχομαι ἐκ τοῦ στρατοπέδου καὶ καταλύω που : Ξεν. Ἀν. 7,8,21 **ἐξαυλίζεται εἰς κώμας,** Λουκ. Ἀλ. Ἱστ. 1,37.

ἔξαυλος-ον μτγν. ἄχρηστος ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως αὐλός : Πολυδ. 4,73.

ἐξαυλοῦμαι-έομαι παθ. μτγν. κ. μσν. ἐπὶ τῆς γλωττίδος αὐλοῦ, καθίσταμαι ἄχρηστος, φθείρομαι· Πολυδ. 4,67 «ἐξηυλημέναι γλῶτται, αἱ παλαιαί». || ὁμ. σημ. κ. **ἐπὶ ὤτων** : Σχολ. Ἀριστφ. Ἀχ. 681 **οἱ ἐξηυλωμένοι τὰ ὦτα**· || μσν. κ. μτφ. διαφθείρομαι : Εὐστ. Πον. 79,55 **ἤθους ὄντα ἐξηυλημένου.**

ἐξαϋλῶ-όω νεώτ., δημ. **-ώνω** καθιστῶ τι ἄϋλον, ἐξιδανικεύω, συνήθ. παθ.

ἐξαΰλωσις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. **-η** ἡ μεταβολὴ εἰς ἄϋλον κατάστασιν, ἐξιδανίκευσις.

ἐξαύξω ἐπιταχύνω τὴν αὔξησίν τινος : Θεόφρ.Φ Αἴτ.1,22,1· || παθ. ταχέως αὐξάνομαι : αὐτ.6,6,6 **ἑωμένη γὰρ ἐξαύξεται καὶ ἀπολοχμοῦται.**

ἐξαύομαι μέσ., ἀόρ. α' **ἐξαύσατο** θερμαίνω : Ἐρατοσθ.24 **ἐξαύσατο βαυνόν.**

ἔξαυος-ον λίαν ξηρός, στεγνός, **διψαλέος** : Ἀλκ.ΑΠ Συμπλ.4,11 (ἀμφ.).

ἐξαυστήρ-ῆρος (ὁ) κ. Ἐπιγρ. κ. **ἐξαύστης** ἁρπάγη, δι᾽ ἧς λαμβάνεται τὸ κρέας ἐκ τῆς χύτρας· Πολυδ.6,88 « κρεάγρα, ἁρπάγη » : Αἰσχ.ἀπ.2.

ἐξαύστριον (τὸ) Ἐπιγρ. ὑποκορ. τοῦ **ἐξαυστήρ.**

ἐξαυτῆς ἐπίρρ. ἀντὶ **ἐξ αὐτῆς** (τῆς ὁδοῦ), **ὅθ.** παραυτα, παραυτίκα : Θέογν.230 **ἄτη δ᾽ ἐξαυτῆς ἀναφαίνεται,** Ἄρατ.641, ΚΔ Μᾶρκ.6,25 **θέλω ἵνα μοι δῷς ἐξαυτῆς ἐπὶ πίνακι τὴν κεφαλὴν Ἰωάννου.**

ἐξαῦτις ἐπίρρ. ἐπ. ἅπαξ ἔτι, πάλιν : Ἰλ.Α 223 **Πηλεΐδης δ᾽ ἐξαῦτις ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν Ἀτρεΐδην προσέειπε,** Ἀρχίλ.6, Πάπ. **ἐξεῖναι . .** (αὐτῇ) ἐξαῦτις **συναρμόζεσθαι, ᾧ ἐὰν βούληται ἀνδρί**· **2**) ἐπὶ τόπου, ὀπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω : Ἰλ.Π 654 ἐξαῦτις Τρῶάς **τε . . ὤσαιτο προτὶ ἄστυ,** Ἀπολλ. Ρ 3,482· **3**) ἐπὶ χρόνου, ἔπειτα : Ριαν.25.

ἐξαυτομολῶ-έω αὐτομολῶ ἔκ τινος τόπου : Ἀριστφ.Νεφ.1104 **δέξασθέ μου θοἰμάτιον, ὡς** ἐξαυτομολῶ **πρὸς ὑμᾶς**· **2**) παθ. προδίδομαι ὑπὸ αὐτομολησάντων : Αἰν.Τακτ.24,16 **οὕτω γὰρ ἂν ἥκιστα** ἐξαυτομολοῖτο τὸ **σύνθημα.**

ἐξαυτοσχεδιάζω μσν. πράττω τι αὐτοσχεδίως, ἐκ τοῦ προχείρου : Ἀκροπ.Γ Ἱστ.40Α.

ἐξαυχενισμός (ὁ) μτγν. ἐκτραχηλισμός, αὐθάδεια, ἀνταρσία : Ἀκυλ.ΠΔ Να.3,1.

ἐξαυχμῶ-όω (1) μτγν. ξηραίνω, **κ. παθ. : Διογ.** Λ 7,141 ἐξαυχμοῦται **καὶ ἐξυδατοῦται.**

ἐξαυχμῶ-άω (2) ἢ **-έω** ξηραίνομαι : Θεόφρ.Φ Αἴτ.5,9,8 **ὅταν ἐξαυχμῶσι δι᾽ ἀνυδρίαν.**

ἐξαυχῶ-έω μεγαλαυχῶ, καυχῶμαι, μετὰ μτχ. : Αἰσχ.Ἀγ.872 **χθονὸς τρίμοιρον χλαῖναν ἐξηύχει λαβεῖν**· || ὁμ. μετ᾽ ἀπαρφ. μέλλ. ἢ κ. ἐνεστ. : Σοφ.Ἀντ.390 **σχολῇ ποθ᾽ ἥξειν δεῦρ᾽ ἂν ἐξηύχουν ἐγὼ ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς,** Εὐρ.Ἱκ.504· || κ. μετ᾽ αἰτ. πράγμ. : Σοφ.Φιλ.869 **τοῦτ᾽ ἂν ἐξ- ἐγώ.**

ἐξαύω (1) ἐξάγω τι ἔκ τινος, ἰδίως ἐκ τῆς χύτρας. Ἡσ. «ἐξαῦσαι· ἐξελεῖν» : Πλάτ.Κωμ.38 **τὸν ἐγκέφαλον ἐξαύσας καταπίνει.**

ἐξαύω (2) βοῶ, φωνάζω δυνατά, ξεφωνίζω, ἐν τμήσ. : Σοφ.Τρ.365 **ἐκ δ᾽ ἦυσ᾽ ἐγώ.**

ἐξαφάζων. Ἡσ. « ἐξ ἑαυτοῦ γιγνόμενος, καὶ περιβλέπων ».

ἐξαφαιρῶ-έω ἀφαιρῶ τι ἔκ τινος, κυρ. ἐν χρ. τὸ μέσ. : Ὀδ.Χ 444 **ψυχὰς ἐξαφέλησθε καὶ ἐκλελάθοιντ᾽ Ἀφροδίτης,** Σοφ.Ἠλ.1157.

ἐξαφανίζω κ. νεώτ. κ. δημ. ἀφανίζω, καταστρέφω ἐντελῶς : Εὐθ.107,11 **παίδων ἀγόνων γόνον ἐξηφάνισε,** Ἰώσ.ΑΙ 3,15,1 **γένος ἐξηφάνισε,** Ἰάμβ).Προτρ 21 **τι τῆς μνήμης ἐκκάθαιρε καὶ ἐξηφάνισε, - ἐξηφάνισε τὴν ἐπιστολήν**· **2**) μέσ. κ. παθ. γίνομαι ἐντελῶς ἀφανής, ἐκλείπω : Πλάτ. Πολιτ.270Ε **τὸ δ' ἐντεῦθεν ἤδη μαρσινόμενα κομιδῇ τὸ πάμπαν ἐξηφανίζετο, - ἐξηφανίσθησαν τὰ τρόφιμα**· || νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀρσ. πληθ. ὡς οὐσ. **ἐξαφανισθέντες** ἀπολεσθέντες ἐν πολέμῳ στρατιῶται, περὶ ὧν δὲν ἐβεβαιώθη οὔτε θάνατος, οὔτε αἰχμαλωσία.

ἐξαφάνισις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. -η ἐντελὴς ἀφάνεια, ἔκλειψις, ἀπώλεια : Νεκτάρ.'Ομ.8, **ἐξαφ- βιβλίου - τροφῶν - ἐπιστολῆς.**

ἐξαφανισμός (ὁ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἐξαφάνισις βλ.λ. : Νεῖλ.'Επιστ.99.

ἐξαφάρμακον (τὸ) μτγν. ἰατρικὸν φάρμακον, περιέχον ἓξ συστατικὰ μέρη : 'Ορειβ.ἀπ.89.

ἐξαφαρπάζω μσν. ἁρπάζω ἔκ τινος : Τζέτζ. ἐν 'Αν.Κρ.3,331,17 **εἴπερ μὴ μόρος με δεινὸς ἐξαφαρπάσῃ βίου.**

ἐξαφεδροῦμαι-όομαι μτγν. ἐκκρίνομαι : Ἑρμ. Τρισμ.π.Στοβ.1,42 **νοστίμου αἵματος ἐξαφεδρουμένου** (ἀμφ., πιθ. διόρθ. ἐξαφιδρουμένου).

ἐξαφή (ἡ) γλωσσ. ἐπαφή.

ἐξαφιδροῦμαι-όομαι διόρθ. τοῦ ἐξαφεδροῦμαι.

ἐξαφίημι κ. μσν. ἐξαπολύω, ἐξακοντίζω : Ξεν. Ἱππ.12,12 **καὶ γὰρ ἐξαφεῖναι τὸ ἕτερον** (παλτὸν) **δυνατὸν τῷ ἐπισταμένῳ**· || ἀποστέλλω, πέμπω : Πολύβ.10,39,1· **2**) ἀπαλλάττω, ἀπολύω, ἐλευθερώνω ἀπό τινος : Σοφ.Τρ.72 **ἀλλ' ἐξαφεῖται τοῦδε** (τοῦ πονεῖν)· || γεν. ἀπολύω, ἐλευθερῶ : ΠΔ Μακκ.2,12,24 **ἐμπεσὼν.. ἠξίου μετὰ πολλῆς γοητείας ἐξαφεῖναι σῶον αὐτόν**· || εἰδ. πάπ. ἀφήνω ζῶα λυτά : Πάπ. **ἐξαφέντας τὰς ἀγέλας εἰς τοὺς ἡμετέρους καρπούς**· || παθ. μὲ ἀφήνουν νὰ φύγω, νὰ διαφύγω : Ἰώσ.ΑΙ 4,6,3· **3**) μτφ. σπαταλῶ, καταναλίσκω, διασκορπίζω : Σοφ.'Ιχν. 156 **ἐξαφίημι πλοῦτον**· **4**) μσν. ἐγκαταλείπω, ἀφήνω : Πρόδρ.Β 50 **ἐξάφες τὰ συχνὰ λουτρά.**

ἐξάφινα ἐπίρρ. πάπ. ἐξαίφνης βλ.λ.

ἐξαφίπταμαι μαν. κ. νεώτ. ἀφίπταμαι ἔκ τινος· **2**) ἰδ.μτφ. ταχέως ἀπέρχομαι : Τζέτζ.Χιλ.13,260.

ἐξαφίστημι ἀπομακρύνω, ἀφοιρῶ : ΠΔ Ἱερ. 5,25 **αἱ ἁμαρτίαι ὑμῶν ἐξαπέστησαν τὰ ἀγαθὰ ἀφ' ὑμῶν**· **2**) ἀποστέλλω, πέμπω : Πάπ. **αὐτοὺς ἐξαποστήσεις, ἐφ' οὓς καθήκει**· **3**) παθ. -αμαι μετ' ἀορ. β', παρακ. κ. ὑπερσ. ἐνεργ., ἀναχωρῶ ἢ ἀπομακρύνομαι ἔκ τινος : Σοφ.ΟΚ 561 **δεινὴν γάρ τιν' ἂν πρᾶξιν τύχοις λέξας ὁποίας ἐξαφισταίμην ἐγώ**· **4**) αὐξάνω, φθάνω αὐξάνων : Πάπ. **ἕως ἧς ἐξαφέστηκεν ἡλικίας ἤτοι δύο ἐτῶν.**

ἔξαφνα ἐπίρρ., δημ. κ. **ἄξαφνα** ἐξαίφνης, αἰφνιδίως, ἀπροσδοκήτως, ξαφνικά, ξάφνου : Θυσ. 'Αβραάμ 176 **ἔξαφνα μ' ἔτοιο θάνατο νὰ χάσω τὸ παιδί μου;,** Σολωμ.Λόρδ Μπάϋρ.135 **ὕπνος ἔξαφνα σ' ἐπῆρε**· **2**) ἂς ὑποτεθῇ ὅτι : **ἔξαφνα, παρουσιάζεται ὁ ἄντρας σου· τί θὰ κάμῃς; - ἔξαφνα ἀρρωσταίνεις· ποῦ θὰ βρῇς χρήματα;**· **3**) λόγου χάριν : **πολλοὶ ἄνθρωποι δὲν τρῶνε κρέας· ἐγώ, ἔξαφνα.**

ἐξάφνης ἐπίρρ. μσν. τ. τοῦ ἐξαίφνης βλ.λ. : Χρον. Μορ.4813P **ἐξάφνης ἐφανίστηκαν τὰ φλάμουρα.**

ἐξαφνίζω νεώτ. κ. δημ. ξαφνίζω βλ.λ.· || κ.μέσ. -ομαι : Βιζυην.Παιήμ.33,35 **ὁ πρωτομάστορης τρυγᾷ κι ἐξαφνισμένος μένει.**

(ἐ)**ξαφνικά** ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον αἰφνίδιον, ἐξαίφνης, ἔξαφνα : **μᾶς εἰδοποίησε ξαφνικά.**

ἐξαφνικός-ή-ό(ν) δημ. ξαφνικὸς βλ.λ.

ἐξάφνου ἐπίρρ. μσν.,δημ. **ξάφνου,** ἐξαίφνης βλ.λ.: Διγεν.'Ακρ.4261 **μητέρα.. ἐξάφνου ἥρπαξές την.**

ἐξαφολέκτης Ἡσ. ἄνευ ἑρμην.

ἐξαφορήσωσιν Ἡσ. « εὐπορίσωσιν ».

ἐξάφοροι (οἱ) μτγν. οἱ ὑπηρέται, οἱ βασταχταὶ οἱ φέροντες τὸ ἑξάφορον βλ.λ. : Βιτρ.10,3,7.

ἑξάφορον (τὸ) μτγν. ἐν Ρώμῃ, φορεῖον φερόμενον ὑπὸ ἓξ ἀνδρῶν : Μαρτιάλ.2,81,1.

(ἐ)**ξαφρίζω** κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἀφαιρῶ τὸν ἀφρὸν διὰ βρασμοῦ, παθ. : Διοσκ.2,101 **ἔστι μέντοι τὸ ὠμὸν** (μέλι) **φυσῶδες.. ὅθεν ἐξηφρισμένῳ δεῖ χρῆσθαι**· || δημ. ἀφαιρῶ τὸν ἀφρὸν βραζομένου σώματος· **2**) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἀναφ. πρὸς περιουσίαν κ. ἰδ. χρηματικήν, ἀφαιρῶ, μειῶ βαθμηδόν, ἢ τεχνηέντως, δολίως ἰδιοποιοῦμαι : **ἐξαφρίζει τὴν περιουσίαν τοῦ θείου του - τὴν κληρονομίαν**· κ. παθ. : **οἱ ἁπλοϊκοὶ ἐξαφρίζονται εἰς τὸ χρηματιστήριον**· **3**) μέσ. ἐξαντλῶ, ἀποβάλλω τι διὰ τοῦ ἀφρισμοῦ· κ. μτφ. : Αἰσχ.'Αγ.1067 **πρὶν αἱματηρὸν ἐξαφρίζεσθαι μένος**· **4**) μεταβάλλω εἰς ἀφρόν : Θεοδώρ.4,334 **ὑετὸν.. τῇ σφοδροτέρᾳ τῶν ἀνέμων προσβολῇ ἐξαφρίζων εἰς νιφετὸν μεταπήγνυσι**· **5**) μαν. λίαν ἀφρίζω, κ. μτφ. : Εὐστ.Πον. 100,91 **ἡ κακοποιΐα.. τὰ κύματα θραύουσα οὐκ ἐξαφρίζει εἰς θυμὸν ἀκρατῆ.**

ἐξάφρισις-εως (ἡ) νεώτ. κ. **ἐξάφρισμα,** δημ. **ξάφρισμα** βλ.λ. ἡ ἀποβολή, ἀφαίρεσις τοῦ ἀφροῦ· || κ. μτφ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐξαφρίζειν βλ.λ.2).

ἐξάφρισμα-ατος (τὸ) νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ εἰς ἀφροὺς κ. ἄ. μετὰ τοῦ ἀφροῦ οὐσίας προϊὸν τοῦ ἐξαφρίζειν βλ.λ.1)· || ἡ ἐξάφρισις βλ.λ.

ἐξαφρισμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ εἰς ἀφρὸν μεταβολή : Κλήμ.'Αλ.Παιδ.1,122.

ἐξαφριστήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. κ. **ἐξαφριστής** μέγα, ἀβαθὲς καὶ διάτρητον κοχλιάριον μετὰ μακρᾶς λαβῆς χρήσιμον διὰ τὴν ἐξάφρισιν, κεφές.

ἐξαφροῦμαι-όομαι μτγν. μεταβάλλομαι εἰς ἀφρόν : Κλήμ.'Αλ.Παιδ 1,126 **τὸ σπέρμα τοῦ ζῴου.. ἐκριπιζόμενον ἐξαφροῦται.**

ἐξάφτω μσν. ἐξάπτομαι, ἔχω ἐξάψεις, ξανάβω, μτφ ὀργίζομαι : Ἐρωτόκρ.1,2126.

ἑξάφυλλος(-η)-ο(ν) νεώτ. ὁ ἔχων ἓξ φύλλα.

ἐξαφύσσω μτγν. ἐξαφύω.

ἐξαφύω, ἐπ. μέλλ. **ἐξαφύουσιν** (Ἡσ. « ἐξαντλήσουσιν »), ποι. ἀόρ. **ἐξήφυσσεν,** ἀντλῶ ἔκ τινος, ἐξαντλῶ : 'Οδ.Ξ 95 **οἶνον δὲ φθινύθουσιν ὑπέρβιον ἐξαφύοντες,** 'Οππ.'Αλ.1,573 **ὃν πάρος ἧκε καὶ ἐξήφυσσεν ὀδόντιον.**

ἑξάφωτος(-η)-ο(ν) μτγν. ὁ ἔχων ἓξ φῶτα : Μηναῖ. 3,10 'Ωδ.4 **ἡ ἑξάφωτος λυχνία τῶν μαρτύρων.**

ἕξαχα ἐπίρρ. μτγν. ἑξαχῇ βλ.λ.: Ἡρωδιαν.Τεχν.1,496.

ἑξάχαλκος (ὁ) Ἐπιγρ. νόμισμα ἀξίας ἓξ χαλκῶν.

ἑξάχειρ-χειρος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. **ἑξάχερος** ὁ ἓξ χεῖρας ἔχων : Λουκ.'Ερμότ.74.

ἑξάχειρος-ον μτγν. ὁ ἑξάχειρ βλ.λ :Ψ Καλλισθ.3,28.

ἑξαχῇ ἐπίρρ. εἰς ἓξ μέρη : Πλάτ.Τίμ.36ΙΙ **τὴν δ' ἐντὸς σχίσας ἑξαχῇ ἑπτὰ κύκλους ἀνίσους**· **2**) εἰς ἓξ διευθύνσεις : Φίλ 1,44 **ἑξαχῇ κινεῖσθαι.**

(ἐ)**ξαχνίζω** νεώτ. κ. δημ. ὑποβάλλω εἰς ἐξάχνωσιν βλ.λ., ἄ. ἐξαχνῶ· **2**) ἀποχωρίζω τὴν ἄχνην βλ.λ.ΙΙ ἀπὸ σώματός τινος· **3**) δημ. ἐπὶ θερμοῦ ποτοῦ ἢ ἐδέσματος, φυσῶ τοὺς ἀναδιδομένους ἀτμούς, ἀχνούς πρὸς ταχυτέραν μείωσιν τῆς θερμότητος : **ἐξάχνιζε τὴ σούπα - τὸν καφὲ - τὸ γάλα**· **4**) δημ. κτ. παρετυμολ. ἀντὶ γιαχνίζω βλ.λ.

ἐξαχνῶ-όω νεώτ. ὑποβάλλω εἰς ἐξάχνωσιν βλ.λ.

ἐξάχνωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ μετάβασις στερεοῦ σώματος ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν ἀέριον κατάστασιν ἄνευ μεσολαβήσεως τῆς ὑγρᾶς καταστάσεως.

ἑξαχοινῖκας-ον ὁ ἔχων βάρος ἓξ χοινίκων βλ.λ. : 'Αριστφ.ἀπ.640.

ἑξαχορδία (ἡ) νεώτ. μουσ. τὸ σύστημα τοῦ ἑξαχόρδου μουσικοῦ ὀργάνου.

ἐξάχορδος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἓξ χορδάς: Ἀνών.π.Ἀγ.Θεοδοσ.19,18 **ἐν ἐξαχόρδῳ κιθάρᾳ** ‖ τὸ οὐδ. **ἐξάχορδον** ὡς οὐσ. κλῖμαξ ἓξ φθόγγων κατά τὸν μεσοίωνα, ἔχουσα ἓν μόνον ἡμιτόνιον ἀκριβῶς εἰς τό μέσον.

ἐξάχους-οος-ουν-οον ὁ περιλαμβάνων, χωρῶν ἓξ χόας : Ἀριστλ.Ἀθ.67,2, Πλούτ.Σόλ.23 **λαμβάνειν παρὰ τοῦ γείτονος ἑξάχουν ὑδρίαν.**

ἐξαχρειῶ-όω μσν. κ. νεώτ., δημ. **ἐξαχρειώνω** καθιστῶ τινα ἀχρεῖαν ἢ ἄχρηστον, διαφθείρω τὰ ἤθη τινός : Ἀρέθ.966, - **τὰ ἀνήθικα ἀναγνώσματα ἐξαχρειοῦσι,-ἐξηχρειωμένος ἄνθρωπος·** **2**) ἀφαιρῶ τὴν ὑπόληψιν, τὸν σεβασμόν πρός τι, ἐξευτελίζω : Μωραῖτ.Διηγ.ΙΙ **ὁ σημερινὸς ὑλιστικὸς βίος ἐξηχρείωσε καὶ ἐξηυτέλισε τὰ πάντα.**

ἐξαχρείωμα-ατος (τό) νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξαχρειῶ βλ.λ.

ἐξαχρείωσις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. -η ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐξαχρειοῦν, διαφθορὰ τῶν ἠθῶν, τοῦ χαρακτῆρος : **ἠθική - πολιτικὴ ἐξαχρείωσις.**

ἐξαχρειωτικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐξαχρειῶν, προκαλῶν ἐξαχρείωσιν : **ἐξαχρειωτικὰ ἀναγνώσματα·** ἐπίρρ. -**ῶς**, δημ. -**ά**.

ἑξάχρονος-ον μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ μετρικοῦ ποδός, ὁ ἀποτελούμενος ἀπὸ ἓξ βραχεῖς χρόνους | συλλαβάς |, ἄ. ἑξάσημος : Ἡφαιστ.3,2.

ἐξαχυρῶ-όω λεξ. ἀφαιρῶ τὰ λέπυρα· Ἡσ. «λεπυριῶσαι, ἐξαχυρῶσαι» (δ. γρ. ἐξαχυριῶσαι).

ἑξαχῶς ἐπίρρ. κ.μσν. κ.νεώτ. κατὰ ἓξ τρόπους: Ἀριστλ.Τοπ.112b,27, ΔίωνΚ 75,4, Τζέτζ.Ἡσιοδ.Ἔργ.632.

ἑξάψαλμος (ὁ) μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ συνιστάμενος ἀπὸ ἓξ ψαλμούς· ‖ κυρ. **οἱ ἓξ ψαλμοὶ οἱ** ἀναγινωσκόμενοι ἐν ἀρχῇ τοῦ ὄρθρου : Ἀνδρ. Κρ.265Β, Πρόδρ.2,42 **τὸ ποὺ ἦταν εἰς τὸν ἑξάψαλμον, ψωμὶν μηδὲν τὸν δώσουν·** **2**) μτφ. νεώτ. κ. δημ. δριμεῖα παρατήρησις ἢ ἔντονος δημοσίᾳ μέμψις : **τοῦ ἔψαλε τὸν ἑξάψαλμο.**

ἔξαψις-εως (ἡ) κ. νεώτ.,δημ. -η πρόσδεσις, ἐξάρτησις : Ἰάμβλ.Νικ.Ἀριθμ.151D **καθάπερ ἐπὶ τοῦ κανόνος τῶν ἐξάψεων μενουσῶν ὁ ὑπαγωγεὺς μεθιστάμενος ποικίλας συμφωνίας ἀποτελεῖ·** **2**) ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐξάπτειν, θέρμανσις, καῦσις : Ἱππ.Διαίτ.404,27 **τυρὸς σιτίων ἔξαψιν ποιήσει·** ‖ νεώτ. κ. δημ. ἰατρ. αἴσθημα θερμότητος ἐπὶ τοῦ προσώπου παροδικὸν μετ' ἐρυθήματος, προερχόμενον ἰδίως ἐκ κακῆς πέψεως ἢ ἀνυψώσεως τοῦ πυρετοῦ· **3**) μτφ. ἀνύψωσις τοῦ τόνου, τῆς ἐντάσεως, διέγερσις : Ἀρετ.Ὀξ.Νούσ.2,11 **θερμασίης καὶ τόλμης ἔξαψις - ἔξαψις τῶν παθῶν·** ‖ εἰδ. νεώτ. κ. δημ. ἐξέγερσις, παρόργισις, ἀγανάκτησις· Ζων.1456 «ὀξυχολία, ἔξαψις καρδίας παρουτίκα ὀρεγομένη κακῶσαι τὸν κακώσαντα» : **τὰ εἶπεν αὐτὰ διατελῶν ἐν ἐξάψει·** **4**) μσν. φωταψία, φωτοχυσία : Μαλάλ.1 206,13 **ἐξάψεις ἐποίησαν πρὸς χάριν τοῦ Πτολεμαίου.**

ἑξαῳδία (ἡ) νεώτ. μουσ. μουσικὸν τεμάχιον γραφὲν δι' ἓξ φωνὰς ἢ ἓξ ὄργανα.

ἑξαωρία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἕκτη ὥρα τῆς ἡμέρας : Παλλάδ.Λαυσ.1211D. **2**) νεώτ. εἰδ. φυλακή, βάρδια, ἑξαώρου διαρκείας.

ἑξάωρος(-η)-ο(ν) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἓξ ὡρῶν διαρκείας : Θεολ.Ἀριθμ.52, Γλυκ.Ἐπιστ.13,30 **ἑξάωρος νύξ - ἐργασία·** ‖ τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. διάστημα ἓξ ὡρῶν : Κατ.Ἀστρλ.Κ 8,243.

ἑξγυιον (τό) μσν. τὸ ἓξ ἀγυιάς ἔχον : Εὐστ.450,45.

ἑξδάκτῠλος-ον Ἐπιγρ. ὁ μήκους ἓξ δακτύλων.

ἐξεαγείς μτχ. τοῦ ἐξάγνυμι βλ.λ.

ἐξεγγύη (ἡ) ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἐγγύη βλ.λ. : Ἰσαῖ.50,24.

ἐξεγγύησις-εως (ἡ) ἡ ἐγγύησις ὑπέρ τινος, ἰδ. δι' ἀπόλυσιν δεσμώτου : Δημ.725 **ἐξεγγύησιν ποιεῖν.**

ἐξεγγυῶ-άω παροδίδω ὑπὸ ἐγγύησιν ἄλλου δοῦλον ὅπως ἐξετασθῇ : Ἀντιφ.5,47 **ὃν ἐχρῆν δεδεμένον αὐτοὺς φυλάσσειν, ἢ τοῖς φίλοις τοῖς ἐμοῖς ἐξεγγυῆσαι·** **2**) ἐλευθερῶ τινα διὰ τῆς παροχῆς ἐγγυήσεως : Δημ.724 **μηδὲ τὸ λοιπὸν ἐξεγγυᾶν μηδένα·** ‖ παθ. ἀπολύομαι ὑπὸ ἐγγύησιν : Ἀνδοκ.1,44 **ἱκετεύοντες μὴ στρεβλωθῆναι, ἀλλ' ἐξεγγυηθέντες κριθῆναι,** Δημ.394.

ἐξεγείρω κ. μσν. κ. νεώτ., μέσ. ἀόρ. β' **ἐξηγρόμην,** ἐπ. γ' ἐν. **ἐξέγρετο** κ. πληθ. **ἐξέγροντο,** ἀπαρφ. **ἐξεγρέσθαι,** μτχ. **ἐξεγρόμενος,** ἐνεργ. παρακ. **ἐξεγρήγορα,** β' ἐν. παθ. ἀορ. β' **ἐξέγρης** ἐγείρω τινά ἐκ τοῦ ὕπνου, ἀφυπνίζω, τὸν ξυπνῶ : Σοφ.ΟΤ 65 **ὥστε οὐχ ὕπνῳ γ' εὕδοντα μ' ἐξεγείρετε·** κ. παθ., πολλάκις ἐν μέσ. σημ. : Αἰσχ.Ἀγ.892 **ὑπαὶ κώνωπος ἐξηγειρόμην,** Πλάτ.Συμπ.223C **ἐξεγρέσθαι δὲ πρὸς ἡμέραν ἤδη ἀλεκτρυόνων ᾀδόντων,** Θεόκρ.24,21 **καὶ τότ' ἄρ' ἐξέγροντο.. φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη·** **2**) μέσ. ἐγείρομαι ἐκ τῆς θέσεώς μου, ἐξανίσταμαι, σηκώνομαι ὀρθός : Ἡρ.1,34 **ὁ δὲ ἐπείτε ἐξηγέρθη καὶ ἑαυτῷ λόγον ἔδωκε,** Ἀριστφ.Βάτρ.51 **κἄτ' ἐγὼ ἐξηγρόμην·** **3**) μτγν. κ. μσν. ἀνίστημί τινα ἐκ νεκρῶν, τὸν ἐπαναφέρω εἰς τὴν ζωήν, τὸν ἀνασταίνω : ΚΔ Κορ.1,6,14 **ὁ δὲ θεὸς καὶ τὸν Κύριον ἤγειρε καὶ ἡμᾶς ἐξαγερεῖ,** Πρόδρ.Γαλ.267 **οὐδεὶς θανόντας ἐξεγείρει τοῦ τάφου·** **4**) εἰδ. ἐπὶ πυρός, ἐντείνω, ἀναζωπυρῶ : Λυσ.315 **τὸν ἄνθρακ' ἐξεγείρειν,** Ἀριστλ.Πρ.866a,18 **ὁ ἄνεμος τὸ πῦρ ἐξεγείρει·** **5**) μτγν. κ. νεώτ., μτφ. ἐπὶ πολέμου ἢ στάσεως, διεγείρω, προκαλῶ, κάμνω νὰ γίνῃ, σηκώνω : Διόδ.Σ 14,44 **μέλλων δὲ μέγαν ἐξεγείρειν πόλεμον·** ‖ νεώτ. συνήθ. παθ. διεγείρομαι, ἐξανίσταμαι : **τὰ θούρια τοῦ Ρήγα ἐξήγειραν τοὺς Ἕλληνας, - τυραννούμενος ὁ λαὸς ἐξηγέρθη·** **6**) κ. νεώτ. μτφ. ἐξάπτω, ἐξοργίζω, προκαλῶ τὴν ἀγανάκτησιν, τὴν ὀργήν, τὴν βιαίαν ἀντίδρασιν : **τὸν ἐξήγειρεν ἡ προφανὴς ἀδικία, - τὰ βίαια μέτρα τῶν κυβερνητῶν ἐξεγείρουσι θᾶττον ἢ βράδιον τὸν λαόν·** ὁμ. κ. παθ., συνήθ. ἐν μέσ. σημ. : Αἰσχ.Χο.495 **ἆρ' ἐξεγείρει τοῖσδ' ὀνείδεσι, πάτερ, - ὁ λαὸς ἐξηγέρθη διὰ τοὺς νέους φόρους·** φρ. νεώτ. **ἐξεγείρεται** | ἄ. ἐξανίσταται | **ἡ συνείδησίς μου** | ἡ συνείδ. ἀγανακτεῖ, ἀποδοκιμάζει |.

ἐξέγερσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἐγείρεσθαι ἐκ τοῦ ὕπνου, ἀφύπνισις, ξύπνημα : Διον.Ἀλ.Ρωμ. 3,70 **μετὰ τὴν ἐξέγερσιν οὐχ εὑρίσκων τινάς·** **2**) τὸ ἐξεγείρειν ἐκ τοῦ ὕπνου : Πολύβ.9,15,4 **πρὸς τὸ γιγνώσκειν πηνίκα ποιητέον καὶ τὰς ἐξεγέρσεις καὶ τὰς ἀναζυγάς·** **3**) μτφ. νεώτ. διέγερσις, ἔξαψις : **ὁ λαὸς εὑρίσκεται ἐν ἐξεγέρσει.**

ἐξεγερτήριος-α-ο δημ. τὸ χρησιμεῦον πρὸς ἐξέγερσιν, ἀφύπνισιν, ἐγερτήριον : Καρκβ.Ζητ.78 | οἱ πελαργοὶ | **ἐσάλπιζαν.. ἐξεγερτήριο σάλπισμα.**

ἐξεγέρτης (ὁ) πάπ. ὅστις ἐξεγείρει, ὁ διεγείρων.

ἐξεγκᾰτίζω γλωσσ. ἐξεντερίζω, ξεκοιλιάζω.

ἐξεγκεφᾰλίζω γλωσσ. ἀφαιρῶ, ἐξάγω τὸν ἐγκέφαλον, βγάζω τὸ μυαλό.

ἐξεδαφίζω μτγν. ἐξ ἐδάφους, ἐκ θεμελίων καταστρέφω, ἐρημῶ : Χρησμ.Σιβ.8,679 **ἐξεδαφισθήσῃ καὶ πῦρ σε ὅλην δαπανήσει.**

ἐξέδομαι μέλλ. τοῦ ἐξεσθίω βλ.λ.

ἐξέδοντα (τά) τὰ διαβρωτικά : Γαλ.18,573 (ἀμφ. |.

ἐξεδούαζεν Ἡσ. «ἐξήνεγκεν».

ἐξέδρα (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. κεκαλυμμένος πρόδομος ἢ στοὰ εἰς τὰ γυμνάσια ἔχουσα ἕδρας, καθίσματα : Εὐρ.Ὀρ.1449 **τοὺς μὲν ἐν σταθμοῖσιν ἱππικοῖσι, τοὺς δ' ἐν ἐξέδραισι·** ‖ στοὰ μετὰ καθισμάτων, ἔνθα συνήρχοντο οἱ φιλόσοφοι καὶ οἱ ῥήτορες καὶ ὁμιληταὶ αὐτῶν : Φιλόδ.Ἀκαδ.100Μ, Στράβ.17,1,8 **τὸ Μουσεῖον, ἔχον περίπατον καὶ ἐξέδραν καὶ οἶκον μέγαν·** ‖ ὁμ. ἐπὶ ἰδιωτικῶν οἰκημάτων : Γαλ.14,18· **2**) ἕδρα, θρανίον εἰς τὴν πρόσοψιν οἰκίας : Διογ.Λ 4,19 **κατῴκουν πλησίον**

τοῦ μουσείου καὶ τῆς ἐξέδρας· || ὁμ. θρανίον εἰς δημόσιον ὑπαίθριον μέρος, πάγκος : Στράβ. 13,4,5 **εὔδαιμον ὄρος ἐν τῇ ἀκρωρείᾳ σκοπὴν ἔχον, ἐξέδραν λευκοῦ λίθου,** Δίων Χρ.28,2· || ὁμ. περίπτερον : Νικόλ Δαμ.ἀπ.1 ƒ· **3**) αἴθουσα : ΠΔ Ἰεζ.40,44 **δύο ἐξέδραι ἐν τῇ αὐλῇ τῇ ἐσωτέρᾳ,** Κικ.Λόγ.3,5,17, Βιτρ.6,7,3, Πόπ. **ὁ ἐπάνω τῆς ἐξέδρας τόπος**· || εἰδ. ἡ εἰς τὸ θέατρον τοῦ Πομπηΐου αἴθουσα, **ἐν ᾗ** συνήρχετο ἡ Σύγκλητος : Πλούτ.Βρούτ.14,17· **4**) νεώτ. κ. δημ. δομικὸν ἢ ξύλινον ἢ μεταλλικὸν κατασκεύασμα ὑπεράνω τῆς θαλάσσης, συγκοινωνοῦν μετὰ τῆς ξηρᾶς διὰ διαδρόμου, ἐν χρ. ὡς ἀποβάθρα ἢ ὡς τόπος περιπάτου : **ἡ ἐξέδρα τοῦ Φαλήρου**· || ὁμ. ξυλοπαγὲς κατασκεύασμα ἐπὶ ξυλίνων στύλων ὑπὲρ τὸ ἔδαφος ἀνεγειρόμενον προσωρινῶς εἴτε πρὸς τέλεσιν ἑορτῆς τινος, εἴτε ἵνα χρησιμεύσῃ εἰς θεατὰς πρὸς παρακολούθησιν θεάματός τινος· || ὁμ. εἶδος κλιμακωτοῦ ἐξώστου εἰς θέατρα, ἱπποδρόμια κτλ. : **πῆρα εἰσιτήριο ἐξέδρας.**

ἐξεδρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς ἐξέδραν.

ἐξέδριον (τὸ) Ἐπιγρ. ὑποκορ. τοῦ ἐξέδρα βλ.λ.

ἐξεδροπαιός-όν σχόλ. ὁ ποιῶν τινα ἔξεδρον, ἐκδιώκων ἐκ τῆς ἕδρας : Σχόλ.Εὐρ.Ἱππ.934.

ἔξεδρος-ον (ἕδρα) ἔξω τῆς ἕδρας, τοῦ τόπου ἔνθα διαμένει τις· ἀντίθ. ἔντοπος : Σοφ.Φιλ.212 **ὡς οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ,** Ἀριστλ.Κόσμ. 395b,32 (πνεῦμα) **ἔξεδρον γενόμενον ἐκ τῶν οἰκείων τόπων**· **2**) μτφ. ξένος, παράδοξος, ἀλλόκοτος : Ἀριστλ.Ρητ.1406a,31 **καὶ οὕτως ἔξεδρον τὴν τῆς μοχθηρίας ὑπερβολήν**· **3**) μετὰ γεν. ἐκτός, μακρὰν ἀπὸ.. : Εὐρ.ΙΤ 80 **ἠλαυνόμεσθα φυγάδες, ἔξεδροι χθονός**· **4**) μτφ. φρ. **ἔξεδροι φρενῶν λόγοι** μωροί, ἀνόητοι : Εὐρ.Ἱππ 935· **5**) ἐπὶ οἰωνῶν, οὐχὶ αἴσιος, δυσοίωνος : Δίων Κ 37,25 **ἔξεδροι ὄρνιθες**· || τὸ ἀρσ. **ἔξεδρος** ὡς οὐσ. ὁ ἔξεδρος ὄρνις· Ἡσ. « ἔξεδρον τὸν οὐκ αἴσιον, οὐκ εὔθετον ὄρνιν »· || κτ. ἐπέκτ. καὶ ἐπὶ χώρας · Ἀριστφ.Ὄρν.275 **νὴ Δί' ἕτερος δῆτα χοὖτος ἔξεδρον χώραν ἔχων.**

ἐξεζητημένος-η-ο(ν) νεώτ. παθ. μτχ. τοῦ ἐκζητῶ βλ.λ., ὁ δι' ἐκζητήσεως ηὑρημένος, σπάνιος, ἀσυνήθης : **λέξις ἐξεζητημένη**· || ὁ ἐστερημένος ἀφελείας καὶ φυσικότητος, ὁ ἐπιτετηδευμένος: **ἐξεζητημένοι τρόποι**· ἐπίρρ. **-ένως.**

ἐξεθίαζε Ἡσ. « χορείας ἐπετέλει ».

ἐξεθιασθέν Ἡσ. « λαμπρυνθέν ».

ἐξεθίζομαι μτγν. συνηθίζω, μετ' ἀπαρφ.:Φίλ.2,363.

ἐξεθισμός (ὁ) μτγν. ἀλλαγή, μεταβολὴ συνηθείας : Ἀθήν.Ἰατρ.π.Ὀρειβ.ἀβέβ.1,7.

ἐξεῖ Ἡσ. « ἔξω. Λάκωνες ».

ἐξεῖα Ἡσ. « τὰ ἑξῆς ».

ἐξείδιον (τὸ) λεξ. ὑποκορ. τοῦ ἕξις βλ.λ.:ΕΜ 347,54.

ἐξεῖδον, ἀπαρφ. **ἐξιδεῖν,** ὡς ἀόρ. τοῦ **ἐξοράω** βλ.λ. βλέπω καλῶς, μακράν : Ἰλ.Υ 342 **ὁ δ' ἔπειτα μέγ' ἐξίδεν ὀφθαλμοῖσιν**· || κ. κτ. μέσ. ἀόρ. : Σοφ.Φιλ.851 **κεῖνα λάθρᾳ ἐξιδοῦ ὅπᾳ πράξεις.**

ἐξεῖεν Ἐπιγρ. εἶεν ἐξ αὐτῆς : Ἐπιγρ. **αἱ δ' ἐλεύθεροι, μὲ ἐκσεῖεν τὸνς ἐπιβαλλόντανς ἀναιλέθαι.**

ἐξείη Ἡσ. « ἔξοδος, κέρδος ».

ἐξείης ἐπίρρ. ποι. ἑξῆς, κατὰ σειράν : Ἰλ.Ο 137 **μάρψει δ' ἑξείης, ὅς τ' αἴτιος ὅς τε καὶ οὐκί.**

ἐξεικάδιοι Ἡσ. « οἱ ἐκτὸς (τῆς) αὐτῆς εἰκάδος, καὶ τάγματος τοῦ αὐτοῦ ».

ἐξεικάζω κάμνω ἐντελῶς ὅμοιον, προσαρμόζω, συμμορφῶ : Ξεν.Ἱέρ.1,38 **ἐξεικάζουσιν αὐτοὺς ταῖς τῶν φιλούντων ὑπουργίαις**· || κ. παθ. φαίνομαι ὅμοιος : Ξεν.ΚΠ 1,6,39 **τὸ κεκινημένον χωρίον ἐξείκαστο τῷ ἀκινήτῳ**· **2**) κυρ. κτ. μτχ. παρακ. **ἐξῃκασμένος** ὁ ὁμοιάζων, οὐχὶ πραγματικός : Αἰσχ.Ἀγ.1244 **καὶ θάμβος μ' ἔχει κλύοντ' ἀληθῶς, οὐδὲν ἐξῃκασμένα,** Εὐρ.Φοίν.162.

ἐξείκασμα-ατος (τὸ) μτγν. ἐντελὴς ἀπομίμησις, ὁμοίωμα : Ἰουλ.Λόγ.8,247 Γ) **στέρνων ἐξ-** (ἀμφ.).

ἐξεικάττιοι Ἐπιγρ. Θεσσ. ἑξακόσιοι.

ἐξεικονίζω μτγν. κ. νεώτ. παριστῶ, ἐξηγῶ δι' εἰκόνος : Πλούτ.Ἠθ.445C **οἷον ὁ Πλάτων ἐξεικονίζει**· **2**) ἐνεργῶ ὡς ὅμοιος πρός τινα : Μηναῖ. 9,3 Ὠδ.3· || παθ. γίνομαι ἐντελῶς ὅμοιος πρός τινα, μορφοῦμαι κατὰ τὴν εἰκόνα τινός : Ἀρισταίν. 1,19 **τῷ φύσαντι ἐξεικονισμένον** (παιδίον) **τῇ φύσει,** Φίλ.1,661 **μητρῴῳ γένει ἐξεικονισθέν**· || ὁμ. παθ. λαμβάνω μορφὴν ἐξ ἀμόρφου καταστάσεως· Ἡσ. « ἐξεικονισμένος, μεμορφωμένος » : ΠΔ Ἔξ. 21,22 **ἐὰν δὲ.. ἐξέλθῃ τὸ παιδίον αὐτῆς μὴ ἐξεικονισμένον**· **3**) νεώτ. παριστῶ ἐν εἰκόνι, ἀπεικονίζω : **ἐξεικονίζει τὴν Παναγίαν φέρουσαν τὸν Χριστόν**· || κ. μτφ. ἀναπαριστῶ τι μετὰ ζωηρότητος καὶ ἀκριβείας ὡσεὶ ζωγραφίζων αὐτό.

ἐξεικόνισις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ δι' εἰκόνος παράστασις, περιγραφή, ἀπεικόνισις.

ἐξεικόνισμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐξεικόνισις βλ.λ. : Ἰω.Χρυσ.1,1037, Μηναῖ.3,8 Ὠδ.3 **θεῖον ἐ-.**

ἐξειλεγμένως (ἐκλέγω) ἐπίρρ. γλωσσ. χαριέντως, κομψῶς.

ἐξείλησις-εως (ἡ) τὸ ἐκφεύγειν, ἀπαλλάσσεσθαι : Πλάτ.Νόμ.796A **τὰ δὲ ἀπ' ὀρθῆς πάλης, ἀπ' αὐχένων καὶ χειρῶν καὶ πλευρῶν ἐξειλήσεως.**

ἐξειλιγμένος-η-ον νεώτ., δημ. **ἐξελιγμένος** παθ. μτχ. τοῦ ἐξελίσσω, ὁ ἔχων ὑποστῆ ἐξέλιξιν εἰς τὰς ἰδέας του, νεωτερίζων, προηγμένος.

ἐξείλλω κ. μσν. ἐπὶ θηρευτικῶν κυνῶν, ἀνακαλύπτω, ἐξιχνιάζω : Ξεν.Κυν.6,15 **ὑπὸ χαρᾶς καὶ μένους προϊᾶσιν ἐξείλλουσαι τὰ ἴχνη** (δ. γρ. ἐξίλλουσαι)· **2**) εἴργω, κωλύω, ἐμποδίζω τινὰ ἔκ τινος : Δημ.977 **ἐάν τις ἐξείλλῃ τινὰ τῆς ἐργασίας, ὑπόδικον ποιεῖ**· κ. παθ. : Πάπ. **αἱ δέ χ' ὑπὸ πολέμω ἐγϜηλιθίωντι** (= ἐξειληθῶσι)· **3**) ἐκβάλλω λίθον ἐκ τῆς οὐρήθρας : Γαλ.19 659 (πιθ.).

ἐξεῖλον ἀόρ. β' τοῦ ἐξαιρέω βλ.λ

ἐξειλύω ἐκτυλίσσω· συν. παθ. -ύομαι ἐπὶ ὄφεως, ἐκτυλίσσομαι, ξετυλίγομαι, ξεκουλουριάζομαι : Θεόκρ.24,17 **τὼ δ' ἐξειλισθέντε ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω αἱμοβόρως ἐκύλιον.**

ἐξειλῶ-έω μτγν. ἀνελίττω, ἀνοίγω : Λουκ.Μισθ. Συν.41 **ἕκαστον γοῦν αὐτῶν** (τῶν βιβλίων) **ἣν ἐξειλήσῃς, δρᾶμα οὐ μικρὸν εὑρήσεις**· **2**) ἐκφεύγω, διαφεύγω· ΕΜ « ἐξειλῆσαι, ἐκφυγεῖν » : Μαλάλ.1 121,13 **ἐκεῖθεν ἐξειλήσας ἦλθεν εἰς τὴν καλουμένην Χάρυβδιν,** Πασχ.Χρον.724,16· || ὁμ. σημ.κ. μέσ. : Μᾶρκ.Αὐρ.10,36 **τὸ ψυχάριον ἀπὸ τοῦ σώματος ἐξειλεῖται**· || πάπ. ἀπομακρύνομαι, ξεκόβω : **εἰ μὴ .. ἐξείλησα ἀπ' αὐτῶν, ἔμελλον ἂν καὶ τὸ ζῆν κινδυνεύειν.**

ἔξειμι (ΙΙ) (εἶμι), ἐπ. β' ἑν. **ἔξεισθα, ἔξει** (ἐσφ. ἐξηγεῖται ὡς προστ. ὑπὸ Σχολ.Ἀριστφ.Νεφ.633), δωρ. γ' ἑν. **ἔξειτι,** ἀπαρφ. **ἐξιέναι** κ. **ἐξίναι,** ἐν χρ. ὡς ἀττ. μέλλ. τοῦ **ἐξέρχομαι** μετὰ παρατ. **ἐξῄειν,** ἰων. **ἐξήϊα,** ἐξέρχομαι, κυρ. ἐξέρχομαι ἐκ τοῦ οἴκου : Ὀδ.Υ 179 **ἀτὰρ οὐκ ἔξεισθα θύραζε;**· || ὁμ. μετὰ γεν. τόπ. : Ὀδ.Α 374 **ἐξιέναι μεγάρων,** Ἡρ. 1,94 **τοὺς ἑτέρους ἐξιέναι ἐκ τῆς χώρης,** Σοφ. ΟΚ 909 **οὐ γάρ ποτ' ἔξει τῆσδε τῆς χώρας**· || κ. μετ' ἐμπροθ. γεν. (**ἔκ τινος**) : Ἡρ.1,94 **ἐ- ἐκ τῆς χώρης**· || ὁμ. παύω ὑπηρετῶν που, ἐγκαταλείπω ὑπηρεσίαν τινά : Ἡρ.1,67 **ἐξιόντες ἐκ τῶν ἱππέων αἰεὶ οἱ πρεσβύτατοι,** Δίων Κ 60,10 **ἐξιὼν ἐκ τῆς ἀρχῆς**· **2**) **εἰς ἔλεγχον ἐξιέναι** προβαίνειν εἰς ἐφαρμογὴν ἐλέγχου, δοκιμῆς : Φίλ.98 **νῦν δ' εἰς ἔλεγχον ἐξιὼν ὁρῶ βροτοῖς τὴν γλῶσσαν**· **3**) ἀπολ. ἐξέρχομαι : Ἀριστφ.Νεφ.633 **ἔξει τὸν ἀσκάντην λαβών**· || εἰδ. ἐξέρχομαι μετὰ στρατοῦ, ἐκστρατεύω : Θουκ.5,13 **ἀπῆλθον εἰδότες Λακεδαιμονίους, ὅτε ἐξῇσαν, πρὸς τὴν εἰρήνην**

μᾶλλον **τὴν γνώμην ἔχοντας,** Ξεν.ΚΠ 3,3,20 **συσκευαζώμεθα καὶ.. ἐξίωμεν ὡς τάχιστα·** || ὅθ. **οἱ ἐξιόντες** οἱ ἐκστρατεύοντες : Θουκ.1,95· || ὁμ. μετὰ συστοίχ. αἰτ. : Θουκ.1,15 **ἐκδήμους στρατείας ἀπὸ τῆς ἑαυτῶν ἐπ' ἄλλων καταστροφῇ οὐκ ἐξῄσαν,** Δημ.1182 **ἐξόδους λαμπρὰς ἐξιοῦσαν·** **4**) ὁμ. πορεύομαι, βαδίζω : Εὐρ.'Αλκ.610 **προσείπατ' ἐξιοῦσαν ὑστάτην ὁδόν,** Ξεν.'Ελλ.4,2,13 **ἐξῄσαν τὴν ἀμφίαλον** [ὁδὸν]· **5**) ἐπὶ ὑποκριτῶν θεάτρου, ἐξέρχομαι, παρουσιάζομαι πρῶτος **εἰς** τὴν σκηνήν : 'Αριστφ.Βάτρ.946· **6**) ἐπὶ χρόνου ἢ ἤθους, παρέρχομαι, περνῶ : 'Ηρ.2,139, Σοφ Φιλ.767 **λαμβάνει γὰρ οὖν ὕπνος μ' ὅταν περ τὸ κακὸν ἐξίῃ τόδε·** **7**) ὁμ. τελειώνω, παύω : Λυσ.9,6 **ἐξιούσης τῆς ἀρχῆς,** Ξεν.Κυν.8,3.

ἔξειμι (2) (εἰμί) ἐν χρ. μ. ἐν ἀπροσ. τ. **ἔξεστι** βλ.λ. κ. ἅπαξ κτ. γ' πληθ. τοῦ ἐνεστ. **ἐξεῖεν** ἐν 'Επιγρ. Γόρτ. **αἱ ἐλεύθεροι μὴ ἐξεῖεν.**

ἔξειον 'Ησ. « ἐπιζήμιον τὸ καταδικάζειν τοῖς ἑκουσίοις, οἱ δὲ ἀπόλυσιν ἐγκλήματος ».

ἐξεῖπον ἐν χρ. ὡς ἀόρ. β' τοῦ **ἐξαγορεύω,** ἀπαρφ. **ἐξειπεῖν,** μέλλ. **ἐξερέω,** ἀττ. συνηρ. **ἐξερῶ,** ἀόρ. α' **ἐξεῖπας,** ἐκφράζω τι σαφῶς, δηλῶ, λέγω καθαρά : 'Ιλ.I 61 **ἐξείπω καὶ πάντα διίξομαι,** 'Οδ. Ο 443, 'Αριστφ.'Ορν.454, Θουκ.7,87 **ἀκριβείᾳ μὲν χαλεπὸν ἐξειπεῖν·** **2**) μετὰ διπλ. αἰτ. ἐκστομίζω τι κατά τινος : Δημ.540 **τὴν μητέρα κἀμὲ.. ῥητὰ καὶ ἄρρητα κακὰ ἐξεῖπον·** **3**) κατηγορῶ : Σοφ 'Ηλ.521 **πολλὰ πρὸς πολλούς με δὴ ἐξεῖπας ὡς·** **4**) γεν. διηγοῦμαί τι πρός τινα : Εὐρ.'Ηλ.907.

ἔξειρα 'Ησ. « σκορπίος, ὁ ἰχθύς ».

ἐξειργασμένως ἐπίρρ.μτγν. ἐκ μτχ παρακ. τοῦ ἐξεργάζομαι,πεφροντισμένως,ἐπιμελῶς:Πλούτ.'Αλέξ.1.

ἐξείργω ἀττ. τοῦ ἐξέργω βλ.λ.

ἔξειρξις-εως (ἡ) μσν. ἔξωσις : Εὐστ.'Οδ.1769,33 ἐξούλης **δίκη ἡ τῆς ἐξείρξεως.**

ἐξείρομαι ἰων. τοῦ ἐξέρομαι βλ.λ.

ἐξειρύω ἰων. τοῦ ἐξερύω βλ.λ.

ἐξείρω ἐκτείνω τι πρὸς τὰ ἔξω, ἐκβάλλω Ἡρ. 3,87 **ἐξείραντα τὴν χεῖρα,** 'Ιππ.Παθ.7 (κῶδ.) **τὴν γλῶτταν ἐξείρει ὡς κύων,** 'Αριστφ.Σφ.423 **2**) ἐξέλκω, τραβῶ ἔξω : 'Αριστφ.'Ιππ 378 **ἔνδοθεν τὴν γλῶτταν ἐξείραντες,** 'Ερμιππ.'Ιστ.43.

ἐξειρωνεύομαι μτγν. εἰρωνεύομαι, ἐμπαίζω, περιγελῶ : 'Ιώσ.ΑΙ 15,3,6 **ἐξειρωνευομένων γυναικείως τοὺς λόγους·** **2**) θεωρῶ τι καταγέλαστον, περιφρονῶ : 'Ιώσ.ΑΙ 15,7,4.

ἔξεισθα ἐπ. β' ἑν. τοῦ ἔξειμι βλ.λ

ἐξεκᾰτέρωθεν ἐπίρρ. μτγν. ἑκατέρωθεν, ἐκ τοῦ ἑνὸς κ. τοῦ ἄ. μέρους : Πρόκλ.Τετράβ.188.

ἐξεκελέμησεν 'Ησ. ἄνευ ἑρμ.

ἐξεκηρύωσας 'Ησ. « ἐξέστησας » (πιθ. ἐσφ. ἀντὶ « ἐξεκηρίωσας· ἐξέσμησας »).

ἐξεκκλησιάζω συνέλευσιν τοῦ λαοῦ συγκαλῶ : 'Αριστλ.Οἰκ.2,13, 'Ιώσ.ΑΙ 17,6,3· || μέσ. 'Ησ. « ἀγορήσατο, ἐξεκκλησιάσατο ».

ἐξεκοδόαξεν 'Ησ. « ἐξέχεεν ».

ἐξελάαν ἐπ. ἀπαρφ. ἐνεστ. τοῦ ἐξελαύνω βλ.λ.

ἐξελᾶν ἀπαρφ. τοῦ ἀττ. μέλλ. τοῦ ἐξελαύνω βλ.λ.

ἐξελαιῶ-όω ποιοῦμαι, κάμνω τι ἐλαιῶδες : Θεόφρ.ΦΑἰτ.6,8,1 **οὐκέτι δύναται τὸ ὑγρὸν ἐξελαιοῦν·** κ. παθ. : Θεόφρ.6,7,4 **ὅσα.. ἐλαιώδη, χρονιζόμενα, μᾶλλον ἐξελαιοῦται.**

ἐξελᾰσία (ἡ) μτγν. τὸ ἐξάγειν εἰς βοσκήν : Πολύβ. 12,4,10 **κατὰ τὰς ἐξελασίας καὶ νομάς·** **2**) ἀμτβ. ἐπιδρομή, ἐπίθεσις : Μαυρίκ.Στρατηγ.65 **τὰς ἐξελασίας καὶ ὑποχωρήσεις τε καὶ ἀναστροφάς·** || ἐκστρατεία : Ψ 'Ηρ.Βί.'Ομ.9 **'Αμφιάρεω τὴν ἐξέλασιν τὴν ἐς Θήβας.**

ἐξέλᾰσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἔξωσις, ἐκδίωξις, ἐξορία, ἀπέλασις : 'Ηρ.5,76 **ἐπὶ Πεισιστρατιδέων ἐξελάσι ὁρμηθέντες... ἀπίκοντο·** **2**) ἐμτβ. ἐκστρατεία : 'Ηρ.7,183 **μετὰ τὴν βασιλέος ἐξέλασιν ἐκ θέρμης,** Ξεν.ΚΠ 8,3,1· **3**) ἔφοδος ἱππικοῦ : Πλούτ.'Αρτοξ.16 **ἐν ταῖς ἐξελάσεσι καὶ συμπλοκαῖς·** **4**) νεώτ. εἰδ. μεταλλουργ. τελικὴ κατεργασία τοῦ πολτοπαγοῦς σιδήρου πρὸς ἔκθλιψιν καὶ ἀποβολὴν τῶν ἐν αὐτῷ σκωριῶν.

ἐξελατικός-ή-όν νεώτ. ὁ πρὸς ἔλασιν, ἐξέλασιν χρήσιμος : **ἐξελατικὴ μηχανὴ** (τὸ ἔλαστρον).

ἐξελαύνω κ. μσν. κ. νεώτ., ἀρκαδ. α' ἑν. ἐνεστ. εὐκτ. **ἐξελαύνοια,** ἐπ. μτχ. ἐνεστ. **ἐξελάων,** ἀπαρφ. **ἐξελάαν,** ἀττ. μέλλ. **ἐξελῶ,** παρακ. **-ελήλᾰκα** ἐλαύνω ἔξω, ἐξάγω ἔκ τινος μέρους, ὅθ. κ. ἐξάγω εἰς βοσκήν : 'Οδ.I 312 **δειπνήσας δ' ἄντρου ἐξήλασε πίονα μῆλα,** αὐτ.Κ 83· **2**) εἰδ. ἐκδιώκω, ἀπομακρύνω ἔκ τινος τόπου : αὐτ.Π 381, 'Ησίοδ. Θ 820 **Τιτῆνας ἀπ' οὐρανοῦ ἐξέλασε Ζεύς,** 'Ηρ. 5,91 **τούτους ἐκ τῆς πατρίδος ἐξηλάσαμεν,** Αἰσχ. Πρ.670, 'Αριστφ Νεφ.123 **ἐξελῶ σ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας,** Πλάτ.Γοργ.466D· κ. παθ. : Πλούτ. Κικ.17 **δι' ἀσέλγειαν ἐξεληλαμένος τῆς βουλῆς,** Μηναῖ.1,27 Συναξ. **ἐξηλαυνόμην τῆς Πόλεως·** || ἐξορίζω : 'Ηρ.1,60 **τὠυτὸ φρονήσαντες οἱ στασιῶται.. ἐξελαύνουσί μιν,** 'Αριστφ.'Αχ.717, Πλάτ.'Απολ.30D **ἀποκτείνειε μέντ' ἂν ἴσως ἢ ἐξελάσειεν ἢ ἀτιμώσειεν·** || ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Θουκ.4,35 **οἱ μὲν ἐξελάσασθαι ἐκ τοῦ μετεώρου, οἱ δὲ μὴ ἐνδοῦναι·** **3**) ἀναφορ. πρὸς ἵππους καὶ ὀχήματα, καταδιώκω ἔκ τινος μέρους εἰς ἄλλο, κυνηγῶ : 'Ιλ.Ε 324 **καλλίτριχας ἵππους ἐξέλασε Τρώων μετ' ἐϋκνήμιδας 'Αχαιούς,** Εὐρ. Φοίν.1190· || μέσ. **ἐξελαύνομαι ἵππους** ἐξάγω τοὺς ἵππους μου : Θεόκρ.24,119 **ἵππους ἐξελάσασθαι ὑφ' ἅρματι·** **4**) γεν. ἐκβάλλω, ἐξάγω : 'Ηρ.1,76, 'Απολλ.Ρ 1,987 **ἐξελαύνειν νῆα ὅρμου·** || εἰδ. ἐξάγω ἐν πομπῇ : Πλούτ.'Αλκ.34 **ὅταν ἐξελαύνωσι τὸν 'Ιακχον·** **5**) συχν. ἄνευ αἰτ., οἱονεὶ ἀμτβ. ἐξορμῶ : 'Ιλ.Λ 360 **καὶ ἀφ' ἐς δίφρον ὀρούσας ἐξέλασ' ἐς πληθύν·** || ὁμ. ἔξω ὀχοῦμαι, ἐξέρχομαι ἔφιππος : Θουκ.7,27 **ὁσημέραι ἐξελαυνόντων τῶν ἱππέων,** Ξεν.ΚΠ 1,3,3· **6**) ὁμ. πορεύομαι : 'Ηρ.4,80 **ὡς δὲ μετὰ ταῦτα ἐξήλαυνε ὁ Σκύλης ἐς ἤθεα τὰ ἑωυτοῦ·** || εἰδ. πορεύομαι, ἐξέρχομαι ἐν πομπῇ : Ξεν.ΚΠ 8,3,1 **διηγησόμεθα ὡς τὸ πρῶτον ἐξήλασε Κῦρος ἐκ τῶν βασιλείων·** **7**) ἐκδιώκω, ἐκβάλλω τι, ἀπαλλάττομαί τινος : Πλούτ.'Ηθ.654D **ἐξελαύνων τῶν ὀμμάτων τὸ αἰδούμενον·** **8**) εἰδ. ἐκβάλλω τι διὰ πλύσεως : Καλλ.Λουτρ.Παλ.6 **πρὶν κόνιν ἱππείαν ἐξελάσαι λαγόνων·** **9**) μτφ. ἀπορρίπτω : 'Ιουλ. Καίσ.306C· **10**) ἐκκρούω, ἐκβάλλω διὰ κτυπήματος : 'Οδ.Σ 29 **χαμαὶ δὲ καὶ πάντας ὀδόντας γναθμῶν ἐξελάσαιμι·** **11**) ἐπὶ μετάλλων, σφυρηλατῶν κατατέμνω εἰς μέρη : 'Ηρ.1,50 **καταχεάμενος χρυσὸν ἄπλετον ἡμιπλίνθια ἐξ αὐτοῦ ἐξήλαυνε,** Πολύβ.6,22,4.

ἐξελεγκτής (ὁ) νεώτ. ὁ ἐξελέγχων, ἐλεγκτής.

ἐξελεγκτικός-ή-όν νεώτ. ὁ πρὸς ἐξέλεγξιν χρήσιμος· || ὁ κατὰ τρόπον ἐξελέγξεως· ἐπίρρ.**-ῶς.**

ἐξελέγξιμος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ., ὁ εἰς ὃν ἢ ὁ δι' ὃν πρέπει ἔλεγχος· || ὁ δυνάμενος νὰ ἐξελεγχθῇ, οὗ ἡ ἐξέλεγξις εἶναι ἐφικτή.

ἐξέλεγξις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. **-η** ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐξελέγχειν, ἔλεγχος, ἐξακρίβωσις διαχειρίσεως **ἐξ- ταμείου - τῶν βιβλίων ἑταιρείας.**

ἐξελέγχω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἐπιτατ. τοῦ ἐλέγχω, δημ. ἀόρ. **ἐξέλεγξα** κ. παθ. **ἐξελέγχθηκα** ἀποδεικνύω ἔνοχον ὄντα ἢ ἐνεργοῦντά τι ἀξιόμεμπτον : Σιμων.75, Σοφ.ΟΤ 297 **ἀλλ' οὑξελέγξων αὐτὸν ἐστίν·** κ. παθ. : Λυσ.6,44 **ἐπ' αἰσχραῖς αἰτίαις ἐξελήλεγκται,** 'Αντιφ 2,1,9· || ὁμ. σημ. μετ' αἰτ. προσ. κ. μτχ. : Πλάτ.Γοργ.522D **ἐξελέγχει τινὰ ἀδύνατον ὄντα,** Δημ.850 **αὐτὸν ἐξελέγξαι**

τεχνάζοντα· κ. παθ. : Ἡράκλειτ.125Α **ἵν' ἐξελέγχοισθε πονηρευόμενοι,** Εὐρ.Ἱππ.944 **κἀξελέγχεται κάκιστος ὤν,** Δημ.342· || ἐξακριβῶ : Σοφ. Ἀντ.399 **καὶ νῦν, ἄναξ, τήνδ' αὐτός, ὡς θέλεις, λαβὼν καὶ κρῖνε κἀξέλεγχε, - ἐξελέγχω τὴν ἐκτέλεσιν ἐργασίας**· || ὁμ. ἀναιρῶ, ἀνασκευάζω : Ἀντιφ.6,47 **οἱ ἄνθρωποι τοῖς ἔργοις τοὺς λόγους ἐξελέγχουσιν,** Δημ.519· κ. παθ. : Πλάτ.Ἀπολ.17Β **ὑπ' ἐμοῦ ἐξελεγχθήσονται ἔργῳ**· **2**) μετὰ διπλ. αἰτ. προσ. κ. πράγμ. ἀποδεικνύω τινὰ ἀγνοοῦντά τι : Πλάτ.Ἀπολ.23Α **ταῦτα αὐτὸν εἶναι σοφὸν ἃ ἂν ἄλλον ἐξελέγξω**· || παθ. εἶμαι ἀξιόμεμπτος κατά τι : Εὐρ.Ἠλ.36 **οὐ δὴ τοῦτό γ' ἐξελέγχομαι**· **3**) θέτω ὑπὸ δοκιμασίαν, ἀποφαίνομαι κατόπιν βασάνου, δοκιμάζω : Πίνδ.Ο 11,65 **ὅ τ' ἐξελέγχων μόνος ἀλάθειαν ἐτήτυμον χρόνος,** Πλούτ.Ἀγησ.19 **βουλόμενος ἐξελέγξαι τοὺς Θηβαίους, εἰ διαμαχοῦνται**· || ὁμ. ἐν δικαστηρίῳ : Αἰσχ.Εὐμ.433 **ἀλλ' ἐξέλεγχε, κρῖνε δ' εὐθεῖαν δίκην**· || κ. παθ. ἀποδεικνύομαι κατόπιν ἐλέγχου, δοκιμάζομαι : Θουκ.3,64 **ἃ δ' ἡ φύσις ἀεὶ ἐβούλετο ἐξηλέγχθη ἐς τὸ ἀληθές,** Μέν.691 **χρυσὸς μὲν οἶδεν ἐξελέγχεσθαι πυρί**· || ὁμ. παθ. καλῶς γινώσκομαι ὡς πρὸς τὰ αἰσθήματα ἢ ὡς πρὸς τὴν διαγωγήν μου : Δημ.233 **πάντες ἦσαν ἐξεληλεγμένοι**· **4**) ἰατρ. ἀνακαλύπτω, εὑρίσκω τὰ ἀσθενῆ σημεῖα τινος : Γαλ.15,902· **5**) ἀπαριθμῶ, μετρῶ : Πίνδ.Ν 10,46 **ἀλλὰ χαλκὸν μυρίον οὐ δυνατὸν ἐξελέγχειν**· **6**) ἀξιῶ, ἀπαιτῶ τι : Δημ.990 **ὀγδοήκοντα μὲν γὰρ τάλαντ' ἔχων ἐξελέγχειν οὐδὲ εἰς ἂν τρία λαβὼν ἀπηλλάγη**· **7**) νεώτ. κ. δημ. ἐνεργῶ ἐξέλεγξιν βλ.λ., ἔλεγχον διαχειρίσεως· κ. παθ. ὑφίσταμαι ἐξέλεγξιν.

ἐξελευθερικός-ή-όν μτγν. ὁ ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἀπελευθέρων ἢ ὁ ἐξ ἀπελευθέρων γεννηθείς : Διον.Ἁλ.Ρωμ.4,22 **τὸ τῶν ἐξελευθερικῶν φῦλον,** Πλούτ.Ἀντ.58· **2**) ὡς ἐπίθ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς ἀπελευθέρους, ὁ τῶν ἢ ἐκ τῶν ἀπελευθέρων : Δημ.π.Πολυδ.3,83 **νόμοι ἐξελευθερικοί,** Πλούτ.Σύλλ.33, Ἐπιγρ. **φιάλαι ἐξελευθερικαί.**

ἐξελευθέριος-ον μτγν. ὁ ἀποβλέπων, ὁ ρέπων εἰς τὴν ἐλευθερίαν : Μαλχ.Βἰ.Πυθ.29.

ἐξελεύθερος (ὁ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐκ δούλου ἐλεύθερος γενόμενος, ἀπελεύθερος : Κικ.Ἀττ. 6,5,1 **τῆς ξυναόρου τῆς ἐμῆς οὐξελεύθερος,** Δίων Κ 39,38· || Εὐστ.Ὀδ.1751,2 «ἐξελεύθερον μὲν εἶπον τὸν διὰ χρέος ὑπὸ τῷ δανειστῇ γενόμενον δούλου δίκην, εἶτα ἀπολυθέντα»· **2**) Ἡσ. «ἐξελεύθεροι, οἱ τῶν ἐλευθερουμένων υἱοί».

ἐξελευθεροστομῶ-έω ἐπιτατ. τοῦ ἐλευθεροστομῶ βλ.λ. : Σοφ.Αἴ.1258.

ἐξελευθερῶ-όω μτγν. ἀπελευθερῶ· Ἡσ. «ἐξηλευθέρωται ὁ δοῦλος, ὁ δὲ πράγματος ἀπολυθεὶς ἠλευθέρωται» : Δίων Κ 36,42.

ἐξέλευσις-εως (ἡ) μτγν., μσν. ἔξοδος : ΠΔ Βασ.2, 15,20 **χθὲς ἡ ἐξέλευσίς σου, καὶ σήμερον μετακινήσω σε μεθ' ἡμῶν τοῦ πορευθῆναι,** Τζέτζ.Ἰλ.III,19.

ἐξελεύσομαι, μέλλ. τοῦ ἐξέρχομαι βλ.λ.

ἐξελθεῖν ἀπαρφ. ἀορ. β' τοῦ ἐξέρχομαι βλ.λ.· **2**) Ἡσ. «ἐξωθεῖν».

ἐξελιγμός (ὁ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἀνάπτυξις, ξετύλιγμα, ἰδ. παρατάξεως στρατοῦ· Ἡσ. «κίνησις παρὰ τοῖς τακτικοῖς ἐνόπλιος» : Ἀσκλ.Τακτ.10,13 ἐξελιγμὸς **Μακεδονικός,** Θεμίστ.Λόγ.1,2Β **οἱ ἐπὶ τῶν ἵππων ἐξελιγμοί,** Εὐστ.Πον.282,12· **2**) ἐπὶ λαγωοῦ, ἑλικοειδὴς κίνησις : Ἀρρ.Κυν.16,3 **ἐν τοῖς ἐξελιγμοῖς**· **3**) κίνησις, περιστροφή, εἰδ. ἐπὶ τῶν οὐρανίων σωμάτων : Νικομ.Θεολ.Ἀριθμ.74· || εἰδ. ἐπὶ τῶν βραχυτάτων χρονικῶν περιόδων, τῶν περιλαμβανουσῶν πλήρη ἀριθμὸν συνοδικῶν μηνῶν, ἡμερῶν καὶ ἀποκαταστάσεων βλ.λ.4) τῆς σελήνης : Γέμιν.18,1, Πτολ.Μαθ.4,2.

ἐξελικτικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐξέλιξιν, ὁ σύμφωνος πρὸς τὴν ἐξέλιξιν : **ἐξελικτικὴ μορφὴ τῆς διδασκαλίας**· **2**) ὁ ἀποδεχόμενος τὴν βιολογικὴν θεωρίαν τῆς ἐξελίξεως βλ.λ.4) καὶ τὰς ἐκ ταύτης φιλοσοφικὰς ἀντιλήψεις· πρβλ. ἐξέλιξις 5)· ἐπίρρ. -ῶς, δημ. -ά.

ἐξελικτός-ή-όν νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ ἐξελιχθῇ.

ἐξελίκτρα (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τροχαλία, ὄργανον δι' οὗ ἐξελίσσομεν ἢ ἑλίσσομεν : Ἥρων Αὐτομ.220,8.

ἐξέλικτρον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐξελίκτρα βλ.λ.: Φίλ.Βελοπ.67,41 **εἰς ἐξέλικτρον ξύλινον συντιθέναι**· || νεώτ. ναυτ. ὄργανον εἰς ὃ περιτυλίσσεται σχοινίον ἢ ἅλυσις κατὰ τὴν περιστροφὴν τοῦ τυμπάνου περὶ τὸν ἄξονα συμμετρίας του.

ἐξελιξιαρχία (ἡ) κοινωνιολ. ἄ. **ἐξελιξικρατία** βλ.λ.

ἐξελιξικρατία (ἡ) κοινωνιολ. φιλοσ. ἄ. **ἐξελιξιαρχία** μτφρ. τοῦ διεθν. ὅρου ἐβολουσιονισμὸς (évolutionisme), ἡ θεωρία ἡ θέτουσα ὡς βάσιν πρὸς ἐξέτασιν, καθορισμόν, ἐξήγησιν καὶ αἰτιολογίαν τῶν κοινωνικῶν φαινομένων ἔν τε τῷ συνόλῳ τῆς ἱστορίας καὶ ἐν ταῖς καθέκαστα ἐποχαῖς καὶ κοινωνίαις τὴν ἀρχὴν ὅτι ἀπορρέουσι ταῦτα εἴτε ὠφέλιμα δεικνυνται εἴτε ἐπιβλαβῆ ἐκ τῆς ἐμφύτου εἰς τὰς κοινωνικὰς ὁμάδας ὁρμῆς πρὸς προϊοῦσαν ἐξέλιξιν βλ.λ.3) : **ὁ Σπένσερ εἶναι ὀπαδὸς τῆς ἐξελιξικρατίας ἐν Ἀγγλίᾳ.**

ἐξέλιξις-εως (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ., δημ. -η ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξελίσσειν, ἤτοι ἐκτυλίσσειν, ἀναπτύσσειν τι, καὶ τοῦ ἐξελίσσεσθαι, (ἐν μέσ. σημ.), ἤτοι ἐκτυλίσσεσθαι, ἀναπτύσσεσθαι, ἐκτείνεσθαι κατὰ σχῆμα, κατὰ μορφήν, ἐξελιγμός, ἀνάπτυξις, ξετύλιγμα, ἐν πραγμ. κ. ἐν μτφ. σημ. : Πλωτῖν.541Α **τῇ τῶν λόγων ἁπάντων ἐξελίξει καὶ ἀναπλάσει**· || εἰδ. μτγν. κ. μσν. ἐπὶ κινήσεων στρατεύματος, ἡ ἀνάπτυξις, ἐπέκτασις τοῦ μετώπου : Ἀριστείδ.Κ 2,6 **ἐξελίξεων τῶν ἐπὶ ἀσπίδα ἢ ἐπὶ δόρυ,** Εὐστ.Πον.254,32 **τὰς ἱππικὰς ἐξελίξεις**· **2**) νεώτ. κ. δημ. μ. μτφ. ἐπὶ φαινομένου ἢ καταστάσεως ἢ ἐνεργείας, ἡ προϊόντος τοῦ χρόνου συμβαίνουσα ἢ συμβᾶσα ἢ συμβησομένη ἀνάπτυξις, ἡ σὺν τῷ χρόνῳ διαμόρφωσις, ἡ παραλλάσσουσα. ἡ ἀλλοίωσις προγενεστέρας τινὸς διαμορφώσεως ὑφισταμένης εἴτε ἐν ὡρισμένῳ χρόνῳ, εἴτε ἐν ἀορίστῳ ἐκτενεῖ χρονικῇ περιόδῳ, εἴτε καὶ ἀρχῆθεν καὶ καθ' ὅλην τὴν ἐνεστῶσαν καὶ μέλλουσαν χρονικὴν διαδρομήν : **τὸ φαινόμενον τῆς ἐξελίξεως, - ἐξ ὅλων τῶν ἐπιστημονικῶν δεδομένων προαγόμεθα εἰς τὴν ὑπόθεσιν ὅτι τὸ σύμπαν διατελεῖ ἐν ἐξελίξει, - ἡ ἐξέλιξις τῶν γεγονότων, - τῆς πολιτικῆς καταστάσεως, - τοῦ ζητήματος**· || συνήθ. ἐν ταῖς θεωρητικαῖς ἐπισκοπήσεσιν ἐξυπονοουμένης τῆς ἐπὶ τὰ βελτίω, ἐπὶ τὸ ἀρτιώτερον διαμορφώσεως : **ἡ ἐξέλιξις τῶν θρησκειῶν - τοῦ πολιτισμοῦ - τῆς γλώσσης - τῶν θεσμῶν - τῆς ἐπιστήμης - τῆς γεωργίας - τῆς βιομηχανίας**· **3**) εἰδ. συνεκδ. κ. ἐπὶ προσ. ἡ ἀπὸ μιᾶς καταστάσεως ἄνοδος εἰς ἄλλην ἢ διαδοχικῶς εἰς ἄλλας ἀνωτέρας, συνήθ. μετ' ἐμπροθ. αἰτ. (εἰς) διοριστικῶς : **ἡ ἐξέλιξίς του ἀπὸ πλανοδίου μεταπράτου εἰς μεγαλέμπορον, - εἶναι ἀξιοθαύμαστος ἡ ἐξέλιξίς του**· ἀλλ' ἐνίοτε κ. εἰρωνικῶς : **ἡ ἐξέλιξίς του εἰς κομψευόμενον**· **4**) νεώτ. κ. δημ. εἰδ. βιολ. ἐξέλιξις ἄ. **ἀνέλιξις** τὸ φαινόμενον τῶν διαδοχικῶν διαμορφώσεων καὶ μεταμορφώσεων τῶν ὀργανισμῶν, κατ' ἀκολουθίαν δὲ καὶ τῆς μορφῆς τῶν ἐμβίων ὄντων· || **θεωρία τῆς ἐξελίξεως** ἡ ἐπιστημονικὴ ὑπόθεσις ἡ θεωροῦσα ὅτι ὁ φυτικὸς καὶ ὁ ζωϊκὸς κόσμος προήχθη διαδοχικῶς μέχρι τῶν ποικίλων σημερινῶν ἐμβίων ὄντων ἐκ κατωτάτης τινὸς ἀρχικῆς ἐμβίου ὑποστάσεως εἴτε βαθμιαίως ἐξ αἰτίας καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ συνεχῶς ἀλλοιουμένου περιβάλλοντος

(ἐξ- τῶν εἰδῶν κατὰ τὴν θεωρίαν Δάρβιν) εἴτε σύναμα κ. ἐξ ἐμφύτου τῷ ἐμβίῳ κόσμῳ ἀλλοιωτικῆς ἐπὶ τὸ βέλτιον ὁρμῆς, δημιουργικῆς τῶν ἑκάστοτε ἀναφαινομένων νέων μορφῶν (θεωρία Λαμάρκ)· **5)** νεώτ. κ. δημ. κοινωνιολ. **ἐξέλιξις** ἀντὶ τοῦ ὅρου ἐξελιξικρατία ἢ ἐξελιξιαρχία βλ.λ.: **τὰ κοινωνικὰ φαινόμενα εἴτε ὡς καλὰ εἴτε ὡς κακὰ δέον νὰ κρίνωνται ὡς ἀπότοκα τῆς ἐξελίξεως.**

ἐξέλιπον ἀόρ. β' τοῦ ἐκλείπω βλ.λ.· **2)** Ἡσ. « ἐξώλισθον ».

ἐξελίσσω κ. νεώτ. κ. δημ., ἀττ. **-ττω** ἀναπτύσσω, ἐκτυλίσσω, ἐκτείνω, ἀνοίγω : Εὐρ.Ἱππ.864 **ἐξελίξας περιβολὰς σφραγισμάτων,** Αἰν.Τακτ.29,8 **ἐξελίττειν ταρσούς,** Ἡρων Αὐτομ.26,8 **ἐξελίσσειν χάρτην**· κ. παθ. : Ἀριστείδ.Μηχ.855a,29 **ὁ .. κύκλος .. ἴσην ἐξελίττεται γραμμήν**· **2)** μτφ. ἀναπτύσσω, ἐν πλάτει, σαφέστερον ἐκφράζω, ἑρμηνεύω : Εὐρ.Ἰκ.141 **σὺ δ' ἐξελίσσεις πῶς θεοῦ θεσπίσματα;,** Παρμ.Μαρκ 26 **ἐξελίσσειν θεῖον νόμον**· ‖ διηγοῦμαι : Εὐρ.Ἴων 397 **μὴ .. κάποβῇ λόγος οὐχ ᾗπερ ἡμεῖς αὐτὸν ἐξελίσσομεν**· **3)** ἐξελικτικῶς, δι' ἑλιγμῶν ἐν ταχείᾳ κινήσει διαγράφω, χαράζω : Εὐρ.Τρῳ.3 **ἔνθα Νηρῄδων χοροὶ κάλλιστον ἴχνος ἐξελίσσουσι ποδός**· **4)** καταδιώκω τινὰ περί τι, τὸν κυνηγάω γύρω σὲ κάτι : Εὐρ.Ἡρ. 977 **ὁ δ' ἐξελίσσων παῖδα κίονος κύκλῳ πόρευμα δεινὸν ποδός**· ‖ **ἐξελίττω κύκλους περί τι** φέρομαι πέριξ τινός, περιστρέφομαι κύκλῳ τινός : Ἡλιόδ.5,14 **οἱ δὲ περὶ τὸν νομέα κύκλους ἐξελίττοντες**· ‖ κ. ἀμτβ. περιστρέφομαι : Πλούτ. Κάμ.5 **ἐπὶ δεξιὰ ἐξελίττειν**· ‖ εἰδ. ἐπὶ τῆς σελήνης, συμπληρῶ τὴν περιφοράν μου : Πλούτ.Ἠθ. 368A **τοσαύταις ἡμέραις τὸν αὐτῆς κύκλον ἐξέλιττε**· **5)** ἐπὶ λαγωοῦ, τρέχω κάμνων ἑλιγμούς, δθ. ἀλλάσσω δρόμον : Ἀρρ.Κυν.17,3 **ὁ μὲν ἐξελίξας τὸν δρόμον .. ἵεται τοῦ πρόσω**· ‖ κ. ἀμτβ. συνεκδ. **ἐξελίττειν ἑαυτόν** διαφεύγειν : Αἰλ.ΖΙ 13,16· ‖ κ. ἐπὶ πλοίων, πλέω μεθ' ἑλιγμῶν, μὲ βόλτες : Πολύβ.1,28,12 **παρὰ τὴν γῆν ἐξελίσσασαι διέφυγον**· ‖ μετ' αἰτ. τόπου, βαίνω ἢ πλέω ἀκολουθῶν τὰς ἑλικοειδεῖς τοῦ τόπου στροφάς, τὰς καμπὰς αὐτοῦ : Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.5,84 **παρέπλει τὴν γῆν τοὺς κόλπους ἐξελίσσων**· **6)** ὡς στρατ. ὅρος, ἀναπτύσσω, ἐκτείνω τὸ μέτωπον τοῦ στρατεύματος κ. εἰδ. ἐπὶ φάλαγγος δι' ἐλαττώσεως τοῦ βάθους ἢ μεταβάλλω οἱανδήποτε πλευρὰν τῆς φάλαγγος εἰς μέτωπον : Ξεν.ΚΠ 8,5,15 **ἢ ἐκ δεξιᾶς ἢ ἀριστερᾶς ἢ ὄπισθεν ἐπιφανέντων πολεμίων ὀρθῶς ἐξελίξαι**· ὁμ. παθ. κ. ἐν μέσ. σημ.: αὐτ.Λακ.11,18 **ἐξελίττεται ὁ στίχος**· **7)** ὁμ. ἐπὶ στρατοῦ γεν. ἐκτελῶ στρατιωτικὰς ἀσκήσεις, γυμνάσια : Ἀρρ.Τακτ.25,6· **8)** ὁμ. χωρῶ κατὰ τοῦ πολεμίου, ἀντεπεξέρχομαι κατ' ἀνεπτυγμένον μέτωπον : Ἀσκλ.Τακτ.10,13· **9)** ἐν ἀναφ. πρὸς στρατ. ἐνέργειαν ἐπὶ τόπου ἢ στρατιᾶς, ἀπαλλάσσω ἀπειλῆς, πιέσεως, κινδύνου : Πλούτ.Ἀλεξ. 20 **ἀνέστρεφον, Ἀλέξανδρος μὲν .. σπεύδων ἀπαντῆσαι περὶ τὰ στενά, Δαρεῖος δὲ .. τῶν στενῶν ἐξελίξαι τὴν δύναμιν**· **10)** παθ. κ. ἐν μέσ. σημ. **ἐξελίττομαι** ἀναπτύσσομαι, γίνομαι συνθετικώτερος : Πλωτ.1,4,1 **ζωὴ ἐξελιττομένη εἰς τέλος,** Δαμάσκ.Ἀρχ.4 **ὅσα τὰ πολλὰ τοσαῦτα τὸ ἕν, ἀφ' οὗ ἐξελίττεται**· **11)** νεώτ. κ. δημ. **ἐπὶ** προσ. ἐξελίσσομαι μέσ., δημ. ἀορ. **ἐξελίχθηκα** κ. μτχ. παρακ. **ἐξελιγμένος** λαμβάνω, ἔχω ἐξέλιξιν βλ.λ.3) : **οἱ βιομήχανοί μας ἐντὸς τῆς τελευταίας δεκαετίας ἐξειλίχθησαν πολύ**· ‖ συνήθ. μετ' ἐμπροθ. αἰτ.διοριστικῆς **ἐξελίσσομαι εἴς τι** = διαμορφοῦμαι, μεταβάλλομαι, μετατρέπομαι σὺν τῷ χρόνῳ, λαμβάνων ἀλλοίαν ὑπόστασιν, κατάστασιν, ἰδιότητα, μορφήν, συνήθ. ἐπ' ἀγαθῷ, ἀλλ' **ἐνίοτε κ. ἐπὶ κακῷ ἢ κατ' εἰρων.** ἐκφοράν : **ἐξελίσσεται εἰς σοβαρὸν ἐπιστήμονα, - ἐξειλίχθη εἰς μεγαλέμπορον - εἰς λαθρέμπορον - εἰς κομφευόμενον**· ‖ κ. ἐπὶ συνόλου ἐξυπονοοῦντος περιεχόμενον ἐκ προσ. : **μετὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν αἱ κῶμαι ἐξειλίχθησαν εἰς πόλεις, - τὸ Πανεπιστήμιον ἐξειλίχθη, - αἱ λέσχαι ἐξειλίχθησαν εἰς χαρτοπαίγνια**· ‖ ὁμ. κ. ἐπὶ καταστάσεων, ἰδιοτήτων κτττ. : **ἡ ναυτιλία μας ἐξελίσσεται γοργῶς, - ἄς ἴδωμεν πῶς θὰ ἐξελιχθῇ ἡ πολιτικὴ κατάστασις, - ἡ ἐμπορία ἐξειλίχθη εἰς αἰσχροκέρδειαν.**

ἐξελκυσμός (ὁ) μτγν. ἑλκυσμός, ὤθησις πρὸς τὰ ἔξω, δθ. μετάθεσις, μετακίνησις : Ῥοῦφ.π.Ὀρειβ. 8,39,13· **2)** ἔκτασις : Ἡλιόδ.π.Ὀρειβ.49,10,6.

ἐξέλκω κ. νεώτ., μέλλ. **-ἕλξω,** ἀόρ. α' **-είλκυσα,** ἀπαρφ. **-ελκύσαι,** παθ. ἀόρ. ὑποτ. **ἐξελκυσθῇ** (σπάν.π.πεζ.), ἑλκύω, σύρω ἔξω : Ἰλ.Ψ 762 **χεροὶ τανύσσῃ πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον, ἀγχόθι δ' ἴσχει στήθεος,** Πλάτ.Πολ.515E **μὴ ἀνείη πρὶν ἐξελκύσειεν εἰς τὸ τοῦ ἡλίου φῶς**· κ. παθ. : Ἀριστλ.Πολιτ.1311b,30 **παρὰ τῆς γυναικὸς ἐξελκυσθείς**· ‖ ὁμ. μετὰ γεν. τόπου : Εὐρ.Ἑκ 544 **φάσγανον .. ἐξεῖλκε κολεοῦ**· κ. παθ. : Ὀδ.Ε 432 **πουλύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο**· ‖ νεώτ. ναυτ. ἕλκω ἔξω τοῦ ὅρμου πλοῖον διὰ ρυμουλκοῦ· ‖ μτφ. ἑλκύω ἔξω, σῴζω : Πίνδ.Π 1,146 **Ἑλλάδα ἐξέλκων δουλίας,** Λιβάν.Λόγ.39,14 **τέχναι τινὰ ἐξελκύσαι τῆς πενίας**· ‖ ἐπὶ χωλοῦ, ἐξέλκω πόδα σύρω τὸν πόδα : Σοφ.Φιλ.291· ‖ κ. ἀπολ. ἄνευ τῆς λέξ. **πόδα** : Εὐρ.Ἀνδρ.1121.

ἐξελκῶ-όω κ. νεώτ. καθιστῶ τι ἑλκῶδες, προκαλῶ πληγάς, πληγιάζω : Ἀριστλ.Πρ.883b,31 **ἐξελκοῖ τὴν σάρκα,** Διόδ.Σ 14,88 **τὸ πρόσωπον ἐξήλκωσε**· ‖ κ. παθ. σχηματίζω ἕλκος : Ἱππ.Ἀρχ. Ἰητρ.18, Ἰώσ.ΑΙ 2,14,4 **ἐξηλκοῦτο τὰ σώματα.**

ἐξέλκωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἐξελκοῦν ἢ ἐξελκοῦσθαι, ὁ σχηματισμὸς ἕλκους : Διόδ.Σ 3,29 **κατὰ δὲ τὰς τῶν χειρῶν ἐξελκώσεις,-ἐξέλκωσις τοῦ στόματος**· ‖ νεώτ. ἰατρ. ἐπιπολαία ἕλκωσις τῆς ἐπιδερμίδος ἐκ διαρρήξεως φυσαλίδος **ἢ φλυκταίνης.**

ἐξελκωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ προκαλῶν ἐξέλκωσιν· **2)** ἐπὶ προσ., ὁ πάσχων ἐξέλκωσιν.

ἐξελληνίζω μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. καθιστῶ τι ἑλληνικόν, δθ. **ἐξ- ὄνομα** ἀποδίδω εἰς αὐτὸ ἑλληνικὴν καταγωγήν : Πλούτ.Νομ.13· ‖ κ. νεώτ. κ. δημ. προσδίδω εἴς τι ἑλληνικὸν τύπον : Ἰώσ.ΑΙ 1,6,1 **Κίτιος ὑπὸ τῶν ἐξελληνισάντων αὐτὴν καλεῖται**· ‖ νεώτ. κ. ἀναφορ. πρὸς πρόσ., καθιστῶ τινα Ἕλληνα : **οἱ ἐξελληνισθέντες Βαυαροί**· **2)** μεταφράζω εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν : Φώτ.Βιβλ. 467,14 **οὐ τοὺς διαλόγους.. ἐξελληνίσαι ἔργον ἔθετο**· κ. παθ. : Τζέτζ.Χιλ.3,452 **ἐπίγραμμα.. ἐξελληνιζόμενον ταῦτα δηλοῖ τὰ ἔπη,-βιβλίον ἐξελληνισθέν**· ‖ νεώτ. ἀναφορ. πρὸς ξένας λέξεις, προσδίδω εἰς αὐτὰς τύπον καὶ χρῆσιν ἑλληνικόν, ἰδ. παθ. : **λατινικαὶ λ. ἐξελληνισμέναι**· **3)** ἀμτβ. εἶμαι χρηστὸς Ἕλλην : Ἀνών.Σοφ.Ἑλ.63,37.

ἐξελλήνισις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. **-η** ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐξελληνίζειν καὶ ἐξελληνίζεσθαι· ‖ ἐπὶ ξένων λέξεων, ἡ πρόσδοσις εἰς αὐτὰς ἑλληνικῆς μορφῆς καὶ χρήσεως : **ἐξ- γαλλικῶν λέξεων.**

ἐξελληνισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἐξελλήνισις βλ.λ.

ἐξελυτρῶ-όω (ἔλυτρον) μ. ἐν ἀορ. **ἐξελύτρωσας** Ἡσ. « ἐγύμνωσας ».

ἐξέμεν (1) ἐπ. ἀπαρφ. ἀόρ. β' τοῦ ἐξίημι βλ.λ. : Ἰλ.Λ 141 **μηδ' ἐξέμεν ἂψ ἐς Ἀχαιούς.**

ἐξέμεν (2) ἐπ. ἀπαρφ. μέλλ. τοῦ ἔχω βλ.λ. : Ἰλ.Ε 473 **ἄτερ λαῶν πόλιν ἐξέμεν.**

ἐξέμεσις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ἐξεμεῖν : Ἐπιφ 2.517D.

ἐξεμετικός-ή-όν μσν. ὁ προκαλῶν ἔμετον.

ἐξέμμορον ἀόρ. β' τοῦ ἐκμείρομαι βλ.λ.

ἐξέμπαλιν Ἡσ. « ἐπαριστέρως ».

ἐξεμπεδῶ-όω φυλάττω πιστῶς, διατηρῶ : Ξεν. ΚΠ 3,1,21 **οὐκέτ᾽ ἠμπέδου τὰς πρὸς ἡμᾶς συνθήκας᾽** **2)** Ἡσ. « ἐξημπέδου· ἔλυε τὰ ἔμπεδα ».
ἐξεμπλάριον (τὸ) μτγν., μσν. (λατ.) πρώτυπον, ὑπόδειγμα : Ἰγνάτ.Τραλλ.3, Μεθόδ.388Α.
ἐξέμπλωτος-ον μσν. (λατ. exemplum - ἐξέμπλιον-ἐξόμπλιον-ξόμπλι) ὁ πεποικιλμένος, κεντητός: Μιχ.᾽Ατταλ. ἐν Σάθ.1,69 **πανίον σαρακηνικὸν ἐ-**.
ἐξεμπολῶ-άω, ἰων. -**έω** κερδίζω διὰ τοῦ ἐμπορίου : Σοφ.Φιλ.303 **ὅποι πλέων ἐξεμπολήσει κέρδος ἢ ξενώσεται᾽** || παθ. παρκ. ἐξημπόλημαι ἐπωλήθην ὡς ἐμπόρευμα, εἶμαι πωλημένος : Σοφ. ᾽Αντ.1036 **τῶν δ᾽ ὑπαὶ γένους ἐξημπόλημαι κἀμπεφόρτισμαι πάλαι᾽** **2)** πωλῶ ἐντελῶς, ξεπουλῶ : Διον.᾽Αλ.Ρωμ.3,46 **ἐξεμπολήσας τὸν φόρτον᾽** || κ. παθ. πωλοῦμαι ἐντελῶς : Ἡρ.1,1 **ἐξεμπολημένων σφι σχεδὸν πάντων.**
ἐξεμῶ-έω κ. νεώτ., παρακ. **ἐξεμήμεκα,** ἐκβάλλω, ἐξάγω δι᾽ ἐμέτου, ξερνῶ : ᾽Οδ.Μ 437 **ὄφρ᾽ ἐξεμέσειεν ὀπίσσω ἱστὸν καὶ τρόπιν αὖτις,** Ἡσίοδ.Θ 497 **πρῶτον δ᾽ ἐξήμεσσε λίθον,** Πλάτ.Πολ. 406D **ἐξεμέσαι τὸ νόσημα,** Διοκλ.ἀπ.139 **πάντα ἐξήμεσσε ἀκριβῶς,** Ἐπιγρ. **λώπιον μεστὸν ὧν ἐξήμεσε κακῶν᾽** **2)** μτφ. ἀποβάλλω᾽ Ἡσ. «ἐξεμοῦντες᾽ ἀποβάλλοντες» : Μηναῖ.8,26 ᾽Ορθρ. **τὸν ἰὸν ἐξήμεσας τῆς πρὶν ἀγνωσίας᾽** **3)** ὁμ. μτφ. ἀναγκάζομαι νὰ ἐπιστρέφω τὰ κακῶς κερδηθέντα, δημ. τὰ ξερνάω : ᾽Αριστφ.᾽Αχ.6 **τοῖς πέντε ταλάντοις οἷς Κλέων ἐξήμεσεν,** Λιβάν.Λόγ.63,22᾽ **4)** ἀπολ. ἐμῶ, ξερνῶ : ᾽Αριστφ.Βάτρ.11 **μὴ δῆθ᾽, ἱκετεύω, πλὴν γ᾽ ὅταν μέλλω ᾽ξεμεῖν.**
ἐξεναίρω, ἀπαρφ. ἀορ. **ἐξεναρεῖν,** ὅλως διόλου ἐξαφανίζω, φονεύω : Ἡσίοδ.Α 329 **κύκνον τ᾽ ἐ-**.
ἐξέναντι ἐπίρρ. Ἐπιγρ. ἀκριβῶς ἀπέναντι.
ἐξεναντίας ἐπίρρ. μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἐξ ἐναντίας, ἀπέναντι : ΠΔ Μακκ.1,4,12 **καὶ ἴδον αὐτοὺς ἐρχομένους ἐξεναντίας᾽** **2)** μετὰ γεν. ἐνώπιον : ΠΔΜακκ.1,4,17 **μὴ ἐπιθυμήσητε τῶν σκύλων, ὅτι πόλεμος ἐξεναντίας ἡμῶν᾽** **3)** νεώτ. κ. δημ. ἀντιθέτως, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ λεγόμενα, ἄ. ἀπεναντίας : Λασκαρ.Ληξ.280 **ἀκουρμαστῆτε ἐμένα ἐξεναντίας κι ἄς ὁρμήσωμ᾽ εὐθύς.**
ἐξεναρίζω σκυλεύω ἐχθρὸν φονευθέντα ἐν τῇ μάχῃ, ἀφαιρῶ τὴν πανοπλίαν του, τὰ ὅπλα του : Ἰλ.Ν 619 **τεύχεά τ᾽ ἐξενάριξε καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα᾽** **2)** ἀποκτείνω, φονεύω : Ἰλ.Δ 488 **᾽Ανθεμίδην Σιμοείσιον ἐξενάριξεν Αἴας,** ᾽Οδ.Λ 273, Ἡσίοδ.Θ 289 **τὸν μὲν ἄρ᾽ ἐξενάριξε.**
ἐξενεῖκαι ἰων. ἀπαρφ. ἀορ. α΄ τοῦ ἐκφέρω βλ.λ.
ἐξενέπω ἐκφράζω σαφῶς, διακηρύττω τι : Πίνδ. Ν 4,33 **τὰ μακρὰ δ᾽ ἐξενέπειν ἐρύκει με τεθμὸς ὧραί τ᾽ ἐπειγόμεναι᾽** κ. παθ. : Νίκ.π.᾽Αθήν.9,395C᾽ || ἀνακηρύττω : Πίνδ.Ο 8,26 **ἐξένεπε κρατέων πάλᾳ δολιχήρετμον Αἴγιναν πάτραν᾽** **2)** ἀπολ. λέγω, ὁμιλῶ : ᾽Απολλ.Ρ 1,764.
ἐξενεχυριάζω μτγν. ἐπιτατ. τοῦ ἐνεχυριάζω βλ.λ. : Διογ.Λ 6,99 **ναυτικῷ τόνῳ δανείζειν καὶ ἐ-**.
ἐξενίαυτα ἐπίρρ πάπ. καθ᾽ ἕκαστον ἐνιαυτόν, ἐτησίως, καθεχρονίς : **τὸν δὲ φόρον ἀποδώσομεν ἐξενίαυτα ἐν μηνὶ Φάωφι.**
ἐξενιαυτίζω σχόλ. διέρχομαι ὁλόκληρον ἔτος εἰς ἐξορίαν : Σχόλ.Εὐρ.᾽Ορ.1645.
ἐξενίαυτος-ον πάπ. ὁ καθυστερήσας ἐτησίαν ὀφειλὴν διὰ τὸ ἑπόμενον ἔτος : **μὴ προσεθῆναι διὰ τοῦ ἐξεινιαύτους (sic) γενέσθαι.**
ἐξενιαυτῶ-έω σχόλ. περαιώνω ἐτησίαν τινὰ ὑπηρεσίαν : Σχόλ.Πίνδ.Ν 11,10 **ἐ- τὴν πρυτανείαν.**
ἐξενοχάραγος-ον μσν. παράδοξος, ἐκπληκτικός, ξένος, ἀλλόκοτος : Χρον.Μορ.3874Η **τὸ πρᾶγμα τὸ ἐξενοχάραγον,τὸ οὐκ εἴδασιν ποτὲ τους.**
ἐξεντερίζω μτγν. ἐκβάλλω, βγάζω τὰ ἔντερα, παθ. : Διοσκ.2,67 **ἐξεντερισθεῖσα᾽** || ἀναφ. πρὸς ξφυτά, ἀφαιρῶ τὴν ἐντεριώνην, αθ. : Διοσκ.4,162 **εντερίζεται ἐλλέβορος.**
ἐξεντεροῦμαι-όομαι γλωσσ. ἐξεντερίζομαι βλ.λ.
ἐξεντέρωσις-εως νεώτ. ἰατρ. κ. **ἐκσπλάγχνισις** (ἐν τῇ ὀφθαλμολογίᾳ) ἡ ἐκκένωσις τοῦ περιεχομένου τοῦ ὀφθαλμοῦ.
ἐξεντισμέναι Ἡσ. « κεκοσμημέναι ».
ἐξεῶ-όω δ. γρ. τοῦ ἐξωθῶ βλ.λ.
ἐξεώσας ἀντὶ ἐξώσας μτχ. ἀορ. τοῦ ἐξωθῶ βλ.λ.
ἐξεπάδω καταπραΰνω δι᾽ ἐπῳδῶν : Πλάτ.Φαῖδ. 77Ε **χρὴ .. ἐπάδειν αὐτῷ ἑκάστης ἡμέρας, ἕως ἂν ἐξεπάσητε,** Πλούτ.᾽Ηθ.384Α **τὸ ἐμπαθὲς καὶ ἄλογον τῆς ψυχῆς ἐξεπάδοντες οὕτω καὶ θεραπεύοντες᾽** **2)** παθ. καταπραΰνομαι διὰ φιλικῶν νουθεσιῶν : Σοφ.ΟΚ 1194 **ἀλλὰ νουθετούμενοι φίλων ἐπῳδαῖς ἐξεπάδονται φύσιν.**
ἐξεπαίρω διεγείρω, παρορμῶ τινα νὰ πράξῃ τι, μετ᾽ ἀπαρφ. : ᾽Αριστφ.Λυσ.622 **μὴ .. τὰς γυναῖκας ἐξεπαίρωσιν δόλῳ καταλαβεῖν τὰ χρήμαθ᾽ ἡμῶν,** Πλούτ.᾽Ηθ.192F.
ἐξεπανοίγομαι μσν. ἀνοίγομαι πρὸς τὰ ἔξω : Καλλίμ.Χρυσ.302 **θυρίδων .. ἐξεπανοιγομένων.**
ἐξεπείγω πάπ. εἶμαι κατεπείγων, βιαστικός.
ἐξεπερείδω ἐσφ.γρ. τοῦ ἐξερείδω βλ.λ.
ἐξέπερεν Ἡσ. «ἐπόρθησεν» (πιθ. ἐξέπερσεν).
ἐξεπερώτησις-εως (ἡ) πάπ. ἐρώτησις πανηγυρική, ὑποβαλλομένη εἰς ἕν τῶν συμβαλλομένων μερῶν.
ἐξεπεύχομαι κομπάζω, καυχῶμαι ὅτι .·., μετ᾽ ἀπαρφ. : Σοφ.Φιλ.668 **κἀξεπεύξασθαι .. τῶνδ᾽ ἐπιψαῦσαι μόνον.**
ἐξέπηλεν Ἡσ. « ἐξεγένετο » (πιθ. ἐξέπελεν).
ἐξεπίγονος-ον μτγν. ὁ ἔπειτα γεννώμενος, ὄψιμος : Ἰω.Χρυσ.6.
ἐξεπικαιδέκατος-η-ον μτγν. ὁ δέκατος ἕκτος Στράτ. ἐν ΑΠ 12,4,5.
ἐξεπιπλήσσω ἐπιπλήσσω βλ.λ. : Εὐρ.ἀπ.36.
ἐξεπιπολῆς ἐπίρρ., μτγν. κ. νεώτ. ἀντὶ **ἐξ ἐπιπολῆς** ἐπιπολαίως : Λουκ.Νιγρ.35.
ἐξεπίσταμαι γνωρίζω καλῶς : Ἡρ.2,43 **μᾶλλον τῶν θεῶν τὰ οὐνόματα ἐξεπιστέατο Αἰγύπτιοι ἢ τοῦ Ἡρακλέους᾽** || μετ᾽ αἰτ. κ. μτχ. γινώσκω καλῶς ὅτι . . : Ἡρ.1,190 **ἐξεπιστάμενοι ἔτι πρότερον τὸν Κῦρον οὐκ ἀτρεμίζοντα᾽** || μετ᾽ ἀπαρφ. γινώσκω καλῶς πῶς νὰ πράξω τι : αὐτ.᾽Αντ.480 **αὕτη δ᾽ ὑβρίζειν μὲν τότ᾽ ἐξηπίστατο᾽** || συχν. μετὰ τοῦ εὖ ἢ **καλῶς** : Ἡρ. 3,146, Σοφ.ΟΚ 417 **ἄμφω γ᾽ ὁμοίως, κἀξεπίστασθον καλῶς᾽** **2)** γινώσκω ἀπὸ στήθους, ξέρω ἀπ᾽ ἔξω : Πλάτ.Φαῖδρ.228Β **ἐξ- τὸν λόγον.**
ἐξεπισφραγίζομαι παθ. ἐντυποῦμαι βαθέως εἴς τι : Χαιρήμ.π.᾽Αθήν.13,608C.
ἐξεπιτάξ Ἡσ. « ἐξεπίτηδες ».
(ἐ)ξεπίτηδες ἐπίρρ. κ. νεώτ. κ. δημ. **ἐπὶ τούτῳ,** σκοπίμως, ἐπίτηδες, γιὰ κάποιο σκοπό : Ἱππ. ᾽Αρθρ.47, ᾽Αριστφ.Πλ.916 **οὔκουν δικαστὰς ἐξεπίτηδες ἡ πόλις ἄρχειν καθίστησιν;,** Πλάτ.Γοργ. 461C **ἐξεπίτηδες κτώμεθα ἑταίρους καὶ υἱεῖς᾽** **2)** μὲ κακὸν σκοπόν : Δημ.532 **μηδ᾽ ἐπηρεάζῃ μηδ᾽ ὑβρίζῃ μηδεὶς ἐξεπίτηδες,** Φιλόδ.Παρρ.62Ο.
ἐξεπιτρέχω μτγν. δ. γρ. τοῦ ἐπιτρέχω βλ.λ. : ᾽Αρατ.80 **ἐξεπιδέδρομε.**
ἐξεπομβρέω κ. μσν. βρέχω ραγδαίως ἐπί τινος : Σοφ.ἀπ.470 **Ζεὺς οὔτ᾽ ἐξεπομβρῶν οὔτ᾽ ἐπαυχμήσας φίλος,** Τζέτζ.Χιλ.3,59.
ἐξέπτη γ᾽ ἑν. ἐνεργ. ἀορ. β᾽ τοῦ ἐκπέτομαι βλ.λ.: Ἡσίοδ.᾽Εργ.98 **οὐδὲ θύραζε ἐξέπτη.**
ἐξέραμα-ατος (τὸ) μτγν. ἔμετος, ἐξεμηθεῖσα ὕλη, ξέρασμα : ΚΔ Πέτρ.2,2,22 **κύων ἐπιστρέψας ἐπὶ τὸ ἴδιον ἐξέραμα,** Εὐστ.Πον.248,91.
ἐξέρασις-εως (ἡ) μσν. ἔμετος : Εὐστ.᾽Οδ.1856,5᾽ **2)** πάπ. χρωστικὸν ἐκχύλισμα.
ἐξέρασμα-ατος (τὸ) νεώτ. τὸ ἐξέραμα βλ.λ.

ἐξερασμός (ὁ) μσν. τὸ ἐξέραμα βλ.λ.: Φιλῆς 1,204.

ἐξεραστής (ὁ) μσν. ὁ ἐξεμῶν : Εὐστ.Πον.248,89.

ἐξεραύνησις-εως (ἡ) μτγν. τ. τοῦ ἐξερεύνησις βλ.λ. : ΠΔ Ψαλμ.63,7 (δ.γρ.).

ἐξεραυνῶ-άω μτγν. ἐξερευνῶ βλ.λ.: ΠΔ Ψαλμ.118,2.

ἐξεργάζομαι κ. μσν. κ. νεώτ., μέλλ. -άσομαι, ἀόρ. -ηργασάμην, δωρ. -ηργάξατο, παρακ. -είργασμαι, Ἰων. -έργασμαι (ἀμφ. ἐν ἐνεργ. κ. παθ. σημ.), μέλλ. -εργασθήσομαι, ἀόρ. -ειργάσθην (ἀμφ. πάντοτε παθ.) ἐργάζομαί τι ἐντελῶς, φέρω εἰς πέρας : Ἡρ.1,93 ἐξεργάσαντο δέ μιν οἱ ἀγοραῖοι ἄνθρωποι, Εὐρ.Ἑλ.583 καὶ τίς βλέποντα σώματ' ἐξεργάζεται, Θουκ.1,142, Ξεν.Συμπ.4,61· ‖ κ. ἁπλῶς ποιῶ, μορφῶ τινα : Ξεν.Συμπ.4,60 εἴ τις τοιούτους δύναιτο ἐξεργάζεσθαι ὧν προστατοίη· ‖ εἰδ. ἀναφορ. πρὸς ἀγρόν, καλλιεργῶ, ἰδ. παθ. : Ἡρ.5,29 ἀγρὸν εὖ ἐξεργασμένον, Θουκ. 1,82 (ἡ γῆ) ἄμεινον ἐξείργασται· ‖ ὁμ. κ. ἀναφορ. πρὸς φυτά, περιποιοῦμαι : Θεόφρ.ΦΑἰτ.5,3,5· ‖ ἐπὶ συγγραφέως, ἐπεξεργάζομαι : Διον.Ἀλ. Θουκ.15· ‖ κ. ἀπολ. πραγματεύομαι : Πολύβ. 3,26,5· κ. παθ. : Φιλόδ.Παρρ.10 τὰ κατ' ἐπιτομὴν ἐξειργασμένα· 2) ἐπιτελῶ, ἐκπληρῶ, κατορθῶ τι : Σοφ.Ἀντ.384 ἥδ' ἔστ' ἐκείνη τοὔργον ἡ 'ξειργασμένη, Αἰσχίν.3,239 τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ τὴν Θηβαίων συμμαχίαν ἐξειργάζετο, Πολύβ.5,26,6· ‖ ἐπιφέρω, προκαλῶ : Ξεν.Ἱππ.9,4 τάραχον ἐξεργάζεται· ‖ κ. μετὰ διπλ. αἰτ. : Ἡρ.6,3 καὶ κακὸν τοσοῦτον εἴη Ἴωνας ἐξεργασμένος· ‖ κτ. παθ. παρακ. συνήθ. ἐπὶ ἐγκλημάτων ἢ πράξεων βίας : Ἡρ.4,164 μαθὼν δὲ ἐπ' ἐξεργασμένοισι τὸ μαντήιον ἐὸν τοῦτο, Αἰσχ.Ἀγ.1379 ἕστηκα δ' ἔνθ' ἔπαισ' ἐπ' ἐξειργασμένοις, Σοφ.Αἴ.315· ‖ ὁμ. εἶμαι ἐξησφαλισμένος : Ξεν.Ἑλλ.3,1,28 μισθὸς ἡμῖν ἐξείργασται τῇ στρατιᾷ· 3) κατορθώνω ὥστε νά, μετ' ἀπαρφ. : Πολύβ.31,33,3 ἐξειργάσατο βασιλεὺς προσαγορευθῆναι, Λουκ.Τόξ.32 τὸν δεσμοφύλακα ἐξειργάσατο παρ' αὐτοῦ πλησίον τῷ Ἀντιφίλῳ καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δεδέσθαι· 4) φέρω καταστροφήν, καταστρέφω, ἰδ. ἐπὶ ἀνθρώπων : Ἡρ.4,134 ἢ καί τι Ἴωσι δόξαι τὸ ἡμέας οἷόν τε ἔσται ἐξεργάσασθαι, Εὐρ.Ἑλ.1098 κόρη Διώνης Κύπρι, μή μ' ἐξεργάσῃ· ‖ κ. παθ. καταστρέφομαι, χάνομαι : Εὐρ.Ἱππ.565 σιγήσατ', ὦ γυναῖκες· ἐξειργάσμεθα· 5) βλάπτω, ἀδικῶ, ζημιῶ : Ἱππ.Νούσ.3,16, Θεοφύλ.Βουλγ.3,650D.

ἐξεργασία (ἡ) κ. νεώτ. ἐπεξεργασία, συμπλήρωσις, τελείωσις : Πολύβ.10,45,6 τυχὼν δὲ τῆς ἐξεργασίας δι' ἡμῶν· ‖ εἰδ. ἀναφορ. πρὸς λόγον, ἡ ἐπιμελὴς ἐπεξεργασία καὶ διαπραγμάτευσις τοῦ θέματος : Διον.Ἀλ.Ἰσοκρ.4 ἡ κατ' ἐπιχείρημα ἐξεργασία, Πλούτ.Ἠθ.1004E, Φιλόδ.Ποιημ.5,1 ποιητικὴ ἐξεργασία· 2) τὸ ἐξεργάζεσθαί τι, γεώργησις, καλλιεργία : Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.1,11 μισθὸν ἅμα τῆς πεπονημένης ἐξεργασίας αὐτάρκη φερομένους· ‖ ἀπολ. καλλιεργία : Θεόφρ.ΦΑἰτ.3,1,6 ἀκριβὴς καὶ πολλὴ ἐξεργασία.

ἐξεργασμός (τὸ) μτγν. ἐξεργασία, συμπλήρωσις : Σιμπλίκ.Κατ.240,26.

ἐξεργαστικός-ή-όν ὁ ἱκανός, ὁ ἐπιδεικνύων ζῆλον εἰς τὸ ἐπεξεργάζεσθαι, εἰς τὸ ἐπιτελεῖν τι ἐν χρ. κ. παραθετικῶς : Ξεν.Ἀπ.4,1,4 ἐξεργαστικωτάτους ὧν ἂν ἐγχειρῶσι, Πολύβ.15,37,1 τολμηρὸς καὶ τοῦ προτεθέντος ἐξεργαστικός· 2) τὸ οὐδ. τὸ ἐξεργαστικὸν ὡς οὐσ. ἡ ἐκζήτησις· ὅθ. τὸ ἐξεργαστικὸν τοῦ λόγου ἡ ἐπιμελὴς ἔρευνα : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.312,9.

ἐξεργαστικῶς ἐπίρρ. μτγν. ἐπιμελῶς, ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ : Φιλόδ.Εὐσ.19· ‖ κ. συγκρ. -ωτέρως μετὰ μείζονος ἐπιμελείας : Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.35 ἐξεργαστικωτέρως εἴρηται.

ἐξεργάτης (ὁ) πάπ. ἐργατικός, ἐργάτης.

ἐξέργω, ἀττ. ἐξείργω, μέλλ. -είρξω, ἀποκλείω τινὰ ἔκ τινος : Ἡρ.3,51 ἐξέργειν κελεύοντος, Εὐρ. Ἡρακλ.20 κήρυκας ἐξαιτεῖ τε κἀξείργει χθονός, Πλάτ.Νόμ.936C, Αἰσχίν.1,32 τούτους οὖν ἐξείργει ἀπὸ τοῦ βήματος· κ. παθ. : Θουκ.2,13 ἐξείργωνται πάντων, Πλούτ.Ῥωμ.23· ‖ ὁμ. ἀποδιώκω τινὰ καὶ κλείω ἔξω : Ἀριστφ.Ἀχ.825 τοὺς συκοφάντας οὐ θύραζ' ἐξείρξετε;· 2) κωλύω, ἐμποδίζω : Σοφ.Ἠλ.1292, Εὐρ.Ἀνδρ.176 οὐδὲν ἐξείργει νόμος, Ξεν.Οἰκ.4,13 ὅταν μὴ ἡ ὥρα τοῦ ἔτους ἐξείργῃ· κ. παθ. : Θουκ.1,118 πολέμοις οἰκείοις ἐξειργόμενοι, Ἀριστλ.Κατ.13a,31 ἐὰν μὴ χρόνῳ ἐξείργηται· ‖ κ. μετ' ἀπαρφ. ἐμποδίζομαι ἀπὸ τοῦ νὰ πράξω τι : Διον.Ἀλ.Θουκ.15· 3) ἀναγκάζω, ὑποχρεῶ : Πλάτ.Νόμ.935C· κ. παθ. : Ἡρ.7,96 οὐ γὰρ ἀναγκαίῃ ἐξέργομαι ἐς ἱστορίης λόγον.

ἐξερεείνω ἐπ. μετ' αἰτ. πράγμ. ἐρωτῶ νὰ μάθω τι : Ὀδ.Κ 14 ἐξερέεινεν ἕκαστα· 2) μετ' αἰτ. προσ. ἐρωτῶ τινα νὰ μάθω περί τινος, ἐξετάζω τινά : Ὀδ.Ψ 86 ἢ .. φίλον πόσιν ἐξερεείνοι· ‖ ἀπολ. ἐξερωτῶ, ἐρωτῶ : Ἰλ.Ι 672 πρῶτος δ' ἐξερέεινεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων· ‖ κ. μέσ. ἐρωτῶμαι : Ἰλ.Κ 81 ἐξερεείνετο μύθῳ· 3) ἐξερευνῶ, ἀναζητῶ : Ὀδ.Μ 259 πόρους ἁλὸς ἐξερεείνων, Ὑμν.Ἑρμ.252 ἐξερέεινεν μυχούς· 4) μτφ. ἀναφορ. πρὸς κιθάραν, κρούω, παίζω : Ὑμν.Ἑρμ.483.

ἐξερεθίζω κ. νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. δημ. παθ. -ίσθηκα, μτχ. παθ. παρακ. ἐξερεθισμένος ἐπιτατ. τοῦ ἐρεθίζω βλ.λ. : Πίνδ.Π 8,16 παρ' αἶσαν ἐξερεθίζων, Πλούτ.Αἰμ.30· ‖ νεώτ. κ. δημ. ἐν χρ. κ. τὸ παθ. κ. ὡς μέσ. παρoργίζομαι.

ἐξερέθισις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. -η ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξερεθίζειν βλ.λ., παρόργισις.

ἐξερεθισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἐξερέθισις βλ.λ.

ἐξερεθιστής (ὁ) AB ὁ ἐρεθίζων, ὁ προκαλῶν.

ἐξερεθιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ προκαλῶν ἐξερέθισιν, ἐρεθιστικός· ἐπίρρ. -ῶς.

ἐξερέθω μτγν. ἐπιτατ. τοῦ ἐρέθω βλ.λ. : Παῦλ. Σιλ. ἐν ΑΠ 5,244.

ἐξερείδω μτγν. (κυρ. ἐπ.) στηρίζω, ὑποστηρίζω στερεῶς : Πολύβ.8,6,6 ἐξερείδοντες ταῖς ἀντηρίσιν, Λουκ.Τραγῳδ.55 ἐξέρειδέ μου βάσιν τρέμουσαν· κ. παθ. : Πολύβ.16,11,5· ‖ ἐνισχύω : Διοσκ. 69,4 ἐξερείδει ἀτονίαν σώματος.

ἐξερείπω, ἀόρ. β' ἐξήριπον, ἀπαρφ. ἐξεριπεῖν, κόπτω ἀπό, περικόπτω : Πίνδ.Π 4,264 ὡς γάρ τις ὄζους ὀξυτόμῳ πελέκει ἐξερείψαι κεν μεγάλας δρυός· 2) συνήθ. ἀμτβ. κτ. ἀόρ. β' πίπτω εἰς τὴν γῆν, καταπίπτω : Ἰλ.Ξ 414 ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ πληγῆς πατρὸς Διὸς ἐξερίπῃ δρῦς, Ἡσίοδ.Α 174· 3) ὁμ. ἀμτβ. προβάλλω, προεξέχω : Ἱππ.Κατ' Ἰητρ. 12 ἢ ἐξήριπε τὸ κάτηγμα.

ἐξέρεισις-εως μτγν. στήριξις, ἀκούμβημα : Πολύβ.6,23,4 αἱ πρὸς τὴν γῆν ἐξερείσεις.

ἐξέρεισμα-ατος (τὸ) μτγν. ὑποστήριγμα : Λογγῖν. 40,4· ‖ Ἐπιγρ.κτ.πληθ. στηρίγματα τείχους, ἐπάλξεις.

ἐξερειστικός-ή-όν μτγν. ἔντονος, δυνατός : Γαλ.8,159A ἐξερειστικὴν εἶναι τὴν πληγήν.

ἐξέρεκτα Ἡσ. « ἐκπέσῃ ».

ἐξέρευγμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. ἔμεσμα.

ἐξερεύγομαι κ. νεώτ., μέλλ. ἐξερεύξομαι, ἀόρ. β' ἐξήρυγον, ἀποβάλλω ὁρμητικῶς ἐκ τοῦ στόματος κ. γεν. ἐξ ἐμαυτοῦ, ξερνῶ : ΠΔ Σοφ.Σαλ. 19,10 ἐξηρεύξατο ὁ ποταμὸς πλῆθος βατράχων, - τὸ ἡφαίστειον ἐξηρεύγετο λάβαν· ‖ ὁμ. ἐπὶ βράζοντος μέλιτος, ἐξάγω, βγάζω : Γαλ.6,273 ἐξ-ἀφρόν· ‖ ὁμ. κ. μτφ. : ΠΔ Ψαλμ.44,1 ἐξηρεύξατο ἡ καρδία μου λόγον ἀγαθόν· 2) ἐπὶ ὄγκου, ἀνοίγω : Ἱππ.Προρρ.82E· 3) ἐπὶ ποταμῶν, ἐκρέω, ἐκβάλλω, χύνομαι : Ἡρ.1,202 στόμασι δὲ ἐξερεύγεται τεσσεράκοντα, Ἀριστλ.ΖΙ 603a,14· ‖ ὁμ. ἐπὶ φλεβῶν, ἐκκενοῦμαι : Ἱππ.Ὀστ.278,30.

ἐξερευνήσιμος-ον νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος νὰ ἐξερευνηθῇ· ‖ δημ. ὁ δεκτικὸς ἐξερευνήσεως.

ἐξερεύνησις-εως (ἡ) μτγν. κ.νεώτ.,δημ. -η ἔρευνα, ἐξέτασις, διερεύνησις : ΠΔ Ψαλμ.63,7 **ἐξέλιπον ἐρευνῶντες ἐξερευνήσει** (δ. γρ. **ἐξεραυν-**)· **2**) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐπιτόπιος ἔρευνα τῶν ἀγνώστων μερῶν τοῦ κόσμου : **ἐ- τῆς Ἀφρικῆς.**

ἐξερευνητής (ὁ) νεώτ. κ. δημ., θηλ. **ἐξερευνήτρια** ὁ ἐξερευνῶν ἀγνώστους τόπους.

ἐξερευνητικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἱκανός, ἁρμόδιος πρὸς ἐξερεύνησιν : Στράβ.3,3,6· ‖ νεώτ. κ. δημ. ὁ γινόμενος πρὸς ἐξερεύνησιν : **ἐξερευνητικὸς πλοῦς**· ἐπίρρ. **-ῶς**, δημ. **-ά.**

ἐξερευνῶ-άω κ. νεώτ. ἐρευνῶ, ἐξετάζω καλῶς : Σοφ.ΟΤ 258 **ἀλλ' ἐξερευνᾶν,** Αἰν.Τακτ.28,4 **τὰ περὶ τὴν πόλιν ἐξερευνᾶν,** Ἐπικ.Ἐπιστ 3,64U **λογισμὸς τὰς αἰτίας ἐξερευνᾷ,** Πολύβ.14,1,13· ‖ ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Δίων Κ 52,6, Πολύβ.9,5,8 **ταῖς προπορείαις ἐξερευνώμενος καὶ προκαταλαμβάνων**· **2**) νεώτ. ὁ ἐνεργῶν ἐξερευνήσεις βλ.λ.2).

ἐξέρευξις-εως (ἡ) μτγν. ἐρευγή, ἔρευγμα, ρέψιμο : Ἀρετ.14 **ἐξερεύξιες πολλαί.**

ἐξερεύω Ἡσ. « ἐξερευνάω ».

ἐξέρημα (τὸ) Ἡσ. ἄνευ ἑρμην.

ἐξερημῶ-όω κ. νεώτ. καθιστῶ τι ἐντελῶς ἔρημον, ἐρημώνω, ρημάζω : Δημ.1076 **πῶς ἂν οὖν μᾶλλον ἐξερημώσαιεν ἄνθρωποι οἶκον,** ΠΔΛευῒτ. 26,31 **ἐξερημώσω τὰ ἅγια ὑμῶν**· κ. παθ. : Πλάτ. Ἐπιστ.332Ε **τὰς ἐξηρημωμένας.. πόλεις**· **2**) ἐξολοθρεύω, ἐξαφανίζω, ξεκληρίζω : Σοφ.Ἠλ.1010 **ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι κἀξερημῶσαι γένος**· **3**) ἐπὶ στρατευμάτων, καταλείπω ἔρημον, ἀδειάζω τόπον τινά : Ξεν.Πόρ.4,47· κ. παθ. : Ἀριστφ.Εἰρ.647 **Ἑλλὰς ἐξερημωθεῖσα,** Πλάτ.Νόμ.925C.

ἐξερήμωσις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἡ παντελὴς ἐρήμωσις : Μιχ.Ἀκομ.2,238.

ἐξερίζω μτγν. ἐπιμένω εἰς τὴν ἔριν, εἶμαι πείσμων εἰς τὰς φιλονικίας : Πλούτ.Πομπ.56 **οὐκ ἐξερίσας.. ὁ Πομπήϊος,** Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.2,151.

ἐξεριθεύομαι μτγν. διὰ παροχῶν προσκτῶμαι φίλους : Πολύβ.10,22,9.

ἐξερινάζω ἐπιτατ. τοῦ ἐρινάζω βλ.λ., μτφ. καθιστῶ γόνιμον, ἐφευρετικόν, συνετόν : Σοφ.ἀπ.181 **πέπων δ' ἐρινὸς ἀχρεῖος ὢν ἐς βρῶσιν, ἄλλους ἐξερινάζεις λόγῳ.**

ἐξέρισμα-ατος (τὸ) μτγν. ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἐξορισμὸς βλ.λ. : Πορφ.Ἀποχ.1,10.

ἐξεριστής (ὁ) ὁ πεισματωδῶς ἐρίζων, ἰσχυρογνώμων : Εὐρ.Ἱκ.894 **ἐξεριστὴς τῶν λόγων.**

ἐξεριστικός-ή-όν μτγν. ὁ ἔχων κλίσιν πρὸς πείσμονα ἔριν : Διογ.Λ 10,143 **ἐξεριστικὴ δύναμις.**

ἐξερμηνεύω ἐξηγῶ, ἑρμηνεύω, μεταφράζω : Διον.Ἁλ.Ρωμ.1,67 **οἱ ἐξερμηνεύοντες εἰς τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν τοὔνομα**· κ. παθ. : Πολύβ.2,15,9 **τὸ γὰρ τρᾶνς ἐξερμηνευόμενόν ἐστι πέραν,** Πλούτ.Ἠθ.383D· **2**) περιγράφω ἀκριβῶς : Λουκ. Ἱστ.Συγγρ.19 **ἡ γοῦν ἀσπὶς ἡ τοῦ αὐτοκράτορος ὅλῳ βιβλίῳ μόγις ἐξηρμηνεύθη αὐτῷ.**

ἐξέρομαι, ἰων. **-είρομαι,** μέλλ. **-ερήσομαι,** ἀόρ. β' **-ηρόμην,** ἀπαρφ. **-ερέσθαι,** μετ' αἰτ. πράγμ. ἐρωτῶ τι, διερευνῶ : Ὀδ.Ν 127 **Διὸς ἐξείρετο βουλήν,** Σοφ.Φιλ.439· **2**) μετ' αἰτ. προσ. ἐρωτῶ τινα : Ἰλ.Ε 796,Σοφ.Αἴ.103 **ἦ τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ' ὅπου;**· ‖ κ. ἀπολ. ἐρωτῶ : Ἰλ.Ω 361 **ἐξείρετο καὶ προσέειπε.**

ἐξερπύζω μσν. ἐξέρπω βλ.λ. : Μηναῖ.1,7 Ὠδ.5 Συναξ. **ὁ δράκων οὗτος, τοῦ φωλεοῦ ἐξερπύζων.**

ἐξέρπω, ἀόρ. **ἐξείρπυσα,** ἕρπω ἔξω τινός : Ἀριστφ.Νεφ.710 **ἐκ τοῦ σκίμποδος δάκνουσί μ' ἐξέρποντες οἱ Κορίνθιοι**· ‖ ἀπολ. ἐπὶ χωλοῦ ἀνθρώπου, ἕρπω ἔξω : Σοφ.Φιλ.294 **ταῦτ' ἂν ἐξέρπων τάλας ἐμηχανώμην,** Ἀριστφ.Ἱππ.607· ‖ κ. ἐπὶ ἐντόμων : Ἀριστλ.ΖΙ 550a,5 **τῶν πολυπόδων μεθ' ἡμέρας μάλιστα πεντήκοντα γίγνεται.. καὶ ἐξέρπει.. πολλὰ τὸ πλῆθος**· **2**) γεν. πορεύομαι ἔξω : Ἱππ.Δι.1,24· ‖ ὁμ. πορεύομαι πρὸς τὰ ἐμπρός, προβαίνω : Χίλ.π.Διογ.Λ 1,73· ‖ εἰδ. ἐπὶ στρατοῦ : Ξεν.Ἀν.7,1,8 **οὐ ταχὺ ἐξέρποι**· **3**) Ἐπιγρ. ἀπέρχομαι : **ὑγιὴς ἐξῆρπε**· **4**) μτβ. παράγω, γεννῶ : ΠΔ Ψαλμ.104,30 **ἐξῆρψεν ἡ γῆ αὐτῶν βατράχους,** Ἐπιφάν.1,30D.

ἐξέρρω (ἐξ- ἔρρω) μ. κτ. προστ. φεύγω μακράν· πρβλ. Ἡσ. : Εὐρ.Ἱππ.973 **ἔξερρε γαίας.**

ἐξέρρωσας Ἡσ. « ἐπ' ἐμὲ ἀφῖξαι, ἤτοι ἐπὶ τῶν νεύρων ».

ἔξερσις-εως (ἡ) ἐκραφή : Αἰν.Τακτ.31,19 **ἐ- λίνου.**

ἐξερυγγάνω μτγν. κ. μσν. ἐκπέμπω ἐκ τοῦ στόματος, ἐκστομίζω : Καλλ.Αἐτ.3,1,7.

ἐξερυθριῶ-άω γίνομαι σφόδρα ἐρυθρός, κατακόκκινος : Ἱππ.Γυν.Φυσ.566,12 **τὰ κοῖλα τοῦ προσώπου ἐξερυθριᾷ.**

ἐξέρυθρος-ον ὁ λίαν ἐρυθρός, κατακόκκινος : Ἱππ.Κῳακ.154 **ἐξέρυθρα κατακαύματα,** Ἀριστλ. Πρ.869a,8 **τὸ πρόσωπον ἐξέρυθρον.**

ἐξερυθρῶ-όω μσν. ἀμτβ. γίνομαι λίαν ἐρυθρός, κατακόκκινος : Νικήτ.Εὐγ.4,252.

ἐξερυθρώδης-ους-ες ἐξέρυθρος **βλ.λ.** : Ἱππ. Προρρ.1,127.

ἐξερύκω ἀποκρούω, ἀπωθῶ : Σοφ.Φιλ.423 **οὗτος γὰρ τά γε κείνων κάκ' ἐξήρυκε.**

ἐξερύω, ἰων. **ἐξειρύω,** ἀόρ. α' **ἐξείρῠσα,** ἐπ. ἐξέρῠσα κ. **ἐξείρυσσα,** ὡς κ. **ἐξερύσασκον,** ἐξέλκω, ἐκβάλλω, βγάζω ἔξω : Ἰλ.Ε 112 **πὰρ δὲ στὰς βέλος ὠκὺ διαμπερὲς ἐξέρυσ' ὤμου,** Ὀδ.Χ 386, Ἡρ.1,141 **λαβεῖν ἀμφίβληστρον καὶ περιβαλεῖν τε πλῆθος πολλὸν τῶν ἰχθύων καὶ ἐξειρύσαι**· ‖ κ. ἀπολ. ἐξέλκω, σύρω ἔξω : Ἰλ.Ν 194 **τοὺς δ' ἐξείρυσσαν Ἀχαιοί**· **2**) ἀποσπῶ, ἁρπάζω τι ἔκ τινος, ἀφαιρῶ : Ἰλ.Ψ 870 **ἐξείρυσε χειρὸς τόξον,** Ὀδ.Σ 87, Ἡρ.2,38 **τὴν γλῶσσαν ἐξειρύσας.**

ἐξέρχομαι κ. μσν. κ. νεώτ., μέλλ. **ἐξελεύσομαι,** ἀττ. **ἔξειμι,** παρατ. **ἐξῄειν,** ἀόρ. β' κ. νεώτ. **ἐξῆλθον,** παρακ. **ἐξελήλυθα,** βλ. κ. ἔρχομαι, ἐκβαίνω, ἔρχομαι ἔξω, βγαίνω, μετὰ γεν. τόπ. : Ἰλ.Χ 237 **τείχεος ἐξελθεῖν,** Αἰσχ.Χο.663 **ἐξελθέτω τις δωμάτων τελεσφόρος - ἐξέρχομαι τῆς πόλεως - τοῦ οἴκου - τῆς αἰθούσης**· ‖ κ. μετὰ τῆς **ἐκ** πλεοναστικῶς : Ἡρ.θ,75 **λαθὼν ἐξέρχεται ἐκ τοῦ συνεδρίου,** Σοφ.ΟΚ 37 **ἐκ τῆσδε ἕδρας ἔξελθε,** Πρόδρ.623 **ἑκὼν ἐξέρχομαι Μονῆς ἐκ τῆς τοῦ Φιλοθέου, - ἐξήλθομεν ἐκ τῆς ἐκκλησίας**· ὁμ. ἐπὶ ἐμβρύου : Μᾶρκ.Αὐρ.9,3 **ἐξέρχονται ἐκ τῆς γαστρός**· ‖ κ. ἀπολ. ἐπὶ ἐμβρύου : Ἀριστλ. Πρ.896a,18 **τὰ μὲν τετελειωμένα, τὰ δὲ ἀτελῆ ἐξέρχονται**· ‖ σπαν. μετ' αἰτ. : Ἡρ.7,29 **ἐξῆλθον τὴν Περσίδα χώραν,** Ἀριστλ.Πολιτ.1285a,5 **ὅταν ἐξέλθῃ τὴν χώραν,** ΠΔ Γεν.44,4 **ἐξελθόντων δὲ αὐτῶν τὴν πόλιν**· **2**) **ἐξέρχομαι ἐπί τινα** ἐκστρατεύω κατά τινος : Ἡρ.1,36· ‖ ὁμ. σημ. μετὰ συστοιχ.αἰτ. : Ξεν.Ἑλλ.1,2,17 **ἐξῆλθον δέ τινας καὶ ἄλλας ἐξόδους.. εἰς τὴν ἤπειρον,** Αἰσχίν 2,168 **πρώτην δ' ἐξελθὼν στρατείαν**· ‖ ὁμ. κ. ἀπολ., τῆς σημ. ἐκστρατεύω εὐνοήτου **ἐκ** τῶν συμφραζομένων : Θουκ. 2,11 **οὔπω μείζονα παρασκευὴν ἔχοντες ἐξήλθομεν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πόλιν δυνατωτάτην νῦν ἐρχόμεθα**· ‖ **ἐξέρχομαι εἰς ἀγῶνα - εἰς ἅμιλλαν** μετὰ δοτ. προσ. συναγωνίζομαι : Εὐρ.Ἑκ.226 **μήτ' εἰς χειρῶν ἅμιλλαν ἐξέλθῃς ἐμοί**· ‖ ἐξέρχομαι **εἰς ἔλεγχον** δοκιμάζομαι : αὐτ.Ἀλκ.640 **ἔδειξας εἰς ἔλεγχον ἐξελθὼν ὃς εἶ**· **3**) μετ' ἐμπροθ. διορ. (ἐπί τι) δηλοῦντος πρᾶγμα ἢ ἐνέργειαν, ἀσχολίαν, πορεύομαι πρός τινα σκοπόν, βγαίνω, πηγαίνω ν' ἀσχοληθῶ σὲ κάτι : Ξεν.ΚΠ 1,2,11 **ἐξέρ-**

χονται δὲ ἐπὶ τὴν θήραν, Πλάτ.Κρίτ.52Β **αὔτ' ἐπὶ θεωρίαν πώποτ' ἐκ τῆς πόλεως ἐξῆλθες·** νεώτ. ὁμ. **ἐξέρχομαι εἴς τι : ἐξῆλθον εἰς κυνήγιον - εἰς συνάντησίν σας·** ‖ φρ. ἐπὶ στρατοῦ, **ἐπὶ πλεῖστον ἐξέρχομαι** προελαύνω ἐπιδιώκων ὡς οἷόν τε πλείονας ὠφελείας : Θουκ.1,70 **κρατοῦντές τε τῶν ἐχθρῶν ἐπὶ πλεῖστον ἐξέρχονται·** ‖ φρ. ἐπὶ ἐφήβων **ἐξέρχομαι εἰς τοὺς τελείους ἄνδρας** μεθίσταμαι εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀνδρῶν, θεωροῦμαι, ἀναγνωρίζομαι ἐνήλικος : Ξεν.ΚΠ 1,2,12· ‖ πάπ. εἰδ. φρ. **ἐξέρχομαι ὑπηρέτης** ἀναλαμβάνω νὰ κομίσω, νὰ διαβιβάσω διαταγὴν τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς· **4)** εἰδ. ἐπὶ ἐγκληματίου, ἀπολ. ἀπέρχομαι τῆς χώρας, ἀποδιδράσκων ἐκπατρίζομαι : Δημ. 634 **ἐάν τίς τινα τῶν ἀνδροφόνων . . τῶν ἐξεληλυθότων·** **5)** μτφ. διαπορευόμενος, διαγωνιζόμενος φθάνω εἴς τι, συντελῶ τι, διακρίνομαι : Σοφ.Τρ.506 **τίνες πάμπληκτα, παγκόνιτά τ' ἐξῆλθον ἄεθλ' ἀγώνων·** **6)** παρέρχομαι, παύομαι, τελειώνω : Θουκ.5,31 **ἃ ἔχοντες εἰς τὸν Ἀττικὸν πόλεμον καθίσταντό τινες ταῦτα ἔχοντας καὶ ἐξελθεῖν·** ‖ ἐπὶ νοσήματος, παρέρχομαι : Ἱππ. Νούσ. 2,13 **ἢν ἐκ τοῦ ἄλλου σώματος ἡ νοῦσος ἐξεληλύθῃ·** ‖ ὁμ. ἐπὶ χρόνου, παρέρχομαι, λήγω : Ἡρ.2,139, Σοφ.ΟΤ 735 **τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν οὐξεληλυθώς,** Ὑπερείδ.Εὐξ 35 **τοῦ ἐξελθόντος μηνός,** Πάπ. **ἐξελθουσῶν τῶν πέντε ἡμερῶν·** **7)** ἐπὶ ἀρχῶν, ὑπηρεσιῶν, λήγω : Ἀνδοκ.1,77 **ἡ ἐξελθοῦσα βουλή,** Ἀριστλ.Πολιτ.1273a,16 **ἐξεληλυθότες ἄρχουσι καὶ μέλλοντες·** **8)** μτφ. ἀποβαίνω : Σοφ.ΟΤ 88 **τὰ δύσφορ' εἰ τύχοι κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν·** πρβλ. δημ. βγαίνω σὲ καλό, σὲ κακό· ‖ προκύπτω : Ξεν.Ἑλλ 6,15 **ἀριθμός . . καὶ ἄλλοθεν οὐκ ἐλάττων ἐξέλθοι·** πρβλ. δημ. τὸ **ἄθροισμα - ὁ λογαριασμὸς βγαίνει . .** · ‖ μετὰ κατηγ. ἀποβαίνω, ἐμφαίνομαι ὤν : Σοφ.ΟΤ 1084 **τοιόσδε δ' ἐκφὺς οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι ποτ' ἄλλος·** **9)** ἐπὶ ἐνυπνίων καὶ μαντευμάτων, ἀληθεύω, ἐκπληροῦμαι, βγαίνω (ἀληθινό) : Ἡσίοδ.Ἔργ.218 **ἐς τέλος ἐξελθοῦσα·** ‖ κ. ἀπολ. : Ἡρ.6,108 **τὴν ὄψιν συνεβάλετο ἐξεληλυθέναι·** ‖ κ. ἐπὶ προσ., φαίνομαι, ἀποδεικνύομαι ἀληθής : Σοφ.ΟΤ 1011 **ταρβῶν γε μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής·** **10)** μετ' αἰτ. πράγμ. ἐκτελῶ, πράττω, ἐπιτελῶ : Θουκ.3,108 **τὸ πολὺ τοῦ ἔργου ἐξῆλθον·** **11)** ἀπολ. ὑπερβαίνω τὸ μέτρον : Πλάτ.Νόμ.644Β **καὶ εἴ ποτε ἐξέρχεται, δυνατὸν δ' ἐστὶν ἐπανορθοῦσθαι·** ‖ ὅθ. παραβαίνω : Νύμφ.π.Ἀθήν.12,536Α **ἐξελθὼν νόμιμα·** **12)** μετ' αἰτ. τοῦ ὀργάνου κινήσεως, προβάλλω : Δείν.1,82 **ἐξέρχεσθαι οὐδὲ τὸν ἕτερον πόδα·** **13)** ἐπὶ λόγων, **ἐξέρχομαι παρά τινος** (προσ.) προέρχομαι ἔκ τινος : Πλάτ.Θεαίτ.161Β **οὐδεὶς τῶν λόγων ἐξέρχεται παρ' ἐμοῦ·** **14)** ἐπὶ ἐμπορευμάτων κ. γεν. προϊόντων, ἐξάγομαι : αὐτ.Ἀλκ.122Ε **ἐξέρχεται δὲ οὐδαμόσε.**

ἐξερῶ-άω κ. μσν., ἀόρ. **ἐξήρᾱσα,** μτχ. παθ. ἀορ. α' **ἐξεραθείς,** κενῶ, ἐκκενῶ, ἰδ. ἐκβάλλω δι' ἐμέτου, ἐμῶ, ξερνῶ : Ἱππ.507,29 **τὴν κεφαλὴν βαρέεται καὶ ἐξερᾷ,** Εὐστ.Πον.163,65· κ. παθ. : Διοσκ. Εὐπ.2,160· ‖ ἐξάγω δι' ἐντομῆς ὕδωρ ἐκ τοῦ θώρακος πάσχοντος : Ἱππ.483,25 **ἐπὴν ἐξεράσῃ τὸ ὕδωρ, δίψα ἐπιλαμβάνει·** **2)** ἀφήνω νὰ ἐκρεύσῃ τι : Κράτ.14,8 **τὴν χύτραν χρῆν ἐξερᾶν τὰ τεῦτλα·** **3)** ἐκρίπτω, ἀπορρίπτω, ἀφήνω νὰ πέσῃ τι κάτω : Ἀριστφ.Σφ.993 **φέρ' ἐξεράσω τὰς ψήφους·** ‖ ἐκχέω : Δημ.963 **ἐξέρα τὸ ὕδωρ,** Διον.Ἀλ.Ρωμ. 2,69 **ἐξερᾶσαι τὸ ὕδωρ·** ‖ κ. μτφ. : Εὐστ.Πον. 301,11 **ἐξεράσας χρήματα·** ‖ πάπ. ἀναφ. πρὸς κύβον, ρίπτω· **4)** ἐκβάλλω τὸν ἀέρα ἐκ τῶν πνευμόνων : Ἀριστλ.Πρ.960b,26· ‖ ἐρεύγομαι, ρεύομαι : Φερεκρ.131,1 **μαλάχας ἐξερᾶν·** **5)** ἐκβάλλω, ἐξάγω : Συνέσ.Ἐπιστ.130 **οὐκ ἔστιν ἀποκιβωτίων ἐξεράσαι βιβλία.**

ἐξερῶ-έω (1), μέλλ. τοῦ **ἐξεῖπον** βλ.λ., μεθ' Ὅμ. κ. παρακ. **ἐξείρηκα,** γ' ἑν. παθ. μέλλ. ἐξειρήσεται κ. γ' ἑν. παθ. ὑπερσ. **ἐξείρητο,** θὰ εἴπω καθαρῶς (παρ' Ὁμ. πάντοτε ἀπολ. καθ' ἑν.) : Ἰλ.Θ 286 **σοὶ δ' ἐγὼ ἐξερέω ὡς καὶ τετελεσμένον ἔσται,** Ὀδ.Ι 365· κ. ἐν τμ. : Ἰλ.Α 204 **ἐκ τοι ἐρέω** ‖ μετ' αἰτ. π. τραγ. : Σοφ.ΟΤ 800 **τἀληθὲς ἐξερῶ·** ‖ κ. μετὰ διπλ. αἰτ. : αὐτ.Ἠλ.984 **τοιαῦτά τοι νὼ πᾶς τις ἐξερεῖ.**

ἐξερῶ-έω (2) ἐπ. τ. τοῦ **ἐξέρομαι** βλ.λ., μετ' αἰτ. πράγμ. ἐρωτῶ νὰ μάθω περί τινος πράγματος : Ὀδ.Γ 116 **ἐξερέοις ὅσα κεῖθι πάθον κακὰ δῖοι Ἀχαιοί·** ‖ ὁμ. κ. μέσ. : αὐτ.Ν 411 **ἔνθα μένειν καὶ πάντα παρήμενος ἐξερέεσθαι·** **2)** μετ' αἰτ. προσ. ἐρωτῶ τινα : αὐτ.Κ 249 **ἀλλ' ὅτε δή μιν πάντες ἀγασσάμεθ' ἐξερέοντες·** ‖ ὁμ. κ. μέσ. : αὐτ.Γ 24· **3)** ἐξερευνῶ : αὐτ.Δ 337 **κνημοὺς ἐξερέῃσι καὶ ἄγκεα ποιήεντα·** **4)** ζητῶ νὰ εὕρω τι, ἀναζητῶ : Ἀπολλ.Ρ 4,1443 **ὕδωρ ἐξερέων.**

ἐξερωτῶ-άω ἐρωτῶ, ζητῶ νὰ μάθω : Πίνδ.Π 9,79 **κούρας δ', ὁπόθεν, γενεὰν ἐξερωτᾷς, ὦ ἄνα;·** **2)** μετ' αἰτ. προσ. ἐρωτῶ : Εὐρ.ἀπ.583 **πάλαι δή σ' ἐξερωτῆσαι θέλων,** Πάπ. **καθ' ἡμέραν δὲ τὸν θυρωρὸν ἐξερωτῶ.**

ἐξερωῶ-έω ἐπὶ πτοηθέντος ἵππου, ἐκτρέπομαι τῆς ὁδοῦ : Ἰλ.Ψ 468 **αἱ δ' ἐξηρώησαν,** Θεόκρ.25,189.

ἔξεσα Ἡσ. «ἔξωθεν. Λάκωνες».

ἐξεσθίω, μέλλ. **ἐξέδομαι,** παρακ. **ἐξεδήδοκα,** ἀόρ. **ἐξέφαγον,** τρώγω ἐντελῶς, κατατρώγω : Ἀριστφ.Ἱππ.1032 **ἐξέδεταί σου τοὖψον,** Ἀριστλ. ΖΙ 554b,4 **ἐξεσθίουσι αὐτὰ** (τὰ πτερὰ) **αἱ μέλιτται.**

ἐξέσθω ἐξεσθίω βλ.λ. : Αἰσχ.Χο 281 **ἀγρίαις γνάθοις λειχῆνας ἐξέσθοντας ἀρχαίαν φύσιν.**

ἐξεσία (ἡ) (ἐξίημι) ἀποστολή, πρεσβεία, ἰδ. δημοσία πρεσβεία : Ἰλ.Ω 235 **ἐξεσίην ἐλθόντι.**

ἔξεσις-εως (ἡ) ἀναφορ. πρὸς γυναῖκα, ἀπόπεμψις, ἐκδίωξις, ὅθ. διάζευξις : Ἡρ.5,40 **γυναικὸς μὲν τῆς ἔχεις οὐ προσδεόμεθά σευ τῆς ἐξέσιος.**

ἐξέσσυτο ὑπερσ. τοῦ ἐκσεύω βλ.λ.

ἔξεστι κ. νεώτ. γ' πρόσ. τοῦ ἀχρ. ἔξειμι ἀπροσ., προστ. **ἐξέστω,** ὑποτ. **ἐξῇ,** ἀπαρφ. **ἐξεῖναι,** μτχ. **ἐξόν,** παρατ. **ἐξῆν,** μέλλ. **ἐξέσται,** εὐκτ. **ἐξέσοιτο,** μτχ. **ἐξεσόμενον,** ἐπιτρέπεται, εἶναι δυνατόν, μετ' ἀπαρφ. : Ἡρ.1,183 **ἐπὶ τοῦ χρυσέου βωμοῦ οὐκ ἔξεστι θύειν·** ‖ μετὰ δοτ. προσ. κ. ἀπαρφ. : Ἡρ. 1,138 **σφι ποιέειν οὐκ ἔξεστι,** Αἰσχ.Εὐμ.899, Ξεν.Ἀν.7,1,21 **νῦν σοι ἔξεστιν, . . ἀνδρὶ γενέσθαι,** Δημ.35· ‖ ὁμ.μετ'αἰτ. ἀντὶ δευτέρας δοτ. : Θουκ. 4,20 **ἔξεστιν ὑμῖν φίλους γενέσθαι·** ὁμ. μετ' αἰτ. προσ. κ. ἀπαρφ. : Ἀριστφ.Ἀχ.1079, Πλάτ. Πολιτ.290D **οὐδ' ἔξεστι βασιλέα χωρὶς ἱερατικῆς ἄρχειν·** ‖ ἡ μτχ. οὐδ. ἀπροσ. μετ' ἀπαρφ. : Ἡρόδ.4,126 **ἐξεόν τοι τῶνδε τὰ ἕτερα ποιέειν,** Αἰσχ.Πρ.648 **ἐξόν σοι γάμου τυχεῖν μεγίστου;,** Σοφ.Ἠλ.365 **ἐξὸν κεκλῆσθαι,** Λυσ.14,10.

ἔξεστις-ιος (ἡ) ἕτ. τ. τοῦ ἔξαστις βλ.λ. : Γαλ.18(2),791.

ἐξετάζω (ἐξ- ἐτάζω) κ. νεώτ. κ. δημ., μέλλ. **ἐξετάσω** κ. σπαν. **ἐξετῶ,** δωρ. ἀόρ. **ἐξήταξα,** δημ. **ἐξέτασα** κ. **ἐξέταξα,** παρακ. **ἐξήτακα** κ. παθ. παρακ. **ἐξήτασμαι,** δημ. μτχ. παθ. παρακ. **ἐξετασμένος,** καλῶς, λεπτομερῶς, ἐπιμελῶς, πλήρως ἐτάζω, ἐρευνῶ, ἀναζητῶ, κοιτάζω νὰ πληροφορηθῶ τι, διερευνῶ, ἐξελέγχω, δοκιμάζω : Θέογν. 1016 **ἐξετάζειν φίλους ὅντιν' ἔχουσι νόον,** Ἀριστφ. Θεσμ.438 **πάσας δ' ἰδέας ἐξήτασεν,** Θουκ.2,7 **τὴν ὑπάρχουσαν συμμαχίαν ἐξήταζον,** Δημ.521 **βίον αὐτοῦ πάντα ἐξετάσω, - ἐξήτασα τὸ ζήτημα ἀπὸ πάσης ἀπόψεως,** Λασκαρ.Μυστ.95 **ἐξετάζω τὴν ψυχή μου τί ἰδέα ἔχει περὶ τοῦ θεοῦ,** δημ. διστ. **ξέταξα τὴν ἀγάπη μου κι ἔνιωσα πῶς μὲ θέλει**

| **κι ἃ δὲ μὲ θέλουν οἱ γονιοί, δὲ σκάζω, δὲν μὲ μέλει**· κ. παθ. διερευνῶμαι, ἐξελέγχομαι, δοκιμάζομαι: Ἀντιφ.5,37 **εἰκότως ἐξετασθῆναι δεῖ τὸ πρᾶγμα,** Πλάτ.Θεαίτ.184C **τὸ δι᾽ ἀκριβείας ἐξεταζόμενον**· ‖ ὁμ. κ. ἑπομένης ἀναφορ. προτ.: Δημ. 1126 **τὸν ἡμέτερον πατέρα ἐξήταζες ὅστις ἦν**· **2**) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ διδασκάλου, διὰ δοκιμασίας προφορικῆς ἢ κ. γραπτῆς ἐξελέγχω, προσποθῶ ἐπαρκῶς νὰ γνωρίσω τὰς περί τινα μάθησιν γνώσεις καὶ τὴν ἐπιμέλειαν μαθητοῦ ἢ μαθητῶν: **τὸν ἐξήτασεν εἰς τὰ μαθηματικά - εἰς τὴν χημείαν - εἰς τὸ ποινικὸν δίκαιον**· κ. παθ. ὑπὸ τοῦ διδασκάλου μου ἢ ἄλλου ἐντεταλμένου εἰδικοῦ ὑφίσταμαι διὰ προφορικῆς ἢ κ. γραπτῆς δοκιμασίας ἔλεγχον τῶν γνώσεών μου περί τινα μάθησιν: **ἐξητάσθημεν εἰς δύο μαθήματα - εἰς τὴν γυμναστικήν, - ἐξετάσθηκα στὰ γαλλικά**· ‖ ὁμ. κ. ἐπὶ ἐπιτροπῆς ἐντεταλμένης τὴν δοκιμασίαν τινὸς ἢ τινων, οἷον πρὸς διορισμόν, πρὸς ἄσκησιν ἐπαγγέλματος ἀπαιτοῦντος εἰδημοσύνην, πρὸς εἰσαγωγὴν εἰς ἀνωτέραν σχολὴν κττ. ἐνεργ. κ. παθ.: **προσῆλθον νὰ ἐξετασθῶσι διακόσιοι**· **3**) νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἐπὶ ἰατροῦ, ἐνεργῶ ἐπιστημονικῶς ἔρευναν, ἐπισκόπησιν τῆς λειτουργίας τοῦ ὀργανισμοῦ πρὸς διάγνωσιν, ἐξακρίβωσιν, προσδιορισμὸν τῆς νόσου κ. γεν. τῆς ἀσθενικῆς ἢ ὑγιεινῆς καταστάσεως προσώπου τινός: **ὁ ἰατρὸς θὰ ἐξετάσῃ σήμερον τοὺς προσελθόντας διὰ νὰ εἰσαχθῶσιν εἰς τὴν σχολήν, - οἱ νευρολόγοι οἱ ἐξετάσαντες τὸν δολοφόνον ἀπεφάνθησαν ὅτι πάσχει σχιζοφρένειαν**· **4**) ὑποβάλλω τινὰ εἰς ἐπιμελῆ ἀνάκρισιν, ἐρωτῶν τινα ζητῶ νὰ πληροφορηθῶ παρ᾽ αὐτοῦ: Ἡρ.3,62, Πλάτ.Φαῖδρ.258D **Λυσίαν τε περὶ τούτων ἐξετάσαι καὶ ἄλλον**· ‖ νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ δικαστοῦ, ὑποβάλλω τινὰ εἰς ἀνάκρισιν, λαμβάνω τὴν κατάθεσιν κατηγορουμένου ἢ μάρτυρος, ὑποβάλλων καὶ ἐρωτήσεις πρὸς ἔλεγχον ἢ συμπλήρωσιν τῆς καταθέσεως· κ. παθ.: **ὁ ἀνακριτὴς ἐξήτασε τὸν κατηγορούμενον - τοὺς μάρτυρας**· ὁμ. ἐπὶ δικαστηρίου κατὰ τὴν διεξαγωγὴν δίκης: **τὸ δικαστήριον ἐξήτασε τὸν μηνυτήν, - οἱ μάρτυρες ἐνώπιον δικαστηρίου ἐξετάζονται ἐνόρκως**· ‖ συνεκδ. τὸ ἐνεργ. ἐπὶ διαδίκου ἢ δικηγόρου, προσάγω τοὺς ὑπὲρ ἐμοῦ ἢ τῆς ὑποθέσεώς μου μάρτυρας ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ ἢ τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ: **ἔχω νὰ ἐξετάσω μάρτυρας**· **5**) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πραγμ., ἐλέγχω, παρατηρῶ τι ἐπιμελῶς, ἐπισταμένως, ὅπως ἐξακριβώσω ἐὰν ἔχῃ καλῶς, οἷον ὡς πρὸς τὸ εἶδος, τὴν ποιότητα, τὴν κατάστασιν, τὴν ποσότητα, τὸ βάρος κττ.: **ἐξετάζω τὸ ὕφασμα - τὴν ποιότητα τῶν ἀλεύρων - τοὺς λέβητας τοῦ ἀτμοπλοίου**· **6**) εἰδ. ἐπὶ στρατοῦ, ἐπιθεωρῶ: Ἑλλ.Ὀξ.10,1 **ἐξετάζειν στρατιώτας σὺν τοῖς ὅπλοις**· κ. παθ.: Εὐρ.Ἰκ.391 **στρατὸς δὲ θάσσει κἀξετάζεται**· **7**) φρ. παρ᾽ Ἀττ. **ἐξετάζειν τὴν βουλὴν ἢ τὸ βουλευτικὸν** = ἐλέγχειν καὶ ἀναθεωρεῖν τὸν κατάλογον τῶν βουλευτῶν· **8**) πάπ. ἡ μτχ. παθ. παρακ. ὁ **ἐξητασμένος** = ὁ ἐγκεκριμένος, ὁ μετὰ ἔλεγχον παραδεκτὸς γενόμενος, ἐπὶ πραγμ.: **μετρείτω τοῖς ἐξητασμένοις καὶ ἐσφραγισμένοις ὑπὸ τοῦ οἰκονόμου**· **9**) **ἐξετάζω πρός τινα** ἢ πρός τι κρίνω τινὰ ἢ τι ἐν ἀναφορᾷ, ἐν παραβολῇ πρὸς ἄλλο, συγκρίνω, παραβάλλω: Δημ.330 **πρὸς ἐκείνους ἐξετάζειν.. ἐμὲ τὸν νῦν ζῶντα μεθ᾽ ὑμῶν**· κ. παθ.: Θεόπομπ. Ἱστ.114 **ἰσοστάσιος ἦν ἡ πορφύρα πρὸς ἄργυρον ἐξεταζομένη**· **10**) ὑποβάλλω τινὰ εἰς δοκιμασίαν πρὸς διακρίβωσιν τῆς ἀξίας του, τῆς ἠθικῆς του κττ., τὸν δοκιμάζω: Ξεν.Οἰκ.20,14 **ἐξετάζων τοὺς κακούς τε κἀγαθούς,** Δημ.918 **τοὺς χρησίμους τῷ δήμῳ ἐξητάζετε**· ‖ κ. ἐπὶ πραγμ. δοκιμάζω τὴν ἀντοχήν, τὴν στερεότητα, τὴν ἀσφάλειαν κττ.: Πολυβ.3,79 **ἐξητακὼς στερεοὺς ὑπάρχοντας τοὺς τόπους**· ‖ εἰδ. ἐπὶ χρυσοῦ, ὑποβάλλω εἰς τὴν διὰ τῆς λυδίας λίθου βάσανον, δοκιμάζω μὲ τὴν ἀσημόπετρα: Χίλ.1 **ἐν λιθίναις ἀκόναις ὁ χρυσὸς ἐξετάζεται**· ‖ παθ. ἐπὶ προσ., συνήθ. μετὰ μτχ. ἐνεστ., δοκιμάζομαι: Πλάτ.Νόμ.764A **ἐὰν μὴ παρὼν ἐξετάζηται,** Δημ.286 **καὶ λέγων καὶ γράφων ἐξηταζόμην τὰ δέοντα**· κ. ὑπονοουμένης τῆς μτχ. τοῦ εἰμί: Εὐρ.Ἀλκ.1011 **ἐξετάζεσθαι φίλος** [ὤν], Πλούτ.Ἠθ 74B **μέτριοι** [ὄντες] **ἐν τοῖς ἀνηκέστοις ἐξεταζόμενοι**· ‖ ὁμ. κ. ἐπὶ πραγμ.: Διον. Ἀλ.Ρωμ.6,63 **τὰ φοβερὰ ἐξετασθήσεται μέχρι λόγου τοιαῦτα ὄντα**· **11**) ἐπισκοπῶν ἀναφέρω κατὰ σειράν, ἀπαριθμῶ: Ἰσοκρ.7,63 **ἁμαρτήματα ἀκριβῶς ἐξετάζειν,** Δημ.472 **ὧν ἐπέρχεταί μοι πρώτους ἐξετάσαι τοὺς ἐκ Κορίνθου φυγόντας**· **12**) παθ. μετὰ γεν. συγκαταριθμοῦμαι, συγκαταλέγομαι, συνυπολογίζομαι: Ἀνδοκ.4,2 **ὧν εἷς ἐγὼ βουληθεὶς ἐξετάζεσθαι,** Δημ.300 **μετὰ τῶν ἄλλων ἐξητάζετο,** Διον.Ἀλ.Ρωμ.6,59· ‖ καταριθμοῦμαι, λογίζομαι ὑπαγόμενος εἴς τινα κλάσιν κοινωνικήν, ἐπαγγελματικήν, στρατιωτικὴν κττ.: Πλούτ.Πομπ. 14 **ἔχαιρε γὰρ ὁ δῆμος αὐτῷ μετὰ θρίαμβον ἐν τοῖς ἱππικοῖς ἐξεταζομένῳ**· ‖ εἰδ. ἐπὶ ἀπογραφῆς κατοίκων, ἀριθμούμενος προσδιορίζομαι: Πλούτ.Κοῖσ.55 **ἐξητάσθησαν αἱ πᾶσαι πεντεκαίδεκα**· **13**) παθ. παρουσιάζομαι, ἐμφανίζομαι: Δημ.566 **πανταχοῦ προσῆκεν ἐξετάζεσθαι**· **14**) δημ. ζητῶ νὰ μάθω, νὰ διακρίνω ἐν τοῖς καθέκαστα, λεπτολογῶ, δίνω προσοχή: **τρῶγε ὅ τι σοῦ δίνουν καὶ μὴν ἐξετάζῃς,** παροιμ. **ποὺ ξετάζει δὲ συνάζει** [ὁ λεπτολογῶν κατὰ τὸ συλλέγειν ἥκιστα συγκομίζει]· ρηματ. π. ἐξέτασις, ἐξεταστής, ἐξετάσιμος, ἐξεταστήριος, ἐξέταστρον, -τέος.

ἐξετᾰσία (ἡ) Ἐπιγρ. ἡ ἐξέτασις βλ.λ.

ἐξέτᾰσις-εως (ἡ) κ. νεώτ., δημ. **-η** διερεύνησις, δοκιμασία: Πλάτ.Ἀπολ.22E **ἐκ ταυτησὶ τῆς ἐξετάσεως.. πολλαὶ μὲν ἀπέχθειαί μοι γεγόνασι,** Λυκοῦργ.28· ‖ ἔρευνα: Δημ.246 **πᾶσαν ἐξέτασιν λάμβανε**· ‖ εἰδ. νεώτ. κ. δημ. ἰατρ. **ἐξέτασις αἵματος** καθορισμὸς τῶν χαρακτήρων τοῦ αἵματος ἀτόμου τινὸς δι᾽ ἀναλύσεως· ‖ ὁμ. νεώτ. κ. δημ. δοκιμασία, ἔλεγχος τῆς ἱκανότητος, τῆς ἐπιμελείας μαθητοῦ· ‖ ὁμ. συνήθ. πληθ. **ἐξετάσεις** ἡ δοκιμασία μαθητοῦ εἰς ὅλα τὰ μαθήματα, ὅπως κριθῇ ἡ πρὸς προαγωγὴν ἱκανότης του: **εἰσαγωγικαὶ - προαγωγικαὶ - ἀπολυτήριοι ἐξετάσεις**· **2**) σύγκρισις, παραβολή: Λουκ.Προμ. 12 **ἡ ἐξέτασις γιγνομένη εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνειν αὐτό**· **3**) στρατιωτικὴ ἐπιθεώρησις: Θουκ. 4,74 **καὶ ἐξέτασιν ὅπλων ἐποιήσαντο,** Ξεν.Ἀν. 1,2,14· **4**) ἐν Ρώμῃ, ἡ ἐφ᾽ ἵππου παρέλασις ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ τιμητοῦ γενομένῃ δοκιμασίᾳ, τιμητεία: Πλούτ.Αἰμ.38 **περὶ τὴν τῶν ἱππέων ἐξέτασιν,** Δίων Κ 63,13 **ἐξέτασις ἐτησία**· **5**) **ἐξέτασις βουλευτῶν** ἀναθεώρησις τοῦ βουλευτικοῦ καταλόγου: ΔίωνΚ 54,26· **6**) **ἐξέτασις βίων** ἡ ὑπὸ τοῦ τιμητοῦ ἀπογραφὴ τῶν περιουσιῶν **ἐν Ρώμῃ**: Πλούτ. Αἰμ.38· **7**) Ἐπιγρ. ἐπιθεώρησις συμβολαίου ἢ συνθήκης· **8**) κατάταξις, ταξινόμησις: Νικομ.Ἀρμ.6.

ἐξετασμός (ὁ) κ. μσν. ἡ ἐξέτασις βλ.λ.: Δημ. 230 **δίκαιον ἦν τὸν ἐξετασμὸν ποιεῖσθαι,** Ἀκίνδ. εἰς Ἀλατ.Ἑλλην.Ὀρθολ.1,50 **εἰς ἐξετασμὸν τῶν ἐμῶν ἔλθοι λόγων**· **2**) ἔρευνα, ἐπιθεώρησις: ΠΔ Σοφ.Σαλ.4,6 **τέκνα γεννώμενα μάρτυρές εἰσιν πονηρίας κατὰ γονέων ἐν ἐξετασμῷ αὐτῶν.**

ἐξεταστήριον (τὸ) μτγν. ἐξέτασις, δοκιμή: Ὠριγ. 1,572A· **2**) Ἐπιγρ. γραφεῖον ἐλεγκτοῦ δημοσίων λογαριασμῶν, λογιστήριον.

ἐξεταστής (ὁ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐξετάζων, ὁ ἀνακρίνων, ἀνακριτής: Διον.Ἀλ.Ρωμ.2,67 **ὧν ἐξετασταί τε καὶ κολασταὶ κατὰ νόμον εἰσὶν**

οἱ ἱεροφάνται, Πλούτ.'Αγησ.11, Μηναῖ.8,16 **Συνσξ. κρυφίων γνώστης καὶ καρδιῶν ἐξεταστής'** || ὁμ. νεώτ. ὁ ἀναλαβὼν νὰ ἐξετάζῃ, ἰδίως ἐν σχολείοις τὴν εἰς μάθημά τι ἐπίδοσίν τινος : **ὁ ἐξεταστὴς τῶν ἑλληνικῶν'** || ὁμ. δημ. ὁ ἀρεσκόμενος νὰ ἐλέγχῃ τοὺς ἄλλους, ἐλεγκτής : **ἐξεταστὴ σὲ βάλαμε στὶς δουλειές μας;'** **2**) ἐλεγκτὴς δημοσίων λογαριασμῶν : 'Αριστλ.Πολιτ.1322b,11 **οἱ μὲν εὐθύνους .., οἱ δ' ἐξεταστάς'** **3**) εἰδ. ἐν 'Αθήναις, ὁ καθῆκον ἔχων νὰ ἐξελέγχῃ τὴν μισθοδοσίαν τῶν μισθοφορικῶν στρατευμάτων : Αἰσχίν.1,113.

ἐξεταστικός-ή-ό(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπιτήδειος ἢ ἁρμόδιος εἰς τὸ ἐξετάζειν : Ξεν.'Απομν.1,1,7 **τοιούτων ἔργων ἐξεταστικὸν ἢ λογιστικὸν .. γενέσθαι,** Λουκ.'Ερμότ.64' || ὁμ. νεώτ. κ. δημ. ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐξέτασιν : **ἐξ- ἐπιτροπή'** **2**) ἀπολ. ἐπὶ τῆς διαλεκτικῆς, ὁ ἁρμόδιος πρὸς ἐκζήτησιν τῆς ἀληθείας : 'Αριστλ.Τοπ.101b,3' **3**) τὸ οὐδ. **ἐξεταστικὸν** ὡς οὐσ. (ἐνν. ἀργύριον) ἀμοιβή, μισθὸς ἐξεταστοῦ, ἐξέταστρα : Δημ.167 **τοὺς δ' ὑπὲρ τὸν κατάλογον ἐξεταστικ(όν)'**

ἐξεταστικῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ., δημ. **-ά,** κατὰ τρόπον ἐξεταστικόν : Δημ.215 **τοὺς παρέργως ἐνταυθί, ἀλλ' οὐκ ἐξεταστικῶς ἐκκλησιάζοντας.**

ἐξέταστρα (τὰ) νεώτ. ὡς οὐσ. ἡ ἀμοιβὴ τοῦ ἐξεταστοῦ, εἰδ. **ἡ** καταβαλλομένη ὑπὸ τοῦ ὑποβαλλομένου εἰς εἰσαγωγικὰς ἐξετάσεις.

ἐξεταχτής (ὁ) δημ. ὁ ἐξεταστὴς βλ.λ., ἐλεγκτής : 'Ιω.Μάνθ.'Ιστ.Μορ.36, Παλαμ.Τρισεύγ.60 **καὶ ποιὸς σ' ἔβαλεν ἐσένα ἐξεταχτὴ στὸ σπίτι μου;**

ἐξέτειον 'Ησ. « **ἐκ τούτου τοῦ ἔτους,** οἷον ἐπέτειον ».

ἐξέτεροι-αι-α **μτγν. ἀντὶ** μετεξέτεροι : Νίκ.Θηρ. 744 **νοῦσοί τ' ἐξέτεραι.**

ἐξετεροτροπῶ-έω **μτγν.** ἐκτρέπομαι:Κύριλλ.108,41.

ἐξέτης-ους-ες, θηλ. **-έτις** ὁ ἔχων ἡλικίαν ἓξ ἐτῶν, ἐξαέτης : 'Ιλ.Ψ 266 **ἵππον ἔθηκεν ἐξέτε' ἀδμήτην,** Πίνδ.Ν 3,85, 'Αριστφ.Νεφ.862 **κἀγὼ τοί ποτε οἶδ' ἐξέτει σοι τραυλίσαντι πιθόμενος'** **2**) ὁ διαρκῶν ἓξ ἔτη : Λυσ.30,2 **ἀντὶ δὲ τεσσάρων μηνῶν ἐξέτη τὴν ἀρχὴν ἐποιήσατο.**

ἐξέτι κ. νεώτ. πρόθ. μετὰ γεν. ἔτι καὶ ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου, ἀκόμα καὶ ἀπὸ τότε : 'Οδ.Θ 245 **Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τίθησι διαμπερὲς ἐξέτι πατρῶν** (ἀπὸ τὸν καιρὸν τῶν προγόνων μας) : Καλλ.'Απόλλ.104, 'Απολλ.Ρ 4,791 **ἐξέτι νηπυτίης,** 'Επίγρ. **ἐξέτι παίδων.**

ἐξέτις-ιδος(ἡ) θηλ. τοῦ **ἐξέτης** βλ.λ.:Πλάτ.Νόμ.794C.

ἐξετοιμάζω μσν. **ἐπιτατ.** τοῦ ἑτοιμάζω βλ.λ. : Παχυμ.Γ 2,405 **ἐξετοιμασάμενος λαόν.**

ἐξευασμένου 'Ησ. « τεθνεῶτος, γενομένου ».

ἐξευγενίζω μτγν., μσν., **νεώτ.** κ. δημ. καθιστῶ τινα εὐγενῆ, προάγω εἰς ἦθος, εἰς πολιτισμόν : Σοφον.Ψυχ.145,14,Μαλάλ.11,87,Καλλιγ.Θάν.Βλ.63**ἀντὶ νὰ μᾶς ἐξευγενίσουν, θὰ τοὺς ἀγριεύσωμεν'** **2**) παράγω εὐγενεῖς γόνους : Βέττ.Βάλ.119,26' || νεώτ. βελτιώνω ζωϊκόν ἢ φυτικόν τι εἶδος δι' ἐπιστημονικῶν μεθόδων : **τὰ φυτὰ ἐξευγενίζονται διὰ τῆς καλλιεργείας'** **3**) 'Ησ. « ἐξευγενίσω' ἐλευθεροποιήσω ».

ἐξευγένισις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. **-η ὁ** ἐξευγενισμός βλ.λ.2).

ἐξευγενισμός (ὁ) γλωσσ. κ. νεώτ. **κ.** δημ. ἀποβολὴ τῆς εὐγενείας, ἀλλοίωσις τοῦ γένους, ἐκφυλισμός : Γλωσσ. (πιθ.)' **2**) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐξευγενίζειν, βελτίωσις τοῦ ἤθους, τοῦ εἴδους, τῆς ἐμφανίσεως : **ἐξευγένισις τῶν ἀνθρώπων - τῶν φυτῶν.**

ἐξευγενιστικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. **ὁ** ἁρμόδιος ἢ κατάλληλος πρὸς ἐξευγένισιν βλ.λ.2), ὁ ἐξευγενίζων : **ἐξ- μέθοδος - προσπάθεια'** ἐπίρρ. **ῶς.**

ἐξευδιάζω μτγν. κ. μσν. ποιῶ εὐδίαν, καταπραΰνω, γαληνεύω **ἐντελῶς** : Φίλ.2,345, Εὐδοκ.2.

ἐξευθετίζω τίθημι,θέτω εἰς τάξιν:Σοφ.'Ιχν.270(πιθ.

ἐξευθύνω καθιστῶ τι εὐθύ, ἴσιο, ἰσιώνω, τεντώνω : 'Επιγρ. **τῶν δακτύλων .. πάντας ἐξευθῦναι'** **2**) ἐξετάζω : Πλάτ.Νόμ.945D **οἱ τοὺς ἄρχοντας ἐξευθύνοντες.**

ἐξευκρινῶ-έω χειρίζομαι μετὰ προσοχῆς, ἐξετάζω ἀκριβῶς : 'Ιππ.'Αγμ.763A **τοῖσι θέναρσι τῶν χειρέων ἀπευθύνονται καὶ ἐξευκρινέονται'** || ὁμ. συστηματικῶς ἐξετάζω : Πολύβ.35,2,6 **πάσας ἐξευκρινεῖν ἐπειρῶντο τὰς διαφοράς.**

ἐξευλαβοῦμαι-έομαι προφυλάττομαι μετὰ προσοχῆς ἔκ τινος, λαμβάνω μεγάλας προφυλάξεις ἐναντίον κακοῦ τινος : Εὐρ.'Ανδρ.644 **ἐξευλαβοῦνται, μὴ φίλοις τεύχειν ἔριν,** Πλάτ.Λάχ.199D **ἐξευλαβεῖσθαί τε τὰ δεινὰ καὶ τὰ μή.**

ἐξευλυτῶ-έω πάπ. ἀπαλλάσσω τινὰ ὀφειλῆς.

ἐξευμαρίζω καθιστῶ τι εὔκολον, ἐλαφρόν, ἀνακουφίζω : Εὐρ.'Ηρ.18 **συμφορὰς δὲ τὰς ἐμὰς ἐξευμαρίζων,** Φίλ.2,477' **2**) μέσ. παρασκευάζω : Εὐρ.'Ηρ.81 **τίν' ἐλπίδα ἢ πόρον σωτηρίας ἐξευμαρίζει, πρέσβυ;'** κ. παθ.' 'Ησ. « ἐξευμαρίσθη' παρεσκευάσθη ».

ἐξευμενίζω μτγν., μσν., **νεώτ. κ.** δημ. καθιστῶ τινα εὐμενῆ, πραΰνω, ἐξιλεῶ : 'Ιώσ.ΑΙ 8,13,8 **ἐξευμενίζειν τὸν θεόν,** Μηναῖ.8,29 'Εσπερ. **ἐξευμενίσαι τὴν Τριάδα,** Εὐστ.Πον.135,61' κ. παθ. : Φίλ.2,520 **ἐξευμενίζεσθαι ὑπό τινος'** || ὁμ. κ. μέσ. : ΠΔ Μακκ.4,4,11, Πλούτ.Φάβ.4 **τοὺς θεοὺς ἐξευμενίζεσθαι καὶ τιμᾶν'** **2**) 'Επιγρ. εἶμαι εὐμενής : **θεὸς ἐξευμενίζει.**

ἐξευμένισις-εως (ἡ) γλωσσ. κ. νεώτ., δημ. **-η** ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐξευμενίζειν, καταπράϋνσις, ἐξιλέωσις.

ἐξευμενισμός (ὁ) μτγν., νεώτ. **κ.** δημ. ἡ ἐξευμένισις βλ.λ. : Νικόμ.Γερ.'Αρμον.12.

ἐξευμενιστήριον (τὸ) γλωσσ. ἱλαστήριος θυσία.

ἐξευμενιστής (ὁ) νεώτ. ὁ **ἐξευμενίζων,** ἐξιλεῶν.

ἐξευμενιστικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἁρμόδιος ἢ κατάλληλος πρὸς ἐξευμένισιν, ἐξευμενίζων καταπραΰνων' ἐπίρρ. **-ῶς,** δημ. **-ά.**

ἐξευνουχίζω μτγν. ἐπιτατ. τοῦ εὐνουχίζω βλ.λ., ἰδ. μτφ. ἀφαιρῶ τὸ ἐνεργὸν στοιχεῖον, ἐκθηλύνω, μαλακύνω : Πλούτ.'Ηθ.692C **ἐξευνουχίζειν τὸν ἄκρατον'** κ. παθ. : Φίλ.1,22 **ἐξευνουχισμένη ψυχή.**

ἐξευπορίζω ἐσφ.γρ. ἐκπορίζω βλ.λ.:Ξεν.'Αν.5,6,19.

ἐξευπορῶ-έω ἀφθόνως παρέχω : Πλάτ.Νόμ. 918C **ἐπικουρίαν ταῖς χρείαις ἐξευπορεῖν καὶ ὁμαλότητα ταῖς οὐσίαις'** **2**) ἀπολ. ἐξευρίσκω πόρον, διέξοδον : Πλάτ.Νόμ.681B **περὶ τὴν τούτων ἀπορίαν οὔτ' ἐξευπορήσαντες οὔτε διορισάμενοι.**

ἐξεύρεσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ζήτησις, ἀναζήτησις : 'Ηρ.1,67 **ἀπεῖχον τῆς ἐξευρέσιος οὐδὲν ἔλασσον'** **2**) εὕρεσις, ἐφεύρεσις : αὐτ.1,94 **τούτων τὴν ἐξεύρεσιν οὐκ οἰκηιοῦνται Λυδοί'** || ὁμ. νεώτ. εὕρεσις, πορισμός, ἐπιτυχία : **ἐξεύρεσις μέσων -.λύσεως'** **3**) ἀνακάλυψις : Πλάτ.Μίν 315A **ὁ νόμος βούλεται τοῦ ὄντος εἶναι ἐξεύρεσις.**

ἐξευρετικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ἐφευρετικός εὐφυής, ἀγχίνους : Μᾶρκ.Αὐρ.1,9.

ἐξεύρημα-ατος (ὁ) κ. νεώτ. πρᾶγμα **ἐφευρεθέν,** ἐφεύρημα, ἐφεύρεσις : 'Ηρ.1,94 **ἑωυτῶν ἐξεύρημα γενέσθαι,** Αἰσχ.'Επτ.649 **τοιαῦτ' ἐκείνων ἐστὶ τἀξευρήματα,** Μητρόδ.ἀπ.6' **2**) ἐπινόημα πρὸς ἀπάτην, πρὸς δόλον : Φρυν.Κωμ.22 (πληθ.).

ἐξευρητικός-ή-όν σχόλ. ὁ ἐξευρετικός βλ.λ.

ἐξευρίσκω κ. νεώτ., μέλλ. **-ευρήσω,** ἀόρ. **β' ἐξηῦρον,** μέσ. ἀόρ. **-ηυρόμην** ἢ **-ηυράμην** ἀνακαλύπτω : 'Ιλ.Σ 322 **εἴ ποθεν ἐξεύροι,** 'Αριστφ. 'Ιππ.800, Θουκ.8,66 **καὶ ἐξευρεῖν αὐτὸ ἀδύνατοι ὄντες διὰ τὸ μέγεθος τῆς πόλεως'** || κ. νεώτ. ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω : Αἰσχ.Πρ.460 **ἀριθμὸν ἔξοχον σοφισμάτων ἐξευρίσκων,** Πλάτ.Πολ.566B' κ.παθ. : 'Ηρ.1,94 **ταύτας τε ἐξευρεθῆναι παρὰ σφίσι λέ-**

γουσι· || ὁμ. παθ. ἀπροσ. ἐξεύρηται : αὐτ.4,61 ὧδέ σφι ἐς τὴν ἔψησιν τῶν κρεῶν ἐξεύρηται· || ἁπλ. εὑρίσκω : Σοφ.ΟΤ 304, Ἀριστφ.Ἱππ.145 ποῦ τὸν ἄνδρα . . ἐξευρήσομεν· || ὁμ. σημ. κ. μετ' ἀπαρφ. : Ἡρ.1,196, Σοφ.ΟΤ 120 ἓν γὰρ πόλλ' ἂν ἐξεύροι μαθεῖν, Πάπ. οὐκ ἐξευρίσκω τι ἄλλο ποιεῖν· **2**) ἀναζητῶν εὑρίσκω τι : Ἡρ.7,119 κτήνεα σιτεύεσκον ἐξευρίσκοντες τιμῆς τὰ κάλλιστα· **3**) ἐπιτυγχάνω, κτῶμαι : Πίνδ.Ι 8(7),4 κράτος ἐξεῦρε (ἀέθλων), Φοίνιξ 2,11 ἡ κούρη κἀφνειὸν ἄνδρα κὠνομαστὸν ἐξεύροι· **4**) ἐπιφέρω, παρέχω : Σοφ.Τρ.25 μή μοι τὸ κάλλος ἄλγος ἐξεύροι, αὐτ.Φίλ.288· **5**) ἀνερευνῶ : Πίνδ.Ι 4(3),56.

ἐξεύρω δημ. ἀχρ., κακὴ γρ. τοῦ ξέρω, ἁ. ἐν χρ. νεώτ. ἠξεύρω βλ.λ.

ἐξευρωπαΐζω νεώτ. κ. δημ. καθιστῶ τινα Εὐρωπαῖον ἤ τι εὐρωπαϊκόν· κ. παθ. κτῶμαι τὸν εὐρωπαϊκὸν πολιτισμόν.

ἐξευρωπαϊσμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξευρωπαΐζειν βλ.λ.

(ἐ)ξευτελίζω κ. νεώτ., ἐπιτατ. τοῦ εὐτελίζω βλ.λ., χαρακτηρίζω, θεωρῶ τι, ψέγω ὡς εὐτελές : Ἀκουσ.28J, Πλούτ.Ἀλέξ.28 ἐξευτελίζοντα καὶ κατειρωνευόμενον, Ἀθήν.11,494D γραῦς ἐστι φίλοινος . . ἐξευτελίζουσα τὸ ὀξύβαφον ὡς βραχύ· || νεώτ. κ. δημ. καθιστῶ τι εὐτελές, οὐτιδανόν, ἐξαχρειῶ· || ὁμ. νεώτ. κ. δημ. παθ. μτχ. ἐξηυτελισμένος-η-ον ὁ καταστὰς εὐτελής, οὐτιδανός, ποταπός, ἀχρεῖος· **2**) ὁμ. παθ. ὑφίσταμαι ταπείνωσιν, μείωσιν τῆς ἀξιοπρεπείας μου· **3**) περιορίζω, ἐλαττῶ ὑπὲρ τὸ δέον : Ἰώσ.ΑΙ 18,1,3 ἐξ- τὴν δίαιταν || ὁμ. νεώτ. κ. δημ. ἀναφορ. πρὸς τὴν τιμὴν ἐμπορεύματος ἢ τὸν μισθόν : ἐξηυτέλισε τοὺς μισθούς.

ἐξευτέλισις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐξευτελίζειν βλ.λ.

ἐξευτελισμός (ὁ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐξευτέλισις βλ.λ. : Διον.Ἀλ.Θουκ.3, Κορκβ.Ζητ.36.

ἐξευτελιστής (ὁ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐξευτελίζων, ὑποβάλλων τινὰ εἰς ἐξευτελισμούς · Φιλόδ.Κακ.14J, - ἐξευτελισταὶ τῶν θείων.

ἐξευτελιστικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ προκαλῶν ἐξευτελισμόν, ταπεινωτικός : ἐξ- τρόπος - ἐπάγγελμα· **2**) ὁ ὑπὲρ τὸ δέον ὑποτετιμημένος · ἐξ- μισθὸς - τιμή· ἐπίρρ. -ῶς, δημ. -ά.

ἐξευτανῶ-έω ἐπιτατ. τοῦ εὐτονῶ βλ.λ. : Ἀρρ Ἐπικτ.4,1,147.

ἐξευτρεπίζω ἐπιτατ. τοῦ εὐτρεπίζω βλ.λ. : Εὐρ. Ἠλ.75 τἀν δόμοις δ' ἡμᾶς χρεὼν ἐξευτρεπίζειν.

ἐξευφραίνομαι μτγν. μέσ. λίαν εὐφραίνομαι, εὐχαριστοῦμαι, ἡδύνομαι : Ἑρμητ.1,30· **2**) παρέχω εὐχαρίστησιν : ΠΔ Ἰεζ.23,41.

ἐξεύχομαι καυχῶμαι λίαν διά τι ἢ ὅτι εἶμαί τι : Πίνδ.Ο 13,85, Αἰσχ.Ἱκ.272 γένος τ' ἂν ἐξεύχοιο· **2**) ἐπιθυμῶ διακαῶς : αὐτ.Χο.215 εἰς ὄψιν ἥκεις ὧνπερ ἐξηύχου πάλαι· || ὁμ. μετ' αἰτ. κ. ἀπαρφ. : Εὐρ.Μήδ.930 ζῆν . . ἐξηύχου τέκνα· **3**) Ἡσ. « ἐξεύχομαι· ἀφίξομαι ».

ἐξευωνίζω Ἐπιγρ. προσφέρω μικροτέραν τιμήν, παζαρεύω.

ἐξεφάλλομαι μ. π. Ἡσ. «ἐξέπολτο· ἐξεπήδησεν».

ἐξέφανεν ποι. ἀντὶ ἐξεφάνησαν, ἀόρ. τοῦ ἐκφαίνομαι βλ.λ. : Πίνδ.Ο 13,18.

ἐξέφηβος (ὁ) μτγν. ὁ ὑπερβὰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν : Κηνσωρῖν.ΦΘ 5.

ἐξεφίημι ἐφίημι βλ.λ., μ. μέσ. ἐξεφίεμαι ἐντέλλομαι, δίδω ἐντολήν, διατάσσω, μετ' ἀπαρφ. : Σοφ. Αἴ.795 ἐκεῖνον εἴργειν Τεῦκρος ἐξεφίεται.

ἐξεχαρυβδαάνθη Ἡσ. « ἀνεπόθη ».

ἐξεχέβρογχος-ον ὁ ἔχων ἐξέχοντα τὸν θυρεοειδῆ χόνδρον, τὸ μῆλον τοῦ Ἀδάμ : Ἱππ.Ἄρθρ. 41, Ἀρετ.Χρον.Παθ.1,8.

ἐξεχέγλουτος-ον ὁ ἔχων τοὺς γλουτοὺς ἐξέχοντας : Ἱππ.Ἄρθρ.56.

ἐξεχέμεναι Ἡσ. « χωρὶς ἐμοῦ, Λάκωνες ».

ἐξεχής-οῦς-ές μτγν. ὁ ἐξέχων, προέχων, μ. τὸ οὐδ. ἐξεχές ὡς ἐπίρρ. : Ἀρετ.Χρον.Νούσ.1,8 (ἀμφ.).

ἐξέχω κ. νεώτ. κ. δημ. ἐκτείνομαι, προεκβάλλομαι ἔξω, πέραν ἐπιφανείας τινός, προέχω : Ἀριστφ.Σφ.1377 ὄξος μὲν οὖν τῆς δᾳδὸς οὗτος ἐξέχει, Ἐπίγρ. πέτρα ἐξέχουσα ὑπὲρ κοιλάδος· || κ. ἀπολ. προβάλλω πρὸς τὰ ἔξω : Ἱππ.Κεφ. Τρωμ.895, Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.27 ἐξέχοντα ὦτα· || ὁμ. τὰ ἐξέχοντα τὰ κυρτά, τὰ κσμπύλα· ἀντίθ. κοῖλα : Πλάτ.Πολ.602C καὶ κοῖλά τε δὴ καὶ ἐξέχοντα· || ὁμ. κ. ἐπὶ ζωγραφικῆς : Φιλόστρ 2,20 τὸ ἐξέχον· || τὸ οὐδ. πληθ. παθ. μτχ. ἐξεχόμενα ὡς οὐσ. φατνώματα, σκαλιστὰ πλαίσια : ΠΔ Βασ.3,7,29· **2**) ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἐκλάμπω, φαίνομαι : Ἀριστφ.Σφ.771 ἢ ἐξέχῃ ἕλη κατ' ὄρθρον, Δημ.1071 πρὶν ἥλιον ἐξέχειν· **3**) μτφ. ὑπερέχω, εἶμαι ἀνώτερος, διακρίνομαι : Δημήτρ. 146 ὁ ἐξέχων ἀνήρ, Ἀσκληπιόδ.7,2 ἐξέχειν ἀρετῇ, Ἡρωδιαν.2,7,7 οἱ τῶν στρατιωτῶν ἐξέχοντες, Πλωτ.5,8,4 ἐξέχει ἐν ἑκάστῳ ἄλλο· **4**) εἶμαι προσηρτημένος, ἐξορτῶμοι, προσκολλῶμαι : Πορφ. Μαρκ.11 ἐξέχειν τοῦ θείου· || κ. μέσ. : Διον. Ἀλ.Ρωμ.1,79 ἐξεχομένους τῶν υἱέων, Πάπ. ἐξεχομένου μου τῆς προσβολῆς, Δαμάσκ.Ἀρχ.99.

ἐξέχωρος-ον μσν. ὁ ἔξω χώρας, περιοχῆς τινος, ὁ ἐκτὸς τῶν συνόρων : Χρον.Μορ.2960Η.

ἐξεψάμενος Ἡσ. « κατασχών, περιπλακείς ».

ἐξέψω ἕψω, βράζω ἢ ψήνω τι ἐντελῶς : Ἡρ.4,61 καὶ οὕτω βοῦς τε ἑωυτὸν ἐξέψει καὶ τἆλλα ἱρήια ἑωυτὸ ἕκαστον· κ. παθ. : Ἀριστλ.Μετ.4,7 οὐ ξηραίνεται τὸ ὕδωρ οὐδ' ἐξέψεται ὑπὸ πυρός.

ἐξζευξις-εως (ἡ) γλωσσ. τὸ ζευγνύειν ἕξ.

ἔξη (ἄκλ.) κ. ἔξι μσν. κ. δημ. τ. τοῦ ἕξ βλ.λ. : Πρόδρ.2,242 εἰς πέντε τὰς ἑκόντασιν κι εἰς ἔξι ἀπὸ μανίας, Διγεν.Ἀκρ.494, Ἐρωτόκρ.4,1977.

ἔξηβος-ον (ἥβη) ὁ ἔξω τῆς ἥβης, ὁ ἐκ τῆς ἡλικίας τῶν ἐφήβων ἐξελθών· Ἡσ. « ἔξω τῆς ἥβης· τριάκοντα πέντε ἐτῶν » : Αἰσχ.Ἐπτ.11 τὸν ἐλλείποντ' ἔτι ἥβης ἀκμαίας καὶ τὸν ἔξηβον χρόνῳ.

ἐξήγημα-ατος (τὸ) μτγν. ἑρμηνεία, ἐξήγησις, διήγησις : Διον.Ἀλ.Ρητ.9,8.

ἐξηγηματικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ παρέχων ἐξήγησιν, ὁ πρὸς ἐξήγησιν χρησιμεύων, ἐξηγητικός, ἑρμηνευτικός : Μέν.Ρήτ.337S ἐξ- ὕμνοι· **2**) ὁ ἔχων ἱκανότητα, ἐπιτήδειος εἰς τὸ διηγεῖσθαι : Ὀλυμπ.Προλ.10,25· **3**) τὸ οὐδ. τοῦ συγκρ. ἐξηγηματικώτερον ὡς ἐπίρρ. : Ὀλυμπ.Ἀλκ.205C.

ἐξηγήσιμος-ον νεώτ. ὁ δεκτικὸς ἐξηγήσεως, ὁ ἄξιος νὰ ἐξηγηθῇ, εὐεξήγητος.

ἐξήγησις-εως (ἡ) κ. νεώτ., δημ.-η διήγησις, ἀφήγησις, ἔκθεσις, ἀνάπτυξις : Θουκ.1,72 ποιήσασθαι.. τοῖς νεωτέροις ἐξήγησιν ὧν ἄπειροι ἦσαν, Πολύβ.6,3,1 τὴν ὑπὲρ τῶν προγεγονότων ἐξήγησιν, Πάπ. ἡ ἀξίωσίς μου, δέσποτα, σύντομον ἔχει τὴν [ἐ]ξήγησιν· **2**) ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐξηγεῖσθαι, ἑρμηνεία, διασάφησις, καθορισμὸς αἰτίας καὶ ἀποτελέσματος : Πλάτ.Νόμ.631Α καὶ σοῦ τὴν μὲν ἐπιχείρησιν τῆς ἐξηγήσεως περὶ τοὺς νόμους παντάπασιν ἄγαμαι, Διόδ.Σ 2,29 ἐνυπνίων τε καὶ τεράτων ἐξηγήσεις ἀποφαίνονται, - ἐξήγησις τοῦ φαινομένου - τῆς ὀργῆς του· || φρ. νεώτ. κ. δημ. δίδω ἐξηγήσεις, ὁμ. ἔρχομαι εἰς ἐξηγήσεις δικαιολογῶ πρᾶξίν μου παρεξηγηθεῖσαν ἢ ζητῶ συγγνώμην δι' αὐτήν· **3**) π. τοῖς γραμμ. ἀνάπτυξις τῆς ἐννοίας, σχόλια : Σχόλ.Ἰλ.8,296· || εἰδ. νεώτ. φιλολ. ἀνεύρεσις καὶ ἀκριβὴς παράστασις τῆς ἐννοίας, σημασίας λέξεώς τινος· || ὁμ. Ἐτῶν Ἐμπεδοκλέους τίτλος ἔργου τοῦ Ζήνωνος τοῦ Ἐλεάτου· **4**) ἀπόδοσις ἀρχαίου ἢ ξενο-

γλώσσου κειμένου, μετάφρασις : Ἰουστ.Διάλ.Τρύφ. 124, ἐξήγησις τοῦ Ὁμήρου.

ἐξηγητεία (ἡ) πάπ. τὸ ἔργον τοῦ ἐξηγητοῦ βλ.λ.

ἐξηγητεύω πάπ. ἐκτελῶ ἔργον ἐξηγητοῦ.

ἐξηγητής (ὁ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰσηγούμενός τι, ὁ συμβουλεύων, σύμβουλος, εἰσηγητής : Ἡρ.5,31 **ἐξηγητὴς γίνεαι πρηγμάτων ἀγαθῶν,** Δημ.928 **Λάκριτος ἁπάντων ἦν τούτων ὁ ἐξηγητής,** Αἰσχίν.2,40· **2**) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἑρμηνεύων τι, κυρ. ἑρμηνευτὴς χρησμῶν, ὀνείρων, οἰωνῶν κττ. : Ἡρ.1,78 **ἔπεμπε θεοπρόπους ἐς τῶν ἐξηγητέων Τελμησσέων**· || εἰδ. ἐν Ἀθήναις **ἐξηγηταί** οἱ ἔμπειροι τοῦ ἱεροῦ δικαίου, οἱ ἐπιμελούμενοι τοῦ καθαρμοῦ τῶν ὑφ' αἵματος ἐσπιλωμένων, ἐποπτεύοντες τὴν ἐνταφίασιν τῶν νεκρῶν, ἐξιλασμοὺς κττ. (interpres religionum), εἶδος θρησκευτικῶν ὁδηγῶν : Πλάτ.Εὐθφρ.4D **ἀποθνήσκει πρὶν τὸν ἄγγελον παρὰ τοῦ ἐξηγητοῦ ἀφικέσθαι,** Ἰσαῖ.8,39, Δημ.1160 **ἀκούσαντες δέ μου οἱ ἐξηγηταὶ ταῦτα,** Θεόφρ.Χαρ.16,6· || ὁμ. ὡς ἐπίσημος τίτλος : Ἐπίγρ. **ἐ- Πυθόχρηστος,** αὐτ. **ἐ- ἐξ Εὐπατριδῶν,** Σουΐδ. ἐν λ.· || ὁμ. ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος : Πλάτ.Πολ.427C **οὐδὲ χρησόμεθα ἐξηγητῇ ἀλλ' ἢ τῷ πατρίῳ**· || ἐν Ρώμῃ ἐπὶ τῶν ἀρχιερέων : Διον.Ἀλ.Ρωμ.2,73· || νεώτ. ὁ ἐξηγῶν, ἀναπτύσσων τι, κυρ. δύσκολα κείμενα, ἑρμηνευτής· || ὁμ. νεώτ. εἰδ. ὁ ἑρμηνευτὴς τῆς Ἁγίας Γραφῆς· **3**) σχολιαστής : Γαλ.15,518, Σχόλ. Θουκ.3,84 **τὰ ὠβελισμένα οὐδενὶ τῶν ἐξηγητῶν ἔδοξε Θουκυδίδου εἶναι,** Σουΐδ. ἐν λ. Ἀγάπιος, **ἰατρικῶν μαθημάτων ἐξηγητὴς γεγονώς,** Μιχ.Ἐφ. Ἠθ.Νικ.50,8· **4**) ὁδηγὸς ξένων, δεικνύων καὶ ἐπεξηγῶν εἰς αὐτοὺς τὰ ἀξιοθέατα πόλεώς τινος, τσιτσερόνε : Ἐπιγρ., Παυσ.5,15,10 **ἔτι δὲ ἐξηγητῇ τε καὶ αὐλητῇ καὶ τῷ ξυλεῖ.**

ἐξηγητικός-ή-ό(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν διήγησιν, ὁ κατάλληλος πρὸς διήγησιν, διηγηματικός : Διομ.428Κ· || τὸ οὐδ. τοῦ συγκρ. **ἐξηγητικώτερον** ὡς ἐπίρρ. κατὰ τρόπον μᾶλλον ἐξηγητικόν, διηγηματικόν : Ἀντίγ.Καρ.Θαυμ.60· **2**) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐξήγησιν, ἐξηγῶν, ἑρμηνεύων, ἑρμηνευτικός : Ἑρμογ.Ἰδ.1,6, Σχόλ.Θουκ.4,10 **τοῦτα ἐξηγητικόν ἐστι τοῦ προτέρου,** Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ. 9,132, Ἀλέξ.Ἀφρ.Μεταφ.358,13, Σχόλ.Διον. ἐν ΑΒ 659 **μέρη τῆς γραμματικῆς.. ἀναγνωστικόν, διορθωτικόν, ἐξηγητικόν,-ἐξηγητικὰ σχόλια**· || τὸ οὐδ πληθ. **ἐξηγητικά** (ἐνν. βιβλία) ὡς οὐσ. τίτλος ἔργου τοῦ Αὐτοκλείδου, περὶ ἑρμηνείας οἰωνῶν, τεράτων κττ. : Πλούτ.Νικ.23· || ὁμ. τὸ οὐδ. **ἐξηγητικόν** ὡς οὐσ. ἔργον τοῦ Τιμοσθένους : Σχόλ. Ἀπολλ.Ρ 3,847:

ἐξηγητικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ., δημ.**-ά.** κατὰ τρόπον ἐξηγητικὸν βλ.λ. : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.7,28.

ἐξηγορία (ἡ) μτγν. ἐκφώνησις, κραυγή:ΠΔ Ἰὼβ 33,26 **εἰσελεύσεται προσώπῳ ἱλαρῷ σὺν ἐξηγορίᾳ** (Ἀκύλ.«ἐν ἀλαλαγμῷ», Σύμμ. «ἐν ὑμνολογίᾳ»)· **2**) ὁμολογία, ἐξομολόγησις : ΠΔ Ἰὼβ 22,22 **ἔκλαβε δὲ ἐκ στόματος αὐτοῦ ἐξηγορίαν**· **3**) Ἡσ., Σουΐδ.κ.Ζωναρ. ἐπαγγελία, ὑπόσχεσις.

ἐξηγορῶ-έω Ἡσ. ἐν μτχ. παρακ. ἐξαγορεύω βλ.λ.

ἐξηγοῦμαι-έομαι κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. ἐξηγιοῦμαι κ. **(ἐ)ξηγιέμαι,** δημ.παθ. ἀόρ. **(ἐ)ξηγήθηκα,** μτχ. παθ. παρακ. **ἐξηγημένος,** εἶμαι ἀρχηγός, προΐσταμαι, μετὰ γεν. προσ. : Ἰλ.Β 806 **τῶν δ' ἐξηγείσθω** (Εὐστ. «ἡγεμονευέτω»), Ἀππ.Ἐμφ.Πολ. 1,102 **ἀτοπώτερον σφῶν ἐξηγούμενον**· || ὁμ. μετὰ γεν. πράγμ. εἶμαι κύριός τινος : Φιλόστρ. Ἀπολλ.108,1 **ἐ- τοῦ θρόνου**· **2**) μετ' αἰτ. προσ. ἔχω τὴν ἡγεμονίαν τινός, ἄρχω, κυβερνῶ, διευθύνω, διοικῶ : Θουκ.1,76 **τὰς ἐν τῇ Πελοποννήσῳ πόλεις ἐπὶ τὸ ὑμῖν ὠφέλιμον καταστησάμενοι ἐξηγεῖσθε,** αὐτ.71· || ὁμ. ἀπολ. : Ἡρ.9,11 **συστρατευσόμεθα ἐπὶ τὴν ἂν ἐκεῖνοι ἐξηγέωνται;** αὐτ.1,151· **3**) προηγοῦμαι, προπορεύομαι, ἀπολ. : Ὕμν.Διόν.10 **αἱ δ' ἅμ' ἕποντο νύμφαι· ὁ δ' ἐξηγεῖτο,** Ἡρ.7,235· **4**) δεικνύω εἴς τινα τὴν ὁδόν, μετὰ δοτ. προσ. κ. αἰτ. πράγμ. : Ἡρ.6,135 **ὡς ἐξηγησαμένην τοῖσι ἐχθροῖσι τῆς πατρίδος ἅλωσιν,** Θουκ.3,55 **ἃ δ' ἑκάτεροι ἐξηγεῖσθε τοῖς συμμάχοις**· || ὁμ. μετὰ δοτ. προσ. μόνον, προηγοῦμαι, ὁδηγῶ : Σοφ.ΟΚ 1589 **ἀλλ' αὐτὸς ἡμῖν πᾶσιν ἐξηγούμενος**· || ὁμ. μόνον μετ' αἰτ. τόπου, δεικνύω τὸν δρόμον εἴς τι μέρος : Σοφ.ΟΚ 1520 **χῶρον μὲν αὐτὸς αὐτίκ' ἐξηγήσομαι**· || ὁμ. μετὰ γεν. πράγμ. προηγοῦμαι, προπορεύομαι : Ξεν.ΚΠ 2,1,29 **οὕτως ἐξηγεῖτο τῆς πράξεως ὡς μὴ ἐπανίοιεν,** Ἀρ.Ἀν.7,12,4· || ὁμ. μετὰ δοτ.προσ. : Ἰουλ.Λόγ.4,132D **ἐ- πᾶσι κάλλους**· **5**) ὡς ἀρχηγὸς ὁδηγῶ στράτευμα : Ξεν.Ἀν. 6,6,34 **ἣν οἱ θεοὶ [παρα]διδῶσιν [τι], ἐξηγήσομαι εἰς τὴν Ἑλλάδα**· **6**) ὑπαγορεύω εἴς τινα ἐπίσημον κείμενον : Εὐρ.Μήδ.745 **ἐξηγοῦ θεοὺς** (ὑπαγόρευσόν μοι τὰ ὀνόματα τῶν θεῶν εἰς οὓς θέλεις νὰ ὁρκισθῶ), Δημ.363 **αὐτὸς ἐξηγεῖτο τὸν νόμον [τοῦτον] τῷ κήρυκι**· **7**) γεν. παραγγέλλω, κελεύω, διατάσσω : Ἡρ.5,23 **ποιήσουσι τοῦτο, τὸ ἂν ἐκεῖνος ἐξηγέηται,** Πλάτ.Πολ.604B **τὸ μὲν ἕτερον τῷ νόμῳ ἕτοιμον πείθεσθαι, ᾗ ὁ νόμος ἐξηγεῖται**· || ὁμ. ἐπὶ μάντεως μετ' ἀπαρφ. συμβουλεύω, ὑποδεικνύω, παραγγέλλω νὰ .. : Αἰσχ.Εὐμ. 595 **ὁ μάντις ἐξηγεῖτό σοι μητροκτονεῖν,** Εὐρ. Φοίν.1011 **ἔνθ' ὁ μάντις ἐξηγήσατο**· || ὁμ. εἰδ. ἐπὶ θρησκευτ. τύπων καὶ ἄ. τελετῶν : Αἰσχ.Χο.118, Σοφ.ΟΚ 1284 **καλῶς γὰρ ἐξηγεῖ σύ μοι,** Ξεν.ΚΠ 8,3,11 **οἷς τῶν ἄλλων θεῶν οἱ μάγοι ἐξηγοῦντο,** Πλάτ.Πολ.427C· **8**) ἑρμηνεύω, διερμηνεύω : Ἡρ. 2,49 **ὁ ἐξηγησόμενος τοῦ Διονύσου τό τε ὄνομα καὶ τὴν θυσίην,** Ἀντιφάν.113,3 **ὁ τὸν Ἡράκλειτον ἐξηγούμενος,** Πλάτ.Κρατ.407A **τούτων οἱ πολλοὶ ἐξηγούμενοι τὸν ποιητήν,** Δημ.1160 **ἡμεῖς τοίνυν σοι τὰ μὲν νόμιμα ἐξηγησόμεθα,** Πολύβ 6,3,3· || ὁμ. ἀπολ. : Ἀνδοκ.1,116,Λυσ.6,10 **τοῖς ἀγράφοις** (ἐνν. νόμοις), **καθ' οὓς Εὐμολπίδαι ἐξηγοῦνται,** Μηναΐ.1,1Ὠδ.9· || μεταφράζω : Ἰουστ.Διαλ.Τρυφ. 124, Ἀθήν.11,475F **Διονύσιος ὁ λεπτὸς ἐξηγούμενος Θεοδωρίδα,** Σχόλ.Διον.ἐν ΑΒ 659,8· **9**) ἐκτίθημι, περιγράφω, διηγοῦμαι λεπτομερῶς : Ἡρ.2,3 **οἷα ἤκουον, οὐκ εἰμὶ πρόθυμος ἐξηγέεσθαι,** Αἰσχ.Πρ.214 **τοιαῦτ' ἐμοῦ λόγοισιν ἐξηγουμένου,** Σοφ.Ἠλ.425,Ξεν.Ἀπομν.1,2,58,ΚΔ Λουκ.24,35· || ὁμ. σημ. μετ' αἰτ. κ. ἀπαρφ. : Σοφ.Αἴ.320 **βαρυψύχου γόους τοιούσδ' ἀεί ποτ' ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἔχειν**· || ὁμ. ἐπσμ. ἀναφορ. ἀντων. : Ἡρ.3,72 **ἴθι ἐξηγέεο αὐτὸς ὅτεῳ τρόπῳ πάριμεν ἐς τὰ βασιλήϊα**· || ὁμ. **ἐξ- περί τινος** : Ξεν.Λακ.2,1 **ἐπεὶ καὶ περὶ γενέσεως ἐξήγημαι.**

ἐξηγῶ-έω νεώτ. τ. τοῦ ἐξηγοῦμαι βλ.λ., δημ. **(ἐ)ξηγάω** κ. **ξηγῶ** κ. παθ. **(ἐ)ξηγιῶμαι** κ. **(ἐ)ξηγιοῦμαι** καθιστῶ τι καταληπτόν, ἑρμηνεύω, διασαφῶ : **θὰ σᾶς ἐξηγήσω τὸν νόμον,- μᾶς ἐξήγησε τὸ ὄνειρον**· κ. παθ. : **ἡ διαγωγή του δὲν ἐξηγεῖται**· || ἐκθέτω τὰ αἴτια γεγονότος τινός, καταστάσεως, φαινομένου : **ἐξηγῶ τὴν ἔκλειψιν τῆς σελήνης**· || ἐπὶ κειμένων ἢ λέξεων, ἀποδίδω νόημά τι δι' ὅρων κοινοτέρων,μεταφράζω : **μᾶς ἐξηγεῖ τὸν Θουκυδίδην**· **2**) μέσ. δίδω ἐξηγήσεις, διασαφήσεις πρὸς ἄρσιν παρεξηγήσεώς τινος, συνεννοοῦμαι : **ἐξηγήθηκα μὲ τοὺς ἀδελφούς μου.**

ἐξηέρωσις-ιος (ἡ) ἰων. τ. τοῦ ἐξαέρωσις βλ.λ. : Ἀρετ.Χρον.Νούσ.2,2.

ἐξηθέω διηθῶ, διϋλίζω, σουρώνω, στραγγίζω, φιλτράρω, παθ. : Ἀριστλ.Πρ.967a,15, Θεόφρ.ΦΑἰτ 6,13,1 **καθαροὶ καὶ εἰλικρινεῖς** (καρποί), **οἷον ἐξηθημένοι πως ὑπὸ τῆς φύσεως.**

ἐξήϊα Ἡσ. « θυμιάματα ».
ἐξηκεστϊδαλκίδαι Ἡσ. « οἱ περὶ τὸν Ἐξηκεστίδην καὶ Ἀλκίδην τοὺς κιθαρῳδούς ».
ἐξήκεστας Ἡσ. « Ἐξήκεστος· ἠταίρηκώς, ὅθεν καὶ τοὺς πρωκτοὺς ὁμωνύμως ἐξηκέστους ἔλεγον ».
ἐξηκονθημερισία (ἡ) πάπ. προμήθειαι ἐξήκοντα ἡμερῶν.
ἐξηκονθήμερος-ον ὁ κατὰ τὴν ἐξηκοστὴν ἡμέραν γινόμενος : Ἱππ.Ἐπιδ.2,2,13 **ἐξ- ἀπόφθαρμα.**
ἐξήκοντα (οἱ, αἱ, τὰ) κ. νεώτ., δημ. **ἐξῆντα** ἀριθμ. ἀπόλ. ἑξάκις δέκα· || **οἱ ἑξήκοντα** σύλλογος γελωτοποιῶν ἐν Ἀθήναις : Τηλεφάνης π.Ἀθήν.14, 614D **οἱ ἑξήκοντα τοῦτ' εἶπον·** **2)** τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἡ συμβολικὴ παράστασις τοῦ ἀριθμοῦ ἑξήκοντα (60) : **τὸ ἑξήκοντα εἶναι τὸ διπλάσιον τοῦ τριάκοντα·** **3)** ὁμ. ἐπὶ χρονολογιῶν καὶ ἡλικίας, τὸ ἑξηκοστὸν ἔτος : **ὅταν πλησιάσῃς τὰ ἑξήκοντα, εἶσαι πλέον γέρων.**
ἑξηκοντα- νεώτ. α' συνθετ. ὀνομάτων δηλούντων ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ β' συνθετ. σημαινόμενον ἐνυπάρχει ἢ ἐπαναλαμβάνεται ἑξηκοντάκις, οἷον ἑξηκοντάπηχυς, ἑξηκονταετία κττ.
ἑξηκοντάβιβλος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ἑξήκοντα βιβλίων· Σουΐδ.ἐν λ. Ἱπποκράτης.
ἑξηκονταδικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἑξηκοντάδα : **ἑξηκονταδικὸν σύστημα ἀριθμήσεως** (τὸ ἔχον ὡς βάσιν τὴν ἑξηκοντάδα, ἐφαρμοζόμενον εἰς τὴν διαίρεσιν τῆς ὥρας καὶ τοῦ κύκλου).
ἑξηκοντάδραχμος-ον πάπ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἀξίαν ἑξήκοντα δραχμῶν : Πάπ. **ἑξηκοντάδραχμος μερισμός, - ἑξ- ἐπίδομα.**
ἑξηκονταδύο μτγν. κ. νεώτ. ἀριθμ. ἀπόλ. ἑξήκοντα καὶ δύο (62) : Θεοδοτ.ΠΔΔαν.5,31.
ἑξηκονταεννέα μτγν. ἀριθμ. ἀπόλ. ἑξήκοντα καὶ ἐννέα (69) : ΠΔ Ἔσδρ.1,5,15.
ἑξηκονταέξ μτγν. ἀριθμ. ἀπόλ. ἑξήκοντα καὶ ἕξ (66) : ΠΔ Γέν.46,26 **πᾶσαι αἱ ψυχαί, ἑξηκονταέξ.**
ἑξηκονταεπτά μτγν. ἀριθμ. ἀπόλ. ἑξήκοντα ἑπτὰ (67) : ΠΔ Ἔσδρ.1,5,15 **υἱοὶ Κιλάν, καὶ Ἀζηνάν, ἑξηκονταεπτά.**
ἑξηκονταέτης-ους-ες κ. νεώτ. κ. **ἑξηκονταετής** -οῦς-ές, θηλ. **ἑξηκονταέτις-ιδος** (ἡ) ὁ ἔχων ἡλικίαν ἢ χρονικὴν διάρκειαν ἑξήκοντα ἐτῶν, ὁ ἑξήκοντα ἐτῶν : Μίμν.6 **αἱ . . ἑξηκονταέτη μοῖρα κίχοι θανάτου·** **2)** ὁ ἀποτελῶν ἑξηκονταετίαν : Ἐπιγρ. **ἑξηκονταετῶν λυκαβάντων.**
ἑξηκονταετία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. χρονικὸν διάστημα ἑξήκοντα ἐτῶν : Φίλ.2,276, Πλούτ.Κικ.25.
ἑξηκοντάκις ἐπίρρ. κ. νεώτ., ποι. **ἑξηκοντάκι** ἑξήκοντα φοράς : Πίνδ.Ο 13,99.
ἑξηκοντακισχίλιοι-αι-α νεώτ. ἑξήκοντα χιλιάδες.
ἑξηκοντάκλινος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἑξήκοντα κλίνας : Διόδ.Σ 16,83 **οἶκος ἑξηκοντάκλινος.**
ἑξηκοντάλιθος (ὁ) μτγν. πολύτιμός τις λίθος πολύχρωμος : Πλίν.ΦΙ 37,167.
ἑξηκονταμοιρία (ἡ) μτγν. ἀφὶς ἑξήκοντα μοιρῶν : Ἡφαιστ.Ἀατρ.2,11 (κῶδ. ἐξοκ-).
ἑξηκοντάμοιρος-ον σχόλ. ὁ συγκείμενος ἐξ ἑξήκοντα μοιρῶν : Σχόλ.Ἄρατ.644.
ἑξηκονταοκτώ μτγν. κ. νεώτ. ἀριθμ. ἀπόλ. ἑξήκοντα καὶ ὀκτὼ (68) : ΠΔ Νε.11,6.
ἑξηκονταπέντε μτγν. κ. νεώτ. ἀριθμ. ἀπόλ. ἑξήκοντα καὶ πέντε (65) : ΠΔ Ἀρ.3,50 **χιλίους τριακοσίους ἑξηκονταπέντε σίκλους.**
ἑξηκοντάπηχυς-εως-υ μτγν. κ. μσν. ὁ ἔχων μῆκος ἑξήκοντα πήχεων : Καλλίξ.2 (π.Ἀθήν.5,201Ε) **λόγχη ἀργυρᾶ ἑξηκοντάπηχυς,** Τζέτζ.Χιλ.2,364.
ἑξηκονταπλασιάζω νεώτ. ποιῶ τι ἑξηκονταπλάσιον, πολλαπλασιάζω ἐπὶ ἑξήκοντα.
ἑξηκονταπλάσιος-α-ον νεώτ. ὁ ἑξήκοντα φορὰς μεγαλύτερος ἢ περισσότερος.
ἑξηκοντάπους-οδος-ουν μτγν. **ὁ μήκους ἑξήκοντα ποδῶν** : Γολ.10,33.
ἑξηκοντάρουρος-ον πάπ. ὁ ἔχων καλλιεργήσιμον γῆν, χωράφια, ἐκτάσεως ἑξήκοντα ἀρουρῶν.
ἑξηκοντάρχιον (τὸ) μτγν. ἰατρ. ὀνομασία κολλυρίου τινός : Ἀέτ.7,103.
ἑξηκοντάς-άδος (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἑξήκοντα ὁμοειδεῖς μονάδες ὡς ἓν ὅλον θεωρούμεναι, ἑξηνταριά : Βέττ.Βάλ.300,17, Ἰάμβλ.Μυστ.5,8, Νικήτ.Εὐγ.6,483 **σμήνη μελιττῶν ὑπὲρ ἑξηκοντάδα·** **2)** τὸ ἓν ἑξηκοστὸν μέρος : Στράβ.2,5,7.
ἑξηκονταστάδιος-ον μτγν. ὁ ἐξ ἑξήκοντα σταδίων ἀποτελούμενος : Στράβ.6,2,3 **ἀπέχει δὲ τοῦ μὲν Ῥηγίου δίαρμα ἑξηκονταστάδιον.**
ἑξηκοντατάλαντία (ἡ) ποσὸν ἑξήκοντα ταλάντων, ὅπερ συνεισέφερε τάξις πολιτῶν ἐν Ἀθήναις ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τῆς πόλεως : Δημ.183.
ἑξηκοντατέσσαρες μτγν. ἀριθμ. ἀπόλ. ἑξήκοντα καὶ τέσσαρες (64) : Φίλ.1,21.
ἑξηκοντόργυιος-ον μσν. ὁ μήκους ἑξήκοντα ὀργυιῶν : Τζέτζ.Χιλ.9,587.
ἑξηκοντούτης-ους-ες κ. νεώτ., τὸ θηλ. **ἑξηκοντοῦτις**-ιδος συνηρ. τ. τοῦ ἑξηκονταέτης βλ.λ. : Πλάτ.Νόμ.755Α **ἑξηκοντούτης δὲ ἐνεχθεὶς δέκα μόνον ἀρχέτω ἔτη,** Λουκ.Ἀλέξ.35· || νεώτ. τὸ ἀρσ. κ. θηλ. ὡς οὐσ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ ἔχων ἡλικίαν ἑξήκοντα ἐτῶν.
ἑξηκοσταῖος-α-ον ὁ κατὰ τὴν ἑξηκοστὴν ἡμέραν ὢν ἢ συμβαίνων : Ἱππ.Ἄρθρ.69.
ἑξηκοστός-ή-ό(ν) κ. νεώτ. κ. δημ., αἰολ. **ἐξήκοιστος** ὁ ἐν σειρᾷ ἢ τάξει κατέχων τὸν ἀριθμὸν ἑξήκοντα : Ἡρ.6,126 **ἥκειν ἐς ἑξηκοστὴν ἡμέραν,** Θουκ.1,12 **ἑξηκοστῷ ἔτει μετὰ Ἰλίου ἅλωσιν·** **2)** τὸ θηλ. ἑξηκοστὴ ὡς οὐσ. δασμός, τέλος ἑνὸς ἑξηκοστοῦ : Ἐπιγρ., Πάπ.· **3)** τὸ οὐδ. **ἑξηκοστόν** ὡς οὐσ. ἕκαστον τῶν ἑξήκοντα ἴσων μερῶν,εἰς ἃ διῃρέθη πρᾶγμά τι ($^{1}/_{60}$), εἰδ. ἐπὶ τῆς ὥρας δευτερόλεπτον : Γέμιν.18,7· **4)** Ἐπιγρ. **τόκοι ἑ- ἐφ' ἔτη δέκα** τόκοι εἰς ἀναλογίαν ἑνὸς ἑξηκοστοῦ ($^{1}/_{60}$).
ἑξηκοστοτέταρτος-ον μτγν. ὁ ἑξηκοστὸς τέταρτος : Ἥρων Γεωμ.12,68, Νικόμ.Γερ.Ἀριθμ.1,8.
ἐξήκω, μέλλ. **ἐξήξω** ἔρχομαι, φθάνω, ἐξικνοῦμαι μέχρι σημείου τινός : Σοφ.Τρ.1157 **ἐξήκεις δ' ἵνα φανεῖς ὁποῖος ὢν ἀνὴρ ἐμὸς καλεῖ,** Πλάτ.Ἐπιν. 987Α **πανταχόσε καὶ δεῦρ' ἐξήκει,** Πλούτ.Ἠθ. 833F **ἐπειδὰν αἱ κλήσεις ἐξήκωσιν εἰς τὸ δικαστήριον·** || ὁμ. μετὰ συστοιχ. αἰτ. : Σοφ.Ἠλ. 1318 **ὅτ' οὖν τοιαύτην ἡμῖν ἐξήκεις ὁδόν·** **2)** ἐπὶ χρόνου, παρέρχομαι, λήγω, ἐκπνέω, ἢ καθ' ἀόρ. ἔληξα, ἐτελείωσα, πέρασα : Ἡρ.2,111 **ἐξήκει τέ οἱ ὁ χρόνος τῆς ζημίης,** Σοφ.Ἀντ.896 **πρίν μοι μοῖραν ἐξήκειν βίου,** Λυσ.7,11 **ἐπειδὴ τοίνυν ὁ χρόνος οὗτος ἐξήκει,** Ξεν.Ἀν.6,3,36, Ἐπιγρ. **ἐξήκοντος** (τοῦ μηνός), Πλάτ.Νόμ.766C, Λουκ. Κατάπλ.8· **3)** ἐπὶ χρησμῶν, ἐνυπνίων κττ., ἐκπληροῦμαι, βγαίνω ἀληθινός : Ἡρ.1,120 **βασιλέος οὐνομασθέντος τοῦ παιδὸς ἐξήκειν τε τὸν ὄνειρον,** Σοφ.ΟΤ 1182 **τὰ πάντ' ἂν ἐξήκοι σαφῆ·** || ἐπὶ μαγικῶν πράξεων, ἐπιτυγχάνω : Πάπ.
ἐξήλασα κ.ἐπ. **ἐξήλασσα,** ἀόρ. τοῦ ἐξελαύνω βλ.λ.
ἐξήλατος-ον σφυρήλατος, σφυρηλατημένος : Ἰλ.Μ 295 **ἀσπίδα . . χαλκείην ἐξήλατον** (δ.γρ. ἑξήλατον, μὲ ἓξ πτυχάς).
ἐξηλέκατα Ἡσ. « φανερῶς γενόμενα » (ἀνάγν. ἐξέλεγκτα)
ἐξηλέμβωρ Ἡρ. δ.γρ. ἀντὶ ἐξηλίμβωρ βλ.λ.
ἐξῆλθον ἀόρ. τοῦ ἐξέρχομαι βλ.λ.
ἐξηλιάζω μτγν. ὀναρτῶ τινα, ἐκθέτω ἀνηρτημένον εἰς τὸν ἥλιον ἵν' ἀποθάνῃ : ΠΔΒασ.2,21,6· Ἡσ. « ἐξηλιασμένον· κεκαυμένον ὑπὸ τοῦ ἡλίου ».
ἐξηλιθιότης-ητος (ἡ) Σουΐδ. « ἐπίτασις μωρίας ».
ἐξηλίμβωρ Ἡσ. « ἔβλεπε. Λάκωνες ».

ἐξηλϊοῦμαι-όομαι μτγν. πληροῦμαι ἡλίου, καταυγάζομαι ὑπὸ τοῦ ἡλιακοῦ φωτός: Πλούτ. Ἠθ.929D **ὁ ἀὴρ.. ὅλος ἐξηλιοῦται.**

ἐξηλίφαμεν Ἡσ. « ἐξεκαθάραμεν ».

ἐξηλλαγμένως ἐπίρρ. μτγν. ἐκ τοῦ παρακ. παθ. μτχ. τοῦ ἐξαλλάσσω, κατὰ τρόπον ἐξηλλαγμένον, παράδοξον, ἀσυνήθη, παραδόξως, ἀσυνήθως: Διόδ.Σ 2,42 **ὀχεύεται δὲ τοῦτο τὸ ζῷον,.. ἐξηλλαγμένως,** Πλούτ. Ἠθ.745F, Σέξτ. Ἐμπ.Μαθ.8,187, Ἰάμβλ.Προτρ.5· || κατὰ τρόπον διάφορον, ἀλλοίως, ἀνομοίως : Ἰω.Χρυσ.3,409.

ἐξήλῡσις-εως (ἡ) ἔκβασις, ἔξοδος, διέξοδος: Ἡρ.5,101 **οὐκ ἔχοντες ἐξήλυσιν ἐκ τοῦ ἄστεος·** || όμ. ἐπὶ ποταμοῦ : αὐτ.3,117 **ἐνδιδόντος μὲν τοῦ ποταμοῦ, ἔχοντος δὲ οὐδαμῇ ἐξήλυσιν.**

ἐξηλῶ-όω (ἐκ - ἧλος), πάπ., μσν. κ. νεώτ. κ. **ἐξηλώνω,** δημ. **ξηλώνω,** ἀόρ. **ἐξήλωσα,** ἐξάγω, ἀφαιρῶ τοὺς ἥλους, ξεκαρφώνω : Πάπ. **τὰς θύρας ἐξηλώσαντες·** τὸ παθ. **ἐξηλωμένος** λελυμένος: Πάπ. **εὗρον πανάριον ἐξηλωμένον·** || ἀποσυνθέτω τι εἰς τὰ ἐξ ὧν ἀποτελεῖται τεμάχια, διαλύω τι συνδεδεμένον, συνηρμολογημένον : Κορ.Ἄτ.2,129 **ἐν λ. ὁ ὡρολογὰς ἐξηλώνει τὸ ὡρολόγιον·** || ἐπὶ ἐνδυμάτων, κόπτων τὰς ραφὰς χωρίζω τὰ συνερραμμένα : Ἀχμ.147 **ἐξήλωσε τὸ φόρεμά μου·** κ. παθ. **ξηλώθηκε ὁ γιακάς·** || φρ.ἐπὶ στρατιωτικοῦ **τοῦ ξήλωσαν τὰ γαλόνια** ὑπέστη στρατιωτικὴν καθαίρεσιν, συνεκδ. κ. ἐπὶ ἀποτάκτων· **2)** μτφ. κωλύω, ἀποσπῶ τινα ἐκ τοῦ ἔργου αὐτοῦ : Κορ. Ἄτ.2,129 **ἐν λ., - τὸν ἐξήλωσεν ἀπὸ τὴ δουλειά του·** **3)** όμ. μτφ. φθείρω, χαλῶ: αὐτ. **τὸ στομάχιον ἐξηλώθη** (ὅταν δὲν χωνεύῃ τὰ φαγητά, ἢ τὰ χωνεύῃ κακῶς), - **(ἐ)ξηλωμένη γυναίκα** (ἥτις ἔπαυσε νὰ γεννᾷ ἕνεκα πάθους καὶ οὐχὶ ἕνεκα ἡλικίας)· **4)** όμ. μτφ. φονεύω.

ἐξῆμαρ ἐπίρρ. ἐπὶ ἓξ ἡμέρας : Ὀδ.Κ 80 **ἐξῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἦμαρ.**

ἐξήμαρε Ἡσ. « ἐπέρασεν ».

ἐξημαρτημένως ἐπίρρ. (ἐκ τῆς μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ἐξαμαρτάνω) ἐσφαλμένως, πλημμελῶς, κακῶς, ἀνωφελῶς: Πλάτ.Νόμ.891D.

ἐξήμερος (ἡ) μτγν. κ. μσν. τ. τοῦ ἐξαήμερος: Βέττ. Βάλ.369,24, Πρόκλ.Ὑποτ.3,56, Γεώργ.Σύγκ.12,9.

ἐξημερῶ-όω κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. (κ. νεώτ.) **ἐξημερώνω,** μτχ. παθ. παρακ. **ἐξημερωμένος,** μεταβάλλω τι ἢ τινα ἀπὸ ἀγρίου εἰς ἥμερον : Ἡρ. 1,126 **τοῦτόν σφι τὸν χῶρον προεῖπε ἐξημερῶσαι ἐν ἡμέρῃ** (νὰ τὸν κατοστήσῃ ἀρόσιμον), Εὐρ. 20 **ἐξημερῶσαι γαῖαν** (νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἐκ τῶν ἀγρίων θηρίων), αὐτ.852· || όμ. ἐπὶ ἀγρίων δένδρων, μεταβάλλω ταῦτα εἰς ἥμερα : Πλούτ.Ἠθ. 86F **οὐ δύναται πᾶν ἐξημερῶσαι δένδρον ὁ γεωργός·** || όμ. κ. κυρ. ἐπὶ ζῴων, τιθασεύω, δαμάζω: Γεωπ.16,21,3 **ἐξημεροῦται δὲ σφόδρα τὸ ζῷον,- ἐξημερωμένη ἄρκτος·** **2)** μτφ. καθιστῶ τι ἥμερον ἀφαιρῶν ἐξ αὐτοῦ τὴν ἀγριότητα, ἐκπολιτίζω, μαλάσσω : Πολύβ.4,21,4,ΠΔ Μακκ.4,1,29 **ἐξημεροῖ τὰς τῶν ἠθῶν καὶ παθῶν ὕλας,** Φίλ. 2,402,Πλούτ Νομ.3 **ἔτι μᾶλλον αὐτὸν ἐξημέρωσε διὰ παιδείας·** κ. παθ. : Φιλόδ Στωϊκ.339,19 **ἐξημερωμένη.. ἀναστροφὴ** (ἐξηυγενισμένη, πολιτισμένη)· || όμ. μτφ. κατοπραΰνω, μερώνω· ρημοτ. π. ἐξημέρωσις, ἐξημέρωμα, ἐξημερώσιμος.

ἐξημέρωμα-ατος (τὸ) (ἐξημερῶ) μσν. κ.νεώτ., δημ ἐν τῇ δευτ. σημ. **ξημέρωμα** ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξημερῶ, ἐξημέρωσις· **2)** (ἡμέρα) ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξημερώνω, ἡ ἐπέλευσις τῆς ἡμέρας, τὸ ξημέρωμα : Βέλθ.Χρυσ. 929 **καὶ πρὶν τὸ ἐξημέρωμα, πρὶν νὰ ξέβῃ ὁ ἥλιος,** Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.24 **ἀπὸ τὸ Σαββατόβραδον ἕως τὸ ἐξημέρωμα τῆς Δευτέρας·** || κ. ὡς οὐσ. ἰδίως κτ. πληθ. **ἐξημερώματα** τὸ λυκαυγές.

ἐξημερωμένος-η-ον νεώτ. (παρακ. παθ. μτχ. τοῦ ἐξημερῶ) ὁ ἀποβαλὼν τὴν ἀγρίαν φύσιν, τιθασός, ἥμερος, πρᾶος: **ἐξημερωμένα ζῷα.**

ἐξημερώνει νεώτ. τριτοπροσ. ἀρχίζει ἡ ἡμέρα.

ἐξημερώνω · νεώτ. κ. δημ. τ. τοῦ ἐξημερῶ βλ.λ.· **2)** νεώτ. ξημερώνω βλ.λ.

ἐξημερώσιμος-ον νεώτ. ὁ δεκτικὸς ἐξημερώσεως· || ὁ ἄξιος νὰ ἐξημερωθῇ.

ἐξημέρωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξημερῶ, ἡμέρωσις : Πλούτ. Νομ.14 **τὴν γῆς ἐξημέρωσιν ἔοικε διδάσκειν** (τὸ καθιστᾶν ἀρόσιμον τὴν γῆν), Πορφ.Ἀποχ.3,18· **2)** νεώτ. ἡ πλήρης ἡμέρωσις· || ὁ ἐκπολιτισμός.

ἐξημερωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐξημέρωσιν, ὁ δυνάμενος νὰ ἐξημερώνῃ.

ἐξήμευσαι Ἡσ. « ἀπο(κε)κίνησαι ».

ἐξήμησε ἀόρ. τοῦ ἐξεμῶ (-έω) βλ.λ.

ἐξημμένος-η-ον νεώτ. (μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ἐξάπτω), ὁ ἐν ἐξάψει διατελῶν· || ὁ εὐκόλως ἐξαπτόμενος, παραφερόμενος, εὐέξαπτος· || όμ. σημ. ἐν φρ. **ἐξημμένη κεφαλή·** **2)** τετυφωμένος, πεφυσιωμένος, ἀλαζών.

ἐξημμένως ἐπίρρ. σχόλ. κ. νεώτ. μετ' ἐξάψεως, μετ' ὀργῆς: Σχόλ.Ἰλ.Ι 512.

ἐξημοιβός-όν (ἐξαμείβω) ἐπ. ὁ πρὸς ἐναλλαγὴν χρησιμεύων, ὁ προωρισμένος πρὸς ἀλλαγὴν ἀμοιβός : Ὀδ.Θ 249 **εἵματά τ' ἐξημοιβὰ** (σχόλ. « ἀλλασσόμενα, ἐξ ἀμοιβῆς φορούμενα »), Κόϊντ. 7,437· || Ἡσ. « ἐξημοιβοί· ἕτεροι ».

ἐξηναγκασμένος-η-ον νεώτ. (παρακ. παθ. μτχ. τοῦ ἐξαναγκάζω) ὁ ἐξ ἀνάγκης ἢ διὰ τῆς βίας γινόμενος, ἀκούσιος : **ἐξηναγκασμένη κίνησις** (καθ' ἣν ἡ τροχιὰ τοῦ κινητοῦ εἶναι ἐκ τῶν προτέρων καθωρισμένη).

ἐξήνεγκα κ. -ον ἀόρ. α' κ. β' τοῦ ἐκφέρω βλ.λ

ἐξηνδισμένως ἐπίρρ. γλωσσ. ἐκ διαφόρων μερῶν, κατ' ἐπιλογήν.

ἐξήνιος-ον μτγν. ἀχαλίνωτος, ἀκρατής, ἀκατάσχετος, ἀκράτητος: Πλούτ.Ἠθ.510F.

ἐξῆντα μσν. κ. δημ. τ. τοῦ ἐξήκοντα βλ.λ.

ἐξηνταβελόνης (ὁ) δημ., τὸ θηλ. **ἐξηνταβελόνα** κ. -όνισσα, ὁ εἰς ἄκρον φιλάργυρος.

ἐξηντάρης (ὁ) δημ., τὸ θηλ. **ἐξηντάρα** κ. -ισσα, ὁ ἐξηκονταετὴς βλ.λ.

ἐξηνταριά (ἡ) δημ. ἡ ἐξηκοντὰς βλ.λ., μ. μετὰ τοῦ καμιά: **καμιὰ ἐξηνταριὰ δραχμὲς** (περίπου ἑξ-).

ἐξηντατρίχης (ὁ) δημ. ὁ σχεδὸν σπανός.

ἐξήπαφον ἀόρ. β' τοῦ ἐξαπαφίσκω βλ.λ.

ἐξηπειρῶ-όω μτγν. ἐπιτατ. τ. τοῦ ἠπειρῶ,μεταβάλλω εἰς ἤπειρον, ξηρὰν (ἐπὶ ποταμῶν συσσωρευόντων ἰλὺν περὶ τὰ στόμια αὐτῶν) : Στράβ.1,3,7 **ἅπαντες γὰρ** (ἐνν. οἱ ποταμοὶ) **μιμοῦνται τὸν Νεῖλον ἐξηπειροῦντες τὸν πρὸ αὐτῶν πόρον,** κ. παθ. : αὐτ.11,4,2 **τὰς ἐπικειμένας νησῖδας ἐξηπειροῦσθαι.**

ἐξηπεροπεύω ἐξαπατῶ, καταδολιεύομαι : Ἀριστφ.Λυσ.840 **σὸν ἔργον εἴη τοῦτον ὀπτᾶν καὶ στρέφειν, κἀξηπεροπεύειν.**

ἐξηπιάλοῦμαι-όομαι παθ. μεταβάλλομαι εἰς ἠπίαλον βλ.λ. : Ἱππ.Κρισ.11.

ἐξηπλωμένως ἐπίρρ. σχόλ. ἐκτάδην, ἐκτεταμένως, ξαπλωτά : Σχόλ.Ὀππ.Ἁλ.2,113.

ἐξήρατο γ' ἑν. μέσ. ἀόρ. τοῦ ἐξαίρω βλ.λ.

ἐξήρετμος-ον ἐπιγρ. ὁ ἔχων ἓξ κώπας, μὲ ἕξη κουπιά : Ἑλλ.Ἐπιγράμμ.337.

ἐξῃρημένος-η-ον παρακ. παθ. μτχ. τοῦ ἐξαιρῶ βλ.λ.· || εἰδ. γραμμ. ὁ ἐκτὸς τοῦ κανόνος.

ἐξῃρημένως ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον ἐξαιρετικόν, ἐξαιρέτως, κατ' ἐξοχήν, ὑπερβαλλόντως : Ἑλλάδ.π.Φωτ.Βιβλ.534,27 **αἰγιαλὸν ἐξῃρημένως φασὶ τὸ περὶ τὴν Ἑλίκην παράλιον μέρος,** Ὀλυμπ.Γοργ. 563· **2)** ἐν τέλει, τελικῶς, τελευταίως, ἀντίθ. προσεχῶς : Φιλόπ.Ἰω.Ὑπομν.Ψυχ.270,14.

ἐξήρης-ους-ες μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἓξ σειρὰς κωπῶν : Πλούτ.Κάτ.Νεώτ.39 **ἐπὶ νεὼς ἐξήρους**· **2**) τὸ θηλ. **ἐξήρης** κ. ἀπολ. ὡς οὐσ. : Πολύβ. 1,26,11 **τὰς μὲν οὖν ἐξήρεις δύο οὔσας.**

ἐξηρικός-ή-όν μτγν. ἐξήρης βλ.λ. : Πολύβ.ἀπ.39.

ἐξηρτημένος-η-ον μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ἐξαρτῶ βλ.λ.· ‖ εἰδ. νεώτ. φιλοσ. **ἐξηρτημένη ἔννοια** ἡ καθωρισμένη, περιωρισμένη ἔννοια.

ἐξηρώησα ἀόρ. α' τοῦ ἐξερωέω βλ.λ.

ἑξῆς (ἔχω), ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ., ἐπ. **ἑξείης**, δωρ. **ἑξᾶν** (ἄγνωστος ὁ τονισμός) ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, κατὰ σειράν, κατὰ συνέχειαν : Ὀδ.Δ 449 **ἑξῆς εὐνάζοντο παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης,** Εὐρ.ΙΑ 341 **διδοὺς πρόσρησιν ἑξῆς πᾶσι,** Θουκ.7,29 **τοὺς ἀνθρώπους ἐφόνευον . . πάντας ἑξῆς,** Ξεν.Ἀθ.1,6, Πλάτ.Θεαίτ.152Ε **περὶ τούτου πάντες ἑξῆς οἱ σοφοὶ.. ξυμφέρεσθον**· ‖ νεώτ. φρ. **καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς** ἢ- **καθεξῆς** ὁμοίως κατὰ συνέχειαν· ὁμ. ὡς **ἑξῆς** κατὰ τὸν ἑπόμενον τρόπον· ‖ εἰδ. μαθημ. **ἑξῆς ἀνάλογον** ἐν συνεχεῖ ἀναλογίᾳ : Εὐκλ.8,1· ‖ ὁμ. ἐνάρθρ. **οἱ ἑξῆς ἀριθμοὶ** διαδοχικοί : Ἀρχιμ.Ἐλ.Προοιμ.· ‖ ὁμ. **γραμμαὶ ἑξῆς κείμεναι** κατὰ σειράν, διαδοχικῶς : αὐτ.11· ‖ ὁμ. **τούτου ἑ- γινομένου** συνεχῶς, διαρκῶς : αὐτ.Σφαίρ.Κυλ. 1,11· ‖ ἀμέσως κατόπιν, πλησίον : Εὐρ.ΙΑ 249 **ὁ Θησέως παῖς ἑξῆς ἐναυλόχει,** Ἀριστλ.Κόσμ. 392a,26· ‖ κ. μετὰ γεν. : Ἀριστφ.Βάτρ.765 **τοῦ Πλούτωνος ἑξῆς,** Παυσ.2,19,5· ‖ κ. μετὰ δοτ. : Ἀριστφ.Λυσ.633, Ἀριστλ.Κόσμ.4,394,30 **ὁ ἑξῆς πνέων τῷ Ἀργέστῃ,** Πολύβ.2,17,4 **ἑξῆς δὲ τούτοις** (κατῴκησαν)· **2**) ἐπὶ λογικῆς συναρμογῆς, κατ' ἀκολουθίαν, μετὰ γεν. : Πλάτ.Φίλ.42C **τούτων τοίνυν ἑξῆς ἀγόμεθα**· ‖ ὁμ. φρ. **ἑξῆς διεξελθεῖν - λέγειν** κατὰ τρόπον συναφῆ, ἀκόλουθον : Πλάτ.Πολιτ.257Β, αὐτ.286C **λέγε ἑξῆς μόνον**· **3**) ἐνάρθρ. ὁ, ἡ, τὸ **ἑξῆς** ὁ ἑπόμενος, ὁ περαιτέρω : Πλάτ.Γοργ.454C, αὐτ.Τιμ. 20Β **τὸν ἑξῆς λόγον,** Πολύβ.1,52,4 **εἴχοντο τῶν ἑξῆς πραγμάτων, - ἔχω τὴν ἑξῆς γνώμην**· ‖ φρ. **καὶ τὰ ἑξῆς** = καὶ τὰ λοιπά : Πάπ. **ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου κα[ὶ τὰ ἑξῆς]**· ‖ εἰδ. γραμμ. **τὸ ἑξῆς** ἡ γραμματικὴ σειρά, διαδοχὴ τῶν λέξεων, ἡ ἀλληλουχία τοῦ λόγου, ἀντίθ. **ὑπερβατόν** : Ἀπολλ.Δύσκ.Ἀντων.41,3· **4**) ἐνάρθρως ἐπὶ χρόνου, ὁ μετὰ ταῦτα, ὁ ἀμέσως χρονικῶς ἑπόμενος, ὁ κατόπιν : Αἰσχ.ἀπ.475 **ἑξῆς δ' ὀπαδεῖ δόχμιον,** Ἀριστφ.Ἐκκλ.638, Πλάτ.Πολιτ. 271Α **οἱ. . τὸν ἑξῆς χρόνου ἐγειτόνουν,** ΚΔ Λουκ. 9,37 **ἐγένετο δὲ ἐν τῇ ἑξῆς ἡμέρᾳ,** Πάπ. **τῇ ἑξῆς δικασίμῳ**· ‖ ὁμ. **εἰς τὸ ἑξῆς** εἰς τὸ μέλλον, τοῦ λοιποῦ, ἀπ' ἐδῶ καὶ μπρός : Σχόλ.Ἀριστφ.Πλ.279, αὐτ.1160,Πάπ. **καταλείπεται εἰς τὸ ἑξῆς ἀρτάβαι χ'.**

ἐξησθενημένος-η-ον μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ἐξασθενῶ, ἐξηντλημένος, ἀδυνατισμένος.

ἐξησκημένως ἐπίρρ. μτγν. ἐντελῶς, τελείως : Κύριλλ.5,1,383 **ἐ- ἔχειν.**

ἐξήστω Ἐπιγρ. ἀντὶ ἐξέστω, προστ. τοῦ ἔξειμι, ἔξεστι βλ.λς.

ἐξησφαλισμένος-η-ον μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ἐξασφαλίζω, ἀσφαλής, μὴ διατρέχων κινδύνους.

ἐξητασμένως ἐπίρρ. μτγν. (μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ἐξετάζω) κατόπιν ἐπιμελοῦς, ἐνδελεχοῦς ἐξετάσεως, περιεσκεμμένως : Μᾶρκ.Αὐρ.1,16 **ἐπὶ τῶν ἐξητασμένως κριθέντων,** Θεμίστ.Λόγ.16,203C· ‖ μετὰ περιεσκεμμένης ἀκριβείας (ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν λέξεων) : Φίλ.1,605, Ἀριστείδ.Λόγ.45(8),4.

ἐξητριάζω διηθῶ, στραγγίζω διὰ λεπτοῦ πανίου, παθ. παρακ. **ἐξητρίασμαι**· Ἱππ.π.Γαλ.19,98 « ἐξητριασμένον, τὸ διὰ ἠτρίου ἠθημένον, λεπτὸν δέ τι ὕφασμα τὸ ἤτριον ».

ἐξηττῶμαι-άομαι μτγν. ἐπιτατ. τοῦ ἡττῶμαι βλ.λ. : Φίλ.1,179 **ἐ- ὑπὸ λόγου,** Πλούτ.Ἀλέξ.14 **ἡ δὲ ὥσπερ ἐξηττημένη τῆς σπουδῆς εἶπεν,** Ἀρρ.7,12,5 Μᾶρκ.Αὐρ.1,8 **μήτε ἐξηττώμενον διὰ ταῦτα.**

ἐξηφτέριν (τὸ) ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἐξιφτέριν βλ.λ.

ἐξηχεύη γλωσσ. (ἀναγν. ἐξηχεύῃ) ἐκπλήττεσαι, θορυβεῖσαι.

ἐξήχησις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐξηχῶ, τὸ κακῶς ἠχεῖν, κακοφωνία : Αἴλ Δ.ἀπ.298 (π. Εὐστ.Ἰλ.813,45) **ἐκκλίνειν πᾶν τὸ ἔχον σιγμὸν καὶ ἐξήχησιν καὶ ψόφον**· **2**) μέθοδος προφορᾶς, τρόπος ἐκφράσεως : Πάπ.

ἐξηχία (ἡ) μτγν. κ. μσν. μωρία, ἀνοησία, παραφροσύνη· Ἡσ. ἐν λ. ἀφροδίῃσι « μωρίαις, ἀνοίαις, ἐξηχίαις » : Πορφ.Χριστ.35, Μαλάλ.1 134,22.

ἔξηχος-ον μτγν. κ. μσν. κακῶς ἠχῶν, δύσηχος, παράχορδος, δθ. μωρός, παράφρων : Πορφ. Χριστ.35,Μαλάλ.1 95,22 **ἀπέμεινεν ἀκούσας ὁ Μενέλαος ὡς ἔξηχος,** Λεόντ.Νεαπ.1712Β.

ἐξηχῶ-έω μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἐκπέμπω ἦχον, ἀντηχῶ : ΠΔ Ἰωὴλ 3(4),14 **ἦχοι ἐξήχησαν ἐν τῇ κοιλάδι τῆς δίκης,** Νεχέφ.π.Βέττ.Βάλ.241,17,Πολυδ.1,118 **ἐξήχησε βροντή**· ‖ ὁμ. μετὰ συστοίχ αἰτ. : Πολύβ.30,4,7· κ.παθ. : αὐτ.2,107,ΚΔΘεσσ.1,1,8 **ἀφ' ὑμῶν γὰρ ἐξήχηται ὁ λόγος τοῦ Κυρίου**· **2**) ἐκπέμπω ἀνάρθρους ἤχους, εἶμαι δύσηχος, συνεκδ. παραφρονῶ : Πολ.Φυσ.51(1,22) **μωραίνουσιν, ἐξηχοῦσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἢ δαιμονίζονται**· πρβλ. ἔξηχος.

ἐξιάλλω Σουΐδ. « ἐκβάλλω ».

ἐξίασις-εως (ἡ) μσν. ἐντελὴς ἴασις : Στουδ. Θεόδ 1449 (ἐκδ. Mi.).

ἐξιατρεύω μτγν. ἐξιῶμαι, ἰατρεύω : Ἰσίδ.Πηλ. Ἐπιστ.1,437.

ἐξιατρός Ἡσ. « ἐκθυτικός ».

ἐξιδανίκευσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξιδανικεύω βλ.λ.

ἐξιδανικευτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐξιδανικεύων, ὁ ἱκανὸς νὰ ἐξιδανικεύῃ βλ.λ.· ἐπίρρ. **-ῶς.**

ἐξιδανικεύω νεώτ. καθιστῶ τι ἰδανικόν, προσδίδω εἴς τι τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἰδεώδους.

ἐξῑδῐάζομαι μέσ. ποιοῦμαί τι ἴδιον, σφετερίζομαι, ἰδιοποιοῦμαι : Δίφιλ.42, Ἐπιγρ., Πολύβ.3,24,14 **τὰ μὲν κατὰ Λιβύην.. ἐξιδιαζόμενοι καὶ πάσας ἀφαιρούμενοι τὰς ἐπιβάθρας,** Διόδ.Σ 1,23, Πάπ. **τὰς προκτήσεις ἐξιδιασάμενοι**· **2**) καθιστῶ τινα φίλον, φέρω μὲ τὸ μέρος μου : Πολύβ.8,27,7 **ἐξιδιάσασθαι .. τὸν ἐπὶ τῆς πόλεως τεταγμένον**· **3**) λαμβάνω πρὸς ἰδίαν μου χρῆσιν : Πάπ.· **4**) νεώτ. **ἐξιδιασμένος** βλ.λ.· ρηματ.π. ἐξιδιασμός.

ἐξιδιαζόντως ἐπίρρ. μσν. ὅλως, ἰδίως, κυρίως, προπάντων : Κῶδ.Ὀφφ.2,5.

ἐξιδιασμένος-η-ον νεώτ. παρακ. μτχ. τοῦ ἐξιδιάζομαι, ἐξαιρετικός, ξέχωρος : φρ. **μετ' ἐξ- ὑπολήψεως** (ἐν ἐπιστολαῖς πρὸ τῆς ὑπογραφῆς).

ἐξῑδῐασμός (ὁ) (ἐξιδιάζομαι) μτγν. κ. νεώτ. σφετερισμός, οἰκειοποίησις : Στράβ.17,1,8 **κατὰ πλεονεξίαν καὶ ἐξ- τῆς Αἰγύπτου**· **2**) ἡ πρόσκτησις τῆς φιλίας, ἐμπιστοσύνης τινός : Πολύβ.22,6,1.

ἐξιδιοποίησις-εως (ἡ) γλωσσ. ἐξιδιασμός βλ.λ.

ἐξιδιοποιοῦμαι-έομαι μτγν. ἐξιδιάζομαι βλ.λ.: Διόδ.Σ 5,57 **ἐξιδιοποιήσαντο τὰ περὶ τὴν ἀστρολογίαν,** Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.199,6,Αἰσώπ.Μῦθ.12,Ἀθήν. 2,50F **πολλοὶ ὑμεῖς οἱ Γραικοὶ ἐξιδιοποιεῖσθε.**

ἐξῑδῐοῦμαι-όομαι ἐξιδιάζομαι βλ.λ.(;): Ξεν.Ἑλλ. 2,4,8 **ἐβουλήθησαν Ἐλευσῖνα ἐξιδιώσασθαι.**

ἐξῑδίω, μέλλ. **ἐξιδίσω,** ἱδρώνω : Ἀριστφ.Ὄρν.791 **οὐκ ἂν ἐξίδισεν ἐς θοἰμάτιον, ἀλλ' ἀνέπτατο** (κτ. εὐφημ. ἀντὶ τοῦ τιλάω).

ἐξιδρύω, μέλλ. **ἐξιδρύσω,** θέτω τινὰ νὰ καθίσῃ : Σοφ.ΟΚ 11 **στῆσόν με κἀξίδρυσον**· ‖ τὸ μέσ. **ἐξιδρύομαι βίον** ἐγκαθίσταμαι : Εὐρ.ἀπ.884(877) **τηλοῦ γὰρ οἴκων βίον ἐξιδρυσάμην.**

ἐξιδρῶ-όω κ. νεώτ. κ. **ἐξιδρώνω,** ἀόρ. **ἐξίδρωσα,** προκαλῶ τὴν ἔκκρισιν ἱδρῶτος : Ἱππ.Κριο.52

τὸ γὰρ νόσημα οὐ φιλεῖ ἐξιδροῦν· || ἀμτβ. ἐκκρίνω ἱδρῶτα : Διόδ.Σ 4,78 **ὥστε διὰ τὴν μαλακότητα τῆς θερμασίας ἐξιδροῦν λεληθότως·** ρηματ. π. ἐξίδρωσις, ἐξίδρωμα.

ἐξίδρωμα-ατος (τό) νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξιδροῦν, τὸ προϊὸν τῆς ἐξιδρώσεως· || εἰδ. ἰατρ. παθολογικὴ συσσώρευσις ὑγρῶν ἐντὸς κοιλότητός τινος τοῦ σώματος.

ἐξιδρωματικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἐξίδρωμα : **ἐξιδρωματικὴ πλευρῖτις·** **2**) ὁ πάσχων ἐξ ἐξιδρώματος.

ἐξίδρωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξιδροῦν : Πλούτ.Ἠθ.949E **μετὰ τὰ λουτρὰ καὶ τὰς ἐξιδρώσεις περιψυχόμεθα μᾶλλον·** **2**) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἐκ τῶν ἀγγείων παθολογικὴ ἔξοδος στοιχείων τοῦ αἵματος· **3**) νεώτ. βοταν. τὸ φαινόμενον καθ' ὃ τὰ φυτὰ ἀποβάλλουσιν ὕδωρ κατὰ σταγόνας ἐκ τῶν ὑδροφόρων στομάτων ἢ ἐκ ρωγμῶν.

ἐξιδρωτικός-ή-όν νεώτ. ἰατρ. ὁ προκαλῶν ἐξίδρωσιν βλ.λ.1)· || ὁ ἐξ ἐξιδρώσεως.

ἐξϊεριστεύω Ἐπιγρ. ἀντὶ ἐξιερατεύω, παραιτοῦμαι τῆς ἱερωσύνης.

ἐξιερῶ-όω Ἡσ. καθιερώνω.

ἐξίημι (ἵημι) ἐκπέμπω, ἐξαποστέλλω, ἀφήνω τινὰ νὰ ἐξέλθῃ : Ἰλ.Λ 141 **αὖθι κατακτεῖναι μηδ' ἐξέμεν ἄψ ἐς Ἀχαιούς,** Ὀδ.Λ 531· || ἐξίημι **ἔρον - πόθον** πληρῶ, ἱκανοποιῶ : Ἰλ.Ω 227 **ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἵην,** Σαπφ.Λυρ.Συμπλ.23,23 ἐ- πόθον (πιθ.)· || ὁμ. κ. μέσ. **ἐξίεμαι ἔρον** : Ἰλ.Α 469 **πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,** Θέογν.1064· || γεν. ἐκβάλλω : Ἡρ.3,146 [**τοὺς δὲ ἐπικούρους**] **ἐξῆκε ἐπὶ τοὺς Πέρσας,** Εὐρ.Βάκχ.1122 **ἡ δ' ἀφρὸν ἐξιεῖσα,** Τίμ.82E, Ἀπολλδ.1,6,3,4 **συριγμὸν πολὺν ἐξίεσαν·** **2**) ἀμτβ. ἐπὶ ποταμῶν, ἐκβάλλω, χύνομαι : Ἡρ.1,6 **ὃς ῥέων.. ἐξίει.. ἐς τὸν Εὔξεινον,** Θουκ.4,103 **ᾗ ἡ Βόλβη λίμνη ἐξίησιν ἐς θάλασσαν,** Πολύβ. 10,48,1 **ὁ δὲ Τάναϊς ἐξίησιν εἰς τὴν Μαιῶτιν λίμνην·** **3**) μέσ. **ἐξίεμαι** ἀναφορικῶς πρὸς σύζυγον ἀποπέμπω, ἀπολύω, χωρίζω : Ἡρ.5,39 **σύ νυν τὴν μὲν ἔχεις γυναῖκα, ἐπεὶ τέ τοι οὐ τίκτει, ἔξεο.**

ἐξίθμη (κωδ. ἐξίθνη) Ἡσ. «ἔξοδος».

ἐξιθυίω Ἡσ. «ἔξω καθίσω».

ἐξῑθύνω ποιῶ τι ἐντελῶς εὐθύ, κάμνω ἴσιο, (ἰ)σιάζω : Ἰλ.Ο 410 **ὥς τε στάθμη δόρυ νήιον ἐξιθύνει·** κ. παθ. : Ἱππ.Ἀγμ.3 **εἰ ἱκανῶς ἐξίθυνται·** **2**) διευθύνω : Ἀπολλ.Ρ 1,562.

ἐξῑκάνω μτγν. ἐξικνοῦμαι, φθάνω που : Ὀρφ.Ἀργ. 194 **Φλίας δ' ἐξίκανε περικλυτός·** πρβλ. ἐξίκω.

ἐξῑκᾰνῶ-όω μτγν. κ. μσν. ἐπαρκῶ : Προκ.Κτισμ. 4,2 **ἐξ- τῇ χώρᾳ·** **2**) ἀμείβω : Παχυμ.Γ'Ἀνδρ. Παλ.3,8,142B **ῥόγαις ἐτησίοις ἐξικανῶν.**

ἐξῑκετεύω ἐπιτατ. τοῦ ἱκετεύω βλ.λ. : Σοφ.ΟΤ 760 **ἐξικέτευσε τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγὼν ἀγρούς σφε πέμψαι,** Ἰώσ.ΑΙ 3,11,3, Πολύαιν.6,16,5.

ἐξικμάζω ἀπορροφῶ, ἐξάγω τὴν ἰκμάδα, τὴν ὑγρασίαν τινός : Ἀριστλ.ΖΓ 718b,19 **ἡ θερμότης ἐ- τὸ ὑγρὸν ἐκ τοῦ γεώδους·** κ. παθ. ἐξατμίζομαι : αὐτ.Μετ.385b,8, **αὐτ.Αἰσθ.443a,14·** || κ. ἀμτβ. ἀποβάλλω τὴν ἰκμάδα : αὐτ.ΖΙ 583a,11 **αἱ λευκότεραι τὴν φύσιν ἐξικμάζουσι μᾶλλον τῶν μελαινῶν·** **2**) ἐκχυμίζω, ἀποξηραίνω, στεγνώνω : Ἀριστλ.ΖΙ 594a,13, Θεόφρ.ΦΑἰτ.4,8,4 **ἡ ἅλμη . ἐξικμάζουσα τὴν ὑγρότητα·** κ. παθ. : Θεόφρ.ΦΙ 5,7,4· || ὁμ. παθ. ἐπὶ τῶν ἀθλητῶν : Φιλόστρ. Γυμν.58 **τοῦ περιττοῦ ἐξικμάζεσθαι·** || ὁμ. παθ. ἐπὶ σπερμάτων, ἀποβάλλω τὴν δύναμίν μου διὰ τῆς ἀποξηράνσεως : Ἀριστλ.924b,30 **τὰ παλαιὰ σπέρματα ἐξίκμασται τὴν δύναμιν·** || **ἐξικμασμένη τροφὴ** ἡ ὑποστᾶσα τὴν πέψιν, ἡ χωνευμένη : Πλάτ.Τίμ.33C, Ἀριστλ.ΖΜ 675b,31 **τροφήν, κάτω δὲ προϊοῦσαν κοπρώδη καὶ ἐξικμασμένην·** **3**) ἀναζητῶ, ἐρευνῶ : Εὐρ.Ἀνδρ.398 **τὰ δ' ἐν ποσὶν οὐκ ἐξικμάζω καὶ λογίζομαι κακά** (πιθ.ἐσφ.)· ρηματ. π. ἐξίκμασις.

ἐξίκμᾰσις-εως (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξικμάζω, ἀποξήρανσις : Γαλ.17(2),496, Τζέτζ.Ἐξήγ.Ἰλ.97,12 **πρὸ τῆς ἐξικμάσεως τοῦ ἡλίου·** **2**) νεώτ. φαρμακ. ὁ ἀποχωρισμὸς ἐκχυλισματικῶν οὐσιῶν, **ὅ.** ἐκχύλισις.

ἐξικμαστικός-ή-όν (ἰκμάς) μτγν. ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ν' ἀπορροφῇ τὴν ἰκμάδα, τὴν ὑγρασίαν ἔκ τινος σώματος, ἀποξηραντικός : Πρόκλ.Τετράβ. 27 **ἐξικμαστικὸς τῶν ὑγρῶν.**

ἐξικνιά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν **ἰξία χαμαιλέων ὁ λευκός,** ὅ. ἰξιά, χαμολιός.

ἐξικνοῦμαι-έομαι κ. νεώτ., ἀόρ. **ἐξῑκόμην,** μετ' αὔξ. **ἐξῖκοντο** (Σαπφ.1,13) ἀφικνοῦμαι, προσέρχομαι, φθάνω που, συνήθ. μετ' αἰτ. τόπου : Ἰλ.Ω 481 **ἐξίκετο δῆμον,** Ἡσίοδ.Α 470 **Ἀθήνη ἐξίκετ' Οὔλυμπόν τε,** Πίνδ.Π 3,76 **τηλαυγέστερον κείνῳ φάος ἐξικόμαν·** κ. ἐν τμ. : Ἀπολλ.Ρ 3,311 **ἐκ δ' ἱκόμεσθα ἀκτήν,** Σιμμ.π.Τζέτζ.Χιλ.7,701 **ἐκ δ' ἱκόμην.. νήσους·** || κ. μετὰ τοπ.ἐπιρρ : Σιμων.171 (162) **οὐδὲ γὰρ [οὐδ'] εὐρύς περ ἐὼν ἐξίκετο δεῦρο·** || κ. μετὰ προθ. (εἴς τι, πρός τι, μέχρι τινός) : Ἡρ.2,28 **οὐκ ἐξικέσθαι ἐς βυσσόν,** Αἰσχ.Πρ.792 **ἔστ' ἂν ἐξίκῃ πρὸς Γοργόνεια πεδία,** αὐτ.Ἀγ. 303· || τοῦ προσδ. ἐνέχοντος πολλάκις χρον. σημ. : Σοφ.ἀπ.583,6 **ἐξ- ἐς ἥβην,** Πλούτ.Ἠθ.149D **ἐξ- μέχρι γάμου καὶ γενεᾶς·** || κ. ἀπολ. : Σαπφ.1,13 **αἶψα δ' ἐξίκοντο·** **2**) μετ' αἰτ. προσ. ἔρχομαι, προσέρχομαι εἴς τινα ὡς ἱκέτης : Ὀδ. Ν 206 **ἐγὼ δέ κεν ἄλλον ὑπερμενέων βασιλήων ἐξικόμην** (σχόλ. «ἱκέτευσα»), Πίνδ.Π 11,35· || ὁμ. μετὰ προθ. (πρός τινα) : Ἀντωνῖν.Λιβ.38,2· **3**) μετ' αἰτ. πράγμ. ἀφικνοῦμαι, φθάνω εἴς τι, προσεγγίζω, ὅθ. μτφ. ἐπιτυγχάνω, ἐπιτελῶ τι : Πίνδ.Ι 6(7),19 **ὅτι μὴ σοφίας ἄωτον ἄκρον κλυταῖς ἐπέων ῥοαῖσιν ἐξίκηται ζυγέν,** Ἀριστφ.Βάτρ.1176, Θουκ. 1,70 **καὶ ἔργῳ οὐδὲ τἀναγκαῖα ἐξικέσθαι** (ἐπιτελέσαι)· || ὁμ. μετὰ γεν. : Εὐρ.Ἠλ.612 **τί δῆτα δρῶντες τοῦδ' ἂν ἐξικοίμεθα;,** Ξεν.Ἑλλ.7,5,17 **οὐδὲν γὰρ οὕτω βραχὺ ὅπλον ἑκάτεροι εἶχον ᾧ οὐκ ἐξικνοῦντο ἀλλήλων·** || ὁμ. μετ' ἐμπροθ. αἰτ. (πρός τι) : Πολύβ.1,3,10 **πρὸς τὴν συντέλειαν ἐξίκοντο τῆς τῶν ὅλων ἀρχῆς·** || ὁμ. κ. νεώτ. (εἴς τι) μτφ. ἐπὶ πνευματικῶν ἢ ψυχικῶν καταστάσεων ἢ ἐκδηλώσεων ἢ ἰδιοτήτων, φθάνω εἰς σημεῖόν τι ὑπὲρ τὸ μέτρον, εἴς τι ὑπερβολικόν, ἐντείνομαι ἢ ἐκτείνομαι ὑπερβαλλόντως, συνήθ. ἐπὶ κακῷ, ἐν χρ. κτ. γ' πρόσ. ἐνεστ., σπαν. παρατ. κ. συνήθ. ἀόρ. : **ἡ φιλανθρωπία του ἐξικνεῖται μέχρι στερήσεως τῶν πρὸς συντήρησιν του, - ἡ ἀμάθειά του ἐξικνεῖται μέχρις ἀσυνταξίας, - ἡ τόλμη του ἐξικνεῖτο μέχρις ἀνοησίας·** **4**) ἀπολ. ἐπὶ βελῶν, φθάνω που : Ἡρ.4,139 **λύειν δὲ ὅσον τόξευμα ἐξικνέεται,** Ξεν.Ἀν.1,8,19 **πρὶν δὲ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι ἐκκλίνουσιν οἱ βάρβαροι** || ὁμ. ἐπὶ τῆς ὁράσεως : Εὐρ.Βάκχ 1060, Ξεν. Ἀπομν.1,4,17 **μὴ τὸ σὸν μὲν ὄμμα δύνασθαι ἐπὶ πολλὰ στάδια ἐξικνεῖσθαι·** || κ. ἐπὶ διανοητικῶν ἐνεργειῶν, φθάνω εἴς τι, ἐκτείνομαι μέχρι : Ἡρ.1,171 **ὅσον καὶ ἐγὼ δυνατός εἰμι μακρότατον ἐξικέσθαι ἀκοῇ** (ὅσον μακρότατα δύναμαι νὰ φθάσω ἐρευνῶν τὰ ἀκουόμενα), Πλάτ.Ἱππ.Μ 281D **οὐχ ἱκανοὶ ἐξικνεῖσθαι φρονήσει ἐπ' ἀμφότερα·** || ὁμ. σημ. κ. μετ' ἐπιρρ. : Πλούτ.Σόλ.3 **ἡ Θάλεω μόνου σοφία τότε περαιτέρω τῆς χρείας ἐξικέσθαι τῇ θεωρίᾳ·** **5**) ἐπὶ προσ. μετ' ἐμπροθ. αἰτ. (πρός τι, ἐπί τι) ἀρκῶ, ἐξαρκῶ, ἐπαρκῶ : Ἡρ. 4,10 **οὐκ οἵους τε γενομένους ἐξικέσθαι πρὸς τὸν προκείμενον ἄεθλον,** Πλούτ.Πομπ.39 **ἐφ' ἃ δὲ αὐτὸς οὐκ ἐξικνεῖτο·** || ὁμ. ἐπὶ χρημάτων ἢ

τροφίμων ἢ ἄ. ἐφοδίων, ἐπαρκῶ εἴς τι, φθόνω γιὰ κάτι : Πλάτ.Πρωτ.311D **ἂν μὲν ἐξικνεῖται τὰ ἡμέτερα χρήματα** (ἂν ἐπαρκῶσι), Ξεν.'Αν.7,7,54 **ἢν οὖν μὴ ἐξικνῆται ταῦτ' ἐς τὸν μισθόν·** || ὅθ. κ. ἐπὶ ἄ. πραγμ. εἶμαι ἀρκετός, ἀποτελεσματικὸς πρός τι : παροιμ. ἐν Κωμ.'Αδέσπ.491) **ἂν μὴ λεοντῆ γ' ἐξίκητ', ἀλωπεκῆν πρόσαφον.**

ἐξικόρ 'Ησ. «ἐκτικός».

ἐξίκω μτγν. κ. μσν. κ. **ἐξικάνω** ἐξικνοῦμαι βλ.λ. : 'Ορφ.'Αργ.392, Πρόδρ.Γαλ.202 **πρὸς τὸν μαχησμὸν ἐξίκωμεν** (ἀναγν. ἐξίωμεν) ἀτρόμως.

ἐξιλαρῶ-όω μτγν. ποιῶ τινα ἱλαρόν, φαιδρόν, φαιδρύνω : 'Αθήν.10,420E **ταῦτα δ' οὕτως εὔφραινε καὶ ἐξιλάρου τοὺς παρόντας.**

ἐξίλασις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐξιλάσκομαι, ἐξιλασμός, ἐξιλέωσις, καταπράϋνσις, συνδιαλλαγή : ΠΔ 'Αρ.29,11 **πλὴν τὸ περὶ τῆς ἁμαρτίας τῆς ἐξιλάσεως,** Διογ.Λ 1,110.

ἐξιλάσκομαι, μέλλ. **ἐξιλάσομαι,** ἐπ. ἐξιλάσσομαι, ἐξιλεῶ, ἐξευμενίζω : Χρησμ.π.'Ηρ.7,141 **οὐ δύναται Παλλὰς Δί' 'Ολύμπιον ἐξιλάσασθαι,** Ξεν. ΚΠ 7,2,19 **πάμπολλα δὲ θύων ἐξιλασάμην αὐτόν,** Πολύβ.1,68,4 **σπουδάζοντες ἐξιλάσασθαι τὴν ὀργὴν αὐτῶν,** 'Απολλδ.1,9,15,2, Πλούτ.'Ηθ.149D **πρὶν ἢ τὸ πρῶτον ἐξιλάσασθαι μήνυμα·** **2)** δίδωμι δίκην, ἀποτίνω διά τι, ἐξαγοράζω πταῖσμά τι : Σύμμ.Ψαλμ.77,38 **ἐξιλάσκων ἁμαρτίας,** 'Επιγρ. **ἐ- ἁμαρτίαν·** κ. παθ. : Πλάτ.Νόμ.862C **τὸ δὲ ἀποίνοις ἐξιλασθὲν** (τὸ ἐξιλεωθὲν δι' ἀποίνων), ΠΔ Δευτ.21,8· **3)** ἀπαλ. ποιοῦμαι ἐξιλασμούς, ἐξιλαστηρίους προσφοράς : ΠΔ 'Εξ.32,30 **ἵνα ἐξιλάσωμαι περὶ τῆς ἁμαρτίας ὑμῶν·** ρηματ. π. ἐξίλασμα, ἐξιλασμός, ἐξίλασις.

ἐξίλασμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. μσν. μέσον ἐξιλεώσεως, τὸ πρὸς ἐξιλασμὸν προσφερόμενον, ἐξιλαστήριος θυσία, προσφορά : ΠΔ Βασ.1,12,3, αὐτ. Ψαλμ.48,8 **οὐ δώσει τῷ θεῷ ἐξίλασμα ἑαυτοῦ,** Χρυσόβ.Λόγ. ἐν Σάθ.1,208 **εἰς ἐξίλασμα τῶν ἡμετέρων πλημμελημάτων.**

ἐξιλασμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐξιλάσκεσθαι, ἐξιλέωσις, ἐξευμενισμός, συνδιαλλαγή : ΠΔ Λευΐτ.23,27 **ἡμέρα ἐξιλασμοῦ** (ἰσραηλιτικὴ ἑορτὴ δημοσίου μετανοίας καὶ ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν)· || εἰδ. **νεώτ.** θρησκειολ. τελετουργικὴ πρᾶξις πρὸς ἐξευμένισιν τοῦ θεοῦ.

ἐξιλαστήριος-ον σχόλ. κ. νεώτ. ὁ πρὸς ἐξιλέωσιν γινόμενος, ὁ ἁρμόδιος πρὸς ἐξιλασμόν, ἐξιλεωτικός : Σχόλ.'Απολλ.Ρ 2,485.

ἐξιλαστικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. κ. **ἐξιλαστήριος** βλ.λ. : Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.32· ἐπίρρ. κ. νεώτ. -ῶς.

ἐξιλεῶ-όω μτγν., μσν. κ. νεώτ., δημ. **ἐξιλεώνω,** ἀόρ. **ἐξιλέωσα,** παθ. ἀόρ. **ἐξιλεώθην,** μτχ. παθ. παρακ. **ἐξιλεωμένος** ποιῶ τινα ἵλεων, ἐξευμενίζω, κατευνάζω, καταπραΰνω : **κατέστη ἀδύνατον νὰ τὸν ἐξιλεώσῃ·** κ. παθ. : 'Ηλιόδ.Αἰθ.1,8 **εὐχαῖς, οὐκ αἰτίαις ἐξιλεοῦται τὸ κρεῖττον,** Λασκαρ.Ληξ.4,393· || ὁμ. τὸ μέσ. : Στράβ.4,4,6 **ἱλασκομένας τὸν θεὸν τοῦτον τελεταῖς τε καὶ ἄλλαις ἱεροποιίαις ἐξιλεουμένας** (δ.γρ. **ἐξηλλαγμέναις**), 'Ηλιόδ.Αἰθ.4,15 **ἕδνα . . πρόσαγε, καὶ δωρούμενος ἐξιλέου τὴν Χαρίκλειαν·** || ὁμ.μετ' αἰτ. προσ. κ. γεν. πράγμ. : Μαλάλ.1 135,5 **ἐξιλεώσαντο αὐτὸν τοῦ μητρῴου φόνου·** **2)** νεώτ. κ. δημ. παθ. τυγχάνω συγγνώμης ὑπὸ μνησικακοῦντος, ὑπὸ χολωθέντος : **ἀδύνατον νὰ ἐξιλεωθῶ ἀπέναντί του·** ρηματ.π. ἐξιλέωσις, ἐξιλέωμα.

ἐξιλέωμα-ατος (τὸ) 'Ησ. κ. νεώτ. ἐξίλασμα βλ.λ.· 'Ησ. ἐν. λ. ἀποτροπίασμα (κῶδ. **ἐξιλέωσμα**).

ἐξιλεώσιμος-ον νεώτ. ὁ δεκτικός, ἄξιος ἐξιλεώσεως, ὃν δύναταί τις νὰ ἐξιλεώσῃ.

ἐξιλέωσις-εως (ἡ) σχόλ. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ **ἐξιλεῶ,** ἐξιλασμός, ἐξευμένισις, καταπράϋνσις : Σχόλ.Αἰσχ.Πέρσ.229 **εἴθε δὲ ἡ ἐξ- εἰς ἀγαθὸν ἀποβαίνοι·** **2)** νεώτ. ὁ διὰ τοῦ αὐτοκολασμοῦ καθαρμὸς τῆς ψυχῆς ἀπὸ τῶν ἁμαρτημάτων χάριν τῆς τελειώσεως.

ἐξιλεωτής (ὁ) νεώτ. ὁ ἐξιλεῶν.

ἐξιλεωτικός-ή-όν μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐξιλέωσιν, ὁ κατάλληλος πρὸς ἐξιλέωσιν, ἐξευμενιστικός: Τρικλίν.Σοφ.Αἶ.1164.

ἐξιλεωτός-ή-όν γλωσσ. ὁ εὐκόλως ἐξιλεούμενος, εὐεξίλαστος, εὐδιάλλακτος, εὐκαταπράϋντος.

ἐξίλλω δ.γρ. ἀντὶ ἐξείλλω βλ.λ. : Ξεν.Κυν.6,15· **2)** Μοῖρ.145 «ἐξίλλειν 'Αττικῶς, ἐξείργειν 'Ελληνικῶς, ἐκβάλλειν κοινῶς».

ἐξίμεναι ποι. ἀπαρφ. τοῦ ἔξειμι βλ.λ.ΙΙ.

ἐξιμωτήρ-ῆρος μτγν. σχοινίον ἢ ἄλλο μέσον ἀνελκυστικόν : 'Ιω.Λυδ.Ρωμ.3,58 **δίκην ἐξιμωτῆρος τὸν . . ὀβολὸν ἀνιμώμενος.**

ἐξινιάζω (ἶνες) μτγν. ἐξάγω τὰς ἶνας : Περίπλ. 'Ερ.Θαλ.65 **ἐξινιάσαντες καλάμους·** κ. παθ. : 'Αθήν.9,406A **ἐγκεφάλους ὀρνίθων τε καὶ χοίρων ἑφθοὺς σφόδρα ἐξινιασθέντας.**

ἐξινίζω μτγν. δ. τ. τοῦ ἐξινιάζω βλ.λ. : Ροῦφ.π. 'Ορειβ.8,47,4, Γαλ.12,672.

ἐξινῶ-άω (1) λεξ. Πολυδ.4,178 «ἐξινῶσαι· τὸ κενῶσαι διὰ καθάρσεως»· || 'Ησ. «ἐξινώμενον· ἐκκενούμενον, ἐκστραγγιζόμενον, ἐπὶ τῶν χολὴν καθαιρομένων» : Κωμ.'Αδέσπ.1004 (ἀμφ.).

ἐξινῶ-όω (2) μτγν. ἀφαιρῶ τὰς ἶνας, ἀπογυμνῶ, ἐκδέρω, καταστρέφω, παθ. : Λυκόφρ.841 **πεφήσεται δὲ τοῦ θεριστῆρος ξυρῷ φάλαινα δυσμίσητος ἐξινωμένη.**

ἐξιονθίζω ἐκδίδωμι, φύω, φύομαι, φυτρώνω· 'Ησ. «ἐξιονθίζω τρίχα, ἐκδίδωμι· ἔστι γὰρ ἴονθος ῥίζα τριχῶν ἢ τὸ ὑπερέχον» : Σοφ ἀπ.729 **ἐγὼ μέλαιναν ἐξιονθίζω τρίχα.**

ἐξιππάζομαι μτγν. ἐξελαύνω, ἐξέρχομαι, ἀπέρχομαι ἔφιππος : ΠΔ 'Αμβ.1,8 **καὶ ἐξιππάσονται οἱ ἱππεῖς αὐτοῦ, καὶ ὁρμήσουσι μακρόθεν,** Πλούτ.Καῖσ.27 **κοσμήσας τὸν ἵππον ἐξιππάσατο διὰ τῶν πυλῶν,** 'Ιώσ.ΑΙ 9,3,2.

ἐξιππάζω νεώτ., δημ. **ξιππάζω** ἐσφ.γρ. ἀντὶ ἐξυπάζω, ξυπάζω βλ.λ.

ἐξιππεύω μτγν. ἐξιππάζομαι βλ.λ. : Διόδ.Σ 17,78, Πλούτ.'Αρατ.42 **ἐξίππευσεν ἐπὶ τὴν θάλασσαν,** 'Αππ.'Αννιβ.35 **ἐ- ἐς ἐκείνους.**

ἕξιππον (τὸ) ἅρμα ἔχον ἓξ ἵππους, ἅμαξα μὲ ἓξ ἄλογα : Συμπληρ.Τραγ.ἀπ.30 **ἕξιππα καὶ τέθριππα καὶ ξυνωρίδες,** Πολύβ.31,3,11 **ἐπὶ τούτοις ἕξιππα μὲν ἦν ἑκατόν.**

ἐξίπταμαι δ.τ. τοῦ ἐκπέτομαι βλ.λ. : 'Αριστφ. ἀπ.346, Σχόλ.'Αριστφ.'Ορν 769 **ἐξίπτανται** (οἱ νεοσσοί), 'Αριστλ.π.'Αθήν.9,389B· || ὁμ. μτφ. : ΠΔ Παροιμ.7,10 **ἣ ποιεῖ νέων ἐξίπτασθαι καρδίας,** Πλούτ.'Ηθ.90C **ἔνια ἐξίπτασθαι τῶν ῥημάτων.**

ἐξιπῶ-όω κ. μσν. ἐκθλίβω διὰ πιέσεως, ἐκπιέζω, ἐκβάλλω, καθαίρω δι' ἐκθλίψεως : 'Ιππ. 'Αρθρ.50, Διοσκ.5 **ἐξίπωσον τὸ ὕδωρ,** 'Αέτ.15,14 **ἐξ- ἰόν,** Γεωπ.9,31· **2)** πιέζω βαρέως, ἰσχυρῶς : 'Αριστφ.Λυσ.291 **ὡς ἐμοῦ γε τὼ ξύλω τὸν ὦμον ἐξιπώκατον·** **3)** ξηραίνω ἐντελῶς : 'Αριστείδ. Λόγ.36(48),69· κ. παθ. : ΨΔημόκρ.'Αλχ.44B (πιθ. Ι.

ἐξιπωτικός-ή-όν μτγν. ὁ κατάλληλος, ἱκανὸς εἰς τὸ ἐξιποῦν, καθαρτικός : Γαλ.13,993 **ἐξιπωτικὰ φάρμακα** (ἐλαφρὰ καθαρτικά).

ἕξις-εως (ἡ) (ἔχω) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἔχειν, τὸ κατέχειν, ἡ κατοχή, ἀντίθ. κτῆσις : Πλάτ.Θεαίτ.197B, αὐτ.Κρατ.414B **τοῦτό γε ἕξιν νοῦ σημαίνει,** 'Αριστλ.Μεταφ.1055b,13 **γίγνονται δὲ ἢ ἐκ τοῦ εἴδους καὶ τῆς τοῦ εἴδους ἕξεως ἢ ἐκ στερήσεώς τινος τοῦ εἴδους,** Σέξτ. 'Εμπ.Πύρρ.3,49· **2)** ἐν τῇ χειρουργικῇ, κατάλληλος τοποθέτησις : 'Ιππ.Κατ.'Ιητρ.3, αὐτ.15 **ἕξις ἢ θέ-**

σις· 3) κατάστασις, διάθεσις τοῦ σώματος προκύπτουσα ἐκ συνηθείας ἢ ἀσκήσεως πράξεώς τινος : Ἱππ.Ἀφορ.2,34, αὐτ.Διαίτ.4,3 ἡ φύσις καὶ ἡ ἕξις, Ξεν.Ἀπομν.1,2,4 ταύτην γὰρ τὴν ἕξιν ὑγιεινήν τε ἱκανῶς εἶναι, Πλάτ.Θεαίτ.153Β· ‖ γεν. κατάστασις, θέσις : Ἱππ.Ἄρθρ.12 ἕ- λεπτὴ κατὰ τοῦτο τὸ μέρος, Ἰσοκρ.12,58 καταστῆσαι σφᾶς αὐτοὺς εἰς τὴν αὐτὴν ἕξιν, ἧσπερ ἐξέπεσον, Διον.Ἁλ.Συνθ.25· ‖ κ. ἐπὶ ἀμπέλου : Θεόφρ.Φ Αἰτ.3,14,5· ‖ κ. ἐπὶ ὑλικῶν ἀντικειμένων : Σέξτ.Ἐμπ. Μαθ.7,102 ὑπὸ μιᾶς ἕξεως συνέχεσθαι· 4) ἐξωτερικὴ ἐμφάνισις : ΠΔ Βασ.1,16,7 μὴ ἐπιβλέψῃς ἐπὶ τὴν ὄψιν αὐτοῦ, μηδὲ εἰς τὴν ἕξιν μεγέθους αὐτοῦ, Σύμμ.ΠΔ Θρῆν.4,7 πυρρότεροι τὴν ἕξιν· ‖ εἰδ. νεώτ. ἰατρ. ἡ εἰς ἕκαστον ἄτομον ἰδιάζουσα ὄψις, διάταξις καὶ κατασκευὴ τοῦ σώματος, ἀπὸ γενικῆς ὅλως ἀπόψεως, ὡρισμένη ὀργανικὴ καὶ φυσιολογικὴ διάθεσις· ‖ ἰατρ. ὁ ὀργανισμός, τὸ σύνολον τοῦ σώματος : Μνησίθ.Ἀθ.π.Ἀθήν. 2,54Β παχύνει δὲ τὰς ἕξεις, ἐάν τις αὐτῶν κρατήσῃ, Ἀθήν.2,45Ε χάριν τοῦ προαναληφθῆναι τοῦτο εἰς τὴν ἕξιν, Παῦλ.Αἰγ.3,59· 5) κατάστασις, διάθεσις τῆς ψυχῆς : Δημόκρ.184 ἕ- κακίης, Πλάτ.Ὅρ.414C ἕξις, διάθεσις ψυχῆς, καθ' ἣν ποιοί τινες λεγόμεθα, αὐτ.Νόμ.650Β· 6) ἰδ. κ. νεώτ. πρόσκτητος συνήθεια, ἀντίθ. ἐνέργεια : Ἀριστλ.Η Νικ.1098b,33· ‖ ὁμ. δεξιότης κτηθεῖσα διὰ συχνῆς ἐπαναλήψεως τῆς αὐτῆς πράξεως ἢ διὰ τῆς διαρκοῦς ἐπιδράσεως τοῦ αὐτοῦ παράγοντος, ἐθισμός, ἐξοικείωσις, συνήθεια : Πλάτ.Φαῖδρ.268Ε οὐδὲν μὴν κωλύει μηδὲ σμικρὸν ἁρμονίας ἐπαΐειν, Ἀριστλ.Πρ.955b,1, Διόδ.Σ 2,29 μεγάλην ἕξιν (εἰς τὴν ἀστρολογίαν) περιποιοῦνται, ΚΔ Ἑβρ.5,14 τῶν διὰ τὴν ἕξιν τὰ αἰσθητήρια γεγυμνασμένα ἐχόντων· ‖ ὁμ. μετὰ γεν. : Ἀριστέ.121 τὴν τῶν Ἰουδαϊκῶν γραμμάτων ἕξιν· ‖ ὁμ. μετὰ τῆς ἐν : Πολύβ.21,7,3 μεγάλην ἕξιν εἶχεν ἐν τοῖς πολεμικοῖς, Διόδ.Σ 2,31 Χαλδαῖοι μεγίστην ἕξιν ἐν ἀστρολογίᾳ .. ἔχουσι· ‖ νεώτ. φρ. καθ' ἕξιν ἐκ συνηθείας, ἀντίθ. κατὰ φύσιν· ‖ εἰδ. νεώτ. φιλοσ. διάθεσις, διαρκὴς ἱκανότης κτηθεῖσα διὰ συχνῆς ἐπαναλήψεως πράξεώς τινος πρὸς εὐχερῆ καὶ αὐτόματον ἐκτέλεσιν αὐτῆς.

ἐξισάζω κ. μσν. καθίστημί τι ἴσον, ἐξισῶ, ἰσάζω : Σχόλ.Ἰλ.Ν 745, Ἑρμητ.11,20 ἐ- σεαυτὸν τῷ θεῷ, Στέφ.Ἀθ.Ἱππ.1,57 ἐ- τοῖς ἐνθυμήμασι τὴν λέξιν· ‖ παθ. ἐξισάζομαι κρίνομαι, εἶμαι ἴσος : Στράβ. 2,1,31 οὐ μὴν πω ἂν ἐξισάζοιτο τῇ Ἰνδικῇ· ‖ μέσ. θεωρῶ ἐμαυτὸν ἴσον πρός τινα : ΠΔ Σοφ.Σειρ.35,9 ἐν μέσῳ μεγιστάνων μὴ ἐξισάζου· 2) ἀμτβ. εἶμαι ἴσος : Στράβ.17,3,1 οὐκ ἂν ἐξισάζειν δόξειε τῇ Ἀσίᾳ, Ἑρμογ.Στάσ.1, Ὀλυμπ.Μετ. 158,15· 3) ὁμ. ἀμτβ. συνεκτείνομαι, ἔχω τὴν αὐτὴν ἔκτασιν : Πρόκλ.Πολ.1,29Κ ταῦτα ἀλλήλοις ἐξισάζει, Δαμάσκ.Ἀρχ.144, Ἀσκληπ.Μεταφ.381,3).

ἐξισασμὸς (ὁ) μτγν. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξισάζειν, ἐξίσωσις : Σιμπλίκ.Ἐπίκτ.8D(1,29).

ἐξίσης ἐπίρρ. ἀντὶ ἐξ ἴσης (ἐνν. μοίρας) ἴσος.

ἐξισλαμίζω νεώτ. καθιστῶ τινα ὀπαδὸν τοῦ Ἰσλάμ, τῆς θρησκείας τοῦ Μωάμεθ, μεταβάλλω τινὰ εἰς μωαμεθανόν, τουρκεύω : οἱ Τοῦρκοι ἐξισλάμισαν πολλοὺς Ἕλληνας κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν· ρηματ.π. ἐξισλαμισμός, ἐξισλάμισις.

ἐξισλάμισις-εως (ἡ) νεώτ. ἐξισλαμισμὸς βλ.λ.

ἐξισλαμισμὸς (ὁ) νεώτ. κ. ἐξισλάμισις (ἡ) ἡ ἑκουσία ἢ ἀκουσία προσχώρησις εἰς τὴν θρησκείαν τοῦ Μωάμεθ.

ἐξίσου ἐπίρρ. ἀντὶ ἐξ ἴσου (ἐνν. μέτρου), βλ. ἴσος.

ἐξιστάνω μτγν. τ. τοῦ ἐξίστημι βλ.λ. : ΠΔ Μακκ. 3,1,25, Διοσκ.4,73.

ἐξίστημι μσν. κ. νεώτ. μτβ. ἐν ἐνεστ., παρατ., μέλλ. κ. ἀόρ. α', ἵστημί τι ἐκτός, φέρω ἔξω, ἐξάγω τι ἐκ τῆς θέσεώς του, μετακινῶ, ὅθ. μεταβάλλω, ἀλλάσσω, ἀλλοιῶ καθ' ὁλοκληρίαν : Τίμ.Λοκρ.100C ὁκόσαι (κινάσιες) ἐξίσταντι τὰν φύσιν, ἀλγειναὶ ἐντι, Ἀριστλ.Η Νικ.1119a,23 ἡ μὲν λύπη ἐξίστησι καὶ φθείρει τὴν τοῦ ἔχοντος φύσιν, Πλούτ.Κικ.10· κ. παθ. : Πλάτ.Πολ.380D εἴπερ τι ἐξίσταιτο τῆς αὑτοῦ ἰδέας, Ἀριστλ.ΖΙ 488b,19 γενναῖον δὲ τὸ μὴ ἐξιστάμενον ἐκ τῆς αὑτοῦ φύσεως· ‖ ὁμ. παθ. ἀπολ. : Ἱππ.Ἀρχ.Ἰητρ.24 χυμὸς ἐξιστάμενος (μεταβάλλων τὰς φυσικὰς αὐτοῦ ἰδιότητας), Δημ. 993 στάμνοι ἐξεστηκότος οἴνου (χαλασμένου, ξινισμένου), Θεόφρ.ΦΙ 6,7,6· 2) μτφ. ἐν φρ. : ἐξιστάναι τινὰ φρενῶν - νοῦ- τοῦ φρονεῖν- τῶν λογισμῶν κττ., ποιῶ τινα ἔξω φρενῶν, τὸν κάμνω νὰ παραφρονήσῃ : Εὐρ.Βάκχ.850 πρῶτα δ' ἔκστησον φρενῶν, Ξεν.Ἀπομν.1,3,12 τοῦ φρονεῖν ἐξίστησι· κ. παθ. : Εὐρ.Ὀρ.1021 ἐξέστην φρενῶν, Ἰσοκρ.5,18 μὴ διὰ τὸ γῆρας ἐξεστηκὼς ὦ τοῦ φρονεῖν· ‖ ὁμ. σημ. κ. ἐν φρ. ἐξιστάναι τινὰ ἑαυτοῦ : Δημ. 537 ταῦτα κινεῖ, ταῦτ' ἐξίστησιν ἀνθρώπους αὑτῶν· κ. παθ. : Αἰσχίν.2,4 ἐξέστην δ' ἐμαυτοῦ· ‖ ὁμ. σημ. κ. ἀπλῶς ἐξιστάναι τινὰ : Ἱππ. Κωακ.429, Ἀθήν.1,31F οἶνον ὃς τοὺς μὲν ἄνδρας πινόμενος ἐξίστησι, Κεδρ.Γεώργ.1,588,21 ἐξέστησάς με, ἄνθρωπε· κ. παθ. : Ἱππ.Προρρ.1,18 ἐ- μελαγχολικῶς, Φιλιππδ.27 ἐξέστην ἰδών, Κωμ. Ἀδέσπ.860 ἐ- ὑπὸ γήρως· ‖ ὁμ. παθ. : ἐ- πρός τι : Ἀριστλ.ΖΙ 577a,12 ἐξίσταται καὶ μαίνεται πρὸς τὴν ὀσμήν· ‖ τριτοπροσ. ἐξίστησι ἐκτρέπει τὴν προσοχήν : Ἀριστλ.Ρητ.1408b,23 τὸ μὲν γὰρ ἀπίθανον, πεπλάσθαι γὰρ δοκεῖ, καὶ ἅμα καὶ ἐξίστησι· ‖ διεγείρω, διερεθίζω, συνταράσσω: Ἀριστλ.Ρητ.1408b,36 δεῖ δὲ σεμνότητα γενέσθαι καὶ ἐκστῆσαι, ΚΔ Λουκ.24,22 γυναῖκές τινες ἐξ ἡμῶν ἐξέστησαν ἡμᾶς γενόμεναι ὀρθριαι ἐπὶ τὸ μνημεῖον· ‖ εἰδ. ἀναφορ. πρὸς τὴν διάνοιαν, τὸν λογισμόν : Πλούτ.Σολ.21 ὡς οὐχ ἧττον ἐκστῆσαι λογισμὸν ἀνθρώπου δυναμένων, αὐτ.Κράσσ. 23· ‖ ὅθ. παρακινῶ : αὐτ.Ποπλ.6 ἀρετῆς ὕψος εἰς ἀπάθειαν ἐξέστησε τὴν ψυχήν· 3) διευθετῶ, κανονίζω τὰς ἀξιώσεις τινός : Πάπ. τὸν ἀντιποιησόμενον ἐκστήσω καὶ καθαροποιήσω· 4) Ἡσ. «ἐξεστάκότα (κῶδ. ἐξεστηκότα) εἰς δίκην κεκληκότα»· 5) ἵστημι, ζυγοστατῶ, σταθμῶμαι : Παλλδ. ἐν ΑΠ 10,99,1 πολλάκις ἐξέστησα τὴν φιλότητα καὶ ὕβριν· 6) παθ. κ. μέσ. ἐξίσταμαι μετ' ἐνεργ. ἀόρ. β', παρακ. κ. ὑπερσ., ἐπὶ τόπου, ἀποχωρῶ, ἀπομακρύνομαι ἔκ τινος μέρους, παραμερίζω, ἀποχωρῶ : Ἐμπ.36 ἐξ..ἵστατο Νεῖκος, Ἡρ.3,76 ἐκστάντες τῆς ὁδοῦ ἐδίδοσαν αὖτις σφίσι λόγους, Σοφ.Φιλ.1053 νῦν δὲ σοί γ' ἑκὼν ἐκστήσομαι, Ἀριστφ.Βάτρ.354, Ξεν.Ἀν.1,5,14 ἐκέλευσέ τε αὐτὸν ἐκ τοῦ μέσου ἐξίστασθαι, Πλάτ.Πολ.563C κατὰ τὰς ὁδοὺς ἐμβάλλοντες, τῷ ἀεὶ ἀπαντῶντι, ἐὰν μὴ ἐξίστηται, Πλούτ.Ρωμ. 20· ‖ ὁμ. σημ. κ. ἀπολ. : Εὐρ.ΙΤ 1229 φεύγετ' ἐξίστασθε (φεύγετε, ἀναχωρεῖτε)· ‖ μτφ. ἀπέρχομαι, φεύγω : Σοφ.Ἀντ.564 οὐδ' ὃς ἂν βλάστῃ μένει νοῦς τοῖς κακῶς πράσσουσιν, ἀλλ' ἐξίσταται, Εὐρ.Βάτρ.928· 7) μέσ. μετ' αἰτ. φυλάττομαι, ἀποφεύγω τινά : Σοφ.Αἴ.82 φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνῳ, Δημ.331 οὐδέν' ἐξίσταμαι, αὐτ.460· 8) ὁμ. μέσ. ἐξέρχομαι τοῦ ἁρμοῦ : Ἱππ.Ἀφορ.6,59 ἐ- ἰσχίον, πρβλ.αὐτ.Ἀγμ. 14,6· 9) ὁμ. μέσ. μετὰ γεν. πράγμ., ἀποσύρομαι, παραιτοῦμαι τῆς κατοχῆς τινος : Ἀντιφ.2,2,9, Θουκ.2,63 ἧς (ἐνν. ἀρχῆς) οὐδ' ἐκστῆναι ἔτι ὑμῖν ἔστιν, Δημ.959 ἐξέστησαν ἁπάντων τῶν ὄντων, Πολύβ.18,50(33),5, Πάπ. ἐξίστασθαι τῶν ὑπαρχόντων, αὐτ. τῶν ἀρουρῶν ἐξίσταντο· 10) ὁμ. μέσ. παύομαί τινος, ἐγκαταλείπω τι, παρατῶ : Λυσ.8,18 ἑκὼν ὑμῖν ἐξίσταμαι τῆς φιλίας,

Ξεν.ΚΠ 3,3,54 **πολλοὶ καὶ τῶν παλαιῶν μαθημάτων ἐξίστανται** (τὰ λησμονοῦν), Πλάτ.Φαῖδρ.249D **ἐξιστάμενος δὲ τῶν ἀνθρωπίνων σπουδασμάτων**, Δημ.143 **ἐξέστητε,.. τῆς ὑποθέσεως ἐφ' ἧς ὑμᾶς οἱ πρόγονοι κατέλιπον**, Πλούτ.Νικ.7 **ἐξίστατο τῆς ἐπὶ Πύλον στρατηγίας αὐτῷ** (παρῃτήθη τῆς στρατηγίας χάριν αὐτοῦ)· **11**) ἐν φρ. **ἐκστῆναι πατρὸς** καταλιπεῖν παντελῶς τὸν πατέρα, ἀπαρνηθῆναι αὐτόν: Ἀριστφ.Σφ.477 **νὴ Δί', ἤ μοι κρεῖττον ἐκστῆναι τὸ παράπαν τοῦ πατρὸς** (σχόλ. «μὴ ἔχειν πατέρα»)· || **καρδίας ἐξίσταμαι τὸ δρᾶν** ἐγκαταλείπω τὴν ἐπιθυμίαν, τὸν σκοπὸν τῆς καρδίας μου: Σοφ.Ἀντ.1105· **12**) ὁμ. μέσ. ἐκθαμβοῦμαι, ἐκπλήττομαι, θαυμάζω, ἀπορῶ, περιπίπτω εἰς ἔκστασιν: ΚΔ Ματθ.12,23 **ἐξίσταντο πάντες οἱ ὄχλοι**, αὐτ.Μάρκ.2,12, Ἀκολουθία Ἀκαθίστου Ὕμνου Οἶκος Ι **σωματούμενόν σε θεωρῶν, Κύριε, ἐξίστατο, καὶ ἵστατο κραυγάζων**, Ἀκολουθ. Μεγ. Ἑβδομ. Μ. Σάββατον Ὠδ.8 **ἔκστηθι φρίττων, οὐρανέ**· || ἀποβάλλω τὴν αἴσθησιν, τὴν συνείδησιν: ΠΔ Κριτ.4,21· **13**) ὁμ. μέσ. ἀπολ. μεταβάλλω, ἀλλάσσω γνώμην: Θουκ. 2,61 **ἐγὼ μὲν ὁ αὐτός εἰμι καὶ οὐκ ἐξίσταμαι**, ἀντίθ. ἐμμένειν τῇ δόξῃ: Ἀριστλ.ΗΝικ.1151b,4· **14**) ἐπὶ γλώσσης, ἀπέχω τῆς κοινῆς χρήσεως, διαφέρω, ὑπερέχω: Ἀριστλ.Ρητ.1404b,13 **πλέον γὰρ ἐξέστηκεν περὶ ἃ καὶ περὶ οὓς ὁ λόγος**· **15**) ἐξέχω, προέχω: Ἀριστλ.ΖΙ 493b,4 **τὸ αἰδοῖον οὐχ ὥσπερ τὸ τοῦ ἄρρενος ἐξεστηκός**.

ἐξίστιον Ἡσ. «ἔχθιστον»..

ἐξιστον Ἡσ. «ἱερεῖον».

ἐξιστόρημα-ατος νεώτ.κ.δημ. ἡ γενομένη διήγησις.

ἐξιστόρησις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. -η ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐξιστορεῖν, ἀκριβὴς καὶ λεπτομερὴς διήγησις.

ἐξιστορῶ-έω κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. -άω διερευνῶ ὅπως μάθω, ἐρωτῶ διὰ νὰ λάβω γνῶσιν, πληροφοροῦμαι, ὅθ. κ. βεβαιοῦμαι: Αἰσχ.Χο.678 **ἐξιστορήσας καὶ σαφηνίσας ὁδόν**, Εὐρ.Ἑκ.744 **ὥστε μὴ κλύων ἐξιστορῆσαι σῶν ὁδὸν βουλευμάτων**, Ἰώσ.Αἰ 3,14,2 (φύσιν) **τῶν ἐνοικούντων ἀνθρώπων ἐξιστορήσαντες**, Πορφ.Ἀποχ.2,49· || ἐξετάζω, ἀνακρίνω τινὰ ὅπως μάθω περί τινος: Ἡρ.7,195 **τούτους οἱ Ἕλληνες ἐξιστορήσαντες τὰ ἐβούλοντο πυθέσθαι**, Εὐρ.Ἑκ.236 **μηδὲ καρδίας δηκτήρια ἐξιστορῆσαι**· **2**) βαίνω πέριξ, περιπλανῶμαι, περιδιαβάζω ἔν τινι τόπῳ ὅπως τὸν γνωρίσω, ἐξιχνεύω, κατοπτεύω: Ξεν.Ἐφ. 1,12 **τὴν πόλιν ἅπασαν ἐξιστόρησαν**· **3**) μτγν. κ. μσν. ἐξηγῶ δι' ἐκθέσεώς μου, σαφηνίζω: Πάπ. **ἀνέδωκα τῷ ἡγεμόνι ἀναφόριον ἐξιστοροῦσα τὴν τοῦ πράγματος διάθεσιν**· **4**) ὅθ. μσν. κ. νεώτ., δημ. -άω γραπτῶς ἢ προφορικῶς ἐκθέτω ἀκριβῶς καὶ λεπτομερῶς τὰ γεγονότα, διηγοῦμαι διὰ μακρῶν, ἐν ἐκτάσει: Κίνναμ.2Β **τὰ γε μὴν τοῦ ..Μανουὴλ οὐκ οἶδα εἴ τις ἐμοῦ κάλλιον ἐξιστορῆσαι ἔχει**, - ἐν τῇ **εἰσαγωγῇ του ἐξιστορεῖ τὰς αἰτίας τοῦ πολέμου**· || δημ. προφορικῶς διηγοῦμαι, περιγράφω: **μᾶς ἐξιστοράει ὁ γέρος πῶς παντρεύτηκε**· ρηματ. π. ἐξιστόρησις, ἐξιστόρημα.

ἐξιστῶ-άω μτγν. τ. τοῦ ἐξίστημι βλ.λ.· Θωμ.Μ 286 «ἔστι δὲ ἐκπλήσσω καὶ τὸ ἐξιστῶ»: ΚΔ Πράξ. 8,9 **μαγεύων καὶ ἐξιστῶν τὸ ἔθνος τῆς Σαμαρείας**.

ἐξίστως-ων Ἐπιγρ. κεκρασπεδωμένος, ὁ φέρων κράσπεδον· πρβλ. ἔξαστις: Ἐπιγρ. **ἐ- χιτωνίσκος**.

ἐξίσχιος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἐξέχοντα ἰσχία, ξεγοφιασμένος: Ἱππ.Ἄρθρ.58 **ἐξίσχιον σκέλος**.

ἐξισχναίνω μτγν. ἐπιτατ. τοῦ ἰσχναίνω βλ.λ.: Θεμίστ.Λόγ.1,10Α **τὰς βόας δὲ.. ἐξισχναίνων**.

ἐξισχνοῦμαι-όομαι γίνομαι ἐντελῶς ἰσχνός: Ἱππ.Γυν.1,27 (κῶδ.) **οἱ μαζοὶ ἐξισχνοῦνται**.

ἐξίσχνωσις-εως (ἡ) μτγν. ἡ διὰ καθαρισμοῦ λέπτυνσις: Ζώσ.Ἀλχ.169Β **ἐ- χαλκοῦ**.

ἐξισχύω κ. μσν. ἔχω ἱκανὴν ἰσχύν, δύναμιν, εἶμαι λίαν ἰσχυρός, πολὺ δυνατός: Στράβ.17,13 **ἡ ἐπιμέλεια πολλάκις καὶ τῆς φύσεως ἐξίσχυσεν**· || ὁμ. μετ' ἀπαρφ.: ΚΔ Ἐφεσ.3,18 **ἵνα ἐξισχύσητε καταλαβέσθαι.. τὸ πλάτος**, Ἰώσ.ΠΙ 1,23,2, Πάπ. **ἐξίσχυσεν τὰ βιβλείδια ἀθετηθῆναι**, Διγεν.Ἀκρ. 3434 **οὐδόλως ἐξισχύσωμεν τὸ θήραμα θηρᾶσαι**· || ἀπολ. ἐπικρατῶ, ἐξουσιάζω: Στράβ.16,1,15, Πλούτ.Ἠθ.801Ε **ἐξισχῦσαι καὶ κρατῆσαι τῶν πολλῶν**, Ἰουλ.Λόγ.5,160C· **2**) μετὰ γεν. κατέχω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, διέπω, δυναστεύω: Αἰλ.ΠΙ 6,13 **τὸ δαιμόνιον παίδων ἐξισχῦον**· **3**) τὸ μέσ. ἐπὶ φλογῶν, ἐνδυναμοῦμαι: Θεόφρ.Πυρ.71 **τὸ πολὺ πῦρ ἄκαπνον, ὅτι φλογοῦται καὶ ἐξισχύεται**.

ἐξίσχω ἐξέχω, ἐκτείνω, κρατῶ ἔξω (ἀποξ π. Ὁμ.): Ὀδ.Μ 94 **ἔξω δ' ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρου** (ἐξάγει, κρατεῖ..)· **2**) ἀμτβ. ἐξέχω, προέχω: Ἱππ.Προγν.2 **ἐξίσχοντες ὀφθαλμοί**, Παυσ. 5,12,1· || κ. ἐπὶ ὀστῶν: Ἀρετ.Ὀξ.Παθ.2,8.

ἐξισῶ-όω κ. μσν., νεώτ. κ. ἐξισώνω, ἀόρ. ἐξίσωσα, καθίστημί τι ἴσον πρός τι: Σοφ.ΟΤ 425 **ἅ σ' ἐξισώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις**, Ἀντιφ.4,2,1 **ὅτι δ' ἐξισοῦν τοῖς μεγίστοις ἐγκλήμασιν ἤθελον τὸ πρᾶγμα**, Διόδ.Σ 4,8 **καὶ τὸν λόγον ἐξισῶσαι τοῖς τηλικούτοις ἔργοις**, - **ἐξισῶ** (ἢ -ώνω) **λογαριασμὸν** (καθιστῶ ἴσην τὴν χρέωσιν πρὸς τὴν πίστωσιν, μεταφέρων τὸ ὑπόλοιπον εἰς νέον λογαριασμόν)· κ. παθ.: Ἡρ.2,34 **τὸν Νεῖλον δοκέω.. ἐξισοῦσθαι τῷ Ἴστρῳ**, Πλάτ.Πολ.563Α **ἀστὸν μετοίκῳ ἐξισοῦσθαι**· || ὁμ. παθ. περιέρχομαι εἰς τὴν αὐτὴν πρὸς ἄλλο τι κατάστασιν: Ἡρ.8,13 **ὅκως ἂν ἐξισωθείη τῷ Ἑλληνικῷ τὸ Περσικόν**· || ὁμ. παθ. εἶμαι ἐφάμιλλος, ἴσης ἀξίας: Θουκ. 2,97, Ἰσοκρ.3,60 **πειρᾶσθε χρηστοὺς ὑμᾶς αὐτοὺς παρέχοντες ἐξισοῦσθαι τοῖς προέχουσιν**, Διόδ. Σ 2,52· || ὁμ. **πρός τινα**: αὐτ.Ἄγ.7 **χρήμασι μὲν οὐ δυνάμενος πρὸς τοὺς ἄλλους βασιλεῖς ἐξισωθῆναι**· || τὸ μέσ. κ. νεώτ. **ἐξισοῦμαι** καθίστημι ἐμαυτὸν ἴσον ἢ εἶμαι ἴσος πρός τινα κατά τι: Βάβρ.41,2 **δράκοντι μῆκος ἐξισουμένην σαύραν**, Πλούτ.Θεμ.15· **2**) τοποθετῶ, φέρω τινὰ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου: Ἀριστφ.Βάτρ.688 **ἡμῖν δοκεῖ ἐξισῶσαι τοὺς πολίτας**, Ἰσοκρ.4,91 **ζητοῦντες αὐτοὺς ἐξισῶσαι**, Ἀριστλ.Κόσμ.397a,8· **3**) ἰσοπεδῶ, ἐξομαλίζω: Ἰώσ.ΠΙ 5,3,5 **ἐξισωθέντος τοῦ μέχρι τῶν τειχῶν διαστήματος**· || ὁμ. κ. μτφ.: Σοφ.Ἠλ.1072 **διπλῆ φύλοπις οὐκέτ' ἐξισοῦται φιλοτασίῳ διαίτᾳ**· **4**) εἰδ. νεώτ. μαθημ. σχηματίζω ἐξίσωσιν βλ.λ.4)· **5**) ἀμτβ. εἶμαι ἴσος ἢ ὅμοιος: Σοφ.Ἠλ.1194 **μητρὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ** (δὲν μοιάζει σὰν μητέρα), Θουκ.6,87 **ἐξισώσαντες τοῖς ἄλλοις μεθ' ἡμῶν τοῖς Συρακοσίοις**· ρημοτ. π. ἐξίσωσις, ἐξισωτικός, ἐξισωτής.

ἐξίσωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. -η ἀποκατάστασις ἰσότητος μεταξὺ δύο ἢ περισσοτέρων: Πλούτ.Κλεομ.18 **τῇ τῶν κτημάτων ἐξισώσει καταγελῶντες**· **2**) εἰδ. πλήρωσις, ἰσοπέδωσις κοιλότητος, τῆς ὀπῆς ἕλκους: Σωρ.1,122· **3**) εἰδ. ὁ κατ' ἀναλογίαν προσδιορισμὸς τῶν φόρων (λατ. peraequatio· πρβλ. ἐξισωτής 1): Βασ.3,114D **γίνωσκε δέ μοι πάνυ ἐπιμελὲς εἶναι μηδὲν ἐκ τῆς ἐξ- ἐπηρεασθῆναι τὸν ἄνθρωπον**, Κῶδ.Ἰουστ.10,16,13 Εἰσαγ.· **4**) εἰδ. νεώτ. κ. δημ. μαθημ. ἰσότης μεταξὺ γνωστῶν καὶ ἀγνώστων ποσῶν, ἀληθεύουσα μόνον δι' ὡρισμένας τιμὰς τῶν ἀγνώστων στοιχείων· **5**) ὁμ. νεώτ. κ. δημ. φυσικοχημ. **φυσικὴ ἐξίσωσις** μαθηματικὸς τύπος ἐκφράζων φυσικόν τι φαινόμενον· || **χημικὴ ἐξίσωσις** ἄθροισμα χημικῶν τύπων ἐκφράζον τὸν μηχανισμὸν χημικῆς ἀντιδράσεως.

ἐξισωτής (ὁ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐξισῶν, εἰδ. ἄρχων τις ἐπὶ τῶν ρωμαϊκῶν αὐτοκρατορικῶν

χρόνων ὁρίζων κατ' ἀναλογίαν τοὺς φόρους οὓς ὤφειλον νὰ καταβάλλωσιν οἱ φορολογούμενοι, ὅ. ἐπόπτης (λατ. peraequator), πρβλ. ἐξίσωσις 3): Κῶδ.Ἰουστ.10,16,13 Εἰσαγ. **ἐπόπτης ἢ ἐξισωτής,** ΨΛουκ.Φιλόπ.19· **2)** ὁ καθιστῶν ἴσον, ἰσόρροπον: Σχόλ.Λυκόφρ.615 **τὸν ἐρματίτην καὶ ἐξισωτὴν τοῦ πλοίου** (λίθον)· **3)** νεώτ. κ. δημ. ἠλεκτρ. σύστημα ὑποδιαιρέσεως τῆς τάσεως εἰς τὰς διὰ τριῶν ἀγωγῶν διανομὰς (συνεχὲς ρεῦμα), δι' οὗ ἐπιτυγχάνεται ἡ ἐξίσωσις τῶν τάσεων εἰς τὰ δύο ἡμίση τοῦ δικτύου (γεφύρας).

ἐξισωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐξίσωσιν, ὁ τείνων νὰ ἐξισώσῃ: **προσπάθειαι ἐξισωτικαὶ τῶν κοινωνικῶν τάξεων - τοῦ προϋπολογισμοῦ·** ἐπιρρ. -ῶς, δημ. -ά.

ἐξίταλα Ἡσ. «ἀναλώματα»· πρβλ. ἐσσίταλα.

ἐξιταλίζω νεώτ. καθιστῶ τινα Ἰταλόν, ἤ τι ἰταλικόν: **τὰ Δωδεκάνησα δὲν ἐξιταλίζονται.**

ἐξιταλισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξιταλίζειν βλ.λ.

ἐξιτηλία Ἡσ. «μωρία».

ἐξίτηλος-ον (ἐξιέναι) κ. μσν. κ. νεώτ. **ὁ** ἀποβαλὼν ἢ δυνάμενος ν' ἀποβάλῃ τὸ χρῶμά του, ἰδ. ἐπὶ χρωμάτων, ὁ εὐκόλως ἐξαλειφόμενος ἢ ὁ ἔχων ἐξαλειφθῆ, ποὺ ξεβάφει, ἢ ἔχει ξεβάφει, ὁ σβησμένος, ξεθωριασμένος: Ξεν.Οἰκ.10,3 **πορφυρίδας ἐξιτήλους φαίην ἀληθινὰς εἶναι** (περὶ μὴ γνησίων πορφυρῶν ἐνδυμάτων), Παυσ.10,38,9 **γραφαὶ δὲ ἐπὶ τῶν τοίχων ἐξίτηλοί τε ἦσαν ὑπὸ τοῦ χρόνου,** Πολυδ.5,150 **ἐξ- γράμματα·** **2)** ὁ ὑποστὰς ἀλλοίωσιν, φθοράν, χάλασμα: Ἱππ.Τροφ. 4 **ἐξ- τροφὴ** (ἡ ἀπολέσασα τὴν θρεπτικὴν αὐτῆς δύναμιν)· || ὁμ. ἐπὶ σπέρματος εἰς ἀλλοτρίαν γῆν σπαρέντος: Πλάτ.Πολ.497Β· || ὁμ. ἐπὶ οἴνου ἀπολέσαντος τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν, ξεθυμασμένο κρασί: Φύλλαρχ.10f, Διοσκ.5,6· **3)** ὁ ἐκλιπών, ἐξαφανισθείς, ἰδ. ἐν φρ. **ἐξίτηλος γίνομαι** ἀφανίζομαι, ἐκλείπω: Ἡρ.5,39 **γένος τὸ Εὐρυσθένεος γενέσθαι ἐξίτηλον,** Αἰσχ.ἀπ.162,4 **οὔ πώ σφιν ἐξίτηλον αἷμα δαιμόνων,** Πλάτ.Κριτί.121Α **ἡ τοῦ θεοῦ μὲν μοῖρα ἐξίτηλος ἐγίγνετο ἐν αὐτοῖς·** || ὁμ. ἐπὶ πράξεων **ἐξίτηλος γίγνομαι - εἰμί - καθίσταμαι** ἐξαλείφομαι, λησμονοῦμαι: Ἡρ.Προοίμ. **ὡς μήτε τὰ γενόμενα ἐξ ἀνθρώπων τῷ χρόνῳ ἐξίτηλα γένηται,** Ἰσοκρ.5,60 **ὥστε μηδέπω νῦν ἐξιτήλους εἶναι τὰς συμφοράς,** Πλούτ. Καῖσ.4 **ἦν** (ἐνν. πολιτείαν) . . **οἰόμενοι . . ἐξίτηλον ἔσεσθαι·** || κ. ἐπὶ προσ. **ἐξίτηλος γίγνομαι** ἐκπίπτω: Ἱππ.Παραγγ.9 **ἐξιτήλου ἐόντος·** || ὁμ. **ἐξ- ποιῶ τι** ἐξαλείφω, ἐξαφανίζω, καταστρέφω: Πλούτ.Ἠθ.68C **ἐξίτηλον ἐποίει τὴν παρρησίαν καὶ ἄχρηστον,** Διοσκ.2,94 **τὰς ἐν μασχάλῃ τρίχας ἐξιτήλους ποιεῖ·** **4)** μτφ. παραλυτικός, ἐξησθενημένος: Πλούτ.Λυκ.15 **οὐ διακορεῖς οὐδ' ἐξιτήλους ταῖς ἀνέδην κοινωνίαις·** **5)** Ἡσ. «ἐξίτηλος . . βλάξ. διεφθαρμένος».

ἐξιτήριος-ον (ἔξειμι) Ἐπιγρ. μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἔξοδον, τὴν ἀναχώρησιν, **ὁ** ἐπὶ τῇ ἀναχωρήσει, τῇ ἐξόδῳ, γινόμενος, ἀντίθ. εἰσιτήριος: Ἐπιγρ. **ἐξιτήρια εὐωχεῖσθαι,** Σουΐδ. **ἐξιτήριοι εὐχαί,** Γρηγ.Ναζ.2,529Α **ἐξιτήριος λόγος,** Θεοφύλ.Βουλγ.3,472C· || τὸ οὐδ. **ἐξιτήριον** ὡς οὐσ. τὸ ἀποχαιρετιστήριον προσφώνημα: Γρηγ.Ναζ.3,1024Α· **2) ἐξιτήρια** (τὰ) (ἐνν. ἱερά) θυσία τελουμένη καθ' ἣν ἡμέραν **οἱ** ἐνιαύσιοι Ἀθηναῖοι **ἄρχοντες** ἀπετίθεντο τὴν ἀρχήν· **3)** νεώτ. **τὸ οὐδ. ἐξιτήριον** ὡς οὐσ. ἔγγραφον ἢ δελτίον δι' οὗ ἐφοδιάζεται ὁ **ἔκ** τινος νοσοκομείου ὡς ἰαθεὶς ἐξελθὼν στρατιωτικός.

ἑξίτης (ὁ) (ἕξ) μτγν. κ. νεώτ. βολή, ρίψιμον τοῦ κύβου, καθ' ὃ τυγχάνει ὁ ἀριθμὸς ἕξ (6), ἐξάρα, **ὅ.** Κῷος: Ἑλλ.Ἐπιγράμμ.1038,2, Πολυδ.9,100.

ἐξιτητήρια (τὰ) Ἐπιγρ. τὰ ἐξιτήρια βλ.λ. 2).

ἐξιτητός-όν μτγν. ὁ ἐξιτὸς βλ.λ.: Ἀλκίφρ.3,30 **πολὺς ὁ χειμὼν . . καὶ οὐδενὶ ἐξιτητόν,** Προκ. Γοτθ.1· || Ἡσ. «ἐκπορευόμενος».

ἐξιτίων (ἡ) (λατ. exitio) πάπ. ἔξοδος: Πάπ. εἰσ[. .] **τῆς ἐξιτίωνος νόμισμα.**

ἐξιτός-ή-όν (ἐξιέναι) ὁ δυνάμενος νὰ ἐξέλθῃ: Ἡσίοδ.Θ 732 **τοῖς οὐκ ἐξιτόν ἐστι.**

ἐξιφτέριν (τὸ) μσν. (λατ. accipiter) ἱέραξ, ξιφτέρι: Πρόδρ.2,113 **γοργὸν ὡς ἐξιφτέριν.**

ἐξίχνευσις-εως (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐξιχνεύειν, ἀνίχνευσις, ἐξιχνίασις, ἀνακάλυψις: Βέττ.Βάλ.242,1, Γεωπ.2,6,22· **2)** κ. νεώτ. ἀνάλυσις μεταλλεύματος χαλκοῦ: Συνέσ.Ἀλχ.66Β.

ἐξιχνευτής (ὁ) γλωσσ. ὁ ἐξιχνεύων, ἀνιχνευτής.

ἐξιχνεύω κ. νεώτ. ἀνιχνεύω, ἀκολουθῶν τὰ ἴχνη εὑρίσκω, ἐρευνῶν ἐξευρίσκω, ἐξιχνιάζω, ἀνακαλύπτω, ξετρυπώνω: Σοφ.Ἰχν.160 **ἐ- τὰς βοῦς ὅπῃ βεβᾶσι,** Εὐρ.Βάκχ.352 **ἐξιχνεύσατε τὸν θηλύμορφον ξένον,** Πλούτ.Πομπ.27, Πολύαιν.4,2,16 (κύνες) **τοὺς πολεμίους ἐξιχνεύουσαι·** || κ. μτφ.: Αἰσχ.Ἀγ.368 **πάρεστιν τοι τόδ' ἐξιχνεῦσαι,** Πλούτ.Ἠθ.87C,Βασ.3,2C **τὸν . . ἐν ἑκάστῃ** συλλαβῇ **. . νοῦν ἐξιχνεύειν·** || **ἐξιχνεύω Ἑλλάδα γλῶσσαν** προσπαθῶ νὰ ὁμιλήσω ἑλληνιστί: Τιμόθ. Μιλ.Πέρσ.161· ρηματ.π. ἐξιχνευτής, ἐξίχνευσις.

ἐξιχνιάζω μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. κ. ἐξιχνεύω βλ.λ.: ΠΔ Κριτ.18,2 **πορεύεσθε καὶ ἐξιχνιάσατε τὴν γῆν·** || κ. μτφ.: αὐτ.Ἰὼβ 10,6 **τὰς ἁμαρτίας μου ἐξιχνιάσας·** || τὸ μέσ. π. Ἡσ. «ἐξιχνιασάμην, ἐξερεύνησα, ἀνεζήτησα»· ρηματ. π. ἐξιχνιαστής, ἐξιχνίασις, ἐξιχνιασμός.

ἐξιχνίασις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. -η, κ. **ἐξίχνευσις** ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξιχνιάζειν, ἐξιχνεύειν βλ.λς, ἡ διὰ λεπτομεροῦς καὶ ἐπιμελοῦς ἀναζητήσεως εὕρεσις, ἀνακάλυψις, ἀνερεύνησις: **ἡ ἐξιχνίασις τοῦ ἐγκλήματος.**

ἐξιχνιασμός (ὁ) μτγν. ἡ ἐξιχνίασις βλ.λ.: ΠΔ Κριτ.5,16, Ἀκύλ.ΠΔ Ἰὼβ 11,7.

ἐξιχνιαστής (ὁ) νεώτ. ὁ ἐξιχνιάζων, ὁ ἀνιχνευτής.

ἐξιχνοσκοπῶ-έω ἀναζητῶ ἀκολουθῶν τὰ ἴχνη τινός, ἀνιχνεύω, κατασκοπεύω: Σοφ.Τρ.271 **ἵππους νομάδας ἐ-·** || ὁμ. σημ. τὸ μέσ.: αὐτ.Αἴ.997.

ἐξιχνοῦμαι-όομαι μτγν. ἐξιχνεύω βλ.λ.: Φίλ.1,256,40.

ἐξιχωρίζω (ἰχώρ) ἐκβάλλω τὸν ἰχῶρα βλ.λ.2) ἤτοι τὸ ὑδατῶδες τοῦ αἵματος, τοὺς χυμούς· Σουΐδ. «ἐξιχωρίζεσθαι, ἐκπιέζεσθαι τὸν ἰχῶρα ἐκβάλλειν καὶ οἷον γάρον ἐξιχωρίζεσθαι»: Ἀέτ.6,50 Ἱπιθ.).

ἐξιῶ-όω (ἰός) μτγν. ἀφαιρῶ τὸν ἰόν, καθαρίζω ἐκ τῆς σκωρίας: Ἀρρ.Ἐπικτ.4,11,13 **ὁ χαλκεὺς ἐξιώσει τὸ σιδήριον,** Πάπ.· || τὸ παθ. εἶμαι ἀπηλλαγμένος σκωρίας· || ὁμ. παθ. εἶμαι ἀπηλλαγμένος δηλητηρίου: Ἀέτ.8,16· **2)** κ. ἀντίθ. ποιῶ τι δηλητηριῶδες, δηλητηριάζω: Ἡρόδ.Ἰατρ. (Rh. Mus.) 58,104 **ἐξιοῦν τοὺς χυμούς.**

ἐξιῶμαι-άομαι, μέλλ. **ἐξιάσομαι,** ἰων. **ἐξιήσομαι** ἰῶμαι, θεραπεύω τινὰ ἐντελῶς, κ. μτφ. καταπαύω: Ἡρ.3,132 **ἐξιησάμενος Δαρεῖον,** Εὐρ.Ρῆσ. 872 **οἰκός σε κεύθων οὑμὸς ἐξιάσεται,** Πλάτ. Νόμ.933C **τὸν δικαστὴν ἀναγκάζειν ἐξιᾶσθαι τῶν ἀνθρώπων τοὺς τοιούτους φόβους·** **2)** ἀποκαθιστῶ, ἐπανορθῶ: Πλάτ.Νόμ.879Α **αὐτὸς τὴν βλάβην ἐξιάσθω,** Μάξ.Τύρ.1,26· **3)** ἀποτρέπω: Εὐρ.Ἠλ.1024 **πόλεως ἅλωσιν ἐξιώμενος.**

ἐξίωσις-εως (ἡ) (ἰός) μτγν. ἀναγωγὴ εἰς τὴν μεταλλικὴν κατάστασιν: Συνέσ.Ἀλχ.66Β **ἐ- χαλκοῦ.**

ἑξκαίδεκα δ. τ. τοῦ ἑκκαίδεκα βλ.λ.: Ἱππ. Διαιτ.(Νόθ.)8, Πλούτ.Ἠθ.367F, Θωμ.Μ 284.

ἑξκαιδεκάεδρος-ον μτγν. ὁ ἔχων δέκα καὶ ἓξ ἕδρας, ἐπιφανείας: ΨΠτολ.Καρπ.222.

ἑξκαιδεκαετηρίς-ίδος (ἡ) μτγν. χρονικὴ περίοδος δέκα ἓξ (16) ἐτῶν: Γέμιν.809Β.

ἐξκαιδεκάκροτος-ον μτγν. ὁ ἔχων δέκα ἓξ κώπας : Αἰλ.Τακτ.[4] **ἑ- ναῦς.**

ἐξκαιδεκαπρόφητον (τὸ) μσν. τὸ σύνολον τῶν βιβλίων τῶν δέκα ἓξ προφητῶν.

ἐξκαιδεκάσημος (ὁ) μσν. νεώτ., βυζ. μουσ. **ἐκκαιδεκάσημος** ρυθμικὸς πούς συγκείμενος ἐκ δέκα ἓξ πρώτων χρόνων, σύνθετος ἐκ δύο ὀκτασήμων δακτυλικῶν ποδῶν (δακτυλικὴ τετραποδία) ἢ ἐκ δύο ἀναπαιστικῶν ὀκτασήμων (ἀναπαιστικὴ τετραποδία).

ἐξκαιδεκασύλλαβον (τὸ) μτγν. δ.τ. τοῦ ἐκκαιδεκασύλλαβον βλ.λ. : Ἡφαιστ.10,6.

ἐξκαιδέκατος δέκατος ἕκτος : Ἱππ.Ἐπιδ.1,26 ε'.

ἐξκαιπεντηκονταπλάσιος-ον μτγν. κατὰ πεντήκοντα ἓξ φορὰς μείζων ἢ πλείων : Πλούτ.Ἠθ.925C.

ἐξκαιτεσσαράκοντάμετρος-ον σχόλ. ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τεσσαράκοντα ἓξ μέτρων : Σχόλ. Ἀριστφ.Εἰρ.974 **ἑ- περίοδος.**

ἐξκεντυρίων-ωνος (ὁ) πάπ. ὁ πρώην κεντυρίων, πρώην ἑκατόνταρχος.

ἔξκλῖνος-ον ἀττ. ἀντὶ ἑξάκλινος βλ.λ. : ΕΜ 346,14.

ἐξκαύβιτα (τὰ) μσν. (λατ.) τὸ παρὰ τὸν κοιτῶνα τοῦ αὐτοκράτορος διαμέρισμα, φυλακεῖον ἐν τοῖς βυζαντινοῖς παλατίοις : ΨΚωδ.144,12.

ἐξκουβιτάριος (ὁ) μσν. ὁ ἐξκουβίτωρ βλ.λ.

ἐξκούβιτος (ὁ) μσν. κ. **ἐκκ-** ἐξκουβίτωρ. βλ.λ.

ἐξκουβίτωρ-ωρος (ὁ) (λατ. excubitor) μτγν., μσν. φρουρὸς τῶν ἐξκουβίτωνβλ.λ. : Ἰω.Λυδ.Ρωμ.12,16,24, Θεοφύλ.Σ Ἱστ.132,13.

ἐξκουσσεία (ἡ) (λατ. excuso) μσν. συγχώρησις, συγγνώμη : Μιχ.Ἀτταλ. ἐν Σάθ.1,20 **τῆς ἐκ τοῦ βασιλικοῦ χρυσοβούλλου ἐξκουσσείας.**

ἐξμάρτυρος συγγραφή (ἡ) πάπ. πιθ. συμβόλαιον δι' οὗ τὴν ἐγκυρότητα ἀπητοῦντο οἱ ὑπογραφαὶ ἓξ μαρτύρων.

ἐξμέδιμνος-ον ὁ περιλαμβάνων, χωρῶν, ἓξ μεδίμνους · Ἀριστφ.Εἰρ.631 **ἑξ- κυφέλην ἀπώλεσαν.**

ἔξμετρα Ἡσ. « ἐξάμετρα ».

ἐξό δωρ. τ. τοῦ ἔξεστι βλ.λ. : Πάπ.

ἐξοβελίζω (ὀβελίζω) νεώτ., ἀόρ. **ἐξωβέλισα,** μτχ. παθ. παρακ. **ἐξωβελισμένος** σημειοῦμαι δι' ὀβελοῦ χωρίον τι κειμένου ὡς νόθον ἢ παρέμβλητον, ἀπορρίπτω, ὀβελίζω βλ.λ. : **πολλοὶ στίχοι ἀρχαίων ποιητῶν ἐξοβελίζονται·** 2) κατ' ἐπέκτ. ἐκβάλλω ἐκ τοῦ μέσου, βγάνω ἀπ' τὴ μέση· ρηματ. π. ἐξοβελισμός, ἐξοβέλισις.

ἐξοβέλισις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξοβελίζω, ἡ ἐκβολὴ ἐκ τοῦ κειμένου χωρίου τινὸς ὡς νόθου : **ἐξοβέλισις λέξεως.**

ἐξοβελισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἐξοβέλισις βλ.λ.

ἐξογκέω (ὄγκος) σχηματίζω ὄγκον, προεξοχήν, προέχω, ἐξέχω : Ἱππ.Ἄρθρ.11 **ἢ ἡ κεφαλὴ τοῦ βραχίονος ἐξογκέει·** || ἐξογκοῦμαι, οἰδαίνομαι, πρήσκομαι : Ἀρετ.Ὀξ.Νούσ.1,7.

ἔξογκος-ον μτγν. κ. μσν. ἐξέχων, προέχων : Πλούτ.ἀπ.149 **ἑ- ὀφθαλμοί.**

ἐξογκυλῶ-όω μσν. αὐξάνω, μεγαλύνω, ἐξαίρω : Τζέτζ.Χιλ.11,731οἱ **φιλόσοφον τέχνην ἐξογκυλοῦντες.**

ἐξογκῶ-όω κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **ἐξογκώνω** (κ. νεώτ.), παθ. ἀόρ. δημ. **ἐξωγκώθηκα,** καθιστῶ τι ὀγκῶδες, αὐξάνω τι κατ' ὄγκον, μεγεθύνω τι ὑπερβολικῶς, πρήσκω, φουσκώνω : Λιβάν.4,145,8 **οὐ ρεύματος προσβολὴ τὴν σταφυλὴν ἐξώγκωσεν,** Τζέτζ.Χιλ.1,377 **ἐξογκοῖ τὰς παρειάς·** κ. παθ.: Ἡρ.6,125 **τοῦ τό τε στόμα ἐδέδυστο καὶ πάντα ἐξώγκωτο·** || ὁμ. παθ. μτφ. ἀλαζονεύομαι, ἐπαίρομαι, φουσκώνω : Ἡρ.6,126 **πάτρῃ ἐξωγκωμένοι,** Εὐρ.Ἀνδρ.703,Λιβάν.4,776,3 **τὸ τοὺς στρατιώτας ἐξογκοῦσθαι·** || τὰ **ἐξωγκωμένα** αἱ μεγάλαι εὐτυχίαι : Εὐρ.[Α 92]· 2) ἐπισωρεύω, στοιβάζω : Ἱππ.Ἄρθρ.14 **ἐξ- σπλῆνας** (κομπρέσσες)· κ. παθ. ὑπερπληροῦμαι : Εὐρ.Ἰκ.864,Εὐρ.Ὀρ.402 **τάλαιναν μητέρα ἐξώγκουν τάφῳ** (ἐτίμων αὐτὴν δι' ἀνεγέρσεως τάφου, Ἡσ. « ἔθαπτον »)· 3) τὸ μέσ. ἐξογκοῦμαι λέγω μετὰ κόμπου, ὑπερηφάνως : Εὐρ. Ἱππ. **εἰ γὰρ κατ' ἀνδρὸς βίοτον ἐξογκώσεται,** Ἀθήν.7,290Α· || νεώτ. δίδω εἴς τι ὑπερβολικὸν μέγεθος, παραφουσκώνω : Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.41 **ἐξώγκωνε.. ὅλα τὰ κονδύλια·** || ὁμ. νεώτ. παριστῶ ἐπὶ τὸ ὑπερβολικώτερον, μεγαλοποιῶ : **μᾶς τὰ παριστᾷς πολὺ ἐξωγκωμένα τὰ πράγματα·** ρηματ. π. ἐξόγκωσις, ἐξόγκωμα.

ἐξόγκωμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξογκῶ, τὸ δι' ἐξογκώσεως, ἐπισωρεύσεως σχηματισθέν, ἐξογκωθέν, ὑψωθέν : Εὐρ. Ἡρ. 1332 **θανόντα δέ,.. θυσίαισι λαΐνοισί τ' ἐξογκώμασιν τίμιον ἀνάξει.. πόλις·** 2) εἰδ. κ. νεώτ. κ. δημ.ἐξοίδημα, πρήξιμο, φούσκωμα: Ἱππ.Ἐπιδ.2,2,24.

ἐξόγκωσις-εως (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ., δημ. **-η** ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξογκῶ, αὔξησις, ἀνύψωσις τοῦ ὄγκου σώματός τινος : Εὐστ. Διον.Περ.285 **τὸ δὲ ὄρογκος.. δηλοῖ τὴν τοῦ ὄρους ἐξόγκωσιν καὶ ἀνάτασιν·** 2) ἐξοίδησις, πρήξιμο : Ροῦφ.ἀπ.62 **ἑ- σώματος,** Ἀρετ.Ὀξ.Νούσ. 1,7, Ἀντυλλ.π.Ὀρειβ.6,1,6· || νεώτ. κ. τὸ σημεῖον ἔνθα ἔχει ἐξογκωθῆ τι : **ἐξόγκωσις φλεβός·** 3) μτφ. κ. νεώτ. ἡ ἐπὶ τὸ ὑπερβολικώτερον παράστασις, μεγαλοποίησις : Φιλόδ.ἐνΡητ.1,219S **ἑ- τῶν μετρίων,- ἐξόγκωσις τῶν συμβάντων.**

ἐξοδεία (ἡ) μτγν. ἡ ἐξοδία βλ.λ., ἐκστρατεία : Πολύβ.4,54,3 **παραγενόμενοι πρὸς τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς ἐξοδείας,** Στράβ 5,4,11· 2) **ἐξοδεία τῶν ναῶν** πομπὴ ἐκ τῶν ναῶν : Ἐπιγρ. **ἐν ταῖς μεγάλαις πανηγύρεσιν, ἐν αἷς ἐξοδεῖαι τῶν ναῶν γίνονται.**

ἐξόδευμα-ατος (τὸ) νεώτ., δημ. **ξόδεμα** ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξοδεύειν, κατανάλωσις, δαπάνη, ξόδιασμα· 2) ἐπὶ ἐμπορευμάτων, πώλησις, κατανάλωσις, ἅ. ἐξόδευσις.

ἐξοδεύσιμος-ον νεώτ. ἐπὶ ἐμπορευμάτων, ὃν δύναταί τις νὰ πωλήσῃ εὐκόλως, καταναλώσιμος.

ἐξόδευσις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. **ξόδεψη** κατανάλωσις, πώλησις εὐχερὴς ἐμπορευμάτων : **ἐσημειώθη μεγάλη ἐξόδευσις κρεάτων - ἐγχωρίων ὑφασμάτων - ξυλείας, - αἱ πετρελαιοθερμάστραι δὲν ἔχουν πλέον ἐξόδευσιν·** || κ. μτφ. : **οἱ δημοκοπικοὶ λόγοι δὲν ἔχουν τώρα ἐξόδευσιν.**

ἐξοδευτής (ὁ) νεώτ., δημ. **ξοδευτὴς κ. ξοδιαστὴς** μετὰ θηλ. **ξοδεύτρα κ. ξοδιάστρα κ. ξοδευτοῦ** κ. οὐδ. **ξοδευτούδικο** ὁ ἐξοδεύων βλ.λ.3), ὁ λίαν, ὁ ὑπερμέτρως ἀναλίσκων : **ξοδευτὴς καὶ χαροκόπος, - ἡ γυναίκα του εἶναι ξοδεύτρα, - ἡ σόμπα σου εἶναι πολὺ ξοδεύτρα·** || κυρ. ἐπὶ προσ., ὁ ἀμέτρως, ἀφειδῶς δαπανῶν, ποὺ ξοδιάζει πολλά· 2) ὁ καταναλωτής.

ἐξοδεύω μτγν., μσν. κ. νεώτ., δημ. **ξοδεύω κ. ξοδιάζω** μετ' ἀόρ. **ἐξόδεψα κ. ξόδιασα** κ. παθ. ἀόρ. **(ἐ)ξοδεύτηκα κ. ξοδιάστηκα** κ. μτχ. παθ. παρακ. **ξοδεμένος κ. ξοδιασμένος,** ὁδεύω, πορεύομαι ἔξω, ἐκβαίνω, ἐξέρχομαι καὶ μεταβαίνω που, ὅθ. κ. ἐξορμῶ, ἐκστρατεύω : ΠΔ'Ἐσδρ.1,4,23, Πολύβ.5,24,7 **ὁ τῶν Ἀχαιῶν ναύαρχος ἐξοδεύσας εἰς Μολύκρειαν,** Πλούτ.Κάτ.Πρεσβ.13 **ἐξώδευσε νύκτωρ·** || πάπ. ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ : **ἐξ- εἰς Τεβτῦνιν, - εἰσοδεύειν καὶ ἐξοδεύειν** (εἰσέρχεσθαι καὶ ἐξέρχεσθαι)· || Ἐπιγρ. ἐξέρχομαι ἐν πομπῇ· 2) τὸ παθ. ἀπέρχομαι ἐκ τοῦ βίου, ἀποθνήσκω : ΠΔΚριτ.5,27 **καθὼς κατεκλίθη ἐκεῖ ἔπεσεν ἐξοδευθείς·** 3) νεώτ., δημ. κ. ξοδιάζω ἀναφ.πρὸς πράγμ.κ.ἰδ. χρήμ.,δαπανῶ, ἀναλίσκω, χαλάω : Κορ. εἰς Νικ.Δομ.379, - **ἐξώδευσε πολλὰ διὰ τὰς σπουδάς του - εἰς διακόσμησιν τῆς οἰκίας του - στὸ ταξίδι του, - ἐξοδεύει ἀδίκως τὰς δυνάμεις του·** || κ.μτβ. ὑποβάλλω ἄλλον εἰς ἔξοδα, εἰς δαπάνας : **ἐξοδεύει πολὺ τὸν πατέρα του·** || τὸ μέσ. **ἐξο-**

δεύομαι ὑποβάλλομαι εἰς ἔξοδα· φρ.εἰρων. **μὴν ξοδεύεσαι·** **4**) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πωλητῶν, διαθέτω τὸ ἐμπόρευμά μου εἰς ἀγοραστάς, πωλῶ, ἐκποιῶ : **ἐξώδευσε ὅλα τὰ μεταξωτά του.**

ἐξοδία (ἡ), ἰων. -ίη, ἔξοδος, ἐξόρμησις, ἐκστρατεία : Ἡρ.6,56 **προβάτοισι δὲ χρᾶσθαι ἐν τῇσι ἐξοδίῃσι,** ΠΔ Δευτ.16,3 **τῆς ἐξοδίας ὑμῶν ἐκ γῆς Αἰγύπτου,** Πάπ. **εὐχὴ ἐξοδίας·** **2**) ταξίδιον : Πάπ. **ἐπ᾽ἐξοδίαμ μὲγ γὰρ ἑκάστης ἡμέρας ἐπορεύοντο.**

ἐξοδιάζω πάπ., μσν. κ. νεώτ., δημ **ξοδιάζω,** διασκορπίζω : Νικόλ.Δαμ.118J [ὀστᾶ] **πρὸς τὸν ἄνεμον ἐξοδιάζουσιν·** **2**) κ. νεώτ. κ. δημ. δαπανῶ, ἀναλίσκω, ἐξοδεύω : Σχόλ.Ἀριστφ.Πλ.380 **ἀναλώσας, ἐξοδιάσας, - ἐξώδιασα πολλὰ γιὰ τὸ ταξίδι·** κ. παθ. : ΠΔ Βασ.4,12,12 **εἰς πάντα ὅσα ἐξωδιάσθη ἐπὶ τὸν οἶκον τοῦ κραταιῶσαι·** ‖ κ. μτφ. : Γαλ.Ψυχ.Παθ.1,2 (ἀμφ.)· ‖ νεώτ. κ. δημ. κ. μέσ. **(ἐ)ξοδιάζομαι** ὑποβάλλομαι εἰς ἔξοδα : **καθόλου δὲν ξωδιάστηκε γιὰ μᾶς** **3**) ἀποτίνω, καταβάλλω τὰ ἔξοδα, πληρώνω : Ἐπιγρ. **τὰ ἀναλώματα τῶν τέκνων ἐξοδιασάντων,** Ἐπιγρ. **ἐ- τινὶ τὸ διάφορον,** Ἐπιγρ. **ἐ- τὰ γεγραμμένα τισί,** Πάπ. **ἐ- τὰς ἐσομένας δαπάνας·** **4**) νεώτ. κ. δημ. ὑποβάλλω τινὰ εἰς δαπάνας : **ἐξοδιάζει διαρκῶς τὸν πατέρα του, - μὴ (ἐ)ξοδιάζεσαι γιὰ μένα·** ρηματ. π. (ἐ)ξοδιαστής, ἐξοδίασις, δημ. ξόδιαση, (ἐ)ξόδιασμα, (ἐ)ξοδιασμός.

ἐξοδιακός-ή-όν μσν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ταφήν, εἰς τὸ ξόδι : ἘκτηΟἰκ.Σύνοδ.1032D **ἐξοδιακὸς κράβατος** (φέρετρον).

ἐξοδιάριος (ὁ) μτγν. ἠθοποιὸς παρὰ Ῥωμαίοις ὑποδυόμενος διάφορα πρόσωπα ἐξοδίων, βλ. ἐξόδιος 3) : Ἰω.Λυδ.Ρωμ.1,40 **Ἀτελλάνη δέ ἐστιν ἡ τῶν λεγομένων ἐξοδιαρίων.**

ἐξοδίασις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. **ξόδιαση** (ἡ), ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐξοδεύειν, ἐξοδία βλ.λ. : Θεοδώρ.2,13,609 **ἡ τῶν στρατιωτῶν ἐξ-·** **2**) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐξοδιάζειν, δαπάνη, ἔξοδον.

ἐξοδίασμα-ατος (τὸ) νεώτ., δημ. κ. **ξόδιασμα,** ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξοδιάζειν, ἀνάλωσις, δαπάνη.

(ἐ)ξοδιασμός (ὁ) μτγν. κ. δημ. ἡ ἐξοδία βλ.λ. : Πολύβ.23,6,1 **διασαφοῦντες τὸν ἐξοδιασμὸν** (δ.γρ. ἐξιδιασμὸν) **τοῦ Φιλίππου τῶν ἐπὶ Θρᾴκης πόλεων·** **2**) κ. δημ. ἀνάλωμα, δαπάνη : Λυκοῦργ. ἀπ.22, Ἀρτεμίδ.Δαλδ.1,57 **δαπάνας ἀκαίρους ἢ ἐξοδιασμούς τινας,** Πάπ.

(ἐ)ξοδιαστής (ὁ) μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναλωτής, ὁ δαπανῶν, ὅθ. κ. ὁ πολυδάπανος, ἄσωτος· Κορ. εἰς Νικόλ.Δαμ.379 «οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ δαπανῶντος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ φιλοδαπάνου, ἔσθ᾽ ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀσώτου» : Ἀνών. εἰς Ρημ.119,6.

ἐξοδιαστικός-ή-όν μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἐξόδιον βλ λ. 7), εἰς τὴν κηδείαν : **ἐξοδιαστικὸν ᾆσμα - ποίημα** (ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία) : Εὐχολόγ.419 κ. 420· ‖ τὸ οὐδ. **ἐξοδιαστικὸν** ὡς οὐσ. ἡ ἐκφορά, ἡ κηδεία : αὐτ.525.

ἐξοδικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἔξοδον, ὁ τῆς ἐξόδου : **ἐξοδικὸς σωλὴν** (ὁ τῆς ἀτμομηχανῆς, ὁ χρησιμεύων πρὸς ἔξοδον ὕδατος ἢ ἀτμοῦ)· ‖ τὸ οὐδ. πληθ. **ἐξοδικὰ** ὡς οὐσ. τὰ ἐξόδια, βλ. ἐξόδιος 2) : Σχόλ.Ἀριστφ. Σφ.270 **τὰ δὲ ἐξοδικὰ ἢ ὑποχωρητικά, ἅπερ ἐπὶ ἐξόδου τοῦ δράματος ᾄδεται·** **2**) διεξοδικὸς βλ.λ. : Συριαν. Μεταφ.24,15 **ἐ- θεωρίαι.**

ἐξοδικῶς ἐπίρρ. μτγν. ἀπ᾽ ἀρχῆς μέχρι τέλους, διεξοδικῶς, ἀπηκριβωμένως, σαφῶς : Διογ.Λ 9,64 **διὰ τὸ ἐξοδικῶς λέγειν καὶ πρὸς ἐρώτησιν.**

ἐξόδιος-ον (ἔξοδος) κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἔξοδον τοῦ δράματος : Κρατῖν.27 **ἐξόδιοι νόμοι·** ‖ ὁ τῆς ἐξόδου οἰκίας : Πάπ. **παραδώσω τὴν αὐλὴν καὶ τὰς κέλλας σὺν ταῖς ἐφεστώσαις θύραις καὶ κλειδὶ ἐξοδίῳ·** ‖ ὁ τῆς ἐξόδου, ἐκφορᾶς νεκροῦ, ὁ τοῦ ἐξοδίου βλ.λ.7) : Ἀκολουθ.ΜΣαββ.Ὠδ.1 **ἐξόδιον ὕμνον καὶ ἐπιτάφιον,** Μηναῖ.8,15 Ὠδ.1 **ᾠδὴν τὴν ἐξόδιον νῦν ἀλαλάξατε·** **2**) τὸ οὐδ. **ἐξόδιον** (μέλος) ὡς οὐσ. μέλος αὐλητοῦ ἐκτελούμενον περὶ τὸ τέλος τῆς δραματικῆς παραστάσεως κατὰ τὴν ἔξοδον τοῦ χοροῦ : Πολυδ.4,108, Φίλιστ.42, Πλούτ.Ἀλέξ.75 **ὥσπερ δράματος .. τραγικὸν ἐξ- καὶ περιπαθὲς πλάσοντες·** ‖ κ.πληθ. **-ια** Σουΐδ.«αὐλήματα δι᾽ὧν ἐξῄεσαν οἱ χοροὶ καὶ οἱ αὐληταί»· ‖ μτφ. τραγικὸν τέλος : Πλούτ.Κράσσ. 33 **εἰς τοιοῦτό φασιν ἐξόδιον τὴν Κράσσου στρατηγίαν ὥσπερ τραγῳδίαν τελευτῆσαι·** ‖ ὁμ. μτφ. κτ. πληθ. τέλος ταλαιπωρίας τινός : Ἰουλ.Λόγ. 1,26Β **ἦν ὁ χειμὼν ἐπ᾽ ἐξοδίοις ἤδη·** **3**) ὁμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. (λατ. exodium) εἶδος κωμῳδιῶν, μικρῶν κωμικῶν ἔργων τελουμένων κυρίως μετὰ τὰ δράματα ὡς πορῳδίαι τούτων : Ἰουβεν.3,175, Σουητ.45· **4**) ὁμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. παρ᾽ Ἰουδαίοις, ἡ πρὸς ἀνάμνησιν τῆς Ἐξόδου ἑορτή : ΠΔ Λευϊτ.23,36, αὐτ.Δευτ.16,8 **τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ ἐξόδιον ἑορτὴ κυρίῳ τῷ θεῷ σου·** **5**) ὁμ. ἡ πύλη, ἡ εἴσοδος : Πάπ.· **6**) ὁμ. θάνατος : Γρηγ.Ναζ.2,373Β· **7**) ὁμ. ἐκφορὰ νεκροῦ, κηδεία, ξόδι : Μόσχ.Ι.Λειμ.77 **ἀκολουθῶ οὖν ὀπίσω τοῦ ἐξοδίου,** Ἀναστ.Συν.504Β.

ἐξοδοιπορῶ-έω ὁδοιπορῶ, πορεύομαι ἔξω, ἐξέρχομαι, βγαίνω ἔξω : Σοφ.Ἠλ.20 **πρὶν οὖν τιν᾽ ἀνδρῶν ἐξοδοιπορεῖν στέγης.**

ἔξοδο(ν) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. τὸ χρηματικὸν ποσόν, ὅπερ δαπανᾷ τις πρός τινα σκοπόν, δαπάνη, ἀνάλωμα, συνηθέστ. ἐν πληθ. **τὰ ἔξοδα : ἔξοδα διατροφῆς - ταξιδίου,-γενικὰ - ἀτομικὰ - ἔκτακτα - δικαστικὰ ἔξοδα·** ‖ φρ. **βάνω - ἔβαλα ἕναν στὰ ἔξοδα** γίνομαι αἴτιος νὰ δαπανήσῃ τις χρήματα, φρ. **μπαίνω στὰ ἔξοδα** παρασύρομαι εἰς δαπάνας· ‖ **ὁδοιπορικὰ ἔξοδα** τὰ ἔξοδα μεταβάσεως ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, εἰδ. ἐπὶ τῶν ὑπὸ δημοσίων ὑπαλλήλων δαπανωμένων διὰ ταξίδια ὑπηρεσιακά· ‖ **μικρὰ ἔξοδα** τὰ πρὸς τέρψιν καθ᾽ ἡμέραν διατιθέμενα.

ἐξοδοντίζω σχόλ. ἐκβάλλω, ἀφαιρῶ τοὺς ὀδόντας : Σχόλ.Ὀδ.Σ 29.

ἔξοδος (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κ.**-ο** ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξέρχεσθαι, ἡ ἐκ τῶν ἔνδον πρὸς τὰ ἔξω μετάβασις : Ἡρ.1,94 **ἐπὶ ἐξόδῳ ἐκ τῆς χώρης,** Σοφ.Αἶ.798 **τήνδε δ᾽ ἔξοδον ὀλεθρίαν Αἴαντος ἐλπίζει φρεσίν,** Πλάτ.Φίλ.33Ε **ἔστι γὰρ λήθη μνήμης ἔξοδος,** αὐτ.Νόμ.856Ε, Πάπ.,**-ὁ κώδων ἐσήμανε ἔξοδον, - ἔξοδος ἐκ** τοῦ **νοσοκομείου·** ‖ τίτλος τοῦ δευτέρου μετὰ τὴν Γένεσιν βιβλίου τῆς ΠΔ, ἐν ᾧ περιγράφεται ἡ ἐκ τῆς Αἰγύπτου μετανάστασις τῶν Ἑβραίων· **2**) μτγν. ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἀνατολή : ΠΔ Ψαλμ.74,7 **οὔτε ἀπὸ ἐξόδων, οὔτε ἀπὸ δυσμῶν** (Σουΐδ. «ἀνατολῶν»)· **3**) νεώτ. κ. δημ. ἄδεια, δικαίωμα ἐξόδου : **τὴν 25ην Μαρτίου ἔχουν οἱ στρατιῶται ἔξοδον·** ‖ ὁμ. σημ. κ. ἐν φρ. **ἔξοδος εἰς τὴν ξηρὰν** ἐπὶ ναυτῶν· **4**) στρατιωτικὴ ἔξοδος, ἐκστρατεία : Ἡρ.9,19 **οὐκ ἐδικαίευν λείπεσθαι τῆς ἐξόδου Λακεδαιμονίων,** αὐτ.26, Ξεν.Ἑλλ.1,2,17, Δημ.252 **τὴν ἐπ᾽ Ὠρεὸν ἔξοδον,** Πολύβ.3,11,5 **τὴν εἰς Ἰβηρίαν ἔξοδον μέλλοι στρατεύεσθαι,** Ἡρωδιαν.Ἱστ.3,1,1· ‖ νεώτ.ἐξόρμησις ἐπιχειρουμένη ὑπὸ πολιορκουμένων πρὸς διάσπασιν τῶν ἐχθρικῶν τάξεων : **ἡ ἔξοδος τοῦ Μεσολογγίου·** **5**) ἔξοδος ἐν πομπῇ : Ἡρ.3,14 **οἱ τὸ ποιεύμενον πᾶν ἐξ ἐκείνου ἐπ᾽ ἑκάστῃ ἐξόδῳ Καμβύσῃ ἐσήμαινον·** ‖ ἰδ. πομπώδης ἔξοδος γυναικῶν ὑψηλῆς τάξεως μετὰ τῆς ἀκολουθίας αὐτῶν : Ἀριστφ.Λυσ.16 **χαλεπή τοι γυναικῶν ἔξοδος,** Πλάτ.Νόμ.784D, Θεόφρ.Χαρ.

22,10, Πλούτ.Σόλ.21 ἐπέστησε δὲ καὶ ταῖς ἐξόδοις τῶν γυναικῶν.. νόμον· **6**) διοζύγιον : Πάπ.· **7**) ἄνοιγμα δι' οὗ ἐξέρχεταί τις : Ἡρ.2,148, Αἰσχ. Ἑπτ.33 πυλῶν ἐπ' ἐξόδοις μίμνοντες, Σοφ.Ἠλ. 328, Θουκ.1,106 ᾧ ἔτυχεν ὄρυγμα.. καὶ οὐκ ἦν ἔξοδος, Ἡρωδιαν.Ἱστ.7,12,7, - ἔξοδος κινδύνου· || ἐπὶ ποταμῶν, ἐκβολή : Ἡρ.7,130 εἰ ἔστι ἄλλη ἔξοδος ἐς θάλασσαν τῷ Πηνειῷ, Ἀριστλ.Πρ. 947a,19· **8**) τρόπος δι' οὗ ἐξέρχεταί τις ἔκ τινος δυσκολίας, διέξοδος : Πλάτ.Πολ.453E φέρε δή, ἦν δ' ἐγώ, ἐάν πῃ εὕρωμεν τὴν ἔξοδον· **9**) ὀπαὶ τοῦ σώματος, δι' ὧν ἐξέρχονται τὰ περιττώματα ξηρὰ ἢ ὑγρά, ὁ πρωκτὸς καὶ τὰ γεννητικὰ μόρια : Ἀριστλ.ΖΜ 675b,9· || ὁμ. ἐπὶ ἄλλων ὀπῶν ἐν τῷ σώματι : αὐτ.ΖΙ 511a,27 τὸ δὲ περὶ τὴν ἔξοδον ἐπάνω τῶν ἐντέρων· || ἐκκένωσις, κένωσις : Ἀρετ.Χρον.Παθ.2,3 κοιλίης ἔξοδοι· **10**) γεν. πέρας, τέλος : Θουκ.5,14 ξυνέβαινε δὲ καὶ πρὸς τοὺς Ἀργείους αὐτοῖς τὰς τριακοντούτεις σπονδὰς ἐπ' ἐξόδῳ εἶναι, Ξεν.Ἑλλ.5,4,4, Ἰουλ.Λόγ.26B ἦν ὁ χειμὼν ἐπ' ἐξόδοις ἤδη· || ἔξοδος τοῦ ζῆν - τοῦ βίου τελευτή, θάνατος : Ἰώσ.ΑΙ 4,8,2 ἐπ' ἐξόδου τοῦ ζῆν· || ὁμ. σημ. κ. ἀπολ. : ΚΔ Λουκ.9,31 ἔλεγον τὴν ἔξοδον αὐτοῦ ἣν ἔμελλε πληροῦν ἐν Ἰερουσαλήμ, αὐτ.Πέτρ. 2,1,15 μετὰ τὴν ἐμὴν ἔξοδον τὴν τούτων μνήμην ποιεῖσθαι, Ἀρρ.Ἐπικτ.4,4,38· || μσν. κηδεία, ἔξοδον, ξόδι : Ἐρωφ.Πρόλ.117 ξόμπλι.. νὰ πάρῃ | στσ' ἔξοδες τοῦ Φιλόγονου· **11**) κατάληξις, ἀποτέλεσμα, ἔκβασις : Πλάτ.Πρωτ.361A ἡ ἄρτι ἔξοδος τῶν λόγων· || νεώτ. ἡ ἔκ τινος καταστάσεως ἢ ὑπηρεσίας ἀπομάκρυνσις : ἔξοδος ἀπὸ τοῦ στρατοῦ· **12**| πάπ. δικαστικὴ ἀπόφασις : ἡ δεῖνα ἐπιγνοῦσα τὴν τοῦ Εὐδαίμονος ἔξοδον· **13**) τὸ μετὰ τὸ τελευταῖον στάσιμον τελευταῖον ἐπεισόδιον τοῦ ἀρχαίου δράματος, πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ὁποίου ἐξήρχετο ὁ χορὸς ἐκ τῆς ὀρχήστρας πρaηγουμένου αὐλητοῦ ἐκτελοῦντος τὸ ἐξόδιον βλ.λ.2|· Ἀριστλ.Ποι.1452b,21 «ἔξοδος δὲ μέρος ὅλον τραγῳδίας, μεθ' ὃ οὐκ ἔστι χοροῦ μέλος» : Ἀριστφ.Σφ.582 δικασταῖς ἔξοδον ηὔλησ' ἀπιοῦσιν· **14**) ἀνάλωμα, δαπάνη, ἔξοδον : Ἐπιγρ.,Πολύβ.6,13,2 τῆς εἰσόδου πάσης αὐτὴ κρατεῖ καὶ τῆς ἐξόδου, Διον.Ἁλ.Ρωμ.10,30, Ἐρωτόκρ.3,180· **15**) ὁδός, δρόμος : ΠΔ Βασ.2,22,43.

ἔξοδος-ον μτγν. ὁ προάγων τὴν ἔξοδον, τὴν δίοδον, ὁ ὑποβοηθῶν τὴν διέλευσίν τινος : Ἀρετ. Χρον.Νούσ.2,3 τάδε ἔξοδα λίθων.

ἐξοδυνῶ-άω ἐπιτατ. τοῦ ὀδυνῶ βλ.λ. : Εὐρ.Κύκλ. 661 μή σ' ἐξοδυνηθεὶς δράσῃ τι μάταιον.

ἐξοδῶ-άω ἐκποιῶ τι εἴς τινα, πωλῶ : Εὐρ.Κύκλ. 267 μὴ τὰ σ' ἐξοδᾶν ἐγὼ ξένοισι χρήματ'· **2**) Ἡσ. «ἐξοδῆσαι· ἐξοδεῦσαι».

ἐξόζαι (αἱ) νεώτ. χημ. χημικαὶ ὀργανικαὶ ἑνώσεις.

ἐξόζω κ. δωρ. ἐξόσδω, ἀμτβ. ἐκπέμπω, ἀποβάλλω ὀσμήν τινα, μυρίζω, βγάζω μυρωδιά : Θεόκρ. 20,10 κακὸν ἐξόσδεις (βρωμᾷς), Ἀρτεμίδ.Δαλ. 5,33, Γαλ.7,76· **2**| μετά γεν. ἔχω τὴν ὀσμήν τινος : Θεόφρ.Ὀσμ.20 πυρούμενον δὲ ἐξόζει σησάμου· || κ. μτφ. : Εὐστ.Πον.101,7 εἴ τι που ἐξοζέσει κακίας· **3**) ὁμ. μετὰ γεν. μυρίζω περισσότερόν τινος : Θεόφρ.Ὀσμ.47 ἐ- τῶν ἄλλων.

ἐξόθεν ἐπίρρ. μτγν. ἐξ οὗ χρόνου, ἀφ' οὗ, ἀφ' ὅτου, ἀφ' ὅταν : Νίκ.Θηρ.318.

ἔξοθεν δωρ. τ. τοῦ ἔξωθεν : Στησίχ.81, Ἴβυκ.30.

ἔξοι δωρ. τ. τοῦ ἔξω βλ.λ. : Ἐπιγρ. ἔξοι τᾶς πόλεως, Εὐστ.Ἰλ.140,15.

ἐξοίγνυμι κ. ἐξοίγω ἀνοίγω, χαράττω: Ἑρμιππ.30.

ἐξοίγω δ. τ. τοῦ ἐξοίγνυμι βλ.λ. : Ἱππ.Τόπ.Ἀνθρ.25.

ἔξοιδα παρακ. ἐν σημ. ἐνεστ., ὑπερσ. ἐξῄδη, ὡς παρατ., ἐπ. ἀπαρφ. ἐξίδμεναι, ἐπιτατ. τοῦ οἶδα, γιγνώσκω καλῶς : Σοφ.ΟΤ 129, Εὐρ.Φοίν.95 πάντα δ' ἐξειδὼς φράσω· || ὁμ. μετὰ μτχ. συμφωνούσης πρὸς τὸ ὑποκ. : Σοφ.Τρ.5 ἔξοιδ' ἔχουσα· || ὁμ. πρὸς τὸ ἀντικ. : αὐτ.1028· || ὁμ. μετὰ γεν.: αὐτ.Τρ.399 ὧν γ' ἂν ἐξειδὼς κυρῶ· || ὁμ. ἀπολ. : αὐτ.Ἠλ.222 ἔξοιδ', οὐ λάθει μ' ὀργά.

ἐξοιδαίνομαι μέσ. νεώτ. ἀντὶ ἐξοιδαίνω βλ.λ.

ἐξοιδαίνω μτγν. κ. ἐξοιδῶ βλ.λ. : Ἀρετ.Ὀξ. Νούσ.1,1· || κ. μτφ. : Πορφ.Μαρκ.7.

ἐξοίδημα-ατος (τὸ) νεώτ. ἰατρ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξοιδῶ βλ.λ., ἐξοίδησις, πρήξιμο.

ἐξοίδησις εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐξοιδῶ, φούσκωμα, πρήξιμο : Ἡρόδ.Ἰατρ. 58,86, Γαλ.12,875· || εἰδ. νεώτ. ἰατρ. φλεγμονώδης διόγκωσις ἄνευ ἐρυθρότητος, ὀφειλομένη εἰς διήθησιν ὀρώδους ὑγροῦ.

ἐξοιδητικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἐξοίδησιν βλ.λ., ὁ ἐπιφέρων ἐξοίδησιν.

ἐξοιδίσκομαι ἐξοιδῶ βλ.λ. : Ἱππ.Νούσ.2,57.

ἐξοιδοῦμαι-έομαι μέσ. νεώτ. ἀντὶ ἐξοιδῶ βλ.λ.

ἐξοιδῶ-έω κ. μσν. κ. ἐξοιδαίνω, ἐξογκοῦμαι, πρήσκομαι, φουσκώνω : Εὐρ.Κύκλ.227 πληγαῖς πρόσωπον.. ἐξῳδηκότα, Λουκ.Νεκρ.Δ 14,5, Ἀριστείδ.Λόγ.24(44),44, Εὐστ.Ἰλ.650,51 ἐξοιδηθέντες οἱ πόδες· **2**) μτφ. ὑψηλοφρονῶ : Πολύβ.6,18,7 ἐπειδὰν γὰρ ἐξοιδοῦν τι τῶν μερῶν φιλονικῇ· ρηματ. π. ἐξοίδησις, ἐξοίδημα, ἐξοιδητικός.

ἐξοικειῶ-όω μτγν. κ. νεώτ., δημ. ἐξοικειώνω (κ. νεώτ.), ἀόρ. ἐξῳκείωσα κ. ἐξοικείωσα, παθ. ἀόρ. ἐξῳκειώθην κ. ἐξοικειώθην, δημ. ἐξοικειώθηκα, μτχ. παθ. παρακ. ἐξῳκειωμένος κ. ἐξοικειωμένος, ποιῶ, καθιστῶ τι οἰκεῖον, ἴδιον, σύνηθες πρός τινα, κάμνω τινὰ νὰ συνηθίσῃ εἴς τι : Μᾶρκ.Αὐρ. 10,31 μένε μέχρι ἐξοικειώσῃς σεαυτῷ καὶ ταῦτα, Σωρ.1,46· κ. παθ. : Πλούτ.Ἠθ 649E Ἀλέξανδρον ἐξοικειούμενον ἐκείνοις τοῖς ἔθνεσιν,-ἐξοικειώθη μὲ τὸ κλῖμα τῶν τροπικῶν· **2**) μέσ. συμφιλιοῦμαι, γίνομαι φίλος : Στράβ.5,4,12 κολακευόντων ὁμόρους.. καὶ ἅμα ἐξοικειουμένων, Φίλ.2,529 ἐ- ὄχλον εἴς τι· **3**) ἐπαναφέρω τι εἰς τὴν ἑαυτοῦ φύσιν : Γαλ.14,298· ρηματ. π. ἐξοικείωσις.

ἐξοικείωσις εως (ἡ) γλωσσ. κ. νεώτ. χειραφέτησις : Γλωσσ.· **2**| νεώτ. ἐθισμός, συνήθισμα.

ἐξοικήσιμος-ον κατοικήσιμος : Σοφ.ΟΚ 27 εἴπερ ἐστί γ' ἐξοικήσιμος (ὁ τόπος).

ἐξοίκησις-εως (ἡ) ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξοικῶ, μετοίκησις, ἀποίκησις : Πλάτ.Νόμ.704C, Ἀριστλ.Ἀθ.40,4 ἔτει τρίτῳ μετὰ τὴν ἐξοίκησιν.

ἐξοικία (ἡ) μτγν. ἀποικία, ἐγκατάστασις ἀποίκων, ἀποικισμός : Πολύαιν.4,2,11 ἵνα τὰς τῶν Ἀλευαδῶν ἐξοικίας καθέλῃ (ἀμφ. γρ., διόρθ Κορ. «ἵνα τοὺς ἐκ τῆς τῶν Ἀλευαδῶν οἰκίας καθέλῃ»).

ἐξοικίζω κ. νεώτ., ἀττ. μέλλ. ἐξοικιῶ, ἐκβάλλω, ἐκδιώκω τινὰ ἐκ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ οἴκου, ξεσπιτώνω, ὅθ. ἐκδιώκω ἐκ τῆς πατρίδος, ἐξορίζω : Εὐρ.Ἑκ.948, Θουκ.1,114 Ἑστιαιᾶς δὲ ἐξοικίσαντες αὐτοὶ τὴν γῆν ἔσχον, Πλούτ Ρωμ.24 τοὺς μὲν ἡμίσεις τῶν περιγενομένων εἰς Ῥώμην ἐξῴκισε; Πάπ. ἐνοικίζειν καὶ ἐξοικίζειν· ὁμ. κ. μέσ. : Πλάτ.Νόμ. 929A εἰς ἄλλην χώραν ἐξοικίζεσθαι τὸν ἀπάτορα, Πλούτ.Ἀγησ.15· || παθ. ἀπέρχομαι ἐκ τῆς πατρίδος, μεταναστεύω : Ἀριστφ.Εὐρ.197 φροῦδοι γὰρ ἐχθὲς εἰσὶν ἐξῳκισμένοι· **2**) μτφ. ἀποβάλλω, ἀπομακρύνω : Γρηγ Νύσσ.1,413Β τῆς ψυχῆς ἐξοικίζειν τὴν τῆς ἡδονῆς ἐρπηδόνα· κ. παθ. : Γοργ.Ἑλ.16 ἡ ἀλήθεια τοῦ νόμου διὰ τὸν φόβον ἐξῳκίσθη· **3**) ἐρημῶ, ἐκκενῶ : Εὐρ.Ἑκ.887 Λῆμνον ἄρδην ἀρσένων ἐξῴκισαν, Διον.Ἁλ.Ρωμ. 5,77 ἐξοικίζειν πόλεις ὅλας· || ὁμ. σημ. τὸ μέσ.: Πλούτ.Σύγκρ.Ἀγησ.Πομπ.3 Μεσσήνην ἐξοικίσασθαι βουλόμενος· || ὁμ. μέσ. καταλείπω, ἀφήνω οἰκίαν ἢ ἐργοστάσιον, ἀντίθ. εἰσοικίζομαι : Αἰσχίν.1,124 ἐὰν δ' ὁ μὲν ἐξοικίσηται, εἰς δὲ τὸ

αὐτό τοῦτο **ἐργαστήριον χαλκεὺς εἰσοικίσηται·** ρηματ. ἐξοικισμός, ἐξοικιστής, ἐξοίκιστος-ον.
ἐξοίκισις-εως(ἡ) ἐσφ.γρ.ἐξοίκησις:Πλάτ.Νόμ.704C.
ἐξοικισμός (ὁ) μτγν. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξοικίζειν βλ.λ.1), ἔξωσις τῶν κατοίκων, ἐκδίωξις : Σύμμ.ΠΔ 'Ιεζ.3,11.
ἐξοικιστής (ὁ) ὁ ἐξοικίζων, ἐκδιώκων ἐκ τοῦ οἴκου : Χαρώνδ.π.Στοβ.4,2,24 **δαιμόνων ἐξοικιστῶν.**
ἐξοίκιστος-ον μτγν. ὁ ἐκ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ οἴκου ἐκδιωχθείς : Ψ Καλλισθ.2,21 **ἐξοίκιστοι Μῆδοι.**
ἐξοικοδόμησις-εως(ἡ) μτγν. ἡ τελεία οἰκοδόμησις : 'Ιώσ.ΑΙ 19,7,2 **παύσασθαι τῆς τῶν τειχῶν ἐξοικοδομήσεως.**
ἐξοικοδόμητον (τὸ) 'Επιγρ. μνῆμα, μνημεῖον, κιβούρι, σχήματος δωματίου.
ἐξοικοδομῶ-έω οἰκοδομῶ τι ἐντελῶς : 'Ηρ.2,176 **τὸ ἐν Μέμφι Ἱρὸν Ἀμασίς ἐστι ὁ ἐξοικοδομήσας,** Ξεν.Οἰκ 20,29 **οἵτινες ἂν ἀποδιδῶνται ἐξοικοδομοῦντες τὰς οἰκίας·** κ. παθ. : 'Αριστφ.'Ορν.1124 **ἐξῳκοδόμηταί σοι τὸ τεῖχος·** ‖ τὸ μέσ. οἰκοδομῶ δι' ἐμαυτόν : Πολύβ.1,48,11· ‖ τὸ ἐνεργ. μτφ.: Φερεκρ.94 **τέχνην μεγάλην ἐξοικοδομήσας·** 2) **ἐξοικοδομεῖν τὸν κρημνόν** κατασκευάζει ὁδὸν παρὰ τὸν κρημνόν: Πολύβ.3,55,6· 3) κατεδαφίζω, κατακρημνίζω: Διόδ.Σ 11,21 **ταύτας** (τὰς πύλας) **τοὐναντίον διὰ τὴν καταφρόνησιν ἐξῳκοδόμησεν,** Πλούτ.Δίων 50.
ἐξοικονόμησις-εως(ἡ) πάπ. κ. νεώτ., δημ. -η ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐξοικονομεῖν, ἡ ἐξεύρεσις τῶν ἀναγκαίων, ἡ ἐκ τῶν ἐνόντων διευθέτησις: **ἐξ- χρημάτων - τροφίμων - τῶν περιστάσεων·** 2) ἀπαλλοτρίωσις, ἐκποίησις, πώλησις : Πάπ.
ἐξοικονομῶ-έω μτγν., νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. **ἐξοικονόμησα,** ἀποχωρίζω, βάζω στὴ μπάντα : Σωρ. 1,107, Φιλούμ.π.'Ορειβ.45,29,48· 2) ἀπαλλοτριῶ, ἐκποιῶ, πωλῶ:Πάπ. **ἕνατον μέρος οἰκίας καὶ αὐλῆς βουλόμεθα ἐξοικονομῆσαι.. δραχμῶν ἑξήκοντα·** 3) χειρίζομαι, πραγματεύομαι θέμα τι : Φιλόδ. Παρρ.47Ο· 4) νεώτ. κ. δημ. ἐξευρίσκω τὰ ἀναγκαῖα εἰς ἑκάστην περίστασιν : **ἐξοικονόμησα τὰ χρήματα διὰ τὴν ἐγγραφήν μου·** ‖ τακτοποιῶ ἐκ τῶν ἐνόντων, διευθετῶ, τὰ βολεύω, τὰ καταφέρνω, τὰ φέρνω βόλτα : **δὲ μπορῶ νὰ ἐξοικονομήσω τὴν περίσταση·** 5) μτβ. μετ' αἰτ. προσ. παρέχω τινὶ τὰ ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖα, διευκολύνω, βοηθῶ τινα : **μᾶς ἐξοικονόμησε σὲ μιὰ δύσκολη περίσταση·** ρηματ. π. ἐξοικονόμησις.
ἔξοικος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἄνευ οἴκου, ἀνέστιος, ἄστεγος : ΠΔ'Ιὼβ 6,18 **ἔξοικος ἐγενόμην.**
ἐξοικῶ-έω ἀπέρχομαι ἐκ τῆς οἰκίας μου, ἐκ τῆς πατρίδος, μεταναστεύω : Λυσ.31,9 **εἰς τὴν ὑπερορίαν ἐξῴκησε,** Δημ.845 **Μέγαράδ' ἐξῴκησε,** 'Υπερείδ.'Αθ.29· ‖ ὁμ. ἀπολ. : 'Αριστλ.'Αθ.39,1 **τοὺς βουλομένους Ἀθηναίων ἐξοικεῖν·** 2) τὸ παθ. ἐξοικοῦμαι κατοικοῦμαι πλήρως : Θουκ.2,17 **τὸ Πελαργικὸν . . ὑπὸ τῆς . . ἀνάγκης ἐξῳκήθη.**
ἐξοιμώζω οἰμώζω, ὀδύρομαι, σκούζω : Σοφ.Αἴ. 317, αὐτ.'Αντ.427 **γόοισιν ἐξῴμωξεν.**
ἐξοινία (ἡ) μτγν. μέθη : 'Αντίγ.Καρ.π.'Αθην.12,547F **χάριν ἐξοινίας ἐποιήσαντο τὰς συνόδους ταύτας.**
ἐξοινίζω μτγν. εἶμαι, γίνομαι νηφάλιος, ἐγκρατής, σώφρων, ξενερώνω : 'Ορειβ.Σύνοψ.5,34,2.
ἔξοινος-ον οἰνόφλυξ, μέθυσος, μεθυσμένος, πιωμένος : 'Αλεξ.63, Μάχ.π.'Αθήν.8,349A **ἔξοινος ὁ Στρατόνικος ἐγένετ' εὐθέως,** Φίλ.1,382, 'Αλκίφρ.1,39.
ἐξοινοῦμαι-όομαι παθ. μεθύσκομαι, μεθῶ : Εὐρ. Βάκχ.814 **λυπρῶς νιν εἰσίδοιμ' ἂν ἐξῳνωμένας.**
ἐξοινῶ-έω μτγν. κ. μσν. μεθύω, εἶμαι μεθυσμένος : 'Ηγήσ.21 (π. 'Αθήν.11,477E) **λαβὼν ἐν τῶν κιβωρίων ὡς ἐξοινῶν καὶ μεθύων ἐνεούρησε,** Πολυβ.6,21 **ἴσως δὲ ἐξοινῆσαι** (ἐρεῖς)· 2) ἀνανήφω ἐκ μέθης, ξεμεθῶ : Παῦλ.Αἰγ.1,33.

ἔξοισις-εως(ἡ) μτγν. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐκφέρω, διάδοσις, ἐκφορά : 'Ιώσ.ΑΙ 17,4,1 **ἐξοίσεις λόγων.**
ἐξοιστικός-ή-όν μτγν. ὑπέρμετρος, ὑπερβολικός : Πτολ.Τετράβ.11 **ἐξ- χαρά·** πρβλ. 'Ηφαιστ.'Αστρ.1,1.
ἐξοιστός-ή-όν μτγν. ὃν δύναταί τις νὰ ἐκφέρῃ, νὰ προφέρῃ : Σέξτ. 'Εμπ.Μαθ.7,122 **τὸν μὲν θεῖον** (λόγον) **ἀνέξοιστον εἶναι, τὸν δὲ ἀνθρώπινον ἐ-.**
ἐξοιστρηλατοῦμαι-έομαι παθ. μτγν. ἐλαύνομαι ὑπὸ οἴστρου, ἄγομαι εἰς μανίαν : ΨΠλούτ.Ποτ.18,1.
ἐξοιστρῶ-άω (ἠ-έω) μτγν. κ. μσν. ἐπιτατ. τοῦ οἰστρῶ, καθιστῶ τινα παράφρονα, μανιώδη, τὸν κάμνω νὰ μαίνεται : Λουκ.'Ενάλ.Δ 10,2 **τὸν δράκοντα δέ, ὃς νῦν ἐξοιστρεῖ αὐτὴν φοβῶν,** Τζέτζ. Χιλ.3,361· ‖ κ. παθ. : Βέττ.Βάλ.356,6 **ἐξοιστρημένοι,** Αἰλ.ΖΙ 15,19 **ἐξοιστρᾶται·** 2) ἀμτβ. ἐλαύνομαι ὑπὸ οἴστρου, γίνομαι μανιώδης, ἀγριαίνω : Φίλ.1,380 (ὃ. γρ. ἐξοιστρεῖν), Παλαίφ.42,1· ‖ πορεύομαι, τρέχω μανιώδης· Σουΐδ « ἐξοιστρηθείς, μανείς, παρορμηθείς, ἐρεθισθείς » : Σχόλ.'Οδ.Χ 299 **ὅπερ ἂν εἰσέλθῃ εἰς τὰ ὦτα τῶν βοῶν, ἐξοιστρεῖν ἀναγκάζει.**
ἐξοίσω μέλλ. τοῦ ἐκφέρω βλ.λ.
ἐξοιχνέω ἐπ. ἐξέρχομαι : 'Ιλ.Ι 384 **διηκόσιοι δ' ἀν' ἑκάστας ἀνέρες ἐξοιχνεῦσι.**
ἐξοίχομαι ἔχω ἀπέλθει, ἔχω ὑπάγει, βγῆκα ἔξω, εἶμαι ἔξω· 'Ησ. « ἐξῴχοντο, ἐξεπορεύοντο » : 'Ιλ. Ζ 379 **ἢ ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται,** αὐτ.384, Σοφ.ΟΚ 867 **ἐξοίχει βίᾳ,** Πλάτ.Κωμ.69,11 **ἐ- θύραζε·** ‖ φεύγω, παρέρχομαι, περνῶ : Πλούτ.'Ηθ.764E **ἐξοίχεται πάντα καὶ διαπέφευγε,** Παῦλ.Σιλ.21 **ἐξῳχηκότος χειμῶνος·** ‖ μτφ. ἀπομακρύνομαι : Πλάτ. Πολ.503C **τὸ βέβαιον ἅπαν αὐτῶν ἐξοίχεται,** 'Αντιφ.Σοφ.49 **ἐξοίχεται.. ἐκ τῆς γνώμης.**
ἐξοιωνίζομαι μτγν. ἀποφεύγω τι ὡς κακὸν οἰωνόν, ἀποστρέφομαι : Πλούτ.Δημ.21· ‖ μετ' ἀπαρφ. ἀποφεύγω νὰ πράξω τι : αὐτ.'Ηθ.289B **ἐξοιωνίσαντο γαμεῖν παρθένους ἐν ἱεραῖς ἡμέραις.**
ἐξοκέλλω κ. νεώτ. (ἐκ- ὀκέλλω), ἀόρ. **ἐξώκειλα,** ἐπὶ πλοίων καὶ ναυτιλλομένων, ἀμτβ. πίπτω εἰς τὴν ξηρὰν ἀποπλανώμενος ἐκ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, προσαράσσω, ναυαγῶ, πέφτω ἔξω : 'Ηρ.7,182 **φεύγουσα ἐξοκέλλει ἐς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πηνειοῦ,** Αἰσχ. 'Αγ.666, - **τὸ πλοῖον ἐξώκειλεν ἐπὶ τῶν βράχων τῆς ἀκτῆς·** ‖ ὁμ. κ. ἐπὶ ἰχθύων : 'Αριστλ.ΖΙ 631b,2· 2) μτφ. ἐμπίπτω, ὠθοῦμαι, ρίπτομαι πρὸς βλάβην, ὄλεθρόν μου εἴς τι : 'Ισοκρ.7,18, Πολύβ.18,55,7 **εἰς ἀσέλγειαν ἐξώκειλε,** Φίλ.1,686 **ἐ- πρὸς ἀπληστίαν,** Πλούτ.'Ηθ.5B **οἱ δὲ εἰς κύβους καὶ κώμους ἐξοκέλλουσιν,** Παυσ.8,24,9· ‖ ὁμ. ἀπολ. καταστρέφομαι : Πολύβ.4,48,11 **ἐπαρθεὶς τοῖς εὐτυχήμασι παρὰ πόδας ἐξώκειλε·** ‖ ὁμ. ἐκτρέπομαι τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ, παρεκτρέπομαι : 'Ισοκρ. 'Επιστ.2,13· νεώτ. ἐν τῇ σημ. ταύτῃ ἰδ. ὁ ἀόρ. κ. ἀπολύτως· 3) μτβ. ἀναφορ. πρὸς πλοῖον, ρίπτω εἰς τὴν ξηράν, ρίχνω ἔξω· ‖ μτφ. ὁδηγῶ τινα πρός τι, ὠθῶ, ρίπτω τινὰ εἴς τι : Εὐρ.Τρῳ.137 **ἐμέ τε μελέαν Ἑκάβαν εἰς τάνδ' ἐξώκειλ' ἄταν** (ἔρριψεν εἰς συμφοράν), Μέν.587 **ὁ πλοῦτος ἐξώκειλε τὸν κεκτημένον εἰς ἕτερον ἦθος·** κ. παθ.: Αἰσχ.'Ικ.438 **δεῦρο δ' ἐξοκέλλεται** (οὕτως ἀποβαίνουσι τὰ πράγματα).
ἐξολβίζομαι μσν. μέσ. γίνομαι ὅλως ὄλβιος, πλούσιος, εἰς ὄλβον μεθίσταμαι : Παχυμ.Γ'Ανδρ. Πολ.5,21,287E **μυρίον πλοῦτον εὑρὼν ἐξολβίζεται.**
ἐξολέθρευμα-ατος (τὸ) μτγν. ὃ.γρ. ἀντὶ ἐξολόθρευμα βλ.λ. : ΠΔ Βασ.1,15,21.
ἐξολέθρευσις-εως (ἡ) μτγν. ὃ.γρ. ἀντὶ ἐξολόθρευσις βλ.λ. : ΠΔ Κριτ.1,17.
ἐξολεθρεύω μτγν. ἐξολοθρεύω βλ.λ. : ΠΔΓεν.17,14.
ἐξολέκω μτγν.ἐπιτατ. τοῦ ὀλέκω : Χρησμ.Σιβ.4,529.
ἐξολιγωρῶ-έω μτγν. ἐπιτατ. τοῦ ὀλιγωρῶ βλ.λ., κ. μέσ. : Φίλ.2,181 **τύφῳ τὰ θεῖα ἐξωλιγώρηται.**

ἐξολισθάνω κ. νεώτ. κ. ἐξολισθαίνω, μέλλ. ἐξολισθήσω, ἀόρ. α' **ἐξωλίσθησα**, ἀόρ. β' **ἐξώλισθον** ὀλισθαίνω ἐκ τῆς θέσεώς μου, ἐκπίπτω πρὸς τὰ ἔξω, ἐκφεύγω, ξεγλιστρῶ : Ἰλ.Υ 470 **ἐκ δὲ οἱ ἧπαρ ὄλισθεν**, Εὐρ.Φοίν.1383 **ὅπως σίδηρος ἐξολισθάνοι μάτην**· || ὁμ. μετὰ γεν. : Ἀριστλ. Ζ1 590b,17 **διὰ γὰρ τὴν τραχύτητα οὐκ ἐξολισθαίνουσιν αὐτῶν**· || διαφεύγω, ἐκφεύγω : Ἱππῶν.37(34), Ἀριστφ.Εἰρ.141 **πῶς ἐξολισθεῖν πτηνὸς ὢν δυνήσεται**· || ὁμ. ἐπὶ πραγμ. : Ἐπίκ. Ἐπιστ.2,45Ω· || ἐπὶ φύλλων, πίπτω κάτω, καταπίπτω : Αἰλ.Ζ1 12,18· **2)** μτφ. περιπίπτω λεληθότως : Ἡρωδιαν.Ἱστ.1,3,1 **αἱ τῶν νέων ψυχαὶ ἐς ἡδονὰς ἐξολισθαίνουσαι**· || διαφεύγω ἐκ τῆς μνήμης, ξεφεύγω ἀπ' τὸ νοῦ : Ἀριστφ.Ἐκκλ.286 **τοῦτο . . ὡς μή ποτ' ἐξολίσθῃ**· || μετ' αἰτ. ἀποφεύγω κακόν τι : Ἀριστφ.Ἱππ.491 **ἵν' ἐξολισθάνειν δύνῃ τὰς διαβολάς**· **3)** νεώτ. μτφ. ἐξέρχομαι ἐκ τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ, ἐκτρέπομαι τῆς εὐθείας, παρεκτρέπομαι, σφάλλομαι· ρηματ. π. ἐξολίσθησις, ἐξολίσθημα.

ἐξολίσθημα-ατος (τὸ) νεώτ. μτφ. παρεκτροπή, ἔκπτωσις πρός τι κακόν.

ἐξολίσθησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐξολισθάνειν, ἐκφυγή, ὀλίσθημα, σφάλμα, ξεγλίστρημα : Εὐσ.Ἐκκλ.Ἱστ.10,7 **διά τινος πλάνης ἢ ἐξολισθήσεως ἱεροσύλου**.

ἐξολισθητικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἢ συμβάλλων εἰς τὴν ἐξολίσθησιν βλ.λ.

ἐξόλισθος (ὁ) μσν. ὁ ἐξολισθαίνων : Θεόφιλ. Πρωτ. ἐν Fabricii B.Gr.12,892 **συνδοῦντα αὐτήν, τοῦ μὴ ἐξόλισθον γίνεσθαι**.

ἐξολκεύς-έως (ὁ) νεώτ. ὁ ἐξέλκων· || ἐργαλεῖον δι' οὗ ἕλκεταί τι πρὸς τὰ ἔξω.

ἐξολκή (ἡ) μτγν. κ. μσν. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐξέλκειν, ἐξαγωγή : Σωρ.1,69, Παῦλ.Αἰγ.3,72.

ἐξόλλυμι κ. νεώτ. κ. **ἐξολλύω**, μέλλ. **ἐξολέσω**, κ. ἀττ. **ἐξολῶ**, ἀόρ. α' **ἐξώλεσα**, παρακ. **ἐξολώλεκα** καταστρέφω ἐντελῶς, ἐξαφανίζω, ἐξολοθρεύω : Ὀδ.Ρ 597 **τοὺς Ζεὺς ἐξολέσειε**, Εὐρ.Ἱππ. 725, Ἀριστφ.Πλ.418 **ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς ἐξολῶ κακοὺς κακῶς**, Μέν.Περικ.230· **2)** τὸ μέσ. **ἐξόλλυμαι** μετὰ παρακ. β' **ἐξόλωλα** καταστρέφομαι ἐντελῶς, χάνομαι ὁλότελα : Ἐμπ.11,3, Σοφ.Τρ. 84 **σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος**, Ἀριστφ.Εἰρ.366, Πλάτ.Εὐθ.285Α **ἐγὼ τούτους βούλομαι ἐξολωλέναι**· || ἡ εὐκτ. ἐπὶ ἀρῶν : Ἀλεξ.120 **ἐξόλοιο**.

ἐξολόθρευμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. κ. ἐξολοθρευμός (ὁ) κ. **ἐξολόθρευσις** (ἡ) βλ.λ.: ΠΔ Βασ.Ι,15,21.

ἐξολοθρευμός (ὁ) νεώτ., δημ. **ἐξολοθρεμός** ἐξολόθρευσις βλ.λ.

ἐξολόθρευσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξολοθρεύειν, πλήρης ὄλεθρος, ὁλοσχερὴς ἀφανισμός, καταστροφή, ἐξόντωσις : ΠΔ Μακκ.Ι,7,7 **πορευθεὶς ἰδέτω τὴν ἐξολόθρευσιν πᾶσαν**, αὐτ.Ἰώσ.ΑΙ 11,6,6.

(ἐ)ξολοθρευτής (ὁ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐξολοθρεύων, καταστρέφων, ἀφανίζων, καταστροφεύς: Ἀθανάσ.Ι,1142Ε **παρέδωκε τῷ ἐξολοθρευτῇ**.

ἐξολοθρευτικός-ή-όν σχόλ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἢ συμβάλλων εἰς τὴν ἐξολόθρευσιν, ὁ καταστρεπτικός, ἐξοντωτικός : Σχόλ. Ἀριστφ.Πλ 443· ἐπίρρ. νεώτ. -ῶς, δημ. -ά.

ἐξολοθρεύτρα (ἡ) νεώτ. θηλ. τοῦ ἐξολοθρευτής βλ.λ. : Ζερβ.μτφρ.Ἰλ.Ζ 319 **μὴ γρήγορα θεριστῇ ἡ πόλη ἀπὸ φωτιὰν ἐξολοθρεύτρα**.

(ἐ)ξολοθρεύω μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. **ἐξωλόθρευσα** κ. δημ. **(ἐ)ξωλόθρεψα**, παθ. ἀόρ. **ἐξωλοθρεύθην** κ. δημ. **(ἐ)ξωλοθρεύτηκα**, μτχ. παθ. παρακ. **ἐξωλοθρευμένος** κ. δημ. **(ἐ)ξωλοθρεμένος** καταστρέφω ἐντελῶς, ἐξοντώνω, ἀφανίζω, συνήθ. παθ. : ΠΔ Γεν.17,14, ΚΔ Πράξ.3,23 **πᾶσα ψυχή, . .** ἐξολοθρευθήσεται ἐκ τοῦ λαοῦ, Ἰώσ.ΑΙ 8,11,1, Πάπ., Μηναῖ.8,5 Ὠδ.4 **δυσμενεῖς ἀσάρκους ἐξωλόθρευσας**· ρηματ.π. ἐξολόθρευσις, ἐξολόθρευμα, ἐξολοθρευμός.

ἐξολολύζω ὀλολύζω μεγαλοφώνως, ξεφωνίζω : Βατραχομ.101 **δεινὸν δ' ἐξολόλυξε**, Ἡλιόδ.Αἰθ. 10,19 **ἡ Χαρίκλεια μικροῦ μὲν καὶ ἐξωλόλυξε**.

ἐξόλου ἐπίρρ. μτγν. ὅλως : Θεόφιλ.Ἐκκλ.1129C.

ἐξομαλίζω κ. μσν. κ. νεώτ., ἀόρ. **ἐξωμάλισα**, καθιστῶ τι ἐντελῶς ὁμαλόν, λεῖον, ἐξομαλύνω, ἰσοπεδῶ, ἰσιάζω : Ἐπιγρ. **ἐξομαλίσαντι πρὸς τὸν κανόνα τὸλ λίθον**, Ἡρόδ.Ἰατρ.π.Ὀρειβ.10,37,9, Σωρ.1,102 **ἐ- τὴν ῥάχιν**· κ. παθ. : Διόδ.Σ 2,10 **τὸ δ' ἔδαφος ἐξωμαλισμένον**· || ὁμ. σημ. τὸ μέσ. : Στράβ.15,1,54 **διὰ σκυταλίδων . . ἐξομαλίζονται τὰ σώματα**· || ὁμ. μτφ. : Μηναῖ.3,6 Ὠδ.5 **τῶν ἀθλοφόρων ἐξομαλίσαντα τὰς τρίβους τὰς φερούσας πρὸς τὰ οὐράνια**· **2)** καθιστῶ τι ὁμοιογενές : Ἱππ.Ἰητρ.10· **3)** διακανονίζω, πραΰνω, κατευνάζω : Βάβρ.60 **ἐ- κακά**· **4)** σχηματίζω κατὰ τὸν κανόνα : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.310,5 **οὐδὲ ἄλλα πλεῖστα ἐξωμάλισται**· ρηματ. π. ἐξομάλισις, ἐξομαλισμός.

ἐξομάλισις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐξομαλίζειν, ἰσοπέδωσις, ἴσασμα, ὅ. ἐξομάλυνσις.

ἐξομαλισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἐξομάλισις βλ.λ.· || εἰδ. γραμμ. γλωσσικὸν φαινόμενον καθ' ὃ τὰ ὀλιγώτερα ἀφομοιοῦνται κατὰ τὴν κλίσιν πρὸς τὰ περισσότερα ἢ πρὸς τὰ ὁμαλώτερα.

ἐξομαλιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἢ συντελῶν εἰς ἐξομάλισιν· ἐπίρρ. **-ῶς**.

ἐξομάλυνσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐξομαλύνειν, ἰσοπέδωσις, ὅ. ἐξομάλισις.

ἐξομαλυντικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐξομαλύνων, ἐξομαλιστικὸς βλ.λ.

ἐξομαλύνω νεώτ., ἀόρ. **ἐξωμάλυνα**, παθ. ἀόρ. **ἐξωμαλύνθην**, μτχ. παθ. παρακ. **ἐξωμαλυσμένος**, ἐξομαλίζω βλ.λ.· **2)** μτφ. διευθετῶ, τακτοποιῶ : **αἱ σχέσεις των - αἱ δυσχέρειαι ἐξωμαλύνθησαν**.

ἐξομαλῶ-όω γλωσσ. ἐξομαλίζω βλ.λ.

ἐξομβρῶ-έω μτγν. ἀνομβρῶ βλ.λ. : ΠΔ Σοφ Σειρ. 1,19 **ἐπιστήμην καὶ γνῶσιν συνέσεως ἐξώμβρησε**.

ἐξομβρίζω μτγν. ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἐξομβρῶ βλ.λ. ἐν ΠΔ Σοφ.Σειρ.1,19.

ἐξομβριστήρ-ῆρος (ὁ) πάπ. σωλὴν χρησιμεύων πρὸς διοχέτευσιν τῶν ὀμβρίων ὑδάτων.

ἐξομβριστήριον (τὸ) γλωσσ. πιθ. δεξαμενὴ ὀμβρίων ὑδάτων.

ἐξόμεινος Ἐπιγρ. Θεσσ. ἑξάμηνος βλ.λ.

ἐξομήρευσις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐξομηρεύειν βλ.λ. : Πλούτ.Ρωμ.29 **διαφυγεῖν ἅμα τὸν πόλεμον καὶ τὴν ἐξομήρευσιν**, αὐτ.Κάμ.33.

ἐξομηρεύω ἀσφαλίζω εἰς ἐμαυτὸν τὸ ἀξιόπιστόν τινος δι' ὁμήρων, δεσμεύω τινὰ διὰ τῆς λήψεως ὁμήρων : Ἀριστλ.Οἰκ.1344b,17 **δεῖ δὲ καὶ ἐξομηρεύειν** (τοὺς δούλους) **ταῖς τεκνοποιΐαις** (νὰ συνδέῃ τοὺς δούλους εἰς τὴν ἑαυτοῦ ὑπηρεσίαν ἐπιτρέπων γάμον καὶ τεκνοποιΐαν, διότι οὕτω θὰ ἔχῃ ὡς ὁμήρους τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν), πρβλ. Φιλόδ.Οἰκ.33J· || ὁμ. σημ. τὸ μέσ.: Ὀνήσανδρ.1,12· **2)** ὁμ. τὸ μέσ. πορίζομαί τι διὰ παροχῆς ὁμήρων : Στράβ.6,4,2 **ἐξομηρευσάμενος θεραπευτικῶς τὴν φιλίαν**· **3)** ὁμ. ὑποχρεῶ, δεσμεύω πρὸς ἐμαυτόν : Διόδ.Σ 27,7· **4)** ὁμ. λαμβάνω ὡς ὁμήρους : Πλούτ.Σερτ.14 **τοὺς γὰρ** (παῖδας) **. . ἔργῳ μὲν ἐξωμηρεύσατο, λόγῳ δὲ ἐπαίδευεν**· **5)** προσεταιρίζομαί τινα : Ἐπιγρ.

ἐξόμιλος-ον ὁ ἔξω ὁμίλου τινός, ἐκτὸς ἐπικοινωνίας, ἐπιμιξίας, ξένος, ἀλλότριος : Σοφ.Τρ.964 **ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἧδε τις βάσις**.

ἐξομιλῶ-έω ἔχω σχέσεις, συναναστρέφομαι, κάνω παρέα : Ξεν.Ἀγησ.11,4 **ἤσκει δὲ ἐξομιλεῖν μὲν**

παντοδαποῖς· ‖ μτφ. ἔρχομαι εἰς συνάφειαν : Εὐρ.Κύκλ.518 **στεφάνων οὐ μία χροιὰ.. τάχ' ἐξομιλήσει,** Πλούτ.Κίμ.6 **φιλανθρώπως ἐξομιλῶν·** **2)** μετ' αἰτ. ἑλκύω τινὰ πρός ἐμαυτόν, τὸν σύρω πρός τι : Πολύβ.7,4,6 **ἐπὶ τοσοῦτον ἐξωμίλησαν τὸ μειράκιον, ὥστε καθόλου μηδενὶ προσέχειν τῶν ἄλλων,** Πλούτ.'Ηθ.824D· **3)** τὸ μέσ. εἶμαι μακρὰν τοῦ ὁμίλου τῶν φίλων μου, εἶμαι μόνος ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους : Εὐρ.ΙΑ 735 **οὐ καλὸν ἐν ὄχλῳ σ' ἐξομιλεῖσθαι στρατοῦ.**

ἐξομματίζω νεώτ. τ. τοῦ ἐξομματῶ βλ.λ.' **2)** μτφ. καθαίρω κυάμους ἀφαιρῶν τὸ ἀκραῖον μέλαν τμῆμα τοῦ φλοιοῦ, ξεματίζω· Κορ. εἰς Αἰλ.ΠΙ 5,11,310.

ἐξόμματος-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὰ ὄμματα, τοὺς ὀφθαλμούς, ἐξέχοντα τῆς κοιλότητός των, ἐξόφθαλμος : Πολυδ.5,69.

ἐξομματῶ-όω ἀνοίγω τοὺς ὀφθαλμούς τινος, ἀποδίδωμί τινι τὴν ἱκανότητα τῆς ὁράσεως, τόν κάμνω νὰ βλέπῃ : Φίλ.1,455 **ἐ- τὰ τέως μεμυκότα καὶ τυφλά·** κ. παθ. ἀνακτῶμαι τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, ἀναβλέπω : Σοφ.ἀπ.710 **ἀντὶ τυφλοῦ ἐξωμμάτωται,** 'Αριστφ.Πλ.635· πρβλ. Φίλ. 1,109, Αἰλ.ΖΙ 17,20· **2)** καθιστῶ τι σαφές, φανερόν, σαφηνίζω : Αἰσχ.Πρ.499 **καὶ φλογωπὰ σήματα ἐξωμμάτωσα·** **3)** ἐξορύττω τοὺς ὀφθαλμούς, τυφλώνω : Εὐρ.ἀπ.541(545) **ἡμεῖς δὲ Πολύβου παῖδ' ἐρείσαντες πέδῳ ἐξομματοῦμεν καὶ διόλλυμεν κόρας·** ρηματ. π. ἐξομμάτωσις.

ἐξομμάτωσις-εως (ἡ) μτγν. ὁ καθαρισμὸς τῶν ὀφθαλμῶν· Πολυδ.2,48.

ἐξόμνυμι κ. μσν. κ. νεώτ. κ. **ἐξομνύω,** μέλλ. **ἐξομοῦμαι,** ἀόρ. **ἐξώμοσα,** μέσ. ἀόρ. **ἐξωμοσάμην,** ὁρκίζομαι πρὸς βεβαίωσιν πράγματός τινος, βεβαιῶ τι μεθ' ὅρκου : Δημ.379 **ἐξώμοσεν ἀρρωστεῖν τουτονί·** **2)** ἀρνοῦμαί τι ὁρκιζόμενος, ἀρνοῦμαι μεθ' ὅρκου, συνήθ. μέσ. : Σοφ.'Αντ.535 **φήσεις μετασχεῖν ἢ 'ξομεῖ τὸ μὴ εἰδέναι ;** Δημ.850,'Ισαῖ. 9,19 τοῦ **γὰρ αὐτοῦ ἀνδρός ἐστιν, ἃ μὲν οἶδεν ἐξόμνυσθαι,** Δημ.1310 ταύτας τὰς **διαβολὰς ἐξομνυμένους·** ‖ κ. ἀπολ. : Πλάτ.Νόμ.949Α **ὁπόσα ἐξαρνηθέντι καὶ ἐξομοσαμένῳ,** 'Ισαῖ.9,18, Δημ.1317· ‖ θθ. ἀπαρνοῦμαι, ἀπορρίπτω, ἀποκηρύττω : ΠΔ Μακκ.4,4,26 **ἠνάγκαζε.. ἐξόμνυσθαι τὸν 'Ιουδαϊσμόν,** Μηναῖ.1,9 Συναξ. **δεῖν ἐξόμνυσθαι τὸν Χριστόν·** ‖ νεώτ. τὸ ἐνεργ. γίνομαι ἐξωμότης, ἀπαρνοῦμαι τὴν θρησκείαν μου, ἀλλάζω τὴν πίστιν μου· **3)** ἀρνοῦμαι ν' ἀναδεχθῶ ἀρχήν τινα ὁρκιζόμενος ὅτι δὲν μοῦ ἐπιτρέπουσι τοῦτο τὰ μέσα ἢ ἡ ὑγεία μου : Δημ.378, Αἰσχίν.2,94 **τὴν ἐπὶ τοὺς 'Αμφικτύονας πρεσβείαν ἐξομοσάμενος,** Θεόφρ.Χαρ.24,5, Πλούτ.Μάρκελλ.6 **ἐξωμόσαντο τὴν ἀρχήν·** **4)** ἀπορρίπτω μετὰ καταφρονήσεως, καταφρονῶ : Λουκ.'Απολ.6 **ἐξομοσάμενος τὴν ἐλευθερίαν,** 'Ιουλ.Λόγ.2,60D **ἐ- τὴν ἐπικουρίαν·** **5)** πάπ. ἁπλῶς ὁρκίζομαι, βεβαιῶ τι ἐνόρκως : **καὶ ἐξόμνυμι τὴν τῶν κυρίων . . τύχην ἐξ ἀληθείας καὶ πίστεως τὴν ἀπογραφὴν πεποιῆσθαι·** ρηματ. π. ἐξωμοσία.

ἐξομοιάζω μτγν. ἀ. ἐξομοιῶ βλ.λ. : Καλλικρατ. π. Στοβ.4,22,101.

ἐξομοιῶ-όω κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **ἐξομοιώνω** κ. νεώτ., καθιστῶ τι τελείως ὅμοιον : 'Ηρ.3,24 **ἐξομοιεῦντες τὸ εἶδος ἐς τὸ δυνατόν,** Πλάτ.Γοργ.512Ε, Θεόφρ.ΦΙ 2,2,4· κ. παθ. εἶμαι ἢ γίνομαι ὅμοιος : Σοφ.ΑΙ.549, Εὐρ.'Ανδρ 354 **ἄνδρας γυναιξὶν ἐξομοιοῦσθαι φύσιν,** Πλούτ.Φλαμ.3 **ὁ ῎Αφος καὶ σχῆμα καὶ τάχος ἐξομοιοῦται πρὸς τὸν Πηνειόν,** Μηναῖ.1,1 'Ωδ.5· ‖ προσομοιάζω, παρομοιάζω, παραβάλλω : Στράβ.2,5,22 **τὴν μὲν νευρὰν ἐξομοιοῦντες τοῖς δεξιοῖς καλουμένοις μέρεσι τοῦ Πόντου,** Φίλ.2,11· **2)** προσαρμόζω : 'Ανών. ἐν Πάπ. **ἐ- τοῖς ἤθεσι τῶν λεγόντων καὶ ἀκουόντων** **τοὺς λόγους·** ‖ νεώτ. στρατ. ἐξομοιούμενοι (οἱ) στρατιωτικοὶ ὑπηρετοῦντες εἰς μὴ μάχιμα σώματα, ἀλλ' ὑπαγόμενοι εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν στρατ. δικαστηρίων· ρηματ. π. ἐξομοίωσις, ἐξομοίωμα.

ἐξομοίωμα-ατος (τό) 'Επιγρ. ὁμοίωμα, ὁμοιότης.

ἐξομοίωσις-εως (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. -η ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐξομοιοῦν, ἀφομοίωσις : Θεόφρ. ΦΑἰτ.4,3,1 **ἐν δὲ τοῖς τῶν λαχανωδῶν τὰ μὲν ἄλλα τὴν ἐξ- ἀποδίδωσι,** Γαλ.7,225· **2)** τὸ ἐξομοιοῦσθαι, τὸ νὰ γίνῃ τις ὅμοιος : Φίλ.1,35, Πλούτ.Περ.2 **κινοῦσα προθυμίαν καὶ ἀφορμὴν ἐπὶ τὴν ἐξομοίωσιν,** Πρόκλ.Τίμ.3,200D, Δαμάσκ. 'Αρχ.341· ‖ ὁμ. μετὰ δοτ. : Κλήμ.'Αλ.Στρωμ. 2,502 **τὴν ἐξ- τῷ θεῷ,** Γρηγ.Ναζ.Λόγ.11,179.

ἐξομοιωτικός-ή-ό(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐξομοίωσιν, ὁ ἐξομοιῶν : Κλήμ.'Αλ.Στρωμ.1,437 πολιτεύεσθαι εἰς **δύναμιν ἐξομοιωτικὴν τῷ θεῷ διδάσκει,** Πορφ. Γνῶμ.35· ἐπίρρ. νεώτ. **-ῶς,** δημ. **-ά.**

ἐξομολόγησις-εως (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐξομολογεῖν ἢ ἐξομολογεῖσθαι, πλήρης ὁμολογία, ἀποκάλυψις : Πλούτ.'Ηθ.987D **ἐ- ἥττης,** αὐτ.Περ.31 **τὴν συγχώρησιν ἐξομολόγησιν ἀσθενείας ἡγούμενον,** 'Ιώσ.ΠΙ 5,10,3 **ἐ- ἄρτου** [περὶ κατοχῆς ἄρτου]· ‖ ὁμολογία χάριτος : Φίλ.1,60· **2)** ὁμολογία ἁμαρτιῶν : ΠΔ 'Ιησ. 7,19 **δὸς τὴν ἐξομολόγησιν, καὶ ἀνάγγειλόν μοι τί ἐποίησας,** Κλήμ.'Αλ.2,280Α, Εὐσ.6,536Α **τὸν τῆς ἐξομολογήσεως ψαλμόν·** ‖ ἐκκλ.ἓν τῶν ἑπτὰ μυστηρίων τῆς 'Εκκλησίας, καθ' ὃ εἰς τὸν εἰλικρινῶς μετανοοῦντα καὶ ἐξομολογούμενον τὰ ἁμαρτήματα αὐτοῦ παρέχεται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ ἱερέως ἡ ἄφεσις τῶν ἁμαρτιῶν· **3)** μετάνοια : Βασ. 4,672Α· **4)** αἴνεσις, εὐχαριστία : ΠΔ 'Ιουδ.15,14.

ἐξομολογητήριον (τὸ) νεώτ. ὁ τόπος ἔνθα γίνεται ἡ ἐξομολόγησις τῶν χριστιανῶν· **2)** εἰδ. ἐκκλ. εἰδικὸν ἔπιπλον μετὰ χωρισμάτων ἐν χρ. παρὰ τῇ Δυτικῇ 'Εκκλησίᾳ, ἐν ᾧ κλείεται ὁ ἱερεύς, ὅπως ἀκούῃ τὸν ἐξομολογούμενον.

ἐξομολογητής (ὁ) νεώτ. ὁ ἐξομολογῶν· ‖ εἰδ. ὁ ἐντολῇ τοῦ 'Επισκόπου ἐνεργῶν τὴν ἐξομολόγησιν τῶν πιστῶν ἱερεύς, ξομολόγος.

ἐξομολογητικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐξομολόγησιν· ‖ ὁ εὐχαριστῶν, εὐγνωμονῶν : Φίλ.1,84· **2)** νεώτ. ὁ περιέχων ἐξομολόγησιν, ἀποκαλυπτικός : **λόγοι ἐξομολογητικοί·** ἐπίρρ. νεώτ. -ῶς.

(ἐ)ξομολογοῦμαι-έομαι μτγν., μσν κ. νεώτ., δημ. κ. **ξομολογιοῦμαι** κ. ξομολογιέμαι, ὁμολογῶ φανερῶς, καθομολογῶ, ἀναγνωρίζω, παραδέχομαι : Στράβ.1,2,35 **κἂν μὴ ἐξομολογῶνται τὴν μυθογραφίαν,** Πλούτ.Εὐμ.17, ΚΔ Φιλ.2,11 **πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται ὅτι Κύριος 'Ιησοῦς Χριστός,** Λουκ.'Ερμοτ.75 **εἰ δεήσει . . ἐξομολογήσασθαι ὅτι . . οὐ συνίεσαν,** Πάπ.· ‖ εἰδ. ἐπὶ νομικῶν τύπων : Πάπ. ἐ- εἰληφέναι· ‖ ὁμ. ἀναφορ. πρὸς υἱόν, ἀναγνωρίζω ὡς γνήσιον : Πάπ. **ἐξομολογοῦνται τὸν . . γεγονότα ἑαυτοῖς ἐξ ἀλλήλων υἱόν·** ‖ ἀπολ. ὁμολογῶ, ἀναγνωρίζω εὐθύνην : Πάπ. **οὔτε τῷ** πράκτορι **ἠβούλετο ἐξομολογήσασθαι·** **2)** κ. νεώτ. κ. δημ. ὁμολογῶ, λέγω τὰ ἁμαρτήματά μου, ὅπως τύχω ἀφέσεως : ΚΔ Μάρκ.1,5 **ἐβαπτίζοντο πάντες ἐν τῷ 'Ιορδάνῃ ποταμῷ ἐξομολογούμενοι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν,** αὐτ.Πράξ.19,18, αὐτ.'Ιάκ.5,16, 'Ιώσ.ΑΙ 5,10,5, παροιμ. **ἁμαρτία (ἐ)ξωμολογημένη** μισοσυχωρεμένη· ‖ διατελῶ ἐν καταστάσει μετανοίας, ὑπὸ κανόνα : Βασ.4,800Β· **3)** αἰνῶ, ὁμολογῶ χάριτας, ἀναπέμπω εὐχαριστίας : ΠΔ Βασ.2,22,50 **διὰ τοῦτο ἐξομολογήσομαί σοι, κύριε, ἐν τοῖς ἔθνεσι,** αὐτ. Ψαλμ.6,6, ΚΔ Ματθ.11,25· ‖ ὁμ. μετ' αἰτ. : ΠΔ Γεν.29,35· **4)** μτγν. (ἐ)ξομολογῶ, παθ. ἀόρ

ἐξωμολογήθην, συναινῶ, συμφωνῶ, συγκατατίθεμαι, ὑπισχνοῦμαι : ΚΔ Λουκ.22,6 **καὶ ἐξωμολόγησε, καὶ ἐζήτει εὐκαιρίαν παραδοῦναι αὐτόν αὐτοῖς**· κ. παθ. : Ἐπιγρ. **ἐξωμολογημέναι ἀποδείξεις**· **5**) ὁμ. τὸ ἐνεργ., νεώτ., δημ. **-άω** ὑποβάλλω τινὰ εἰς ἐξομολόγησιν, λαμβάνω, ἀκούω τὴν ἐξομολόγησίν τινος· εἰδ. ἐπὶ ἱερέως ἐξομολογητοῦ, ἀκούω τὴν ἐξομολόγησιν πιστοῦ : δ. δίστ. **παπά μου, ξομολόγα με, τὰ κρίματά μου ρώτα με.**

ἐξομολογουμένως ἐπίρρ. μτγν. (ἐκ τοῦ ἐνεστ. μτχ. τοῦ ἐξομολογοῦμαι) κατὰ τρόπον ὁμολογοῦντα, ὁμολογουμένως : Κλήμ.Ἀλ.6,763.

ἐξομολογῶ-έω, δημ. **ξομολογάω** ἐνεργ. τοῦ ἐξομολογοῦμαι βλ.λ.

ἐξομόνω νεώτ. κ. **-ώνω** ἀπαρνοῦμαι μεθ' ὅρκου τὴν πίστιν μου, τὴν θρησκείαν μου ἀποδεχόμενος ἄλλην, γίνομαι ἐξωμότης βλ.λ.

ἐξομόργνυμι, μέλλ. **ἐξομόρξω,** ἀπομάσσω, ἀποψήχω, καθαρίζω, σπογγίζω : Εὐρ.Ὀρ.219 **ἐκ δ' ὄμορξον ἀθλίου στόματος ἀφρώδη πέλανον**· ‖ ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Εὐρ.Ἱππ.653 **ἀγὼ ῥυτοῖς νασμοῖσιν ἐξομόρξομαι** (θ' ἀποπλύνω δι'ὕδατος), αὐτ.Ἡρ.1399· **2**) ἀποτυπῶ τι ἐπί τινος, λαμβάνω ὡσεὶ ἔκτυπον εἰκόνα, σύνθεσιν : Πλάτ.Γοργ.525Α **ἃ ἑκάστη ἡ πρᾶξις αὐτοῦ ἐξωμόρξατο εἰς τὴν ψυχήν**· πρβλ.αὐτ.Νόμ.775D· ‖ κ. μτφ. : Εὐρ. Βάκχ.344 **μηδ' ἐξομόρξει μωρίαν τὴν σὴν ἐμοί** (μὴ μοῦ κολλήσῃς τὴν μωρίαν σου) παρῳδεῖται ἐν Ἀριστφ.Ἀχ.843 **οὐδ' ἐξομόρξεται Πρέπις τὴν εὐρυπρωκτίαν σοι.**

ἐξόμορξις-εως (ἡ) ἡ ἀποσπόγγισις, κ. μτφ. ἀποτύπωσις, ἀπεικόνισις : Πλάτ.Τίμ.80Ε.

ἐξομπλάριον (τὸ) (λατ.) πάπ. κ. **ἐξομπλάριν** πρότυπον, δεῖγμα, ὑπόδειγμα : **ἀπέστιλά σοι τὸ ἐξομπλάριν, ἵνα πρὸς αὐτὸ ποιήσῃς.**

ἐξομπλιάζω δημ. ξομπλιάζω βλ.λ.

ἐξόμπλιον (τό) (λατ.) δημ. ξόμπλι βλ.λ.

ἔξομπλον (λατ.) Ἡσ. «ἴσον».

ἐξόμφαλος-ον μτγν., μσν. κ νεώτ. ὁ ἔχων ἐξέχοντα τὸν ὀμφαλόν, ὁ ἐξέχων ἐκ τοῦ ὀμφαλοῦ : Γαλ.7,730, - **ἐξόμφαλος κήλη** (πρόπτωσις τοῦ ὀμφαλοῦ)· **2**) τὸ ἀρσ. **ἐξόμφαλος** ὡς οὐσ. ὁ ἐξέχων, προέχων ὀμφαλός : Διοσκ.4,69, Γαλ.19,444.

ἐξομώνω νεώτ. ἄ. ἐξομόνω βλ.λ.

ἐξὸν ἐπίρρ. μσν. κ. δημ. ἐκτός, πλήν : Σάρρ. μτφρ.Εὐρ.ΙΑ 838,**-ἐξὸν ἂν σ' ὅ,τι λὲς παραλογίζεσαι,-δὲ θὰ πολεμήσωμε, ἐξὸν ἂν μᾶς ἀναγκάσουν.**

ἐξονειδίζω κ. μσν. κ. νεώτ., μέλλ. ἀττ. **ἐξονειδιῶ,** ἐπιτατ. τοῦ ὀνειδίζω, μετ' αἰτ. πράγμ. ὀνειδίζω τινὰ πικρῶς, κατὰ πρόσωπον : Σοφ.Ἠλ.288 **φωνοῦσα τοιάδ' ἐξονειδίζει κακά,** Εὐρ.ΙΑ 305, Ἰώσ.ΑΙ 5,1,18 **ἐ- τισὶ τὸν φόβον**· κ. παθ. : Σοφ.Φιλ. 382 **τοιαῦτ' ἀκούσας κἀξονειδισθεὶς κακά**· ‖ ἁπλῶς, ἐκστομίζω, λέγω : Εὐρ.Φοίν.1676 **εἶδες τὸ τόλμημ' οἷον ἐξωνείδισεν;**· **2**) μετ' αἰτ. προσ. ὀνειδίζω, ἐπιτιμῶ : Σοφ.ΟΚ 990 **φόνους πατρῴους ἐξονειδίζων πικρῶς,** Διόδ.Σ 5,29, Λουκ.Νεκρ.Δ 2,1 ἐπιγελᾷ καὶ **ἐξονειδίζει**· ρηματ. π. ἐξονειδισμός.

ἐξονειδισμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξονειδίζω, ὀνειδισμός, ἐπιτίμησις, ἐπίπληξις : Ἰώσ.ΠΙ 2,16,4 **ἐ- ἁμαρτημάτων.**

ἐξονειδιστικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ῥέπων εἰς τὸ ἐξονειδίζειν, ὁ ἀγαπῶν νὰ ὀνειδίζῃ : Μᾶρκ.Αὐρ. 1,16· **2**) νεώτ. ἐπὶ ἐνεργειῶν ἢ λόγων, ὁ ἐπάγων ἢ ὁ ἀποτελῶν ἐξονείδισιν· ἐπίρρ. νεώτ. **-ῶς.**

ἐξονειριασμός (ὁ) μτγν. ἐξονειρωγμός βλ.λ. : Διοκλ.Καρ.ἀπ.141.

ἐξονειρῶ-όω ἐξονειρώττω βλ.λ. : Ἱππ.Γυν.2,175 **ἐξονειροῖ καὶ κάκιον ἴσχει.**

ἐξονειρωγμός (ὁ) ἡ καθ'ὕπνον ἀκουσία ἐκσπερμάτισις, ὀνείρωξις : Ἀριστλ.Πρ.877a,9 **ἐν τοῖς ὕπνοις ἐξονειρωγμοὶ γίνονται,** Θεόφρ.Κόπ.16.

ἐξονειρωκτικός-ή-όν ὁ πάσχων ἐξ ὀνειρωγμῶν : Ἀριστλ.Πρ.884a,7 **διά τί ἐξονειρωκτικοί εἰσιν οἱ κοπιῶντες καὶ φθισιῶντες,** Θεόφρ.Κόπ.16.

ἐξονείρωξις-εως (ἡ) μσν. ἐξονειρωγμός βλ.λ. : Φιλόπ.Ἰω.Ὑπομν.ΖΓ 96,29.

ἐξονειρώσσω, ἀττ. **-ώττω,** ὀνειρώττω βλ.λ. : Ἱππ. Γον.1, Ἀριστλ.ΖΓ 739a,23 **καθάπερ τοῖς ἄρρεσι, γίγνεται καὶ ταῖς γυναιξὶ νύκτωρ, ὃ καλοῦσιν ἐ-.**

ἐξονομάζω κ. μσν. κ. νεώτ. λέγω, ἀναφέρω, ὀνομάζω μεγαλοφώνως, καλῶ διὰ τοῦ ὀνόματος: Ὑμν.Ἑρμ.59 **ἥν τ' αὐτοῦ γενεὴν ὀνομακλυτὸν ἐξονομάζων,** Εὐρ.ΙΑ 1066 **Χείρων ἐξονόμαζεν** (σέ)· παθ. ἀναφέρομαι ὀνομαστί : Πάπ. **οἱ ἐξονομαζόμενοι**· ‖ συνήθ. π. Ὅμ. (Ἰλ.Α 361 κ. ἀ.) ἐν φρ. **ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν** (εἶπε τὸν λόγον καὶ ἀπήγγειλε τοῦτον μεγαλοφώνως)· **2**) καλῶ δι' ὀνόματος, κατονομάζω : Πλούτ.Κικ.40 **ἄλλα τε πολλὰ τῶν τοιούτων ἐξονομάσας,**Φώτ.Κώδ.9,4,23.

ἐξονομαίνω καλῶ ὀνομαστί, ὁρίζω κατ' ὄνομα: Ἰλ.Γ 166 **τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνῃς** (σχόλ. «ἐξ ὀνόματος εἴπῃς»)· ‖ λέγω ρητῶς, ἐκφράζω σαφῶς : Ὀδ.Ζ 66 **αἴδετο γὰρ θαλερὸν γάμον ἐξονομῆναι πατρὶ φίλῳ** (ντρεπόταν νὰ τὸ πῇ καθαρά), Ἐπιγρ. **ἐ- τὸ πλῆθος τοῦ ἀργυρίου.**

ἐξονομακλήδην ἐπίρρ. (ὄνομα-καλῶ) ὀνομαστί, κατ' ὄνομα : Ἰλ.Χ 415 **ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον,** Ὀδ.Δ 278, Κριτί.Ἀθην. 10,432Ε **προκαλεῖσθαι ἐξ- ᾧ προπιεῖν ἐθέλει.**

ἐξονπλάριον (τό) (λατ.) πάπ. ἐξομπλάριον βλ.λ.

ἐξοντῶ-όω (ἐκ-ὤν, ἐξ-ὄντος) νεώτ., δημ. **ἐξοντώνω** κ. νεώτ. ἐξολοθρεύω, ἀφανίζω, καταστρέφω τελείως : Παλαμ.Παράκ.87,13 **τὴ γῆ ἐξοντώνει θυμὸς Ἀττίλας**· κ. παθ. : **ἡ συμμορία τῶν λῃστῶν ἐξωντώθη**· ρηματ. π. ἐξόντωσις, ἐξόντωμα, -ικός.

ἐξόντωμα-ατος (τὸ) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξοντῶ, ἄ. ἐξόντωσις βλ.λ.

ἐξόντωσις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. **-η** ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξοντῶ, ἐξολόθρευσις, ἀφανισμός : **ἡ ἐξόντωσις τῶν ἀκρίδων.**

ἐξοντωτικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀποβλέπων ἢ συντελῶν εἰς τὴν ἐξόντωσιν, ὁ λίαν καταστρεπτικός : **ἐξοντωτικὸς συναγωνισμός**· ‖ ὁ μέχρις ἐξοντώσεως, ἐξολοθρευτικός : **ἐξ- πόλεμος.**

ἐξονυχίζω (ἐξ-ὀνυχίζω) κ. μσν., νεώτ κ. δημ. κ. παθ. **-ίζομαι** μτφ. ἐπὶ πράξεων, γεγονότων, λόγων κττ. οἱονεὶ διὰ τοῦ ὄνυχος προσεκτικῶς ἀνακινῶ, ψαύω, ὅπως λεπτομερῶς ἐρευνήσω, διευκρινίσω ἐν τοῖς καθέκαστα, μετὰ προσοχῆς καὶ ἀκριβείας, ἐξετάζω, ὅθ. κ. λεπτολογῶ· πρβλ. ὄνυξ ἐν τῇ φρ. «ὁ πηλὸς ἀφικνεῖται εἰς ὄνυχα»· Ἡρωδιον.443 «ἐξετάζειν, ἐρευνᾶν», Θωμ.Μ «λεπτολογεῖν, λεπτολογεῖσθαι» : Ἀρτεμίδ.Δαλδ.1,16, Ἀθήν.3,97D **ἐξονυχίζεις τε πάντα τὰ προσπίπτοντα τοῖς διαλεγομένοις, - ἀνέλαβε νὰ ἐξονυχίσῃ τὰ τῆς διαφορᾶς, - τοὺς ὅρους τῆς συμβάσεως- τὸν προϋπολογισμόν,-ἐξονυχίζεται ἀπὸ τὸν ἀνακριτὴν ἡ ὑπόθεσις**· ‖ νεώτ. κ. δημ. διὰ λεπτομεροῦς ἐρεύνης, ἐξετάσεως κατορθῶ νὰ ἐξιχνιάσω, νὰ διευκρινίσω περίπλοκόν τι ἢ σκοτεινὸν γεγονός· **2**) μσν. κ. νεώτ. εἰδ. κυριολ. ἀποκόπτω τοὺς ὄνυχας, τὴν πελματικὴν ἐπιφάνειαν τῆς ὁπλῆς ὑποζυγίου, ὅπως προσαρμόσω τὸ πέταλον, ἀπονυχίζω : Ἱππιατρ.123· **3**) μτγν. συνεκδ. ἀναφορ. πρὸς ῥόδα ἢ κρίνα ἀποκόπτω τὸν ὄνυχα βλ.λ.3) : Ὀρειβ.5,33,1 **ῥόδα ἐξονυχίσας**· κ. παθ. : Ἀέτ.1,115· ρηματ. π. ἐξονυχιστής,-ικός, νεώτ κ. δημ. κ. ἐξονύχισις, ἐξονύχισμα, ἐξονυχισμός, ἐξονυχιστήριον.

ἐξονύχισις-εως (ἡ), νεώτ., δημ. **-η** ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξονυχίζω βλ.λ.1).

ἐξονύχισμα-ατος (τὸ) νεώτ. κ. δημ. ἐξονύχισις.

ἐξονυχισμός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐξονύχισις· **2**) εἰδ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐξονυχίζειν βλ.λ.2).

ἐξονυχιστήριον (τὸ) νεώτ. εἰδικόν τι ἐργαλεῖον πρὸς ἀποκοπὴν τῶν ὀνύχων τῶν ὑποζυγίων, ἀ. ἀπονυχιστήριον.

ἐξονυχιστής (ὁ) μτγν. ὁ ἐξονυχίζων· || εἰδ. ὁ ἀφαιρῶν ἥλους ἀπὸ ὀχυρώματος : Ἥρων π. Κουμαν.᾿Αθησ. ἐν λ.· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἱκανὸς ἢ ὁ ἔχων ῥοπὴν εἰς τὸ ἐξονυχίζειν βλ.λ.1).

ἐξονυχιστικός-ή-ό(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰς τὸ ἐξονυχίζειν βλ.λ.2), ἀποκόπτειν τοὺς ὄνυχας ἀσχολούμενος : Θεοδόσ.53,28 ἡμιτέχνιον δέ εἰσιν ἡ κουρευτικὴ καὶ ἐξονυχιστική· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων τὴν ἱκανότητα ἢ τὴν τάσιν νὰ ἐξονυχίζῃ βλ.λ.1)· || ἐπὶ ἐνεργείας, ὁ γινόμενος ἢ συντελεστικὸς πρὸς τὸ ἐξονυχίζειν βλ.λ.1) : ἐξονυχιστικὸς ἐπικριτής, - ἐξ- ἀνάκρισις.

ἐξοξύνομαι παθ. ἐπὶ οἴνου, μεταβάλλομαι εἰς ὄξος, ξινίζω, ξιδιάζω : Θεόφρ.Φ Αἰτ.6,7,7.

ἐξοπάζω· Ἡσ. «ἐξώπαζεν· ἐξέπεμπεν».

ἐξοπίζω ἐκπιέζω, ἐκθλίβω τὸν ὀπόν, χυμόν, παθ. : Ἀριστ.ΖΙ 522b,3 ὀπὸν εἰς ἔριον ἐξοπισθείς.

ἐξόπιθεν ἐπίρρ. ἐπ. κ. ἐξόπιθε ἐξόπισθεν, ἐξοπίσω, κατὰ νῶτον, ἀποπίσω : Ἰλ.Δ 298 πεζοὺς δ' ἐξόπιθε στῆσεν, Ἡσίοδ.Α 130· || ὁμ. μετὰ γεν. ὡς πρόθ. : Ἰλ.Ρ 521 ἐξόπισθεν κεράων βοός.

ἐξόπιν ἐπίρρ. ἐπ. ἐξόπιθεν βλ.λ. : Αἰσχ.᾿Αγ.115 ὁ δ' ἐξόπιν ἀργᾶς (σχόλ. «ὁ ἐξοπίσω λευκός, ὅ ἐστιν ὁ πύγαργος»).

ἐξόπισθεν ἐπίρρ. κ. νεώτ., ποι. ἐξόπισθε, ἀττ. ἀντὶ ἐξόπιθεν, κατὰ νῶτον, ὀπίσω, ἀποπίσω : Ἀριστφ.᾿Ιππ.22 ἐξόπισθε νῦν αὐτό φαθὶ τοῦ μόλωμεν, Πλάτ.Νόμ.947D κόρας ἑπομένας ἐξόπισθεν, ΠΔ Παραλ.1,19,10 πολεμεῖν πρὸς αὐτὸν κατὰ πρόσωπον καὶ ἐξόπισθε· || ὁμ. ἐνάρθρως : Πλάτ. Τίμ.84Ε, Ἀριστλ.ΖΙ 512b,14 ἀπὸ τοῦ ἐξόπισθεν τῆς κεφαλῆς· || μετὰ γεν. ὡς πρόθ. ὀπίσω : Ἀριστφ. ᾿Αχ.868 φυσᾶντες ἐξόπισθέ μου τἄνθεια τᾶς γλάχωνος ἀπέκιξαν χαμαί· 2) ἐπὶ χρόνου, τά ἐξόπισθεν τοῦ λοιποῦ, εἰς τὸ ἑξῆς : Σοφ.ἀπ.527.

ἐξοπισθίως ἐπίρρ. μσν. ἐκ τοῦ ὀπισθίου, ὄπισθεν : Τζέτζ.Χιλ.5,104 σπηλαίῳ εἰσεβίβαζεν (τοὺς βοῦς) αὐτοῦ ἐξοπισθίως· 2) πρὸς τὰ ὀπίσω, ὀπισθοχωρητικῶς, ὀπισθοβατικῶς : Θεόδ.᾿Ακρ.1,238 ἐμπροσθίως πληγέντες ἐξήλαυνον ἐξοπισθίως.

ἐξόπιστο ἐπίρρ. βαρβαρισμὸς ἀντὶ τοῦ ἐξόπισθεν βλ.λ. : Ἀριστφ.Θεσμ.1124 τὴ σανίδο τρήσας ἐξόπιστο πρώκτισον.

ἐξοπίσω ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. ξοπίσω, ἐπὶ τόπου (πάντοτε ἐν Ἰλ.), πρὸς τὰ ὀπίσω, ὀπίσω παλιν : Ἰλ.Λ 461 ὁ γ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, Ἡσίοδ. Ἔργ.88· || μετὰ γεν. ὡς πρόθ. ὄπισθεν : Ἰλ.Ρ 357, Σοφ.ἀπ.534 ἐξοπίσω χερὸς ὄμμα τρέπουσα· 2) ἐπὶ χρόνου, τοῦ λοιποῦ, κατόπιν, εἰς τὸ μέλλον: Ὀδ.Δ 35 αἴ κέ ποθι Ζεὺς ἐξοπίσω περ παύσῃ ὀϊζύος, Ἡσίοδ.Θ 500 σῆμ' ἔμεν ἐξοπίσω, Πίνδ.Ο7,68.

ἐξοπλᾰσία (ἡ) ἡ ἐξοπλισία βλ.λ. : Ἀριστλ.᾿Αθ. 15,4 ἐξοπλασίαν ἐν τῷ Θησείῳ ποιησάμενος ἐκκλησιάζειν ἐπεχείρει, Διόδ.Σ 19,3.

ἐξοπλίζω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁπλίζω πλήρως : Ἡρ.7,100 ἐξοπλίσαντες τοὺς ἐπιβάτας ὡς ἐς πόλεμον, Αἰσχ.᾿Ικ 682 δακρυογόνον Ἄρη . . ἐξοπλίζων, Ξεν.ΚΠ 4,5,22, - ἐξοπλίζω ἀντάρτας - συμμορίαν· || κ. μέσ. κ. παθ. ὁπλίζω ἐμαυτόν, ἐφοδιάζομαι δι' ὅπλων, ἁρματώνομαι : Εὐρ.᾿Ηρ. 466 στολήν τε θηρός . . ἧπερ αὐτός ἐξωπλίζετο· || ὁμ. νεώτ. ἐπὶ κρατῶν, προμηθεύομαι τὰ πρὸς πόλεμον χρειώδη : τὰ κράτη ἐξοπλίζονται διά νέον πόλεμον· || ὁμ. παρατάσσομαι καλῶς ὡπλισμένος : Ἀριστφ Λυσ.454 παρ' ἡμῖν εἰσιν τέτταρες λόχοι μαχίμων γυναικῶν ἔνδον ἐξωπλισμένων, Ξεν.ΚΠ 6,3,32 ὄπισθεν τῶν ἁρμαμαξῶν ἐξοπλίσθητε· || γεν. ἡ μτχ. ἐξωπλισμένος-η-ον, προητοιμασμένος, ἕτοιμος : Ἀριστφ.Εἰρ.566 ἡ γὰρ σφῦρα λαμπρὸν ἦν ἄρ' ἐξωπλισμένη, Ἀντιφάν. 226,2· || νεώτ. εἰδ. ἐπὶ πλοίων, ἐφοδιάζω πρὸς πλοῦν καὶ πόλεμον δι' ὅπλων, σκευῶν καὶ πληρωμάτων, ἁρματώνω, ἀντίθ. παροπλίζω, ἀφοπλίζω· 2) στερῶ : Ἀππ.᾿Εμφ.Πολ.2,28 οὐδ' ἐξοπλίζειν Καίσαρα τῆς στρατιᾶς· ῥηματ. π. ἐξοπλισία, ἐξόπλισις, ἐξοπλισμός, νεώτ. κ. ἐξοπλιστής.

ἐξοπλισία (ἡ) κ. ἐξοπλασία ἐπιθεώρησις ἐνόπλου στρατοῦ, στρατιωτικὴ ἐπιθεώρησις : Ξεν.᾿Αν.1,7,10 ἐνταῦθα δὴ ἐν τῇ ἐξοπλισίᾳ ἀριθμὸς ἐγένετο, Στράβ.15,3,18· 2) κατὰ πληθ. στρατιωτικοὶ ἐλιγμοί : Μαν.42 ταῖς ἐξοπλισίαις γυμνάζειν.

ἐξόπλισις-εως (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. τὸ ἐξοπλίζεσθαι, τὸ φορεῖν τὰ ὅπλα : Ξεν.᾿Αν.8,5,9 πολλοῦ χρόνου δέονται εἰς τὴν ἐξόπλισιν· 2) μσν. ἐπὶ γυναικῶν, τὸ σύνολον τῶν ἐνδυμάτων καὶ κοσμημάτων, ἡ ὅλη στολή : Διγεν.᾿Ακρ.2212 εἶχον μὲν τὲς βάες μου καὶ τὴν ἐξόπλισίν μου· 3) ἐπὶ πλοίων, ὁ ἐξαρτισμός, ὁ ἐξοπλισμός, ἀντίθ. παροπλισμός : Μιχ.᾿Ατταλ.ἐν Σάθ.1,53 ἐξ- πλωΐμων.

ἐξοπλισμός (ὁ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐφοδιασμὸς διὰ τῶν ἀναγκαίων : Βασιλικὰ 20,1,3 ἐξοπλισμὸς τοῦ ἀγροῦ καὶ οἴκου, τὰ ἔπιπλα, τὰ σκεύη· || νεώτ. ὁ διὰ πολεμικῶν εἰδῶν ἐφοδιασμὸς κράτους τινός, ὅπως ᾖ ἑτοιμοπόλεμον· || νεώτ. εἰδ. ἐπὶ πολεμικῶν πλοίων ἐφοδιασμὸς διὰ τῶν πρὸς θαλασσοπλοΐαν καὶ πόλεμον ἀναγκαίων.

ἐξοπλιστής (ὁ) νεώτ. ὁ ἐξοπλίζων τινά· || εἰδ ναυτ. ὁ ἔχων ὡς ἐπάγγελμα τὸ προμηθεύειν εἰς πλοῖα τὰ πρὸς πλοῦν ἐφόδια.

ἔξοπλος-ον μτγν. (ὅπλον) ὁ ἄνευ ὅπλων, ἄοπλος, ξαρμάτωτος· || ὁ μὴ προστατευόμενός που δι' ὁπλισμοῦ : Πολύβ.3,82,2.

ἔξοπτος-ον κ. πάπ. ἔξοπτος-η-ον ὁ καλῶς ἐψημένος : Ἱππ.᾿Ιητρ.14 ὕδατι πεφυρημένος, .., ἢ ἀφύρητος, ἢ ἔξοπτος· || πάπ. ἐπὶ πλίνθων : φρέατα ἐξόπτης πλίνθου (πιθ. ἀναγν. ἐξ ὀπτῆς).

ἐξοπτῶ ὀπτῶ, ψήνω ἐντελῶς : Ἡρ.4,164 ἐν τῇ καμίνῳ τοὺς ἀμφορέας ἐξοπτῆσαι, Εὐρ.Κύκλ.403 σάρκας ἐξώπτα πυρί· κ. ποθ. : Φερεκρ.108,10 τεμάχη ἐξωπτημένα· || ὑπερθερμαίνω, ζεσταίνω πέρα τοῦ δέοντος : Ἡρ.4,163 ἐξοπτήσεις τὴν κάμινον· 2) μτφ. ἐπὶ ἔρωτος, καίω, ξηραίνω, μαραίνω : Σοφ.ἀπ.474,3 ἐκθάλπεται μὲν αὐτός, ἐξοπτᾷ δ' ἐμέ· ῥηματ. π. ἔξοπτος.

ἐξοργανῶ-όω μσν. τελείως, πλήρως, ἐντελῶς, ὀργανῶ βλ.λ. : Φιλῆς 1,190.

ἐξοργιάζω πρὸς ὄργια παρασκευάζω, ἐξεγείρω εἰς θρησκευτικὴν μανίαν : Ἀριστλ.Πολ.1342a,9 τοῖς ἐξοργιάζουσι τὴν ψυχὴν μέλεσι· 2) ἐρεθίζω μέχρι μανίας : Φιλόδ.Μουσ.49Κ· 3) ἀμτβ. γίνομαι μανιακός, ὀργιαστικός : αὐτ.26Κ.

ἐξοργίζω κ. νεώτ. κ. δημ. κινῶ τινα εἰς ὀργήν, παροργίζω, ἐξερεθίζω : Ξεν.᾿Ιππ.9,2 ἵππον θυμοειδῆ ὁ μὴ ἀνιῶν ἥκιστ' ἂν ἐξοργίζοι, Αἰσχίν.1,192 ὁ καιρὸς ὑμᾶς ἐξοργιεῖ, Ζερβ.μτφρ.᾿Ιλ.Α 127 πῶς θὰ ἐξοργίσω ἕν' ἄνδρα ποὺ μεγάλη δύναμη ἐπάνω στοὺς Ἀργείους ἔχει· || ὁμ. ἐ- τινὰ πρός τινα : Ξεν.᾿Απομν.3,3,7 θήγειν δὲ τὰς ψυχὰς τῶν ἱππέων καὶ ἐξοργίζειν πρὸς τοὺς πολεμίους· || παθ. κυριεύομαι, καταλαμβάνομαι ὑπὸ σφοδρᾶς ὀργῆς, θυμώνω πολύ : Βατραχομ.186 τούτου χάριν ἐξώργισμαι, Πολύβ.6,57,8, Ἀρισταίν.2,20 τέλος ἐξ ἀπορίας ὁ νέος ἐξωργίσθη, - ἐξωργισμένος ἐκ τῶν ὕβρεων τοῦ ἐπετέθη.

ἐξοργῶ-άω μτγν. ὑπερμέτρως, ὑπερβαλλόντως ὀργῶ-άω βλ.λ. : Πλούτ.᾿Ηθ 652C.

ἐξορθιάζω ὑψῶ τὴν φωνήν, φωνάζω μεγαλοφώνως, διακηρύσσω : Αἰσχ.Χο.271 κἀξορθιάζων πολλὰ καὶ δυσχειμέρους ἄτας ὑφ' ἧπαρ θερμὸν ἐξαυδώμενος· 2) μτγν. μτφ. ἐξορθιάζω τινὶ ἔχω τι ὄρθιον : Πλούτ.᾿Ηθ.371F ἐξορθιάζων τῷ αἰδοίῳ.

ἐξόρθιος-ον σχόλ. ἔξορθος βλ.λ.:Σχόλ.'Αράτ.161.
ἔξορθος-ον ὄρθιος, ὀρθὰ στημένος, στητός : Θεόφρ.Φl 1,11,3.
ἐξορθρίζω μτγν. ἔρχομαι ἐν ὥρᾳ ὄρθρου, ἐνωρίς, τὴν πρωΐον : 'Ακύλ.ΠΔ Ψαλμ.109,4.
ἐξορθῶ-όω ἐπαναφέρω τι πεπτωκός εἰς τὴν προτέραν του θέσιν, ἀνορθῶ : Πλάτ.Νόμ.862C **καὶ τὸ πεσὸν ὑπό του πάλιν ἐξορθοῦντα·** **2**) μτφ. καθιστῶ ἀσφαλῆ, ἐξασφαλίζω : Σοφ. Αντ.83 **μή μου προτάρβει· τὸν σὸν ἐξόρθου πότμον·** **3**) ἀποκαθιστῶ, βελτιώνω, διορθώνω : Πλάτ.Τίμ. 90D **τὰς.. διεφθαρμένας ἡμῶν περιόδους ἐξορθοῦντα·** || ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Εὐρ.'Ικ.1083 **ἐν νόμοις μὲν.. γνώμαισιν ὑστέραισιν ἐξορθούμεθα.**
ἐξορία (ἡ) (ἐξόριος) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἔξω τῶν ὁρίων τῆς χώρας ἀπομονή, ὑπερορία : Γρηγ.Ναζ.3,968 **ἐξορίᾳ παραδόντα,** Μαρκελλῖν. Βί.Θουκ.15· **2**) μσν., νεώτ. κ. δημ. διαβίωσις ἐν ἀπομεμακρυσμένῳ καὶ ἐρήμῳ τόπῳ : 'Ερωφ.'Ιντερμέδιο 2,101 **κι ὁ κόσμος τὸν ἐτρόμασε, 'ς ποιὰν ἐξορία κοιμᾶται·** || φρ. **κατοικεῖ στὴν ἐξορία τοῦ 'Αδάμ** (εἰς τόπον ἀπομεμακρυσμένον, στερούμενον συγκοινωνιακῶν μέσων)· **3**) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς χώρας ἐκτοπισμός.
ἐξορίζω (1) (ὅρος) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., 'Επιγρ. **ἐξορύζω,** ἐξάγω τινὰ πέραν τῶν ὁρίων τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος, ἐκβάλλω, ἀπελαύνω : Εὐρ.'Ηρακλ.257, Πλάτ.Νόμ.874A **τὸ δὲ ὄφλον ἐξορίζειν,** Πλούτ. Φωκ.37 **καὶ τὸ σῶμα τοῦ Φωκίωνος ἐξορίσαι·** κ. παθ. : 'Υπερείδ. Λυκόφρ.16 **ἐξορισθῆναι καὶ ἀποθανόντα μηδὲ ἐν τῇ πατρίδι ταφῆναι·** **2**) νεώτ. κ. δημ. κτ. ἐπέκτ. ἐκτοπίζω τινὰ ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς χώρας, ἐν χρ. κ. παθ.· **3**) ἐπὶ βρέφους, ἐκθέτω, ἀπορρίπτω, ἐγκαταλείπω : Εὐρ. 'Ιων 504 **βρέφος.. πτανοῖς ἐξώρισε θοίναν θηρσί τε φανίαν δαῖτα·** **4**) ἐκδιώκω, ἐκβάλλω, ἀπομακρύνω : Πλάτ.Συμπ.197D **πραότητα μὲν πορίζων, ἀγριότητα δ' ἐξορίζων,** Δημ.808 **τὰς δ' ἐν ταῖς ψυχαῖς ἀγριότητας αἱ τῶν νομοθετῶν ἐξορίζουσι διάνοιαι,** 'Αριστλ.Πολιτ.1336b,5· || ἐπὶ ἀνιάτων, ἀποχωρίζω, ἀπομονώνω : αὐτ.ΗΝικ. 1180a,10 **τοὺς δ' ἀνιάτους ὅλως ἐξορίξειν·** || ὁμ. **ἐ- τί τινος:**'Ιουλ.Λόγ.6,186B **ἐ- τι τῆς ἀκοῆς·** **5**) μετ' αἰτ. τοπ. ἀπομακρύνομαι ἐκ τῶν ὁρίων χώρας τινὸς εἰς ἄλλην, πηγαίνω, περνῶ ἀπὸ πόλη σὲ πόλη: Εὐρ.'Ηρακλ.16 **φεύγομεν δ' ἀλώμενοι ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἐξορίξοντες πόλιν·** **6**) μέσ. ἔχω τὴν προέλευσιν, τὴν καταγωγὴν ἔκ τινος, προέρχομαι : αὐτ.'Ιππ.1381 **παλαιῶν προγεννητόρων ἐξορίζεται κακὸν οὐδὲ μέλλει·** ρηματ. π. ἐξόριστος, ἐξοριστικός, ἐξόρισις, ἐξορισμός, ἐξοριστία.
ἐξορίζω (2) (ὀρός) ἐκπιέζω τὸν ὀρὸν ἐκ τοῦ τυροῦ : 'Ανών.ἐν ΕΜ 349,29 **δεῖ πλέον τοῦ βδῆλαι καὶ ἐξορίσαι τυρὸν καὶ πλῦναι κώδιον.**
ἐξορίνω ἐξοργίζω, θυμώνω : Αἰσχ.'Αγ.1631 **σὺ δ' ἐξορίνας νηπίοις ὑλάγμασιν ἄξει.**
ἐξόριος-α-ον (ὅρος) μτγν. κ. **ἔξορος** ὁ ἔξω τῶν ὁρίων χώρας τινὸς εὑρισκόμενος, ὁ ὑπερόριος : Πολυβ.6,48 **περὶ ἐξόρων πόλεων.**
ἐξορισιμαῖος-α-ον 'Ησ. ὁ ἐξόριστος.
ἐξόρισις-εως (ἡ) μτγν. ἐξορισμός : 'Αθανάσ.2,820C.
ἐξορισμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξορίζειν, τοῦ ἐκβάλλειν ἔξω τῶν ὁρίων τῆς χώρας, ἡ ἐξορία : Διον.'Αλ.Ρωμ.5,12 **ἐξορισμὸς καὶ φυγή,** Πλούτ.'Ηθ.549A **νεκρῶν ἐξορισμούς.**
ἐξοριστία (ἡ) μτγν. ἡ ἐξορία : 'Αθανάσ.1,126A **ἐπ' ἐξοριστίαν ἀπελθεῖν ἐπείγονται.**
ἐξοριστικός-ή-όν μτγν. ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ ἐξορίζῃ, νὰ ἀποβάλῃ τι, ὁ ἀπομακρύνων : Διογ.Λ 10,143 **δυνάμει ἐξοριστικῇ** (δ. γρ.ἐξεριστικῇ).
ἐξόριστος (-η) -ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐξωρισμένος, ὁ ζῶν ἐν ἐξορίᾳ : Δημ.548 **τοῦτον ἐξόριστον ἀνηρῆσθαι καὶ μηδαμῇ παρεθῆναι,** Πσλςμ.Παράκ.59,8 **ἐξόριστος νὰ ζήσῃ μὲ τοὺς βοσκούς' βοσκός,** Γρυπ. Σκ.Τερρ.27,9 **βοσκὸς τοῦ 'Ολύμπου ὁ ἐξόριστος, μὰ ὄνειρα θεῖα κάνει·** || ὁμ. μετὰ γεν. : Πολύβ.2,7,10 **τῆς 'Ιταλίας πάσης ἐξορίστους καταστῆσαι·** **2**) ἀναφορ. πρὸς πτώματα, ὁ πέραν τῶν ὁρίων ἀπορριφθείς : Δείν.1,77.
(ἐ)ξορκάω δημ. ἐξορκίζω βλ.λ.31.
(ἐ)ξορκίζω κ. νεώτ. κ. δημ. ὁρκίζω τινὰ εἴς τι, παρακαλῶ τινα νὰ ὁρκισθῇ, ἐξορκῶ : Δημ.1265 **τῶν τε παρόντων ἡμῖν καθ' ἕνα οὑτωσὶ πρὸς τὸν λίθον ἄγοντες καὶ ἐξορκίζοντες,** Πάπ. **ἐὰν δὲ μὴ ὀμόσῃ, ἀποτινέτω τῷ ἐξορκίζοντι τὸ τίμημα,** Πολύβ.3,61,10· κ. παθ. : αὐτ.6,26,4· **2**) ἱκετεύω τινὰ νὰ πράξῃ ἢ παραλείψῃ τι ἐν ὀνόματι ἱεροῦ τινος προσώπου : ΚΔ Ματθ.26,63 **ἐξορκίζω σε κατὰ τοῦ θεοῦ τοῦ ζῶντος,** Γρυπ.Σκ.Τερρ. 118,47 **σ' ἐξορκίζω μὴ μὲ δίνῃς πιὰ γυναίκα σ' ἄλλον ἄντρα, - σὲ ἐξορκίζω στὴν ψυχὴ τοῦ πατέρα σου·** **3**) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω τὰ πονηρὰ πνεύματα διὰ μαγικῶν ἐπῳδῶν καὶ μέσων : 'Ιουστ. ἐν Διαλόγ. πρὸς Τρύφωνα 76,85,30· || φρ. **ξορκισμένος νά 'ναι (μὲ τὸν ἀπήγανο)** ἐπὶ πραγμ. ἀνευκταίων καὶ προσώπων ὧν ἡ παρουσία εἶναι ἀνεπιθύμητος, ὡς ἡ τῶν κακῶν πνευμάτων καὶ ἡ τῶν ἀσθενειῶν· || δημ. ἀπαγγέλλω ξόρκι βλ.λ. ἤ, ἐπὶ ἱερέως, εὐχὴν ἐπὶ νοσοῦντος μέλους τοῦ σώματος πρὸς ἴασιν : **φωνάξαμε τὸν παπὰ νὰ τοῦ ξορκίσῃ τὸ μάτι·** ρηματ. π. (ἐ)ξορκιστής, ἐξορκιστικός, (ἐ)ξορκισμός,ἐξόρκισις.
ἐξόρκισις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξορκισμοῦ βλ.λ. : Γρηγ.Ναζ.π.Δουκαγγ. **ἐξόρκησιν** (sic) **δὲ δαιμόνων ἐξαίρεσιν.**
(ἐ)ξορκισμός (ὁ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξορκίζειν, ἡ ἐπιβολὴ ὅρκου εἴς τινα : Πολύβ.6,21,6 **οἱ δ' ἐν τῇ Ῥώμῃ χιλίαρχοι μετὰ τὸν ἐξορκισμὸν παραγγείλαντες ἡμέραν ἑκάστῳ στρατοπέδῳ καὶ τόπον·** **2**) ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποδιώκειν, ἀπομακρύνειν τὰ πονηρὰ πνεύματα διὰ προσευχῶν ἢ μαγικῶν ἐπῳδῶν : Τερτυλλ.1,657B· **3**) νεώτ. κ. δημ.**ὁ. ξόρκι,** ἡ προσευχή,ἱεροπραξία ἢ μαγικόν τι μέσον ἐν-χρ. πρὸς ἀποδίωξιν τῶν πονηρῶν πνευμάτων ἢ πρὸς ἴασιν ἀσθενοῦντος : Καρκθ.Ζητ.157 **ὁ Παπαρρίζος μὲ τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς ἐξορκισμοὺς κι ἐκεῖνος μὲ τὰ μάγια του.**
(ἐ)ξορκιστής (ὁ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. κ. **ἐφορκιστής** ἱερεὺς παρασκευάζων τοὺς κατηχουμένους πρὸς τὸ βάπτισμα : ΚΔ Πράξ.19,13 **ἐπεχείρησαν δέ τινες ἀπὸ τῶν περιερχομένων 'Ιουδαίων ἐξορκιστῶν ὀνομάζειν·** **2**) νεώτ. κ. δημ. γεν. ὁ ἐξορκίζων τὰ πονηρὰ πνεύματα : Χρηστομ.Κερέν.Κ 51 **σὰν κάποιος μάγος κι ἐξορκιστὴς ὁ Δάσκαλος.**
ἐξορκιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐξορκισμόν· ἐπίρρ. **-ῶς,** δημ. **-ά.**
ἔξορκος-ον ὁ ἐξορκίζων, ὁρκίζων : Πίνδ.Ο 13,99 **ἀλαθὴς τέ μοι ἔξορκος ἐπέσσεται.**
ἐξορκῶ-όω παλαιότ. τ. τοῦ ἐξορκίζω, ὁρκίζω βλ.λς: Θουκ.5,47 **ἐξορκούντων δὲ οἱ Πρυτάνεις,** Δημ.535 **οὐθ' ὅταν ὀμνύωσιν ἐξορκοῦντα·** || ὁμ. μετ' αἰτ. ἀπαρφ. μέλλ. : 'Ηρ.3,133 **ὁ δὲ φὰς ὑγιέα ποιήσειν ἐξορκοῖ μιν ἢ μὲν οἱ ἀντυπουργήσειν ἐκείνην τοῦτο·** || ὁμ. μετ' αἰτ. προσ. κ. πράγμ. : αὐτ.6,74· ρηματ. π. ἐξόρκωσις.
ἐξόρκωσις-εως (ἡ) (ἐξορκῶ-όω) ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξορκοῦν, ἐξορκίζειν, ἡ ἔνορκος ὑποχρέωσις : 'Ηρ.4,154 **ἀποσιεύμενος τὴν ἐξόρκωσιν τοῦ 'Ετεάρχου·** **2**) ὁ ἐξορκισμός, τὸ ξόρκι : 'Ιώσ.Αἰ 8,2,5 (πληθ.).
ἐξορμενίζω κ. μσν. (ὅρμενος) ἐπὶ φυτῶν, ἐκβάλλω καυλόν, βλαστόν, βλαστάνω : Σοφ.'Ιχν.275 **κἀξορμενίζει κοὐκ ἐπισχολάζεται βλάστη·** || κ.

μτφ. : Νικόστρ.34 **ῥήτορες ἐξωρμενικότες** 2) σχηματίζω σπόρους, σποριάζω : Πολυδ.6,54 **καὶ ὑπέρωρόν τι γενέσθαι, ἐξορμενίσαι.**

ἐξορμή (ἡ) ἔξοδος, ἀναχώρησις : Πλάτ.Θεάγ.129D.

ἐξόρμησις-εως (ἡ) κ. νεώτ., δημ. -η παρότρυνσις, παρόρμησις, ἐνθάρρυνσις : Ἀρρ.Ἀν.3,9,7 **τὴν ἐς τὰ καλὰ ἐξόρμησιν** 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁρμητικὴ ἐπίθεσις, ἔφοδος : ΔίωνΚ 75,6 **πρὸς τὴν δι' ὀλίγων αὐτῶν ἐξόρμησιν** ‖ νεώτ. στρατ. ἡ ἔκ τινος ἀμυντικῶς ὠργανωμένης τοποθεσίας ἐκπομπὴ τῆς ἐπιθέσεως 3) ἡ ἐκστρατεία : Ἀρρ.Ἀν. 1,11,5 **διαβὰς δὲ καὶ τὸν Μέλανα ἐς Σηστὸν ἀφικνεῖται.. ἀπὸ γῆς οἴκοθεν ἐξορμήσεως** 4) ἡ πρὸς τὰ ἔξω ὁρμή : Σχόλ.Θουκ.3,89 **κύματος ἐξόρμησίς τις ἐπὶ τὴν γῆν.**

ἐξορμητικός-ή-όν σχόλ. κ. νεώτ. προτρεπτικός, παρορμητικός : Σχόλ.Πλάτ.Πολ.400Β **ἐξ- εἰς πόλεμον** 2) νεώτ. ὁ ἔχων χαρακτῆρα ἢ τάσιν πρὸς ἐξόρμησιν βλ.λ.2) ‖ ὁ δι' ἐξορμήσεως γινόμενος.

ἐξορμίζω κ. μσν. κ. νεώτ. ἀναφορ. πρὸς πλοῖον, ἐξάγω ἐκ τοῦ ὅρμου ἢ τοῦ λιμένος εἰς τὸ πέλαγος, βγάζω στὰ ἀνοιχτά, ἀρόδο : Δημ.895 **ἐπιβουλεύει οὑτοσὶ.. καὶ τὴν ναῦν ἐξορμίσαι ἐκ τοῦ λιμένος** κ. παθ. ἐξέρχομαι εἰς τὸ πέλαγος, ἀνάγομαι, βγαίνω ἀρόδο : Σώφρ.52 2) ῥίπτω κάτω, καταβιβάζω : Εὐρ.Ἑλ.1247 **ἐς πόντον ὅσα χρὴ νέκυσιν ἐξορμίζομεν** 3) μτφ. **ἐξορμίζω τὸν πόδα** προσέρχομαι : αὐτ.Φοίν.846 **θάρσει· πέλας γάρ, Τειρεσία, φίλοισι σοῖς ἐξορμίσας σὸν πόδα** 4) παθ. ἐπὶ μέλους τοῦ σώματος, ἐξαρθροῦμαι, βγαίνω ἀπὸ τὴν κλείδωση : Ἀχμ.Ὀνειροκρ.81,57 **ἐάν τις ἴδῃ ἐξορμισθέντα ἢ κλασθέντα τὸν ὠμοπλάτην αὐτοῦ** ‖ ὁμ. μτφ. : Γρηγ. Νύσσ.1,293Β **ὁ λογισμὸς ἐξαρθροῦται πολλάκις καὶ ἐξορμίζεται** ῥηματ. π. νεώτ. ἐξόρμισις.

ἐξόρμισις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξορμίζειν, ἡ ἀπὸ τοῦ λιμένος ἔξοδος.

ἐξορμιστὸν (τὸ) μτγν. εἶδος ἰχθύος, ὅμοιον πρὸς μύραιναν : Κασσιόδ.12,4.

ἔξορμος-ον (ὅρμος) κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔξω τοῦ λιμένος πλέων : Εὐρ.Ἱππ.156 **Κρήτας ἔξορμος ἀνήρ** 2) (ὁρμή) ὁ ἐξορμῶν, ὁ ὁρμητικός, ὅθ. τὸ οὐδ. **ἔξορμον** ὡς οὐσ. ἡ ὁρμή : Ἀριστλ.ΖΜ 694a,13 **τὸ γὰρ γεῶδες ἐν τῷ σώματι καὶ ἔξορμον, χρήσιμα μόρια γίνεται πρὸς τὴν ἀλκὴν** (ἀμφ. ἀνάγν.).

ἐξορμῶ-άω κ. νεώτ. κ. δημ. ἐκπέμπω, ἰδίως εἰς πόλεμον, ἐξαποστέλλω : Αἰσχ.Πέρσ.46 **πολύχρυσοι Σάρδεις ἐπόχους πολλοῖς ἅρμασιν ἐξορμῶσιν,** Εὐρ.ΙΤ 1437 ‖ **ἐξορμῶ πάλιν** στρέφω τι **πρὸς** τὰ ὀπίσω, γυρίζω : αὐτ.ΙΑ 151 **ἢν γάρ νιν πομπαῖς ἀντήσῃς, πάλιν ἐξόρμα, σεῖε χαλινούς** 2) παρορμῶ, παροτρύνω, ἐνθαρρύνω : Ξεν.Ἀν. 3,1,24 **ἡμεῖς ἄρξωμεν τοῦ ἐξορμῆσαι καὶ τοὺς ἄλλους ἐπὶ τὴν ἀρετήν** ‖ μέσ. μτφ. **ἐξορμῶμαι** ἐπιδίδομαι μετὰ ζήλου, πέφτω μὲ τὰ μοῦτρα : Εὐρ.Ὀρ.1240 **πρὸς ἔργον ἐξορμώμεθα** 3) κινῶ τι πρὸς τὰ ἔξω : Ἀριστφ.Θεσμ.659 **εἶα δὴ πρώτιστα μὲν χρὴ κοῦφον ἐξορμᾶν πόδα** ‖ μέσ. σπεύδω πρὸς τὰ ἔξω : Σοφ.ΟΚ 30 **ἦ δεῦρο προστείχοντα κἀξορμώμενον** ‖ παθ. ἐπὶ βέλους, ῥίπτομαι, ἐκτινάσσομαι : Εὐρ.Ὀρ.1240 **γλυφίδες τόξων ἐξορμώμεναι** 4) ἀμτβ. ἐκκινῶ, ξεκινῶ : Ξεν.Ἀν.5,7,17 **ταῦτα δ' ἦν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ᾗ ἡμεῖς δεῦρο ἐξορμῶμεν πεζῇ** ‖ ὁμ. μετὰ γεν. : Εὐρ. Τρῳ.1131 **ἡνίκ' ἐξώρμα χθονὸς πάτραν τ' ἀναστένουσα** ‖ ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Ἡρ.9,51 **ὡς ἂν μὴ ἰδοίατο οἱ Πέρσαι ἐξορμεομένους** 5) ἀμτβ. ἐξέρχομαι ἐν τάχει, εἰδ. ἐπὶ πλοίου, ἐκπλέω : Ὀδ.Μ 221 **μή σε λάθῃσιν κεῖσ' ἐξορμήσασα καὶ ἐς κακὸν ἄμμε βάλῃσθα** ‖ νεώτ. κ. δημ. ἐξέρχομαι μεθ' ὁρμῆς ἐναντίον τινός, ἐφορμῶ 6) μτφ. ἀναφαίνομαι αἰφνιδίως, ἐκσπῶ, ξεσπῶ ξαφνικά : Σοφ.Τρ.1089 **ἤνθηκεν, ἐξώρμηκεν** (ἡ νόσος) ῥηματ. π. ἐξόρμησις, ἐξορμητικός.

ἐξορμῶ-έω (ὅρμος) κεῖμαι, ἢ προεκπλέω ἔξω τοῦ ὅρμου ἢ τοῦ λιμένος : Λυκοῦργ.17 **νεὼς ἤδη περὶ τὴν ἀκτὴν ἐξορμούσης** 2) κτ. ἐπέκτ. ἀναχωρῶ, φεύγω : Αἰσχίν.3,209 **οὐκ οἰκεῖς.. ἐν Πειραιεῖ, ἀλλ' ἐξορμεῖς ἐκ τῆς πόλεως** ‖ μτφ. **ἐξορμῶ ἐκ τοῦ νοῦ** χάνω τὰ μυαλά μου : Παυσ.3,4,1 Κλεομένης **δέ, ἐξώρμει τὰ πολλὰ ἐκ τοῦ νοῦ.**

ἐξορνοῦμαι-έομαι μσν. μεταμορφοῦμαι εἰς ὄρνεον : Νικήτ.Εὐγ.2,328.

ἐξόρνυμι μτγν. ἐν τῷ μέσ. ἐξορμῶ, σηκώνομαι μὲ ὁρμήν : Ἀπολλ.Ρ 1,306.

ἐξοροθύνω διεγείρω, ἐξεγείρω· Ἡσ. «ἐξοροθύνει, παρορμᾷ» : Κύπρ. ἐν Ἀθήν.8,334D **ἰχθύϊ εἰδομένη πόντον πολὺν ἐξορόθυνεν,** Κόϊντ.2,431.

ἔξορος-ον μτγν. κ. ἐξόριος βλ.λ. : Πολυδ.6,48.

ἐξορούω π.Ὁμ. ἐν τμήσει, ἐξορμῶ, ἐκπηδῶ : Ἰλ. Γ 325 **Πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλῆρος ὄρουσεν.**

ἐξορρίζω δ. γρ. τοῦ ἐξορίζω βλ.λ.2).

ἐξορῶ-όω μτγν., δ.γρ. **ἐξορρῶ** μεταβάλλω τι εἰς ὀρόν, παθ. : Κλήμ.Ἀλ.Παιδ.1,128 **ἐξορροῦται ὑπὸ τοῦ οἴνου τὸ γάλα.**

ἐξορυγμὸς (ὁ) μτγν. ἡ ἐξόρυξις **βλ.λ.** : Γελάσιος 1245C.

ἐξορύζω Ἐπιγρ. δ.γρ. τοῦ ἐξορίζω βλ.λ.

ἐξορυκτὴρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. ὄργανον δι' οὗ ἐκτελοῦνται ἐξορύξεις.

ἐξόρυξις-εως (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ., δημ. -η ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξορύσσω βλ.λ. : Ἀθανάσ.2,1304Δ, Εὐστ.Ἰλ.1353D, - **ἐξόρυξις μεταλλεύματος - ἀνθράκων - σμύριδος - τοῦ ὀφθαλμοῦ.**

ἐξορύσσω κ. μσν. κ. νεώτ., ἀττ. **ἐξορύττω,** ὀρύσσων ἐξάγω, ἐκβάλλω, παθ. : Ἡρ.7,23 **ἕτεροι δὲ παρεδίδοσαν τὸν ἀεὶ ἐξορυσσόμενον χοῦν ἄλλοισι,** Πάπ. **τοῦ χοὸς τοῦ ἐξορυσσομένου τὸ ἥμισυ** ‖ ὁμ. παθ. ἀνασκάπτομαι, ἀνορύσσομαι : Ἀριστλ.Θαυμ.833b,4 **ἐν τοῖς ἐξορυσσομένοις τόποις** ‖ κ. μτφ. φέρω εἰς φῶς, ἀποκαλύπτω : Φίλ.1,72 **τὸν ἐξορύσσοντα λόγον τὰ κεκρυμμένα τῶν πραγμάτων** 2) ἀναφορ. πρὸς νεκρούς, ἐκθάπτω, ξεθάβω : Ἡρ.1,64 **ἐξορύξας τοὺς νεκροὺς μετεφόρεε ἐς ἄλλον χῶρον τῆς Δήλου** 3) ἀναφορ. πρὸς φυτά, ἐκριζῶ δι' ἐκσκαφῆς, ἀποσπῶ, ξεχώνω : Ἀριστφ.Ἀχ.763 **πάσσακι τὰς ἄγλιθας ἐξορύσσετε,** Λυσ.7,26 **τὴν δὲ μορίαν.. ἐξορύξαντα** κ. παθ. : Ξεν.Οἰκ.19,4 **ἐξορύττοιτο ἂν σκαπτόμενα, ἔφην ἐγώ, τὰ φυτά** 4) ἀναφορ. πρὸς ὀφθαλμόν, ἐκβάλλω ἐκ τῆς κόγχης, ἀφαιρῶ τὸν βολβόν : Ἡρ.8,116 **ἐξώρυξε αὐτῶν ὁ πατὴρ τοὺς ὀφθαλμούς** κ. παθ. : Μηναῖ. 1,5 Συναξ. **εἶτα τὸν ὀφθαλμὸν ἐξορύττεται** 5) μέσ. κατασκευάζω δι' ἐκσκαφῆς : Διον.Ἀλ. Ῥωμ.9,55 **χάρακας ἐξωρύξαντο** (οἱ ἡγεμόνες) ῥηματ.π. ἐξόρυξις, ἐξορυγμός.

ἐξορφανίζω μσν. καθιστῶ τινα ἐντελῶς ὀρφανόν, ἀπορφανίζω : Στέφ.Χρυσοπ.π.Κουμαν.Ἀθησ. ἐν λ.

ἐξορχοῦμαι-έομαι κ. μσν. ἀποθ. ὀρχοῦμαι ἀπερχόμενος : Δημ.614 **αὐταῖς πέδαις ἐξορχησάμενος** 2) μετὰ συστοίχ. αἰτ. ὀρχοῦμαι, χορεύω μέχρι τέλους : Φιλόστρ.Εἰκ.2,12 ὁ **δὲ Πὰν ἐξορχεῖται ῥυθμόν τινα** ‖ ὁμ. ἀπολ. : Μηναῖ.8,29 Θεοτοκ. 3) μετ' αἰτ. πράγμ. παριστῶ τι διὰ τῆς ὀρχήσεως, μετὰ χλευασμοῦ ἀποκαλύπτω : Λουκ. Ὀρχ.15 **τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοὶ** (ὑπαινιττόμενοι τοὺς ἐν τῇ μυήσει συνήθεις χορούς), Συνέσ.Ἐπιστ.137 4) μτφ. μετ' αἰτ. προσ. ἢ πράγμ., μυκτηρίζω, ἐμπαίζω· Ἡσ. «ἐξορχήσομαι, χλευάσω, ὑβρίσω» : Πλούτ.Ἀρτοξ.22 **ἐξορχησάμενος ἐν Πέρσαις τὸν Λεωνίδαν** 5) ὁμ. μτφ. ἀπόλλυμι, χάνω : Αἰλ.Ζ 16,23 **τὸν πόλεμον ἐξωρχήσαντο.**

ἐξορῶ-άω (ὁρῶ), ἀόρ. β' **ἐξεῖδον** βλέπω μακράν : Ἰλ.Υ 342 **ὁ δ' ἔπειτα μέγ' ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν·** ‖ παθ. φαίνομαι μακρόθεν : Εὐρ.Ἡρακλ. 675 **ἐξορᾶσθαι τὸν στρατηγὸν ἐμφανῶς·** **2**) βλέπω ἀκριβῶς, παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς : Κόϊντ. 8,447· ‖ ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Σοφ.Φιλ.851 **κεῖνά μοι . . ἐξιδοῦ ὅπᾳ πράξεις·** **3**) ὁμοιάζω πρός, φαίνομαι ὤν : Ἱππ.Νούσ.2,68 **ἐξορᾷ ὡς ἀγχόμενος.**

ἔξος ἐπίρρ. Ἐπιγρ. δωρ. τ. τοῦ ἔξω βλ.λ.

ἐξόσδω δωρ. ἀντὶ ἐξόζω βλ.λ. : Θεόκρ.20,10.

ἐξοσιῶ-όω μτγν. κ. μσν. καθιερῶ, καθοσιῶ, ἀφιερώνω : Πλούτ.Κάμ.20· κ. μέσ. : αὐτ.Ἄρατ.53 **δείγματα μικρὰ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐξοσιούμενοι διαφυλάττουσιν·** **2**) μέσ. ἀπ' ἐμαυτοῦ ἀποτρέπω κατάραν ἢ κακὸν δι' ἁγνισμοῦ : Διόδ.Σ 15,9, Πλούτ.Ἠθ.586F **ἐπισχεῖν χρόνον οὐχὶ πολύν, ἀλλ' ὅσον ἐξοσιώσασθαι τὰ θεῖα·** **4**) Ἡσ. « ἐξοσιοῦν, δικοιοῦν»· ρηματ. π. μσν. ἐξοσίωσις.

ἐξοσίωσις-εως (ἡ) μσν. ἁγνισμός· ‖ εὐσέβεια : Παχυμ.Γ 428Α.

ἐξοστεΐζω μτγν. κ. νεώτ., μτχ. παθ. παρακ. **ἐξωστεϊσμένος** ἀφαιρῶ τὰ ὀστᾶ ἀπὸ τῆς σαρκός, καταβιβρώσκω, ξεκοκκαλιάζω : Ὡραπ.Ἱερογλ.2,38 **λέοντα ἐξοστεΐζοντα τοὺς ἰδίους σκύμνους** (διόρθ. τοῦ ἐκστοΐζοντα)· κ. παθ. : Σουΐδ. ἐν λ. ἔξαρθρος «ἐκμελής, ἐξωστεϊσμένος»· **2**) συνεκδ. ἐπὶ καρπῶν, ἀφαιρῶ τὸν πυρῆνα, ξεκουκκουτσιάζω, παθ. : Διοσκ.5,86 **μῆλα, κυδώνια κατατετμημένα καὶ ἐξωστεϊσμένα.**

ἐξοστοῦμαι-όομαι μέσ. νεώτ. ἀμτβ. πάσχω ἢ ἐμφανίζω ἐξόστωσιν.

ἐξοστρακίζω κ. μσν. κ. νεώτ. ἐξορίζω τινὰ δι' ὀστρακισμοῦ : Λυσ.14,39 **δὶς ἀμφοτέρους ἐξωστράκισαν,** Πλάτ.Γοργ.516D **οὐκ ἐξωστράκισαν αὐτὸν** (τὸν Κίμωνα)· κ. παθ. : Ἡρ.8,79 **ἐξ Αἰγίνης διέβη . . ἐξωστρακισμένος δὲ ὑπὸ τοῦ δήμου·** ‖ μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἐξορίζω, ἀποδιώκω, ἐκτοπίζω, ἀπομακρύνω, παθ. : Λουκ.Θυσ.4 **κἀξοστρακισθεὶς διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ οὐρανοῦ·** ‖ ὁμ παθ. μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τεθραυσμένων ἀγγείων καὶ ὀστράκων : Ἀριστφ.ἀπ.593 **ἀμφορεὺς ἐξοστρακισθείς·** **2**) μτφ. ἀποβάλλω τι, ἀπομακρύνω, εξοβελίζω· κ. παθ. : Δημάδ.53 **ἐξωστράκισται πᾶν τὸ χρήσιμον ἐκ τῶν πραγμάτων·** ‖ ὁμ. ἐπὶ νόσου : Τζέτζ.Χιλ.2,924 **τὴν νόσον ἐξωστράκισαν μακρὰν Ἀντιοχέων·** ρηματ.π. ἐξοστρακισμός.

ἐξοστρακισμός (ὁ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἐξορία δι' ὀστρακισμοῦ : Διόδ.Σ 19,1 **τὸν λεγόμενον παρ' αὐτοῖς ἐξοστρακισμὸν νομοθετήσαντες,** Πλούτ. Θεμ.22· **2**) ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ σχηματισμὸς ἐξωτερικοῦ ὀστρακίνου φλοιοῦ : Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.17 (παρεμβολή) **τὰ δὲ ὄρη** (γέγονε) **κατὰ ἐξοστρακισμὸν τῆς γῆς,** Ἰω.Διάκ.457.

ἐξόστωσις-εως (ἡ) (ὀστέον) κ. νεώτ. ἰατρ. νοσηρὰ ἐξόγκωσις τῶν ὀστῶν, ἰδ ἐπὶ τῶν κροτάφων: Γαλ.Φυσ.Δυν.356,54· **2**) νεώτ. βοταν. ξυλώδης ἐξόγκωσις ἐπὶ τῶν κλάδων γηραιῶν δένδρων.

ἐξότε ἐπίρρ. κ. σύνδ. χρον. (ἐξ ὅτε), ἀφ' οὗ χρόνου, ἀφ' ὅτου : Ἀριστφ.Ὄρν 334 **ὅπερ ἐξότ' ἐγένετο,** Καλλ.Ἀπόλλ.48 **Νόμιον κικλήσκομεν . . ἐξότ' ἐπ' Ἀμφρυσῷ . . ἔτρεφεν ἵππους.**

ἐξότολον Ἡσ. « φανερόν ».

ἐξότου ἐπίρρ. κ. σύνδ. χρον. κ. νεώτ., δ.γρ. **ἐξ ὅτου** ἀφ' ὅτου χρόνου, ἀφ' ὅτου, ἀπὸ ὅταν : Ξεν. ΚΠ 8,2,15 **ἐξ ὅτου ἐν τῇ ἀρχῇ εἰμι.**

ἐξοτρύνω παροτρύνω, παρορμῶ, παρακινῶ : Αἰσχ.Ἑπτ.692 **ἵμερος ἐξοτρύνει πικρόκαρπος ἀνδροκτασίαν τελεῖν αἵματος οὐ θεμιστοῦ·** κ.παθ. : Φίλ 2,564· ‖ ὁμ. **ἐ- τινὰ ἐπί τι** : Θουκ.1,84 **τῶν τε ξὺν ἐπαίνῳ ἐξοτρυνόντων ἡμᾶς ἐπὶ τὰ δεινά,** Πολυδ 5,85 **ἢ καὶ . . τὸν σοφὸν ἐπὶ τὸν γάμον ἐξοτρύνουσα φύσις·** ‖ ὁμ. ἀπολ. : Θουκ.1,90.

ἐξουβεραντία (ἡ) πάπ. (λατ.) περίσσεια, δαψίλεια, πλησμονή, ἀφθονία.

ἐξουδένημα-ατος (τὸ) νεώτ. δ. τ. τοῦ ἐξουδένωμα βλ.λ.

ἐξουδενητής (ὁ) γλωσσ. δ. τ. τοῦ ἐξουδενωτής.

ἐξουδενίζω μτγν. κ. νεώτ. δ. τ. τοῦ ἐξουδενῶ βλ.λ. : Πλούτ.Ἠθ.308E· ρηματ. π. ἐξουδενισμός.

ἐξουδενισμός (ὁ) μτγν. ἡ περιφρόνησις, καταφρόνησις : Ἀκύλ.ΠΔ Ψαλμ.122,4.

ἐξουδενῶ-έω (1) μτγν. δ. τ. τοῦ ἐξουδενῶ-όω βλ.λ. : ΠΔ Βασ.4,19,21, Ἀκύλ.ΠΔ Παροιμ.11,12· ρηματ. π. ἐξουδένημα, ἐξουδένησις, ἐξουδενητής.

ἐξουδενῶ-όω (2) μτγν. κ. νεώτ. θεωρῶ μηδέν, περιφρονῶ, ἐξευτελίζω : ΠΔ Βασ.1,15,23 **ἐξουδένωσας τὸ ῥῆμα κυρίου καὶ ἐξουδενώσει σε κύριος μὴ εἶναι βασιλέα ἐπὶ Ἰσραήλ·** κ. παθ. : ΚΔ Μᾶρκ.9,12 **ἵνα πολλὰ πάθῃ καὶ ἐξουδενωθῇ** (δ. γρ. ἐξουδενηθῇ)· ρηματ. π. ἐξουδένωμα, ἐξουδένωσις, ἐξουδενωτής.

ἐξουδένωμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. περιφρόνησις, καταφρόνησις, ἐξευτελισμός· Ἡσ. « προπηλακισμός, ἐξουδένωμα » : ΠΔ Ψαλμ.89,5, Γρηγ. Ναζ.2,50C (δ. γρ. ἐξουδένημα).

ἐξουδένωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἐξουδένωμα βλ.λ. : ΠΔ Ψαλμ.30,19 **τὰ λαλοῦντα.. ἐν .. ἐξουδενώσει,** Πάπ. **τὰ ἐξουδενώσεως εἴδωλα.**

ἐξουδενωτής (ὁ) μτγν. ὁ ἐξουδενῶν, περιφρονῶν, καταφρονῶν, ἄ. ἐξουδενητής : Φιλόδ Κοκ.24,2.

ἐξουδετερῶ-όω νεώτ., δημ. **ἐξουδετερώνω,** καθιστῶ τι οὐδέτερον, ἀβλαβές, ἐκμηδενίζω : **τὸ ἀντίδοτον ἐξουδετέρωσε τὴν ἐνέργειαν τοῦ δηλητηρίου·** κ. παθ. : **ἐξουδετερώθη ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἐχθροῦ·** **2**) μεταβάλλω ὄξινον ἢ ἀλκαλικὴν οὐσίαν εἰς οὐδετέρον· ρηματ. π. ἐξουδετέρωσις, -ωτικός.

ἐξουδετέρωσις-εως (ἡ) νεωτ., δημ. **-η** ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξουδετερῶ βλ.λ. : **ἐξουδετέρωσις κρούσεως - θερμότητος.**

ἔξουθα Ἡσ. διαλεκτ. τ. τοῦ **ἔξωθεν.**

ἐξουθένημα-ατος (τὸ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἀντικείμενον περιφρονήσεως, ὅ. ἐξουθένωμα : ΠΔ Ψαλμ.21,7 **ἐγὼ δέ εἰμι σκώληξ καὶ οὐκ ἄνθρωπος . . ἐξουθένημα λαοῦ,** Μηναῖ.3,16 Συναξ. **σκώληκα καὶ παντὸς ἐξουθένημα ἑαυτὸν ἀπεκάλει.**

ἐξουθένησις-εως (ἡ) σχόλ. κ. μσν. ἡ περιφρόνησις, καταφρόνησις, ἐξευτελισμός, ἄ. ἐξουθένωσις : Σχόλ.Ἀριστφ.Εἰρ.213, Μηναῖ.3,17 Ὠδ 7.

ἐξουθενητικός-ή-όν μτγν. ὁ περιφρονῶν, καταφρονῶν, ἐξευτελίζων : Διογ.Λ 7,119.

ἐξουθενία (ἡ) γλωσσ. περιφρόνησις, καταφρόνησις, ἐξουθένωσις.

ἐξουθενίζω μτγν. κ. νεῶτ. ἐξουθενῶ βλ.λ. : Ἰώσ.ΑΙ 19,5,3, Σχόλ.Ἀριστφ.Ἀχ.443· ρηματ. π. ἐξουθενισμός.

ἐξουθενισμός (ὁ) γλωσσ. ἐξουδενισμὸς βλ.λ.

ἐξουθενῶ-έω (1) μτγν. κ. μσν. περιφρονῶ, καταφρονῶ, ἐξευτελίζω : ΠΔ Σοφ.Σολ.4,18 **ὄψονται καὶ ἐξουθενήσουσιν, αὐτοὺς δὲ ὁ κύριος ἐκγελάσεται,** ΚΔ Λουκ.18,9· κ. παθ. : αὐτ.Πράξ.4,11 **οὗτός ἐστιν ὁ λίθος ὁ ἐξουθενηθεὶς ὑφ' ὑμῶν τῶν οἰκοδομούντων·** ρηματ. π. ἐξουθένημα, ἐξουθένησις, ἐξουθενητικός.

ἐξουθενῶ-όω (2) μτγν., μσν. κ. νεώτ., δημ. **ἐξουθενώνω,** κ. νεῶτ. δ. τ. τοῦ ἐξουθενῶ-έω (1) βλ.λ. : ΚΔ Λουκ.23,11 (δ. γρ. ἐξουθενήσας), Κλήμ.Ἀλ. Παιδ.3,308· κ. παθ. : Μηναῖ.1,10 Θεοτοκ. **τῇ μεγαλαυχίᾳ τῆς αὐτοῦ δικαίως ἐξουθένωται,** Μιχ.Ἀτταλ.ἐν Σάθ.1,7 **ἀλλ' ἐν τοῖς παντελέσι καὶ ἐξουθενωμένοις μάλιστα εὐδοκεῖν·** ρηματ. π. ἐξουθένωμα, ἐξουθένωσις.

ἐξουθένωμα-ατος (τὸ) μσν. κ. νεώτ. ἐξουθένημα βλ.λ. : Κ Πορφ.Θεμ.17,12Α (δ.γρ. ἐξουθένημα).

ἐξουθένωσις-εως (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἐξου-

θένησις βλ.λ. : Φιλόδ.Παρρ.2,635 | δ. γρ. ἐξουθένησις |. Εὐστ.Πον.89,56.

ἐξουκόντιοι |οἱ| μτγν. ἐκκλ. ὀπαδοὶ τοῦ αἱρετικοῦ Ἀετίου, δεχόμενοι τὸν υἱὸν δημιουργηθέντα ἐξ οὐκ ὄντων, ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα, ὅ. Ἀετιανοί κ. Ἀνόμοιοι βλ.λ. 2| : Ἀθανάσ.Ι,748.

ἐξούλη |ἡ| | ἐξείλλω | ἔξωσις, συνήθ. κατὰ γεν. ἐν φρ. **ἐξούλης δίκη** ἢ ἁπλ. **ἐξούλης**, δίκη ἐξώσεως π. Ἀττ., ἡ π. Ρωμ. actio unde vi, ἐγειρομένη ὑπὲρ ἀποδόσεως τῷ ἐναγομένῳ τῶν ἐπιδικασθέντων ἢ κατασχεθέντων πραγμάτων ἢ ἐξ ὧν παρανόμως ἐξεώσθη : Δημ.863 **διόπερ ἐξούλης αὐτῷ δικάζεται ὁ Δημοσθένης**, αὐτ.540, Ἀριστείδ.Λόγ.Ι,103˙ || κ. κτ.αἰτ. : Δημ.528 **ἐποίησ' ὁ νόμος τὴν ἐξούλην ἰδίαν˙** || ὁμ. κτ. αἰτ. · πληθ. : Ἀνδοκ.Ι,73 **οἱ μὲν ἀργύριον ὀφείλοντες τῷ δημοσίῳ . . ἐξούλας ἢ γραφὰς ἢ ἐπιβολὰς ὦφλον.**

ἐξουραγία |ἡ| μτγν. ἡ οὐραγία βλ.λ. : Διόδ.Σ 14,80.

ἐξούρησις-εως |ἡ| μτγν. κ. νεώτ. ἡ μετὰ τῶν οὔρων ἀποβολή : Ἀέτ.π.Φωτ.179Β **ἐξούρησις αἵματος.**

ἐξουριάζω μσν. ἐπὶ πλοίων, δέχομαι πλησίστιος τὸν ἐκ τῆς ξηρᾶς πνέοντα ἄνεμον : Παχυμ.Γ 5,21.

ἐξουρικός-ή-όν μτγν. ἐπὶ γάλακτος, οὗ ἀφῃρέθη ὁ ὀρός : ΨΔημόκρ.Ἀλκίφρ.54Β.

ἐξουρισμός |ὁ| μτγν. τὸ ἐξουρεῖν **βλ.λ. τι, ἡ** ἐξούρησις βλ.λ. : Διασκ.2,109.

ἔξουρος-ον | οὐρά | ὁ καταλήγων εἰς σχῆμα οὐρᾶς, ὀξύς, κωνικός : Ἱππ.Γυναικ.2,133 **ἔξουρα τὰ πρόσθετα˙** **2)** ὁ συνεσταλμένος, ζαρωμένος : αὐτ.148 **ἢν ἔξουρα ᾖ τὰ αἰδοῖα** | δ. γρ. |.

ἐξουρῶ-έω ἀποβάλλω τι μετὰ τῶν οὔρων : Ἀριστλ.ΖΙ 577a,22 **ἐξουρεῖ δὲ** | ἡ ὄνος |, **ὅταν ὀχευθῇ, τὴν γονήν, ἐὰν μὴ κωλύηται˙** κ. παθ. : Διοσκ.Εὐπ. 2,118 **ἡ κοιλία . . λίθους ἐξουρεῖσθαι ποιεῖν ἱστορεῖται˙** **2)** ἀπολ. οὐρῶ, κατουρῶ : Αἰλ.ΖΙ 11,18 **ἐξουρεῖν ἀθρόως,** Σωζόμ.7,20˙ ρηματ.π. ἐξούρησις.

ἐξουσία |ἡ| |ἔξεστι| κ.μσν., νεώτ. κ.δημ.˙ ἡ κυριαρχικὴ δύναμις, τὸ δικαίωμα ἢ ἡ ἄδεια τοῦ πράττειν τι : Σοφ.ἀπ.109 **χαίρειν καὶ νοσεῖν ἐξουσία πάρεστι,** Ἀντιφ.Ι,6 **ἐν οἷς μὲν γὰρ αὐτῷ ἐξουσία ἦν σαφῶς εἰδέναι,** Πλάτ.Κρίτ.51D˙ || μετὰ γεν. ἀντικ. : Πλάτ.Γοργ.461Ε **οὗ τῆς Ἑλλάδος πλείστη ἐστὶν ἐξουσία τοῦ λέγειν˙** || ὁμ. ἐ- περί τινος : Πλάτ.Νόμ.936Α **ἐξουσίαν εἶναι περὶ τοῦ ποιεῖν εἰς ἀλλήλους˙** || κ. ἀπολ. : Εὐρ.ἀπ.778 **ὅστις πατὴρ ὢν παισὶ . . παραδίδωσ' ἐξουσίαν˙** **2)** ἐπὶ κακῆς σημ. κατάχρησις ἐξουσίας, ἀλαζονεία, θρασύτης : Δημ.559 **τὸ γὰρ ἐπ' ἐξουσίας καὶ πλούτου πονηρὸν εἶναι˙** **3)** ἀναφορ. πρὸς ποιητάς, ποιητικὴ ἄδεια : Στράβ.Ι,2,17 **μεταβολὰς αἰτιᾶσθαι δεῖν ἢ ἄγνοιαν ἢ καὶ ποιητικὴν ἐξουσίαν˙** **4)** ἀξίωμα, ἀρχή : Πλάτ.Ἀλκ.Ι,135Β **πάσαις ἀρχαῖς καὶ ἐξουσίαις,** Ἀριστλ.Ρητ.1384a,Ι **οἱ ἐν ἐξουσίᾳ μᾶλλον ὄντες˙** || εἰδ. μετὰ γεν. ἡ ἐπιθέτου δηλοῦντος τὴν φύσιν τῆς ἐξουσίας, τοῦ πεδίου, ἐφ' οὗ ἀσκεῖται αὕτη : Διόδ.Σ 14,113 **τῶν τὴν ὑπατικὴν ἐξουσίαν ἐχόντων,** Ἡρωδιαν.Ι,12 **τὴν τοῦ θαλάμου ἐξουσίαν˙** || μσν. κ. ἐμπροθ. : Ἐρωφ.Ι,206 **κι ἡ ἐξουσία μοῦ ἐδόθη 'ς φουσσάτο˙** **5)** κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀνωτέρα ἐν τῇ πολιτείᾳ ἐκτελεστικὴ ἀρχή, ἡ κυβέρνησις : Διον.Ἁλ.Ρωμ. 11,32 **οἱ ῥαβδοῦχοι κελευσθέντες ὑπὸ τῆς ἐξουσίας, - ἔκαμε τὸ κίνημα πρὸς κατάληψιν τῆς ἐξουσίας˙** || κ. πληθ. αἱ ἀρχαί : Πλούτ.Φίλ.17 **οὕτως εἶχέ τι πρὸς τὰς ἐξουσίας** ὑπὸ φρονήματος **δύσερι καὶ φιλόνεικον,** ΚΔΛουκ.12,11, Εὐσ.199,30 **ὑπὸ τῶν . . τῆς πόλεως ἐξουσιῶν˙** || εἰδ. νεώτ. κ. δημ. τὰ ἐκτελεστικὰ ὄργανα, οἱ ἀστυνομικοί : ΜΜ **ἡ ἐξουσία τοῦ μιλᾷ** : | **στὸν τόπο, Δημαρόγγονα˙** **6)** ἀφθονία, δαψίλεια μέσων : Θουκ.6,31 **ἐς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας ἐπίδειξιν μᾶλλον εἰκασθῆναι τῆς δυνάμεως καὶ ἐξουσίας,** Πλάτ.Νόμ. 828D **τῶν ἀναγκαίων ἐξουσίας˙** || δθ. μσν. κ. ἁπλῶς δαψίλεια : Πρόδρ.2,584 **καὶ καθεξῆς τοὺς ἅπαντας μετ' ἐξουσίας δίδει˙** || ὑπερβολικὸς πλοῦτος, ἀντίθ. οὐσία : Κωμ.Ἀδέσπ.25a,5D˙ **7)** ἐπιδεικτικὴ ἐμφάνισις : Πλούτ.Αἰμ.34 **ἀνὴρ καὶ δίχα τοσαύτης ἐξουσίας ἀξιοθέατος.**

ἐξουσιάζω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἀμτβ. ἀσκῶ ἐξουσίαν, εἶμαι ἐξουσιαστής, κυβερνῶ˙ Ἡσ. « αὐθεντεῖν˙ ἐξουσιάζειν » : ΠΔ'Ἐκκλ.8,4 **καθὼς βασιλεὺς ἐξουσιάζων, καὶ τίς ἐρεῖ αὐτῷ, τί ποιεῖς˙** || μετ' ἀπαρφ. ἔχω δύναμιν νὰ πράξω τι : Φιλόδ. Ρητ.Ι,6S˙ **2)** μετὰ γεν. ἔχω ἐξουσίαν ἐπί τινος : Ἐπιγρ. ἐξ- **τοῦ μνήματος,** ΚΔΛουκ.12,25 **οἱ ἐξουσιάζοντες αὐτῶν εὐεργέται καλοῦνται,** Πάπ. **ἐξουσιάζειν τῶν ἑαυτῆς ἐδνων˙** κ. παθ. : ΚΔ Κορινθ.Ι,7,4 **ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσομαι ὑπό τινος˙** || μσν. σπαν. κ. μετ' αἰτ. : Ἀχμ.Ὀνειροκρ. 31,26 **εἰ μὲν ἐστιν ὑπεξούσιος, ἀπολέσει τὸν ἐξουσιάζοντα αὐτόν˙** || ὁμ. μετὰ γεν. διαθέτω κατὰ βούλησιν : ΚΔΚορινθ.Ι,7,4 **ἡ γυνὴ τοῦ ἰδίου σώματος οὐκ ἐξουσιάζει˙** || νεώτ. κ. δημ. κ. μετ' αἰτ. **καθένας ἐξουσιάζει τὰ βιβλία του˙** φρ. **δὲν ἐξουσιάζεις τὸν ἑαυτόν σου** | δὲν εἶσαι αὐτεξούσιος, διατελεῖς ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν, τὴν κηδεμονίαν ἄλλου |˙ || ὁμ. κ. μέσ. ἐ- **ἐπί τινα** : ΠΔΝε.5,15 **οἱ ἐκτεταγμένοι αὐτῶν ἐξουσιάζονται ἐπὶ τὸν λαόν˙** || ὁμ. ἐξ- **ἔν τινι** : αὐτ.Ἐκκλ.8,9 **τὰ ὅσα ἐξουσιάσατο δ' ἄνθρωπος ἐν ἀνθρώπῳ τοῦ κακῶσαι αὐτόν˙** **3)** παρέχω, δίδω ἐξουσίαν, ἄδειαν, ἐπιτρέπω : ΠΔ'Ἐκκλ.5,18 **καὶ ἐξουσίασεν αὐτῷ φαγεῖν ἀπ' αὐτοῦ˙** ρηματ. π. ἐξουσιαστής.

ἐξουσιάρχης |ὁ| μσν. ὁ ἐξουσιαστής, ὁ ἄρχων : Κ Πορφ.Ἐκθ.679,4.

ἐξουσιαρχία |ἡ| μτγν., μσν. τὸ ἐξουσιαστικῶς ἄρχειν, ἡ ἐξουσία : Διον.Ἀρεοπ.8,Ι,74Α.

ἐξουσίαρχος (ὁ) μσν. ὁ ἐξουσιάρχης βλ.λ. : Ἀνδρ.Κρ.23, Ἀχμ.Ὀνειροκρ.25,8.

ἐξουσιαστής |ὁ| μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ., θηλ. ἐξουσιάστρια, ὁ ἐξουσιάζων, **ὁ ἔχων** ἐξουσίαν ἐπί τινος, ὁ ἄρχων : ΠΔ'Ἡσ.9,6 **ἄγγελος, . . ἐξουσιαστής, ἄρχων εἰρήνης,** Ἀχμ.Ὀνειροκρ.269,249 **ἐν πολέμῳ ἐξουσιαστὴν ἐχθρὸν αὐτοῦ κτενεῖ,** Καρκθ. Ζητ.39 **ἐκηρύχθηκαν ἐξουσιαστὲς καὶ προστάτες τους ὅλοι,** Πασπάτ. Χιακ. Γλωσσ. ἐν λ. ἐξουσιάστρια **ἐξουσιάστρια εἰς τὸ ζάπτι της.**

ἐξουσιαστικός-ή-όν μτγν., μσν. κ. νεώτ. **ὁ ἀνήκων** ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐξουσίαν, δεσποτικός : Σύμμ.ΠΔ'Ἐκκλ.8,4 **ἐξουσιαστικὸς λόγος,** Διον.Ἀρεοπ.8,Ι,74Α **οὐ τυραννικῶς ταῖς ἐξουσιαστικαῖς δυνάμεσιν ἀποκεχρημένης˙** || γραμμ. **ῥήματα ἐξουσιαστικὰ** τὰ δηλοῦντα ἐξουσίαν, οἷον ἄρχω, βασιλεύω˙ **2)** αὐτοκυρίαρχος, αὐτοκυβέρνητος : Διογεν.Ἐπ.3,65 **ἐξουσιαστικὴ δύναμις.**

ἐξουσιαστικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ., συγκρ. -ώτερον, μετ' ἐξουσίας, δεσποτικῶς : Ἰάμβλ. Πυθ.32,217˙ || κ. συγκρ. : Πολύβ.5,26,3.

ἐξουσιοδότησις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. -η ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξουσιοδοτῶ βλ.λ. : **ἐξουσιοδότησις νομοθετική** |τὸ ὑπὸ τῆς νομοθετικῆς εἰς τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν παρεχόμενον **δικαίωμα** πρὸς ἔκδοσιν νομοθ. διαταγμάτων |.

ἐξουσιοδοτῶ-έω νεώτ. κ. δημ. δίδω, παρέχω τινὶ ἐξουσίαν, δικαίωμα πρὸς ὡρισμένην ἐνέργειαν.

ἐξουσιοκράτωρ-ορος (ὁ) **μσν.** ὁ ἐξουσιάρχης βλ.λ. : ΚΠορφ.Ἐκθ.392Α.

ἐξουσιοποιός-όν μτγν. **ὁ** παρέχων ἐξουσίαν : Διον.Ἀρεοπ.8,Ι,74Α πρὸς **τὴν ἐξ-** ἐξουσιαρχίαν.

ἐξούσιος-ον μτγν. | οὐσία |˙ ΕΜ 323,45 « ὁ ἐστερημένος τῆς οὐσίας » : Φίλ.2,528.

ἐξουσιότης-ητος |ἡ| μτγν. τὸ ἔχειν τινὰ ἐξουσίαν : Διον.Ἀρεοπ.8,Ι,74Α.

ἐξοφέλλω ἐπ. μεγεθύνω, αὐξάνω μεγάλως, ὑπερ-

βαλλόντως : Ὀδ.Ο 18 **ὁ γὰρ περιβάλλει ἅπαντας μνηστῆρας δώροισι καὶ ἐξώφελλεν ἔεδνα.**
ἐξοφθαλμία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἔντονος προεξοχὴ τῶν βολβῶν τῶν ὀφθαλμῶν ἐκ μετατοπίσεως αὐτῶν ἀπὸ τῆς θέσεώς των, ὡς σύμπτωμα νόσου.
ἐξοφθαλμιάζω πάπ. περιφρονῶν παραβλέπω τι, δὲν δίνω σημασία : **ἐξοφθαλμιάσας τοῖς ἐμοῖς καμάτοις.**
ἐξοφθαλμίζω γλωσσ. ἐν μτχ. ἀορ. **ἐξοφθαλμίσας** ἐκτυφλῶ, ἀποτυφλώνω, ἀποστραβώνω.
ἐξοφθαλμικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐξοφθαλμίαν βλ.λ.
ἐξοφθαλμισμός (ὁ) νεώτ. βοταν. ἡ ἐκ τῶν ὀπωροφόρων δένδρων ἀφαίρεσις ἀνθοφόρων ἢ ξυλοφόρων ὀφθαλμῶν πρὸς ρύθμισιν τῆς καρποφορίας καὶ βλαστήσεως αὐτῶν.
ἐξοφθάλμιστος-ον μσν. ἐπὶ φασιόλων, ὧν ὁ ὀφθαλμός,τὸ ἐπ'αὐτῶν ὡς ὄμμα μέλαν σημεῖον, ἔχει ἀφαιρεθῆ, ξεμάτιστος : Πρόδρ.2,347 φασόλιν ἐξ-.
ἐξόφθαλμος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς προέχοντας : Ξεν.Ἱππ.1,9 **καὶ μὴν τὸ ἐξόφθαλμον εἶναι ἐγρηγορὸς μᾶλλον** φαίνεται τοῦ κοιλοφθάλμου, Πλάτ.Θεαίτ 209C **καὶ τὸν σιμὸν καὶ ἐξόφθαλμον·** 2) νεώτ. ἰατρ. ἐπὶ νόσου, ὁ ἔχων ὡς σύμπτωμα τὴν ἐξοφθαλμίαν· **ἐξόφθαλμος βρογχοκήλη** (ἄ. νόσος τοῦ Βάζεδωφ)· 3) μτφ. κ. νεώτ. καταφανής, φανερός, ὀφθαλμοφανής : Πολύβ.1,10,3 **Ῥωμαῖοι .. ἠπόρησαν διὰ τὸ δοκεῖν ἐξόφθαλμον εἶναι τὴν ἀλογίαν** τῆς βοηθείας, **- ἐξόφθαλμοι ἀλήθειαι·** 4) πάπ. ὁ ἀπλήστως ἀποβλέπων εἴς τι, ἐπιθυμητικός, ἄπληστός τινος : Πάπ. **ἐξόφθαλμος ὑποθήκης καθεστηκώς.**
ἐξοφθάλμως ἐπίρρ. μτγν. καταφανῶς, ὀφθαλμοφανῶς, φανερά : Διογ.Οἰν.36.
ἐξόφλησις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. -η ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξοφλῶ, ἀπότισις χρέους, ἀπόσβεσις· || κ. μτφ. ἡ ἐκπλήρωσις ὑποχρεώσεως δι' ἀνταποδόσεως.
ἐξοφλητήριος-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐξόφλησιν, ὁ ἐξοφλητικός· || κ. δημ. τὸ οὐδ. **ἐξοφλητήριο(ν)** ὡς οὐσ. ἔγγραφον δι' οὗ βεβαιοῦται ἡ γενομένη ἐξόφλησις χρηματικῆς τινος ὑποχρεώσεως.
(ἐ)ξοφλητικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐξοφλητήριος βλ.λ. : **ἐξ- συμβόλαιον - ἀπόδειξις·** || τὸ οὐδ. **(ἐ)ξοφλητικό(ν)** ὡς οὐσ. ἐξοφλητήριον.
(ἐ)ξοφλῶ-έω νεώτ., δημ. -άω ἀποτίνω, ἀποδίδω τὸ ὀφειλόμενον ποσόν, πληρώνω χρέος : Μωραΐτ. Διηγ.13 **ἀπελπισθεὶς ὅτι θὰ ἠδύνατο πλέον νὰ τὸ ἐξοφλήσῃ** (τὸ χρέος), **- νὰ ἐξοφλήσετε τὸν λογαριασμόν σας·** || μτφ. ἐκπληρῶ ἀναληφθεῖσαν ὑποχρέωσιν, ἀνταποδίδω ὑπηρεσίαν : **ὅσα καὶ νὰ κάνω δὲν ξοφλῶ τὶς καλωσύνες του·** 2) ἀμτβ. δίδω πέρας εἰς δοσοληψίας, τελειώνω : **ἐξώφλησα μὲ τὰ χρέη μου** (ξεχρέωσα)· 3) παύω ν' ἀπασχολοῦμαι μὲ κάτι, νὰ σχετίζωμαι μὲ κάποιον : **ἐξώφλησα μὲ τὴν πολιτικήν, - ἐξώφλησα** μαζί της· || φρ. **ξοφλῶ κάτι μὲ τὸ κεφάλι μου** (πληρώνω διὰ τῆς ζωῆς μου, φονεύομαι).
ἐξοφρυοῦμαι-όομαι μτγν. τὰς ὀφρῦς ἀνατείνω, ὅθ. συνεκδ. ὑπερηφανεύομαι· Σουΐδ. «ἐξωφρυωμένοι· ἐπηρμένοι, ὑπερήφανοι» : Κύριλλ.1,672C.
ἔξοφρυς (ὁ) γλωσσ. ὁ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνων, συνεκδ. ὁ ὑπερήφανος.
ἔξοχα Ὅμ., Πίνδ. κ. δημ. τὸ οὐδ. πληθ. τοῦ ἔξοχος ὡς ἐπίρρ. κατ' ἐξοχήν, ἐξαιρετικῶς : Ἰλ.Ε 61 **ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς Ἀθήνη,** Ὀδ.Ο 70 **ὅς κ' ἔξοχα μὲν φιλέῃσιν·** 2) εἰς ἔνδειξιν ἐξαιρέτου τιμῆς, διακρίσεως ἀπὸ τῶν ἐπιλοίπων : Ὀδ.Ι 551 **ἀρνειὸν δ' ἐμοὶ οἴῳ.. δόσαν ἔξοχα·** 3) μεθ' ὑπερθ. πρὸς ἐπίτασιν αὐτοῦ : Ἰλ.Ι 638 **νῦν δέ τοι ἑπτὰ παρίσχομεν ἔξοχ' ἀρίστας,** Ὀδ. Δ 629 **ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι·** 4) μετὰ γεν. ὑπεράνω τινός, ὑπὲρ πάντα ἄλλον, ἢ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο : Ἰλ.Ξ 257 **ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων ζήτει,** Πίνδ.Π 5,26 **φιλεῖν δὲ Κάρρωτον ἔξοχ' ἑταίρων·** 5) δημ. ἐξόχως, καλά, λαμπρά, πολὺ καλά : **τοῦ μίλησε ἔξοχα, - στὸ χωριὸ περάσαμε ἔξοχα.**
ἐξοχάδες-ων (αἱ) μτγν.κ.νεώτ. ἐξωτερικαὶ αἱμορροΐδες, ζοχάδες : Παῦλ.Αἰγ.3,59 **πρὸς ἐξοχάδας δακτυλίου.**
ἐξοχετεία (ἡ) (ἐξοχετεύω) μτγν. ἡ δι' ὀχετοῦ ἀπαγωγή, ἔκχυσις τοῦ ὕδατος : Στράβ.4,6,7.
ἐξοχέτευσις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἐκροή : Παῦλ.Αἰγ. 6,79 **τὴν τοῦ περιττοῦ αἵματος ἐξοχέτευσιν.**
ἐξοχετεύω (ὀχετός), ἀπάγω δι' ὀχετοῦ, ἐκχύνω : Ἱππ.Ἀέρ.18 **ποταμοὶ .. οἱ ἐξοχετεύουσι τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν πεδίων,** Γαλ.Χρ.Μορ.10,11 **εἰς τὸ στόμα τὸ σίαλον ἐξοχετεύουσι οἱ ἀδένες·** || παθ. ἐκρέω· Ἡσ. « ἐξοχετευόμενα· ἐκρέοντα, ἢ ἐκτὸς ἔχοντα τοὺς ὑδρηγούς »· 2) μτφ. ἐκφέρω : Ἑρμ.35,2 **λόγου λόγον ἐξοχετεύων·** κ.παθ. : Ἀθανάσ.1,259B **λόγος ὑπὸ καρδίας διὰ στόματος ἐξοχετεύεται·** ρηματ. π. ἐξοχετεία, ἐξοχέτευσις.
ἐξοχή (ἡ) (ἐξέχω) κ. νεώτ. κ. δημ. πᾶν τὸ ἐξέχον, προεξοχή, ὕψωμα : ΠΔ Ἰὼβ 39,28 **καθεσθεὶς αὐλίζεται ἐπ' ἐξοχῇ πέτρας,** Σέξτ.Ἐμπ.1,120 **εἰσοχαὶ καὶ ἐξοχαί·** || ἡ ἄκρα, τὸ ἄκρον : Ἀριστλ.ΖΜ 663a,8 **ἡ τῶν κεράτων ἐξοχή,** Ἡρωδιαν.4,15,6· 2) εἰδ. ἐν τῇ ἰατρ.ὑφώματα ἐπὶ τοῦ δέρματος, ὀγκώματα, κρεατοελιές : Παῦλ.Αἰγ.206,23 **περὶ κονδυλωμάτων ἢ ἐξοχῶν·** || ἐξοχάδες βλ.λ. : Διοσκ.3,80· || νεώτ. ἀνατ. **αἱ ἐξοχαί** τὰ αἰχμηρὰ ἢ ὑποστρόγγυλα προέχοντα μέρη τῶν διαφόρων ὀργάνων τοῦ σώματος καὶ ἰδίως τῶν ὀστῶν, ἄ. ἐπάρματα ἢ ἀκρολοφίαι· 3) μτφ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐξέχοντος, ὑπεροχή : Κικ.Ἀττ.1,15,7, Λογγῖν.10,3 **ἀπεργάσασθαι τὴν ἐξοχήν·** || ἐμπρόθ. **κατ' ἐξοχὴν** ἐξόχως, πρὸ πάντων, ὑπὲρ πάντα ἄλλον : Στράβ.1,2,10 **καὶ διὰ τοῦτο κατ' ἐξοχὴν ἰδίως πόντον προσηγόρευον, - κατ' ἐξοχὴν** πατριώτης· || μτγν. **οἱ κατ' ἐξοχὴν** οἱ ἐξέχοντες, οἱ ἐπιφανεῖς, οἱ ἐπισημότατοι : ΚΔ Πράξ.25,23 **καὶ ἀνδράσι τοῖς κατ' ἐξοχὴν οὖσι τῆς πόλεως·** 4) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐκτὸς τῶν πόλεων χώρα, ἰδ. ὡς τόπος παροθερισμοῦ ἢ περιπάτου· || φρ. **κάνω ἐξοχὴ** παραθερίζω· || **παιδικαὶ ἐξοχαὶ** (θεριναὶ κατασκηνώσεις ἀπόρων παιδίων μακρὰν τῆς πόλεως).
ἐξοχία (ἡ) ἡ ἰδιότης τοῦ ἐξόχου, τοῦ ἐξέχοντος, ἡ ἐξοχότης· ΕΜ 384,28.
ἐξοχικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐξοχὴν βλ.λ. : **ἐξοχ- οἰκία - κέντρον·** 2) ὁ γινόμενος εἰς τὴν ἐξοχὴν βλ.λ.4) : **ἐξοχ- περίπατος - διασκέδασις - γλέντι.**
ἐξοχικῶς ἐπίρρ. νεώτ. ὡς ἐν ἐξοχῇ βλ.λ.4)· δημ. -ά.
ἔξοχος(-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐξέχων, ὁ προέχων : Πίνδ.Ν 4,52 **πρῶνες ἔξοχοι,** Σχόλ.Εὐρ. Ἱππ.530 **ὀξείας καὶ ἐξόχους ἔχον τὰς ἀφάς·** || ὁμ. μετὰ γεν. : Ἰλ.Γ 227 **ἔξοχος Ἀργείων κεφαλήν·** 2) μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ ἐπιφανής, ὁ διακεκριμένος, ὁ ἐπίσημος : Ἰλ.Β 188 **ὅν τινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα κιχείη, - ἔξοχος συγγραφεὺς - ἐπιστήμων·** || ὁμ. ἐπὶ ζῴων : Ἰλ.Β 48 **ἠύτε βοῦς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων ταῦρος·** || ἐπὶ πραγμάτων, ἐξαίρετος, ὑπέροχος, λαμπρός : Ἰλ.Ζ 194 **οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων,** Ὀδ.Ο 227,Πίνδ.Ν 6,54 **ἔξοχον αἶσαν, - ἔξοχ- οἰκία·** || ὁμ. μετὰ γεν. ὁ ὑπερέχων τινός, ὑπέρτερος, κ. συνήθ. μετὰ σημ. ὑπερθ. ὑπέρτατος : Ἰλ.Σ 56 **υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε, ἔξοχον ἡρώων·** || κ. μετὰ σημ. συγκρ. : Σοφ. ἀπ.518 **οὐδεὶς ἔξοχος ἄλλος ἔβλαστεν ἄλλου·** || ὁμ. μετὰ δοτ. ἀντὶ γεν. : Ἰλ.Β 483 **ἔξοχον ἡρώεσσιν,** Ὀδ.Φ 266 **αἶγας.. αἳ .. μέγ' ἔξοχοι αἰπολίοισιν·** || κ. συγκρ. : Πίνδ.Ν 3,71· κ.ὑπερθ. : αὐτ.2,18

Τιμοδημίδαι ἐξοχώτατοι προλέγονται, Αἰσχ.'Αγ.1622· **3)** 'Επιγρ., νεώτ. κ. δημ. τὸ ὑπερθ. **ἐξοχώτατος** τιμητικὸς τίτλος διακεκριμένων ἢ ἐπισήμων προσώπων : 'Επιγρ. **ἐ- ἔπαρχος**· **4)** τὸ οὐδ. πληθ. ἔξοχα ὡς ἐπίρρ. βλ.λ.

ἐξοχότης-ητος (ἡ) γλωσσ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐξόχου, ὑπεροχή : Γλωσσ.· ‖ νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσ., τὸ χαρακτηριστικὸν παντὸς διακρινομένου διά τινα ἱκανότητα : **ὁ καθηγητὴς αὐτὸς εἶναι ἐξοχότης**· **2)** μετὰ τῆς κτητ. ἀντων. ὡς τυπικὸς τίτλος τιμητικός, **ἄ.** ἐξοχώτατος : **ἡ ὑμετέρα - ἡ αὐτοῦ ἐξοχότης.**

ἐξοχυρῶ-όω μτγν. ἐπιτατ. τοῦ **ὀχυρῶ βλ.λ.** : 'Ιώσ.ΑΙ 13,5,11· κ. παθ. : Πλούτ.Κάμ.10.

ἐξόχως ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ., συγκρ. **-ώτερον** κ. ὑπερθ. **-ώτατα** κατ' ἐξοχήν, ἐξαιρέτως, ἔξοχα, πάρα πολύ : Πίνδ.Ο 9,69, Εὐρ.Βάκχ.1235 **ἀπάσας εἶπον, ἐξόχως δ' ἐμέ,** ΠΔ Μακκ.3,51· κ. συγκρ. : Σωρ.1,99· κ. ὑπερθ. : Πίνδ.Ν 4,93 **ἔλπεταί τις ἕκαστος ἐξοχώτατα φάσθαι.**

ἐξοχώτατος (ὁ) νεώτ. κ. δημ., ὑπερθ. τοῦ ἔξοχος βλ.λ.3), ὡς τιμητικὸς τίτλος· πρβλ. ἐξοχότης 2).

ἐξπεδῖτοι (οἱ) (λατ. expediti) μτγν. οἱ ἐλαφρῶς ὡπλισμένοι στρατιῶται, **εὔζωνοι,** π. ἀρχ. γυμνῖται : 'Ιω.Λυδ.Ρωμ.1,46.

ἐξπέδιτον (τὸ) (λατ. expeditus) μτγν. κ. μσν. βυζαντ. λ. στρατός, στράτευμα· Σουΐδ. « ἐξπέδιτα, τὰ στρατιωτικὰ πλήθη » : 'Ιουστιν.Νεαρ.117,11, Μαλάλ.198,22 **περσικὰ ἐξπέδιτα**· **2)** συναγωγή, συγκέντρωσις στρατοῦ : Λέων Σοφ.4,1,11· **3)** (ἐκ τοῦ λατ. expeditio), ἐκστρατεία : Πασχ.Χρον.584.

ἐξπελευστής (ὁ) μτγν. κ. μσν. δ.γρ. τοῦ ἐξπελλευτής βλ.λ. : Κῶδ.'Ιουστιν.10,19,9,1.

ἐξπελλευτής (ὁ) μτγν. κ. μσν. κ. **ἐξπηλλευτής** π. Ρωμ. κ. Βυζαντ. ἔκτακτος δημόσιος εἰσπράκτωρ : 'Ιουστιν.Νεαρ.128,6, Κύριλλ.Σκυθ.327Β.

ἔξπηχυς-εως μτγν. ἄ. ἔκπηχυς βλ.λ. : Φρύν.412.

ἐξπηχυστί ἐπίρρ. κατὰ ἓξ πήχεις : Σοφ.ἀπ.876.

ἐξπιλάτωρ-ωρος (ὁ) (λατ. expilator) μσν. συλητής, ληστής : Φωκ.Νικηφ.Νεαρ.188,11.

ἐξπιλεύω μσν. λεηλατῶ : ΚΠορφ."Εκθ.447,15.

ἔξπλικτος-ον μσν. (λατ. explicatus) ἐγρηγορώς, ἄγρυπνος : Μαυρίκ.Νεαρ.1,12, Λέων Σοφ.17,23.

ἐξπλωράτωρ-ωρος (ὁ) (λατ. explorator) μτγν. κ. μσν. κατάσκοπος : 'Ιουστ.'Απολ.1,71, 'Επιγρ. **πραιφέκτῳ ἐξπλωρατώρων Γερμανικῶν.**

ἐξποδιαῖος-α-ον 'Επιγρ. μήκους ἓξ ποδῶν.

ἔξπους-οδος-ουν ὁ ἑξάπους βλ.λ. : Πλάτ.Κωμ.242.

ἐξπρεσσιονισμός (ὁ) (γαλλ.) νεώτ. κ. δημ. ἡ τεχνοτροπία τῶν εἰκαστικῶν τεχνῶν, ἡ ἀποβλέπουσα εἰς ἔκφρασιν τοῦ ψυχικοῦ κόσμου, ἄ. **ἐκφραστικὴ τέχνη,** ἀντίθ. ἐμπρεσσιονισμός.

ἐξπρεσσιονιστής (ὁ) νεώτ. ὁ ἀκολουθῶν τὸν ἐξπρεσσιονισμὸν βλ.λ., ἰδ. ἐπὶ ζωγράφων.

ἐξπρεσσιονιστικός-ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐξπρεσσιονισμὸν βλ.λ.

ἐξς 'Επιγρ. ἕξ : 'Επιγρ.Ιων. Χίου.

ἐξσατραπεύω 'Επιγρ. σατραπεύω βλ.λ.

ἐξσφράγισμα-ατος (τὸ) 'Επιγρ.ἐκσφράγισμα βλ.λ.

ἐξτίλλιος (ὁ) μσν. (λατ. sextilis) ὁ ἕκτος μὴν, ὁ Αὔγουστος : Μαλάλ.184,21.

ἔξτρα (λατ.) νεώτ. κ. δημ. ἐπίρρ. διεθνής, πέρα τοῦ συνήθους, ἐξαιρετικῆς ποιότητος : **κρασὶ ἔξτρα**· **2)** ἐπὶ πλέον, πέρα τοῦ κεκανονισμένου.

ἐξτράνεος-α-ον (λατ.) μτγν. **ὁ** ἐξωτερικός, ὁ ἔξωθεν ἐρχόμενος : Θεόφιλ.'Αντικήν.2,19,3.

ἐξτραορδινάριος-α-ον (λατ.) μτγν., μσν. ἔκτακτος, ἐξαίρετος, δθ. κ. ὁ **ἐκλεκτός,** ἐπίλεκτος : Πολύβ.6,26,6 (δ.γρ. ἐκτραορδινάριος).

ἐξτρεμισμός (ὁ) (λατ.) νεώτ. κ. δημ. πολιτικὸν δόγμα καὶ σύστημα τῶν ἄκρων, ἐπιδιῶκον τὴν ἀπόλυτον καὶ ἀκεραίαν ἐφαρμογὴν τῶν ἀρχῶν του καὶ ἀποκροῦον πάντα συμβιβασμὸν **ἐν ταῖς** πολιτειακαῖς γνώμαις· ‖ ἡ ἀδιαλλαξία.

ἐξτρεμιστής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ὀπαδὸς τοῦ ἐξτρεμισμοῦ, ὁ δοξάζων ὅτι καὶ διὰ τῆς βίας πρέπει νὰ ἐπιδιώκηται ἡ ἄμεσος πραγμάτωσις τῶν ἐσχάτων σκοπῶν τοῦ κόμματός του· ‖ ὁ ἀδιάλλακτος.

ἐξτρεμιστικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐξτρεμισμὸν βλ.λ.

ἐξυάλωσις-εως (ἡ) νεώτ. χημ. ἡ διὰ τήξεως μετατροπὴ οὐσίας τινὸς εἰς σῶμα παρουσιάζον τὰ ἐξωτερικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ὑάλου καὶ ἰδίως τὴν διαφάνειαν.

ἐξυβρίζω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἀμτβ. γίνομαι θρασύς, αὐθάδης, ἀποθρασύνομαι : 'Ηρ.4,146 **χρόνου δὲ οὐ πολλοῦ διεξελθόντος αὐτίκα οἱ Μινύαι ἐξύβρισαν,** Θουκ.3,39 **οὐκ ἂν ἐς τόδε ἐξύβρισαν** (δὲν ἤθελον ἐξιχθῆ εἰς τοιοῦτον σημεῖον αὐθαδείας), Ξεν.ΚΠ 8,6,1· ‖ ὁμ. μετ' αἰτ. οὐδ. ἐπιθ. ἢ ἀντων. : 'Ηρ.3,126 **ἐξύβρισε παντοῖα,** Λυσ.2,9 **ἵνα μηκέτι .. πλείω περὶ τοὺς θεοὺς ἐξυβρίσωσιν,** Λουκ.Δραπ.18· **2)** κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσ., μεταχειρίζομαί τινα ὑβριστικῶς, ὑβρίζω τινὰ καθ' ὑπερβολὴν διὰ λόγων ἢ πράξεων, καθυβρίζω : 'Αντωνῖν.Λιβ.12 **ὁ δὲ καὶ τοῦτον οὐ μετρίως ἐξύβρισεν**· κ. παθ. : 'Υπερείδ.Φίλ.9 **ἡ πόλις ὑφ' ὑμῶν ἐξυβρίζετο**· ‖ παθ. ἐπὶ πραγμ. περιφρονοῦμαι, καταφρονοῦμαι : Λογγῖν.43,5· **3)** ἐπὶ σώματος, καθ' ὕβριν πράττω, ἐκτρέπομαι, ξεσπῶ : Πλάτ.Νόμ.691C· **4)** ἐπὶ φυτῶν, **εἶμαι** πλήρης ὀργασμοῦ, αὐξάνομαι ὑπερβολικά : Θεόφρ.Φ Αἰτ.2,16,8· ρηματ.π. ἐξύβρισις.

ἐξύβρισις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. **-η** ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξυβρίζω, περιφρονητικὴ ἐκδήλωσις προσβάλλουσα τὴν τιμὴν προσώπου τινός : **μήνυσις ἐπὶ ἐξυβρίσει.**

ἐξυβριστικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ γινόμενος πρὸς ἐξύβρισιν, ὁ ἐπιφέρων ὕβριν, προσβλητικός : ἐξυβρ- **ἐπιστολὴ - φράσις - δημοσίευμα**· ἐπίρρ. **-ῶς.**

ἐξυγιάζω κ. νεώτ. καθιστῶ τινα ἐντελῶς ὑγιῆ, θεραπεύω ἐντελῶς : Πολύβ.3,88· κ. παθ. : 'Ιππ.5,19.

ἐξυγιαίνω κ. νεώτ. κ. δημ. ἀμτβ. γίνομαι ἐντελῶς ὑγιής, θεραπεύομαι, γίνομαι καλά, γιαίνω : 'Ιππ.758C **διὰ τοῦτο καὶ οἱ πλεῖστοι οὐκ ἐξυγιαίνουσι ταχέως**· κ. παθ. : αὐτ.3,55 **ἔνιοι ἐξυγιαίνονται**· **2)** νεώτ. κ. δημ. ἀναφορ. πρὸς τόπον ἢ χῶρον, καθιστῶ ὑγιεινόν, ἀπαλλάσσω ἀπὸ νοσογόνους ἑστίας· **3)** ὁμ. νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἐπαναφέρω τι τὸ κακῶς ἔχον εἰς καλὴν κατάστασιν : **ἐξυγιάνθησαν τὰ οἰκονομικὰ τῆς χώρας - ἡ ἐκπαίδευσις**· ρηματ.π. ἐξυγίανσις.

ἐξυγίανσις-εως (ἡ) νεώτ. κ. **ἐξυγίασις** ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξυγιαίνω βλ.λ.2) κ.3).

ἐξυγιαντικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐξυγίανσιν· ἐπιρρ. **-ῶς.**

ἐξυγραίνω καθιστῶ τι ὑγρόν, διϋγραίνω, βρέχω, μουσκεύω : 'Αριστλ.Πρ.877a,33 **εἴσω συρρυὲν τὸ ὑγρὸν ἐξυγραίνει τὴν γλῶτταν**· κ. παθ. : αὐτ. 944a,21 **τοῦ ἀέρος ἐξυγραινομένου**· ‖ ὁμ. κ. παθ. καθίσταμαι ὑδαρής : αὐτ.Ζ1 521a,12 **ἐξυγραινομένου** (τοῦ αἵματος) **δὲ λίαν, νοσοῦσι,** Πλούτ. 'Ηθ.971Β· ‖ ὁμ. ἐπὶ ὑδαρῶν κενώσεων : 'Ιππ. Προγν 2 **τὰ τῆς κοιλίης ἐξυγρασμένα ἦν ἰσχυρῶς,** Πλούτ."Αρατ.29 **καὶ τὴν κοιλίαν ἐξυγραίνεσθαι**· ‖ ὁμ. παθ. ἐπὶ καρπῶν, γίνομαι ἔγχυλος, ζουμερός : Θεόφρ.ΦΑἰτ.6,6,4 **ἐρυθραινόμενον τὸ συκάμινον ἐξυγραίνεται**· **2)** καθιστῶ τι μαλθακόν, ἐκφυλίζω : Πλούτ.'Ηθ.136Β **ταῖς ἡδοναῖς ἐξυγραίνειν καὶ ἀνατήκειν τὰ σώματα**· **3)** παθ. στεροῦμαι ὑγρασίας, ξηραίνομαι : Θεόφρ.Λίθ.10 **οἵτινες ἐξυγρασμένοι τυγχάνουσιν.**

ἔξυγρος-ον κάθυγρος, ὑδαρής : 'Ιππ.396,14.

ἐξυγροτήρ-ῆρος (ὁ) μτγν. πιθ. ὄργανον δι' οὗ ἀνασύρονται τὰ ἐν φρέατι βεβυθισμένα : 'Ιω.Λυδ.

Ρωμ.3,58 **δίκην ἐξυγροτῆρος τὸν ἀπανταχοῦ λανθάνοντα τέως ὀβολὸν ἀνιμώμενος** (ἀμφ. ἀναγν.).
ἐξυδαρῶ-όω καθιστῶ τι ὑδαρές : 'Αέτ.4,10· κ. παθ. : 'Αριστλ. ἐν 'Αθήν.10,434F **ἐξυδαροῦσθαι .. τῶν τοιούτων τὴν γονήν·** || κ. μτφ. ἐξασθενῶ : Σιμπλ.'Επίκτ.94D **ἐξυδαροῖ τὴν τῶν γινομένων δύναμιν ἡ τοῦ ποιοῦντος ῥαθυμία.**
ἐξυδατίζω ἐξυδατῶ βλ.λ.· 'Ησ. « ἐξυδατισθέν· ὡς ὕδωρ ».
ἐξυδατῶ-όω κ υσν. κ. νεώτ. μεταβάλλω τι εἰς ὕδωρ ἢ καθιστῶ τι ὑδαρές : 'Ιππ.Συρίγγ.7 ἐ- τὸ ἁλμυρόν, Σωρ.1,93 ἐ- **τὸ γάλα·** παθ. : Κορνοῦτ. Φύσ.Θε.17, Παῦλ.Αἰγ.3,48 **τῆς σαρκὸς τοῦ σώματος οἷον ἐξυδατουμένης·** **2)** παθ. καθίσταμαι ὑδρωπικός : 'Ιππ.'Επιδ.4,49· ρηματ. π. ἐξυδάτωσις.
ἐξυδάτωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξυδατῶ βλ.λ. : 'Ωριγ.1,696A **ἐν κατακλυσμῷ καὶ ἐξυδατώσει·** **2)** κατακλυσμός : Καισάρ.1077.
ἐξυδατωτικός-ή-όν μτγν. ὁ κατάλληλος ἢ συντελῶν πρὸς ἐξυδατοῦν βλ.λ. : Σωρ.153.
ἐξυδραργυρῶ-όω μτγν. κ. νεώτ. καθαρίζω τι ἐκ τοῦ ὑδραργύρου, παθ. : Ζώσ.'Αλχ.123B· ρηματ. π. ἐξυδραργύρωσις.
ἐξυδραργύρωσις-εως (ἡ) μτγν. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξυδραργυρῶ : Ζώσ.'Αλχ. 123B.
ἐξυδρίας (ὁ) ὁ μετὰ βροχῆς πνέων ἄνεμος : 'Αριστλ.Κοσμ.394b,19 **οἱ δὲ μεθ' ὕδατος ἀθρόως ῥαγέντες** (ἄνεμοι) **ἐξυδρίαι λέγονται.**
ἐξυδρωπιῶ-άω πάσχω ὑδρωπικίαν βλ.λ. : 'Αριστλ. Ζ1 553a,16 **τῶν ὀμμάτων ἐξυδρωπιώντων.**
ἐξυθλῶ-έω μτγν. φληναφῶ, φλυαρῶ, μωρολογῶ, παθ. : Φιλόδ.Παρρ.249,15 **ὧν οὕτως ἐχόντων ἐξύθληται τὰ περὶ τῶν ἀραχνίων** (εἶναι λῆροι).
ἐξυλακτῶ-έω μτγν. μτφ. ἐπὶ προσ., φωνάζω διατόρως, φλυαρῶ μὲ ὀξεῖαν, ἐνοχλητικὴν φωνήν, γαυγίζω : Πλούτ.'Αρατ.50 **καίπερ ἐπίδοξος ὢν ὑπ' ὀργῆς καὶ πολλάκις ἐξυλακτήσας λέγοντος αὐτοῦ·** || ὁμ. ἐ- **πρός τινα** : αὐτ.'Ηθ.39C **μηδ' ἐξυλακτῇ πρὸς ἕκαστον·** || μετὰ συστ.αἰτ.: Λυκόφρ.764 **τὸν μυθοπλάστην ἐξυλακτήσει γόον.**
ἐξυλένιον (τὸ) νεώτ. χημ. περιληπτικὸν ὄνομα τῶν ἀκορέστων ἀλειφατικῶν ὑδρογονανθράκων τῆς σειρᾶς τοῦ αἰθυλενίου.
ἐξυλίζω μτγν. διυλίζω, στραγγίζω, σουρώνω, παθ. : Γαλ.10,537A **τὸ ἀθρόως δὲ ἄπεπτον ἀπενεχθὲν** (σιτίον) **ἀφυῶς ἐξυλίζεται.**
ἐξυλικαὶ ἀλκοόλαι (αἱ) νεώτ. χημ. περιληπτικὸν ὄνομα τῶν μονοσθενῶν μεθ' ἓξ ἀτόμων ἄνθρακος ἀλκοολῶν.
ἐξυλῶ-όω μσν. ὑλοτομῶ : Παχώμ.Ρουσ.270.
ἐξυμενίζω (ῡ) (ὑμήν) μτγν. ἐκβάλλω τὸν ὑμένα, τὸ δέρμα, ἐκδέρω : Διοσκ.2,87 **ἐξυμένισον καὶ τρῖβε .. ἐπιμελῶς·** κ. παθ. : αὐτ.2,86 **μετὰ τὸ ἐξυμενισθῆναι τὸ στέαρ·** ρηματ. π. ἐξυμενιστήρ.
ἐξυμενιστήρ-ῆρος (ὁ) μτγν. μαχαίριον κατάλληλον πρὸς ἐκδοράν, γδαρτομάχαιρο, ἢ χειρουργικὰς ἐγχειρήσεις : Παῦλ.Αἰγ.6,5.
ἐξύμνησις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. -η ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξυμνῶ βλ.λ., ὑπερβολικοὶ ἔπαινοι, ἐγκώμια.
ἐξυμνητικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ γινόμενος πρὸς ἐξύμνησιν· ἐπίρρ. -ῶς, δημ. -ά.
ἐξυμνῶ μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἐπιτατ. τοῦ ὑμνῶ, ὑμνῶ τινα καθ' ὑπερβολήν, ἐγκωμιάζω : Πολύβ. 6,47,8,'Αλκίφρ.3,55 **οἱ σεμνοὶ .. τὴν ἀρετὴν ἐξυμνοῦντες·** κ. παθ. : Λυκόφρ.1195 **πλάκα τὴν ἐξόχως Γραικοῖσιν ἐξυμνημένην,** Εὐστ.Πον.203,6.
ἐξυμφώνου ἐπίρρ. πάπ. ἐκ συμφώνου, κατὰ κοινὴν συμφωνίαν, ἀπὸ κοινοῦ.
ἐξυνῆκα ἐπ. κ. **ἐσυνῆκα** ἀόρ. μετὰ διπλῆς αὐξήσεως τοῦ ρ. συνίημι, ἀντὶ ξυνῆκα, συνῆκα : 'Αλκ.131 (ἐσ-), 'Ανακρ.143 (ἐσ-).
ἐξυπάγω 'Επιγρ. ἐπαλείφω διὰ τοῦ ὑπαγωγέως βλ.λ. : **ἐξυπάγων** (λίθους) **πηλῷ ἠχυρωμένῳ.**
ἐξυπακούομαι νεώτ. ἀποθ ἀμτβ. ἰδίως ἐν τῷ γ' ἐν. κ. πληθ. προσ. τοῦ ἐνεστ. καὶ παρατ.; ὑπακούομαι, νοοῦμαι ἔκ τινος χωρὶς ν' ἀναφέρωμαι ρητῶς, ὑπονοοῦμαι.
ἐξυπάλυξις-εως (ἡ) διαφυγή: 'Ορφ.'Αργ.684 (κῶδ.).
ἐξυπαλύσκω μτγν. ἀποφεύγω, διαφεύγω τι ἤ τινα : Κόϊντ.1,327 **ἐμὸν σθένος ἐξυπαλύξας,** 'Ορφ. Λιθ.75· ρηματ. π. ἐξυπάλυξις.
ἐξυπανίστημι ἐπ. ἀμτβ. μ ἀόρ. β' ὑψοῦμαι πρὸς τὰ ἄνω, ἐξογκοῦμαι : 'Ιλ.Β 267 **σμῶδιξ δ' αἱματόεσσα μεταφρένου ἐξυπανέστη.**
ἐξυπαρχῆς μτγν. ἐ. ἐξ ὑπαρχῆς ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ τὴν ἀρχήν, ἐκ νέου, πάλιν : Λουκ.Πένθ.17.
ἐξυπειπεῖν ἀπαρφ. ἀορ. β' τοῦ ρ. ἐξυπολέγω, κελεύω, προτρέπω, συμβουλεύω : Εὐρ.Βακχ.1265 **τί μοι τόνδ' ἐξυπεῖπας εἰσορᾶν ;**
ἐξυπερτῶ-έω πάπ. χρονικῶς παρατείνω.
ἐξυπερζέω μσν. λίαν ζέω, κοχλάζω, βράζω· κ. μτφ. : Τζέτζ.Χιλ.3,267 **ἐξυπερζέσας τῷ θυμῷ.**
ἐξύπερθε ἐπίρρ. ὑπεράνω, ἄνω ὑψηλά : Σοφ. Φιλ.29 **τόδ' ἐξύπερθε** (ἄντρον).
ἐξυπερόπτησις-εως (ἡ) μσν. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξυπεροπτῶ βλ.λ., τὸ ὑπερβολικὸ φήσιμο:Παλλάδ.'Ιατρ.'Ιππ.1,139D **ἐξ- ξανθῆς χολῆς.**
ἐξυπεροπτῶ-άω μτγν. ὀπτῶ ἢ ἀποξηραίνω ὑπὲρ τὸ δέον, ὑπερβολικὰ φήνω, παραφήνω:Γαλ.10,528D· ρηματ. π. ἐξυπερόπτησις.
ἐξυπέρχομαι, ἀόρ. β' **ἐξυπῆλθον,** ἀποσύρομαι, ἀπομακρύνομαι : Σοφ.'Ιχν.205.
ἐξυπηρέτησις-εως (ἡ) πάπ., μσν. κ. νεώτ., δημ. -η ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξυπηρετῶ βλ.λ., παροχὴ ἐργασίας, βοηθείας, ἐπικουρίας τινός : Πάπ. **πρὸς ἐξυπηρέτησίν τινων ἔργων,** Στουδ.Θεόδ.1373· || νεώτ. κ. βοήθεια, συνδρομή, ἐκδούλευσις.
ἐξυπηρετικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ γινόμενος πρὸς ἐξυπηρέτησιν βλ.λ., ὁ ἐξυπηρετῶν· ἐπίρρ. -ῶς.
ἐξυπηρετῶ-έω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἐπιτατ. τοῦ ὑπηρετῶ, ὑπηρετῶ τινα σπουδαίως, θεραπεύω σπουδαῖον ἀνάγκην τινός, προσφέρω, παρέχω ὑπηρεσίας : Σοφ.Τρ.1156 **εἴ τι χρή, πάτερ, πράσσειν, κλύοντες ἐξυπηρετήσομεν,** Πάπ.,-ἡ **ὑπὸ κατασκευὴν ὁδὸς θὰ ἐξυπηρετήσῃ πολλὰ χωρία·** κ. παθ. : Αἰλ.Τακτ.35,1 **οὕτω πᾶσα περίστασις ἐξυπηρετηθήσεται,** 'Ιω.Λυδ.Ρωμ.2,14, -**ἐξυπηρετήθη ἀπὸ τὸ κόμμα εἰς ὅλας τὰς ἐπιδιώξεις του·** || ὁμ. μετὰ δοτ. : Λυσ.12,23 **τῇ ἑαυτοῦ παρανομίᾳ προθύμως ἐξυπηρετῶν,** 'Ιώσ.ΑΙ 13,3,1 ἐ- **ταῖς σαῖς χρείαις·** || κ. ἀπολ. : Φιλόδ.Στωϊκ.339,9· || κ. μέσ. : 'Επιγρ. **πάσας ἀρχάς τε καὶ λιτουργίας ἐκτενῶς τῇ πατρίδι ἐξυπηρετησάμενος,** Εὐστ. Πον.84,28· ρηματ. π. ἐξυπηρέτησις.
ἐξύπισθα ἐπίρρ. αἰολ. ἐξόπισθεν: Λυρ.'Αδέσπ.67.
ἔξυπνα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἔξυπνον, ἤτοι πνευματώδη, εὐφυῶς.
ἐξυπνάδα (ἡ) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐξύπνου, ἡ εὐφυΐα, νοημοσύνη· || κτ. πληθ. εὐφυΐα πολυμερής : Λασκαρ.Βάρκ.Καν.1,25,1 **γεννημένες μὲ τόσες ἐξυπνάδες καὶ μὲ τόση μεγάλη ὑπερηφάνεια·** **2)** εὐφυὴς ἀστεϊσμός· || σκωπτ. ἰδίως κτ. πληθ. μωροί, ἄνοστοι ἀστεϊσμοί.
(ἐ)ξύπνημα-ατος (τὸ) νεώτ., δημ. κ. **ξύπνισμα,** ἡ ἐκ τοῦ ὕπνου ἀφύπνισις· **2)** μτφ. ἡ κατόπιν διαφωτίσεως ἐκδήλωσις ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος, ἀφύπνισις : **τὸ ξύπνημα τοῦ λαοῦ.**
ἐξυπνητήριον (τὸ) νεώτ., δημ. **ξυπνητήρι** εἰδικὸν ὡρολόγιον φέρον κατάλληλον μηχανισμόν, ὅπως κωδωνίζῃ, ἵνα ἀφυπνισθῶμεν καθ' ἣν ὥραν ὁρίζομεν, θέτοντες ἐπὶ ταύτης εἰδικὸν δείκτην.
(ἐ)ξυπνητός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐγρηγορῶν, ὁ μὴ κοιμώμενος, ξύπνιος : **ὅταν ἦρθες, ἤμουν ξ-,**

ἐξυπνιάζω μτγν. ἐξυπνίζω βλ.λ. : Ἀκύλ.ΠΔ Παροιμ.23,35.

ἐξυπνιαστικός-ή-όν μτγν. ὁ χρησιμεύων εἰς τὴν ἐκ τοῦ ὕπνου ἔγερσιν, ὁ προκαλῶν τὴν ἀφύπνισιν : Παλλάδ.Λαυσ.1210C.

ἐξυπνίζω (ὕπνος) μτγν. ἐκ τοῦ ὕπνου ἐγείρω : Χρύσ.Στωϊκ.2,334 **οἱ κόρεις.. ἐξυπνίζουσιν ἡμᾶς,** ΚΔ Ἰω.11,11 **πορεύομαι, ἵνα ἐξυπνίσω αὐτόν·** κ. παθ. : Πλούτ.Ἀντ.30 **ἐξυπνισθεὶς.. ὥρμησε μὲν Πάρθοις ἐνίστασθαι,** Μᾶρκ Αὐρ.6,31 **ἐξυπνισθεὶς πάλιν καὶ ἐννοήσας, ὅτι ὄνειροί σοι ἠνώχλουν·** ρηματ. π. ἐξυπνιστής, ἐξυπνισμός.

ἐξυπνισμός (ὁ) μτγν. κ. μσν. ἡ ἀφύπνισις, τὸ ξύπνημα : Ἱππόλ.Αἱρ.184,81, Θεοφύλ.Βουλγ.1,657.

ἐξυπνιστής (ὁ) μτγν. ὁ ἐγείρων τινὰ ἐκ τοῦ ὕπνου, ὁ ἀφυπνίζων : Τυπικ.Σάβα 5,7.

ἔξυπνος(-η)-ο(ν) μτγν.,νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκ τοῦ ὕπνου ἐγηγερμένος, ποὺ ἔχει ξυπνήσει : ΠΔ Ἔσδρ. 1,3,3 **ὁ δὲ Δαρεῖος.. ἐκοιμήθη καὶ ἔξυπνος ἐγένετο,** ΚΔ Πράξ.16,27 **ἔξυπνος δὲ γενόμενος ὁ δεσμοφύλαξ·** || νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐγρηγορώς, ὁ μὴ κοιμώμενος, ξυπνητός, ξύπνιος, ξυπνός : Βαλαωρ. Ἀθ.Διάκ.3,44 **ἔξυπνος κι ὀνειρεύεται,** Παλαμ. Τρισεύγ.13 **ὕστερ᾽ ἀπὸ τὸ ξενύχτι, παραδέρνω ἔξυπνος ἀκόμα·** **2**) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ὁ εὐφυής, ὁ νοήμων, ὁ πνευματώδης, τετραπέρατος : **ἔξυπνος ἄνθρωπος - γυναίκα.**

(ἐ)ξυπνῶ-έω μσν. κ. νεώτ., δημ. **-άω** ἀμτβ. ἐγείρομαι ἐκ τοῦ ὕπνου, ἀφυπνίζομαι : Ἀνδρ.Κρ.219, **- τὴν ἄνοιξιν ἐξυπνῶ πρωΐ·** **2**) μτφ. ἀφυπνίζομαι ἀπὸ τοῦ ληθάργου, ἀντιλαμβάνομαι τὴν πραγματικότητα, ἀφυπνίζομαι : **ἂν ξυπνήσουν οἱ συμπολῖταί σου, δὲν θὰ πάρῃς οὔτε ἕνα ψῆφον·** || φρ. **δὲν ἐξύπνησεν ἀκόμη** δὲν ἔλαβε πεῖραν τῆς ζωῆς, δὲν ἐπονηρεύθη· **3**) μετ᾽ αἰτ. ἐγείρω τινὰ ἐκ τοῦ ὕπνου, ἀφυπνίζω : **αὔριον νὰ μ᾽ ἐξυπνίσητε ἐνωρίς·** || κ. μτφ. ἀπαλλάσσω τινὰ πεπλανημένων ἀντιλήψεων· ρηματ. π. ἐξυπνητός, ἐξύπνημα, ἐξυπνητήριον.

ἐξυπνῶ-όω μτγν. ἀμτβ. ἐγείρω ἐκ τοῦ ὕπνου, ἀφυπνίζω τινά, μετ᾽ αἰτ. : Σύμμ.ΠΔ 138(139),18· || ἡ μτχ. παρακ. **ἐξυπνωκώς** ἀμτβ. ὁ ἐκ τοῦ ὕπνου ἐγηγερμένος : Σχόλ.Ἰλ.Κ 98 **ἔτι δὲ καὶ νῦν λέγομεν ὕπνου μεστὸν οὐ τὸν ἐξυπνωκότα·** **2**) μτφ. ἀμτβ. συνέρχομαι ἐκ μωρᾶς ἀπασχολήσεως : ΠΔ Μακκ.4,5,10 **οὐκ ἐξυπνώσεις ἀπὸ τῆς φλυάρου φιλοσοφίας ὑμῶν;**

ἐξύπνως ἐπίρρ. πάπ. ἐν ἐγρηγόρσει, ἀγρύπνως.

ἐξυποθηκεύω νεώτ. ἀπαλλάσσω ἀκίνητόν τι τῆς ὑποθήκης, ξαμαχεύω.

(ἐ)ξυπόλυτος-ον νεώτ., δημ. κ. **ἀξυπόλυτος** ὁ στερούμενος ὑποδημάτων, γυμνόπους.

ἐξυπολύω μσν. κ. **ἐξυπολύομαι,** δημ. **ξυπολιοῦμαι** ὑπολύω τὸν πόδα, λύω τὰ ὑποδήματα, βγάζω τὰ παπούτσια μου : Νικ.Χων.381D· || ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Διγεν.Ἀκρ.1827 **καὶ τότε ὁ νεώτερος γοργὸν ἐξυπολύθη·** ρηματ.π. ἐξυπόλυτος.

ἐξυπονοῶ-έω μτγν. ἐπιτατ. τοῦ ὑπονοῶ βλ.λ. : Ἰώσ.ΑΙ 15,7,7 (πιθ. ἀνάγν.).

ἐξυποσμύχω μσν. ὑποκαίω : Εὐστ.Πον.327,9 τοιαῦτα **πυρὰ πολλὰ ἐξυποσμύχοντα.**

ἐξυποστρέφω μτγν. ἀμτβ. ἐπανέρχομαι, γυρίζω πίσω : Σωκρ.Σχ.7,24.

ἐξυπουργῶ-έω μσν. ἐργάζομαι : Βλεμμ.2,666

ἐξυπτιάζω στρέφω, κάμπτω τι πρὸς τὰ ὀπίσω, γυρίζω, εἰδ. ἀναφορ. πρὸς τοὺς ὀφθαλμούς, στρέφω πρὸς τὰ ἐπάνω ἢ πρὸς τὰ κάτω : Αἰσχ.Ἑπτ. 577 **ἐξυπτιάζων ὄμμα Πολυνείκους βίαν** (γρ. κωδ. **ἐξυπτιάζων ὄνομα**)· || **ἐξυπτιάζω ἐμαυτόν** κλίνω τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω ἀλαζονικῶς : Λουκ. Κατάπλ.16 **ἐπαιρόμενος τῇ τύχῃ καὶ σεμνῶς προβαίνων καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων·** || ὁμ. ἀπολ. : αὐτ.Ὄνειρ.12 **ἐξήλαυνον ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, ἐξυπτιάζων,** Κλήμ.Ἀλ.Παιδ.3,253· || ὁμ. σημ. κ. μέσ. ἐν φρ. **ἐξυπτιάζομαι τὴν κεφαλὴν** ἀντίθ. ἐπὶ πρόσωπον φέρομαι : Ἀριστλ.π.Ἀθήν.1,341Β **οἱ δὲ τὸν κρίθινον πεπωκότες ἐξυπτιάζονται τὴν κεφαλήν·** **2**) ἀμτβ. ἐπὶ τῶν κεράτων τῶν ἱππελάφων, κυρτοῦμαι, καμπυλοῦμαι πρὸς τὰ ὀπίσω : Ἀριστλ.ΖΙ 499a,7 **κέρατα ἐξυπτιάζοντα.**

ἐξυπτιοῦμαι-όομαι Ἡσ. « πεδαχνοῦται, ἐξυπτίωται καὶ τρυφᾷ ».

ἐξυστερινός-ή-όν μσν. ὁ ὕστερον γινόμενος : Ἑρμονιακ.Ἰλ.6,91 **ἐξυστερινὴ τοῦ Ὁμήρου βίβλος** ἡ Ὀδύσσεια.

ἐξυφαίνω κ. μσν. κ. νεώτ., ἰων. ἀόρ. **ἐξύφηνα** κ. ἐξύφανα, παρακ. **ἐξύφαγκα** ὑφαίνω τι ἐντελῶς : Ἡρ.2,122 **φᾶρος δὲ αὐτημερὸν ἐξυφήναντες οἱ ἱρέες,** Βατραχομ.182 **πέπλον μου κατέτρωξαν, ὃν ἐξύφανα καμοῦσα,** Μηναῖ.1,15 Θεοτοκ. **ἐξυφαίνων χιτῶνα·** κ. παθ. : Ἀρετ.Ὀξ.Παθ.2,7 **ἐξύφανται ὑμέσι·** || ὁμ. ἐπὶ παπύρων : Πορφ. π. Εὐσ. Εὐαγγ.Προπ.3,7 **ἐξυφασμένη πάπυρος·** || ἐπὶ μελισσῶν : Γεωπ.15,5,2 **πρὶν ἐξυφῆναι** (ἐνν. τὰ κηρία)· κ. παθ. : Ξεν.Οἰκ.7,34· || ὁμ. σημ. μέσ. : Νικοφ.5 **ὁ δ᾽ ἐξυφαίνεθ᾽ ἱστόν,** Θεμίστ. Λόγ.6,84Α **πέπλον ἐκ γῆς καὶ θαλάττης ἐξυφασμένον·** **2**) μτφ. ἐκτελῶ ἐπιμελῶς, φέρω τι εἰς πέρας, ἀποπερατῶ, τελειώνω : Πίνδ.Ν 4,44 **ἐξύφαινε.. φόρμιγξ, Λυδίᾳ σὺν ἁρμονίᾳ μέλος πεφιλημένον·** || ὁμ. παθ. παρασκευάζομαι, ἑτοιμάζομαι : Πίνδ.Π 4,275 **τὶν δὲ τούτων ἐξυφαίνονται χάριτες·** **3**) κ. νεώτ. παρασκευάζω τι κακὸν κρυφίως, μηχανῶμαι : Πολύβ.17,10,3 **παραυτίκα τὸ συνεχὲς τῆς ἐπιβολῆς ἐξύφαινε, - ἐξυφαίνω σκευωρίας·** κ. παθ. : **ἐξ- συνωμοσία·** **4**) μσν. κ. δημ. **ξεφαίνω** διαλύω τὸ ὑφαινόμενον : ΚΠορφ. Ἔκθ.119,20· ρηματ.π. ἐξύφανσις, ἐξύφασμα.

ἐξυφαιρῶ-έω μτγν. ἀφαιρῶ, ἐξαιρῶ : Ἀν.Βόλφ. 1,11 **μὴ μέρη τῶν εὐαγγελίων ἐξυφελεῖν.**

ἐξύφανσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐξυφαίνω.

ἐξυφαπλῶ-όω μσν. ἐξελίττω, ἀπλώνω κάτωθέν τινος : Νικήτ.Εὐγ.2,268.

ἐξυφάπτω μτγν. ἀνάπτω κρυφίως : Εὐσ.Ἐκκλ. Ἱστ.10,4.

ἐξύφασμα-ατος (τὸ) ὕφασμα : Εὐρ.Ἠλ.539.

ἐξυφηγοῦμαι-έομαι προηγοῦμαι, τραβῶ μπροστά : Σοφ.ΟΚ 1025 **ἀλλ᾽ ἐξυφηγοῦ.**

ἐξυψῶ-όω μτγν. κ. νεώτ., δημ. **ἐξυψώνω** ὑψῶ τι ἢ τινα, σηκώνω ψηλά· **2**) μτφ. καθιστῶ ἠθικῶς ἀνώτερον, ἀνυψῶ, ἀναδεικνύω : Διοσκ.Ἐπιγρ. ἐν ΑΠ 7,411 **παίγνια καὶ κώμους Αἰσχύλος ἐξύψωσεν, - ἡ ποίησις ἐξυψοῖ τὸν ἄνθρωπον·** || **ἐξυψῶ ἐμαυτὸν** ἐπαίρομαι : ΠΔ Σοφ.Σειρ.1,30 **μὴ ἐξύψου σεαυτόν, ἵνα μὴ πέσῃς·** || νεώτ. κ. δημ. ἐξαίρω τινά, ἐγκωμιάζω : **πότε τὸν ἐξυψώνει καὶ πότε τὸν βρίζει·** ρηματ.π. ἐξύψωσις.

ἐξύψωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξυψῶ βλ.λ.2).

ἐξυψωτικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ γινόμενος πρὸς ἐξύψωσιν, ὁ ἐξυψῶν, ἐγκωμιάζων· ἐπίρρ. **-ῶς.**

ἔξω (ἐκ τῆς προθ. ἐξ) ἐπίρρ. τοπ. κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. **ὄξω,** παραθ. **ἐξωτέρω, ἐξωτάτω** βλ.λ., ἀπολ. μετὰ ρ. κινήσεως καὶ στάσεως, εἰς τὸ ἐξωτερικὸν μέρος χώρου τινός, εἰς τόπον μὴ περιεχόμενον εἰς ἄλλον τινά, ἐκτός, ἀντίθ. εἴσω, ἐντός : Ὀδ Ξ 526 **ἔξω ἰὼν ὡπλίζετο,** Ἡρ.1,10 **ἐχώρεε ἔξω,** Πλάτ.Φαῖδρ.247Β **ἔξω πορευθεῖσαι,** Δημ. 332, ΚΔ Ματθ.5,13 **εἰς οὐδὲν ἰσχύει ἔτι εἰ μὴ βληθῆναι ἔξω,** αὐτ.12,47, **- εβγῆκε ἔξω, -** πήγαινε **ἔξω·** || κ. ἀπολ. ἐξυπακουομένου τοῦ ρ., πρὸς δήλωσιν ἀποπομπῆς : Λουκ.Ἀλέξ.38 **καὶ ὁ μὲν ἡγεῖτο λέγων ἔξω χριστιανούς** (ἐνν. φέρε), ὁ.δίστ. **ἔξω, φύλλοι, ἔξω, κορέοι, ἔξω τὰ κακὰ τοῦ κόσμου,**

- ἔξω οἱ ταραξίαι· || δημ. φρ. ἐπὶ ἐνδυμάτων γυρίζω τὰ μέσα ἔξω ἀναστρέφω τὸ ὕφασμα ἐνδύματός τινος· || ἐν διπλῇ ἐκφορᾷ ἔξω ἔξω εἰς τὸ ἄκρον, εἰς τὸ χεῖλος, εἰς τὴν παρυφήν· || ἀπὸ τῆς θαλάσσης πρὸς τὴν ξηράν, εἰς τὴν ξηράν: τὸ βαπόρι ἔμεινε ὅλη μέρα στὴν Πάτρα, μὰ δὲν ἐβγῆκα ἔξω· || φρ. τὸ ρίχνω ἔξω (ἐνν. τὸ καράβι) προσαράσσω τὸ πλοῖον· κ. μτφ. παραμελῶ τὰς ὑποθέσεις μου ἀσωτεύων, δθ. κ. ἀσωτεύω: ἀπ᾽ τὸν καιρὸ ποὺ χήρεψε τὸ ᾽ριξε ἔξω· || ἐπὶ πλοίων πέφτω ἔξω προσαράσσω, ἐξοκέλλω· || ὁμ. μτφ. ἀποτυγχάνω εἴς τινα ἐπιχείρησιν: ἔκανε καπνά, μὰ ἔπεσε ἔξω· || ὁμ. μτφ. πλανῶμαι, σφάλλομαι: τὸν πῆρα γιὰ βλάκα, μὰ εἶχα πέσει ἔξω· || φρ. μία κι᾽ ἔξω διὰ μιᾶς, ἄνευ διακοπῆς, ἐπαναλήψεως· **2)** κ. νεώτ. μετὰ γεν. ὀνόματος ὡς πρόθ., ὄχι μέσα εἴς τι, ἐκτός τινος: Ἰλ.Λ 457 ὄβριμον ἔγχος ἔξω τε χροὸς ἕλκε, Ὀδ.Χ 378, Σοφ.ΟΤ 622 ἢ μὲ γῆς ἔξω βαλεῖν;, ΚΔ Ματθ.21,17 ἐξῆλθεν ἔξω τῆς πόλεως, - ἔξω τῆς οἰκίας· || παροιμ. ἔξω ἀπὸ τὴ μανίκα μου ἂς εἶναι κι ἡ μανίτσα μου (ἐνδιαφέρομαι μόνον διὰ τὴν ἰδικήν μου οἰκογένειαν)· || ὁμ. μετὰ γεν., πέραν τινός: Θουκ.7,30 ἔξω τοξεύματος, Ξεν.ΚΠ 3,3,69 παρηγγύησεν ἐπὶ πόδα ἀνάγειν ἔξω βελῶν· || ἔξω στηλέων θάλασσα ἡ ἐκτὸς τῶν στηλῶν τοῦ Ἡρακλέους (Γιβραλτὰρ) ἤτοι ὁ Ἀτλαντικὸς ὠκεανός: Ἡρ.1,202, Ἀριστείδ. Λόγ.40(5),9· || ὁμ. μετὰ γεν. μτφ. μακράν, διαφόρως πρός τι: Σοφ.ΟΤ 1390 τὸ γὰρ τὴν φροντίδ᾽ ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν γλυκύ (μακρὰν τῶν κακῶν), Θουκ.5,105 ἔξω τῆς ἀνθρωπείας.. ἐς τὸ θεῖον νομίσεως (παρὰ τὰ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων περὶ τοῦ θείου νομιζόμενα)· || ὁμ. μτφ. ἀναφορ. πρὸς πρόσωπον, δρῶ τι ἔξω τινὸς πράττω τι ξένον πρός τινα, ἀσύμφωνον πρὸς τὸν τρόπον τινός: Σοφ.Φιλ.904 οὐδὲν ἔξω τοῦ φυτεύσαντος σύ γε δρᾷς· || φρ. ἔξω νοῦ μακρὰν ἀπὸ φροντίδας, ἀπὸ ἔγνοιες καὶ βάσανα· κ. μετὰ ρ. κάμνω ἔξω νοῦ ἀδιαφορῶ ἢ ἀμεριμνῶ· || ὁμ. κατὰ παρέκκλισιν ἀπὸ τῆς λογικῆς, τῆς φρονήσεως: Γρυπ. Σκ.Τερρ.Πάθος 12 καὶ μενὰ σκλάβο του ἔξω νοῦ καὶ νόμου· || ὁμ. ἔξω ἐμαυτοῦ, ἔξω φρενῶν κττ. ἐκτὸς σκέψεως, συνέσεως, λογικῆς: Πίνδ.Ο 7,47 παρέλκει πραγμάτων ὀρθὰν ὁδὸν ἔξω φρενῶν, Εὐρ.Βάκχ.853 ἔξω δ᾽ ἐλαύνων τοῦ φρονεῖν ἐνδύσεται, Πλάτ.Ἴων 535Β ἔξω σαυτοῦ γίγνει, Δημ.403 ἔξω δ᾽ αὐτῆς οὖσα ὑπὸ τοῦ κακοῦ καὶ τοῦ πράγματος, - γίνηκε ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ θυμό του· || φρ. αἴρω ἢ κομίζω πόδα ἔξω πηλοῦ ἀποφεύγω δυσχερείας, περιπλοκήν τινα, ξεφεύγω τὶς κακοτοπιές: Αἰσχ.Χο.697 ἔξω κομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα, Σουίδ.· || δθ. γεν. ἔξω τινὸς ἔχω πόδα εἶμαι ἀπηλλαγμένος τινός: αὐτ.Πρ.263 πημάτων ἔξω πόδα ἔχει, Εὐρ. Ἡρακλ.109 ἔξω πραγμάτων ἔχειν πόδα· || ὁμ. μετὰ τῆς ἐκ κτ. πλεονασμόν: Ἰλ.Κ 94 κραδίη δέ μοι ἔξω στηθέων ἐκθρώακει, Ἡρ.3,16 ἐκ τῆς ταφῆς.. ἐκφέρειν ἔξω· πρβλ.αὐτ.5,103 ἐκπλώσαντες ἔξω τὸν Ἑλλήσποντον, αὐτ.7,58· || ὁμ. δημ. μετὰ τῆς ἀπὸ καὶ αἰτ.: ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, - ἔξω ἀπὸ τὴν κάμαρά μου· || ὁμ. δημ. κ. εἰς φρ. ἀποτρεπτ. εὐχῆς ὑπὸ τοῦ λέγοντος ἀπαίσιόν τι: ἔξω ἀπὸ μᾶς, - ἔξω ἀπὸ λόγου σου· || ὁ ἔξω ἀπ᾽ ἐδῶ ἢ μονολεκτ. ἐξαπεδῶ ἢ -ῶς ὁ διάβολος· **3)** μετὰ τοῦ ἄρθρου ἐν ἐπιθ. χρ., ὁ ἔξω κείμενος: Θουκ.2,5 ἐπεβούλευον τοῖς ἔξω τῆς πόλεως τῶν Πλαταιῶν, Ξεν.Οἰκ.7,30, Πλάτ.Θεαίτ. 198C ἄλλο τι τῶν ἔξω ὅσα ἔχει ἀριθμόν· || βιάζομαι εἰς τὸ ἔξω ἐξέρχομαι διὰ τῆς βίας: Θουκ.7,69 βουλόμενοι βιάσασθαι εἰς τὸ ἔξω· || νεώτ. κ. δημ. τὸ ἔξω τὸ ἐξώτερον μέρος ἀντικειμένου τινός: παροιμ. τὸ ἔξω τοῦ ἀβγοῦ καὶ τὸ μέσα τῆς ἐλιᾶς (ἐπὶ πλεονεκτῶν προσπαθούντων ἐν διανομῇ νὰ δώσωσι τὸ κατωτέρας ποιότητος μερίδιον)· **4)** ὁ μὴ ἔχων σχέσιν, ἄσχετος πρός τι: Θουκ.2,65 ἔξω τοῦ πολέμου, Δημ.21,45 τῶν ἔξω τοῦ πράγματος ὄντων, πρβλ.Ἀριστλ. Ρητ.1354a,22 τὰ ἔξω τοῦ πράγματος (τὰ ἀπροσδιόνυσα)· || οἱ ἔξω γένους οἱ μὴ συγγενεῖς: Σοφ.Ἀντ.660· **5)** εἰδ. ὁ ἄσχετος πρὸς τὴν χριστιανικὴν πίστιν, ὁ μὴ περιλαμβανόμενος εἰς αὐτήν· δθ. οἱ ἔξω οἱ μὴ Χριστιανοί, οἱ ἐθνικοί: ΚΔ Κορινθ.1,5,13 τοὺς δὲ ἔξω ὁ Θεὸς κρίνει, Γρηγ. Νύσσ.1,190Β τῇ ἔξω συγγενέσθαι φιλοσοφίᾳ, αὐτ. 1,193C τῆς ἔξω παιδεύσεως, - οἱ ἔξω νόμοι (οἱ πολιτικοί, κατ᾽ ἀντιδιαστ. πρὸς θρησκευτικὰς διατάξεις) - τὰ ἔξω μαθήματα (τὰ ἐγκύκλια, τὰ μὴ οἰκεῖα εἰς τὴν χριστιανικὴν πίστιν)· **6)** ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὰς ἔξω χώρας, ἐξωτερικός· δθ. τὰ ἔξω πράγματα ἡ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ κατάστασις: Θουκ.1,68 ἀμαθίᾳ δὲ πλέονι πρὸς τὰ ἔξω πράγματα χρῆσθε· || νεώτ. ἡ ἔξω κατάστασις ἡ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ κατάστασις· || οἱ ἔξω οἱ ἐκτὸς τῆς χώρας ὄντες, ἰδίως ἐπὶ ἐξορίστων: Θουκ.4,66 οἱ δὲ φίλοι τῶν ἔξω, - οἱ ἔξω Ἕλληνες οἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ βιοῦντες· **7)** ἐπὶ χρόνου, πέραν, μετὰ παρέλευσιν: Ξεν.ΚΠ 4,4,1 ἡνίκα δ᾽ ἦν ἔξω μέσου ἡμέρας (μετὰ μεσημβρίαν), Δημ. 1265 ἐποίησαν μὲν γὰρ ἔξω μέσων νυκτῶν τὴν ὥραν (πέραν τοῦ μεσονυκτίου), αὐτ.989 ἔξω πέντε ἐτῶν· πρβλ.Δημ.38 ἔστι τις ἔξω τῆς ἡλικίας ὑμῶν (δηλ. ὑπὲρ τὰ 45 ἔτη)· **8)** μετὰ γεν. ἐπὶ ἐξαιρέσεως, πλήν, παρεκτός, ἐξόν: Ἡρ.7,29 ἠθέλησε συμβαλέσθαι χρήματα ἔξω σεῦ, Θουκ.5,26 ἔξω τε τούτων πρὸν τὸν Μαντινικόν.. καὶ ἐς ἄλλα.. ἁμαρτήματα ἐγένοντο, Πάπ. οὐδὲν δὲ ἕτερον ἔξω τοῦ φόρου, Δημ.239 οὐδὲν προτερήσετε ἔξω τοῦ ἐφθακέναι ἀδικοῦντες, Πάπ. πάντας ἔξω τοῦ δεῖνα· || δημ. μετὰ τῆς ἀπό: ἔξω ἀπὸ ψωμὶ καὶ τυρὶ δὲν ἔχομε τίποτ᾽ ἄλλο.

ἔξω μέλλ. τοῦ ἔχω βλ.λ.

ἐξωαισθητικός-ή-όν νεώτ. ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς αἰσθητικὴν κρίσιν, ὁ τεχνικῶς ἀδιάφορος.

ἐξωβάδια Ἡσ. «ἐνώτια. Λάκωνες».

ἐξώβιγλα (τὰ) μσν. π. Βυζαντ. τὰ πλέον ἐν ἐκστρατείᾳ προκεχωρημένα φυλάκια, ἀποτελούμενα συνήθ. ἐκ τεσσάρων ἀνδρῶν.

ἐξωβλάστη (ἡ) νεώτ. βιολ. κ. ἐκτοβλάστη τὸ ἐξωτερικὸν βλαστικὸν δέρμα τοῦ ἐμβρύου.

ἐξώβλητος-ον ὁ ἐκβεβλημένος ἔξω· Ἡσ. «ἐξώβλητον, ἐξόριστον, ἀπόβλητον» (διόρθ. τοῦ ἐξόβ-).

ἐξωγαμία (ἡ) νεώτ. γάμος ἐπιτρεπόμενος μόνον μεταξὺ μελῶν διαφόρων φυλῶν· ἀντίθ. ἐνδογαμία.

ἐξώγαμος-ον νεώτ. ἐπὶ τέκνων, ὁ γεννηθεὶς ἐκτὸς γάμου, ἐκ μὴ νομίμου συμβιώσεως, νόθος: νόμος περὶ καταστάσεως ἐξωγάμων τέκνων.

ἐξωγενής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἀπ᾽ ἐξωτερικῶν αἰτίων γινόμενος· ἀντίθ. ἐνδογενής: ἐξωγενὴς δηλητηρίασις (ἡ προερχομένη ἐκ δηλητηρίων παραγομένων ἐκτὸς τοῦ ὀργανισμοῦ)· || νεώτ. γεωλ. ἐξωγενεῖς δυνάμεις αἱ ἔχουσαι τὴν ἕδραν τῆς ἐνεργείας των ἔξω τοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς.

ἐξώγλουτοι γλωσσ. τοῦ ροικοὶ μηροί, οἱ προέχοντας τοὺς γλουτοὺς ἔχοντες: Ἐρωτιαν.ἀπ.43.

ἐξώγλωσσος-ον νεώτ. ὁ ἔχων διαρκῶς τὴν γλῶσσαν ἔξω τοῦ στόματος, οἷον ἵπποι τινές.

ἐξωγναθία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. δυσανάλογος ἀνάπτυξις τῆς μιᾶς ἢ ἀμφοτέρων τῶν γνάθων.

ἐξώδερμα ἐπίρρ. δημ. κ. ξώδερμα ἐπὶ τοῦ ἐξωτάτου στρώματος τοῦ δέρματος, οὐχὶ βαθέως, ξώπετσα: τὸν πῆρε ἡ πέτρα - τὸ βόλι ξώδερμα.

ἐξώδερμα-ατος (τὸ) νεώτ. κ. ἐκτόδερμα τὸ ἔξω βλαστικὸν δέρμα, βλαστόδερμα.

ἐξωδερμικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἐξώτερον μέρος τοῦ δέρματος.

ἐξωδερμίς-ίδος νεώτ. τὸ ἐξώτατον στρῶμα τοῦ φλοιοῦ τῶν ριζῶν· **2)** τὸ ἐξώτατον στρῶμα τοῦ φλοιοῦ τῶν βλαστῶν συγκείμενον ἐκ κολλεγχυματικῶν κυττάρων.

ἐξώδικος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἐνεργειῶν ἀφορωσῶν εἰς ἔννομα συμφέροντα, ὁ μὴ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐπιβαλλόμενος ἢ ὁ μὴ διὰ τοῦ δικαστηρίου γινόμενος: **ἐξώδικα μέτρα**· ‖ ἰδ. ἐπὶ ἐγγράφων ἀφορώντων εἰς ἐνέργειαν ὡς ἄνω, κοινοποιουμένων διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος εἰς τὸν καθ' οὗ ἡ ἐνέργεια: **ἐξώδικος διαμαρτυρία - πρόσκλησις**· **2)** μτφ. ἐπὶ πληροφοριῶν, ὁ οὐχὶ ἐξ ἐπισήμου, ἐξ ἁρμοδίας προελεύσεως, ὁ ὃν ἐμμέσως παρὰ τρίτων μανθάνει τις: **ἐξώδικοι πληροφορίαι - εἰδήσεις**· ἐπίρρ. -ίκως.

ἐξώδων-οντος (ὁ,ἡ) μσν. ὁ ἔχων προεξέχοντας ὀδόντας: Ἱππιατρ.115.

ἔξωθε ἐπίρρ. μτγν. κ. μσν., σπάγ. τ. τοῦ ἔξωθεν βλ.λ.: Διογ.Οἰν.18,Τζέτζ.Ἐξήγ.Ἰλ.118,120.

ἔξωθεν [ἔξω] ἐπίρρ. τοπ. κ. μσν. κ. νεώτ. ἐκ τῶν ἔξω πρὸς τὰ ἔσω, ἀπ' ἔξω: Αἰσχ.Ἑπτ.560 **ἔξωθεν εἰκὼν τῷ φέροντι μέμφεται**, Πλάτ.Πολιτ. 293D **ἐπεισαγόμενοί ποθεν ἄλλους ἔξωθεν πολίτας**, - **ἤρχετο ἔξωθεν ἐκ τῶν ἀγρῶν**· ‖ νεώτ. ἀπολ. ἐκ τῆς ἔξω χώρας, ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς, ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν· **2)** ἔξω, ἐκτός: Ἡρ.1,70 **ζῳδίων τε ἔξωθεν πλήσαντες περὶ τὸ χεῖλος**, Πλάτ.Τίμ. 33C **ὁρατὸν γὰρ οὐδὲν ὑπελείπετο ἔξωθεν**· ‖ νεώτ. κατὰ τὸ ἔξω μέρος: **ἡ οἰκία ἔξωθεν εἶναι μεγαλοπρεπής**· ‖ ὁμ. μετὰ γεν.: Εὐρ.Μήδ.1312 **ἔξωθεν δόμων**, Ξεν.Ἀν.5,7,21 **συγκαθήμενοι ἔξωθεν τῶν ὅπλων**, Πάπ. **ἔξωθεν τῆς κώμης**, Παπαδ. Χριστ.Τεμπ.18 **παρήλθομεν ἔξωθεν τῆς ταβέρνας**· ‖ ὁμ. μετὰ τοῦ ἄρθρου: Ἡρ.9,5 **οἵ τε ἐκ τῆς βουλῆς καὶ οἱ ἔξωθεν** [οἱ ἐκτός], Αἰσχίν.2,5,ΚΔ Τιμ.1,3,7 **δεῖ δὲ αὐτὸν καὶ μαρτυρίαν καλὴν ἔχειν ἀπὸ τῶν ἔξωθεν**· ‖ ὁμ. **τὰ ἔξωθεν** τὰ ἐκτὸς τῆς οἰκίας συμβαίνοντα, ἀντίθ. τἄνδον: Αἰσχ.Ἑπτ. 201 **μέλει γὰρ ἀνδρί, μὴ γυνὴ βουλευέτω, τἄξωθεν**· ‖ ὁμ. **αἱ ἔξωθεν πόλεις** τὰ ξένα κράτη: Πλάτ.Πολιτ.307Ε· ‖ **οἱ ἔξωθεν λόγοι** οἱ ἄσχετοι πρὸς τὸ ὑποκείμενον: Δημ.228 **ἵνα μηδεὶς ὑμῶν τοῖς ἔξωθεν λόγοις ἠγμένος ἀλλοτριώτερον τῶν ὑπὲρ τῆς γραφῆς δικαίων ἀκούῃ μου**· ‖ μετὰ γεν. ἀπηλλαγμένος τινός: Σοφ.Ἠλ.1449,Εὐρ.Ἡρ.723 **δειμάτων ἔξωθεν**· **3)** ὁμ. μετὰ γεν. ἐξαιρέσει, πλήν, ἐκτός τινος: Γαλ.6,409· **4)** π. γραμμ. **ἔξωθεν προσλαμβάνειν** ὑπονοεῖν, ἐξυπακούειν λέξιν τινὰ μὴ ὑπάρχουσαν ἐν τῷ κειμένῳ: Ἀπολλ.Δύσκ. Σύντ.107· ‖ ὁμ. ἐν παθ. ἐννοίᾳ, **ἔξωθεν ὑπακούεσθαι**: αὐτ.22,21· **5)** ἀρχικῶς: αὐτ.Ἀντων. 58,5· ‖ τελικῶς: αὐτ.60,6.

ἐξωθερμικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατὰ τὴν παραγωγήν του ἐκλύων θερμότητα: **ἐξωθερμικὴ ἀντίδρασις** [χημικὴ ἀντίδρασις, καθ' ἣν ἐκλύεται θερμότης]· **2)** ἐπὶ χημ. ἑνώσεων, ὁ ἐξ ἐξωθερμικῆς ἀντιδράσεως παραγόμενος.

ἐξώθησις-εως (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξωθῶ, ἡ πρὸς τὰ ἔξω ὤθησις: Ἀλέξ.Ἀφρ.Πρ.1,90 **τὸ δὲ νίτρον.. διεγεῖρον τὰ ἔντερα καὶ τοὺς μῦς πρὸς ἐξώθησιν** [πρὸς ἔκκρισιν τῶν περιττωμάτων]· **2)** π. γραμματ. ἀποβολή, ἀποσιώπησις γράμματος: Εὐστ. 378,3· **3)** νεώτ.ναυτ. ἐπὶ πλοίων, τὸ σύρειν συνεχῶς τὰς ἀγκύρας πρὸς τὸ πέλαγος ὑπὸ τὴν ὤθησιν τῶν ἀνέμων ἢ τοῦ ρεύματος· **4)** ὁμ. νεώτ. μτφ. παρόρμησις, παρακίνησις.

ἔξωθι ἐπίρρ. τοπ. νεώτ. ἔξω, ἐκτός: **ἵστατο ἔξωθι τῆς οἰκίας του.**

ἐξωθυμοπηγία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. **εἶδος ἐγχειρήσεως συνισταμένης εἰς τὴν ἀπόσπασιν καὶ καθήλωσιν τοῦ θύμου ἀδένος ἐν τῇ ὑπερστερνικῇ χώρᾳ.**

ἐξώθυρα (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐξωτερικὴ θύρα τῆς εἰσόδου εἰς τὴν οἰκίαν, (ἐ)ξώπορτα.

ἐξωθυρεοπηγία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. εἶδος ἐγχειρήσεως συνισταμένης εἰς τὴν διατομὴν τοῦ δέρματος πρὸς τὴν ἕδραν τοῦ θυρεοειδοῦς ἀδένος καὶ εἰς τὴν συγκράτησιν τούτου ἐπὶ τὰ ἐκτὸς τοῦ παραχθέντος τραύματος.

ἐξωθῶ-έω [ἐκ-ὠθῶ] κ. μσν. κ. νεώτ., μέλλ. **ἐξώσω** κ. **ἐξωθήσω**, ἀόρ. **ἐξέωσα** κ. νεώτ. **ἐξώθησα**, μσν. μτχ. παθ. παρακ. **ἐξωσμένος** ὠθῶ πρὸς τὰ ἔξω, ἐκβάλλω βιαίως: Ἰλ.Ξ 494 **τὸν τόθ' ὑπ' ὀφρύος οὖτα κατ' ὀφθαλμοῖο θέμεθλα, ἐκ δ' ὦσε γλήνην**· ‖ ἐπὶ ἰατρῶν, σύρω πρὸς τὰ ἔξω, ἐξέλκω: αὐτ.Ε 694 **ἐκ δ' ἄρα οἱ μηροῦ δόρυ μείλινον ὦσε θύραζε**· ‖ μετατοπίζω, ἐκτοπίζω, παθ.: Ἱππ. Ἄρθρ.46· **2)** ἀναφορ. πρὸς ἐξορίστους, ἐκδιώκω, ἐξορίζω: Σοφ.ΟΚ 1296 **ἀνθ' ὧν μ' Ἐτεοκλῆς ὢν φύσει νεώτερος, γῆς ἐξέωσεν**· κ. παθ.: αὐτ.428 **ἀτίμως πατρίδος ἐξωθούμενον**· ‖ ἀπωθῶ, ἐκδιώκω: Θουκ.5,72 **τοὺς Λακεδαιμονίους.. ἔτρεψαν καὶ ἐξέωσαν εἰς τὰς ἁμάξας**, Ἀρρ.Ἀν. 1,15,4· κ. παθ.: Ἡρ.4,13 **ὑπὸ μὲν Ἀριμασπῶν ἐξωθέεσθαι ἐκ τῆς χώρης Ἰσσηδόνας**· **3)** κ. μτφ. ἀπομακρύνω, ἀποβάλλω, χάνω· κ. παθ.: Πρόδρ. 2,303 **καὶ πᾶσαν τὴν συνήθειαν τὴν θείαν ἐξωσμένην**· **4)** μτφ. ὠθῶ τινα πρός τινα πρᾶξιν, παρακινῶ: Πλούτ.Νικ.12 **διέβαλε τὸν Ἀλκιβιάδην ..τὴν πόλιν ἐς χαλεπὸν ἐξωθεῖν,-τὸν ἐξώθησεν εἰς τὸ ἔγκλημα**· **5)** διακωλύω, ἐμποδίζω, κ. παθ. ἐμποδίζομαι: Πλούτ.Συγκρ.Ἀγ.κ.Γράκχ.5, Δημ.720· **6)** ἐξερεθίζω, κεντῶ: Σοφ.Φιλ.1142 **εἰπόντος δὲ μὴ φθονερὰν ἐξῶσαι γλώσσας ὀδύναν**· **7)** ἀναφορ. πρὸς πλοῖα, ὠθῶ, ρίπτω ἔξω εἰς τὴν ξηράν: Θουκ.2,90 **τὰς δ' ἄλλας ἐπικαταλαβόντες ἐξέωσαν πρὸς τὴν γῆν ὑποφευγούσας καὶ διέφθειραν**· ‖ παθ. παρασύρομαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων εἰς τὴν ξηράν: Εὐρ.Κύκλ.279 **πνεύμασιν θαλασσίοις σὴν γαῖαν ἐξωσθέντες ἥκομεν**· **8)** κ. μτφ. περιέρχομαι ὑπὸ τὴν ἐπιβλαβῆ ἐπίδρασίν τινος: Θουκ.6,34 **ἐξωσθῆναι ἂν τῇ ὥρᾳ ἐς χειμῶνα**· ρηματ. π. ἐξώθησις, ἐξώστης, ἔξωσμα.

ἐξωθωρακικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἔξω τοῦ ἀνθρωπίνου θώρακος κείμενος.

ἐξωκαννιβαλισμός (ὁ) νεώτ. ἡ παρ' ἀγρίοις λαοῖς ἀνθρωποφαγία ἡ ἀσκουμένη ἔξω τῆς φυλῆς μόνον, ἀντίθ. ἐνδοκαννιβαλισμός.

ἐξωκαρδία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. κ. **ἐκτοκαρδία** ἐκτόπισις τῆς καρδίας.

ἐξωκαρδιακός-ή-όν νεώτ. ἰατρ. ἐπὶ ἤχων ἀκουομένων κατὰ τὴν ἀκρόασιν τῆς καρδίας, ὁ ἐκτὸς τῆς καρδίας ὢν ἢ γινόμενος: **τὰ ἐξωκαρδιακὰ φυσήματα τῶν ἀναιμικῶν.**

ἐξωκαρδῖτις-ιδος (ἡ) νεώτ. ἰατρ. φλεγμονὴ τοῦ περικαρδίου, ἄ. περικαρδῖτις.

ἐξώκαρπος-ον μσν. ὁ ἔξω τοῦ καρποῦ τῆς χειρός: Εὐστ.Ὀδ.1572,39.

(ἐ)ξώκαστρο(ν) (τὸ) νεώτ. ἀχρ. κ. δημ. ὁ ἔξω τοῦ τείχους πόλεως συνοικισμός, ὅθ. τὸ προάστιον.

ἐξωκατάκοιλοι (οἱ) νεώτ. κ. **ἐξωκατάκηλοι** οἱ ἐν τῷ οἰκουμενικῷ πατριαρχείῳ τὴν πρώτην πεντάδα τῶν ἐκκλησ. ἀξιωμάτων ἀποτελοῦντες κληρικοί, οἱ τεταγμένοι ἐν τῇ κεντρικῇ διοικήσει.

ἐξωκεανίζω μτγν. κ. μσν. παριστῶ ὡς κείμενον πέραν εἰς τὸν ὠκεανόν: Στράβ.7,3,6 **τὸν δὲ ποιητὴν ἐξωκεανικέναι μυθολογίας χάριν**· κ. παθ.: Εὐστ.Πον.69,40· ρηματ. π. ἐξωκεανισμός.

ἐξωκεάνισμός (ὁ) μτγν. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξωκεανίζω βλ.λ.: Στράβ.1,2,10.

ἐξωκέλης-ητος (ὁ) Σουΐδ. « τὸ ληστρικὸν πλοῖον ἢ ἄστρωτος ἵππος ».

ἐξωκκλήσιο(ν) (τὸ) νεώτ., δημ. κ. ξωκκλήσι, μικρὸς χριστιανικὸς ναός, μὴ ἐνοριακός, κείμενος ἔξω τῆς πόλεως ἢ τοῦ χωρίου, ἅ. ἐρημοκκλήσι : Γρυπ.Σκ.Τερρ.57,9 βλέπω ἀντικρὺ τὴν Ἅγια θύρα καὶ τὸ ἐξωκκλήσι στὸ βουνό.

ἐξώκοιτος-ον κ. νεώτ. εἰδ. ἐπὶ μοναχῶν διανυκτερευόντων ἔξω τῆς μονῆς, ὁ ἔξω κατακλινόμενος· Ἡσ. «ὁ ἔξω κοιταζόμενος»· **2)** τὸ ἀρσ. ἐξώκοιτος ὡς οὐσ. εἶδος θαλασσίου ἰχθύος ἀναπαυομένου ἔξω τῶν ὑδάτων, ἅ. ἄδωνις : Κλέαρχ. Ἱστ.π.Ἀθήν.8,332C ἐξώκοιτος ἰχθύς, ὃν ἔνιοι καλοῦσιν ἄδωνιν, Θεόφρ.ἀπ.171,1, Ὀππ.Ἁλ.1,158.

ἐξωκοιτῶ-έω νεώτ. εἰδ. ἐπὶ μοναχῶν, εἶμαι ἐξώκοιτος, κοιμῶμαι ἔξω : ἡ. σύνοδος ἀπηγόρευσεν εἰς τὰς μοναχὰς τὸ ἐξωκοιτεῖν.

ἐξωκράνιος-ον νεώτ. ὁ ἔχων τὸ κρανίον προβεβλημένον πρὸς τὰ ἔξω.

ἐξωκρινής-οῦς-ές νεώτ. ἰατρ. ἐπὶ τῶν ἀδένων, ὁ ἔχων ἔξω ἔκκρισιν· ἀντίθ. ἐνδοκρινής.

ἐξωλαίμας Ἡσ. «οὐκ αἰσίους».

ἐξώλαμπρα ἐπίρρ. δημ. κ. συνήθ. ξώλαμπρα μετὰ τὸ Πάσχα, κατὰ τὰς πρώτας μετὰ τὸ Πάσχα ἡμέρας, ἅ. ἐξώπασχα.

ἐξώλεια (ἡ) (ἐξώλης) παντελὴς καταστροφή, πανωλεθρία : Ἀντιφ.5,11 ἐξώλειαν σαυτῷ καὶ γένει καὶ οἰκίᾳ τῇ σῇ ἐπαρώμενον, Δημ.747.

ἐξώλης-ους-ες (ἐξόλλυμι) κ. νεώτ. ὁ ὑποστὰς πλήρη καταστροφήν, ὁ ἐντελῶς κατεστραμμένος : Ἡρ.7,9 περὶ δὲ τῶν ἑσσωμένων οὐδὲ λέγω ἀρχήν, ἐξώλεες γὰρ δὴ γίνονται, Δημ.332 τούτους μὲν αὐτοὺς καθ' ἑαυτοὺς ἐξώλεις καὶ προώλεις ἐν γῇ καὶ θαλάττῃ ποιήσατε· || συνήθ. ἐπὶ καταρῶν : Ἀριστφ.Εἰρ.1072 ἐξώλης ἀπόλοι', εἰ μὴ παύσαιο βακίζων, Δημ.395· **2)** κ. νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἐπὶ προσ., ἠθικῶς διεφθορμένος, μυσαρός : Αἰσχ.Ἱκ.741 ἐξώλές ἐστι μάργον Αἰγύπτου γένος, Εὐπ.45 ἐξώλης γέρων, Δημ.1342 ὧν γένος ἐξωλέστερον οὐδέν ἐστιν, φρ. νεώτ. κ. δημ. εἶναι ἐξώλης καὶ προώλης (διεφθαρμένος)· || κ. συγρ. -έστερος : Λουκ.Νιγρ.23 ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας ὑπείληφα· || κ. ἐπὶ πραγμ. : Ἀριστφ.Ἐκκλ. 1053 τοῦτο γὰρ ἐκείνου τὸ κακὸν ἐξωλέστερον.

ἔξωλος-ον μτγν. ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἐξώλης βλ.λ. 2) : Κλήμ.Ἀλ.Παιδ.2,10.

ἐξώμαλλος-ον σχόλ. κ. νεώτ. ὁ ἔξωθεν μαλλωτός, μαλλιαρός : Σχόλ.Δίων Χρ.72,1.

ἐξωμάχος (ὁ) δημ. κ. ξωμάχος ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐργαζόμενος, ὁ γεωργός· κτ. ἀντιδιαστ. παζαρίτης, καστρινός : Καρκβ.Ζητ.67 καὶ τὸ σύνολόν του, ἀπὸ τὰ πόδια ἕως τὴν κορφή, δείχνει πολύπαθον ἐξωμάχο, Μαλακ.Συντρίμ. (Κρυονερίτης) 9 παίρνατε . . τὴ στράτα τοῦ ἐξωμάχου.

ἐξωμερίτης (ὁ) δημ. κ. ξωμερίτης, θηλ. (ἐ)ξωμερίτισσα, ὁ ἐκ τῶν ἔξω μερῶν καταγόμενος ἢ ἐλθών, ἔπηλυς, ἀλλοδαπός : Δρογ.Ὄσ.Ζωντ.2 νὰ μὴν ἀκούσουν γιὰ τοὺς ἐξωμερίτες.

(ἐ)ξωμερίτικος-η-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐξωμερίτην ἢ ὁ προερχόμενος ἐκ τῶν ἔξω μερῶν, ξενικός.

ἐξώμερον (τὸ) μσν. (ἔξω-μέρος) σύνηθ. κατὰ πληθ. ἐξώμερα τὰ σύνορα : Χρον.Μορ.9214 καὶ στεῖλε εἰς τὰ ἐξώμερα φουσσᾶτα νὰ φυλάξουν.

ἐξωμεύς-έως (ὁ) μτγν. ὁ φορῶν ἐξωμίδα βλ.λ. : Διογεν.Ἐπ.29,2.

ἐξωμήτριος-ον νεώτ. ἰατρ. (ἔξω - μήτρα) ὁ ἔξω τῆς γυναικείας μήτρας γινόμενος· ἀντίθ. ἐνδομήτριος : ἐξωμήτριος κύησις.

ἐξωμίας (ὁ) μτγν. (ἔξω - ὦμος) ὁ ἔχων ἔξω, γυμνοὺς τοὺς βραχίονας μέχρι τῶν ὤμων : Λουκ. ΒΠρ.7 ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος, ὁ ἐξωμίας.

ἐξωμίδιος-ον λεξ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐξωμίδα βλ.λ.

ἐξωμιδοποιΐα (ἡ) ἡ τέχνη τοῦ ἐξωμιδοποιοῦ, ἡ κατασκευὴ ἐξωμίδων : Ξεν.Ἀπομν.2,7,6 οἱ πλεῖστοι ἀπὸ ἐξωμιδοποιΐας διατρέφονται, Πολύδ.7,34.

ἐξωμιδοποιός (ὁ) (ἐξωμίς-ποιῶ) μτγν. ὁ κατασκευάζων ἐξωμίδας : Πολυδ.7,159.

ἐξωμίζω (ἔξω-ὦμος) ἀποκαλύπτω τὸν βραχίονα μέχρι τοῦ ὤμου : Ἀριστφ.Ἐκκλ.267 χειροτονητέον ἐξωμισάσαις τὸν ἕτερον βραχίονα.

ἐξώμιος-ον νεώτ. ὁ ἔχων τοὺς ὤμους ἐξηρθρωμένους, βγαλμένους.

ἐξωμίς-ίδος (ἡ) (ἔξω-ὦμος) ἔνδυμα ἑτερομάσχαλον ἤτοι μετὰ μιᾶς μόνον χειρῖδος, μὲ ἕνα μανίκι, φορούμενον ἰδίως ὑπὸ δούλων καὶ ἐργατῶν : Πολυδ. 4,118, Ἡσ. «ἐξωμίς· χιτὼν ὁμοῦ καὶ ἱμάτιον· τὴν γὰρ ἑκατέρου χρείαν παρεῖχεν· καὶ χιτῶνος μὲν διὰ τὸ ζώννυσθαι, ἱματίου δὲ ὅτι τὸ ἕτερον μέρος ἀνεβάλλετο» : Ἀριστφ.Σφ.444 οὐδὲν τῶν πάλαι μεμνημένοι διφθερῶν κἀξωμίδων, Ξεν. Ἀπομν.2,7,5· || ὁμ. π. Λακεδαιμονίοις : Αἰλ.ΠΙ 9,34 περιτυχὼν Λακεδαιμονίοις (ὁ Διογένης) ἐν ἐξωμίσι φαύλαις καὶ ῥυπώσαις· || ὁμ. ὡς ἔνδυμα τῶν κυνικῶν : Σέξτ.Ἐμπ Πυρρ.1,153· || ὁμ. π. Ρωμαίοις : Πλούτ.Κάτ.Πρεσβ.3 ἐπανελθὼν δ' εἰς τὸ χωρίον, ἂν μὲν ᾖ χειμών, ἐξωμίδα λαβών· || ὁμ. ὡς ἔνδυμα γυναικῶν : Ἀριστφ.ἀπ.8· || ὁμ. ὡς ἔνδυμα ἀνεπίσημον καὶ τῶν πλουσίων· Σουΐδ.

ἐξωμονίτης (ὁ) (ἔξω-μονή) μσν. ἐπὶ μοναχῶν, ὁ μένων ἔξω τῆς μονῆς : Μιχ.Ἀτταλ.ἐνΣάθ.1,32 ἀλλ' οὔτε ἐξωμονίτην εἶναι ὅλως.

ἔξωμος-ον (ἔξω-ὦμος) κ. νεώτ. ὁ ἀφήνων ἀκάλυπτον τὸν ὦμον· ὅθ. τὸ ἀρσ. ἔξωμος ὡς οὐσ. Ἡσ. «χιτὼν δουλικός»· πρβλ. ἐξωμίς· || νεώτ. ἐπὶ ἐνδυμάτων γυναικείων, ὁ ἀφήνων ἀκαλύπτους τοὺς ὤμους καὶ τὸν λαιμόν, ντεκολτέ : ἔξωμος ἐσθής· **2)** νεώτ. ὁ ἔχων γυμνούς, ἀκαλύπτους τοὺς ὤμους καὶ τὸν λαιμόν· ἰδ. ἐπὶ γυναικῶν.

ἐξωμοσία (ἡ) (ἐξόμνυμι) μτγν. κ. μσν., ὡς ἀττ. δικαν. ὅρος ἔνορκος βεβαίωσις, ὅτι δὲν ἔχει τις γνῶσιν πράγματός τινος· Ἡσ. «ἄρνησις μεθ' ὅρκου» : Ἀριστφ.Ἐκκλ.1026 ἐξωμοσία δ' οὐκ ἔστιν· **2)** ὅρκος, ὅτι δὲν δύναταί τις νὰ δεχθῇ ἀρχὴν ἢ νὰ χορηγήσῃ λειτουργίαν τινά· ΑΒ 409,15 «ἐξωμοσία δὲ ἄρνησις σὺν ὅρκῳ ὡς ἀδυνατοῦντος ἢ παρὰ καιρὸν ὄντος λειτουργεῖν» : Δημ.381· **3)** μτγν. κ. μσν. ὅρκος : Ζωναρ.762,ΠΔΛευῒτ.23,38 (γρ. κωδ.).

ἐξωμότης (ὁ) (ἐξόμνυμι) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀρνούμενος τὴν πίστιν του, τὴν θρησκείαν του, ἀρνησίθρησκος, ἀποστάτης.

ἐξωμοτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐξωμότην βλ.λ.

ἐξωνάρθηξ-ηκος (ὁ) (ἔξω-νάρθηξ) νεώτ. ὁ πρόναος τῶν βυζαντινῶν ἐκκλησιῶν, ὁ ἔξω νάρθηξ, ὁ παρανάρθηξ ἢ ἐξώτατος νάρθηξ.

ἐξώνησις-εως (ἡ) (ἐξωνοῦμαι) μσν. κ. νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξωνοῦμαι βλ.λ 2), ὤνησις, ἀγορά : Κ Πορφ.Βασίλ.Μακ.147 ἡ τῶν οἰκημάτων ἐξώνησις· **2)** νεώτ. ἡ ἐξαγορὰ ὑποχρεώσεώς τινος· **3)** ὁμ. νεώτ. νομ. ἡ ἐπὶ ἀγοραπωλησίας συμφωνία, καθ' ἣν συνομολογεῖται δικαίωμα τοῦ πωλητοῦ νὰ ἐξαγοράσῃ παρὰ τοῦ ἀγοραστοῦ τὸ πωληθέν.

ἐξωνητικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐξώνησιν βλ.λ. : ἐξ- ὅρος· ἐπίρρ. -ῶς.

ἐξώνητος-ον (ἐξωνοῦμαι) νεώτ. ἐξηγορασμένος, ὁ ἀντὶ χρημάτων ἀπαρνηθεὶς τὰς ἀρχάς του.

ἐξωνοῦμαι-έομαι (ἐξ-ὠνοῦμαι) κ. μσν. κ. νεώτ. ἀποθ., ἀόρ. ἐξωνησάμην, ἐξαγοράζω, ἐλευθερῶ τινα διὰ χρημάτων ἢ ἄλλως, ἀπολυτρώνω, μετὰ γεν. τῶν διδομένων πρὸς ἐξαγοράν : Ἀριστλ.Οἰκ. 1352a,13 χρημάτων ἐξεωνοῦντο τοὺς συνειλημμένους· || συνήθ. μετ' ἀντικειμ. κτ. αἰτ. ἢ ἀπαρφ. τῆς πράξεως ἢ τῆς ἐπικινδύνου καταστάσεως δι' ἣν ἡ ἐξαγορά : Λουκ.Περεγρ.9 μειράκιόν τι . . δια-

φθείρας τρισχιλίων ἐξωνήσατο..μὴ ἐπὶ τὸν ἁρμοστὴν ἀπαχθῆναι· || ὁμ. μετὰ δοτ. τῶν διδομένων πρὸς ἐξαγοράν : Λυσ.24,17 **οἱ μὲν γὰρ πλούσιοι τοῖς χρήμασιν ἐξωνοῦνται τοὺς κινδύνους,** Ἀριστλ.Πολιτ.1315a,24 **ὅλως δὲ τὰς δοκούσας ἀτιμίας ἐξωνεῖσθαι μείζοσι τιμαῖς,** Λογγῖν. 36,2 **ἅπαντα τὰ σφάλματα ἑνὶ ἐξωνεῖται πολλάκις ὕφει καὶ κατορθώματι·** **2**) ἀγοράζω τινὰ ἤ τι : Ἡρ.1,196 **ὑπερβάλλοντες ἀλλήλους ἐξωνέοντο τὰς καλλιστευούσας,** Μηναῖ.8,4 Συναξ. **ἄπελθε, καὶ ἐξώνησαι ἄρτους·** κ. παθ. : Μιχ.Ἀτταλ. ἐν Σάθ.1,10 **τοῦ ἀπὸ τῆς εἰρημένης πρωτοσπαθαρίσσης..ἐξωνηθέντος μοι·** || μτχ. παθ. παρακ. **ἐξωνούμενος** ὁ ἀγοραστής : Αἰσχίν.3,66 **καὶ ταῦθ᾽ ὁ μὲν ἐξωνούμενος οὐκ ἠδίκει·** **3**) μτφ. διαφθείρω τινὰ διὰ χρημάτων, ἀγοράζω τὴν συνείδησίν τινος, δεκάζω : Παυσ.4,17,2 **ἄλλους τε..καὶ Ἀδείμαντον ἐξωνησάμενοι·** **4**) νεώτ. νομ. ἀγοράζω ἐκ νέου τὸ ὑπ᾽ ἐμοῦ μὲ τὸ δικαίωμα τῆς ἐξωνήσεως βλ.λ.3) πωληθέν· ρηματ. π. ἐξώνησις, ἐξώνητος.

ἐξώνυχον (τὸ) μτγν. λιθόσπερμον βλ.λ.: Διοσκ.3,141.

ἐξώνω νεώτ. κ. δημ., παθ. **ἐξώνομαι,** μτχ. παθ. παρακ. **ἐξωσμένος** ἐκβάλλω διὰ δικαστικῆς ὁδοῦ ἐνοικιαστὴν ἐκ τῆς οἰκίας μου ἢ ἄλλου ἀκινήτου κτήματός μου, κάμνω ἔξωσιν.

(ἐ)ξώπασχα ἐπίρρ. δημ. ἀπόπασχα.

ἐξωπίαστος-ον μσν. ἐπὶ ἱεράκων, ὁ ἀγριμαῖος συλληφθείς : Ὀρνεοσοφικὰ 244 **τὰ φαλκώνια ἐξωπίαστα κρείττονα παρ᾽ ὅ τὰ πωλότροφα.**

ἐξώπιος-ον (ἔξω-ὤψ) ὁ ἔξω τῆς ὄψεως, μακρὰν τῶν ὀφθαλμῶν: Εὐρ.Ἰκ.1038 **δόμων ἐξώπιος βέβηκε·** || ὁμ. κ. σκωπτικῶς : Ἀριστφ.Θεσμ.881 **αὐτὸς δὲ Πρωτεὺς ἔνδον ἔστ᾽ ἢ ἐξώπιος;**

ἐξώπλασμα-ατος (τὸ) νεώτ. . ἐκτόπλασμα.

ἐξωπλασματικός-ή-όν νεώτ. ἰατρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀνάπτυξιν κυτταρικῶν στοιχείων κειμένων ἐπὶ τὰ ἐκτὸς τοῦ κυττάρου.

ἐξωπόδιον (τό) νεώτ. ζωολ. κ. **ἐξωποδίτης** τὸ ἐξώτατον τμῆμα τῶν ποδῶν τῶν μαλακοστράκων.

(ἐ)ξώπορτα (ἡ) δημ. ἡ ἐξώθυρα βλ.λ.

ἐξώπαρτος-η-ο(ν) μσν. κ. δημ. ὁ εἰς τὴν ἐξώπορταν κείμενος : ΨΚωδ.242,10 **πεζούλα.**

ἐξωπουλῶ μσν. ἐπὶ πόρνης, ἐκδίδομαι ἐπὶ χρήμασι : Σαχλ. π. Κορ.2,384 ἐν λ. **χοροκοπῶ ἐξωπουλεῖ τὰ κάλλη της καὶ χάνει τὴν τιμήν της.**

ἐξωπράτης (ὁ) μτγν. μεταπράτης ἐξ ἐπαρχίας, πωλῶν ἐμπορεύματα εἰς τοὺς ἐν τῇ πόλει ἐμπόρους : Γρηγέντ.616Α.

ἐξώπροικος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔξω τῆς προικός, ὁ μὴ περιλαμβανόμενος εἰς τὴν προῖκα : **ἐξώπροικος περιουσία·** || μσν. κ. νεώτ. τὸ οὐδ. πληθ. **ἐξώπροικα** ὡς οὐσ. περιουσία γυναικὸς μὴ περιλαμβανομένη εἰς τὴν προῖκα, παράφερνα· ΕΜ ἐν λ. ἔδνα « ἔδνα..ἤγουν ἐξώπροικα » : Σχόλ.Ὀδ. 2,195, Ἀρμενόπ.4,12.

(ἐ)ξωπροίκια (τὰ) δημ. τὰ **ἐξώπροικα,** πληθ. οὐδ. τοῦ ἐξώπροικος βλ.λ.2).

ἐξωπυλίτης (ὁ) πάπ. ὁ κατοικῶν ἔξω τῶν πυλῶν.

ἐξώπῦλος-ον σχόλ. κ. μσν. ὁ ἔξω τῶν πυλῶν : Σχόλ.Ἀπολλ.Ρ 1,1174 **ἐ- μέρη· 2**) μσν.τὸ οὐδ.ὡς οὐσ. ὁ ἔξω τοῦ φρουρίου περίβολος : Ἀνν.Κομν.6,180.

ἐξωραΐζω μσν., νεώτ. κ. δημ. καθιστῶ τι ὡραῖον, κοσμῶ, καλλωπίζω, στολίζω : Εὐστ.Πον. 18,49 **τὸν καλὸν ἐκεῖνον νόμον ἐξωράϊσεν·** κ.παθ.· Ἡσ. « ἐξωραϊσμένον, κεκοσμημένον, κεκαλλωπισμένον » : Κ Πορφ.Βασ.Μακ.144 **οὕτω πᾶν** (τὸ ἔδαφος) **ἐξωράϊσται καὶ κατασπεποίκιλται·** ρηματ. π. νεώτ. κ. δημ. ἐξωραϊσμός.

ἐξωραϊσμός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξωραΐζω βλ.λ. : **ἐξ- τῆς πλατείας - τῆς πόλεως.**

ἐξωραϊστικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐξωραϊσμόν : **ἐξ- δαπάναι - ἔργα·** ἐπίρρ. **-ῶς,** δημ. **-ά.**

ἐξώρας ἐπίρρ. δημ. **ἔξω τῆς** ὥρας, μετὰ τὴν κατάλληλον ὥραν, ἀργά, πάρωρα.

ἐξωριάζω (ὥρα) Ἡσ. « ἐξωριάζειν· ὀλιγωρεῖν, παρακούειν » : Αἰσχ.Πρ.17 **ἐξωριάζειν γὰρ πατρὸς λόγους βαρὺ** (ἐσφ. γρ. ἀντὶ **εὐωριάζω**).

ἔξωρος-ον (ὥρα) ὁ **ἔξω** τῆς ὥρας, ὁ μὴ ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ λεγόμενος, παράκαιρος, ἀνάρμοστος : Σοφ.Ἠλ.618 **μανθάνω δ᾽ ὁθούνεκα ἔξωρα πράσσω κοὐκ ἐμοὶ προσεικότα·** **2**) ὁ ἔξω **τῆς** ἀκμῆς, ὁ ὑπερβὰς **τὴν** κατάλληλον διά τι πρᾶγμα ἐποχὴν ἢ ἡλικίαν, **π**αρηκμακώς : Αἰσχίν.1,95 **οὑτοσὶ δ᾽ ἔξωρος ἐγένετο,** Πλούτ.Σύλλ.36, Λουκ. Ἀλέξ.6 **Μακέτιν γυναῖκα πλουσίαν, ἔξωρον μέν, ἐράσμιον δέ,** Σουΐδ. **ὅσοι ἀπόλεμοι** ἦσαν **καὶ ἔξωροι τὴν ἡλικίαν·** || ὁμ. μετὰ γεν. : Λουκ. Μισθ.Συν.7 **ἔξωροι γενόμενοι καὶ οὗτος τοῦ ἐρᾶν κἀκεῖνος τοῦ μεταδιδόναι.**

ἐξώροφος-ον (ἐξ-ὄροφος) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἓξ ὀρόφους, πατώματα, ἑξαόροφος : Διόδ.Σ 14,51 **πύργους.. ἐξωρόφους** (δ.γρ. ἐξόροφος).

ἐξωρράχιον (τὸ) νεώτ. ἡ ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια τοῦ θόλου, ἀντίθ. ἐσωρράχιον.

ἐξῶρτο γ᾽ ἑν. μέσ. ἀορ. β᾽ τοῦ ρ. ἐξόρνυμι (συνηρ. τ. ἀντὶ τοῦ ἐξώρετο).

ἐξώρως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. πέρα τῆς καταλλήλου ὥρας, ἐξώρας, ἀργά : Φιλόστρ.Σοφ.21,8 **ἐξώρως ἔχειν τοῦ ἀποδημεῖν.**

ἐξωσάρκιον (τὸ) νεώτ. ἄ. ἐξώπλασμα **κ. ἐκ**τόπλασμα βλ.λ.

ἔξωσις-εως (ἡ) (ἐξωθῶ) κ. νεώτ., δημ. -η ἡ πρὸς τὰ ἔξω ὦσις, ἡ διὰ τῆς βίας ἐκβολή, εἰδ. ἐπὶ μέλους τοῦ σώματος **ἐξάρθρωσις** : Ἱππ.Ἄρθρ.811,2 Μαρκελλῖν.Ἰατρ.99 **ἡ κατὰ τὴν ἔξωσιν βία·** **2**) νεώτ. νομ. ἡ ἀποβολὴ τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τοῦ μισθίου διὰ δικαστικῆς ὁδοῦ : **τοῦ ἔκαμεν ἔξωσιν·** **3**) ὁμ. νεώτ. ἡ ἀπομάκρυνσις ἐκ τοῦ ἐδάφους πολιτείας τινὸς τῶν ἐν αὐτῇ ἐγκατεστημένων ξένων, ἀπέλασις· || ἐπὶ βασιλέων, ἐκθρόνισις.

ἔξωσμα-ατος (τὸ) (ἐξωθῶ) μτγν. ἐκβολή, ἀπέλασις, ἔξωσις : ΠΔ Θρῆν.2,14 **εἴδοσάν σοι λήμματα μάταια καὶ ἐξώσματα.**

ἐξώσμωσις-εως (ἡ) νεώτ. εἰδ. ἡ ἔξοδος οὐσιῶν διὰ τῶν πόρων ἡμιδιαπιδυτῆς μεμβράνης.

ἐξωσπληνοπηγία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἐγχείρησις συνισταμένη εἰς τὴν καθήλωσιν τοῦ σπληνὸς ἐπὶ τὰ ἐκτὸς τῆς κοιλιακῆς κοιλότητος.

ἐξωσπόριον (τὸ) νεώτ. ὁ ἄνευ συνευρέσεως τῶν δύο φύλων τοῦ μικροβίου παραγόμενος σπόρος νηματομυκήτων τινῶν, ἄ. γονίδιον.

ἐξωστάριον (τὸ) μσν. ὁ μικρὸς ἐξώστης, τὸ μπολκονάκι : Λέων Σοφ.Νεαρ.113 **ἐν δὲ τοῖς προσκηνίοις ἔργοις, ἢ .. ἐξωσταρίοις.**

ἐξωστατῶ-έω μσν. ἵσταμαι ἔξω : Στουδ.Θεόδ.777.

ἐξώστεγον (τὸ) νεώτ. ἐστεγασμένος ἐξώστης ἐπὶ μέρους ἢ καὶ ἐφ᾽ ὅλης πλευρᾶς οἰκοδομήματός τινος, πολλάκις ὑαλόφρακτος.

ἐξωστήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. ὄργανον δι᾽ οὗ **ἐξωθεῖ**ται ἢ ἐκβάλλεταί τι δι᾽ ἕλξεως ἢ ὠθήσεως· || **εἰδ.** ὁ ἐξολκεὺς βλ.λ.

ἐξώστης-ου (ὁ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐξωθῶν, ὁ ἐκδιώκων, ὁ καταστρέφων : Εὐρ.Ρῆσ.322 **ἐξώστης Ἄρης ἔθραυε λαίφη τῆσδε γῆς μέγας πνέων·** **2**) ἐπὶ ἀνέμων, ὁ βίαιος, σφοδρός, ὁρμητικός, ὁ ἐξωθῶν τὰ πλοῖα εἰς τὴν ξηράν : Ἡρ. 2,113 **ἐξῶσται ἄνεμοι ἐκβάλλουσι εἰς τὸ Αἰγύπτιον πέλαγος,** Ἱππ.Ἀρχ.Ἰητρ.9, Αἰσχίν.Ἐπιστ.1,3, Λιβάν. Λόγ.59,138· **3**) τὸ ἀρσ. **ἐξώστης** ὡς οὐσ. (ἐνν. σφυγμὸς) **εἶδος** σφυγμοῦ, λ. πλασθ. ὑπὸ Ἀρχιγ.π. Γαλ.8,662· **4**) κ. νεώτ. κ. δημ. εἰδ. προεξοχὴ ἀπὸ

τοῦ ὀρόφου οἰκοδομήματός τινος φέρουσα περίφραγμα καὶ συγκοινωνοῦσα μετὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ διά μιᾶς ἢ πλειόνων θυρῶν, τὸ μπαλκόνι βλ.λ.: Κώδ.'Ιουστιν.8,10,12,5Β (πλ.), 'Αρμενόπ.'Επιστ.2,2 **περὶ ἐξώστου·** **5**) ὁμ. νεώτ. κ. δημ. εἰδ. προεξοχὴ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς αἰθούσης τοῦ θεάτρου εἰς ὑψηλότερον ἐπίπεδον τοῦ τῆς πλατείας, μέγιστον ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἀπέχουσα καὶ διὰ τὸ κοινὸν προωρισμένη, τὸ ὑπερῷον, ἡ γαλαρία βλ.λ.· **6**) ὁμ. εἰδ. ἐν τῷ ναυτ. πρόσθετον κατασκεύασμα κατὰ τὴν πρύμναν τῶν μεγάλων πλοίων πρὸς ἀτομικὴν χρῆσιν τοῦ ναυάρχου ἢ κυβερνήτου.

ἐξωστικὸς-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἐκβλητικός, ὁ ἐξωθῶν, ὁ συντελῶν εἰς τὴν ἔξωσιν: 'Επικ.Φυσ.2,5 **ἐξωστικὸς τρόπος**· ἐπίρρ. νεώτ. -**ῶς**.

ἐξώστρα (ἡ) γλωσσ. κ. μτγν. μηχάνημά τι τῶν ἀρχαίων θεάτρων, ὑπό τινων γραμματικῶν ταυτιζόμενον πρὸς τὸ ἐκκύλημα· Πολυδ.4,127 « τὸ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκκύλημα », αὐτ 4,129· ‖ μτφ. **ἀναβιβάζω τι ἐπὶ τὴν ἐξώστραν** ἐξαγγέλλω, διακηρύττω, καθιστῶ τι κατάδηλον: Πολύβ.11,5,8· **2**) γέφυρα κινητὴ καταβιβαζομένη ἀπὸ τοῦ πύργου τῶν πολιορκητῶν κατὰ τοῦ τείχους τῶν πολιορκουμένων (exostra): Veget. de Re Milit.4,21· **3**) μτγν. ἐξώστης, μπαλκόνι: Σύμμ.ΠΔΒασ.4,1,2.

ἐξώστρωμα-ατος (τὸ) νεώτ. βοτον. μεμβράνα περιβάλλουσα τὰ μικροσπόρια τῶν ἀνθήρων.

ἐξωστῷον (τὸ) μτγν., δ. ἀν. **ἐξώστῳον**, τὸ ἔξω τῆς στοᾶς ἢ ἡ ἐξωτερικὴ στοά: 'Ηρωδιαν.'Επιμ.267.

ἐξωσυστολαὶ (αἱ) νεώτ. ἰατρ. νόθοι διαλείψεις τοῦ σφυγμοῦ, ἀνώμαλοι συστολαὶ τῆς καρδίας, μὴ μεταβιβαζόμεναι **εἰς** τὸν σφυγμόν.

(ἐ)ξωτάρης-η (ὁ) δημ. καλλιεργητὴς κτημάτων κειμένων ἔξω τῆς πόλεως, γεωργός, (ἐ)ξωμάχος· ‖ κ. γεν. κάτοικος χωρίου, χωριάτης.

ἐξωτάρσιος-ον νεώτ. ὁ τελούμενος, ὁ κείμενος ἔξω τοῦ ταρσοῦ: **ἐξωτάρσιον ὀστέωμα.**

ἐξώτατας-η-ον (ἐξωτάτω) μτγν. κ.νεώτ. ὑπερθ. **ὁ** τὰ μάλιστα ἔξω, ὁ τὰ μάλιστα ἀπομεμακρυσμένος, ἀκρότατος, ἔσχατος: ΠΔΒασ.3,6,30, Φίλ.1,95.

ἐξωτάτω ἐπίρρ. ὑπερθ. τοῦ ἔξω, τὰ μάλιστα ἔξω, τὰ μάλιστα ἀπομεμακρυσμένως, ἐν τοῖς ἐσχάτοις ὁρίοις: Πλάτ.Φαίδ.112Ε **μέγιστον καὶ ἐξωτάτω ῥέον,** 'Αριστλ.Οὐρ.279a,20, Φίλ.2,331.

ἐξωτεριαῖος-α-ον πάπ. ἐξωτερικός, ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἐπιφανειακός, εἰδ. ἐπὶ λίθων ἐν οἰκοδομῇ: **λίθοι ἐξωτεριαῖοι.**

ἐξωτερίκευσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐξωτερικεύω, ἐκδήλωσις, ἔκφανσις: **ἡ ἐξωτερίκευσις τῶν σκέψεών του εἶναι σαφής**· ‖ εἰδ. ψυχολ. ἡ ἐνέργεια δι' ἧς ἐσωτερικὸν τῆς συνειδήσεως γεγονὸς ἐκδηλοῦται δι' ἐξωτερικῶν σημείων.

ἐξωτερικεύω νεώτ. ἐκδηλῶ λόγοις ἢ ἔργοις τὰ ἐν τῇ ψυχῇ μου, ποιῶ τι ἔκδηλον, φανερόν: **τὰ παιδία ἐξωτερικεύουν τὴν χαρὰν των θορυβωδῶς.**

ἐξωτερικός-ή-ό(ν) (ἔξω) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κείμενος ἢ ὑπάρχων ἔξω ἢ πρὸς τὰ ἔξω τινός, ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας τινός, εἰδ. ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ σώματος: 'Αριστλ.ΖΜ786a,26 **τὴν γλῶτταν δεῖ ὑπολαβεῖν ὥσπερ ἓν μόριον τῶν ἐξωτερικῶν εἶναι.. οἷον χεῖρα ἢ πόδα,** Παπαδ Χριστ. Τεμπ.18 **ἀνέβημεν τὴν μεγάλην ἐξωτερικὴν σκάλαν,** - **ἐξωτερικὰ ἐνδύματα**· ‖ τὸ οὐσ. πληθ. **ἐξωτερικοὶ** ὡς οὐσ. οἱ ἔξω τῆς σχολῆς μαθηταὶ τοῦ Πυθαγόρου: 'Ιάμβλ.Πυθ.32,226· ‖ νεώτ. κ. δημ τὸ οὐδ. **ἐξωτερικό(ν)** ὡς οὐσ. μετὰ γεν. ἡ ἐξωτερικὴ ὄψις, τὰ ἐξωτερικὰ χαρακτηριστικά: **τὸ ἐξωτερικόν του μοῦ εἶναι ὕποπτον,** - **τὸ ἐξωτερικὸ τοῦ βυζαντινοῦ ναοῦ**· **2**) ὁ ἀλλοδαπός, ὁ ξένος, ὁ ξενικός: 'Αριστλ.Πολιτ.1272b,19 **οὔτε γὰρ ἐξωτερικῆς ἀρχῆς κοινωνοῦσιν οἱ Κρῆτες**· ‖ νεώτ. οἱ ἐν τῇ ξένῃ εὑρισκόμενοι: **ἐξωτερικοὶ ἐχθροί**· ‖ ὁμ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὰς μετὰ τῶν ξένων σχέσεις: **ἐξωτ- ὑποθέσεις** - **πολιτική** - **ὑπουργεῖον ἐξωτερικῶν**· ‖ ὁμ. νεώτ. **ἐξωτερικὸς πόλεμος** ὁ ἐπὶ ξένου ἐδάφους διεξαγόμενος· ‖ **ἐξωτερικὸν ἐμπόριον** τὸ μετὰ ξένων χωρῶν διενεργούμενον· ‖ νεώτ. τὸ οὐδ. **ἐξωτερικὸν** ὡς οὐσ. ἡ ἀλλοδαπὴ βλ.λ., τὰ ξένα: **αἱ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰδήσεις,** - **ἔζησε πολὺ εἰς τὸ ἐξωτερικόν**· **3**) δημώδης, συνήθης, μὴ φιλοσοφικός: 'Αριστλ.Πολιτ.1254a,33 **ταῦτα μὲν ἴσως ἐξωτερικωτέρας ἐστὶ σκέψεως**· ‖ **ἐξωτερικοὶ λόγοι** δημώδη ἐπιχειρήματα, συνήθεις συλλογισμοί, ἀντίθ. ἐσωτερικοί, ἀκροαματικοί, κατὰ φιλοσοφίαν λόγοι: 'Αριστλ.ΗΕὐδ.1217b,22, αὐτ.Πολιτ. 1278b,31 **ἐν τοῖς ἐξωτερικοῖς λόγοις διοριζόμεθα περὶ αὐτῶν πολλάκις,** αὐτ.Μεταφ.1076,28, Γέλλ. 20,5,2· ‖ **ἐξωτερικοὶ διάλογοι** ἐν ἀντιθ. πρὸς τὰ ἠθικά, φυσικὰ ὑπομνήματα: Πλούτ.'Ηθ.1115Β· **4**) ὑλικός, ἀντίθ. ἠθικός: 'Αριστλ.Πολιτ.1323b,25· ‖ νεώτ. φιλοσ. ἐν φρ. **ἐξωτερικὸς κόσμος** ὁ κόσμος ὁ ἔξω τῆς συνειδήσεως ἡμῶν, τὸ μὴ ἐγώ· **5**) νεώτ. εἰδ. ρητ. **ἐξωτερικοὶ τόποι** ὑποδιαίρεσις τῶν καθ' ὕλην ἐπιχειρημάτων, περιλαμβάνουσα ἐπιχειρήματα ἔξω τῆς ὑποθέσεως εἰλημμένα, **ἃ** λεγόμενα ἄτεχνοι πίστεις, ἐν οἷς ἡ πρόκρισις, ἡ φήμη, τὰ ἔγγραφα, ὅρκοι· ἐπίρρ. -**ῶς,** δημ. -**ά.**

ἐξωτερικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τῶν ὑλικῶν ὄντων νὰ κατέχωσιν ἕκαστα καθωρισμένον χῶρον ἐν τῷ διαστήματι καὶ ἐν τῇ συνειδήσει ἡμῶν.

ἐξώτερος-α(-η)-ο(ν) (ἐξωτέρω) μτγν., νεώτ. κ. δημ. συγκρ. ἐπίθ. ὁ μᾶλλον πρὸς τὰ ἔξω ὤν, κείμενος, ἀπομεμακρυσμένος: ΠΔ'Εξ 26,4 **οὕτω ποιήσεις ἐπὶ τοῦ χείλους τῆς αὐλαίας τῆς ἐξωτέρας,** Πάπ. **ἐξώτερος ξυστὸς** (τὸ περιστῷον, περιστύλιον τὸ ἐξώτερον), - **τὸ ἐξώτερον μέρος τοῦ φλοιοῦ τῶν δένδρων**· ‖ ἐκκλ. **σκότος τὸ ἐξώτερον** τὸ σκότος τὸ ἔξω τῶν ὁρίων τῆς ὑπὸ τοῦ θείου φωτὸς καταυγαζομένης βασιλείας τοῦ Χριστοῦ· σχόλ. « σκότος δὲ τὸ ἐξώτερον, τόπος ἐστὶ κολάσεως χαλεπωτάτης »: ΚΔ Ματθ 8,12 **εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον,** αὐτ.22,13· **2**) δημ. ἀντὶ (ἐ)ξωτικὸς βλ.λ.: Γρυπ.Σκ.Τερρ.Πραγμ.52 **ἡ 'Εξωτέρα ἡ Παγανή, παγάνα τοῦ θανάτου**· ‖ ὁμ. εἰδ. **(ἐ)ξώτερος** ὡς οὐσ. εὐφημ. ὁ σατανᾶς.

ἐξωτέρω ἐπίρρ. συγκρ. τοῦ ἔξω, πλέον ἔξω: Αἰσχ.Χο.1023 **ξὺν ἵπποις ἡνιοστροφῶν δρόμου ἐξωτέρω,** 'Αριστλ.Μεταφ.1055a,25 **τῶν τε γὰρ γένει διαφερόντων οὐκ ἔστιν ἐξωτέρω λαβεῖν,** Πάπ. **οἱ ἐξωτέρω λίθοι** (οἱ ἐξωτεριαῖοι βλ.λ.).

ἐξωτέρως ἐπίρρ. μτγν. ἐξωτερικῶς: Μακαρ.484Β.

ἐξωτικός-ή(-ιά)-ό(ν) μτγν., μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. **ξωτικός** βλ.λ. ὁ ἔξω, ὁ πρὸς τὰ ἔξω, ὁ μακρὰν περιοχῆς τινος κείμενος ἢ διατρίβων, διαιτώμενος, ζῶν: Πάπ. **κτήματα ἐξωτικὰ** (κείμενα ἔξω τῶν τειχῶν τῆς πόλεως), αὐτ. **ἐξωτικοὶ τόποι,** αὐτ. **ὑπεύθυνοι γεωργοὶ ἐξωτικοὶ** (οἱ ἐν τοῖς ἐξωτικοῖς κτήμασιν ἐγκατεστημένοι δουλοπάροικοι γεωργοί), Μαλάλ.1 449,11 **ἐξωτικαὶ πόλεις** (ἐπαρχιωτικαὶ ἐν σχέσει πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν)· ‖ πάπ. τὸ οὐδ. πλ. **ἐξωτικὰ** ὡς οὐσ. ὁ ἐκ τῶν ἐξωτικῶν γεωργῶν εἰσπραττόμενος φόρος· ‖ **ὁ** ἔξω τοῦ οἴκου, ὁ εἰς ξένος οἰκίας γινόμενος: 'Επικτ.'Εγχ.33,6 **ἐξ- ἑστιάσεις**· **2**) ὁ ξένος τῇ οἰκογενείᾳ, ὁ μὴ συγγενής: 'Επιγρ. **τούτου δὲ ἕτερος οὐδεὶς μεθέξει.. οὔτε ἐξωτικός τις**· κ. νεώτ. νομ.: Βασιλικὰ 29,15,1, Λεξ.Νομ.,Διοικ.κ.'Αστ.4,7· **σύστασις προικὸς παρ' ἐξωτικοῦ**· ‖ εἰδ. ὁ ξένος τῇ οἰκογενείᾳ τοῦ διαθέτου: 'Ιουστιν.Νεαρ 22,20,2· **3**) ὁ ἔξωθεν, ὁ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, τῆς ἀλλοδαπῆς προερχόμενος, ξένος: 'Ιάμβλ.Πυθ.21,27 ἐξ- οἰκονομίας, 'Επιγρ. **ὑμνῳδοὶ** *ἐξωτικοί,* κ. νεώτ. **ἐξωτικαὶ νόσοι**· ‖ κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ φυτῶν:

Πάπ. **ἐξωτικὰ φυτά** (φυτὰ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰσαχθέντα, μὴ αὐτοφυῆ)· ‖ δθ. συνεκδ. ὁ ἀσυνήθης τὴν ἐμφάνισιν, ἀλλόκοτος, ὁ οἱονεὶ ἐξ ἄλλης χώρας, ἐξ ἄλλου κόσμου ὤν : Μαλακ.Πεπρ.74,7 **λαμποκοποῦν κοράλλια καὶ φύτρα ἐξωτικά, - ἀγγεῖα φέροντα παραστάσεις ἐξωτικῶν πτηνῶν καὶ ζώων**· **4**) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔκτακτος, ἀσυνήθης, ξένος, δθ. κ. ὁ ἐκτάκτου, ἀσυνήθους ὡραιότητος : Γρυπ.Σκ.Τερρ.ʼΥπνουΓέλια 2 **φυχὴ ἀλαφροήσκιωτη . . πὄχεις λουστῆ σ'ἐξωτικιὰ καὶ γάργαρην ἀνάβρα, - ἐξωτικὴ ὀμορφιά, - τὰ ἐξωτικὰ νησιὰ Χαβάϊ**· ‖ δημ. τὸ θηλ. (ἐ)ξωτικιά κ. ξωθιά ὡς οὐσ. συνήθ. κτ. πλ., φαντάσματα γυναικῶν ἐκπάγλου ὡραιότητος, ἄ. νεράϊδες, καλὲς κυράδες· ‖ μτφ. γυνὴ γοητευτικῆς ὡραιότητος : Γρυπ.Σκ.Γερρ.Πραγματευτὴς 62 **μὲ πλάνεσε μιὰ ξωτικιὰ στὴν ξενιτειὰ καὶ πῆρε τὰ γυλλοϊκά μου**· **5**) δημ. τὸ οὐδ. (ἐ)ξωτικό ὡς οὐσ. πᾶν εἶδος δαιμονίου, οἷον στοιχειά, ἀράπηδες, δαίμονες, καλλικάντζαροι κλ.· **6**) ὁ ἐκτὸς μυήσεως ὤν, ὁ μὴ μεμυημένος, ἀμύητος : Πορφ.ʼΑποχ.4,6 **ἐξωτικὸς τῆς θρησκείας**· ‖ δθ. ὁ μὴ χριστιανικός : Λαμπίκ.Καισ.Βιβλ.5,306C **τήν τε θείαν καὶ ἐξωτικὴν . . γραφήν**· ‖ ὁ μὴ ἀνήκων εἰς τὰς τάξεις τοῦ κλήρου, ὁ λαϊκός : Βασίλ.3,994A.

ἐξωτικῶς ἐσφ. γρ. ἐν Δημοκρ.179.

ἐξωτοξίνη (ἡ) νεώτ. τοξίνη μικροβιακὴ διαλυτὴ προκαλοῦσα τὰ τοξικὰ φαινόμενα τῆς λοιμώξεως.

ἐξωφανής-οῦς-ές μτγν. κ. σχόλ. ὁ ἔξω ἀναφαινόμενος, προβάλλων : Κύριλλ.141Β· ‖ δθ. γυμνός : Σχόλ.εἰς Δίων.Χ 2,567 **οἱ ὦμοι ἐξωφανεῖς ὄντες**· **2**) ἐπὶ κατόπτρων, κυρτός : Φιλόπ.ʼΙω.ʼΥπόμν.Μετ.28,17.

ἐξωφεύγω μσν. κ. δημ. ἐκφεύγω : ʼΕρωφ.4,522.

ἐξώφθαλμος-ον νεώτ. δ. γρ. τοῦ ἐξόφθαλμος.

ἐξώφορος-ον ὁ πρὸς τὰ ἔξω φερόμενος, τείνων, κατευθυνόμενος : Μαρκελλ.Σφυγμ.65 **ἐξώφορον πνεῦμα**· **2**) κοινολογούμενος, διακηρυττόμενος: ʼΙάμβλ.Πυθ.34,247 **ἐ- ποιήσασθαι**, Στοβ.ʼΕκλ.7,214.

ἐξωφρενικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ προερχόμενος, ὁ τελούμενος ὑπ' ἀνθρώπου ὄντος ἔξω φρενῶν, ἀλόγιστος, παράλογος : **ἐνέργειαι ἐξωφρενικαί**· **2**) ὁ συμβάλλων, εἰς τὸ νὰ γίνῃ τις ἔξω φρενῶν, ὁ κινῶν εἰς μανίαν, εἰς ἀγανάκτησιν : ἐξωφρενικὴ **κατάστασις**· ἐπιρρ.**-ῶς**, δημ. -ά.

ἐξωφρενικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ κατάστασις, ἡ ἰδιότης τοῦ ἐξωφρενικοῦ βλ.λ.

ἐξωφρενισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἐξωφρενικότης βλ.λ.· ‖ κτ. πληθ. ἐξωφρενικαὶ πράξεις, ἐνέργειαι.

ἐξωφυλλίζω νεώτ., δημ. **ξωφυλλίζω** κ. **ξεφυλλίζω** ἀμτβ. ἀφαιρῶ τὰ περιττὰ τῶν παιγνιοχάρτων διὰ τὸ παιγνίδιον, βγάζω τὰ ξώφυλλα ἀπὸ τὴν τράπουλαν, σκαρτάρω· **2**) ἐν τῇ βιβλιοδετικῇ, ἀφαιρῶ τὰ ἐξώφυλλα τοῦ βιβλίου.

ἐξωφύλλισμα-ατος (τὸ) νεώτ., δημ. **ξωφύλλισμα** κ. **ξεφύλλισμα** ἡ ἐνέργεια, ἡ πρᾶξις, τοῦ ἐξωφυλλίζειν, ἡ ἀφαίρεσις τῶν ἐξωφύλλων τῶν παιγνιοχάρτων, σκαρτάρισμα.

ἐξώφυλλον (τὸ) νεώτ. τὸ ἔξω φύλλον βιβλίου· **2**) τὸ ἐξωτερικὸν φύλλον παραθύρου· **3**) ἐν τῇ χαρτοπαικτ., συνήθ. πληθ. παιγνιόχαρτα ἀφαιρούμενα ἐκ τοῦ συνόλου τῶν παιγνιοχάρτων ὡς περιττὰ εἴς τι παιγνίδιον, σκάρτα.

ἐξωχείριος-ον γλωσσ. ὁ μὴ ὑποχείριος, ὁ χειράφετος, ὁ αὐτεξούσιος ἐν φρ. **ἐξωχείριον ποιῶ.**

ἐξωχειριότης-ητος (ἡ) γλωσσ. ἡ κατάστασις τοῦ ἐξωχειρίου βλ.λ., χειραφεσία.

ἐξωχειριωτής-οῦ (ὁ) γλωσσ. ὁ ποιῶν τινα ἐξωχείριον, αὐτεξούσιον.

ἐξωχειροτόνητος-ον μσν. ὁ ἔξω, ἀλλαχοῦ που, ἐν ἑτέρῳ τινὶ τόπῳ χειροτονηθείς : Βαλσ.2,150.

ἔξωχρος-ον ὁ λίαν ὠχρός, ὁ πάνυ ὠχρός : ʼΑριστλ.Ζ1 631b,28 **τὸ κάλλαιον ἔξωχρον γίγνεται**, Θεόφρ.Φ1 4,6,3 **τὸ δὲ τριχάφυλλον οὐ ποῶδες ἀλλὰ ἔξωχρον**, ʼΑρετ.Χρον.Παθ.2,6.

ἐξώχωρος-ον μσν. ὁ ἔξω τῆς χώρας, τῆς πόλεως ὤν, κείμενος : Βαλσ.2,565 **ἐξ- προάστειον.**

εὀ- ʼΕπιγρ. ἰων. ἀντὶ τοῦ εὐ-.

ἕο ἐπ. ἀντὶ οὗ βλ.λ. ἑαυτοῦ, ἑαυτῆς, αὐτοῦ, αὐτῆς : ʼΙλ.Δ 239 **ὃς καὶ νῦν ʼΑχιλῆα, ἕο μέγ' ἀμείνονα φῶτα, ἠτίμησεν.**

ἐογμός (ὁ) Βαρῖν. « **καθ' ἃ** συνδέεται **ὁ τρά**χηλος, ἀπὸ τοῦ ἔχω ἐχμὸς **καὶ** ἐογμός ».

εὀεργέτης (ὁ) ʼΕπιγρ. ἰων. ἀντὶ εὐεργέτης βλ.λ.

ἐοζίνη (ἡ) νεώτ. ὀργ. χημ. ἄ. ἠωσίνη βλ.λ. κόνις ἐρυθρὰ τετραβρωμιοῦχος φθορεοκεΐνη, ἐν χρ. ὡς ὄξινος χρωστικὴ οὐσία ἐν τῇ ἱστολογίᾳ.

ἐοζινόφιλα κύτταρα (τά) νεώτ. φυσιολ., ἄ. ἠωσινόφιλα, λευκοκύτταρα ἢ λευκὰ αἱμοσφαίρια, ὧν τὸ πρωτόπλασμα ἐμπεριέχει χρωστικὰ κοκκία ἔχοντα τὴν ἰδιότητα νὰ προσλαμβάνωσι τὰ ὄξινα χρώματα τῆς ἀνιλίνης καὶ εἰδικῶς τὴν ἐοζίνην βλ.λ.

ἐοζινοφιλία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. αὔξησις τῆς ἐν τῷ αἵματι ἀναλογίας τῶν ἐοζινοφίλων λευκοκυττάρων.

ἑοῖ ἐπ.δοτ. ἀντὶ οἷ βλ.λ., ἑαυτῷ, ἑαυτῇ, αὐτῷ, αὐτῇ.

ἔοι ἐπ. ἀντὶ εἴη γ' ἑν. πρόσ. εὐκτ. τοῦ εἰμὶ βλ.λ.

ἔοιγμεν α' πληθ. πρόσ. τοῦ ἔοικα βλ.λ. ἀντὶ ἐοίκαμεν : Σοφ.Αἴ.1239 **πικροὺς ἔοιγμεν . . ἀγῶνας ʼΑργείοισι κηρῦξαι.**

ἔοικα-ας-ε παρακ. μετὰ σημ. ἐνεστ., γ' πρόσ. δυϊκ. **ἔϊκτον**, α' πληθ. παρὰ Σοφ. κ. Εὐρ. **ἔοιγμεν** (ἔνθα κτ. Nauck **ἔϊγμεν**) ἀντὶ **ἐοίκαμεν**, γ' πληθ. **εἴξασι, ἐοίκασι**, ἀπαρφ. **εἰκέναι**, μετοχ. **εἰκώς** κ. **ἐϊκώς, εἰοικυῖαι** (τὸ ει κατὰ μετρικὴν ἔκτασιν), ἰων. (οὐχὶ ἐπ.) κ. **οἶκα**, β' ἑν. **οἶκας** (δ.γρ. **εἶκας** ἐν ʼΑλκμ.80), μτχ. **οἰκώς**, γ' ἑν. παρατ. **εἴκε**, μέλλ. **εἴξω**, ὑπερσ. **ἐῴκειν**, γ' πληθ. ἐῴκεσαν, ἐπ. **ἐοίκεσαν**, ἐπ. γ' δυϊκ. **ἐΐκτην**, ἀττ. ὑπερσ. **ᾔκειν**, παθ. γ' ἑν. παρακ. **ἤϊκται**, ὑπερσ. **ἤϊκτο, ἔϊκτο** εἶμαι ὅμοιος, ὁμοιάζω, φαίνομαι ὅμοιός τινι : ʼΟδ.Ρ 500 **ʼΑντίνοος δὲ μάλιστα μελαίνῃ κηρὶ ἔοικεν**· ‖ μετὰ δοτ. προσ. κ. αἰτ. πράγμ. ὁμοιάζω πρός τινα κατά τι : ʼΙλ.Λ 612 **τά γ' ὄπισθε Μαχάονι πάντα ἔοικεν**, ʼΟδ.Α 208· ‖ ὁμ. μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἔμπροθ. αἰτ. (**εἴς τι**) : ʼΙλ.Γ 158 **αἰνῶς ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικεν**· ‖ ὁμ. μετὰ μτχ. κτ. δοτ. ὁμοιάζω πρός τινα πράττοντά τι, ὅθ. φαίνομαι πράττων τι : ʼΙλ.Ψ 379 **αἰεὶ γὰρ δίφρου ἐπιβησομένοισιν ἐΐκτην**, Πλάτ.Κρατ.437Α **ἔοικε σημαίνοντι ὅτι..**, αὐτ.Πρωτ.361Β **Πρωταγόρας . . νῦν τοὐναντίον ἔοικε σπεύδοντι**, Ξεν.ʼΑπομν.1 6,10· ‖ κ. ἄνευ μτχ. μεθ' ἁπλῆς δοτ. : Πλάτ.Φαίδ.62D **ἔοικε τοῦτο, ὦ Σώκρατες, ἀτόπῳ** (ὁμοιάζει πρός τι ἄτοπον, φαίνεται ἄτοπον), Δημ.18 **δαιμονίᾳ τινὶ καὶ θείᾳ παντάπασιν ἔοικεν εὐεργεσίᾳ**· **2**) **ἐοικέναι κατά τι** εἶναι ἀνάλογον πρός τι : Πλωτῖν.4,4,39· **3**) μοῦ φαίνεται, νομίζω, ἡγοῦμαι, μετ' ἀπαρφ. : ʼΟδ.Χ 348 **ἔοικα δέ τοι παραείδειν ὥς τε θεῷ**, Αἰσχ.Πρ 971 **χλιδᾶν ἔοικας τοῖς παροῦσι πράγμασιν**, Σοφ.ΟΤ 744 ‖ μετ' ἀπαρφ. μέλλ. : Αἰσχ.Εὐμ.900 **θέλξειν μ' ἔοικας**, Σοφ.Φιλ. 821, Εὐρ.ʼΕκ 813 **ἔοικα πραξειν οὐδέν**, αὐτ.Κύκλ.99· ‖ κ. μετ' ἀπαρφ. ἀορ. : Σοφ.Αἴ.1239 **πικροὺς ἔοιγμεν τῶν ʼΑχιλλείων ὅπλων ἀγῶνας ʼΑργείοισι κηρῦξαι τότε**· ‖ μετ' ἀπαρφ. παθ. παρακ.: Πλάτ.Κρατ.419C **ἥ τε λύπη ἀπὸ τῆς διαλύσεως τοῦ σώματος ἔοικεν ἐπωνομάσθαι**· ‖ μετὰ μτχ. παθ. παρακ. : αὐτ.Κρατ.419C, Δημήτρ.Εὐγλωττ.4· **4**) ἀπροσ. **ἔοικε** φαίνεται, συνήθ ἐν φρ.**ὡς ἔοικε** : Σοφ.ʼΑντιγ.576 **δεδογμέν', ὡς ἔοικε, τήνδε κατθανεῖν**, Εὐρ.ʼΑνδρ 551· ‖ ὁμ. π. Πλάτ. πρὸς κολασμὸν τῆς δυσαρέστου ἐντυπώσεως διαβεβαιώσεώς τινος, ἐν τῇ σημ. τοῦ πιθανῶς, ὑποθέτω, νομίζω : Πλάτ.Φαίδ.61C **ἄπειμι δέ, ὡς ἔοικε, τή-**

-μερον, αὐτ.Πολ.332B· || ἐν ἀποκρίσεσι **ἔοικε** φαίνεται ὅτι οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα, ἔτσι φαίνεται : Πλάτ.Πολ.334A **ὅτου τις ἄρα δεινὸς φύλαξ, τούτου καὶ φὼρ δεινός.-Ἔοικεν**, αὐτ.346C· || ἐν τῇ αὐτῇ ἐννοίᾳ κ. προσ. : Σοφ.Ἠλ.516 **ἀνειμένη μέν, ὡς ἔοικας, αὖ στρέφει**, Εὐρ.Ἑλ.497· **5**) ἐμπρέπω, ἁρμόζω, μετὰ δοτ. προσ. : Ξεν.Ἀν.6,5,17 **τὸ μὲν ἀπιέναι ἀπὸ πολεμίων οὐδενὶ καλῷ ἔοικε**, Πάπ. **ἀνδράσι γὰρ ἔοικεν τὰ τῆς γεωργίας**· || ὁμ. μετὰ δοτ. κ. ἀπαρφ. : Ἰλ.K 440 **τὰ μὲν οὔ τι καταθνητοῖσιν ἔοικεν ἄνδρεσσιν φορέειν**, Πλάτ.Νόμ.879C **ἔοικε δὲ νέῳ παντὶ ὑπὸ γέροντος πληγέντι ῥᾳθύμως ὀργὴν ὑποφέρειν**· || συνηθέστ. ἀπροσ. ἐμπρέπει, ἁρμόζει, μετ' ἀπαρφ. συνοδευομένου ὑπ' ἀρνήσεως : Ἰλ.Ξ 212 **οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι**, αὐτ.Δ 286· || ὁμ. κ. μετ' αἰτ. κ. ἀπαρφ. : Ἰλ.M 212 **οὐδὲ ἔοικεν δῆμον ἐόντα παρὲξ ἀγορευέμεν**· || κ. ὑπονοουμένου τοῦ ἀπαρφ. : Ἰλ.A 119 **ὄφρα μὴ οἶος Ἀργείων ἀγέραστος ἔω, ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν** [ἐνν. εἶναι], Ὀδ.X 196· **6**) μτχ. ἐοικώς βλ.λ.

ἐοικότως ἐπίρρ. ἐκ τῆς μτχ. **ἐοικώς**, ἀττ. κ. νεώτ. **εἰκότως**, ἰων. **οἰκότως** ὁμοίως, ἀναλόγως πρός τινα : Αἰσχ.Ἀγ.915 **ἀπουσίᾳ μὲν εἶπας εἰκότως ἐμῇ**· **2**) κ. νεώτ. ὡς ἐμπρέπει, ὀρθῶς, εὐλόγως, ὡς ἀνεμένετο, κατὰ φυσικὸν λόγον : Ἡρ. 2,25 **εἰσὶ οἰκότως.. ἀνέμων πολλὸν τῶν πάντων ὑετιώτατοι**, Αἰσχ.Ἱκ.403 **νέμων εἰκότως ἄδικα μὲν κακοῖς, ὅσια δ' ἐννόμοις**· || δικαίως : Θουκ.1,37 **ἡμεῖς τε ἀδικοῦμεν καὶ αὐτοὶ οὐκ εἰκότως πολεμοῦνται**· || συνήθ. ἐν τῷ τέλει προτάσεως μετ' ἐμφάσεως : Θουκ.1,77 **ἡ δὲ ἡμετέρα ἀρχὴ χαλεπὴ δοκεῖ εἶναι, εἰκότως**, αὐτ.2,93 **ἦν δὲ ἀφύλακτος καὶ ἄκληστος εἰκότως**, Ἰσοκρ.1,48.

ἐοικώς-υῖα-ός κ. **εἰκώς-υῖα-ός**, ἰων. **οἰκώς-υῖα-ός**, νεώτ. ἐν χρ. τὸ οὐδ. ἐν τῇ φρ. **ὡς εἰκός** κ. κτ. πληθ. ἐνάρθ. **τὰ εἰκότα**, ὁ ὁμοιάζων, ὁ φαινόμενος ὅμοιος : Ἰλ.Γ 449 **Ἀτρεΐδης δ' ἀν' ὅμιλον ἐφοίτα θηρὶ ἐοικώς**· || ἐν τῇ ἐνν. ταύτῃ ἐν χρ. παρὰ τοῖς ἀττ. πεζογράφοις ὁ μακρότερος τύπος ἐοικώς : Θουκ.7,71 **φόβος οὐδενὶ ἐοικώς**· παρὰ τραγικοῖς **εἰκώς** : Αἰσχ.Ἀγ.760, αὐτ.Χο.560 **ξένῳ γὰρ εἰκὼς.. ἥξω σὺν ἀνδρί**, Σοφ.Κύκλ.376· **2**) κ. νεώτ. ἐμπρέπων, ἁρμόζων, κατάλληλος, εὔλογος, ταιριαστός : Ἰλ.I 399 **μνηστὴν ἄλοχον, ἐικυῖαν ἄκοιτιν**, Ὀδ.A 46 **κεῖνός γε ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ**,-ὑβρισθεὶς ἀνταπήντησεν, ὡς εἰκός (ὡς εἶναι εὔλογον), φρ. νεώτ. **διαβιβάσατε ἐκ μέρους μου τὰ εἰκότα** [ἐν ἐπιστολῇ ἢ ὡς παραγγελία πρὸς χαιρετισμὸν τρίτου]· **3**) πιθανός, ἰδ. ἐν φρ. **εἰκός ἐστι ἔοικε** : Σοφ.Ἠλ.659 **τοὺς ἐκ Διὸς γὰρ εἰκός ἐστι πάνθ' ὁρᾶν**· || εἰδ. **ὡς εἰκός**, ἰων. **ὡς οἰκός ὡς ἔοικε** : Ἡρ.1,45 **Κροῖσος μὲν νῦν ἔθαψε ὡς εἰκός** (ἐνν. ἦν) **τὸν ἑαυτοῦ παῖδα**, Σοφ. Φιλ.498 **τὰ τῶν διακόνων, ὡς εἰκός, οἶμαι ποιούμενοι τὸν οἴκαδ' ἤπειγον στόλον**· || ὁμ. σημ. κ. ἐν φρ. **οἷον εἰκός, καθάπερ εἰκός, ὡς τὸ εἰκός** : Πλάτ.Πολ.407D **καὶ ἔκγονα αὐτῶν, ὡς τὸ εἰκός, ἕτερα τοιαῦτα φυτεύειν**, αὐτ.Τίμ.24D **καθάπερ εἰκός**, αὐτ.Πολ.406C **οἷον εἰκός**, Πολ.407D· || **εἰκότες λόγοι - μῦθοι** ἔλλογοι, λογικοί, πιθανοὶ λόγοι : Πλάτ.Τίμ.48D **τὴν τῶν εἰκότων λόγων δύναμιν**, αὐτ.59C· || **ἀδύνατα εἰκότα** θαύματα πιθανά, ἀξιόπιστα : Ἀριστλ.Πολιτ.1460a,27 **προαιρεῖσθαί τε δεῖ ἀδύνατα εἰκότα μᾶλλον ἢ δυνατὰ ἀπίθανα**· **4**) **καὶ τὰ ἐοικότα** καὶ τὰ ὅμοια: Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.1,47 **αἶγες, αἴλουρος καὶ τὰ ἐοικότα**, αὐτ.3,180· **5**) οὐσ. οὐδ. **τὸ εἰκός** βλ.λ.

ἑοῖο ἐπ. γεν. τοῦ ἑὸς βλ.λ. : Ἰλ.B 662 **Τληπόλεμος δ'.. αὐτίκα πατρὸς ἑοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα.**

ἔοις ἐπ. β' ἐν. εὐκτ. τοῦ εἰμί.

ἐοῖσα αἰολ. ἀντὶ ἐοῦσα, οὖσα μτχ. θηλ. τοῦ εἰμί.

ἐόλει γ' ἐν. πρόσ. παρατ. ἐτάραττε : Πίνδ.Π 4,233 **πῦρ δέ νιν οὐκ ἐόλει παμφαρμάκου ξείνας ἐφετμαῖς** [ἀντὶ αἰόλλει κατὰ Bökh]· || παθ. **ἐόλητο** γ' ἐν. πρόσ. ὑπερσ. : Ἀπολλ.P 3,471 **ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἐόλητο νόον μελεδήμασι** [σχόλ. «ἐτετάρακτο καὶ ἐν ἀγωνίᾳ ἦν»], Μόσχ.2,74· || κ. ποθ. παρακ. παρ' Ἡσ. «ἐόληται· τετάρακται, ἐπτόηται· ὠδύνηται».

ἔολον (τὸ) Ἡσ. «πρόσφορον, χρηματιστόν» (πιθ. ἑολόν).

ἔολπα ἐπ. παρακ. τοῦ ἔλπομαι βλ.λ. μετὰ σημ. ἐνεστ. ἐλπίζω : Ἰλ.X 216, Ὀδ.E 379 **ἀλλ' οὐδ' ὣς σε ἔολπα ὀνόσσεσθαι κακότητος.**

ἔον ποι. κ. αἰολ. α' πρόσ. παρατ. τοῦ εἰμὶ ἀντὶ ἦν : Ἰλ.Ψ 643.

ἐόν ἰων. ἀντὶ ὄν, **οὐδ.** μτχ. τοῦ εἰμὶ βλ.λ.

ἐόνοια (ἡ) Ἐπιγρ. ἀντὶ εὔνοια βλ.λ.

ἔορ Ἡσ. «θυγάτηρ, ἀνεψιός»· || πληθ. **ἔορες** Ἡσ. «προσήκοντες, συγγενεῖς».

ἔοργα ποι. παρακ. τοῦ ἔρδω βλ.λ., γ' πληθ. **ἔοργαν** ἀντὶ ἐόργασιν, μτχ. **ἐοργώς** : Ἰλ.Γ 57, αὐτ. I 320, Ὀδ.X 318, Βατραχομ.179.

ἐόργεε ἰων. γ' ἐν. ὑπερσ. τοῦ ἔρδω : Ἡρ.1,127.

ἑόργη (ἡ) μτγν. ἡ τορύνη βλ.λ. : Πολυδ.6,88.

ἑοργῆσαι Πολυδ.6,88 «τορυνῆσαι».

ἑορτάζω (ἑορτή) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **γιορτάζω**, ἰων. **ὁρτάζω**, παρατ. **ἑώρταζον**, ἀπαρφ. ἀορ. **ἑορτάσαι**, ἄγω ἑορτὴν βλ.λ., πανήγυριν, ἔχω γιορτή : Ἡρ.2,60 **ὁρτάζουσι μεγάλας ἀνάγοντες θυσίας**, αὐτ.2,122, Εὐρ.ΙΤ 1458 **ὅταν ἑορτάζῃ λεώς**· || κ. μετὰ δοτ. **ἑορτάζω τινὶ** ἄγω ἑορτὴν πρὸς τιμήν τινος : Λουκ.Ἀνάχ.23 **Διονύσῳ δὲ αἶμαι τότε ἡ πόλις ἑώρταζεν**· || μετ' αἰτ. συστ. ἀντικ. **ἑορτάζω ἑορτάς** : Ξεν.Ἀθ.3,2· || Ἐπιγρ. **ἑορτάζω τὴν γενέθλιόν τινος** (νεώτ. **τὰ γενέθλια**) ἄγω ἑορτὴν ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῶν γενεθλίων τινός· **2**) νεώτ. ἀμτβ. ἄγω τὴν ἐπέτειον ὀνομαστικὴν ἑορτήν μου : **ὁ κ. Α ἑορτάζει,-δὲν ἑορτάζει οὔτε δέχεται ἐπισκέψεις**· **3**) νεώτ. μτβ. ἀναφορ. πρὸς ἁγίους, τιμῶ τὴν μνήμην τοῦ θανάτου ἢ τοῦ μαρτυρίου ἁγίου τινὸς τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας, ἄγω, τιμῶ γεγονός τι θρησκευτικόν· κ. παθ. ἐπὶ ἁγίων, θρησκευτικῶν γεγονότων, τιμῶμαι δι' ἑορτῆς : **εἰς τὰς 26 Ὀκτωβρίου ἑορτάζεται ὁ Ἅγιος Δημήτριος**· || ὁμ. σημ. τὸ ἐνεργ. ἀμτβ. : **ἡ Παναγία ἑορτάζει πλειστάκις τοῦ ἔτους**· || τὸ μέσ. κτ. πληθ. ἐπὶ ἀλληλοπαθείας, ἑορτάζομεν ἀμοιβαίως : Θεοφύλ.Βουλγ.3,476D· **4**) κ. νεώτ. κ. δημ. τιμῶ μέγα τι γεγονὸς ἑορταῖς καὶ πανηγύρεσι, πανηγυρίζω : Πλούτ.Ἀντ.56· || κ. παθ. ἐν Ῥώμῃ, πανηγυρίζω διὰ θριάμβου : Δίων Κ 51,21.

ἔορται Ἡσ. «ἔδοξε»· **2**) αὐτ. «κρεμνᾶται».

ἑορταῖος-α-ον μτγν. ἑόρτιος, ἑορτάσιμος : Διον.Ἀλ.Ῥωμ.4,74 **κατὰ καιρούς τινας ἑορταίους.**

ἑόρτας Ἡσ. «ἀρεσκούσας, καλὰς» (δ. ἀνάγν. ἐρατὰς Herw.).

ἑορτάσιμος(-η)-ο(ν) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἑορτήν, ὁ κατάλληλος, ἁρμόζων, ἐμπρέπων εἰς ἑορτήν : Ἰώσ.ΑΙ 11,6,13, Λουκ.Κρον.11 **τῆς ἑορτῆς πάνυ πλησιαζούσης ἑώρων.., ἐμαυτῷ δὲ οὐ πάνυ ἑορτάσιμα ὄντα**, Ἐπιγρ.,-**ἑορτάσιμος περιβολή**· **2**) κ. νεώτ. **ἑορτάσιμος ἡμέρα** ἡ καθ' ἣν τελεῖται ἑορτή : Πλούτ. Ἠθ.270A· **3**) νεώτ. ὅστις πρέπει νὰ ἑορτασθῇ : **ἑορτάσιμο(ν) γεγονός.**

ἑορτάσιος-ον μτγν. ἑορταστικός, μεγαλοπρεπής: Ἐπιγρ.,Γρηγ.Ναζ.Ὠδ.4,26,68C **ἑορτάσιον ἦχον.**

ἑόρτασις-εως (ἡ) τὸ ἑορτάζειν, ὁ ἑορτασμός : Πλάτ.Νόμ.657D **χαίροντες τῇ ἐκείνων.. ἑορτάσει.**

ἑόρτασμα-ατος (τὸ) μτγν. ἑορτή:ΠΔΣοφ.Σαλ.19,15.

ἑορτασμός-οῦ (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἑόρτασις, ἡ πρᾶξις τοῦ ἑορτάζειν, ὁ πανηγυρισμός · Πλούτ.

Ἠθ.1101Ε καιροὶ τῶν ἑορτασμῶν, Γλωσσ.,-ὁ ἑορτασμὸς τῆς νίκης - τῆς 25 Μαρτίου.

ἑορταστής-οῦ (ὁ) μτγν., μον. κ. νεώτ., δημ. γιορταστής ὁ ἑορτάζων, ὁ ἄγων, τελῶν ἑορτήν : Πολυδ.1,34, Μόξ.Τύρ.6,8 (πληθ.), Προκ.Κτισμ.1,10˙ 2) νεώτ. κ. ὁ μετέχων ἑορτῆς.

ἑορταστικός-ή-όν κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἑορτήν, ὁ πρὸς ἑορτασμὸν γινόμενος, τελούμενος : Πλάτ.Νόμ.829Β ὅπως ἂν γίγνωνται μάχαι τινὲς ἑορταστικαὶ μιμούμεναι τὰς πολεμικὰς . . μάχας, Ἀλκίφρ.3,57,Αἰλ.ΠΙ 3,37 ἑορταστικὴ θυσία,- ἡ πόλις προσέλαβεν ἑορταστικὴν ὄψιν˙ || ἑορταστικὴ ἡμέρα καθ' ἣν ἄγεται ἑορτή, ἄ. ἑορτάσιμος ἡμέρα : Λουκ.Ἐρωτ.1 ἑορταστικὴν ἄγομεν ἡμέραν˙ || ἐπιστολὴ ἑορταστικὴ ἐπιστολὴ εὐχετήριος πε ομένη ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα ὑπὸ ἐπισκόπου : Ἀθαν.2,1176Β˙ || ὁμ. ἑορταστικὰ γράμματα : Θεόφιλ.Ἀλεξ.53Α˙ || νεώτ. γεν. ὁ εὐχετήριος ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τινος : ἑορτ- τηλεγράφημα˙ || κύκλος ἑ- ὁ κύκλος, ἡ περίοδος τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα˙ ἐπίρρ. νεώτ. -ῶς.

ἑορτή (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ., ἰων. πεζ. ὀρτή, χρόνος ἀφιερωμένος εἰς τὴν λατρείαν ἢ εἰς ἀνάμνησιν σπουδαίου τινός, ἰδ. θρησκευτικοῦ γεγονότος, μετ' ἀποχῆς ἀπὸ πάσης ἐργασίας ἢ ἐνασχολήσεως : Ὀδ.Υ 156,αὐτ.Φ 258 νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἑορτὴ τοῖο θεοῖο ἁγνή, Θουκ.2,15 ἑορτὴν τῷ θεῷ ποιεῖν, Δημ.50˙ || κ. μτφ. : Αἰλ.ΠΙ 13,1 ἑορτὴ ὄψεως˙ || μετὰ συστοίχ. αἰτ. : Ξεν.Ἀθ.3,2 πρῶτον μὲν δεῖ ἑορτάσαι ἑορτὰς ὅσας οὐδεμία τῶν Ἑλληνίδων πόλεων˙ || παροιμ. παρὰ Διογεν.5,73 κατόπιν ἑορτῆς ἥκειν « ἐπὶ τῶν ἀπὸ καλοῦ πράγματος ἀπολειπομένων » : Πλάτ.Γοργ.447Α ἀλλ' ἢ τὸ λεγόμενον κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν καὶ ὑστεροῦμεν˙ || ὁμ. Θεόκρ.15,26 ἀέργοις αἰὲν ἑορτὰ (εἰς τοὺς ἀέργους ἑκάστη ἡμέρα εἶναι ἑορτή)˙ || ὁμ. Σουΐδ. ἄγουσιν ἑορτὴν οἱ κλέπται˙ || ἑορτὴ τοῦ Πάσχα ἡ ἑορτὴ τῶν ἀζύμων ἢ ἁπλῶς ἑορτὴ μεγάλη ἑορτὴ τῶν Ἑβραίων : ΠΔ Ἐξ.34,25, ΚΔ Λουκ.2,41,αὐτ.22,1, αὐτ.Ματθ.26,5˙ || ὁμ. ἑορτὴ τοῦ Πάσχα ἡ μεγάλη ἑορτὴ τῶν χριστιανῶν, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ : Διον.Ἀλεξ.1336Α,Εὐσ.2,181Β,Ἀθαν.233C,Γρηγ.Ναζ.2,624Β˙ || δεσποτικαὶ ἑορταί ἑορταὶ τελούμεναι εἰς ἀνάμνησιν συμβάντων τοῦ βίου τοῦ δεσπότου Χριστοῦ : Κύριλλ.Ἀλ.1041Α,Γρηγέντ.597Α˙ || θεομητορικαὶ ἑορταὶ ἑορταὶ τελούμεναι πρὸς τιμητικὴν ἀνάμνησιν συμβάντων τοῦ βίου τῆς Θεομήτορος˙ || εἰδ. νεώτ. ὀνομαστικὴ ἑορτὴ ἢ ἁπλῶς ἑορτὴ ἡ ὑπὸ ἰδιωτῶν τελουμένη ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ἑορτῆς τοῦ φερωνύμου ἁγίου˙ 2) ἡ τέρψις, ἡ διασκέδασις, ἡ ψυχαγωγία : Πλάτ.Φαῖδρ. 276Β ταῦτα μὲν δὴ παιδιᾶς τε καὶ ἑορτῆς χάριν δρῴη ἄν˙ || ἡγοῦμαί τι ἑορτὴν θεωρῶ τι ὡς ἐξόχως εὐχάριστον : Θουκ.1,70 μήτε ἑορτὴν ἄλλο τι ἡγεῖσθαι ἢ τὸ τὰ δέοντα πρᾶξαι˙ 3) συνάθροισις ἑορτάζοντος, πανηγυρίζοντος πλήθους : Πλωτῖν.6,6,12 ὄχλος καὶ ἑορτὴ καὶ στρατός.

ἑορτικός-ή-όν πάπ. ἑορταῖος, ἑόρτιος, ἑορτάσιμος˙ || τὸ οὐδ. πληθ. ἑορτικά ὡς οὐσ. δῶρα διδόμενα κατὰ τὰς ἑορτασίμους ἡμέρας εἰς ὑπαλλήλους ἢ ἐργάτας ἐπὶ πλέον τοῦ μισθοῦ.

ἑόρτιος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἑορτήν, γιορτιάτικος : Γρηγ.Ναζ.Ὕμν. 2,772 ἑόρτιον δῶρον, Νικ.Χων.Μαν.Κομν.107C ἑόρτιον ἄνεσιν˙ 2) ὁ ἁρμόζων, προσήκων εἰς ἑορτήν, σεμνοπρεπής : Εὐστ.Πον.192,73 στολὴν ἑόρτ-.

ἑορτίς-ίδος (ἡ) σχόλ. ἡ ἑορτὴ (λ. πεπλασμ. πρὸς ἐξήγησιν τοῦ ἔροτις) : Σχόλ.Ἰλ.Ε 299.

ἑορτοδρομικός-ή-όν νεώτ. ἐκκλ. ὁ ἀνήκων, ὁ ἀναφερόμενος, ὁ περιλαμβανόμενος εἰς τὸ ἑορτοδρόμιον˙ ἑορτοδρομικὴ ἑορτή.

ἑορτοδρόμιος-ον μσν. κ. νεώτ. ἐκκλ. ὁ περιέχων τὴν σειρὰν τῶν ἑορτῶν τῆς ἐκκλησίας˙ || τὸ οὐδ. ἑορτοδρόμιον ὡς οὐσ. βιβλίον περιέχον τὴν σειρὰν ταύτην˙ || εἰδ. ἑορτοδρόμιος πίναξ ὁ ἐν τῷ τυπικῷ τῆς ἐκκλησίας προσηρτημένος, περιέχων τὰς ἀπὸ 11 Ἰανουαρίου μέχρις 25 Μαΐου ἀκινήτους ἑορτάς˙ 2) ὁμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. σειρὰ ὁμιλιῶν, θέμα ἐχουσῶν τὰς εὐαγγελικὰς ἢ ἀποστολικὰς περικοπὰς τὰς ἀναγινωσκομένας ἐν ταῖς ἑορταῖς ἢ τὸν βίον τῶν ἑορταζομένων ἁγίων.

ἑορτολόγιον (τὸ) Σουΐδ. κ. νεώτ. κατάλογος περιλαμβάνων τὰς ἑορτὰς τοῦ ἔτους˙ 2) ὡς οὐσ. βιβλίον λειτουργικὸν περιέχον τὴν ἱστορίαν τῶν ἑορτῶν τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

ἑορτώδης-ους-ες μτγν. ἑόρτιος βλ.λ. : Ἰώσ.ΑΙ 16,2,1 Φίλ.1,450,Σχόλ.Θουκ.5,54 ἱερομηνία, ἡ ἑορτώδης ἡμέρα.

ἑορτών-ῶνος (ὁ) σχόλ. « μὴν ἀττικός ».

ἑός-ή-όν, δοτ. εἱῷ (υ-), βοιωτ. ἱός κτητ. ἐπίθ. γ' ἑν. προσ.˙ εὕρηται παρ' Ὁμ., Πινδ.,Δωριεῦσιν κ. ἅπαξ π. Ἀττ. (Αἰσχ. ἀπ. 350, ἴσως κ. Εὐρ.Ἠλ.1206) αὐτοῦ, αὐτῆς, αὐτοῦ : Ἰλ.23,295 ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν . . τὸν ἑόν τε Πόδαργον˙ || κ. ἐπιτεταμένον διὰ τοῦ αὐτοῦ : Ἰλ.Κ 204 οὐκ ἂν δή τις ἀνὴρ πεπίθοιθ' ἑῷ αὐτοῦ θυμῷ, Ὀδ.Δ 643˙ 2) μεθ' Ὁμ. ἐν χρ. ὡς γ' πληθ. πρόσ. ἀντὶ σφέτερος : Ἡσίοδ.Ἔργ.58 κακὸν ᾧ κεν ἅπαντες τέρπωνται κατὰ θυμὸν ἑόν, Πίνδ.Π 2,91 ἐνέπαιξαν ἕλκος ὀδυναρὸν ἑᾷ πρόσθε καρδίᾳ, Βατραχομ. 103, Ἀπολλ.Ρ 1,113˙ 3) μτγν. ποι. ἐν χρ. ἀντὶ τοῦ ἐμός : Ἀπολλ.Ρ 1,285 ἑοῖσι λελείψομαι ἐν μεγάροισιν˙ 4) ὁμ. ἐν χρ. ἀντὶ τοῦ σός βλ.λ. : Βατραχομ 23,Θεόκρ.17,50 ἑᾶς δ' ἀποδάσσαο τιμᾶς, Ἀπολλ.Ρ 3,140˙ 5) ὁμ. ἐν χρ. ἀντὶ τοῦ ἡμέτερος : Ἀπολλ.Ρ 4,203˙ 6) ὁμ. ἐν χρ. ἀντὶ τοῦ ὑμέτερος : Ἀπολλ.Ρ 2,332, ΑΠ 7,730,Κόϊντ.1,468.

Ϝέος Ἐπιγρ. λοκρ. γεν. ἑν. ἀντὶ οὗ, ἕο βλ.λ.

ἑοσσητήρ Ἡσ. « ἐπίκουρος, τιμωρός, ἀντὶ τοῦ ἀοσσητήρ ».

ἑοῦ ἀντὶ ἕο ἀνάγν. τοῦ Ζηνοδ. ἐν Ἰλ.Β 239.

ἑοῦς βοιωτ. ἀντὶ ἕο, οὗ, γ' ἑν. πρόσ. τῆς προσ. ἀντων. γ' προσ. : Κόρινν 2.

ἑοῦσα ἰων. κ. ἐπ. ἀντὶ οὖσα, μτχ. θηλ. τοῦ ἐνεστ. τοῦ εἰμὶ βλ.λ. : Ἰλ.Ζ 456,Ὀδ.Υ 131 ἐμὴ μήτηρ πινυτή περ ἐοῦσα.

ἐπά ἐπίρρ. τοπ. δημ. ἄ. πά ἐνταῦθα, ἐδῶ : Θυσία Ἀβραὰμ 407,9 ἐπὰ τὸ φῶς, ὁπού 'βλεπα, ἐπὰ ἡ γλυκιά μου ζήση, Ἐρωτόκρ.Β 1973 γιατί 'ν' ἐπὰ τόσος λαός˙ 2) ἐπί, ἐπάνω : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 34,19 ἐμεῖς ἐπὰ στ' ἀνθόσπαρτα˙ || ἐπὶ κινήσεως, μάλιστα δὲ ἐχθρικῆς, ἐναντίον, κατεπάνω.

ἐπαβελτερῶ-όω ποιῶ τινα μᾶλλον ἀβέλτερον, ἀνόητον, ἀσύνετον, χαῦνον : Μέν.Περινθ.ἀπ.1.

ἐπαβολά (ἁ) Ἐπιγρ.Κρήτ. ἐπηβολή βλ.λ.

ἐπάγαθος-ον Ἐπιγρ. κ. πάπ. ὁ χρηστός : Ἐπιγρ. 2) ἐπὶ τοῦ ῥεύματος τοῦ Νείλου, ὁ εὐτυχίαν παρέχων : Πάπ. τὸ ἐπάγαθον γόνιμον νέον ὕδωρ.

ἐπᾰγαίομαι μέσ., ἐπ. ἀόρ. ἐπαγάσσατο, χαίρω, γαυριῶ ἐπί τινι : Ἀπολλ.Ρ 3,1262 τοῖος ἄρ' Αἰσονίδης ἐπαγαίετο κάρτεϊ γυίων˙ || χαίρω διὰ την συμφοράν τινος, ἐπιχαίρω : Ἀπολλ.Ρ 3,470˙ 2) ἐκπλήττομαι˙ Ἡσ. « ἐπαγασσαμένη, ἐκπλαγεῖσα » (γρ. κῶδ. ἐπατασσομένη)

ἐπαγαλλιάζων Ἡσ. « ἐπιχαίρων » (γρ. κῶδ. ἐπαγγαλλιάζων).

ἐπαγάλλομαι κ. μσν. ἀγάλλομαι, ὑπερχαίρω ἐπί τινι, μετὰ δοτ. : Ἰλ.Τ 91 μηδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηιοτῆτι, Κόϊντ.7,327, Κράτ.Θηβ.4 πόρνησ' ἐπαγαλλόμενος πυγῇσιν˙ || ὁμ. ἐπ- ἐπί τινι : Ξεν.Οἰκ.4,17 ἐπηγάλλετο ἐπὶ τῷ χώρας ἐνεργοὺς ποιεῖν˙ || κ. ἀπολ. : Μηναῖ.3,8 Ὠδ.9 διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σέ, Θεοτόκε, μεγαλύνομεν.

ἐπαγανακτῶ-έω μτγν. ἀπολ. ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι : Ἰώσ.Π1 3,13,3, Πλούτ.᾽Αλκ.14 **ἐπηγανάκτει δ᾽ ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ἐχαλέπαινε**· ‖ **ἐπ- τινι** ἀγανακτῶ κατά τινος : Κλήμ.᾽Αλ.Παιδ.3,96,16 **τὸ ἐπαγανακτεῖν τοῖς ἀκολασταίνουσιν.**

ἐπᾰγᾰ́νωσις-εως (ἡ) Ἐπιγρ. ἡ γάνωσις, στίλβωσις : **ἐπαγάνωσις ἀγαλμάτων.**

ἐπαγγαλιάζων Ἡσ. «ἐπιχαίρων» (δ.ἀν.ἐπαγαλλ-).

ἐπαγγέλῃ Ἐπιγρ. ἔλθῃ.

ἐπαγγελία (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. διαταγή, παραγγελία : Πολύβ.9,38,2 **παρὰ Λακεδαιμονίων ἔχει τὰ κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν, ὕδωρ καὶ γῆν**· **2**) ἀγγελία, εἴδησις, ἀναγγελία : Ἐπιγρ. **ἐπαγγελία ἀγῶνος,** ΚΔ Ἰω.Ι,1,5 **καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἐπαγγελία ἣν ἀκηκόαμεν ἀπ᾽ αὐτοῦ καὶ ἀναγγέλλομεν ὑμῖν**· **3**) ἀττ. δίκ. **ἐπαγγελία** (ἐνν. δοκιμασίας) κλῆσις πρὸς ἀπολογίαν ῥήτορος, ὅστις ἐτόλμα νὰ δημηγορῇ δημοσίᾳ χωρὶς νὰ ἔχῃ δικαίωμα· πρβλ. ἐπαγγέλλω 3)· Ἁρποκρ. : Αἰσχίν.1,64, Δημ.602 **πρὸς τοὺς θεσμοθέτας ἔσθ᾽ ἡμῖν ἐπαγγελία**· ‖ γεν. κλῆσις : Πάπ. **ἐξεῖναι αὐτῷ χωρὶς διαστολῆς καὶ ἐπαγγελίας χρήσασθαι τοῖς νόμοις τῶν ὑποθηκῶν**· **4**) προσφορά, ὑπόσχεσις : Δημ.519 **ἀπεδέξασθε, τήν τ᾽ ἐπαγγελίαν τὴν ἐμὴν καὶ τὸ συμβὰν ἀπὸ τῆς τύχης,** Ἀριστλ.ΗΝικ.1164ε,29 **τὰς ὑπερβολὰς τῶν ἐπαγγελιῶν,** Πολύβ.1,72,6· ‖ φρ. **ἐν ἐπαγγελίᾳ καταλείπω** καταλείπω ὡς ὑπόσχεσιν : Πολύβ.18,28,1· ‖ **τὴν ἐπαγγελίαν ἐπὶ τέλος ἄγω** τὴν ὑπόσχεσιν ἐκπληρῶ : αὐτ.18,28,1· ‖ ὁμ. σημ. **τὴν ἐπαγγελίαν βεβαιῶ** : Ἐπιγρ.· ‖ **ἐξ ἐπαγγελίας** = ἐπαγγειλάμενος : Ἐπιγρ.· ‖ ἐκκλ. **γῆ τῆς ἐπαγγελίας** ἡ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τοῖς Ἑβραίοις ἐπαγγελθεῖσα χώρα τῆς Χαναάν : ΚΔ Ἑβρ.11,9 **πίστει παρῴκησεν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας ὡς ἀλλοτρίαν**· νεώτ. κ. δημ. κ. συνεκδ. πᾶσα χώρα, περιοχὴ γῆς εὔφορος, πλουσία· ‖ νεώτ. εἰδ. νομ. **δημοσία ἐπαγγελία** ὑπόσχεσις ἀμοιβῆς γινομένη δημοσίᾳ ὑπὲρ ἐκείνου, ὅστις θὰ ἐκτελέσῃ τὴν παρὰ τοῦ ἐπαγγελλομένου ὁρισθεῖσαν ἀντιπαροχήν· **5**) ἡ δήλωσις, ἡ ὑπόδειξις : Ἀπολλ. Δύσκ.Συντ.205,13 **ἐπαγγ- τοῦ ἐσομένου**· **6**) ἐν τῷ πληθ. **ἐπαγγελίαι** ἀναζήτησις : Πλούτ.᾽Ηθ.276D (πιθ. ἐσφ. ἀνάγν. ἀντὶ **παρ-**)· **7**) ἐπάγγελμα βλ.λ., τὸ ὑποκείμενον, τὸ θέμα πραγματείας τινός : Γαλ. Ἰδ.Βιβλ.Προοίμ.· **8**) ἡ διαφημιζομένη ἰαματικὴ ἰδιότης φαρμάκου τινός : Ἡρόδ.᾽Ιατρ.π.᾽Ορειβ. 10,5,1 **ταῖς τῶν φαρμάκων ἐπαγγελίαις**· **9**) ἀναφορ. πρὸς ἐπάγγελμά τι, δημοσία ἐξάσκησις : Μέν.Πρ.1D **ἐπαγγελία ἐπιτηδεύματος.**

ἐπαγγελικὸς-ή-όν μσν. ὁ ὑπισχνούμενος, ἐπαγγελλόμενος : Νικ.Χων.π.Σάθ.1,79.

ἐπαγγέλλω (ἀγγέλλω) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. (μ. κτ. μτχ. **ἐπαγγελμένος**), παθ. ἀόρ. ἐπηγγέλθην κ. ἐπηγγέλην ἀναγγέλλω, λέγω : Ὀδ.Δ 775 **μύθους μὲν ὑπερφιάλους ἀλέασθε πάντας ὁμῶς, μή πού τις ἐπαγγείλῃσι καὶ εἴσω,** Ἀριστφ.Λυσ.1049 **ἐπαγγελλέτω πᾶς ἀνὴρ καὶ γυνή, εἴ τις ἀργυρίδιον δεῖται λαβεῖν**· ‖ μετ᾽ εἰδ. προτ. : Ἡρ.3,36 **ἐπήγγελλον αὐτῷ ὡς περιείη,** Ἐπιγρ. **ἐπαγγ· τῷ δήμῳ ὑπέρ τινος ὅτι . .**· ‖ εἰδ. κηρύττω, γνωστοποιῶ, ἐπισήμως : Θουκ.5,49 **ὑπελάμβανον οὐ χρεὼν εἶναι αὐτὸς ἐπαγγεῖλαι ἔτι εἰς Λακεδαίμονα** (τὴν ἐκεχειρίαν), Πλάτ.Νόμ.702D **οὐ πόλεμόν γε ἐπαγγέλλεις**· ‖ κ. μέσ. ἀγγέλλω, ποιῶ γνωστὸν διὰ κήρυκος : Ἡρ.2,121 **διαπέμποντα ἐς πάσας τὰς πόλις ἐπαγγέλλεσθαι ἄδειαν**· κ. παθ. : Θουκ.5,49 **λέγοντες μὴ ἐπηγγέλθαι πω ἐς Λακεδαίμονα τὰς σπονδάς,** αὐτ.8,10, Δίων Κ 56,29 **βουλῆς ἐπαγγελθείσης** (= συγκληθείσης)· **2**) ἀπολ. διατάσσω, δίδω διαταγάς : Ἡρ.1,70 **καὶ τοῦτο μὲν αὐτοὶ ἦσαν ἕτοιμοι ἐπαγγείλαντι**· κ. παθ. : αὐτ.2,55 **θεῖον εἶναι τὸ ἐπαγγελλόμενον αὐτοῖς**· ‖ μετ᾽ αἰτ.κ.ἀπαρφ. παραγγέλλω νά : Ἡρ.1,77 **ἐπαγγείλας δὲ καὶ Λακεδαιμονίοις** (δ.γρ. -οισι) **παρεῖναι ἐς χρόνον ῥητόν,** Θουκ.6,56 **ἀδελφὴν γὰρ αὐτοῦ κόρην ἐπαγγείλαντες ἥκειν**· ‖ μετά δοτ. κ. ἀπαρφ. διατάσσω τινὰ νὰ πράξῃ τι : Δημ.1041· ‖ κ. μετ᾽ αἰτ. πράγμ. παραγγέλλω νὰ ἑτοιμάσωσί τι : Θουκ.7,17 **στρατιάν τε ἐπαγγέλλων ἐς τοὺς συμμάχους,** αὐτ.3,16· ‖ κ. ἀπολ. : αὐτ.5,47 **βοηθεῖν Ἀργείους . . καθ᾽ ὅτι ἂν ἐπαγγέλλωσιν Ἀθηναῖοι**· ‖ ὁμ. κ. μέσ. : Ἡρ.7,1 **αὐτίκα μὲν ἐπηγγέλλετο . . ἑτοιμάζειν στρατιήν,** αὐτ.4,200· ‖ ὁμ. μέσ. **ἐπ- τινὶ ὅπως** : αὐτ.15,98 **ἐπηγγέλλοντο ἐς τὴν Χίον τοῖσι Παίοσι ὅκως ἂν ὀπίσω ἀπέλθοιεν**· **3**) ὡς δικαν. ὅρος ἐν τῷ ἀττ. δικ. ἐν τῇ φρ. **δοκιμασίαν ἐπαγγέλλω** ἐγκαλῶ τινα τῶν ῥητόρων, διότι, καίτοι ἐνεχόμενος εἰς ἀτιμίαν, μετέχει τῶν τῆς πολιτείας πραγμάτων· ΑΒ 256,5 «ἐπαγγεῖλαι καὶ ἐπαγγελία . . λέγεται ἐπὶ τῶν πεπορνευμένων καὶ δημηγορούντων οὐκ ἐξόν» : Νόμ. π. Αἰσχίν.1,32, Δημ.600 **πρὸς τοὺς θεσμοθέτας προσῆκεν ἐπαγγέλλειν ἡμῖν**· κ. παθ. : Ἀντιφ.1,11 **τάχιστα αὐτοῖς ἐπηγγέλθη ὅτι ἐπεξίοιμι τοῦ πατρὸς τὸν φονέα** (δ. ἀνάγν. ἀπηγγέλθη)· **4**) κ. νεώτ. κ. δημ. ὑπισχνοῦμαι, προσφέρω ἀγαθόν τι : Πίνδ.Π 4,55 **ξείνοις ἅτ᾽ ἐλθόντεσσιν εὐεργέται δεῖπν᾽ ἐπαγγέλλοντι πρῶτον,** Αἰσχ.Χο.213 **τοῖς θεοῖς τελεσφόρους εὐχὰς ἐπαγγέλλουσα**· ‖ δημ. παθ. παρακ. **ἐπαγγελμένος** βλ.λ.· ‖ συνήθ. μέσ. ὑπισχνοῦμαί τι χωρὶς νὰ μοῦ τὸ ζητήσουν, προσφέρω τι ἐξ ἰδίας προαιρέσεως : Ἡρ.6,35 **καί σφι προσελθοῦσι ἐπηγγείλατο καταγωγὴν καὶ ξείνια,** Σοφ.᾽Ηλ.1018, Μιχ.᾽Ατταλ.π.Σάθ.1,6 **πολλὰ γὰρ ἡμῖν τὰ ἀγαθὰ ἐπηγγείλατο,** -λησμονοῦν **ἐκλεγόμενοι ὅσα ἐπαγγέλλονται ὡς ὑποψήφιοι**· ‖ ὁμ. κ. μετ᾽ εἰδ. προτ. : Ἡρ.6,9 **προϊσχόμενοι δὲ ἐπαγγείλασθε τάδε, ὡς πείσονταί τε ἄχαρι οὐδὲν διὰ τὴν ἀπόστασιν**· ‖ ὁμ. μετ᾽ ἀπαρφ. : Θουκ.6,88 **ἔστιν ὧν πόλεων ἐπαγγελλομένων καὶ αὐτῶν ξυμπολεμεῖν**· ‖ ὁμ. μέσ. μετὰ δοτ. κ. ἀπαρφ.· ὑπισχνοῦμαι εἴς τινα νὰ πράξω τι : Ἀνδ.1,15· ‖ ὁμ. μετ᾽ ἀναφορ. προτ. : Πλάτ.Νόμ.995Α **ἐ- ὅ τι χρὴ δρᾶν**· ‖ μετ᾽ ἀπαρφ. διαβεβαιῶ : Πλάτ. Λάχ.186C **ἐπηγγέλλοντό με οἷοί τ᾽ εἶναι ποιῆσαι καλόν τε κἀγαθόν**· **5**) κ. νεώτ. κατογίνομαι, ἀσχολοῦμαι εἴς τι, ἀσκῶ τι : Ξεν.᾽Απομν.1,2,7 **ἐθαύμαζε δ᾽ εἴ τις ἀρετὴν ἐπαγγελλόμενος ἀργύριον πράττοιτο,** Πλάτ.Γοργ.447C **τί ἐστιν ὃ ἐπαγγέλλεταί τε καὶ διδάσκει,** Ἀριστλ.ΗΝικ.1164α,5 **ἐπαγγελλόμενος πάντα . . οὐδὲν ἐπιτελεῖ,** ΚΔ Τιμ. 1,2,10 **ὃ πρέπει γυναιξὶν ἐπαγγελλομέναις θεοσέβειαν**· ‖ εἰδ. ἀσκῶ βιοποριστικὸν ἔργον : Πλάτ. Πρωτ.319Α **τοῦτό ἐστιν . . τὸ ἐπάγγελμα ὃ ἐπαγγέλλομαι,** -ἐπαγγέλλεται **τὸν ἰατρὸν-τὸν ῥάπτην**· ‖ μετ᾽ ἀπαρφ. προσφέρομαι νὰ πράξω τι ἀναγόμενον εἰς τὸ ἐπάγγελμά μου ἢ εἰς ἰδιαιτέραν μου ἱκανότητα : Πλάτ.Γοργ.447D **ἐπαγγέλλει ἀποκρίνεσθαι ὅ,τι ἄν τίς σε ἐρωτᾷ;,** Δημ.938 **περὶ αὐτῶν τούτων ἐπαγγελλόμενος παιδεύειν,** Ἀριστλ. ΗΝικ.1180b,35 **οἱ σοφισταὶ ἐπαγγ· διδάσκειν τινά**· ‖ ὁμ. σημ. κ. ἀπολ. : Πλάτ.Πολ.518B **τὴν παιδείαν οὐχ οἵαν τινὲς ἐπαγγελλόμενοί φασιν εἶναι,** Ἀριστλ.Σοφ.᾽Ελ.172a,32· **6**) ὁμ. μέσ. νεώτ. ἐπιδεικνύω συνεχῶς ἀνύπαρκτον ἀρετήν, κυρ. πρὸς ἐξαπάτησιν : **ἐπαγγέλλεται τὸν εἰλικρινῆ - τὸν τίμιον - τὸν προστάτην τοῦ λαοῦ**· **7**) ζητῶ νὰ μοῦ δοθῇ ἀγαθόν τι : Διον.᾽Αλ.Δημ.5,65 (εἰκασ.)· ‖ ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Δημ.401 **τί δὴ . . οὐδὲν ἐπαγγέλλεται;**· ‖ ὁμ. μέσ. ζητῶ χάριν τινά : αὐτ.354.

ἐπάγγελμα-ατος (τὸ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ὑπόσχεσις, ἡ ἐπαγγελία : Πλάτ.Πρωτ.319Α **τοῦτό ἐστιν, ἔφη . . , τὸ ἐπάγγελμα, ὃ ἐπαγγέλλομαι,** Δημ.397 **ταῖς ὑποσχέσεσιν καὶ τοῖς ἐπαγγέλμασι**

τοῖς τούτου καταληφθέντας τότε, Ἀριστλ.Ρητ. 1402a,25· ‖ ἐν τῇ δοτ. ἐπαγγέλματι ὡς ἐπίρρ., ἀντίθ. κατ' ἀλήθειαν : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.1,82· ‖ ἡ καλὴ ἀγγελία, τὸ ἐπάγγελμα : Μηναῖ.1,20 Ἰδιόμ.Λιτῆς **ἐνεφύης δὲ γαστρί, φέρων αὐτοῖς τὸ ἐπάγγελμα·** **2**) τὸ ὑποκείμενον ἢ θέμα πραγματείας τινός : Διον.Ἁλ.Δειν.33 **τὸ ἐπάγγελμα τοῦ λόγου,** Αἰλ. Τοκτ.Προοίμ.7· **3**) κ.νεώτ.κ.δημ. ἡ ἐξάσκησις βιοποριστικοῦ ἔργου, βιοποριστικὴ ἐργασία : Μᾶρκ. Αὐρ.3,2 **τὸ ἐπάγγελμα τῆς ἀρτοποιίας, - εἶναι ξυλουργὸς τὸ ἐπάγγελμα, - ἐλευθέρια ἐπαγγέλματα** [ὧν ἡ ἄσκησις ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν θέλησιν τοῦ ἀτόμου, κτ. ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὰ ὑπηρετικὰ καὶ ὑπαλληλικά]· ‖ νεώτ. νόμ φρ. **ἐξ ἐπαγγέλματος** ἐπίρρ. ἐπὶ δικαστοῦ, κατ' οἴκοθεν, αὐτεπάγγελτον ἄσκησιν τῆς ἐξουσίας, ἄνευ μηνύσεως παθόντος· ‖ δθ. ἐκ πρωτοβουλίας τοῦ δικαστοῦ ὡς ὑποχρέου : **ὁ βιασμὸς διώκεται ἐξ ἐπαγγέλματος·** ‖ μτφ. ἐκ μακρᾶς ἀσκήσεως, συνηθείας : **εἶναι ψεύστης - κακολόγος ἐξ ἐπαγγέλματος·** **4**) μτγν. σύνοδος, ἐκκλησία, συνέλευσις τῶν ρωμαίων πολιτῶν (comitia) : Πλούτ.Ἠθ.276C [δ. γρ.]· **5**) ἡ διαφημιζομένη ἰαματικὴ ἰδιότης φαρμάκου τινός, ὅ. ἐπαγγελία βλ.λ.8) : Κρίτ.π.Γαλ.13,878, αὐτ.π.Ἀετ.15,16· **6**) προσταγή: Λεόντ.Μοναχ.693A.

ἐπαγγελματίας-ου (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀσκῶν ἐπάγγελμα βλ.λ.3).

ἐπαγγελματικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐπαγγελματίαν ἢ τὰ ἐπαγγέλματα : **ἐπ- σωματεῖα - ἐκπαίδευσις - γλῶσσα - κοινοβούλιον·** ἐπίρρ. **-ῶς,** δημ. **-ά.**

ἐπαγγελμένας-η-ο δημ. μετοχ. παθ. παρακ. τοῦ ἐπαγγέλλω βλ.λ. ὁ πλήρης ἐπαγγελιῶν, ὑποσχέσεων : Παλαμ.Περ.Χαιρ.203 **τὸ ἐπαγγελμένο σου ὅραμα σταυρὸς τοῦ μαρτυρίου.**

ἐπαγγελτήρ-ῆρος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ ἀποστελλόμενος ὅπως ἀναγγείλῃ ἑορτήν τινα κττ.

ἐπαγγελτής-οῦ (ὁ) γλωσσ. ὁ μετ' ἄλλου ἐπαγγελλόμενος, ὑπισχνούμενος, ὁ ἐγγυητής.

ἐπαγγελτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὴν συνήθειαν νὰ ἐπαγγέλληται, νὰ ὑπόσχεται : Πλούτ. Αἰμ.8 **ἐπεκλήθη δὲ Δώσων ὡς ἐπαγγελτικός, οὐ τελεσιουργὸς δὲ τῶν ὑποσχέσεων,** Φιλόδ.Ρητ. 2,2S **λόγος πρὸς τοὺς πολλοὺς ἐπαγγελτικός·** **2**) Ἐπιγρ. ὁ ἐπηγγελμένος, ὁ ὑπεσχημένος.

ἐπαγγελτικῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἐπαγγελτικόν, ὑποσχετικόν : Ἀθήν.Μηχ.15,9· ‖ κ. παραθ. **ἐπαγγελτικώτερον** : Ἀριστλ.Ρητ.1398b,30 **πρὸς Πλάτωνα ἐπαγγελτικώτερόν τι εἰπόντα.**

ἐπάγγελτος-ον Ἐπιγρ. ἑκούσιος, αὐθόρμητος : Ἐπιγρ. **παραγενηθεὶς ἐπάγγελτος.**

ἐπαγγελτός-ή-ό δημ. ὁ πλήρης ἐπαγγελιῶν, ἀγαθῶν ὑποσχέσεων : Παλαμ.Περ.Χαιρ.207,15 **ὁ θάνατος, ἡ νίκη . . πρὸς ὕφη ἐπαγγελτὰ μὲ πᾶτε.**

ἐπαγείρω συνάγω, συναθροίζω : Ἰλ.Α 126 **λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν·** κ. παθ. : Ὀδ.Λ 632 **πρὶν ἐπὶ ἔθνε' ἀγείρετο μυρία νεκρῶν ἠχῇ θεσπεσίῃ.**

ἐπαγερμός (ὁ) μτγν. τὸ ἐπαγείρειν, συναθροίζειν, ἡ σύναξις : Κλήμ.Ἀλ.Παιδ.2,8.

ἐπάγερσις-εως (ἡ) ἡ συνάθροισις, συγκέντρωσις στρατευμάτων ἐναντίον ἐχθροῦ τινος : Ἡρ.7,19 Ξέρξης **τοῦ στρατοῦ οὕτω ἐπάγερσιν ποιέεται.**

ἐπάγην παθ. ἀόρ. τοῦ πήγνυμι βλ.λ.

ἐπαγινέω ἰων. ἀντὶ ἐπάγω βλ.λ., ἐπιφέρω : Ἡρ. 2,2 **ἐπαγινέειν σφι αἶγας,** Κόϊντ.6,235.

ἐπαγκαλίζομαι ἐναγκαλίζομαι : Παλλάδ.Ἱππ. Ἀγμ.12,278C.

ἐπαγκομίζεσθαι Ἡσ. « ἐπανάγεσθαι ».

ἐπαγκρούω Ἐπιγρ. ἐπανακρούω βλ.λ., ἀνακόπτω.

ἐπαγκυλίζομαι σχόλ. κ. μσν. ἐπαγκυλῶ βλ.λ., κάμπτω : Σχόλ.Εὐρ.Ὀρ.1476, Ἰωσ.Γενέσ.127,24.

ἐπαγκυλῶ-έω, παθ. -οῦμαι Σουΐδ. « ἐπηγκυλημένα ξύλα, τὰ κεκαμμένα εἰς θεοειδῆ (πιθ. **σιγμοειδῆ**) σχήματα, εἰς χρῆσιν ὅπλων ».

ἐπαγκυλωτός-όν μτγν. εἰδ. ὁ φέρων τελαμῶνα : Ἡρακλᾶς π.Ὀρειβ.48,14,1 **ἐπ- βρόχος.**

ἐπαγκωνίδιον (τό) μτγν. μαξιλάρι πρὸς ἐπακκούμβημα, προσκεφάλαιον : Ἀέτ.16,108(98).

ἐπαγκώνιον (τό) νεώτ. ἐξάρτημα τῆς πανοπλίας τῶν ἱπποτῶν, περιβάλλον τὸν ἀγκῶνα καὶ τὴν πτυχὴν τοῦ βραχίονος.

ἐπαγκωνισμός-οῦ (ὁ) μτγν. εἶδος ὀρχήσεως : Ἀθήν.14,630A.

ἐπαγλαΐζω, μέλλ. **ἐπαγλαϊῶ,** ἀγλαΐζω, λαμπρύνω ἔτι μᾶλλον : Ἀριστφ.Ἐκκλ.575 **πολίτην δῆμον ἐπαγλαϊοῦσα μυρίαισιν ὠφελίαισι βίου,** Ἐπιγρ. **ὃν σοφίας μῦθος ἐπαγλαΐζει·** **2**) μέσ. γαυριῶ, ὑπερηφανεύομαι ἐπί τινι : Ἰλ.Σ 133 **οὐδέ ἕ φημι δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι, ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ·** **3**) παθ. καλῶς, ἐπιδεικτικῶς, παρασκευάζομαι, συγυρίζομαι : Κρατῖν.301 **ἀναμένουσιν ὧδ' ἐπηγλαϊσμέναι . . τράπεζαι.**

ἐπάγνυμι ἐπικλῶ, θραύω : Ἡσίοδ.Ἔργ.534 **οὗτ' ἐπὶ νῶτα ἔαγε.**

ἐπάγον (τό) νεώτ. (**κτ. παράλ.** τοῦ σύστημα) τὸ σύστημα τῶν μαγνητῶν, τὸ παράγον **τὸ** μαγνητικὸν πεδίον εἰς τὰς ἠλεκτρομηχανάς.

ἐπαγοράζω Ἐπιγρ. εἰδ. ἀγοράζω κενωθεῖσαν θέσιν ἱερατικήν, ἱερατικόν τι ὑπούργημα.

ἐπαγορασμός (ὁ) μσν. ἡ ἀγορασία, ἡ ἀγορά, ὠνή : Κεδρ.Γεώργ.2,39,9 **ἐπαγορασμοὶ ἀλόγων βοσκημάτων καὶ καρπῶν.**

ἐπαγόρευσις-εως (ἡ) μτγν. ὁ ἐπικήδειος ἢ ἐπιτάφιος λόγος : Θεμίστ.Λόγ.20,285D **φιλεῖ . . μὴ δέχεσθαι μῆκος ἡ τοιάδε ἐπαγόρευσις.**

ἐπαγορεύω Ἐπιγρ. κ. μσν. ἀναγορεύω· **2**) ὑπαγορεύω : Ἰω.Μον.303C.

ἐπαγορία (ἡ) Ἡσ. **δωρ.** ἀντὶ ἐπηγορία βλ.λ., ἡ μομφή· Ἡσ. « ἐπαγορίαν ἔχει· ἐπίμωμός ἐστιν ».

ἐπαγριῶ-όω μτγν. ἀγριῶ, ἐξαγριῶ: Σύμμ.Ψαλμ.34,19.

ἔπαγρος-ον (ἄγρα) ὁ ἱκανὸς εἰς τὸ ἀγρεύειν· Ἡσ. « ἔπαγρον· ἀγρευτικόν » : Ἀριστλ.ΖΙ 616b,34 **τῶν δ' ἐρωδιῶν . . ὁ μὲν πέλλος . . ἔπαγρος,** Καλλ.Ἑκ.1,4,10· ‖ Ἡσ. « ἔπαγρον· . . ἐν τῷ ἀγρεύειν εὐτυχῆ »· **2**) **αὐτ.** « ἔπαγρον· . . ἄγριον ».

ἐπαγροσύνη (ἡ) ἡ ἐν τῷ ἀγρεύειν ἢ ἁλιεύειν καλοτυχία : Θεόκρ.Βερεν.1 **καί τις ἀνὴρ αἰτεῖται ἐπαγροσύνην τε καὶ ὄλβον, ἐξ ἁλὸς ᾧ ζωή.**

ἐπαγρύπνησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. **-η** τὸ ἀγρυπνεῖν, ἡ **ἀγρυπνία** : Ἀριστέ.167 **ἐπ- εἴς τι,** Ἀρισταίν.1,27· **2**) κ. νεώτ. κ. δημ. συνεκδ. ἡ ἄγρυπνος προσοχὴ εἴς τι, ἡ συνεχὴς φροντὶς περί τινος, ἐπιτήρησις, φύλαξις : Φιλόδ.Παρρ.70 **ἡ ἐπαγρύπνησις ἐπὶ τῆς ἀσφαλείας τῶν συνόρων.**

ἐπαγρυπνία (ἡ) **ἐσφ.** γρ. ἀντὶ εὐαύγεια βλ.λ. : Ἰάμβλ.Πυθ.3,13.

ἐπάγρυπνος-ον μτγν. κ. πάπ. ὁ ἄγρυπνος, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κοιμηθῇ, ἄϋπνος : Συνέσ.Πορ.102 **εἰ δ' ἐπάγρυπνός ἐστιν ὁ ἄρρωστος·** **2**) μτφ. ἀκοίμητος, προσεκτικός : Ἀθανάσ.2,685E **ἐπαγρύπνῳ σπουδῇ·** ‖ κ. ὑπερθ. **-ότατος** : Πάπ.

ἐπαγρυπνῶ-έω μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ἀγρυπνῶ, μένω ἄγρυπνος, ἄϋπνος, διανυκτερεύω ἐπί τινι : Λουκ.Τιμ.14 **δεσπότην . . ἐπαγρυπνεῖν ἐάσας τοῖς τόκοις,** Ὀνήσανδρ.1,4 **ἐπ- πράξεσι·** ‖ ὁμ. κ. ἀπολ. : Λουκ.Ὄνειρ.31 **ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ αὐτόν,** Πλούτ.Βροῦτ.37 **τότε μὲν ἐπηγρύπνησεν·** **2**) μτφ. ἐπιτηρῶ, παραφυλάττω, παραμονεύω τι : Διόδ.Σ 14,68 **καὶ δὴ φαίνεται διὰ παντὸς ἐπηγρυπνηκὼς τῇ τούτων ἀπωλείᾳ·** ‖ νεώτ. κ. δημ. ἔχω διαρκῶς ἐστραμμένην τὴν προσοχήν μου ἐπί τινος προσπαθείας, ἐνεργείας : **ἐπαγρυπνεῖ ἐπὶ τῆς ἀκριβοῦς ἐκτελέσεως τοῦ νόμου.**

ἐπαγρύπνως ἐπίρρ. μτγν. μετ' ἐπαγρυπνήσεως, ἀγρύπνως βλ.λ. : Εὐσ.Βί.Κωνστ.4,29,66.

ἐπαγχάζομαι μ. κτ. ἀόρ. 'Ησ. « ἐπογχάσασθε· ἐπαναχωρήσατε ».

ἐπαγχάλιξον 'Ησ. « ἄκρατον ἐπίχεον» (κῶδ. ἐπαγλαΐζον).

ἐπάγχιστος-ον 'Επιγρ. ἐπὶ συγγενείας, ἄγχιστος βλ.λ., ἐγγύτατος, πλησιέστατος· **2)** οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ. **ἐπάγχιστα** πλησιέστατα.

ἐπάγω κ. μον. κ. νεώτ. ἐπί τινος ἄγω, φέρω, ἐπιφέρω : 'Οδ.Σ 137 **οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγησι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,** 'Ησίοδ."Εργ.242 **τοῖσιν δ' οὐρανόθεν μέγ' ἐπήγαγε πῆμα Κρονίων,** Χρησμ. π.'Ηρ.8,77, Αἰσχ.Χο.404 **ἄτην ἑτέραν ἐπάγουσαν ἐπ' ἄτῃ,** Σοφ.Αἴ.1189, Πλάτ.Τίμ.33Α **νόσους γῆράς τε ἐπάγοντα,** Αἰσχίν.3,140 **πόλεμον ἐπήγαγε·** **2)** ἄγω στράτευμα ἐναντίον ἐχθροῦ : 'Ηρ.1,63 **φὰς δέκεσθαι τὸ χρησθὲν ἐπῆγε τὴν στρατιήν,** Αἰσχ.Πέρσ.85 **ἐπάγει δουρικλύτοις ἀνδράσι τοξόδαμνον "Αρη,** 'Αριστφ."Ορν.353 **ἐπαγέτω τὸ δεξιὸν κέρας·** || **ἐπάγω τινὰ ἐπί τινα** προσκαλῶ, προσλαμβάνω ὡς ἐπικούρους, ὡς συμμάχους ἐναντίον τινός : Θουκ.8,46 **βασιλεῖ ἐξεῖναι ἐπὶ τοὺς αὐτῷ λυπηροὺς τοὺς ἑτέρους ἐπάγειν,** 'Επιστ.Φιλίππ.π.Δημ.160 **ἐπάγουσι τὸν Πέρσην ἐπὶ τοὺς "Ελληνας·** || δθ. ἀμτβ. βαίνω, πορεύομαι, ἐπέρχομαι ἐναντίον τινός : Πολύβ.2,29,2 **τῶν πολεμίων ἐπαγόντων αὐτοῖς·** **3)** κεντρίζω, ὑποκινῶ, παρορμῶ : 'Οδ.Τ 445 **ἐπάγοντες ἐπῆσαν** (κύνας), Ξεν.Κυν.10,19· || ὁμ. σημ. κ. μέσ. : αὐτ. 6,25 **τὰς κύνας ἐπαγόμενον·** || ἐπιταχύνω κίνησίν τινα : 'Αριστφ.Νεφ.390 **ἀτρέμας πρῶτον . ., κἄπειτ' ἐπάγει παπαπαππάξ,** Πλάτ.Κρατ.420D, Ξεν.Συμπ.2,22 **θᾶττονα ῥυθμὸν ἐ-·** **4)** φέρω εἰς τὴν γνώμην μου, παρασύρω, πείθω : 'Οδ.Ξ 392, Εὐρ.'Εκ.1032 **ἐλπίς ἥ σ' ἐπήγαγεν θανάσιμον πρὸς 'Αΐδαν,** Θουκ.1,107· κ. παθ. : Δημ.59 **τοιαύτας ἐλπίδας καὶ φενακισμούς, οἷς ἐπαχθέντες·** || κ. μετ' αἰτ. κ. ἀπαρφ. πείθω τινὰ νὰ πράξῃ τι : Εὐρ.'Εκ.260, 'Ισοκρ.14,63 **ἐξ ὧν ἄν τις ὑμᾶς ἐπαγάγοι μᾶλλον φροντίσαι τῆς ἡμετέρας σωτηρίας·** **5)** ὁδηγῶ τινα ἐνώπιόν τινος : 'Ηρ.3,28 **τοσαῦτα δὲ εἴπας ἐπάγειν ἐκέλευε τὸν "Απιν τοὺς ἱερέας·** || συμπέμπω, ὁδηγῶ, συνοδεύω : Σοφ. Τρ.378 **ἄρ' ἀνώνυμος πέφυκεν, ὥσπερ οὑπάγων διώμνυτο;,** Εὐρ.Φοίν.905· || κομίζω που, μεταφέρω που : Θουκ.1,93 **δύο γὰρ ἅμαξαι ἐναντίαι ἀλλήλαις τοὺς λίθους ἐπῆγον·** || μέσ. φέρω μετ' ἐμαυτοῦ, μεταφέρω εἰς τὴν χώραν μου : 'Ηρ.6,34 **οἰκιστὴν ἐπάγεσθαι,** Θουκ.2,68 **ξυνοίκους ἐπήγοντο·** || ὁμ. μέσ. μετοφέρω τροφὴν ἐπὶ τῶν ριζῶν τῶν φυτῶν : Θεόφρ.Φ1 1,1,9· κ. παθ. : Τίμ.Λοκρ.102Β **τροφὰ ἐπάγεται τῷ σώματι·** || κ. μτφ. : Πλωτῖν.6,9,1 **ἐπάγει ἡ ψυχὴ τὸ ἓν ἄλλῳ·** **6)** κομίζω, εἰδ. ἐπὶ ὑδάτων διοχετεύω : Πλάτ.Κριτί.118Ε **τὰ ἐκ τῶν διωρύχων ἐπάγοντες νάματα,** "Εφιππ.5,12 **ἐ- λίμνην . . εἰς τὴν ἅλμην·** || μέσ. κομίζω, ἐπιτυγχάνω ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, προμηθεύομαι : Θουκ.1,81 **ἐκ θαλάσσης ὧν δέονται ἐπάξονται,** αὐτ.6,99· || ὁμ. μέσ. μτφ. : Σοφ. 'Αντ.362 **"Αιδα μόνον φεῦξιν οὐκ ἐπάξεται** (δὲν θὰ ἐπιτύχῃ, δὲν θὰ κατορθώσῃ ν' ἀποφύγῃ), Θουκ.3,10 **τὴν τῶν συμμάχων δούλωσιν ἐπαγομένους,** Μέν.467· **7)** καταφέρω τινί τι : Εὐρ.'Ιππ. 1194 **ἐπῆγε κέντρον εἰς χεῖρας λαβὼν πώλοις,** 'Ησ.10,24 **πληγὴν γὰρ ἐπάγω ἐπὶ σέ,** Λουκ.'Ανάχ.11· **8)** προτίθημι ψῆφόν τινι, βάζω κάποιον νὰ ψηφίσῃ : Θουκ.1,125 **ψῆφον ἐπήγαγον τοῖς ξυμμάχοις ἅπασιν ὅσοι παρῆσαν·** || κ. παθ. **ψῆφος ἐπάγεταί τινι** ψηφίζεται, ἀποφασίζεταί τι διὰ ψηφοφορίας : Ξεν.'Αν.7,7,57 **οὗ γάρ πω ψῆφος αὐτῷ ἐπῆκτο 'Αθήνησι περὶ φυγῆς,** Δημ.1147 **εἴασε καθ' αὑτοῦ ψῆφον ἐπαχθῆναι·** || ὁμ. κ. νεώτ. **ἐπάγω ὅρκον τινί** ἐπιβάλλω ὅρκον εἰς τὸν ἀντίδικον, καλῶ αὐτὸν ἵνα δι' ὅρκου βεβαιώσῃ τοὺς ἰσχυρισμούς του : Παυσ.4,14,4 **πρῶτον μὲν αὐτοῖς ἐπάγουσιν ὅρκον·** || **ἐπάγω δίκην - γραφὴν** κινῶ, ἐγείρω δίκην : Πλάτ.Νόμ.881Ε **ὃς ἂν . . αἰσθόμενος μὴ ἐπάγῃ δίκην τῷ τοιούτῳ, ἐν εὐθύναις ἔστω,** Δημ.277, 'Επιγρ. **λεγέτω πρότερος ὁ ἐπάγων τὰν δίκαν·** || ὁμ. **ἐπάγω γραφὰς - εὐθύνας - εἰσαγγελίας :** αὐτ.249 **καὶ γραφὰς εὐθύνας εἰσαγγελίας, ταῦτα πάντα ἐπαγόντων μοι·** || **ἐπάγω αἰτίαν τινί** κατηγορῶ, ἐγκαλῶ τινα : Δημ.550 **αἰτίαν ἐπήγαγέ μοι φόνου ψευδῆ·** **9)** εἰσάγω πρόσωπον πρὸ τῆς βουλῆς : 'Επιγρ.· **10)** προστίθημι, ἐπιφέρω : Αἰσχ.'Αγ.1446 **ἐμοὶ δ' ἐπήγαγεν θοίνης παροψώνημα τῆσδ' εὐνῆς χλιδήν,** Πλούτ.Λυκ.8 **ἐπάγων δὲ τῷ λόγῳ τὸ ἔργον ἔνειμεν . . ·** || κ. παθ. ἐπιφέρομαι, ἐπακολουθῶ : ΕΜ 176,55 **τὸ ἐπαγόμενον φωνῆεν,** Σχόλ.'Ησίοδ.Θ 117 **ὁ ἐπαγόμενος ἀθετεῖται στίχος·** || 'Επιγρ. **ὁ ἐπαγόμενος ἀγών** ὁ ἔκτακτος· **11)** παρεντίθημι, παρεμβάλλω : 'Ηρ.2,4 **ἐπάγουσι ἀνὰ πᾶν ἔτος πέντε ἡμέρας,** Διόδ.Σ 1,50· κ. παθ. **αἱ ἐπαγόμεναι ἡμέραι** αἱ ἐμβόλιμοι : Διόδ. Σ 1,13 **τῶν ἐπαγομένων παρ' Αἰγυπτίοις πένθ' ἡμερῶν,** Πλούτ.'Ηθ.355Ε, 'Επιγρ., Πάπ. **ἐπαγομένη ἡμέρα·** **12)** εἰσάγω, ὁδηγῶ, καθοδηγῶ : Πλάτ.Πολιτ.278Α **ἐπάγειν αὐτοὺς ἐπὶ τὰ μήπω γιγνωσκόμενα·** κ. παθ. : 'Αριστόξ.'Αρμον.23Μ **ἐπαχθέντων αὐτῶν·** **13)** **ἐπάγω τὸ καθόλου** προάγω, δθ. συνάγω γενικήν τινα ἀρχήν : 'Αριστλ. Τοπ.108b,11· || κ. γεν. συνάγω, συμπεραίνω : 'Αλέξ. 'Αφρ.Σοφ."Ελ.6,2, 'Αρρ.'Επίκτ.4,8,9· || εἰδ. ἐν τῇ λογικῇ, συμπεραίνω, ἐξάγω συμπέρασμα δι' ἐπαγωγῆς : 'Αριστλ.Τοπ.156a,4 **ἐπάγοντα ἀπὸ τῶν καθ' ἕκαστον ἐπὶ τὰ καθόλου καὶ τῶν γνωρίμων ἐπὶ τὰ ἄγνωστα·** || ὁμ. ἀπολ. : 'Αριστλ.Ρητ. 1356b,8 **ἀνάγκη συλλογιζόμενον ἢ ἐπάγοντα δεικνύναι·** κ. παθ. : αὐτ.Α"Υστ.81b,5· **14)** **ἐπάγω τὴν κοιλίαν** κινῶ : Διοσκ.4,157 (δ.ἀνάγν. ὑπάγω)· **15)** μέσ. ἐπικαλοῦμαι : Πλάτ.Πολ.364C **τούτοις δὲ πᾶσι τοῖς λόγοις μάρτυρας ποιητὰς ἐπάγονται,** αὐτ.Νόμ.823Α, Ξεν.Συμ.8,34 **καὶ μαρτύρια δ' ἐπήγετο ὡς ταῦτα ἐγνωκότες·** || εἰσάγω τινά, μνημονεύω, ἀναφέρω χωρίον τι ἔκ τινος : Πλάτ. Πρωτ.347Ε **ἐπαγόμενοί τε αὐτοὺς οἱ πολλοὶ ἐν τοῖς λόγοις·** **16)** ὁμ. μέσ. ἐπιφέρω, προκαλῶ εἰς ἐμαυτόν τι : Πλάτ.Νόμ.897D **νύκτα ἐν μεσημβρίᾳ ἐπαγόμενοι,** Ξεν.'Απολ.32 **φθόνον ἐπαγόμενος,** Δημ.424 **αὐθαίρετον αὑτοῖς ἐπάγονται δουλείαν,** Διόδ.Σ 12,12· **17)** ὁμ. μέσ. φέρω μετ' ἐμαυτοῦ : Νικόστρ.π.Σταβ.4,22,102 **εἰ μὴ πλουτοίη καὶ προῖκα ἐπάγοιτο πολλήν·** **18)** ἑλκύω πρὸς ἐμαυτόν, κτῶμαι τὴν εὔνοιάν τινος : Θουκ.5,45 **τὸν 'Αλκιβιάδην ἐφοβοῦν μὴ καί, ἢν ἐς τὸν δῆμον ταῦτα λέγωσιν, ἐπαγάγωνται τὸ πλῆθος,** Πολύβ.7,14,4· || κ. μετ' αἰτ. κ ἀπαρφ. κτώμενος τὴν εὔνοιάν τινος πείθω νὰ ἐνεργήσῃ τι, τὸν καταφέρω νὰ κάμῃ κάτι : Θουκ.5,41 **οἱ 'Αργεῖοι πρέσβεις τάδε ὅμως ἐπηγάγοντο τοὺς Λακεδαιμονίους ξυγχωρῆσαι·** **19)** ὁμ. μέσ. ἐντίθημι, ἐπιτίθημι, τοποθετῶ : 'Επιγρ. **ἐ- λίθον.**

ἐπαγωγεύς-έως (ὁ) 'Επιγρ. κ.νεώτ. στρῶμα πηλοῦ ἐπὶ τοίχου : 'Επιγρ. **μισθωτοῖς τοῖς τὴν γῆν βωλοκοπήσασι καὶ διαττήσασιν εἰς τὸν ἐπαγωγέα τοῦ τείχους·** || πιθ. ἀντὶ ὑπαγωγεὺς ἐν 'Αριστφ."Ορν.1149· **2)** ἐν τῷ πληθ. **ἐπαγωγεῖς** Πολυδ.8,101 « οἱ τὰς ἐμμήνους δίκας ἐπάγοντες· ἦσαν δὲ προικός, ἐρανικοί, ἐμπορικοί » (δ. ἀνάγν. εἰσαγωγεῖς)· **3)** νεώτ. φυσ. σύστημα χρησιμεῦον διὰ τὴν παραγωγὴν μαγνητικοῦ πεδίου εἰς μηχανὰς παραγωγῆς ἠλεκτρικοῦ ρεύματος ἐξ ἐπαγωγῆς.

ἐπαγωγή (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. τὸ ἐπάγειν, εἰσάγειν, ἡ εἰσκομιδή, ἡ ἔξωθεν εἰσαγωγή : Θουκ.5,82 **ἣν τῆς γῆς εἴργωνται, ἡ.. ἐπαγωγὴ τῶν ἐπιτηδείων·** **2**) εἰδ. ἡ εἰσαγωγὴ τροφῆς διὰ τοῦ φάρυγγος : Ἀριστλ.Πνεύμ.483a,9· **3**) ἐκκλ. ἀναφορ. πρὸς λείψανα ἁγίων, προσκομιδή : Μηναῖ.1,7 Συναξ. **ἡ τῆς τιμίας τοῦ Προδρόμου χειρὸς ἐπαγωγὴ καὶ ἀνάκλησις·** **4**) ἡ προσέλκυσις εἰς συμμαχίαν, ἡ πρόσκλησις εἰς τὸ παρασχεῖν βοήθειαν, ἀρωγήν : Θουκ.3,100 **διὰ τὴν τῶν Ἀθηναίων ἐπαγωγήν,** αὐτ.3,82· **5**) ἐπίθεσις, ἔφοδος ἐπί τινα : Πολύβ.10,23,7 **τάς ἐπαγωγὰς τὰς ἐπὶ τοὺς ἐναντίους.. ἔδει συνεθίζειν ἐν πάσαις ταῖς κινήσεσι·** ‖ κ. ἀπολ. : αὐτ.11,15,7 **κατὰ τὴν ἐπαγωγὴν προάγοντες ἧκον ἐπὶ τὸ τῆς τάφρου χεῖλος·** **6**) θέλγητρον, δέλεαρ : Δημ.44,4 **τὴν μὲν τοίνυν εἰρήνην ταύταις ταῖς ἐλπίσι καὶ ταῖς ἐπαγωγαῖς εὕροντο παρ' ὑμῶν,** Μηναῖ.8,21 Ὠδ.9 **τῶν πειρασμῶν ταῖς πολυειδέσιν ἐπαγωγαῖς ὡς ἀληθῶς ἀκλόνητοι ὤφθητε·** ‖ ἐπῳδή, γοητεία, φίλτρον : Πλάτ.Πολ.364C, Θεόφρ.Χαρ.16,7 **καὶ πυκνὰ δὲ τὴν οἰκίαν καθᾶραι δεινός, Ἑκάτης φάσκων ἐπαγωγὴν γεγονέναι·** **7**) προοδευτικὴ πορεία συλλογισμοῦ : Ἀριστόξ.Ἁρμον.4,53Μ· ‖ εἰδ. ἐν τῇ λογικῇ ἡ ἐκ πολλῶν ἐπὶ μέρους ἀληθῶν κρίσεων συναγωγὴ γενικοῦ συμπεράσματος· Ἀριστλ.Τοπ. 105a,13 « ἐπαγωγὴ ἡ ἀπὸ τῶν καθ' ἕκαστον ἐπὶ τὰ καθόλου ἔφοδος» : αὐτ.Α΄Ὑστ.81a,40 **μανθάνομεν ἢ ἐπαγωγῇ ἢ ἀποδείξει,** Πολύστρ.11W **συλλογισμοὺς ἢ ἐπαγωγὰς περαίνοντας,** Πλωτῖν.2,4,6· ‖ ὁμ. ἡ ἐπὶ τῆς διαλεκτικῆς ἀποδείξεως : Διογ.Λ 3,53· **8**) ἐν τῇ στρατ. τακτικῇ ὁ σχηματισμὸς τῶν στρατιωτικῶν μονάδων, καθ' ὃν ἑκάστη μονὰς ἐτάσσετο ἢ ἐπορεύετο ὄπισθεν τῆς ἄλλης, ἀντίθ. παραγωγὴ βλ.λ.· Ἀρρ.Τακτ.65 « ἐπαγωγὴ μέν ἐστιν, ἐπειδὰν τάγμα τάγματι ἐπ' εὐθὺ ἕπηται » : Ἀσκλ. Τακτ.10,1· **9**) ἡ ἀπαγωγὴ εἰς αἰχμαλωσίαν, αἰχμαλωσία : ΠΔ Ἠσ.14,17 **τοὺς ἐν ἐπαγωγῇ οὐκ ἔλυσε·** **10**) ὅθ. γεν. θλῖψις, συμφορά : ΠΔ Σοφ. Σειρ.23,11 **εἰ διακενῆς ὤμοσεν οὐ δικαιωθήσεται, πλησθήσεται γὰρ ἐπαγωγῶν ὁ οἶκος αὐτοῦ·** **11**) ἡ διεύθυνσις ἣν λαμβάνουν αἱ τρίχες αὐξανόμεναι : Διόδ.Σ 3,35 **τὴν δὲ τῆς τριχὸς ἐπαγωγὴν ἔχει τοῖς ἄλλοις ζῴοις ἐναντίαν·** **12**) πάπ. νόμ. ἡ ἀξίωσις, ἡ ἀπαίτησις : Πάπ. **ἐπαγωγὰς κεκίνηκα κατὰ σοῦ·** **13**) νεώτ. νομ. **ἐπαγωγὴ ὅρκου** ἡ πρόσκλησις πρὸς τὸν ἀντίδικον, ὅπως δι' ὅρκου ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου βεβαιώσῃ τοὺς ἰσχυρισμούς του· ‖ **ἐπαγωγὴ κληρονομίας** ἡ πρόσκλησις προσώπου τινὸς εἰς τὴν κληρονομίαν ἀποθανόντος· **14**) νεώτ. φυσ. ἡ διέγερσις ἠλεκτρικῆς τάσεως δι' ἠλεκτρικῶν ρευμάτων ἢ μαγνητῶν· ‖ **μαγνητικὴ ἐπαγωγὴ** ἡ ἀνάπτυξις μαγνητικῶν δυνάμεων τῇ ἐπιδράσει μαγνητικοῦ πεδίου.

ἐπαγωγικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ τῆς ἐπαγωγῆς βλ.λ.7) : Σέξτ.Ἐμπ.Πυρρ.2,196 **ἐπαγωγικὸς τρόπος, -ἐπαγωγικὴ μέθοδος·** ‖ νεώτ. λογ. **ἐπαγωγικὸς συλλογισμὸς** ἡ ἐπαγωγὴ βλ.λ.7)· **2**) ἐπαγωγός, ἑλκυστικός : Διον.Ἁλ.Δημ.18 (δ. γρ. ὑπαγωγικός)· **3**) νεώτ. φυσ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐπαγωγὴν βλ.λ.13) : **ἐπαγωγικὸν ρεῦμα** (τὸ ἐξ ἐπαγωγῆς παραγόμενον ἠλεκτρικὸν ρεῦμα)· ‖ **ἐπαγωγικὸν πηνίον** συσκευή, δι' ἧς ἐκ ρεύματος συνεχοῦς χαμηλῆς τάσεως ἀποδίδεται ἐναλλασσόμενον ρεῦμα ὑψηλῆς συχνότητος· ‖ **ἐπαγωγικὸς ζυγὸς** συσκευὴ μεγάλης εὐαισθησίας, δι' ἧς γίνονται αἰσθηταὶ ἀσθενεῖς ἐξωτερικαὶ ἐπιδράσεις ἐπὶ ἐπαγωγικοῦ ρεύματος.

ἐπαγωγικῶς κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἐπαγωγικὸν βλ.λ.1) : Σέξτ.Ἐμπ.Πυρρ.2,195,Σχόλ.Πίνδ.Ο 1,20,- **ἐν ταῖς θετικαῖς ἐπιστήμαις ἐργαζόμεθα ἐπαγ-.**

ἐπαγώγιμος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔξωθεν εἰσαγόμενος : Πλούτ.Λύσ.17 **ἀποδιοπομπεῖσθαι.. τὸ χρυσίον ὥσπερ κῆρας ἐπαγωγίμους,** Ἐπιγρ.· **2**) νεώτ. γεν. ὁ δι' ἐπαγωγῆς γινόμενος ἢ δυνάμενος νὰ γίνῃ· **3**) τὸ οὐδ. **ἐπαγώγιμον** ἐν τῇ φυσικῇ ὡς οὐσ. σύστημα ἀγωγῶν, ἐν ᾧ παράγεται ἠλεκτρικὸν ρεῦμα ἐξ ἐπαγωγῆς.

ἐπαγώγιον (τὸ) μτγν. ἀκροποσθία, ἀκροβυστία : Διοσκ.3,25.

ἐπαγωγίς-ίδος (ἡ) γλωσσ. γύναιον.

ἐπαγωγός-όν κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐπάγων, ὁ ἐπιφέρων : Αἰσχ.ἀπ.57,5 **ἐπ- μανίας,** Γοργί.Ἑλ.10 **ἐπαγ- ἡδονῆς,** Πλάτ.Τίμ.45D **ἐπαγωγὸν ὕπνου γίγνεται,** Φίλ.2,359· **2**) κ. νεώτ. ὁ ἐπιδρῶν ἑλκυστικῶς, παρασύρων : Ξεν.Οἰκ.13,9 **παιδεία ἐπαγωγὸς πρὸς τὸ πείθεσθαι·** ‖ ὅθ. ἑλκυστικός, θελκτικός, ἀπατηλός, παραθετ. **-ότερος, -ότατος** : Ἡρ.3,53 **ἡ μὲν δὴ τὰ ἐπαγωγότατα διδαχθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἔλεγε πρὸς αὐτόν,** Θουκ.6,8 **ἀκούσαντες.. ἐπαγωγὰ καὶ οὐκ ἀληθῆ,** Δημ. 1368 **κέχρησαι.. ἐπαγωγοὺς λόγους,** Φίλ.1,396 **δελέατα καὶ φίλτρα ἐπαγωγότατα, - ὁμιλία - συνδιάλεξις ἐπαγωγός,-θέμα ἐπαγωγόν·** ‖ ἐπὶ ὀρεκτικῶν φαγητῶν, νόστιμος : Ἀντιφάν.242 **ὄψον.. ἐπαγωγὸν πάνυ·** ‖ μετὰ γεν. : Διον.Ἁλ. Ἰσοκ.3 **καίτοι γε ἀνθηρός ἐστιν.. καὶ ἐπαγωγὸς ἡδονῇ τῶν ἀκροωμένων,** Πλούτ.Ποπλ.2· ‖ **ἐπαγωγόν ἐστι** μετ' ἀπαρφ. παρασύρει εἰς τὸ νά.. : Ξεν.Ἀπομν.2,5,5 **ἐπαγωγὸν ᾗ ἀποδίδοσθαι·** ‖ τὸ οὐδ. **ἐπαγωγὸν** ὡς οὐσ. τὸ θέλγειν, ἡ προσέλκυσις : Πλάτ.Φίλ.44C **αὐτὸ τοῦτο αὐτῆς τὸ ἐπαγωγὸν γοήτευμα, οὐχ ἡδονὴν εἶναι·** ‖ ὁμ. τὸ οὐδ. ἐπαγωγὸν ἐν ἐπιρρ. χρ. θελκτικῶς, γοητευτικῶς : Λουκ.Ἑταιρ.Δ.1,2 **μειδιᾷ πάνυ ἐπαγωγόν.**

ἐπαγωγῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. θελκτικῶς : Πολυδ.4,24· ‖ κ. ὑπερθ. **-ότατα** : Παυσ.9,12,5.

ἐπαγωνίζομαι μτγν. κ. μσν. ἐπιπροσθέτως ἀγωνίζομαι : Πλούτ.Φάβ.23 **τοῦτον δεύτερον θρίαμβον ἐθριάμβευσε.. ἐπαγωνιζόμενος τῷ Ἀννίβᾳ,** αὐτ.Κίμ.13· ‖ συνεχίζω τὴν ἐπίθεσιν, ἐξακολουθῶ ἐπιτιθέμενος : Αἰσχίν.Ἐπιστ.2,2· ‖ μετὰ δοτ. πράγματος ἀγωνίζομαι ὑπὸ τὴν ἐπίδρασίν τινος : Ἐπιγρ. **ἐπαγωνίζομαι εὐνοίᾳ·** ‖ ὁμ. μετὰ δοτ. πράγματος, ἀγωνίζομαι χάριν τινός, διά τι, γιὰ κάτι: ΚΔ Ἰούδ.1,3 **ἐπαγωνίζεσθαι τῇ ἅπαξ παραδοθείσῃ τοῖς ἁγίοις πίστει·** ‖ ὁμ. μετὰ δοτ. πράγματος, ἀγωνίζομαι διά τινος, μέσῳ τινός : Γαλ.14,246 **ἐπαγ- τῷ λόγῳ,** Πλούτ.Νομ.8 **ἑτέροις ἔξωθεν ἐπαγωνίζονται τεκμηρίοις·** ‖ μετ' ἀπαρφ. : Φώτ.Βιβλ.2,14 **ταύτας ἀπορίας διαλῦσαι ἐπαγωνισάμενος·** ‖ κ. ἀπολ. : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.3,93· **2**) εἶμαι ὀπαδός τινος : Φιλόστρ.Σοφ.1,25,7.

ἐπαγώνιος-ον (ἀγών) ὁ εἰς τὸν ἀγῶνα βοηθῶν : Αἰσχ.Ἀγ.512 **νῦν δ' αὖτε σωτὴρ ἴσθι καὶ ἐπαγώνιος, ἄναξ Ἄπολλον** (δ. ἀνάγν. παιώνιος).

ἐπαδά ἐπίρρ. δημ. ἐπὶ τόπου, ἐντοῦθα : Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.259,2 **εὐτὴ ἡ μεγάλ' ὀδύνη, ὥστε νὰ** βρίσκεσ' ἐπαδὰ **στὴ χώρα δὲ σ' ἀφήνει.**

ἐπάει Ἡσ. « ἐπαίρει ἀρᾷ ».

ἐπαείδω, ἀττ. **ἐπᾴδω,** μέλλ. ἐπᾴσομαι κ. **ἐπᾴσω** ᾄδω ἐπί τινι ἢ πρός τι : Ἡρ.1,132 **μάγος ἀνὴρ παρεστεὼς ἐπαείδει θεογονίην,** Εὐρ.Ἠλ.864 **ἀλλ' ἐπάειδε καλλίνικον ᾠδὰν ἐμῷ χορῷ·** **2**) ὡς ἐπῳδὴν ᾄδω : Πλάτ.Φαίδ.114D **χρὴ τὰ τοιαῦτα ὥσπερ ἐπᾴδειν ἑαυτῷ,** Ξεν.Ἀπομν.2,6,11· ‖ ἀπολ. χρῶμαι ἐπῳδαῖς, μεταχειρίζομαι ἐπῳδάς : Πλάτ. Θεαίτ.149C **διδοῦσαί γε αἱ μαῖαι φαρμάκια καὶ ἐπᾴδουσαι·** ‖ ἡ μτχ. **ἐπαείδων** κ. ἐπιρρηματ. δι' ἐπῳδῶν, μὲ ξόρκια : Αἰσχ.Ἀγ.1021 **πεσὸν θανάσιμον.. αἷμα τίς ἂν πάλιν ἀγκαλέσαιτ' ἐπαείδων;**, Πλάτ.773D **ἐπᾴδοντα πείθειν πειρᾶσθαι.**

ἐπαείρω ἰων. κ. ποι. ἀντὶ ἐπαίρω βλ.λ.

ἐπαέξω ποιῶ τι αὐξηθῆναι, νὰ αὐξηθῇ, νὰ προ-

κόφῃ : Ὀδ.Ξ 65 **ὅς οἱ πολλὰ κάμῃσι, θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἀέξῃ** κ. παθ. : Νικ.Θηρ.449 **αἰετὸς ἐκ παλλακῆς ἐπαέξεται.**

ἐπαεσσούριον Ἡσ. « κατήγορον ».

ἐπαέτιον Ἐπιγρ. τὸ ἀκραῖον ἢ κορυφαῖον τοῦ ἀετώματος : **ἐπαέτιον ξύλινον μεμολυβδωμένον.**

ἐπαζώτωσις-εως (ἡ) νεώτ. μεταλλ. ἡ χημικὴ κατεργασία εἰδικῶν χαλύβων, καθ' ἣν σχηματίζεται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτῶν στρῶμα ἀζωτούχου σιδήρου, ἀ. ἐπινίτρωσις.

ἐπαθλοκομῶ-έω ἐπίγρ. γυμνάζων προετοιμάζω τινὰ ἢ τινας δι' ἀθλητικοὺς ἀγῶνας.

ἔπαθλον (τὸ) κ. μσν. κ. νεώτ. ἆθλον, βραβεῖον ἐπί τινι, μάλιστα δὲ τὸ ἐπὶ τοῖς ἀγῶσιν, συνήθ. ἐν τῷ πληθ.· Πολυδ.3,143 « **τὰ** μὲν ὀνομαζόμενα ὑπὸ **τῶν** πολλῶν ἔπαθλα ἆθλα καλοῖτ' ἄν » : Εὐρ.Φοίν. 52 **σκῆπτρ' ἔπαθλα τῆσδε λαμβάνει χθονός,** Πλούτ.Φλαμ.15 **εἰ νενικηκὼς αὐτὸς τὰ ἔπαθλα τοῦ πολέμου Φίλιππον ἐᾷ** φέρεσθαι, Ἡρωδιαν. 1,17, Μηναῖ.1,19 Ὄρθρ.Ὠδ.9 **συλλέγεις τῶν ἀγώνων τὰ ἔπαθλα·** **2**) νεώτ. λογ. ὁ τέταρτος τρόπος τοῦ τετάρτου σχήματος τοῦ κατηγορικοῦ συλλογισμοῦ, ἐν ᾧ ἡ μείζων εἶναι καθόλου ἀποφατική, ἡ ἐλάσσων καθόλου καταφατική, τὸ δὲ συμπέρασμα ἐν μέρει ἀρνητικόν.

ἔπαθον ὁριστ. ἀορ. β' τοῦ ρ. πάσχω βλ.λ.

ἐπαθρέω μτγν. εἰσαθρέω βλ.λ., θεῶμαι, παρατηρῶ, ὁρῶ· Σουΐδ. « ἐπηθρηκυῖα, ἰδοῦσα » : Ἀπολλ.Ρ 4,497 **ἠῶθεν γὰρ ἐπαθρήσοντας ἕκαστα.**

ἐπαθροίζομαι μτγν. ἀθροίζομαι ἐπιπροσθέτως, συναθροίζομαι εἰς τόπον, ἔνθα πρὸ ἐμοῦ ἦσαν καὶ ἄλλοι συνηθροισμένοι : ΚΔ Λουκ.11,29 **τῶν δὲ ὄχλων ἐπαθροιζομένων ἤρξατο λέγειν.**

ἐπαθύρω ἀθύρω, παίζω ἔν τινι : Νικηφ.Προγυμν. 478,2 **ἐπαθύρει μὲν Ἔρως ὁ παῖς καὶ δέχεται τὴν παιδιὰν ὁ πατήρ.**

ἐπαιάζω μτγν. κράζω αἰαῖ, αἰάζω, θρηνολογῶ ἐπί τινι : Λουκ.Θε.Δ 14,2 **ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ·** || μετ' αἰτ. θρηνῶ : Νίκ.Ἀλεξ.303· **2**) συμμετέχω θρήνου : Βίων 1,2 **αἰάζω τὸν Ἄδωνιν . . , ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες,** Λουκ.Πενθ.20.

ἐπαΐγδην ἐπίρρ. μτγν. μεθ' ὁρμῆς, ὁρμητικῶς : Ὀππ.Ἁλ.2,616· **2**) Ἡσ. « ἐπαΐγδην· ὅσον ἐπιφαῦσαι ».

ἐπαιγιαλῖτις-ιδος (ἡ) ἡ ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ, τῆς παραλίας : Ἀρχίλ.π.ΑΠ 10,8 **ἐπαιγιαλίτιδα χηλήν.**

ἐπαιγίζω (αἰγίς) ἐπὶ ἀνέμου, ὁρμητικῶς φέρομαι, ἐφορμῶ, **ἐπιπίπτω**· Ἡσ. « ἐπαιγίζοντα· σφοδρότερον πνέοντα » : Ἰλ.Β 148 **Ζέφυρος λάβρος ἐπαιγίζων,** Ὀδ.Ο 293 **οὖρον .. λάβρον ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος,** Ἀλκίφρ.3,42 **λάβρως ἐ· ὁ βορρᾶς·** || μτφ. ἐπὶ τοῦ Ἔρωτος : Παῦλ.Σιλ.π.ΑΠ 5,286 **λάβρον ἐπαιγίζων ἶσος Ἔρως κλονίζει·** || ἐπὶ ποταμοῦ πλημμυρήσαντος καὶ κατερχομένου ὁρμητικῶς, μετὰ δοτ. : Ὀππ.Κυν.2,125 **αὐτὸς δ' ἐν μεσάτοισιν ἐπαίγιζεν πεδίοισιν αἰὲν ἀεξόμενος·** || ἐπὶ δελφῖνος, διασχίζω ταχέως, μετ' αἰτ. : Ὀππ.Ἁλ. 2,583 **πόντον ἐπαιγίζει.**

ἐπαιδοῦμαι-έομαι ἀποθ., μέλλ. **ἐπαιδεσθήσομαι,** ἀόρ. **ἐπῃδέσθην** αἰσχύνομαι, ἐντρέπομαι : Σοφ.Ἀντ.510 **σὺ δ' οὐκ ἐπαιδεῖ, τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς ;** Εὐρ.ΙΑ 900· || μετὰ δοτ. αἰσχύνομαι, εἶμαι κατῃσχυμμένος : Βάβρ.43,14· || ἀπολ αἰσθάνομαι τύψιν συνειδότος, μετανοῶ : Εὐρ.Ὑψιπ. ἀπ.60,21· **2**) μετ' αἰτ. σέβομαι, φοβοῦμαι : Αἰσχ. ἀπ.135, Πλάτ.Νόμ.921Α **μηδὲν τὸν βιοδότην θεὸν ἐπαιδεσθείς,** Ἡρώνδ.2,39.

ἐπαίθομαι ΑΠ καίομαι : ΑΠ 7,48 **σάρκες.. ἐπ-.**

ἀπαιθύσσω μτγν. τινάσσω κατά τινος, τινάζω, ἐπιρρίπτω ἐπί τινος, μετὰ δοτ. : Νόνν.Δ 2,322· κ. παθ. : αὐτ.11,247· **2**) ἀμτβ. ἐπιπίπτω σφοδρῶς, ἐφορμῶ : Ὀππ.Κυν.4,176.

ἐπάϊκλα (τὰ) δωρ.,δ.γρ. **ἔπαικλα** ἀντὶ ἐπιδείπνια, ἐπιδόρπια : Περσ.Κ 1,101· || κ. ἐν τῷ ἑν. : Μόλπ.3.

ἐπαΐκλεια (τά) μτγν., δ.γρ. **ἐπαίκλεια** τὰ ἐπάϊκλα βλ.λ. : Ἀθήν.14,642Ε **ἐπαΐκλειά φασι καλεῖσθαι τὰ μετὰ τὸ δεῖπνον τραγήματα.**

ἐπαίμονες Ἡσ. « συγγενεῖς ».

ἐπαίνεσις-εως (ἡ) ὁ ἔπαινος : Εὐρ.Τρῳ.418 **Ἀργεῖ' ἀνείδη καὶ Φρυγῶν ἐπαινέσεις,** Πάπ. **εἵνεκα τῆς ἀσυγκρίτου σου ἐπαινέσεως.**

ἐπαινετήριος-ον μσν. ἐπαινετικός : Εὐστ.Πον. 197,49.

ἐπαινέτης-ις-ιδος κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐπαινῶν τινα ἢ τι : Ἱππ.Διαίτ.384, Θουκ.2,41 **οὐδὲν προσδεόμενοι οὔτε Ὁμήρου ἐπαινέτου,** Πλάτ.Πολ. 366D **ἐπαινέται δικαιοσύνης,** Τιμοκλ.8,9· **2**) ὁ ἀπαγγέλλων ῥαψῳδίας ποιητοῦ τινος, ῥαψῳδός : Πλάτ.Ἴων 536D **θείᾳ μοίρᾳ Ὁμήρου δεινὸς ἐπαινέτης·** **3**) μαθητής, ὀπαδός, θιασώτης : Σωζόμ. 3,20,126,8 **τοὺς Εὐσταθίου ἐπαινέτας.**

ἐπαινετικός-ή-όν κ. νεώτ., παραθ. **-ώτερος-ώτατος** ὁ ἔχων κλίσιν, συνήθειαν νὰ ἐπαινῇ, ἐγκωμιαστικός : Ἀριστλ.ΗΝικ.1125a,7 **οὐδ' αὖ ἐπαινετικός ἐστιν,** Λουκ.Εἰκ.19 **τῶν ἐπαινετικῶν λόγων.**

ἐπαινετικῶς ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ., δημ.-ά κατὰ τρόπον ἐπαινετικόν : Εὐστ.102,37.

ἐπαινέτις-ιδος τὸ θηλ. τοῦ ἐπαινέτης βλ.λ. : Θεμιστ.Λόγ.18,219D.

ἐπαινετὸς-ή-ό(ν) κ. νεώτ. **κ.** δημ. ὁ ἄξιος ἐπαίνου, ἀξιέπαινος : Πλάτ.Κράτ.416C **ὅσα μὲν ἂν νοῦς τε καὶ διάνοια ἐργάσηται, ταῦτά ἐστι τὰ ἐπαινετά, τὰ δὲ μή, ψεκτά,** αὐτ. Νόμ.660Α· || τὸ οὐδ. **ἐπαινετόν** ὡς οὐσ. ἀντικείμενον ἐπαίνου : Ἀριστλ.ΗΝικ.1101b,13.

ἐπαινετῶ-έω μτγν. ἐπαινῶ : Φιλόδ.Ρητ.82.

ἐπαινετῶς ἐπίρρ. μτγν., μσν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἐπαινετόν, ἀξιέπαινον : Φιλόδ.Ποιήμ.2,26, Φιλ. 1,682, Διγεν.Ἀκρ.4709 **ἐπαινετῶς καὶ θαυμαστῶς χαρεῖσα εἰς τὸν κόσμον.**

ἐπαίνημι αἰολ. ἀντὶ ἐπαινῶ βλ.λ.: Ἀλκ.ἀπ.37Α2 **μέγ' ἐπαίνεντες ἀόλλεες,** Σιμων.5,19.

ἐπαινίω δωρ. ἀντὶ ἐπαινῶ βλ.λ. : Ἀριστφ.Λυσ. 198 **τὸν ὅρκον ἄφατον ὡς ἐπαινίω.**

ἐπαινοθήρας (ὁ) νεώτ. ὁ θηρεύων ἐπαίνους.

ἐπαινοθηρία (ἡ) νεώτ. **τὸ** θηρεύειν ἐπαίνους, ἡ ἐπιζήτησις ἐπαίνων.

ἔπαινος (ὁ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., μσν. κ. δημ. κ. οὐδ. **ἔπαινος** (τὸ) τὸ ἐπαινεῖν, ἡ ἐπιδοκιμασία : Σιμ.4,3 **ὁ δ' οἶκτος ἔπαινος,** Πίνδ.ἀπ.181, Ἡρ.3,3 **πολλῷ ἐχρᾶτο τῷ ἐπαίνῳ ὑπερθωμάζουσα,** Σοφ. Ἀντ.665 **οὐκ ἔστ' ἐπαίνου τοῦτον ἐξ ἐμοῦ τυχεῖν,** Πλάτ.Λάχ.181Β **οὗτος μέντοι ὁ ἔπαινός ἐστι καλός·** || πληθ. **ἔπαινοι** ἐπαινετικοὶ λόγοι : Σοφ. ΟΚ 720 **ὦ πλεῖστ' ἐπαίνοις εὐλογούμενον πέδον,** Ξεν.Ἀπομν.2,1,33 **οἱ νέοι τοῖς τῶν πρεσβυτέρων ἐπαίνοις χαίρουσιν·** **2**) ἡ δημοσίᾳ ἀναγνώρισις καὶ διακήρυξις τῶν ἀρετῶν τινος, πανηγυρικός· Ἀριστλ.Ρητ.1367b,27 « ἔστιν δ' ἔπαινος λόγος ἐμφανίζων μέγεθος ἀρετῆς . . τὸ δ' ἐγκώμιον τῶν ἔργων ἔστιν » : Ἐρωτόκρ.2,2196, Βέλθ.Χρυσ.795 **ἀπῆρεν ἔπαινος πολὺν ἀπὸ παντὸς** ἀνθρώπου· || μετ' ἐμπροθ. διορ. (**ὑπέρ τινος, περί τινος, κατά τινος** (= ὑπέρ τινος), **εἴς τινα**) : Πλάτ. Φαῖδρ.260C **μὴ περὶ ὄνου σκιᾶς ὡς ἵππου τὸν ἔπαινον ποιούμενος,** Αἰσχίν.3,50, Πολύβ 1,1,1 **τὸν ὑπὲρ αὐτῆς τῆς ἱστορίας ἔπαινον·** **3**) παραίνεσις, συμβουλή : Σοφ.ἀπ.253· **4**) συναίνεσις, ἀμοιβαία συμφωνία : Πάπ. **ἡ πίστις τῶν συναλλαγμάτων φυλαττομένη ἐν ἐπαίνῳ.**

ἐπαινὸς-ή-όν μ. ἐν τῷ θηλ. δεινός, φοβερός, ἐν χρ. ὡς ἐπίθετον τῆς Περσεφόνης παρ' Ὁμ. κ. Ἡσ. : Ἰλ.Ι 457 **Ζεύς τε καταχθόνιος καὶ ἐπαινὴ Περσεφόνεια,** Ὀδ.Κ 491 **εἰς Ἀΐδαο δόμους καὶ ἐπαι-**

νῆς Περσεφονείας, Ἡσίοδ.Θ 768· || ὁμ. ἐπὶ τῆς Ἑκάτης : Λουκ.Νεκυομ.9.

ἐπαινουμένως ἐπίρρ. ἐκ τῆς παθ. μτχ. ἐνεστ. ἀξιεπαίνως : Διόδ.Σ 16,88.

ἐπαινῶ-έω κ. μσν. κ. νεώτ., δημ., συνηρ. κ. παινῶ, (ἐ)παινάω, αἰολ. ἐπαίνημι, λακων. ἐπαινίω, παρατ. ἐπῄνεον, μέλλ. ἐπαινέσω κ. συνηθέστ. ἐπαινέσομαι, ποι. ἐπαινήσω, ἀόρ. α' ἐπῄνεσα, ποι. (οὐχὶ τραγ.) ἐπῄνησα κ. δημ. (ἐ)παίνεσα, παρακ. ἐπῄνεκα, μέσ. ἐπαινοῦμαι, δημ. πενιέμαι, μέσ. ἀόρ. ἐπῃνησάμην κ. -εσάμην (Φάλ.147), παθ. μέλλ. ἐπαινεθήσομαι κ. μτγν. ἐπαινηθήσομαι, ἀόρ. ἐπῃνέθην, ἀλλὰ κ. ἐπῃνήθην (Ἐπιγρ.), δημ. (ἐ)παινέθηκα, παρακ. ἐπῄνημαι, αἰνῶ, ἐγκρίνω, ἐπιδοκιμάζω, συμφωνῶ, π.Ὁμ. ἀπολ. : Ἰλ.Γ 461 ὣς ἔφατ' Ἀτρεΐδης, ἐπὶ δ' ᾔνεον ἄλλοι Ἀχαιοί, Ἀριστφ. Ὀρν.1616 ὁρᾷς; ἐπαινεῖ χοὖτος, Θουκ.4,65 ἐπαινεσάντων δὲ αὐτῶν ἐποιοῦντο τὴν ὁμολογίαν· || μετ' αἰτ. πράγματος : Ἰλ.Β 335 Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον μῦθον ἐπαινήσαντες Ὀδυσσῆος, Πίνδ.Π 4,168 σύνθεσιν ταύταν ἐπαινήσαντες, Πρόδρ. 2,289 τὰ παρ' αὐτοῦ γενόμενα μεγάλως ἐπαινοῦντες,- ἐπαινῶ τὴν πρᾶξίν σας· κ. παθ. ἐπῃνέθησαν τὰ μέτρα τῆς κυβερνήσεως· || μετὰ δοτ. προσώπου παραδέχομαι, συμμερίζομαι τὴν γνώμην τινός : Ἰλ.Σ 312 Ἕκτορι μὲν γὰρ ἐπῄνεσαν κακὰ μητιόωντι· || ἐν τῷ ἐνεργ. ἀορ. α' ἐπῄνεσα μετὰ σημ. ἐνεστ. = ἐποινῶ, ἐγκρίνω : Σοφ.Αἴ.536 ἐπῄνεσ' ἔργον· || εἰδ. ἐν ἐκφράσ. εὐγενοῦς παραιτήσεως προσκλήσεως, εὐχαριστῶν παραιτοῦμαι : Σοφ.ἀπ.255 ἐπῄνησ' ἴσθι δ'.. ἐκ κάρτα βαιῶν, Ἀριστφ.Ἀχ.485 ἐπῄνεσ'· ἄγε νυν· **2**) εὐαρέστως ἔχω πρός τινα ἢ πρός τι : Ἀλκ.37Α, Ἡρ. 6,130 ἄνδρες παιδὸς τῆς ἐμῆς μνηστῆρες.. πάντας ὑμέας ἐπαινέω, Εὐρ.Ἱππ.264 οὕτω τὸ λίαν ἧττον ἐπαινῶ τοῦ μηδὲν ἄγαν· **3**) ἐκφράζομαι ἐποινετικῶς διά τινα ἐπί τινι, μετὰ διπλῆς αἰτ. : Αἰσχ.Πρ.340 τὰ μέν σ' ἐπαινῶ κοὐδαμῇ λήξω ποτέ, Σοφ.Αἴ.1381, Πλάτ.Συμπ.222Α ταῦτ' ἐστὶν.. ἃ ἐγὼ Σωκράτη ἐπαινῶ· || ὁμ. μετὰ δοτ. πράγματος : Δείν.111,9· || ἐ- ἐπί τινι : Ἐπιγρ.· || ἐ- τινὰ τινος, Πλούτ.Ἠθ.1D, Λουκ.Ἑρμότ.42 ἐπαινέσω σε τῆς συνέσεως· || ἐ- τινὰ ὅτι : Πλάτ.Γοργ. 471D ἔγωγέ σε ἐπῄνεσα ὅτι μοι δοκεῖς· || ἐ- τινὰ πρός τινα : Πλάτ.Πολ.501C ὃν τότ' ἐπῃνοῦμεν πρὸς αὐτούς· || νεώτ. ἐ- διά τι· || κ. μέσ. ἐπαινοῦμαι εἴς τι : Πλάτ.Ἀλκ.1,111Α δικαίως ἐπαινοῖντ' ἂν αὐτῶν εἰς διδασκαλίαν· παθ. ἐπαινοῦμαι κατά τι τυγχάνω ἐπαίνων διά τι : Διόδ.Σ 1,37 Ξενοφῶν δὲ καὶ Θουκυδίδης ἐπαινούμενοι κατὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν ἱστοριῶν· || ὁμ. παθ. μετὰ συστοίχ. αἰτ. : Πλάτ.Λάχ.181Β· || ὁμ. παθ. νεώτ. ἀπολ. : Κάλβ.Λύρα 20 ἡ ἀρετὴ.. ἐπαινουμένη τοὺς ἐπιγείους χοροὺς τότε δὲν φεύγει· || ἐγκωμιάζω, ἐπαινῶ δημοσίᾳ : Πλάτ.Ἴων 536D ἐγὼ κατεχόμενος καὶ μαινόμενος Ὅμηρον ἐπαινῶ, Ἀριστλ.Πολιτ.1289a,1 τὴν Λακωνικὴν ἤ τινα ἄλλην ἐπαινοῦσι· κ. παθ. : Θουκ.2,25 ἀπὸ τούτου τοῦ τολμήματος ἐπῃνέθη ἐν Σπάρτῃ, Ἰσοκρ.12. μετέβαλον τὴν πολιτείαν .. ἀντὶ τῆς ὑπὸ πάντων ἐπαινουμένης· **4**) ἀναφορ. πρὸς τὸ θεῖον, ὑμνῶ, δοξολογῶ : ΠΔΨαλμ.117,1 αἰνεῖτε τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔθνη, ἐπαινέσατε αὐτὸν πάντες οἱ λαοί· **5**) ὑπόσχομαι, παρέχω ἐλπίδας : Εὐρ.Ἀνδρ.553 ἀναβητηρίαν ῥώμην μ' ἐπαινῶ λαμβάνειν (δ. ἑρμ. «προτρέπω ἐμαυτὸν νὰ λαμβάνῃ»), Πάπ.· **6**) παραινῶ, συμβουλεύω : Αἰσχ.Ἑπτ.595 τούτῳ σοφούς τε κἀγαθοὺς ἀντηρέτας πέμπειν ἐπαινῶ, Σοφ.Α'. 1360 τούσδ' ἐπαινεῖς δῆτα σὺ κτᾶσθαι φίλους;

ἐπαιονῶ-άω μτγν. ἀμτβ. ἐπιχέω, περιχέω, ἐφυγραίνω, περιλούω, λούω : Ἀθήν.4,41C εἰς δὲ τὸ παρηγορῆσαι τὰς ὀδύνας τῷ θερμῷ ἐπαιονᾷν θέλγειν δυναμένῳ· **2**) μέσ. λούομαι : Νίκ.Ἀλεξ. 462 ἄλλοτε τινθαλέοισιν ἐπαιονάασσο λοετροῖς.

ἐπαιονῶ-έω μτγν. ἐπαιονῶ-άω βλ.λ. : Φιλόστρ. Γυμν.42 ἐπ- τῷ ἐλαίῳ.

ἐπαίρνω μσν. κ. δημ. παίρνω βλ.λ., προστ. ἔπαρε, ἐπάρετε, παθ. μτχ. παρακ. ἐπαρμένος ἀπὸ τῆς γῆς αἴρω, ἐπαίρω, ἐγείρω, σηκώνω, δθ. λαμβάνω εἰς χεῖρας, λαμβάνω : Πρόδρ.1,126 παρευθὺς ὑπόδημαν ἐπ- καὶ πετζώνει, αὐτ.1,173 ἔπαρ' τὸ ῥάφιμόν σου, φρ. παροιμ. θέλεις μῆλον ἔπαρε, θέλεις κυδώνι (ἔκλεξον μεταξὺ δύο), δ. τραγ. ἔπαρε σὺ τὴ λύρα σου καὶ γὼ τὸν ταμπουρά μου· **2**) λαμβάνω μετ' ἐμοῦ, συμπαραλαμβάνω : Ἐρωτόκρ 1, 1318 δὲ θέλω μοναχός σου νά προπατῆς στὴν ξενιτειὰ κ' ἔπαρ' με σύντροφό σου· **3**) ἀγοράζω : Πρόδρ.1,190 ἐπάρετε δρουβανιστὸν ὀξύγαλα· **4**) ἐπιτυγχάνω, κερδίζω : Ἐρωτόκρ.2,2180 κι οἱ τρεῖς τως εἶχασι τὸ νῖκος ἐπαρμένο· **5**) δημ. ἐπαρμένος ὡς ἐπίθ. ἐπηρμένος βλ. ἐπαιρῶ 7).

ἐπαίρω κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. (ἐ)παίρνω βλ.λ., μέλλ. ἐπᾶρῶ, ἀόρ. ἐπῆρα, μτχ. ἐπάρας, παρακ. ἐπῆρκα, παθ. ἀόρ. ἐπήρθην, μτχ. ἐπαρθείς, παρακ. ἐπῆρμαι, μτχ. ἐπαρμένος, ἐγείρω τι, ἀνασηκώνω καὶ τοποθετῶ ἐπί τινος : Ἰλ.Η 426 δάκρυα θερμὰ χέοντες, ἀμαξάων ἐπάειραν (σηκώσαντες ἐπέθεσαν εἰς τὰς ἁμάξας), αὐτ.Ι 214 κρατευτάων ἐπαείρας· || ὁμ. κ. μέσ. : Ἀπόλλ.Ρ 3,734 ἶσον ἐπεὶ κείνοις με τεῷ ἐπαείραο μαζῷ (μὲ ἐσήκωσες καὶ μὲ ἔβαλες εἰς τὸν μαστόν σου)· || μετ' αἰτ. ἁπλῆς ἐγείρω καὶ τοποθετῶ τι ἐπ' ἐμαυτοῦ : Μηναῖ.1,4 Ἑσπ.Προσόμ. τὸν σὸν ἐπάρας σταυρόν· **2**) ἐγείρω, ὑψώνω : Ἰλ.Κ 80 ὀρθωθεὶς δ' ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνος, κεφαλὴν ἐπαείρας, Σοφ.Φιλ. 889 αἰνῶ τάδ', ὦ παῖ, καί μ' ἔπαιρ', ὥσπερ νοεῖς, Εὐρ.Τρω.100 ἄνα δύσδαιμον πεδόθεν κεφαλήν, ἐπάειρε δέρην, Ἐπιγρ. πάντες ἐπῆραν (ἐνν. τὴν χεῖρα)· || κ. παθ. ἐπὶ τῶν χειρῶν : Μηναῖ 3,28 Ὠδ 5 αἱ σαὶ πρὸς θεὸν.. θεῖαι ἐπαιρόμεναι χεῖρες· || ἀναφορ. πρὸς τὰς ὀφρῦς, τὰ βλέφαρα, ἀνασύρω, ἀνασπῶ : Σοφ.ΟΤ 1276 (κώδ.) τοιαῦτ' ἐφυμνῶν πολλάκις τε κοὐχ ἅπαξ ἤρασσ' ἐπαίρων βλέφαρα, Ἄμφις 13 σεμνῶς ἐπηρκὼς τὰς ὀφρῦς· || ὑψώνω τὸν τόνον τῆς φωνῆς : Δημ.323 ἐπάρας τὴν φωνὴν γεγηθὼς καὶ λαρυγγίζων· || γραμμ.ἐν φρ. ἐπαίρω τὴν προσῳδίαν δίδω ὀξὺν τόνον : Σχόλ.Ἰλ Λ 636· || ὁμ. κ. μέσ. ἐπαίρομαι ἀναφορ. πρὸς τοὺς ἱστούς, σηκώνω καὶ στυλώνω τὸ κατάρτι, ἀντίθ. καθαιρῶ τοὺς ἱστούς : Πολύβ.1,61,7 τὸ δὲ λοιπὸν πλῆθος ἐπαράμενον τοὺς ἱστοὺς.. ἀπεχώρει· || κ. παθ. ἐπὶ τῶν ἱστίων, ἀντίθ. ὑφίεμαι : Πλούτ.Λούκ.3 μεθ' ἡμέραν μὲν ὑφειμένοις πλέων τοῖς ἱστίοις καὶ ταπεινοῖς, νύκτωρ δ' ἐπαιρομένοις εἰς Ῥόδον ἐσώθη· || νεώτ. ναυτ. ἐν τῇ προστ. ἐνεργ. ἔπαρον ἐν χρ. ὡς μόριον παρακελευσματικὸν πρὸς ἀνύψωσιν τῶν ποδεώνων τῶν μεγάλων ἱστίων· || ὁμ. μέσ. ἀναφορ. πρὸς ὅπλα ὑψούμενα ὅπως πλήξουν : Εὐρ.ΙΤ 1484 παύσω δὲ λόγχην, ἣν ἐπαίρομαι ξένοις, Πλούτ.Ἠθ.185Β· || ἀναφορ. πρὸς οἰκοδομάς, ἀνυψώνω, παθ. : Πάπ. τοὺς ἐπαρθέντας τοίχους· || ὁμ. μέσ. μτφ. : Σοφ.ΟΤ 635 τί τὴν ἄβουλον.. στάσιν γλώσσης ἐπήρασθε;, Δημ. 302 πολλοὺς καὶ θρασεῖς τὰ πρὸ τούτων τῇ πόλει λόγους ἐπαιρόμενος, Διόδ.Σ 34,17· **3**) μτφ. ἐξυψῶ, μεγαλύνω : Πίνδ.Ο 9,31 Λοκρῶν ἐπαείροντι ματέρ' ἀγλαόδενδρον, Ξεν.Ἀπομν.3,6,2 ἐπαρεῖς δὲ τὸν πατρῷον οἶκον, αὐξήσεις δὲ τὴν πατρίδα **4**) ἀμτβ. ἐγείρομαι ἢ ἐγείρω τὸ σκέλος : Ἡρ. 2,162 ἐπαείρας ἀπεματάϊσε· || ἐγείρομαι ἐκ τῆς τραπέζης : Εὐάγγ 1,10 **5**) διεγείρω, παρακινῶ : Ἡρ 1,204 πολλά τε γάρ μιν καὶ μεγάλα τὰ ἐπαείροντα καὶ ἐποτρύνοντα ἦν, Σοφ.ΟΤ 1328 τίς σ'

ἐπῆρε δαιμόνων; Δημ.208· || ὁμ. ἐν τῇ φρ. ἐπαίρω θυμόν τινι - τινὰ τὴν ψυχὴν - τινὰ ἐπί τινι διεγείρω, ἐξεγείρω, ἐρεθίζω : Εὐρ.ΙΑ 125 θυμὸν ἐπαρεῖ σοὶ σῇ τ' ἀλόχῳ, Διογ.Οἰν.64 ἐπαίρει ἑαυτὸν ἐπί τινι· || μετ' ἀπαρφ. παρακινῶ, πείθω, παρασύρω τινὰ ὅπως ἐνεργήσῃ τι : Ἡρ.1,90 ἐπαείρας Κροῖσον στρατεύεσθαι ἐπὶ Πέρσας, Ἀριστφ.Νεφ.42 εἴθ' ὤφελ' ἡ προμνήστρι' ἀπολέσθαι κακῶς, ἥτις με γῆμ' ἐπῆρε τὴν σὴν μητέρα, Ἰσοκρ.4,108, Αἰσχίν.1,192 πολλοὺς ἁμαρτάνειν ἐπαρεῖ· κ. παθ.: Ἡρ.1,90 ἐπαερθέντες.. κιβδήλοισι μαντηίοισι, Θουκ.1,81 μὴ.. ἐκείνῃ γε τῇ ἐλπίδι ἐπ-, Ἀριστφ.Ὄρν.1448 ὑπὸ γὰρ λόγων ὁ νοῦς τε μετεωρίζεται ἐπαίρεταί τ' ἄνθρωπος· || ὁμ. παθ. ἐπ- εἴς τι : Θουκ.4,108 μάλιστα δὴ ἐπήρθησαν ἐς τὸ νεωτερίζειν· || ὁμ. παθ. ἐπ- ἐπί τι : ΠΔ Βασ.3,12,24 καὶ ἦν ἐπαιρόμενος ἐπὶ τὴν βασιλείαν· || ὁμ. παθ. μετ' ἀπαρφ. : Ἰσοκρ.5,10 ἐπήρθην πάλιν γράφαι περὶ αὐτῆς· || ὁμ. παθ. ἀπολ. εἶμαι ἐξερεθισμένος : Ἀριστφ.Νεφ.810 ἀνδρὸς ἐκπεπληγμένου καὶ φανερῶς ἐπηρμένου, Θουκ.2,11 ἡ Ἑλλὰς τῇδε τῇ ὁρμῇ ἐπῆρται καὶ προσέχει τὴν γνώμην· **6)** ἐρεθίζομαι, διογκοῦμαι : Ἱππ.Ὑγρ.2, Γαλ.6,264,18(2)· || ἐπὶ τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου : Ἀριστφ.Λυσ.937 ἐπῆρται τοῦτό γε, Ἱππιατρ.54· **7)** κ. νεώτ. μέσ. ἐπαίρομαί τινι ὑπερηφανεύομαι, ἀλαζονεύομαι, τὸ παίρνω πάνω μου : Ἡρ.5,81 Αἰγινῆται δὲ εὐδαιμονίῃ τε μεγάλῃ ἐπαερθέντες, Πλάτ.Πολ.434Β ἐπαιρόμενος ἢ πλούτῳ ἢ ἰσχύϊ· || ὁπ. ἐπ- ἐπί τινι : Ξεν.Ἀπομν.1,2,25 ὠγκωμένω μὲν ἐπὶ γένει, ἐπηρμένω δ' ἐπὶ πλούτῳ· || ὁμ. ἐπ- πρός τι : Θουκ.6,11 χρὴ δὲ μὴ πρὸς τὰς τύχας τῶν ἐναντίων ἐπαίρεσθαι· || ἐπ- ἔκ τινος : Πολύβ.1,29,4· || κ. ἀπολ. : Θουκ.4,18· || ἡ μτχ. παθ. παρακ. ἐπηρμένος-η-ον ὡς ἐπίθ. ἀλαζών, οἰηματίας, φαντασμένος, εἰδ. ἐπὶ τοῦ Ἑωσφόρου : Μηναῖ.3,22 Ὠδ.3 τὸν μεγάλως ἀεὶ ἐπηρμένον . . ἐταπείνωσας· ρηματ.π. ἔπαρσις.

ἐπαισθάνομαι ἀποθ. κ. μσν. αἰσθάνομαι καλῶς διὰ τῶν αἰσθήσεων, μάλιστα δὲ διὰ τῆς ἀκοῆς, ἀκούω : Σοφ.Φιλ.1296 τέκνον, τίνος φώνημα, μῶν Ὀδυσσέως, ἐπῃσθόμην;· || ὁμ. μετὰ γεν.: Σοφ.ΟΚ 1351 οὐ τἂν ποτ' ὀμφῆς τῆς ἐμῆς ἐπῄσθετο, Ἐπίκ.Φυσ.14,10 ἐπαισ- διαφορᾶς· || κ. ἐπὶ τῆς ὀσφρήσεως : Μηναῖ.9,1 Ὄρθρ.Θεοτ. ὀπίσω σου ἔδραμον γυναῖκες τῶν μύρων τῶν ἡδυπνόων ἐπαισθόμεναι· **2)** μετ' αἰτ. αἰσθάνομαι, ἀντιλαμβάνομαι : Αἰσχ.Ἀγ.85 τί χρέος; τί νέον; τί δ' ἐπαισθομένη;, Σοφ.Αἴ.553 ζηλοῦν ἔχω, ὁθούνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν· || εἰδ. ἐπὶ ἐρεθισμῶν ἐκ τοῦ ἑαυτοῦ σώματος προερχομένων : Δημ.155 ὅταν μὲν ἐρρωμένος ᾖ τις, οὐδὲν ἐπαισθάνεται τῶν καθ' ἕκαστα σαθρῶν· || κ. μετὰ μτχ. : Σοφ.ΟΚ 1629 ὁ δ' ὡς ἐπῄσθετ' ἐκ θεοῦ καλούμενος, Εὐρ.Κύκλ.420 ἡσθέντα δ' αὐτὸν ὡς ἐπῃσθόμην ἐγώ·. **3)** ἀπολ. ἐπανέρχομαι εἰς ἐμαυτόν, ἀνακτῶμαι, ἀναλαμβάνω τὰς αἰσθήσεις μου : Ἱππ.Νούσ.3,8.

ἐπαίσθημα-ατος (τὸ) τὸ ἐπαισθάνεσθαι, ἡ ἀντίληψις : Ἐπίκ.ἀπ.36 καὶ τὸ τὰ ἐπαισθήματα δὲ ὑφεστάναι, πιστοῦται τὴν τῶν αἰσθήσεων ἀλήθειαν, Φιλόδ.Μουσ.66Κ.

ἐπαίσθησις-εως (ἡ) τὸ ἐπαισθάνεσθαι, κατανοεῖν, ἀντίληψις : Ἐπίκ.Ἐπιστ.1,130 τὴν ἐπαίσθησιν τὴν ἀπ' ἐκείνου ὡς τὰ πολλὰ ποιοῦσαν· || μετὰ γεν. : Ἐπίκ.Φύσ.125G, Πορφ.Ἀποχ.1,57,3,15.

ἐπαισθητὸς-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ διὰ τῶν αἰσθήσεων ἀντιληπτός, ὅθ. ἀξιοσημείωτος, ἀντίθ. ἀνεπαίσθητος : ἐπ- ἐρέθισμα - μεταβολή - βελτίωσις, Λασκαρ.Μυστ.23 ἡ παρουσία τῶν γυναικῶν καταστένει ἐπαισθητὸ κάθε ἄπρεπο· ἐπιρρ. -ῶς, δημ. -ά.

ἔπαισοι Ἡσ. «καθήκοντες, ἐπιβάλλοντες».

ἐπαΐσσω (ἀΐσσω), ἐπ. ἀόρ. ἐπήϊξα, θαμιστ. ἐπαΐξασκε, συνῃρ. ἐπᾴσσω, ἀττ. ἐπᾴττω, μέλλ. ἐπᾴξω, ὁρμητικῶς κινοῦμαι, ἐφορμῶ κατά τινος ἢ ἐπί τι, μετὰ γεν. (οὐδέπ. ἐν Ὀδ.). Ἰλ.Ε 263 Αἰνείαο δ' ἐπαΐξαι μεμνημένος ἵππων, αὐτ.Ν 687· || ὁμ. κ. μετ' αἰτ. : Ἰλ.Ψ 64 Ἕκτορ' ἐπαΐσσων προτὶ Ἴλιον· || ὁμ. μετὰ δοτ. προσ. : Ὀδ.Κ 295 Κίρκῃ ἐπαΐξαι· || μετὰ δοτ. ὀργάνου : Ἰλ.Ε 584 Ἀντίλοχος δ' ἄρ' ἐπαΐξας ξίφει ἤλασε κόρσην, Ὀδ.Ξ 281 ἦ μέν μοι μάλα πολλοὶ ἐπήϊσσον μελίῃσιν· || ἐπαΐσσω ἔς τι : Σοφ.Αἴ.305 κἄπειτ' ἐπᾴξας αὖθις ἐς δόμους πάλιν· || ἀπολ. ἐπὶ ἱέρακος : Ἰλ.Χ 142 κίρκος . . ταρφέ' ἐπαΐσσει· || κ. ἐπὶ ἀνέμου, ἐφορμῶ, ἐπιπνέω : Ἰλ.Β 146 Νότος τ' Εὖρός τ' ὤρορ' ἐπαΐξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελάων· || μέσ. διὰ τῆς ταχύτητος κερδίζω τι : Ἰλ.Ψ 773 ἔμελλον ἐπαΐξασθαι ἄεθλον· **2)** κινῶ τι μεθ' ὁρμῆς : Εὐρ.Ἑκ.1071 πᾷ πόδ' ἐπᾴξας σαρκῶν ὀστέων τ' ἐμπλησθῶ;, Ἀπολλ.Ρ 1,1254· κ. παθ. : Ἰλ.Ψ 628.

ἐπάϊστος-ον (ἐπαΐω) φανερός, ἀκουστός, διαβεβαιωμένος, συνήθ. μετὰ μτχ. : Ἡρ.2,119 ὡς ἐπάϊστος ἐγένετο τοῦτο ἐργασμένος, αὐτ.8,128· || ἀντιληπτός : Ἀντωνῖν.Λιβ.34,4.

ἐπαΐστως ἐπιρρ. φανερῶς : Στοβ.1,1,39 (ἀμφ.).

ἐπαισχής-οῦς-ές (αἶσχος) μτγν. ὁ ἐπονείδιστος, ὁ προκαλῶν αἶσχος· Σουΐδ. «ἐπαισχές, αἰσχύνης παραίτιον» : Δίων Κ 56,13.

ἔπαισχρος-ον μτγν. ὁ ἐπαισχὴς βλ.λ. : Ἀντίοχ. Ἀστρ.ἐν Κατ.Ἀστρλ.Κ 7,115, Βέττ.Βάλ.11,17· **2)** δυσειδής, δύσμορφος, ἄσχημος : αὐτ.110,23.

ἐπαισχύνομαι ἀποθ. κ. μσν., μέλλ. ἐπαισχυνθήσομαι αἰσχύνομαι, ἐντρέπομαι ἐπί τινι, μετὰ δοτ. : Ἡρ.1,143 φαίνονταί μοι οἱ πολλοὶ αὐτῶν ἐπαισχύνεσθαι τῷ οὐνόματι· || μετ' αἰτ. ἐντρέπομαί τινα : Ξεν.Ἑλλ.4,1,34, Πλάτ.Σοφ.247C ἐπαισχύνονται τὸ τολμᾶν· || μετ' ἀπαρφ. ἐντρέπομαι νὰ πράξω ἢ ὑποστῶ τι : Αἰσχ.Ἀγ.1373 πολλῶν πάροιθεν καιρίως εἰρημένων τἀναντία εἰπεῖν οὐκ ἐπαισχυνθήσομαι, Μηναῖ.1,1 Ἑσπερ. Στιχ.Ἰδιόμ. οὐκ ἐπῃσχύνθη ὁ πανάγαθος Θεὸς τῆς σαρκὸς τὴν περιτομὴν ἀποτμηθῆναι· || μετὰ μτχ. ἐντρέπομαι ὅτι ἔπραξα ἢ πράττω τι : Ἡρ.1,90, Σοφ.Αἴ.1307 οὐδ' ἐπαισχύνει λέγων· || ἀπολ. αἰσθάνομαι αἰσχύνην, ἐντροπήν, ἐντρέπομαι : Πλάτ.Πολ.573Β ἐάν τινας ἐν αὐτῷ δόξας ἢ ἐπιθυμίας λάβῃ ποιουμένας χρηστὰς καὶ ἔτι ἐπαισχυνομένας· **2)** ἐξ αἰσχύνης δὲν ὁμολογῶ, δὲν ἀναγνωρίζω, ἀρνοῦμαί τινα ἤ τι : ΚΔ Μᾶρκ.8,38 ὃς γὰρ ἐὰν ἐπαισχυνθῇ με καὶ τοὺς ἐμοὺς λόγους· **3)** ἐν τῷ ἐνεργ. ποιῶ τινα δυσειδῆ, ἄσχημον, ἀσχημίζω : Νόνν.Δ 20,61.

ἐπαίσχυντος-ον νεώτ. δι' ὅντινα αἰσχύνεταί τις, ἐπονείδιστος : ἐπ- διαγωγή· ἐπιρρ. -ύντως.

ἐπαιτεία (ἡ) γλωσσ. κ. νεώτ. ἃ. ἐπαιτία τὸ ἐπαιτεῖν, ἡ ἐπαίτησις, ἡ ζητιανιά, τὸ διακόνεμα.

ἐπαίτης (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐπαιτῶν, ὁ ζητῶν ἐλεημοσύνην, ὁ ζητιάνος, ζήτουλος, διακονιάρης : Τελέσ.14Η, Νεχ. παρὰ Βέττ Βάλ 29,2, Ἀθήν.5,192F Ὀδυσσεῖ ἐπαίτῃ εἶναι δοκοῦντι, Δίων Κ 66,8 (κώδ.)· **2)** εἰδ. μοναχοὶ ἐπαῖται μοναχικὰ τάγματα, συντηρούμενα διὰ τῆς ἐπαιτείας.

ἐπαίτησις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ἐπαιτεῖν, ἡ ἐπαιτεία βλ.λ. : ΠΔ Σοφ.Σειρ 40,28 ζωὴν ἐπαιτήσεως μὴ βιώσῃς, Ὠριγ.3,1413C.

ἐπαιτητάριον (τὸ) πάπ. ὁ μικρὸς ἐπαίτης, τὸ ζητιανάκι· || ὀνομασία περιάπτου, φυλακτοῦ.

ἐπαιτία (ἡ) γλωσσ. δ. γρ. ἐπαιτεία βλ.λ.

ἐπαιτικός-ή-όν μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐπαίτην, τὴν ἐπαιτείαν : Ἀποφθέγμ.Πατέρ.288Β,-ἐπαιτικὴ ὄχλησις-ἀδιακρισία· ἐπιρρ. νεώτ. -ῶς.

ἐπαιτίνδα παίζειν εἶδος παιδιᾶς, παίζειν τοὺς ἐπαίτος : Ἡρωδιαν.Ι,495.

ἐπαίτιος-ον (αἰτία) ὁ κατακρινόμενος διά τι, ἀξιοκατάκριτος, ἐπίμεμπτος : Ἰλ.Α 325 **οὔ τί μοι ὔμμες ἐπαίτιοι**· || μετὰ γεν. : Αἰσχ.Εὐμ.465 **τῶνδε κοινῇ Λοξίας ἐπαίτιος** (δ. γρ. μεταίτιος), Εὐρ.Ἱππ.1383 **ἐπαίτιον κακῶν**· || ὁ κατηγορούμενος διά τι : Θουκ.6,61 **τὰ τῶν Ἑρμῶν.. καὶ τὰ μυστικὰ ὧν ἐπαίτιος ἦν** (ὁ Ἀλκιβιάδης)· || ὕποπτος κακῆς πράξεως :Πλούτ.Σύγκρ.Διον.Βρούτ.2· || κ. ἐπὶ πραγμ. ἀξιοκατάκριτος· ὑπερθ. -**ώτατος**: Θουκ.5,65 **ἐπαιτίου ἀναχωρήσεως,** Λυσ.7,39 **ἐπαιτιώτατοι τῶν κινδύνων**· **2**) τὸ οὐδ. πληθ. **ἐπαίτια** ὡς οὐσ. ποιναὶ ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιβαλλόμενοι, προστιμήματα : Σόλ.π.Πολυδ.8,26, Νόμ.π.Δημ.733 **τὴν δεκαπλασίαν** (καταδικάζειν) **πρὸς τοῖς ἐπ-.**

ἐπαιτιῶμαι-άομαι ἀποθ., μέλλ. **ἐπαιτιάσομαι,** ἰων. **ἐπαιτιήσομαι** αἰτιῶμαι, κατηγορῶ τινα ἐπί τινι, διά τι : Ἡρ.2,121 **οὐκ ἔχειν δὲ ὄντινα ἐπαιτιᾶται,** Ἱππ.Ἀέρ.22 **θεὸν ἐπ-**· || **ἐπ- τινά τινος:** Αἰσχ.Πρ.174 **ἤ κάμὲ γάρ τι συμφορᾶς ἐπαιτιᾷ;,** Σοφ.Ἀντ.490, Θουκ.6,28 **ὧν καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην ἐπῃτιῶντο,** Δημ.552· || μετ' ἀπαρφ. κατηγορῶ τινα ὅτι ἔπραξέ τι : Σοφ.ΟΤ 645 **ὧν ἐπαιτιᾷ με δρᾶν,** αὐτ.Ἠλ.604· || **ἐπ- τινα ὅτι :** Ἡρ.6,30 **ἐπαιτιησάμενος τοὺς ταῦτα ποιήσαντας ὅτι μιν οὐ ζώοντα ἀνήγαγον ἐς ὄψιν τὴν ἑαυτοῦ,** Θουκ. 2,70· || μετὰ συστοίχ. αἰτ. : Ἡρ.1,26 **μείζονα ἐπαιτιώμενος,** Πλάτ.Φαίδ.98Β **οὐδέ τινας αἰτίας ἐπαιτιώμενον**· || μετὰ διπλῆς αἰτ. : Ἀντιφ.1,10 **γράψας ἐν γραμματίῳ ἃ ἐπαιτιῶμαι τὴν γυναῖκα ταύτην**· **2**) παραπονοῦμαι διά τι, μετ' αἰτ. πράγματος : Θουκ.8,81 **τήν τε ἰδίαν συμφορὰν [τῆς φυγῆς] ἐπῃτιάσαντο,** Πλάτ.Ἐπιστ.329Α **τὸ μῆκος τῆς πορείας καὶ τὸ μέγεθος δὴ τοῦ πλοῦ καὶ τοῦ πόνου ἐπαιτιώμενος**· **3**) ἐγείρω ἀγωγήν : Πάπ. **ἐπῃτιᾶτο περὶ τούτων.**

ἔπαιτον πάπ. πιθ. μέτρον τι αἰγυπτιακόν : **μέτρῳ δημοσίῳ ξυστῷ ἔπαιτον ἀρτάβας Χ.**

ἐπαιτοσύνη (ἡ) μτγν. ἡ ἐπαίτησις βλ.λ. : Χαρίσ.554,18.

ἐπαιτῶ-έω κ. νεώτ. αἰτοῦμαί τι προσθέτως, προσαπαιτῶ : Ἰλ.Ψ 593 **εἰ καί κέ νυ οἴκοθεν ἄλλο μεῖζον ἐπαιτήσειας,** Σοφ.ΟΤ 1416 **ἀλλ' ὧν ἐπαιτεῖς εἰς δέον πάρεσθ' ὅδε Κρέων τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλεύειν**· || ἀπολ. ἀπαιτῶ, ζητῶ ἐπὶ πλέον : Ποσείδ.π.Ἀθήν.10,412Ε **Θεογένει, ἄσσα φαγὼν ἔτ' ἐπῄτεον**· || ὁμ. κ. μέσ. : Σοφ.Ἠλ.1124 **ἀπαιτεῖται τόδε**· **2**) ἐξαιτοῦμαι ὡς ἐπαίτης μικρὰν βοήθειαν, διακονεύω, ζητιανεύω : Σοφ.ΟΚ 1364 **ἐκ σέθεν δ' ἀλώμενος ἄλλους ἐπαιτῶ τὸν καθ' ἡμέραν βίον,** Εὐρ.Ῥῆσ.715· || κ. ἀπολ. : Βέττ. Βάλ.68,30, Λουκ.Ὄν.35 **τὴν θεὸν ἐπαιτεῖν ἀναγκαζόντων**· || νεώτ. μτφ. κ. ζητῶ τι ἐξευτελιστικῶς : **ἐπαιτεῖ τὴν ἀγάπην - τὴν συμπάθειαν - τὴν προστασίαν**· **3**) ἁπλῶς αἰτῶ : Πάπ. **διόπερ ἐπαιτῶν τυχεῖν τῆς φιλανθρωπίας.**

ἐπαιχμάζω μτγν. ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω : Ὀππ.Κυν. 1,389 **κάπροι πυρόεντες ἐπαιχμάζουσι σύεσσι.**

ἐπαΐω (ἐπὶ-ἀΐω) κ. νεώτ., συνηρ. ἐπῶ, ἀόρ. ἐπήϊσα δίδω ἀκρόασιν, ἀκούω μετὰ προσοχῆς, ἐπακούω : Αἰσχ.Ἱκ.759 **κυνοθρασεῖς θεῶν ἐπαΐοντες οὐδέν,** Εὐρ.Ἡρ.772, Πλούτ.Βρούτ.16· **2**) ἀντιλαμβάνομαι, διακρίνω, αἰσθάνομαι : Πίνδ.ἀπ.75,15, Ἡρ. 3,29 **τοιοῦτοι θεοὶ γίνονται, ἔναιμοί τε καὶ σαρκώδεες καὶ ἐπαΐοντες σιδηρίων,** Αἰλ.ΖΙ 1,5 **τῶν δηγμάτων οὐ ῥαθύμως ἐπαΐει**· || μετὰ μτχ. : Ἀρ.στφ.Σφ.516 **καταγελώμενος μὲν οὐκ ἐπαΐεις ὑπ' ἀνδρῶν,** Ἱππ.Προρρ.2,16· || ἀπολ. : Ἡρ.9,93 **ὁ δὲ ὡς ἐπήϊσε, εἶχε σιγῇ καὶ ἔφραζε οὐδενί**· || ἐννοῶ : Σοφ.Αἴ.1263 **τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαΐω,** Ἀριστλ.Ῥητ.1360a,31, Λουκ.Πταισμ. 13 **εἴ τι κἀγὼ τῆς Ῥωμαίων φωνῆς ἐπαΐω**· **3**) εἶμαι γνώστης, εἰδήμων, ἐπίσταμαι : Πλάτ.Θεαίτ.145D. αὐτ.Πρωτ.327C **μηδὲν αὐλήσεως ἐπαΐοντας,** αὐτ. Κρίτ.48Α· || κ. νεώτ. ἡ μτχ. **ἐπαΐων,** συνήθ. πληθ. **ἐπαΐοντες** οἱ ἐπιστημονικῶς κατηρτισμένοι ἐπί τινος κλάδου τοῦ ἐπιστητοῦ, οἱ εἰδικοί, οἱ εἰδήμονες : Πλάτ.Πρωτ.314Α **παρακαλέσαντα τὸν ἐπαΐοντα,** αὐτ.Φαῖδρ.275Ε **κυλινδεῖται .. λόγος.. παρὰ τοῖς ἐπαΐουσιν,** - **ὡς πρὸς τὰ μέτρα κοινωνικῆς προνοίας τὸν λόγον ἔχουν οἱ ἐπαΐοντες.**

ἐπαιώνιος-ον Ἐπιγρ. ὁ τοὺς αἰῶνας διέπων : Ἐπιγρ. **ἐπαιώνιος θεός.**

ἐπαιωρῶ-έω μτγν. αἴρω, κρατῶ μετέωρον ἄνωθέν τινος : Νόνν.Δ 5,132· || ἔχω τι μετέωρον : Ἐπιγρ. **ἐπαιωρῶ πτερὸν ἠέρι πολλῷ**· || μτφ. Κριναγ. ἐν ΑΠ 7,645 **αἶσιν** (εὐτυχίαις) **ἐπῃώρησας ἀεὶ βίον**· **2**) μέσ. αἰωροῦμαι κρεμάμενος ἀπό τινος ἢ ὢν ἐπί τινος ἐπιφανείας, ἐπιπλέω : Διοσκ.5,107 **ἐπανθισμὸς πορφυροῦς ἐπαιωρούμενος τοῖς χαλκείοις**· || μτφ. : Λουκ.Ἀλέξ.16 **ἐλπίσιν ἐπαιωρούμενοι**· **3**) ὁμ. μέσ. ἐπικρέμαμαι, ἐπίκειμαι, ἐπαπειλῶ : Ἀπολλ.Ρ 1,639, Θεμίστ.Λόγ. 8,119C **Σκύθαι τοῖς μέσοις ἐπαιωροῦντο**· || κ. μετὰ γεν. : Πλούτ.Φάβ.5 **τῶν πολεμίων ἐν τόποις ὀρεινοῖς στρατοπεδεύων ἐπῃωρεῖτο**· || ἀπολ. : Φίλ.1,650 **τὰ ἐκτὸς ἐπῃωρημένα**· **4**) ὁμ. μέσ. διεξάγω ἀμελῶς, οὐχὶ δραστηρίως, οἷον πόλεμον : Πλούτ.Πελ.29 **ἐπῃωρεῖτο τῷ πολέμῳ**· **5**) ὁμ.μέσ. εἰδ. ἰατρ. ῥίπτω τὸ βάρος τοῦ σώματός μου ὅλον ἐπί τινος, διαρκούσης χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως πρὸς τοποθέτησιν ἐξηρθρωμένου μέλους τοῦ σώματος : Ἱππ.Ἄρθρ.75· **7**) ὁμ. μέσ. αὐξάνω, ἐξογκοῦμαι : Ἀρετ.Ὀξ.Νούσ.1,7 **ὄγκος - εύμενος ἔξω.**

ἐπακανθίζω εἶμαι ὀξύς, μυτερός : Θεόφρ.Φ 3,10,1· || εἶμαι ἀκανθώδης : αὐτ.4,8,8.

ἐπακάνθιος-ον νεώτ. ἰατρ. ἐν φρ. **ἐπακάνθιος σύνδεσμος** σύστημα ἰνωδῶν δεσμίδων, ἀποτελουσῶν ἐν συνόλῳ τὸ συνδεσμικὸν σχοινίον κατὰ τὴν ἔκτασιν τῆς σπονδυλικῆς στήλης τὸ ἐμποδίζον τὴν ὑπέρμετρον κάμψιν ταύτης πρὸς τὰ πρόσω.

ἐπακέομαι, Ἐπιγρ. δελφ. **ἐφακέομαι,** διορθώνω, ἐπισκευάζω : **ἐ- τὸν δρόμον.**

ἐπακουμβίζω μσν. κ. νεώτ. κ. **ἐπακκουμβίζω** ἀκουμβίζω τι ἐπί τι : Μοσχ.1.51, Βέλθ.Χρυσ.374 **ἐπακουμβίζον γόνατον πρὸς τῆς χειρός**· **2**) ἀμτβ. ἐπερείδομαι, ἀκουμβῶ τὰ νῶτα.

ἐπακουμβῶ νεώτ. κ. **ἐπακκ-** ἐπακουμβίζω βλ.λ.

ἐπακμάζω μτγν. κ. νεώτ. ἔρχομαι εἰς ἀκμήν, ἄνθησιν, εἶμαι, εὑρίσκομαι ἐν ἀκμῇ : Ἀρισταίν.2,1 **ἕως ἡ κόμη τῷ λειμῶνι ἐπακμάζει καὶ ἡ χροιὰ τῶν ἀνθῶν**· || ἐπὶ προσ., εὑρίσκομαι εἰς τὴν ὑψίστην ἀνάπτυξιν τῶν δυνάμεών μου : Ἡλιόδ.7,8 **ἐπήκμαζον ὡραῖοι καὶ χαρίεντες νέοι**· || μτφ. φθάνω εἰς μεγάλην ἔντασιν, ἔξαφιν : Λουκ.Ἀποκ.17 **ἐπακμάσαντος τοῦ πάθους,** Ἀθήν.1,18Ε· || εἰδ. ναυτ, **ὁ ἄνεμος ἐπακμάζει** γίνεται ὁλονὲν σφοδρότερος. φορτσάρει· **2**) ἀκμάζω, ὑπάρχω κατόπιν ἄλλου, μετὰ δοτ. : Διον.Ἁλ.Ἀρχ.Ῥητ.4,451,8.

ἐπακμαστικός-ή-όν μτγν. ἐπὶ πυρετοῦ, **ὁ προβαίνων** εἰς τὴν ἀκμὴν αὐτοῦ : Γαλ.10,615.

ἔπακμος-ον μτγν. ὁ ἐν ἀκμῇ, ὡριμότητι ὤν : Διον.Ἁλ.Ῥωμ.4,28 **κόρας ἐπάκμους** (ἐπιγάμους)· **2**) ὁ ἔχων ἀκμήν, ὁ εἰς ὀξὺ λήγων, ὁ μυτερός : Πλούτ. Ἠθ.966C **ἔπακμον καὶ ὀξὺν ὀδόντα.**

ἐπακοή (ἡ) μτγν. τὸ ἐπακούειν : Καισάρ.1072.

ἐπακολούθημα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ὅ,τι ἐπακολουθεῖ εἴς τι, ἡ ἐπακολουθία, τὸ ἀποτέλεσμά τινος : Πλούτ.Νικ.4 **εὐσεβείας ἐπακολούθημα,** Πλωτῖν.6,2,9,- **ἐπακολούθημα τῆς σπατάλης ἡ πτωχεία**· || κατ' ἀκολουθίαν, ἐπομένως : Ἀλέξ. Ἀφρ.Εἱμαρμ.178,13, Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.734· **2**) εἰδ. δευτερεύουσα σκέψις : Ἱμέρ.Ἐκλ.3,19.

ἐπακολούθησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. συμφωνία : Πάπ.˙ || **γράμματα ἐπακολουθήσεως** ἔγγραφα διακανονισμοῦ χρεῶν˙ **2)** ἡ ἐξακολουθητικὴ μελέτη, ἡ προμελέτη τινός : Πάπ. **ἔγραφα .. ἄλλοτε μηδὲν χωρὶς ἐπακολουθήσεως αὐτοῦ ἀγοράζεται˙** **3)** ἡ ἐπακολουθία, ἡ ἀκολουθία, ἰδ. ἐν φρ. **κατ' ἐπακολουθίαν** ἑπομένως, ἀκολούθως : Στωϊκ.2,333, Μᾶρκ.Αὐρ.6,44, Σέξτ.'Εμπ.Μαθ. 1,194˙ **4)** τὸ ἐπακολούθημα, **τὸ ἀποτέλεσμα : Γαλ.** 19,382 **εὐεξία κατ' ἐπ- τῆς ὑγιείας.**

ἐπακολουθητικὸς-ή-όν μτγν. ὁ ἐπιτήδειος νὰ ἐπακολουθῇ : Πλούτ.'Ησίοδ.21 **ἐπ- δύναμις.**

ἐπακολουθήτρια (ἡ) πάπ. ἡ συναγωνιστική, συμπράττουσα μερίς.

ἐπακολουθία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. πᾶν ὅ,τι ἐπακολουθεῖ, ἡ ἐπακολούθησις βλ.λ.4) : Φιλόδ.'Οργ.1,18.

ἐπακόλουθος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀκολουθῶν εἴς τι, ὁ ἐπακολουθῶν : 'Αριστείδ.2,498 **τὸ ἐπακόλουθον τῆς ἐπαγγελίας˙** || κ. συγκρ. **-ότερος** : Πάπ.˙ || νεώτ. τὸ οὐδ. **ἐπακόλουθον** ὡς οὐσ. κ. συνήθ. πληθ. **ἐπακόλουθα** ὅ,τι ἀκολουθεῖ εἴς τι, ἢ τὰ ἀποτελέσματα : Λασκαρ.Βάρκ.Καν.1,424 **θέλει τὸ δοῦμε στὰ ἐπακόλουθά της.**

ἐπακολουθῶ-έω κ. νεώτ. ἔρχομαι κατόπιν τινὸς ἀμέσως, ἀκολουθῶ τινα ἐκ τοῦ πλησίον : 'Αριστφ.Σφ.1328 **κλαύσεταί τις τῶν ὄπισθεν ἐπακολουθούντων ἐμοί,** Πλάτ.'Απολ.23C **οἱ νέοι μοι ἐπακολουθοῦντες˙** || συνοδεύω τινά, βαίνω ἐν συντροφίᾳ μετά τινος : Πάπ. **πρόβατα σὺν τοῖς ἐπακολουθοῦσι ἄρνασι˙** || κινοῦμαι ὁμοῦ μετά τινος : 'Ιππ.'Αγμ.16 **ἐπ- τῷ ἄλλῳ σώματι,** Ξεν.ΚΠ 7,3,8˙ **2)** καταδιώκω : Θουκ.5,65 **ἡσύχαζον καὶ οὐκ ἐπηκολούθουν˙** **3)** παρακολουθῶ νοερῶς, κατανοῶ τὰ ὑφ' ἑτέρου λεγόμενα : Πλάτ.Φαίδ. 107B, αὐτ.Νόμ.861C **ἵνα .. πᾶς ἐπακολουθῇ τοῖς λεγομένοις,** αὐτ.963A **κάλλιστ' ἐπακολουθεῖς,** αὐτ.Σοφ.243A˙ **4)** ἕπομαι, ὑπακούω, συμμορφοῦμαί τινι : 'Ισοκρ.6,90 **μηδ' ἐπακολουθεῖν ταῖς τῶν συμμάχων γνώμαις,** Δημ.805˙ || κ. μετὰ δοτ. προσ. : 'Αριστλ.ΗΝικ.1096b,7˙ **5)** κατογίνομαι, ἀσχολοῦμαι εἴς τι μετὰ ζήλου : Πλάτ.Πολ. 370C˙ || ἐπὶ μελισσῶν, ὑπηρετῶ, διακονῶ : 'Αριστλ.ΖΓ 760b,15 **ἐ- τοῖς βασιλεῦσι˙** **6)** ἐπιτηρῶ, ἐπιθεωρῶ, ἐπιβλέπω, μετὰ δοτ. : Πάπ. **ὅς ἐπακολουθήσῃ τῇ ἐγχύσει τοῦ γλεύκους˙** **7)** πάπ.συντρέχω, συμπράττω˙ **8)** ὁμ.πάπ. ἐξελέγχω, θεωρῶ˙ **9)** κ. νεώτ. συνοδεύω, ἀκολουθῶ ὡς ἀποτέλεσμα εἴς τι γεγονὸς ἢ κατάστασίν τινα, μετὰ δοτ., νεώτ. μετ' αἰτ. ἁπλῆς ἢ ἐμπροθ. (**τι, εἴς τι ἢ μετά τι**) : Φιλόδ.'Οργ.59W, Πάπ. **βλάβος ἐ-,** · **μετὰ τὸ δεῖπνον ἐπηκολούθησε χορός˙** **10)** τὰ ἐπακολουθοῦντα **σημεῖα** σημεῖα ἐπιβεβαιωτικά, ἐπικυρωτικά : Πάπ.,ΚΔΜᾶρκ.16,20 **τὸν λόγον βεβαιοῦντος διὰ τῶν ἐπακολουθούντων σημείων.**

ἐπακοντίζω μτγν. κ. μσν. ἐξακοντίζω, ρίπτω τι ἐναντίον τινός : Σωκρ.'Επιστ.30,13 (κώδ.)˙ || παθ. διατρυπῶμαι : Μηναῖ.1,23 Συναξ. **ὀβελίσκοις ὀξέσι .. ἐπακοντίζονται.**

ἐπακόντιος-ον νεώτ. ὁ ἐπὶ ἀκοντίου φερόμενος : **ἐπακόντιος τορπίλλη** (φερομένη παλαιότερον ἐπὶ μακροῦ ἀκοντίου προσηρμοσμένου εἰς τὴν πρῷραν τοῦ πλοίου)˙ **2)** τὸ οὐδ. **ἐπακόντιον** ὡς οὐσ. μεταλλικὸν ἀγκιστροειδὲς ἐξάρτημα εἰς τὸ ἄκρον κοντοῦ πρὸς συγκράτησιν ἢ ἄπωσιν λέμβου.

ἐπακοντισμὸς (ὁ) 'Ησ. « βόλου ὄνομα ».

ἐπακοντιστὴς (ὁ) Πολυδ.7,204 ὁ παίζων κύβους.

ἐπᾰκονῶ-άω μτγν. ἀκονῶ, ἀκονίζω, παθ. : 'Επιγρ. **ἐπικονημένη ξοΐς,** αὐτ. **λειστρίον ἐπηκονημένον˙** **2)** μετὰ δοτ. ἀκονῶ ἐπί τινος : Λίβ.Προγ. 40,35 **ἐπ- δημίου ξίφος ἑαυτῷ.**

ἐπάκοος-ον δωρ. ἀντὶ ἐπήκοος βλ.λ. : Πίνδ.Ο 14,13 **ἐπάκοοί 'στε νῦν** (δ.γρ. ἐπάκοοι νῦν), 'Επιγρ.

ἐπάκουος-η-ο δημ. ὁ ὑπάκουος βλ.λ.

ἐπακουὸς-όν προσεκτικὸς ἀκροατής, **μετὰ** γεν. : 'Ησίοδ.'Εργ.29 **ἀγορῆς ἐπ- ἐόντα,** Καλλ.ἀπ.236.

ἐπάκουσις-εως (ἡ) 'Επιγρ. τὸ ἐπακούειν, **τὸ ἐπακοῦσαι** : **ἐπὶ τὰν ἐπάκουσιν τᾶν μαρτυριᾶν.**

ἐπακουσμὸς (ὁ) μτγν. τὸ ἐπακούειν : 'Ωριγ.3,361B.

ἐπακουστὸς-όν κ. μσν. ὃν πρέπει νὰ ἀκούσῃ τις μετὰ προσοχῆς : 'Εμπεδ.2,7, Φορτ.632.

ἐπακούω κ. μσν. κ. δημ., μέλλ. **ἐπακούσομαι** κ. μτγν. **ἐπακούσω,** ἀκούω, μετ' αἰτ. πράγμ. : 'Ιλ. Γ 277 (περὶ τοῦ ἡλίου) **ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις,** 'Οδ.1,109, 'Ησίοδ.'Εργ.448 **γεράνου φωνὴν ἐπακούσῃς ὑψόθεν,** 'Αριστφ.'Ιππ. 1080˙ || μετ' αἰτ. πράγμ. καὶ γεν. προσ. : 'Οδ. Τ 98 **ὄφρα καθεζόμενος εἴπῃ ἔπος ἠδ' ἐπακούσῃ ὁ ξεῖνος ἐμέθεν˙** || μετὰ γεν. πράγμ. : 'Ηρ.2,70 **ἐπακούσας δὲ τῆς φωνῆς ὁ κροκόδειλος ἵεται κατὰ τὴν φωνήν,** 'Αριστφ.Νεφ.263˙ || κ. ἀπολ. : Θουκ.1,53 **τὸ μὲν στρατόπεδον ὅσον ἐπήκουσεν ἀνεβόησεν˙** **2)** ἀκούω μετὰ προσοχῆς, ἀκροῶμαι : Αἰσχ.725 **νῦν ἐπάκουσον˙** || μετὰ γεν. προσ. : Σοφ.ΟΤ 708 **ἄφεἰς σεαυτὸν ὧν λέγεις πέρι ἐμοῦ 'πάκουσον,** Πλάτ.Πρωτ.317D˙ || ὀναφορ. πρὸς συμβουλάς, διαταγάς, ὑπακούω : 'Ιλ. Β 143 **ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν,** 'Ησίοδ.'Εργ. 275 **δίκης ἐπάκουε,** Σοφ.Φιλ.1417˙ || μετὰ δοτ. πράγμ. : 'Ηρ.4,141 **ἐπακούσας τῷ πρώτῳ κελεύσματι,** Διον.'Αλ.Ρωμ.136 **ἐπήκουσαν ταῖς εὐχαῖς˙** **3)** ἀκροῶμαι κρυφίως, ὠτακουστῶ, κρυφακούω : 'Αριστφ.Θεσμ.628 **σὺ δ' ἀπόστηθί μοι, ἵνα μὴ 'πακούσῃς ὢν ἀνήρ,** Πλάτ.Θεαίτ.155E˙ **4)** μανθάνω, **πληροφοροῦμαι** περί τινος, μετὰ γεν. : Εὐρ. Τρ.165 **μέλεαι μόχθων ἐπακουσόμεναι Τρῳάδες ἔξω κομίσασθ' οἴκων˙** || μετὰ μτχ. : Πλάτ.Νόμ. 729B **μή ποτέ τις αὐτὸν .. ἐπακούσῃ δρῶντα ἢ λέγοντά τι τῶν αἰσχρῶν˙** **5)** ἐπὶ θεοῦ, ἁγίων, εἰσακούω : ΠΔ 'Ησ.49,8 **καιρῷ δεκτῷ ἐπήκουσά σου,** Πάπ. **ἐπακούσῃ ὁ θεὸς τῶν εὐχῶν ἡμῶν˙** **6)** κατανοῶ, καταλαμβάνω : Λουκ.'Ορχ.64 **καίτοι μὴ ὑπακούοντα τῶν ᾀδομένων .. συνεῖναι ἁπάντων,** Πλουτ.Φλαμ.10.

ἐπακριβὴς-οῦς-ές κ. νεώτ. ἐπιμελής, μτγν. μ. ἐν τῷ οὐδ. **ἐπακριβές** ἐπίρρ. ἐπιμελῶς : 'Αφιν.Ρητ. 316H **ἐπακριβὲς πάντα ἐπεξιέναι˙** || **νεώτ.** ὅλως, πλήρως ἀκριβής˙ ἐπίρρ. νεώτ. **-ῶς.**

ἐπακριβῶ-όω μτγν. κ. νεώτ. μετὰ προσοχῆς καὶ ἀκριβείας ἐνεργῶ τι, ἐξακριβῶ : 'Επίκ.'Επιστ.1, 27U **τὸν δὲ λογισμὸν .. καὶ ὕστερον ἐπακριβοῦν˙** || ὁμ. σημ. κ. μέσ. : Διόδ.Σ 37,B **τὰ κατὰ τὴν δικαιοδοσίαν ἐπακριβούμενος.**

ἐπακρίδες πόλεις (ἄκρα) ΕΜ 353,3 **αἱ κείμεναι,** ἱδρυμέναι ἐν ἄκραις, ἐπὶ λόφων πόλεις.

ἐπακρίζω φθάνω εἰς τὸ ἀκρότατον σημεῖον : Αἰσχ.Χο.931 **πολλῶν αἱμάτων ἐπήκρισεν τλήμων 'Ορέστης** ('Ησ. κ. Εὐστ. « ἐπὶ ἄκρον ἤγαγε καὶ τέλος ἐπέθηκε », Σχόλ. « εἰς ἄκρον ἦλθε »).

ἐπάκριος-α-ον (ἄκρα) ὁ ἐπὶ τῶν ἄκρων, τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων, ἐπίθ. τοῦ Διός˙ ΕΜ 352,50˙ **2)** τὸ θηλ. **ἐπακρία** ὡς οὐσ. (**ἐνν. χώρα**) χώρα τις τῆς 'Αττικῆς : Στράβ.9,1,20.

ἐπακροάζομαι νεώτ., **δημ. ἀφοκράζομαι** βλ.λ., ἀόρ. **ἐπηκροάσθην,** ἀκροῶμαι μετὰ προσοχῆς.

ἐπακροάμων-ονος (ὁ) μσν. ὁ ἐπακροώμενος, ἐπακροατής, μετὰ γεν. : Στουδ.Θεόδ.757.

ἐπακρόασις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ἐπακροᾶσθαι, τὸ ἀκροᾶσθαι μετὰ προσοχῆς : ΠΔ Βασ.1,15,22 **καὶ ἡ** ἐπακρόασις **ὑπὲρ στέαρ κριῶν,** 'Αθανάσ.1,9D.

ἐπακροατὴς-οῦ (ὁ) γλωσσ. « ὁ ἐπακροώμενος ».

ἔπακρος-ον (ἄκρα) κ. νεώτ. ὀξὺς κατὰ τὸ ἄκρον, μυτερός : 'Ιππ.Νούσ.2,61 **παχὺν καὶ ἔπακρον ποιήσασθαι τὸν μοτὸν** (Γαλ. « ἔπακρα, τὰ εἰς στενὸν συνηγμένα, ἅπερ καὶ ἔξουρα »)˙ **2)** τὸ

οὐδ. **ἔπακρον** ὡς οὐσ. τὸ ἀκρότατον σημεῖον, τὸ μὴ περαιτέρω, ἐν φρ. **εἰς τὸ ἔπακρον** : Παπαδ. Χριστ.Τεμπ 63 **ὁ παροξυσμός τῆς περιεργείας των ἐξήφθη εἰς τὸ ἔπακρον.**

ἐπακροῶμαι-άομαι κ. νεώτ. ἐπακούω, ἀκούω μετὰ προσοχῆς, ἀπολ. ἢ κ. μετὰ γεν. προσ. ἢ πράγμ. ἢ μετ' αἰτ. πράγμ. : Πλάτ.Κωμ.16 **γελῶν δ' ἐπηκροώμην,** ΚΔ Πράξ.16,25 **ἐπηκροῶντο δὲ αὐτῶν οἱ δέσμιοι,** Ἡλιόδ.Αἰθ.2,17.

ἐπακταῖος-α-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐπάκτιος, ὁ ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, ὁ παρὰ τὴν ἀκτὴν ὤν, κείμενος : Ὀππ.Ἁλ 2,174· **2**) τὸ ἀρσ. **ἐπακταῖος** ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Σάμῳ, ὡς παρά τὴν ἀκτὴν λατρευομένου· Ἡσ.· **3**) εἰδ. ἰατρ. **ἐπακταῖον ὀστοῦν** πᾶν ἐμβόλιμον βλ.λ. ὀστοῦν.

ἐπακτή (ἡ) νεώτ. ἀστρον. ἡ ἡλικία τῆς σελήνης κατὰ τὴν 1 Ἰανουαρίου ἢ 22 Μαρτίου, χρήσιμος ἀφετηρία διά τὸν καθορισμὸν τῆς ἡμερομηνίας τοῦ Πάσχα, ἄ. θεμέλιον σελήνης.

ἐπακτήρ-ῆρος (ὁ) (ἐπάγω) ἐπ. εἰδ. ὁ κύνας ἐπάγων, ὁ κυνηγός : Ἰλ.Ρ 135, Ὀδ.Τ 435 **οἱ δ' ἐς βῆσσαν ἵκανον ἐπακτῆρες.**

ἐπακτήρεσιν Ἡσ. « ἀλλεπαλλήλοις, συνεχέσιν » (δ.ἀνάγν. ἐπασσυτέροισιν).

ἐπακτικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐπαγωγήν, ὁ ἐπαγωγικός, εἰδ. ἐν τῇ λογικῇ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ συλλογιστικός : Ἀριστλ.ΑΠρ. 77b,35, αὐτ.Τοπ.108b,7 (σχόλ.Ἀλεξ.Ἀφρ. π. Σουΐδ. « ἐπαγωγὴ καὶ ὁ συλλογισμὸς ὄργανά εἰσι λόγων **διαλεκτικῶν** . . καὶ ἡ μέν διά τοῦ καθόλου δεῖξις, συλλογιστική, ἡ δὲ διὰ τῶν καθόλου, ἐπακτική »), αὐτ.Μεταφ.1078b,28 **δύο γάρ ἐστιν ἅ τις ἂν ἀποδοίη Σωκράτει δικαίως, τούς τ' ἐπακτικούς λόγους καὶ τὸ ὁρίζεσθαι καθόλου,** Φιλόδ.Ρητ.1,118· **2**) ὁ ἐπάγων, ὁ ἐπιφέρων, ὁδηγῶν, ὁ παρακινῶν εἴς τι, ὑπερσ. **-ώτατος** : Ἡλιόδ.Αἰθ.4,3 **ἐπακτικόν γάρ τι καὶ πρὸς τῶν ὁρώντων εἰς εὔνοιαν κάλλος**· ‖ **ἐ- πρός τι** : Ἀθήν.2,52D **ἐπακτικώτατα δὲ πρὸς πότον τὰ ἀμύγδαλα**· **3**) ὁ ἑλκυστικός, ὁ θελκτικός : Διοσκ.1,26 **ἐ- ἐν τῇ ὀσμῇ,** Βέττ.Βάλ.260,26 **ἐ- ἀκρόασις**· ‖ ὁμ. ἐπὶ προσώπων : αὐτ.250,22.

ἐπακτικῶς ἐπίρρ. ἐπαγωγικῶς : Ἀριστλ.Φυσ. 210b,8 **ἐπακτικῶς σκοπεῖν.**

ἐπάκτιος-ον κ. -α-ον (ἀκτὴ) κ. νεώτ. ὁ ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἢ παρὰ τὴν ἀκτὴν ὤν, κείμενος ἤ, ἐπὶ θεῶν, λατρευόμενος, ὁ παραθαλάσσιος : Σοφ. Τραχ.1151 **ἐπακτίᾳ Τίρυνθι,** αὐτ.Αἴ.413 **νέμος ἐπάκτιον,** Εὐρ.Ἀνδρ.853, - **ἐπάκτιον πυροβολεῖον**· ‖ ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος : Ἀπολλ.Ρ 1,403 (κώδ.)· ὁμ. τοῦ Ἑρμοῦ· Ἡσ. « Ἑρμῆς ἐν Σικυῶνι»· **2**) νεώτ. ἀνατομ. **ἐπάκτιον ὀστοῦν** τὸ ἐπακταῖον βλ.λ.· **3**) εἰδ. ναυτ. **ἐπάκτια γνωρίσματα** μόνιμα καὶ ὁρατὰ ἀπὸ τῆς θαλάσσης σημεῖα παρὰ τὴν ἀκτὴν πρὸς καθοδήγησιν τῶν ναυτιλλομένων.

ἐπακτός-όν κ. -ή-όν (ἐπάγω) κ. νεώτ. ὁ ἔκ τινος μέρους ἐπαγόμενος, ὁ ἔξωθεν κομιζόμενος : Ἱππ.Ἀέρ.9 **ὕδασιν ἐπακτοῖσιν χρέονται**· ‖ ἰδ. ὁ κομιζόμενος ἐκ ξένης χώρας, ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ξένος, ἀλλότριος, ἀντίθ. οἰκεῖος, ἐγχώριος : Θουκ.6,20 **σίτῳ οἰκείῳ καὶ οὐκ ἐπακτῷ χρῶνται,** αὐτ.7,28· ‖ ἐπὶ προσ., ὁ ξένος, ὁ ἀλλοδαπός : Πίνδ.Ο 10(11),89 **ποιμένα ἐπακτὸν ἀλλότριον,** Σοφ.Αἴ.1296 **λαβὼν ἐπακτὸν ἄνδρ' ὁ φιτύσας πατήρ,** Εὐρ.Ἴων 592, Ἐπιγρ. **δικασταὶ ἐπακτοί**· ‖ εἰδ. ἐπὶ ξένων συμμάχων ἢ μισθοφορικῶν στρατευμάτων : Αἰσχ.Ἑπτ.583 **στράτευμ' ἐπακτὸν ἐμβεβληκότα,** Σοφ.Τρ.259, Ἰσοκρ.10,37· **2**) ἐπὶ ὄμβρου, ὁ ὁρμητικῶς ἐπερχόμενος, σφοδρός : Πίνδ. Π 6,10 **οὔτε χειμέριος ὄμβρος ἐπακτὸς ἐλθὼν**· **3**) μτφ. ἐπὶ ἀρετῆς, ἡ ἐπίκτητος, ἡ διά τῆς μαθήσεως κτωμένη, ἀντίθ. σύμφυτος, ἔμφυτος : Ἡρ. 7,102 **πενίη μὲν αἰεὶ σύντροφός ἐστι, ἀρετὴ δὲ ἐπακτός τίς ἐστι**· **4**) ἐπὶ χρωμάτων, ὁ ἐπιτεθειμένος : Σωκρ.Ἐπιστ.6,3 **ἐπακτοῖς χρώμασι κοσμεῖσθαι,** Πλωτῖν.1,4,3· **5**) ὃν οὐτὸς ἑαυτῷ ἐπάγεται, ὁ αὐθαίρετος : Σοφ.Τρ.391 **κοὔτοι νόσον ἐπακτὸν ἐξαιρούμεθα**· **6**) ὁ παρέμβλητος, ὅθ. **ἐπακταί** (ἐνν. ἡμέραι) αἱ ἐμβόλιμοι : Ἰσίδ.Ἐτυμ.6,17,29· **7**) τὸ οὐδ. **ἐπακτόν** ὡς οὐσ. τὸ φίλτρον, ἡ μαγεία, τὰ μάγια : Ἐπιγρ. **εἴ τι ἢ ἐμοὶ πεποίκει** (=πεποίηκε) **φάρμακον, ἢ ποτὸν ἢ ἐπακτὸν ἡμῶν**· **8**) κ. νεώτ. **ἐπακτὸς ὅρκος** ὁ ὑπὸ τοῦ ἑτέρου τῶν διαδίκων ἐπιβαλλόμενος εἰς τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ : Λυσ.ἀπ.251, Ἰσοκρ.1,23 **ὅρκον ἐπακτὸν προσδέχου διὰ δύο προφάσεις,** Πάπ.· **9**) νεώτ. βοταν. **ἐπακτὰ ὄργανα** τὰ ἀποτελούμενα ἐκ τελείως διαμεμορφωμένων ἱστῶν, οἷον αἱ παραφυάδες· **10**) ὁμ. νεώτ. ἀνατομ. **ἐπακτὸν ὀστοῦν** τὸ ἐπακταῖον βλ.λ.

ἐπακτρεύς-έως (ὁ) Ἡσ. « ἐπακτήρ », κυνηγός, ἁλιεύς : Εὐστ.1539,25.

ἐπακτρίς-ίδος (ἡ) (ἐπάγω) ἐλαφρόν πλοιάριον, λέμβος : Ξεν.Ἑλλ.1,1,11 **σὺν πέντε τριήρεσι καὶ ἐπακτρίδι,** Αὐλ.Γέλλ.10,25,5.

ἐπακτροκέλης-ητος (ὁ) ἐλαφρὸν ληστρικόν πλοιάριον : Αἰσχίν.1,191 **ταῦτ' εἰς τὸν ἐπακτροκέλητα ἐμβιβάζει,** Ἀριστλ.Ἑρμ.16a,26 **ἐν τῷ ἐπακτροκέλης τὸ κέλης οὐδὲν σημαίνει καθ' ἑαυτό.**

ἔπακτρον (τὸ) μτγν. ἡ ἐπακτρὶς βλ.λ.: Νίκ.Θηρ.824.

ἐπαλαζονεύομαι ἀποθ. ἀλαζονεύομαι ἐπί τινι, μεγαλαυχῶ : Ἰώσ.ΠΙ 4,3,5 **ἐπαλαζονεύοντο τοῖς τολμήμασιν**· ‖ Ἡσ. καταθρασύνομαι.

ἐπαλαλάζω ἐκβάλλω, ἐγείρω πολεμικὸν ἀλαλαγμόν, ἀπολ. : Αἰσχ.Ἑπτ.497 **αὐτὸς δ' ἐπηλάλαξεν, ἔνθεος δ' Ἄρει βακχᾷ,** Διόδ.Σ 13,99 **τὸ πλῆθος ἐπαλαλάζον**· ‖ μετ' αἰτ. ἢ δοτ. : Αἰσχ.Ἑπτ. 953 **τελευταῖαι δ' ἐπηλάλαξαν τὸν ὀξὺν νόμον,** Ἰουλ.Λόγ.1,368 **ἐπ- τὸν ἐνυάλιον παιᾶνα,** Ξεν. ΚΠ 7,1,26 **τῷ Ἐνυαλίῳ τε ἅμα ἐπηλάλαξαν.**

ἐπαλαλκέμεν ἀπαρφ. ἀορ. β' τοῦ ῥ. ἐπαλέξω.

ἐπαλάομαι (ἀλάομαι) ἀποθ., παθ. ἀόρ. ἐπηλήθην περιπλανῶμαι, πλανῶμαι : Ὀδ.Δ 81 **πόλλ' ἐπαληθεὶς ἠγαγόμην ἐν νηυσί.**

ἐπαλαστῶ-έω (ἀλαστῶ) ἀγανακτῶ, χαλεπαίνω : Ὀδ.Α 252 **τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσηύδα Παλλὰς Ἀθήνη,** Ἀπολλ.Ρ 557.

ἐπαλγής-οῦς-ές ἀλγεινός : Ἀριστλ.167, Στράβ. 11,13,2 **εἰσὶ δὲ κνησμώδεις καὶ ἐπαλγεῖς** (ἅλες), Ὀππ.Ἁλ.4,508 **ὠδῖνος ἐπαλγέος**· ‖ συγκρ.-**έστερος** : ΠΔΜακκ.4,14,10 **ὧν τί ἂν γένοιτο ἐπαλγέστερον;,** Ἀρετ.Χρον.Νούσ.2,3 **ἐπαλγεστέρη ἰσχουρίη.**

ἐπαλγύνω μτγν. κ. μον. προκαλῶ, ἐπιφέρω ἄλγος, δριμὺν πόνον : Νίκ.Ἀλεξ.335 **ἐπαλγύνουσα πόσις**· ‖ μετ' αἰτ. : Κόϊντ.4,1416 **οὕνεκ' ἄρ αὐτὸν πληγὴ ἐπαλγύνεσκε**· ‖ μέσ. αἰσθάνομαι ἄλγος, ὀδύνην : Τζέτζ.Χιλ.4,398 **ἐπ- ταῖς συμφοραῖς.**

ἐπαλγῶ-έω ἀλγῶ, αἰσθάνομαι ἄλγος : Εὐρ.Ἱκ.58 **ὅσσον ἐπαλγῶ μελέα τῶν φθιμένων οὓς ἔτεκον.**

ἐπαλγῶς ἐπίρρ. μτγν. ἀλγεινῶς : Πολυδ 3,99.

ἐπάλειμμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ὅ τι ἐπαλείφεται ἐπί τινος ἐπιφανείας, ἀλοιφή, ἐπίχρισμα : Διοσκ.1,53 **ἐκζεμάτων ἐπάλειμμα,-ἐπάλειμμα ὑγρόν-ἀχρουν- ἀσβέστου**· **2**) εἰδ. τεχν. ἡ ἐπένδυσις τῆς ἐπιφανείας στερεῶν σωμάτων δι' ὑγρᾶς οὐσίας στερεοποιουμένης.

ἐπαλείφω κ. μον. κ. νεώτ. ἀλείφω, ἐπιχρίω διά λιπώδους κυρίως ὕλης : Ὀδ.Μ 47 **ἐπὶ δ' οὔατ' ἀλεῖψαι ἑταίρων κηρὸν δεψήσας μελιηδέα,** αὐτ. 177, Πλάτ.Τίμ.66C **λεαίνη μὲν ἐπαλείφουσα τὰ τραχυνθέντα,** Ἀριστλ.Αἰσθ.440a,9 ἐπαλ- **χρόαν ἑτέραν ἐφ' ἑτέραν,** (παροιμ.) Παυσ.6,3,15 **τοὺς τοίχους τοὺς δύο ἐπ-** (κολακεύω, περιποιοῦμαι καὶ τὰ δύο μέρη)· κ. παθ. : Πλάτ.Λύσ.217C, Ἀριστλ.ΖΙ 555a,6 **ἐπαλήλιπται ὁ κύτταρος,** Ἰώσ.ΑΙ